

00047910

THE
ANATIC SOCIETY OF BOMBAY
TOWN HALL, BOMBAY-400022

THESAURUS
LINGUÆ GRÆCÆ

ΘΗΣΑΥΡΟΣ ΤΗΣ
ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΗΣ,
Thesaurus
GRÆCÆ LINGUÆ,

AB HENRICO STEPHANO CONSTRUCTUS.

IN QUO, PRÆTER ALIA FLURIMA, QUÆ PRIMUS
PRÆSTITIT, (PATERNE IN THESAURO LATINO DILIGEN-
TIE EMULUS) VOCABULA IN CERTAS CLASSES DISTRIBUIT, MULTI-
PLICI DERIVATORUM SERIE AD PRIMIGENIA, TANQUAM
AD RADICES UNDE PULLULANT, REVOCATA.

47910

THESAURUS LECTORI,

*Nunc alii intrepide
Me dnce plana via est que salebrosa fuit.*

ANNO M. D. LXXII.

EXCUDEBAT HENR. STEPHANUS.

EUM PRIVILEGIO CÆS. MAJESTATIS, ET CHRISTIANISS.

GALLIARUM REGIS.

A - ESTI
T - Thes
Græcæ
Lin

AX b

HENRICUS STEPHANUS

LECTORI, DE SUO THESAURO.

Θησαυρὸν γλώσσας Ἀσκραῖος ἕκπιυ ἀρίστου,
 Πασῶν δ' Ἑλληδικῆ γλώσσα ἀρίστη ἔφθι.
 Ἄλλ' ὃ με θησαυρὸς θησαυρὸς ἀπέχθη, ἀρίστος
 Μᾶλλον ἰὸν ἐτίροις, ἐστὶ κακίστος ἰμοί.

IDEM DE EODEM.

Thesauri momento alii ditantque beantque,
 Et faciunt Cræsum qui prius Iros erat.
 At Thesaurus me hic ex divite reddit egeum,
 Et facit ut juvenem ruga senilis aret.
 Sed mihi opam levis est, levis est jactura juventæ,
 Judicio haud levis est si labor iste tuo.

SUMMA PRIVILEGIORUM HUIC THESAURI EDITIONI CONCESSORUM, QUE PRODIIT ANNO M. D. LXXII. CAL. MART.

Diplomatibus MAXIMILIANI II. Romanorum imperatoris semper augusti, cautum est Henrico Stephano nequis in universis ditionibus ipsius Cesareæ majestatis, locis atque civitatibus tam sacro Romano imperii, quam ceteris regnis, dominiis et provinciis ejus mediate vel immediate subjectis, nisi ipsius Henrici Stephani aut hæredum præmissi, hunc Thesaurum lingue Græcæ, vel quicquam eorum que in hunc ejus editionem contulerit, excudere aut octensium, a die quo finita fuerit computandum: vel ea que excusa fuerint exemplaria vendere atque distribuere publice vel occulte aut quovis alio prætextu, auit. Alioquin sibi præter amissionem librorum, multam decem marcharum auri puri, irrogatam esse sciat, imperiali fisco et ipsi Henrico Stephano, vel ejus hæredibus, aut ab illis mandatum habentibus, ex æquo persolvendam.

Diploma unum datum fuit Præga, die XF Febr. Anno M. D. LXX.

Subsign.

Maximilianus.

*Ad mandatum sacræ Cas.
 majestatis proprium,
 A. Erstenberger.*

Alterum datum fuit Spira, die XVII Sept. eodem anno.

Subsign.

Maximilianus.

*Ad mandatum sacræ Cas.
 majestatis proprium,
 M. Gerstman.*

Diplomate CAROLI IX, Galliarum regis Christianis. cautum est eidem Henrico Stephano in eandem formam, ad decennium. Et edictum hoc violanti, præter amissionem librorum, multa arbitraria irrogatur, atque ut omne damnum eidem Henrico præstare sarcinæque teneatur. Datum fuit apud sanctum Germanum, Parisiorum suburbium, Julii die XIII, Anno M. D. LXI.

Subsign.

Delomenic.

ΘΗΣΑΥΡΟΣ ΤΗΣ
ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΗΣ,
Thesaurus
GRÆCÆ LINGUÆ,
AB HENRICO STEPHANO CONSTRUCTUS.

IN QUO, PRÆTER ALIA PLURIMA, QUÆ PRIMUS
PRESTITIT, (PATERNE IN THESAURO LATINO DILIGEN-
TIE EMULUS) VOCABULA IN CERTAS CLASSES DISTRIBUIT, MULTI-
PLICI DERIVATORUM SERIE AD PRIMIGENIA, TANQUAM
AD RADICES UNDE PULLULANT, REVOCATA.

THESAURUS LECTORI,

DE EA QUAM FECIT QUIDAM EJUS EPITOME,

*Quidam irrumpens me, capulo tenui abdidit ensen:
Eger erant a scapulis, sanus at huc redeo.*

DE MAGNO QUOD IDEM COMPENDIUM AFFERT DISPENDIO AGITUR IN EA
QUÆ PROXIME SEQUITUR EPISTOLA.

HENR. STEPHANI OLIVA.

CUM PRIVILEGIO CÆS. MAJESTATIS, ET CHRISTIANISS.

GALLIARUM REGIS.

1572

R
60483-7
Est/Th
47910

HENRICI STEPHANI ADMONTIO

DE THESAURI SUI EPITOME,

QUE TITULUM LEXICI GRÆCOL. NOVI PREFERT.

PREVIDERAM, lector, quam Græca lingue Thesaurum constructi, fore ut, nisi præmonerem, aliquis ei manus afferre quis videretur (id est, ut eum incisum redigeret in epitomen) minime dubitaret. Hoc adeo quam Thesauri meo posse accidere jam tum prævidissem, operam inter fabricandum ejus corpus dedi, ut alii quam mihi subro talis ejus incisio periculosa esset: quippe qui (ut architectus ille apud Herodotum) aliquod secreti in mea structura mihi reversissem. Ac sperabam fore ut hoc periculum (nam ipsa etiam in præfatione mentionem ejus feceram) a tentanda ejusmodi incisione plurimum deterret. Nec vana certe mea spes omnino fuit: quam aliquot viri docti, in illis quos Epitomes structoribus struxeram animadversis, adnotas manus statim removerunt: (nam hoc unus eorum fateri mihi non erubuit) at quidam, quod a Thucyde scriptum est, IMPERITIA EST AUDAX, confirmare volens (quasi vero testibus ille egeret) manus Thesauri meo quis videretur, non prius removit, quam de vivo multis in locis recitavit. Quid dico? imo vero quam omnes propemodum venas nervosque incidit. Jam igitur cogita qualem Epitomen, si ejus venatione fiat, sis inventurus: et dum hic *ἐπιτομὴν* erumena tua vult consulere, quam male studiis tuis consuluerit. Atqui quum illius Epitomes specimen, ab ipsomet ad me aliquot post Thesauri mei editionem annis allatum, multa reprehensione digna habere ostendissent, ita suam agnoscere incertum videbatur, ut quemadmodum meam pecuniam meliores in merces velle me collocare dicebam, ita illum jam de collocandis velinis suis horis cogitare crederem. Nunc quum in opere illo, contra, quo pede cæperat perrexerit, monere te saltem de eo quod accidit, officii mei esse existimavi: minimeque celare, tibi, dum Thesauri mei Epitomen habere te potes, proverbiale illud contingere, *ὄρασις ἀλόγως*. Ad me quidem certe quod attinet, quom assuetus sim eos tolerare qui ex meis laboribus literariis et sanam et utilitatem aucupantur (cum aliis tum vero ut quos in Herodotum et Thucydides *ἐπιτομὴν* exiguos contuli) hoc etiam aucupium tolerantiam esse dixissem, qui sub hac *ἐπιτομὴν* *ἐπιτομὴν*.

SED nonne et tu (dicit aliquis) hoc alioqui fateberis, si tuus Thesaurus a quopiam *ἐπιτομὴν* qui et cognitione Græca lingue abunde sit instructus, et judicio valeat, fore ut tui Epitome sumtus simul et labori censoris parcat? Equidem de sumtu potius quam de labore id concedam. Nam quemadmodum saepe mercant, ut via brevis longiore ac publica difficiat sit et salebrior (unde fit ut dicatur *ἡ ἴσθρις* semper esse *ταχύτεν*, ut non semper *ἡ ἐπιτομὴν*) sic etiam que in compendium sunt contracta, saepe propter obscuritatem (breveitas, in hoc præsertim scriptorum genere, comitem) plus negotii lectori faciunt, dum lecta, sed non intellecta, decia relegere cogitat. Ac certe, quo majus est compendium, eo magis hoc accidat necesse est.

Quod autem majus simulque magis dispendiosum quam illius Epitomes esse compendium potest? Ejus enim octavo diversa multorum locorum expositiones, nec non ipsorum expositionum, qui etiam diversi sunt, nominis prætermissi: saepe vero ea quoque ex Græcis scriptoribus petita exempla, ad qua, tanquam aurum ad Lydum lapidem, examini meo expositio poterat, atque hoc examini a lectore perspicui cur a Buda, aut Eusimo, cur ab Adriano Turnebo, vel a Petro Victorio, aut Joachimo Camerario, aut Conrado Gesnero, aut alio quopiam eorum qui ejusdem sunt nota, discedere audeam. Quintum voces plurimas, quas Græca lingua ex aliis est mutuata, exclusit: adeo ut quid sit *ἐπιτομὴν* (exempli gratia) quid sit *ἐπιτομὴν*, quid sit *ἐπιτομὴν*, quid sit *ἐπιτομὴν*, atque ab eo deducta *ἐπιτομὴν* et *ἐπιτομὴν*, ex alio Lexico discere oporteat: aut certe divinare, tum felici scilicet divinatione quam ea est qua ipse illum Evangelista *ἐπιτομὴν*, esse Speculatorem in sua Præfatione dicit: quod tam verum est quam dici vere potest Spiculatorem Latinos a speculando appellasse.

PLURIMA emisit præterea que in vulgaribus superioris temporis lexicis leguntur: in Thesauri meo saepe signata hæc dubia literis, v. l. quoniam nulla que non probabam, propter pauca que non displicebant, in mixta, tanquam pascua rivas inter multas spinas, commercari debere censebam. De multis vero prætermissis, que in Thesauri Græci accepta fert lexicographis, tantum obest ut querendum non sit, ut etiam quæ oporteat non adjectas esse multas voces que in Glossariis a me post editum Thesaurum excusis inventur: quorum utilitatem doctissimos viros Josephum Scaligerum et Adrianum Turnebum atque alios passim prædicantes audimus; et locis etiam quos eorum ope tam feliciter restituerunt, hanc testari videntur. Denique et etiam missa fecit que quum ad secretiorum Græca lingue cognitionem pertineant, prout tamen et salis et in eo solum libro tractare dici possum. Atqui cum maxima Græca lingue studiosiorum factura hanc quoque partem resectam fuisse, aperte ostendam quum illa Græca lingue arcana pergam potest facere: saepe enim ad ea que in Thesauri meo ad illud argumentum pertinentia leguntur, lectorem cogor remittere. Hinc autem tractata *ἐπιτομὴν* quendam Græcarum vocum (partim qua a me et ab amicis post editionem Thesauri observata, partim que in lexicis illa posterioribus inventa fuerunt) subjungam: et, si opus sit, in nonnulla que ex aliis (non dissimulatis illorum nominibus) habet, in quodam pariter que mea sunt, secretum cessare agam. Hæc enim omnia non hinc posteriori Thesauri editioni inserere, verum secretum edere visum est, ne ei qui jam priorem omnes, posterior etiam, si habere illam quoque vellet, comparanda esset: sed in illa etiamque corollario dictionum Græcarum cumulum et ipse possideret. Vale.

MAXIMILIANO II, ROM. IMP. SEMPER AUGUSTO, GERMANIE, HUNG.

BOHEM. DALM. CROATIE ET SCLAVONIE REGI, &c.

Ac nobilissimis ejus academiis, Viennensi et Pragensi:

CAROLO IX, GALL. REGI CHRISTIANISS.

Atque omnium ejus academiarum antiquissimam nobilissimamque, Parisiensi:

ELISABETHÆ, ANGLIÆ, FRANCIÆ, HIBERNIÆQUE REGINÆ SERENISS.

Et celeberrimis ejus academiis, Oxoniensi et Cantabrigiensi:

ITEM,

ILLUSTRISS. PRINCIPIBUS AC DOMINIS, FRIDERICO, COMITI PALAT.

AD RHENUM, IMPERII ELECTORI PRIMARIO, &c.

Et clarissimæ ejus academiæ Heidelbergensi:

AUGUSTO, SAXONIÆ DUCI, IMPERII ELECTORI, &c.

Et celeberrimis ejus academiis, Lipsiensi et Vitebergensi:

JOANNI GEORGIO, MARCHIONI BRANDEBURGICO, IMPERII ELECTORI, &c.

Inclitæque ejus academiæ, quæ est Francofurti ad Viadrum,

HENR. STEPHANUS S. D.

ISOCRATES, summus et orator et philosophus, eos qui regibus vestes vel res aurumve cælatum afferrent, vel aliud quidpiam eorum quæ sibi decissent, illis contra supererent, mercaturam majore quodam artificio exercere aiebat quam qui sperte iustiores se profiterentur. At ego sacre tuæ Cæsareæ majestati, itemque vestris regis MM. et Augg. DD. offero quæ mihi contra supererant, illis desunt. Offero enim Thesaurum quem antea (invadit dicto abest) muscum gentium ne renalem quidem thesauris vestris invaditis. Neque vero meum istud munus ejusmodi est ut ejus utilitas ad vos tantum aut vestros aulicos pervenire queat, sed quam late ditissimi vestrarum fines patent, ejus utilitas ad omnes Musarum cultores dimittabit. Quam autem major eorum in academiis quam alibi sit numerus, et has vobis non secus ac patribus filias, curæ esse consistet, rem vobis longe gratissimam facturum me existimavi si eas quoque compellerem. Minus enim verendum mihi fuit (opinor) ne, si vobis eas consociarem, tantum illarum honori addere, quantum vestro detrachere judicaret: quoniam illæ non solum honorem vestrum amplificare, sed etiam immortalæ vobis gloriam comparare possunt. Hujus satem comparandæ studium præ quovis alio principes decere, jam olim Prologus regi cecinit Syracusanus poeta, his versibus, æquantum quidem Musæ mea Latina Græcæm assequi potest)

—quid enim magis præcipuum dicitur—
 Quam decus immortale sibi que musque parare?

Hoc manet Atridis salvum: caligine contra

Nunc adperta latent (nullis dicitur inde regressus)

Quæcumque obtigerat Præmi populantis urbem.

Ubi quod de Atridis canit, nihil aliud illis quam decus immortale salvum manere, idem de reliquis omnibus heroibus, (ut alios immores fortes viros emittam) ac nominatim de Achille, canere poterat: cujus ad tumulum quem Alexander astitisset, O fortunato, inquit, adolescas, qui tuæ virtutis Homerum præconem invenis. At vos in academiis vestris non solum certum vestrarum laudum præconium repositum habetis, sed etiam in illis, non secus ac patres in liberis, vobisipsis quodammodo superstites esse potestis: quandoquidem tanta vicissim in eorum alumnos liberalitas ac munificentiæ vestra extitit, ut vobis, secundum deum, omnia debere dici possint. Ubi vero insigniorem et præcipuum convenientiorem liberalitatis materiam invenietis quam in locis quæ (ut M. Tullius domum Isocrati, officinam eloquentiæ vocavit) omnium liberalium artium velut officinæ quædam sunt? quæ literariis rebuspublicis seminaris esse dici possint? quæ denique ceteris dititionum vestrarum locis non aliter quam animæ corporibus incluse videri queant? Cyrum minorem narrat Xenophon, quem Lyxandrus Lacedæmonius ad eum venisset Sandia, eique dona a sociis attulisset, et ceteris in rebus comem erga illum atque humanum fuisse, et ei quendam conceptum agrum ac diligenter consitum ostendisse. Lyxandrum autem, admirantem proceritates arborum, et directos in quinque ordines, et humum subsectam atque puram, et suavitatem odorem qui afflaretur et floribus: dixisse, mirari se solertiam ejus a quo illa dimensa et descripta essent. Cyrum autem ei respondisse, Atqui ego ista mea omnia dimensus: mei sunt ordines, mea descriptio: multæ etiam istarum arborum mea manu sunt sata. Quanto major et principis dignis præditi materia est, posse de eloquentibus et sapientibus viris dicere, Hos academiæ mea jam inde a pueritia, tanquam teneras plantas, educavit et excoluit: hos formavit, hos omnibus quibus excellunt artibus instituit atque perpolivit. Athenæ ob literarum studia, quæ ibi florebat, Græciæ Græciæ dicta fuerunt: quibus et vos aliquam Germaniam Germaniæ, Galliam Galliæ, Angliam Angliæ habere dicemini. Ex Isocrati laud, tanquam ex equo Trojano, innumeri principes exierunt: innumeri qui in dicendo et scribendo principes extiterunt: quid? nonne itidem ex eorum scholis qui academiis vestris præsunt, prodire solent? quæ a consiliis ad latus semper habetis, aut legatos in exteras regiones mittitis: nonne inde prodeunt et illi qui vobis vicariam in solis vestris sedem obtinent, sive jus tanquam ex ore vestro dicant, sive alia in urbibus, quarum gubernacula illis commissis, administrant?

Neque tamen academiæ eos tantum homines vobis suppeditant qui domi, sed eos etiam qui belli præclaræ vobis operam navaturi sint. Longe enim falluntur qui Musarum cultoribus non posse maris pectora inesse, et ipsi persuasum habeant, et aliis persuadere conantur. Literas quidem certe inter arma sere, (sicut de legibus dictum fuit) minimeque gratam inter illa sedem aliud literarum genus quam portitum Tyrtaei alioquin tubam, habere fateor: sed tantum abest ut eundem et literarum et armorum laude posse excellere negem, ut contra, quemadmodum Græci vulgari sermone eos qui literas didicerant duplo oculatoribus esse aiebat quam ceteros, ita ego imperatores literarum peritos duplicem quandam artis imperatoris usum habere contendam. Etenim si Agamemnon merito decem Nestores, non decem Ajaces sibi optabat, idemque et vos in bellicis vestris rebus optare debetis: nonne ex quatuor quibus imperatorum munus demandare voletis, si duo literati

vint, duo illiterati, (ceteris alicui in rebus pares) illorum magis quam horum prudentiæ confidendum vobis existimabit? Monumenta historicorum evolvant qui fortitudinem cum doctrina copulari posse non putant: et ex illis discant quales viri apud Græcos fuerint (ut alios quamplurimos silentio præteream) Pericles, Themistocles, Epaminondas, Agesilaus, Philolaus, Xenophon: quales viri apud Romanos, duo fulmina belli Scipiadæ, C. Lælius, L. Furius, Fab. Maximus, M. Crassus, uterque Cato: quales numeri alii. Vel unius certe Læculli exemplum eos qui in illa opinione sunt, magnam literis injuriam facere ostendit. Is enim tantum imperator in omni genere belli erat, præliis, oppugnationibus, navalibus pugnis, totiusque belli instrumentis et apparatu, ut Mithridatem, rex post Alexandrum maximus, huic a se majorem docem cognitum quam quemquam eorum quos legisset, fateretur: et tamen cum omni literarum generi, tum philosophiæ ita deditus erat, ut in bello etiam et sub ipsi periculis aliquid temporis illis impertiretur. Verum quid externis exemplis opus est, quin vestra Germaniæ, Galliæ, Angliæ, suos itidem Pericles, suos Agesilaos, suos Scipiones, id est, homines et armorum et literarum simul laude præstantes, et habuerint jam olim, et nunc quoque habeant? Unde vero illi doctrinam nisi ex academijs vestris hauserunt? Quemadmodum igitur dicebat ille,

Sint Marceates, non deerunt Flacce Marones:

ita certe quo plures vobis similes, minirum sui itidem amatores atque fautores, academiæ habebunt, eo fecundiores talium hominum esse poterunt.

Hæc autem quam ita sint, et quam academijs quas illis de causis caras vel potius carissimas habetis, gratificari modo omnibus cupatis, gratiam me a tua s. c. m. et vestris tum R. R. MM. tum A. A. DD. initurum putavi, si minus offerrem quo illas, non secus ac patres filias, munerari vicissim possentis: et quod illis non solum utilis, quam ex eo perceptura spero longe maximam, sed et ipsæ manus vestra (quæ alio etiam omni munificentia genere demereri jam pridem earum amore ceperunt) commendarent. Deus opt. max. huic meo Thesaurò omnes quæ erga vos beneficentiæ thesauros eomites addat.

IISDEM DE HOC THESAURO.

Hic thesaurus, hic est, tua quem Germania, Cæsar,
 Hic quem, Carle, optat multis, tua Galliæ votis,
 Hic est, Elisabeth, tua quem sitit Angliæ dudum.
 Hic illis thesauro Arabum pretiosior omni,
 Pactoli auriferis fuerit magis carus arcus,
 Gratior eoo venientibus iniqua gemmis.
 Germanos ergo hic Gallosque beabit, et Anglos:
 At me, cujus opes tandem consumuit opimas,
 Vestrum est (sic vobis sint regna beata) beare.

DE EODEM.

Insuper alios thesauros licet videmus
 Ferre repertori: tristemque repente fugari
 Pauperiem, vitemque casam mutarier arce.
 At me contra inopem meus hic ex divite fecit
 Thesaurus, gazasque omnes exhausit avitas.
 Si tamen hic animus vestrum pectusque benignum
 Conciliare mihi (quod sit se posse) valebit,
 Tum vero haud aliter quam quondam Pelias hasta,
 Fecerit id vulnus, factoque medebitur idem.

**CATALOGUS AUCTORUM GRÆCORUM,
 EX QUORUM SCRIPTIS VOCABULA ET LOQUENDI GENERA,
 EORUM ITEM UNDE EXPOSITIONES VOCABULORUM
 AUT LOQUENDI GENERUM PETITÆ SUNT IN
 HOC THESAURÒ GRÆCÆ LINGUÆ.**

INDICATUR AUTEM IN QUIBUSDAM, ETIAM EX QUA EDITIONE
 SINT, IN IIS VIDELICET QUORUM LOCIS NONNUNQUAM
 PAGINÆ NUMERUS: IN POETIS AUTEM, VERSUS NU-
 MERUS INTERDUM ADSCRIBITUR.

POETE,

Homerus,
Hesiodus,
Orpheus,
Callimachus,
Aratos,
Nicander,
Theocritus,
Moschus,
Bion,
Dionys. Alex.
Coluthus,
Tryphiodorus,
Musaeus,
Theognis,
Phocylides,
Pythagora aurea
carmina,
Epigrammata
Graeca,
Apoll. Rhodius,
Oppianus,
Nonnus,
Aristophanes,
Eschylus,
Sophocles,
Euripides,
Lycophron,
Pindarus, et cetero-
rum lyricorum
fragmenta.

Ex edi-
tione
Heur.
Steph.

Ald.

Heur.
Steph.

Ald.

Heur.
Steph.

HISTORICI,

Herodotus, Ald.
Thucydides,
Xenophon,
Diodorus Sicul.
Dionysius Hali-
carnassus, Heur.
Steph.
Dion, et Rob.
Appianus, Steph.
Herodianus,
Polybius, Germ. ann. 1550.
Arrianus, Germ.
Strabo, Ald.
Pausanias, Ald.
Philostratus, Ald.
Plutarchus,
nisi numero pag. adjun-
gantur haec verba, Mox
editiois.
Athenaeus, Ald.
Elianus, Rom.
Diog. Laertius, Germ.

ORATORES,

Isocrates,
Demosthenes,

Eschines,
Demades,
Lysias,
Antiphon,
Andocides,
Isaeus, Ald.
Dinarchus,
Lycurgus,
Gorgias,
Leaebonax,
Herodes,
Alcidamas,
Antisthenes,
Aristides, Flor.
Lucianus, Ald. Sunt tamen
hujus et historica quaedam
scripta.

RHETORES, seu
Sophista,

Aphthonius,
Theon,
Libanius.

PHILOSOPHI,

Plato,
Aristoteles,
Themistius, Ald.
Epictetus,
Philo,
Porphyrius,
Iamblichus,
Proclus.

II EX QUORUM
epistolis aliqui pro-
feruntur loci,

Heraclitus,
Democritus,
Hippocrates,
Euripides,
Isocrates,
Eschines,
Demosthenes,
Plato,
Aristoteles,
Chion,
Diogenes,
Crates,
Anacharsis,
Lysis,
Masonius,
Apollonius Tyaneus,
Philostratus,
Aliciphron,
Elianus,
Theophylactus,
Procopius,

Phalaris,
Brutus,
Synsius,
Basilius,
Gregorius Nazianzenus,
Libanius,
Julianus imp.

JURISCONSULTI,

aut qui ad jurispruden-
tiam pertinentis,
Pandecta juris Graeca,
Justiniani novellae,
Theophili interpretatio In-
stitut. Just.
Harmenopolus.

MEDICI,

Hippocrates,
Dioscorides,
Theophrastus,
Galenus,
Oribasius,
Paulus Aegineta,
Aetius,
Alexander Aphrodisianus,
Alexander Trallianus,
Hippiatris auctores.

GRAMMATICI AUT

qui ad grammaticam per-
tinentia scripserunt,
Scholiastae et Lex-
icographi,

Julius Pollux,
Harpocration,
Hesychius,
Suidas,
Etymologus, qui Etymolo-
gicus vulgo,
Ammonius,
Joannes grammaticus,
Thomas Magister,
Phrynichus,
Moscopolus,
Theodorus Gaza,
Eustathius schol. Hom. Rom.
Didymus, qui putatur auctor
brevium in Homerum
scholorum,
Scholiastae, seu enarratores:
Hesiodi, Arati, Apollonii
Rhodii, Nicandri, Callimachi,
Eschylis, Sophoclis, Euripi-
dis, Aristophanis, Pindari,
Demosthenis, Thucydidis, Di-
onysii Areopagite.

Nondum autem editi libri, sunt hi, Xenophontis Ephesi historia, Charitonis historia, Statii historia, Eo-
stathi historia, Longi Pœmenica, Juliani imperatoris varia opuscula, Sextus philosophus, Scholia in Oppia-
num, Lexica duo Graeca: item Lexica vetera Latino-graeca, et Graeco-latina, quae recentiores Glossaria
vocalur.

SACRA SCRIPTA,
aut qui scripserunt quae ad
ea pertinent,

Testamentum vetus, ex interpr. ea quae
LXX. interpretum vocalur,
Testamentum novum,
Canones conciliorum,
Josephus,
Justinus martyr,
Dionysius Areopagita,
Basilius Magnus,

Rob. Steph.

Gregorius Nazianzenus, Ald.
Gregorius Nysenus, Ald.
Chrysostomus, Ver.
Damasceus, Ver.
Clemens Alexandr. Flor.
Eusebius,
Theodoritus,
Socrates scholasticus,
Sozomenus,
Euagrius,
Ecumen. Arethas, Ver.

Rob. Steph.

IN THESAURUS LINGUÆ GRÆCÆ ET LATINÆ.

*Ausonias quondam Musas Robertus egenti
 Excepti grato providus hospitis:
 At nunc Henricus, patria vestigia sectans,
 Errantes Graias excipit hospitis.
 Illa autem memores accepti muneris, ecce
 Æternæ Stephanis constituere divos.
 Vos æternam igitur Stephanis vixite: nunquam
 Æternum præstant vivere Pierides.
 Et vos cum Stephanis æterno fœdere pacti
 Et Graia et Latia vivite Pierides.
 Tu quoque Musarum caltrix, Musis Stephanisque
 Communes colite sæcula turba domos.*

IN THESAURUM LINGUÆ GRÆCÆ.

*Erui ille Argos Agamemnoniasque Mycenæ
 Romanus Troja Mummius ultus æcos.
 Quinetiam longum Romanis fracta tyranni
 Græcia, mox Turca est dilaniata cani.
 Sic perit Sparte, sic vos peristis Athene:
 Sic nihil infelix Hællados Hellas habet.
 Quorum ergo noxæ hic populatore tertius, (inquis)
 Quæ sola superant qui rapit unus opes?
 Immo a te tandem isto prædatore beatam,
 Quas sparsere alii qui legit unus opes.
 O te, inquam, Henrico Hellas prædatore beatam:
 Nam te eodem ditat quæ populata manus.*

IN EUDEM.

*Quid Graias inhiat spolis nunc barbære miles?
 En Graias Gallus congerit unus opes.
 Immo istas Gallus quas vœras somniat (inquis)
 Possideat, reliquis dum mihi linquat opes.*

ROBERTO STEPH. ET HENRICO ROBERTI filio, illi quidem, Latinarum, isti vero, Græcarum Musarum fautori et alumno, TH. B. F. dicavit.

SCIPIONIS CARTEROMACHI PISTORIENSIS

ORATIO DE LAUDIBUS LITERARUM GRÆCARUM

SCIPIO CARTEROMACHUS DANIELI RENERIO,

PATRICIO VENETO, SALUTEM.

ORATIONEM nostram de laudibus Græcarum literarum, multorum petitionibus et quasi conciliis effugiatam, sub tui auspiciis publicamus, Daniel Reneri. Non modo enim singularis humanitas tua benevolentiaque erga non id facere non cogit, sed et Græcæ quoque linguae tanta experientia, ut me ego, quoties de his rebus una (ut fit) confabulati sumus, adiutum abs te in ea maxime tenuerim. Ergo tu quum eam a nobis habitam vulgo pessimum commendaris: editioni quoque plus fortasse iusto fidere nos efficiat. Sumus enim nocio quo pacto persuasi, quod tu laudaris, id a nemine iri improbatum. Quod si ce succedet, tibi laudem conem debeamus: si vero erunt quibus ea re minus sit satisfactum, tuum erit vel tueri nos, vel emendare: utrumque autem nobis optatissimum, ac toto proximum: nam et patrocinium tuum meritum videri, amplissimum et marum et doctrina testimonium cæseri poterit: ac limam tuam subire, nil aliud erit quam accipere τὴν καλλοῦ τῶν λόγων, καὶ τὴν τῆς Ἀθῶναι δόξαν. Vale.

QUUM varia multiplicaque sint, viri studiosissimi, quæ apud diversos homines bona honestaque existimantur, pro cuiusque commodo aut natura convenientia: illud profecto optimum videri debet quod consensu omnium, aut certe probatissimorum, utilissimum humano generi natura edidit. Quod enim beneficia summa omnibus contulit, conferret quoque, id non esse optimum, dici non potest: metitur enim bonitatem beneficentia. Disciplinæ autem a diis immortalibus nihil utilius datum esse homini, tam nemini dubium esse video quam nihil animo ipso divinius: cuius illa sunt possessiones ac facultates. Neque vero obcura sunt aut ignota eorum beneficia hominibus: quum et audiant ea quoties, et videant, atque omnibus pene modis experiant. Quod si disciplina utilissimæ, quantum ad dignitatem esse censendum est: cuius hæc potissimum beneficio manari in lucem: certe maximæ, et cui nihil anteponi vel possit, vel debeat. Id autem esse Græcæ præcipue linguam, quum egregios in quavis disciplina viros, non credidisse modo sed et tradidisse, vel legerim vel audierim: ipse quoque facile me in eandem sententiam adduci patior. Cujus rei vos certe iudices

in præsentia facio, qui quam ejusmodi ornamentis insigniti omnes atque honestati prodant, Græca quoque vel in vobis ipsis admiramini, vel in alio studio prosequamini. Existimo autem quicquid laudis universis simul conveniat disciplinæ, id omne Græca lingue meritis non injuria adscribi oportere. Quod quam verum sit mox audietis. Jam enim hoc Græca lingue laudes exploraturi accessimus, quantumque ex ea manarit utilitatis hominatio generi: quamquam ea Latinis præsertim hominibus contulerit semper, conferreque possit in dies magis uti volentes.

Igitur Græca lingua (si Græcorum scripturam sua prodentium fidem sequimur) vetustissima nobilissimaque est. Quippe que non aliunde traxerit intinam, sed apud suos homines veluti naturali quodam ortu proderit in lucem, atque majoribus assidue incrementis inoleverit. Nam quam Athenenses, quorum purior atque elegantior sermo est, *αἰριθία*; (hoc est indigena, ipsosque sua terra perpetuis incolis propriosque cultores) dici conveniat inter scriptores, qui non videt linguam quoque ipsam non minus *αἰριθία* dici debere? Sermo enim a natura homini datus, certam hominis ætatem necessary consequitur: nisi quid impediat, non enim possunt non loqui homines, expeditis præsertim locutionis vocalibus instrumentis: at quamvis illa quomo lingua ista credamus eos qui non aliunde migrarint, nisi ea que ipsa semper comitata sit? Quapropter hoc plus ceteris nobilitatis Græca lingua sortita esse videtur, quod alia, hominum inventa proculdubio sunt: hæc, naturalis quodammodo existimari potest: quandoquidem in eam primi illi homines nulla arte nullaque industria, sed naturali quodam instinctu ducti fuerint. Cur enim ea potius verba in mentem venissent illis hominibus nullius adhibere rei gnaris, quam alia? Quippe natura ipsa omnium rerum provida, ea voluit lingua instituisse illos homines que ad sui postea investigationem atque expressionem plus aliquid ceteris collatura esset humano generi. Quod non sefellit: tanto enim Græca lingua ceteras omnes antecellere videtur in tradenda rerum cognitione, quanto homo aliquis omnium rerum pertissimus, atque ingenio perspicacissimo ac prope divino, hominem alium mediocrius literatura, tenuissimæque a natura ingenio, antecedit. Non modo enim disciplinæ omnes quotquot unquam fuerunt, et melius et copiosius Græca ipsa et perstravit et tradidit, sed et si alio sermone hæc exprimere aut efferre nitare, plurimum necessaria locis ac prope veritatis ipsis abstulerit. Ideoque veluti mancum merito credi potest quicquid alius literis scriptum legitur: si cum eo conferatur quod a Græcis proditum sit. Nec ita hominum tantum causa evenire dixeris, qui non eam vel curam, vel diligentiam adhibuerint in perquirendis rebus aut tradendis, quam Græci homines. Nam id quoque vere dicitur: (quid enim intelatum illis! ut Plinius inquit) sed ipsi quoque ceterorum sermo non vane patitur expressionem quam Græcus: atque adeo ut plus naturam efficere quam verbis monstrari possit, in aliis quidem locutionibus non procul abest a vero: in Græca autem tentumabest ut vere dicatur, ut melius etiam aliquanto atque significantius nonnulla ante oculos ponat, quam natura ipsa molitur. Id autem Latini interim sermonis argumento intelligere licet: qui quam elegantissimus et sit et habebatur, a Græco tamen longo superatur. Divis quoque Hieronymus, Proprietatem (inquit) Græcam Latinis sermo non exprimit. Quintilianus, Videtur mihi sermo ipse Romanus non recipere illam solis concessam Atticæ veterem. Gellius, Adject (inquit) sæpe minus ad vocabula rerum non paucissimos, quæ neque singulis verbis ut a Græcis, neque si maxime pluribus eas res verbis dicamus, tam dilucide tanque apte demonstrari Latina oratione possunt quam Græci ea dicunt privis vocibus. Et paulo post, Sed hujus, inquam, tui erroris culpam esse intelligi in meo scilicet infamia, qui ne pluribus quidem verbis potuerim non obtentissimum dicere quod a Græcis rectissime uno verbo et planissime dicitur. Cicero, quam Aristippi illud amico scriberet, Habes, non habeo a Laide: *ὄνομα*, inquit, id melius. Lucretius multa se Græce dicere affirmat propter egestatem lingue, et rerum novitatem. Quod si *Λατινὰς* *Γραμματικὴν*, ut sic dixerim, usquequaque referre non potest, cui conjunctissima est, ac prope germana: quid alias lingue existimemus, quosvisque nullum est illi commercium, nulla affinitas: sed (quod dici solet) diametro inter se distant? At habent et illa suam fortasse nitorem, suam elegantiam. Equidem non negaverim inesse aliquod singulis proprie venustitatis, Neque enim verisimile est ingenii cujusvis homines nullam omnino curam proprii suscipere sermonis. Quin potius, quemadmodum calescentium agrorum apud omnes pro loci ac cæli qualitate unus est, sed alius asperius solum, ac natura ipsa horridius multum veri cultus respuit ac negligit: alius contra mitius ac placidius omnem admittit curam, omnemque industriam: sic quavis locutio splendoris quidem aliquid in se retinet: sed ceteris multa negata sunt, Græca omnia sua complexa est, atque eousque ut que apud omnes alius peculiaris naturæque sunt, ipsa quoque reddat non minus eleganter quam apud illas ipsas imbeantur: nulla autem vim ejus penitissimam possit esse exprimere. Quo fit ut nostri, quibus aliquid efferre cogitant, quo nil venustius, nil elegantius intelligi velint, Atticos lepores, Atticos sales, Atticam veterem, Atticam eloquentiam, aut Atticam demum aliquid id esse dicant. Quamobrem quod de Platone inquit Cicero, Jovem, si loqui velit, non aliter locutionem quam scripserit Plato: si idem aut simile quiddam de Græca lingue pronunticemus, non aliunde dicturos nos arbitror, naturam, si loqui velit, non aliter quam Græce locuturam. Quod et in quibus comprobavit, sua quidem mysteria omnibus sane hominibus in medio proponit perquirentis, ut curvis in ejus arcibus liceret ingenium exercere: at perfectam de his ipsis atque absolutam tradere cognitionem, Græcis procul dubio suis concessisse et quasi divinitus reservasse videtur. Itaque soleo necum ipse quosdam ex Græcis ridere nonnullumque, qui adeo sibi invideri videntur ut quicquid in disciplinis Græci profecerint, id aliorum inventis totum tribuere consuerit. Quid enim (quæso) sunt aliorum inventa nisi minuta quædam et pusilla, que casu magis quam ratione habita jure existimes? ut licet in his poetica illa ut *ἄνθη* *ἔπαινον*, id est, fortium arces, peperit. At vero que a Græcis et comperita sunt et tradita, non tantum homines explorasse aut retinisse credas, quam naturam ipsam de se singula prodidisse: atque adeo ut in ceterorum scriptis, aliorum ipsorum hominum sermo sit, in Græca natura ipsa, quod dixi, loqui videtur.

Quod si ut tempus aut locus pateretur singulas nos vel scientias prosequi, vel artes, ut quæ a Græcis et inventa in ea et tradita sunt, cum ceterorum omnium quos scimus traditionibus conferremus: profecto nemo vestrum (si arbitror) relinquereetur qui non tantum Græca a ceteris distare magnitudine fatretur quantum elephantem a canice. Quod enim (ut alia omittam) philosophia ipsa, omnium scientiarum parens ac domina, alijmentum in seipsum habuit et alio genere quam a Græcis: tantum enim abest ut quicquam ceteri contulerint philosophiæ, ut si qui etiam a barbaris ejus aliquando studio incensu fuerint, ad Græcos migrarint: atque idem siquid ex philosophia postea reliquere voluerint, nil non sua magis quam Græca lingue efferre dignum judicarent: non tam remunerandi gratia (ut existimo) eam linguam cui acceptum referrent quicquid scirent, quam quod aut ipsorum aut impossibile videretur, vel dici vel tradi recte philosophiam alio quam Græco sermone. Hæc Testis atque Anacharsis et Scythia Athenas philosophandi studio se constulcrunt: Chæone Ponto, Cæjus, et superioris Anacharsidis, extant Græca quoque epistolæ perquam elegantes, nec minus præceptis referunt. Phavorinus vero e Gallie, non modo plurima Græce in philosophia concipiat, sed et Romæ quoque, ubi vivit, multa sæpe Græca disputavit: quemadmodum Gellius ex nostris, ex Græcis Philostratus, auctores sunt.

Philon Judæus non Hebraice magis quam Græce philosophiam illustrare conatus est. Masonius autem omnium Stoicorum Neronis tempestate celeberrimus quum e Vulsinio esset, Romæ proxima urbe, Græcia potius scriptis quam Latinis monumentis philosophiam agere voluit. Prætereo quot Syri, quot Egyptii, quot Thracæ philosophiæ mysteria Græce scripserint: Orpheum, Musæum, qui taneta inter potætas connumerantur, attemen possunt et philosophiæ adscribi, quum vetus illa theologia nomini carminibus tæxeretur. Sed quid opus est alios connumerare? quam Aristotelem, ipsam philosophiæ magistrum, Thracia nobis tulit, Græcia excoluerit. Cujus celebrioris quoque exponentes non Græci, Græce eum interpretati sunt: Porphyrius e Phœnicia, Iamblichus e Syria, Ammonius et Philoponus ex Ægypto, Simplicius e Phrygia. Quin et in aliis quoque artibus multi multa Græce scripserunt, non Græci: de grammatica, exactissime Apollonius — et Herodotius, Ægypti: de musica atque astrologia, Ptolemaus itidem: arithmeticam Nicomachus et Iamblichus, Syri: et geometria notuabil. Dialecticæ quoque ante Aristotelem ab Archyta Tarentino scriptum aliud legitimus. Neque id nunc dico, non posse homines aliter philosophari quam Græce: sed quicquid ceteri philosophati fuerint, aut inchoatum quiddam aut non absolutum consistere, sed quod extremam et quasi Apelles manum desideret. At dicit aliquis, Pythagoram, Platonem, atque alios philosophandi studio in Ægyptum se contulisse. Ego vero non negaverim aliquod inde in Græciam retulisse hos viros, ex his præsertim quæ ad divinitatem pertinent, quæ ab Hebræis multo ante in Ægyptum pulsas manasse verisimile est. Nam et legisse Platonem Hebræica scripta, et lecta imitatum fuisse, auctor est Eusebius, atque ea in Græciam linguam translata: quando et Trismegistum, qui omnem pene veritatem (ut ait Lactantius) nescio quomodo investigavit, Græce scripsisse videmus. Hebræicam tamen veritatem interim excipio: nam de humanis rebus atque artibus agimus, non de divinis inventis: quanquam hæc quoque postea a Græcis potissimum explicata sunt, quam ratio propagandæ veritatis jam non refragabatur. Quid quod et Indos philosophos Græcia lingue ignaros non fuisse scribit Philostratus, et cum Tyanensi Apollonio Græce nonnumquam fuisse locutos?

Atque hæc de Græca lingua, quantum vel nobilitate, vel usu ceteras antecellat, dicta sufficiunt: nunc quantum Latino sermoni adjumenti præstet, dicemus. Nam aliæ profecto locutiones sciti sine Græca lingua parum recte possunt: ut vero optime loquantur, nihil impedit. At Latinus sermo ne loqui quidem potest exacte sine Græca lingue cognitione: tantum vel cognationis vel conjunctionis cum illa sortita est hæc nostra, ut esse fortasse possit sine illa, bene autem esse non possit. Quemadmodum homo sine virtute ut sit, nihil prohibet: ut vero bene sit, fieri non potest, si virtus non adsit. Quare quid aliud esse dicemus Græcam linguam, si ad Latinam referatur, quam ejus virtutem, ex qua sua illi felicitas comparetur? Quod si Ovidianum illud sub ejus persona prætulimus, non ab re fortasse dixerimus,

Ergo ego sum virtus, ego sum tibi nobile regnum.

Minime autem indignari debet sermo Latinus quod e Græco manarit, sed gloriari potius: nam quod ab optimo auctore initium sui traxerit, fieri non potest quin sit et ipsum optimum, atque illi proximum. Non potest ergo non esse cuius rei accommodatissimus Latinus sermo, qui e Græco processerit: ac mihi sane videtur, quum utrumque considero, nihil aliud esse Latinum sermo quam Græci exemplum atque imago; ut quicquid in illo sit, in hoc quoque eintat. Principio enim si elementa, ac literas, carum inter se contextum intueare, eandem in utraque inveniri rationem: si verba ac voces, eodem modo significare, eodemque modo necti ac construï, ac pene sim habere eandem. Ideoque si qua etiamnum innoxia nobis ac ligenda sint, ita demum habitura fidem dicit Horatius, si Græco fonte cadant. Nam et multa nos a Græcia exacte transpositis literis nostra fecimus. *ἡμετέροις ἢ Διονυσίου λόγουσιν εἰπέναι, nos formam: ἢ ἡμετέρας, nos veras;* multa immutatis, *ἄλλο, fur: ὄρε, nos: multa additis, ἔξ, sex: ἡγελλας, serpyllum:* multa eadem permansere. Infinitum esset omnia persequi, ut dictionum eadem ratio, ut nominum ac verborum inflexio, ut præpositionum, adverbiorum, conjunctionum eadem observatio: sed minutiora hæc quam ut in præsentia examinanda sint, et a nostris grammaticis abunde tractata. Orationis vero compositio ita pendet e Græco, ut quæcunque a Græcia tradita sint in ratione dicendi, eadem a Latinis et serventur et servari jubeantur: nam et quas dicunt sententiarum et quas orationis figuras, in usu a Latinis non minus receptæ sunt quam a Græcis, et earum nomina aut Græca adhuc usurpantur, aut Græcorum imitatione significantur, vim quoque rei appellatione ipsa exprimentis: quam qui non vident, rem quoque ipsam non diligenter animadvertunt. Neque vero casu evenisse dixerit tantam hæc convenientiam, sed industria, sed providentia: quare nomini Græca lingua duce procedere Latinam posse, verissime affirmari potest. Quemadmodum enim, si principium rei atque origo nescitur, scrii ea res non satis recte potest: ita Latina lingua, si Græca ignoretur, ut bene teneatur, non fit verisimile.

Quod si te ad disciplinas artesque contuleris, ac rerum cognitionem sectari volueris: jam vero hic quam pene nihil effeceris, si te Græcis privaris? Omitto enim grammaticam, quæ, ut multa habet propria peculiarique in unoquoque loquendi genere, sic multa etiam retinet Græcæ Latineque lingue ut communia ut quod de altera traditur, alteri non minus conveniat: quare Græcis quoque niti auctoribus ac nostrum loquendi usum non renovere nostri. At vero Dialecticæ tam potest sine Græcis literis incoluntis sciri quam sine Aristotele: nisi forte a recentioribus vel nosci vel tradi melius existimemus: aut iis libris perdisci posse qui e Aristotele trahati habeantur: quos si aspiciat ipse, non recognoscet, sed (quod de aquila dici solet, pullos nacta non legitimis) rejicit, ac nolit pro suis: quippe qui Aristotelici solia radios non ferant. Possem hoc loco afferre singula quoque vocabula quibus utuntur dialectici, quæ aut Græca habeantur, aut Græcorum imitatione sint facta: quorum etiam nonnulla male a recentioribus accipiuntur: in his enim Græca ratio sequenda est: quæ qui ignorant, sæpe falluntur. Quam multa autem sunt apud ipsum Aristotelem, quæ aut Latine transferri optime nequeunt, aut, si transferantur, sensum ipsam Græcorum non usquequaque reddunt? Quod ea de causa dictum velim, quod nonnulli existimant, si legant Aristotelicas quasuncunque translationes, statim se sententiam tenere philosophi. Quæ res plerisque fallit, et quidem non indoctos: quum et qui transferunt, plerumque ipsi hallucinantur, atque aliud pro alio reddant: et qui legunt, aliter plerumque accipiunt quam ab eo dicantur. Tam igitur Aristoteles sine Græcis literis intelligi optime potest, quam sine se. Quomodo enim vim saltem ipsam Aristotelicæ locutionis intelligent, quam ille adeo elaboravit ut aditum eo pacto sine philosophiæ præcluserit securibus atque inertibus ingenis? Quanquam sunt qui hæc sane non magni faciunt, immo vero et contemnant: qui et dialecticæ usum longe melius teneri hæc nostra tempestate affirmant quam Aristoteles ipse calluerit. Quæ res vellem equidem, pro mea in nostros viros benevolentia, tam vere quam sinuose diceretur. Sed nos hæc aliorum judicio relinquimus: ne, quod Græci dicunt, *ὄντις τὰ ἰσχυρῆσθαι εὐλόγησθαι*: neve, dum alios arrogantia fortasse arguimus, ipsi arrogantiores reperiamur, qui supra credidam iudicare audeamus.

Trasce igitur ad poeticam, cuius et inventio et usus, ita totus Græcorum est, ut quod de furore ait Plato, in eadem esse hominis constitum qui sine furoris ea quam vult specie ad poeticas fores accesserit, de ignaro Græ-

carum literarum dici possit, incassum scilicet eum laborare : nunquam enim ingressurum musarum penetralia. Nam, ut omittam principem omnium Homerum,

— a quo, cœn fonte perenni,
Fatum Pieris ora rigantur aquis;

ut alios Græcos poetas, qui quasi viam straverit posteris ad quodvis poematis genus : nonne fabule ac figmenta ipsa poetica, quibus tota vis atque universa pene constat poesis, ita Græcorum propria sunt, ut vel ab illis sint accipienda, vel illorum more confingenda? Quod si qua etiam a nostris conscripta extant, ea aut e Græcis pendunt, aut manca sunt, et ad Græcos nihilominus referenda. Quia et figure ipsæ verborum, et quos tropos appellant, tralationes, comparationes, similitudines, (qua quasi condimenta sunt totius poetice compositionis) vel a Græcis mutuanda sunt, vel illorum imitatione tractanda. Ideoque inquit Horatius,

— vos exemplaria Græca
Nocturna versate manu, versate diurna.

Inventio quoque ita Græcorum pene peculiaris est, ut nostri, quotiens aliquid acutius aut elegantius afferre volunt, id totum a Græcis transferant, integris sententiis verbisque servatis. Quid quod et nomina ipsa vel locorum vel hominum, quibus in poetis nonnumquam uti cogere, Græca sunt magna ex parte? In quibus, si Græcam originem ignores, plerumque fallere necesse est. Quod non modo nostris tempestatibus hominibus contigit, alioqui non indoctis : sed et vetustiorum nonnullis, ut Siodonio, Prudentio, Aratoro, Juvenco : qui Græcorum nonnumquam quantitate sepe sunt abusi. Carminum insuper, numerorum pedumque genera, Græcam habent et originem et appellationem : que tametsi a nostris quoque traduntur, attamen a Græcis et copiosius explicantur, et melius intelliguntur. Rursus verborum ac rerum copia a Græcis tota sumenda est : quibus (ut ait Martialis) nihil est negatum : siqua enim sit apud nos dictionum compositio faciendi, aut vocabulum innovandum, sequenda est Græca figuratio : ac, si qua in syllabarum quantitate licentia uti velis, nisi Græcam adhibeas observationem, non probare, sed aut argute aut impertite fecisse videbere. Itaque non immerito Aristophanes negas ac deliramenta ceteras omnes nationes existimari voluit in iudicandis poetis, excepta Atheniensibus : quos et natura sapientissimos appellavit. Nec injuria Minervam idem totam sibi vendicant, quim et ceteri dii, qui aut poetice aut eloquentiæ numina esse creduntur, Græcis et ipsi adscribantur : nam (ut inquit Horatius)

Græcis ingenium Græcis dedit ore rotundo
Musa loqui.

Ac de poetica quoque hactenus.

At (puto) orator evadit quæ egregius sine Græcis literis, Cicerone duce. Negari profecto non potest, Marcum Tullium, veluti normam esse dicendi in sermone nostro, si tota teneatur in eo vis atque universa dicendi ratio : sed id qui fieri potest sine Græcis literis? Quemadmodum enim in disciplinis, qui ante Aristotelem philosophi mathematicè claruerunt, usos esse nonnumquam demonstrandi figuris, sunt qui scribant, sed demonstrationem omnino ignorent : eodem modo potest et quis sine Græcis literis loqui fortasse ex arte aliquid, sed id ut se facere sentiat, nam quomodo fiat ut sciat, vix credi potest. Vis enim ipsa dicendi tota pendet e Græco tanquam e sui auctore. Huc accedit, quod que de arte a nostris traduntur, aut confusa sunt et involuta, aut parum idonea ad explicanda singula, que in orationis artificio latent : que vero a Græcis, anxie pene dixerim diligenter et observata sunt et perquisita : denique ceterarum ætatum aut scientiarum potest in alios quoque nonnulli redundare : at oratorie inventio atque usus totus Græcis debetur. Quod ne Virgilium quidem dissimulare potuisse palam est, quum inquit, *Orabant causas atque melius*. Nulla enim verborum magis palatior ornatum quam Græca lingua : atque adeo ut non veritus sit pronuciare Aristides, aliorum omnium non barbarorum modo (ut ait) sed Græcorum quoque locutionem, si cum Atheniensium sermone comparat, puerosum esse habitationem vocem. Quod tametsi nimis magnifice dicitur, attamen non prociat abest a vero. Idem enim de Attica venere dici potest, quod de Periclis elocutione scriptum reliquere tum Empolis, tum Aristophanes : in ejus scilicet libris leporem ac persuasionis deam insciscere : atque in eorum mentibus qui audissent, quasi quosdam aculeos relinqui solitos : denum fulgere eum, tonareque, atque omnia permiscere. Demosthenes quoque Athenienses ipsos eo minus credi a ceteris queritur, quo paratiores sint ad dicendum quam ceteri. Hinc Cicero noster, tametsi tantus in eloquentia, se quidem conari, Demosthenem autem perficere : se velle, Demosthenem posse, ingenue professus est. Et Quintilianus Ciceronem a Demosthene quantum fuit, effectum scribit. Quo fit ut non falso Aristides dixerit Athenienses solos trophæum sibi erexisse, nullo sanguine, subactis omnibus gentibus oratione ac disciplinis : proindeque homines se snosque a diis immortalibus petere optareque ut Atheniensibus potissimum similes evadant doctrina atque ingeniorum culta : qui cibus humani animi esse censetur : cujus inventio non minus Atheniensibus deberi creditur, quam frugum, quam illis primum largita Ceres dicitur. Nec mirum profecto videri debet si ex omnibus orbis partibus Athenas ofim homines conflere soliti fuerint, discendi gratia : ut enim cetera animantia eo præcipue trahuntur naturali impetu, ubi vesci atque impleri cibo maxime possint, ita et homines (qui aut animus tantum sunt, ut Platonicus voluit : ut potissimum animus, ut Aristoteles) illuc sua sponte duci verissimum est, ubi largissima sit copia inquitribus cibi, ac vere divini : quem discipline ipsæ suppeditant, que Athenis in primis claruerit : inde factum est ut nostri quoque poete doctas Athenas perpetua quasi appellatione vocitarent. Sed de oratoria satis.

Philosophia vero pars tantum naturalibus recentioribus Latinis in usu semper est habita, quam Aristoteles diligentissime est persecutus. At divinor illa que Platoni adscribitur, et quam veteres quoque Romani admirati vixque sunt ut divinitatem quandam inesse ejus viti scriptis intellexerint quidem, explicare autem non ausi ferunt : ac secuti postea nostri Græcique theologi Christianæ religioni maxime convenire demonstrarunt : hæc hactenus jacuit nostris his philosophantibus, nunc vero a plerisque desideratur magis quam habebatur. Nam siue Græcis literis degustari fortasse potest, hauriri non potest.

At mathematicæ scientiæ tam possunt sine Græcis literis perfecte teneri, quam sine Græcis auctoribus : ejusmodi enim sunt que ab aliis traduntur, ut siquid modo vel paululum a Græcis diverterint, in profundum labantur erroris, unde educere sese postea atque explicare nequeant. Quemadmodum enim qui iter ingreditur, si semel excedere eam e via aut aberrare contigerit, quo longius processerint, non magis eo tendit quo vult, quam recedit inde, se fugi : sic qui in disciplinis, præcipueque mathematicis, præscriptum semel ordinem inquit, didicenda discit. Satis enim est nescire aliquid prorsus, quam perverse scire : quum deterior longe sit dispositio ignorantia, quam negationis, ut Aristotelice interim loquar. Quam autem fallantur qui mathematicas res sine Græcis literis, et illis (ut aiunt) pedibus aggressi sunt, facile intelligi qui Campani expositiones in Euclidem cum Theonis editione ac Procli commentariis conferet diligenter : aut Euclidis ejusdem Perspectivam, atque opus aliud de Speculis, cum is que Latine scripta sunt isdem de rebus : aut mathematicas Aristotelis quæstiones in libris quos Problematum appellat : atque in omni philosophia rimetur quem

admodum a Latinis intelligantur. Quod si Boetii quoque arithmeticon, tametsi diligentissimi Græcæque doctissimi, ad Nicomachi præcepta, Iamblichi ac Philoponi commentaria referant accuratius, perspicent profecto quam Græca ipsa non modo exactior, sed et veriora dicantur. De musica illud satis dictu fuerit, omnia instrumenta, sonos, proportionēs, consonantias, nervos, Græcam habere appellationem. Præterea Græcos musicæ scriptores, Euclidem, Aristoxenum, Nicomachum, Ptolemaum, Plutarchum, Briennium, Porphyrium, atque alios: quum apud nos unicus sit Boetius, exceptis divi Augustini paucis, et Macrobio, ac Marcini Capelle nonnullis. Nos nostram hanc musicam a vetere illa jampridem descivisse, cum pluribus indicis, ut credam compellor, tum Olympiodori quoque gravis philosophi testimonio maxime movere, qui cæterarum disciplinarum, arithmeticae, geometriae, astronomiæ reliquias sua quoque tempestate servari scribit: de musica autem illum verum usque pavit,

Ἡμῶν μὲν ὅλος ὁ κόσμος ἀνεργάτος, εὐδὲ τι ἔχει.

id est,

Nos clarum audimus nomen, nihil inde tenemus:

quasi nihil sit reliquum veteris musicæ. In astronomia quoque multa mihi videntur esse apud Græcos quæ a Latinis desiderantur. Nam præter Ptolemæi scripta, et ea non nimium fortasse fideliter ad nos translata, pauca sunt quæ ad veram astronomiæ usum aditum præbent. Quid enim simile apud nos habetur τῶν *Εὐκλείδου φασημάτων*, quæ veluti astronomiæ elementa traduntur a Græcis. Quin et Theodosii *σφαιρικά*, uti principia totius astronomiæ sumi debere, auctor est Philoponus: quippe quæ exactiora sunt, et eandem obtineant rationem ad astronomiam quam geometria ad optices, ad harmonices arithmetica: siquidem *ἀλλότριον*, hoc est, immaterialiora, sint, ut scribit David, philosophus non incelebris. Theodosii autem *σφαιρικά* sequi dicit Philoponus Autolycei opus *περὶ τῶν κοινῶν σφαιρῶν*, hoc est, de sphaera quæ movetur: indeque postea principium sumere astronomiam, utpote minus exactis minusque certis demonstrationibus utentem quam ita faciant: quæ enim in Astronomia demonstrantur, summam extremamque certitudinem non polliceri dicit, sed quod proxime accedat. Umbrarum insuper ratio non abesse ab astronomia præceptis creditur: cuius rei a Græcis quoque traduntur demonstrationes: nec desunt qui de his scribant. Sed nos hæc aliis penitanda relinquimus: satis enim habuimus inuisse.

Medicina vero eo magis indiget Græcis literis quæ majus periculum affert ignorantæ medicamentis, aut agritudinis: quod evenire illis nunquamque verisimile est qui Græcæ nesciant, quando Græcis vocabulis omnia pene vocentur apud medicos, et ejus artem auctores Græci præcipue in pretio habeantur: a quibus siqui in alia lingua claruerunt, veluti rivuli fluxerit manarintque, ac si quid habent, inde accepterint, quantum non purum id sincerumque secum ferant. Quæ res non modo a nonnullis nostræ quoque tempestatis medicis animadversa est, sed scriptis etiam prodita. Ad summam non video quid in quavis disciplina sciri recte possit si Græca ignorentur.

Nec fuerit juris quoque consultis hoc inutile: nam et multa habentur in Græcis legum codicibus quæ apud Latinos nusquam legantur: siquidem (ut Politianus præceptor noster dicere solebat) multa Græcis legibus addidit Justinianus, quippe quæ Latinis notiora existimaret quam ut scribi oporteret: Græcis autem (utpote alienis admodum a Romanis moribus consuetudinibusque) explicanda latius censuit, quæ vane remanere, illis æptiora quam nobis, proptereaque inde petenda. Accedit et illud, quod in *Latinis Pandectis* quæ nunc Florentiæ videntur, integra legum interpretamenta Græco intertextura adscripta: quæ et ipsi vidimus, legimusque: et Græca testimonia citata, ut *Homeri* *σεντημῆρο*: et Græca verba addita significantia gratia atque expressione. Quod non ab re fecisse videtur Justinianus, inter Græcos magis quam Latinos referendus: quæ in Græcia semper vixerit, quod ex Procopii certe historicis licet animadvertere.

Et quoniam in historiæ mentionem incidimus, quantum hac quoque in parte utilitatem præstet Latinis hominibus Græca lingua, hanc facile dixerim, quum multa sint a Græcis petenda et nostris quoque rebus: non enim omnia adhuc ad nos translata pervenerunt, sed quæta pars, atque ea nescio an satis fideliter: quæ de re (ne, quod dicitur, cum larvis lucter, mortuos insectando) dicere nunc supersedeo: præsertim quum jam plerique animadvertere incipiant quàm sit erratum in historicis potissimum translationibus: et nos hæc et plerique alia quæ perperam in singula disciplinis traducta habentur, copiosiore oratione, non maledicendi certe studio, sed ad nostrorum hominum utilitatem aliquando ostendemus.

Theologia demum etiam nonnulla a Græcis dissidet in præsentia, attamen multa est ab illis olim mutata, et nunc quoque potest. Sunt enim veteres Græci scriptores quibus non minus quam nostris veritas ipsa roboratur: quippe quos secuti nostri, quorumque placitis innixi, totius religionis validissima firmissimamque jecerunt fundamenta. Quis enim (quæso) Basilium illum magnum non complectatur, Christianæ quoque fidei hostibus admirandum, incertumque doctorem an eloquentem? Quis duos Gregorios, Nyses et Nazianzenum, non duo belli fulmina, (ut poeta Scipiones) sed duo religionis lumina, vel potius soles nunquam obscurandos? quorum alter theologi cognitorem meruit apud suos, et divum nostrum Hieronymum quantum est, effecit: alter, propter philosophiæ quedam veluti afflatum, tanto quoque fuit lepore, ornatuque verborum, ut Basilii fratrem vel potius discipulum (ut se ipse appellat) facile possit agnoscere. Præterea Athanasium, minus his fortasse cultum, sed certe non minus divinum. Transeo Damascenum, non theologum modo acutissimum, sed acrem et philosophum et dialecticum. Taceo Chrysostomum, non abs re profecto cognominatum auri oris. Omitto et alios, quorum et scripta et sententiæ ita circumferuntur a nostris, ut pro onculis haberi videntur. Quid quod omnia quæ de Christo literis mandata sunt, Græce primum composita feruntur, excepto Matthæi evangelio? Quare fieri non potest ut nonnullorum fides a Græco petenda non sit, quemadmodum eorum quæ a Mose aut propheta scripta sunt, ex Hebræis petitur volumnibus: quod facere nonnunquam videtur divus Hieronymus, et fecisse ante eum Origenes credi potest, atque Apollinaris, vir uterque doctissimus, et Hebræicæ linguæ studiosus. Quoquo igitur te veritas, præsto adest Græca lingua, operam suam in omnia præstatur: quam si refojas, non tam illam rejicisse quam te necessariis admodum rebus fratribus videre. Atque hæc sunt quæ de Græcæ linguæ vel nobilitate vel utilitate dicenda sese nobis obtulerunt: siquidem fortasse multa Latino homini: non enim video invidiam veritatis quod Latinus apud Latinos ita Græcæ extulerim, ut pene nihil nostræ esse contederim. Quod non tam laudandi gratia aliena, quam nostros homines adnoventi, dictum existimari potest: quippe quum in ea perdidicenda majores nostri ita laborare sint soliti ut vir sine illa quicquam se scire putarent. Semper (inquit Cicero) ad meam utilitatem cum Græcis Latini conjunxi. Quintilianus a Græcis incipiendum præcipit. Ovidius quoque inquit,

Nec levis ingenius pectus coluiste per artem

Cura ut, et linguæ edidicisse duas.

Claudius Cæsar utramque linguam nostram appellare solebat: nec injuria, quum ita Græcam linguam tenerent veteres Romani, ut nihil apud eos differret Græcæ an Latine vel scriberent vel loquerentur. Eumus tria

corda se habere jactabat, quod triplicem linguam calleret, Græcam, Latinam, et Oscam. Ovidius, dum in Scythia exulare, atque advenarum congressum nonnumquam desideraret: Ejus, inquit, qui accesserit, sive Græca scierit sive ille Latina voce loqui, certe gravior usus erit. Nero imperator apud patrem consulem juvenis adhuc pro Rhodijs atque Iliensibus Græcæ verba fecit. Vespasianus Græcis quoque jocos extemporabilibus suis tradidit. Cicero nem tam Græcæ quam Latine declamare solitum, nemo est qui ignoret: eundemque Græcæ aliquando Rhodi orasse: quem quum audisset Apollonius, exclamasse fertur, Græcam quoque eloquentiam Romanæ a Cicero transferri. Idem quum de temporibus suis Græca scripsisset, Græcorum quorundam honorat, Græcam omnem nationem a scribendo deterruit. Scripsit iisdem de rebus et Poppo-nius Atticus, qui et cognomentum adeptus creditur quod Atticam linguam ita referre crederetur, ut natus educatusque Athenis videretur. Quod Theophrasto, homini Græco ac divine eloquentiæ viro, contingere non potuit, quominus a vetula argueretur tanquam non Atticus, sed externus, dum cupit nimium Atticus videri. Bruti Græcæ epistolæ (quæ adhuc in manibus habentur) et Plutarchus Judat, et Philostratus omnium imperatorum epistolis longe anteposit: et Mithridates quidam regii generis summo pere admiratur. Marci quoque Romani imperatoris Græcæ epistolæ vehementer probat Philostratus. Quam multi autem ex Romanis Græcæ potius quam Latine historias scribere aggressi sunt? Albini meminit Gellius, Luculli Plutarchus. Divi Claudii Græcæ historiarum, præter Suetonium attestacionem, citat Stephanus, Græcæ auctor. Arrianum, cujus de Alexandro Macedonum rege Græcæ extant historiarum, et de Epicteti Stoici dissertationibus opus, inter primates Romanorum numerat Lucianus. Eliam, cujus multa adhuc Græcæ scripta leguntur, Romanum fuisse scribit Philostratus, et (quod majus est) Græcam linguam in urbe didicisse, ac nunquam excessisse Italia. Germanicum Cæsarem Græcæ quoque scripsisse poemata, auctor est Quintilianus. Quin et Græcæ ejus epigrammata adhuc leguntur: nec non Tiberti, Adrianique, omnium elegantissima. Nostra quoque tempestate non defuero qui Græcæ scriberent: ut præceptor noster Politianus, (quem et Joanni quoque Argyropylo, Græco homini, sæpe admirationi fuisse vidimus) ut vester Hermolaus, nunquam satis laudandum. Nemini igitur mirum videri debet Græcam linguam adeo a nobis probari commendarique, in qua videmus majores nostros non minus laborasse quam in Latina: cujus et parentem et alticem illam procul dubio et crediderint et prædicarint: a qua etsi nihil aliud, disciplinæ certe nostræ fluxerint, ut ait Quintilianus. Quomadmōdum autem qui de parentibus optime mereri student, non aere fore creduntur si tota eorum dignitas atque existimatio in eos referatur qui non solum fundamenta jecerint suæ felicitatis, sed eo quoque perducerent unde illi nunc apud omnes in pretio sint: sic non indignari debet Latina lingua si tota ejus gloria in Græcam redeat, omnium bonarum artium magistram. Quum enim vetus lex sit (ut Aristides inquit) altoribus universam referre gratiam, quoad fieri potest, tantum abest ut me Latina offēdere putem, Græcæ laudando, ut et gratificari me magis existimem Latine lingue, quod gratiam si non omnem, saltem quam possum, ejus (quod dicitur) verbis, illi referam, cui et debere se plurimum et debuisse, semper ingenue professus sit: quippe quæ nihil unquam stude abhorruerit atque ingrati animi vitium. Benignum est autem fateri per quos profeceris, inquit Plinius. Studium autem nostrum hæc in re tantum abest ut ostentare in presentia vobis studeam, ut vehementer doleam, me non tam hæc dicere coactum, quam sentire ac sequi, veraque quotidie experiri. Neque enim existimetis, me tantum laboris exhaustisse ab ineunte ætate, aliena sectando, ut pene neglexerem mea, nisi pervidissetis et doctissimorum quorumque exemplo, et veterum testimonium, omnem vim Latine lingue in Græcâ consistere. Quod quum et re ipsa nemum cognoverim, non committendum putavi quominus et vos et singulos quoque honorarem vestris studiis, quantum in me esset, ad eadem adhortari, amare, accendere, ne difficultate rei detereremini. Tanta est enim illi (quod jam diximus) cum Latinitate conjunctio atque affinitas, ut eadem propemodum utriusque conveniant. Quare non video quid hæc in re sit cuiquam pertimescendum, quum nihil pene novi sit offēnsurum. Sed quod de animis nostris aiebat Plato, reminisci eos, quum essent corporibus obducti, omnium quibus multo antea divinitus fuissent iniebat, id Latino homini evenire credendum est Græcâ discenti, eadem quam resumere: quo fit ut non magis præceptor vobis opus esse dixerim, quam monstratore, qui in memoriam suggerat excitetque Græcâ veluti vestigia, quæ amboscure tenuaque, vestris ingenijs jamdiu reposita conditaque servantur. Ad quam sane rem Græci fortasse hominis opera commodior quam nostra: ego vero, ut non negaverim, sua melius Græcos tenere quam nos: ita affirmaverim, nostra nos melius nosse quam Græcos: insuperque tam posse nos res illorum perdiscere, quam illos nostras. Quam itaque Latini docendi sunt Græcâ, nescio an Græci studium Latine sedulitate anteponendum sit: non tam enim intelligendi (quamquam id quoque) ratio habenda est, quam explicandi. Quod si quis prononciationis tantum Græcæ studio, ejus ad unguem perdiscenda gratia, Græcum sibi cupit præceptorem, Quintilianum audiat, præcipientem, non esse dandam operam literis Græcis superstitionis, ut et plurima oris accidant vitia, et in peregrinum sonum corruptus sermo perduret: sed ita docendam esse Græcam linguam comite Latina, ut neutra alteri officiat: quæ res si Latinis melius quam a Græcis accipi potest. Siquis autem examamissum utrumque se præstaturum confidit, illum intrare et ipse: Et dicam, monita non eget iste meis. Nos vero operam nostram, quibus ingrata non videbitur, pollicemur, non magis duces præceptoresque professi nos ipsos quam comites sodalesque: quippe qui nullum laborem, nullam molestiam recusatissimus: dum vos ita Græcis imbuamini, ut disciplinas inde omnes, quascuque liberbit, facillime adipiscamini: a quibus eo postea perdiscendi sitis ubi quum fueritis, licet jam humanam felicitatem (si qua modo est in hæc vita) quasi manum prehensam tenere: quam si dimiseritis, vobis ipsi defuisse videamini.

Non est autem car vos moveam ulterius uti homines esse meminere, quibus felicitas hæc, quascuque sit, debeatur: nam hoc tam cuius novit esse debet, quam quod vivat. Illud potius nostra interit, confirmare vos atque adhortari, ne laborem reformidatis, qui voluptati (quam in ipso statim limine Græcarum literarum percipitur) adeo junctus est, ut non magis laborandum nobis esse videatur, quam voluptati honestissimè interveniendum: qua ut ampliore quoque perficiamini, nihil mihi videor omisissus, nihil præteriturus, quod queri a vobis ut desiderari noverim: si modo ejusmodi sit futurum quod et nobis quoque non ignoretur. Quid enim literato homine turpius, aut ab humanitate alienius, quam si aut scisse aut didicisse frustra videatur? Frustra autem et scit et didicit, qui nec commentando nec docendo cuiquam prodest. Sicut enim in animantibus proprium ac naturale maxime opus esse censetur, procreare tale aliquid, quale ipsum est, si integrum absolutumque sit: ita erudito homini nihil convenire magis dixeris quam efficere relinquereque post se sui simillimos in studiis ac disciplinis: si aut homo fuisse videri vult, aut non indoctus homo: hominem enim hominis causa natum credi par est. Quare neque invidere cuquam in literis, fas judico, neque suppressere quequam quod utile futurum existimes aut viventibus aut posteris. Nam (ut ait Theophrastus)

Ἦν μὲν ἄνθρωπος καὶ ἀγγέλος, οὐκ ἔστιν ἄλλο
 ἔστιν οὐδὲν, μὴ ἀλλοτρίον τολύβιον.

Ἄλλὰ τὰ μὲν μῦθοι, τὰ δὲ θεϊκότερα, ἄλλα δὲ ποιεῖν.

Τὶ σφιν χρεῖται, ποῖνος ἐπιστάμεος;

Hoc est,

Musarum interpres si quid sapientius unquam

Noverit, incidia sit procul inde mala.

Nuncque alia inceniat, nunc monstrat, plurima condat.

Si solus sapiat, nempe quis usus erit?

Quippe (ut Plato siebat) non minus ad felicitatem pertinet bonos efficere, quam bonum esse: ideoque nulli magis idem familiaris se offerre solitus erat quam cum plurimo usui esse posset: quoniam se suisque rebus maxime frui valeret. Quod mihi quoque video esse faciendum, in ea presertim civitate que non tam potentia atque imperio ipsius sit Italiae metropolis, quam quibusvis virtutibus, totius orbis grande specimen atque ornamentum, vel potius nature miraculum: quum que imperium vitia comitari solent, non modo ita refugerit ut non inesse possint sese republicæ, sed ne excogitari quidem. Quare beatum iudico eum quem cuius studio incumbentem degere in ea contigerit: sed beatissimum, quem literarum facultates exceperit: quum tot presertim tantaque undique suppetant affluentque ad eam rem commoda, ut fingi fortasse plura possint, haberi certe non possint. Ibi enim (ut alia omittam) tanta librorum copia, quanta post Gothicam ruinam unquam fuit, nec veteribus vero Romanis aut Græcis florentibus, in his que extant, facile credi par est: quum novo hoc invento careat imprimendorum librorum, qui et pulcherrimi jam atque emendatissimi prodire incipiunt, Abbi potissimum nostri opera: de quo illud habeo dicere quod de Porphyrio inquit Sulpicius, Omnium bonorum nobis auctor Aldus. Vobis vero illud mihi videor accommodaturus quod Demosthenes, quem interpretari sumus, Atheniensibus protulit: ferte autem (rogo) æquo animo Græcis ne pauculis verbis vos alloqui: ἡ μὲν οὖν παρὰ κατὰ, ἃ ἄνδρες Ἑστέ, μνημονοῦσι φωνὴ ἀρετῆς ἴσχυι τῶν Ἑλληνικῶν ὕμνῳ λόγων ἀπολαπτὸς ἴσχυι, εἴπερ ὅτις εὐτοχίας αἰσῶν φρονήσῃτε. hoc est, Præsens itaque tempus, o viri Veneti, quasi emissæ voce pronuntiat capessendas esse vobis Græcas literas, siquid de felicitate vestra cogitatis. Nam, ut Virgilianum quoque carmen in vos transferam, Via prima felicitatis (quod minime remisi) Graia pandetur ab urbe. Experiēsimini igitur jam, et capessite Græcas literas, ultro sese vobis offerentes. Dixi.

M. ANTONII ANTIMACHI

De literarum Græcarum laudibus oratio, in Ferrariensi Gymnasio publice habita.

In degenda hominum vita, si qui alicui prodesse conantur, quantopere laudandi sint, spectatissimi viri, non vos prætere quidem: quum et ingenii acumine et longo regum non præstito, ac doctrina atque prudentia antecellatis. Qui vero publica utilitati se non solum sibi, sed et patriæ et amicis ac humanæ societati sese aptos arbitrantur, quanto laudum præconio extolli mereantur, itidem vos non ignorare existimaverim. A qua sane animi sententia quam nec ab ineunte ætate, nec etiam postquam nostra canescere cepit oratio, unquam abhorruerimus: nihil præclarior, nihil commodior, nihil conducibilis atque præstantius in toto vite cursu esse duxerimus, nihilque magis ex æquo unquam optaverimus, quam plurimis benefacere, ac de omnibus pro virili mea (modo daretur occasio) bene mereri: amicorum precibus (quorum benevolentia aliquid recusare, non solum turpe, sed propæmodum nefarium videbatur) et cohortationibus hujus celebratissimi gymnasii instauratoris Lodovici Bonaciaci, viri plane in omni scientiarum et virtutum genere eminentissimi, (cui ex isto hominum flore qui vivunt, paucos admodum pares invenias) non spe honoris aut gloria, cui sapiens quisque semper studuit, nec lucri cupiditate, sed potius quo id quod in animo habebam, re facilius prestare possem, Græce profertim publicum munus non inviti susceptimus. Eo itaque consilio huc accessimus, ut quæ ad communem Græcæ discere cupientium utilitatem spectare videntur, diceremus, ac de literarum Græcarum laudibus verba faceremus: non quod ea dicendi facundia, is verborum ornatu, et eloquentiæ vis, atque is denum orationis thesaurus et splendor, qui tam magno oneri sustinendo par esset ac tantæ rei dignitas postularet, necnon tot clarissimorum virorum conspectus mihi multo jucundissimus mereceret, in me reperiatur: sed ut fretus humanitate vestra, qua erga omnes qui virtutibus imitantur, uti consuevistis, hujusmodi opus aggrediar, ac propositam rem pro tenuitate ingenii mei persequar. Cujus plane tanta est magnitudo atque præstantia, ut nemini vel mediocriter erudito deesse possit oratio: sed in exitu inveniendo major omnino, quam in initio inchoando, dicere volenti se offert difficultas.

Tanta est antiquo literarum Græcarum, amplissimi viri, dignitas, et tanta dignitati conjuncta utilitas, (quarum notas antiquissimis temporibus, seu Cadmo, sive Danao auctoribus, sive Orpæo admonente, Græcos habuisse, memorie proditum est) ut eæ, non solum apud illos qui ceteras gentes atque nationes barbaras appellabant, vrum etiam apud barbaros ipsos maximo in usu fuerint, et ab ortu ad occasum usque pervaserint: quando Druidas Gallorum religiosior in publicis privatisque rationibus literis Græcis usus fuisse constat: et Romanorum temporibus in Helvetiorum castris tabulas repertas esse literis Græcis confectas, et ad Cæsarem perlatas, ex historicarum lectione late admodum patet. Quibus in tabulis ratio confecta erat, qui numerus domo exisset eorum qui arma ferre possent: et item separatim pueri, senes, mulieresque. Brachmanas itidem (e quorum numero celeberrimus Calanus ille fuit) et gymnosophistas Iudorum sapientes, eadem in usu habuisse, easdem Iudorum ipsorum regem Pharaotem calluisse, compertum est. Apud Romanos vero quanto in pretio, quanto in honore semper sint habitæ, (quum pene eadem a principio cum Latine fuerint, eas in Latium afferente Nicostrate) etiam me tacente, vel facillime potestis intelligere.

Nullum enim studiorum genus, quod aliqua sapientiæ luce præfulgeat, nullas prorens ingenius disciplinae esse comperio, quæ non e Græcorum fontibus emanaverint: Latinoque in omnibus liberalibus artibus illorum secutos imitatosque fuisse vestigia. Nam si a grammatica exordii voluerimus, cuius inventorem si qui eam rem diligenter perverstigarint, Mercurium ferunt: sine qua ad nullum scientiæ gradum pervenire valeamus, quom ea duce orationis congruitate assequamur, ac ad alias scientias faciles aditus adipiscamur, nome eam totam a Græcis haberi fatebimur? Quid de poetica, quæ tautopere divinitatis est particeps, ut summus ipse

rerum omnium opifex statim pene a mundo, verbo, non manibus eoudito, sua mysteria per eam literarum monumentis mandari voluerit, dicemus? Quid de oratoria facultate, ac flexianima omnium regina rerum oratione, que motus animorum quo vult impellit, loquemur? Quid de dialectica, que disserendi artem aperit, verumque a falso segregat, ac nos ad veritatem ducit, sentiemus? Quid de philosophia, legum inventrice, morum disciplinarumque magistra, que bene beateque vivendi rationes demonstrat, ac diducit bonorum et malorum finem, quid fugiendum, quidve expetendum sit, proponit, ad sedandos animi affectus atque perturbaciones plorantium valet, natura secreta rimatur, rerum omnium causam perscrutat, humana despicit, cogitantemque celestis, hæc nostra et exigua et minima contemnit, immortalitatem animæ docet, ac nos Deo optimo maximo (ad summam cujus intelligentiam consideratione nos ducit, quantum homini licet) quam simillimum efficit, iudicabimus? Quid de medicina, reliquarum artium parente atque educatrice, et altissime, que universas scientias conplexitur, singulas disciplinas cogitatione prosequitur, rerum omnium cognitionem nutritricam et continet, ac humanam vitam conservanda, necnon extincta morbis corpora ab inferis pene revocandi potestatem habet, rogati respondebimus? nonne hæc omnia nos a Græcis mutuatos esse (nisi ingrati nuncupari velimus) confitebitur? quando ab ipsis et Mathematicis accepimus. Nam arithmetican, reliquarum ducem, ex cujus numeris animam creati, ac singula constare Pythagorici sentiebant, et quaternarium numerum (in quo prima solida demonstratio invenitur) rerum omnium opificem causamque esse affirmabant, quod ab eo, tanquam a radice atque principio, cuncta dependerent: ac geometriam, que cum superiori adeo connexa colligataque est, ut sine ea haudquam videtur posse consistere, quum punctum referatur monadi, linea autem numero binario, ab aliquo ad aliud, et trinario conveniat superficies: qua (dum ejus lineamentis, formis, intervallis ac magnitudinibus utimur) mare, terras, cælumque metimur, quin a Græcis suscepimus, nemo, ut opinor, vel impudentissimus negaverit. Musicam vero a Mercurio numeris, vocibus et modis inventam, quam veteres omne continere dixerunt, eo quod eorum que sunt, absque symmetria et analogia nihil existat, nec etiam aliquid eorum que sunt, si absque congrua symmetria atque analogia confectum fuerit, unquam bene habeat, sive arte fabricatum fuerit, sui natura comparatum: sive sensu comprehendatur, seu solius intelligentiæ speculatione percipiatur: que duo mirum in musica (totius harmoniæ) reperiuntur, ex cujus cognitione harmonicam mundi rationem conjicimus: et item astronomiam, (cujus scientiam Chaldaei diuturna siderum observatione putantur effecisse) que temporum varietates, totius anni ordinem, astrorum influxus, ortus, obitus, trajectory, motusque stellarum, ac cœli meatus conversionemque explicat, quid cuique eventurum sit prædicit, Græcorum beneficio (quibus tantum debemus) Latinos itidem habere fatendum est. Nec, mea quidem sententia, ullus adeo pervicax, adeo obstinatus mentis, duræque cervicis, ac tam perversi iudicii reperitur, qui aliquo modo id audeat inficiari. Ex quibus omnibus sane rebus quanta hominibus commoda, quantæ utilitates humano generi, quod honores proveniant, non meum est dicere, quam res ipsa per se loquatur. Ideo non est quod vos (qui incredibili discendi cupiditate ardētis) ad hujusmodi literarum studia, ex quibus maximos atque uberimos fructus percipietis, nisi vobis ipsis deesse volueritis, cohortemur. Currentes enim incitare videtur absurdum: quam tanta (sicuti accepistis) dignitatis, honoris, commoditatis, splendoris, utilitatis atque præstantiæ sint, ut unusquisque qui in bonarum artium studiis proficere exoptat, eas velit nolit cogitare expetere: præsertim quum illis qui eas consecuti fuerint, maxima præmia non sine nominis celebritate proponantur, amplissimi honores non absque immortalitatis gloria reserventur. Reliquum est, ut demonstrata tanta rei majestate, (ex qua, ut intellexistis, innumeralibilia mortalibus bona pariuntur, et ad homines conflunt) in ea comparanda operam, curam, diligentiam, industriam ac studium ~~semper~~ *semper* vobis pollicear: que omnia, sine ulla laboris vel temporis intermissione, me libentissime præstaturum spondeo: nec aliqua in re, que in discendo vobis vel commodo esse possit, me vobis unquam defuturum recipio. Quod quum contigerit, Bonaciolo, viro non minori experientia quam doctrina ornatissimo, ac (ut supra memoravimus) omnibus egregijs animi dotibus atque virtutibus undecunque refertissimo, qui hujus clarissimi gymnasii non minus ornatu quam utilitati semper studeat, mehercule velim referat acceptum: eo quod ipse omnium unus procuraverit effecerique (ne quod verum est inficiemur) ut Græce profutendi munus oberimus. Ago insuper humanitati omnium vestræ, si non quas debeo, saltem quas possum gratias: ac si obsequendo et de vobis bene merendo gratia referri poterit, eam me quandoque libenti animo cumalissime relaturum, affirmare non dubitaverim: propterea quod hodie frequenti ac jucundissimo conspectu vestro, me (que vestra est benignitas) orandum amplificandumque susceperitis: cujus benefici memoria apud me residet sempiterna necesse est.

EX CONRADI HERESBACHII

Oratione in commendationem Græcarum literarum,

EXCERPTA.

SIVE autem auctore Javam, lingue hujus, sicut et gentis, primo fundatore, literarum Græcarum initia e Babylonia illa linguarum orta varietate, atque in Græciam translata, sive temporum injuria neglectus character usus, et a patribus ante repertus, velut postliminio a vicinis, sive Phœnicibus, sive Ægyptiis (apud quos patriarcharum monumenta conservabantur) repetitus sit, etiamsi certo non tradatur, tamen alterum probabile videtur, Græcicam literaturam non simul ceptam absolutamque. Primi per figuras animantium Ægyptii sensus *ægyptiæ* explicabant: et antiquissima monumenta saxis impressa, literarum inventores perhibent. Inde Phœnicæ, quia quasi præpellebant, traditur intulisse Græciæ: hi gloriam adepti sunt quasi repererint que acceptant. Quippe fama est Cadmum, classe Phœnicum vectum, rudibus adhuc Græcorum populis, artis ejus auctorem fuisse. Quidam Cecropem Atheniensem et Linum Thebanum, et temporibus Trojana Palamedem xvi. literarum formas, mox alios ac præcipue Simonidem ceteras reperisse. Quum autem Palamedem ad deos retulisse hoc inventum testetur Philostratus, et Plato scribat apud Ægyptios se audisse deum quendam ali illic nomine Theuth, qui cum alias artes, tum literas invenerit: nonnulli ad Assyrios referant: alii denique æternum fuisse literarum usum: verisimile apparet, sicut Latine a Græcis, ita Græcis ab Hebræis mutuatas: quod elementorum ipsorum vicina nomina magna ex parte commutata, contendit Eusebius, Josephi et Clementis testimonia citans: et sibi valent, id non mirum in tam diuturno et variarum gentium usu:

quam et Græcæ vetustas Cadmeas in tripodè incisas, ab his quibus nunc Græci utuntur, etiam *diserepare* Herodotus refert, et Delphicam tabulam in aede Minervæ Romæ testari scribat Plinius: quæ vero Græci et Latini eorum initia ignorarunt, et ad deorum inventa, sicut alia pleraque, ita hæc quoque retulisse, quam tamen multis ante seculis apud Hebræos fuisse deprehendantur. Porro quum Phœnicæ et Ægyptiæ (a quibus literæ primùm in Græciam translata memorantur) et posteritate Cham fuisse constat, tique nos post sortitionum liberorum Noë pulso semine benedicto Sem, e sua hereditaria sorte ad filios Japhet migrare compulerint: et postea Israelita, duce Josua, hereditaria terra sancta recuperata, exactam Cham stirpem alias sedes querere adegerint: quo factum ut profugi vicinas Græciæ regiones occuparint, et illic artes plurimas et patriarcharum reliquias secum adduxerint: (uti etiam idololatram perversumque per apostatam Cham, ejusque nepotem Nemrod, institutum deorum cultum Græcos Ægyptiis debere proditum est) et ex his fuisse Cadmam et Phœnicæ ejus colonias, quas in Græciam deduxerat, verisimile est: quod signum cum deorum portentoso cultu, et hoc literarum bonum et patriarcharum reliquiis attulerunt: atque hinc esse quod alii Syrii, alii Phœnicibus literarum inventionem acceptam ferant. Syriam autem ac Phœniciam et Ægyptum, Hebræorum fuisse sedes, in confesso est, apud quos patrum monumenta conservabantur: et constat Græcos sapientia studioso discendi cupiditate frequentes eo, ut sacerdotes et prophetas audirent, profectos fuisse, (id quod de Orpheo, Musæo, Dædale, Homero, Lycurgo, Solone, Democrito, Heraclito, Platone, aliisque innumeris memoria proditum) et quæ illic didicerant, Græcè tradidisse. Unde quæ de Chaldaeorum, Phœnicum, Ægyptiorumque inventis prodita sunt a Græcis et Latinis, ea omnia ad Hebræos et patriarchas pertinere certum est: et qui illi diis suis inventoribus tribuunt, ea constat longe ante ab Hebræis reperta usurpataque fuisse. Cui rei argumentum præbet vini inventum, quod illi Baccho tribuunt, quum multis ante seculis a Noë patriarcha vitæ cultura reperta fuerit, ut recte post sacram historiam admonuit Lactantius. Ad eundem modum de frugum, medicinarum, alitque inventis iudicare licet, quæ omnia ad factitios mortalesque deos retulerunt illi: quum apud Hebræos vetustiores pleraque usurpata sunt priusquam ad Græcos pervenerint. Sed ob id laude sua pinnis fraudandi sunt, qui ab aliis inventa, meliora reddiderint, atque sic excolerint ut non ab eorum sed sua inventa esse videntur: ut mox latius declarabitur. Græciam autem felicissimam ingeniorum altricem fuisse constat: adeo ut appareat, hujus universi opificem, et linguarum virtutisque dispensatorem Deum Opt. Max. hominibus qui secundum naturam optimam regionem nati, eam etiam linguam voluisse largiri quæ idoneum tradendarum honestarum artium præberet instrumentum, et fida virtutis eruditionisque custos esset: idque vix ita; *Moræ*; citra controversiam Græca lingua, assescuta. Nam etsi initio rudis et contracta, sic tamen exulta propagataque, ut nulla lingua vel elegantior, vel latinæ se sparsisset: nulla quam non hæc elegantia et copia omnique ornamentorum supellectile superaret: inter omnes tantum emicans quantum ignes inter *luna minores*. Nam quum lingua potissimum in hoc divina dispensatione tributa, ut quæ velis, commode ac significanter (ut diximus) expripias: quæ, obsecro, significantioribus magisque appositis vocibus singula declarat quam Græcæ? Adeo ut non abs re Socrates apud Platonem contendat, Græcorum vocabula imprimis non temere pro institutis voluntate, sed naturali *λογική* naturæque perspicuitate rem velut oculis subjicere. Unde exquisita in Græcis vocabus vix *καὶ ὀλίγα*, Atticus lepos, Musa Attica, Laconismus, et id genus alia singularia ejujstam appositaque in exprimendo ea lingua venustatis proverbialia pepererunt. Hinc quod gravissimus inter Latinos poëta, Graius, inquit, dedit ore totundum Musa loqui. Adde quod et Musas *αὐτῶν* inter deos ipsos hinc Græco sermone usuros, si humana lingua uti voluissent. Porro quum septuaginta duo linguæ numerentur, ex his septem præcipue, quæ recensentur *Ἰβερικῆ, Ἀσσυριακῆ, Ἀραβικῆ, Ἰβητικῆ, Ἰβητικῆ, Ἰβητικῆ, Ἰβητικῆ*, Latinarum, Dalmatarumque: tamen nulla ex omnibus his, quæ vel latius sparsa sit, vel præstantiora ingenia nacta sit, vel denique plures honestas disciplinas tradidit. Neque enim solum hæc lingua se continuit ea parte quæ Græciæ proprie dicebatur, hoc est *Ἄγῶ* pelago et Ionio atque Isthmo conelusa; neque ea tandem regione quæ magna Græciæ dicebatur: sed præter insulas et peninsulas, amplissimamque regnâ, Peloponnesum, Cyprum, Rhodum, Cretam, Asiam minorem, Macedoniam, Epirum, Mysiam, Illyrium, Ithraciam, Dalmatiam, Syriam, Ægyptum, ob Alexandrum victorem longe lateque complexa, est, sed Gallia Germanique etiam communis est. Nam et Massilia celeberrimum Græcarum disciplinarum gymnasium habuit: et in nobili Clivensium oppido Menianæ scholæ præfectus Græcus rhetor Athenis ortus, teste Eumenio: et Druides, Celtarum sacerdotibus, Græco sermone in sacris usi: additque Julius Cesar, Gallos in publicis instrumentis Græcas literas usurpasse. Britannorum pars quæ Cornubia dicitur, reliquias Græcæ lingue profuderit. Quid dicam de Germania nostra, in ejus lingua innumera vestigia Græcæ lingue remanent: et nos observavimus aliquando aliquot centurias vocabulorum quæ mere Græca sunt. Postremo neque Scythas a Græcâ lingua abstulisse, declarant Anacharsis et alii plerique. De Italia et Roma nihil attinet dicere, ubi Græcorum lingua præpotendum ipsa Latina vulgariter fuit: et clarissimi scriptores in Italia et mediâ Roma Græcè scripserunt. Siquidem Elianus (ut scribit Philostrotus) Romanus fuit, et Italiam nunquam egressus, et tamen ejus extant Græcæ historiae. Item Plutarchus, Strabo, Dionysius, Appianus, Diodorus, et innumeri alii Romæ vixerunt, et scripta sua illic ediderunt Græco sermone: quemadmodum in Syria et Ægypto Josephus et Philo Judæi Græco quam nativo uti maluerunt. Græca lingua in ipsa Syria Romanos imperatores facundos habitos, Mutianus testatur apud Tacitum: eosque ad exercitum Græce locatos. Adde, imperatores ipsos, non solum Romanos, quos omnes prope Græcè peritissimos fuisse constat, et multorum carmina extant Græca: sed Germani etiam imperatores (quos aliqui *ἰβητικῶς* esse solitos novimus) Græcam linguam calauerunt. De Carolo magno traditum quod Græcos legatos audiverit, et Græcè responderit ipse. Otho II, imperator in bello quod in Apulia cum Saracenis et Græcis gesserat, insidias interceptus quum Græcè sciret, eoque sermone uteretur, hostes fefellerit: ut non animadvertentes eum esse Germanum, facile pecunia se redimi pateretur. Porro, si lingue aliquis utilitatem aestimare velimus, quid hæc una communis, quidve ubique ad omnes disciplinas percipienda vel tractanda utilis ac magis necessarium? nempe quæ, velut Delphico gladio, ad omnia et ubique uti conveniat: primum quum (ut dictum) nulla gens, nulla schola, nullum virtutis ac disciplinarum imperium, quod hæc linguam, velat commune utilissimumque organum, non arripuerit: deinde nulla lingua plures vel disciplinas, vel bene vivendi præcepta tradidit, et per orbem transmisit, ac fidelibus conservavit. Quotæ quoque plures, eosque clarissimos in omni disciplinarum genere scriptores exhibuit: eorumque scripta et instituta, cum omnis doctrinæ liberalis, omnis sermo elegans sumi possit. Aut quæ tandem lingua vel disciplina, quæ hæc colonias non duxerit? quæ indidem, cœu et locopletissimo mercato, supellectilem non compararit, aut potius, cœu ex ubere artium eruditionisque fonte, rivus non diduxerit? Nam, ut Homerus de Oceano canit, *Ἐξ ὧντι πάσης, ἰβητικῆ, ποταμῶν καὶ πᾶσα βιβλῶν, καὶ πᾶσα χερῶν καὶ ὀφθαλμῶν πάντα γίνονται*: ita ex hæc lingua, velut quoniam bonorum omnium mari, discipline, artes, præceptiones, atque adeo ipsa eleantur, manant. Hinc poetica, rhetorica, dialectica, grammatica, disciplinæ quæ mathematicæ vocantur: hinc politica, ethica, therapeutica, physica, theologica, et (ut uno verbo multa complectar) universa ipsa philo-

sophia, disciplinarumque omnium orbis, quam encyclopiam vocamus: quæ omnes artes Græcos etiam nunc fontes respiciant, ut ne nomen quidem alia quam nativa et Græca admittant, neque nos alia nominibus eas agnoscamus: eoque jure se nobis permittentes, ut a fontibus secludi non patiantur. Nam et tota lingua Latina, et disciplina ex lingua tradita, ex hac fluxerunt, adque hujus ductum se sic composuerunt ut instar affumæ et discipulæ *επισηκουσα* in τῆς *ῥητορικῆς* manu fulciantur ac sustententur, ab illius ductu ne latum digitum discedentes. Id quod a literis, velut ab ovo, ordinetur per omnes disciplinas ostendere, non fuerit difficile. Siquidem literæ omnes, una duntaxat atque altera denta, inde mutantur sunt: etiamsi jucundissimis illorum carminis, altera vocali, altera, consonante, quibus talia apud eos spirant dulcitas. Adde quod nos six quatuor literis, illi duabus expriment: ut apparet in dictione *ἑὴν, ἀνδρόβηρον*. Scribendo autem et pronuntiando quæ sunt præcipua Grammaticæ partes quam Græca lingua rudes passim fabantur ac sese traducant, satis liquet, quom imperiti Cræste pro Christo, Eleison pro Eleeson, et sonent et scribant. Neque minus in etymologiis peccatur, quom innumera nomina (velut exempli gratia, in e primæ inflexionis, et patronymica omnia: item Dido, Sappho, Laches, et id genus similia) citra Græcorum inflexiones usurpan legitime non queant. Taceo generum rationem, articuli in oratione vim. Quid memorem syntaxæ, figurarum rationes a Græcis pendentes? Taceo quod Nonius Marcellus universa fere Latina vocabula repetit a Græcis. Sed, ne in elementis balbutiamus, sat fuerit, si perspicuum fecerimus, Latina sine Græcis, quibus superstructa sunt, non posse subsistere: æque ipsis elementorum crepundis Græca discentem, operæ pretium facere laboriosæ compendium parare.

Ceterum ut ad seras disciplinas progrediar, inter quas primas facile sibi vindicat Poetica, (seu vetustatis auctoritatem spectes, sive rerum traditarum utilitatem atque economiæ prudentiam) hujus et iustus et inventio Græcorum est. Unde Horatius, poetam formaturus, ad Græcos, tanquam ad certissimos ejus artis magistros, relegavit: —*scō, inquit, exemplaria Græca Nocturna versate manu, versate diurna*. Nam ut ceteros, Musæum et Orpheam, poetarum antiquissimos, præteream, ex uno Homero, tanquam universæ eruditionis fonte, disciplinarum omnium seminaria hausta, cum per se perspicuum, tum Piutarchus singulari libro contestatum reliquit: neque poetas solum iidem hortos suos irrigasse, sed oratores admirabile illud dicendi artificium figurasque, ac denique philosophos reip. bene vivendi præcepta mutuasse declarat. Neque vel consiliorum vel litium artes, vel similitudines, vel amplificationes, vel argumenta, vel digressiones ulle, quæ ab illo non sint commonstrata: Quid obsecro tentari potuit quod ab illo in suis poematis non sit excogitatum vel animadversum? Quæ regio, quæ pugna, quæ forma, quæ sententia, qui denique motus animorum, quæ ferarum figura, quæ ille cæcus non viderit? quom ita nobis eas depinxerit ut eas quasi videre, quom legimus, videamus! Ac verissime his succinens poeta Latinus de Homero, *Qui quid sit, inquit, pulchram, quid turpe, quid utile, quid non, Plinius ac melius Chryippo et Crantore dicit*. Quibus hoc addere licet summe laudis loco, singula propemodum verba ejus poeta, quasi apophthegmata esse, et proverbii loco usurpari, ut testatur Macrobius. Et an Latino Homero, alioqui absolutissimus, superatus sit, apud eundem licet intuari, Homerica cum Virgiliana conferentur. Hoc constat, Latinos primarii nominis poetas magis cum laude Græcorum poemata vel trasulisse, vel imitato fuisse, inopia magis impulsos quam superandi fiducia fretos. Siquidem Virgilium, Latinorum coryphæum, vemo negat quom Æneidos partem ex Homeri poeti transcripsisse, atque in totum se ad Homeri *imitandum* composuisse: Georgica ad Hesiodi *ἔργων καὶ ἡθῶν* imitationem feliciter scripsisse: Bucolica impari cotatu ad Theocriti *facilitatem* expressisse, critici fateantur: etiam illorum inventis jam frueretur. Terentius (cui proximus, mea sententia, locus inter Latinos poetas debetur) adde etiam Accium, Cæcilium, Pacuvium: nunquid Menandrum solum interpretantur, vixque levem illius assequuntur umbram, juxta Fabii sententiam? Quamquam in comædiis aliquid præstitisse Latinos, etiam totæ et Græcorum myrothecis mutatae sint, fatendum est: tragœdia certe Græca tota est. Siquis enim Seneca apud Latinos (quod quidem sciam) extant tragœdiæ, atque illæ ex Euripide interpretate. Deus bone quam non accedit ad illius elegantiam, artificium, ac sententiarum gravitatem! Jam, si utroque cum alteris conferas, amon reperies omnia Latinorum inventa, fabularum ingeniosa involucria, compositiones illustres, allegorias appositæ, affectus acriter, mirandos motus, compositiones significatioris, ac breviter suppellectilem quandam nativa quondam poetice copia affluentem? E regione apud nos pigriora fere omnia, gratia non solum inferiora, verum etiam a dignitate plerumque et a decoro aliena. Quamquam non inficior quin nostrorum poetarum carmina, si seorsum legas, venusta appareant et eleganter scripta, atque etiam ut in nihil melius posse fieri censens: et si componas et conferas Græca ipsa unde illa descripta sunt, ac singula considerate atque apte junctis alternis lectionibus committas, comperies vix *Συγκομιῶν τῆς δεξιῆς*, ut est in proverbio: adeo jacere ac putere incipiunt Latina, ut quæ Græcorum, quæ amulari non poterant, luminibus gratiosè obsolescant. Cujus quidem rei apud Gellium, lingua Latine acerrimum censorem, requirere judicium atque exempla licebit, ubi Cæciliæ cum Menandri, Virgilii cum Homeri et Theocriti, versus exponuntur, quos ab his mutati sunt: Diomedes hercle et Glauci arma non dispari magis pretio æstimari possunt. Atque hic mihi Cicero ignoscet, qui Latinos a Græcis sumta, meliora reddidisse clamat. Sed quis hæc deprehendet? quis aut artificium aut translata aliunde intelligat, nisi hujus lingue suppellectile instructus?

Poeticæ excipit rhetorice, cum numerorum et figurarum ornatu, tum structura orationisque filo atque charactere propemodum conjuncta: quæ quom omnia, perinde atque inventionis et elocutionis, ita argumenta et formalia a Græcis fontibus hauriuntur. Quandoquidem in hac illi scis regnant ut Cicero fateatur hanc Athenis et inventam et absolutam: sive dividendi, præparandi rationem, consilium, ordinem, sive affectuum motus spectes, figurarum et troporum picturas, eorum summatum omnium apparatus inde fluere videas. Et haud scio quid aliud poeta oratorisque nostri quam poesin et oratoriam civitate donaverunt Romanæ: qui, siquid eximium præstiterint, id ex illorum omnijugis præti, veluti flosculis, decerptis, illorumque virtutum imitatione comparaverunt. Cato jam senex, Græcis alioqui parum amicus, commentarios sibi collegit, e Theocritidis orationibus et Demosthenis, quas in dicendo magno sibi usui fuisse testatus est. Quid Ciceronem, Latinæ lingue principem, in eloquentia illam arcem subvexit, nisi Græcorum studia, inque his amalandi contentio? Nempe qui totum se ad Demosthenis vim, Platonis copiam, Isocratis jucunditatem, Periclis fulminia, Theocritidis maturitatem, neque certe infeliciter, composuisse deprehenditur, beatissima quondam immortalis ingenii benignitate suffragante: adeoque Græcorum studiis operam movavit, ut se Græcis declamationibus exerceret: Græca ubique cum Latinis conjungens, modo Latina Græce, modo Græca Latine versando, stylum exercuit. Idemque filio (cui non nisi compendiosissimam fidelissimamque rationem præcipere potuit) faciendum suadebat. Quod si hodie juventuti præmaderi queat, felicis disciplinæ tractarentur, neque tum exaugues ingeniorum venæ existerent. Nihil enim mirum omnes bonas disciplinas jam diu sepultas, cum Græca lingua abolita, tum nulla declamandi exercitio: quæ tamen primaria sunt ingeniorum fomenta in eorum animis qui ad eruditionis aliquem fructum pervenire contendant.

Dialectica, historica germana, quum utraque alteri coniungenda esset, nostri hanc neglecta prorsus altera, veluti dextra mana, ad meras cavillationum stribiligines, aniles rixas, protraxerunt: ut nullum hodie vera dialectica in scholis remanserit vestigium. Quorsum parva (prava dicere debeliam) logica? quorsum barbara non solum, sed inepta etiam atque inutilia illa quibus iuventus in publicis gymnasiis oeneratur commentaria? quorsum pro Aristotele, Porphyrioque, genuinis et Græcia elegantissimis, earumque artum peritissimis magistris, ineptis et corruptissimis tralationibus uti coguntur? quis quum nec intelligant ipsi professores, tamen miseram iuventutem ediscere cogunt, ad nihil profuturas. Et tamen ex ipsis fontibus artis hæc facillime percipi poterant.

Quid de mathematicis loquar? quum peculiare ejus artis voces nondum sint Latinitate donatæ, neque commode inopia lingue Latine omnes possint, fit ut identidem harum literarum imperitus in his explicandis intelligendisq; offendat: quum oblique occurrant trigoni, tetragoni, monades, triades, diapente, diatessara, excentrici, sycentrici, epicyclii, eclipses, et ejus ordinis tanta turba ut annis deficeret si omnia vel commemorare vel ostendere sutur loca ubi interpretes nos in foedissimos seculum errores traxerunt.

Idque non in logicis ac mathematicis solum, sed per totam philosophiam, evenit: quæ quum tota sit Græcorum, nos vix faces quasdam ex illorum fontibus hausimus, easque e tam multis transfusas. Interim tamen nostri philosophastri nullis dum vel Græcis vel melioribus literis adscerentes ad philosophiam veluti *πριγοπιστρα*; solum Alexandri Galli doctrinali, cum communi omnium copiosiorum, instructos, statim Icarum in morem ad philosophiam ardua (hoc est ad volandum sine pennis) transmittunt. Cicero, aliqui Græcorum gloriæ æmulus, philosophiam declarat citra Græcam eruditionem neque percipi neque subsistere. Nam quum apud nos pauca admodum eaque a Græcis desumpta extent digna lectu, (sophistarum enim iugas et delira commentaria non libet inter philosophiæ scripta referre) apud illos tam copiosa, pretiosa, nitidæque philosophiæ suppellectilis monumenta nobis sunt reposita, quæ si in sua lingua legantur, et cum Teutonicis his conferantur, (hoc est, quæ in Latinam linguam translata) pure dici poterit quod poeta de exanimato Hectore, Hæi mihi qualis erat, quantum mutatus ab illo Aristotele et Platone! Nam præter hoc quod parum commode multa vera, parumque significanter expressa, etiam pleraque prætermittunt, quæ non sunt satis ascusci interpretis, nonnulla de suo addiderunt: alicubi obscuriora relinquuntur, quæ subinde lectorem diligentem vel cruciant, vel fallunt: ut cernere licet in libris meteorologicis, et De cælo, ac physicis Aristotelis, utlissimis quidem libris, sed a nostris non intellectis in scholis rejiciuntur. De Platone quid dicam? si nisi sua lingua legatur, nemo judicare poterit de illius divina vel doctrina vel eloquentia: reclamante quadam inexplicabili et copia et suavitate, in qua vir ille in ea lingua supra humanum ingenium viomnatur. Quare doctissimus juvenis Thomas Lupsetus, quum alterna opera Platonem legeremus Lutetia, is subinde versus Platonem, notum aut Academicam sappam appellare consuevit quoties Latinum cum Græco conferremus: adeo divina illius virtutes extra Græcum sermonem percipi nequeunt. Idem de Xenophonte, Theophrasto, Plutarcho atque ceteris gravissimis philosophis, et doctrinæ castitate et eloquentiæ dotibus admirandis, judicare licet.

Jam vero ut per ceteras philosophiæ partes progrediamur, intrice ac therapeutice, naturalis philosophiæ et honestæ et necessaria disciplina, si pure proque dignitate tractetur, certissimumque *πρὸς τὰ εὐδαιμονία* compendium afferens, sed barbarorum linguæque Græcæ imperitorum scabiæ cum occupatæ, Deus bone quam squalida et strigosa reddita, quamque periculosis erroribus et imposturis elegantissimæ simul *utlissimæque* professio deformata est! ubi pro Hippocrate et Galeno, lujus artis *κακοειδίας*; et qui citra Græcorum eruditionem percipi non poterant, nescio qui barbari *Αιγυπτιακοὶ* in scholas recepti sunt: quum illi interim multorum iustar esse poterant, et revera Homericæ encomio digni, *λαρπὴ δολιχὴν ἀστράθην ἀλλυτοί*. Tota enim medicina, sicut et reliquæ philosophiæ partes, a Græcis petita. Idque indicant ejus artis pharmacorum, unguentorum, cataplasmatum, potionum, ceronatum vocabula: item mimentium, plantarum, gentiarum, morborum, remediolorum, instrumentorum, ponderum, mensurarum innumere nomenclaturæ: quæ quum apud nos etiam recepta, circulatorum atque lujus lingue imperitorum abusa detrita corruptaque, non intelligantur, non raro fit ut indocili medici potiones pro cataplasis, et (ut dicit poeta) *φάρμακον πάλαι παραφάρμακον ἄργυρον καὶ ἰσθὴν* ministrent. Id quod designavit quidam, suppositorium, hoc est pessum, pro pillulis præbens deglutendum. Et tamen hæc impostoribus non dubitamus vite nostræ arbitrium concedere: nempe ut per experientia mortis agant: quum bene sit in nulla professione periculum majus: ut de his vere scripsit Pinius. Atqui videmus nunc, Musis hunc fortunantibus, ac melioribus literis reviviscuntibus, quosdam Græcorum literarum admiculo fretos, streamam operam navare ut hæc disciplina sua dignitati restitueret: hæc jam incumbentibus Theodoro Gaza, Leoniceo, Mabardo, Copo, Ruellio, et alius plerisque ætatis nostræ *ἀργυράτοις*, qui Angiæ illud barbarorum medicorum stabulum e Græcorum fontibus abluentes, ejus disciplinæ candidatos ad ea collinare docent, sine quibus *ἀσκησι* τείνονσι.

Ad jurisprudentiam (hoc est *νομικὴν*) vemo, professionem et arplissimam et religiosissimam, nempe Reipub. humanæ societatis ac pacis tenende magistratam. Quæ arte quum et hæc Academia maxime celebratur, et nos olim, nondum satis politionum literarum viatico instructi, ad hujus studium perpulsi, atque etiamnum studiosior nostrorum scopum definximus: ne illotis manibus tam serice ac sacrosanctæ artis studium capesseremus, (quæ divinarum humanarumque rerum, justæ et injustæ notitiæ proficiter) Imperatoris consilio admodni existimavimus satis *παλαδοφροσύνην ἢ δειξιὸν κακῶν*, ut dicitur in proverbio: et ad utriusque linguae studia, veluti ad suavisimas pellices reversi, tantisper dum illarum consuetudine instructis atque exatiatis liceret cum legitima pro dignitate *σπουδῆ*: quum citra illas, nullas severiores disciplinas exacte tractari posse exploratum sit. Jam vero sat scio esse plerosque sic persuasos, ut existiment ad jurisprudentiæ studia Græcam eruditionem non tantopere requiri: quos tamen, si me patienter audierint, bonam spem concipio, sententiam eos immutatos. Primum enim nemo diffiteri potest, juris nostri originem et reipub. instituende formas Romanos a Græcis petitas instituisse. Deinde (ut ante quoque commemoratum, Romanis Græcam linguam familiarem et in deliciis habitam) majorum gentium jureconsulti, qui justitiæ magis quam imposturarum ac litium studiosi, quum utriusque lingue periti et in omni disciplinarum genere exculti essent, non existimabant quæquam fore tam impudentem qui ad hæc religiosissimam artem accederet, nisi et ipse Græcæ eruditione instructus esset. Unde subinde e Græcorum thesauris *καίματα* proferunt, quibus vel in respondendo vel interpretato jure utuntur: non solum voces et sententiæ Græcorum philosophorum, poetarum, oratorum, tanquam gemma et lumina orationis, ad res significantius experimendas, adque propositum probandum sufficientes, sed et epistolæ et rescripta Impæ. atque aliorum jureconsultulorum responsa Græco sermone subinde inserunt. Neque id abs re: quantoquidem jurisprudentiam cum philosophia conjunctam, et Cicero et Ulpianus testantur, nempe politice ethiceque portionem esse. Philosophia autem cum suis predictisq; orbem disciplinarum complectitur, quam Quintilianus, vir in jureconsultulorum seminariis consulens versatus, causis agendis necessariam existit. Ad hæc jureconsulti committere fateantur, in causis dicendis philo-

sophorum, poetarum, oratorumque auctoritatem allegandam et recipiendam. Id quod Paulus jurecos. comprobat: quam Hippocraticam auctoritatem septimo mense partum legitimum nasci. Et Julianus sequitur Aristoteles sententiam in respondendo, qui tradit quinque simul liberos nasci posse. Etenim venditionisque contrahende modus ex Homero allegatur. Unde hic Accursius, quantumvis ab his literis alienus, tamen necessitate veritate ipsa compulsus, erumpere cogitur: Nota, (inquens) poetarum et philosophorum auctoritates in causis allegandas. Idque fecisse jureconsultos passim videre licet, suas t. l. et horum scriptis locupletantes: ut cum alias innumeris locis, tum ff. de t. l. ex Demosthene et Chryppio et Theophrasto, item ex Aristotele titula de usuris, et Platone, ff. de nudinis l. secunda. Sic tit. de penis, animadverso delictorum suppliciorumque ratio ex Homeri carminibus petitur, quemadmodum eo titulo capitalium causarum qualitas et Demosthenis sententia sancitur: sed quæ loca depravata lectoribus judicibus sæpe imposerunt. Notanturque hæc eruditioris litium deciores, ob linguarum meliorumque literarum incitium capitaliter hallucinationes plerisque. Animadverterunt igitur jureconsulti veteres, non modo lenocinios verborum, sed sententiarum etiam gravitate scetere literas humaniores: quæ etiam testimoniorum et judicati non raro obtineant vim. Solon, e septem Græciæ sapientibus unus, Homeri versus sententiam suam, judicibus approbasse dicitur: ut videlicet Salamin insula a Megarensibus occupata adjudicaretur Adiensensibus, abicatis Megareis. Quare non temere a Justiniano Homerus omnis virtutis eruditiorisque parens celebratur. Et quantumvis jureconsulti, qui juris prudentia sylvam pervagati fuerint, non est obscurum, leges exacte recteque intelligere citra Græcæ lingue peritiam perinde esse ac si quis sine pedibus ambulare tentet: tamen quis hic mihi ex his que dicta sunt, ἀπαρτίη credere nolit, hinc ego jubebo mox aspiciere ea que sunt ante pedes, hoc est ipsa juris incunabula: et reperiet in ipsa statim juris divisione, jus scriptum et non scriptum vocari ad imitationem Græcorum. ἴσως καὶ ἑρμῆς, ubi hæcenus imperitum vulgus ridicule legit, fonoi monoi. Verum ut hæc leviora, et que §. item pretium, tit. de emt. Et §. 1. de injur. item §. de subus ad l. Aquil. et alia plerumque Institutionum loca transilium, unum proferam de donatione locum, ubi donationis causa mortis, ratio et Telemachi Homericæ exemplo declaratur, locus hæcenus a paucis dum recte explicatus: ac primum (quod equidem sciam) a nobis ex Odys. libro 9. interpretatus. Id quod celeberrimi nominis jurecos. Claudius Canticula testari poterit: qui ex meo exemplari a me adnotata excepit, atque hinc alii quidam imitati. Quemadmodum et de pub. jud. obscuro loco et Xenophonte lucem addidimus. Ubi Accursius, cum Academicis jubei lectorem ἑρμῆς, Græcum (inquens) hoc totum: omittit. Sicut alias, hoc Græcum est: (inquit) quod legi non potest. Quid (obsecro) id aliud est quam cæcum cæco ducatum præbere, et utrumque in foveam, hoc est in errorem, provelere: o infelicia tempora! At vero ipsas Pandectas, hoc est apothecas, atque adeo juris vicibus campos ingressas, Deus bone, quam hic se offerunt multa nostrum institutum comprobant. Siquidem in ipso limine, hoc est titulo libri, offendere cogitur: ac nec ipsum proœmium intelligere poterit Græcæ lingue ignarus: ubi pro ἄδρας, ubi ἄδρας, loco πρῶστρας, coloritas, hoc est, pro gressibus Græcis nescio que κίβηλα et carminata, Græcæ videlicet lingue inopia, supposita atque imata sunt: in quibus tamen nominibus Justinianus juris civilis gradus distinguere voluit, quemadmodum et hodie Baccalareorum et Licentiariorum ac Doctorum vocabula recepta sunt: ut totius proœmii intellectus ex his vocibus pendeat. Ad eundem lapidem impingitur l. 2. C. de vet. jur. ennel. ubi pro κατὰ τὴν ἀρχαίαν τὴν ἑλληνικὴν, ubi Græcum est: et mox pro παρὰ τὴν ἑλληνικὴν, πατρίαν: perinde ac si hoc scripturam interpretetur *πιστέον*. Quid (obsecro) excogitari potuit absurdum: quam tamen totius constitutionis sententia in his lateat vocabulis, que de legum interpretatione loquitur. Lib. 5. ff. ex Adriani principis rescripto Græco, parum fideliter vero, Accursius hircum mulget, et Bartholomæo ac ceteri cribrum supponunt: utriusque inepti, privatum Atheniensem magistratum, hoc est ἀρχοντα, ad quoslibet magistratus referentes, genium rescripti sententiam pervertunt: ita ut incertum relinquatur quid sibi volerit princeps, quem dixerit, magistratus cognoscere de his rebus pro quibus tutores fuerint: non enim rebus tutores dantur, sed personas. Ad eandem errorem regulam exigi poterunt tit. de appellat. ubi Ulpianus disputat an adversus principis rescriptum appellari possit: ut si forte præses aliquis ad Imp. scriperit, atque responsum sit, an hic appellandi locus. Jureconsultus rescriptum Græcum citat: ejus tam verba quam sententia corrupte reddita, tamen oraculi vice legatur supposita, explosis genuinis. Nam pro eo quod Græce, *ἔτι ἐν τῷ αὐτῷ τῷ βουλομένῳ ἀποκαλιθεῖται πρὸς τὴν ἀρχαίαν*, horum loco legitur, Provoceare habet enunciatione licentia existit. Ita ut Accursius senserit, ab enunciatione, hoc est a perverse principi narratis, appellari posse: quum sit accipiendum de eo ad quem provocamus, et ab ipso rescripto, non autem a quo: ἀρχαίαν enim hic non enunciationem (ut apud Aristot. ἀρχαίαν) significat, sed sententiam et responsum, ut Andreas Alciatus eruditè animadvertit. Succedunt non minoris momenti errata, inter que est Eudæmonis cujusdam supplex ad Antoninum Cassarem libellus. Tota lex Græco sermone a Volusio Metriano jureconsulto retetur: ex perversa autem interpretatione Græcæ legis, juris aliquot professores magni nominis in eum venerunt errorem, ut, hujus legis testimonio freti, affirmarunt imperium maris ad principem Rom. non pertinere: ut alio errore alium trahente, addiderunt, Venetos non esse sub imperio Rom. quum Græcæ ipsa, si rite intelligantur, exerte contrarium probent, atque omnem ambiguitatem fide discutiant: *ἔγω δὲ κέρως κέρως, ἔδὲ νόμος, τῆς θαλάσσης*: non quod Imp. non sit dominus maris, sed quod lege Rhodia iudicet, et non privata lege. Eiusdem notæ in L. Lucius, ff. de servit. inb. pr. Bartholi lapsus: nam interpretis imperitia veluti bubulis naribus ductus, nescio quis ἀποροδοῦντος comminiscitur distinctiones de concessionibus personalibus, et que ad heredem transeant: quum quod Græce legitur, *χαρὶς καὶ ἐν*, nihil ad heredes faciat. Possem innumera rescripta, epistolas, legesque integras, perinde atque alias Græcæ et vocæ et sententias, commonstrare: nisi ab eruditissimis nostræ ætatis jureconsultis Budæo et Alciato petere liceret, que passim per totum corpus juris sparsa, incitiatique hujus lingue depravata, periculosos errores pepererint, et Græce peritis perspicua sunt. Cujusmodi sunt, L. 2. ff. de legib. L. pen. ff. quib. caus. pæ. vel hypo. L. Ticia, et L. Codicill. ff. de leg. 2. Adde L. cum quis ff. de legat. 3. Item Alex. rescriptum §. de appell. L. 2. de nudinis. L. septima, ff. de pollic. Scavoie nuncium in L. thias, ff. de fidei-commis. hb. L. colorum, ff. de verb. sign. Postremo totum titulum de excusationibus l'æ. Græce scriptum si Modestinus ipse non fateretur, tamen orationis ductus clamaret, sordidus, et incultus, a quodam utriusque lingue æque imperio translatus: quod quis facile deprehendit (nisi proærus plumbeo sit ingenio) si cum mudo et culto jureconsultorum stylo conferatur. Ridiculum quam Accursius hic se torqueat, hasitans et Latinone in Græcum sermonem, an contra, conversus sit, in omnes formas pueriliter se versans, neque elabi potest: ut tacem voces que identidem occurrunt leges pervaganti, non parèntium tamen momenti: in quibus simul et is, quisquis est, qui Græcæ interpretanda suscepit, et cum hoc glossatoribus fide lapsi sunt, vel perserperant ipsa Græcæ interpretando, vel submotis germania nota inuenies: ut in L. 3. ff. de l. l. *ἢ τὸ πλεονεξίον*: et in L. observare, de off. procos. *ἐν ἑσθῆ, κατὰ τὸν, ἀπὸ τῆς ἑσθῆς*: et L. athletas ff. de his que no. infæ. ἄρβαστα. Sub tit. de edil. edi. morborum. Sub tit. de grad. nomen propinquitates, de verb. significat. omnis generis vocabula Græca occurrunt a jureconsultis citata, in quibus interpretandis ridiculus est Accursius. Unum proferam et quibus cetera, sicut leonem ex unguibus, licetibi astimare. Parabolanos inquit medicos

esse ab eo quod multas parabolas habeant et loquaces sint: et Archierontes, sacerdotes quibus delicta sua in metallum damnati consistant. Atque hac tanta fiducia sui profert (tanquam certus suarum interpretationum) ut quicquid, quantumvis ineptum, in mentem illi venerit, pro oraculo recipiendum postulet: revera quod a Thucyde dictum, τῆς μὲν ἀπαιτίας ὁρασίης efficere, declarans: quum alibi arrogantius jactare non pudeat, nomen sibi Accursio fataliter inditum ab accurrendo juris tenebris. Equidem affirmare potius auiam, ab accersendis tenebris nominatum. Sed dicit aliquis, de vobis iureconsultum, sicut nec medicum, esse solitum, si de rebus constat. Sed quomodo (obsecro) de rebus constare poterit, si voces quibus res significantur, non percipias? cui tandem divinare dabitur germanam legis sententiam, si verba quibus ea constat non intelligantur? Annon voces sunt rerum nota, sicut et scripta vocis sunt symbola? Quorsum attinet iureconsultos tam anxie de vocabolorum significatis disputare? quorsum titulus de verborum significatibus, et de legatis, aliquis passim legit, ubi iureconsulti in legibus et elictis vocum rationes diligentissime explicant. Condotarij facile poterat iureconsulti qui in infeliciose secula incidissent, si non ita terse aut etiam Latine scriperant, quam aliqui in respondendo plerique ingeniosi fuisse deprehendantur: verum qui tanta impudentia bona studia corrumpunt atque conspurcant, quæ suam ignorantiam tegant, si per Nemesium digni sint ut a studiosis omnibus lapidibus obruantur, aut certe stercore conspergantur. Eoque major gratia habenda Budeo, Alciato, ac similibus viris immortalis laude dignis, qui hoc Accursianum nobis sterquilinum exportant. Quanquam hic non desunt qui obgumant, non esse hac cultiores disciplinas de pane lucrando: hoc est, *ὄβρις ἤτις τὰ Δάφρα*. Certe L. munus, ff. de muneribus et hono. Arcadij responsum declarat, etiam iureconsulto necessariam esse harum cognitionem: ubi frumenti et olei comitores, *στῆλαι* et *δασύπυροι* appellati, a legeis explodi, ab eruditis Græcis lingua restituantur. Ceterum hic de priori jurisprudentia seculo. Italia vero et Roma Gothorum irruptione vastata, imperijque sede Constantinopolim translata, ipsa simul jurisprudentia schola eodem connavigavit: et quum tota Italia atque adeo Latino orbe exularet, in Græcia servata est. Imperator autem qui legum exuvias concenteraviat, quanquam analphabetus, tamen qua Græca ipse, et in Græcia aulam habebat, ac denique iureconsulti uteretur Græce quam Latine peritoribus, quorum opera leges descripsit: et quia ad populi usum ejus regionis leges conderet, necesse fuit promulgare sanctiones in lingua qua populus uteretur. Roma enim barbarorum incursum occupata, Beryto feræ motu diruto, sola Constantinopolis et imperij sedes et jurisprudentiæ schola fuit. Hic a Justiniano, (ut dixi) Græco principe, Græce editæ sunt Novellæ, hoc est *novæ* constitutiones: quas post Pandectarum, Codicis et Institutionum editionem, princeps ille veluti proprias ac absolutum juris promtuarum per suos consiliarios componi jusserat, Græcoque sermone vulgavit. Sed post in Latinum sermonem translate non minus barbare quam inepte, adeo ut sententiam pluribus locis parum assequi queas, hellenismo subolescente. Quum autem alibi Græcum exemplar conservari dicatur, spes est fore ut propædium in commanen studiosorum usum et magnam reipub. utilitatem produratum sit. Jurisprudentia igitur jam in solis Græcorum scholis versante, factum est ut et Pandectæ *κατὰ ἰδέαν* transferrentur in Græcum, et Institutiones, Pandectarum epitome, quo Romanorum ritus peregrinis gentibus declararentur, explicatus et copiosius in Græcam linguam translata Politianus testatur. Et nos eas et bibliotheca Bessarionis, quæ est Venetiis, exhibitæ inseximus, et loca quedam deceptissimus: futurumque speramus ut aut nostra aut aliorum opera Græcum exemplar Latinis scholis illustratum in locum propædium produratum sit.

Sed ne diutius vos removeri in iureconsultorum schola, et *saluti in propria arena longius expugnabilem* videam, ad theologiam consensendum, *causæ professionem* quæ sacrosancta religionis nobis oracula tradit, atque adeo salutis nostræ summam. Eæ vero quum et ipsa Græco vocabulo a verbo Dei appellerent, neque o spinosis questionibus, aut vanis sophistarum argutis, sed ex novo et veteri instrumento, eque Prophetarum et Apostolorum doctrinis, divini spiritus dono et inspiratione haustus, reverenter flagitanda sit: non video quo pacto eam assequaris aut certe pro dignitate tractare, deque ea recte judicare possis, si sermonis Græci, quo hæc tradita, rudis sis. Siquidem totum novum testamentum (quod nobis latum æternæ redemptionis munus exhibet) Græce ab Apostolis et Evangelistis traditum: quibus reliquis totus mundus nihil habet venerabilius. Ad hæc, ut in Græcia Christiana fides plurimum propagata, et Christiani primum appellati, ita theologos nobis præbuit æ regio et scripturæ singulari peritia et eloquentia vitæque sanctimoniam commendatos. Nam quos talis, obsecro, ab Apostolorum temporibus ulla lingua vel atas, quos cum Basilio, Chrysostomo, Nazianzeno, Eusebio, Origene, Theophylacto, Athanasio, Epiphaniu, atque innumeris aliis, iisque gravissimis, Græciæ theologis conferas?

Aliquanto post.

Porro quanquam declaratum sit, nullas apud Latinos disciplinas citra Græcarum literarum eruditionem exacte tractari posse: idque ita clare commonstratum per omnia Latinorum studiorum genera, ut inficari nemo possit: tamen non desunt passim in academiis literarum hostes, qui, non dico, müssent apud se, sed publicas etiam decretes ab his linguis deterrent. Quorsum (inquunt) hæc studiorum novatio? quid nobis cum istis linguis, jam plus octingentis annis hic non usurpatis? et tamen hæc ætas nobis ingentia illa præbuit et theologice et aliarum professionum columnina? Thomam, Scotum, Bonaventuram: qui ob singularem in scripturis vel emnesitatem, vel perspicaciam, doctores sancti, subtiles, scrupulici, irrefragabiles appellati: item Bartholomæum, Baldum, Alexandrum, Durandum, juris monarchas: in medicina, Averroem, Arnoldum de villa nova: in philosophia, Occam, Buridanum, Tartaretum, quæ innumeros alios in sua professione celeberrimos viros, qui Græcæ literas nunquam attigerint? Quod autem dicunt hæc linguæ esse novam: quid audio? novare hæc linguæ? quia ipsæ eam non didicerunt? quum Græcam constet ante Latinam fuisse, et qua omnes disciplinas traditas, adque Latinos velut e fonte derivatas, supra satis demonstratum arbitror. Certe constat, hæc a nostris olim usurpata, et ante his mille annos Celtas et Germanos hæc linguæ usum, cum in reliquis fere rebus, tum privatis rationibus et tabulis, Cæsar ostendit Comment. belli Gallici.

Nihil olim apud Romanos referebat, Græcæ in Latine loquereris, quum Romanorum literæ in fastigio essent: et Claudius Cæsar utramque linguam, nostram appellare solebat: qui et ipse Romanus Græcæ scriperit historias, quas citat Steph. *ἑστὶ τῶδε*. Imo et Rome natos, neque Italiam egressos, Græca monumenta reliquisse. Adde, Gallos et Germanos hæc lingua non modo in scholis, sed publicis administrationibus usos: ut de Carolo et Friderico Imp. inque nostra lingua tam multa ejus linguæ vestigia extare, supra admotum. Et hinc est quod Quintilianus (qui viginti annis juventuti instituendæ præfuit) Græca cum Latinis non solum conjungenda censuit, sed a Græcis etiam suspicari: quem morem sua ætate durasse, T. Livius lib. 9. ab urbe, narrat. Et Pontifices atque Imperatores hæc respexerunt, quum decretis, privilegiis ac stipendiis harum linguarum profectores in publicis scholis instituerunt. Porro quod atas hæc aliquot seculorum præclara tulerit ingenia ex omni scientiarum genere, non diffiteor: attamen longe futuros absolutiores si in feliciora secula incidissent, et hujus linguæ presidio adjuti fuissent. Negare enim non possumus, quin plerique

foede hujus inopia lapsi sint: et haud dubie longe rectius et elegantius sua quique scripta tradidissent, si Graecorum litera exornati fuissent.

Paulo post.

Sunt et alterius classis harum literarum impugnatoreS Suffeni, qui etsi scioi et rhetoricastru videri velint, et Latine lingue deos se existimantes: id inde est quia vident hujus lingue peritos praeferru, literaque felicitu tractare: vulpecula instar .Esopicae, quae, quum pira in arbore assequi non poterat, insipida cavillabatur: ad eundem modum et his literis destituit, et tamen eruditulu videri volentes, antequam sugilandi captant occasionem: acute se et valde salse impetisse studia rati, quoties vel Graeculos esurientes per contumeliam appellent: vel illud ζῆλος καὶ φρονήσι, ex poeta, in Graecorum mores jactent. Mirum autem quam sibi Cicero-nianu videantur, quando illas ex oratione pro L. Flacco calumniam tabellas proferunt. Ceterum donemus, quod Cicero testatur, Graciam a veteri illa, quae gloria, opibus et imperio floruerit, degenerasse: fuerintque, serviente Gracia, tales aliquot Graeculi, vel leves, vel turpiter quibuslibet quæstibus expositi, quales taxat poeta, et Lucianus notat in libello περί τῶν ἐπὶ μισθῶν σοφιστῶν: an ex illis deget universam gentem æstimare, aut linguam execrari tam multis modis utilem? Perversum per Nemesin certe iudicium. Quin pro his producunt Aegestios, Socrates, Phociones, Aristides, et innumeros alios, vitæ continentia morumque gravitate insignes: et totidem quot apud Romanos, qualescunque virtutes spectes: adeo ut Plutarchus in πρὸς ἀλλήλους; non dubitaverit cum Romanis præstantissimis Graecos modo et virtute non inferiores opponere. Quod si paulatim veterum morum severitas una cum imperio declinaverit, ut esse rerum vicissitudo, ut nihil usquam stabile: quid mirum? quum idem hodie liceat cum in aliis gentibus tum in Romania desiderare, si cum veteribus comparas.

Paulo post.

Quod si Græcis voces sunt ad quamlibet rem significandam, etiam parum pudicam, appositæ, sunt in eadem lingua quæ sacrosancta mysteria eadem dexteritate expriment. Quare non vitium hoc, sed laus est lingue, posse significanter et vivam rem exprimere: quo dono siquis abutatur, id non lingue sed abutentis vitium. Quod si ea omnia abijcenda essent que in abusum rapi possunt, ipsa elementa tollere et medio necesse foret. Neque Græci solum laudibundis verbis utuntur, verumetiam Latini Cœciliam meum et suavium, annuila vulgula, blandula, dixerunt. Quod si quis re per se non inhonesta male ad obscenitatem abutatur, impuri hominis, non lingue, morbus est. Romanis antiquam severitatem obtinentibus, Graecorum elegantia, luxus videbatur: nunc mirum si Cicero, Græcis alioqui parum popularis, quo causam suam, hoc est Latine lingue eminentiam, commendatorem redderet, Graecorum fidem moresque elevarit apud suum populum, quo nullum nimen præsentis duccret, palpando, atque linguam, cujus ipse princeps fuit, velut simis suos catulos foret? Non immerito repetuntur (ut testatur Hieronymus) atque adeo ingrati tudinis a Græcis accusatus Cicero: quum ipse fateatur præclara illa ingenii ornamenta, philosophiam et oratoriam facultatem, a Græcis accepisse, atque Athenas invetrices vocet omnium doctrinarum: in quibus summa dicendi vis et inventa et perfecta sit: neque quoquam vel in philosophia vel alio quovis eruditissim genere citra hæc literas posse quicquam laude dignum præstare. Cujus rei fidem majorem facit, quod filium, quem unice diligebat, Athenas miserit, ut suo exemplo Græca cum Latius conjungeret: idque non in philosophia solum, sed in dicendi quoque exercitatione. Unde satis liquet, Ciceroem in hac causa perinde atque in aliis quibusdam, non ex animo sed contra conscientiam testimonium plerumque scripsisse. Neque dubium quin si Græce lingue, uti Latine et a se illustrata, patrocinium suscepisset, aliis usus fuisset argumentorum, et diversa longe protulisset. Verum enim verum quum Latinam, etiam (si diis placet) Græca locupletorem facere contendat, et ostendere, Græcos vocæ, quæ inepti significato exprimitur, carere: hic quam fuerit æquus, facile intelligunt qui Græce norunt: quum eam significationem non semel expriment, et vocabulis oppido quam apposita. Id quod erudite simul et copiose declarat utriusque lingue antistes Guilelmus Budæus. Quod si donetur Græcos eo vocula carere, non tamen ex hoc protinus convinceretur, Græcam linguam jejuniã esse, et Latinam Græca copiosiorẽ: si expendamus quam multa sint que quum Latine dici commode non queant, Græcis vocibus efferrim: ut liquidius ante demonstratum.

Paulo post.

Jacebant logicæ disciplinæ cum mathematicis: philosophia omnia obscurata, hæc lingua semel sublata: medicinis cum jurisprudentia, poetica simul et historica: brevier omnes disciplinæ et monumenta ingeniorum sic barbarorum commentis conspurcata fuerant, ut, nisi hæc lingua revivisset, ad solidam eruditionem perveniendi nulla spes affulgeret, &c.

HENRICI STEPHANI AD LECTOREM

Epistola, seu Prefatio in suum Thesaurum Linguae Graecae.

ΓΛΩΣΣΗΣ τοῦ θησαυροῦ ἐν ἀποδόσει αὐτοῦ
Φιδαλῆς, πολλῆ [ἐπιπέτῃ] ἐν χάριτι κατὰ μέτρον ἰδέσθαι,
at Ascræus olim vates cecinit: at ego, non ut αἶψι, sed ut παραδίξω, canere de Græca lingua non dubitarim,
Γλώσσης θησαυροῦ γλώσσης παρὰ πάντων ἄριστος
Ἑλληδικῆς, πασῶν χαρίτων τῶν μέτρον ἔχουσα.

Æquis enim dici vel fingi præstantior et major thesaurus possit quam is qui ad alios etiam maximos thesauros, vel potius ad eos qui soli vere sunt thesauri, quosque possessorum quilibet et facile et tuto portare secum potest, (ut Pricænis ille Bias se omnia sua secum portare siebat) tumim ad omnes liberales et ingenias artes, viam nobis aperit? Quæ vero χάριτες non comitantur cum sermone qui ipsas etiam deas que ἱερουργίας appelluntur Χάρτες, reddidit χαριστήρια? Si enim alio quam Græco sermone loquantur, non videm χαρίεσσα ὅσα fundere poterim. Adeo ut quemadmodum ait Hecuba apud Euripidem,

—ἀδύς γὰρ ἐκ τ' ἀδοξούντων ἰδὼν
Κἄν τῶν δοκίμων, αὐτὸς εὖ ταυτοῖσιν εἶναι:

ita dici possit, (si et hic παραδίξω mihi liceat)

—λόγος γὰρ Ἑλλᾶδος τις ἔστιν
Γλυστὴς τι καὶ ἄλλος, ἀπὸς εὐ ταυτοῦ στίχου.

Et merito: quum Græcus ille sermo dulcior melle fuit. Nam quod de Nestorea lingua testatus est Homerus,

Τὴν καὶ ἀπὶ γλώσσης μάλιστα γλυκύνει μέν ἀπὸς:

id generationem etiam de Græca (si alia cum ea comparantur) dici posse videtur. Sed hæc lingua (quæ est ejus miranda felicitas) quamvis susapte natura sit *μάλιστα γλυκύνει*, valet etiam, quum res postulat, verba fundere *υπερβαρῶς ἑκάστα χρισμῶσιν*. Quid quod unum idemque vocabulum et *λακίον* et *τραγέλιον* hæc lingua potest: annon hoc non miræ solus sed propemodum incredibilis felicitatis existimari debet? Enimvero quoniam veror ne, si ulterius orationem meam in hujus lingue laudes provehi sinam, fatissimum illum campum ingrediar unde non facile abduci possit, jam nunc eam, alio convertendam censeo: præsertim quum ab aliis scripta illius enomia hic addituræ sim, et hoc argumentum ipse quoque scripto illi peculiari et paucæ cum aliorum encomiis communia habeat, tractare aliquando decreverim.

Equidem, si quidam amoris vehementia *Res minime pulchre, pulchre tamen esse videntur*, vel (ipsissimis Syracusanæ poetæ verbis) *τὰ μὴ καλά καλὰ τίθειν*: non erit quod quisquam miretur si linguam hæc, quam nemo pulcherrimam esse vel negat vel negare potest, inusitum mihi a teneris propemodum ungueulis ejus amor, aliquid amplius quam pulcherrimam videri coegerit. Sed in hoc meo amore verum non comperitur quod poetarum Latinorum *ποικιλότερος* testatur, — *ignoti nulla cupido*. Linguam enim Græcæ cupido jam tum me incessit quam vix de nomine mihi nota esset, vixque ipsas elementorum ejus notas a Latinis posse discernere: ita ut oculi in hoc amore, sicut in eo quem elegiaci poetæ decantant, duces, fuisse minime dici queant. Ac nihil magis de auribus dici hoc potest, (ut illorum canit unus, *Pro lena multis vos sua sæpe fuit*) quandoquidem hæc lingua me in sui amorem jam tum pellexit et rapuit quum aures ne de modulatione quidem ejus (etiamsi eas quodammodo titillare viderentur) ullum ferre judicium possent, quum potius ejus *αἴθιοι* tanquam *ὄφες πρὸς λόρα* essem. Fecit denique hic non solum inusitatus sed præproperus etiam et præcox amor ut Græca lingua discenda mihi ante Latine esset. Hoc autem quo miraculo contigerit, quoniam alibi scripsi, miram in ita quæ editioni poetarum heroici carminis principum præfixi, (ibi enim quum vis quæ de poetica laudibus scribere institueram, aliquid *πρὸς τῆς ἡμετέρας φιλομουσίας* ab eo argumento non alienum præfari vellem, ad narrationem illam mea delapsa est oratio) siqui jam ibi legeris, minime repetendum illis nunc fuerit: at is qui nondum lectum legere cupient, locum indicasse contentus erit.

Sed vide, obsecro, lector, quomodo in meo illo præcoxi (ut dixi) Græcarum litterarum amore providentia Dei optimi maximi jam tum semina quædam hujus tam operose *παραμύτης* includeret. Quid enim amor ille fecit? vel potius quid non fecit? Eo accessus, Herculeum quendam laborem, qui exantillans in ea erat, electari potui: eo inflammatus, tantam laborum asperitatem tanta voluptatis dulcedine temperavi, ut quemadmodum Prometheus et Pelopis patens dulci sono decepti laborum ferunt, ita ego sæpenumero Sisyphæi quod volvendi saxi oblitus fuerim, atque id a me volvi minime senserim. Quot enim quantasque difficultates objectas mihi fuisse potui? quam confragosa et salebrosa, quam prærupta per loca pervaupendium mihi fuisse creda? Quoties tantis difficultatibus deterritum pedem referre voluisse arbitraris? Verum ut de *Ænea* cecinit Maro, *Vicit amor patriam*: ita de me affirmare possum, *Vicit amor lingua*. Quinetiam cum eo amore cupius ex poetis elegiacis mentionem feci, meam *compare* in multorum malorum tolerantiam posse. Apud eum qui omnium ingeniosissimus *non immerito* censeatur, legemus,

Quis nisi vel miles vel amans et frigora noctis
Et denso mistos perferet imbri nives?

Alius quidam hoc de se, ut amatore, proficitur,

Non mihi sæva nocent hybernæ frigora brumæ:

Proh quam aspera frigora non dicam mihi non nocuerunt, sed tanquam non nocentia, patienter a me tolerata fuerunt! Possunt illi amantique illi militi in eo item me adungere quod ab eodem poetâ canitur, *Percipiant ambo*. Magna enim ex parte vigilas appellari mea hæc scripta possunt. Quid de inedia tolerantia dicam? In ea me et milites et amatores quoslibet superantem non domestici mei solum sed etiam quicumque domum meam frequentarunt, non sine admiratione sæpenumero viderunt. Unum addam, in quo idem multos me id genus amatorum vixisse, nemo negaverit. Canit de amica sua quidam,

Quinetiam sedes jubent si vendere vitas,
Ite sub imperium sub titulumque lares.

Quam paucos in animum inducere putamus ut idem propter amicam faciat? At ego propter amicam meam linguam Græcæ et præ ardenti construendi ejus *θεσαυροῦ* desiderio, pene universas meas divitiolas paulatim *ἀπὸ τῆς θησαυροφυλάξ* repente me *ἐκτὸς θησαυροῦ* utinam, non tam vere dicere possem. Et hæc quidem sunt quæ cum illo amatorem genere, partim cum coram multis, partim cum paucis communia habeo: (quorum commemoratio nequaquam mira videbitur ei qui celebris illius versaculi meminert, *Ἡβὴ τὴ τῶ εὐάνθου μερῶσιν ἔτινα*) at vero quod in eorundem malorum tolerantiam commune cum illis non habeo, id demum est quod me solat: nimirum fructus quem ex meis qui cum tantis malis conjuncti fuerunt laboribus, non a me tantum sed a multis hominum millibus perceptum, ingentis thesauri loco futurum spero.

Ut autem et ipse de hæc spe meæ degit opinione quam concepi judicium ferre possis, audi obsecro quæ in hoc opere præstiterim, et in quibus potissimum præstidum sudaverim. Primum quidem me est nec prius audita vocum Græcarum dispositio, quæ eorum maxima pars ad suas origines, tanquam rivi ad suos fontes, vel stirpes ad suas radices, revocantur: quæ derivata nonnquam docentia, interdum trecenta ad unum primitivum ita reducuntur ut litteræ ne ipsa quidem permixtum collocentur, sed in certos ordines distribuuntur. Hæc autem series (propter quam indice opus huic Thesauri fuit, ut etiam in præfatione illi præfixa docuit) vix dici potest quam multa hujus lingue studiosos afferre commoda et adjuncta possit: tria quidem certe afferit longe maxima: quod lector magno labore quaerendi per diversos sparsa locos, et eadem in diversis legendi, fœvetur: quod a primitivis derivativa digrosceat, et quomodo factæ sint derivationes, primo aspectu intueatur: quod uno eodemque loco et in promptu habeat quæ mutam quodammodo lucem sibi afferant, et esse muto explicitent. Adde quod hæc series ditiores (ut ita dicam) reddere videtur Græcæ lingue divitias: et quæ antea locupletissima verborumque omnia generis fecundissimæ esse visa est, facit ut multo etiam locupletior fecundiorque quam credita sit comperiatur: ut etiam dixi in epistola ante biennium excusa, quæ ad multos multorum amicorum, de meæ typographiæ statu, nominatimque de meo Thesauri lingue Græcæ, respondit: ubi et alia pleraque non solum hæc de re sed etiam de aliis ad hunc Thesaurum et ad vulgares lexicæ pertinentibus disserui: quæ in hac præfatione (quam et præterea et animo minus quam in alia operis parte tranquillo scripsi) non immerito desideraturus sis. Ceterum tu quoque pulchram esse hæc meam vocabulorum antea

pervictorum et confusorum dispositionem, fateberis, sat scio: sed ad καλῶς, addito γρηγορίῳ: et Græcum proverbium hac in re, non minus quam in alia ulla eorum que ad linguam Græcam pertinent, ἀλλόθεν existimato. Atque utinam non tam expertus loquerer: utinam dispositionem illam mihi asserere non possem: utinam mihi nihil deberet: nec me vix decem esse, sed monstratum ab alio quopiam sequi oportuisset. Vix enim illis exprimi verba potest cum quibus mihi difficultatibus luctandam fuerit, et quoties de me dici illud poterit.

*Ut stat et incertus qua sit nobis nesci eundem,
Quum videt ex omni parte victor iter.*

Quam enim omni ex parte viam vel potius viarum inexplicabilem errorem et labyrintho similem cererem, quomodo non lassissem? sic autem hærens animus qui potuisset in varias sententias non distrahi? Nec vero mihi in his labyrinthis aliquod Ariadocum filium, tanquam aliter Theseo, auxilio erat: sed idem quod Terentiano Getæ usumvebat, ut in me omnis spes esset mihi. Lexicographos omnes, scholasticos, grammaticos, cunctos denique qui aliquid ad Græcæ linguæ cognitionem pertinens scripserunt interrogabam: sed in maxima parte eorum que sciscitabar, magis multi quam pisces erant: sicubi autem sententiam suam proferabant, idem mihi continebant quod Demiphoni apud eundem comicum, quam ab advocatis quoque consulat, incertior quam antea reverteretur. De plerisque enim derivationibus aut tacere aut inter se dissentire veteres quoque grammaticos, de nonnullis vero eisdem diversa diversis locis, aliquando etiam contraria, sentire comperiebam. Scio autem fore multos qui et hujusmodi disensionum et aliarum quas dixi difficultatum exempla requisitari sint: sed ea in Thesauri hujus corollarium jam inchoatum reservanda censui: ubi etiam plurima ad reconditiorem linguæ Græcæ cognitionem pertinentia, nec adhuc a quoquam tractata (inter alia autem, ea que ad Atticam dialectum et ceteras pertinent) Deo favente tractabuntur. Sed interim si quis hoc ipsum opus evolvere non gravabitur, suo desiderio aliqua ex parte satisfactum esse dicit. In aliquot enim locis, et illius discrepantia et multorum que lexicographi vel scholasticæ vel alii grammatici nobis pro oraculis obtrudunt mediocriorum mentionem simul et reprehensionem inveniet. Quod si verum est illud, — in magnis et voluisse sat est, mihi æquus esse debetis lector, qui omnes propemodum difficultates oppugnavi, plurimas vero oppugnatas, etiam expugnavi.

Illud tantum circa talem vocabulorum dispositionem laborem excipiebat alius non minor, vel potius multo major, disponendi itidem ordine certæ significationes, et singulas quasi fieri possent aptis exemplis confirmandi: quæstionem eas que in superioribus lexicis tractatam (ut ita dicam) collocatam esset, examinandi, et veras a falsis dijudicandi. Quod enim ad ordinem attinet, plerumque una significatio primum locum certis de causis mereri videbatur: sed ecce statim aliam, que de primatu cum ea contendebat, et cui itidem rationes sue deesse non videbantur: adeo ut subinde supersare illud possem.

Et magis hæc nobis et magis illa placet.

Quid? an leveham difficultatem fuisse existimas, quum animus meus, quamcumque se in partem verteret, nihil nisi varias dubitantes causas intueretur? Quid certi, quæso, statuere poterat qui vagabatur et errabat, — ut a ventis discordibus acta phænelus? Expectandum certe erat dum utriusque rationibus, que prima fronte verisimiles esse putabantur, in utraque lance positis, alterutra præponderarent. Siquando autem in æquilibrio manserit eas videbam, lectores admovebam. Vulgaris enim lexica ne hic quidem ullo mihi adjuvamento erant: utpote in quibus tam parva vel potius adeo nulla hujus ordinis significacionum habita fuerit ratio, ut linguæ hujus vel mediocriter periti multa ibi præpostera esse antumbrare possint: et caput plerumque ibi poni ubi ponendi pedes erant: nonnumquam vero in insula permixturam significacionum turba sine catera nec caput nec pedes apparere. Adde quod sæpe in iisdem contingit ut ex duabus significacionibus una plane falsa sit, et quam aliquis ex male intellecto quopiam loco somniverit: altera, vera quidem sit, sed falsum quod ad confirmationem ejus subjungitur exemplum: id est, falso (utpote nihil commune cum illa habens) asseratur.

Ad alia multa incommoda hoc accedebat, quod quum vulgaris illa lexica, non παλλὰ μὲν ἰσθὰ μωρογίαια, παλλὰ δὲ λογγὰ, sed contra παῖμα μὲν ἰσθὰ, παλλὰ δὲ λογγὰ, habeant, (idque potissimum in significacionibus recensendis) vel utraque sint ἀίσθητα, vel τὰ λογγὰ potius quam τὰ ἰσθὰ auctor nominetur. Cui enim propositum hæc essent divinandum mihi erat, deinde ad investigationem veniendum. Mihi siquidem propositum hoc erat, ut quoad fieri posset, nihil quod alicujus momenti et minime vulgare foret, sui auctoris nomine careret: ut unum hoc modo ab aliis me discernerem, ac omnem honore suo fraudarem. Sed paulatim ita me divinationi illi assuefeci, ut quid Budæi, quid Erasmi, quid Petri Victorii, quid Josephi Camerarii, quid aliorum esset, conjectura facile assequeretur. Unde fiebat ut in plerisque locis, unoquoque eorum quos nominabam, suas repetente plūmas, furivis coloribus bella illa leuica nudarentur. Interim tamen non dissimulabo me auctores non invenisse quorundam que non contempnenda erant, quorundam etiam que erant ejusmodi ut si non omnino vera, saltem aliqua ex parte verisimilia viderentur. Sed quum minime prætermittenda censerem, quamvis de his ἰσθὰς cogere, (præsertim quum nullis confirmarentur exemplis, ut ejusmodi que non facilia inventa apud ipsos scriptores essent: præterquam quod, ne querere quidem semper vocabam) hæc rationem mihi, ut saltem in vulgaribus seu vulgaribus lexicis ea legi indicarem, eorum nomen pro auctoris nomine quod celant, afferere, simulque fidem penes ea esse volem. Ipse autem non solum multas significaciones ab aliis omnibus prætermisissas, aut ommissas earum exempla addidi, vel aliis auctoribus confirmavi, sed etiam quoties in alicujus vocabuli significacione, aut alicujus loci interpretatione, vel a doctissimo Budæo, vel ab alio quopiam dissenso, id minime dissimulavi, (quippe qui in nullis magistris verba jurassem) sed semper aut certe plerumque rationem cur ab aliis dissentirem adjuixi. Ac istorum quoque omnium exempla in eo cuius paulo ante memini Thesauri corollarium habebis. Quinetiam quod attinet ad ea in quibus a doctissimo Budæo sententia discessi, spero fore ut si is qui illis attuli rationibus tibi non satisfacit, vel in eodem Corollario, vel quum eadem illius in linguam Græcam commentarios satisfaciam. Cogito enim de libri illius editione que habeat cum alia quibus multo quam antea utilior reddatur, tum vero mens in quosdam locos annotationes.

Hæc sunt, lector, que ad illustrandam Græcam linguam, præsertimque ad discutiedas tenebras quas ei lexicorum vulgarium consarcinatorum offuderant, primus ego præstiti: parentis mei Roberti Stephani (cujus tot tantaque in rebus, literarum merita extant) exemplum secutus. Eum enim in suo Latine lingue thesauro multas itidem errorum nebulas que in precedentibus dictionariis erant, discussisse, nemo est qui ignoret. Spero autem fore ut paternis vigilis meas aliquando addens, illud Thesauri Latine lingue opus cum aliis rebus tum vero vobis dispositione ei simili qua in Græcis usus sum, luculentius reddam.

Sunt quidem certe et per hoc ipsum opus sparsa nonnulla que obiter de quorundam Latini sermionis vocabulorum aut loquendi generum significacionibus adnotavi, non prius (quod quidem sciam) a quoquam indicata, Quinetiam animadverti, dum ipsum conscriberem, multo plura Latinos a Græcis sumisuisse vocabula, et plura etiam ex Græca phrasi mutuatos esse, sive pluribus modis linguam Græcam esse imitato, quam vulgo

existenter. Ex vocabulis quae Graeco sermone summissae mihi visi sunt, (a nemine tamen adhuc annotatae, quod sciam) sunt Bifarius et Trifarius. Nec enim dubito quin haec Bifarius et Trifarius (unde sunt adverbia Bifarium et Trifarium: ad quorum formam fictum fuit Multifarium) originem habeant a Graecis *διφάριος* et *τριφάριος*: ut nimirum ita hic mutatur *r* in *r*, ut in quibusdam aliis quae ex eodem sermone in suum transierunt: veluti in Valerii et Furi, pro antiquis Valesii et Fusi, in Muses et Plusina et Asena, pro Mares et Plurina et Arena, alisque quorum Varro et Fabius meminere. Nihilque nos talis mutatio literarum unum movere debet, quoniam videamus in aliis quoque mutatione esse usos: et ita quidem ut alicubi hanc litteram in illam, et vicissim illam in franc verterint: veluti quum pro *μελέω* dixerint Meditor, *λ* in *d* mutantes: vicissimque Lacryma seu Lacruma pro *λάκρμα*, (sicut Livium Andronicum Dacruma dixisse testetur Festus) itidemque Ulysses vel Ulyxes pro *Ὀδυσσεύς*, ex *d* facientes *l*. Verum ut ad alia veniam exempla illorum quae dixi vocabulorum, (quae nimirum a Graecis orta mihi visa sunt, quamvis esse illorum originem a nemine observatam invenierim) nomen Cachinnus Latinus ex Graecis et quidem comicis habere comperi: nimirum ex voce illis usitata *κακχίν*. Nec dubito quin Emulor sit ab *ἀμύλλωμα*: quin Pronus sit a *προνοία*, (hinc enim deducere malo quam a *προνοίς*) quin Spolia sit a *σπόλια*, quod fortasse *γλασσηματικόν* est, significans *τὰ παραλλήλαια ἱστία ἀπὸ τῶν σκαλῶν τῶν προβάτων*, teste Hesychio. Ex *κολάση* non solum Collis, sed etiam Columa deduci existimo. Atque ut ex *γρησάκη* seu *γρησάκη* sit Nosco, aphareis prioris syllabae, et ex *ἀμύλα*, Mulgeo: sic ex *νίμος* factum esse puto nomen Mos, ex *κακιστοίης* factum esse suspicor Teres. Ad particulas item nonnullas quod attinet, ut In praepositio est ex *iv*, ita En pro Ecco, esse ex *iv*, (unde est *iv* *ἔνδ* dictum in *παρολλήριον*, sive *iv* *ἔνδ*) et Dum, in Ehodum et Agedum, esse Graecum *δμ*, quo utuntur itidem in *δμ* *iv*, propemodum persuasum habeo. Quinetiam unum idemque vocabulum in una significatione Graecam originem habere puto, in altera non item: ut Ita: hoc enim adverbium, quum adjunctum habet particulam Ne, ex *stra* esse arbitror, sed eo quod indignationi servit. Animadvertei praeterea quaedam esse vocabula quae ab alia voce Graeca deducenda sint fortasse quam deduci solent. In exemplum afferam nomen Forma: (quod meliora quaedam et certiora exempla in mentem non veniant) quamvis enim rationi consentanea sit derivatio a *μορφή*, sic inverso syllabarum ordine ut in Teda ex *ταῖς*, (sicut et *δὲ* invenitur) aliquis ex *φορμῆς* potius sumtum esse suspicatur, quamvis huius derivationis ratio ignota sit. Observavi insuper, ex his citatis vocabulis quae apud priscos Latinos in usu erant, pleraque originem Graecam habuisse. Quae in numero est Cluere, a *κλύω*; item Clepere a *κλύετον*: (neque enim dubitare debuit Varro esse hanc a Cluo, an ab illo Graeco verbo: potuitque fortasse et *κλύετον* dicere) Item Calare a verbo *καλέω*, unde Calata comitia, et Nomenclator: pro quo alii scribunt Nomenclator. Necnon Auclare et Exauclare, ab *ἀνύλω* et *ἔφατλαν*: quod non animadverentes quidam, dubitarunt an altera scriptura, Auclare et Exauclare, recipienda esset. In hoc numero est etiam Dadala (quo et Virgilius usum est) pro Graeco *δαδάλοντα*. Quibus cum alia plurima possunt adii, tum vero praepositio Endo, pro In: nam Endo ex *ἔνδ* esse, persuasum habeo: licet et simpliciter pro In accipitur: sicut *ἔνα* apud Homerum legitur pro *iv*. Huius autem praepositionis usum apud Lucretium quoque non uno in loco habemus. Sed quum ejus significatio ignoraretur, et vox corrupta esse crederetur, e quibusdam locis ejecta fuit, in quibusdam superiorum editionum, et alia in ejus locum reposita, nimium audaci (ut in aliis plerisque locis) conjectura. Sic et apud Lucilium,

Quam lepide lexis composita ut tessule omnes

Arte pavimento atque emblemate cernisierato,

pro *Endo pavimento*. Neque Endo tantum, *scenam* etiam Indu dicebant, sed potius in compositione.

Jam vero et comici multa et Graecis mutati sunt, e quibus nonnulla ceteri itidem scriptores post eos usurparunt, quorundam vero parvus apud alios aut etiam nullus usus fuit. Neque enim quaedam duntaxat composita in Latinam linguam introduxerunt comici quae apud Latinos appellacionem non habebant, aut non tam significanter: ut Sycophanta, et ab eo deducta Sycophantia, Sycophanticus, Sycophantiosus, (unde et adverbium Sycophantiosae apud Plautum) Sycophantari. Quibus adde Parasitus, Parasitor, necnon Parasitaster. Adde et Asymbolus (quamvis enim Donatus hoc nomen inter parasitos confictum atque compositum esse tradit, in eo compositionis Graecae analogiam servari, et apud Graecos quoque inveniri constat. Sed et substantivum Symbola, unde illud adjectivum factum est, vocabulis quae comici Latini et Graecis primi sumserunt, annuere possunt: et in plerisque eorum locis ubi Symbolum legitur, hoc reponere debemus). Quibus adijci possunt haec, Cenopolium, Thermopolis, Myropolis, et alia quamplurima. Non, inquam, comici talia duntaxat vocabula in Latinum sermonem introduxerunt, sed etiam Dausta, et Machara, et Phylaca, necnon Astu, de Atheniensium urbe dixerunt, et alia non pauca, palliate comediae convenientia. Dicam autem pro Graeco *ἕλας*, non illi solum verum alii quoque post eos dixerunt, (inter quos est Cicero) sed duntaxat in certis quibusdam loquendi generibus. Quinetiam credibile est singulis comicis certa quaedam vocabula Graeca pro aliis placuisse, ideoque usum eorum apud hunc vel illum magis quam apud alios frequentem fuisse. Sic videmus voce Basilicus Plautum identidem uti: dicentem, Basilicus victus, Basilicus status, Basilica facinora: eundemque usum hinc deducti adverbii Basilice gaudere. Apud eundem extat verbum Harpagare, et *ἡρῳα* vocis participium Harpagatum. Idem Architectonem alicubi dicere maluit, declinatione Graeca, quam Architectum. Neque vero mirum est comicos haece Graecis nominibus sub terminatione Latina esse usos, quum etiam voces quasdam Graecas nihil immutatas suo sermone interseruerint: et quidem non in etiam locis interdum ubi Latini idem significantibus uti poterant. Id videmus apud Plautum in verbo *οἰχεται*, in Trinummo, — *ratio quidem hercle apparet, Argentum οἰχεται*. Quinetiam alicubi dicit *λέγει λέγον*, quum alibi Nugae et Merx nugae dicere solet. Apud eundem legitimus *Vendere λέγουσι*. At Terentius dicit *λέγει* ea significatione quae alibi Verba: ubi scribit, Verba isthaec sunt. Neque tamen Plauto suam in usurpandis quibusdam Graecis rationem defuisse existimo, quae nobis sit incognita.

Verum ut ad vocabula et Graecis sumta revertar, hoc quoque observatione dignum est, quaedam habuisse linguam Latinam in quibus terminationem Graecam in suam mutavisset: quae a nobis ignorantur. Conjecturam facio ex nomine Auliones pro Auloedi. Nam in veteri lexico Latino-graeco, cui Glossarii nomen a recentioribus datum fuit, scriptum est, Auliones, *αὐλιῶται*. Enimvero huiusmodi mentio quibusdam verbis mihi in memoriam revocavit quae superioribus possunt adijungi. Unum est, Gnetonum, quod ibi exponitur *ἀμαρῶς* et *εὐαπῶς*: quum Cnephosum apud Festum legatur, ita scribentem, Cnephosum antiqui dicebant tenebricosum. Graeci enim *κνίφας* appellabant obscurum. De quo vocabulo Gnetonum hoc tantum dico, dubium esse posse debetate mutari in illud Cnephosum, an in Gnoposum, a *γνῶσις*. Alia autem sunt de quibus major et difficilior moveri questio potest, quod ad significationem attinet. Ecce enim, verbum Auclare Festus exponit Recurrere, a Graeco verbo *ἀνύλω*: (pro quo repono *ἀνύλωμαι*) at in Glossario illo Andronicus exponitur Graeco verbo *ἀνύλωμαι*. In eodem legitimus, Auxilla, *μακρότερος, ἢ Βάρβαντος*: quum Festus scribat, (si modo non mentiuntur quae extant ejus editiones typographicae) Auxilla, Olla parvula. Illam quidem

erle Glossarii expositionem, si *μικροτέρως* pro *μικρά πικρά* aut per imprudenter aut etiam consulto scriptam esse dicamus, confirmat quod ibidem legitur: videlicet, *Αυγά, πικρά*: adeo quidem ut veniat de pro Olla in illo Festi loco reponi debeat *Αυγά*. Inveni porro apud eundem scriptorem quaedam Græca vocabula secuta etiam quam a lexicographis Græcis exposita. Eorum unum est *μάρμα*, quod Siculis stultum significare dixit: at Hesych. exponit *μάρμα, ἰσθός, ἀλγος*: iidemque apud Lycophronem pro *μάρμα* positum extat.

Ne hoc quidem tacebo, quod vocibus quibusdam ex earum numero quas sermo Latinus et Græco mutuati est, peculiare esse observavi: nimirum eas non ex communi Græca lingue usu, sed ex aliqua dialecto sumtas esse: qualia vocabula ipsi Græci *γλωσσαστρακτικά* nominant. Neque enim quam hic dialectum dico, unam tantum ex illis quatuor generalioribus, sed etiam quamlibet intelligo. Ac possunt fortassis illa duo nomina *ἰσθός* et *πικρά* (unde Latinus summisse Bifarius et Trifarius dixi) exemplum primum horum vocabulorum esse. Neque enim dubito quin Ionica sint. Equidem præterquam quod in Ionicarum vocum collectione quadam (a me subijuncta libello Galei qui inscribitur *τῶν Ἰσπεκράτους γλωσσῶν ἱερίων*) inter illas recensetur *πικρά*, Herodotum aliquot locis utrumque usurpare constat. Præsertim vero ex Dorica dialecto multa vocabula in suum sermonem Latini transtulerunt: quos etiam in iis que Dores cum ceteris Græcis habent communia, Doricam scripturam amasse videmus: veluti quum *Figus* dixerunt, et quod est in *φίγος*, mutantes in *α*. Sic in Fama mauerunt *φάμα* quam *φίμα*: non illud tantum a quod terminationis est, sed alterum etiam ex Dorico sermone accipientes. Sic in Garrio videmus *γάρμα* magis illis placuisse quam *γάρμα*. Sic Gangum dixerunt, non *ἀνὲ τῆς γῆς*, sed *ἀνὲ τῆς γῆς* derivantes: si tamen verum est quod scribit Douatus, Gangum dictam esse meretricum tubernam, quod sit in terra. Dubitationem enim movet quod scribit Hesychius, *γανῶν, ἄγανον, ἀγαντα*. Pro quo fortasse scribendum aliquis putet *γανῶν, ἀγανῶν*. Sic et in aliis plerisque Doricam scripturam imitati esse conperiuntur. Nam et pronomen *Tu* ex Dorico *ro*, non ex *εὐ*, esse videmus. Eodemque modo Pratum ex Dorico *πράτα* summisse literam *r* existimatur. Atque adeo vocem *Bos* esse ex Dorico *βῶς*, non ex *βοῦς*, non abstrime vero est. Alias autem ejusmodi observationes, et quidem his etiam insigniores (quæ mihi nunc in mentem non veniunt) quæ in opere invenies: quamvis Fabius non Doricæ rationi sed Æolica sermonem Latinum esse dicat similimum. Verum quod alii voces attinet que non scriptura tenuis seu terminatione sed omnino sunt Doricæ, incipiam a nomine *Cubitus*. Dicunt enim Latini *Cubitus* eadem significatione qua et *κῦβητος* apud Græcos legitimus: verum hoc Græcis omnes commune inter se non habuisse, sed Dores sibi vendicasse, et quidem eos qui Siciliam incolerant, cum aliunde tum ex Polluce discimus. Eius verba sunt, καὶ κῦβητος ἔστιν ἂν, ἢ Ἰταλικῶν ἵκεται ἢ ἄλλαι δωρικῶν τῶν ἐν τῷ Σικελίᾳ δωρικῶν. Quibus addit, Hinc factum esse ut Epicharmus *κῦβητος* dixerit, significare volens *ταῖς τῶ ἄρκων*. Eustathium tamen, doctissimum alioqui scholastem, hoc ignorans, *κῦβητος* pro Latina voce habuit. Horum Siciliensium Dorum est etiam *Nummus*: quod aliqui nemo non putet Latinum esse vocabulum: præsertim quum Suetonius apud Suidam a *Numa* nomine deductum esse tradit. Pollux l. 9, ἐστὶ νόμισμα, ὅπερ αἰετὸν Ἰταλικῶν τῶνμα τοῦ νόμισματος ἰσθὶ ἢ Ἑλληνικῶν τῶν ἐν Ἰταλίᾳ καὶ Σικελίᾳ δωρικῶν. Sed *ἵβαν* apud eum legitur, pro quo repono illud *δωρικῶν*. Ex eodem discimus, Unciam Sicularum fuisse vocabulum. Varro illud quidem prius nomen, videlicet *Nummus*, a *Siculis* ortum esse et ipse testatur: sed hoc posterius pro Latino habet: quippe qui scribat, *Uncia* ab *uno*. Atque his annumerari potest et nomen *Libra*, ex Polluce, vel potius ex Aristotele apud eum: quamvis Galenus Romana vocabula *λίβρα* et *ὀνύχρα* esse dicit, sicut et *ἔστρα*: sed cur illi potius fides adhibenda esse dicemus? *Quintem* nomen *Campus* origo Siculis tribuitur. *Κῆρυξ*, (inquit Hesych.) ἰσθός, Σικελίᾳ. Huic subijungo vocem *Allia*: quidem hanc quoque a *Doribus* manasse arbitror, quum *φύλλος* eorum esse scribat *Corinthus*. Si autem vera sit hæc mea conjectura, dicta fuerint *Allia* quasi *Aglia*. *Quemetiam* *Rota* Latinum non est, si scholastæ *Nicandri* credimus, vel potius ei quem producit testem. Nam *ῥοτα* Peloponnesium vocabulum esse tradit, significans *πύργον*. Dicunt autem Syracusanae mulieres apud Theocritum, *πελοποννησιαὶ λαλοῦσιν, δωρικῶν ἢ ἔστρα, ἵκεται, τῶν δωρικῶν*. Hoc porro in memoriam mihi reducit et *Σαυκί*, quod Hesychius exponit *ῥοτα*, Syracusanum vocabulum esse tradens. Ex illo certe nemo non suspicietur manasse Latinum vocem *Siccum*. Verum ut aliqua ex aliis etiam dialectis sumta recenseam, quis verbum *Ridere* a Græcis oriundum esse credit? *Stratis* tamen apud Athen. lib. 14. *Thebanis ἰσθός* esse ait *γῶλον*. Ne *Capra* quidem Latinorum est: si Hesychio fides adhibenda est: tradit enim esse *Tyrchenorum*. Sed nec *Verres* Latinum esse videtur: quum *ἕβρα* extet apud eundem lexicographum, sed exponentem *κρίσις* (sic autem *Caper* aliud Latinus esse videmus quam Græcis *κίτρος*, quamvis hinc esse credi possit). Quoniam tamen non addit e qua dialecto sit sumtum, dubitare quis possit an superioribus annumerari debeat, an potius inter illa poni que Græci quipiam scriptores pro Latinis adulerunt. Sunt certe et alia quadam Latina vocabula, que licet in Græco sermone inveniantur, aliquid dubitationis nobis relinquunt, donec inveniantur adnotata dialectis cui adscribi debent. Ex iis est *Caballus*: invenitur enim καβαλλός de vili fidem equo dictum. Sunt præterea que a Græcis quidem profecta esse constat, sed dubiam apud illos ipsos originem habent. In hoc numero est *Sanna*, unde factum est *Sannio*. Nam *Σάννα* de quois stulto dicitur, tire a cujusdam stulti nomine, ut quidam arbitrantur: sive (ut alii volunt) a nomine ejusdem gentis Asiaticæ: sive (ut nonnulli placet) a verbo *σαίνω*. At Hesychius scribit *Σάννα* significare *μυθὸς* *Tarentinis*, usumque ejus extare apud *Rhithonem*. Simul autem observandum hic est quomodo Latini a significatione aliquantum deflexerint.

Hoc etiam observavi, habere Latinam linguam vocabula ex Græcis sumta, sed qui ea et ipsi aliunde mutuati essent. Tale est *Cadus*: hoc enim est a Græco *κάδος*, istud ab Hebraico *קד* esse constat. Eodemque modo *Sæcus* ex *σακος*, hoc ex Hebraico *שק* profectum est. Sic etiam *Mitra* Latini a Græcis, Græci a Syris habent. Sic *Arrhabo* Latina lingua sumtis et Græca, hæc et Syriaca (nisi potius Hebraica adscribi debet: in qua sententia plerisque esse scio). Idemque et de nomine *Turris* dici potest. Quoniam vocabula quædam invenimus que Latini a Græcis, Græci a Persis, vel aliis, hic quoque aliunde sumserunt. Quamvis autem aliquot hujusmodi in construendo Thesaurio observavi, unicum nunc occurrat, *Paradisus*: cujus mentionem minus libenter facio, quod a nostræ diu taxat religionis hominibus usurpatum (in Latino quidem sermone) existimetur, et quidem significationem ejus restringentibus. *Paradisus* enim vox est a Græcis sumta: Græci ex Persis, Persæ ex Hebraicis sumserunt: nimirum ex eorum vocabulo *פדן*.

Observavi præterea in construendo hoc Thesauri opere, Latinum sermonem in multis aut saltem in pluribus quam vulgo credamus, ad imitationem Græci (ut ita loquar) se composuisse. Verbi gratia (in ex multis exemplis pauca proferam) sicut Græci *δύω*, est a privativo et nomine *δύω*, (ex qua voce *δύω*; Festus nomen *Anus* ortum videri posse existimat: eademque est et in synonymo *ἀδύω* compositionis forma) ita et ipsi *Amenæ* dixerunt, est litera a privandi vim habente, et nomine *Menæ*. Atque ut illis *ἔπαυσις*, est præpositio *ἔ* privandi idem vim habente, et nomine *ἄπαυσις*: sic istis *Esanguis* dicere placuit, in quo præpositionem eadem vim præditam et nomen *Sanguis* idem præfixam habentibus. Item, verba que apud Græcos impersonalia sunt, apud hos

quoque magna ex parte talia sunt. Necnon quae spud illos in praeferito significationem praesentis habent, ut *αἴμα, μίανμα*, apud hos quoque: qui pro illis dicunt itidem Novi, Memini. Omittis terminationem primae et secundae personae verborum in utroque sermone eandem; id est, in eandem litteram; omitto et alia, eodem pertinetia, sed levia: et ad verba quae desiderabilia vocantur, venio; cujusmodi est Bellatario. Dico enim me suspicari, Latinos in hac terminatione imitari Graecos voluisse, sed vertentes litteram *a* in *r*: nam ut in Bellatario (ea forma dicto quae Empturio, Vomitorio, et alia) habes terminationem in *itro*, ita *παλαστήριον*, quod eam significationem habet, in *εἰς* desinere videmus. Quinetiam metaphoras Graecas in plerisque verborum et simplicium et compositorum significationibus imitati sunt: veluti quum dixerunt Couferre pro Prodesse: plane experientes Graecum *συναίτιον*: sic quum Seducere pro Decipere usurparunt. Ut enim Seducere est seorsum ducere, sic *ἀναγαγε* est quasi abducere *ἀπὸ τοῦ πάρος*. In nominibus quoque permulta metaphoras Graecae servari non obscurum est: sed in multo pluribus, ut opinor, eas inveniremus, si non tot veteres scriptores, ac praesertim comicos, desideraremus. Sunt vero et apud eos quos habemus nonnullae quae plerisque latent: ut *ἔσραξις*; apud Platonem, eodem plane modo quo Latinae Sordidus, de avaro. Sic *ἰσχυρία* de avaritia, ex Critia Pollux affert. Nonne Sordes et Sordidus horum exemplo dixisse Latinos de avaritia et avaro credere debemus? Verum aliquid translationem Graecam non ad verbum expresserunt, sed potius alia simili usi sunt: veluti quum pro *εὐχέλαι* (quod proprie otium significat) ludium vel ludium literarium dixerunt. Non dubito autem quin huiusmodi omnia sint ab illis orta quae Graeca in Latinum sermonem convertebant: praesertim quum ipsum etiam Ciceronem, in illis quae interpretatur, quaedam usurpare videamus quorum nullas alibi apud eum est usus. Jam vero praeter illa quae attuli imitationis exempla, omnibus obvia, aliaque id generis varia, hoc in opere observata: quaedam sunt vocabula in quibus Latinae linguam omnino Graecam exprimere, non itidem facile nec a quolibet animadverti potest. Exempli gratia, quis in adverbio Denno representari sermonis Graeci formam existimet? Inclusa tamen sunt in eo duo haec verba *in visis*, expresse (ut ita dicam) reddita: quae in ista significatione apud Herodotum leguntur. Eodemque et nos modo dicimus *Denovecaum* pro *Iturum*, *πέλιον*. Huic autem vocabulo apte adiungitur aliud quod itidem, ex adverbiorum numero est, nimirum Sedulo. Minime enim dubium est quin hoc fugientes Latini ad Graecum *ἀέλαιος* respexerint, atque ideo ipsum exprimere voluerint: dicentes nimirum Sedulo quasi sine dolo.

Et quoniam nihil te eorum quae ad institutum sermonem pertinent celare volo, (nisi quid meipsum memoria celaverit) aliud addam, quod dum Thesaurum hunc construere animadverti: linguam Latinam, quamvis a Graeca divitiis longissime abest, in multis multo esse quam credatur ditiosem; et (quod majus est) aliquam nobis relinqui eam ditandi novis quibusdam vocabulis, ac praesertim compositis, artem: qualia nonnulla memini me aliquot hujus operis locis finxisse. Non immerito, certe dicit Fabius, Latinos adversus scipios esse iniquos iudices, ideoque paupertate sermonis laborare. Verum quod Fabius de Latinis generatim dicit, non tam de praeci quam de eorum posteris dici potest. Quid enim in fingendis vocabulis non ausos esse putabimus eos qui arietem reciprocationem, lancinetem, vestitrahum vocare non dubitarunt? qui testadinem tergentianam, tardigradam, domiportantem appellaverunt? Quinetiam ipsemet Fabius repandiostromum et incurvicervicum afficit ex Pacuvio. Sed paulo post, Quum *καρπαζόμενος* (inquit) iurati sumus, incurvicervicum vix a risu defendimus. Possunt certe vel ex his conjecturam facere quam audaces fuerint praeci Latini in iustitandis huiusmodi compositis vocibus linguae Graecae: aut saltem quanto posteris suis *αὐδαίμονες*: ut omittam quae apud Lucretium doctae huius audaciae exempla habemus. Quinetiam *Caullius*, veterum poetarum imitator potius quam veteris poeta dicendus, cum *alia ejusmodi protulit*, tum vero *Falsiparens*: ut Graecum Hercules epithetum *ῥυθόστατος* assequeretur. *Illis certe audacia multa illis alia epitheta suppeditavit*, quae ad sequentis aetatis poetam non transierunt, aut certe transisse non existimantur. Possunt tamen interim aliqua nobis permittere, et ea quidem praesertim quae cum usitatissimis comparata analogiam servare videmus. Ecce enim, quum de usu compositi Dulcionis non dubitemus, cur non itidem Argutiosum ad exprimendam Graecum *λεγέβριος*, dicere audeamus? Si Monticola dicere fas est, cur non et Rupicola? Si *πυρροφόρος* vias pontigradas naves appellare possumus, cur non *πετραβόλινα* rupigradam vocabimus? Neque vero hic consistendum est: sed si Tardigradum etiam admitti dicemus, cur Tardivorus rejiciemus? Equidem multo etiam audacior istis fingi posse existimavi (ut aliquot hujus Thesauri loci docebunt) ad exprimendam Graecorum vim. Sic certe in vertendis quibusdam versibus talia nonnulla mihi permisi: veluti illud Tardivorus in interpretatione horum,

Εἰ τὰχὺς εἰς τὸ φαγῖν καὶ πρὸς ὄρθου ἀμύδλις ὑπάρχεις,
Τὸς τοῦ σου τραγῆ, καὶ τῆρι τῆ στέρακι.

Hoc enim epigrammatum ita verti,

*Tardivus ex nimium, nimiumque ex dentibus acer:
Tardivorus pede sis, dentique tardigradus.*

Praesertim vero hic locum habere videtur, utpote inter duo ejusdem generis composita collocatum. Verti aliqui idem epigramma et alibi viginti modis, quaedam alia pluribus etiam: atque adeo unum pluriquam trigentis modis interpretatus sum. Ex qua exercitatione Latinam linguam non tam esse pauperem quam vulgo creditur, et ipse didici et alios docui. Multo tamen ditiosem olim fuisse et multo etiam plura ejus vocabula quam patemus nobis perisse, ostendunt et vetera quaedam lexica, partim LatinoGraeca, partim GraecoLatina, quae prope diem ex mea officina (ut spero) profibunt. Eorum unum est id quod Glossarii nomine appellari antea dicit.

Jam vero quoniam multa Graeci habent loquendi genera, quae Latinae linguae sunt negata, quum Gallica contra non adumbret eas tantum, sed ad vivum (ut ita loquar) exprimat: me, Gallum hominem, et vero in ipsa Gallia Gallis, id est Parisiis, natum atque educatum, patriae ac linguae meae injuriam facturum existimabam nisi latentem has sermonis et familiaris divitiis in asperum proferrem, et exteris etiam nationibus concipiendis praebarem. Ideoque in multis hujus operis locis, quum Latinismis destitueret, Gallicismorum auxilium imploravi, aut saltem ad eos qui a me commemorati fuerunt in libello de Gallicae linguae affinitate cum Graeca, (qui inscriptus est, *De la conformité du langage François avec le Grec*) lectorem remisit.

In eo quoque tuis studiis, lector, consului, quod quorundam scriptorum Graecorum, sed praesertim lexicographorum, Pollucii, Hesychii, Suida, Etymologi, multos locos qui mendosi erant proferrem, eadem opera emendavi, aut saltem quomodo emendandi viderentur, admonui. Sed ad Suidam quod attinet, quendam in eo ex veteris etiam codicis auctoritate restitui. Saepem autem et vetusta quaedam incertorum auctorum lexica, quae ex Italia attuli, in consilium adhibita, cum ad alia tum vero ad quotundam in illis lexicographis locorum emendationem profuerunt.

Praestitit denique lector, in hoc opere, vel potius praestare conatus sum, quae ipsum Thesauri nomine non magnum reddant. Eum quidem certe titulum mihi praesipere jam olim cogitavi: erant quidam, quum me de hoc opere aggrediendo cogitare obaudissent: sed illi *ἑρμαιεύω* eorum appellationi merito aliquis ex proverbio

depromptum vocabulum *ἄδρακες* adscripsisset. Poris enim et timbo thesaurus erat: infus autem nihil aliud quam vulgaris consernatio, quae antea lexicis Graecolatinis recogniti nomine appellabatur, novis aliquot suturis aucta: aut (si mavia) quaedam interpolationum accessio, ut vel ex ipsa collatione perspicui potest. adeo ut perinde esset ac si personam Iruus Crotam se menti sub ejus persona vellet. Quod si me roges in hoc opus ita numeris omnibus esse absolutum existimem, ut in eo nihil desiderari possit, quidvis potius quam hoc perussum mihi de illo esse, vel alius persuadere velle, quin potius me jam nunc plura in eo desiderare quam quicquam fortasse desideraturus sis, respondebo. Primum enim quod ad vocabulorum numerum attinet, quamvis multa magis haec una thesauri editio quam multis illorum de quibus dixi lexicorum editionibus fieri auctus, et quae vocum millia accessisse computurus sit quicumque cum alius confere voluerit: insuper tamen extare aliqua in libris qui quotidie manibus teruntur, scio, necnon in his qui nondum in lucem prodierunt, latere multa missior: esse nonnullis nondum luce donatis, qui apud me sunt, conjecturam faciens. Deinde si ad significationem veniendum sit, esse vocabula plures habentia quam quae tradita sint, negare nolim. Atque adeo non circa haec solum sed et circa quaedam alia, esse quae desiderari hoc in opere possint, ac potuisse majora praestari, ingenue fateor. Nam, ut de his me doctioribus taceam, majora inveniri praestare potuissem, si majore cum otio singula expendere licuisset. Fallis enim lector si hoc opus (exceptis paucis quibusdam ejus locis) aliter quam ad clepsidrum (ut loqui soleo) typographicam scriptum fuisse putas: id est, ut quemadmodum typographicae operae certo quotidie penso obnoxia sunt, ita et ipse certo certaque hora exhibendo scriptio mea penso obnoxia essem. Adde quod ne id quidem conficiendi pensu tempus, licet breve, liberum ab aliis occupationibus et negotiis erat, sed ita vario eorum genere et circa rem typographicam et circa rem familiarum districtum atque implicatum, ut unius interdum horae spatium decies illa mihi scripto intermittere esset. Verum occupationum istarum nonnullas in tuum commodum cessasse, et ejus temporis quod illi operi elaborando defuit, partem aliquam me tibi alibi impendisse, satis superque illi testantur libri quos me tua officina, dum opus illud exudebat, subinde in publicum proferbat. Haec autem cum ita sint, quam dura et difficilis a me suscepta provincia fuit, tam faciles in dando mihi eratorum vena fore spero quibuscumque pectus non livore contaminatum sed calore refertum erit: praesertim quum in illo cujus antea mentionem feci Thesauri hujus cotrario, non solum multa huic operi adjecturus sim, favente Deo opt. max. (eorum potissimum quae ad recordationem linguae hujus cognitionem pertinent) sed etiam eorum in quibus hic peccaverim locorum plerosque sibi emendaturos. Caveant interim siqui in hoc opere meo ingeniosius esse cupient, (vel in epitomen redigendo, vel in certos usus quaedam excerptendo, vel alio quovis commento) ne contra mei operis ingenium (quod nulli tam bene quam mihi perspectum esse potest) ingeniosius fuisse comparantur: et in quibusdam ejus locis sua temeritati insidias tendi non ignorent. Praecipue autem quod ad compendium attinet, vix aliam quenquam sine sui pariter merito honoris dispendio id conficere posse arbitror: et quae libet, ne eum periclitetur, non solum hortor, sed etiam oro atque obsecro.

Verum enimvero quoniam quum impendi huic Thesauri laborem, cum Herculeo comparavi, atque adeo Herculeo vocari, nequid hoc dictum arrogantiae damnet, duplicem hujus appellationis sensum esse, ac si non uno, altero saltem verum comperiri sciat. Hercules namque labor meo hunc saltem ratione vocari possit, quod aliud in suo genere cum Augias stabulo comparandum repurgaverim. Quidni enim infinita errorum portenta quae in illis vulgaribus Lexicis Graecolatinis toties interpolata accumulata erant, sic appellent? Eorum tamen aliquot exempla statim proferte, deinde nomen illi dignum iudicio lectorum relinquere, satis fuerit. Quam autem varia sint illorum errorum genera, in variis istidem locos et velut classes digeram.

Primum autem locus tribuetur iis vocabulis quae in illis praefatis Lexicis linguae Graecae affinguntur, sed potius quae illi repugnant et invite adduntur: idque diversis modis: utpote errore ex imperitia quidem ubique, sed quae varie alliciantur, orto.

Κυριακ, (ut scriptum est in novissima illorum Lexicorum editione, omnium emendatissima atque locupletissima) vocabulum est *castrense*, ad significandum militum servitium fluctuam instar gradientem. Non credis lector, sed rides? At ecce tibi Ariani locum, qui adversus tuum risum testis producitur: *ἔγὼ βάρη, τὸ μὲν βασιλευσάριον ἐστὶ τὸ ζουτανιστικὸν παρὰ κυριακῶν τῶν φάλαγγες*. At *κυριακ* hic non est accusativus nominis *κυριακῶν*, (quod nunquam visum fuit *οὐδὲ ἐν ὄντιον*) sed participium poristi γ, a verbo *κυριακῶν*: iniquus. Ita quidem usum esse Ariani longe manifestissimum est, sed novissimus *λεξικογράφος*, sive *λεξικογράφος*, aliquid novi hic somnivit, ac novam linguae Graecae vocem, quam ne unus quidem veterum scriptorum (si omnes reviviscant) intelligat aut agnoscat, suo mirifico somnio excogitavit.

Συνελλία dignum est quod illi *κυριακῶν* subjungatur. Eadem enim illa editio novissima (nam praecedente hoc insigui vocabulo, sicut et illo, indigne fuerunt) haec tradit, *Συνελλία, αἶ, ἔ, Strues et congeries, συνάβρασις. Συνελλία τῶν νεκρῶν, Strages*. Hic quoque rides, et monstra tibi narrari dicis? Vide ne risum tuum Josephus ridiculam reddat, ex quo istud illius *συνελλία* exemplum ibi affertur: *πᾶσι δὲ συνελλία πρὸ ἀλλήλων τεσσάρων ἡμερῶν*. Imo vero (iniquis) *συνελλία* apud Josephum esset verbum praeteriti imperfecti temporis, a thematico *συναλλίσαι*: sed reponendum est *συνθροία* unico λ, a *συναλλίσαι*: ut simile sit simpliciter *ἀλλοθία*. Fateor, et idem fateantur omnes necesse est: sed Josephus et quicumque illi assentiantur, nihil novi, nihil nisi vulgare et tritum dicimus: ad *λεξικογράφος* qui hoc adnotavit, minime vulgaris, sed nova et ingenio non investigata prorum (ut dixit Naso) locutus est.

Ἀγάγης, *αἰ, ἔ*, tertium locum tenebit, novum certe nomen et ipsum atque inauditum. Rogas quid *ἀγάγης* sit? Sua sponte subjectus, *Adulceris*. Quomodo (iniquis) *ἀγάγης* nomen esse, quomodo hoc significare potest? Imo ab *ἀγῶ* est *ἄγανον*, in subjunctivo modo, *ἀγάγω, ἀγάγης, ἀγάγης*. Id quidem et Suidas docet, scribens, *ἀγάγης, ἀβυσσάτωρος*: sed debuit scribere quae *λεξικογράφος* intellegeret, et quae nullam errandi occasionem illi praebere.

Tertius quoque et *φλωαίς*, verba secunda persona, indicativorum *ὄλω* et *φλωαίς*, nomina ibi sunt. Ita enim ibi scriptum est, *Τίλω, ἠγῶτορες, φλωαίς: Σαΐδαί*. Scilicet *ὄλω* et *φλωαίς* Suidas a nominativa *ὄλω* et *φλωαίς* esse putavit. Et haec quidem sunt *μεταμορφώσεις* in quibusdam vocabulis exempla, quae videlicet verba in nomina transformantur.

Alcubi autem vocabula sunt, nova quidem et ipsa, prorsusque inaudita, sed ex alio erroris genere profecta: veluti quae sequuntur.

Δολμῆσι, *Ad normam libellamque dirigere, Corrigitur, Emendare*. Haec quoque vocem explodit? Attamen ne ipsa quidem est *ἀμῆσις*. Haec enim ibi subjunguntur, *Lucianus ὅτις ὄλωσα, de Phidia, ἰωνίς ἰωνοφῶν καὶ ἰωνοφῶν τὸ ἀγῶμα πρὸς τὸ πλοῦτος ἰωνῶν*. Lucianum dices *ἰωνοφῶν* scripsisse, non *δολμῆσι*: et manifestissimum vel puerum (ut proverbii verba ustrupem) fuisse hic mendum: sed quid si quae aliorum omnium iudicio mendosa erant, *λεξικογράφος* ille emendata judicabat?

sitionis ἀπὸ perperam in eandem vertitur. Vicissimque s pro a habent in Ἀπειρώμα. In eodem est Κατακλιθεὶς et Κατακλιθεῖσθαι: necnon Ἀπελιμασῆναι pro Ἀπελιμασθέναι. Plura autem exempla in illa quam dixi epistola inventurus es: ubi etiam falsorum thematum, quorum paulo ante mentionem feci, insignia quaedam sunt exempla: Διακρή, Τραυχίς, Τρηχίς, a Διακρήσι; et Ἐπαλήθης; ab Ἐπαλήθει; et Διαδιδάσκω. Quibus addere potes Ἐγίβημα, et Ἐπλημερίον. Ut autem hic perperam præfixit s, ex augmento sumtum, ita nominibus quibusdam perperam præfixum est τ, quod est articuli τῖ, vel τῆ, tanquam ipsorum sit. Sic enim τασάφορον pro ἀσάφορον, et τασθήναι pro ἀσθήναι in illis scriptum est. Vicissimque littera in capite quarundam vocum perperam omittitur: ut in τασθαλα. Sunt vero et quaedam vocabula quorum falsa scriptura itidem derivatio, sed illi scripturae consentaneas, adjungitur: ut ἀπυράλλωτες, quum manifesto errore scriptum sit pro ευναυράλλωτες, dicitur esse ἀ-ἔγνα. Sed transeo ad exempla errorum que in tradendis significacionibus illi lexicorum interpolatores commiserunt: ex multis, vel potius prope infinitis, pauca deligeas, et a nominis ἀσπίματος interpretatione initium sumens. Quam enim Gellius caput primum libri de Scholasticis verbis hisce clausisset, Quod Cicero fatum atque naturam videtur dixisse, id multo ante Demosthenes τὴν περιπέριν καὶ τὴν ἀσπίματος ἕνατον appellavit: ἀσπίματος enim ἕνατον, quasi naturalis et fatalis, nulla extrinsecus vi coactus venit: quum inquam hæc Gellius scripsisset, interpretationem istam que ab illo tribuitur nomini ἀσπίματος dicto de morte, vulgariū lexicorum interpolatores et consarciatores ei tribuerunt ubi dicitur de conviva. Allato enim hoc versu Homeri ex Il. libro 3. Ἀσπίματος ἢ σὶ ἔλε βίην ἀγλή; Μνήσιος, subjungunt, ἀκλήτες: deinde hæc verba, Quasi naturalis et fatalis, quique nulla extrinsecus vi coactus venit, auctore Gellio. Quid vero de interpretationibus dicemus: quæ plane contrariam significacionem nonnullis vocabulis tribuunt? Ἀπαραγογγῆ esse Invecunde me gero, vel impudenter, Impudentia utor, satis notum est: at ibi contra redditur Verecunde facio. Sic παραδοξοῖα quod est Hortor, ibi contra dicitur significare Dehortor. Sic βλαζὴν περιόρμαι, quod est Persequentes, redditur contra Fuga se mandantes. Quintum quibusdam locis false et stulte interpretationes, expunctis vulgaribus quæ verissimæ sunt, tribuuntur: ut videmus in novissima illorum lexicorum editione tradi, verbum ερονεῖν esse Pati, in hoc divi Pauli loco, ἔγω πέπειθα εἰς ἱσῆς ἐν Κορίνθῳ ὅτι οὐδὲν ἄλλο ερονήσεται, et significari, Nihil aliud mali vobis passurus esse. Præsertim vero in reddendis Latine lexicographorum Græcorum expositionibus varie peccatum est: ut in illo cujus antea memini hujus Thesauri corollario docebo, ubi de quibusdam quæ lexicographorum et scholasticarum sermoni peculiariter sunt, disseram. Interim tamen et in illa cujus mentionem aliquoties feci epistola, talium quoque errorum, aliorum item quæ variis modis lexicorum interpolatores atque consarciatores peccarunt, exempla, necnon alia quædam legere huic Thesaurum volentibus profutura inveniri poterunt. Vale, et meis vigilis fave.

EXCERPTA

EX

H. STEPHANI EPISTOLA

A. 1569. EDITA,

Qua ad multas multorum Amicorum respondet, de sua Typographie Statu, nominatimque de suo Thesauri Linguae Græcæ.

NUNC vero ut de meo Thesauri Græcæ Linguae aliquid dicam, poscit is ordo quem in recensendis tui vestrarum literarum argumentis. Quamvis enim extremam ei manum a me brevi impositum iri sperem, (uti dixi) quoniam tamen vereor ne antequam ad colophonem veniam, variis literis de eo, sicut antea, multas seiscitantibus respondere sigillatim necesse sit, et quantum illis scribendis impendat temporis, tantundem operis illius progressum remorari: præterea vero quoniam alios plerosque esse scio qui eadem cognoscere, licet non interrogent, summopere cupiunt: semel nuncire illo defungi, nec duos una fidelia (ut est in proverbio) sed multos parities desalbare, commune omnibus responsum dando, operæ pretium fore existimavi. Ut autem a remotibus quo de opere illo circumferri scio, initium sumam: sunt qui Thesaurum Linguae Græcæ a me expectent, in quo Græcæ voces Græcis, non autem Latinis exponantur. Sunt contra qui et expectent eum in quo Latinis, sicut in superioris temporis lexicis Græcolatinis, exponantur, et non aliud sibi quam ejusdem generis Lexicon, sed multo locupletius polliceantur. Sunt demique qui, quod vocabula in meo Thesauri, longe alio quam alphabetico ordine digesta esse audierint, quoniam in esse possit, valde mirentur, ac ne his dantaxat qui in lingua Græcæ cognitione veterani sunt (at ita loqui non item tyrosibus labor meus utilis futurus sit, verentur. En qualem a me Thesaurum perique expectent: nunc qualis expectandus sit, (si modo dederit Deus ut uno eodemque laboris quasi tenore in eo pergam) superest ut vobis patefaciam.

Primum igitur in opere illo Græcæ vocabula ubique Latinis reddi, alicubi et Græcis exponi dico: sed quod in vulgaribus lexicis Græcolatinis fieri videmus, ad ad unum Græci vocabuli expositionem, quindecim, viginti, atque adeo triginta etiam alicubi vocabula serie continua subjunguntur, id vero a me aut factum esse aut fieri debuisse nego. Nam etiamsi tot Latinis reddi Græcum unum posset, (quum ibi contra quædam in magno illo numero sint quæ longe diversam significacionem a voci Græcæ significacione, quædam etiam quæ contrariam habent) tamen quid hoc aliud esset quam lectorem obrudere indistincta et confusa significacionum varietate! Et quoniam de his disserere non prolatis exemplis, fuerit de re per se claus, tanquam obscura, loqui, parumque utilitati studiosorum lingue Græcæ, qui hæc legent, consulere: non committam ut ea invideas, tanquam illorum progressibus simul invideas, dici possim præsertim quam ad ea invenienda sit dantaxat aperiendus liber. Ecce igitur verbum Βαίρω, quod eo aperto primum in oculos

* Epistola integra occurrit in Theodoro Janssonii ab Ahneboven De Vita Stephani Dissertatione Epistolæ ad J. G. Gravium, Amstelredamum 1683. 12mo, edita, et in Stephani Historia a Michæle Maittaire conscripta, et Londini A. 1709. 8vo, edita.

incurrit, duas et viginti interpretationes continua serie subjunctas habens: videlicet, Vado, Sedate gradior, Eo, Ire facio, Adeo, Provenio, Intro, Tendo, Ambulo, Ingredior, Insisto, Gradior, Accedo, Induco, Inæque, Super, venio, Incedo, Ascendo, Ascendere facio, Descendo, Amo, Adulor. Ex quibus interpretationibus pleræque aut falsæ sunt, aut certe non satis aptæ: sed etiam conveniunt omnes, nomine sigillatim positis, id est singula cum singulis exemplis collocanda forent: Ego igitur in meo *Thesauri Lingua Græca ita*: Βαίω, fut. Βαίωμαι. Pr. Βάβω, a Βαίω. Αορ. 2. Βάβω, a Βάβω, Gradior, Incedo, Εο, ut Hom. II. p. Βη & δία προβαίω. Et in quodam oraculo, Βαίω δὲν ἀεὶ ἀεὶ. Μόλα τὰ καὶ ἀεὶ ἀεὶ Βάβω. In prosa quoque hunc usum habet: unde μεγάλη Βαίω et ἀπὸ Βαίωται, illud de incessu superbo, hoc de incessu molli, &c.—Hinc autem ad reliquos, quibus habet istud verbum usum venio, sigillatim de his libi disserens. Sed libet et aliud exemplum proferre. Βάβω libi exponitur Mitto, Vulnere, Jaculor, Jacio, Insector, Prostrato, Admolior, Fundo, as: Incesso, Gerio, Promo, Impe- tro, Immitto, Statuo, Conjicio, Abijicio. At ego ita, Βάβω, Jacio, Jaculor. Quod posterius existimo primæ et primariæ verbi Βάβω significationi respondere: ut enim dicitur Jaculari saxa, Jaculari ferrum, Jaculari fulmen, et Jaculari aliquem saxo, ferro, fulmine: eodem modo, Βάβωαι λίθον, et Βάβωαι τὰ αὐτὰ λέγουσι Γραεὶ. Sed pos- terior hæc constructio verbi Βάβω nihil &c.—Protatis deinde utriusque constructionis exemplis, tandem addo, Sciendum autem, interdum Βάβω per se poni, ut Jaculor. Demosth. Philipp. 3. εὐν μὲν Βάβω, μὲρ τοῦτοί Χενοφ. Hellen. 2. προβαίω, ἔβαλλον. Sic et apud Thucydidem lib. 3. τοὶ ἐπιβοηθῶντες καὶ εὐβαίοντες καὶ ἀνοδοί πτερον Βάβωται, Jaculantes, vel Missilibus jaculantes, &c.—Βάβω, Attingo, Gerio, Figo, Sancio, Hom. II. ε. οὐδ' ἔβαλον αἰετὶ. Ubi Eustathius scribit, Βάβωται aperte pro ἐπιπαρῆται accipi. Sic et in arigmatæ quodam Clearchi, quod ab eodem grammatico post Athenæum refertur, pag. 713. αὐτὸν τε καὶ αὐτὰ Βάβωι τε καὶ Βάβωι: ubi docet Βάβωi priore loco esse pro ἀφῶται, τίμωται, μέγας: at posteriore pro οὐκ ἐπιπαρῆται, σive οὐκ ἐπιπαρῆται. Hoc autem sensu, &c.—Paulo post, ut Βάβω pro Gerio, Vulnere, II. β. Βάβωται, &c.—Βάβω, Jacio, Projicio, ῥητοί, ut Odys. 1. Οὐκ ἔβαλον Βάβωι, id est, ἀρχαίαι κατὰ Βάβωι εἰσάει, Eust. Sic. II. β. τοῖς δὲ ἀκέρτοις Βάβωται, scriptum in terram projecti: id est, ἔβαρον, seu καταρῆται. Et II. η. Τὸν μὲν παρὰ τὴν χαρὰν Βάβωι.—Paulo post, Βάβωι autem pro Abijicio, ut Βάβωται τοὺς ὄντας, de quo vide in Πρωτοβάβωι.—Βάβω, Emitto, ut Hom. Βάβωται δ' ἀποβαίωται προῖον. Sic Euripides Hippolyto, καὶ ὄντας δ' οὐ θέμις Βάβωι δάσκει. Latini quoque non solum Emittere lacrymas et Profundere, sed et Projicere lacrymas interdum dicunt.—Βάβω, Immitto, Pono, Impono. II. p. Πάβωι ἐν χειρὶ Βάβω καὶ φρεσὶ δὲ π. Et II. η. κενεὴ Βάβω (omissa præpos.) pro ἐν κενεῖ ὄντω, &c.—Usurpat Βάβω pro Pone in metaphoricis etiam loquendi generibus: ut apud eundem poetam Βάβωται ἐν θυμῷ, id verbum, Pone in mente, pro Versare in mente, seu In animo cogitare. Ut Odys. α. v. 201, 202. καὶ ἐν θυμῷ Ἀθήνας Βάβωται, καὶ ἐν τρέφῃσιν αὐα. Id est, ἐπιβοηθῶνται, uso verbo, ut scribit Eustathius: addens etiam, Βάβωται significare vel vocis ἐπιπαρῆται, καὶ οὐκ ἐπὶ τῷ Βάβωι. Quam posteriorem expositionem admitto, protem, ut nimium subtile atque adeo commentitium, rejicio. Neque enim Βάβωται per se declarare potest ἔσθω, sed junctum cum ἐν θυμῷ, aut ἐν φρεσὶ, aut alio hujusmodi. Ut si dicas ἐν φρεσὶ ἐν τῷ Βάβωι, non dubium fuerit quin Βάβωται sit simpliciter Βάβωται, quam habeamus factam inde vocem compositam ἐπιπαρῆται. Quæ forma dicitur ut Virgilio, Mente alta repontam, et, Sensibus imis repontas. Ceterum frequentius vocis passiva Βάβωται utitur Homerus (si bene memini) quam activa, in hoc loquendi genere, &c.—Nam cetera longum esset adscribere, ideoque in id tempus reservabo quo totum opus luce donabitur.

Quantopere autem fallantur qui non aliud a me quam unum ex vulgatis illis lexicis, sed multo locupletius expectant, vel ex duobus illis quos jam protuli locis, fieri conjectura potest, Verum præterea is labor me indignus, et alienus a fidelitate paterna, cuius vel maxime hæredem me a se relinquere existimavit, (fidelitatem in his quæ ad typographicam artem pertinent) faciam ut aperte intelligatis, his quæ circumferuntur lexicis Græcolatinis primam imponit manum monachus quidam, frater Joannis Cræstonus, Piacentinus, Cardinatus: sed quum is jejunis expositionibus (in quibus vernaculo etiam sermone interdum, id est Italico, utitur) contentus fuisset, perfectorio item constructiones verborum indidisset, nullos auctorum locos profertur ex quibus illæ pariter et significationes cognosci possent, multi postea certatim multa hinc inde sine ullo detecta ex judicio excerpta inseruerunt. Donec tandem indoctis typographis de augenda lexicorum mole inter se certantibus, et præmia his qui id præstarent proponentibus, quæ jejunæ, et (si ita loqui licet) macilentæ antea erant expositiones, adeo pingues et crassæ redditæ sunt, ut in illis passim nihil aliud quam Boticam suam agnoscerent. Nam paucæ ex Budeo, aliique idemque auctoribus, et a quidem parum fideliter descriptis, (utpote parum intellecta) multa contra ex Lapo Florentino, Leonardo Aretino, aliisque ejusdem farinae interpretibus (ut similes haberent labra lactæca) in opus illud transtulerunt. Ex his quidem certe locis in quorum interpretatione felix fuit Laurentius Valla, panisissimos protulerunt: sed pro perverso non judicio, perversissimas quasque ejus interpretationes (quales prope innumeratæ a me annotatæ in Latinis Herodoti et Thucydidis editionibus videbis) delegerunt egregii illi Lexicorum seu consulariorum seu interpolatorum, quibus, tanquam gemis, illa insiduerunt. Quod si non quam multa, sed duntaxat quam multorum generum errata libi sint, commemorare velim, merito certe exclaimabo, τί πρῶτον, τίς ἔπειτα, εὐδ' ἔπειτα, εὐδ' ἔπειτα καὶ ἀπὸ τῶν ἐπιπαρῆται. Vix enim ullum errati genus posse a nobis cogitari aut fingi existimo, cuius libi aliquod exemplum non extet. Quæ igitur frequentius sunt, indicasse satis fuerit. Quo in numero poni a nobis poterunt (ne longe abeamus) quæ in duobus illis quoque attali paulo antè habentur locis. Quis enim (ut cetera omittam) non dico, cognitione aliquam linguæ Græcæ, sed vel sensu communi præditus, non animadvertat, rationi minime consentaneum esse ut unum idemque verbum Βάβω per se ac sine ulla adjectione, et Ascendo et Descendo significare dicitur? Quod autem idem verbum exposuit Amo et Adulor, hujus tam insolentis et absurda: expositionis occasionem præbuit mendosum in eo verbo Hesychii exemplar. Sed hæc non valde mirabitur (mirari certe non debet) qui huiusmodi veniet Ἀδύρῃται expositionem Simplex, Verum, Manifestus, Brevis: et Ἡμῶνται, Securi domitus: et Συναίω, Laudis participæ: de quo dictum est infra. Imo vero ne hæc quidem valde mirabitur qui factiora, etiam (si factiora esse vilia possunt) libi legitur: et a nimium quibus vocabulo cuiuspiam plane contraria significatio datur, et quam habet. Ut quum Πρωτοβάβωι, quod est Hortor, exponitur Dehortor: quum Ἀσπασσάμενος, quod est Intercedendo seu impudente me vero, aut Impudentia atque, exponitur libi Verecunde facio. Quum δάβω, quod est Persequendo, quod est Persequor, exponitur Page se mandantes. Sed quod non errati genus (toti dixi) in illis spectatur. Unius autem generis mentionem feci in his quæ præfatus sum in meam editionem postquam Græcorum: ita scribens, Verum ex omnibus utendis in quibus extrapidis laboravi, nulla frequentiora sunt in superioribus editionibus quam quæ orta sunt ex præpositionibus quæ cum aliis vocibus incuria imperitique librariorum coalescunt. Hinc certe factum est ut Homero multa vocabula adscribantur, (et quidem nonnulla in bellis etiam istis et tam pulchris titulis mentionibus Lexicis) quæ, si reviviscunt, non intellectus, nedum pro suis agnoscitur sit. Talla sunt, Ἐπιπαρῆται, et Ἐδωκῆται, et Ὑψίμετρο, et Ὑψίμετρον, et Ὑποσπῆλοι, et Ὑπέρμετρον, et Περικαμῶται, et Καταβῶνται, et Καταβῶνται, et ἄλλα deinde plurima. Hæc ego libi. Sed his addi posse dico non pauca ex istem Lexicis sumpta, ut Ἐπιπαρῆται, Carrus: nato errore ex hoc versu Homeri, II. α. Σὺ δ' ἔταρον θρηναὶ ἐξέταρον ἐπ' ἀπῆτον, (aut certe ex alio quopiam versu, in quo habetur idem hoc nomen precedente præpositione). Non dubito autem quæ aliquid ex consensu prioribus Homero, inter ea vocabula quibus ipsa locupletabit, adjecturum sit etiam Ὑπαμέτρο pro curru iterum, ex isto Homeri versu, Od. 2. Ἡμῶνται θ' ἔταρον, Σείων θ' ἔσ' ἀπῆτον. Ἀπῆτον, ex isto loco, Od. η. ο. β. δὲ δὲ ἔταρον Ἡμῶνται ὄνον. Errore equidem his omnino simili legitur in illis Ἐπιπαρῆται factum ex ἐπ' ἀπῆτον, quod extat apud eundem poetam, Od. α. Σὺ δ' ἔταρον θρηναὶ ἐπ' ἀπῆτον, ἐπ' ἀπῆτον ὄνον, Οἶδω δ' ἀπῆτον. Horum in numero ponendum et Πρωτοβάβωι, ex illis ejusdem poetæ locis in quibus legitur τῶν ἀπῆτον, II. Iliad. η. ποδὲ κίριον εἶπ. Et

verba quam pulchre et quam fideliter in illam epitomen redacta sint, vestrum esto iudicium. Hic certe Lexici locus, ut multos alios ejusdem audacia suspectos habeam, facit. Venio ad id quod multo majoris momenti esse dixi, nimirum ubi verba quibus Graeci Lexicographi ad vocabuli alicujus expositionem sui sunt, binas pluresve significationes habentia, praepostere interpretantur, et in alium omnino sensum quam illi intellexerunt. Cujus errati exemplum habemus in Σάβαιος, cuius antea mentionem feci, quod falsarum significationum exempla proferrem. In illis enim Σάβαιος redditur, Laudi participo. Unde autem orta est falsa ista interpretatio? Ex Ηεσυχii expositione, cui Σάβαιος est ἠρόδοτος. Quum enim ἠρόδοτος (utpote a ἔδω, quod non solum opinionem seu sententiam significat, sed etiam gloriam) existimarent debere significare Laudi participo, de altera illa nominis ἔδω significatione nihil cogitantes, praeterquam illam interpretationem tribuerunt nomini Σάβαιος: quum aliqui debuissent interpretari, Qui ejusdem est opinionis, Qui idem sentit, Qui assentitur. Sicut Συνομοίς est Assentiri. Libet autem duo non minus insignia hujus erroris exempla proferre, a me annotata in verbo Ἀρχαί. Ita enim ego ibi: apud Thucydidem autem Ἀρχαί vulgo exponitur Rediguntur, in hoc loco libri 3. c. 10 τῶν βαρῶν αἱ πόλεις ἕκαστα; ubi tamen scholiast. exponit Ἀρχαί. At Suidas, quum dicit Ἀρχαίσι ποιτὰ Thucydide pro ῥελευσῶν, Ἀρχαίσι, non dabit quin de illo similis ejus loco intellexerit. Sed vulgarium lexicorum consarcinatores, imperitissimi et ineptissimi, et stiva vel flagris potius dignissimi homines, quum Suidas dicit ῥελευσῶν, putarunt eum accipere pro ῥελευσῶσι τῶν βίωσ, Moriuntur, (non animadvertentes subijungi ab eo λόγους) atque ita scripserunt, Ἀρχαίσι pro Decedunt, Moriuntur, apud Thucydidem. Itidem quum tradat Suidas a Demosthene Ἀρχαίσι sibi pro Συνομοίσι, scripserunt ibi Demosthenem Ἀρχαίσι pro Excellentem dixisse (quasi vero διαφέρει significet duntaxat Excelle: eum tamen Demosthenis locum in exemplum attulerunt in quo ipse Suidas Ἀρχαίσι dicit significare ἀλλ᾽ ἄλλοις). Is est quem antea citavi, τῆ μὲν ἐν τῷ λέγει διαφέρει οὐκ ἐπὶ τοσοῦτῳ Ἀρχαίσι. Haec enim quae in Thesauro scripti huc pertinentia. Fœdus autem peccarunt in eo quod plerumque ne Latinis quidem Budaei expositiones fideliter descripserunt, nec suo loco posuerunt, eique verbo non dederunt, ut ibi eas tribuerat. Cujus peccati exemplum vobis suppeditabit vocabulum Ἀνεστέρας. Ibi inter alia significare dicitur Sedimentum, et Quod ex urina subsidit. Quae expositio sumta quidem est ex Budæo, sed eam tribuente nomini Ἄνεστας, non autem nomini Ἀνεστέρας, ut videlicet Comm. pag. 497. editionis patris mei: quum enim Budæus de Ἰστέρας loqui coepisset, dicens poni pro hypostas, et interjecisset aliqua de Ἀνεστέρας, revertens ad nomen illud Ἰστέρας, addidit, significare etiam Sedimentum, et Quod ex urina subsidit. Sed fingamus, tale quid apud Budæum aliunde legi de Ἀνεστέρας, nonne hoc aut librario aut typographo imputandum esset? Quis non videt, Ἄνεστέρας, quod et adjectivum est, et præfixum habet a privativum, non posse Sedimentum significare? Huic similis commissus est error in voce Ἀλάτοις, et quidem in excerptenda ex Budæo itidem expositione. Quum enim scripserit in suo Lexico Budæus, Ἀλάτ᾽ apud Atheneum pag. 242. pro trichino praegrandi, si est oco, in quo ουρτίε in regia celebrabatur: hodie nullam diuinam. Quum inquam hæc ibi scripserit, et vocem Ἀλάτ᾽ ibi alteri proxime subijunxisset cum expos. Ηεσυχί᾽, quispiam ex consarcinatoribus Lexicorum, qui aliquid inde excerptendi cura demandata erat, quae a Budæo pro expositione nominis Ἀλάτ᾽ dicta erant, ad expositionem nominis Ἀλάτ᾽ pertinere putavit, atque adeo suo iudicio utitur, huic non illi eam tribuit, sed decurtavit: ut ibi videlicet. Hoc autem inde contingit (nam et hoc crassa ignorantia specimen silentio præterendum non est) quod Budæus inter hæc verba trichino prægrandi, et illud Ἐκο, interjecisset notam quandam habentem punctum duabus transversis lineolis interclusum, quæ significabat Id est: ut certe plerisque hic est ejus usus. Verum hoc a me velut obiter dictum est. Libet autem, quandoquidem in mentionem hujus nominis Ἀλάτ᾽ incidit, quæ præterea circa ipsum commissus sit error, admonere, alioque item ejusdem generis (licet diversi si licet procedentibus) ei adungere. Quum Ἀλάτ᾽ Graeci dicant femininum genere, Latini autem Aulæum potius neutro, (sicut in aliis plerisque vocibus, quas hi ab illis mutuati sunt, idem genus non retinuerunt) ideoque Bud. Annot. post. in Pand. Latinis scripserit literis pluralium numerum Aulæ, (asserens aliqui et Curtii locum in quo aulæum dictum) illi diversas illas in diversis linguis nominis hujus terminationes confundentes, scripserunt, Ἀλάτοις, Stragula, Plage, Velum picturis intertextis variegatum, παρατέταρτα, περιτρίαινα, γάρτα: quibus falso nomen Budæi tanquam testis subijunxerunt. (Sed tandem opera eadem quod miserè huic voci præterea contigerit, licet alio errati genere, et potius referendo ad quandam eorum, quæ supra commemorata fuerunt, classem. Quum scripserit Ηεσυχί᾽, Αἱ ἀλάτοις, τὰ κραιναλλήματα, sed forte a typographo omissis fuerit apex spiritus index, qui primæ nominis ἀλάτοις syllabæ superponentis erat, unum illi vocem ex nomine et ejus articulo ei præfixo facientes, Ἀλάτοις scripserunt, et exposuerunt, Οπερὸν, κραιναλλήματα.) Ut porro in voce Ἀλάτοις peccatum est ab istis Lexicorum consarcinatoribus, in eo quod vocabulum Græcæ legi Latine voluerunt subijcere, sic et alibi idem fecisse conueniunt. Ut quum pro Ἀρχιμάχ᾽ scripserunt, ἀρχιμάχ᾽, volentes videlicet ἀρχιμάχ᾽ conuenire cum nomine Latino Hastæ, quod femininum est: quum alioqui Graeci ἀρχιμάχ᾽ scripserunt, ad suum nomen Ἰσάρα, seu ἄρα, quæ neutra sunt, accommodantes, et de Latina illa nihil pensi habebantes: idque merito. (Neque tamen errore hoc contenti fuerunt, sed vocem alio insuper modo corrupturam, ἀρχιμάχ᾽ pro suo illo ἀρχιμάχ᾽ scribentes.) Itidem, verum quum apud Pollucem legatur θῆβαις ἀλλοῖς, (nisi forte θῆβαις potius legendum existimemus) boni illi viri ex masculino θῆβαις fecerunt femininum θῆβαι, ut conueniret non cum ἀλλοῖς, sed cum Tibia, quod Latini id sonat quod Græci ἀλλοῖς. Imo vero graviter etiam peccarunt: quippe qui θῆβαι per se quoque significare tradiderint tibiam ex hinculorum ossibus. Verum enimvero quamvis ego non singula errata, (quod et infiniti laboris esset, et librum immense molis requirerit) sed singulorum duntaxat generum, vel potius eorum quæ in his sunt præcipua, pauca exempla colligere velim, vel horum numero me obrui sentio. Quare duobus duntaxat generibus præterea enumeratis, finem huic tam molesto ac tedioso sermوني imponere statui, cetera ut alii aut mihi ipsi in aliud tempus reservans: si tamen a magis scriis, quod huic rei impendere possit, supervit. Quoniam igitur sunt lapsus illi? Activa pro passivis, et vicissim passiva pro activis pendere in locis posita. Quanta enim licentia in hisce confundendis usi fuerint, vel inde patet quod Græci etiam Lexicographi sui activa in passiva, aut passiva vicissim in activa commutaverint. In quodam autem loco cuius recordor, ulterius etiam progressa est illa sive licentia, sive recordaria: quum enim Ηεσυχί᾽ scripserit Ἐπεδούσθῳ, et exposuisset ἀνεστέρας, itidemque Suidas ἐπεδούσθῳ exposuisset ἀνεστέρας, illi Ἐπεδούσθῳ activa, non passiva, voce scripserunt: deinde ut Ηεσυχί᾽ et Suidæ expositionem accommodare illi posset, vocem quoque quam ei adhibuerant ex passiva activam fecerunt, scribentes ἀνεστέρας. Quasi vero ut passiva vox πῶσις multos nam sibi pecuniares habet, ita etiam ejus composita suos non habeant, præsertim vero illud ἀνεστέρας. Alterum autem errati genus de quo verba facere institui, est earum vocum quarum scriptura aliquid dialecto cuiuspiam peculiare habet cum in ipse communis lingue sunt permixto. Contingit autem hæc in his potissimum quæ ex dialecto Ioniae petita sunt, utpote quarum major sit numerus. Veluti quum μετρία quod est apud Herodotum pro μετρία, seu a μετρία (ex Ioniae lingue proprietate usurpatis tenuem r pro aspirata θ) dicitur esse a μετρία. Sic quum ἐπιβόαιον, quod est Ioniae idem scriptum pro ἐπιβόαιον, a themate ἐπιβόαιον, dicitur habere themā ἐπιβόαιον. Hic finem facturus eriam, (ut modo pollicebat) nisi calanem e manu deponens, recordatos fuisse meos ejusdem inter ridicula maxime ridiculi, inter inepta ineptissimi, vel potius inter monstruosa monstruosissimi: de quo admodum ibi Lexicorum consarcinatores ac locupletiores, si et Metamorphosio Dividianam locupletate vident, aliquid jam parate materiam habebunt. Est enim in eo, de quo loquor vocabulo mira quaedam facta Metamorphosis, ex ea videlicet parte orationis quæ Verbum a grammaticis appellatur, in eam quæ Nomen ab idem vocatur, nimirum ex Verbo Κρητῆν, κρητῆν, in Nomen Κρητῆν. Quoniam autem rem quæ multorum fidem superalata sit, narrare me scio, totum locum in quo pulcherrimè illam Metamorphosin habentem, profertentem censeo. Hæc sunt igitur illorum verba, Κρητῆν, vocabulum castrense, ad significandam militum sciem fluctuam instar gradatam. Arrians in expedi-

tione Alexandri, ἄνευ βλάβης, τὰς μὴ διασκευασθῆσαι εἰς τὴν ἐπινοουμένην ποσὴν ἐκείνων τῶν φάλαγγος, ne phalangis undatim incedens series aliqua ex parte divelleretur. Hanc fluctuantem seriem intelligit Virgilius in Georgiis, ubi, Ut saepe ingenti bello quam longa cohortes Explicuit legio, et campo stetit agmen aperto, Directaqueacies se lato fluctat omnis Ære residentis tellus. Atqui ἐκείνη esse participationem acriis temporis a *εὐκάλια*, non autem nomen accus. casus, a nominativo *εὐκάλια*, vel hoc docuisse debeuerant quæ a Budæo traduntur in Græcæ lingue commentariis, *Καλιπύλο, κελιπυλίαν*. Plut. de acie fluctante, τῆς δ' ἐξ αἰῶνος ἀσπαρείας ἰδὼν τὸ ἐπείθετον οὐκ ἀπρημένον, ἀλλὰ κελιπύλον ἢ ἀεκαίαν καὶ θουλοβούλον. Affert exemplum et compositi verbi *ἐκκαλιπύλο*, eandem habentis significationem apud Xenoph. ἀναβ. 1. ὡς δὲ ἰδεύσθαι εἰ τῆς φάλαγγος τοὺς ἐκδικασμένους, ἠπὸ τοῦ ὄπισθεν, βίαι. Quid si idem ad participio *ἐκκαλίνας*, aut infinitivo *ἐκκαλίνας* usus hic esset Xenophon, magnum certe et huic loco ab illis consarcinatoribus periculum impendebat, ne videlicet ei suum verbum itidem rapientes, in nomen *ἐκκαλίνας* converterent. Sed quid ego hic de consarcinatoribus loquor? præclaræ illius Metamorphosis totam laudem, quantumque est, unus sibi consarcinator vendicat, si nimirum cui adscribitur notissimæ editionis consarcinatio atque locupletatio. Ea inquam illi soli debetur, quam tamen ego paulo ante cum aliis eum communicare volui. Sed ignoscit mihi, rogo: non enim id a me malevolo animo et debita eum laude fraudandi cupiditate factum est, sed memorie in colligendis tantis multis hujuscemodi generis occupata culpa. Quid si vero potius suum in etatam animadvertens (dicere autem supersedeo quam bene interpretatus sit vocem illam suam verbinominæ, aut nominiverbum, ut in nova barbaraque grammatica non nisi barbaris quæ verbis utar) ut sibi ignoscatur potius, ac dicat, si quidem in *εὐκάλια* non aliud tempus servans se incidisset, nequamquam se fuisse erraturum: sed illud *εὐκάλια* in errore eum impulisse, ad asinitatem quam cum forma nominis habet: quid illi respondendum fuerit? Ad hoc certe quod attinet, non habeo quid respondeam potius quam Horatianam ista, (si modo unicam in uno ejuo verbo literam inmanuere ficeat)—quod medicorum est Promittant medici. Nisi forte gratius illi futurum est proverbium, Ne sutor ultra crepidam.

Ex hac (ut ita dicam) anatomie vel minime aliqui partis corporis tant vitiosi ac morbidi, de ceteris partibus iudicium fieri posse existimo: et si qui mirati sunt antea Thesaurum ante multos annos a patre meo Roberto Stephano promissum, nondum prodissie, futurum ut mirari desinant, quom totus velut a fundamentis constructus fuerit. Dignum enim scilicet sua existantione opus, dignum superioribus laboribus, ac præsertim suo Latine lingue Thesauru, edidisset, si Lexicon et ipse auctum duntaxat et locupletatum dedisset, aut etiam, ementibus Thesauri nomen et tribuisset: ut a quibusdam unum ex illis tam misere corruptis ac vitiatiss Lexicis inscriptum est Thesaurus, (quam debuissent addere vocem Carbones, utpote quod introspectientibus, vere conpariat esse quod veteri proverbio obijci solitum est, Thesaurus carbones) dignum inquam ea fide que in variis ejuo variorum librorum editionibus perspecta erat, edidisset tandem opus, si ceterorum more, non in emendandis vulgatis lexicis, sed duntaxat in locupletandis operam posuisset. Atqui hoc ipsum erat de quo potissimum quereretur: adeo ut quædam aliqua nova Lexici editio prodibat, aucti et locupletati. Semperse (dicerent) veterem hanc castellanam audiam? Nunquamve aliqua Lexici editio emendati etiam et correcti sive repurgati prohibuit? Ac profecto ab hac repurgatione intantum sumere olim et in animo fuit, et tanquam veteres ædes instaurare ac resarcire, dum novas edificandis facultas esset: sed postquam illi Augiæ stabulum esse, postquam omnia ruinam mirari comperit, sui illam incepti puduit pariter et penituit. Parata autem jam bona materis quæ ad novum ædificium requireretur parte, mors illud nonnisi invidit: in qua tamen hoc ipsum quo mihi commendavit. Quæ quum ita sint, none et a fidelitate paterna deservissem ac degenerassem (cujus potissimum hæredem se a me relinqui existimavit, ut antea dixi) et privatim etiam fidem illi datam violassem, ejusque manes lædere dictus merito fuissim, si et ipse Lexicon vulgatum, licet auctum, locupletatum, interpolatum, reconcinnatum, reconsarcinatum, emendatum denique passim et correctum, edidisset? Habetis, vtri carissimè, cor a me hæc opera minime expectanda fuerit, et cor quidvis potius expectare, debeatis. Sed quid de his dicemus qui lexicis illis *libet*, ac tantum non pro oraculis habentes ea que in illis traduntur, interpretes agunt, et quidem librorum omnis generis? aut de illis qui hujuscemodi Lexicorum ductu et auspiciis, provinciam Græcæ profitendis auscipiunt? Quid aliud hoc est, obsecro, quam cæcos cæcis vim velle monstrare? Et tamen hæc sunt hodie præcipua non paucorum Interpretum et Græcæ lingue professorum arma, quibus scilicet adversus quantumvis implicitos scriptorum Græcorum nodos acriter dimicant. Et miramur, tam pueriles, tam ineptas, tam ridiculas, tam falsas prodire quotidie eorum interpretationes? Sed hæc *εἰδὼν λέγω*.

Superset ut eos meo liberem qui, (uti dixi) quoniam vocabula in meo Thesauru longe alio quam alphabetico ordine digesta esse audierant, quoniam in esse possit, valde mirantur: ne, ne sis duntaxat qui in lingue Græcæ cognitione velat veterani sunt, (ut ita loquar) non item tyronibus labor meus utilis futurus sit, veniatur. Sciant igitur illi qui hoc timeant, cum contra quam in meo Thesauru habetur vocabulorum seriem, tantum commodi vel iis qui Græcæm linguam discere incipiunt, afferre posse, quantum alphabeticus ille ordo affert incommodi. Hoc tamen legentis fateor, si initio, quum illa serie uti copiam, rem tot difficultatibus esse implicitam, quot postea sum expertus, existimassem, et fore ut nullus mihi quicquam ad eas auxilium afferret, neque ex prisicis neque ex iis qui eos secuti sunt ad nostra usque tempora grammaticis, sed futurum ut eas Marte meo pennuræ cogeret: quodvis omnis potius quam illud suscipissem. Sed hæc in re profecto, si alia in ulla, locum habet vetus proverbium, quod difficile esse prædicat quæ palæstra. Reddit enim series illa multo ditiores (ut ita dicam) Græcæ lingue divitiis, et que lactentis locupletissimæ fecundissimæque esse visa est, facit ut multo etiam locupletior fecundiorque quam credita sit, compruat. Quoniammodum enim opulenta domus longe opulenter videbitur si in unam tota suppellex conparietur locum, quam si dispersa sit: eademque hominum multitudo, major multo, quam conferri sunt, quam quam dispersi, videtur: sic etiam vocabuli unius, tanquam stirpis, numerosa propagæ et soboles minime dispersa divulgate, et in varios locos distracta, sed in unum ita collecta, ut uno propemodum aspectu contemplari universam possimus, multo certe numerosior nobis videbitur. Quod autem studiosorum lingue Græcæ magis interest, seriem illam tyronum etiam studiosi esse peritilem, res equidem ipsa clamant: quum plerumque mutuas operas in sese vicissim velat exponendis tradant, que ab eadem stirpe ortum habent vocabula, et interdum per varia que derivata vocantur, tanquam per gradus quosdam ad cognitionem significationis vocabuli illius unde manant, ascendamus. Sed tam multa sine exemplis, frustra fortasse: ut igitur te non diu morans, ad illa veniam: en tibi in illa vulgatis Lexicis, *Ἀέλιος* quidem (quod est Cæno) in litera prima totius alphabeti: aut in *ἄλφ*, Cantus, et *ἄλφ*, Cantor, in litera ultima. Quoniam inter illud verbum *ἄλφ* et verbale ejuo *ἄλφ* interjecta sunt aliquot vocabulorum millia. Præterea compositorum unumquodque seorsum positum est, dispersa et ipsum sua derivata habens. Duo vero magis etiam reprehensione digna sunt hæc in parte: unum est, quod passiva vox ab activa semper sejungitur, et quidem non parvo intervallo nonnunquam, multis aliis vocabulis (ut possit alphabeticus ordo) interjectis: alterum, quod de uno eodemque verbo in diversis agatur locis: nimirum non solum in ejuo presenti, sed etiam in infinitivo. Interdum vero et in diversis temporibus, nimirum futuro, præterito, ut alio: et quidem interjectis itidem aliquibus vocabulis. Exemplum autem habemus eum in aliis pluribus verbis, tum vero in *Ἀέλιος*, si cum eo eadem posita non sunt, sed seorsum, ista omnia, *ἔλασ*, *ἔλασ*, *ἔλασ*, *ἔλασ*, *ἔλασ*, *ἔλασ*, *ἔλασ*, necnon *ἠέλασ*: seorsum vero et passiva vox *Ἀέλιος*, sejuncta habens et participia *Ἀέλιος* atque *ἠέλιος*: tantum obest ut verbalis suo verbo adjuncta sint, Quoniam quum unum idemque verbum ex Atticæ quidem lingue constructivæ in re derivetur, ex communis autem *ἄλφ*, (ut quidem tradunt grammatici, qui tamen aliquid his verbis addere debebant) nihilque ex diversa terminatione mutetur significatio: interdum tamen alio in loco, quod in esse terminatum est, in alio, quod in re, collocaunt. Quoniam (quod non minus quis riserit) interdum duobus in locis idem ponitur thema, prius quidem, contractionem non passum, postea vero contractum, aliis inter illa interjectis: ut in

Θαυρῶν et Θαυρῶ, factam esse vides. Verum satius esse exemplis cetera que his addenda forent, in ipis Lexicis videnda relinquere, quam ea passim prostent: et aliqua potius extrema ejus serici, quæ mox in meo Thesaurō usum esse dixi, spectanda proponere.

En igitur sericæ verbi ἄδω, cujus mentionem initio feci, vel potius Ἀείδω quidem primum, dein verō Ἄδω.

ἌΕΙΔΩ,	Ἀρμολογία, ἄρμ.	Ἄντρω.	c. 2. Σκερῶ.
Ἄειδῶ,	Ἀρματοσία.	C. Αἰθῶ.	C. ΚΑΤῶ.
Compos. Ἀειδοῦναι,	¶ Ἄδω.	Ἀρῶ.	C. ΠΕΡῶ.
Ἄειδῶ,	Ἄδω.	C. Διδῶ.	C. ΠΡΟΣῶ.
Ἀειδοῦναι,	Ἄδω.	C. Ἐξῶ.	Προῦδῶ.
Ἀειδοῦναι,	Ἄδω.	C. Εἰδῶ.	Προῦδῶ.
Ἀειδοῦναι,	Ἄδω.	Ἐπρω.	Προῦδῶ.
ἌΔΩ,	COMPOSITA.	Ἐρῶ.	C. ΣΥΝῶ.
Ἀδῶ.		Ἐρῶ.	Συρῶ.
Ἀδῶ.	C. ἈΝΤῶ.	Ἐρῶ.	Συρῶ.
Ἀδῶ.	Ἄντρω.	c. 2. Καρῶ.	C. ΤΙῶ.

Ex compositis aliis, quæ non ex ῶδ sed ex ejus verbali deducta sunt, Καθαρῶν et Καθαρῶν, in Καθῶ: ut Ἀμρῶν et Ἀμρῶν in Ἀμρῶ, et Υμρῶν atque Υμρῶν in Υμρῶ, et Μορῶν ac Μορῶν ac Μορῶν ac Μορῶν, in Μορῶ. Idemque in quærendis ceteris, quæ hic posita non fuerunt, observandum erit. At Ἀρῶν et Σκρῶν habebis inter proxime sequentia, post Ρῶνδῶ, et ejus derivata. Sequantur autem cetera.

C. Παλρῶν, ῶ.	C. Ρορῶν, ῶ.	C. Ραῖρῶνδῶ pro ῶνδῶ.	ἈΔΗΝ, ῶν, ῶ.
Παλρῶν.	C. Ραῖρῶν, ῶ.	ῶν, et ραῖρῶνδῶ pro ῶνδῶ.	Ἀρῶ, ῶν, et ῶν, ῶ.
C. Παρῶν, ῶ.	Ραῖρῶν.	C. Σκρῶνδῶ.	Ἀρῶν, ῶν, ῶ.
Παρῶν.	C. 2. Ἀπορῶνδῶ.	C. Ἀρῶνδῶ.	Ἀρῶνδῶ, ῶν, ῶ.
Παρῶν.	C. 2. Ἐπιρῶνδῶ.	C. Προρῶν.	Ἀρῶνδῶ, ῶν, ῶ.

Huic verbo subjungam id quod ipsum in eodem Thesaurō excipit, nimirum Ἄδω, id est verbi Ἄδω sericæ; in qua sequor eos grammaticos qui ἄδων ab eo deduxerunt, licet et ἄδων spiritu tenui scriptum inveniat, ut tibi copiose docui.

ἌΖΩ,	C. ἘΝαζῶ.	Ἀζῶ.	Ἀζῶ.
Ἄζω.	Ἐναζῶ.	Ἀζῶ.	Ἀζῶ.
Ἄζω, ῶν, ῶ.	C. Ἐζῶν.	Ἀζῶν.	Ἀζῶν.
¶ Ἀζῶ, ῶν, ῶ et ῶ.	Ἐζῶν.	Ἀζῶν.	Ἀζῶν.
Ἀζῶ.	C. Παζῶ.	Ἀζῶν.	Ἀζῶν.
Ἀζῶ.	C. Ἐζῶν.	Ἀζῶν.	Ἀζῶν.
Ἀζῶ.	Ἐζῶν.	C. ΚΑΘαζῶ.	Ἀζῶν.
C. ΚΑΘαζῶ.	C. Ἀζῶν.	Ἀζῶν.	Ἀζῶν.
C. 2. Σκρῶνδῶ.	C. Παζῶ.	Ἀζῶν.	Ἀζῶν.
Ἐζῶν.	Ἀζῶ.	C. Ἀζῶν.	Ἀζῶν.
Ἐζῶν.	Ἀζῶ.	C. Ἀζῶν.	Ἀζῶν.
C. Ἀζῶ.	Ἀζῶ.	Ἀζῶν.	Ἀζῶν.
Ἀζῶ.	Ἀζῶ.	Ἀζῶν.	Ἀζῶν.

Et quoniam ut sunt diversæ verborum naturæ, ita etiam diversæ habent derivata, quæ sunt eorum vel soboles, proferam et alia exempla. Ecce igitur verbum Ἀζῶ cum universa sua propagine et sobole, aut certe bona ejus parte: fieri enim potest ut aliqua derivata me subterfugerint, sed quæ alibi addi possint.

ἌΓΙΡΩ,	C. ἘΑγρῶ.	C. ἈΠερῶ.	c. 2. Ἀπορῶ.
Ἄγρῶ.	C. ΠΡΟΑγρῶ.	Ἀγρῶ.	C. 2. Ἐπερῶ.
Ἄγρῶ.	Ἀγρῶ.	C. ΚΑΤῶ.	Ἐπερῶ.
Ἄγρῶν, ῶν.	Ἀγρῶ.	Κατῶ.	C. 2. Φλορῶ.
Ἄγρῶν, ῶν.	Ἀγρῶ.	Κατῶ.	C. ΣΥΝῶ.
Ἄγρῶν, ῶν.	Ἀγρῶ.	Κατῶ.	Συρῶ.
C. ΕΠαγρῶ.	Ἀγρῶ.	c. 2. Ἐπαγρῶ.	Συρῶ.
C. ΕΠαγρῶ.	C. ἈΝΑγρῶ.	C. 2. Ἀντιπῶ.	Ἐπερῶ.
Ἐπῶ.	Ἀγρῶ.	Ἀντιπῶ.	Ἐπερῶ.
C. ΣΥΝαγρῶ.	c. 2. Προαγρῶ.	c. 2. Προαπῶ.	Ἐπερῶ.
Συρῶ.	C. Ἀπῶ.	C. 2. ΠΑΡῶ.	Ἐπερῶ.
ἌΓΟΡΑ	Ἀπῶ.	Παρῶ.	Ἐπερῶ.
Ἀγορῶ.	C. Δαγρῶ.	C. 2. Ἀπαρῶ.	Ἐπερῶ.
Ἀγορῶ.	C. Ἐαγρῶ.	c. 2. Ἀπαρῶ.	Ἐπερῶ.
C. Ἀγορῶ.	C. ΚΑΤῶ.	C. 2. Δαπῶ.	Ἐπερῶ.
Ἀγορῶ.	Κατῶ.	Παρῶ.	Ἐπερῶ.
Ἀγορῶ.	C. ΠΡΟαγρῶ.	Ἐπαρῶ.	C. Ἐπῶ.
Ἀγορῶ.	Προαγρῶ.	Ἐπαρῶ.	Ἐπῶ.
Ἀγορῶ.	C. ΠΡΟΣαγρῶ.	Προαγρῶ.	C. Κεαγρῶ.
Ἀγορῶ.	Προαγρῶ.	Προαγρῶ.	Κεαγρῶ.
Ἀγορῶ.	c. 2. Ἀντιπροαγρῶ.	C. 2. Ἀντιπῶ.	C. Μεγῶ.
Ἀγορῶ.	C. ΣΥΝαγρῶ.	Προπῶ.	Μεγῶ.
Ἀγορῶ.	C. ΤΙῶ.	C. 2. Ἀπορῶ.	Μεγῶ.
Ἀγορῶ.	Τιῶ.	Προπῶ.	C. Υῶ.
Ἀγορῶ.	Ἀγορῶ.	Προπῶ.	Υῶ.

Sunt vero quædam verba multo etiam opulentiora atque fecundiora, et admirabilem quandam derivatorum varietatem habentia: atque adeo tantam quæ nominis multis paginis capi possit: ideoque nullum ex his proferre libet. Ceterum si quid vel a vobis, viri doctissimi, vel ab aliis reprehensione dignum in hac serie inveniat, veniam me tribus nominibus consecutorum spero: primum quod hanc viam primus omnium ingredier, et in ea (quam aliqui cæca sit et latebrosa, vereque hexæna et infractibus plena, ac non pauci erroribus implicita) mihi ipsi tamen dux esse cogor. Sed unde tibi tantum suadecia, ut vel de tentanda hujusmodi via cogitaris? Imo vero non audecne id, sed credulitati potius tribuendum est. Magnam enim spem ostentabant de hac via mecum indaganda veteres

grammatici: verum eam spem prorsus esse vanam, magno meo malo comperi. Deinde veniam ideo mihi polliceor, quod simul et in vocabulis hac serie collocandis, et in significationibus certo etiam quodam ordine disponendis laboratum fuerit. Nec enim ignoratis quanta eorum in vulgatis Lexicis (ut falsas et contentiosas omittam) perturbatio sit atque confusio: utpote in quibus aut omnium rarissime aut etiam metaphoricæ significationis primus datur plerumque locus. Postremo, quod ad typographicam clepsydram (ut alibi quoque locutus sum) hæc scribere (id est, descriptionem meam typographicam operarum penso obnoxiam habere) cogar: et quod ab infans curis et occupationibus quas secum ars ista trahit, temporis superest, ne id quidem universum huic operi possim impendere, nec ejus partem in lectionem typographicam eorum quos interim excudo auctorum (ex quibus nunc est Plutarchus) necesse habeam conferre. Hæc, inquam, sunt propter quæ futurum spero ut mihi et a vobis et ab aliis venia detur, et quidem non eorum duntaxat quæ in illa serie, sed et eorum quæ in illa ejus operis parte peccaverim. Absit enim ut sibi quisquam persuadeat, ita me aliorum errata proferre, quasi ipse sim ἀναμάργωτος, et hominem me esse non meminerim, id est, eum cujus sit labi, errare, nescire, decipi. Imo vero me et colloco in hoc numero, et jam nunc, in meo opere esse in quibus lapsus me existimem, ingenue fateor. Sed inter eos qui aliquando, et eos qui identidem ac subinde errant, discrimen stataendum esse dico. Quinetiam minime dubium est quod variis sint errata in hoc etiam genere velut gradus: et, ut quædam veniam merentur, ita quædam flagris potius quam venia digna censeri debeant. Illa porro toto tamque fœda Lexicorum errata lectorem celare, præterquam quod religio mihi fuisse, utpote qui silentio meo falsam multorum de illis opinionem aucturum eram fortasse: tum vero, ne et ipse Lexicorum conscribator existimaretur, ea patefacere necesse habuisse videor. Quomodo enim quid inter meam et illorum utpote discriminis sit, et cur velut a fundamentis construendum mihi fuerit Thesauri mei ædificium, ostendere potissimum, nisi qualis esset eorum structura ostendissim? Ut porro eos in ceteris imitatus non sum, ita nec in præteritis silentio eorum unde aliquid mutuatum sum nominibus. Non enim nomina veterum duntaxat scripserim et Græcæ lingue auctorum ascribo, ex quibus exempla locutionum (ut vulgus vocat) a me petuntur: sed et interpretum, aut expositorum, aliorumque quicunque aliquid ad expositionem alicujus vocabuli pertinens præcipiant, siquid ex iis in opus meum transferam.

EXCERPTA

EX

J. A. FABRICII BIBLIOTHECA GRÆCA,

Vol. VI. p. 651—68. ed. Harles.

LEXICA GRÆCO-LATINA RECENTIORUM.*

INTER Lex. Gr.-Lat. recentiorum scriptorum, ratione temporis, quo in lucem edita est illius lucubratio, familiam ducit Jo. Crastonus, Placentinus, Carmelitanus, cujus Vocabulista Græco-latina? primus prodiit Regii Lepidi A. 1497. 8. quæ editio in Leidensi bibl. publica adservatur; deinde editit Bonus Accursius, Pisanus, dicavitque Joan. Francisc. Turrianus, duæli quaestori, impressum in edibus Dionysii Bertochi, Bononiensis, subterraneis, Mutinæ 1499. fol. ut didici ex Michaëlis Maittaire Annal. typograph. t. I. p. 363. Habeo et ipse Lex. ejusmodi Gr.-lat. perantiquum, editum in fol. sed in quo titulus deest, neque extrema pagina 455. locum aut tempus denotat, quod incipit: ἀσπίς, *bes*, intangibilis, ἀπειρος; intangibilis, vel cui nocere quis nequeat, etc. H. Stephanus in Epist. de typogr. suæ statu, A. 1569. 8. edita, et libro de vita Stephano-rum adjuncta, "iis," inquit, "quæ circumferuntur Lex. Gr.-Lat. primam imposuit manum monachus quidam, frater Jo. Crastonus, Placentinus, Carmelitanus, sed cum is jejuniis expositionibus, (in quibus vernaculo etiam sermone interdum, id est Italico, utitur,) contentus fuisset, perfunctorie item constructiones verborum indicasset, nullos auctorum locos profertens, ex quibus illa pariter et significationes cognosci possent, multi postea certatim multa hinc inde sine ullo delectu atque judicio excerpta inseruerunt: donec tandem in doctis typographis de agenda Lex. mole inter se certantibus, et præmia iis, qui id præstarent, proponen-tibus, quæ jejuna, et, si ita loqui licet, macilentæ antea erant expositiones, adeo pingues et crassæ reddite sunt, ut in illis passim nihil aliud, quam Bœoticam suam agnoscamus." Eodem loco varias ejusmodi βαρβαροει-
 κων ἁλλουσιωνων hallucinationes atque errores H. Stephanus perstringit. Fabr. In catal. Binaui. l. c. p. 1808. occurrit Crastoni Lex.; edit. antiq. videri, sine indicio et loco impressionis; fol. atque edit. Mutinae in edibus Dionysii Bertochi 1499. fol. in nota autem confector cat. ait, ex collatione hujus editionis, cum præcedente insinita, satis apparere, utramque esse diversam, sed priorem s. l. omnino Mutinensium anti-quiore. Atqui prior esse videtur ea, quam cl. Panzer. A. T. vol. I. p. 436. nr. 299. laudat, eodemque, scribit, caractere, quo Homerus Florent. 1484. impressus fuit. Idem V. D. alias memorat edd. antiquas s. l. et a. 4. (vol. iv. p. 117. n. 394. de qua edit. multus est Braunius in notitia.—de libris—in bibl. monasterii ad SS. Udalricum et Afram Augustæ extantibus tom. II. p. 72.)—(Mediolani,) quarum quidem altera in 4. (circa a. 1481.) habet epist. Boni Accursii, Pisani, præfixam ad Abt. Bracellum; altera in fol. (post au. 1480.) ejusd. epist. ad Jo. Francisc. Turrianum. (v. Panzer. II. p. 100. et 101. ac Jo. Ant. Saxii hist. typograph. lit. ter. Mediolanens. col. 167. ubi de Bonacursio multus est, et p. 445. ac 612.) Idem eel. Panzer.

* Quædam Lex. jam recessi in prolegom. ad histor. L. Gr. I. p. 81. sqq. De quibusdam egit Walchius in introduct. in L. Gr. part. I. cap. III. §. 81. sqq. p. 146. sqq. edit. sec. Quæ in bibl. Binaui. (Dresdensi bibl. publice inserta,) extant, ea memorantur in catalogo bibl. Binaui. tom. II. vol. III. p. 1907. sqq. Nubem vero Lex. Gr. excelsitanti reperies in Hen. Gsch. Lawwetz Handbuch für Buchverfasser und Bibliothekare, vol. I. tom. I. p. 441—454. et in primo suppl. p. 302—515. Quæ, ut sensus et singula, perscrutari minora. Lex. emendatæ, sumi necesse sit, jussu dubio: quisimo præstare viderit, lectores ad illos ablegare liberos, et melioram, vel rationem recentiorum Lex. notitiam tantummodo propinare.—Commemorare adhuc jussu I. H. Boeckeri diis. de Lex. veterum Gr. ex Photio postissimum; in ejus dissertat. academ. t. I. p. 645. Argentor. 1701. 4. Herl.

* MS. extare in bibl. Patav. supra in notitia codd. notavimus. Herl.

post alios, quos laudat, memorat editi. Vincentinam, per Dionys. Bertochum, 1483. fol.—Regiis 1497, fol. v. vol. iii. p. 316. et ii. p. 394. de Mutinensi, jam memorata, vol. ii. p. 152. Mantuanam autem a. 1494. habet spuriam vol. ii. p. 8. *Harl.*

Lex. Gr.-lat. excusum ab Aldo Venet. 1497. fol. hinc Ferrariae A. 1510. [cum Cyriilo, Ammonio etc. per Jo. Maciuchum. fol.] et Paris. Hieron. Alexandro curante A. 1512. anticumque a Jo. Maria Tricacilio, Equitate, in quo multa falsa, notante Gesnero. Deinde Lugduni cum auctario et a Valentino Curione, Hageoio, Basil. apud Crasandrum 1519. fol. ibid. 1584. 4. [Lex. Gr. cum Max. Tyrii, philosophi platonici, sermonibus et Angeli Politiani Rustico. Basil. 1519. in 4.]

Nic. Beraldi *Dict. Gr.-lat.* Paris. 1521. fol.

Dictionarium idem addita interpretatione Lat., tribus vocum millibus auctius, additis variis Grammat. Gr. apospasmatis, et de vocibus Atticis, Tho. Magistro, Phrynico et Emanuele Moschopulo. Venet. 1524. fol. apud Franc. Asulanum. *Fabr.* De h. ed. v. serie ed' edizione Ald. ed. ii. p. 60. Edit. Aldina a. 1534. quam memorat Lawaetz in suppl. cit. p. 306. nulla et per errorem numeri typographicam orta esse videtur. *Idem* Lawaetz memorat l. mem. edit. Venet. apud Sessam. 1525. fol. Mentionem vero Lex. rarioris inventa facere juvat; *Lex. Gr.-lat.* partim ex Gr. Lex.; partim ex recent. lucubrationibus non quorundamlibet, sed exquisitorum, nim. Guil. Budaei, Erasmi Rotterod. Laurent. Vallæ, Hermolai Barbari, Angeli Politiani, Ladov. Coliæ etc. Paris. apud colleg. Sorbonæ. 1530. fol. *Harl.*

Jacobi Ceratini *Dict. Gr. Basil.* 1524. fol. cum præfat. Erasmi, qui Ceratino auctor fuit, ut hunc laborem in se susciperet, et ipse nonnulla adjecit. Inter eos, qui Gr. auxere *Lex.*, proficitur et MAINO non parum debeat, ac male precatr invade febrî, quæ studiosis eam utilitatem reddiderit maligniorem. Vide Erasmi *Epist.* lib. xxviii. 21. ubi ait, Ceratinum exactam utriusque ling. peritiam cum incredibili modestia copulasse. "Hujus," inquit, "accessionem cum conferrem cum aliorum auctariis, quæ in proxima Gurmuntii editione fuerant addita, (nam hanc Ceratinus noster non viderat,) miro modo vix ullam vocem ab hoc annotatam comperi, quam illi priores occupasset. Pauperis est numerare pecus, sed pauperis acit numerare dictiones. Satis multas adjecit Ceratinus, sed ingentem fateris thesaur., si expendas, quod accessit, potius, quam numeres."

Magis etiam illo Lexicographorum vulgo se exemit GUILIELMUS BUDAËUS, resurgentis literaturæ alter quasi Camillus, quo elogio cum maectat Adr. Junii lib. ii. cap. 6. *Adversar. Hujus Commentarii Gr. Ling.* præmissa Gr. ad regem Gallie, Franciscum, præfatione, Paris. primum 1529. et Colon. ac Basil. 1530. fol. editi, et deinde tertia parte auctiores Paris. 1548. apud R. Stephanum fol. typis huculentis recusi sunt et Basil. 1556. fol. quartum Operum Budaei vol. implement. In his auctor, nullo neque alphabeti neque alio ordine observato, innumerarum vocum phrasiumque, illarum præcipue, quæ ad res civiles ac forenses pertinent, prout sub acumem styli scribenti venerunt, proprias et varias significationes ex probatis auctoribus, oratoribus maxime et historicis, eruit, atque latine ex veterum Romanorum usu exposuit, ut nihil illis elegantius, nihil doctius cogitari possit. Ad dicitur liber ille Salmasio veram ad eruditionem viam primum aperuisse, ut non vane auguratus sit jam olim Erasmus in *Epist.*, observationes Budaei utriusque lingue studiosis plurimum utilitatis esse adlaturas. Nam et ad Latinam eloquentiam apprime facere, verissime monuerunt Fr. Vassavor de *ludicia dictione* p. 321. et R. Simon. *biblioth. selectæ, Gallicæ editæ*, tom. i. p. 354. De iisdem commentariis Ang. Caninius in *Hellenismo*: "Latius orationis formas, et brevier quicquid ad Græc. phrases attinet, doctissime persecutus est Budæus in suis comment., quos *super* et *emendate* et *elegantè* magno studio hunc bono excudit Budæus. Eum librum comparare sibi debet, quisquis serio Græcari velit." Edm. Richerius in *obstetricie animorum* p. 290. "Quia magni illius Budaei mens et institutum in suis comment. fuit Græca Latina conferre et connectere, certumque est, quicquid unquam elegantiae aut venustatis in utraque lingua extitit, id totum libris illis contineri, qui huic studio egregiam navare operam cupiunt, excellens illud et celeste monumentum Budaei cogitate notare debent; cujus auxilio omnia lingue principis arcana facile pervestigabunt." Buchananus:

Gallia quod Græca est, quod Græcia barbara non est,
Utraque Budæo debet utrumque suo.

Omitto elogium, certatum in eum congesta, a Lud. Vive ad lib. 2. Augustini de Civ. DEI c. xvii. et de tradendis disciplinis p. 306. Scaligeri in Scaligeranis, Barthio xxi. 3. *Adversar. Morhio* lib. 2. polyhist. c. viii. §. 3. Vitam Budaei²⁾ scripsit Ludovicus Regius, qui cum lucubrationum ejus clencho legitur apud Batesium et Leckerum: "Regio addenda, qua habet Jo. Launovius parte 2. *Gymnasii Navarr.* p. 875. seq. qui tamen fallitur, quam p. 882. notat, Budeum obiisse anno 1575. Cal. Sept. nam anno 1540. Cal. Sept. extinctus est, ætat. 75. Budeum in perisque libenter sequuntur *Lex. Gr.* post eum vulgatorum, auctores, etiam Henr. Stephanus, qui in paucis quibusdam locis ab ejus sententia discedit, quorum rationem uberiorem reddere voluit in suo, quem promissit, *Thes. Gr. ling. Coroll.* et in editione nova *Comment. Bud.*: "Cogito enim," inquit in præf. ad *Thes. Gr. ling.* p. 12. "de libri illius editione, qua habeat cum aliis, quibus multo quam antea utilior reddatur, tum vero meas in quosdam locos annotationes." Sed nec *Coroll.* illud, nec editio *Comment. Bud.* a Stephano notis illustrata, lucem vidit.

Dictionarium trilingue, in quo Lat. vocabulis, in ordinem alphabetico digestis, respondent Græca et Hebraica, Hebraicis adjecta sunt magistratralia (Rabbinica) et Chaldaica, opere et labore Sebast. Münsteri congestum. Basil. 1530. 1543. 1562. fol. Latina et Græca eadem fere in Tricacilii *Lexico*.

Ambr. Calepini Latino dictionario vocabula Græca anonymus quidam adjecit. Id sæpius subjectum prelo etiam cum aliarum linguarum accessione, ut in edit. Basil. 1605. lexicon undecim linguarum.

² Conf. supra in l. vol. p. 250. not. g. Postea accepti, Colon. et Basil. ejusdem anni edd. esse diversas. *Harl.*

³ Attamen post dedicationem, Francisco, Galliarum regi, sermone Gr. scriptum, extat *index vocum cretæ*. *Index secundum paginarum numerum et ordinem eorum, quæ in his commentariis Gr. Ling. marginibus præfationis adnotatae latius exponuntur*: r. h. quæ vero, quæ aut pretertinguntur, sed quæ qua indice vix commode complectantur, et fit in plurimis quætionibus, usatim frequens appudatib lectio. *Kraus.*

⁴ Index quidem adhæret quoque editioni. Basil. et Stephan. sed in contexta nullus ordo observatus est. *Harl.*

⁵ Adire etiam licebit de Budæo elogio Jovii p. 178. et Samarthani, p. 5. Nic. Renneri icones p. 95. Bullartii *Academiam scientiar.* t. ii. p. 166. Cl. Sinceri vitæ Icteronum iii. p. 105. A. Claromudi vitas editas Germanice tom. i. p. 25. Basili *Lexicon, Hendrichii pandetas Brandenb.* Bullartum tom. iii. judicior. editorum Gallicæ p. 157. seq. Bonifacii *hist. ludicrarum* xv. 3. etc. [Jo. Fabric. in *historia librl. Fabr.* vol. iii. p. 255. sqq.]

⁶ Fr. Jac. Leickherus in *Vitis decem Icteronum*, ed. Lips. 1686. 8vo. p. 28. Guil. Batesium in *vitis selectarum aliquot virorum excusis Lond.* 1681. et 1704. p. 215.

Lexicon Gr.-lat. auctum insigniter a præclaro viro, P. Gyllio. Basil. 1532. fol. et deinde sæpius cum aliorum aucturibus recensum, ut infra commemorabitur.

"Primum circa A. C. 1537." inquit Conr. Gesnerus in epist. A. 1562. scripta, de libris, a se editis, "Lexicon Gr.-lat. (Basil. 1537. fol.) quod jam ante a diversis et innotuitis, nescio quibus, salis misere consarcinatum erat, ex Phavorini Camert. Lex. Gr. ita auxi, ut nihil in illo extaret, quod non ut singulari fide ac diligentia, ita labore maximo adijcerem: sed typographus, me inacio et præter omnem expectationem meam, exiguum duntaxat accessionis meæ partem adiecit, reservans sibi forte aucturiam ad sequentes etiam editiones. Eodem paulo post defuncto, meum exemplar recuperare non potui. Ab eo etiam tempore in gratiam Henr. Petri, Basil. typographi, ter aut quater ex diversis lectionibus meis, idem volumen iniqui accessione auxi, an. 1545. ita ut semper nominarem auctores, a quibus singula excessissem, ut et aucturitas major esset, et orthographia minus corrumpetur: quod si alia etiam multi Lexiconum corruptores potius quam auctores observasset, non usque adeo aliquot millibus locorum corrupta hæc volumina hæctenus in publicum prodissent, non solum typographicis erratis passim innumeris absurdissime referat, propter imperitiam illorum, qui ad præla corrumpti: sed ipsorum etiam aucturum, quorum plurimos idcirco sua nomina profiteri puduit. Ultima quidem editio a me locupletata Basil. nuper prodit ex officina Hier. Curjoni A. 1560. Sept. fol. chartis trecentis octoginta quatuor.—In Lex. Gr.-lat. A. 1544. Basil. excusum in 4. de utilitate ac dignitate lingue Gr. præfatus sum."

P. Dasypodii, Helvetii, quo præceptore usum se Tiguri, narrat Gesnerus, Lex. Gr.-lat. Argent. 1539. 4. [Colon. 1676. med. Svo.]

Lexicon, Antwerp. editum, an. eodem 1539. 4.

Lex. Gr.-lat. Basil. 1539. 4. apud Jo. Walderum cum præfat. Sim. Grynaci, qui illud his verbis laudat, sane magnificus: "Lexicon igitur, adolescens, hoc Gr. ad summum, quantum maxime fieri potest, perfectum habes. Copiosius et vocibus pluribus referent nullum extat, comparati facilius nullum, ad usum accommodatum meliusque nullum," etc.

Jo. Chieradami lexicopator etymon Gr.-lat. Paris. 1545. fol.

Nic. Gerbelii Lex. Gr.-lat. A. 1546. MS. vidisse se Argent. testatur Gesner in Pandectis, p. 37. b.

Lex. Gr. locupletatum ab Hadr. Junio A. 1548. fol. ex offic. Hier. Curjoni, fol. inscriptumque Edwardo, Angliæ regi, fid. defens. et supremo Angliæ, ecclesiæ a Christo capiti, quem titulum, Indici librorum prohibitorum insertum, queritur Junius, ut videre licet in ejus Epist. p. 124. p. 469. sq. et 508. De Lexico isto iterum p. 70. 223. et 180. ubi sex millibus vocum atque eo amplius auctum a se testatur. Ab hoc opere diversus est ejusdem Junii nomenclator, parva molis liber, sed præclarus et utilis, de quo infra.

Lex. Gr.-lat. editum Lugd. 1550. fol. apud Frelonium.¹ Et aliud eodem anno Basil. locupletatum a Jo. Hartungo, post Arlesium, aliosque. Marc. Hopperi diction. lat.-gr. Basil. ex offic. Hier. Curjoni. 1563. fol.

JOACHIMI CAMERARII Commentarii insignes utriusque lingue similiter, ut Budæi partes, nullum alphabeti ordinem observant, in quibus diligens præcipue exquisitio nominum, quibus partes-corporis humani appellari solent, additis, et functionum nomenclaturis, et aliis hæc accedentibus. Basil. 1551. fol.

Jac. Tusani Lex. Gr.-lat. Paris. 1552. fol. ingenti vocum accessione locupletatum: [rec. Venet. 1555. fol.]

Ex Budæi commentariis maximam partem deceptum Lex. Gr.-lat. Cor. Stephani, qui Rob. frater, Henr. patruus fuit, editum Paris. A. 1554. fol. cum addit. MSS. Hoeshelii obvium Romæ in bibl. Barber.

Inter melioris notæ Lexicographos merito suo refertur ROBERTUS CONSTANTINUS,² medicus Cadomenensis, cuius Diction. Ling. Gr. Cadom. Civitatis et Jac. Dalechampio, viro docto et præ ceteris amico, ab auctore dicatum lucem vidit Genæv. apud Jo. Crispinum A. 1562. fol. 2. Volum. atque deinde cum addit. Fr. Porti aliorumque recensum est ibid. A. 1592. fol. no dicam de Lex. Gr.-lat. Jo. Crispini, collecto ex eodem Rob. Constantino et A. 1566. 4. edito, quod manu Is. Vossii passim auctum, notatumque extat in bibl. publ. Leidensi.³ Non, ut in thesuro H. Stephani sub radicibus vocabula, sed suo singula ordine per literarum seriem digesta in Constant. Lex. leguntur. Verum auctor in præf. promittit artificiosam tabulam, in qua ling. Gr. origines, annotationes et servato tantum alphabetico ordine in primitivis. Hinc majore judicio collectum Constant. Lex. quam Stephani thesaurum existimat Jo. Henr. Boeclerus in bibliographia curiosa, quæ sine nomine auctoris vulgata primum, deinde Boeclero vindicata et sub Bibliogr. crit. titulo, cum Jo. Gott. Krausii animadv. Lips. 1715. 8. prodit p. 19. Certe antequam Stephani opus videret lucem, omnium quorumcumque commentarios, qui unquam in Gr. ling. erant editi, a Constantino superari, affirmavit Mich. Neander p. 457. erotem. Hebr. Sed præterea etiam edere voluit Constantinus de accentuum Gr. ratione plenam brevemque commentationem; *Elegantias ling. Gr.* ejusque cum Lat. comparisonem; *Compendiosam methodum studii ling. Gr.* et de ejusdem aucturum lectione tractationem; denique *thesaurum rerum et verborum ling. Gr.* per locos communes, in quò duo indices vice duplicis dictionarii, Gr. et Lat. et tertius rerum, qui in locis communibus tractantur, silvam materiamque contineret. Licet vero integra corporis et mentis sensibus memoriae valida centesimo tertio anno Constantinus diem⁴ obiisset, 6. Cal. Jan. promissa tamen illa non implevit, neque in lucem protulit, quod memorat a Simlero, dictionarium, ex Homero ceterisque poetis Gr. collectum, simile dictionario Nizolii in Ciceronem. Nihilominus thesauri spem quod fecerat, invidiam incurrit non levem. Constantinum enim perstringere videtur H. Stephanus, nimis acerbus sæpe eorum, qui idem cum ipso stadium decurrere ausi sunt, censor et Aristarchus, in præf. ad thes. suum p. 17. his verbis: "Præstiti denique, lector, in hoc opere, vel potius prestare conatus sum, quo ipsum thesauri nomine non indignum reddant. Eum quidem certe titulum mihi præcipere jam olim conati erant quidam, quum me de hoc opere aggrediendo cogitare obaudissent. Sed illi *βραβυεσ* eorum appellationi merito aliquis ex proverbio deprimunt vocabulum *ἀνταγως* adscripsisset. Foris enim et titulo thesaurus erat; intus autem nihil aliud, quam vulgaris consarcinatio, quæ antea lexicis Gr.-lat. recogniti nomine appellabatur, novis aliquot futuris actis: aut (si majoris) quædam interpolationum accessio, ut vel ex ipsa collatione perspicui potest, adeo ut perinde esset ac si personatus Irua Cæresum se mentiri sui ejus persona velle." Contemnit etiam Constantinum ejusque laborem indignis modis Jos. Scaliger in Scaligeranis, p. 101. et in Epist. p. 104.

¹ Lugd. apud Mich. Syvium. 1556. fol. *Hort.*

² Conf. Jo. Fabric. hist. bibl. Fabric. iii. p. 296. sq. *Hort.*

³ Crispini lexicon Gr.-lat. Col. 1613. 4.—Lond. 1661. 4. *Hort.*

⁴ Vide Teyssejrii *épigra* Thesauri t. iv. p. 506. Bailletem Jugemens tom. iii. p. 137. Colomesii Gall. *Oriental.* p. 183.

107. quod ex singulari ac privato in eundem odio profectum monet Huetius in *Orig. Cadomensibus*, Gallicè editis, c. 24. quum patri, Jul. Cas. Scalig., carissimus Constantinus fuisset, et per aliquod tempus communibus ab eo edibus exceptus, tanti etiam ob eruditionem et fidem adque integritatem æstimatus, ut ante obitum suum illi potissimum lucubrationum suarum iudicium in lucem proferendarum curam voluerit committere. *Conr. etiam Gesnerus in Epist. de libris a se editis* p. 21. "Hoc anno," inquit, "quo hæc scribo, 1562. Genevæ prodidi aucto. longe copiosissimum Gr. ling. thes. a Rob. Constantino, incomparabilis doctrinæ viro, ex Jo. Crispini officina." Hujus Constantini habemus minime contemnendum etiam Lat. ling. supplementum, sive lexicon vocum rariorum, in postrema tunc Calepini editione præteritum, excusum Genevæ apud Eustachium Vigpou. 1573. 4. quod manu Emer. Bigotti passim notatum fuit in bibl. præclara Bulliæiana: nec non nomenclatorum scripturum, quorum libri extant vel MSti vel impressi in bibl. Galliæ et Angliæ indicemque bibl. Gesneri. Paris. 1555. apud Wechelium, 8. *Notas in Celsum Luyd.* 1566. 8. et *Amst.* 1687. 12. 1713. 8. In *Dioscoridem* Lugd. 1558. 8. Argentorat. 1563. 4. Et in *Theophrasti hist. plant.* cum Jul. Cas. Scaligeri ad eandem comment. Lugd. 1584. 8. et *Amst.* 1644. fol. Ineditas ejus in Plinii *hist. nat. animadv.* in bibl. Lamoniæ adservari, testatus est Bailletus, ejus præfectus: et nescio ubi vel edita reperiantur vel MStas delitescant, quæ inter Constantini scripta typis excusa memorantur ab *Ant. Tieslerio* tom. iv. *elog. Thuanor.* p. 508. *Aphorismi Hippocratis* versibus redditi Gr. et Lat. Juliani imp. *Misopogon* in ling. Lat. conversæ, nec non de antiquitatibus Græcorum et Latiorum libri tres.

DE HENRICI STEPHANI THESAURI GRÆCÆ LINGUÆ.

Stephanæ stirpi id fuisse proprium videtur, ut in communes studiosorum usus construeret thesaurus, Ciceronianum Car. Latium Rob.² Gracium Henricus: licet Græci etiam magna pars Roberto ejusque studiis debeatur: ita enim de illo jam *Ant. 1557.* in præfatione ad *Lex. Gr.-lat.* Ciceron. filius ipse, *Henr. Stephanus*, testatur, se propemodum vereri, ut Alexander olim patris Philippi victoris materiam triumphorum sibi eripi dolebat, ne sic patris sui in literas meritis industriaque suam laudem intercipi contingeret. "Et conatus quidem ejus fortasse nihil meis majores: sed ut viribus, ita etiam effectu longe profecto sum inferior. Ecce enim ille ubi non *Lex. Gr.-lat.* nescio quod, ex inceptissimarum annotat. quadam velut collivæ conflatum, tanquam vestimentum aliquid ex vilibus scrutis consarcinatum, sed integument et immensum ling. Gr. thesaurum, jam a multis annis, sumibus prope inhiatus, ex præstantissimis linguæ auctoribus tili cogeritis atque coæcervat. Qui certe illo Lat. ling. thesauro, (quem etiam ipse cumulaverat.) tanto erit opulentior, tantoque pretiosior, quanto majores sunt illius, quam hujus, ut omnes fatentur, divitiæ." Post *Rob. A. 1559.* defunctum, de excudendo thesauro jam A. 1561. cogitavit filius; nam die 13. Julii illius anni datum est privilegium *Car. IX. Gall. regis*, cui A. 1570. 15. Febr. aliud *Maximil. II. imp.* accessit. Non prius autem *Thez. Gr. ling.* ab *Henr. Stephano* in lucem datus est, quam A. 1572. fol. quatuor voll. dicatæque *Maximil. II. imp. Car. IX. Galliæ regis, Elis., reginæ Angliæ, quæ electoribus imp., Prid. Palat., August. Saxon., et Jo. Georg. Brandenburgico*, nec non academiis, *Vienn., Prag., Paris., Oxon., Cantab., Heidelb., Lips., Witteberg.* et *Francfort. ad Viadrum.* Opus incomparabile, amplas Græciæ usque totis castris adinectis studiosis, et quod immenso labore stetit auctori, adjuto licet parentis industria,³ et *Frid. Sylburgii*,⁴ ex fortasse aliorum,⁵ unde omnes Gr. lit. studiosos beneficio sibi obstrinxit tanto majore, quod ab illo usque tempore, qui uberioris et accuratioris panderet Gr. ling. commentarios, per annos centum et quinquaginta reperitur esse nemo. In titulo ipso profertur auctor præter alia plurima, quæ primus præstitit paternæ in thes. Lat. diligentia æmulus, vocabula in certas classes distribuisse, *multipliciter derivatorum serie ad primigenia tanquam ad radices, unde pullulant, revocata.*

Nunc alii intrepide vestigia nostra sequantur,

Me duce plana via est, quæ salebrosa fuit.

Quamquam vero ingens laudeque sua dignus, nec inutilis labor etiam est ille, quo vocabula Gr. ad radices suas primas revocavit; tamen ad quodlibet usum studiosorum atque evolventium compendium neutiquam opportunus, sed molestissimus est, adeoque aliis servari commentarios, et lexicon identidem consulturo morari non debet. Moratur autem incredibiliter non tirones modo, sed etiam eos, qui progressus non contentendos in Gr. lit. fecerunt: quam multæ enim in vocabulis non satis constat etiam dictiosissimis de origine? deinde compositorum omnium, quum duæ ad minimum radices esse debeant, incertum manet, sub utra investigandum sit, etiam constet de radice utraque. Ac nisi verborum indice, qui in quarto tomo extat, studium inquirendi quodammodo Stephanus levasset, multi hand dubie inconsulere plane desperarent, quia non possent id facere sine nimis magno eoque sapius faciendo quotidie temporis dispendio. At sic quoque duplici tamen labore opus, indicem cum primùm, deinde in alio volumine locum ipsum evolvere esse necesse. Et quamquam non crederim, hanc esse causam,⁶ ut hodie vix unus Græce doctus reperitur pro quinquagenis

¹ Theod. Janonius ab Almelov. de vitis Stephanorum, *Amst.* 1683. 8. p. 72. Mich. Maittaire in *Stephanorum historia.* Lond. 1709. 4. p. 352. [*Car. Steph. Thesaurus M. T. Cicer.* Paris. 1556. fol.—*ejusd. L. L. cum Gr. collatio.* Paris. 1554. u.]

² *Rob. Steph. Thesaurus L. L. Paris.* 1551. il. tom. F. ib. 1536. fol.—*æquet. ib.* 1545. il. tom. fol.—*cum adnotat. H. Stephani,* curante *Ant. Hiero.* Basil. 1540—1545. tom. iv. fol.—*Rob. Steph. de Lat. et Gr. nominibus arborum, fruticum, herbarum, piscium et avium.* Paris. *Rob. Steph.* 1544. *Hæc.*

³ *Pateris æmulis quoque ductis. H. Stephanus præf. ad adag. Erasm.* An. 1558. Adde ejus *Epist. de typographiæ suæ statu,* apud *Almelov.* p. 177.

⁴ *Frid. Sylburgius*, 1566. 16. Febr. *Heidelbergæ* pestilentia interventa est, teste *Abr. Sculteto* in narratione de vita sua p. 4. ubi addit, *H. Stephanum* in adornando thesauro multum ab eo adjutum. At *Stephanus* facit injuriam *Melch. Adami* in *Sylburgii* vita p. 193. edit. in fol. quando scribit, potissimum thesauri partem ejus labore constare: unde reprehenditur à *Baillet* tom. iii. *Judiciorum de scripturis*, p. 136.

⁵ *Senigeriana*, p. 145. *H. Stephanus non solus fecit thesaurum. Pluricursus et nō nisi la mala.*

⁶ *Moyses du Saul in Epist.* inserta *Novellis literariis.* *Amst.* A. 1750. 8. editis *Gall. t. xi. p. 133.* "La pratique de mettre les mots un d'un leur ordre alphabétique, mais sous leur racine, qui a eu lieu depuis que, pour le malheur des lettres, les Etrennes s'étaient de changer tous les dérivés et se composer sous leur racine, a été une des principales causes de la décadence du Grec. Car qui est-ce qui pourroit apparter le dérivé, qui cause cette méthode?—aussi voyons nous ce qui en est arrivé. Je pose en fait, qu'en renouvellement des lettres en Europe, il y avoit plus de cinquante personnes pour un aujourd'hui qui savaient le Grec. Pourquoi cela? Est ce que le bon sens et la saine philosophie ont fait découvrir à notre siècle, que les écrits des Grecs sont si ridicules, ou fans, ou un vain jargon comme les subtilités de l'Ecole que ceux, qui ne savaient pas les choses, confondent assez souvent avec la Philosophie des Anciens? Point de tout," etc.

"[Nō abs re erit hæc paucis, qui factum sit, inquirere, ut cum tertio ab hoc seculo tunc non modo viri, sed et femine principes et doctores, fuerint, quæ Græcæ et intelligerent pube et nocturna versarent manu, versarent diurna; nec tamen pauci inter doctos ipsos reperiantur, qui Græcos fontes adeant; et, quid ei malo moderi possit, circumpiscere. Causa illi injuri tres precipuas invectio; quæ indubie sufficere, ne longius progredatur oratio. 1. Lexicorum, quorum opæ addiditæ *Lingua Græca* est, aburda

peris Gr. lit. quales fuerit bene multi renaſcentibus literis, antequam Stephani Theſaurus et Scapula in hominum manibus verſarentur: nihilominus puto eſſe veriffimum, in lexico haec eſſe virtutem maximam, ut, qui illo utitur, ſine difficultate ac temporis jactura, quae inquiri, invenire queat; itaque longe preferendam methodum aliorum, qui non ſub radicibus, ſed ſuo quaſque loco per alphabeti ordinem vocabula ſingula exhibent exponuntque.

Nou Parisiis, ut perſuaſum multis, ſed Genevæ excuſum eſſe theſaurum, (neuter enim locus in fronte operis notatur,) merito ob rationes, quae ſuggerit hitoria typographi Stephani, ſtatuit eruditus amicus et collega meus conjunctiſſimus, Mich. Richey, in Chreſtomath. Gr., ſive conſilio de recte inſtituendo Gr. ling. ſtudio, cujus ſectio VIII. de theſauro hoc diſſert accuratiſſime. Idem non ſine cauſa negat, duos illos extare editiones, licet recentiffimas ac diligentiffimas hitoriae Stephanoſum ſcriptor Mich. Maittaire, p. 355. poſtiorē etiam theſauri editionem prodiſſe tam certum eſſe affirmet, quam, quo anno prodiit, fatetur incertum eſſe.¹ Sed poſt vulgatum A. 1579. compendium a Jo. Scapula, quo maximam ſibi factam injuriam; et opportunitam diſtractionem operis ſui, tanto ſuſtu ſuo et labore perfecti, impediit, huic immerito dolebat, novum frontispicium theſauro ſuo præfixit Stephanus et in illo Scapulam pungit his verbis:

Quidam *ſcripſerunt* me capulo tenui addidit enſem,

Eger eram a ſcapulis, ſanus at huc redeo.

In averſa tituli hujus novi facie, ſive opistoſographo, etiam comparet Epist. qua non modo graviter conqueritur de injuria, ab epistoſatore ſibi illata; ſed etiam contendit, plura eaque magni momenti prætermiſſa a Scapula, quae poni lectorum intererat, in aliis etiam inverſiſſe cum ac perverſiſſe dicta, dum mentem atque artificum auctoris non aſſequitur. Eandem querelam ſuam repetit Stephanus in palæſtra de Lipſii Latin. An. 1591. 8. edita, p. 51. ſeq. ubi etiam novo illo, quod dixi, frontispicio, ornatum theſaurum ipſe-poſteriorē operis ſui editionem p. 54. appellat, atque in Scapulam ſtringit hoſce iambos, quos ſplendida huius ipſi dictaverat:

Opus redegit qui illud in compendium,
Impedium in eo temporis quam maximum
Feciſſe dicit: vellet id pensare nos
Suae crumene maximo compendio.
Lectorum at ille maximo ſuſpendio
Contraſit opus id, impoſuit et omnibus.
Pœna irrogetur huic ut non gravis tamen,
Tantum eſſe dignum dixerim ſuſpendio.

Sed opere pretium eſt, audire etiam Scapulam, ita cauſam ſuam agentem, et quantum Stephanus debeat, vel non debeat, profitemem in præf. ad Lect.: "In hoc opere abſolvendo cum plurimum operis contriviſſem, — incidi forte in theſaurum, ab H. Stephano conſtructum, cujus ſola inſcriptione lecta, exiſtimavi, me actum egiſſe. Verum cum theſaurum illum, penitus inſpectum, præter alia multa, a meo-conſilio diſcrepantia, diverſo etiam ab eo, quem ſecutus fueram, ordine ſcriptum fuiſſe re ipſa cognoviſſem, idque amicum oculis ſubiſſem, eorum iudicio fretus multique rationibus adductus hac tandem in lucem prodire permiſi. At vero ne theſauri illius Herculeo ſane labore compoſiti, auctorem, bene de literis meritum, debita laude fraudare, aut me alienis plumis venditare videar, quod illi acceptum feram, faſti non gravabor. Cum enim in eo theſauro, tanquam in penu locupletiffimo, dictionum vim et proprietatem melius exprimi, ſignificationes diſtinctius collocari, pluribus apertioribus exemplis confirmari, diverſas conſtructiones diligentius obſervari, denique quae tum veteres tum recentiores lexicographi, ſcholiaſtae, grammatici et alii, in Gr. ling. cognitione excellentes viri, ad hoc argumentum pertinentia ſcripſerunt, plenus contineri et accuratus quam in ſuperioribus lexicis collecta exhiberi conperiffem; ea inde potiſſimum deprompta meo inſtituto accomodavi, conſultis iis quoque auctoribus, ex quibus illa in theſaurum fuerunt relata. Pauciſſima ex pluribus exemplis ſelegi: loquendi formulas non niſi magis neceſſarias expoſui, ne liber, in nimiam molem excrescens, lectori tedium afferret, emporumque pretii magnitudine deterret. Sicut autem in eo theſauro multa vocabula adjecta ſunt, quae in aliis lexicis deſiderantur, ita etiam non pauca, teſtimonio niſiſſima, huc acceſſiſſe, ſi quis collationem inſtituat, ſæpius deprehendit, atque adeo quamplurima adpice poſſe non eſt diſſimulandum."² In hoc omnes eruditi conſentiant, nec Scapulam fraudandam laude induſtre, licet iniquum

ratio a Stephano inventa; et quibus ad thema, ſua radice, referuntur inquirenda voces; prima huius mali cauſa mihi ſemper via eſt: cum danda fuerit opera, ut in ſtatim ordine ſuo alphabetico poſita, voſe quaſita inveniri poſſent. Ut enim moleſtiam inſertum vitarem, quem invenit Theſaurus primo invento, variatum deinde ſub illo Clauſum peragrato, antequam ad id, quod ſuſce quaſit, perveniri poſſet: quid abſurdum exceperit poſit, quam ab adolescente, lingua proſa, ſi rudimenta excipias, ignaro, id flagitare, ut, ad quod thema referenda voſe quaſita ſcit? Sunt quaedam, faſtor, ita aperta, ut vel mediocriter in Graecis verſatus loquere non poſſit: at rursus multa ſunt quae vel doctus ipſo moleſtiam creant. Reſpondeo itaque fuit ad veterem, et, ante Stephanum, receptum, *arſum alphabeticum*, quem Conſtanti Lexicon obſervat. Cuius idem novam editionem non eſſe procuratam miro, adſcendens locupletatum quae ex Stephano Theſauro aliiſque non difficili labore a quovis peti poterat, ſi nulla ex privato obſervationum parte accedat in promiſſa eſſet. 2. Dolendum etiam, quod Lexica nulla extant, quae in juniorum ſaltem gratiam, Graecae voces vernaculo reddant. Abſurdum enim eſt, ope Latinae linguae Graecam ab illiſ eluſi; tum quia Latium illi nordum aſtu novit, tum quod ipſi Lexicos ſcribere magis familiaris ſua eſt, meliusque perſpecta, expreſſioneque adae et ſignificatio, ſi cum vel leviter excaverit, via verborum plerumque reddere poterit. Quae de re aliquot inſius in Epistoſta Gallica divi, quae ante aliquot annos in tom. xi. libelli prodit, cui titulus *Nervallus Librator*. 3. Moſ qui per duo ſæcula obſcuri, quo Latina cum Graeco ad latin poſita edantur, ſtudioſorum ſegnitiam alit, interſe cauſas cur Graeca ſerant, non numerari tantum, ſed locum præcipuum obtinere, merito commendat. Lectis enim leviter ſere Graeca ſtatim, ſi haerent, Latina, quae ad manum ſunt et ſub ſentis, adſunt; quibus lectis, alterius inquirere plerique neſcunt. Unde fit, ut primum ſæpe, pro vero, ſenſum accipiunt; interſeque moſtem, pro ſcriptoris ipſius ſibi abſtrud paliantur; linguae certe penetralia inſequi audent.

¹ Haec impedimenta, doctae, reſtaſe metalis, ſubſtat ſtat, miraque ſaniorum in reſa literarum inveniit, iſerſibus moſtris aſtrudis auctor ſim, ut Lexicon ſibi Conſtanti comparet: Graecae editiones veteres in manus aſſunt, in quibus Latina ſunt et; haec non optinis recentioribus prius a re collatas, notatiſſe variis lectionibus, ſedulo legant: omnia ipſi per ſe, quantum poſſunt, quae Lexici, intelligere nituntur: in margine Lexici quo moleſtiam creantur annotent: pralectum ſic accurate librum aliquem exiſium, repetita lectionibus ſibi familiarum reddant: ad alios tum demum ſcriptores, eadeſ cura, labore certe jam longe leviori, progrediuntur. Spondeo, pauciſſima ſunt factum, ut magna cum voluptate, magnoque cum fructu, quovunque opus fuerit, eſ obſerſe et intelligere libros Graecae poſſint: quae ex re quod commodi ad eos, quod ad rempublicam, eccleſiaſtiae, reditum ſit emendat, huiusſiſi non eſt emendat. *Moyſes de Sout* in Preſatione Editionis Platarchi, ab Auguſtino Bryano receſſite Lond. 1725. 4 Voll. 8to., adpicta.]

² Diverſa eſt huius Theſauri inter exemplaria, atque annis diſtantiſſibus, typis demum compoſita, e proſo diſſe, quod anno aſterit 1569. factum eſſe perat Maittaire in huiſe Stephan. p. 359. doctus rationibus probabilibus cogitavit Barth. Nic. Kofen. Paſtor quondam Hamburg. ad D. Mar. Magdal. in cat. bibl. ſuae (Hamb. 1793. 6. p. 174. et uberiſſe ſtque copioſiſſe expoſit: rationes ſuae in epist. ad me, nenie Maio 1791. data, ad quam quoque in cat. ſuo provocavit. Quare ego in fine huius ſectionis titum formulis typographicis deſcribam curabo. Memm theſauri Stephan. excerpta, (uti ſiſd, quod in Baumgarteni Naſchpſchen voſe methordigen Büchern, tom. I. re. p. 569—572. deſcribitur.) in fine tituli habet notam ſiſſi: *Ann. 27. LXXII. gredat Henricus Stephanus*. In bibl. Pinell. extat deſe excerptaria; alterum ſine anni nota, alterum ſine anni nota, a. 1572. (vide cat. bibl. ſiſſi. tom. II. p. 273. nr. 7433. et 7434.) *Huiſe*.

præ studio, et de Domino quondam suo ac præceptore¹ meritum laud bene: H. Stephani vero dolendam vicem, cui pro tantis laboribus suis et impensis, quibus omnes, literis operantes, sibi maxime obligavit, hoc gratiarum loco repensum est, ut redacto ad inopiam identidem querendum fuerit, a thesauro se esse pauperem redditum. *Θεαυαῖς ἀγαθὸς Πάτρις ἰσὺς ἵσθης, ἐπὶ κάσας τῆς βιβλ.*

At thesaurus me hic ex divite reddidit egenum,

Et facit ut juvenem roga senilis aret.

Quamquam etiam in celebrando et extollendo opere utilissimo hand minor est eruditorum consensus, quod horreum ac prominarium totius Græciæ vocat Morhofius, *Mer. Casaubonus*² virti summi instimabilem thesaurum, atque sibi, librum incomparabilem et verè thesaurum: tamen jamdu simili desiderii et votorum consensio existant omnes, ut post tam diuturnum et longius seculo exoriatur tandem aliquo Stephano, similia, sed faventiore utens fortuna, qui adjutus ab aliis³ supplicat, atque ex scriptoribus, vel pot. Stephanum demum protractis in lucem, vel ab eo non satis diligenter excussis, latitudina Græcæ amplius ocula omnium pandat, faciliore et obvio utentibus ordine exponat. *Vir doctus. Ol. Borrichius* in *diis. delexica* p. 50. "Nemo merito suo laudator Henr. Stephano, ejus Gr. ling. thes. pene instar omnium est, solutus, cultus, locuples, in quo nisi tria desiderarentur, (primo, quod extent non parca in eis, qui omnium manibus versantur auctoribus, hic omnia; secundo, quod multa id temporis Græcorum monumenta, hodie in publico notissima, nondum divulgata essent; tertio, quod voces plurimæ plures admittunt significaciones, quam que in illo thesauro signatae sunt,) jam pervenisset ille lexicogr. Gr. labor ad usque suos umblicos." Fuit, quam plenus lex. Gr. expectare jubereur a viris, in Gr. Scriptorum lectione subactissimis, *Rich. Bentleio, Britanno, Laur. Normanno, Succo, et Lud. Küstero*⁴ Germano: quorum hunc fatum præmaratum intercept et alios quoque ipsius conatus laudatissimos, edit. Hesychii, et thes. Lat. recogniti evertit. Normannum similiter mores acerba eripuit sacris et humanioribus literis. Bentleium animas ad alia amatoria et splendidiora revocavit. P. Cornetta, clerici regularis, Lex. Gr. ex sacris et externis scriptoribus in quinque magna digressivolumina editione paratum, laudat et Romæ in bibl. patrum S. Mariæ Magdalensæ MStum servari testatur *Prosper Mundsius* in *bibl. Rom.* p. 150. De alii, qui idem saxum voluerunt, juvat, ne actum agam, apponere notata a cl. collega meo, *Mich. Richey*, in laudata *Chrestom.* Gr.: "Non dicam de exemplo thesauri Stephani, quod possidere mihi contigit, cui sua manu passim quendam addidit *Fram. Schindius. Jo. Cour. Dietricum*, professorem Giessenensem, auctarium quoddam ad idem opus sub manu habuisse, in quo errores ejus se detecturum sit sollicitus, sed, quam viveret, non intente typographum, et post mortem ejus omnem illum laborem in irritum decidisse refert *Morhofius*, (aut qui *Morhofium* supplevit. *Jo. Fricasius*) lib. iv. *Polyhist.* cap. viii. §. 6. Imo discerptum plane deinceps auctarium illud fuisse intelligo ex fragmento ejus, quod in manibus nonnominis esse significat in novo *Bücher-Saal* tom. i. p. 903. Rem eandem, a *Morhofio* traditam, confirmat doctissimus *Dieterici* in professione *Gr. lit. successor. Jo. Henr. Maius*, fil. qui etiam in observationibus suis sacris l. iv. p. 161. neq. voces CCLX. a sola præpositione ἐν interpretans, aut sine auctoritate adductas, aut plane a Stephano omittas, recessit. Sic plurimas alias eidem vel intactas, vel auctoritate nulla ab eo confirmatas, in uno Episteto et *Simphelio* observasse, jam pridem virum, in hac palestra versatissimum, *Sim. Ertmannum*, scribit *Borrichius* in *appendice* ad *analect. Lat. lug.* p. 51. qui et ipse ibi, quod in Stephano desideret, exponit, et complures nominat scriptores Gr., ex quibus ille vel parum, vel nihil in suum thesaurum addeverit. Ex solo Luciano vox Julia CXLV. quorum haud facile ultimam apud Stephanum offenderis, notavit *Jo. Jennis*, et sua serie exhibuit in *lection. Luciano* l. 111. e. i. p. 309. sq. Nec pridem ex solo *Xenophonte Jo. Gramm.* professor *Hafnicensis*, specimen dedit supplementi *Lex. Gr. ad calcem sua historiae Deorum* ex *Xenophonte*, sive *prodrōm. Antiq. Xenophont.* que dissertatio est *Hafnæ* edita 1716. 4. ubi lexicon illud a p. 111. porrigitur ad p. 159. continetque voces, que in præstantissimis studiosorum Græcorum *Gr. ling.* tenentur *lexica Gr.-lat.* (proinde et in thesauro Stephani) vel prorsus non habentur, vel nullo auctoris classici testimonio confirmantur: fore etiam, ut idem vir doctissimus similes ex aliis quoque scriptoribus observationes aliquando adiciat, ipse esse dicit *Sev. Lantropius* in *præf. ad Christ. Falstetii suppl. Ling. Lat. plag.* X (Tan. Fabrum jam olim quatuor millia vocum, Gr. lexicis præfermissimum, collegisse, testatur filia ejus, *Anna Dæria*, in notis ad *Anacreontem*.⁵ Nec dubito quin maximus etiam ad rem lexicam apparatus in promptu fuerit *Jo. Casp. Suicero*, qui *Lex. Gr.* majus meditatus est, quod immenso fere labore collectum et in duos in folio tomos distributum omnes voces Gr. exhibiturum erat, ipso promittente in *præf. ad thes.* *Ecclesiast.* M. etiam *Maittaire* aliquando dicentem audivit *Busbeidii*,⁶ doctorem quondam summi in schola *Westmonast.* Gr. peritissimum, sibi virum quendam doctum ostendisse bina volumina vocum, que in H. Stephani thesauro non reperiuntur, ut refert in *hist. Stephan.* p. 388.⁷ De scriptis utilibus variis grammaticis, que in append.

¹ *Almelov.* p. 74. de *vit. Stephan.* et *M. Maittaire*, p. 338.

² P. 45. ad *Marr. Antoin.* et in *diis. de nupera Homeri editione.*

³ Recte et æquissimo judicio M. Maittaire in *Stephan.* *hist.* p. 388. "Tantum abest, ut ob aliquot voces, in H. Stephani thesauro desideratas, eam negligenter insimulem, et ejus pelvis industriam suspicem, quod plures non desiderant. In quam insimularem halem exerceverit, quot inexactissimos labores, quot Herculeo hinc operi vigilanter viros, quot annos sibi deprecaverit thesaurus, qui universa Græcorum omnium Auctorum vocabula varisque ipsorum significaciones complecteretur."

⁴ Hic scripturus erat de *Lex. Gr. defectibus*, uti narratur in *actis erud. Lips.* 1710. p. 103. in censura editionis *Aristophani*, a *Küstero* curata. *Hert.*

⁵ *Lexes* est ad *Odum* *libri.* p. 204. "Le mot ἀσπέρτα dont *Abacron* se sert en cet endroit, ne se trouve point ailleurs; et on le chercheroit inutilement dans les dictionnaires, amai bien que beaucoup d'autres, que mon père avoit extraits ramassés, jusques au nombre de plus de quatre mille."

⁶ Hic est *Busbeidius*, a quo nonnulli *lexici Scæpulis* alumnis *Westmonast.* interdectum narrat *Idem Maittaire*, p. 350.

⁷ Multi alii passim diligenter, aut annotarunt voces, que decessant in thes. *Sirph.*, et *Duo. Scott* append. ad thes. *Gr. l.* ab H. Steph. in *construendo* et ad *lexica* et *constantini*, et *Stephan.* *Leid.* 1745. tom. i. li. in *fol. Reinart.* *Mantua.* *Fischeri.* *Abreschique* collectura supplementa, et in *Proleg.* ad *hist. ling. Gr. l.* p. 83. jam observata prætermissam, sibi postea in *Appendix* ad *Lex. Gr. lat.* a *Jo. Neapoli* dissimulatum, et ad *alia Lex. Gr. e* *cod. MS. olim Askes.* in *loren.* suæ ætatis vindicata, *Leid.* 1770. mai. B. *Constat* etiam voce, in *Tragicis Gr. præsertim*, que ab H. Steph. sunt amissa. "Viri cupidiam docti specimen supplementi vocem amissam in H. 81 eph. thes. G. l. in *Miscell.* abas, *crit. in* *actis*, *vol. vi.* tom. 4. p. 178. sq. — Vir quidam doctus in ephesi. *literat. Gotthard.* 1709. p. 521. exhibet e *Meleagri* carminibus plura voces Gr. singulari formæ, que in *lex. Steph.* desiderantur. — Similiter *Küster* ad *Aristophanem, Hermetichus* ad *Lucianum* et *alibi, Irmich* in *not.* ad *Herodianum* et *alii* ad *alios* *sæcra* Gr. collegunt et notant supplementa. *Hert.*

thesauri sui Stephanus exhibet, dicere me memini vol. vii. p. 35. sq. Tomo autem primo præmittuntur de laudibus Gr. lit. orationes bina, una Scip. Carteromachi, Pistor. Dan. Reimerio, patricio Veneto, inscripta, et altera M. Ant. Antimachi, habita in Gymn. Ferrar. : his subjunguntur excerpta una ex oratione tertia, quam in commendationem Gr. lit. vulgavit Conr. Heresbachius. Eadem cum prioribus duabus orationibus Jac. Lectius præmisit corpori poetarum Gr., edito Colon. Allobrog. sive Genevæ A. 1606. fol. *Fabr. Epimeton.*

Quæ b. Krolm. de repetita Stephan. Thez. Gr. L. ad me scripsit, licet ponam. De repetita et altera hujus Thez. Stephan. editione adhuc sub iudice his esse videtur, questio, an re ipsa extat posterior? alius, oblata de hoc opere ejusque editionibus disserendi occasione, silentio prætereuntibus, alius negantibus, alius contra affirmantibus visis rei literariæ peritissimis. Sic De Bure (Bibl. instruct. Belles Lettres, T. i. p. 32. nr. 2243.) quum editionem, quæ annum 1572. præfert, attulisset, quamvis in nota addita de Scapula perfida copiose disserit, tamen de his exemplaribus, quæ anni iudice destituntur et quorum in frontispicio disticho illo Quidam *iscripserat* etc. Scapulam pungit Stephanus, nihil habet, quod moneret lectores. Atque Jac. Morellus, Biblioth. Venetæ D. Marci custos, qui catalog. Biblioth. præstantissimæ Maph. Pinelli a se evulgatum uberioribus eruditissimisque annot. literariis instruxit, ad utamque Stephan. Thez. exemplar (catalog. tom. iii. p. 273. NN. 4733. 34.) de eorum dissimilitudine omnino nihil offert. At, quod magis mirum, ipsi Theod. Jauss. ab Ameloveen, qui singulari Diss. Epistolari ad Jo. Georg. Grævium de Vita Stephan., celebrum typographorum, de industria exposuit, alia illa exemplara, quorum in titulis annus, quo typis expressa sunt, non extat, omnino ignota fuerunt. Vid. p. 72-74. et p. 82. addit *Indicis Librorum, qui et omnium Stephanorum officina inquam prodierunt.*

His igitur subiectantibus, negant, universum Thez. Gr. ex Stephan. prelo iterata vice prodisse, summi etiam in re literaria viri, Jo. Alb. Fabricius cum eo, quem sibi consentientem adduxit, Mich. Richæo (h. 1.), atque post hos Sigism. Jac. Baumgarten (Nachrichten von merk. Büch. iv. Band. p. 272.) maxime ad ista statuentium hac ratione ducti, quod Stephanus, ut sæpius ipsi querendum fuit, injuria, a Scapula sibi illata, ad inopiam redactus et a Thesaurio pauper redditus fuerit, quam ob causam de repetenda ejus editione ipsam, existimant, ne cogitare quidem potuisse. Sic in re facti argumentatione, ut ita dicam, dogmatica usi, eo prolapsi sunt, ut, quod ipse Stephanus expressis verbis de Thesauri sui posteriore editione plus una vice testatus fuerat, id ad suam tamen præconceptionem ipsiusque insubium opinionem interpretarentur. Hæc enim Fabricius supra: *Ubi (Palæst. de Lipsi Latin. p. 34.) Stephanus etiam novo illo, quod dixi frontispicio (in ea enim sententia Fabricius atque cum eo Baumgarten fuerunt novum modo frontispicium Thesauri suo, post illam a Scapula injuriam præfixisse,) ornatum Thesaurum ipse posteriorem operis sui editionem appellat.*

Hac ratione negat Fabric. licet bene noverat, M. Maittaire, diligentissimum illum Hist. Stephan. scriptorem, p. 355. "affirmasse, tam certum esse, prodisse posteriorem etiam Thesauri editionem, quam, quo anno prodierat, esse incertum." Maittaire accessit Jo. Petr. Kohlius, (de quo Christoph. Sax. Onomast. P. VI. in Anal. p. 717.) mox Kilovs, mox Petropoli P. P. qui, Petropoli relicta, Hamburgi, quam per plures annos ibi privatis studiis literarum incumbens commemoratus fuisset, vitam cum morte commutavit; vir literatissimus, et in libris eorumque editionibus explorandis judicandis acutissimus. *Hic, ut ex ejus ore ipsi accepit, utrisque Thesauri exemplaribus sedulo collatis, nullus dubitavit, quin H. St. Thesaurum suum, quantum quantus est, altera vice prelo subiecerit atque denuo eiderit. Sed, facti præventus, de eo, quod reperisse sibi visus fuerat atque in chartam coniecerat, nihil, quantum scio, cum orbe erudito communicavit, quamvis apud animum constituerat.*

A parte veri omnino stant hi Dumviri, Maittaire atque Kohlius, quod ex ea, quam ipse ego institui, exemplarum collatione his rationibus clare evincitur.

I. *Ipsum Auctoris de editione posteriore repetitis testimoniis, quorum unum in ea, quæ aversa tituli, anni nota destituit, facie visæ opistographo comparat, Henr. Stephani admonitione de Thez. sui Gr. Epitome, quæ titulum Lexici Gr.-Lat. novæ præfert, postremo se lectoribus his verbis scriptis offert: "Huic enim omnia (sc. addita, emendationes et censuras) non huic posteriori Thesauri editioni inserere (inseri) autem, Lexico typis denuo compositis prelo iterum subjecto omnino non potuissent) verum scorsim edere visum est, ne ei, qui jam priorem emisisset, posterior etiam, si habere illa quoque vellet, comparanda esset, sed in illa ejusque corollario dictionarium Græcorum cumulum et ipse possideret. Vale!"* Eiusmodi ipsius Stephani testimonium inest etiam Distichi, quo Thesaurus in frontispicio exemplarium, quibus anni nota deest, Lectores alloquitur, his verbis extremis:

— *unus at huc redeo:*

quorum sensus hic est: *Jam restitutus altera editione redeo, iterumque integer in lucem publicam prodeco.*

Alterum vero, quod ipse Stephan. exhibet testimonium, extat in eju's Palæst. de Lipsi Latin. A. 1591. edita, p. 54. etiam, licet in perversum sensum detortum, ab ipso Fabricio allegatum.

II. *Exemplaribus utrisque (quorum in citatione id, quod impressio anni notam præfert, Lit. A. quod autem nota illa destituitur, Lit. B. insignitur) oculis subjectis atque inter se collatis.* Exhibeo igitur diversitatis specimina non quæ possem omnia, sed brevitate studiosus, ex singulis Tomis solummodo quedam iniqua et ejusmodi, quibus omnino diversa atque dissimilia esse hujus Thesauri integra Exemplaria et annorum intervallo typis denuo compositis et prelo prodissæ quondam eorum partem, extra omnem dubitationis aleam ponetur.

a) *Listæ unciales sive grandiores Romanae, in interstitio singularum columnarum ad loca commode citanda et citata facilius citansque inveniendâ posite, (A. B. C. D. E. F. G. H.) in Exemplariis A et B. non ubique eadem versu s. linea adherent, sed quandoque in A altiore, in B inferiori locum occupant; tanquam, tom. i. col. 37. 38. Lit. G. ad vocem ΑΚΤΙΟΞ tom. ii. col. 31. 32. it. col. 125. H. itera interstitio columnarum in A ad sextam, in B contra ea ad quintam lineam ante finalem comparat. Idem, quum quam frequenter et in omnibus reliquis Tomis oculis subjiciatur, non est, ut præter plura ejusmodi specimina.*

b) *Versu s. lineæ columnarum modo continent numero plures, modo pauciores voces in A, quam in B,*

¹ De Carteromacho, sive Fortiguerra, discipulo Politiani, viro doctissimo, qui An. 1515. diem obiit, eussædem Diarium Venetum (Giornale de letterati d'Italia) tom. xx. p. 279. seq. [et Bayle diction. voc. Carterom. tom. ii. p. 60.] Quæ hæc ejus post editionem primam Venetam ap. Aldum 1504. 4. unicus locus videt, ut Basil. 1517. 8. Romæ 1543. 4. et Baruthi, Jo. Passio curante, 1690. 4. Anonymi Oratio rursus ejus versione liberorum Gemisti Pithonius de gestis Carteromachi, aliorumque اسپاسماتوزم Diogen. Hællæ Deacræ. Flasteri et Polyni prodierat Basil. 1540. 4.

et v. v. Tanquam tom. i. col. 489. in *ἀνά*, *A* lin. i. voces 6. *B* autem 7. lin. 2. *A* voces 12; *B* tantum 11. complectitur. Tom. ii. col. 31. lin. 15. *A* voces 8. et in fine versus vocis divise *duas* syllabas priores *Ca*—; *B* autem voces 8. et *unam* abrupte in versus fine vocis syllabam priorem *Ca*—; Ita habent etiam *A* et *B*. vers. 16, 17, 18.

c) *Alia* in fine versuum *Syllabarum* ultimæ vocis *distrabendarum ratio* in *A* quibusdam in locis observatur, in *B* locis *isdem alia*. E. Gr. tom. i. col. 38. vocis *ἈΡΚΤΑΟΣ* ad Lat. *G*.

A lin. 2. Epith — Ovidio aduncus arcus

B lin. 3. ——— Ovidio aduncus arcus

cf. Tom. i. col. 490. c. lin. 3. in *A* et *B*. Præterea col. cit. G. lin. penultima iterum est inter *A* et *B* ejusmodi diversitas

T. ii. col. 31. lin. 15. *A*. ——— *Calones* ——— *propria*,

B. ——— *Calones* ——— *pro-*

et sic in hac columna in utroque *A* et *B* sæpius. cf. p. 159.

T. iii. col. 471. lin. 20, 21. *A* ——— τὸ λαγίμενον

ἐκ τῶν

B ——— τὸ λαγίμενον

ἐκ τῶν

ejusmodi specimina etiam eadem col. 471. F. lin. 1. etc. occurrunt, quemadmodum fere ubique in reliquis. et v. Tomus.

d) *Diversa vocum scriptio*. T. i. col. 491. C. *A* lin. 7. ἰσθίσι

B. — 8. ἰσθίσι

493. E. *A*. — 3. ἀπο γνάμης

B. — ἀπο γνάμης

T. ii. col. 1381. E. *A*. — 1. τῆς παύσεως

B. — τῆς παύσεως

e) *Nomina propria* Auctorum citatorum diversa ratione subinde *decurtat*, ut in nominibus *Platonis* et *Platarchi*; pro utroque enim nomine est quandoque *isdem* in locis in *A*. *Pl*. in *B* autem *Plat*. *Plut*. Sed quum *schedula*, in qua harum abbreviationum dissimilium specimina annotantur, amissa sit, singula loca, quibus occurrunt citare nequeo.

f) *Ipsi characteres* et Gr. et Lat., quibus *Lexicon* impressum est, in *A* videntur aliquanto esse majores, recentis item atque acutiores fuisse, in *B* minores plerumque, usu triti atque obtusiores.

g) *Errata operarum* s. typographica in *B*. præter ea, que jam in *A*. deprehenduntur, et ex eo in *B*. transierunt (cujus insigne documentum est in ea, ita dicti correctoris incuria, qua in posteriore Indicia (v. Tomi v.) parte Col. 108. post versusum ultimum integer versus, quem ad sensum dicendorum adesse omnino oportet, in utroque exemplo deest, ita ut utriusque hinc versus

cti sit. Τρεῖς δὲ ἄλλοις ἑστὶν ἑστὶν ἑστὶν ἑστὶν ἑστὶν ἑστὶν

addendus sit), accesserunt alia nova plura. In calce enim t. v. col. 207, 208. dimidia pagina inferior pars in *A* omnino typis est impressa; in hac autem ejusdem paginae extrema parte in *B* typis descripta hæc leguntur. Et *his, qui sequuntur locis nonnulli in aliqua tantum exemplarum (A et B) parte* (per T. i. et ii.) *emendatione egent*. His a Stephano observatis locis nonnulli insunt errata, que non in *A*, verum in *B*, duntaxat occurrunt, exemplaribus igitur, anni notis destitutis, propria. Quorum e numero hæc afferam specimina:

B. t. i. col. 567. (568.) v. 57. παραθήσαι; scribe, παραθήσαι; et v. 63. παραθήματα; scribe, παραθήματα. Quæ recte habet *A*.

1044. v. 18. propriè d.; scribe, propriè d. Ita recte *A*.

1044. v. 63. τὸ εἰς, ἃ ἔργον; scribe, τὸ εἰς, ἃ ἔργον. Et sic in *A*.

1050. v. 52. aromadaire; scribe, dromadaire. Ita integre *A*.

1177. v. 2. Ἐγλας; v. 33. ἄπειρον; v. 37. ἰλαίμα; v. 39. ἢ exa. que emendatione egent; v. 2. Ἀχιλας; v. 33. ἀνίτην; v. 37. ἰλαίμα; v. 39. ἀνοκα nam (addit Steph.) in his tribus vocabulis quædam exempl. (*B*.) litteram v non satis conspicuam habent, quod in aliis accidit locis, de quibus simul te monitum volui; pariterque de locis in quibus prima versus (vulgo lineæ) littera deest in nonnullis tantum exemplaribus, ut (in *A*, non vero in *B*) col. 554. in principio versus tertii a fine, ἀπαρξὲ pro Καταρξὲ, quod decidisset littera K aut instrumentum quo atramentum literis impositum esset avulsu. sic c. 1150. 1. λεφονταρχία pro ἰεφονταρχία.

h) His omnibus addende videntur quedam utrorumque exemplarium diversitates obviae in T. i. foliis, que inde a frontispicio usque ad *Lexici* ipsum exordium decurrunt. Varietates quidem illas in Epigraphis, omissis Privilegiis, H. Steph. admonitione et in utraque primi folii facie conspicuas in exemplaribus, anni nota destitutis, ut saluti notas præteritis, insigniores tantum referam.

P. 7. Catalogus Auctorum Gr. lin. 2. *A* — expositiones vocabulorum etc.

B — expositiones vocabulorum etc.

— Auctores Gr. ratione generis scribendi, relictis in suas classes, uncis in *A*. curcatis, in *B*. maximam partem perpendicularibus rectis inclusi sunt.

— In fine columnæ primæ in *A* verba: *Mea editionis*, solito characterè Romano, in *B* autem eadem ita dictis literis *curvatis* comparant.

P. 9. sqq. in *A* signaturæ b. i. b. ii. b. iii. b. liii.

in *B* ——— b. j. b. ij. b. iij. b. iiij.

— 12. lin. 53. Verbum lineæ primæ eamque inchoant: *Sunt* in *A*. in marginem paginae exteriori extrinsecum extrinsecum apparet; in *B*. reliquis locorum iustis accommodatum.

Folio cum signaturæ *A*. i. post p. 20. *A*. SCIPIONIS CARTEROMACHI PLATORICUS oratio etc.

B. SCIPIONIS CARTEROMACHI

Pistoriensis oratio, etc.

— vocabulum postremum lin. ult. *A.* lingua*B.* linguaPræterea observandum, Titulos singulares tomi iii. in *A.* habere signaturam Asi. et tomi iv. *A.* Asi; que signaturæ desunt in *B.*

Jam, puto, satis esse ad evincendum, *re ipsa extare iteratam et alteram Theauri Stephani Gr. editionem atque hanc esse eam, quæ anni nota destituitur.* Quo autem anno prodierit, incertum quidem, quod jam Maistaire asseruit; tamen certissimum, ante annum 1591. jam hæc alteram editionem evulgatam fuisse, quæ in Palest. de Lipsii Latini, quæ 1591. in lucem emissa est, ipse Stephanus illius *posterioris* editionis, ut jam observavi, fecerit mentionem.

Quid tandem ex his omnibus allatis de utraque editione ejusque pretio decernendum atque statuendum? 1) Nihil refert, qua editione ad ling. Gr. studium utaris; est enim illa altera ne ullis quidem additionibus locupletata, neque in priore minus recte dicta in posteriore sunt emendata. 2) Prior, quæ anni notam expressam habet, præstat re ipsa, quæm ei sphalmatum operarum pauciorum insint, editione posteriore. 3) Posterior contra hæc, si non venustate, artis tamen typographicæ et orthographiæ majori studio, atque historia hujus Lexici literariæ, quos aperuit, fontibus omnino commendari videtur.—Addo *Epigraphen Theauri Steph. Gr.* cum sua varietate *utraque* integram, in *noça Biblioth. Gr. Fabricianæ* editione Harles. ad pag. 79. vol. x. sufferendam, quæ una atque altera in *noça Biblioth. Gr. Fabricianæ* editione omnia sit.

ΘΗΣΑΥΡΟΣ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΗΣ, THESAURVS GRÆCAE LINGVAE, Ab Henrico

Stephano constructus. IN QVO PRAETER ALIA PLVRIMA quæ primus præstitit (paternæ in Theauro Latino diligentiae radices) vocabula in certas classes distribuit, multiplices derivatorum serie ad primitivæ, tanquam ad radices, unde pullulant, reuocata.

THESAURVS LECTORI.

Nunc alii intrepide vestigia nostra sequantur;

Me duce plana via est quæ salebrosa fuit

(Insignia Olivæ Stephani, cum *Noli Altum sapere*; sine subscriptione)

ANNO M. D. LXXII, excedebat Henr. Stephanus. CVM PRIVILEGIO CAES. MAJESTATIS, ET CHRISTIANISS. GALLIARVM REGIS.

altera Epigraphæ:

ΘΗΣΑΥΡΟΣ — THESAURVS LECTORI, de ea quam fecit quidam eius epitome,

Quidam *ἔκτισάμην* me, capulo *ἔνθεν* abdidi *ἐμὴν*:*Aeger eram a scapulis, sanus at hæc redeo.*

De magno quod idem compendium adfert dispendio agit in ea quæ proxime sequitur epistola.

(Insignia Olivæ Stephani cum *Noli Altum Sapere*; subscriptione)

HENR. STEPHANI OLIVÆ.

CVM PRIVILEGIO CAES. — GALLIARVM REGIS.

Hactenus Krohn. Harl.

EXCERPTA

EX

VITA H. STEPHANI SECUNDI

A Nic. Maistaire Conscripta.

¹ HENRICUS STEPHANUS¹ juvenis eruditus ac diligens, postquam per varia, quæ pertransivit, loca, apud omnes omnium ordinum homines gratiosus, sua haud vulgari eruditione nomen sibi assecutus fuisset; multas virorum scientia loco et honoribus illustrium afficitis comprasset; quicquid ubique reconditis disciplinæ in Bibliothecis publicis et privatis illebrat, studiosissime conquisivisset; nullamque ex doctorum colloquio proficiendi occasione non avidissime arripisset; tanquam opis florum succis onusta ad alvare, Lætiæm renavigavit anno 1596 exente, suæ ætatis 27². ³ Illi quotidie Roberti Patris (quem laudandi nullam non causam caput suis filius) vigiliæ ob oculos versabantur, quæ ipsius omnium hominum alioqui (modeste de se pronunciat) maxime *periculosus* ad laborem accedebat. ⁴ Patri suam operam una cum multis aliis navabat in Heroico illo et plene Herculeo labore, ingenti scilicet et immenso Ling. Gr. Theauro, quem jam a multis annis, sumptibus prope infinitis, ex præstantissimis Gr. Ling. auctoribus congregabat. ⁵ p. 228. [De laboribus Roberti Stephani *videtur Theaur. Ling. Gr. impressis* vide Excerpta nostra ex *H. Stephani Epistola, in qua ad multos multorum Amicorum respondet de suo Typographiæ Statu.*]

¹ Sic eum vocat Victorius in Epistol. ante Æschyl. et Leopardus, *doctissimum, diligentissimum, elegantissimum*, circum magne eruditus, in Miscell. lib. 3. cap. 5. lib. 5. cap. 17. lib. 6. cap. 19. Hæc forte novit non ex scriptis tantum, sed ex P. Nannio Alcmario Lovaniensis Academiae Latin. Liter. professore.

² Cicero. Lex. Epist. ad Lector.

“Stephaneæ stirpid fuisse proprium videtur, ut effoderent *Thesaurus*, *Cicconianum* Carolus, *Latianum* Robertus, *Græcum* Henricus. Verum Henrici *Thesaurus* diu in mota metus, ne illud quoque opus repente incidere in eos estimatorum, qui ad errorum ab aliis commissorum centurias solebant conivere, ad ipsius decadas oculos pluraquam Lynceus afferre. Vulgata, quæ tunc omnino innotuit terebantur, Lexica nil aliud erant quam omnifaria, sed omni carens iudicio, consarcinatio: At vero in suo *Thesuro*, præterquam quod omnia, quod fieri potuit, ex ipsis hæuerit fontibus (quod et Pater ejus Robertus in Latino studio fecerat), omnique suis necrotibus accepta tulit, suo nomine quemque (sive antiquum sive recentem sive etiam sui temporis) designans, ita tamen ut suam passim iudicium interponeret; præterquam etiam quod aptissimum in disponendis diversis significationibus distinguendum eorum exemplis ordinem tenuerit; denique præterquam quod in lingua Græca fecerit (non sine magno et prope incredibile labore) quod in nulla unquam nisi in Hebræica factum fuisse addidimus; et cum in aliis difficillimum factu esse, tum vero in Græca ne fieri quidem posse multi crederent, et nostram infinitam illam verborum multitudinem ad certas radices reduceret, totaque singulorum verborum prospiciam sub uno aspectu posuerit, tritayum abavum proavum avum ordine collocans; præter hæc omnia, jam se plurima restituisse asseruit in his, quæ suo *Thesuro* cum aliis Lexicis communia sunt; multo vero plura, nisi animus et vires deessent, restitutus. Tandem igitur anno 1572. Cal. Mart. opere illo eruditissimo Republicam donavit literarum, eodem fere sue ætatis anno, quo Pater Robertus suum ediderat: Huic enim 41mo illi 44mo annus agebatur. Illud Gr. ling. ararium Maximil. II. Imper. Carolo IX. Reg. Gall. Elisabethæ Regin. Brit. Friderico Com. Palat. Augusto Duc. Sac. Joan. Georgio Marchi. Brandeb. eorumque Academicis dicavit, apud quos in suis Epigrammatibus præfixis queritur se illo *Thesuro* ex divite ingenio, ac juvene senem factum fuisse. Optat, ut ne suo id, quod olim paterno, operi contingat. Illud præmissis Scip. Carteronaci, M. Antonio Antimachi, Conradi Heresbachii de Gr. lit. laude Orati, et adjectis libellorum ad *Thesaurum* Gr. ling. pertinentium appendice lingue vocum omnium indice adornavit. Huic *Thesuro* Privilegium diplomata obtulerat a Carolo IX. Gall. Reg. anno 1561. Julii die 13. et a Maximil. II. Imperat. anno 1570. 13 Febr. et 17 Sept. Apparet itaque eum ab anno 1561. quo primum indultum est privilegium, usque ad annum 1572. quo *Thesaurus* prodit, et absolvendo tantam fere temporis impendisse, quantum Robertus Pater suo dederat ab anno 1531. quo specimen primum, ad annum 1572. quo ultimum in lucem emisit est. Eodem, quo *Thesaurus*, anno, scilicet 1572. Indicem quoque quatuor *Thesauri* tomis additum prodisse intellegit, quicumque legerit Henr. Stephani ad Lectorem Epistolam tomo primo præfixam p. 10. lin. 47. ac Registrum tomorum quinque ad Indices calcem rejectum. Id autem lectorem monere volui, quod audiverim, qui eum Indicem posteriori (de qua postea) *Thesauri* editioni additum ex male intellecta admonitione isti editioni præfixa putaverunt.

“At quasi non adhuc amplexi aut potius suis votis satisfecisset, Anno proximo Cal. Febr. 1573. Glossaria duo cum ab aliis pluribus tum a Jac. Cujacio valde desiderata, et de Attica lingue idoneis inscriptionum commentarium, Th. Redingero dicata, vulgavit. Fecerat animi magis quam corporis ægritudo, et ejus Glossaria tardius in lucem prodierunt spe et sua et aliorum, qui lubenter uti cupiunt ex *Thesauri* tomis assuenda curantem. Eam anni (si conjicio) ægritudine effecerat res, quam positi in literis promovendis præsertim in Gr. *Thesuro* absolvendo sumtus exhausterant, domi angustissima. Sed aliquando uti et Romæ ita et passim evenit, ut ex viciis fideliæ modulatione aut agitate pedum multo uberior quam ex literis questus fiat. Id interim observatione dignum est, imperium Romanum nunquam magis quam sub Augusto Literatorum Patrono floruisse; et tunc coeptum in pejus ruere, cum Cæsares Citharædis et Ludionibus favere ceperunt. Henrici *Thesaurus* in ea incidit tempora, cum res in Gallia Religiosis ergo multum turbaretur; nec poterat item a Carolo, quod Pater a Francisco expertus est, sperare patrocinium.

“Posteriorum illius *Thesauri* editionem prodisse tam certum est, quam quo anno prodierit incertum. Editionis enim titulus frontis nullius anni character præfigitur, sed in loco, ubi prior annum indicat, leguntur hæc, *Henrici Stephani Oliva*; ac præterea additur hoc distichon.

Thesaurus lector, de ea, quam fecit quidam, ejus epitome.

Quidam frontem me capulo tremi absidit enema!

Age ex am scapula, natus ab hoc rebo.

Hoc epigrammate in scibus *capulo* et *scapula* alludit ad Jo. Scapula nomen, qui fecerat *Thesauri* Græci epitomen titulum Lex. Gr. l. novi præferentem, de qua prolixè agit in admonitione ad lectorem posteriori *Thesauri* editioni præfixa. Prævidetur fore, ut aliquis *Thesuro* illi manus afferret *spis rō* *scapulae*. Operam itaque inter fabricandum ejus corpus dederat, ut ali qui sibi fabro talis incisio periculosus esset. Hujus periculi in ipsa præfatione mentionem fecerat, ut a tentanda ejusmodi incisione plurimum absterret. Aliquit igitur viri docti (quod unus potum ipsi fateri non erubuit) insidulis animadversis adnotas manus statim removerunt. At quidam? (*Scapula* scilicet, cuius nomen noluit aperte indicare) *Thesaurum* (nam imperitia est audax) de vivo multo in locis resecat, omnique ejus propemodum venas nervosque incidit. Hic *Encephalocæphalus*, dum crumene entoris vult consulere, illius studiis pessime consulit. Illius epitomen specimen ab ipsomet aliquot post *Thesauri* editionem annis allatam Henricus multa reprehensione digna habere ostendit, sequæ suam pecuniâ in meliores merces velte collocare dixit. Iste tamen, quævis suam agnosceret insentiam videretur, in opere illo, quo pede cæperat, perrexit. Henricus itaque in posteriore sui *Thesauri* editione “monere lectorem de eo, quod accidit, officii sui esse existimavit: nil magis dispensiosum quam illius epitomen compendium; in qua, dum *Thesauri* epitomen habere te putas, proverbiale illud contingit, *Opusculum àrthopæa*: cuius Auctor diversas multorum locorum expositiones necnon ipsorum expositorum nomina; Voces item plurimas, quæ Græca lingua ex aliis mutatae sunt; plurima præterea, quæ in *Yulgaribus* superioris temporis literis leguntur, et in *Thesuro* duabus hisce literis v. l. significant; ac denique, quæ, quam ad secretiorem Gr. ling. cognitionem pertineant, primus tamen et solus et in eo solum libro tractavit Henricus, nota fecit. Hanc partem cum maxima Ling. Gr. studiosorum iuncta resecatam fuisse Henricus se ostensurum promittit, quam illa Gr. Ling. arcana pergere patefacere: saghe illi tractatus *επιτομή* quondam Gr. vocum (partim quæ a se et ab amicis, post editionem *Thesauri* observata, partim quæ in Lexicis illa posterioribus inventa fuerunt) vulgaturum; et (si opus sit) in nonnulla, quæ ex aliis (non dissimulatis illorum nominibus) habet, in quædam *partes*, quæ sua sunt, severam censuram æsturum. Hæc utena omnia (quæ *nondum scio cum præstitisse*) non huic potius *Thesauri* editioni inserere, verum necuram credere decreverat, ne *gi*, qui jam priorem emisit, posterior etiam comparanda esset; sed in illa ejusque corollario divitum Gr. gemulna et ipse possideret. Addeam etiam quæ de illo *Scapula* scribit Malincrotus. “Amulatione laudabili incitatus filius ejus (scil. Roberti) et in arte successore Henr. Stephani, præter alia multa et diversa, grandæ postmodum tria de ling. Gr. ejusdem tituli (scil. *Thesauri*) volumina, inuito labore congesta et magno doctorum plausu excepta in lucem dedit, nisi quod ministri sui adjuvæ sui *Scapulae* fraude et deceptione minus ex illa editioe sua lucri quam gloriæ collegit,

¹ Almeloov, p. 72. ² Epistol. præfix. Art. Med. Priore. ³ *Thes.* p. 2. ⁴ *Thes.* Tom. 1. ad Lect. p. 20.

⁵ Lege in Vit. Rob. ann. 1545. ⁶ Gloss. Epistol. ⁷ Admonitio Præfix. Posterior. edit. *Thes.* ⁸ Pag. 17.

⁹ Almeloov, p. 100. ex Malinc. Dissert. de Art. Typog. cap. 14.

adeoque sumptibus immensis ob tardiozem exemplarium distractionem non satis celeriter receptis fortunarum iacturam aliquam fecit? Equidem semper miratus sum illud Scapulae Lexicon, quae Tyronebus non minus perditum quam Auctor suo hero fuerat, toties esse excusum, tantoque in pretio apud entores habitum. Alumnis olim Westmonasteriensibus usum istius Lexici interdiceret soletat Doctus Busbeus, cuius erga me beneficia meo nunquam animo excident, vir in Ling. Gr. tum cognitione tum institutione omnibus aevi sui ac praeteriti forsanique et futuri magistris longe superior. Suspectos habemus in rebus Politicis, et quidam in literariis? *Viarum compendiosum* inventores, qui ex operibus alienis, quam ex suis non possunt, gloriam quaerunt. Circulatores huiusmodi literarij incautos Tyrone, quibus brevia discendi compendia monstrare se gloriatur, a via trita tutaque in diverticula et errore abducunt. Sed jam et mihi in viam revertendum est; inquirendumque, quomodo tempore posteriori Thesauri Gr. editio prodierit. Aliquot post priorem anni Scapulae suae epitomes specimen ad Stephanum misit. Anni aliquot, vix quatuor pauciores intellegi possunt; Anni praeterea specimina absolvendo et excusendo danti tres aut minimum bini; Scapulae Lexicon anno 1370, Cal. Dec. primum editum fuisse ex epistola dedicatoria ad Senatores Beruntum Rei-publ. Basil. data constat. Denique quomodo Lexici editionem Postremae Thesauri praevise oportet, credibile est hanc anno circiter 1380 prodidisse.

"Hic libet inserere, quae Henr. Stephanus in sua de Lipaii Latinitate¹ palestra de Gr. Thesauri, Scapulaeque scripsit. *Kenophilus*, sed cur haec et alia quam plurima ad Gr. ling. cognitionem pertinentia, quae alibi postea dixisti, in Thesauri tuo tacuisti? *Coronellus*. Praevideram futurum ut in multo majorem molem opus illud excresceret. Quaedam etiam (nequid tibi dissimulem) in mentem mihi tum non veniebant: et quidem nonnulla quoque eorum, quae tamen jam alibi scripseram. Tantum enim negotij indagatio radicem mihi facescebat, quam a nemine unquam via ad rem tam difficilem fuisset patefacta, ut hoc memoriae quoque saepe inturbaret. *Kara*, Quamvis plurima non ex his, quae ceteri dixerant, sed ex his quae *oicodes* afferre valde fructuosa poteras, a te fuerint praetermissa: fuit tamen quidam Scapula, qui ex illis etiam ipsis, de quibus lectores ibi monuisti, et de quibus mox erant per necessarium, prorsus omisit. *Cor*. Inverit ac pervertit mihi eorum quae a me dicta fuerant, dum meam mentem atque id, quo utor, artificium non assequitur. Addidit absurdissimas et ineptissimas aliquot etymologias, quas quod tales esse videram, de industria praetermiseram.

- Opus redegit qui illud in compendium,
- Impendium in eo temporis quam maximum
- Fecisse dicit: vellet id pensare nos
- Suae crumene maximo compendio.
- Lectorum ut ille maximo dispendio.
- Contraxit opus id, imposuit et omnibus.
- Poena irrogetur huic ut non gravis tamen,
- Tantum esse dignum dixerim suspensio.
- *Ἄρα πάλιν τὰ μὲν γλῶσσαι πάντας ἐπιστάτας*
- *Ἑλλήδας τὴν ἐπιτομήν βιβλόν.*
- *Ἄλλὰ πάλιν τὰ ἐπιτομῆν, πάντες ἐπιστάτας*
- *Ἑλλήδας γλῶσσαι ἔρα ἔπιστα τὰ μὲν.*

"Non potuisse me a Musa meam impetrare, ut de tanta epitomographi injuria tam longo tempore sileret, testatur est publice posterior illius operis, quod Thesaurus Ling. Gr. inscriptum est, editio.

Quidam *ἐπιτομή* me capite tenus absidit enim.

ἔργον enim a scapula, quae nomen est illius epitomographi, duobus modis in vocabulo *scapulis* et in voce *capulis*." pp. 352-61.

"Inquisitione interim comparatum est, ut ille, qui orbem literarum opulenti Graeciae gazis locupletaverat, ex sui Thesauri copia sibi pararet inopiam. Ea de re satis conqueritur in epigrammatibus priori Thesauri editioni praefixis." p. 362.

"At aliquatenus ex exemplarium distractione suarum fortunarum dama potuisset resarcire, nisi Jo. Scapula² omnium famulorum infidelissimus illam praecidisset. Quis autem crediderit virum tam bene de omnibus meritum suique in publica commoda adeo prodigum suo capiti inopiae periculum arceret non potuisse! sed aliquando uti prohibita, ita litera *laudatur* et *algerit*." p. 364.

"Quoniam autem hic in Jo. Gratoni mentionem incidit, nolo ejus³ Epistola ad Frid. Sylburg. misse (cum ille huic de Aristotelis editione consulere) locum praetermittere, ubi notat quoddam Aristotelis verbum in Gr. Henrici Thesauri omitti. "Tertius idem ostendert, quibus locis Aristoteles usus esset eodem sive iisdem verbis et phrasij praescriptum obscurioribus, ut per collationem eliceretur eorum sensus, ut nullus esset usus Lexici Henr. Stephani, qui neque illos tertij problematicis⁴ *προσφωτισμελῶν* dignatus est mentionem facere." Tantum tamen abest, ut ob aliquot voces in Henrici Thesauri desideratas eum negligentiae insimulet, ut ejus potius industriam suscipiam, quod plures non desiderant. In quam immanem molem excresceret, quam inexhaustos labores, quod Herculeo huic operi invigilantes viros, quot annos sibi deposceret Thesaurus, qui universa Graecorum omnium Auctorum vocabula varisque ipsorum significationes complecteretur! Quo autem operis huiusmodi, quod frustra expectetur, levius paulatim fat desiderium, optandum est, ut vir quisque literatus, quas sibi inter legendum obvias voces in Thesauri vulgaris omitti animadverteret, in suo reponeret⁵ adversaria, in usum aliquando publicum inde exponendas. Mihi rudi quidem, sed literarum amantissimo veniam dent erudit, si cupiam, ut nequis Auctorem veterem editurus se opere proposito defunctum putet, modo ipsum nitido character, charta magnifica, notis luculentis ornatu excudat eraverit, nisi non insulsum iudicem sed Lexicon ipsi Auctori peculiare accommodet. Sic Passori Novi Testamenti, *Zenil*. Porto Herodoti, Theocriti, Pindari Lexicon debemus." pp. 388-9.

"Hujus anni 13. Cal. Oct. publicavit Paralipomena Grammaticarum Gr. ling. Institutionum; item Animadvy. in quosdam Grammaticorum Gr. traditiones: Hoc vero opus usque ad Pronomina tantum peduxit. In poginaria numeris remisit lectorem ad Enoci Grammaticam: labores sui parentis editi literarios, quos (forsan magis quam decuit virum modestum) ostentat, dictitans se in suo Thesauri viam errantibus monstrasse: timidus, ne a se ipso degenere eum dicant, qui scripta ipsius vel a limine subtrahant. Et certe nemo superius de suis operibus tam invidiosus quam huic lectorum monet. In his Paralipomenis vehementer invenitur in Scapulam, qui Thesauri Graeci epitomen Lexicon Gr.-lat. novum inscripsit; et in eum, qui Lexicon quoddam adiecit ad calcem Bibliorum, quae Antycripae edita fuerant tribus Linguis Hebraicis, Graeca, Latina; omnia enim fere illa vocabula, quae in sui Thesauri Prolegomenis ex errore et feda ignorantia nata esse ostendert, ideoque procul amandant, partim ab hoc, partim ab illo revocata sunt. Petram Antesignanum vocat antesignanum eorum, qui majore audecia vel potius temeritate quam Gr. ling. cognitione instructi ad scribendam Grammaticam accesserunt. Id exemplis probat passim,

¹ Pag. 51. 220. ² Almeoov. p. 74. ³ Goldast. Centur. Epistol. Philol.

⁴ Haec vox occurrit in Arator. Problem. pag. 2. lin. 19. Edit. Sylburg. Francof. 1555.

⁵ Didericum Hoesbium audis dicentem, nisi viam quendam doctam ostracidae bina volumina vocum, quae in H. Stephani Thesauri non reperiantur. ⁶ Lege dial. de institut. ad lect. p. 2.

sed præcipue in Notis, quas dedit de Nominum Generibus. Notat Frid. Sylburg. magnam habendam gratiam tam bene Gr. ling. cognitione instructo, ut pullo magis discipulo nec ipse nec fortassis alius posset gloriarî; eum tamen sic fastidiatè sive quod unus omnia nequeat animadvertere, plures Antesignani errores innotendos reliquisse. Nec quidem id dissimulavit in suis ad Antesignanum Notis* Sylburgus, cui visum est quædam ex his Paratip. excerpta marum notarum calcei atterere, et tyrones doctissimi sui Magistri veris, quo etiam tunc præceptore delectabat, erudire. Henr. Stephanus merito quidem Clariorum et Antesignanum reprehendit, quod ß Vita, et ß Ita pronuncient. Eum tamen interim miror (Deux Dialogues, æc. p. 460.) scripsisse theoseveia pro Græco *θεοσεβεία*, pp. 419-21.

"H. Stephanus Epistol. ad Danes. ante Macrob. 1585. 'sperabam fore, ut quædam Macrobiî, que nondum in lucem prodierant, [de differentiis et societatibus Græci Latineque verbi, sed potius ex eo, quem ita inscripsit, libro excerpta] in hac editione in publicum venirent, et tibi a me dedicarent. Sed quum me ipsum ex veteri P. Pitheci exemplari ca. describere necesse foret; quod neminem invenirem, cui hoc munus inongerem, et alia tamen rebus occupatus essem, unam tantum partem descripsi, alteram, quam *επιόρασις ἀρὰ τῶν κεί τῶν ἀρχαιοτέρων*, descripturus. Macrobiû præfatiancula illi tractatui præfixa est hujusmodi Græcæ Latineque ling. etc. In hoc libello multa sunt que nobis aliunde fateor esse nota; sed sunt et quædam a paucis fortasse animadversa. Sunt profecto nonnulla, que meum iudicium confirmant de ea Græcorum vocum in certas classes distributione, quam in meo Theatro secutus sum. Hoc *επιόρασις* cum meo ejusdem vice argumenti editurum me propediem spero: quum primum autem prodit, ejus exemplar a me accipies." pp. 470-1.

"Fr. Sylburg. in Epistol. ad Huhl. Fugg. ante Not. ad Pausan. 1583. 'oro, ut quanto diligentèr conatu susceptus a me ac confectus est hic labor, tanta tu illum benignitate in tutelam tuam recipias, non aliter ac si vel a Xilandro, vel ab Henr. Stephano, Claris, et tibi caris viris (quorum hoc præceptore, illo amico uti mihi contigit) hic cum Pausania comitatus ad te mitteretur.'" p. 471.

"Seculum hoc ab humani generis redemptione decimum quintum partem sunt inter se Robertus pater et Hénricus filius; Id scilicet illius natalis inchoaverunt, clausit hujus obitus: in quibus ('quod in Typographis rarissimum) conveniunt fides et literatura: '* In eo enim hominum genere vulgaris sæpe literatura occurrit cum bona fide conjuncta, aut cum magna ignorantia major conjuncta perfidia.' In Roberto tamen uti longe minor sui ostentatio: que omnino inferior in re literaria typographicæ peritia ac industria, ita major in ægnescendo, quicquid opis ab aliis accepisset, prohibita quædam et ingenuitas sæpius, quam in Henrico, apparuit. Ille in Thesouro Latino quot doctorum* virtutum recenset nomina, quorum sudio usus est: hic in Græco Frid. Sylburgii non meminit, '* qui cum adulescenti egregie, ut potissima Gr. Thesauri pars ejus labore constat.' At quia Thesauri ille (qui cum patris Latino collatus posterioribus fere) reliquissimum omnium, quæ prægri, operum principatum tenuit, honoris laudive, cujus semper fuit auditor, ætiam solum præter patrem, quem operis illius inventorem et magis ex parte architectum* agnovit. Præterea forsitan eum puduit se a suo discipulo adjuvum fieri: inquam præceptori maxime id gloriæ veritatis, si eum instituerit discipulum, a quo in suis studiis auxilium aliquando mutaret. *Antea nihilominus observatum est ab Henrico eorum, qui ipsi adjuutores fuerunt, mentionem factam." pp. 482-3.

Mic. Maittaire inter * nonnulla, quæ ad H. Stephanum et Patrem Robertum spectant, ex Scalgeranis collecta, hæc habet:

"H. Stephanus non solus fecit Thesaurum: plusieurs y ont mis la main.—Sylburgius à travaillé au Thesour Grec d'Henry Estienne." p. 489.

["Vastum illum creditivus Gr. Thesaurum," ut ait L. C. Valckenarius, "non ab unis Stephanis, sed collata plurimum opera, fuisse congestum, monuit vir summus, T. Memesthusius ad Lucianum Promethea, Operum, cum etiamnum sub prelo sulant, Vol. I. p. 191," et ante Hemsterhusium id ipsum non latuerat divino Scalgero, quem vide in Scalgerania." *Obs. quibus via monstratur ad Origines Græcas investigandas, et Lexicorum Defectus resarciendos.* p. 31.]

DE VERBIS GRÆCORUM MEDIIS COMMENTATIONES

L. KUSTERI, J. CLERICI, S. CLARKII, et E. SCHMIDII,

Recensuit, auxit, suamque adjecit Chr. WOLLE.

Editio altera, correctior et locupletior. Lipsiæ, 1752, 12mo.

[Prima hujus libelli editio apparuit sub hoc titulo—*Chr. Wallii Collectio quatuor de Verbis Græcorum Mediis Dissertationum. Primum L. Kusteri ad Exemplar Lugd. Batavum deinde Verbis describendam curavit, alteram J. Clerici e Gallico Latine vertit, tertiam Erasmi Schmidii, notulis exactis, itrem edidit, quartam denique excerptis, cum notis, tum profanis, illustratam ipse adjecit. Lipsiæ, 1733. 12mo.* Notule in *Jo. Clerici Dissertationem*, tunc incluse, quibus subjuncta est vita D. (i. e. Dresigii) inveniri possunt in libro, qui hunc titulum fert—*Segm. Fr. Dreyßigii Commentarius de Verbis Mediis N. T. nunc primum editus cura Jo. Fr. Fischeri. Addita est, præter Lud. Kusteri libellum, Jo. Clerici Dissertatio de eodem Genere Verborum Græcorum e lingua Franco-Gallica in Latinam conversa. Lipsiæ, 1735. 12mo.* In Præfatione hujusce libri p. xvii. hæc verba scripsit J. Fr. Fischerus:—'Ac Kusteri quidem libellus, hunc enim primo loco poni ipse Dresigius voluerat, quam Alberti, Horrei, aliorumque Græcæ doctissimorum hominum, puncta dudum præter, laudibus meis non eget, Clerici scientiam linguæ Græcæ et si aliquid mediocrem constat fuisse, tamen dissertationem ejus *de Verbis Græcorum Mediis* non placuit omittre, partim ut intelligerent omnes, quam partim, recte contra Kusterum disputaverit, partim quia Dresigius eam se e lingua Franco-Gallica in Latinam conversam addi optaverat.'

* H. S. in Spielleg. ad Xiphilinum. præf. Ad Sylburgium quod attinet, si eum laudare non amsim, quoniam cum ejus laude mea conjuncta esse, atque adeo in me, quem habuit novo quodam more dominium simul et præceptorem, (quod ille beneficium pro sua ingenuitate agnoscat) redundare videtur, etc. Rhodoman. Poesis Christ. Præf. Neand.—Henr. Stephanus meritis in temp. literarum per Europam celeberrima, et discipulum ejus F. Sylburgum.

* Nuncel. in Epistol. ad F. Morel. 1586. Cal. Apr. data.

* Lege prius, p. 41.

* Melch. Adam, in Vit. Syll.

* Lege prius, p. 89.

* Lege prius passim in vita H. S.

VIRO CLARISSIMO PETRO WESSELINGIO

S. P. D. C. WOLLE.

NOVA PREFATIO.

Hic liber, quem nunc iterum exire jubeo, non tibi uni, VIR CLARISSIME, dedicandus erat, aut nemini. Priori editione, sine hac solenni formula, is, qui Græcas literas amat, tradideram. Quidni et alteram, hac sine comite, usui doctorum hominum consecrare potuissem? At enimvero singularis extat causa, propter quam TE, VIR CLARISSIME, hunc tibi librum, si quis alius, nec immerito, vindices. Tuo etenim nutu consilioque, immo etiam impulsu, quem mihi literis, omnis humanitatis plenissimis, senel atque iterum non significasti modo, verum etiam declarasti, accidit, ut manum operi admovebam. Vellem, ut CL. HERMSTERIUS hanc in se curam suscepisset; nec enim dubito, quin meliora præsulit fuisset. Ego vero, colorationi TUAE tam prompte paratogue obsecutus, oro TE, VIR PRESTANTISSIME, majorem in modum, ut, quem tibi debeo, librum serena fronte accipias, qui, una cum auctore suo, totus TUUS L. M. G. esse cupit. Verum permittis etiam, PRO TUA in me humanitate, ut hæc dedicatio simul præfationis sustineat locum. Qua quidem in re ipsum TUUM sequor exemplum. Te enim *Diatribam TUAM, de Judaorum Archonibus*, eleganter conscriptam, egregio viro, d'Orville, Musis nuper, mature nimis erepto, in præmissa præfatione sacram esse voluisti. At fortasse, lentum hæc nomen esse, dicis, quam TE, in luce civitatis erudite jam diu viventem, tam sero colam. Sed, quem ego animo diu jam observavi, cum nunc publice quoque colo ac suspicio. Audi, quæso, me, rationem tibi, viro in Græcis literis hodie præcipuo, et non solum cultoris Hollandiæ, verum totius etiam literati orbis lumini, hujus quilibet libelli, in quo vis *prima ac propria*, hoc est, *reciproca Verborum* apud Græcos *Mediorum* munus, accurate reddituram.

Quinque quoque exhibentur volumine *Disertationes, de Verbis Græcorum Medii* cum cura elaboratæ. In his principulum ducit CL. KUSTERI libellas, qui *utilissimus a P. HORREO* jure meritoque nominatur.* Hunc et *notæ meæ, et notæ accessionibus* locupletavi, quas ex Atticis maxime scriptoribus diligenter excerpti, rursus verborum *mediorum vere propriæ mediam* tam firmis rationibus corroboraturus, quas omnem præcidit dubitationem. CL. CLERICI dissertationem, et Gallicæ Latine jam olim a me veram, iterum legi, et paucis, ubi opus erat, correxi; imo et opus, quas KUSTERI viri exitibus opponere ausus est, penitus conficere nolitus sum.

Hæc nova sequitur *Disertatio*, nunc in Germania primum luci, quod sciam, exposita. Est ea viri inelyti, S. CLARKII, S.T.P. quam ex ejus *literatissimis annotationibus*, quibus *Hiada Homerica* ornata et illustrata, describere opere pretium duxi. Hic illustris Magne Britannie Theologus, cum variis sacris, quas scvit, libellis et controversiis; id quod TE, VIR CLARISSIME, non præterite juro: tum vero etiam inter Græci sermionis cognitionem, celebre sibi nomen peperit. Is, ut conjicio, KUSTERI fontibus suos irrigavit hortulos, quippe qui diu in hac cultissima vixit insula; nec vero KUSTERI liber ipsum fugere potuit. *Notula* in ora subjecta *meæ* quoque sunt, quas vero addere non alicui erat.

Et Schmidii scriptunculam, quam TU a me abjici volebas, nostrates a me flagitant, ne inter perituras ea claritas referretur. Equidem faciem me præbui ad parendum his monitoribus, quoniam hic vir inter eos, qui in Germania Græcas literas ornant, primum facile locum promeretur. Nec vero hic omitti debuit SCHEMIDTI commentatio, quia nunc et emendator, et *notis accessionibus* aucta prolixi, quas ex alio ejusdem libro peti, quoque *reciprocam* verborum *mediorum potestatem* confirmant. Hæc enim illi, nec opinanti, suboluisse videtur. Restat, ut de *mea* quoque commentatione non nihil adiciam. Relegi enim haud segner, castigavi, lectissimisque Novi Fœderis exemplis copiosissime *reddidi ac distinxerem*, *where sentio*: hæc *Disertationes* nunc sunt ejusmodi, ut ad majus robur virtutis se proprie verborum, quæ a Græcis *MEDIA* dicuntur, conciliandum nil amplius addi posse videatur. Tirones, et qui toti adhuc alieni Græcis in literis sunt, vim tot copis munus facile hinc poterant discere. At peritioribus quoque viris suam diligenti scientiam commoda hic offertur occasio. Homines quosdam Græce doctissimos, ubi locus fuit, nominatim protuli, quos ista præterit notio, vetustis Græcæ lingue magistris non ignota. KUSTERUS enim non excogitavit eam, et ex suapte fixit ingenio, sed e tenebris, quibus aliquandiu septa fuit, in lucem revocavit, et, qua valuit, auctoritate roboravit.

Habes igitur, VIR CLARISSIME, totius rei propositæ rationem ante oculos positam. Neque vero *novum spernem* *judicem*, quo scripta, hoc volumine comprehensa, insigere malui. Quia primum *Disertationum* designaveram nomine, ea nunc *Commentationes*, re bene putata, nominavi, quia perpetuis a me commentariis hic illustrata reperiantur. Gaudebo, si expectationis TUAE, quod satis est, fecero. Te etenim susatore et auctore, hæc repeti editionem, et nova arte adornavi. Vale, mihi que fave. Dabam e museo, Lipsiæ, Non. Sept. CCCCCLII.

PREFATIO PRIORI EDITIONI

PREMISSA NON NIHIL AUCTIOR.

LECTORIBUS GRÆCARUM LITERARUM STUDIOSIIS

S. P. D. CHRISTOPH. WOLLE.

Quod veteres olim Romani omnibus rebus gerendis, quod bonum, fastum, felix, fortunatumque esset, præfabantur, illud non præsentis quatuor dissertationum de verbis Græcorum Medii conscripturarum collectioni promittimus optatum. Primum LEBOLDIVM KUSTERUM, Regis Inscriptionum Academicæ quondam Socium, cumdemque in Græcis literis haud vulgariter eruditum, agnosco auctorem, atque Parisiis Anno CLXXXIV, lucem aspexit, sua viro et Lugd. Bat. A. CLXXXV, iterum edita est. Nos, hæc altera editione duce, formis illam deum describendam curavimus, eo quod jusse, sic ut auctori, ut exempli hodie apud nos inveniantur, eaque, ut supra libello comenda. Quoniam vero gratiam a viris Gr. petitis *Vir. clariss.* hæc inierit scriptio, ut argumento sunt hæc, quibus ipsam certatim nos prosecuti. Insuper omnium mihi sit JO. ALBERTI, qui: *inspicit, inquit, auream Vellulam CL. L. KUSTERI de Verbis Medii*, et reliqua.* Hic nimirum *res reflexivam*, hoc est, ex actione in passivam committam, verbus Medii, nova, ut videri voluit, arte significatum ivit. In hac nihil emendandi editione, paucis lexiota quædam, quæ, ut fert opinio *mea*, operaturam admitteret incuria.

Altera est JO. CLERICI, viri celeberrimi, disertatio LUD. KUSTERO opposita, in qua, haud scio an invidiâ fortassis ductus verba dari Media proterius negat, eorumque tempora, quæ vulgo a grammaticæ artis magistris recipi-

* Trajecti ad Rhenum, CLXXXVIII. S.

* In Observat. Crit. in Thucyd. p. 468.

* Hæc in *Hiada Græcæ et Latine. Annotationes in usum Principis Regii, Ducis de Cumberland, scriptis atque editis. Vol. I. ipse Pater, S. Clarke, S.T.P. editit Londini, CCCCXXXI. S. At Vol. II. Filii ejusdem nominis, S.R.S. addidit, quæ imperfecta supersunt. Londini, CLXXXVII. S. Prædit etiam idem liber in forma octavo, sed hæc majus exemplum descripta, copia quidem totam editionem possideo, Londini, CLXXXII. S.*

* In Observat. philol. in Satius N. F. libro, p. 8.

untur, partim ad *activam*, partim ad *passivam* revocant formam. Hoc ejus judicium ex aliqua literarum ejusdem ephemeride excerptimus. In nostra autem conversione nihil, præter paginas ex KUSTERI libello excitatas, commutavimus. Quas nimirum ex Parisiis excitavit ille, eas nos ex hac Lipsiensi nostra excitavimus editione.

Tertia est programma ELSAII SCHEMIDII, Gr. L. olim Professoris Vitemberg. in Gr. sermone præcipui, academi- cum, in quo et *activam* et *passivam* verbis Mediis attribuit potestatem. Nostra cura quædam accesserunt notula, in quibus *reflexionem* significationem exemplis, que SCHEMIDIUS in medium protulit, plerique omnibus rursus asserere consti sumus.

Quartam, eandemque ultimam, dissertationem proprio studio elaboratam addidi, in qua Cl. CLERICO me obiecti, veram KUSTERI opinionem descriptis declaravi pariter, atque ostendi, Media verba et *activam* et *passivam* omnino, at in prima tamen proprieque *reflexivam*, adsciscere virtutem. Testes citavi et sacrorum, et exteriorum, auctorum locos, quos magnam ad probandum vim habere intellexi. Quo labore id me potius consecutum, ut et eruditus KUSTERI libellus adversus omnia, que obducuntur, dubia satis abunde sit communis, et sanum ferri judicium possit, quid de vera verborum Mediorum potestate statuendum esse videgatur. Idoneam hanc nactus occasionem, KUSTERO etiam satis me fecisse judico, qui atticæ elegantie, Mediis interdum Verbis passivam vim attribuentis, nulla in sacris NOVI FŒDERIS tabulis reperiri vestigia, non erubuit profiteri. Luc. II. 12. varians hæc occurrit lectio *επιφανεσ*, probatio autem est *επιφανεσ*. Illam admitti posse idcirco vir negat doctus, quod atticæ lepores in novo testamento haud liceat venari. "Nam licet," inquit, "satis speciose dici possit, ut *επιφανεσ* more Atticorum, apud quos verba verum, ut notum est, aliquando passivorum vim funguntur, ibi positum esse, pro *επιφανεσ*, tamen id subtilius est, quam verius; nam in novo testamento ejusmodi elegantie atticæ non reperiuntur." Nos eandem aspernamur legendi rationem, eo quod meliorum codicum haud fulta sit auctoritate. Verum atticæ illius venustatis aliqua, relictis aliis, communicavimus exempla. A. BLACKWALL, cultioris Angliæ decus, eandem ob accusationem KUSTERO diem dixisse, et animadverto. Verba, que ipsi opposuit, hæc sunt: *ἀπορρηθῆναι τὸν Μωϋσῆν τῷ γερουσί*, Luc. II. 5. *κάρτες εἰς τὸ Μωϋσῆ ἐβάρησαν*, ubi, necesse quoniam, legere maluit *ἐβάρησαν*, 1 Cor. x. 2. ac denique *ἀναγίγνωσκει τὸν προφητῶν*, Ep. ad Philem. 20. Causa, quam agit doctus, Anglus, bona est, et nos ipsi ab ejus stamus opinione. Verba vero, quibus eam corroborat, *ἀπορρηθῆναι* et *ἐβάρησαν*, vim rectius obtinere *reflexivam*, in nostra cæcensu dissertatione, licet ultro libenterque concedamus, eas passive et converti Latine posse, et a multis etiam conversa esse. Ad verbum *ἀναγίγνωσκει* quod attinet, istud quoque, si per optarem, ut *frui te queam*, reddatur, passivam amittit potestatem.

Errat haud dubie, qui mihi obijciat, plura me ex antiquis Græciæ scriptoribus colligere debuisse documenta. Equidem largior, me potuisse: verum, quoniam angustioribus his ipse me circumscripterim limitibus, nemo erit, qui copiam a me desideret majorem. Causam rei, scio, tetigit acru: ea, que hic tradita sunt, et veterum auctorum, et Novi etiam Fœderis, jubarunt lectionem. Atque hoc ipsum propositum erat mihi, quam ante aliquot annos fidem meam in publico quodam librorum indice darem, ejusmodi me laborem suscepit. Aliis autem studiis quum adhuc vacarem, eam tunc potui demum liberare. His factis fundamentis superstruam it, quibus in delictis etiam, pluribus exemplis eruditum locupletare orbem. Hoc equidem mihi dubitans discrixi, cum multis operam haud sane parum profuturam. Adjuvencum, ut ipsa explanata, indices, quos, quum antehac, in KUSTERI etiam commen- tatione, desseent, ipsi conferre consultum existimavimus. Errata operarum, que pauca sunt, eruditus, idemque humanitatis studiosus, lector facili emendabit negotio.

Plura dictis addere pro chartarum haud licet angustias. Pietas vero admonet, ut pro singularibus, que Græca hodie lingua capi, incrementis, Deo immortalis gratias persolvam, et, ut ea studia me exolescere apud nos sinat, sed, quemadmodum adhuc, ita in posterum servet nobis pariter ac scriba posteris, etiam atque etiam oram. Dab. in Acad. Lips. IPSIS ACADEMIS MAII, A. P. B. G. C1830CCXXIII.

LUDOLPHI KUSTERI
DE VERO USU VERBORUM MEDIORUM
APUD GRÆCOS DISSERTATIO

ITERUM ERUDITE CIVITATI
TRADIDIT CHRISTOPHORUS WOLLE.

PREFATIO AD LECTOREM.

PAUCIS te volo, Lector. Exposui in hoc libello de verbis Mediis Græcorum: que duplicis sunt generis. Alia enim indole et significatione ab Activis nihil differunt (que comparare possis cum Verbis illis, que Latini Deponentia vocant): alia vero differant. Per posterioris generis Verba Media intelligo ea, quibus constans usus certam attribuit significationem, quam Activæ eorumdem Verborum Formæ minime inesse, omnibus notum sit; vel saltem, si id antea observatum non fuit, a quovis, qui animum attendere voluerit, observari possit. Ex. gr. *κείνη*, in Medio, significat plangere: quo sensu Activum *κείνη* nunquam usurpavi, neminem fore credo, qui negare ausit. *Φερόμενος* notat cavere: que significatio a Forma Activâ hujus Verbi prorsus aliena est. *Προσπελάσσει* interdum significat, cibum vel potum capere: nunquam vero Activum *προσπελάσσει*. *Μεθίσκομαι* notat concludere: at *μεθίσκος*, locare. *Δεικνύμενος*, nutum accipere: *δεικνύω*, nutum dare. *Θέλω* *εὐθέως*, pigrus accipere: *θέλω* *εὐθέως*, dare pigrus. *Επιείχει*, urgere, impellere: *επιείχεται*, festinare. Sic *ἀναγίγνωσκει* significatione constanter differt ab *ἀναγίγνωσκει*, ab *ἀναγίγνωσκει*: *σπερμαίνω*, a *σπερμαίνω*: *ἀρπάζω*, ab *ἀρπάζω*: *ἀρπάζω*, ab *ἀρπάζω*: *κέρω*, a *κέρω*: *ἀφροσύνη*, a *ἀφροσύνη*: *δύσκολος*, a *δύσκολος*: *ἀπορρηθῆναι* ab *ἀπορρηθῆναι*: *ἀναγίγνωσκει*, a *ἀναγίγνωσκει*: *προσπελάσσει*, a *προσπελάσσει*: *ἀγένητος*, a *ἀγένητος*: *ἀγένητος*, a *ἀγένητος*: *θέλω* *εὐθέως*, a *θέλω* *εὐθέως*: ut cetera alia omittam, partim in hoc libello adducta et exposita; partim apud veteres scriptores variis in locis obvia. Hujusmodi igitur Verba Media (cum quibus tantum hic mihi res est) ab Activæ et Passivæ certo limite esse discretâ, et vim necesse mere activam, neque necesse passivam, sed ex utroque genere mixtam, illis inesse, clare, ut fallis, demonstravi. Mixtio autem hæc in eo consistit, quod Activæ Verborum Mediorum non transeat in alium, sed reflectatur in ipsum agentem, et sic idem sit agens et patiens: sive quis directe a se ipso aliquid patiat: sive ab altero ubi aliquid fieri cuset, mandet, vel jubeat; et sic sponte volensque, ab eo aliquid patiat. Ex. gr.

* P. 433. * P. 473. sq. * Mill. Gr. T. præf. p. 3.
 * The Sacred Classics, Vol. II. p. 13. sq. Filium tam publice dedicam, quam hæc scriberem, me hunc elegantem librum Latina civitate donatum esse. Dis jam est, quod eadem meam liberavi. Ac nemo est hodie, quem fugiat Blackwalli Critica Sacra N. T. etæ Anglice Latine a me verba, et ut Hermeneuticam N. F. eouitem dedi.
 * Tom. II. p. 492. s. edit. Latina. In observationibus, quas hic subjeci, contra Cl. Britannum etiam disputo.
 * Priori verbo que Kusterus vim reciprocam monstrat, p. 117. s. alteri vero non ipsi eandem vindicavimus, p. 333.
 * Tunc etiam hæc formata bene prevocari et affirmari apud Græcos mixta: *ἀγένητος*, ita illi, que optas, contingant! Lucian. Icarionum, II. 30. 775. Idem Pseudoep. III. 27. 54. *ἀγένητος*, *ἀγένητος*, ita illi, ut, his frui liceat, S. Ignatius voce locum nullis in locis una est, id quod perclare locutus Jo. Pearsonus, Præsul Cæstriniæ, in Jundiciæ Ignat. c. 13. p. 433. s. Tom. II. edit. Amstel.

κλῆσαι, in Activo, est, tundere, sive percutere alterum: at *κλῆσθαι*, in Medio, se, vel pectus suum in luctu tundere, sive percutere: quod Latini ana voce appellant plangere. *Φυλάσσει*, est, custodire, vel observare alterum; at *φυλάσσειν*, in Medio, custodire, sive observare semet ipsam: quod est, si snum species, cavere. Propriam igitur et Reciprocam Verbi hujus vim optime exprimunt Galli, Germani, et Belgæ, in communi sermone dicentes, se garder, sich hüten, sich wagen. Ad eundem modum, *ἐρεγγεῖν*, in Activo, est, urgere, sive impellere alterum: at *ἐρεγγεῖσθαι*, in Medio, se urgere, sive impellere, i. e. festinare. *Ἀσφάσσει*, strangulare alterum: *ἀσφάσσειν*, strangulare se ipsam. *Στεφανῶσσει*, coronare alterum: *στεφανῶσσειν*, coronare se ipsam. *Λούσαι*, lavare alterum: *λούσασθαι*, lavare se, vel se alteri lavandum præbere. Et cum Accusativo, *λοῦσαι σῶμα*, alterius corpus lavare: *λούσασθαι σῶμα*, suum corpus lavare. *Ἀρνῶσαι*, ab altero injuriam, seu vim propulsare: *ἀρνῶσθαι*, a sese injuriam, sive vim propulsare. *Προσφέρειν σίτον*, alteri cibum offerre: *προσφέρεσθαι σίτον*, sibi ipsi cibum offerre: quod est ad sensum, cibum capere, sive edere. *Ἀσπράφασθαι*, nomen alterius in tabulis notari, uti ipsi cibum offerre: quod est in tabulis notandum curare: quod est ad sensum, nomen suam profiteri, veluti in censu, delecta militum, etc. Qui enim sic nomina sua profiteritur, *ἀσπράφασθαι* Græcis dicuntur. Hæc igitur et similia exempla abunde demonstrant, verbis vere Mediis eam, quam diximus, inesse vim: ut scilicet actionem cum passione mixtam, sive actionis in ipsam agentem reflexionem designent.

Notandum vero est, vim illam parum fuisse animadversam, quod in plerisque verbis Mediis Græcorum interpretandis, ex usu ling. Lat., aliarumque linguarum, sensus tantum communis et vulgaris ratio simpliciter haberi solet, neglecta propria et grammatica eorum notione. Ex. gr. *ἐρεγγεῖσθαι* simpliciter verti solet, festinare: quæ quidem interpretatio rem ipsam per verbum hoc designatam rectissime exprimit: at non propriam et grammaticam ejus notionem. Ea enim ex significatione verbi Activi ad hunc modum elicenda est: *ἐρεγγεῖν* notat urgere, impellere: *ἐρεγγεῖσθαι*, in Medio, urgere, sive impellere semet ipsam: quod festinatote facere solet. Ex hoc nimirum interpretandi modo facile intelligitur, certam vim reflexivam (licet enim mihi barbaro hoc vocabulo compendii gratia nli) verbo Medio *ἐρεγγεῖσθαι* inesse. Sic *μαθῶσασθαι*, si simpliciter vertatur conducere (propt ex usu ling. Lat. verbi solet et debet) non videtur habere vim mediam, sive reflexivam, sed mere activam. At vero si Lectori primo in animo revocaveris, *μαθῶσαι*, in Activo, esse, locare aliquid alteri: et deinde ostenderit, significationem hanc transitivam per verbum Medium *μαθῶσασθαι* mutari in reflexivam, ad hunc modum: Locare sibi aliquid per alterum; vel, facere sibi aliquid locari ab alio, et sic locatum ab eo accipere: quod brevis et magis Latine dici solet, conducere: facile apparebit, in negotio locandi et conducenti, eum, qui conducti, tam sustinere personam patientem, quatenus ab altero sibi aliquid locari sinat, sive locatum ab eo accipit; quam agens, dum alterum inducit et impellit, ut sibi aliquid locet. Unde sequitur, *εὐ μαθῶσασθαι*, esse verbum vere Medium, neque vi sua reflexiva carere. Eadem est ratio verborum horum, *δανείσασθαι*, *χρησῶσθαι*, *τιμῶσθαι*, *θεῖσασθαι*, etc. Nam *δανείσαι*, in Activo, significat, mutuum dari: *δανείσασθαι*, in Medio, facere sibi mutuum dari, sive mutuum accipere. *Χρησῶσαι*, commodare: *χρησῶσθαι*, facere sibi commodari, sive commodatum accipere. *Τίμαι*, solvere, quod debitum est: *τιμῶσθαι*, facere sibi solvi debitam penam, i. e. punire, ulcisci, vindicare. *Θεῖσαι* *ἔθρομαι*, dare pignus: *θεῖσθαι* *ἔθρομαι*, facere sibi dari pignus, sive pignus accipere. *Θεῖσαι νόμον*, alii legem ponere, sive ferre: *θεῖσθαι νόμον*, legem sibi ferendam curare: quo sensu nimirum populi liberi, ut Athenenses, Romani, etc. qui legem sibi a Legislatore ferendam curabant, sive qui legem jussu suo latam libenter et sponte accipiebant, apud scriptores Gr. leguntur *θεῖσαι νόμον*, in Medio; non vero *θεῖσαι νόμον*, in Activo: ut suo loco fusius demonstravimus.

Ex hæc igitur manifeste apparet, præcipuum disputationis meæ caput, (dari nimirum certa Verba Media, quæ tam significatione, quam natura et idole, a Verbis Activis et Passivis differant) a nemine in dubium vocari posse. Quod si igitur veram differentiam hujus rationem, in quibusdam Verbis obscure tantum et confuse antea cogitavit, in plerisque vero penitus ignoravit, recte exposui, et ex tenebris quasi in lucem protraxi: operæ pretium me fecisse existimabo. Hæc autem de re penes candidum, neque livore corruptum Lectorem, iudicium esto. Eos vero, qui animo carpendi potius, quam discendi, meæ lecturæ sunt, rogatos velim, ut certa ab incertis et dubiis separent, neve, si forte paucis in locis nove inventionis amor me plus æquo indulisise senserint, in ceteris quoque idem mihi accidisse, vel sibi, vel aliis nimis temere persuadeant. Certissimum enim est, ut jam diximus, dari Verba quædam Media, quorum differentia a Verbis Activis et Passivis non sit imaginaria et adumbrata, sed vera et solida: neque minus certum est, differentiam hujus rationem in mixtionem quadam actionis cum passione, sive in actionis reflexione in ipsam agentem, consistere. Hæc igitur si ita se habet: quod ad summam saltem disputationis meæ attinet; res salva est, et extra controversiæ aleam posita: neque ego ab iis, qui hoc opusculum lectione sua dignum judicaverint, quidquam amplius mihi concedi postulo.

Præterea monendus est Lector, non debere nobis opponi auctoritatem recentiorum scriptorum Gr., ut Plutarchi, Ælian, Herodiani, Heliodori, etc. Illos quippe in adhibendis Verbis Mediis ab usu veterum illorum et probatissimorum scriptorum, qui soli pro recte loquendi norma habendi sunt, interdum discedere observavi. Ex. gr. inter *θεῖσαι* et *θεῖσθαι νόμον* hanc diximus esse differentiam, quod *θεῖσαι* dicitur de Legislatore: at *θεῖσθαι νόμον* de Populo libero, qui ipse Legem sibi fert, sive (quod eodem redit) qui Legem a Legislatore sibi ferendam curat. Plutarchus tamen in Poplicola, et in Pericle, *θεῖσαι νόμον* etiam Legislatori tribuit. Ergo (dicit forsans aliquis) differentia illa nulla est. Sed, qui ita argumentabitur, incertum suum prodat. Nam ego differentiam hanc probavi ex Demosthene, aliisque florantibus adhuc Græciæ scriptoribus: quibus auctoritas Plutarchi opponi, vel præferri non debet. Ex iisdem ergo scriptoribus, quod sententiæ nostræ sponsors dedimus, arma contra nos petenda sunt. Et poe, unum atque alterum apud illos reperiri locum, in quo memorata differentia non videtur esse observata: non tamen ideo causa ceciderit. Nam paucis locis haud tuto creditur, quam agitur de refellenda sententia, pro qua infinita pœne exempla militent. Idoneo ergo exemplorum numero saltem opus est, quo persuadeamur, *θεῖσαι* et *θεῖσθαι νόμον* promiscue et sine ullo discrimine ab optimis scriptoribus adhiberi.

Quod autem de *θεῖσαι* et *θεῖσθαι νόμον* hic diximus; de aliis etiam verbis et phrasibus, in hoc libello propositis, de quibus quidem controversia aliqua moveri posset, (nam sunt multa extra omnem controversiæ aleam posita) Lector dictum putet.

LUDOLPHUS KUSTERUS

DE VERO USU VERBORUM MEDIORUM APUD GRÆCOS,

EURUNDEMQUE DIFFERENTIA A VERBIS ACTIVIS ET PASSIVIS.

SECTIO PRIMA.

1. **VERBA Media** apud Græcos sic appellata sunt, non tam quod terminationem partim Activam, partim Passivam habeant; neque quod interdum Active, et interdum Passive significant; quæ est communis Grammaticorum opinio, vel potius error: sed quod actionem cum passione mixtam denotent, et sic inter Verba Activa et Passiva revera Media se habeant; et utriusque Formæ ita affinis sint, ut tamen ab utraque discrepent. Loquor autem hic de Verbis vere Mediis; nam sunt nonnulla, quæ terminationem quidem habent Mediam, at significationem mere Activam;

similia illa, quae *Deponentia* apud Latinos vocantur. Excipio hic etiam Præterita Perfecta, et Plusquamperfecta Verborum Mediorum; quippe quæ naturam et indolem reliquorum Temporum Formæ suæ non sequuntur, sed eam terminatione, etiam significatione mediæ exiunt, et vel activam, vel passivam tantum vim habent.* Pro his ergo Præterita Perfecta Passiva (non significatione passiva, sed mediâ,† adhibere solent Græci, et præcipue Attici; ut passim observare licet.

2. Per actionem autem cum passione mixtam, intelligo 1. eam, per quam ipsi a nobis aliquid patimur; seu quæ in ipsum agentem reductitur, et per Pronomen Reciprocum *se*, vel *sibi*, vel etiam addita Propositione, per *ad se*, in *se*, *inter se*, &c. exprimi solet. 2. Actionem, quæ ab altero in nos transit, sed volentes, curantes, mandantes, jubentes, vel petentes nobis aliquid fieri. Ad priorem speciem (at pauca tantum ex multis commemorem) pertinent Verba sequentia.

3. *Ἀποτρέψασθαι, se abstinere*, apud Aristoph. Equit. v. 906. et alibi passim. At *ἀποτρέψω*, in Activo, est *alterum emungere*; ut apud Platon. de Rep. lib. 1. *Κορὴνδρά τε περιούρῃ, καὶ οἱ ἀποτρέμεις δεύμενος, νεογὸν τε ἐμωγίτῃ, licet emunctioe opus habeas.*

Ἀποτρέψασθαι, se abstergere. Aristoph. Equit. v. 906.

4. *Ἀνορέσασθαι*, idem *se abstergere*. Aristoph. Acharnens. v. 706. *Ἦὲρ ἔγὼ μὲν ἄδραμα, εὐκρησόμενον, ἴδω, ε. 7. A.* Ubi *ἀνορέσασθαι* proprie est, *me abstergi*, vel *lacrymas sibi abstergi*; at tropice, *lacrymas suæ*; quæ significatio ex eo, quod antecedit, elicitur.† Ad hunc igitur locum Aristophanis (ut obiter hoc monemus) referenda est nota hæc Hesychi: *Ἀνορέσασθαι, ἰδούσθαι.* Idem Aristoph. Acharn. v. 695. *Ἀνορέσασθαι ἴδωρα, qui sudorem sibi abstergit.* Quod si vero quis active dicat, *ἀνορέσας ἴδωρα*, id significabit, *alteri sudorem abstergere.*

5. *Λούσας*, in Activo, *lavare alterum*; at *λούεσθαι*, vel *λούσασθαι*, in Medio, *lavare se ipsum*. Sic *Λούω το ἴδιον, lavare corpus alterius*; at *λούεσθαι τὸ σῶμα, propriè corpus lavare*. Aristoph. Plut. v. 85. *Ὅτι οἱ ἐλευσίων, ἔξωρον τυτάρου. Qui se non lavit: vel præcise, qui non lavit*; omisso pronomine reciproco; quod Latini in hoc loquendi genere subaudire solent. Epigram. lib. 2. cap. 8. *Λούεσθαι πενέτρον Ὀμήρου εἰς Βαλκίον: ad lavandum irit in balneo.* Xenoph. in Sympos. *οἱ μὲν γυμνασόμενοι, οἱ χροσόμενοι, οἱ δὲ οἱ λουόμενοι παρῆδον.* Ubi *λουόμενοι*, est *qui se lavant*; ut *γυμνασόμενοι, qui se exercerunt*, et *χροσόμενοι, qui se unctant.*

Hom. Odys. d. v. 48. *Ἐπὶ δ' ἀνομήθω βάντες ἑξέσταν λούσαντο. Se lavantur, et se lavando præbuerunt.* At proxime post de his, qui non *se*, sed *alios lavant*, dicit: *Τοῖς δ' ἐπει δὲ θύοι λούσαν καὶ χροσάνταί.* Ubi barbarum foret pro *λούσαν* usurpare *λούσαντο*, et pro *χροσάν*, *χροσάντο*, etiamsi versus id admitteret.

6. *Κεῖρας, vel ceras, tendere alterum*: quod tonsore facere solent. At *κεῖρασθαι*, vel in Aor. 1. *κεῖρασθαι, tendere se*; et *κεῖρασθαι εἶπος, tendere sibi comam*.‡ Pierumque vero *κεῖρασθαι*, est *currare se tendendum*, vel *probare se alteri tendendum*; quod sensu verbum hoc pertinet ad classem secundam; de qua infra.

Ἐραυ, et ἀμύσασθαι (ἔραυ, et Ἀμύσασθαι) *induere alium vestibus*; at *ἐραυέσθαι* (Poët. *ἐραυέσθαι*) et *ἀμύσασθαι* (Poët. *ἀμύσασθαι*) *induere se*. Aristoph. Plut. v. 937. *Δὲς εἰ μοι τὸ τραχύνω: Ἴσ' ἀμύσας τὸ ἐκαστήριον τρυφῶν.* Hom. Od. E. de Calypso, Ulysses vestibus induente et lavante: *Ἐμπαρὲ δ' ἀμύσασταν ἰδέσθαι, καὶ λουέσθαι.* Et sic passim alibi. At idem Homerus, paulo ante, v. 229. *χλοαῖν τε, χροαῖν τε ἔραυτ' Ὀδυσσεύς.* Et v. seq. *Ἀμύσας ἔραυο ἔντρο νόμφε. Se indubat.* Et Odys. γ. *Ἀμύσασθε χροάνας. Induite tunicas.* Eadem differentia est inter *ἀμύσασθαι*, et *ἀμύσασθαι*, seu *ἀμύσασθαι*: *ἀμύσασθαι, et ἀμύσασθαι*; *κερῆδαν*, et *κερῆδασθαι*;‡ aliaque hujus generis verba.

7. *Ἐραυέσθαι ἐροδύσαντα*, vel absolute, *ἐραυέσθαι*, proprie *subligare sibi calceos*, i. e. *induere calceos*, vel *calcare se*. Exempla passim obvia.‡‡ Ruric contrarium est *ἐραυέσθαι*, *solvere sibi calceos*, seu *exuere calceos*, apud Aristoph. Plut. v. 928. † et alibi.

8. *Λύω, simpliciter solvo*: at *λύωμαι, solvo aliquid eorum, quæ circa corpus meum sunt*; ut apud Aristoph. Lysistr. v. 930. *τὸν ἑσπῆρον ἑβὴ λύωμαι: Jam straphicum mihi solvo.* Callim. Hymn. in Del. v. 203. *Λύωμαι δὲ ἑσπῆρον: [Latona] terra solvit sibi cingulum.* Sola nimirum erat Latona, atque adeo ipsa sibi solvit. Et in eod. Hymn. v. 222.

* [Sic perinde est sive dicat *κατέλας εἰς κεφαλὴν*, sive *κατέλας εἰς κεφαλὴν*, a. 2. fractus sum capite, vid. Lysiam 4ta. p. 54. not. Bowerg.]

† [Præterita passiva in utroque sensu significatio videntur sæpe adhibere scriptores Attici; *ἐραυέσθαι ἴδωσ ἀπὸ τοῦ ἔγῃ*, gloriam præ vitæ eligens, Dem. Ol. l. § 6. At *ἐραυέσθαι* passiva electa, ἴσ' ἔραυσα, imperium in quod est elictus, Menorrh. l. iii. c. 3. 2. Ibid. c. 2. l. 1. &c. Πιστεύωσ ἰδούσας, fundamentum posuerunt, Isocr. Præn. p. 46. Ed. Battie, 1749. Et passiva: *πέπασας πύργου*, res excogitant, Arist. Poët. c. x. Ed. Heins. Præteritum passivum vero sensu activo vide apud Jens. Lect. Lucian. in Tyrannicida, l. ii. c. 13. Vigerus de Histiocriti §. iii. 13. Sic *χρῆς*, fecerit de; *χροσάνας, χροσάνας*, nutum accepit [male in vulgatis *Λαχρῆς, σφραγῆς*, abscque et notate etiam Salmasius, de modo curæ, p. 191.]: *ἐραυ* tetigit, male Hederic. tactus est. *ἔραυ* *πυργίον*, terra tetigit, Dem. c. Midiam, *εἰς ἰδούσας εἰς δέσ;* Quam addidit vox infamantem vicem, Soph. Ajax. ver. 206. *σὸς εἰς ἑμῶν;* *εἰς κέρως* *ἔραυ* *πυργίον*, eisdem conditionibus, quæ actus fecerunt, Xenoph. l. vi. Exped. Vid. plura apud Marki. Questione Grammatica, ad finem Suppl. p. 90. Nonnulla libet addere ex N. T. *ἐραυέσθαι*, *dedisti*, 2 Pet. l. 3, 4. *ἰδούσας*, accepit, Act. viii. 14. *ἰδούσας*, mandavit, Act. xiii. 47. *ἐραυέσθαι*, *Act. xviii. 11. λατρεύσας* 8, mandaverat, Act. xx. 13. *τετραύσας*, promissit, Rom. vi. 11. *ἐραυέσθαι*, *1 Tim. v. 1. τετραύσας*, ambulantes, 1 Pet. iv. 3. Bowerg.]

‡ *ἐραυέσθαι* in τὸ κεραυέσθαι *ἐραυέσθαι* *ἑρῆσας γὰρ τῆς τοῦ ἑραυέσθαι*, p. 261. ed. Amst. Hoc idem ex Veteri Enarratore Suidas monet.

‡‡ V. 9. Hesyh. Lex. v. 455. ed. Lugd. Bat. Cl. Alberti.

†† [Hoc monita Kusteri si proficiet poeta nostras, parcius et obscure diligentiam objiciet, Lapsus est certe vir summus ad Hamer II. v. 49.

Πῦρ ἢ ἰδὲ Πύρρατος ἕρως σου, σφῆλ τε χροῖας

Κεῖρασθαι τε σέρας

Till on the pyre I place thee; till I rear

The grassy mound, and clip THY sacred hair.

Jam vero κεραυέσθαι σέρας, totidemquæ conam MEAM. Sic enim vox *media*, sic ritus legendi portus postulat, ut mox patet, et ut ipse Popus volat, ver. 135.

Ἐπὶ δ' ἠ εἰς ἐραυέσθαι σέρας, ἢ ἰδούσας

Κεῖρασθαι

Over all the corse THEIR scatter'd locks they throw,

Ὅτις ἀνορέσθαι σου ἑσπῆρον ἀνορέσθαι χροῖας

But great Achilles stands apart in prayer,

And from his head divides the yellow hair.

Vid. et Potteri Archæol. Gr. iv. 5. Bowerg.]

‡ Hinc Hesychi nimis accurate: *ἐραυέσθαι* ἰδούσας, p. 299. ed. nov. Rectius ἴδω. † Ut ille rhyphantum hinc amicum.

‡ *ἀνορέσθαι* *τευ* *πυργῶν*, induere alium. At formæ Mediæ, quæ adduntur, induere se ipsam. Vid. exempla Aristoph. Ran. v. 1095. Av. v. 1090. Plut. 890. Acharn. v. 1023.

‡ Induo alium, est, induo me, sive, accingo me. Homerus, Euripides, Xenophon, et alii, locos præbere possunt, qui huic faveret notiam. Hæc autem in Lexico usversionibus frustra queritur. Sic *ἐραυέσθαι*.

‡ Hoc sensu Aristoph. Vesp. v. 1124. s. *ἐραυέσθαι* *σέρας*, induere sibi phatras. Refer huc *ἐραυέσθαι*, calceos sibi induere, Isocror. v. 56. et *κεραυέσθαι*, v. 540.

‡ Contra ἴδωσ, ut solvam tibi calceos, Themop. v. 1194. At *ἐραυέσθαι* *τ' εἰς*, solvo mihi, id est, exuo calceos, Lysistr. v. 940. Ergo *ἀπὸ τοῦ ἐραυέσθαι* *ἑσπῆρον*, calceos auferre, Atticus scriptor dixisset, quia huic locos de eo sanctus loquitur historicus, qui alteri calceos solvit, Matth. iii. 11.

ἡδύμην, alisque similibus, eadem vis significationis media insit: quavis id hodie vix demonstrari queat, quoniam non amplius constat de propria significatione, quam verba illorum Activa, quae usus jam dudum abiecit (si tamen unquam in usu fuerunt) olim habuerunt. Nam ad investigandam significationem Mediam nobis praere debet notio Verbi Activi: quae si vel ignoretur, vel obscura sit, latebit etiam vera vis verbi Medii. Unde Verba dicta Formae, quorum significatio Media non statim in oculos quasi incurrit, non illico pro Activo-Medio (sic enim appellare mihi licet Verba illa, quae comparari possunt cum Deponentibus apud Latinos) habenda sunt; sed considerandum paulisper, annon significatio illorum mixta est notione verbi Activi bene intellecta et perspecta, erui possit.

14. Φάλαγγα, in Activo, custodio, observo, vel servo alterum: φαλαγγίαι, in Passivo, custodior, vel servor ab altero: quo sensu captivi, oves, bona, leges, etc. φαλαγγίζομαι dicuntur. At φαλαγγίαι, in Medio, custodiae mihi licet Verba illa, quae comparari possunt cum Deponentibus apud Latinos) habenda sunt; sed considerandum paulisper, annon significatio illorum mixta est notione verbi Activi bene intellecta et perspecta, erui possit.

15. Ἀντιτρέφω, Oppobere aliquem alteri: Ἀντιτρέφωμαι, vel ἀντιτρέφομαι, se alteri opponere, vel alteri obstare; diciturque cum de aliis, tum praecipue de iis, qui se acie instructa hosti opponunt: ut apud Demosth. Olynth. 3.⁴ et alibi passim. Vide etiam infra Τάξωμαι, Num. 28.

16. Ἐπινοέω, active, in domum, sedem, vel locum, habitandi causa, aliquem introduco, seu recipio. Ἐπινοέομαι, in Passivo, ab altero in domum, sedem, etc. introducitur. At ἐπινοέωμαι, in Medio, se ipsum in domum, vel sedem aliquam inferre, i. e. in domum aliquam migrare. Eadem est ratio verbi contrarii Ἐπινοέω, et ἐπινοέομαι. Aesch. in Timarch. p. 187. B. Ἐάν δέ οἱ μὴ Ἐπινοέωμαι, (male in Edit. Wolf.—ἄριστος εἰς δὲ τὸ αὐτὸ ἰσχυροτάτου ἡλικίαν ἐπινοέωμαι) (male et lie.—ἄριστος) ἡλικίαν ἐλάττω, i. e. Ubi si emigrarit, et in eandem officinam faber ferrarius immigrarit, etc. Sic Syces, de birundinibus: Ἐπινοέωμαι μὴ μὲν τὸν ἀβήροισιν ἀνεύθυνε δὲ Ἐπινοέωμαι: Immigrant in domos cum cantu; sed cum silentio inde exeunt, vel emigrant: hyeme scilicet instante. Sic ἀνασπένδομαι, apud Thucyd. l. 1. c. 58. Ἡπειρὸς Χαλκιδῆας ἀνασπένδομαι εἰς Ὀλυμπον. Ubi ἀνασπένδομαι est, se in mediterranea loca habitandi causa coeferre. Nam qui ad mare habitant, εἰς τὸν Ὀλυμπον dicuntur: ut apud eund. Thucyd. l. 1. c. 7. in fin. cum ibid. opponitur τὸ ἀνασπένδομαι. Vid. eund. l. 1. c. 120. ubi reus εἰς τὸν, a Schol. recte exponitur, reus παραλαίω, i. e. ad mare sitis.

17. Ὀρέωμαι, active, extendo, protendo, porrigo; ut ὀρέωμαι χεῖρα; at ὀρέομαι, in Medio, me porrigo, me extendo; i. e. manus meas extendo ad aliquod accipendum. Homer. Odys. φ. Ἐγὼ δὲ ὀρέομαι ἀπὸ παραπέλας αἰθέρος ῥέον. Manus porrige de passillo defraxit arcum. Et cum genitivo, ὀρέομαι τινα, manus ad aliquem protendere. Homer. Iliad. 2. Ὁ τοῦδε ὀρέομαι χεῖρας Ἑκτορι: Ad filium suum manus porrexit Hector. Et cum dativo, ὀρέομαι χεῖρα, (proprie se protendere manu) i. e. protendere, vel porrigere manus, aliquid captandi causa: ὀρέομαι ἄνω, protendere hastam, etc. Homer. II. φ. 99. Ἦν ἄνω φορέωμαι, ὀρέομαι χεῖρα φέροντι, Ὀδὲ Ἐκείθε. Sic locutus, porrexit manus suas ad [umbram Patrocli,] nec tamen cepit. Vel dicit etiam potest, τὸ ὀρέομαι in hac constructione simpliciter habere significationem captandi, vel appetendi; ex consequenti nimirum. Nam manus porrigere solemus ad ea, quae captamus, vel appetimus. Unde patet, quare τὸ ὀρέομαι per metaphoram significet, desiderare, concupiscere, vel appetere.

18. Ἐπιτρέφωμαι τῷ δέῳ, se divertere de via, ut ita loqui mihi licet; seu, de via deflectere, apud Aelian. V. H. 14. 49. et alios. Unde ἐπιτρέφωμαι τινα, cum accusativo, sensu praegnanti significat, de via deflectendo aliquem declinare, vel evitare; et inde simpliciter, aliquid fingere, declinare, vel evitare.

19. Ἄνω, in Activo, simpliciter significat tollo: ut Ἄνωμαι, in Medio, in me aliquid tollo, ut sic loqui mihi licet; seu, mihi (vel humeris meis) aliquid impono portandum; et ex consequenti, porto. Neque subaudiendum hic est τὸ ἄνω, vel τὸ ἄνωμαι, ut Henr. Steph. putat; sed τὸ ἄνωμαι dictam significationem se habet. Aristoph. Ran. v. 32. Τὸ ἄνω ἀρῶμαι ἄνω. Assumum humeris impositum porto. Et v. 607. ἀρῶμαι τὸν ἀρῶμαι: Tollere sarcinas portandas; vel simpliciter, portare, Aelian. V. H. 3. 22. Ὁ, τὸ βωδῆρας ἀρῶμαι ἀρῶμαι. Aufert in humeros sublatum. Potest tamen maioris claritatis gratia interdum addi τὸ ἄνω, ut apud Aelian. V. H. 12. 22. Nisi tamen τὸ ἀρῶμαι, ibi referendum est ad sequens ἄρῶμαι. Sic enim ibi legitur: Καὶ ῥέουσ ἀρῶμαι ἐπὶ τὸν ἄνω ἄρῶμαι. Sed utro modo accipias, parum interest. Si enim τὸ ἄνω referendum est ad ἀρῶμαι, distinctionis gratia id additum esse intelligi oportet; quoniam ἀρῶμαι etiam ille dicitur, qui in caput sublatum aliquid portat.⁵ Hinc per metaphoram, ἀρῶμαι πῶλον, bellum suscipere,⁶ cum alibi, tum apud Demosth. Orat. de Pace, p. 2. et Thucyd. lib. 1. c. 125. pro quo barbare quis dixerit, ἀρῶμαι πῶλον, in Activo: ne quis potest promiscue ita usurpari posse. Et συναρῶμαι τινα πῶλον, εἰδέναι, etc. in bello, periculo alique esse adiutorem et socium: vel, ut ad significationem propriam clarius alludam, onus bellum, periculi, una cum aliquo in se tollere, vel suscipere. Dicitur etiam συναρῶμαι τινα τὸ πῶλον (ut apud Thucyd.) cum genitivo rei: ubi subaudiuntur nonnulli

notae in auxilium vocari merentur. Conf. Eustath. ad Il. φ. p. 1546. 6. et Moschop. ad Il. β. p. 194. Nec tamen alienum ab hoc potestate locus est Homer. Il. κ. 316.

Quo loco ἄνωμαι ἄνω, ἰσχυρῶς ἀνω, Quare S. Clarke, ad Hom. Iliad. l. β. p. 118. pronante Steph. Berglerio, non ea, qua fit ad accusativum scriptis, utique Graecis ἰσχυρῶς ἀνω, non τῶν, vixita monente C. Trillero, Emend. Heugol. p. 16.

⁵ Non vero in alia hic conia ius, et vix, et ne vix quidem, inducimus animam, in verbum vis medium, id est, recipiendum: inesse. Nihil optime Kusteri causa, etiam hac cadente opinione. Namque ipse jam dedit, non omnia vera, quae medium habent terminationem, idcirco ita proprie media valere virtute. Favemus non quidem certis exemplis, non fictis et ementis.

⁶ Diag. l. 8. N. 102. M. 15. 2 Pet. III. 17. At φησὶ τὸν ἀρῶμαι, l. Jo. v. 21. Thucyd. l. 2. 67. ἀρῶμαι ἀρῶμαι, ut ab illis tractat.

⁷ Plato Hipp. maj. p. 102. F. καὶ τὸν ἀρῶμαι ἀνω τὸν ἄνω, ἴσως ἀρῶμαι, ἀνω ἄρῶμαι. Atque ego quidem non amplius habeo, qui esse verum, sed accipere ac debui habere. Thucyd. Hist. l. 50. p. 36. ed. Dukeri, ἀρῶμαι, se converterunt. Id. l. 39. 40. τῶν ἀρῶμαι, se converterunt.

⁸ Equidem nihil hic repoi, quod illic pertinet. Verum Olynth. p. 100. ἀρῶμαι ἀρῶμαι hoc sensu legitur. Utinam Demosth. Selectis orationibus Cl. He. Mountenay, quae Castabrigam 1731. p. typis Acanthensis descriptae sunt. Conf. Herodotum. vi. c. 9. N. 5. vii. c. 9. N. 8. Act. xxiii. c.

⁹ Non male. Ego vero, si τὸν ἀρῶμαι, ad ei ἄνω pertinere, conso, uti apud Isocraem hanc totam orationem, ἀρῶμαι τὸν ἀρῶμαι, me legere memini. Sic τὸ ἀρῶμαι exprimit antecedens, in se suscipere; ut ἄνω autem consequens, ferre sive portare. Ad subum verbum ἀρῶμαι interdum praegnans valet virtute: ut ἀρῶμαι τὸν ἀρῶμαι idem sit, ac ἀρῶμαι ἀρῶμαι, in se suscipientes portant in humeris.

¹⁰ Ἐπινοέω hic est in medio passiva, eademque conclave ac vestigia: ἄρῶμαι, ἀρῶμαι, ἀρῶμαι, in se suscipere bellum, laborem, periculum, ubi sitis, ut siq. nebulae, id est, aggredi. Adhibetur igitur vox Media de re, quae et ipse, qui cum in se suscipit, molestia, incommoda, periculosa evadere potest. Verum habet verbum ἄνω etiam hanc notionem, ut significet, auferre, reponere. Proinde ἀρῶμαι τὸν ἀρῶμαι, est, alteri aliquid auferre seu reponere. Sed Photius in Biblioth. Cod. 245. p. 1113. 45. ἄνωμαι ἀνω, reportavi, abstuli victorias, minimum sibi, dixit. Scetus male: adsternavit; ac si ἄνω ab ἰσχυρῶς enecet. Nihilis ἄνωμαι, in Activo, aliter, nempe domum, quae sunt arma victricis, reportat victoriam. At ipse domum, equos et milites et arma sua, ἄνωμαι ἀνω, abstulere victoriam, in Media voce dicit debet. Hac ipsa dicendi ratione usata est Ptolemaeus in Themat. Sic ἄνωμαι ἀρῶμαι, mercedem sibi reportare. Neque ab hoc loco aliena est hae loquendi formula: ἀρῶμαι ἀνω, reportare alii victorias, in Juliano Caes. p. 12. lib. 8. ed. Henning. Sic ἀρῶμαι ἀρῶμαι, ἄρῶμαι, ἀρῶμαι, Plato, Xenophon, Herodotus dixerunt, priori quidem sensu, quem verbo Medio ἄνωμαι vindicatum irimus.

ἄλλοι; ut, integræ phrasæ sit, ἀνοηθείη τὸν μέτρον τοῦ πάλμου. Interdum aliqui personæ committunt, ut apud Demosth. Olynth. 1, τῶν μετὰ τὸν ἀφέντα.

20. Πῆμα, non solum significat mitto; sed etiam deduco, seu curo aliquem ducendum, vel deducendum eo, quo pervenire cupit; quo sensu accipitur apud Homer. Odys. β, v. 37. et 140. Hinc πέμαρα, in Medio, significat, curo aliquem ducendum, vel deducendum ad me; i. e. accessio. Idem ergo notat, quod compositum μεταπέματα, cujus multo frequentior usus est. Simplex autem πέμαρα dicto sensu legitur apud Eurip. Hecub. v. 377. Orest. v. 107, et 111. quamvis Henr. Steph. nullo veteris scriptoris testimonio notioni hujus fidem lectori faciat.

21. Προσφέρει, in Activo, offero, præbeo, admoveo; at in Medio, προσφέρω, offero me, præbeo me, infero me; et apud Xenoph. last. Cyr. lib. 1. p. 15. C. Kai δὲ ἄλλοι εἶπεν ἑἵ ἑταίριον προσφέροντες; Et ut vidit apurum ex adverso se inferentem; i. e. irruentem. Et apud Plutarch. in Galb. Προσφέροντες γὰρ τῷ Ἰλίῃ: Cum nudo gladio se inferens, vel irrucens. Item cum dativo personæ, προσφέρω τινι, eleganter dicitur illi, qui se offero, vel præbet erga aliquem, hoc vel illo modo. Ad Hebr. c. 12. Ἦτε οὐκ ἀνοηθείητε ἵνα ἢ Θεὸς. Deus se gerit erga vos ut filius. Propter ibi vetus Interpres, offert se vobis suis. Plura exempla passim videntur. Alio sensu προσφέρω, in Medio, dicitur de illo, qui cibum vel potum capit; i. e. proprie, qui cibum vel potum ori suo admoveat. Æschin. contra Timarch. p. 190. β. Κελευσθὲν ἀποστῆσαι, καὶ εἶναι προσεγγεσθῆαι; Volentibus se lavare, et cibum capere. Vide etiam Ælian. V. H. 3. 21. qui in Activo, προσφέρειν τινὶ σίτον, φάρμακον, etc. est, præbere, vel porrigere alicui cibum, medicamentum, etc. que qui manu capit, et ori suo admoveat, vel inserit, dicitur προσφέρω, ut jam monuimus. Medicus ergo ex. gr. τὸν προσφέρει φάρμακον; at æger ipse προσφέρει; et mater puero προσφέρει ἄρνον, ἰβήαν, etc.; et puer ipse προσφέρει. Et ut προσφέρω, in Medio, (ut diximus) interdum significat cibum, vel potum capere: ita τὰ προσφέρω, passive interdum dicuntur ipsi cibi, et ipsa pocula, quæ capiuntur; quatenus nempe passivum illud respectum Medium προσφέρω, non vero quatenus refertur ad Activum προσφέρω. Posteriori enim sensu passivum προσφέρω, non potest dici de cibus et poculis, quatenus capiuntur (i. e. eduntur et bibuntur) sed tantum, quatenus alicui ab altero offeruntur, et admoveantur; licet is, cui offeruntur, ea non capiat. Nam Activum προσφέρω, simpliciter significat, alteri aliquid admoveo, offero, præbeo, etc. neque proprie de ciborum oblatione dicitur, et is, quem in alimentum cedunt, ut non sine insigni errore statuit Fœsius in Econ. Hippoc. V. προσφέρειν (deceptus nimirum significatione verbi Medi προσφέρω, sed etiam de quibusvis aliis rebus, quæ alicui quocumque modo offeruntur, admoveantur, vel præbentur. Hinc dicitur, προσφέρειν τινὶ ψυχρὰ, ἄρνον, θυσίαν, χυρὸν, γάλα, λάγνον, etc. Et Medicus, ex. gr. non solum dicitur προσφέρειν, quam ægroto medicamentum edendum vel bibendum offert, sed etiam quam alla quævis, curandi causa, corpori ejus applicat, vel admoveat; ut ex Hippocrate, Galeo, aliisque scriptoribus medicis constat. Hinc passive τὰ προσφέρω, non solum dicuntur medicamenta, quæ medicus ægroto edenda vel bibenda offert, sed etiam quævis alia βεβήματα, seu morborum auxilia, ut venæ sectio, cataplasmata, balneum, etc. Vide Fœsium loco laudato.³

22. Ἐγκαλύπτειν, obtegere, seu obvelare alterum; Ἐγκαλύφθηαι, obtegere, seu obvelare se, vel faciem suam. Aristoph. Nub. v. 759. Οὐκ ἔγκαλύφθηαι τὰ ὤματα τῆ φροντίτι; Annæ caput tibi obteges, et sic quam primum aliquid meditareris i. t. in, ut magis latine dicam; Quin capite obfecto illico meditari incipe. Ælan. V. H. 12. 47. Ἦ δὲ Ἀριστομένησιν ἐπὶ τοῖς αἰσίοις ἔγκαλύπτειν; Præ verocundia faciem suam velans. Isocr. Trapezit. Ἐγκαλύφθηαι ἐλάαι; Postquam caput suum operuisset, (seu capite operio) flevit. Et cum accusativo, ἔγκαλύφθηαι ἐροῦθαι, apud Plutarch. in Coriol. quod exemplum adducens Henr. Steph. in Thes. L. G. putat, τὸ ἔγκαλύφθηαι, simpliciter hic positum esse pro Activo ἔγκαλύφω; errore manifesto, eodemque communi. Nam ἔγκαλύφθηαι τὴν ἐροῦθαι, est, caput alterius obtegere; at ἔγκαλύφθηαι τὴν ἐροῦθαι, caput suum obtegere; sensu reciproco.⁴ Eadem est ratio Verborum Mediorum, κεκαλύφθηαι, κεκαλύφθηαι, κεκαλύφθηαι, κεκαλύφθηαι, κεκαλύφθηαι. De postremo tantum verbo addidimus aliud proprie quidem significare, se prætere, ut sic loqui mihi liceat; sed elegantior interdum (sensu scilicet prægnanti) usurpari pro, prætegi sui causa aliquid obtendere, vel præferre; ut apud Platon. in Protag. p. 196. Πράξιμα ποιέωσι καὶ κεκαλύφθηαι τοῖς μὲν ποιῶσιν, τοῖς δὲ ἄδ etc. I. e. Alios quidem pœssin sibi prætendentes, alios pro prætexu assumentes; sive pro.

23. Ἄρχω, et Ἀρχομαι, utrumque ab Henr. Steph. aliisque Lexicographis, exponitur incipio, initium facio; quasi noto illa utriusque verbo simpliciter, et sine ullo sensu discriminate conveniret. Differunt autem hæc duo verba eo, quod Activum Ἀρχω, semper relationem habeat ad alios, significatque, prior incipio; seu, incipio ideo,

³ Πλάτωνος γ' ἢ τοῦ ἀποῦ ἢ τοῦ πάλμου.

Adh. v. 145. etc. et ante νεώτι προ ducta. Sic Demosth. σημὰς σημάτι, pompam ducere, Philippi. l. p. 24. Conf. Lucian. Dial. Marin. T. 1. p. 325. Notavit H. Grotius scilicet, ἢ φαίνοσιν apud Homerum idem esse, quod προσφέρειν prosequi, id est, abnemptum honore causa aliquos committari. Nec minus ita interpretari videtur Ezechylo placuit. In Peris v. 1081. p. 300. ed. Lond. Stanl. v. 102. v. 91. Ubi ἔφατο, προσφέρειν ἐμοὶ δόξα, in Agamemni. v. 523. 502. νεῦσι ducta, v. 737. in Ænem. v. 12. Hæc C. Alberti locum Matth. II. 8. ἐπὶ τοῦ ἀποῦ, restitui, in Observat. in sacros N. T. libris. p. 7. Verbum compositum ἔγκαλύπτειν, eandem sibi vim tribuit. Thucyd. ἔγκαλύπτη ἄντας, deducere coloniam. Plato de leg. nomen habet, ἔγκαλύπτειν, deductio coloniarum. Herodian. Lib. II. c. III. §. 25. ἐπὶ τοῦ ἀποῦ, id est, ad locum, deductio honoris causa in templum Jovis. Syllurgus ibi novavit προσφέρειν. Verum hæc commutatio non est necessaria. Idem scripsit et ἔκαλυψαι, Lib. II. c. 1. §. 2. Corpus deducere, vel, deducendum cernere, dicit. Scite observavit Staudlin, ad Ezechy. p. 216. verbum προσφέρειν apud Græcos idem exprimit deontem, ac mortuum alicui committari, deducere ad sepulchrum. Adh. Græca Idem officii genus verbo ἔκαλυψαι exprimit; quam rem Euripidis novivvit exempli. Herodian. 2. T. 3. Corpus principis elatum in Aristum ἔκαλυψαι, miscuit. Quo quidem loco ἀνοηθείη, mittere cum comitata designat. Apud Herod. Ephigene, in T. v. 1467. nimirum mandat, ἔκαλυψαι, educere, ut Orestes edocet miles Grægas ex hæc terra. Paulo ante v. 1462. ἀνοηθείη, reduciatur Argos sororem. Haec altere verbum ἔκαλυψαι Act. viv. ita interpretari, aliqis hæc in modum; fratres deduxerunt, comitati sui honoris causa. Conf. v. 15. Invidiam jam, et aliqum rationibus hæc roboravi explanationem, in Oratioe adversus contentiores religionis Christianæ, p. 34. Servivi jam Inic causa alio loco accuratius, quæ committari mihi occasio dabatur.

⁴ Com. 7.

⁵ Eadem fere ratio est verbi ἔκαλυπτειν, imperare ægroto, quod medicus est; at ἔκαλυφθηαι, pati tibi imperetur a medico; quod ægroto est; apud Hippocrat. de arte M. c. 8. p. 6. T. 1. c. 4. L. A. Vander Linden. Conf. p. 218. p. 6. 7. Sed et προσφέρειν omnia notat, quæ a medico imperantur. Idem ἔκαλυφθηαι est pati sibi persuaderi, seu obedi, et ἔκαλυπτειν, apud imperatorem patientem a medico regi, seu obsequantes ei ægroto. Notio contra erit, persuaderi alteri. Hinc ἔκαλυπτειν, mihi persuaderi potior, vis parvo, Plat. Apol. p. 264. B. Act. v. 28. 27. Luc. XVI. 21. Contra vero ineptum est, atque a ratione alienum, si quis vger, aut qui medicam artem non novit, ἔκαλυπτειν, medicis imperet; ut Plato itidem auctor est Lib. III. de Legib. p. 558. ed. Legl. 1590. f.

⁶ Nimirum est prætere, etiam ἔκαλυπτειν; homines hunc nomen figure recipiunt. Jæ. Dispositio verborum habet prælectionem, in qua elegantiam exposuit Atticam, quæ sub verbis nomina intelligit cognata. Verba tantum non omnia, quæ exempli gratia præfert, Media sunt reciproca, ad quæ commodum aliud nomen subaudit; verum ita, ut vim reciprocam negligat. Ita vero videtur ἀνοηθείη quidem curavit, sed in se fere loca, sub aut fuit nulla, aut, si qua fuit, pronomen reciprocum auti debebat. v. g. ἔκαλυφθηαι inquit est abscondere, tegere, nimirum seipso, caput aut faciem. Concedo: in vero adeo, caput sum, aut faciem suam. ἔκαλυψαι exponit, inducere, insere, vestimentum. Recte, sed velim, addita, alteri. At, in se, ἔκαλυψαι (p. 4) inducere se, aut, insicere sibi sistem, inducere vestem suam. ἔκαλυφθηαι, veritas tendere, et si videri tempe, commat aut hauriam. Non, tendere se, commat suam, hauriam suam. (p. 5.) ἢ ἔκαλυψαι est, subducere sine subtrigere pedibus calcæos. Ubi Homerus addit ἄλλω. Potest etiam ἔκαλυπτειν subaudit. Tu utrum velle mecum, et cum Katerio; solligare sibi calcæos, vel calcæos se. (p. 4.) Vir idem literatus et ἔκαλυπτειν, ducere, subdere verum, vitæ quoque certi, calcæos solvere vel exuere. Sum ab eo, si addat; sibi solvere, vel, calcæos non exuere (p. 4.) Homer. Iliad. 2. 122. Aristotol. Polit. v. 998. ἐκαλυπτειν, calcæos tuos exue. Præterit v. 997. subditur ἔκαλυψαι, depone vestes tuas. ἔκαλυφθηαι, veritas abbi vel suas deponeat. Theophrast. Charact. 10. alii 11. v. 15. de verbis parentis; aut v. 12. v. 17. de verbis hauriam, eos videris calcæos medio sibi de exuere. Atque hic est loca illa extimã, in equis contemplatione tam multus vult Deposuit, Præterit v. 379. c.

⁷ Hanc potestatem ægrius nimit Ælian. X. 4. ἄλλω ἔκαλυψαι, Injariam mihi priori facere incipis, me facerem. l. c. 1. X. 9. 16. Pindar. Nem. Od. 3. v. 16. 17. ἔκαλυψαι ἔκαλυψαι, incipere facere acceptum huiusmodi. Alioquin Misan, epos ille castum cum voce juvenum, lysaque sua, vult sequi. Quare sensus est: incipite; ut nos te sequamur.

ut alii ne sequantur; seu exemplo meo alius praebeo initium et anam aliquid faciendi; seu alius praebeo ad aliquid faciendam: Ἀρχαίον vero, in Medio, ipse mihi praebeo ad aliquid faciendam; seu simpliciter, incipio aliquid facere, nomine quamvis sequente. Xenoph. lib. 4. Ἐλαῦν. p. 516. E. Ἐπειτα ἀφ' ἑωυτοῦ Κεραιδίων, πάλιν ἀναρτήσασθαι εἰς τὸ ἄρκετον ἄρκετον. Ubi interr., satis recte: Deinde facientibus ejus rei initium Corinthiis, etc. Elian. V. H. 2. 4. Πυθαγόρας, ὁ μάλιστα κομιστὴν εἶναι τῶν Χρησμάτων, ἀλλὰ εὖ αὐτῶν ἄρκετον εἶναι ἐπιβουλεύει. I. e. S. Charitonio auctore falso insidiatum; seu, se Charitonio consilio suo praevisse ad insidias. Thucyd. I. 1. c. 49. Μόχρῳ δὲ εἰς ἄρχον. Non incipientibus priores punire. Homer. Iliad. ὁ. v. 12. Ἢ δ' ἄρκετον ἰδὲ τῶν ἑωυτοῦ δόλλων; ἔτι δ' Ἀρχαίλους; ubi ἄρχον non est simpliciter incipere, sed ideo incipere, ut alii sequantur. Sic composit. ἔλκερον, et ἄρκετον. Hom. II. 1. v. 17. Τὰς δὲ Πυθέροισι δόλον ἔλκερον γόνοισι; Illis vero Achilles lugubrem cubam praeivit. Xenoph. Inst. Cyr. I. 1. pag. 14. Ὅτι εἰ πρῶτον ἴδῃς εὖ, ταῦτα προβάλλεται τοῖς ἀσπίστοις, ἀπὸ ἑωυτοῦ εἶδος ἴσχυρος εἶναι, τοῖσι δ' ἔλκερον. * Nam ad id provocabat sodales, quibus se superiorei norat: sed quibus certo sciret se inferiorei, esse, ea prius facere incipient, ad hoc, ut alii se sequerentur. Tot verbis opus est, ut vim sui, vocis ἔλκερον exprimas. Sequitur ibidem apud Xenoph. Kai ἀρχῶν τῶν ἀσπίστον ἐπὶ τοῖς ἴσχυροις, ἢ κατασπίστοις, etc. * Et alius praecedendi causa, primus in equum insiliet; vel insulandum τῶν σπείροισι, ἔλκετον αὐτοῖς ἄλλοις. Hae significatione verbi activi ἔλκερον posita et demonstrata, facile est inde intelligere et cognoscere vim verbi Medii ἔλκερον. Illud tantum hic observandum est, si ἔλκετον triplicem habere notionem, et dici I. de eo, qui neminem habere praecedentem; licet aut, qui sequantur, (quo sensu is, qui ἀρχῶν, etiam dici potest ἔλκετον; ut apud Thucyd. lib. I. c. 144. Πόλεμον δὲ οὐκ ἀρχῶν, ἀρχαίον αὐτῶν ἐπιβουλεύεται). 2. de eo, qui neminem nec praecedentem, nec sequentem habet. 3. de eo, qui praecedentem quidem habet, sed neminem sequentem. Duae priores notiones sunt reciprocae, et ad primam, de qua nunc agimus, Verborum Mediorum classem pertinent. At tertia notio infra in classe secunda, ubi suis et locus est, exponetur.

24. Προσποιεῖσθαι, et προσποιεῖσθαι, Henr. Steph. plane confundit; qui et inter reliqua verba Media et Activa per totum Thesaurum suum nullam ferè discrimen statuit. At vero προσποιεῖσθαι, in Activo, est, facio, ut alteri aliquid accedat, vel acquiritur; προσποιεῖσθαι, in Medio, facio, ut mihi aliquid accedat, vel acquiritur; seu, in eum aliquid facio; vel mihi aliquid acquirō, vindico, tribuo, sumo, seu rebus meis adjicio, etc. Thucyd. lib. 2. princip. Βουλόμενοι τῶν πόλεων Θουκυδῶσι προσποιεῖσθαι; volentes urbem Thebanorum ditioni adungere; vel, efficere, ut Thebanorum ditioni urbs adungeretur. Ubi barbarum foret, pro προσποιεῖσθαι adhibere Medium προσποιεῖσθαι. Idem lib. 3. c. 70. Πεντακοντα Κεραιδίων Κριπίαν προσποιεῖσθαι. Vide eundem lib. 2. c. 83. Demosth. in Archob. I. p. 355. A. ubi loquitur de his, qui bonorum suorum tutores et administratores fuerant; Kai ἅρα εἰς αὐτῶν περιεργιστοὺς, ταῖς προσποιεῖσθαι. Quod Bulsius, quem Henr. Steph. sequitur, verbi, 'et qui inde superfluentem, in rem suam vertere.' Imo hoc foret προσποιεῖσθαι. Tutores autem dicuntur προσποιεῖσθαι, in Activo, cum reditus ex bonis pupilli superantes, neque ad sustentationem ejus necessarios, non suae, sed ipsius pupilli sorti et patrimonio adjiciunt; qui quidem sensu verbum hoc in dicto-loco Oratoris accipiendum esse, ea, quae sequuntur, manifesto suadent. Unde apparet, quam facile in Graecis Scriptoribus interpretandi labi et errare possint, qui verum discrimen inter verba Media et Activa ignorant. Addam nunc unum et alterum exemplum de Verbo Medio προσποιεῖσθαι. Thucyd. I. 1. c. 8. Προσποιεῖσθαι ἑσπέρας αὐτῶν ἄλλοις πόλεσι; Māiores civitates suas ditioni adjungebant, vel addebant. Idem I. 1. c. 54. Ἐκείνην τῶν πόλεων προσποιεῖσθαι; Utrique victoriam sibi vindicabant. Aristoph. Eccles. v. 215. Ἀδελφοὶ γὰρ . . . μὴ προσηύχων τῶν χρημάτων; Timeo enim, ne partem bonorum tibi vindicetis. Et Equit. v. 215. Τὸν δόμον σὺ αὐτῶν προσποιεῖσθαι; Quod Ysidorus pessime reddit: 'Quidvis simula apud plebem.' Verus sensus est: populum tibi semper concites, seu ad partes tuas pertahas; vel populum tibi semper addictum et faventem habeas. Et προσποιεῖσθαι, cum Infinitivo, Demosth. Orat. de Pace, p. 22. C. Πάντα δὲν καὶ αὐτοῖσι βέλτεροι τοῖς ἄλλοις παροῦσι, ὡς προσποιεῖσθαι; καὶ ἀλλὰ ἄλλα γίνεσθαι, πλῆρ, etc. * Ubi προσποιεῖσθαι, est, sibi aliquid sumere, vel attingere. Sic ergo loqui vertes: 'De illis utinam rebus, quas videt melius praevaleat, quam illi, non illi mihi sumo, ut eas illam aliam ob causam cogitas habeam, quam, etc. Et quia illi, qui simulat, aliquid sibi assumunt, tribuant, vel affingunt, hinc προσποιεῖσθαι, Interdum significat simulare. Exemplum passim sunt obvia. * Et uti προσποιεῖσθαι habet significationem reciprocā, ita etiam τὸ περιεποιεῖσθαι, ut apud Thucyd. I. 1. c. 13. princ. Ἐχθρὸν περιεποιεῖσθαι αὐτῶν οὐκ ἀρχῶν; Potentiam non parvam sibi comparant. Quae alia passim occurrunt. Ejusdem indolis sunt verba ἐπιπροποιεῖσθαι (ut ἐπιπροποιεῖσθαι τὸν, sibi sibi adiacere, seu adoptare) μεταπροποιεῖσθαι, et ἐπιπροποιεῖσθαι.

25. Θέσθαι τὰ θεῶν, pro περιθεῖσθαι, (simplex pro composito) proprie, arma sibi circumponere. I. e. induere, capere. Thucyd. I. 2. c. 2. Θέσθαι τὰ θεῶν. Quod Scholiastes interpretatur, περιθεῖσθαι ἑωυτοῖς. * Demosth. Adv. Mid. p. 405. C. Τῶν τῶν δόμων θύρας τὰ θεῶν. Armis pro populo sumis. Aeschin. in Timarch. p. 175. A. Τῶν πόλεων, ἐπὶ τὰ θεῶν μὴ τίθεσθαι. Urbis, pro qua arma non capis. Xenoph. lib. 7. Helen. p. 631. D. Ἐυαρίη ἔθετο τῶν Ἀρκαδῶν τὰ θεῶν. Demosth. Adv. Aristocr. p. 430. C. Ὅτι γὰρ τῶν ἐμῶν στρατηγῶν ἐυαρίη θύραστον τὰ θεῶν ἐπέλεον. Elian. V. H. 3. 43. in fin. Σαρδάρια Κροτωνιάτου ἐυαρίη θύραστον. Cum adversus Crotoniatas arma cepissent. Et, postquam θύραστον ἴδεν, bellum adversus aliquem suscipere, vel alicui inferre, apud Eurip. Orest. v. 14. At θύραστον πέλαον, foret, bellum alicui excitare; seu, efficere, ut alteri bellum inferatur. Sic et in aliis locis generibus, θεῶν et θεῶν differunt. Ex. gr. θεῶν ἀρχῶν, apud Hesiod. in Theog. v. 886. est, axorem sibi adiacere, seu ducere; at θεῶν

* Sic compositum ἀρκεῖσθαι ad res potissimum sacras a Graecis refertur, et notat maxime, primitias offerre, initium sacri facere. Vid. Ez. Spahnem Observat. ad Julian. Orat. t. p. 23. a. b. (ad p. 3. B. lin. 4.) ad V. τῶν αἰσίων ποσὶ ἀρκεῖσθαι, laborum suorum primitias Constantia consecrare. Elian. V. H. 8. 1. ἀναρκεῖσθαι λόγον, incipere loqui. Idem 10. 18. extr. de cassinibus boreis adque, Nestelochus, αὐτῶν τῶν κατὰ μετέωρα ἀρκεῖσθαι, iram per se incussisse. Ibi Perizonius p. 6. p. 624. ἀρκεῖσθαι; Legit et Regius 3064. αὐτῶν. Quod sibi dubia verba sunt. C. 13. Στοιχεῖται δὲ αὐτῶν κατὰ μέτρον ἄρκετον. Graeci etiam ut ἀρκεῖσθαι de his νομίστην, qui huius praesentant. Athenens. Lib. 4. Depononh. p. 129. ἀρκεῖσθαι et, praesentantem alicui cantantem. Verba reliqua composita, ἔλκερον, κατὰρχῶν, vim sibi vindicant Medium, eunum usum apud Pindarum, et Tragicos, et alios melioris notae auctores, habent. Eurip. Hecub. v. 684. 685. ubi Hecuba ad filium Polydorum mortuum: ὦ τίσις, ὦ τίσις, ἂν, κατὰρχῶν ποταμὸν διέκρινες. O fili, o fili, heu, heu, incipio nominare Bacchantes. Ipra ingens filium, canit lugubris, effuse praesentant hunc, nec sequentem. Quae quoniam haec, uno est, quia praesentant, Graeci Euripidius enumeratos ad hanc verbum Pindari locum, (p. 16) re non sapienter prodidit et circumspexit, testari, atque innoxium vocare.

2 Προσποιεῖσθαι, unum fecerunt, Anonim. Tacet. c. 39. p. 69. fin.
 3 Προσποιεῖσθαι, conciliari sibi, Zorn. p. 133. I. ed. Cell. προσποιεῖσθαι δόλες τῶν, conjungere, conciliari sibi viros, Dio H. R. I. 33. p. 2. B. τῶν Κεραιδίων προσποιεῖσθαι, Corinthios sibi conciliavit. Thucyd. I. 57. p. 59. ed. Anstet.
 4 Piatō de animis, p. 4. ἐπὶ ἀρκεῖσθαι, προσποιεῖσθαι τῶν λόγων ἵσχυρον εἶναι, ut in ipso quidem videtur volebat, prius se foret, sibi sumebat, et approbat, disputandi artem callere. Hinc προσποιεῖσθαι, factio, Theophr. Charact. c. 2. ad I. princ.
 5 Et ἢ ἄλλοις προσποιεῖσθαι, Unum quidem propositionem simulat, Xenoph. Anab. lib. 1. c. 3. n. 14.
 6 Περιπροποιεῖσθαι, in Medio, sibi sibi adiacere, seu adoptare; at μεταπροποιεῖσθαι, sibi sumo emancipare. Verbum Activum, ἀρκεῖσθαι, Graeci est, aliquem adoptandum tradere. Idem pro Euphili. apud Dionys. Halic. T. II. p. 176. τῶν κατὰ μέτρον ἀρκεῖσθαι πρὸς ἑωυτοῖς. Pausan. II. p. 314. ὡς ἀρκεῖσθαι ἀρκεῖσθαι Κικλῶν καλῶν. Heliodor. II. p. 419. ὡς ἀρκεῖσθαι πάλιν ἀρκεῖσθαι πάλιν. Sic Lucian. Dial. Mercur. T. I. p. 209. ὡς ἀρκεῖσθαι τῶν γυναικῶν ἀρκεῖσθαι ἀρκεῖσθαι; Sicibus, qui liberos captivos vocant ipsos adoptandos tradit, sine officio. Etenim in Attico jure non significat; I. sibi sibi adiacere, seu adoptare, quod patris est: 2. sibi sumo legitimo adoptate, sive, filium adoptionem, si forte viderit in controversiam, publice adoptare et confirmare; qui quod iudicis expit officio. Utraque notio accurate movita est Ieri, cum in actione pro Euphiletō, ejusdem partem Dionys. Halic. T. II. p. 175. servavit, ut in reliquis, qua expressit, omittenda, in parte qua notio in hereditatum iudicis ad jure versatur. Ceterum elegantem participii εἶπε in loco Luciano vim amplexum C. H. Hemsterhousius.

7 Hae quoque verba Latine significat, sibi vindicare, acquirere, conciliare.
 8 Idem Scholiastes I. 2. h. d. ita longe a fine; ἔλκερον τὰ θεῶν, exponit, ἐπιπροποιεῖσθαι. Rectius pro Medio explicat Suidas: ἔλκερον τὰ θεῶν, ἴσχυρ, ἀπὸ τοῦ ἐπιπροποιεῖσθαι, καὶ ἐπιπροποιεῖσθαι. Conf. Harpocration, et quae Cl. H. Valoisius notavit.

ἄλοχος, foret, uxorem alteri dare, seu jungere : eodem scilicet modo, quo πατρίδ, et πατρίδα ἄλοχος, inter se differre, docemus infra num. 32. Par dissimilem intercedit inter ἄλοχος et ἄλοχος νέμος : ut infra in classe secunda exponetur.

26. Προσάγειν, ad me attrahit, allicio, etc. Plato lib. 5. de Republ. princ. Ἐκείνος τῆς ψυχῆς, καὶ λογισμοῦ τῶν ἰουίων παρὰ τὸν ἄνθρωπον, ἐκείνον προσάγειν : Eum ad se attrahit. Eurip. Androm. v. 225. Τὴν ἄρτι προσάγειν Πέτρον. Virtute mihi conciliavi maritum. Aristoph. Avib. v. 141. Οὐκ ἔβουλα, οὐ προσέειπας, οὐ προσάγειν, οὐ ἠγάπησον. Non occupatus es (puerum), non allocutus es, neque ad te pellexisti. Idem Eccles. v. 881. de ancilla, quam cantu suo adolescentem formosum ad se pellicere conabatur : Πῶς . . . προσάξεισθαί τινα ἄδουνα. Xenoph. l. 3. Ἀνομήν. p. 766. Ε. Σερμύωνος καὶ βοήθου προσάγεισθαί : Socios et adiutores sibi conciliare. Et προσάγεισθαί, in potestatem suam redigere. Thucyd. l. 1. c. 99. Ῥήθην ἐν προσάγεισθαί αἰεὶς τὸν ἀφισταμένον. i. e. Facile illis erat, eos, qui defecerant, in potestatem suam redigere. Anglice, to reduce. At Activum προσάγειν, simpliciter et absolute hoc sensu nunquam usurpatur. Nusquam enim reperias, προσάγειν τινά, pro, ad se aliquem attrahere.¹ Idem discrimen etiam intercedit inter verbum ἐπάγειν, et ἐπάγομαι.

Ἐπάγεισθαί τῶν θύρων, januam ad se trahere, i. e. claudere, zp. Lucian. in Catapl.² et Amor.³ Sic ἐπεισάγεισθαί κακία, accessere sibi malum : ἐπεισάγεισθαί αἶνος, trahere ad se vinum, i. e. bibere.

27. Παρασάγεισθαί, non est simpliciter, partem a latere avellere, seu abstrahere : sed, partem sic avulsam ad se trahere. Xenoph. Ἐλλάδ, lib. 4. sub fin. Τὸν πόλεμον παρασάγει τὸν ποταμὸν βορρῆαζόντων. Sic Demosth. Olynth. 1.⁴ Μὴ παρασάγεισθαί τι τῶν θυμῶν. Phil. de vita Mos. lib. 3. Τὸν νεώτερον τῶν ἰουίων τμηρὸν παρασάγεισθαί βολεθῆναι.

28. Ἀγεσθαί γυναικί, ducere uxorem. Hesiod. Ἔργ. καὶ Ἡμ. v. 80. Ἐὶ δὲ τετάρτην μὴν ἀγεσθαί τίς ὄλεον ἄκοισι, Eurip. Orest. v. 248. Ἐὶ δὲ ἄλοχος ἀγεσθαί. Xenoph. de Republ. Lacedæm. princ. Ὅτιος βαδίζοντο κενταὶ γυναικί ἀγεσθαί. Et sic passim alibi. Facile autem apparet, quare Græci ἀγεσθαί γυναικί dixissent, nisi iura quod faciunt : qui sensus minime exprimi potest per Activum ἀγεσθαι γυναικί. Hoc enim foret, uxorem suam, vel alienam, aliquo ducere, veluti in urbem : aut, feminam præ se agere, ut pastor fores se agere dicitur.⁵ Hinc apparet, quam male hæc confundant viri docti. Vide indicem ἑλισί v. ἄγειν.

Ἐπάγεισθαί, se instruere, vel in ordinem redigere.⁶ Synes. Ταξήμενος οὐκ ἐπείμεινον, ὡς, ἐὶ ἐπιτάξιμας, ἀμνηστῆρας : Instructi nos expectabant, tanquam viri populatuzati, si eos inyaderemus. Thucyd. lib. 1. c. 48. Ὅπως μὴ Κερκυραίοι ἐπάγειν : Sic quidem Corcyraei aciem suam instruxerunt. Vide etiam supra Ἀνατάγεισθαί, p. 18.

29. Παρασκευάσεισθαί, se instruere, se parare, vel accingere ad aliquam rem. Xenoph. Ἐλλάδ, lib. 3. p. 490. Α. Πανσχεδιάζοντες μὴ ἔγγυρ μάχεσθαί, παρασκευάσεισθαί me ad pugnam. Idem Ἐλλάδ, lib. 1. sub princ. παρασκευάσεισθαί ὅτι ἐπὶ τρυφῆσιν. Idem lib. 7. Ἄναξ. p. 406. D. παρασκευάσεισθαί ἀμνηστῆρας. Thucyd. lib. 1. c. 105. Ὅτι δὲ Κερκυραίοι παρασκευάσεισθαί ἕτοιμοι δοκεῖν μάχεσθαί. Plura exempla passim obvia.⁷

30. Ποιῶν, suppetitio, præbeo alibi : ποιῶμαι, in Medio, mihi reperio, paro, comparo, quero, vel conficio aliquid.

Differentia hæc perpetuo apud veteres scriptores observatur. Xenoph. l. 8. Inst. Cyr. p. 210. Ε. Ἀγὴ αἰεὶς, ὅτιος ἐπὶ ἐκείνοις δόματα, ποίσεισθαί με καλῶστα. Aristoph. Equit. 590. Δεῖ σε ποιῆσαι ποίσεισθαί νικῶν : oportet te (alloquatur Palladem) hæc vi præbere victoriam. Idem Plut. v. 461. Ἐὶ πᾶσαι ἀνθρώπων ποιῶσαι ἀγαθῶν. Si omnibus boni corporis præbeamus. Idem Eccles. v. 236. χρῆματα ποιῶσαι ἐκτελεσάτωρες γυνεῖ. Femina omnium optime novit vias reperituras, vel conficiendas (non sibi, ut ex præcedentibus clarescat) pecunie. Xenoph. lib. 5. Ἐλλάδ, p. 346. Ε. Πελοποννησίου τὰ ἐπιπέδον ἕξει δὲ ἐπιστάτην ποιῶσαι. Demosth. Orat. 1. in Philipp. p. 16. C. Τῶν ποίσεισθαί [τῆς δυνάμεως] ποίσεισθαί ἐλλογία. Et p. 36. μάχην ποίσεισθαί τῶν στρατιωτῶν. [At idem paulo ante : Ὅτι ἐπὶ τὴν ἑμὴν ποιῶσαι δυνάμει :

Comparet nobis exercitum nunc non licet. Eschin. in Timarch. p. 183. Α. Πολλοὶ τεθωρακίσται μάχης ποίσεισθαί δυνάμει. Multos (in iudicio) vidi, quamvis testes pro se produxissent, damnatos fuisse. Thucyd. lib. 1. c. 83. ποίσεισθαί οὐκ ἠσπῶν ὄλεον, (sc. δυνάμει) Primum providemus, ut summas ad bellum necessarias nobis suppetant. Et eod. lib. c. 125. Ἐκτελεσάσεισθαί ἄδικοις δόματα, ἢ πῶροισι δὲν. Ubi itidem sensu reciproco verbum hoc usurpatur. Xenoph. l. 2. Ἄσπις, p. 758. Α. Ἀντικῶστος τὸν οὐμῶν ἐργασάσεισθαί τὰ ἐπιπέδον ποιῶσεισθαί. Cogor labore corporis victum mihi quærere.⁸ Sic apud Elian. V. H. 2. 5. ποιῶσεισθαί βελτίων δὲ γυναικῶν, firmam valetudinem sibi parare exercitiis corporis. Et ap. Herodian. l. 1. c. 6. v. 25. ποιῶσεισθαί τὰ τῶν χυμῶν πρὸς τὸν βίον, parant, vel quærunt sibi victum. Ut sexcenta alia exempla prætermittam. Hinc ergo apparet apud Demosth. in dicta Orat. Philipp. p. 17. in fin. ubi legitur προσκομῆν τὰ λοιπὰ αἰὲρ τὸ σπῆλαιον, pro prospecturis, scribendum esse in Medio, προπορευοίμαι. Sensus enim est, ipsum exercitum reliqua sibi comparaturum esse : ut recte Wolfius verstit. Facile autem syllaba . . . τῶν a librario negligi vel præterituri potuit, propter proximè sequens ῥά. Nam ejusmodi syllabæ affinis non se invicem absorbere quasi solent : ut Criticus notum est.⁹ Emendandus quoque obiter est Aristoph. Rau. v. 908. ubi pro ποιῶσεισθαί ῥήματα, scribendum est, ποιῶσαι ῥήματα :¹⁰ non solum propter metrum, sed etiam sensum. Nam Chorus sibi allo-

¹ Verum hic semper Medium adhibetur, idque non sine insigni venustate. Thucyd. VIII. 96. 350. ἴσως προσάγεισθαί, Insulam sibi adjungere. Lucian. Herm. 55. T. L. p. 799. v. ed. nov. προσάγεισθαί, id est, alliciet me ad se, ut credam. Alios Herodianum locos hæc adnotat Cl. Reitzius. Idem Xen. II. T. L. p. 940. ποίσεισθαί ἄνθρωπον, ipsum ad se allicere. Et Plutarch. l. 1. c. 3. ποίσεισθαί πόλεμον. Vid. index ἑλισί sub hæc voce. Activum vero talis, aliquando ad se adducere. Sed proferre significat etiam accedendo, vel, appropriando, ut Ἰσλαφί τῶν Ἰουδαίων, id est, adduco me ipsum. Hippocr. 23. c. Act. 37. 57. Sic προάγειν, nimirum, ἴσως, præcedo, præcedo, Ant. Diemer. Epist. III. 16. p. 356. αὐτὸν προάγειν, quavis præcedant. Conf. Matth. II. 9. xiv. 22. ἐπείγειν, nempe ἴσως, circumvenio.

² 18. T. L. p. 633. ad quem loquitur Scholia sibi legens Græcum, non male de te meretur.

³ In Anastroph. qui Luciano tribuantur, perlegendis frustra operam navavi. Nam nec verbum, nec ἑλισίω tafam, hic invenire potui. Frustra quoque operam in evolvendo Lexico populo Luciano.

⁴ Non in Olynth. l. sed 3. p. 117. hæc verba evolvida sunt : aliquid de summa regum intercervat, atque ad se trahat, vel transferat.

⁵ ἄγειν γυναικί, uxorem abducere. S. Asterii Homil. adv. avaritiam, p. 47. ἡν γυναικί ἀγεσθαί, mulieres abducuntur, nimirum in bellum.

⁶ Idem etiam verbum se adjungere denotat. Joseph. Ant. Jud. l. 3. ταξάμενος μὲν Ἀδωνί, qui te Adoniam adiungis. Hanc sensum verba, quæ sequuntur, egregie manifestant : αὐτὸν δὲ ἰσῶν ἐπιπέδον, et ejus partes terre.

⁷ 1 Cor. 13. & 9. παρασκευάσεισθαί : ἑτοιμάσεισθαί : Quis parabit se ad bellum? Thucyd. II. 13. p. 106. παρασκευάσεισθαί ἐπὶ πόλεμον, parare ad bellum. Sic participium passivum vim accipit Mediam, apud Plut. de Republ. 4. p. 446. B. ἴσως αἰεὶς ἔξει τὸν ποταμὸν ἑτοιμάσεισθαί, parat, qui se optime ad hoc instruxit, seu accinxit. Notante Activum παρασκευάσεισθαί, parare, apparare alibi, suppetit. Act. x. 10. παρασκευάσεισθαί ἰσῶν, καὶ Ἰσλαφί τῶν Ἰουδαίων, apparantibus illis, nempe cenam. Hæc Ἰσλαφί, ex Athenæo, IV. p. 138. παρασκευάσεισθαί ἰσῶν, commode suppletur.

⁸ Scholia hic notant : ποιῶσαι, ἐπίγειος, ἐπιπέδον. Hæc autem transitive ambigue dicitur, si rem bene putet. Vix expresse accipiunt, si ῥά alia addiderit. Nunquam enim veteris consuetudo principum, mulieribus urbis curam committendam esse, quam nempe his facilius illi pecunias invenire et comparare queat.

⁹ Τοῦ ἑτοιμάσεισθαί Demosthenis scripuit.

¹⁰ Hanc verbi Activi et Medii differentiam neglexit Hesy chius. Dum enim ἡωστέως p. 720. interpretatur, ἡὶ ἑτοιμάσεισθαί ἴσως verbis utitur : ἡωστέως ἡ, ἢ ποιῶσαι ἢ τὸν πόλεμον, Victum sibi quærere ex aliqua re. At vero ποιῶσαι significat victum alteri præbere. Et ποιῶσεισθαί ἐπὶ πόλεμον, victum sibi quærere, hæc parare.

¹¹ 11. Προσάγειν τὸν 3. ἴσως. Ἀδωνί ἄδικον, ἴσως τὸν ἐπιπέδον. Demosthenis hic consulo dixit, καὶ Ἰσλαφί τῶν Ἰουδαίων, quod, præter se, quædam ὄντα, addere voluit. Sic ἑλισί, 13. 96. ἐπιπέδον : ἐπιπέδον ἰσῶν ἀδικοῦ ὄλεον, Comparavit alia opportuna ammi, præterituri situm. Hæc male, quam emendationem Cl. Kusteri, ex ingenio et conjectura sumpsit natam, et nullo codice fidem. Nec Wolfius de ea in tractatu venit : sed ejus eo veris credere jubet, ipsum eandem, quam ego, adoptavisse opinionem.

¹² Non possum habere, quæ Cl. Kusteri proferunt correctionem. Rationes etenim, quibus eam ipse firmavit, ejusmodi sunt, ut nunquam valuerit haberi. Summi præterea hæc dicendi formula postea ἀποκρίσεισθαί ἑτοιμάσεισθαί ἑτοιμάσεισθαί ἑτοιμάσεισθαί, ἑτοιμάσεισθαί ἑτοιμάσεισθαί, ἑτοιμάσεισθαί. Nusquam dixit ποιῶσεισθαί, sed sibi sibi ποιῶσαι, quod et semis, et lepos Atticus, requirit.

quitar Musas, etque rogat, ut copiam verborum præbeat. Æschylō et Euripidi, de palma artis Tragicæ inter se certantur.

31. Περαιός, trajicio alterum, seu, alterum trans flumen, vel mare mitto: περαιώσις, in Med. trajicio me trans flumen, vel mare; pro quo Latini præcisè dicere solent, trajicio, vel transmitto; subauditò, se.¹ Thucyd. l. 6. c. 26. Μὴ ἐλευθέρωσιν εἰς αἰῶνα καθ' ἄλληλους περαιώμενοι: Ne prohiberentur ab illis trajectu maris. Herodian. l. 5. c. 4. p. 17. Προσηγορίαι τῆς Τριβῆς ποταμῶν, Trajicientes Trivitem. Ubi dicitur cum accusativo: περαιώσιν τὸν ποταμὸν: quæ præcisè est locutio, pro, περαιῶν ἑαυτῶν ἕνεκα τῶν ποταμῶν. Sic apud Latinos, trajicere flumen, ellipticè dicitur, pro, trajicere se trans flumen.² Ceterum, exemplum activæ vocis nullum invenias in Thesaurò Henr. Steph. Legitur autem apud Thucyd. l. 4. c. 121. ubi Historicus ait, Στρατὸν εὐθείᾳ ἐπεραιώσιν: exercitum majorem trajecit. Ubi vides τὸ περαιῶν habere significationem transitivam, non recipiendam.

Κτῶν, si olim in usu fuit, procul dubio significavit, alteri acquirere: unde ἐκτῶν, in Medio, mihi acquirere, seu comparo.³

Κλαῖον, sorte ducta aliquem legere, seu sortem pro aliquo ducere:⁴ Κλαρώσασθαι, in Medio, sortem pro se ducere, seu sortiri; et per consequens, per sortem aliquid adipisci.

32. Πόσις, et ποσειδῶν, quæ non sine discrimine apud veteres scriptores passim usurpata creditur! Quamvis enim Henr. Steph. duo hæc verba in uno et altero loquendi genere recte distinguit, in pluribus tamen aliis miscet et confundit. Differunt autem eo, quod τὸ ποσις plerumque referatur ad alterum; rarius ad ipsam facientem: at τὸ ποσειδῶν, plerumque ad ipsam facientem:⁵ atque adeo interdum quidem pro ποσειδῶν adhibere liceat ποσις, (quando scilicet nulla inde oritur ambiguitas) vix autem vice versa, ποσειδῶν, pro ποσις. Exemplis res fiet clarior. Pharsis est vulgata, εὐαῖος, vel καὶν ποσις τῶν, aliquem malo afficere:⁶ pro quo barbare diceretur, καὶν ποσειδῶν τῶν. Demosth. in Timocr. εὐαῖος καὶ παράδειγμα ποσιῶν τοῖς ἄλλοις ῥήτορσιν. Ubi ποσειδῶν locum non habet. Idem eod. Orat. p. 463. Ἀδελφὸν πεποιῶν τῷ βουλόμενῳ τὴν καὶν ἐπιτάξαι. Ubi nemo, nisi purioris Hellenismi ignarus, dixerit ἐπιτάξαι, vel πεποιῶν. Thucyd. l. 2. c. 29. Ὁ Νυμφόδορος τῶν τῶν Σαλαῶν συμμηχίας ἐποίησε. Quare non ἐποίησθαι! Quia Nymphodorus non sibi, sed populo Atheniensium societatem illam pepererat. Hinc Thucyd. eod. cap. et quidem proxime ante de ipsis Atheniensibus, inquit, τὸν Σαλαῶν τὴν Ἀθηναίων ἔμμηχον ἐποίησαν: i. e. socium sibi fecerunt. Et in princip. ejusdem capituli: Ὁ Ἀθηναῖος Νυμφόδορος πρῶτος ἐποίησαντο. Et lib. 1. c. 57. Οἱ Ἀθηναῖοι πρὸς αὐτὸν ἔμμηχίαν ἐποίησαντο.⁷ Neque unquam aliter Thucydes loqui solet. Sic φιλῶν ποσειδῶν, amicos sibi facere, apud Eudem lib. 1. c. 28. Xenoph. lib. 2. Ἀγορῆν, p. 749. D. et 750. D. et alibi passim. Νήπιος ἐποίησεν ποσειδῶν, insulas in potestatem suam redigere, Thucyd. l. 1. c. 13. in fin. Χρησάνας ἐποίησεν ποσειδῶν, sibi comparare magnam pecunie vim, eod. cap. in princip. Τυμπαῖον ἀπὸ τῶν ποσειδῶν, auxiliū ab aliquo impetrare, Idem l. 1. c. 25. Et proxime post: Ἡμετέριος ποσειδῶν, duces sibi assuere. Et sic sexcentis aliis in locis. Παιδὸς ποσειδῶν, filios adoptare, apud Demosth.⁸ Pro quo quis dixerit ποσις! Ποσειδῶν ἢ ἑαυτῶν, vel (ut ap. Ælian. V. H. 6. 11.) ἑαυτῶν, in potestatem suam redigere, pharsis nota. Demosth. adv. Aristocr. pag. 454. C. Πᾶσις ἢ ἑαυτῶν ποσειδῶν τῶν ἀρχῶν. At ποσις τῶν τῶν, alteri subijcere. Demosth. pro Ctesiphont. p. 319. C. Ἐπιθετῶν τῶν Φιλιππῶν ἐποίησεν: Donec Thessaliam Philippo subijcisset. Ubi nemo, nisi barbarus, pro ἐποίησεν, dixerit, ἐποίησαντο. Thucyd. lib. 1. c. 128. Σοὶ Σπάρτην τε καὶ τῆν Ἰλλίαν ἔαυθις ἐποίησεν ποσιῶν. Sunt verba Pausanias, ad Persarum Regem scribentis. Sic ποσειδῶν ἄλλοις, amicitiam inter se, vel pro se facere: at ποσιῶν φίλοις, amicitiam inter alios conciliare: quod μετῶν, seu διαλλοῦται, facere solent. Ποσειδῶν ἀκούσας, apud Homer. Odys. E. v. 120. dicitur de femina, quæ virum matrimonio sibi jungit: uti ποσειδῶν ἀκούσας, apud Hesiodum, de viro, qui uxorem sibi ducit.⁹ At ποσις τῶν ἀκούσας, apud Homer. II. v. v. 557. est, alteri uxorem jungere, dare, vel conciliare. Ποσειδῶν εἰρήνην, pacem cum hoste suo facere: apud Demosth. Orat. περὶ παραρρηθῆ plus vicis: at ποσις εἰρήνην Ἀρμενίαν καὶ Χαλδύνας, ap. Xenoph. de Inst. Cyr. lib. 3. p. 72. D. est, pacem facere inter Armenios et Chaldæos. Idem Xenoph. lib. 4. Ἐλλάξ, p. 315. A. Κατεργαστοὺς ποσειδῶν, ἔμπροσθεν ποσειδῶν τῶν χωράδων, Quorum verborum sensus clarus est. Quod si vero dixisset, ἔμπροσθεν ποσειδῶν τῶν χωράδων, posset etiam hic locus si intelligi, quasi χωράδων, manu et opere factam, non sibi, sed aliis obijcisset. Thucyd. lib. 1. c. 58. Πηλεῖς Χαλδύνας τῶν πόλεων τῶν ἑσθίων ποσειδῶν. Hic quis eorum, quibus vis verbi Medi ignota est, non credit, τὸ ποσειδῶν, simpliciter positum esse pro ποσιῶν! Attamen res secus se habet. Nam τὸ ποσειδῶν hic adhibuit Thucydes, quia Chalcidenses pro se, non pro aliis, urbem hanc munitur erant. Quod si enim urbem alienam, vel pro aliis munitissent, scriptor hic Ἀντιχάριτος diciturus fuisset, ποσιῶν. Idem l. 1. c. 13. Οὐρητοδοτὴς Ἀθηναίους ἔπεισεν τὰς πόλεις ποσειδῶν. Sibi nempe, vel pro se. Idem l. 2. c. 34. Οἱ Ἀθηναῖοι τυμὰς ἐποίησαντο τῶν ἐν τῆν τὸν πολεμῶν ἀποθιόντων. Quare ἐποίησαντο! Quia Historicus indicare vult, Atheniensium suos, non alienos mortuos, sepulture mandasse. Potuisset tamen Thucydes ibi etiam adhibere Activum ἐποίησε: uti Homerus Odys. E. v. 251. et seq. ubi Ulysses facit constructum sibi navem, τῷ ποσις, et ποσειδῶν, promissive utitur. Quod si vero vel Ulysses navem pro altero, vel Atheniensis pro mortuo non suis, sed alienis, sepulcra fecissent; non liceret eidem τὸ ποσις, et ποσειδῶν, promissive usurpare, sed tantum Activum ποσις: quæ differentia probe observanda est. Idem Thucyd. lib. 1. c. 28. in fin. Σπυρῶν ποσειδῶν: quod differt a σπυρῶν ποσις. Quænam tamen sit

¹ Vult dicere: me. Aut, trajicere vel transmittere, subauditò se.
² Aristoph. Ran. v. 158. τῶν τὴν περαιώσασθαι (ὁμοῦ μετῶν) quò modo eum transmittat? id est præcisò: καὶ, ἐπειδὴ με βίβη σὺν ἡμῶν μετῶν.
³ Idem, uno verbo: ποσειδῶν. Idem s. 1. Prov. viii. 22. καλὸς ἵσθαί με, quod rectus Aquila vertit: latetare me, possidet me. In primis Philonis editionibus male lectum est, latetare me, de Temulent. p. 244. D. Sed Cl. vir. Th. Mangey, qui novam, eandemque præcipuam, Philonis editionem Londini curavit, ex scheda Medicea latetare me restituit. Verum hoc ex conjectura dudum jam nota restituit viri eximius, P. Colomesius, Observ. sarz. p. 634. ed. Fabric. Dignus igitur erat, quæm hic humoris causa nominavit Cl. Mangey. Gta. iv. 2. latetare ἄδελφον, possidi hominem. Sic ἀποθνήσκει ὁ ἀρχὴν, recuperavit sibi imperium, Ælian. V. H. 4. 8.
⁴ Hanc notationem vincit forma passiva. Κλαῖω, sorte tanquam lectum adjungo. Tum vero etiam generatim notat, adijcero. Hinc passivum κλαίωσθαι, et compositum περαιώσασθαι, est adijcero, quasi sorte lectus. Sic S. Locas: αὐτὸς περαιώσασθαι τῷ ἡσθῶρ, et quidem adijcisti sicut Paulo, Act. xvii. 4. Nemo enim, præter novum Philonis editorem Londinensem, vitiosam hanc lectionem, et Græci verborum mendacitè adverbum esse, constituit. Vult ergo, περαιώσασθαι legi, Oper. T. II. p. 629. Cui versus ut habeat, quo Philonem ostendat, qui περαιώσασθαι eodem sensu in Legat. ad Gal. p. 1091. utitur: ubi Cod. MS. Medicus περαιώσασθαι habet. At vero neque hoc, neque similitè placet Mangey, sed ipse dixit, περαιώσασθαι hic legi debere. Verum salva res est. Pars est et nota, eandem ob causam illibata maneat antiqua lectio. Philo alibi idem verbum adhibet, eod. Libro, p. 1093. C. de Creat. Fruct. p. 794. A. L. H. Monarch. p. 227. E. Vid. Præstantissimi viri, P. Wesselingii Epistola ad H. Veningham, de Aquila in scriptis Philonis Judæi fragmentis, p. 15. 6.
⁵ Eandem regulam possidet Cl. Hartmann non comprobato calculo, ad Xenoph. Κύρω. ἀμ. Α'. 36. 2. ubi vox Media ποσειδῶν, ipse æquæ, significat, alii vis commisso suo facere. Add. Or. in Agessil. p. 61. n. 2. Sic idem, p. 97. πρῶτος ποσειδῶν, reditus facientem, tempore alteri, vix in sum non sum, sed ejus, cui ἐπέδωκε erat, tanquam τὸν πρώτον ἀπαιτῶν, (N. B. p. 657.) non κέρως de quo si verba ferent, iugiter hanc dubie: πρῶτος ποσειδῶν. Latini facio adhibent, ut Græci τῶν. Nep. in Vita Cæsar. 2. Epam. 3. et Horat. l. Ep. l. v. 65.
⁶ Καὶν ἑαυτῶν ποσειδῶν, Demosth. Philipp. l. p. 43.
⁷ Conf. Zonari. Lib. l. c. 25. f. 2. p. 31. pr. ed. Cell. Solet etiam ποσειδῶν pro ποσειδῶν, similiter (p. 36. s.) adhiberi, ibid. p. 455. 600.
⁸ Thucyd. l. 121. p. 77. ἰσχυρὰ ποσειδῶν, pecuniam sibi mutanti. Id. l. 132. p. 86. περαιώσασθαι ἑσθίων, quæm agillam sibi fecerat. Id. III. 35. p. 185. ἄρξας ποσειδῶν, in fugam se dedit. Idem l. 130. 44. τὸ ποσις ποσειδῶν, munusculum sibi agillam, id est, inane manet, Joan. xiv. 23. ποσις ποσειδῶν, quod non tam pro castro dicitur.

differentia illa, si ex Aristarchis quolibet haberem, nescio an aliquid h^{uius} responduri essent. Nimirum *ὑπόθεσις* dicitur de illis, qui fœdus, vel pacem, per libationes, aliquæ sacrorum solemnias, inter se faciunt. Sed *προσθήκη*, est, libationes peragere: quod sacerdotes, sacrifici, aliive sacrorum administrati, facere solent. Thueyd. l. 1. c. 57. ὑπόθετος μὲν θεοῖσι προσθήκη, Deos mihi testes facere, vel l. c. D^{omi} testator. Idem lib. l. c. 57. ἑτέρον προσθήκη, bellum inter se gerere, vel facere. At *ὑπόθετος* vocis τοῖς Ἀργείοις, apud Demosth. Orat. pro Ctesiph. p. 354. A. est, bellum inter Amphilyctianos excitare. Elian. V. H. 4. 8. de Dionysio Tyranno: τὰς ἄλλας μετὰ τὴν ἐπιγινεῖσθαι: imperium suum amplificavit. Ubi ἐπιγινεῖσθαι, positū pro ἐπιθεσθαι: quod posterois aurius Atticus, et Thueydideo sermone imbutis, magis placebit.

33. Porro *ὑπόθεσις*, cum ad duos vel plures refertur, interdum significat, quod alter alicui facere: quo referendo sunt duæ illæ phrasēs paulo ante memoratæ, *προσθήκη* *ὑπόθεσις*, et *ὑπόθεσις* *ὑπόθετος*. Sic apud Herodian. l. 1. c. 5. n. 7. *ὑπόθεσις προσυπόθεσις*. Inter se conjurare, vel conspirare. Et apud Elian. V. H. 4. 1. Δὲ οὕτως προσήκοντες ἐπιπροσθήκη: i. e. secundum novissimum Editorem et Interpretem: Proinde neque synergiam faciunt. Sed si vim verbi *Medii* hic exprimi voluisset, addere saltem debuisset, inter se. Sed hæc speciem sensus reciproci infra pluribus exemplis illustramus. Præterea *προσθήκη*, interdum significat, ducere, existimare: quasi dicas, aliquid (in mente) sibi fingere. Thueyd. l. 1. c. 118. τότε οὕτως ἀνάχεται ἐπιπροσθήκη: Hæc re non amplius ferendum putabant. Vid. eund. l. c. 21. ubi eadem phrasīs occurrat. Sic *κατὰ πολλὰς ὑπόθεσις*, magni (sibi) aliquid facere, seu, aliquid magnū putare: *κατὰ ὀλίγα ὑπόθεσις*, etc. Item *ὑπόθεσις ὑπόθετος*, Indignum aliquid ducere, apud Demosth. pro Ctesiph. p. 352. A. et sexcentis aliis in locis. Hujus generis etiam sunt, *ὑπόθεσις ὑπόθετος*, mentionem facere: *προσθήκη λόγους*,³ verba facere: *ὑπόθεσις ἐρωτήσεις*, quæstiones proponere: apud Elian. V. H. 3. 12. *ὑπόθεσις ἀρχαῖους*, exsecrionem facere in terram, apud Thueyd. lib. 2. c. 33. et alibi. In hæ autem et similibus loquendi generibus, etiam si *ὑπόθεσις* non videtur habere vim illam reflexivam (hæc mihi sit barbaro hoc vocabulo uti) quam verbi *Medii* propriam esse diximus: differt tamen a notatione verbi *Activi*. Nam ex. gr. *ποῖος ἀρχαῖος* feret, effice ut ali excedant, sive illis copiam facere excedentem: ad quam, ut puto, analogitatem evadant, Thueydides, alique scriptores (ut Herodian. lib. 3. c. 9. n. 17.) de ipsis exsecrationibus non solent dicere, *ποῖος ἀρχαῖος*, sed semper *ὑπόθεσις*. Sic *ποῖος ἐρωτήσεις*, dici posset de illo, qui quæstiones, aliis proponendas, scripto mandat, seu oratione metrica componit: (nam *ὑπόθεσις* de Poetis proprie et ante *ἑξῆς* dici constat) quo longe diversum est ab illo sensu, quo accipitur *ὑπόθεσις ἐρωτήσεις*. Item dictum putet Lector de aliis hujusmodi phrasibus, ut, *ποῖος*, et *ὑπόθεσις μήνηται*: *ποῖος*, et *ὑπόθεσις λόγους*, etc. de quarum differentia agimus etiam infra, Num. 47. §. 60. et 61.

34. *Ἀπειρε* proprie significat, propulsare, arce: diciturque vel, *Ἀπειρε* *τινὸς κακίας*, vel *τινὸς κακίαι*, propulsare ab aliquo malum. Interdum cum solo Dativo personæ constructur, habetque notionem optulandam, vel auxiliandam: quasi dicas, propulsando injuriam, alicui auxiliari. Utrouque autem sensu ad alterum semper refertur. Thueyd. lib. 1. c. 103. Οἱ Περσικῶν τὴν Ἀπειρε βοήθησαν Ἀργίους. Et c. 120. Ἴσθμὸν τοῖς ναύταις (i. e. ora maritimum secundo) Ἀπειρε. Et eod. l. c. 50. Διόπετρας τοῖς Ἀθηναῖσι μὴ εὐπερίεστον ἔσθαι: *εὐπείης ὄντων Ἀπειρε* (scilicet Κερκυραίων) τῶν. Homer. Iliad. φ. Ἀλεῖ γὰρ τὰ ἀμείνων ὄντων ἀπέοι: Semper tibi dii ultra optem ferunt. Plura exempla passim obvia hic omitto. At *Medium Ἀπειρεται*, significat, a me vim, vel injuriam, repello, defendo, vel propulso. Thueyd. l. 1. c. 125. in fin. Ἀποῖον τὰς ἐπειθὰς οὐχ οὐ ἀμείνων, ἀλλὰ οὐ πρότερον ἐπέοις: Non qui vim illatam se propulsat. Et cum accusativo ἀμείνοισθαι τὴν, alium, vel alicujus injuriam a se propulsare. Thueyd. lib. 1. c. 144. Πάρος δὲ οὐκ ἄπειρεται ἀρχαῖους δὲ ἀμείνοισθαι. Elian. V. H. 13. 1. de Atalanta: Ἀδωνείου φιλία, ἢ ἀμείνοισθαι τὴν. Persequens foras, aut quemdam a se defendens. Non solum vero *Ἀμείνοισθαι* quis dicitur, dum injuriam inferat: sed etiam post injuriam illatam. Posteriore casu *ὑπόθεσις ἀμείνοισθαι* significat, ulcisci se, vel injuriam sibi illatam vindicare: ut apud Thueyd. lib. 1. c. 96. προήκουε γὰρ τὴν ἀμείνοισθαι ἐξ ἐπείσου. Causa, quæ prætextabatur, erat, ultio injuriam (a Rege Persiæ) acceptam. Plura exempla passim obvia sunt.⁴ Et quoniam qui oblectat, nullum malo repellit, hinc τὸ ἀμείνοισθαι, simpliciter interdum accipitur pro, *pro pari referre*:⁵ vel, vicem alicui reddere, etiam non sensu. Thueyd. l. 1. c. 42. Ἀδωνείου τὴν ἀμείνοισθαι ἐξ ἐπείσου: Dignum (vel æquum) censet, parem nobis gratiam referre. Et quoniam pugna ut injuria vel via propulsari solet, hinc idem verbum interdum a notionem habet pugandi, vel dimicandi: eoque sensu, (more scilicet aliorum verborum pugnandi) cum præpos. *κατὰ* et *ἐπὶ* construi solet: ut ap. Homer. ἀμείνοισθαι *κατὰ νῆας*: et Xenoph. ἀμείνοισθαι *ἐπὶ τῶν νηυσί.*

Verbo *Ἀπειρε*, et *Ἀμείνοισθαι*, significatione fere respondet verbum *ἑμύνη*, et *ἑμύνηται*: unde quæ de priore dicta sunt, etiam posteriori æconomiarum possunt.

35. Σέλλα, mitto alterum: Σέλλαμαι, mitto me: i. e. o, proficiscor, veniā: diciturque tam de itinere terrestri, quam maritimo: uti *σέλλα* denotat tam expeditionem terrestrem, quam navalem. Eurip. Troad. v. 1204. Σέλλαμαι σέλλα δαμναί Τροίας εἶσι: Proficiscitur libentes domum a Troja. Elian. V. H. 14. 17. Σωκράτης ὄντων, δὲ σέλλατος Ἀρχέλοου μετὰ τὴν Μάσθουα ἀπέλασθη: Propter ipsam Archelam nemihi in Macedonia proficisci. Vid. eundem lib. 8. c. 5. Frequentissime autem hoc sensu usurpatur *Πάλλα*: quod quavis sit Aor. 2. Passivi, significationem tamen habet *Mediam*:⁶ ut et multa alia verba *Passiva*: qualia sunt, ἀντιπροσπίπτει, ἀντιπροσπίθησι, μεταεστραφίαι, ἐπιπλάθει, πεποδότης, εὐδεδεργίαι, ἐκκαυμοί, (qui sua exportavit, apud Thueyd. l. 2. c. 78.) προεσπαργίαι (qui se gessit, vel præbit, apud Demosth. Orat. de Pace in fin.) et alia. Eurip. Androm. v. 250. Τεῖχος λέγει, ὄντων οὐκ ἐπύλατος—Conjux gratia hic veni. Schol. recte, ὄντων χάριν παρεσπάρη. Hermione capiti, quæ hinc loquitur, a nemine missa erat, sed sponte sua venerat in fanum Thetidis, at Andromachen, insidias et minas ejus forsiter, in se abstraheret. Idem Med. v. 608. Τὶ δὲ ὄντων χάριν δεσπομένη ἐπύλατος: pro eis ἄρραλλος. Quare veto ad insulicium terræ, ubi oracula redduntur (i. e. Delphos) profectus est. Alioquin ibi Medea Egæum, Regem Atheniensium, qui ab Oraculo Delphico (quo nullus jussu, sed sponte sua profectus fuerat) reddux. Corinthum, ubi fūne Medea versabatur, appulerat. Neque Poeta solum, sed et scriptores pedestres sic loquuntur: ut Lucian. in Timta. p. 104. Ed. Amst. Σὺ δὲ οὐκ ἐπὶ χάριν ἐπύλατος: Tu ipsius gratia hic veni. Opiter hic notandum est, Heliodorum Ethiop. lib. 2. c. 26. pro ἀπέλασθη (quatenus nempe significat, iræ proficisci) mihi dēgatur, et nescio an satis Græce, dixisset, *σέλλατος ἐστίν.*⁷ Sic enim ait: Ηὐθαρομένη δὲ ἐὶνα τὴν δὲ Δελφῶν

³ III. 86. p. 221. *τὴν ἀμείνων ἐπιπροσθήκη*, bellum inter se gerere. Conf. l. 27. p. 33.

⁴ Demosth. Olynth. l. 1. p. 34. Olynth. 9. p. 70. 80. et alibi. S. Lucas hanc Atticam quoque venustatem ante oculos positam habuit. Act. 1. 1. Τὴν εὐπείην ἰσθὶν ἐπιπροσθήκη.

⁵ Adl. l. 14. ἀμείνοισθαι, injuriam a se propulsare.

⁶ Demosth. II. 8. 23. οὐκ ἄμείνων τὸν εὐπείην εὐπείην εὐπείην, Socrates animum advertit, ut si oblectaretur, si quævis inveniatur, si

⁷ Hæc, ἡμῶν ἀποσπασμένη, p. 237. ed. nov. Verum Ἀποσπασμένη legendum est in forma Medice. Namque Activi *ἀποσπασμένη* significat ἀποσπασμένη. Hæc, *ποῖος* ante: ἄμεινον, ἀμείνοισθαι. Hæc vero ratione syllabis *ου*, omnia sunt, et in loco Demosth. quæm Kusterus supra (p. 74.) correxit. At vis et sensus verbi injus Græci Attici istam exigit emendationem.

⁸ Ita ἐπύλατος, censetur esse. Hæmæus de sole: ἐπύλατος F. Bias, in Bactrachomytho, v. 233, ubi Glos. exp. ἔπειν, ἐπύλατος. Verum recte notavit ἄλλοις G. Mich. Blaitiere, in Annotat. p. 31. ed. Londin. Sic vocat Virgil. Georg. l. 1. v. 338. Sed in versu in Schol. Homeroi. Iliad. v. 233. ἐπύλατος ἡ ἑμῶν ἐπύλατος, in fugam se vertentem, denotat (p. 17.) sed et al. passivo: Ier. xix. 24. ἐπύλατος ἐπύλατος.

⁹ Interdum verba Activa, cum pronominis recipere possunt, quæ dura esse prima quodam specie videtur, elegantiis habent. Scit. Eurip. odv. Edib. Vœct. 100. 107. *ἐξ ἀμείνων ἐπέοις ἑμῶν*, quæ si ad mortuum spectatifferunt. Jo. Chrysost. de Sacerdot. 4. 216. (l. 3. c. 9.) p. 122. *σοφίᾳ τοῖς ἄλλοις ἐπιπροσθήκη*, iudices tantum sibi indolentem confidit. Idem J. 217. ἑμῶν

Ἐπιπέσει πάλιν, ἐπιπέσει εἰς τὰς τρεῖς ἡμέρας—*eo* ut contini. Sed quicquid sit: apparet saltem ex hoc loco, *eo* ad ἀπὸλυθῆαι, in Medio, idem esse, quod ἀπὸλυθῆαι ἐνταῦθα.

36. Ad hanc Chassem entem referenda sunt verba Media, quorum vis experimenta est per, se invicem: inter se, vel adversus se fivicem: quando nimirum Actio et Passio ab utraque parte est reciproca: veluti si dicas, inter se dividere, inter se contendere, etc. Hujus generis verbum est, *εἰσεσθαι*, quod notat, inter se dividere, vel partiri (quo sensu etiam usurpatur verbum *μετασθῆσθαι*) ab Activo *Νῆμα*, tribus, distribui, partiri, assigno. Demosth. adv. Olympt. p. 694. C. *Ἐνεσθῆσθαι τὰ ἰσὺν δῶτερὰ τῆς κατὰ τὴν ἀνάγκην*. Partiti inter nos sumus ex aequo bona [Cononi] manifesta: i. e. immobilia, ut vulgo vocantur. Et paulo post: *Δεσθῆσθαι τὴν Κίονα ἀδελφῶν*: Inter nos divisimus Cononis bona. Herodiani. lib. 4. c. 3. n. 10. de filiis Severi, Caracalla et Geta: *Ἐσθῆσθαι ἀδελφῶν τὴν ἀνάγκην*. Visum ipsis fuit dividere inter se imperium. *Ἐσθῆν*, contra Ctesiphont. sub fin. *Ἐσθῆσθαι τὴν ἀνάγκην τὴν ἐπιπέσει*. Vtrumque, i. e. interprete Wolfio: Sed tanquam de collectis, iis, quae superant, distribui. Quasi esset Activum, *εἰσεσθῆσθαι*. *Tri* verbe: Tanquam reliqua de symbolis (vel collationa pecunia) inter vos partiti. Demosth. advers. Mid. p. 413. B. *Ἐστὶ ἀπὸ τῶν ἐπιπέσειν, ἡμέρας ἑνὴν ἑσθῆσθαι*. An putatis, me vobis contributurum pecuniam: vos autem cum inter vos partituros esse? Wolfius minus proprie et accurate, fructuosum esse. Thucyd. I. 2. c. 17. *Τὰ ἡσθῆσθαι ἑσθῆσθαι κατασθῆσθαι*, ubi interpretes recte, eos[muros] inter se partiti. Hinc ergo satis apparet, filii Henr. Steph. qui in Thesouro suo tradit, *εἰσεσθῆσθαι*, in Medio, interdum Activi poni, per dividere, partiri: quasi nulla inter ea esset differentia. Atqui, *ἑσθῆσθαι*, in Activo, alibi simpliciter aliquid distribui, nulla ad ipsum portionem redeunte: at *ἑσθῆσθαι*, in Medio, ipse portionem ex distributione, vel partitione accipit. Hinc *εἰσεσθῆσθαι* interdum verti potest, ex distributione portionem accipere. Hoc sensu verbum *εἰσεσθῆσθαι* clare accipitur apud Demosth. Orat. I. ad Verum Stephan. p. 617. ubi Orator ait: *Ἀ δὲ τῶν παλαιῶν ἐπιπέσειν τῶν, ταῦτα ἀπὸ τῆς Ζεῦσι*. Quae Wolfius recte si Latine reddidit: Quae autem e patrimonii partitione accipi, etc. Idem Olynth. 3. sub fin. *Καὶ τὰς τρεῖς, ἡ ἑστὶν ἐπιπέσειν*: i. e. *ἑσθῆσθαι τὰς τρεῖς ἀνάγκην λαμβάνειν*: quae phrasī sine Orator in eadem re paulo post utitur. Loquitur ibi autem de pecunia *θησαυρῶν*, quae inter singulos civis Atheniensium, pauperiores saltem, distribuebatur. Et quoniam ea, quae, partitione seu distributione facta, nobis olvenctur, per nostris deinceps possidemus, incolimus, vel inhabitamus, hinc factum, ut *εἰσεσθῆσθαι*, interdum (ex consequenti nimirum) ponatur, pro possidere, incole, inhabitare, etc. Thucyd. lib. 2. c. 30. *Καὶ παροδιστάται ἠλλοτρεῖς τὴν γῆν καὶ πόλιν ἑσθῆσθαι*. Et cap. 27. ejusd. lib. *τοῖς Ἀθηναίοις ἐξ Ἀσπιδωρίου δόματα θοσῆσαι αἰετῶν*, καὶ τὰν γῆν ἑσθῆσθαι: i. e. Dederunt eis terram incolendam: vel etiam proprie, inter se dividendam. Et lib. 1. c. 84. *Ἐξελθῆσαν πάλιν ἐπιπέσειν*: Liberam urbem incolimus. Et lib. 2. c. 72. *Ἐπὶ τρεῖς ἔτη, ἐσθῆσθαι τὰ ἡμέτερα ἀήρην*, i. e. incolentes, vel possidentes. De pecoribus etiam dicitur *εἰσεσθῆσθαι*, sensu pasendi: quod inde est, quia ea, quae possidemus, etiam in usum nostrum vertimus, eis si fruamur. Vel (quod verius pato) *εἰσεσθῆσθαι* *πόδα, λεγόμενα*, etc. cum de pecoribus dicitur, proprie significat, incole, campos, seu in his versari: quo sensu accipitur apud Aristotel. de Hist. Animal. lib. 9. c. 18. ubi de ave *ἐσθῆσθαι* inquit: *Νῆματα ἑνὸν, καὶ τρεῖς, καὶ λεγόμενα*: i. e. in illis degit, versatur: seu, locus, campos, et prata celebrat. Quoniam autem animalia his in locis, ubi degunt, seu versantur, etiam pasuntur, hinc notio pasendi verbo *εἰσεσθῆσθαι* quoque contributa est.

37. *Δολεσθῆσθαι*, inter se colloqui? sive invicem dare et accipere sermones. Sic *δολεσθῆσθαι*, inter se conferre consilia: seu deliberare, consultare inter se: cum nempe de pluribus dicitur. At de uno cum dicitur, significat, secum deliberare, vel consultare: ut *λογισθῆσθαι*, secum reputare: *ἐπιδολεσθῆσθαι*, secum cogitare, etc. Eiusdem notio etiam est verbum *καταλολεσθῆσθαι*, quod significat, per sermones secum invicem aliquid communicare.

38. *Διαλολεσθῆσθαι*, in Medio, dicitur de illis, qui de lite inter se decidunt et transigunt. Proprie est, se invicem solvere: seu vincula quae litis, quibus homines impediti et constructi teneri solent, inter se dissolvere. At *δολεσθῆσθαι*, in Activo, est, alios lite exsolvere, seu fillem aliorum dirimere. Thucyd. lib. 3. cap. 83. *Ὁς γὰρ ἦν ἡ διαλολεσθῆσθαι*. Quod Scholastae recte exponit, *ἡ δὲ λύσιν*. Demosth. I. adv. Onet. haud procul a princ. *Διαλολεσθῆσθαι ὄντι Ὀνείρην ἐπὶ ἐπιπέσειν*. Quod Wolf. recte vertit: *Dirimere controversiam inter nos Onetor non instituit*. Sic *διαλολεσθῆσθαι* ut diximus, aliud est. Theophr. de Charact. c. 12. de homine propositore omnia agente: *Ἡρώων καταγ, ἀρχαροῦν ἀμφοτέρω διαλολεσθῆσθαι διαλολεσθῆσθαι*. Quod Casaub. interpretatur: Captus arbitror, duos litigantes, quorum interque rem transigi optat, inter se committit. Elian. V. H. 12. 3. *Συνεδολεσθῆσαν διαλολεσθῆσθαι πρὸς τὸν πωλεόμενον*: Suscit, ut pacem facerent cum hostilibus. Et cum praepos. *πρὸς*, apud Thucyd. lib. 1. c. 145. *Δεῖν διαλολεσθῆσθαι περὶ τῶν ἐγγυμάτων*: (non armis, sed) jure de expostulationibus amicus decidere. Et cum Aescauto, *διαλολεσθῆσθαι ἐγγυμάτων*, apud Thucyd. I. c. 140. *Διαλολεσθῆσθαι ἔχθαι*, Elian. V. H. 1. 24. *Διαλολεσθῆσθαι νεκροῖς*, Corp. Orat. v. 1079. *Διαλολεσθῆσθαι πόλεμον*, Bellum pace dissolvere, apud Thucyd. I. c. 1. c. 24. et 82. et lib. 2. cap. 29. sub fin. et alibi? Apud Eund. lib. 5. c. 47. *καταλολεσθῆσθαι πόλεμον*, dicitur de belli communis (quod scilicet partim proprium est, partim alienum) dissolutione. Sic *διαλολεσθῆσθαι*, in Medio, sibi mutuo reconciliari: ut *δολεσθῆσθαι*, alios inter se reconciliare: ut apud Xenoph. *Ἐλλῶν*, lib. 4. p. 341. A. *Ἀλλήλοισι μὲν διαλολεσθῆσθαι*. *Θεῶν ἄλλοις* (non θεῶν) amicitiam cum aliquo, vel inter se facere. (Vide Elian. V. H. 12. 3.) *Διαλολεσθῆσθαι*, inter se pacisci, seu pactionem inter se, inire: (quo sensu Activum *συνδολεσθῆσθαι* nunquam usurpatur.) *Ἐπιδολεσθῆσθαι*, (vid. Harpocrat. l. v.) *Συνδολεσθῆσθαι*, libando pacisci, seu foedus, societatem, etc. habendo cum aliquo, vel inter se inire: quo sensu Activum *συνδολεσθῆσθαι* (quod simpliciter tantum notat, diis libare) apud nullum idoneum scriptorem me legisse memini. Sic *συνδολεσθῆσθαι*, idem in Medio, foedus inter se facere, sive inire: idem nempe, quod *συνδολεσθῆσθαι*, vel *συνδολεσθῆσθαι*.

1012. Sic Cabanis a Kustero reprehendi minime debuit, quod *ἐπιπέσει* *ἡμέρας* dicit. Is enim crimen, quod adimerat, voluntario utitur culpe, his rebus verbis: *ego, me possideo, me, pascendum exilio, ipse nisi in hanc urbem*. Lucian. in Dial. Merc. s. 307. *καταλολεσθῆσθαι*. Me cum adfuitus, hinc michi beneficium negastoliam.

¹ Haec verba secunde alio in loco usurpat Historicus a Deo actus et eruditus, rex graeas S. Pauli, oratoris Demetrii, in orbe Atheniensium, patrias, maxime rationem, qua Christianam religionem ibidem introducti, deservit: *Ἐστὶν*, Act. xvi. 17. Pertinet etiam ista vox ad formulas proprias et solennes, quae de simplicioribus colloquiis, quae inter se instituant philosophi, adhiberi Attici solentibus. Nota, sunt philosophorum et mathematicorum *δολεσθῆσθαι*, quae ab *δολεσθῆσθαι* et *μετρεσθῆσθαι*, quae *μετρεσθῆσθαι* generisim proprie, magno erant inferenda disceptare. Nimirum hoc ad proponendum et elocutionem laudum, aut quomodo unius comparata erant. At vero *δολεσθῆσθαι* simpliciter uniusmodum disputationes, quibus veritas magis, et vis demonstrandi, quam comia eritativa, oratio, praestatur. Eiusmodi *δολεσθῆσθαι* erant philosophorum propria. Semper utitur hoc voce Plotagratas, ad designanda Apollonio *ἐπιπέσει*, et *ἐπιπέσει*, ut d. *ὁ δὲ ἑστὶν ἑσθῆσθαι*. Haec pertinent Epicteti *δολεσθῆσθαι*, quos Ariannus servavit, et quibus ubi tertius elegantius fieri potest, Maximi Tyrii *δολεσθῆσθαι*, quae et orationis *ἐπιπέσει* ornatae sunt, et magna demonstrandi virtute valent. Peripateticum ex *ἑσθῆσθαι*, quibus Familiae fuerint *δολεσθῆσθαι*.

² Verba *εἰσεσθῆσθαι* hoc ubi exprimitur discrimen, Exhibent enim *ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας*, p. 17. ed. Casab. ac hanc *ἐπιπέσει*, et altera, *δολεσθῆσθαι* *ἐπιπέσει*, *δολεσθῆσθαι* *δολεσθῆσθαι*.

³ Conf. Xenoph. de Exped. Cyri. l. c. ubi utraque adducitur; sed Cf. Hutchinson discrimen hoc minime latuit nisi ecclae.

40. Ob eandem rationem (ob actionem scilicet et passionem ab utraque parte reciprocam) verba pugnandi, contendendi, certandi, etc. fere sunt Formæ Mediæ: ut, *μικρῶσαι*,¹ *ἀγωνίζεσθαι*, *ἐπιγριζέσθαι*, *δουλιζέσθαι*, *δουλιζήσθαι*, *ἀμαλλίσθαι*, *μυγνέσθαι*, *ἀμνεσθαι*, *κρίεσθαι*, *ἀκροβιζέσθαι*, *διαφριζέσθαι*, *διαφριζήσθαι*, *διαιμαζέσθαι*, *διαιμαζήσθαι*, (jaculando certare) Xenoph. de Inst. Cyr. l. 1. p. 14. *διαιμαζέσθαι* (sagittando certare) apud Xenophor. ibid. De duobus posterioribus verbis obiter notandum, utrumque extra compositionem actus tantum usurpari, et simpliciter significare, illud, jaculari, hoc sagittare; sine certamine scilicet. Unde colligere licet, dictis verbis pugnandi et certandi Formam Mediā non tenere attributam fuisse.

41. Neque quisquam mihi hic objiciat, non omnia verba pugnandi, certandi, etc. esse Mediā, sed quædam etiam Activā; ut *πολεμῆσαι*, *ἐπιζῆσαι*, (quamvis etiam dicatur *ἐπιζῆσαι*) *διακαλῆσαι*, *πυκνῆσαι*, *επιμυκνῆσαι*, *ἀμνεμῆσαι*, et c. quæ sunt alia. Nam primum, plura sunt Mediā, quam Activā. Deinde notandum est, verba Mediā pugnandi, certandi, etc. habere notionem bilateralem, (ut sic loqui mihi liceat), at Activā unilateralē tantum. Sic ex. gr. cum Græci dicunt *πολεμῆσαι*; grammaticæ sensu ad unum tantum beligerantem respiciunt: at, cum dicunt *μικρῶσαι*, *ἀγωνίζεσθαι*, etc. utriusque partis pugnam, vel certamen designant. Licuit autem Græcis, negotiorum ejusmodi bilateralium, nunc utramque partem, per verbum Mediū; nunc alteram tantum, per verbum Activum exprimeret.

42. Ceterum ad verba contendendi et litigandi pertinent etiam sequentia: *διαφριζέσθαι*, *φολιμυζέσθαι*, *ἐπιεινέσθαι*, *λοδοροῖσθαι*. De ultimo verbo pauca hic addemus. *Λοδοροῖν*, in Activo, est, jurgio alterum incensere, seu male dicta et convicia alteri ingerere: *Λοδοροῖσθαι* autem, mutuis maledictis et conviciis se proscribere, seu jurgio inter se contendere. Aristoph. Nub. v. 62. *Περὶ τοῖσδε γὰρ δὲ τοῖσδε Λοδοροῖμεθα*. De nomine tale inter nos interest jurgium. Ubi si ponas Activum *Λοδοροῖμεν*, sensus hic erit: De nomine, (seu ad nomen quod attinet) alios jurgio et conviciis insectabimur. Quæ sententia a priore longe diversa est. Et in eod. fab. v. 1557. *ὄφρα γὰρ τοῖσδε φολιμυζέσθαι Λοδοροῖσθαι*, *Ἐγὼ φράσω*: Unde primum inter nos verbis et maledictis contendere experimus, dicam. Et in Iban. v. 881. *Λοδοροῖσθαι δὲ οὐ πρότερον Ἄστρας ποῦρας*, *ὄφρα ἀροσπλάδας*: Non decet Poetas mutuis conviciis se insectari, ut, qui panes vendunt mulieres. Hesych. *Κριβαζέσθαι*, *λοδοροῖσθαι*, *διαιμαζέσθαι*. Et in constructione adsciscit Dativum; secus ac Activum *λοδοροῖν*, quod cum Accusativo construitur: cujus quidem diversitas ratio (de qua Grammatici omnes altum silent) ex superioribus facile intelligi potest. Verba enim contendendi et litigandi Dativum adsciscere solent: in quorum numero quom sit verbum Mediū *λοδοροῖσθαι*, non mirum est, id constructionem quoque illorum imitari. Aristoph. Equit. v. 1597. *Μέθωσ τε τὰς πόρταις λοδοροῖσεν*: Scortis dicti convicia. In mutuo scilicet jurgio. Et sic alibi passim.

43. Quamvis autem verbum *λοδοροῖσθαι* proprie id, quod diximus, significet; sæpe tamen notione unilateraliter accipitur pro, alteri maledicere; quo sensu a natura verborum Mediū degenerat, nec ab Activo *λοδοροῖν* quicquam differt, præterquam constructione. Aristoph. Eccles. v. 248. *Ἄραρ ἢ Κεφάλαια σοῦ λοδοροῖται*. Sed si Cephalus maledictis te aggredietur. Plutarch. *περὶ τοῦ ἀγῶγος*, in princ. *Τοῖς διέλεγχον καὶ λοδοροῖσθαι βουλομένους*. Plura exempla passim occurrunt. Hinc autem apparet, pro *λοδοροῖν* quidem posse adhiberi *λοδοροῖσθαι*; sed non contra, *τὸ λοδοροῖν* semper posse fungi vice *τοῦ λοδοροῖσθαι*.

44. Verba repellendi, rejiciendi, repudiandi, deponendi, etc.² solent esse Mediā: ut *ἀπώσασθαι*, *ἀποτριψέσθαι*, *ἀποτριψήσθαι*, *ἀποκρίσασθαι*, *ἀποκρίσῆσθαι*, *ἀποκρίσησθαι*, *ἀποκρίσῆσθαι*, *ἀποκρίσῆσθαι*, *ἀποκρίσῆσθαι*, *ἀποκρίσῆσθαι*, etc. quorum via Mediā exprimensa est pro Latino illud, a se. Thucyd. lib. i. c. 18. *Κοῦρ ἀπωσάμενον τὸν βάρβαρον*. Et esp. 32. *καταρῖαν ἀποτριψέσθαι Κοροθῖος*. Demosth. Olynth. 1. *Τῶν τῆν ἀδελφῶν ἀποτριψέσθαι*. Theocr. Idyll. xi. v. 19. *Τὴν τὸν φίλον ἀποβάλλει*; Quare amantem respiciat Pollux lib. i. c. i. sect. 28. ubi agit de verbis avertendi et æquidistanti: *Ἀγῶ ἀποτριψέσθαι*, *μῖσος ἀποκρίσασθαι*, *ἀποτριψέσθαι* (an potius ἀποκρίσῆσθαι) *ἀποδοκιμαζέσθαι*. Sic *ἀποτριψέσθαι* *γυναικί*, repudiare uxorem, vel divortium cum uxore facere: *ἀποκρίσῆσθαι τὸν πρόμαχον*, res quasi a se projicere, vel abjicere, l. c. negligere. *Ἀποθῆσαι ἔχθραν*, *ἀγῶν*, *ἀρχὴν*, etc. deponere inimicitiam, iram, imperium, etc. *Καποθῆσαι τὸ ἴμιον*, deponere pallium: *θῆσαι πόλεμον*, bellum deponere, apud Thucyd. lib. i. c. 82. in fin. ubi simplex ponitur pro composito *καταθῆσαι*, vel *ἀποθῆσαι*. Eadem autem phrasī, ut obiter hoc moneam, interdum notat, bellum suscipere, seu inferre: cujus significationis ratio exponitur supra Num. 25. Ceterum dicta Verba in Activo diversum plerumque sensum habent. Nam ex. gr. *θῆναι πόλεμον*, foret, bellum aliquid creare, quomodo *θῆναι ἄλογον*, apud Homer. Il. A. v. 2. dolores aliquid creare.

45. *Ἀπώσθαι*, in Activo, tria significare potest: 1. A se aliquid trudere, vel repellere; sensu nempe proprio: nam sensu metaphorico video tantum usurpari Mediū *ἀπώσασθαι*; ut *ἀπώσασθαι δέμας*, *δούρας*, *φύλας*, etc. 2. A se repulsam in alterum anovere. 3. Ab altero aliquid repellere. Quod ad primam significationem attinet, nihil interesse videtur, utram Activum, an Mediū usurpetur: nam promiscue utrumque verbum illo sensu usurpari video. Demosth. Olynth. 2. p. 8. A. de Philippo Rege: *Τοῖσδε [τοῖς ἄλλοις] πύργους ἀπώσθησιν αὐτὸν ἔργον*. Hoi omnes a se repellere vel sumovere dixit. Elian. V. H. 12. 22. *πύργον μὲν λίθον ἄλλοι ποῦσαν εἶναι ἀπώσθη*. Ubi etiam dici poterat *ἀπώσθησιν*. Et nescio sane, annon ibi sic scriptum fuerit: præsertim quom proxime sequatur *οὐ*. Videtur enim illud *τὸν*, inter duas syllabas affinis soni, *θη*, et *ου*, facile excidisse, vel absorberi potuisse.³ Herodian. 1. 12. 18. *Ὅτι τῶν τοῦ ἐπιβάρους ἀπώσθησιν*. Equi sessoris excutiebant. Ubi vides, Mediū proprie adhiberi de repulsionem vel excussione rei corporeæ. Secundæ significationis, quam verbo Activo *ἀπώσθησιν* tribuimus, exemplum habet apud Demosth. Olynth. 1. sub fin. ubi Orator ait: *Δεῖ ἅπαντας βοηθεῖν, καὶ ἀπώσθησιν ἐκείνους τὸν πόλεμον*, i. e. bellum a nobis repulsam in Philippum avertere. Sed hæc significatione nescio an Verbum Mediū *ἀπώσασθαι*, usurpare liceat. Nam in memorato loco Demosthenis duplex est verbi Activi *ἀπώσθησιν* (ut grammaticæ loquar) transitio: prima, in rem, quæ repellitur: altera, in personam, vel locum, in quem res repulsa avertitur: quorum notitiam posterior a verbo *ἀπώσασθαι* aliena esse videtur. Tertie significationis exemplum foret, si quis diceret, *ἀπώσθησιν αὐτὸν ἐπιβάρυνον ἄλογον, εἶνα*, etc. in quibus loquendi generibus fidem adhibere non liceret Mediū *ἀπώσασθαι*. Recte autem quis a rebus propriis, (ut bonis suis, parentibus, liberis, patria, etc.) dicitur *ἀπώσθησθαι* *κίβητον*, *πύργον*, *εἶνα*, etc. Nam malum, quod quis a rebus suis propulsat, a se quoque propulsare potest esse. Sed longum foret, cetera quodæ hujus generis Verba Mediā, supra a nobis memorata, ad eundem modum cum Activo conferre, et, quomodo inter se differant, hoc loco accuratius ostendere. Quare ipse Lector, si libet, in eo, quod reliquum est, industriam et acumen suum exerceat. Nam nobis satis est, digitos quasi ad fontes intendisse.

46. Quæ autem de Verbis Mediis Reciproce significationis hæcenus dixi, non ita accipi velim, quasi Verbis Mediis uti liceret, ubicunque est sensus reciprocus. Nam sæpe id facere non licet, volente se et jubente uno, penes quem est jus et norma loquendi. Sic ex. gr. quamvis Græci dicant, *ἀπώσθησθαι*, pro strangulare se vel suspendere se, non tamen ad eandem formam pro, occidere se, dicere solent, *ἀπώσθησθαι*, vel *ἀπώσθησθαι*: sed *ἀπώσθησθαι ἑαυτὸν*, vel *ἀπώσθησθαι ἑαυτὸν*: seu, ut magis Atticè dicam, *ἀπώσθησθαι ἑαυτὸν*: quæ phrasī usus est Plato in Phædrone, p. 377. E. Quare usus hic consulendus, neque sine eo tenere quidquam hac in re staturandum est.

¹ Sic Plato, de republ. 4. p. 446. B. *εἰ μικρῶσαι* de pugna unius pugnantis adhibet.

² Horum exempla in Thucyd. Xenoph. Demosth. atque in aliis spectata fidei scriptoribus, quoadvisi vobis etiam in divinis N. T. tabulis inveniri. Eleganter Thucyd. l. 1. 21. 77. *καποθῆσθαι κίβητον [εἶνα]* i. e. *κατῆ*, deponemus ipsum bellum opportuno.

³ Vid. supra similia exempla, p. 56.

47. *Præterea dantur Verba quedam Media, in rem transeuntia, quorum differentia à Verbis Activis non tam aperte in oculis incurrit, quam eorum, de quibus hactenus egimus. Intellegi hic autem ea Verba Media, quorum significatio mixta, seu reciproca, debilior est quam ceterorum: utpote in eo tantum consistent, quod quis non in alieno, sed proprio negotio aliquid agat. Hujus generis verba sunt, διαλέσασθαι, et καταθέσθαι, quando in rem transeunt. Nam ex, gr. διαλέσασθαι, et καταθέσθαι πείθετον, et οραλάσασθαι πείθετον, seu pacem cum hoste suo facere; ut jam supra Num. 38. et 39. docuimus; at διαλέσθαι, et καταθέσθαι πείθετον, est bellum alienum dissolvere, seu pacem inter duos belligerantes facere. Elian. V. H. 1. 21. Πάντα καταργάσσει, δεσ φέρει δόξα. Omnia ex sententia conficit. In suo nempe negotio, seu, pro se. Nam καταργάσσει, potius forte, pro alio conficit: ut apud Xenoph. lib. 7. Άναβ. p. 420. C. Οὐ ταῖα ἴβρι καταργάσσει. Et apud Eund. Έλλην. lib. 4. pag. 540. E. Έξομσε καταργάσει ἄν τι τῆ πόλεϊ ἀγαθόν. Potest ceteroque τὸ καταργάσει etiam dici de eo, qui sibi vel pro se aliquid conficit: ut apud Eund. Xenoph. de Inst. Cyr. L. 7. p. 198. C. et 199. B. et 201. B. Eodem pertinent phrases illæ, ποιήσασθαι εἰρήνην, ποιήσασθαι πόλεμ ἰσχυραῖς, ποιήσασθαι τράπεζας, ποιήσασθαι ἀπέλασεις, etc. de quibus egimus supra in Verbo ποιέω, Num. 32. Thucyd. lib. 1. c. 15. Η Έλλάς τὰ ταῖα ἐποίησεν. Et eod. l. c. 121. Νασταίω τε ἔξαρτῶσθαι. Ubi (ut et pluribus aliis in locis apud eundem scriptorem) τὸ ἔξαρτῶσθαι semper refertur ad propria, non aliena, classis instructionem. Xenoph. in Vit. Agesil. sub fin. Τὸ μὲν σώματος εἰαὶν στρώσασθαι ἀπέχετο. A corporis sui simulacro statuendo abstinēbat. Thucyd. lib. 1. cap. 25. prince. Εὐ ἀπέχετο τὸ πρὸν ὀρθῶς: Non reperiebant, qua ratione rebus suis in presens consulerent. Eurip. Hippol. v. 709. Ἐγὼ τὰμ ὄνομα κούσας καλῶς: Ego res meas recte ordinabo. At idem in ead. Fab. v. 321. Τεὼρ ἔγὼ θέλω καλέει. Ubi utrix res Phædræ, non suas, recte se curaturam dicit. Sic Xenoph. in Vit. Agesil. in fin. Ἀεὶ δὲ θέθει τὰ τῶν φίλων ἀπράλως. Semper vero amicorum res in tuto locans, vel stabilibus.*

48. Pariter διαθέσθαι dicitur, qui res suas ordnat; et specialiter, qui testamentum (de bonis suis) facit: item qui sua vendit (quo sensu et respondet Anglorum dispose) ut apud Xenoph. L. 7. Άναβ. p. 405. * et Έλλην. lib. 4. p. 540. C. Demosth. Olynth. 2. p. 8. A. * et alibi. At διαθέσειν τὰ πράγματα, res aliorum ordinare, vel administrare. Thucyd. lib. 1. c. 126. Ἐπειρώσαντες τοῖς ἔθνεσιν ἀρχαίσι τῆν πόλεων, καὶ τὸ πᾶν διαθέσειν: Comissa novem Archontibus cura, custodiam Urbis, omnesque alias res [publicas nimirum, non suas, seu privatas] ordinandi vel administrandi.

49. Έσχιπ. contr. Ctesiph. pag. 279. B. Παρήζονται ἴσμον εἰδὲν προήσαντα, Legem [pro se, vel pro causa sua] profertur, a re promiss alienam. Et mox; Νόμον, ἃν ἔνν ἐγὼ παρέχομαι, legem quam nunc pro me cito. Et paulo post; Ἐγὼ δὲ τῶν τῶν τῶν τῶν παρέχωμαι, ubi παρέχωμαι, est ad defensionem causæ meæ producum. Nam falleretur utique, qui putaret, Verbum illud Medium hic simpliciter idem significare, ac Activum παρέχω. Idem Έσχιπ. in Timarch. p. 157. C. Ἀγρασία τεκμήριον παρέχόμενος: pro se adducens, vel profertens. Sic παρέχασθαι μάχησιν dicitur, qui in causa propria testes producit. Plato in Apolog. Socr. p. 366. A. Ἦν τίνα ἔχωρῖν ἐν τῆ αὐτῆ λόγῃ παρέχόμενος Μελάνος μάχησιν: ἐὶ δὲ τὸ ἐπιπέδοι, ἢν παρασχόμενος. Έσχιπ. in Timarch. p. 188. B. ἐὶ τὸν Θεὸν μάχησιν παρέχομαι. Et proxime autem; Εὶ μὴ μάχησιν παρέχωμαι. Et pag. seq. A. Μαρτυρίαν φέρῖ παρέχόμενος. Demosth. in Aphob. 1. pag. 534. A. Καὶ κολλῶμαι μάχησιν παρασχόμενος ἀκούτε. Ceterum sunt alia loquendi genera, in quibus τὸ παρέχωμαι non est Verbum vere Medium, sed potius, Medio-Activum: ut apud Xenoph. in Hierone, sub princip. Εὶ τὸ ἐν τῆ γαργαρίαν σφερούσης ἡμῖν ταῖ ἀσθεσίωσιν παρέχεται. Si ea, quæ vigilantibus nobis accidunt, sensus nostros fortius efficiunt. Sic παρέχεται, pro edicere, vel reddere, est Verbum Medio-Activum: ut apud Plutarch. de Aud. Poet. p. 24. C. Ἦ ἄρῃσι ἑπινοασί παρέχεται αὐ ἁδαιὼσι: Virtus [hominis] reddit prudens et justus. Hinc non mirum est, Activum παρέχει eodem sensu quoque usurpari: ut apud laudatum Plutarch. eod. lib. p. 28. D. Ταῖρα μὲν οὖν ἀρχαὶ παρέχει τῶν ποταμῶν ἀπόρουσιν. * Sed recte ad usum Verborum Mediolorum.

50. Thucyd. lib. 2. cap. 24. prince. Οὐ Ἀθηναίως πολιτικῶν καταστρέφονται κατὰ γῆν, καὶ κατὰ θάλασσαν. Pro se, vel sibi constituerunt. Et eod. cap. Έδοξεν αἰσῶσι ἀπὸ τῶν ἐν τῆ ἀκροπόλει χωρήσασιν χλευαί ἰάσαντα θέσειν. Ubi θέσειν est, in usum usum reponere. Aliud αἰσῶσι, et καταθέσειν. Demosth. adv. Timocr. p. 463. lin. ult. Διαγομῶν εἰ ἀποθέσειν ἴβρι, l. e. vobis pervolverent, vel numerant. Sic, Ἀἰδιον ἴβρι καταθέσειν, apud Thucyd. lib. 4. e. 57. in fin. proprie est, Immortalem gloriam [apud alios] sibi deponere, l. e. gloriam immortalē sibi comparare.

51. Pariter, εἰσομοίωσασθαι, ἐκμοίωσασθαι, et διαμοίωσασθαι, apud Thucyd. semper dicuntur ibi, qui res suas, vel aliquid in usum suum, in-ex-et trans-portsnt. Ut lib. i. c. 117. Οὐ ἴσμου ἐκμοίωσαντο αὐ ἑξομοίωσαντο, ἃ ἴβρου λασαε. Idem lib. 2. c. 5. in fin. Ἐπεὶ δὲ ἐν τῆ χώρῃ κατὰ τῶν ἐκμοίωσαντο. Postquam fructus, aliisque res suas, ex agris in urbem comportasset. Et eod. lib. c. 14. Οὐ Ἀθηναίως ἐκμοίωσαντο ἐν τῆν ἀγρῶν τοῖσιν, καὶ γυνῶσιν: Liberos nempe et uxores suorum. Idem l. l. c. 89. in fin. Διαμοίωσαντο εἰδὲν ὄντι ἐκμοίωσαντο παῖδας, καὶ γυνῶσιν. Transportarunt rursus eos, unde in loca tutiora eduxerant, liberos et uxores suos. At idem lib. 2. c. 6. in fin. ubi narrat, Atheniensium Plataensium uxores et liberos ex Plataea exportasse, et in terram suam traduxisse, verbo Activo ἐκμοίωσει utitur.

52. Nimirum (quod jam supra monuimus in verbo ποιέω) verbis Media (vere scilicet talibus) uti non licet, quoniam quis alteri, vel pro altero aliquid facit, seu alienum negotium agit: quamvis quatuor Graeci non semper utantur verbis Media, ubi quis pro se, vel in proprio negotio aliquid agit: quod probe notari velim. Sic Demosth. adv. Leptim. p. 372. C. Εὶ μὴ ἴσσειν τῶν νόμων: Nisi [vestram ipsi] legem solveritis. Et passim alibi Populus, qui suas ipsi leges solvit, ἴβρι νόμων dicitur, non vero ἱσασθῶσι, quod quidem meminimus. Pariter Thucydides de his, qui suas ipsi inducias solvunt, dicere solet ἴβρι σπονδῶν, non ἱσασθῶσι: quævis nemo, ex veteribus scriptoribus, Verborum Mediolorum Historico illo sit amantior. Ut proinde appareat, usui [qui nunquam Grammaticorum Regalis ita adstringi potest, ut non sæpe ἱs se solum esse ostendat] interdum verba Activa præ Media placere. Non raro tamen in eodem loquendi genere et Activum et Medium promiscue (cætenus scilicet, quantum pro Verbo Medio interdum usurpare licet Activum; non autem vice versa: ut supra diximus) adhiberi videas. Sic Herodot. lib. 5. c. 3. in fin. Πίττα τὰ ἐπῆραδον, οὐα ἔχον ἐν κώμας, ἢ ἀγορεύσιν τῶν πλῆθον, εἰσομοίωσασθαι. Ubi ex usu vetem Atticis potius dicendum erat εἰσομοίωσαντο: ut ex locis Thucydidis supra adductis colligi potest. Hinc ipse Herodotus alibi (lib. 8. cap. 2. n. 13.) Medium εἰσομοίωσασθαι simili in re usurpat.

53. Sic promiscue dicitur, στήθειν et στήθεισιν τρέψασθαι. Priorem phrasin habes apud Thucyd. l. 1. c. 54. l. 3. c. 91, 103. 113. etc. Posteriorem apud Xenoph. Έλλην. lib. 2. p. 471. D. et lib. 4. Έλλην. p. 516. E. Aristoph. Plat. v. 453. et Themoph. v. 703. Observandum tamen est, Thucydidem tamen est, Thucydidem tamen est, Thucydidem Imperatoris, seu ducibus bellicis, loqui; qui (si subtiliter rem distinguere velimus) non tam sibi, quam Populo, a quo missi erant,

* Conf. omnino edit. Ozon. p. 545. not. 2. et aliud exemplum ἰσασθῶσιν, p. 559.
 * Hic reperio ἰσασθῶσιν hoc usum, p. m. 78. verum διαθέσειν, p. 50. reperitur, ἔξωσιν πείθετον, et auctor horum observat, eundem etiam Isocrator etiam existere. Verba nimirum Ulpiani hæc sunt; διαθέσειν μάχης ἢ δίδει καὶ μορ. ἰσασθῶσι ἐν τῆ ποσειδῶν, ἡνα δίδει τὸν ἰσασθῶσι. Conf. Th. Meibner, p. 45. et L. Ros, ad verbum ἰσασθῶσι, p. 15.
 * In Demosth. Olynth. 2. p. 187. γινώσκου ἱσασθῶσιν παρῶν, nillem sensu probebat, præstat. Medium vere in elegantissima illi inscriptione Beronesium, quem D. Wesselingius vir egregius, in Diatribe de Judæorum Archontibus illustravit, reperitur: ἁδαιὶ ἱσασθῶσιν μάχησιν, hæc gravem te præstitit, vel præbit, p. 6. 15. Eandem rem 8. Paulus hæc in sententiam reddidit ἁδαιὶ ἱσασθῶσιν ἱσασθῶσιν, 1 Cor. x. 9. Ceterum rursus hoc Adjectivum Diogenes etiam Pythagoreus, apud Stob. Serm. ccccxxxv. p. 491. ἁδαιὶ ἱσασθῶσιν: nec non Plut. l. 8. p. 89. C. Paulinum etiam verbum etiam Antiochus ἐπὶ ἱσασθῶσιν, 6. 20. p. 119. ed. mæc. usurpat, ἴσασθῶσιν ἰσασθῶσιν ἀπέσειν α. N. Conf. Th. 11. 7.

trophaea illa erigebant. Eo ergo si modo memoratus Historicus respexit, non temere, sed ratione et proprie dixit, *σπέρμα σπέρματος*. Apud Aristoph. tamen, Equit. v. 518. Magnes Comicus de adversariis suis et æmulis multa dicitur *σπέρμα τρώμας*, i. e. exresisse, vel possidisse sibi trophaea. Ubi proinde *σπέρμα* simpliciter positum esse videtur pro *σπέρματος*. Quod si vero quis vice versa *σπέρματος τρώμας* adhibere vellet pro *σπέρμα*, ad significandum nempe, aliquem trophaeam exresisse, non sibi, sed alteri, vel in alterius honorem; necio, an barbarismi crimine elucere possit.¹

54. *Κομίζω*, fero, porto, vel affero, apporto, aliquid alteri. *Κομίζομαι*, proprie, fero, vel porto aliquid, quod meum est; vel porto, fero aliquid pro me, in meum usum, seu in proprio negotio. Thucyd. lib. 3. c. 98. de Ætolis, qui Athenienses victos, et in sylva conclusos, igne cremare conabantur: *Πῶς κομισάμενοι τροφίμους*. Quare *κομισάμενοι*? Quia non aliis, seu pro aliis, (id enim proprie foret *τῶν κομισάντων*) sed pro se, sive in proprio negotio, (i. e. contra hostes proprios) ignem ferebant. Vel *τὸ κομισάμενον* hic adhibetur non tam sensu reflexivo, (ut sic loqui mihi liceat) quam negativo; ut nimirum eo simpliciter indicetur, Ætolos non attulisse illum ignem jussu alieno, neque pro aliis, seu contra hostes alienos; atque ideo ad evitandam potius utationem verbi Activi. Vide nos etiam supra in verbo *ποιέωμαι*, ubi differentiam hanc Verborum Mediorum ab Activis itidem attingimus.

55. Ceterum verbum *Κομίζομαι* sæpe habet notionem asportandi, vel reportandi, seu referendi, quod ab altero acceptimus, vel recipimus. Thucyd. lib. 2. c. 79. sub fin. *τοὺς νεκροὺς ὑπεσπύλοντες κομισάμενοι*; Quibus mortuos suos pactione interposita asportasset, vel reportasset, vel, (si non tam vim propriam verbi Medii, quam simpliciter sensum exprimeret; quod in casu sæpe consequens pro antecedente, aut vice versa, ponere licet) reciperent. Idem I. l. c. 113. in fin. *Σκεδὰς ποταμῶνται, ἐπ' ᾧ τῶν ἄλλων κομισάντας*; Inducias factas, ea conditione, ut captivos suos asportarent, seu reciperent.

56. Sed et res corporales *Κομισάμεθα* dicimur, quæ proprie asportari, seu reportari nequeant; ut urbes, agros, castella, etc. in quibus quidem loquendi generibus *τὸ κομίζεσθαι* optime reddetur, recipere vel recuperare. Demosth. in Philipp. I. hand procul a princip. *Καὶ τὰ ἑμπρὸν αἰῶνος κομισέσθε, καὶ*, etc. Et vestra recuperanda (a Philippo Rege) est, etc. Idem Orat. de Pace, sub fin. *Πρὸς μὲν τὸ τῶν χερῶν ἔχειν, καὶ κομισέσθαι*; quod attinet ad id, quod regionem suam recuperaverint. Nam *τὸ κομισέσθαι*, licet sit Formæ Passiva, significationem tamen Mediam huc habet: ut *εὐαγγέλιον, ἀντιγεγραμμένον, περιβηθὸν, καὶ sexcenta ἀλία*.

57. Transfertur etiam ad res incorporeas: quæ casu interdum verti potest, impetrare, obtinere, vel consequi: ut apud Thucyd. I. l. c. 43. *Νῆς παρ' ἧναι ἀσπίδων τὸ αἰὶν κομίζεσθαι*, i. e. Nunc, ut idea jam obtineamus, vel impetremus a vobis, postulamus, Epist. ad Hebræos c. 10. v. 36. *Ἴνα κομισέσθαι τῶν ἐπαγγελιῶν*; ut promotionem, sive id, quod promissum vobis est, reportetis. Sic *κομισέσθαι μισθῶν, δόξων*, etc. reportare mercedem, gloriam, etc. quo sensu etiam Verba Media, *ἀρεθῶς, ἀρεσῶς, ἀρεσῶς, ἀρεσῶς*, a Græcis adhiberi solent. Ceterum verbum *κομίζομαι* interdum significat, accipio aliquid, non a me ipso reportandum, sed ab altero allatum: ut *κομίζομαι ἐπιστολῆς*, accipio epistolam. Sed eo sensu pertinet ad genus sexi adum verborum Mediorum; de quo infra.

58. Antequam de primo Genere absolvam; præcipue docendum est Lectori, Verba Media, etiam interdum parum vel nihil a Verbis Activis significatione differre videantur, revera tamen inter ea hoc saltem interesse discrimen, quod antiquam illam relationem ad se, vel ad alterum (quæ Verbis Activis inesse solet, et orationem interdum reddit ambiguum) non admittant, neque entem sententiam in suspensio relinquunt; quæ de re monuimus etiam quædam supra in Verbo *Ποιέω*. Sic ex. gr. quom quis dicitur *κομίζω χροῖον*, quæri potest, num suum, an alienum; seu, num pro se, an vero pro alio aurum ferat. At quem legitur, aliquem *κομίζεσθαι χροῖον*, statim intelligitur, eum proprium, non alienum; neque pro alio, sed pro se aurum ferre. Thucyd. I. l. c. 98. de Ætolis: *Πῶς κομισάμενοι τροφίμους*. Ubi Verbum Medium *κομισάμενοι* indicat saltem, Ætolos non pro aliis, sed pro se, seu in suum usum (ad hostes nempe suos comburendos) ignem tulisse, vel attulisse. Quod si vero ad hostes alienos, non suos comburendos, atque adeo in aliorum gratiam, ignem illum tulissent, *κομισάντες* dicendum fuisset, non *κομισάμενοι*. Sed hoc exemplum jam supra adduximus, p. 81. Ælian. V. H. 4. 8. de Dionysio Tyranno: *Καὶ τὰν ἀρχὴν μισθὸν ἔποιεσεν*. Et imperium licet majus. Ubi quavis ex sensu loci clarum sit, Dionysium imperium suum, non alienum, majus fecisse, tamen grammaticæ saltem illud *ἔποιεσεν* sententiam suspendit; quoniam quæri adhuc potest, *τίς ἔποιεσεν μισθὸν τῶν ἀρχῶν; πόθεν ἔλαβεν, ἢ ἄλλω*; Cui imperium majus reddidit? num sibi, an vero alteri? Hæc autem questio locum non habet, si quis dicat, *μισθὸν τῶν ἀρχῶν ἔποιεσεν*: quia *τὸ ἔποιεσεν* per se idem significat, ac *ἔποιεσεν ἑαυτῷ*. Hæc observatio magni usus est in discernendis verbis Mediis ab Activis, his præcipue in locis, ubi nulla inter ea videtur esse differentia.

59. Quod si vero neque hæc differentia appareat; statuendum est, ambiguitatis saltem vitandæ causâ, in quibusdam loquendi generibus Verba Media potius, quam Activa adhiberi: quod etiam revera ita se habet. Nam ex. gr. quod Latinis est, obnigare epistolam, Græci vocant *σπιρνεύσθαι*, vel *κατασπιρνεύσθαι ἐπιστολῆς*: non aliam, ut patet, ob causam, quam ad evitandam *πολυσημίαν* Verbi Activi *σπιρνεύω*. Nullam enim in dicta phrasî deprehendere possum significationem reciprocam, seu reflexivam, quæ verbis Mediis, vere talibus, inesse solet. Pariter Græci pro eo, quod Latinis est, potestatem facere, semper dicere solent, *μνησκὼν ποιεῖσθαι*; nunquam vero *ποιέω*; cujus quidem rei nulla alia affertur potestatio, quam quia *ποιέω μνησκὼν*, in Activo, aliter accipi solet, vel saltem potest: veluti si dicas, *ποιέω μνησκὼν αἰώνιον*, memoriam alicujus immortalem reddere: quia plurimi usus est Herodian. lib. 1. c. 4. n. 15. Vel *ποιέω μνησκὼν* etiam significare posset, arte quadam memoriam alicui conciliare: hoc scribit Simonides, qui *μνησκῶν τέχνην* inventori fuisse a Suida aliisque traditur. Ceteroqui a notione hæc fieri dicitur mentionem usui Verbi Activi *ποιέω* per se non abhorret; quoniam in Activo locutionibus, quæ sunt ejusdem generis, Verba Activa a Græcis adhiberi videmus: veluti quem dicunt, *λέγω, λαλῶ, ἔγω, (unde εἶπον ἑαυτῷ, etc.* Idem autem ideo monco, ne quis forte in Injunctivodi loquendi generibus, quale est *ποιεῖσθαι μνησκὼν*, relationem aliquam ad ipsum facientem, quæ verbis Mediis, vere ita dictis, inesse solet, sibi fingat, seu nimis subtiliter querat.

60. Ælian. V. H. 2. 5. *Λακεδαιμονίαν δεύειν ἔπεισεν τὸν χρόνον τῆν σέβει*. Ad verbum: Lacedæmonium ingentem faciendum tempori parsimoniam. Quod est ad sensum: Lacedæmonium minime temporis erant prodigi, sed valde parci. Quare autem hic dicitur *ἔπεισεν*? Quia, si Activo dicitur, *δέουειν ἔπεισεν*, etc., verba hæc longe aliud sonant, sensusque erit, terribilium alius faciendum, vel reddebant tempori parsimoniam. Dnus has igitur notiones alio diversâ, hinc non est, si Græci unum eisdemque locutioni minime tribuissent esse censuerint. Hinc autem apparet (ut obiter hoc monemus) quam dextre viri docti in Indice Æliani, V. Hæc, inter alia phrasæ, et hæc ponant, *ποιέω δεύειν τῶν τῶν χρόνον σέβει*; remittentes simul Lectorem ad citatum locum Æliani; in quo tamen, si diximus, legitur, *ποιεῖσθαι τῶν σέβει, ἢν, ποιέω*. Nimirum nihil interesse putarunt, Activumve unum Medium hic adhiberetur; inter quæ tamen tantum interest, ut alterum pro altero, sine manifesto barbarismi crimine, usurpari nequeat. Sic,

¹ Nam Medium *σπέρματος* est, sibi statueri. Xenoph. Or. in Agril. p. 113. s. ed. Oxon. *σπέρματος εἶδος*, statueri sibi imaginem. Hanc Mediæ verbi vim hic et alibi sæpius observat Cl. Hutchison.

² Conf. p. 23. s.

³ Hoc idem verbum videtur etiam retinere, quod aliquis habet, significare certe Wolfus verba Dewastati, Philipp. 1. p. 11 *ἀποδίδωμι αἶμα σπέρματος*, de his ipsis, sic verit, p. 116. quæ habetis, (vestra) Deo volente, retionibus; opposuit eam *ἀναστὰ θεῷ ἀποδίδωμι*, recuperatibus.

⁴ Exemplis aliis supra (p. 21. s.) recitavimus.

ταύτην ἀγνοῦν τοῖς θελοῦσιν πρὸς ἀλλήλους, apud Xenoph. de Republ. Lacedaem. princip. est. Instigare feminariam inter se certamen. At ταυτίσθαι ἀγνοῦν, est, ipsum certare, apud Demosth. Orat. pro Cleophil. Παιδίον λέγειν τοῖς ἀπὸ Demosth. adv. Aristocr. p. 440. B. est idem quod, δούρειον λέγειν, i. e. potestatem dicendi facere. At ταυτίσθαι λέγειν, in ead. Orat. paulo post, est, loqui, seu verba facere.¹

61. Eadem est ratio φράσαι παύσαι (quas etiam ex parte jam attigimus supra in V. τοῦσι p. 52. s.) ταυτίσθαι πρόσωπον, providere; ταυτίσθαι ἐπιτρέψαι, curare.² ταυτίσθαι δούρειον, grave, vel indignum putare; ταυτίσθαι ἀπέχουσι, excusandum facere; ταυτίσθαι δόξαι, trajicere, (apud Demosth. adv. Aristocr. p. 431. A.) ταυτίσθαι δαμάσαι, in aliquo loco versari, vel deagere, (apud Aristot. Hist. An. lib. 9. c. 19. et alibi saepe) ταυτίσθαι εἰσέρχουσι, etc. in quibus omnibus notio Verbi ταυτίσθαι multum differt a notione Verbi Activi ταυτίσθαι.

62. Et at Lectori vim et indolem totius Verbi Medii ταυτίσθαι in brevi quasi tabella depictam exhibebim. Regulam hanc apponam: Verbum ταυτίσθαι, cum est vere Medium, sive cum habet sensum reciprocum, sive reflexivum, transit in res tam corporeas, quam incorporeas; at cum sensu reciproco caret, fere tantum dicitur de rebus incorporeis, sive his, quae in actione tantum consistunt, et cum ea simul desinant, neque, quous aliquid post se relinquunt. Hanc regulam non solum exemplis modo adductis, sed etiam plurima alia passim obvia confirmant.

63. Antequam ad alterum Genus Verborum Mediorum styliam convertam, visum est monere Lectorem. Verbis Medii addi interdum Pronomen Reciprocum ταυτίσθαι; idque tripliciter potissimum ob causam; vel, 1. necessitatis causa; vel, 2. propter emphasim; vel, 3. per pleonasmum. Necessitatis causa additio illa fit, cum aliter sententia constare non potest; veluti si duplex notio reciproca, seu reflexiva, exprimensur, sit. Ex. gr. εἰς τὴν πόλιν, absolute et sine causa positum, significat, me, vel peccus mecum in lectu tundo; quod Latini una voce appellant plangere. At εἰς τὴν πόλιν, cum Accusativo, sensu pregnanti notat, plangendo aliquem lugere. Hinc, si quis plangentem interrogaret: quem plangis, seu plangendo luget? et ille responderet, me, non aliam; Græci atque dicendum esset, εἰς τὴν πόλιν ἔγωγε, πρὸς ἀλλοῦν, Demosth. ὑπὲρ πατρῶν, p. 222. A. Ἐταῖρος ἔργων βουλοῦμαι ἀνασθεῖν, i. e. se velle semetipsum redimere. Quare autem illi additur Pronomen reciprocum ταυτίσθαι? Quia τὸ ἀνασθεῖν (ut probabitur infra in Classe secunda) non significat, se ipsum solvere, vel redimere; sed facere sibi solvi aliquem, i. e. redimere aliquem. Hinc de eo, qui ipse se redimit, dicendum utique est, εἰς τὴν πόλιν ταυτίσθαι, quasi dicas, ipse se fecit sibi solvi; quod duplex notio reciproca per solum Verbum ἀνασθεῖν, sine pronome ταυτίσθαι, exprimi non potest. Adm et aliud exemplum.

64. Τυμωρὸν τοῖς (ut ἄριστον τοῖς) in Activo, est, injuriam ab aliquo propulsio; auxilium alicui fero; seu, injuriam alicui illatam vindicare. At τυμωρῶμαι τοῖς (ut ἄριστον τοῖς) significat, aliquem, qui mihi fecit injuriam, ulciscor; seu, injuriam mihi illatam vindico, et persequor, seu, ex nomine possum ab aliquo exigi.³ Ut proinde notio mixta seu reciproca hujus Verbi in eo consistat, quod exactio altioni, seu poenæ, fiat in meam ipsam, non alterius, gratiam. Hinc, si quis ore Verbi hujus exprimere vellet sententiam hanc, me ipse poenæ, seu ipse a me ultionem exigo; necesse utique foret addito Pronomine Reciproco, dicere, τυμωρῶμαι ταυτίσθαι. Hinc notissima illa Fabula Menandri, Ἐταῖρος τυμωρῶμαι; ex qua expressa est ea, quae hodieque inter Terentianum eodem nomine extat.

65. Præterea necesse est Pronomen Reciprocum addere Verbis illis Medii, quæ nullam per se habent significationem reciprocam,⁴ et quibus, si terminationem excipias, cum Verbis verè Medii nihil commune est; quæ scilicet Verba Activo-Medio vocari posse jam supra diximus.

66. Non solum autem necessitatis causa, sed etiam (ut jam supra dictum) propter emphasim, vel etiam per pleonasmum, Pronomen Reciprocum Verbis Medii interdum additur; sed rarius. Xenoph. Cyropæd. l. 6. p. 152. B. Ἐταῖρος ἀνεπαρκετοῦτερον ἔργον ἔργισται. Ubi, si locus sanus est, τὸ ταυτίσθαι redundat. Suspicio tamen, totum illum locum ab aliquo Xenophontis sic scriptum fuisse: Ὁ δὲ Κίριος, γεραιώτατος, ἔτι, εὐχόμενος εἶπεν, εἰ τὴν ἐπινοήν, ἀπερὶ τὸν ἀεὶ, ἀνεπαρκετοῦτερον ἔργον ἔργισται. Video enim, non solum ab ipso Xenoph. addit, sed etiam ab aliis optimi ævi scriptoribus, Verbum Medium ταυτίσθαι, sine pronomine reciproco usurpari.⁵ Vide supra Num. 29. Idem lib. 5. Ἐταῖρος, p. 547. C. Τὴν γὰρ φῶν, ἃ ταυτίσθαι ταυτίσθαι οὐκ ἐστὶν ἐπινοήν ταυτίσθαι. Ubi τὸ ταυτίσθαι majoris emphasos gratia additur. Hoc autem idem hic mouere velui, ne quis forte crederet, dictam significationem reciprocam, seu reflexivam, Verbis Medii non inesse per se, sed extrinsecus illis accedere a Pronomine reciproco, si non expresso, saltem subaudito. Nam hac ratione omnis distinctio inter Verba Media (saltem ea, quæ primæ hujus Classi assignavimus), et Activa, prorua tolleretur. Quare ne Lector in errore non hunc (a quo viros etiam doctissimos parum sibi cavisse video) incidat, tenenda est hæc Regula: Verba Media significationem reciprocam habent per se, et a se: ad Activa eandem extrinsecus assumunt que Pronominis Reciproci, si expresso, sive subaudito. Sic ex. gr. καθίζω, (quod proprie est, sedere facio,⁶ sive in sella colloco) interdum illi significat, quod καθίζωμαι, i. e. sedere me facio, seu sedeo; inter quæ tamen hoc intercedit discriminis, quod τὸ καθίζωμαι notio illa inest per se, et sine ellipsi pronominis reciproci ταυτίσθαι: τὸ καθίζω vero eandem notionem habere nequit, nisi dicta ellipsis ei accommodetur.⁷ Hinc ad illud Thucydidis, lib. 1. c. 126. Καθίζουσι ἐπὶ τοῖς θύραις: Scholiastes recte notat, ἔργον ἐπαρκεῖται.⁸ Par judicium de aliis quoque hujusmodi Verbis Lector ferat.

¹ Plures locos vide supra (p. 56.) in notis.

² Basilides ἀπέχουσι, facere opus permissivum, Demosth. Phil. 1. p. 31. Sic ἠγορεύουσι ταυτίσθαι bis legitur in laudata (p. 60) inscriptione, p. 6. Idem ἠγορεύουσι genus Philo de Aëthæ, p. 369. B. de Deo addidit, quod illic de M. Titio, Archonte magno, qui quæstibus ἐταυτίσθαι ἀπέχουσι dicitur, dependeat, dictum erat, p. 152. Neque ignota sunt phrasæ: ἔτι τὸ καθίζω ταυτίσθαι.

³ A se ipse Demosth. Philipp. 1. p. 11. ἀνασθεῖν ταυτίσθαι, perinde ac illo somno. Idem Olynth. 2. p. 76. λέγουσι τὰ ταυτίσθαι φέρειν, Oraciones de ulciscendo Philippo. Ex p. seq. Ὁ δὲ σὺν τυμωρῶμαι, Philippum ulciscit.

⁴ V. gr. ἀνασθεῖν ταυτίσθαι, 2 Tim. ii. 13. negare se ipsum ταυτίσθαι ἑαυτοῦ, se ipsum liberare, ἔλιαν, V. H. 13. 12. ἀνασθεῖν ταυτίσθαι, intrinsece se ipsum, Parthen. Ἱερ. c. 4. In. p. 351. c. 10. p. 365. In. nit. Ἀρτεμισίον, Οὐσίτ, l. V. f. 63. p. 603. Joseph. B. J. l. 4. c. 9. f. ed. Haverc. Ἐταυτίσθαι ταυτίσθαι, Vid. Th. Magister p. 43. et L. Bæp. p. 13. Pitarachon nit. Col. p. 118. Ἐταυτίσθαι ταυτίσθαι, insensibile no-gramm. Eat hæc dictio Heraciti, Pythagoræ Philosophi, qui operam dabat, ut se ipsum liberaret. Conf. Casaub. ad Laër. p. 109. ed. Cok. Allob. Ita Heraciti verba in mente habuit Hesyehus p. 1094. ubi pro ἑταυτίσθαι rectius ἑταυτίσθαι legendum. Tunc explicatio ejus, ἑταυτίσθαι ταυτίσθαι, locum habebit. Heracitis enim illud, quod in templo Delphico ἄριστος literis ascriptum ext. colat: ἑταυτίσθαι.

⁵ Conf. Anst. T. III. n. 4. ed. Oxon.

⁶ Hæc quidem φωνή ἰδενθῆσαν legitur, Polyb. III. 62. καθίζουσι εἰς τὴν πόλιν, constitunt hos in medio. Philostr. Heroic. c. XI. p. 720. βασιλεὺς καθίζουσι καθίζουσι, id est, constituit. Conf. Polyb. virt. p. 1480.

⁷ Diogen. L. 8. 31. καθίζουσι ταυτίσθαι εἰς τὴν πόλιν, quom consuevit in throno, ἔλιαν, V. H. 7. 4. καθίζουσι αὐτοῖς ἐπὶ τοῖς θύραις, collocavit eam in throno. Hæc quoque observatio ad composita, εταυτίσθαι ταυτίσθαι, εταυτίσθαι ταυτίσθαι, εταυτίσθαι ταυτίσθαι, pertinet.

⁸ ἔλιαν, V. H. 4. 17. expressa addit reciprocam: ἵν' ἐπὶ καθίζω ταυτίσθαι οὐκ ἐστὶν ἐπινοήν, ne considerent ferere, Sic Lucianus, Ιστοριαν. II. 83. 711. καθίζουσι ταυτίσθαι. In somno N. P. talibus pronominibus usurpatis autem semper subaudiendum, nisi de sensibus Claudi ad deipsum Desargues. Vid. Diss. notes de Panthère N. T. Maximo edente, ad Hebr. vult. 1. 2. p. 35. 109. Sic equidem Th. Magister verbo ταυτίσθαι ἑταυτίσθαι (sedes) ad καθίζω ταυτίσθαι, sedere facio, vel colloco alterum. Et paulo post p. 30. et 31 καθίζω, et καθίζω ταυτίσθαι, ταυτίσθαι ταυτίσθαι, sedes vel καθίζω, sedes vel καθίζω, et καθίζω, et καθίζω ταυτίσθαι significat solum et per se ipsum, sedere ne facio, vel sedeo, καθίζω, sedet: ad τὸ καθίζω vero τὸ καθίζω, et ad καθίζω, τὸ καθίζω expressa addi debet.

C. WOLLII NOVE ACCESSIONES.

67. Ἀποστῆν, in Activo, significat interdum, a loco aliquo discedere. Ut apud Lucian. in Icaromen.: πᾶσι πλοῦν τῶν νεῶν ἀποστῆναι. Quam jam longo intervallo a nubibus recessissimè. Vox hæc Budæo et H. Stephano T. III. p. 918. immerito suspecta esse videtur. Nam et alibi, Deor. Dialog. T. I. p. 257. πᾶσι πρῶτον ἀποστῆναι τῶν ἀστέρων, Jam longo intervallo stellas a tergo reliquimus. Proprie, a stellis nos abstraximus, nempe ἄστρους. Idem in Nectym. § 21. ἐπὶ τὸν πᾶσι τῶν γῆς (ἀστέρων) ἀποστῆναι. Postquam a terra longe recesserant. Proprie, se abstraximus. Namque ἀποστῆν est proprie, abstrahere. Quod si subaudias ἄστρους, sensus erit, se abstrahere, id est, uno verbo, discedere ab aliquo loco. Hoc vero Medium solum et unum significat, ἀποστῆναι, se abstrahere, id est, abire, recedere, discedere. Quæ quum ita sint, atque Grævis Grævis Hesychiæ tam illud Ἀποστῆναι (p. 442.) quod per ἀστέρων explicatur, in ἀποστῆναι recte commutavit, idemque Cl. Kusterus suo comprobavit calculo. Dicam adhuc aliquid de passiva Forma. Hæc aut sensu verò Medio, i. e. reciproco, aut vere passivo, accipitur. Itaque ἀποστῆσθαι idem est, ac, abstrahere se, aut, pati se abstrahi, volentem, nec omnino invitum, alii licet invitis, ob gravissimas causas. Excerpta Nicolai Damasc. p. 426. ἀποστῆναι τῶν ἰατρῶν. Polyen. VI. l. 16. §. 4. μισρὰν ἀποστῆσθαι. Sensus est: a suis sese abstrahi, vel discedit, studio alius rei captus; longe se abstraheret, vel discesserunt. Sic Attici probatioris nota scriptores dicere nulli dubitant. Xenoph. Lib. II. de Esp. Cyri, p. 276. Ἴνα ἂν κλίσειν ἀποστῆσθαι τὸ βασιλεῦς στρατηγῶν, i. e. secundum vim et sensum verborum Mediorum, ἀποστῆσθαι ἑαυτοῦ, tanquam invitum nos abstrahamus, seu abeamus. Quare vocem Lucæ c. xxii. 41. ἀποστῆσθαι vix ad communem, et minus accuratam Græce loquendi formam, eisdem referre ausim: tanquam invitum ab amicis suis abire invitis. Veteres, re bene patata, recte vertunt: ἀστῆρ, ἀστρονομία, et C. Cant. lectio, ἀποστῆσθαι. Nec male ἀποστῆσθαι, 2 Maccab. xii. 10. secundum vulgatum, quam tenemus, lectionem, et ἀποστῆσθαι (ἀστῆρ) v. 17. sinilem adsciscunt potestatem. Nos Germani similiter dicimus: sich von einem lössisen. Notio principalis, recedere, valet ubique: accessoria vero, quæ id coacte, et tanquam ab invito fit, non, nisi ubi orationis vinculum eam requirit. Quem, quocumque, fugit perpetuus iste linguarum usus? Lucianus, qui veteres Atticos tanta cura imitatus est, τὸ ἀποστῆναι (ἀστῆρ) vix a Macedonica vel Alexandrina dialecto tractat. Verum aliter hic Cl. Hemsterhusius (Lucian. T. I. p. 256. s.) placuit, quem suo quidem sensu abundare facile patimur. Vox passiva, ubi vim passivam retinet, per se non potest nos, invitum ab invito distrahi, significare. Dionys. Antiqu. V. p. 321. civis ad mortem duci, ἀποστῆσθαι γυναικῶν s. r. λ. Ab uxoriibus, et liberis, et parentibus distractos, noluit.
68. Τέρπειν, verbo alterum; at τέρπεισθαι, in Medio, verbo me ipsum. Herodot. II. 37. 40. 61. 85. τέρπεισθαι ἑαυτοῦ, omnes se ipso verberant, ἑαυτῶν δὲ ἀποτῆσθαι, κ. τ. λ. postquam se verberaverunt.
69. Τροπομεῖσθαι προσήκειν, patronum sibi adsciscere, suo adoptare. Inquinorum Athenis erat, ut aliquem ex civibus potentioribus sibi patronum adsciscerent. Hoc quidem per leges publicas debelant. Quod ubi facere neglexerant, instituenda contra ipsos actio erat ἀποτροπή. Vid. Sam. Petus de Leg. Att. p. 170. a.
70. Ἀπολείπειν, Activum, esse perdere: at ἀπολλύσθαι, perdere se ipsum, vel, perire.
71. Πάω, Activum, cessare facio alterum; at παύομαι, in Passivum, cessare ho, παύομαι, Medium, cessare facio me ipsum, vel, desino. Sic Attici. Th. Magister: παύω ἑσπον, παύομαι δὲ ἐγώ, p. 145. Hinc illustrabis 1 Pet. iii. 10. iv. 1. Luc. v. 4. Act. v. 42.
72. Προσημῖζειν, appellere alterum navis. Passivum, προσημῖσθαι, appellari navi, seu classe. Elian. V. H. s. 5. τῆ Νάυι προσημῖσθαι. Ad Navium appulsus est. Marc. vi. 53. προσημῖσθαι, appulsus sunt. Sed Medium, προσημῖσθαι, appellere se: ut Terentius, Huc me appuli. Hæc. A. R. I. p. 43. νῆπι προσημῖσθαι. Ad insulam se appulerunt. Aristid. Or. in Serapim. p. 101. Terram videre concessisti, καὶ προσημῖσθαι, et nos appellere. Conon Narrat. 8. p. 251. προσημῖσθαι τῆ γῆς, Appellentes nos ad terram. Apparet ergo, fornas verborum non esse confundendas, ne quadrata rotundis misceantur.
73. Ἐπιτρέφειν et ἐρεσκεῖν, in Activo, significat, alium convulso excipere: at Media verba, ἐρεσκεῖσθαι et ἐπιτρέφεισθαι, se invitare, vel, se ipsum convivio excipere, id est, epulari, convivari. Hesyclus, p. 1329. a. 23. ἐρεσκεῖσθαι, Ionice pro ἐπιτρέφεισθαι, ponit, hancque λέξιν per τὸ ἐπιτρέφεισθαι explicavit: quod vero ἐπιτρέφεισθαι legendum, ut sit Modus conjunctivus ab ἐπιτρέφεισθαι, epulari. Add. Cl. Trilleri Enend. Hesyck. p. 15.
74. Ἀναπαύειν, (p. 7.) Activum, quiescere facere, facere ut quiescat, vel quietem dare alicui. Elian. V. H. 10. 4. ἐπὶ ἀναπαύειν τὸ στρατῶν. Primumquam quietem daret exercitui. Sed Medium, ἀναπαύεσθαι, facere quiescere se ipsum, ipsum sibi quietem dare, sive, quiescere. Ita Philostr. Heroic. S. 3. Herodian. 8. 5. 20. Ita de mortuo quoque κατ' ἐπιμαρτυρίαν dicitur, apud Herodian. 1. 4. 18. nec non 3. 15. 7. Idem auctor, τὸ βίον addit, 3. 15. 7. et 7. 21. τὸ βίον (ἀνάπαυσιν) ἀναπαύειν, decessit, expiravit.
75. Παύεισθαι τοῦ Ἐπιτρέφειν, Sistere se Ephoris. Elian. V. H. 14. 7. Τέλεισθαι τε αὐτῶν καὶ αὐτῶν, aliquid sibi mali paritum seu moliturum esse. Αὐτῶν ubi necessitatem (p. 92. s.) additur.
76. Ἀποτίθειν, depono alteri vestem, coronam, etc. Medium vero, ἀποτίθεσθαι, sibi deponere. (p. 43.) Herodian. IV. c. 7. s. 5. τῶν Ῥωμαίων ἀποτίθειν χλαμῖδα, Romanum sibi depositus paludamentum. Sequitur illic ἀποτίθειν, i. e. sibi induit. (p. 7.) Elian. V. H. 3. 3. Xenophon ἀνέβη τὸν σείρανον, Sibi depositus coronam. Herodian. 3. 5. 11. ἀποτίθειν ἕβρα, Sibi depositus gladium. Hæc phrases, ἀνέβη τὸν ἀσπίδων, depositus inimicitias suas; nec non, ἀποτίθειν τὴν ἀρχήν, τὴν μάχην, Deponere imperium suum, dictaturam suam. Dionys. A. VI. p. 701. 702. 703. Conf. Col. iii. 9.
77. Ἀπτάειν, in Activo, denotat generatim, aptare, adaptare aliquem alicui rei. Unde ἀπτάσθαι τινά, aliquem sibi aptare, vel, conciliare, placare, amorem alicujus sibi parare et conciliare, significat; sive is purus sit, sive imparus. Parthenius Nicæensis Narrat. (apoc. c. 7. p. 356. in Histor. Poet. scriptoribus antiquis, ed. Paris. Th. Gale, 1675. 8.) Antileontem, nescio quem, pueri ejusdem, Hipparini, amore arsisse: sed Eum sibi conciliare non potuisse: οὐδὲν δὲν τὸν ἔπειν ἀπτάσθαι. Sithon, Hodomantum rex, rem filie sue ingratisimam fecerat, quod propterea eius in pugna victor ipse de medio sustulerat. Sed is biuos alios de filia inter se confingere jussit. Cur vero? Quia visum erat ipsi, τὴν κίον ἀπτάσθαι, filiam sibi conciliare, apud eund. c. 6. p. 354. Hoc sensu Paulus 2 Cor. xi. 2. λογισμῶν ἡμῶν, Vos mihi aptavi, vestrum mihi amorem, vos mihi, concilii. Expositi nuper hæc de re in separata commentatione. Verum et in hoc libello plura, sed alio loco, eadem de re dicam. Sunt doctissimi homines, qui ἀπτάειν et ἀπτάσθαι tam de socio dici putant, filiam dependente, quam de sponso, cui despondit virgo. Hi ergo et Paulum dicere voluerunt, se uni viro, Christo, ecclesiam Corinthiæcum desponsasse. Falso: Activum etenim ἀπτάειν de socio dicitur, qui spondet filiam: Medium autem ἀπτάσθαι de sponso, qui sibi eam despondit. Jul. Pollux. T. I. p. 282. ed. Amstel. ὁ δὲ πρῶτος ἐγγυῶ (p. 6.) ἀπτάειν. Quam vero S. Paulus ecclesiam sibi despondisse, per locum Jo. 3. 29. dici minime queat, prior illa, quam in medium protulimus, exposito valere debet. Causæ suæ servit Cl. Raphaelus dum, nulla ratione fretus, libere dicit, oratorem Domini voce Media, significatione Activa usum esse. Proinde hic eisdem verbis apud Severianum, (Homil. VI. de Creat. p. 456. T. VI. Oper. Chrysost. ed. Benedict.) nihil tribuo: ἀπτάσθαι ἡμῶν ἐπὶ ἀσπίδι πᾶσι τὸν ἀσπίδι. Exponunt enim genuina S. Pauli verba male, et contra sensum, sive Severiani, sive alterius ejusdemque arbitrio. Tum vero optimi quoque Græci hunc in modum loquuntur: ἀπτάσθαι τινά, aptare se alicui, sich nach tamen richten, — zu schicken wissen. Diog. Laert. de Aristippo, Lib. II. §. 66. ἔν δὲ καὶ ἡμῶν ἀπτάσθαι καὶ τῶν.

sibi *χρόνι*, aut *πρόσθετο*. Quod reliquum est, dum *γάρμω* addunt Graeci ad *τὸ ἀρμόσθαι*, sensus hic est: nuptias sibi ambire, uxorem sibi ducere. — Dionys. Halic. Ant. xi. p. 907. *ἀρμόσθαι γάρμω* hac ipsa dixit sententia.

78. *Μεταβάλλει*, mutare rem aliquam, v. gr. *ῥέον*, vocem, Philostr. VII. Apoll. l. 21. 26. *τοῖς ῥέονσι*, motus, Aristoph. Plut. v. 36. Ran. v. 746. *Μεταβάλλεται*, in Medio, mutare se. Arrian. Exp. Alex. V. p. 333. *οὐ μὲν μεταβάλλωμεν*. Plutarch Pompeio, p. 620. *ῥάνας ἄλλα μεταβάλλεται*. Conf. Act. xxviii. 6. *μεταβάλλωμεν*, mutantes sese, id est, *μεταβάλλομεν ἑαυτοὺς ἐν τῷ γάρμω*, mutantes, inverteutes sese, quod ad sententiam attinet, Aliud quid, qui ad *μεταβάλλομεν* subaudiunt *γάρμω*, nec vim verbi Medii satis intelligunt, aut saltem de eis hic non cogitant. Nam dicunt Graeci, *μεταβάλλεται γάρμω*. — Elianus loquitur etiam ita: *οὐδὲν ἐστὶ τοῦτο μεταβάλλει*, nihil his commovebatur, conturbabatur animo Dion. V. H. 3. 4. Vide, si placet, an non idem sensus in loco *τῷ τραυλισθέντι* locum habere possit.

79. *Νεῦσι* in Activo, altero alterum, vel *χέρας*, *πρόσωπον*, Matth. vi. 17. xv. 2. Verum *εὐεθέσθαι*, in Medio, lavare se, Jo. ix. 7. *εὐεθέμενος*, lavans me. Sic *λούσασθαι* (p. 3. 62.). Sed vim verbi Activi in hoc etiam eleganti spectatur carmine, quod ex Constantini M. Baptisterio Scaligerana, tanquam fractam e usufrago tabulam, consecravit:

NIPSON ANONIMATA MIH MONAN OPIN.

Qua verba, mira arte, a tergo quoque legi possunt, eadem sententia manente.

80. *Κυζήσασθαι*, in Medio, jactare se, sich rühmen. Homer. Batrachom. v. 57. *μὴν ἀχέω*, valde jactus te. Ubi Gloss. v. *ἐπαύει ἐαυτοῦ*. Gloss. S. *αὐχέω*. Hesych. *αὐχέω*, *κοιζήσασθαι*. Vid. Adotat. p. 27. Ed. Londin.

81. *Νοσήσασθαι*, vox Medii, sibi surripere, sibi intercipere. Polyb. Hist. x. c. 16. ut nemo non *νοσήσασθαι μὲν*, sibi surripit quidquam de praeda. Xenoph. Inst. Cyr. Hist. iv. p. 98. A. Non igitur, non posse de publicis pecuniis *νοσήσασθαι*, surripere nobis, quantum volumus. His profulsis, cave, cum Emilio Porto aequum inducas, istud verbum poetice esse. Verum hoc, tanquam praeteriens, moneo.

82. *Ξεινέσθαι*, Medium, aut Passivum Medii verbi vim habens, (p. 83.) idem significat, quod, mirari aliquid, sich etwas bewundern lassen. Antonin. 8. 11. *ἀσχερὸν Ξεινέσθαι*, turpe mirari, Polyb. Hist. ii. c. 27. et aliis in locis: *ὁ δὲ Ξεινέσθαι*.

83. *Μεθίσθαι*, ebrium reddo aliquem, *μεθίσταμαι*, ebrium reddo me ipsum.

84. *Ὀυλίεσθαι*, armo quem, Medium, *ἐπλοίσασθαι*, amare se. Homer. Batrachom. v. 119. *ἐπλοίσασθαι*, ipsi non armatus. Ad quem locum Cl. Maittaire: 'Media verba reciprocam significationem habent', in Commentar. Viror. doctor. p. 6.

85. *Ἀπονεύσασθαι*, parare se ad fugam, Dionys. Halic. A. ix. p. 382.

86. *ὄρηξασθαι*, ad iram concito aliquem. Medium sive Passivum, vim Medii habens, (p. 60. s.) *ὄρηξασθαι*, ad iram se concitare, vel, jati se conitari, sich erzürnen, aut, sich zum Zorn reizen, bewegen lassen.

87. *Ἐσχαρῖσθαι*, nuptias se implicari patiuntur, lassen sich freyen, Matth. xxii. 30.

88. *Ζώνωσι*, cingo. Medium *Ζώνωσθαι*, cingere se; quod S. Joannes *Ζωνώσις ἑαυτοῦ* dixit, c. xxi. 18. Sic et *πρὸς Ζώνωσθαι*, accingere se, Luc. xii. 37. *αὐλίωσι*.

89. *Παραθέσθαι*, Medium, idem est, ac, se decorare. Diodor. xii. p. 85. Zaleucus interdixit mulieribus, *μὴ παραθέσθαι χρυσία*, ne autro sese ornata decerent.

90. *Προτίεσθαι*, praeficio. Medium, *προτίεσθαι*, praeficio me, vel, praesum, i Tim. iii. 5.

91. *Συμφόρωσι*, oblectet me, ich ergetze, vergnüge mich.

92. *Μεταμνησθαι*, conjungere se. Lucian. Demosth. Lucian. T. iii. p. 324. s.

93. *Σείει*, commovere. *Σείωσθαι*, se commovere. Rom. II. 6. 199. *Σείεται δ' εἰς θρόνον*, commovit se in solio.

94. *Τυφώμενος*, honorabilem me reddam, seu praestabo.

95. *Μεθάρμοσι*, odiosum me reddam. Hac tria ultima exempla vir egregius, Sam. Clarke, ad Rom. II. γ. 1411. p. 91. x. nobis suppeditavit. Quo quidem loco sic scribit: notandum hic *πρῶτιστον*, vocis Medii usus. Huc refert *καταφρόνεια*, quum se ipsam conpenseret, (p. 20. s.) *αἰσάτω*, *αἰρω* (p. 6. s.) *τυφώμενος*, *μεθάρμοσι*, *αἰσάτω*, eandem me ipse, id est, plangam sine lamentatione, (p. 11. s.) His dictis, pergit: *πρῶτιστον*, inquam, hic vocis Medii usus. Paulatim autem, vulgari loquendi consuetudine, coepit unus alius hujus vocis tempora significati activo usurpari, alia passivo. Nec tamen hoc ipsum sine illo delecta: quod quidem explicata difficillimum, attente autem legitibus observato persaepe est facillimum, ex. gr. *ὁ δαυνοῦμενος* idem, ac *ὁ δάωνται*, minister, famulus; *ὁ δαυνοῦν* autem is, qui jam tum, eo ipso temporis articulo, ministrat.

96. *Ἐγχαρῖσθαι*, se continere. Ceterum *ἄπονεύσασθαι* non dicunt Attici, verum, *οὐ ἐγχαρῖσθαι*, quaeammodum loquitur S. Paulus, i Cor. 7. 9. *οὐ δὲ οὐ ἐγχαρῖσθαι*: si se non continent. Conf. Th. Magister p. m. 5.

97. *Υποδέσθαι*, inducere sibi aliquem, ut, *τὸ Δία*, personam Jovis. Hoc dicitur Attice. Th. Magister: *οἰρω* *τὸν Ἀγαμέμνονα* *καὶ τὸν ἑὸν κώλον* *ἀπὸ εἰσῆς ἤ ἑσπερῆ*. Mista *τὸ ἑσπὴ* in *ἑσπὴ*. Namque *ἑσπὴ* nihil est. Sensus victoris est: si Graecè dicere velis, induit sibi personam Agamemnonis, vel, egi Agamemnonem, thegauius et *ἄπονεύσασθαι* dixeris: *οἰρω* vel *ἑσπὴ* *Ἀγαμέμνονα*, quam *ἑσπερῆ*. Communis nimirum dialecto dicitur *ἑσπερῆσθαι*, Attica vero *εἰσῆς* vel *ἑσπὴσθαι*. Alterum hoc verbum Aristoteles etiam usurpavit. Locum attulit L. Bos, p. 17.

98. *Ἀποτίεσθαι*, abluere alterum. *Ἀποτίεσθαι*, Medium, abluere te, vel, auditio, *χέρας*, abluere sibi manus. Athen. 4. *οὐ ἀποτίεσθαι τὸν χέρας*, non abluentes sibi manus. Conf. Matth. 27. 24. Plato in Symp. *ἀποτίεσθαι*, ubi abluentes. Attici vocant aquam lavandis manibus, ante cenam, *ἄνω καὶ χέρας*, in singulari, non in plurali, quem ad modum Th. Magister praclare p. 103. observat. Eandem vero aquam, post cenam, Attici dicitur *αἰρω*.

99. *Ἐπιπλάσθαι*, v. 12. 11. s. ubi *ἄνω καὶ χέρας* hoc sensu reperitur. Confer, si placet, *ἔχασθαι*: *ἄνω καὶ χέρας* *πρὸ τῆς ἐπιπλάσθαι τὸν τράχηλον* *μετὰ δὲ τὸ δευτέρω*, *ἀποτίεσθαι* *δὲ τὸ πᾶν*, *τα*, d. puer, quo se abluat. Lege ad ipsum Th. Magister locum L. Bos, p. 24. Idem in Avib. v. 1163. *ἔγω ἀποτίεσθαι*, ego me abluam.

100. *Ἀδύειν*, in Activo, ungere alterum; at *ἀδύεισθαι*, Medium, ungere se ipsum. Alian. V. H. ix. 30. *ἀδύεισθαι*, *αὐχέω*, et ill. 38. *ἀδύεισθαι*, unxerunt se.

101. *Μίγνυσθαι*, in Medio, miscere se. Scripsit Th. Magister, ad voc. *Μίγνυται* *ὁ ἄνω τῷ γυναικί*, *οὐχ ἢ γυνὴ τῷ ἀνδρὶ*. Vult tempore, hoc verbum de viro recte dici, qui rem cum muliere habet, minime vero de muliere, cum viro rem habente. Sed hoc discrimen a nemine, imo ne ab *Ἀρτεμισίω* quidem scriptoribus, observatur. Aristophanes in Ran. v. 1113. *καὶ τὰς αὐτῶν αὐτῶν μίγνυται τοῖσι ἀδελφοῖσι*. Et parturientes et miscentes se fratribus, Lucian. Hist. Verae II. p. 76. *αὐτὸ δὲ καὶ μίγνυσθαι ἡμῖν ἐπέβουον*. Quaedam etiam se miscere nobis cupiant, in ceteris locis, quae Cl. Bos p. 30. recitat, *μυθῆσι*, *μυθῆσι*, *μυθῆσι*, *ἐπιγω*, passive quidem ferunt suat, sed Medium habent vitium. Hoc Virgilius imitatus est, L. vii. Aeneid. v. 661. Mista Deo malis. Servius nota, vocem Mista hinc ipsam Graecum *μυθῆσι* vel *μυθῆσι* esse. Hoc dato, dabatur et illud, participium hoc Latinoque passivum vim sibi vindicare Medium. Thucyd. ii. 84. p. 97. *ἑπιμύγνυτο*, commercii inter se miscabantur. Add. iv. 118. et Xenoph. 3. *Ἀσπὶ*. 259.

102. *Υποδέσθαι*, subijcere se, idem quod, *ἐπιπλάσθαι ἑαυτοῦ*, Eph. v. 21. 22. 24. Hugo Grotius recte: verbum hoc uno passivum, sed sensu reciproco esse, hoc est, ipsum Medium. Sic Tit. ii. 5. Hebr. vi. 9.

103. *Ἀποδέσθαι*, se accingere. Aelcipr. i. Ep. 37. p. 170. *ἐπὶ δεξιῶν ἀποδέσσειται*, ad hanc auxiliandum, Perypplis sese accingit. Alian. V. H. ii. 30. *ἀποδέσσει ἐπὶ φλοισοῖσι*, accinxit se ad philosophiam. Conf. xii. l. ἀποδέσσει, accingentes sese. Lucian. ii. Asia. 5. 372. *ἀποδέσσει*, accinge te.

103. *Kararibēthai, λάβω, ελθε, κ. τ. λ.* sibi comparare gloriam, nec non, *χάρως*, ad alienjus se accommodare voluntatem.

104. *Proseribēthai*, se componere. Plutarch. in Fabio, p. 191. hoc verbum cum *κατακομιζέσθαι* eleganter hoc conjungit sensu: *προσερίθητο καὶ κατακομιζόμενος πάντας εἰς τὴν ἐξέλιξιν γυμνῆς*, componebant se, et tanquam ornabant se, omnes ad illius voluntatem. Sic *καταρίθηται* et *συγκαταρίθηται* τει, assentiri, seu, adungere se alicui. Quid? quod ipsum simplex *ρίθηται* ita sumitur. Chrysost. 2. Thess. II. *οὐ εἰς ἔργα μάλιστα τήθηται* quibus ego maxime se adjungo, id est, assentior. Τῷ γόνυ προσέθηται, Xenoph. L. 1. Ἄναβ. 64. verto: sententia se adjungere. Sic in Sophocl. Philoctet. sub fin. *εὐχὴ γόνυ τούτῳ τήθηται*. Sic Luc. xliii. 51. Lucian. in B. Accus. II. 18. 814. Ad Activum vero casus additur quartus; ut idem in Piscat. I. 29. 398. *ὁ προσέθη τὴν εὐαίθεθ, ἔπευ ἄφρον.*

105. *Proseribēthai* τει, se alicui committere, arcana suum alicui committere, sich einem vertrauen. Metaphora est a thesauro ducta: animum suum, tanquam thesaurum, alicui committere. Sic apud Locian. in Ἰόνε Ἰταγόδο T. II. p. 642. Jovem alloquitur Mercurius: *ὦ Ζεὺ, τί σέριτος καὶ καταμόνος παντ' ἁλλεί, ὄχρωι περὶ τούτων, φιλοσόφῳ τὸ χροῖμα ἔχων; ἴμοι προσανάθω, λάβε με εὐμβόλως πόνως.* 'O Jupiter, quid cogitabundus et solus tecum loqueris, pallidus obambulans, et philosophi colorem præ te ferens? Committe te mihi, adhibe me in consilium in molestis tuis.' Diolar. Sic. *τοὺς μύστες προσεβήθητος*, Vafibus se committens. Hunc locum habet Gu. Budanus, in Commen. L. G. quem vide. Nicetas Angel. Commen. II. 5. 332. A. καὶ αἰς τὰ ἐρηφάθ τῶν βουλευμένων προσεβήθη, Quibus arcana consilia sua committebat.

106. *Σφάλλω*, fallo alterum. *Σφάλλωμι*, passivum, fallor ab alio. *Σφάλλωμι*, Medium, fallo me ipsum, sich irem, sich selbst betrügen. Isocr. ἢ ἄρχη πολλά σφάλλαται, mens in multis fallit, se ipse.

107. *Δεσπίω*, decipio alterum. *Πλασμάω*, passivum, decipior ab alio. *Πλασμάωμι*, Medium, decipio me ipse. Isocr. Ep. ad Jasonis liberis, p. 1006. ed. Basil. ex officina Oporin. 1587. 8. Ἀναγκαῖόν ἐστιν ἑμῶν ταῖς δαιμόναις πλασθῆσαι, necesse est, ut animi vestri ipsi vos decipiatis.

108. Ἀνέχεσθαι, se continere. Xenoph. I. Ἄναβ. 88. *οὐκ ἀνέχετο*, se non continuit. Valet pro ἀνέχων ἐάντιν. Is enim est verbi Medii usus. Vid. ad hunc locum Cl. Th. Hutchinson.

109. Ἐπιρροέσθαι, se inferre. Xenoph. I. Ἄναβ. 92. ed. Oxon. ursum *ἐπιρροέσθη*, se inferentem. Eodem sensu idem auctor *προσπυρροέμενος* dixit K. II. p. 39.

110. *Διαχωρίζω*, separare se, a *διαχωρίζω*, separo. Diodor. p. 256. Polyb. Exc. Legat. 28. p. 1154.

111. *Σώζεσθαι*, ex si vocis Medio, prospicere salutem suam, curare salutem suam. Sic Xenoph. II. Ἄναβ. 122. 3.

112. Ἀλλεσθαι, vim, impetum hostium a se propulsare, seque contra eam tueri, Xenoph. Exp. Cyr. III. p. 246. Id. K. II. p. 65. *τί οὐκ ἐτίεν ἢ τὸ ἀλλεσθαι δαιμόνιον* ἢ κ. τ. λ.

113. *Κοκίζεσθαι*, id est, *μαλοκίζεσθαι*, ignaviter se gerere. Xenoph. K. II. L. vi. p. 167. E. ed. Wechel.

114. Ἀναρρίσθαι, secum portare, sumere, Aristoph. Avib. v. 448. 449. p. 396. *τοὺς ὄπλανα ἀναρρίσκω* ἢ ἄπ' Ἀπείων πάλιν εἰσάω, Gravis armaturae militis, sumis, portatis secum armis, revertantur iterum domum.

SECTIO II.

DE SECUNDO GENERE VERBORUM MEDIORUM.

1. *Νεφε* solum Verba Media tunc locum habent, quum quis ipse a se, nemine alio intercedente, aliquid patitur, (quod græus notitia mixta in superiore Classe illustravimus): sed etiam, quum quis ab altero aliquid patitur; ita tamen, si volens illud patitur, et passioni illi (quam a se prohibere posset, si vellet) sponte se offerat; vel etiam cura, jussu, seu mandato suo ipse sibi eam creasset: actionem passioni hac ratione admiscens. Et de hac quidem mixtionē actionis cum passione viri doctos multo minus, quam de altera (cujus saltem aliquam suspensionem habuerunt) cogitasse video.

Sic ex, gr. qui a tonsore tondetur, revera quidem ab eo aliquid patitur: sed tamen ipse simul actionem negotio huic admiscet, dum tonsori illi a se accessito, sponte se tonendum præbet: unde Græci hoc sensu semper adhibent Verbum Medium *Κεῖρεσθαι*, vel in Aor. 1. *κεῖρασθαι*. Contra, mortui, oves, pelles, etc. sensu mere passivo dicuntur *κεῖρεσθαι*: quoniam in hoc negotio nec voluntatem ullam habent, nec facultatem, vel adjuvantem, vel prohibentem tonsuram. Hoc ipsum erudite nos docet Philo Judæus I. de Caino his verbis: *Πότερ γὰρ τὸ κεῖρασθαι ἀντίρρῳ τὸ μὴ εἶναι ἀντιπροσέσθαι κατὰ ἀντίρρῳ; τὸ δὲ εἶναι ὁσέως κατ' ἐπιπρῳσιν. Πρώτος μὲν γὰρ, ἢ ἄρρω, ἢ τὸ λεγόμενον εὐδων, οὐδὲν ἐπιρρῳ εἰσάγει, πᾶσιχον δὲ μόνον ἐφ' ἑτέρῳ, κεῖραται ἢ δ' ἀθρωτος σκέρρα, καὶ ἐχωματίζω, καὶ ἐπιρρῳσιν παρῳχῳ ἐάντιν, ἀντιρρῳ τῷ πᾶσιχῳ τὸ κεῖρα.* 'Cum tonderi duplex est: unum ut passioni non cedens, sensu resistendi: alterum, ut cedens, sensu se submitteodi. Nam ovis, aut pelvis, aut quod dicitur *εὐδων* (i. e. vellus ovinum) omnis actionis expert, et passioni tantum obnoxium tondetur: at homo [tondetur,] aliterius actionem adjuvans, et ad certum habitum se componens, et tonsioni se accommodans: admiscens scilicet actioni passionem.' Sic ergo *κεῖρασθαι*, est, facere se tonderi, vel se tonendum præbere: uti *λοθάσθαι*, se lavandum præbere: *χρῖσθαι*, se unguendum præbere: aliaque hujus generis. Quod si vero quis tonsuram, lotionem, unctiōnem, etc. non ab altero sibi fieri curat, sed ipsi præstat, eadem verba ad Classē superiorē pertinebunt. Vide supra Sect. I. Num. 5. et 6.

2. Ἀπογράφεσθαι (apud D. Luc. in Evang. 2. v. 5. et alibi) secundum vim verbi Medii notat, se, vel nomen suum in tabulis censuibus describendum curare: vel brevius, se censendum præbere. Ubi Activa (ut ita loquar) negotii hujus pars designatur per τὸ curare, vel præbere; at Passiva, per describendum, seu censendum. Vulgo redditur, nomina in censu profiteri: bene quidem, si ad sensum simpliciter spectet; at minus anguste, si interpretatio hæc ad totum notione Medio mensuram exigatur. Eodem sensu accipiendum est τὸ ἀπογράφεσθαι apud factum Lucam dicto capite secundo v. 3. *Καὶ ἐπορεύοντο πάντες ἀπογράφεσθαι*. Ubi tamen, quasi esq̄ mere passivum, vulgo redditur, censi, seu describi. Contra Henr. Steph. in Thesouro suo de hoc verbo Lucæ sic censet: 'Sed fortasse capitur a Luca significatione activa, sicut in superioris citatis locis, ut sit ἀπογράφεσθαι idem, quod ἀπογράφωσθαι.' Sic de hujuscemodi verbis dubitant viri docti, utrum significatione Activa, an vero Passiva prædita sint; quia latius eos vera Verborum Mediorum vis et notio, quæ nec mere Activa est, nec Passiva, sed ex utroque genere, ut diximus, mixta. Sic, *τυμφομέμῳ ἀπάσχω*, apud Dion. Halicarn. lib. 5. c. 75., sensu Medio dicitur, pro, quum omnes se mistandos, vel censendos præbuissem. Interpres ibi minus accurate, omnibus censui. Id enim foret, *τυμφομέμῳ ἀπάσχω*. Neque τὸ ἀπογράφεσθαι, vel ἀπογράφωσθαι, ad censum tantum referret; sed etiam ad quævis alia negotia, ubi quis nomen suum tabulis publicis inscribendum curat. Xenoph. lib. 6. Ἐλλῶρ, p. 593. E. Ἀπογράφωμενος δ' ἐν ταῖς ἑμπορεύματι πόλει καὶ οἱ Θηβαῖοι. Quum inter urbes, quæ sacramentum præstiterunt, etiam Thebani nomen suum professi essent. Sic et, qui ad militiam nomina sua profiterentur, ἀπογράφωσθαι dicuntur. Xenoph. Ἐλλῶρ, lib. 6. p. 608. Καὶ τὸ μὲν πρῶτον ἔρασαν ἀπογράφωσθαι πλὴν ἢ Ἐλασκαλίω. Idem Ἐλλῶρ, lib. 2. p. 471. E. Ἐτελεσαν ἀπογράφωσθαι πάστας, τὸν δὲ ἀπογράφωμενος ἀεί τῳ τῆς πολιτείας ἐπὶ τῶν βίβλων ἐτίρατο. Plura exempla adducere supersedeo.

3. Διδάσκειν, docere: Διδάσσεσθαι, in Medio, se docendum præbere magistro. Aristoph. Nub. v. 127. Διδάσσομαι,

¹ Hæc jocos Cl. Kusterus in Notis ad Aristoph. Nub. v. 127. p. 35. jam attulit. Vid. etiam Menag. ad Laert. Lib. vii. Sect. 64.

*Αἰεὶ δὲδωκεν εἰς τὴν ἀνομιάν.** Vide ibi Scholasten.* Et cum Accusativo, *Δεδωκεν*, *ῥέγγον*, præbere se docendam artem; pro quo (si quis sensus tantum rationem habere velit) brevis dici poterit, doceri artem, vel dicere artem. Aristides apud Th. Mag. v. *Ἐδωκεν*: *Ὁς δὲδωκεν τὴν ῥέγγον τῆς ἰατρικῆς, ἅμ' ἐβίβησεν αἰεὶ.* Alias et pater dicitur *Δεδωκεν* eius, quem magistro institutum, seu docendam committit; quo sensu Verbum hoc accipitur apud Aristoph. Nub. v. 1341.¹ item apud Platon. in Protag. p. 159. D. bis, vel ter: nec non apud Plutarch. in Solon. p. 96. D.

4. *Ἡπαρθένον ῥάγεσθαι*, mensam alicui apponere; et *παρθένου ῥάγεσθαι*, mensam sibi apponendam curare, vel jubere. Theucyl. lib. 1. c. 130. de Poniaia: *Ῥάγεσθαι τὴν Ἡπαρθένον υπερβίβω.* Ubi interpres: Mensa quoque Persica et apponatur. Sed rectius et accuratius sic vertisset: Mensam quoque Persicam sibi apponi curabat vel jubebat. Xenoph. in Hierone pag. 963. D. *Ὅταν ἀνέλθω τὸ παρθένον τὸ ἐπέρι τῶν ἰσχυρίων, τῶν τῶν ἄλλων εἶναι ἡγέμενον τῆς ἐδωχῆς.* Ubi interpres: Quanto plura quis apponuerit, tanto citius satiabit, cibi non capiat. Quasi esset *παρθένον*, in Activo. Tu certe: Quanto plura [edulia] alicui sibi apponenda curaverit: Et mox: *Ὁ παρθένου ἐσθλῆ.* Qui multos cibos sibi apponendos curat.

5. *Ἄρχω* in Activo, non simpliciter significat, incipio, sed, prior incipio; seu, aliis ad faciendum præco. *Ἄρχωμαι*, in Medio, alterum sic incipientem sponte sequor; seu, sino, vel cura mihi initium facienti præberi ab altero: quod est, si brevis rem exprimere velis, post alium incipio. Hoc igitur sensu, illi est. *gr.* qui in Choro post Praecentorem canere incipiunt, dicuntur *ἀρχεσθαι εἶναι*: at Praecentor ipse, *ἀρχος τῆς ψῆθῃς*. Habet ceteroqu岸 post *ἀρχεσθαι* et alias notiones, quas exponimus supra Sect. 1. Num. 23.

6. *Κρίνω*, iudico; *Κρίσσωμαι*, in Passivo, iudicor: invitus nempe, seu nolens, volens; quo sensu rei criminis capitalis *κρίσθησθαι* dicuntur. At *κρίσθησθαι*, in Medio, dicitur de litigantibus, qui sponte se iudicio offerunt, sine iudicando se præbent: seu iudicem adent, ut jus sibi dicat. Unde est consequenti significat, iudicio contendere, seu discipere. Theucyl. lib. 1. c. 39. *Ὅταν δὲ δίκην πρότερον ἐθέλωσι κρίσθησθαι.* Dicunt se iudicio sponte discipere voluisse. Ubi additur *δίκη*: quia *τὸ κρίσθησθαι* a iudicis interitum ad alias etiam lites, contentiones, seu certamina transfertur; ut apud Aristoph. Nub. v. 665. *Τῶν μὲν οὖν ἐπιπέθησθαι.* Per aliquod igitur tempus inter nos litigavimus, seu contentivimus. De nomine scilicet filio impudenti. Et *κρίσθησθαι*, *Ἄσπι*, apud Homerum, Marte contendere. *Κρίσθησθαι ἐπεὶ τῶν εὐαῶν*, de summa rerum prolio decernere, apud Polybium. Et cum Dativo, *κρίσθησθαι Τίτῳ*, pugnam cum Titaniis, apud Hesiod. in Theog. v. 882.

7. *Διὰ δὲν*, jus dico. *Διὰδίνω*, in Medio, facio mihi jus dici, vel iuri dicendo me præco, seu offero; et ex consequenti, iudicio cum aliquo discipere, seu contendo: itemdem ut *εἰσπράττω*, de quo proxime ante. Sic *ἐπιδικάζω*, ad iudicare, seu ad iudicem aliquid hereditatem, quod est officium iudicis; et *ἐπιδικάζωσθαι*, facere, seu curare sibi adjudicari hereditatem, quod fit, quando testimonio, aliisque argumentis iudicem eo adducimus, ut sententiam secundum nos ferat. Harpocrat. V. *Ἐπιδικάζω*: *Τὰ δὲ ἐπιδικάζωσθαι, εἶναι, ἕκαστου τοῖς δικασταῖς ἰσχυρῶν τῶν κλάσων.* i. e. *Ἐπιδικάζωσθαι*, quasi dicas, induxerunt iudices, et hereditatem sibi attribuerunt. Hinc ex consequenti *τὸ ἐπιδικάζωσθαι* plerumque significat, hereditatem iudicio consecuti. Demosth. ad. Olympeid. p. 693. C. *Ἐπιδικάζωσθαι ἔγωγε τὸν ἀντίδικον τῶν κλητῶν τῶν κλάσων τῶν Κίτωνων.* Et statim: *Ἐπιπέθω δὲ ἐπιδικάζωσθαι*; ut postquam hereditatem iudicio consecuti essem. Ad hunc locum Demosth. Harpocrat. respexit. Et in eod. Orat. p. seq. *Ἡποθέλωσθαι τὸν ἐπιδικάζωσθαι.* Ubi Verbum *ἐπιδικάζωσθαι*, licet sit Forma Passiva, notionem tamen habet Medium, idemque notat, quod *ἐπιδικάζωμαι*. Et mox: *Ἀποδοῦναι τῶν ἐπιδικάζωσθαι, ἕνα ἕνα κατ' ἕνα κλητῶν.* Et mox: *Ἐπιπέθω ἐπιδικάζωσθαι ἐν ἀντίδικῳ, ἅπαντα περιπέθησθαι, ἕνα, κ. τ. λ.* i. e. postquam hereditatem iudicio, seu per sententiam iudicis, obtinuissem, etc.

8. *Τάξις φόρον*, tributum tibi imponere, seu imperare, apud Theucyl. lib. 3. c. 50. et lib. 1. c. 19. et alibi. At *τάξωσθαι φόρον*, in Medio, semper dicitur illi, qui pactione interposita, atque modo non plane invito, seu coacti, tributum sibi imponi patiuntur: quia quidem nolo ex actione et passione mixta est. Dicitur autem vel absolute, *τάξωσθαι φόρον*; vel cum Injunctivo, *τάξωσθαι φόρον, χρεῖσθαι, ἀποδοῦσθαι, φέραι, etc.* Theucyl. lib. 1. c. 108. *Ἐπιτάξωσθαι οὐκ ἄλλοτῶν τῶν ἄλλοτῶν, τείχεα τε περιπέθησθαι, καὶ ταῖς παραδοῖσιν, φόρον τε ταξίσθαι ἐν τῶν ἑστέων φόρον.* Et eod. lib. c. 99. *Χρησθαι ἐτάξωσθαι ἀπὸ τῶν νεῶν φόρον.* Et cap. 101. *Χρησθαι ταξίσθαι φόρον.* Vide etiam eod. lib. c. 117. et lib. 3. c. 50. et alibi: item Plutarch. in Pericl. p. 167. B.

9. *Ψηφίζω*, calculo colligo, seu calculis collectis vel subductis computo: item suffragia colligo, vel sententias rogo; quo sensu tamen compositum *ἐπιψηφίζω* potius usurpari solet, ut mox dicetur. At *ἐπιψηφίζω*, in Medio, facio suffragia mea colligi, vel cura sententiam me rogari: et ex consequenti, suffragium fero, seu suffragio lato aliquid statuo, decerno, vel scisco.² Et hæc quidem nōtio adeo nota est et olivis, ut supervacuum potius exemplis eam illustrare. Sed de verbo *ἐπιψηφίζω* hic agere oportet præiudicium. Et enim a *Ψηφιστής* non satis intellectum esse animadvertimus. Nimirum *ἐπιψηφίζω* proprie totum, populi suffragia de re aliqua colligere, seu populum in suffragium mittere; vel populum de re aliqua sententiam rogare; quod apud Athenienses non solum *ἐπιψηφίζω*, sed etiam novem Proedri facere solebant. Theucyl. lib. 6. c. 14. primo. Καὶ ἐν, 3 *Ἡρώται, ταῖς ἐπιψηφίζωσθαι, καὶ ψήφους προεδρίας αἰεὶ Ἀθηναίων.* Et tō, ο *Ψηφίαι, quo nomine hic designatur Ψηφιστής, sive Protes Senatus*) de his rebus populum in suffragium mitte, eique sententias iterum proponere. Male ibi interpres *τὸ ἐπιψηφίζω reddidi, de consilii sententia confici.* Nam agitur ibi de re aliqua populo proponenda, sive de qua populi sententia roganda erat. Scholastes quoque *τὸ ἐπιψηφίζω* minus recte interpretatur, *δέσποτος φόρον τῶν.* Nam etiam quum quis prima vice populum de re aliqua in suffragium mitteret, id *ἐπιψηφίζω* dicebatur: ideo nimirum, quia Athenis olim vix aliqua res ad populum ferebatur, nisi prius Senatus de re censuisset. Sic ergo *ἐπιψηφίζω* proprie solet, post *ψήφισμα* Senatus (quod *προβουλεύματα* dicebatur, quia rogationem populi præcedebat) de re aliqua populi suffragia exquirere. Harpocrat. *Προβουλεύματα, τὸ ἐπὶ τῆς βουλῆς ψήφισμα, τῶν ἐπὶ τῶν ἄλλων ψήφισματα.* Vide Eund. V. *Ἀπρωβουλεύεται, itemque Argument. Orat. Demosth. ad. Androtyonem.* *Ἐσχίθη, contra Ctesiph. in princ.* Καὶ ταῖς ἐπέροι ταῖς τὰ ψήφισματα ἐπιψηφίζωσθαι, εἰς τὸ τῶν δικαστῶν τῶν κατὰ λόγους προεδρίων. Et de his rebus, quas Senatus decrevit (vel quarum vector Senatus est factus) alii Populum ad suffragia vocant, etc. Ubi Proedri *τὸ ἐπιψηφίζω* assignant. Et quidem partem illius *ἐπιψηφίζω* fuisse, *τὸ ἀνομιόρῳσθαι τὰ χρονοῖα* (i. e. publice pronuntiare numerum manuum, quas tollerentur), idem paulo post indicat.

* *Ἦπερ με docendam præco, scholam philosophorum frequentant.*
¹ Magnatur hic interpres, et, quid velit, hoc necit. quod et sic doctus ipse desideravit in Notis ad hunc locum p. 55. Veritatem hoc est: *Ἐδωκεν, ἔστωσαν δὲδωκεν ἴσως* *Δεδωκεν* illi, i. e. *ἔστω, καὶ ἐπὶ τῶν παρθένου τῶν ῥάγεσθαι*, p. 62.
² *Ἐπιδικάζω* *μὲν* *καὶ* *καὶ*, hoc est, te docendum curavi: vel, te docendum alteri commisi. Conf. Cl. Kusterum ad hæc verba, p. 65. Sic de Themistocle apud Aelian. Dial. 1. 4. 4. *εἰς τὴν δὲδωκεν ἰσχυρίων* est, curavit docendum: a quo verbo postea *ἔδωκεν* discreterit. Vid. de P. Heret. Not. in Lucianum l. 2. 2. Pater, inquit, deliberabat cum amicis, i. e. cum *διδασκαλῆς*, id est, discipulis, ceterisque. Ubi *ἔδωκεν*, *Δεδωκεν*, *τῶν δὲδωκεν* *εἰς τὴν ἀνομιάν* *ἰσχυρίων*. Inque veris, quid me doceret, non præco. Latini quædam docere hæc in sententiam utuntur, ut respondet *Græc. δὲδωκεν*, ut L. 15. D. de Leg. et Fideic. Verum illi casus Mælia forma, qua late ambiguitas misce tollitur. Præclarè hoc monuit Cl. Goussier, Prof. ad Lucianum, p. XXXI.
³ Sic, attribere, vindicare sibi hereditatem. Hesychius p. 1346. *ἐπιδικάζωσθαι ἀποδοῦσθαι*. Equis est, quid aliud deesse videtur, attribuit sibi totam sibi hereditatem. Hinc rarisimo vox, quæ Lucianum Numm. p. 13. ed. nov. nos est, *ἐπιδικάζωσθαι*, id est, ut rursus habent, i. e. *ἔστω, καὶ ἐπὶ τῶν παρθένου τῶν ῥάγεσθαι*, s. c. 3. amicis a vocatis. Vid. ad Thorem Lucianum Cl. Hemsterhusii.
⁴ *Ἐπιδικάζωσθαι*, decernere bellum. *Ἐπιδικάζωσθαι*, Theucyl. l. 119. 76.
⁵ Non nullum operæ hic navarunt Bodæus, C. L. G. p. 167. s. et H. Stephanus, in Thes. Turc. p. 130. Nihil hic etiam Emilianus Pertuisi in Lex. Ion. vidit. Eximia collegit eam in rem H. Valesius ad Harpocrat. p. 74. 294. sed ullo sine detecto et ordine.

Ceterum Wolfius τὸ ἐπιφέρειν in dicto loco Æschinis male reddit, comprobent: Id enim foret, ἐπιφέρειν τὸν νόμον, in Medio, in ead. Orat. p. 285. A. Tu δὲ τὰ τὰ γράμματα, καὶ τὰ τὰ τὰ ἐπιφέρειν πρόεδροι; ubi Wolfius eundem errorem errat. Et ead. Orat. p. 292. B. Κόττινος, τὸν τότε τὰ γράμματα ἐπιφέρειν, ubi Wolf. satis recte, Cotyphum, qui tunc sententias rogaret. Notandum tamen, γράμματα hic non tam dicti ipsius populi suffragia, quam aliorum (puta Oratorum, qui Populo aliquid suaderent) sententias, de quibus Populi suffragia exquirenda erant. Quare, γράμματα ἐπιφέρειν (quod eodem modo dictum est, quo in loco superius citato, ἀπορήματα ἐπιφέρειν) accitatus vertetur, sententias eorum, qui publice aliquid suadent, ad populi suffragia referre. In ead. Orat. paulo superius: Ἐπιφέρειν πρὸς βουλῆν τὸ δ' αὐτὸ τὸ αὐτὸ καὶ ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ διεκρίσθαι ἐπιφέρειν, καὶ γράμματα τοῦ δήμου τὸ ἔφερον. Qui locus insignis est ad probandum id, quod ante diximus; nimirum res ad Populum ferri demum solitas fuisse, postquam Senatus de his censuisset, sive decrevisset: idque quum factum esset, ἔφερον, sive πρὸς βουλῆν Senatus, postea etiam fiebat. ἔφερον Populi. Demosth. adv. Androt. hanc procal a princip. Πρὶον μὲν εἰ πρὸς βουλῆν τῆς βουλῆς, καὶ εἰ τὰς ἐπιφέρειν ἑταίρους, ἄρτων, καὶ διὰ χειρὸς αὐτῶν ἔδιδον. Cum quo loco comparandus est ille, qui non longe precedit: Τὰς ἐπιφέρειν τὸ ἑταίρους δὲ χειρὸς αὐτῶν εἰς τὸν δήμον. Unde apparet, τὸ ἐπιφέρειν in priore loco idem esse, quod hic ἐπιφέρειν, i. e. rogare Populum. Utrumque enim τὸ ἑταίρους tribuitur. Præterea notandum est, τὸ ἐπιφέρειν in priore loco τὸ ἑταίρους, tanquam summo Senatus Presidē, κατ' ἔξωθεν tribui; quamvis ceteroqui et alii novem Proædi dicerentur ἐπιφέρειν; ut non solum ex superioribus constare potest, sed etiam ex loco hoc Demosthenis adit. Timocrat. pag. 482. B. Ἡ Πρόεδρος τὰς ἐπιφέρειν, ἢ Πρόεδρος: ubi per Πρόεδρον intelligitur ἑταίρους; uti et in loco Thucydidi supra adducto. Xenoph. lib. 6. de Exped. Cyr. p. 373. C. Ἐπειδὴ δὲ βίβας ἔλαβον ἄρα, ἐπὶ ἀποσφραγισμένῳ, εἰ τὰ ἐπιφέρειν, i. e. Quum autem manifestum videretur, [milites] cum electores esse, si qui suffragia illorum exquireret. Interpres male: Si quis de conciliis sententia decretum faceret. Idem Ἀριστοτ. lib. 1. p. 711. B. de Socrate: Ἐταίρους ἐν τῇ δήμῳ γινόμενα, οὐ ἐθλοῦν ἐπιφέρειν; ubi Interpr. male: decretum adfucio suffragio suo, facere noluī. Tu verte: De re illa Populum in suffragiummittere noluī. Dion. Halicarn. l. 7. c. 17. in h. v. οὐ τὸν νόμον ἐπιφέρειν αὐτοὶ τὸ δῆμον; ubi manifeste significat, rogare Populum. Expri- mere enim voluit phrasin illam, in Comitibus Romanorum olim usitatum, rogare legem: quod est sensu pregnantius, rogando Populum legem sancire. Nulla enim lex Roma olim, libera adhuc Republica, sanciti, nec fere aliud quicquam publice statui solebat, nisi prius Consulibus, vel etiam Tribuni plebis (quos Dionysius in citato loco δῆμονα vocat) populum ῥησάσσει. Velletne et iuberent aliquid fieri: unde et leges sic rogatæ et lata, proprie dicebantur rogationes: ut nemini non notum est. Porro Thucyd. lib. 1. c. 87. princ. cum Accusativo et Propositione dixit, ἐπιφέρειν εἰς τὴν ἐκκλησίαν; quod Interpr. recte vertit: In Lacedæmoniorum concione sententias rogare. At Lucianus in Timon, p. 140. Edit. Amst. cum Dativo dixit, ἐπιφέρειν τῇ ἐκκλησίᾳ; quod licet insensu videretur, comparari tamen potest cum phrasī illa, βίβας ἐπιφέρειν τῆς, qua usus est Thucyd. lib. 1. c. 87. 119. 125. et alibi. Ut hoc addam: Harpocr. vocem ἑπιφέρειν interpretatur, ἐπιφέρειν; i. e. ratum faciens, seu approbans; sed qui interpretatio (licet cum doctissimis Valeisius, alique amplectantur) a verbo hoc aliena est; ut ex superioribus apparet. Obiacti tamen nobis posset locus hic Xenophontis lib. 7. Anab. p. 404. Ἐπὶ τούτοις αὐτὸς Σενάτος, εἰ τὸ ἀπέλασθαι, λέγειν: εἰ δὲ μὴ, ἐπιφέρειν ταῦτα: ἐπεὶ δὲ οὐδὲν ἀντιδρῶν, ἐπιφέρειν; ubi certum quidem est, τὸ ἐπιφέρειν positum esse pro ἐπιφέρειν, ubi i. e. rem suffragio suo comprobare: sed vix crediderim, id ab ipso auctore profectum esse, quum videam, non solum ab aliis scriptoribus, sed etiam ipso Xenophonte alibi, verbum hoc, eo, quo supra diximus, sensu usurpari. Quare levissima mutatione rescribendum censeo, ἐπιφέρειν, pro ἐπιφέρειν, et ἐπιφέρειν, pro ἐπιφέρειν. Emendationis huius sponsores do ipsum Xenophontem, qui eod. lib. p. 414. D. in ejusdem rei et facti narratione, Verbum Medium, ἐπιφέρειν, adhibet. Sic enim inquit: Πάρος μὲν ἔλεγε σὺν Σαθῶ ἵνα, πάρος δ' ἐπιφέρειν ταῦτα. Utitur etiam Xenophon verbo hoc lib. 1. Ἑταίροι, p. 313. ubi ait: Πάρος ἐπιφέρειν βίβας μὲν Ἀργεῶν τῶν Λακεδαιμόνων. Et Dionys. Halicarn. lib. 6. c. 84. princ. Ἐπιφέρειν μὲν ἢ βουλῆ τὰν, καὶ νόμον τῶν ἀποδοτῶν τῶν γραμματέων. Id est, Hæc autem Senatus suo decreto rata fiet: ut ibi Interpret. recte. Sed satis de verbo ἐπιφέρειν.

10. Θεῶν νόμος, semper dicitur de Legislatore, sive eo, qui legem Populo ponit: ut Θεῶν νόμος dicitur ipse Populus, qui legem a Legislatore sibi ferit, curat, vel mandat: vel legem a Legislatore latam volens accipit, eamque suffragio suo confirmat. Pari modo Θεῶν νόμος dicitur creditor, qui pignus a debitore sibi dari curat, seu pignus a debitore accipit: ut inferius exponetur. Et παραθεῶν νόμος, est, mensam sibi apponendam curare: ut supra dictum est, p. 120. Quam parum autem dicta differentia inter Θεῶν et Θεῶν νόμος, vel saltem differentia illius ratio, adhuc animadvertenda et perspecta fuerit, res ipsa docet. Quare opere pretium erit, utramque phrasin exemplis illustrare. Et primo quidem de Legislatore, sive auctore et summo legum, dicti Θεῶν νόμος, ostendemus. Xenoph. de Republ. Lacedæm. pr. Ἀσπυροῦν τὸν βίβας αὐτοῖς [τοῖς Λακεδαιμόνοις] τοῦ νόμου. Demosth. adv. Leptin. p. 373. C. Κῶπ ἢ πρόεδροι ὁ Σάμος τοῦ νόμου ἐδεδίκε τῶνται. Et pag. seq. A. Χῆρ τούτων Ἀσπύριον μὲν πρόεδρον τῶν νόμων, πρὶν, etc. Et in princip. ejusd. Orat. Δὴ τούτοις ὅταν ἔλεγε τὸν νόμον Ἐπιφάνης nempe. Idem adv. Timocr. p. 463. A. Ἐπεὶ τῆσθε τούτοις τὸν νόμον. Timocrates scilicet. Et paulo post: τὸν νόμον, ἢ τὸν νόμον τὸν νόμον. Et p. 463. C. Γράμματα οὗ νόμου ἴπιν. Et ead. Orat. pag. 489. de Solone et Draco Legislatibus: Σπυροῦντος ἔθρονος καὶ καλῶν ἔχοντος τοῦ νόμου; et sic sexcentis alibi in locis. At contra Θεῶν νόμος non de Legislatore, sed de populo ipso (ad supra jam diximus) usurpatum reperitur. Harpocrat. V. Θεῶν: Ἐπὶ τὸν νόμον λέγεται, ὡς ἔθερε μὲν εἰς νομοθεσίαν, ἔθερο δὲ εἰς νόμον. Sic enim lego pro, θεῶν καὶ εἰς νόμον. Addit mox Harpocrat: Ἐν μὲν τῇ τῇ κατὰ Σπυροῦντος ἄρτῃ τούτου νόμον ἴπιν Θεῶν μὲν νόμον, ἢ ἀπὸ τοῦ θεῶν, λέγεται. I. e. In Oratore tamen adversus Stephanum inquit: Sibi privatum legem θεῶν. Ut videndum, an non θεῶν dictum sit pro θεῶν. Locus Oratoris, quem Harpocratia designat, extat in Orat. 7. advers. Steph. sub finem: ubi hodie pro τούτου, legitur, αὐτῶν αὐτῶν: quod eodem redit. Non est autem necesse cum Harpocratia stare, θεῶν hic positum esse pro θεῶν. Nam uti qui alius Legem ponit, Active dicitur θεῶν νόμος: ita qui ipse sibi legem ponit, recte, et ex propria Verborum Mediorum vi, dicitur θεῶν νόμος, vel addito Pronome τούτου, vel sine eo. Si addatur, erit pleonasmus: de quo vident Lector, que notavimus Sect. 1. Num. 66. Demosth. adv. 373. C. Οὐδὲ γὰρ ἂν ἴσχετο ποτε ἐπιθεῶν θεῶν νόμον. Neque vos unquam (alloquitur ibi Atheniensis) legem hanc populi vobis stivisset. Et in princ. ejusd. Orat. Ἀπὸ αὐτῶν θεῶν τὸν νόμον: An igitur legem [hanc] nobis ferri curabimus, vel sinemus? Loquitur nimirum

* Non inoleum hoc est. Precedit in hoc Lucianus loco, Tom. 1. p. 157. ed. nov. Amstel. ἀργύριον τὸ νόμον. Hæc formula de eo dicitur, ut in comitiis populi legem proponit ac suadet: tum ἑταίρους, vel βίβας, vel ἴπιν, sententias rogat, populonum mittit in suffragia: hoc est apud Atticos, ἐπιφέρειν τὸν νόμον, τὸν νόμον, τὸν νόμον, ut Thucyd. 1. 87. Eandem loquendi rationem in Diogen. L. vii. 10. extat: ἑταίρους, κατὰ τὸν νόμον ἐπιφέρειν, Περρον, F. Cratistotelis, concionam legitimam in suffragia mittit ex Proædi. Et Josephus, A. J. xiv. 8. 3. 14. p. 625. alteram habet, quam Jo. Hudsonus recte vertit, ἐπιφέρειν τὸν νόμον, populum in suffragia mittit: sed prava virum doctissimum distinctio fidelit, quam Cl. Hemsterhousius emendavit, qui ad verba Luciani legi avertit.

* Satis discrimen inter Medium et activum hoc verbum interpretatur Cl. Hutchinson, laudato tamen simul Kusteri libello, in lib. 4.

* Act. 2. p. 238. Act. 3. p. 408. et 547.

* Hæc est illa vox, in qua exordiana Hecylus verbum est, p. 1205. ed. nov. Ubi locum turbatum Cl. Kusterus sic restituit:

ἐπιφέρειν τὸν νόμον ἐπιφέρειν ἑταίρους ἑταίρους καὶ νόμον.

ibi Demosthenes, non tanquam Legislator, sed tanquam unus ex populo. Et p. 368. A. Ὁ μὲν πάρος τις ἦναι, ἄλλο ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ ἀποδιδόναι θέλει δεῖν. Idem Orat. adv. Timocr. p. 480. C. Τοῦ μὲν τὸς Σάλανας νόμος, εἰς αὐτὸν κέρως ἔθετο, Λέωνος αἰσῶν (p. 59) τοῖς δ' ἰσχυρῶν, εἰς τὸ ἀδικεῖν ῥιθμῶν, ἡγεσθαι ἡμῶς αἰσῶν δεῖν. Idem adv. Mid. p. 390. A. Καὶ δὲ, ἴσων μὲν ῥηθῆσθε τοὺς νόμους, ἰσῶσι τινες εἶναι, κενεῖν δ' ἐκείνους δὲ θεοῦ, ἀφ' ἑαυτοῦ γὰρ ἴσους. Aeschin. in Timarch. p. 195. A. Τοῦ νόμου ῥηθῆσθε δεῖν πᾶσι δικασταῖς. Et mox: Καλλιστῆνος νόμον ῥηθῆσθε. Vos Atheniensis, scilicet. Thucyd. I. 5. c. 63. Νόμον ἔθετο δὲ τῷ πατρὶ. Lacedaemonium nimirum. Aelian. V. H. 2. 28. Ἀθηναῖοι νόμον ἔθετο. Et sic passim alibi. Hinc minus accurate locutus est Plutarch. in Poplicola. ad fin. p. 110. F. ubi de Solone Legislatore ait: Ὁ μὲν ἄρα τῷ θεῷ τὰς νόμους. Et in Pericle p. 153. D. de Xanthippo: Καὶ νόμον ἔθετο. Ceterum, si quae phrasin hanc, νόμος νόμος, potius Classi superiori assignandam censent; quasi nempe Populus ideo dicatur νόμος νόμος, quod legem sibi ponat, cum eo contendere nolumus. Nam phrasin haec est etiam numero, que pro diverso considerandi modo utriusque Classi accommodari possunt. Sic, si exemplum illud paulo ante adductum, Ἀφ' οὗν θεοῦ ἴσους τὸν νόμον, comparetur cum eo, quod supra Sect. I. Num. 47. ex Euripide attulimus, τὰ μὲν θεοῦ αἰσῶν: nihil obstat, quo minus illud θεοῦ ἴσους τὸν νόμον, vertere possimus, legem nobis posuimus. Quod si vero cooperatur cum phrasī illa, νόμος ἰσῶσθε, (de qua infra Num. 13.) recte ad Classem hanc secundam, eo, quo diximus, sensu, referri poterit.

11. Αἴα, solvo captivitate, seu captivum dimitto, apud Homerum, et alios. Αἴωμαι, in Passivo, solvor captivitate, seu dimitto. At Αἴωμαι, in Medio, facio mihi solvi captivum, i. e. redimo. Homerus Iliad. A. princ. de Chryse Sacerdote: Ὁ γὰρ ἔμεθε θεῶν ἐπὶ νόμῳ Ἀχαιῶν, Ἀντιγόνην τε θήγαυρον, ὄφρα μ' ἀπερῶσι ἄνωγα, i. e. redemat. Idem II. Ω. v. 118. et 195. Αἴωσθαι φίλον αἶψ. Redimere carum filium. Demosth. Περί παραρρ. p. 222. A. Φέρω δὲ αὐτὸν πρὸς ἀποκρίσιν τῶν ἀρχαίων, εἴσω πρὸς ἡμᾶς. Ubi Wolf. recte, quod ipse captivus referentur. Lucian. in Timone p. 150. Ed. Amstelod. Καρδελίαντος γὰρ, καὶ Ἰσθέρου ἀπὸ Λαλαγῶν ἀνέβη. Ego miserus illum redemi. Vide etiam supra Sect. I. Num. 63. Quare λέω, in Activo, significat, captivum solvere, sive dimittere: at λέωσθαι, in Medio, captivum redimere, nondum ab ullo Grammaticorum video esse expositum. Ad vero differentiam hujus ratio ex his, que de natura et indole Verborum Medio-rum diximus, satis clare patet. Nam λέωαι ἀρχαίων (solvere seu dimittere captivum) est actio simpliciter transiens in alium. At in captivum redimiti, quod est λέωσθαι ἀρχαίων, quum sibi solvi facit, sive captivum sibi solum et dimissum recipit: quae est actio in ipsum agente reflexio. Habent ergo λέωαι et λέωσθαι mutuum quandam inter se relationem: uti δασκαῖος et δασκαύσθαι, ἡγεῖσθαι et ἡγεῖσθαι, ῥησῆσαι et ῥησῆσθαι, κομίσθαι et κομίσθαι, μαρτυρεῖσθαι et μαρτυρεῖσθαι, aliaque, quorum Activa ad dantem, Media vero ad accipientem referuntur. Homer. Odys. K. v. 383.

Ἡ Κίρην, τίς γὰρ σὺ εἶ ἄνω . . .
 Πρὸν ῥαίη πειρασθῆναι ἔργων, ἔδδ παρῆρας,
 Πρὸν λέωσθαι ἑαυτῶν, καὶ ἐν ἑσθλάμῳ ἰσῆσθαι.

i. e. O Circe, quis enim vis . . . sustinet gustare cibum et potum, primumque socios captivitate solutos recipere, et oculis suis aspexit. Interpretes λέωσθαι ibi vertunt, redimere; sensu minus angusto. Nam verbum hoc non solum significat, captivum pretio redimere, sed etiam precibus, aliisve modis, a captivitate liberare, et sibi liberatum recipere. Ulysses certe, Homero prodeunte, non pretio, sed precibus et blanditiis, sociorum suorum libertatem a Circe impetravit. Ubi vero Ulysses in memorato loco Homeri socios suos dicitur λέωσθαι, ibi Circe eisdem λέω, i. e. solvit, et dimittit; sensu nempe activo, seu transitivo, ut Grammatici loqui solent. Poeta enim statim subjungit, ex persona Ulyssis Circei allocuente: λέω, τὸ ἐσθλάμῳ τῶν ἐργῶν κτήσασθαι. Solve, ut oculis videam dilectos socios. Neque hic tantum, sed et alibi apud Homerum, dictam differentiam inter λέωαι et λέωσθαι observare licet. Unus tantum occurrit locus, nimirum II. A. v. 29. ubi λέωσθαι simpliciter, videtur positum esse pro λέω. Verba Poetae haec sunt:

Ποῖθα δὲ μὲν λέωσθε φίλων, τὰ δ' ἄνωγα δέχοσθε.

i. e. Filium vero mihi solvite dilectam, etc. Sed auctor est Eustathius, Herodotum et Apionem, Grammaticos, jam olim in loco illo Poetae pro λέωσθε legisse, λέωαι τε et δέχοσθε, quum lectionem etiam plures Codd. MSS. exhibent, teste Bartsio. Ut proinde locus ille sit suspectus, vel saltem dubius. Sed pone, λέωσθαι simpliciter interdum adhiberi pro λέωαι, i. e. captivum solvere, sive dimittere: non tamen inde sequeretur, λέωαι vice versa poni posse pro λέωσθαι, i. e. captivum redimere, vel captivum pretio redemat, aliove modo a captivitate liberatum recipere. Nam significationem illam a verbo λέωαι alienissimam esse, nemo est, qui dubitare vel negare audeat. Ut proinde, concessa quavis eo, quod diximus, non tamen omnis differentia inter λέωαι et λέωσθαι sublatā foret: sed tantum inde sequeretur, λέωσθαι non semper habere significationem Mediae, sed tunc tantum, quum ponitur pro captivum redimere, sive redematum recipere.

12. Τίω, τίω, vel τρωῖω, solvere, persolvere, laere: ut τρωῖέω, vel τίωαι λέπτα, χάρη, δῖα, παρῆρ, etc. persolve lytra, grates, ponam, etc. quorum phrasium exempla in Lexicis obvia sunt. At τρωῖέσθαι, vel τρωῖέσθαι, in Medio, facere sibi aliud persolvi; sive, ab altero aliquid, quod nobis debuit esse, exigere et repetere. Homer. Odys. N. v. 15. Ἥραϊς δ' ἀπὸ ἀγέμερονος ἐαυτὴ δέξασθαι, τρωῖέσθαι. Ubi Scholiastes τὸ τρωῖέσθαι, quod ad sensum attinet, recte exponit, εἰσπρωῖέσθαι, ἢ ἀποληφῆσθαι: i. e. repetemus, vel recipiemus. Et quoniam inter ea, que vel nobis ab altero, vel alteri a nobis, tantum debita, persolvi par est, etiam referri solet poena pro maleficio vel damno illato (unde etiam phrasin illam, dare, vel persolvere poenas, pro puniri) hinc τρωῖέσθαι, vel τρωῖέσθαι, plerumque significat, facere sibi persolvi poenas, i. e. sumere poenas, seu, una voce, punire, vel ulcisci aliquem. Hujus significationis ratio, perlegens sane, quam parum adhuc cognita et perspecta fuerit, vel Heur. Stephani quis (quem memo, quod sciam, erroris redarguit?) documento nobis esse poterit. Is enim in Thesaurum suo I. Gr. Tom. 3. col. 155. Activum τίωαι, cum Medio τρωῖέσθαι plane confundens, sic scribit: Τίω, significat non solum. Homero. A. etiam, ut supra docui; sed etiam Punitio, Vindicta, Ulciscere: ut ex sequentibus patebit. In qua significatione usitator est vox Media. His similia sunt, que Idem col. 1566. de compositis Ἀστέριος, et Ἀστέριον notat. Hanc vero, Stephani, vox Media, significatione puniendi, tibi usitatior videtur, quam Activa? Sed ubi, quæso, Activum τίω unquam pro punio lectum tibi fuit? Nusquam, mihi crede, Lector. Nam τίω, vel τρωῖέω, (ut jam diximus) semper habet notionem solvendi, vel laendi: at contra τρωῖέω, vel τρωῖέω, significat, a solvente aliquid accipere; seu, ab altero

1 Lucian. Demosth. Forens. T. III. p. 525. Ἐν δασκίῳ ἀρχαίων. Quorum redemi captivos. Praebuit hanc nobis magnificentia argumentum etiam de fide legatione, quum ea in primis causa legatione Macedoniam inuenerit Demosthenes, ut captivos, quibus id pollicitus erat, redimere posset. Hoc eruditè observavit ad I. c. Cl. Gesnerus.

2 λέωσθαι, mutuum pecuniam dare, et λέωσθαι, mutuum pecuniam accipere.

3 τίωαι est, alteri aliquid dare, vel, uno verbo, committere; ἡγεῖσθαι, utendum accipere.

4 Hæc differentia verbi hujus Activi et Medii, cum simpliciter, tum compositi, perpetua esse reperitur. Ἀστέριος, in Activo, denotat reddere, seu solvere; at δασκίῳ, in Medio, recipere. Hevæchius hic recte: Ἀστέριος δασκίῳ: Ἀστέριος δασκίῳ, p. 445. Prior ἰσῶσθε pertinet ad Paul. Ixviii. 4. ubi Glossæ MSS. Ἀστέριος δασκίῳ. Altera ad II. O. 392. Idem: Ἀστέριος δασκίῳ, quod ex Od. F. 198. delibavit.

5 C. Maittaire in suis egregiis Annotationibus in Batrachom. p. 35. cum Henr. Stephani observationem, id quod nobis mirabile videtur, approbat. At vero τίω, vel τρωῖέω, si super significant, laere, solvere, dare. Homer. in Batrachom. v. 37. ποῖον τὸ εἶδος, ποῖον τὸν νόμον, lues, dabis. Prov. xxvii. 17. ἴσους εἴσω. Contra vero εἰ τρωῖέω, vel τρωῖέω, denotat, sumere ab alio pecuniam, vel, uno verbo, punire. II. v. 390. ἀστέριον ἀστέρι. II. v. 279. εἰσπρωῖέω δασκίῳ. Prov. xx. 17. εἰσπρωῖέω τὸν ἑγγύθι, Julian. Cæs. p. 32. lin. 4. τρωῖέωαι ἴσους, uti sunt, puniverunt. Ibid. p. 9. 7. δασκίῳ τὸν νόμον, luit pecuniam.

id, quod nobis debetur, exigere, vel sumere; et praecipue poenam. Non magis ergo *τίσις* et *τίσιος* confundere licet, quam *δανείσις* et *δανείσιος*, *μεθύσις* et *μεθύσιος*, *χρῆσις* et *χρῆσιος*, *θεῖσις* *ἑσθῆσις* et *θεῖσιος*, aliaque hujus generis verba (de quibus mos), quorum Activa semper ad dantem, Media vero ad accipientem referuntur. Ceterum exempla *τοῦ τίσιος*, pro punire vel ulcisci, haud pauca extant apud Homeros, alioque Poetas poetas, quam pedestres scriptores. Compositum tamen *ἀποτίσιος* non solum Poetae usurpant, sed etiam Xenophon, scriptor 'Αρχαιολογίας, lib. 5. de Insti. Cyr. p. 159. A. ubi ait: 'Αποτίσιος τὸν καὶ ἐξέβη, αὐτὸν ἀδελφάσαι; Ἰλιεῖσι [seu punire] hominem et diis et hominibus iulnicum. Et lib. 3. Ἰων. p. 300. C. Ἄλλα τούτων μὲν οὐ θεὸς ἀποτίσιος. Verum de his dii merita sumant supplicia: ut Interpres recte reddidit.

13. *Θεῖσις ἑσθῆσις*, pignus dare: et *θεῖσις ἑσθῆσιος*, facere, seu curare sibi pignus dari, sive accipere pignus. Posterior dicitur de Creditore: ut prius de Debitore. Harpocrat. *Θεῖσις ἄντι τοῦ θεῖσιος λαβῆσι*. Pollux lib. 3. Sect. 84. * Ὑπόθεσις θεῖσι, ἢ δανείσιμος: Ὑπόθεσις θύσιος, ἢ δανείσιος: Pignus danti, [dignit] debitoris pignus accipiens, creditor. Idem lib. 8. Sect. 142. * *Θεῖσις μὲν αἰείας, τὸ δόσιος αὖ ἑσθῆσιος*. *θεῖσις δὲ, τὸ λαβῆσι ἐσθῆσιος καὶ τὸ μὲν, ἑσθῆσι, τὸ δὲ, ἑσθῆσι, ἑσθῆσιος, ἑσθῆσιος*. * Eadem est ratio verbi Ἀποτίσιος, et Ἀποτίσιος. Nam Ἀποτίσιος dicitur maritus, qui pignus aestimatum pro dote uxoris dat: et ἀποτίσιος significat, pignus eiusmodi accipere. * Harpocrat. V. Ἀποτίσιος: Ἐλέγχο δὲ ἢ μὲν δόσι τὸ ἀποτίσιμα, ἑσθῆσιος, ἀποτίσιος: ἢ δὲ λαβῆσι, ἀποτίσιος. Suidas: Ἀποτίσιος, ἄντι τοῦ ἀποτίσιμα λαβῆσι. Vide eund. V. Ἀποτίσιος. Demosth. I. adv. Oet. sub prin. * Ἀποτίσιος οὐ μόνον τὴν πρῶαν οὐ δέδοισται, ἢ ἡραὶ σὺν ἀποτίσιος τὸν χυμῶν. Demonstrabo eum [Oetorem] non solum dotem non dedisse, pro qua fundum illum pignoris loco se accepisse dicit: [sed etiam, etc.] Et mox: Ἀποτίσιος ἄρα τὸν γὰρ: i. e. Interprete Wolfio, sibi praedium illud opprimetum esse dicitur. Vid. etiam p. seq. Sic *σῆσις*, et ἀποσῆσις, est, appendere ad libram, seu appensum quod alteri tradere: et *σῆσιος*, et ἀποσῆσιος, facere sibi aliquid appendi, seu appensum accipere. Hesych. Ἀποσῆσις, σταθμῶν παραδίδωσι. Idem Ἀποσῆσις, εὐθεῖαν σταθμῶν. I. e. Ἀποσῆσις, qui ad libram pondus vendidit. Harpocrat. Ἀποσῆσιος, ἄντι τοῦ, πρὸς σταθμῶν παραδίδωσι. Διωμοσῆσις ἐν τῷ πρῶτῳ ἑσθῆσιος. Eadem habet Suidas, qui et haec addit: Καὶ ἀποσῆσιος, αἰὼν σταθμῶν λαβῆσισι λαῶν. Locum autem Demosthenis in Orat. adv. Timotheum (ad quem Harpocrat. et Suidas alludunt) extat p. 704. A. et sic habet: Καθὼ γὰρ τὸν ἐσθῆσιος καὶ ἀποσῆσιος τὸν χαλκὸν τὸν αἰείας τὴν ἑσθῆσιος, τούτων ἑσθῆσιος. Ubi Wolfius male ἀποσῆσιος reddidit, qui expressisset: pro, qui ad libram appensum accepisset.

14. *Κομισῆσις ἐπιστολῶν*, ferre, seu afferre alicui epistolam. Ad *Κομισῆσις ἐπιστολῶν*, curare sibi afferendam epistolam, seu simpliciter, aliam epistolam accipere: ut in Epistola Philippi Regis apud Demosth. pro Ctesiph. sive pro Corona. p. 357. B. Ἐπιμισῆσιος τῆς τοῦ ἱερῶν ἐπιστολῆς. Exempla alia passim obvia sunt. Vide etiam supra Sect. I. Num. 54. et 55. ubi de aliis verbis hujus notionibus exposuimus.

15. *Χρῆσις*, commodare, seu utendum dare: *Χρῆσιος*, facere sibi aliquid commodari, sive utendum accipere. Exemplum in re clara et nota abstineo. Et quoniam, qui rem utendam accepit, ea etiam utitur, hinc *χρῆσιος* etiam dicitur, qui re aliqua utitur: ut nemini non notum est. Neque solum *χρῆσις*, in Activo, significat commodare, sed etiam oraculum edere, ut constat. Hinc *χρῆσιος*, in Medio, internum notat, curare sibi oraculum edi, seu oraculum consulere. Exempla quare in Lexicis. Sic *σπυρῆσιος*, in Activo, consilium dare: et ad *σπυρῆσιος*, in Medio, curare sibi consilium dari, sive, consulere aliquem. * Hujus generis Verbum etiam est, *μαρτυρῆσις*, quatenus neopie significat, oraculum consulo. Nam internum, ut constat, ponitur pro, oraculum edo: sed quo sensu proprie significat, sino me consuli de eventu rei futurae: et ex consequenti, valeo, seu oraculum edo.

16. *Δανείσις*, mutuum pecuniam dare: *Δανείσιος*, facere sibi mutuum pecuniam dari: pro quo, brevis, et magis Latine dixeris, nutuum pecuniam sumere. * Sic *μεθύσιος*, locare: *Μεθύσιος*, facere sibi aliquid locari, seu locatum accipere: quod est uno verbo, conducere. Utriusque verbi notio vulgarior est, quam ut necesse sit, exemplis cum illustrare. Hujus generis verba etiam sunt *μυρῆσις* et *μερῆσιος*: quatenus neopie illud ponitur pro *δανείσιος*, hoc pro *δανείσιος*. Hesych. *Μερεῖ, δανείσις*: *Μερεῖσιος, δανείσιος*. Hesiod. *Ἐργ. αὐτ. Ἡρ. v. 349. Ἐν τῷ μερῆσιος τὰς γειτόνας*. Ubi Glossae MS. Vossii, (ut ibi notat Grævus) *καὶ δὲ δανείσιος*. Nimirum *μερῆσιος* proprie significat, certis mensuris aliquid utendum accipere: et per catachresin videtur etiam dici de rebus, quae pondere et numero constant: si quidem falsi non sunt veteres Grammatici, qui (ut diximus) verbum hoc interpretantur, *δανείσιος*. Ego vero non video, quid obstat, quo minus, *τὸ μερῆσιος*, in memorato loco Hesiodi, propria significatione accipi possit.

C. WOLLII NOVE ACCESSIONES.

17. *Παιδείσις* de *παιδῶν*, magistro seu pedagogo dicitur, erudire, docere, castigare. At vero *παιδείσιος* de patre adhibetur, qui curam filium eruditionum, docendum, eumque τῷ *παιδῶν* castigandum tradidit et commisit. Hesychius accurate: *Παιδείσιος, τὸν πῶν ἢ πατὴρ παιδεύσει* ἢ, δδάσκαλος, l. 136. G. 16. ed. nov. Cl. Alberti. Unde Hebr. xii. 7. *οὐδὲ ἢ πατὴρ τὸν υἱόν, sed filius, quem pater ipse castigat instar pedagogi*. Ipsiis δάσκαλος pro dicendi artis apud veteres, Solertia educandi, auctoritate Platone, in Sophist. p. 154. D. Idem Georg. p. 311. B. *παιδείσιος οὐδὲν αὐτὸν εἰς ἄγῃν, instructum hominem ad vitium*. Diog. l. 92. *οὐδὲν παιδείσιος, erudire liberum*. Sic praeterea Jos. Scaliger, ubi illustrat: parentum est *παιδείσιος*, *Παδραγωγῶν, παιδῶν* in Notis in Disticha Catonis, p. 46. Inter Opuscula ejus diversa, Graeca et Latina, quae Parisiis 1605. r. in lucem exierunt. Adde, τὸν *παιδείσιος* Atticos religiose observare. Deinde in loco de divitiis Graecorum literarum hinc cogitat, quos in hac quæstione continentibus nos semper ante oculos positos habuimus. Romani profecto, hae etiam in parte, inopes sunt. Illi etenim, et parentem, et pedagogum dicunt erudire se docere. Ictus de legatis tertio, L. Stichus, sive, D. l. 92. tit. l. l. 12. Stichus liber est, et, ut eum hinc artificium doceat, unde se tueri possit, peto: ἢνα ἐλαφρότερον μὲν δάσκαρος αἰσῶν, non autem δάσκαρος, quod in magistrum cadit. Lex. Gr. ex Suida fere

* C. IX. p. 308. Tom. I. ed. eximie Hemsterhuis.

* Verbo ita se habent: ἑσθῆσις θεῖσιος, καὶ θεῖσιος.

* Hesychius p. 491. Ἀποτίσιος, τὸ λαβῆσι ἐσθῆσιος. Verum Ἀποτίσιος ἀποτίσιος, leviter sic imputa: Ἀποτίσιος ἑσθῆσιος, auctore Cl. Hemsterhuisio.

* Mirum vero erat. Methode de Port Royal, l. iv. regl. 1. 3. ubi *οὐδὲν* veritatem esse debuit, i. e. *in stand*, quod debuit veri active *in passiv*, apponit. Neutra significatio alicuius Praeteriti convenit et Act. 2. ut quoniam Act. 1. nec quoniam variatur in hac re per omnes Graecae linguae, si libet, Duporti Praefect. in Thesoph. c. 5. et nostrae Grammaticae. (Hesychius.)

* Haec sunt verba Hesychius, p. 486. v. 10. explanatio, quam ad Ἀποτίσιος hinc addit ad ἀποτίσιος etiam referri debet, hoc modo: Ἀποτίσιος, αἰείας σταθμῶν. Ἀποτίσιος, ἀποτίσιος χυμῶν. Ἀποτίσιος, ἀποτίσιος, vel σταθμῶν χυμῶν. Nam ἀποτίσιος, in Activo, significat, ad libram vendere, sive, appensum quod alteri tradere: et ἀποτίσιος, in Activo, appensum aliquid ad alteri recipere: quae ab Attica Oratorum consuevit confunderentur, ut praecipue nomen Cl. Hemsterhuis. Hesychius deinde exponit verbum Hemsterhuis. ad nota ex Hemate praescriptum, p. 487. Ἀποτίσιος ἀποτίσιος, καὶ τὸ μὲν θεῖσιος. Locum ed. Hlad. N. 745. ubi litterationis Homerii editores misauerunt ἀποτίσιος legere. Sed Hesychius, et critici veteres, Etymologiae, voc. ἑσθῆσις, p. 723. Apollonius, Lex. MS. Eustathius, Phavorinus. Hinc Cl. Barnes. Not. in Hom. II. N. 745. ἀποτίσιος in Textum positum non invenit, Vid. omnino Hesychii ed. nov. p. 750. s.

* Ὑπόθεσις, l. Cor. VII. 23.

* Causum priore ab aliquo.

* Caus. hinc in rem Jus. Depoet. in Praefect. in Theophrasti Charact. Eth. c. 9. p. 353-355. Cl. Salmas. de modo veterum pueris. Vid. Ind. ibid. Add. Wolf. ad Olynth. I. Dem. p. 356. ed. Esch. 1569. s.

* C. XII. p. 566. T. II.

delibatum, cod. CLXXVII. XIV. saec. apud ill. Montfaucon. Bibl. Coisli. p. 238. *καλέειν* *καὶ* *καταγορεύειν*. *Βίαι* *haec*, quae declarativum, verba, cum *διδάξει* et *διδάσθαι* (p. 119.) conveniunt.

18. *Ἐταίρος* Graecis erat stipem collatitiam, hoc est, genus mutui gratuiti. Si quis ad incitas redactus esset, amici eius opibus suis juvabant, et suam quoque *ἀδελφίαν*, viriliti, quod poterat, conferebant. Ipse vero recipiebat, se istud, ubi ad meliorem perveniret fortunam, redditurum esse. Ita vero *ἔταίρος* tantum medium erat inter *δάνειον* et *ἔκδοτον*. Vid. hac de re Jac. Duporti Praelect. ad Theophrast. Charact. p. 191. ed. Cantabrig. et Cl. Salmas. observat. ad Jus Attic. et Rom. c. 1. p. 4. s. ubi hic hinc alius pecunia viriliti conferenda species commemorat, p. 9. s. i. e. *convivium* una sumendum, quod *ἔταίρων* *ἐκ* *συμβόλης* Hesycho dicitur. Praeter hanc convivalem *ἔταίρον*, erat etiam alius, qui erat menstrua solutio, quam alieque societatis membra ex lege praestabant. Nos jam priam illam consideremus *ἔταίρον* speciem. Haec antiqua res propriae habitae formulae, quibus exprimitur. *Κομιζέειν τὸν ἔταίρον* significat afferre, reportare pecuniam, quam erani nomine aliquis debet. *Κομιζέσθαι* vero τὸν *ἔταίρον*, in Medio, referre, recipere, reportare ab amico pecuniam, erani nomine sibi debitam. Ex quo patet, quid *ἐπιπέτατος τὸν ἔταίρον* sit Aristoteli c. 1. Phys. c. 5. quem philosophi locum difficile explicatus habentem Cl. Duportus, p. 193. scienter enodavit. Verbum Activum, *ἔταίρειν*, est, stipem illam conferre, pecuniam collatitiam dare, *ἔταίρον δίδουσι, σίπην ἔταίρειν*. At vero Medium, *ἔταίρεισθαι*, stipem petere, colligere, accipere, *ἔταίρον λαβεῖν, ἐπιπέταται*. Sic *τίειν* et *τίεσθαι*, (p. 159. s.) *φάειν* et *φάεσθαι*. Sic *δανείζει* creditur, qui mutuum dat, *δανείζεται* debitor, qui mutuum accipit. *Ὁ ἔταίρειος*, qui stipem confert; *ὁ ἔταίρειόμενος*, in quem confertur, *ἔταίρειος*, qui erani datum dat; *ἔταίρειος*, qui petiit aut accipit. Theophr. in Charact. τὴν *μετρίαν*, c. 17. (ad. 18.) *αἱ δανείζόμενοι* sunt, qui mutuum rogant pecuniam, et *ἔταίρειόμενοι*, qui erani petunt. *ἔταίρειος* h. l. corrupte scribi, cum analogia docet, tum usus vocis apud Atticos scriptores: verum *ἔταίρειόμενοι* legendum. Demosth. τὸν *φίλον ἔταίρειον*, ubi amicis indigentibus stipem contuleris. Budaeus et Harporocritus: *ἔταίρον ἀλφειῶν*. Diog. Laert. de Arcesilao: Plurimis ea subministravit, cui *εὐεργετίζε*. Male Lat. interpres: quibus et convivia et *comas* faciebat; ac si verbum ab *ἔταίρος* esset, quatenus haec vox comam collatitiam significat. Rectius haec se habet verso: multis necessariam suppeditabat, eoque stipe adjuvabat collatitiam. Antiphon. Orat. 3. ubi gloriatur quidam, se pecuniam suam ad omnia honesta et splendida impendisse, *πολλοὺς δὲ ἔταίρειος*, mutuum pecuniam collatitiam dedisse. Habemus adhuc nobilem *ἔταίρον* in promptu, *ἔταίρον δαλφύεον*, quam de Demosthene adhibuit Lucianus, Demosth. Encom. T. III. p. 524. *αἱ τοὺς ἔταίρους ἐπιπέταται*. Nemo veterum, quod sciam, interpretum hac accurate verba reddidit. Phil. enim Melanthon ambigue: quibus donavi pecuniam. Benedictus: quos dandis contributionibus juvi. Sed omne tulit punctum Cl. Jac. Duport: quorum ego dissolvi debita, erani nomine, quem ab amicis colligerant, contracta. Nam *δαλφύειν* et *δαλφύεσθαι τὰ χρέη*, τὸν *ἔταίρον*, promissio accipiuntur, ut *λίπαι* et *ἀνάσθαι*, (p. 83.) *ἀναίρειν* τὰ χρέη est, dissolvere ut alienum; quod *δαλφύειν* τὰ χρέη, Demosthenes dixit. At recte quoque dicitur, *δαλφύεσθαι τὰ χρέη*, dissolvere ut alienum, etiam istud, quo alter premittit. Heliarum Antiqu. 4. p. 215. *ἐ τὸν ἔταίρου χρεμάτων δόξαι δαλφύεσθαι τὰ χρέη*, de mea pecunia do ad dissolvendum debita. Sic ergo et illic Lucianus de Demosthene: cum quibus dissolvi debita sua, quo erani nomine ipsi confarant, vel, id quod idem est, quos in dissolvendis amicis adjuvi. His equidem verbum locum Lucianum exprimat: Demosthenes inducit loquens: *οἱ* (*πατρῴων*) *τὸν ἔταίρον δαλφύειν*, id est, *ἐ τὸν ἔταίρον χρεμάτων* (*τοῖς πατρῴοις*) *ἔταίρον δαλφύεσθαι τὸν ἔταίρον*.

19. *Καταφειδομαρτυροῦμαι*, falso testimonio aliquem opprimere. Sed *καταφειδομαρτυροῦσθαι*, falsos testes subornare.

20. *Καταφειδοῦμαι*, iudicis est, sed *καταφειδοῦσθαι*, accusatoris.

21. *Δανείζεσθαι*, inter se dividere, partiri: verum *δανείζειν*, dividere, partiri, (p. 62. s.) Sic in Libanii argum. Olynth. Orat. *δανείζομαι*, ubi male Graecus interpres, *δανείζομαι*: rectius, *δανείζομαι*. Nec vero Wolfius accuratius, pecuniam distribuerent. Et paulo post, ubi idem reperitur verbum, iterum non explicat satis, partiantur. Tu verte: inter se distribuerent, inter se partiantur. Vid. H. Wolfii Demosth. recogniti specimen, p. 1. et 326. ed. Basil. 8.

22. *Ἐπιγράφουμαι*, inscribendum cęgere. Thuc. I. 132. 85.

23. Phrasis, *τίθεσθαι τὸ ἔταίρον*, cui declarande supra jam (p. 38. s.) vacuimus, singularem habet significatum apud Xenoph. 7. 521. ed. Oxon. dum Xenophon duces jubet *τίθεσθαι τὸ ἔταίρον*, id est, curare, ut milites induti armis suis, seu armati, constant. Sic fere vertit Cl. Hutchinson, qui et p. 5. 6. si rem ipsam spectes, recte reddidit: in armis suis constitere.

24. *Δαχευέειν*, administro. Hesych. et Plavor. *δαχευέειν* exponunt per *δοῦναι*: at verbum hoc *παθῆναι* sumunt, non agnoscunt. Hac si valeat observatio, *δαχευέεισθαι*, Medium, reciprocam habebit virtutem; ut Xenoph. Exp. Cyr. I. 96. *αὐτὸν δαχευέειν*, Ipsi administranda, confidenda se praebent, offerentibus.

25. *Γίμναι* dicitur vir, qui uxorem ducit, et *γίμνασθαι* mulier, que se duci patitur, seu, viri nubit. Sic, cum Eustathio, Th. Magister, p. 38. Euripides autem *καὶ τὸ γίμνασθαι περὶ ἀνδρῶν*, de viro dixit. Testem hanc in rem cito Bisetum, cuius verba, ad Aristoph. Nub. v. 42. p. 559. ed. Kuster. haec sunt: *Γίμναι, ὡς Ἐιστάθω φησι λέγειν, ὡς ἀνδρὶ γίμνασθαι δὲ ἡ γυνὴ. Ἐπειδὴ δὲ καὶ τὸ γίμνασθαι περὶ ἀνδρῶν λέγεται γίμνασθαι δὲ, τὸ γυναικὶ λαβεῖν γίμνασθαι δὲ, τὸ γυναικὶ δοῦναι.*

SECTIO III.

DE VERBIS, FORMAM QUIDEM, SED NON VIM MEDIAM, HABENTIBUS.

Et hactenus de Verbis vere Mediis. Restat nunc, ut paucis attingamus Verba, formam quidem, sed non vim Mediam habentia: quae duplicis sunt generis. Alia enim Active tantum significant; alia Passive. Prioris generis Verba comparare possis cum illis, quae Dependentia Latini vocant, quae sunt, *ἔργαζομαι, μέμνημι, δέχομαι, αἰδέομαι, ἔπειρα, γέγραμαι, ἐράμην, ἐράμην, προέγραμην, θύμην, ἐπίθην, ἐπιθῆμαι, καταθῆμαι, καταθῆμαι*: itemque Futura, quorum Praesentia sunt Activa, ut *φείσομαι, κρήσομαι, καταθήσομαι, ἠμῶμαι, φέμῶμαι, ἀναγέσομαι, τίθειμι, σωθήσομαι, ἀκούσομαι*, multaque alia. Posse autem haec Verba appellari Medio-Activa, jam supra diximus. Notandum tamen est, videri quidem Verba nonnulla Medio-Activa; sed quae revera sint Media,

¹ Equidem, re sapientia putata, nonne aliter sentio. Ea verba Graecorum Dependentia voco, quae terminatione passiva, verum significatione activa sunt, ut *ἠμῶμαι*, cogitavi, *τίθειμι*, potavi, *ἠκούομαι*, potui, *ἠμῶμαι*, amavi, *ἠκούομαι*, speravi, *ἠμῶμαι*, colerem, *ἠκούομαι*, Porphyr. de Anab. IV. c. 19. p. 196. *ἠμῶμαι*, curavi, *ἠκούομαι*, emisi, *ἠμῶμαι*, locavi, *ἠκούομαι*, locavi, *ἠμῶμαι*, locavi, *ἠκούομαι*, meditari. Joseph. Ant. XV. c. 7. *προέγραμην*, etiam compositum, Polyb. IX. c. 5. *καθῆμι*, propiciens. Eiusmodi verborum tempora solum vim habent Medianam, ut: *ἔργαζομαι*, spectandum te probe, Jos. Ant. VII. c. 8. immo et passivum; sic Plato Rep. p. 163. F. *ἠμῶμαι*, videri, vel videri habere, *ἠμῶμαι*, *καταθῆμαι*, *ἠμῶμαι*, recipi. Verba igitur Medio-Activa erant, quorum tempora terminationem habent Medianam, sed vim activam: quorum incredibilem copia reperitur. Media denique Praesentia erant, quorum tempora terminationem inscripta sunt. Media, sed virtute valent passiva. In his temporibus eminent praeterita, ut: *ἠμῶμαι*, Praesent. p. 8. *ἠμῶμαι*, apta est, *ἠμῶμαι*, haec est, *ἠμῶμαι*, inflexum caput, *ἠμῶμαι*, *ἠμῶμαι*, compactum, *ἠμῶμαι*, inflexum esse, *ἠμῶμαι*, corruca, *ἠμῶμαι*, disruptis, *ἠμῶμαι*, instatum, *ἠμῶμαι*, corrupta sunt, *ἠμῶμαι*, *ἠμῶμαι*, corrupta: quantum in his vis etiam Media esse potest: verborum, id est, qui vel quod se corripit. *ἠμῶμαι*, apertus est, quod internum commode vertitur: aperit ut Aristot. de mundo, c. 3. oceanus ad occidentem angusto ostio apertus, vel, se aperit. Sic sunt etiam verba et Passiva, et Medio-Passiva simul, ut: *ἠμῶμαι*, *ἠμῶμαι*, *ἠμῶμαι*, factus, natus sum.

si primitiva illorum significatio consideretur. Sic ex gr. *χρόσιος*, significacione utendi, est Medio-Activum: at vero, quatenus notat, facere sibi aliqui commodari, sive utendum accipere, (unde significatio utendi per metonymiam descendit) est Verbum vere Medium: ut jam supra diximus.

Uti vero dantur Verba quaedam, quae sub Forma Media significacionem mere Activam habent: ita etiam dantur Verba, sub eadem Forma significacionem contrariam, id est, mere Passivam, habentia; quae appellare possis Medio-Passiva. In hoc genere nomen Tempus Formae Mediae frequentius Passivae usurpatur, quam Futurum. Ex, gr. apud Sophoclem, Oedip. Col. p. 291. Πῶς γὰρ ἢ σὺ προσηρᾶ δαδάσκει. Ubi Schol. ἀπὶ τοῦ δαδάσκει. Sic, *προσηρᾶται*, pro *επαληθεύεται*, habes apud Aristoph. in Ran. v. 809. Πήϊσιος, pro *πεισθησῆται*, apud Eund. in Nub. v. 90. 906. Ἀέζουσι, pro *λεχθησῆται*, apud Eurip. in Alc. v. 322. Μεσῆροι, pro *μαθησῆται*, apud Eund. in Ion. v. 611. Φροσῆσαι, pro *φροσθησῆται*, apud Eund. in ead. fab. v. 603. Ἀλώουσι, pro *δλωθησῆται*, apud Eund. in Androm. v. 190. Στεφῆθαι τέκνον, pro *στεφθησῆθαι*, apud Eund. in Phoen. v. 1259. Vide etiam Suid. V. Ζηφῆσαι.

Crederet autem quis posset, libertatem hanc Poetis tantum, propter metri necessitatem, concedendam esse: nisi et soluta orationis scriptores ad eundem plane modum Futuro Mediae Formae, quamvis multo rarius, uterentur. Nam apud Xenoph. Instit. Cyr. lib. i. p. 47. legitur, *καταλόμεθα πᾶς ἡ ἀρχή*, pro, *καταλαόμεθα*. Apud Eund. p. 483. Ἀποπαγῆσθαι, et *δλωσθαι*, pro, *απαπαγησθῆσθαι*, et *δλωθησθῆσθαι*: item, *παλινομοῦσθαι*, pro *παλινομοθησθῆσθαι*, apud Eundem, p. 595.

Quod autem ad Aoristum 1. Formae Mediae attinet, ejus usus in significacione Passiva rarissimus est. Ego vultus tempus hoc vix uno alterove in loco Passivae usurpatum reperi; ut, *εστῆσαι*, pro *εστραται*, in Fragmento Anonymi apud Putsch. T. 2. p. 1098. *Ἡμεῖσις βουλῆσι Σπάρτα πῶς ἐστῆσαι θέλει*, quod Cicero, nisi fallar, sic vertit: 'Cossiliis nostris laus est attonsa Laconum.' Sic *ἀπελυσάμην*, pro *ἀπελῶσθην*, videtur dixisse Demosthenes in principio Orat. adversus Androt.

Hinc sunt, quae de Verbis Mediis dicenda habui: quibus si quid novis rectius, Lector, Candidus imperi: si non, his utere mecum.

JOANNIS CLERICI DE VERBIS GRECORUM MEDIIS DISSERTATIO.³

LUDOLPHUS KUSTERUS, qui ad Ecclesiam transitu Romano, non ita pridem Dissertationem de vero usu verborum Mediorum¹ conscriptam cum erudita communicavit civitate. Equidem non minori jucunditate, quam utilitate, in ea sum legenda versatus. Neque enim aliter fieri potest, quam ut ex hominis adeo periti monumentis in alios, idem licet interdum haud *sentientes*, singulare redundet emolumentum. Ex quo literas Graecas didici, tertius hic verborum status, quem artis grammaticae adnuntius magistri, mihi moram inject. Atque ut in ejus consideratione semel, iterum atque saepius operam posui: ita hoc Cl. Kusteri opusculum novae inquisitionis atque investigationis causam mihi attulit idoneam. In hac jam proferam conjecturas hac de re meas, et, quid de ista grammatica difficultate mihi videatur, exprimam. Quod si usi eveniat, ut ab hoc erudito homine meam interdum sejungam opinionem: in spe sum certissima, id ipsum tibi mihi haudquaquam datumum. Atque hanc ille veniam tanto mihi paratus dabit, quanto studiosius ego cavebo, ne quid eximii ipsius derogem promeritis. Siquae verum est, quod nemo dubitat, veritas nos et, quo cogitamus, interpretari: non erit sane, cur ego, qui summa ipsum veneratione prosequor, ullo verborum modo, ne quod mihi verbum, quod graviter molestae ferre queat, elabatur.

II. Quam non nisi ob necessarios usus inventa sint vocabula, eae quidem res initio nominibus designatæ sunt, quo se prima menti obtulerunt. In quibus, primo loco numeranda sunt entia sive substantia. Deinde, praeferas, id est etiam nostros in sensus incurrit, quod una possit agere, altera vero alterius actionem recipere: unde factum, ut, quo haec utraque quæstus rite secueratur, prior actio, altera vero passio nominaretur. Quomodo primi nominum auctores unam tandemque rem, si quidem diversae res adsint circumstantiae, diversique respectus, agere et pati posse² animadvertent: naturam in appellationibus rerum definiendis secuti ducent, non duo separatos, ad hanc utramque proprietatem indicandam, invenerit terminos, sed unicuique modo sufficere, in animum induxerunt, ut crederent, in cujus terminatione, quo passivam ei

¹ (Plura congestit Bodaeus, Comm. p. 896. *ἰσοπεδῆσαι*, pro *ἰσοπεδῆσθαι*, *φίλομαι*, pro *φροσθησῆσαι* Antiph. *Κατανοήσαι* Lys. et Xenoph. pro *Κατανοησῆσαι*. *πρωμαῖον*, pro *εὐφραῖμα*, Lucian. *ἀπονομοῦσθαι* ἢ *νομοθεῖσθαι*, Xenoph. *Ὀλοῦμαι*, pro *ὀλοθησῆμαι*, *ἔλεγον*, in An. Theop. *ἐπινοήσαι*, idem *ἐνοήσθαι* et *ἐνοηθῆναι*, Plat. *ἀδελφῆσαι*, Arist. *ἐπυροῦσαι*, Soph. Antig. 902. et Isocr. *ἑταροθύθηται* Xenoph. Adde *ἑταροθύθηται*, eximium invenit, Lucian. *ἑταροθύθηται*, honorabiliter, Esch. Argonautae, 308. *ἑταροθύθηται*, proci adspiciunt, hinc et illic iactabitur, Soph. Aj. 811. *ἑταροθύθηται*, dicar, Eurip. Alcest. 302. Herc. Fur. 532. Iph. Taur. 1047. *ἐταροθύθηται*, Plautus, 1073. *ἑταροθύθηται*, invisus ero, Tronq. 650. *ὀλοθήμαι*, nomen sicut, Iphig. in Aul. 351. *ἑταροθύθηται*, pro *ἑταροθυθησῆται*, Est. Med. pro Passivo, Eurip. Suppl. Mul. 521. *ἑταροθύθηται* ad *ἀπονομήσαι*, Gal. v. 12. nisi forte eo sensu accipias quomodo in Praefatione notavi. — Dougar.)

² Legitur etiam in Bibliothecae Arrianae et Moderna, T. v. P. ii. p. 237. seqq. ibidemque hanc praese fert inscriptionem: *Remarquez sur la Dissertation de Mr. Kuster sur les Verbes Moyens, hoc est Animadversiones in Dissertationem Cl. Kusteri de Verbis Medii. De versione mea Latina non nisi haec, quo moxam, habeo: ne et mentem Auctoris accurate, nec non plano simplicique stylo, expressio, et Latinitati, quoad ejus fieri poterat, castiori elegantiorisque navasse operam. Eodem me impellit ratio, ut Gallicum honoris nomen Mensuræ, minus saepe hic obviavit, per Christiani titulum Latine convertereris. Qta in re veteris indolem Latinam servatis sum, quo non primò mecum, sicut hodie, Domini palatibatur: a ceteris modis blandit et impetit nisi tempore, qui nationem perscrutatorum venustatem. Quod reliquum est, id quod de Kusteri ad Kommanos translatione hoc mensuræ Cl. Kusteri, jam antea didici ex Histoire Critique de la République des Lettres, T. iv. p. 548.*

³ Apud Jo. Baptist. Deslepine, 1718, 6.

⁴ Nihil hoc fama Kusteri nocet, qui vir erat in Graecis literis præcipuus. In his autem non nimium fuisse Cl. Kusteri, Menander in prima, id est, res ipsa loquitur, nec verba desiderat. Equidem malum cum Kustero errare, quam cum Clerico vult dicere, si quidem de Clerico sermo instituat disputatio.

⁵ Datur hic tertium. Potest aliqui vel ipse, vel per alium aliquis agere. Quid? id videtur vel eam, vel alterius actionem pati vel recipere potest. Ex quo sequitur, ut triplex generis verba esse possint: 1. activum, quando, qui ipse agit; 2. passivum, quando vel alterius actionem patitur; et denique, 3. Medium, quando aliquis per alium aliquis agit, vel a se patitur, vel actionem ipse suam recipit. Itaque is, qui primi linguae invenerunt, causa fuit, cur de Medio Verbo mature cogitarent. Testatur eam in ipse ipsam primam, hoc est, Hebraicam linguam, in qua conjugatio, sicut habet Medium. Ut legitur Hebraei, sic

significationem alligarent, nonnulli varietatis fixum esse voluerunt. Ad ipsam terminorum denominationem quod attinet, eam a re, quam illi designant, petierunt; sic verbum activum eam appellarent vocem, qua denotatur actio, eandemque eo causam passivum dixerunt eam, qua passio aliqua exprimitur.

III. Quod si consuetudo, quae inter homines colitur, et quotidianus vitae usus, eandem accuratationem, nimisque exactam, quam Geometrae observant, acceptionem terminorum expostularet; fas est credere, res semel definitas ita permanuras fuisse, ac verbi passivi ad actionem denotandam nunquam obtinuisse usum; verum seu quaedam neglectio, seu animi attentio non nimis considerata, seu denique variationis amor, auctor et causa sit, verba terminatione passiva, quantum ad sensum, evaserunt activa. Grammatici Latini ea Deponentia, Graeci vero dixerunt Media.⁴

IV. In promptu esset cuivis, modum, quo haec commutationes contigerunt, indicare, si verba, quae illas prima subierunt, explorata satis haberemus, nobisque pariter constaret, quo olim constructione φέρειν, in qua illa fuerunt adhibita, usa esset. At enim, quum non, quantum satis est, haec in rem lucis nobis feneret antiquitas: eo erit entendum, ut nonnullas conjecturas in auxilium vocemus, quibus manifestum reddatur, quamvis faciliiori via huiusmodi variationes fieri poterint.

V. Consentaneum, si quid iudicando valeo, erit, eas dicendi rationes ab activa ad passivam significationem revocatas initio fuisse, quarum subiectum, si constructionis habeatur ratio, ceu patiens, representatur, licet pro eo, ac moris est, tanquam agens, a nobis concipi solet. Observandum etenim, nihil nobis usitatus esse, quam ut aliquod subiectum sub certo nobis respectu ab oculis ponamus. Idem vero si constructio φέρειν sub alia nobis relatione commostrarit, in eam, cui nos aduseli sumus, concipiendi modum opinione celerius relabimur. Fac igitur, auctorem, quemcumque velis, in aliqua propositione ejusmodi patiens collocavisse subiectum, quod nos aliqui, ceu agens, nobis mente concipere consuevimus: tunc, ut activum, illud etiam nostris obversatur oculis, atque id, quo exprimitur, verbum vera significatione, vix animum advertentes, eximus, nil relinquentes intentatum, quo significatio nostrae conveniens representationi eidem accommodetur. Atque huic permutatione eo libentius patrocinamur, quo perspicacius videmus, nihil inde diversitatis in rem ipsam plerumque redundare. Παροικεῖσθαι, quod hodie pro activo habetur verbo, ⁵ origine passivum est. Thucydides dixit: αὐτῶν δὲ Κερύναν νηὶ παρασκευάσαντο τριήκοντα, ἰσπορῶν vero Corinthiorum triginta parabantur naves; verum quoniam de bellico apparatu loquentes, aut regem, aut cives, prout rei fert natura, tanquam personae agentes, contemplamur, factum hinc est, ut, quae sub alia nobis forma tem ejusmodi gestam representarent, verba ex passivis activa fierent.

VI. Prepositiones etiam, his junctae verbis, multam adjumento ad eas permutationes conferre poterunt. Præcipue, nisi fallor, dixerunt veteres, φοβῆμαι διὰ τινος, ⁶ terror propter aliquem: tum vero, compendii gratia, usus abiecit præpositionem; unde occasio nata hoc verbum activi loco habendi. Certum est, passiva verba per se ipsa nullum adsciscere casum. Antiqui igitur homines, accusandi casum ejusmodi verbo adjectum perspicentes, ab hoc illum regi crediderunt, neque suppressæ præpositionis in mentem illis venit. Cujus quidem neglecto tanto his facilius fuit, quoniam subiectum, cui adhaerebat ille, per activum commo- dissime poterat exprimi. Hoc quidem extra locum positum est omnem, hoc verbum in passiva forma plerum- que reperiri, et cum quarto quidem casu sociatum. Xenophon, Hieron. L. Amstel. CIΩΙΘΕCIC: καὶ ὅταν, inquit, ἀπελευσάντῃ, ΟΥΤ' ἔΦΟΒΗΘΗ, οὐδὲν τι μᾶλλον τούτου βέβηκε, ἀλλὰ φελλάτῃσι τῆ μᾶλλον, ἢ τὸ πρῶτον; ⁷ quod si etiam moriantur ii, quos metuit, tantum abest, ut idcirco identus sit et securior, ut plus etiam sibi, quam antea, caveat. Si quis ergo admittit, id quod omnes Grammatici docent, passiva per se ipsa quidem regendi nulla valere virtute: consequens profecto est, ut accusandi casus, quom verbum ἔφθεβῃ comitem habet, a præpositione quadam subaudita, quaecumque illa demum sit, regatur. Unde in prochi est, concludere, quod prinde sit, quando hoc verbum in Medio est: ⁸ quodque propter ea substantivum suum haud aliter, quam vi præpositionis ejusdam, quam comitem sibi adsciscit, regat; quam vero usus postea plane abijciendam voluit.

VII. Verbum παρασκευάζειν, originem si spectes, passivum esse, non dubitavi prae me ferre. Annotavit Henr. Stephanus, παρασκευάζεσθαι εἰς μάχην, ⁹ Graeca lingua loquentes olim dixisse. Hinc oritur suspicio

etiam Graeci, maximeque Attici, separatim habent verbum, ad actionem et passionem in uno subiecto mixtam, exprimentum. Videt hinc antiquam Atticam habere venustatem, ejusdemque miram cum Hebraea lingua convenientiam: de qua re in praesentia non prof. verbosius exposui. Atque ista est prima nativa vis verbi Medii, quam cum primigenium vir acutissimus, S. Clericus, nomen- sare voluit, (p. 108.) Quod vero Graeci, in primis Attici, uno verbo vim reflexivam exprimere valent, id quidem divitias Graecorum Italicam novo nuntiat exemplis. Ab hisdem haud alienum, immo vero variationi, quam requiritur lingua, consentaneum est, quod Graeci bis verbis, h. e. activo verbo et reciproco pronome, eandem rem interdum apte concinneque, (p. 61.) exprinere possunt.

⁴ Vide nos ad p. 96. a. Una postea, qui in lingua omnia potest, efficit, ut quaedam Media etiam activa, quaedam passiva ferant, si quidem notiones spectes ac potestatem. Illud autem sum probat studium varietatis, copia, numeris oratori; quarum rerum ratio in cunctis linguis omnino habetur. His positis principia, triplicia erant Media verba: 1. vni et proprie Media; 2. Medio-activa;

⁵ Prae viri celeberrimi mihi licet hic monere, Deponentia Latinorum et Graecorum Media non facere paria. Nam primo Media Grammatici Graeci vocantur verba, quae utramque admitterent significationem et activam et passivam, licet hoc, ut infra ad S. xviii. dicitur: quod ex ipso patet nomine. Sic e. g. ὄνυξ Graecorum et fortasse Latinorum dicitur vocabula *vel* seu Media, quia in utramque partem et malam et bonam accipitur. Contra ea Deponentia Latinorum nihil sunt aliud, nisi quaedam Ci. Viri dicitur esse. Deinde etiam ex eo probat, quod Scholia saepius dicant Medium esse positum pro activo, et activum pro Medio, quod absurdum foret, si Media Graecorum et Latinorum Deponentia essent paria. Denique vel in primis est observandum, Media Graecorum verba et activam et passivam habere, vid. ad S. xviii. quod naturam Deponentium Latinorum repugnat. D.]

⁶ Equo vero hoc pro activo habuit? ἢ παρασκευάζειν est activum, (p. 95.) et ἢ παρασκευάζεσθαι in loco Thucydides est. S. Pl. praes. passivi. Medium contra est Thucyd. Hist. i. 59. p. 80. ἢ ἄλλοις παρασκευάζεσθαι, ad bellum esse parantur.

⁷ Lib. l. p. 37. edit. Oxon. 1696. ⁸ Vide Perizonium in Minerarum Sancti, 261. edit. 1714.

⁹ Abit a re instituta Clericus. Nam Cl. Kusterus (p. 14.) de verbo Medio ἔφθεβῃ scrip. quod v. c. in hac parte, ostendit, pro μᾶλλον, e. a. locum habere potest. In quibus autem Clericus et Xenophonius si ἔφθεβῃ est Deponens, (p. 17.) quom quodam quæritur, sicut activa, contra patet. Plata Phaedon. p. 224. E. ἔφθῃ τὸ πᾶντο φθῆσαι, qui talia metuit.

¹⁰ Perquam intrans hanc esse argumentandi rationem, quo h. l. ἀρετῶν, si poterunt iudicare ipi, quibus non molestum fuerit Cel. Kusteri Dissertationem perstruere. Namque impossibile prorsus esse, ut in his dictionibus omnibus, in quibus Media regunt Accusativum, præpositionum quom subauditas, tot tamque clara exempla tantum; quo tandem mallem evolvi, quam hie repeti. D.]

¹¹ Sed in vide, quo p. 55. contra diximus. ¹² Id est, parare se, instruere se ad pugnam.

¹³ Παρασκευάζειν, quo pro Activo habetur, fateor, me ignorare. Medium quidem contemnit esse Cel. Kusterus, sed hoc ipso in- tamen non regit, ἢ παρασκευάζεσθαι etiam esse Passivum. Contrarium apparet ex variis Dissertationibus ejus lectis: quo non est, quod subauderit. D.]

¹⁴ Quae Vir doctissimus de φεβῆσαι tradit, etiam, quod ad Passivum spectet, possunt admitti, non immerito tamen dubito, an idem valde de Medio. Nam ad Passivum omnino requiritur haberi. Vid. de hoc ipso verbo Verba Media N. F. ubi plura. D.]

credendū, immutata in hoc verbo locutionis eandem, quae modo in *ἐπιβίβω*, eluxit, causam sibi vindicare locum. Ex eadem divinatione hic duco consecrarium; has dicendi rationes in Thucydidis historicis frequentatas παρασκευάζον στρατιῶν, στόλων κ. τ. λ. ἐλλείπει includere, ac verbum illud passive accipiendum esse. Equidem alio libensque fateor, me haud unquam istud verbum in notata ab Henr. Stephano legisse constructione: at nemo in hoc doctissimo viro accuratorem desiderandi causam habebit ullam. Sed si qui eum aliquid finisse credant, hi, meo quidem iudicio, erunt fere, quorum acceptae opinioni haecce construendi ratio adversatur. His addo, in Xenophontis Hist. Gr. Lib. I. similem ejusdem verbi reperiri significationem: παρασκευάζωμενος ἕως ἄν τιναμάχης. Nemo enim nescit, particulam αὐτάρ, quem sibi comitem adiunxit, causam sub sua non habere potestatem, sed regimen istud a quadam occultata pendere praepositione.* Equidem verbo ἐπιβίβω, eandem vindicare originem sustineo. Est hoc|re quoque ipsa passivum, quod ob eandem rationem causam sub subijcti imperio. Nemo erit, qui hoc in dubium vocet, si ponderaverit secum, istud idem verbum in tempore quadam passivum eundem plane, quem in Mediis habet, retinere sensum pariter, atque constructionem. Platrenses apud Isocratem, p. 298. edit. c1010x c1111. interprete hoc oratore: 'εἴ ποτε quidem,' inquit, 'expositionis rerum acturam longius immorari, non video, quorsum attineat. Quis enim ignorat, Thebanos et agrum nostrum divisisse, et urbem eversione? τίς γάρ οὐκ οἶδεν, ὅτι καὶ τὴν χώραν ἡμῶν καταστρέψαται.' καὶ τὴν πόλιν καταστρέψαται; Vid. Kust. n. 67 et 68.

VIII. Ultimo denique loco ipsa variatio, quae nihil unquam jucundius excogitari potest, verba activa in passiva potuit convertere. Sunt certe res, quas ob hanc unquam aversamus causam, quod pervulgata nimis, ac in medio posita sunt: alia contra sola nobis novitate probantur. Hoc si qua in re, in locutionibus maxime, obtinere, dubium erit, opinor, nemini. Quod si vero etiam genuinis illius commutationis causas ignorarem, illa tamen nihil secius suo niteretur fundamento.

IX. Primum quidem Deponentia, in Latino sermone usitata, origine sunt passiva, et in his quaedam ejusmodi sunt, ut quom naturam suam non plane exuerint, in antiqua significatione adhuc inveniuntur. Non igitur video, quid subit causae, cur non in Gr. ling? idem fieri possit? Nos dicimus, in Lat. ling. Deponentia origine passiva esse, eo quod eorum sibi terminationem vindicant, atque in his haud sane pauca extant, quae, praeter terminationem, sensum etiam cum passivis habent communem. Hoc autem utrumque in verba quaedam Graecorum quadrat,* quae Media velus appellamur. Etenim, ut jam de Praesenti et Imperfecto tantum discipimus, utrimque temporis hujus terminatio in Medio eadem, quae in Passivo, esse solet; et nemo erit, qui necium se conjungat, utrumque tempus ad actionem non minus, quam ad passionem, designandum adhiberi. Ita vero, erunt, qui sciant, verba, quae passivam sibi subjectam habeant notionem, in passiva etiam forma esse; contra vero ea, quae actionem designent, in Medio esse, non immerito censeri. Haec ita faciam satis. Primum hoc est aliquid pro non amplius controverso ac fixo sumere, de quo adhuc quaestio, atque sub iudice lis est. Quidnam enim illud est, de quo hic oritur quaestio? In eo nimirum elaborabimus, ut scite nimir, nam apud Graecos status verborum tertius, idemque ab activo et passivo diversus, revera detur? De-

* Nos vero plerumque fecimus, nervis et artibus totam cavere suspensionem.

* Nemo est, quin, etiam me tacente, perspiciat, verbum hoc Medio-activa hic forma valere.*

* Hic Aor. I. Med. Ver. potestatem hic habet verbi Media, hoc est, recipiam; qui passiv? esse ad primum navale. Sic ἐπιβίβωμενος ἕως ἄν τιναμάχης, Thucyd. II. lib. p. 154. Ubi alii eod. παρασκευάζωμενος.

* Ego vero haud recto, quoniam hic subandiam ut praepositio. Namque praepositio est expressa, et sic venuste abundat. Conf. Cypri. lib. I. p. 19. l. 50. Nonnulli habet formula frequentans legitur, quam in Psalms, maxime vero in Ariano; unde plerumque exempla Epistolae excerpta. Act. viii. 14. ubi scriptum est, sic ad mare, legitur. Eadem duplex vocem scilicet, ad in Thucyde frequenter occurrit, ut paulo ante, et p. 154. ἕρπυλλας, refectibus nave, et in ἐπιβίβωμενος, ad navale primum concurrendum.

* [Nihil proficit Cl. Auctor, quando ἐπιβίβωμενος ex hac causa pro Medio non vult agnoscere, quia perfectum Passivum eodem sensu eandemque constructione possit haurire. Etenim, quod jam saepe est incutendum, non est verbi terminatio, sed significatio hae in causa respicienda. Nec hic in prius praerogativam est, si passiv? expositio verbi hoc hauriat, obsecrum iude fieri sensum, qui a nemine, nisi qui eodem sit, qui doct. auctor, acumen praedit, intelligitur. Vellens addidisset praepositionem, quam hic evadit subintelligentem. Ego enim esse hoc sive activi, sive quocumque aliam subandiam, nullum invenio sensum, qui aptam rem se ferat sententiam. Ceterum hic nominandum dico, Media Graecorum, qui eorum Perfectum et Plusquamperfectum semper vel Active vel Passiv? amittunt, ad hae compensanda accipere et quod mutari haec tempora a Passiv?: id quod immunita possunt exemplis confirmari, nisi jam esset a Cl. Auctore quodam modo demonstratum. Vide si placet de verbis Media N. P. v. hergetus. D.]

* Hae forma est ex praeterito passivo ducta, quod vim Deponentia habet. Cl. Kusterus vero de forma vere dulia loquitur. Sic Thucyd. lib. II. p. 110. ἀναστράφηται, inter se partit. Clericus igitur id relinquat, de quo quiritur.

* [Jam ad S. in. hanc Cl. Viri sententiam, quae Media Graecorum et Deponentia Latinarum, idem vult valere, refutavimus. Quare hic nihil addam, nisi Auctorem sibi ipsum non constare de indole verborum apud Latinos Deponentium. Nam superiore S. III. Deponentia scribit esse, quae significationem habent Activam, terminationem vero Passivam. Hoc autem Deponentia ipsa sunt verba, quae desinant in er, nec habent Activum, quocumque demum sensu aut significatiōnem assument. Atqui haec ipsa est sententia, quae in nostra hae Dissertatio nititur, ut nimirum genera verborum appellata esse ostendatur non a significatione, sed a terminatione (quasi vera in terminatione a Actio, et in terminatione er Passiv? quondam delitesceret). Obstat hinc opinio ipsa generum appellatio, Nihil unde Activum dicitur? ad agendum, quae postulat aliquam sententiam. Quis vero Passivum? nonne a patiendo? quia potius adit? aptat, ipsa fatetur Latinarum Activam terminationem comparat, ad habent significationem Activam, esse Activum, aut Passivum, Passivum. Ex quibus non solum iudicium fieri poterit de locis Cicerois et Thucydidis ab Auctore laudatis, verum etiam simul apparet, falsas esse Grammaticorum definitiones de verborum generibus non a significatione et vi vocum, sed a terminatione desumptas. D.]

* Hoc in verba Media, quibus Kusteri libellus inseruit, minime quadrat. Tempora etenim Deponentia, quae Latini agnoscunt, totum Passivum sibi subiciunt terminationem, ut vero perageat Mediationem, ut verba Graeca habent, triplici singulari sunt, et Passiva diversa. Jam vero hic locum non vi Mediae passiva, sed reciproca disputatur. Fingamus Media verba ad Passiva Grammaticae revocari posse, quae tunc illa virtutem reflexivam aut habeant, aut non habeant?

* Conf. nos ad p. 95. x. Nemo haec de dubitare potest, qui naturam Graeci sermonis perspicere tenet, in maxime, quem nativam Atticam balcei veterem minime praetercunt. Septecentum familiae nomen dedit, quem tot? exempla non dubitare velant. Sed Cl. Clericus Graecia literis nunquam familiariter sensu esse videtur.

* [Non nego, posse in adiectis Thucydidis locutionibus subandiam praepositionem: sed id esse necesse, nego, etiam si eandem, quam Vir Cl., habere sententiam de Media Graecorum. Quod enim Deponentia Latinarum Activam regunt ipsae praepositione, cur non idem faciunt Media Graecorum, si quidem, ut Cl. Auctor vult, paria faciunt? Accedit, quod prima enascitur dictione, si in omnibus, in quibus παρασκευάζωμενος regit accusativum, praepositionem quandam suppleat velis, e. g. παρασκευάζωμενος στρατιῶν si suppletur, qui quidem mens esse videtur Auctoris, per praepositionem αὐτάρ, quae inde evadit secunda? Sed si vel maxime Cl. Vir concedamus, παρασκευάζωμενος, quando regit Accusativum, illum regi a praepositione quadam emisso, hoc ipso tamen hinc vero verbo notio Media non negatur. Neque enim idem in dictis praeritis παρασκευάζωμενος est verbum Medium, quod regit accusativum, sed quae significationem habet nec Mediae Activam, nec vere Passivam, petentem ad alterum verbum Medium genus, de quo Cl. Kusterus h. l. sect. sec. Si pro quo Accusativum hinc cum Cl. Auctore dedit regi a praepositione quadam, verbum hoc nihil minus crederet Medium

pertinetiūque ad classem verborum Mediumum primam a summo Kustero constitutam. Ac sic neutra explicatio sententiae contrariae facit. D.]

* [Quod ad hanc Xenophontis locum attinet, miror omnino, Cl. Auctorem hic desiderare praepositionem quandam. Nihil quid est lei? Sed forsitan in παρασκευάζωμενος non habuit vocabulo, ut nobissem sum communiuicetiam scientiam amoretque, sic non regere accusativum. D.]

* [Duri la Lingua Graeca gens verborum ab Activo et Passivo diversum, ego quidem crederem. Nam dicitur tempore, quae ad Activum propter conjugationem, ad passivum vero propter formationem et notissem referri soquent. Dantur praeterea verba, quae praeter Activa et Passiva temporis, et praeter Activam et Passivam significationem insuper habent aliam. Ergo dantur verba, quae ut Activa nec Passiva sunt, sed tectum quoddam genus, quod Medium est a Grammaticis appellatum, constitunt. Vera haec esse, quae dixi, exemplis clarissimis comprobavit per totam dissertationem Cl. Kusterus, quibus nonnulla sunt a nobis adiecta passim de Verbis Mediae N. P. D.]

inde, qui ita statuit, perinde facit, ac si quis in hac Ciceronis sententia: *Quid agat, quomodo aggredietur judicem, non habet*, verbum aggredior in Medio poni sibi persuadeat, quod tamen in hoc alio ejusdem auctoris loco in passiva collocatur forma: *Ut a te fictis aggredietur dolis.*¹ Cujusmodi si rationes valeret, quid, quæso, facilis esset, quam, oblata quavis occasione, artem invenire, magna orationis specie nihil dicendi? Anne in hoc Thucydidæ *ἐξέρεται, πρὸς βήρται ἡμᾶς*, verbum *πρὸς βήρται* idcirco non erit Passivum, quoniam cum quarto casu consociatur? Nonne dignus esset, quem risu exciperes, si quis spondere ausit, istud idem verbum, accedente nominativo, non amplius pro passivo habendum esse?

X. Alterum causa mea: praesidium ex hac duco observatione. Esse in Græco sermone quam plurima verba, quæ, passiva facti sint, vim tamen ac regimen activorum imitantur, nemo unquam ignorat. Si ergo *επιπρονοήσεται*, et alia ejusdem generis verba, idem, quod activa, designant; hoc quidem argumento haud est, ea passiva non esse.² Hoc ita perspicuum puto, ut certus sim, de tertii verborum status inventione Grammaticos Græcos nunquam cogituros fuisse, si Aristos, primum atque secundum, et Futurum utrumque, eodem modo, atque *Præsens* et *Imperfectum*, ad Passivum revocare potuissent. Ignorantur veteres, quæ hæc tempora ratione aut a passivo aut ab activo formare deberent, indeque se coactos viderunt, quo hæc difficultatem eluciderent, tertium aliquid verbi statum, eumque et ab activo et passivo diversum, excogitare. Eisdem de causa Præteritum Perfectum et Plusquam Perfectum, quum hujus etiam utriusque analogia temporis ignota esset, ad tertium hunc retulere statum; unde exitit verbum, quod dicitur *Medium*.³ Quandoquidem igitur hic status exili nimis horum formationis temporum cognitioni, qui imbuti erant veteres, suam unice originem, et suam propagationem illi debet consuetudini, quæ nihil solemnius viris est literatis, quam ut antiquorum hominum insistant vestigiis, etiam de eo nondum compertum habeant, an rem acu tetigerint: satis mihi ad eum e medio tollendum erit, verum horum analogiam temporum enodasse. Nihil jam intentatum relinquam, quo istud cum cura conficiam negotium, quum in hoc ipso ejus, in qua versor, opinionis cardo vertatur, ut vincam, hæc esse vera passivi verbi tempora.

XI. Prior, quam de rebus nobis concipimus, idea hæc est, quod existant; altera, quod aliquam habeant qualitatem. Lapis, exempli gratia, existit; habet ille gravitatem, duritiam, et reliqua. Hæc idea ita sunt simpliciores, et illi pariter generales, ut in quaque re inventiantur. De nulla re loquendi nobis fit copia, quin hæc illi aut attribuenda, aut deneganda sint. Prima, quæ de re quavis ferimus, judicia eo valet, ut eam aut existere aut non existere, ejusmodi habere aut non habere proprietates, dicamus. Hinc efficitur, ut primi termini, qui, ad hæc exprimentia judicia, inventi sunt, verba esse et habere fuerint. Sunt hæc magno in linguis usu, quibus hodie in Europa utimur: et Gallica in primis in omnibus verborum conjugationibus formandis eadem usurpat. Est ad hæc re proposita sequitur, explorare, num auxiliare verbum *εἶναι* penes Græcos ita formaverit conjugationes, quem ad modum in linguis hodie multis fieri solet, quæ in usu versantur. Hoc mihi sufficit, quod nulla recte quidem rationi probata in medium proferri queat causa, cur negandum sit, verbum substantivum hoc apud eos inique usum fuisse. Namque id, quod hodie *Verbum* nonnominans, nihil est, si originem consideres, aliud, quam compositum quadam ex hoc verbo et aliquo adjectivo inter se conflatis exorta. In Gallica quidem lingua verbum substantivum semper antecedit adjectivum. Hic ordo est nature conveniens; etenim qui aliquid tale sit, necesse est, ut illud esse ante concipiatur. Verum quoniam positione non nunquam inordinata nobis ardeant, Græci nature ordinem non sunt secuti, atque hoc verbum post adjectivum collocarunt. Quod quum se ad illud immediate referret, non potuerunt sane, quin in ipsa pronuntiatione hæc declararent relationem; unde confusio postea quadam nata, et ex duabus vocibus non nisi unicum exitit verbum. Extant hujus antiqui usus clara in Latino sermone vestigia, ut *Leg-eram, Leg-eras, Leg-erat, amax-eram, amax-eras*, atque alia ejusdem generis. Græca quidem lingua multas subit mutaciones; ita est profecto: ad luculentas tamen ejusdem rei in ea quoque remanserunt vestigia. Hæc ejusmodi habet verba, quæ tertiam pluralis Præteriti Perfecti Passivi personam, non, nisi verbo *αἶναι* in subsidium vocato, formant, ut *τόστα* facit, *τετταμέναι* sibi, *ἔσται*, *ἀδελφύων* sibi. Plura ejusdem indolis verba de industria tacita prætereo, quippe quæ commemorare nihil attinet. Nec Futurum secundum dialecti Ionica, *τις-ται*, tam alienam subit commutationem, ut non manifesta somnibus conjunctum cum verbo aliquo conflati vestigia in eo eluceant. Sicuti communis *βαλλετο*; in Futuro secundo *τις* et abjicit, ita Ionica tempus istud per resolutionem fingere dicitur.⁴ Accurbiat ista loquendum foret: Iones suum hoc ita formare Futurum, ut pauciores, quam vulgares dialectos, abjiciat literas. Hæc ex *τις* et *τις* et *τις* e medio sustulit, Ionica vero, præter *τις* et, nihil.

XII. His jactis fundamentis, majorem certe analogiam in diversorum hujus linguae temporum formatione licet explorare, quam in vulgaribus grammaticis præcipitur libellis. Hoc, exempli gratia, inde perspicuum fit, omnium Futura verborum sibi aliquo flagitare: patet etiam ejusdem rei ratio. Sunt illa unumque adjectiva cum verbo juncta substantivo; unde ex hoc suam petunt formationem. Illud ergo quæ e habent, verba, quæ hinc orta sunt, eandem sibi literam non possunt non assumere. Hoc quam verum sit, ipsa verba, *αἶ, μ, ν, σ*, declarant, quippe in quibus et olim obtinuisse, Poeta testantur. Quoniam vero hæc litera, cum ipsorum characteristicæ consociata, sonum efficeret duriores, hujus emolliendi gratia, illa sensum paulatimque suppressa fuit.

¹ Prician. Lib. viii. p. 792.

² Recte sic judicari homo carum verum peritus: Aggredior hodie Deponens est, quod idem Passivum facit. Ad dic, quæso, mihi, Clerice, quo modo istud hæc pertinet? Verbum Remissum Aggredior secunda quidem mutavit, non autem formam grammaticam. Græca vero Media verba, quæ vere Media sunt, hinc habent a Passivis, si plerique tempora spectes, alienam, namque ob causam remissam quoque aliam. Rides hic Kastnerum, quæ in ejus non cadit personam. Tu vero unce ipse cavens, velim, ne te tibi præsentem ostendas.

³ Auctor hic attulit Maberil, recentissimi comediarum scriptoris, verba ex Comædia *Le Misanthrope inscripta*, p. 797.

Par semblables raisons, on trouveroit toujours
L'Art de ne nous rien dire, avec de grands Discours.

Ubi priorem verum, qui in Comædia ita se habet,

C'est un parler étrange, et qui trouve toujours,
palsiper immutavit. Non autem, verba nostris nō, sententiam carminis exprime de hominis.

⁴ Carissime hic sententia, de qua ad sectionem superiorum est dictum, exponit Cl. Auctor, quæ genera verborum credit esse summatim a terminatione: quod quam sit absurdum, ibidem est ostensum. Quod vero Vir doctissimus affirmat, verba Græcorum Media ex ignorantia orta esse, miram ipse proderi mihi videtur ignorantiæ, vel s. maxis, arrogantiam. Falsum enim est, quod genus verborum Medium sibi est a Grammaticis Græcis inventum, quia ignoravit temporum istorum formationem, sed quia videlicet, hæc tempora Media et Actionem et Passivum deservit: quæcum sagax indolis verum, tantum abest, ut vere perspiciat, ut potius abbreviaverit a vero, quando ea crediderat nunc Actionem, nunc Passivum sonare, quam, ut Col. Kastner dicitur *εἰρηλῆναι*, et Actionem et Passivum sibi significat. Vid. a. xviii. D.]

⁵ Latine idcirco Grammaticæ artis magistri præconantur. Diversa enim tempora locum diversum dant conjugationi. At vero et significatio diversa in verbo cadit vere Media. Quare digna fuerunt, quæ a Passivis secretarentur.

⁶ Novæ. Meth. p. 174.

aqualis esse reperitur, quo, quæso, fundamenta qualitas aliqua unius magis, quam alteri, attribuetur? Affirmat Cl. Kusterus, verba, quæ ipsi Media videtur, vim activam cum passiva mixtam, seu inter utrumque medium et interjectam habere; negat contra, ea, quæ verbis veris Mediis ipse quidem eximat, ejusdem virtutis esse. Darem ei hoc utrumque, si modo, verborum naturam Mediorum in hac vi reflexiva consistere, extra liam possis. Dum vero istud assumit, et in causæ suæ commodum trahit, quo hæc verba ab illi, quæ eandem tantummodo terminationem habent, distinguit, in eo quidem vitii postulandus ejus erit, quod petitionem principii artis ratiocinandi doctores appellant.

XIX. Si verba omnia, quæ Media videtur esse, ea reapse non sint, usum verborum vere Mediorum nec omnes Græcæ auctoritæ perscrutari habuerunt, nec observarunt. (Præf.) Non de Patribus, non de iis auctoribus, qui Græcarum literarum mediocriter periti fuerunt, vir loquitur egregius. Hi enim, si exactiorem terminationum proprietatem aut ignorassent, aut non satis curate attendissent, id quidem mirum videretur nemini. Verum Strabo, Diodorus Siculus, Plutarchus et Elianus, id sunt, quibus hujus vel negligentie vel ignorantie dies ab eo dicitur. Hi enim activa et Media verba promiscue usurpare solent, nec his plerumque alio, quam Latini Deponentibus, sensu utuntur. Largiamur hoc Cl. Kustero non inviti. Sit ita, hos auctores pro recte loquendi norma habendos non esse. At vero Homerum, Hesiodum, Herodotum et Hippocratem, totam venustatem ac proprietatem linguæ suæ dictionum aut ignorasse, aut, si eam cogitatum habuerunt, consilio neglexisse, id quidem ejusmodi est sane, ut non facile sit creditum. Verum apinæ isthæc forsitan triticaque sunt, et, si quid vilis istis, hæc igitur missas quoque faciamus; demus hæc etiam viri eruditio. Datæ his adeo liberaliter, quo, obscuro, nova si inventione civitatem locupletat literatam, et quam, dicæ quæso mihi, late patent dissertationis de verborum natura Mediorum elaboratae limites? Primum ea, quæ tradidit, præcepta, ad Media verba non pertinent omnia; id quod modo vidimus. Deinde hoc mysterium, quod quidem, si Grammaticis ignotum fuerit, nulli miraremur, tot veteres pariter ac recentiores aut ignorarunt aut neglexerunt auctores. Soli Attici verborum Mediorum genuinum usum ac propriam naturam tuiti sunt. Haud scio, an sensum indicis, quo insinuat est dissertatio, aliter fortassis, atque res ipsa flagitat, capiam. Verum ea mihi plus significare videtur, de vero Usu Verborum Mediorum apud Græcos, eorumque Differentia a Verbis Activis et Passivis.

XX. Ipse quidem mihi persuadeo, Cl. Kustero non hoc propositum fuisse, ut diversimodè Verborum Mediorum et Activorum usum nos doceret; sed ejus eo valere consilium, ut naturam prorsus enodaret, ostenderet, et non usum tantum, sed propria etiam natura et indole, alienam ab Activis⁴ significationem induissem. Quæ si vera sit doctissimi sententia hominis, ut esse videtur, ab eo veniam aliter hic sentiendi me confido impetraturum.

XXI. Non est, ut vere dicam, probabile, terminos eo unice consilio inventos esse, ut res aliqua exprimat, quæ per primitivum pronomen longe facilius significari possit.⁵ Usus potuit fixum jam confirmatumque verbi statum ad actiones reflexivas designandas convertere, antiquam ab eo virtutem arcedo. Eandem autem idcirco inventum esse, id quidem tanto minus videtur credibile, quo plures sese offerunt occasiones, ubi non est necesse, ut hæc reflexiva acti discrete designetur. Hæc ex eo, quod antecedit et consequitur, et ex natura subjecti, per se ipsa satis evadit perspicua. Sæpius nam accidit, ut ea non expressa legatur: tunc ille, qui verbum *ἐπέστησε* iis in locis eandem propria sua significare potestatem contendit, proprietatem illi vindicat, quæ plane destituitur. Amne ex eo, quod verbum *κοινοῖται*, sine pronome primitivo, apud⁶ Sallustium subjectum in se ipsum agens sæpe designat, concludendum erit, istud natura sua sensum continere⁷ reflexivum?

neget, ut omnium verborum notitiam, sic etiam Mediorum indolem ac naturam esse ex Græcis auctoribus, et in primis Atticis discendam. Nam quæ hæc in colloquiis et sermonibus quotidiano explicaverit, indigne amplius grati sit veracitati, nihil nobis est reliquum, unde eam addicere quoque, præter auctores, qui hæc ipsa lingua libros conscripserunt nos. Ex his vero quæ constat, ut satis est a Cel. Kustero doctum, verbis illis, quæ nec Activa per conjugationem, nec Passiva per conjugationem, et constructionem esse possunt, eam subesse vim, quæ Actionem reflexivam, seu Actionem cum Passione mixtam præ se ferat, facilia erit ad alterum, quod libito possunt, et responso et probatio. Differunt enim verba, ut jam docuimus, Media ab Activis et conjugatione et significatione, et Passiva vero per formationem et notationem etiam constructione. His præmissis, terminus illud monentem per se patet, ea esse verba vere Media, quæ ab Activis et Passivis non magis conjugatione et formatione, quam significatione et constructione diversa ex auctoribus perscrutantur. Quæ de causa recte a Cel. Kustero verba illa, quæ formam quidem, sed non vim Mediam habent, et quæ similia sunt Latincum Deponentibus, pro vere Mediis non agnovit; vid. ad S. III. et X. Nam mea quidem sententia ad verbum vere Medium requiritur, ut habeat Activum et Passivum, a quibus per sensum reciprocum distinguitur. At hæc ipsum est, quod a doctissimo Viræ tanquam pura patra patris principii rejicitur. Sed aliter se rem habere, ex eo apparet, quod Auctores præbentissimi, ex quibus hæc in re iudicium esse faciendum modo mihi adstruunt, in tribuendo verbis hæc Mediis sensu reflexivo adeo sunt constantiores, ut vi summa item et alterum locum in contrarium observes, quæ contra pro sensu reflexivo vel eorum possit loca advocari. Nec desunt rationes, quibus confirmari potest, ad verba vere Media requiri actionem reflexivam. Nam Activum indicat Actionem, Passivum Passionem, Medium vero quid? Num aliam Actionem, alias Passionem, qui communis est Grammaticorum error? Refragatur sensus horum verborum et optationum quæqueque scripturam auctoritas interzest. Quid ergo? Quod jam dixi, Actionem et Passionem simul, seu Actionem cum Passione mixtam, Tertium non datur. Quocirca omnibus his in sequentibus acti conquisitis exemplis Cl. Auctor pæli proponit amplius, quam verum esse, quod dixi conveit. Nulla regula sine exceptione. Cel. Kustero indolem verborum vere Mediorum in locum protrahit, propositus de his regular, quæ nam pat exceptionem demonstravit Cl. Auctor. D.]

[Adhæret summo Kustero aliquid, de qua fortasse se per somnium quidem cogitavit. Nam ubi quæso affirmat, hæc recentiores indolem verborum Mediorum ignorasse? In adducto præfatione loco nihil habetur, ubi illas in subsistenti verba Media ab usum veterum Mediorum et probatissimum scripturam, qui soli pro recte loquendi norma habendi sunt, interdum doceret. D.]

[Prodit se hic Auctoribus libro, carpenti, aliorumque labores extenuandi. Scientia, quæ Cel. Kustero in Dissertatione cum publico communicavit, non exiguo esse utilitatis in investigandi verborum Græcorum notitionibus et in sperandi eorum casibus, idque ipse veritatis vi compulsi non potuit dissimulare S. I. Et quæ quæ ante Virum summum docuit, naturam verborum Mediorum sitam esse in Actione reflexiva? Eam enim, qui adhibetur, non sunt pro vere Medii, ut sensus sunt confirmatio, habenda. D.]

[Ignorasse hæc verborum Mediorum naturam perquam multos, tantum abest, ut Cel. Kustero sit deccari, ut id ipsum summa et gloria cedat ac laudi. Nec novitas hujus doctrine odium illi apud quemque conciliabit, ubi qui omnes despiciat, et doctum pro se putat neminem. Sed quis non videt, ex invidia, assida laudis et virtutis comite, hæc proferta esse amia? D.]

[Etiam alienam a Passivis. Exponit Cl. Kustero vim verborum Mediorum primam et naturam, quæ in multis adhuc superest, quamque tot insinuat exempla, cum a ipso, tum a Kustero in primis, in medium prolata. Nullus est veter scriptor, qui notitiam reflexivæ, Media verbi proprie, locos continet idoneos. Verum Attici digni sunt, quibus palma decernatur. Ipsa sæpe numero necessitas eruditum cogit interpretem, ut verbis Media vim adiecti recipiamus.

[Præf. quæ tam significatione, quam natura et indole, a Verbis activis et passivis differunt?]

[Cur autem non? Cur per pronomen id facilius sit? Hic duo voces recipiuntur. Hic una. At vero utrumque rationem Atticæ interdum probat elegantia. Ovis Cl. Clericus rem ignorat, dicit: Non liquet. Insuper repetit etiam Cassianum illud: Cur hoc?]

[Vid. Ballast, edit. Jos. Wasse, p. 29.]

[Nemo alie subducit rationes. Omnes novimus, se subaudi. Hæc verbum præbet exemplum activi, vel passivi vel reciproce usurpati. Similia activa nec Græci desunt. Tu vero hinc minime coges, verba vere Media idcirco vi reflexiva orbanda esse.

[Perquam videri veri simile, verba vel potius verborum cum actione reflexiva exprimentis fuisse inventum, vel lingua Græca testatur, eorum conjugatio Hippocri summo sensu est reciproca. Cur non sit eadem ratio linguæ Græcæ?]

vid. Auctoris S. ix, præsertim quam in loquendo anare brevitate solentius. Latine cum Græcis non esse confusenda, jam sæpius est dictum. D.]

XXII. Cl. Kusterus annotavit, ἀγρευτά γυναικα dicendum: quo ille loco eruditum simul, honoris ergo, appellat hominem, qui in indice Eliam ἀγρευτά γυναικα locavit. Observationem hanc esse optimam, æquidem haud abnuo: consecutionem vero, quam inde ducit, nego valere. Nam si dicunt Græci ἀγρευτά γυναικα, non vero ἀγρευτά: id quidem argumento haud est, prius illud vim habere reflexivam, quæ careat alterum; usus hoc voluit, quem absolutum ejusmodi verum magistrum esse, constat inter omnes. Cui rei locutio, λαβείναι γυναικα, documento erit. Menandri Fragmenta:*

Ὅστις γυναικὶ ἐπιλέγειν ἐπινοεῖ λαβείναι, πλουτοῦται, κ. τ. λ.

Quisquis uxorem patiorum bonorum heredem cupit ducere divitem. Etiam, si analogia minus concederet, ut ἀγρευτά dicitur, eadem quoque φέρειν, λαβείναι γυναικα, interdiceret.¹

XXIII. Non est, cur pluribus ostendam verbis, quam parum cogitata et meditata hæc sit opinio.² Nam licet ipsa Cl. Kusteri verba, hæc ejus esse sententiam, neminem non dubitare prohibeat, certi tamen esse possumus, ipsum non nisi hoc sibi velle, ut verba Media, secundum verum apud Atticos usum, actionem denotent reflexivam. Affirmat hoc, in plurimis disputationibusque locis: et, quoties cum viris Parisiensibus eruditissimis versatur, eodem modo suam interpretatur sententiam. Nihil fingo: rem habeo exploratam. Hæc ne vero inventio, his angustiis inclusa terminis, omni erit major exceptio? Hoc demum illud est, in quo nunc explorando multi erimus.

XXIV. Initio erit hoc notato dignum: plurimas inveniri φέρειν, ubi subjectum, etsi a grammatica discedamus arte, et sensum modum generalem, quem rei; de qua sermo incidit, natura postulat, consideremus, ut agens æque, ac tanquam patiens, concipi potest. Id quod tum demum evidentiis experitur, si qua nobis lingua in aliam convertenda offertur; nam sæpius forma activa, et reflexiva, ea, que in sermone, qui in alium veritatem, passivè dicuntur, reddere cogitur. Brutus scripsit ad Ciceronem: 'Ut utrumque me præsistorum spero, ne aut Ventidius elabatur, aut Antonius in Italia moretur.' Si elabatur? gallice reddendum, conversio non nisi hæc, l'échappe, locum haberet; atque ita Ventidius, in conversioe, agens erit, quem tamen sub passiva forma sermo proponit Romanus. At nemo tamen unquam elabatur pro tali habuit verbo, cujus natura in missione quadam actionis cum passione consistat. Ad statum igitur cujusdam verbi evidentiæ ac certius corroborandum, non satis est, ut ejus notionem certa quidem ratione liceat exprimere: urget etiam necessitas, ut natura subjecti, antecedens item et consequens, illum exprimens modum ita figant ac definiant, ut alia conversio, sine contritione, neque adoptari. Jam æquidem assum adseverare, in omnibus, quo Cl. Kusterus excitavit, veterum auctorum locis, subjectum, ad quod verbum spectat Medium, optime, et sine ulla torsione, ut concipi posse, ut de reflexivo sensu ne cogitur quidem.³ Nunc quaedam recensere exempla, que inibi prima incident in manus. P. 6. hinc Xenophontis citat locum: οἱ μὲν γυμνασάμενοι, καὶ χροιάμενοι, οἱ δὲ καὶ λουθάμενοι παράλλοι: quem ille vult hinc in modum converti: Qui se exercuerunt, qui se lavarunt, et qui se unxerunt. Nihil autem horum necessarium censeo, nec quidquam impedit, quo minus hæc tria verba pro passivis habeatur, eoque nomine per exerciti, loti et uncti, convertantur.⁴ Sicut quidem priora illæ voces non satis latine; et in autem utendum erat, quo ejus, quod mente volumus, ideam daremus. Verum quidem est, eos, de quibus Xenophontus loquitur, senes exercuisse, neque fuisse alios, qui eos exercerent; at ideo tamen hinc non sequitur, ut γυμνασάμενοι per se valeat actionem subjecti reflexivam denotandi virtute. Id sibi esset, idem de hoc verbo statuendum foret, in passiva forma collecto; id quod ridiculum esse videretur.⁵ Namque tunc illud item significat actionem, que in subjecto manet, verum hoc non aliter, ac si passione subiret aliquam a verbo, visitur. 'Præterquam quod necesse est,' ait Isocrates, 'discipulum eloquentiam studiosum ab ingenio non destituit, diversos etiam orationis variandæ modos nosse, et in illarum usu sese exercere necesse est — καὶ δὲ τὸν μαθητὴν πρὸς τὰς τῶν ἑστῶν ἡμῶν λέξεις, τὰ αἰὲν εἶδη τῶν λέγων μαδίαι, πρὸς δὲ τὰς χροιάς, αὐτῶν γυμνασάμενος.'⁶

XXV. Nec locus Æschini, quem p. 10. excitavit, majori valet pondere: στεφασσομένους καὶ λουάειν ἐπέθην λαβείναι, ἰσοδύναται. Nonne στεφασσομένους pro coronatus (a se scilicet) ac per, quam se coronasset, pari convertitur facilitate?⁷

¹ Unus igitur privativam dicit Clericus, non naturæ verborum Mediorum potestati. Cur vero? Quia sic vult, sic jubet. Vis verbi Medio dicitur in hoc quæsi nulli ambiguitatem, que in ἀγρευτά inest. Ergo et reflexiva in verbo inest Medio ἀγρευτά. At λαβείναι nullum aliud habet verbum, ad quod referri cogitur, sed varietati servit exalite. Nullum autem aliud hic offertur verbum, quod ambiguitatem pariat. Sæpe dicitur, et sponsum λαβείναι. Neque illa ambiguitas in hoc est phrasæ; et hinc γυναικα, Luc. XIV. 35. Conf. Apollodori. III. c. 5. §. 6. init. p. 166. γυναικα --- ἦθη, dicit Theban uxorem. In hoc γυμνασάμενος, dicit in exercere ad alio, apponitur. Qui non verbi venustate haud caret. Vid. Pollux. T. I. L. III. c. 3. p. 298. ed. Amst.

² P. 25. edit. Clerici.

³ Frustra hic analogia ἐπὶ λαβείναι et ἰσοδύναται arguitur. Exemplis pro contrarium dicitur. Auctor, ἄγρευτά dixisse Græcos patiora. D.]

⁴ Fundamentum hujus sententiæ est constans ac tantum non perpetua probatissimorum Auctorum Græcorum loquendi ratio: id quod ipse Auctor ipse citat de ἀγρευτά γυναικα necesse habuit confiteri. D.]

⁵ Ep. Fam. Ep. IX. Lib. XI.

⁶ Elabatur non est passivum, sed deponens verbum: ut Gallorum s'élappe, reflexivum est, et hoc sicut aut dem Staube gemacht. Quid vero hæc vicerit, nisi di-similitudinem figurarum, de qua ipse Clericus in critica disputavit arte?

⁷ Vellet ut Cl. Auctor id, quod affirmat, de plerisque exemplis, que pro stabilenda sententiâ sunt adduxit Cl. Kusterus, compræhenderet. Sed cor id non sit factum, eos hæc ipso F. intelligit, ubi quidem de γυμνασάμενοι, quod ad rem, cum Cl. Kustero consentit. Nam quomodo illud quod Xenophontis citat locum, qui se exercerunt, et in alio, a quo minus exercerunt. Actionem reflexivam a Cl. Kustero hoc verbo probatum agnoscit ipse, sed quomodo hoc verbum dicit Passivum quod ex ipso non passivum? (F. ipse sibi non constat, aut quod actio sit reflexiva ignorat. Ea, quo hominem perducit sententiâ, que genera verborum terminatiõe mutatur. D.]

⁸ Possunt, atque adeo debent, verba hæc Latine sic reddi. Inopin enim Romanus linguæ hoc convertit, ut passivum exprimat verbum Medium, sive activum cum pronominè recipiendâ. Justin. 13. 2. 3. Ut et aliquis se submitteret. Val. ibi. Verstinus p. 32. 4. Codd. antiquiores typis expressi pro se submitteret, habent, submitteretur: quod ipse Gossinus putat. Sic Latini dicunt Lavari, pro lavare se, exerceri pro, exercere se, provolari pro, provolare se, et similia alia, que in lib. de Latin, vulgo fæte neglecta collectis Varionis. Justin. 14. 4. 3. obtinuit estis pro, obnoxistis vos. Sic 5. 10. 11. At in 3. 10. ipsum legitur obstringere se. Justin. 23. 1. 8. sine viate, quam indoretur. Cod. MS. testis Hungarico, qui induleretur, pro indoretur se. Idem 31. 6. 6. armare se militis suos jubet. — Editio Justin. teste Grævio, armati habet, quod fortassis et rectum. Nam Romani dicunt pro armare se, et armari, pro lavare se, lavari, et exerceri pro, exercere se. Codd. Verstinus, p. 121. Add. p. 90. 109. 116. et alibi. Idem vii doctus p. 64. hoc refert et ἐνομασθήναι (p. 42.).

⁹ Quin potius ridiculum foret, verbum, quod Actionem cum Passione mixtam sonat, pro passivo habere. Auctoris locus vel Passivè vel Medio potest exprimi. Passivè si accipiamus, notabit a præceptore exerceri; sin Medio, se ipsum exercere. Non Aristoteli Passivum hæcæ assintere vult, Cl. Kusterus in V. ἐπιλέγειν probavit, quibus non quædam ambiguitas de verbi Medio. N. F. voce dicitur. Hæc tamen Passivum præferens, quomodo dicitur, quælibet significatur, non tam ipse exerceret, quam a præceptore exerceretur. Sed manavit hæc confusio ex seipso jam notata sententiâ. D.]

¹⁰ Et copiosa fiat Græce divisa linguæ dictio, passiva etiam tempora quædam vim habent reflexivam. Hæc vero haud sequitur, cum vim Medii verbum proprium et nativum non esse. Istud vero Kusterus ipse jam dedit. (p. 59. n.)

¹¹ Falli se falleris, vii doctæ. In vee coronatus ambiguitas inest. Nam potest illa significare coronatum, a se, vel ab alio: hæc autem verbum, quomodo se coronasset, de medio illa sine mora tollit.

¹² Quanta sit, quod ad sensum, differentia inter coronatus a se, et quomodo se coronasset, fallere, me non capere, in utraque quippe est Actio cum Passivè mixta. Quam si hic æque non vidisse Cl. Kusterum putat Cl. Auctor, quam se ipsum, ac suo eoque judicat ingenio. D.]

XXVI. Verbum *Κέρταται*, de quo Cl. Kusterus p. 11. s. agit, paulo remotior a Passivis natura esse videtur. At si origo ejus spectetur, facile patet, istud etiam Passivum re quidem vera esse, ejusdemque primam, quam origo poscit, significationem haud esse, me percuto, ut ille vult doctus homo, sed, percutor. At, quam effectus naturalis ac poëte necessarius percussionum sint querimur, lamentationes et lacrimae, vox haec postea idem ac conquiri, plorare, etc. coëpit denotare. Id mihi volo, verbum istud a significatione causae translatum ad designandum effectum: quia quidem re nil utilitatis est, ac, si opus foret, aliarum exemplo linguarum in proclivi nobis esset extra omnem collocare dubitationem.

XXVII. Inde jam a longo tempore observatum est, nobis solemne esse, ut nostra de rebus judicia animi indoli accomodemus.⁹ Ita sane Cl. mens Küsteri singulari prorsus ratione composita tunc fuerit, oportet, quum in *τρίτοια* sensum perspicere reflexivum, sibi que persuaderet, hunc Theophrasti locum¹⁰ magnam eundem probandi vim continere, *τρίτοια δὲ ἕξ ἢ τὸν λόγον*. Ad me quod attinet; verbum hic adhibetur, eodem sensu, eodemque modo, quo Cicero, *conterat*, usus est, qui: 'Gratulabor,' inquit, 'tibi prius, ita rerum ordo postulat: deinde ad me convertar.'¹¹

XXVIII. De *ἐπιτίθηται τῷ ὄσῳ*,¹² p. 20. et *ἀσχημέναι*,¹³ p. 14. eandem fero sententiam. Illud quidem verbo Latinorum, deverti, hoc autem Graecae locutioni, être couvert de honte, et Latina vocis pudescere, respondet. 'Quibus Timarchus, de ipsa committendis non erubuit, his ego aperte duxtaxat a me nominatis, vivere recusarim.'¹⁴ *Ἄ γὰρ αὐτῷ ἴσχυρ πῆκταισιν αὐτὸ ἀσχημέναι, καὶ ταῦτ ἕγὰρ λέγει μόνος σαφῶς ἐν ὅσῳ εἶπαι, ὅτι δὲ ἐπιτίθηται ὄσῳ*. Idem ille auctor populam interrogat Atheniensem, An non puderit ridere presente Senatui Areopagitico *καὶ ἕρσι τὸν ὄσῳ, εἰ οὐκ ἀσχημένον γελῶντες, παρούσης τῆς βουλῆς τῆς ἐξ Ἀρείου πάγου*; Sensus ille, quem *Ἐσχιος* hinc eadem verbo p. 68. attribuit, movere nos posset, ut crederemus, id active etiam interdum significare. Narrat, hominem quendam, qui in compositis quidem moribus, sed valde disertus fuerit, postquam Sparta nuntium publice rei salutaris attulisset, receptum esse; tum vero senum quendam, quos Lacedaemonii et venerant et metuent, *ὅς ἰκανὸς καὶ ἀσχημέντος*¹⁵ καὶ δούλαι, produsse, concitatis oburgasse multitudinem, ac praedixisse: non diu Spartam fore ab hostili violentia incolumem, si talibus suavisioribus uteretur; eademque opera accessisse alium virtute praestantem hominem, qui easdem sententias repeteret. Ut, inquit, Lacedaemonii de viri boni sententia decernant. Verum major est similitudo veri, verbum istud passivum haud exiisse notionem, ac nil aliud rem ipsam poscere, quam ut praeposito *ἐπι* omnia addatur, *ἐπι* ὅς ἀσχημέντου. Quoquo modo se res habet, nullum sensus reflexivi hic apparet vestigium.¹⁶

XXIX. Miratus sum, equidem, nec vero solus ego, quasi me fallit opinio, miror, Cl. Kust. verbum *ὑποβρίσθαι* in his, quae sensu ab Activis et Passivis differunt, numerasse exemplis, quum tamen non possit non *praeter se ferre*, in tempore quodam revera Passivo istud eadem valere potestatem. Idem de multis aliis verbis confitetur Passivis (p. 60. ut et multa alia verba Passiva, etc.), quae sane confessione non eo adduxit, ut, quod a manu conatus erat firmare, altera infirmaverit, ejusdemque nervos incidere omnes.¹⁷ Hoc dato, multa Passiva verba vim interdum reflexivam habere, idque ex natura subjecti rebusque circumstantibus perspicendum esse: quis, obscuro, hoc inde dacet consecrarium, ipsam horum verborum naturam in sensu consistere reflexivo, atque hunc ipsum illud constituere discrimen, quo ab Activis et Passivis discernenda sint?¹⁸

XXX. Tandem nulla apparet ratio, quare (p. 28. s.) *ἐγκαλύφασθαι*, obterege se vel obvelare, magis, quam obtegi, significare debeat. *Exempla*, quae Cl. Kusterus testatur, omni carent probandi virtute. Nihil mihi facilius esset, quam omnia percurrere, quibus rem suam firmavit, testimonia, atque declarare, illis id, quod cupit, haudquam muniri;¹⁹ sed nolo plenissima tædi locorum Graecorum enarratione meos fatigare lectores. Video etiam, me ipsos nil nisi rem eruditurum, quam certe eorum, qui viri doctissimi legerunt dissertationem, ignorat nemo.

XXXI. Alterum, quod annotandum duco, illud est, quod in Graecis probatoribus nota auctoribus, in his etiam, quos opinio sua testes ac sponsores Cl. citavit Kusterus, verba inveniantur, quae hinc in Activo, illic in Medio collocata, rem expriment eandem. Extant in illis loci, in quibus una eademque res hinc in modum exprimitur, ut in una *ἑρῶτα* duo adhibeantur verba,²⁰ quorum alterum in Activo, et in

⁹ Haec quidem possent tolerari, si Vir doctissimus etiam rationem addidisset, quae *κέρταται*, per percutor reddendum, regere possit Accusativum: nam praepositionem quendam hic subaudire velle, idem fuit, ac *περὶ ἀνεπισημῶν* notitiam linguæ dæmari. D.]

¹⁰ *τρίτοια τῶν ἐπιτίθηται ὄσῳ, ὅτι ἕξ ἢ τὸν λόγον*, Thucyd. p. 97. h. 21. edit. Oxon. p. 112. ed. Amst.

¹¹ *Proem.*

¹² Chorda Cl. Auctor semper eadem oberrare, erambenque supinus coctam apponere videtur, dum Graeca cum Latinae hinc in pasto conferre nititur. Probet ex subjecto, antecedentibus et consequentibus nominatis in Theophrasto loci vim illam alienam, quae Passivum requirit, quod Passivum illud est causa. Quod quia nunquam praestabit, nunquam non stabit sententia Cl. Kusteci. Idem de verbis in l. sequenti notatis dictum velim. D.]

¹³ Hoc loco passivum pro medio ponitur, (p. 66.) quippe quod non habent Latini. Vir Cl. Romanam linguam semper ante oculos hic positam habuisse videtur. Cum hinc comparavit et contudit Graecam, et, quoniam Latina nullam habet Medium verbum, hoc Graecam quoque spoliaré et orbare voluit.

¹⁴ Sententia, quam Cl. Clericus fert, unum movet neminem, quod vis Media reciproca tot sit rationibus tribuenda.

¹⁵ Bini hi *Ἐσχιος* loci facie virtutum recipiunt reflexivam. Quid ergo nos impedit, quo minus haec illis tribuamus?

¹⁶ *Ἐσχιος* in Timarcho p. 209.

¹⁷ I. e. sensu pregnantibus, pudendo revereri, vel simpliciter, revereri aliquem: ubi vis Media ac Dependentis verbi tanquam conflata est, penderet. Flora in re satis conspicua non addidit. D.]

¹⁸ Haec crinatio eo habenda loco est, ut cum Cl. Kusterus minime procreatur. Docet enim ille, postquam reciprocam verba verbi Mediae propria ac Mutuae esse. Idem vero fiat etiam, hanc eandem vim in verbis quibusdam Passivis additam esse. Coepit quidem rei mea copia, varietas, numerus oratorios, causae sunt. Haec una distinctio sententiam Cl. Kusteci cum liberat suspitione, Pueris autem, *ὑποβρίσθαι* eo, est omnino Media, generis se erga, in aliquem. Xenoph. *Ἰσθμ.* p. 400. ed. Oxon. *ὁ γὰρ ἐπὶ τῷ ὑποβρίσθαι* *ἴσχυρ*, non erga nos tanquam amici sese generare. Add. K. II. p. 498. n. 3. Eadem cum quarto cum et *προσῶπῳ* *ἡγῆ* legitur in Xenoph. *Ἰσθμ.* in Agrost. p. 66. *ἡ καὶ τῆς τῆς ἡσυχίας, ἡσυχίας, ἡσυχίας, ἡσυχίας, ἡσυχίας*, qui in eam etiam, qui a se distulit, ut patet erga liberum, se probat. Eadem *ἐπιτίθηται* in *Ἰσθμ.* Z. 516. habetur.

¹⁹ *Quod* cum hic sententia patretrarii cernit Doct. Auctor, cum potius subvertit. Nam quum tempora etiam Passiva Actioem reflexivam denotent, miratur prius unum, finitque, quod ad sensum, ex Passivis Media, quoniam Actioem reflexivam nec nomen nec natura Passivi admittit; nec insolen esse, ut tempora unius generis ponantur pro temporibus alterius, vel exempla Latina ab ipso Auctore allata a bono tentantur. Vid. ad S. ix. et xvij. D.]

²⁰ Quando Cl. Kusterus *ὑποβρίσθαι* dicit notare se obterege, eo non negat, verbum hoc reciprocum non esse vere Passivum; nam quomodo valet ab alio obtegi, omnino est Passivum: quomodo valet a se ipso obtegi, vel obtegi, se ipsum obterege, tunc est vere Medium. Passivum quippe non tollit Medium, sed potius confirmat. Vid. ad S. xvij. Bene omnino fecit quod exempla a Cl. Kustero allata noluit examinare, sine sua ordine vincta necesse habuisset, quum iante sint percipiant, ut neminem, nisi praeposito, et edo in rem ante sibi non cognitam occupatum, non ad assensum rapant. D.]

²¹ Haec ipsam observationem Viri Doctissimi jam praevixit, nunquam refellit, in praefatione his verbis: 'Et post, unum atque alterum apud illos reperiri locum, in quo memoriae differentia non videtur esse observata, non tamen idae causa ceciderit. Nam paucis locis haud tuto creditur, quum agitur de reflexiva sententia, pro qua infinita exempla militent.' D.]

Medio³ alterum ponitur. Addacem exempla nonnulla, lectores tuos eadem colquendi exenturus labore.

XXXII. 'Genera illa præceptionum,' ait Isocrates, 'quæ quarum normam orationes omnes et dicimus et componimus, si quis magistrum non facile pollicentem, sed artis peritum inveniret, cogitum non sunt perdifficilia. Singulas autem res ite discernere, et inter se miscere, et ordine disporre, etiam temporum rationem habere, quin et argumentis totam orationem pro eo ac debet, variare, et verba ita locare, ut numerosa sint, et musicum quandam concentum efficiant: hæc demum curam ingentem postulant, et animum generosum atque ingenium requirunt.' τὰ ἐπιτόνια ἐφ' ἰκόντων τῶν πραγμάτων ἢ ἐπὶ προβαλλόντων, καὶ μετὰ τὴν ἀνάστασιν καὶ τὰς κατὰ τῆσαν . . . τούτων ἢ πολλὰς ἐπιτοσίας ἴσται κ.τ.λ. Nihil est penes Græcos usitatum, quam ut unam eandemque rem duobus verbis, quorum alterum activam, alterum passivam habet formam, designent. p. 295. Idem auctorem in vicinia, quæ infra sequitur, linea, idoneum ejusdem rei nobis suppeditat exemplum. 'Neque me quisquam in ea opinione esse putet, quasi justitiam posse doceri sentiam. Nullam enim prorsus talem artem esse puto, quæ ingenis ad virtutem non apposuit vel temperantiam vel justitiam imerat. Sed tamen curam de rep. gerenda sermocinandi existimo ad eam nos præparare, et, ut ita dicam, exercere posse' . . . ἐν μὲν ἄλλῃ καὶ συμπαρασκευάζονται καὶ συγκαταίχονται¹· μάλιστα δὲ οἶμαι τῆς τῶν λόγων τῶν πολιτικῶν ἐπιτοσίας.

XXXIII. 'Meum hoc erat consilium,' inquit Demosthenes, in Oratione de falsa Leg. p. 316. 'ut primo quoque tempore in Hellespontum navigaretis, neque Philippum occupare quidquam interjecto tempore patremini ex locis illius regionis.' Ἡμεῖν ὑμᾶς ἐγὼ . . . καὶ μὴ πρότερον, μὴ ἑσθῆν καταχθῆναι φέμεται μὲν ἐν τῷ μεταξὺ χρόνῳ τῶν ἰκτὶ τῷ χρονίῳ. Nemo, opinor, dicit, ἰσθῆναι sensum habere passivum; ἰσθῆναι enim pati constructionem nequit, et exiget necessario, ut verbum, a quo regitur, saltem quantum ad tempus, sit activum. 'Si Æschines, ut homo rerum imperitus, deliravit alicubi, et frustratus est, ne severius inquireti; sed missum facite, veniam date,' εἰ μὲν ἄρχοντες, ἰσθῆναι, ἰσθῆναι τι καὶ ἰσθῆναι, μὴ σφόδρα ἀκατάλληλον ἔστι, ἀλλ' ἰσθῆναι, συγγράμην ἔχειται. In hoc utroque loco verbum ἰσθῆναι, forma licet diversa, eodem tamen sensu occurrit.² Usus ergo modus illos non ita exacte a se discerni jubet, ut vult Cl. Kusterus.

XXXIV. 'Ἐπιτοσίῳ consimilitatione cum in activa, tum passiva, eandem rem denotat forma. Æschines³ utriusque notiois idoneus erit auctor. 'Quidam, Athenienses, causa subest, quod leges vestra non sint observatæ? Ego vobis causas ostendam.' Ἐγὼ τὰς νότων αἰτίας ἐπιτοσίῳ. 'Sunt, qui nuntiant mihi, Timarchum amatorum, quæ feci, poemata vobis monstraturum,' ἐπιτοσίῳ μου φέρει, ὅσα πτεῖρα ἰσθῆναι εἰς τῆς.

XXXV. Demosthenes, dum in eo est,⁴ ut Athenienses ad arma adversum Philippum alacriter capienda excitet, eos jubet sperare, se opes suas recuperaturos, amissaque per socordiam recepturos, illumque ultrosos ob cuncta, quæ sibi intulisset, mala . . . καὶ τὰ ἄλλῃσιν αἰσῶν κομισθῆναι, καὶ τὰ καταβροχθόμενα πάλιν ἀναλίσθησθαι κ.τ.λ. Hic locus, ut causam Cl. Kusteri juvet, excitari potest. Κομισθῆναι et ἀναλίσθησθαι in Medio ponuntur. Designant etiam actionem, quam si, de quibus verba facit orator, sui commodi gratia suscipiunt. Testis ille locus omni esse exceptione major, si ad ejusmodi exprimentidas actiones, Medium semper, et nunquam Activum adhiberetur.⁵ Verum hoc nequit affirmari, nisi iuxta veritate. Æschines certe, in Oratione contra Timarchum,⁶ idem usurpat verbum, rem certam, quam Pittalacus quidam huic exhibuerat, indicaturus: ἴσται τῆς Πιττάλακου, ἀλλήματος ἡμεῖσιν τῆς πύλων⁷ αἰσῶν ἰσθῆναι ἡγεργίῳ, καὶ ἰσθῆναι τούτων ἐν τῷ ἰσθῆναι τούτων, ἰσθῆναι αἰσῶν, καὶ ἰσθῆναι παρ' ἑαυτῶν. Majus aliquid dicam, idemque notatu cum maxime dignum: hoc ipsum verbum, in una eademque φράσει, cum activa tum passiva, in eodem invenitur sermone.⁸ 'Timarchus jurjurando adseveravit, nulla se accepisse, nec accepturum munera' . . . καὶ ἰσθῆναι μὴ λαβεῖν ἴσται, μὴ τι λήψεται. Unde perspicuum est, verbi activi et medi usum interdum minime diversum, sed eundem esse, neque puriori Attica ἠελίχῳ ullum hinc damnum oriri. Quæ nisi consecutio valet, Æschines linguam suam haud intellexisset vermaculam.

XXXVI. Animadverto, verbum λειδοροῦμαι⁹ nonnunquam passivo capi:¹⁰ ut in hac pulchra Philemonis sententia:¹¹

Ἦσαν οὖν, οὐδὲ μυστικῶν ἐστὶ, ἣ ἴσθῆναι λειδοροῦμενον εἶναι ἢ λειδορῶν γὰρ, ἢ ἢ λειδοροῦμεν ἢ προσηύχεται, λειδορεῖται λειδορῶν.

Suavis nihil, quod concentus ullus melior Est, quam posse contumelia affectum ferre. Qui enim conviciatur, si is, in quem convicia jaciuntur, Non simulet se audire, convicia audit qui is utiliter.

Hoc verbum idem quoque, ac alicui conviciari, remota reciproca sententia, designare solet. Hoc mihi volo: hominem eo interdum verbo notari, qui alteri conviciatur, a quo conviciis mutuis nequaquam mordetur. Demosthenes, de falsa Leg., p. 342. 'Æschines nos vetat dubitare, Philippum esse studiosissimum Græcorum, optime de Albani casibus loqui, eorumque amantissimum sese præbere. Miratur non parum, adeo perversum quosdam in urbe et morosos inveniri homines, qui non erubescunt ei convicia dicere, et barbaram eum vocare' . . . ὅστις οὐκ ἀεχθόντως λειδοροῦμενος¹² αὐτῷ, καὶ βέλτερον αἰσῶν ἀποκαλοῦνται.

¹ Cur sine non fiat? At vero ejusmodi verbum non est verum Medium, sed Medio-activum. Quo quidem loco omnia, quæ sequuntur, verba dicenda sunt, tamque ob causam illud adverbium valde bonum.

² Contr. Soph. p. 254. ³ Præparare simul et una exercere virtutes; cui quidem rei vinculum orationis argumento est. ⁴ Quando Vir Cl. de verbo ἰσθῆναι fatetur, illud et in Activo et in Medio eodem sensu usurpari, hoc ipso re ostendit, se non refragari Cel. Kusteri: ei enim non sunt verba vera Media, quæ terminationem quidem, sed non neque significationem Medium habent; quod etiam in ἐπιτοσίῳ, ἀναλίσθησθαι et καταβροχθόμενα observari velim. Nunc enim, quod iterum iterumque inculco, de terminatione, sed significatione est disputandum. D.]

⁵ Contr. Timarch. p. 257. ⁶ P. 250. ⁷ Philipp. I. p. 48. ⁸ [Hæc obiectio jam est diluta ad S. xxix. D.]

⁹ P. 260. ¹⁰ P. 277. ¹¹ P. 70. λειδορεῖται, mutuis maledictis et conviciis se prociander.

¹² Cl. Clericus mentem non cepit Kusteri. Verbum λειδορεῖται, si passivum est, vim habet passivam; si in Medio est, vim habet Medium, id est, reciprocam. In loco Philemonis activum et passivum habetur.¹³

¹³ Edit. Clerici, p. 302.

¹⁴ In his Demosthenis, Æschini et Platonia loca ἢ λειδορεῖται est verbum Medio activum, quod idem, quod activum valet. Ejusmodi Verba non sunt vera Media, de quibus Cl. Kusterus exponit, opponenda. Id autem fecerit, res, quæ natura discrevit.

¹⁵ [Pis iterum Cl. Kusterus fingitur dixisse, quam ipse dixit: non enim, quando λειδορεῖται etiam in Medio esse mutuis maledictis se prociander, negat illud non etiam in Passivo ab

Auctoribus adhiberi: quam id, et passio ante est annotatum, sententia suæ non adversatur, sed patrocinetur. D.]

Philippus haud dubie his non respondit Atheniensium injurias, quippe quas, ut videtur, ignoravit. Aeschines vocem hanc eodem accipit sensu. In Oratione sua de falsa Leg.,¹ p. 296, 'Demosthenes, ait, 'non destitit in nos inveni, nec de me solum, sed de aliis etiam legatis, falsa dicere convicia.' Καὶ ἄλογος φησὶν εἶναι ἰσὶν αὐτῶν καταρρέουσαν, ἀλλὰ καὶ τοῖς Ἕλλησι. Ostendit mihi, si quis potest, discrimen, quod inter vocem καταρρέουσαν hic obviam, et inter καταρρῆν a Platone adhibitam, intercedat. . . . εὐ πολλοὶ γ' ἔπειτα χροῖον, ἢ ἄλλως Ἀθηναίσι, ἵναμα ἔστιν καὶ αὐτῶν ὑπὸ τῶν Ἰσπανικῶν τῆν πόλιν καταρρῆν. Hic locus videtur corruptus esse: verum hac depravatio nostra nihil causet nocet.

XXXVII. Nunc Cl. Kustero ea, quae de verbo λώματα² mihi subnata sunt, exponam dubia. Neque enim aliter possum sentire.

¹ Τὸς ἰσ ἀλλ' γὰρ εἰκὸς ἔστι πάλιν ἰσθῆναι. Equidem non sum necius, verbum hoc idem sibi velle, quod redimere: nonne vero etiam intendam per solvere, missos facere,³ converti debet? Sunt aliqui Demosthenis loci, qui me incertum reddunt, et vix aliam admittunt explanationem. 'Eni! exitum conciliationis Aensium:⁴ extorres sunt facti, et urbs eorum est eversa. Captivos autem, si qui dispiciat, quo pacto vobis gratificaretur, missos facere, ne in mentem quidem sibi venisse proficetur.'⁵ εἰς ἰσχυρισθῆναι φησι λέγουσθαι. In eadem Oratione: 'Quum Pellae casimus, considerate, quæso, quid quisque nostrum facere instituerit. Ego captivos redimere et querere, et de meo pecuniam insumere, et a Philippo petere, ut hospitalium munus, quæ vobis offerbat, illos missos faceret.'⁶ εἰς τῶν ἰσθῆναι ἑσθῆναι, τῶντοῦ λέγουσθαι. Si quis nodum ita solvere vellet, ut diceret, Demosthenem a Philippo non petisse, ut captivos libertate donaret, sed ut eos a militibus suis redimeret, et muneri Atheniensibus daret, is quidem sibi daret verba. Locum Aeschini testem hanc in rem cito, qui sensum Demosthenis, meo quidem iudicio, clarissime interpretabitur. 'Demosthenes' imbat, captivos, ut aiebat, redempturus; idemque nam apud nos dixit: quum tamen probe sciat, Philippus a nemine Atheniensium captivo pretium unquam postulasse: ἑλθὲ μὲν, Φίλιππον ἐν τῷ πύλλωσθῆναι τῶντοῦ Ἀθηναίων λόγῳ παραφρασεῖ. Quæ verba, si quidem nulla vis illis infatur, hæc nobis exhibent sententiam: Philippum libertatem captivorum in sua tenuisse potestate, quoniam jus habuit redemptionis pretium pro iis exigendi; neque adeo duces aut milites hujus Principis auctores libertatis dicuntur. Sane si Philippum, quum captivos libertatem gratis concederet, militibus suis eorum solvere redemptionem oportuisset; Aeschines dicere non potuisset, ipsam nihil unquam pretii exigere: verum ita debuisse loqui, ut nihil exigere suos juberet milites.

XXXVIII. Contendit vir ornatusissimus, φράσιν, παρήγοροι τοῖς ἰσθῆναι, quum magis usitata sit, voci παρήγορα anteferendam esse. At enimvero, si altera hæc usus esset, puram dicendi rationem nihil me violasse equidem crederem. Haberem idoneum locutionis meæ sponsores, Aeschinem. Hic etenim utitur hoc verbo in activa forma, eandem rem, quum aliqui per Mediam designamus, declaraturus: 'citato, Demosthenem alloquitur, 'testes, quos ablegavit ad civitates Græcas; qui si adfuisse, nec peregre profectos esse, ex quo hæc urbs pacem fecerit, testificati fuerint: si accessum eorum ad senatum et decreta exhibuerint, eo facta tempore, quo tu ais: descendo, et capitulis ipse me condemno.'⁷ Ἢ τὰς πρὸς τῶν βουλιῶν αὐτῶν προεδρίαι, καὶ τὰ Φαρίσκαρ ἀπὸ παραφρασεῖ, κ.α.λ.⁸

XXXIX. Utrum omni tempore discrimen inter πόλεμον ποιεῖνθαι et πόλεμον ποιεῖν (Kust. p. 54.) fuerit receptum, vnum prius semper bellum gerere, alterum autem inferre bellum denotaverit, et, an non potius utraque loquendi ratio eandem interdum rem significaverit, equidem non explore scio. Quum ejus promiscui usus nullum in memoria excipiam vocem, id nequeo affirmare; neque tamen idcirco auctori dicere diem ego quidem velim, si quis πόλεμον ποιεῖν pro inferre alicui bellum dixisset. Verum quidem est, ποιεῖνθαι usitatus dici; sed ποιεῖν ideo barbarisimè attumerandus esse, quoniam, quæso, argumento constat? Ut ἑσθῆναιλ ποιεῖσθαι recte dicitur,⁹ ita ποιεῖν eandem in sententiam adhibit.¹⁰ Pari etiam ratione, si analogia hic locum habet, ut ποιεῖν et ποιεῖσθαι συναρχαίαν dictum fuerit: nemò est, qui ullam perspicat causam, quum ob rem non etiam ποιεῖν et ποιεῖσθαι πόλεμον¹¹ potuerit dici ad eandem rem denotandam.¹²

XL. Nec vero videtur congruere, veteres semper inter πῆρξαι et πῆρξουσαι possuise discrimen, (p. 43. 'Differentia hæc perpetuo apud veteres usurpatur,') et eosque πῆρξαι pro supposito, præbeo alia, ubique usua esse, neque hoc unquam sensu, ut, comparo mihi, aut similem locutionem, exprimere voluerim, usurpasse. Demosthenes in sua Orat. I., p. 50. Phinc in modum loquitur: ἀλλὰ τὰ μικρὰ παύσαται, καὶ πῆρξουσαι, τοῖτοῦ προσηύδατε, δὲ βέλτω φάριγται. Urget ille Athenienses, ut instruant arma, quo sese Philippi opponant conatus. Hic populus in consiliis ac decretis maxima suscipiebat, sed quum ad rem ventum erat, ne parva quidem faciebat. Parva facite et vobis comparate;¹³ his paulatim adjecte, si qua vobis adhuc deesse videbantur. Menander, p. 245. seq. presidio id, quod dixerat, muniturus, omnia nimirum animalia homine beatiora esse, assuum exempli gratia profert, qui, licet infelicem cum omnes fateatur, malum tamen per se ipsum nullum habet præter ea, quæ natura ei dederit. 'Nos autem, præter necessaria mala, ipsi per nos

confundis et miseris. Quod reliquum est, notetur hic gemina constructio εἰς. Ἀναίσις et ὑποβόησα, Activa accusativum, Media autem forma dativum adhibens. Præter hic omisit locum Platonis: alterum ex locis Demosthenis et Aeschini robar capit- an eruditatem. Lex hæc de re, quæ Cl. Heistaria ad Lærtium, T. II. p. 737. scienter adscripsit.

¹ Vid. p. 332. et 333. ² Apud. Socr. p. 30. ³ Quæ de verbo observat Cl. Auctor, exiguè vel potius nullius esse momenti, patet ex dictis ad s. xviii. et xxxi. D.] ⁴ Sophocl. Elect. p. 111. edit. CIEJLXVIIII. ⁵ Hæc est via Media æquæ, quam Cl. Kusterus in dubium unquam vocavit. ⁶ Ibidem. ⁷ De falsa Leg. p. 209. ⁸ P. 312. ⁹ P. 410. ¹⁰ De falsa Leg. p. 404. ¹¹ Hæc verbum uti activum per se est, ita vim quoque activam habet. Nam Demosthenes decreta exhibet non pro se, sed pro aliis. ¹² Theuyd. I. 417. p. 75. II. 83. p. 152. 154. 4. ed. Deker. Senatus est: committere, gerere prolium navale. ¹³ Cl. Clericus non cogitate satis ponderavit locum. Cærenus, Brasidas, et ceterique Peloponnesiarum duces, dicuntur velle, primo quoque tempore, ut συναρχαίαν ποιεῖν, bellum navale inferre, nempe Atheniensibus. Idem enim passio ante dicuntur bellum navale inferentes se præstantes. Ergo Theuydides hæc hæc hæc: τὸν σπῆρξαι τῶν ἰσθῆναι, ποιεῖσθαι et ποιεῖν πῆρξαι, quod facile providebatur. Theuyd. p. 127. p. 124. ed. Amstel. ¹⁴ Hæc non ποιεῖσθαι est, bellum gerere: et εσθῆναι, inferre, (p. 55.) Locum afferens ex Theuydide lentendum, ex I. 40. p. 51. εσθῆναι εἰς ἐπίο: ποιεῖν, bellum per pare inferri. Sic idem, II. 104. p. 251. dixit: τὸν ἄλλοις ἰσθῆναι, certamen intararunt. ¹⁵ [Vid. ad s. xlii. nam asterisate, non analogia, est puerandum. D.] ¹⁶ Viri christiani omnia ipsum non omni, qua fas est, aceratione præmitti. Sermo est speciation de comestata militibus parando, quæ parum parvo adit, tum vero in dies augeri debeat. Nam dixerat postea ante Orat. s. 10. ἡ γῆρα τῶντοῦ (et ἰσθῆναι) εσθῆναι ποιεῖν, comestata hinc (exercitū) comparat ἰσθῆναι. Tum querit i nudiæ copia comestata habitura sint? Ad hoc respondit, Athenienses ποιεῖν πῆρξαι, parva initio exercitū parare debere. Vid. p. 30. ed. Cantab. Add. p. 28. 152. s.

[Etiā ad hæc s. ea jam possint sufficere, quæ ad proxime præcedentem adferimus, tamen, quod ad Aeschini locum attinet,

alia nobis accessimus.¹ Dolemus, si quis sternutet; si quis male dicat, indignamur; si quis viderit somnium, valde timeamus,² et quae sunt reliqua.

Ἡμεῖς δὲ χαρῆς τῶν ἀνογακίων κακῶν,
 Ἀπὸς παρ' αὐτῶν ἴτερα προσπορίζομεν.
 Ἀποτομῶν, ἂν πᾶσι τις ἂν ἴτη κακῶν,
 Ὀργίζομεθα, κ. τ. λ.

Ἐπὶ κακῶν, male de aliquo loqui, proprie significat: hic autem loci de maledicentia non agitur. Poeta ad veterum aliquid superstitionem: qui, dum, rem divinam facientes, verba confundebant, aut tale verbum, quod nihil boni auguraretur, ore eiecisse patiebantur, nihil sibi proficiebant sacrificiis.

Male ominatis Parcite verbis. Horatius, Carm. Lib. III. Od. xiv. v. 11.

XLI. Cnemus et Brasidas, Lacedaemoniorum duces,³ militum suorum animos, quos videbant abjectos, erecti, praeter alia, his eos verbis, auctore Thucydide,⁴ compellabant: se commodam hostis invadendi non deterius, quam superiores duces fecissent, paraturos esse occasionem, neque cuiquam officio suo non satisfaciendi copiam dāturos. Τὴν δὲ πρότερον ἡγήσαντο οὐ χεῖρον τῶν ἐπαχέστερον ἡμῶν παρασκευάσαντα. Hoc ipsimet militibus magno erat honori, quod hi duces faustis temporibus hostem cum fructu impetendi servare debent. Itaque, prout nova fert ὀνόματι, παρασκευαστέον dicendum erat. Si quis hoc nobis moveat dubium, Thucydides eo redire sententiā, ut referat, hos duces suis promissis militibus, se hunc ipsis fructum servaturos esse, in eo quidem cum eo me conjungo, verba historici in se considerata habere ferre posse interpretationem. At vero si hoc sibi voluisset, rectius, ut videtur, παρασκευάσαντες ἡμῶν dixisset,⁵ quam generatim, παρασκευάσαντες. Verum hoc cuiusmodi sit, Plato istud verbum eo, quem volo, sensu utitur; idque tam certa et definita ratione, quae nullam aliam patitur explicationem, p. 84. Ita veri philosophi animus cogitat, nec nullo modo arbitratur, quum ipsum philosophia solvisset, oportere iterum voluptatibus doloribusque se dedere, iterumque vinciri: imo vero horum tranquillitati student, sequens rationem, ac semper in ea permanens, verum et divinum opinionemque supereminens contemplantur: a quo nutritus, ita vivendum censet, quumdiu vivat.⁶ Ἀλλὰ γὰρ ἄλλοι τούτων παρασκευάσαντα (ὄνομα) ἴσασιν τῶν λογιστῶν, καὶ ἂν ἐν τούτοις ὄνομα, τὸ ἀληθές, τὸ θεῖον, καὶ τὸ ἀλόγιστον δοῦμαι, καὶ ὅς' ἕκαστος τριβοῖται. Ἐν τῇ αἰσῇ δὲν οὐκ; τῶν ἂν ὄνομα.⁷ Sibi nimirum ipsi animus veri philosophi cum procurat beatam tranquillitatem. Demosthenes de falsa Legatione, p. 294. Si enim hi, qui publicum munus gessit et procuravit, sui terrore, et non aequitate, efficiet, nec ab aliquo accusatur, omnis vobis eripietur auctoritas.⁸ Ἐὶ γὰρ ὁ πρῶτος τὸ τῶν κινῶν καὶ λειψύτης, τὸ καὶ ἰσῶν φόβῳ, καὶ μὴ τῶν ἰσῶν κατακλιθεῖσθαι ἄξιον εἶναι κατηγοροῦν αὐτοῦ, πάντας αὐτοῦ ἀποδοῦναι πᾶσι τῶν ἡμῶν γένεσθαι. Non credo, quemquam mihi causam litis daturum, quod in hoc Demosthenis loco κατασκευάσαντες, non autem παρασκευάσαντες, legatur. Namque praepositio verbo juncta nunquam aut naturam aut statum commutat.

XLI. Contra id, quod Cl. Kusterus de verbo προσάγειν (p. 39. s.) observat, nil eodem, quod movem, habeo.⁹ Hoc enimvero, non possum facere, quin considerandum ipsi propinque, Isocraem in eleganti sua contra Sophistas oratione, in sensu mere activo, medio usum esse.¹⁰ Nullam inde ducam conclusionem. Idem enim saepe iterare, necessitate in primis haud urgente, ab re mihi videtur. Neque eorum, qui hac legunt, ullum credo futurum, quin, quod mihi velim, perspiciat.¹¹ p. 294.

XLIH. Θεῖος νόμος non adeo firmiter hac induit significationem, ut de populo, qui legem a legislatore sibi ferri facit, curat, vel mandant, ubiis adhibeatur.¹² sed hinc etiam nota auctores novi, qui de legislatore, leges ferente, populoque fiarent, illam usurparunt φέρω. Ἐσχines in Oracione contra Timarchum, (p. 276.) dum in legum Solonis quarundam pulcritudine contemplantur versatur, commemorat, Ea de causa leges a majoribus sancitas esse, quod quaedam contra, quam decet, committantur; ἐκ τῶν πρῶτισται τῶν, ἂν ὁ φέρων, ἐκ τούτου τῶν νόμων ἴσται ὁ παλαιός.¹³ Ex his, quae antecedit, perspicuum est, de majoribus,

¹ Cl. Clericus male, ut opinor, veritatem verbi προσάγειν, Gallice quidem, non nos proceus, et Latine, nobis accessimus; quod non, quoniam hoc verbum a Romana munditie aversionem, in nobis aversionis commutandum arbitrari solet. At vero, ubi hic ἡμῶν, nobis extat? Si Medium adhibet verbum, hac quidem vi ipsa natura in eo inest. Verum activa forma ejusmodi est, ut ita caret virtute. Neque hic necessitas, ut vi προσάγειν procurem, accessum significet. Menander loquitur de veri et ficti malis. Ita vocat ἀναρῶν, necessaria, quia ipse huncque adhibent naturam. Haec, quoniam a superstitione proficiunt, sunt uniusmodi facta: quo loco ea sunt omnia, quae nominatim protulit. Ergo vi προσάγειν malum concisionis reddere, excoquitam, fingimus. Hoc sensu simplex, quem quo compositum convenit, apud Eripiid. inquit, p. 745. Idem in Platone et Aristophane me legere memini.

² Quamvis Demosthenis locus non videatur extra omnem dubitationis aleam positus, Menandri tamen verba, quae leguntur p. 211. ed. Cler. hac ipse luce clariora sunt. Quae ipse tamen nihil amplius probatur, quam etiam de Cl. Kustero non videtur. Errare hinc non est; nec ipse quicumque huius a solentia hac in re potavit, ut ex praefatione certior, ubi, 'Eos, inquit, qui mea lecturi sunt, rogato velim, ut curat ab incertis et dubis separent, neve si forte passim in locis novae inventionis animi meo plus quae indubie scruerint, in certis quoque idem mihi accipere vel sibi vel aliis jura tenere persuadent.' Ceterum, hic etiam sunt repetenda, quae sunt ad s. xxx. annotata. D.]

³ Peloponnesiorum duces erant.

⁴ P. 126.

⁵ Verum hinc sensum esse, ipsa historia conexio docet. Nam duces dicuntur militibus paraturos esse hostis invadendi commutandum. Sed sine triplo nunc concipio, Cl. a Kustero mente aliena hic proferre. Kusterus explicat verbum Medium in constructum, παρασκευάσαντες ἡμῶν, ut ἰσῶν, παρασκευάσαντες, id est, parare se, instruere se, ad pugnam, etc. (p. 45.) In loco autem Thucydides sit activum, esse vero alia hic forma locum habere potest: id quod de ἑρατο Platoni ac Demostheni valere debet. Namque in Xenophontis loco, quum Kusterus (p. 45.) testatur, ὄνομα; τῶν ἂν: ad verbum ὄνομα subalternandum.

⁶ Quamvis de Thucydidi loco ipse fatetur Cl. Auctor, eum non adeo esse perspicuum, ut refutandum contrarium sententiam sufficere, nihil addam, nisi verba, quae statim sequuntur, ἂν εἰς ἐπιτομὴν ἑρμῆος ἀπὸν αὐτῶν γένεσθαι; ex quibus statim intelligitur παρασκευάσαντες hoc non pertinere ad ipsos duces loquentes, sed ad milites, ad quos illi loquebantur; adeoque nullam hic esse actionem reflexivam. Eadem est ratio loci ex Demosthene producti, ubi iterum ex verbis sequentibus, ἐπιτομὴν ἑρμῆος πᾶσι τῶν ἡμῶν γένεσθαι, apparet, παρασκευάσαντες minime eosque actionem esse reflexivam. Et quoniam Cl. Auctor, res extra controversiae aleam posita videtur loco Platoni nonnullam tamen potest, ut ipsi calculum adderem meum. Nam non inesse illud παρασκευάσαντες, quod de anima dicitur, ita potest explicari, ut tranquillitas, quam anima hic affirmat conciliare, fructus non tam ad animam ipsam, quam verum philosophum, in quo sit illi, redandare censetur. Quo ut Platone tenuisse credam, orationis serie mihi videtur postulare. D.]

⁷ Epitome, quod monuit, habet; conditoris Isocraem vi ἡμῶν et ἡμῶν inter se confundere: id quod Suidae exemplo profert Cl. Hutchinson, in Xenoph. Or. in Anaxib. p. 12. Nam Medium verbum vim habet, ubi adhibere, ad se alioque, sic illud ἡμῶν Xenophon dicit, Idem in Memorab. I. 3. inverte: παρασκευάσαντες ἡμῶν ἡμῶν παρασκευάσαντες. Suid. κ. τ. λ. Vid. Eripiid. Androm. v. 225.

⁸ Jingo hoc, vir doctus, erris opinione. Accusat Isocraem civis disciplina magistro, qui plurimos et auidate mercedis, et magnificentis publicacionibus, συναρῶντες, ad se pellexerint, p. 694. ed. Basil. in A.

⁹ Praeter rem certe hic a Cl. Auctore affortur verbum προσάγειν, in Medio Auctore usurpatum, quum non eundem habet, quon προσάγειν, significatum. Illud est procedere, venire, hoc vero ad se adducere, sed quis non videt, ortu hinc esse ex opinione? precedente tradita, de praepositionibus statum verbi in compositione non mutandibus: vera est hac regula in verbis idem notandibus: falsissima contra in verbis notione distinctis, ut h. l. D.]

¹⁰ Quamvis hic omnibus exemplis sit probatum, ἡμῶν etiam dicitur dicitur legi, tamen, quum longe major numerus locorum possit in contrarium proferri, Cl. Kustero non eruditionem exinde causam credidisse. Vid. ad s. XXXVII. D.]

¹¹ En auctorem, qui se diligenter hunc locum, ut vobis non antiqui populi, qui sibi tolerant, vi fieri curantur leges. Oracionis vicium omnium legislatorum Solonem, per quem sibi veteres Attici leges ferri curantur.

qui leges posterunt, non vero, qui eas poni curarunt, hic sermonem habituri: Posthæc, Athenienses. Solon leges tulit de injuriis, magnis illis quidem, sed tamen in urbe fieri solitis: nam ea de causa, et reliqua. *Μετὰ ταῦτα, ἃ Ἀθηναῖοι νομοθέτησάν περὶ ἀδικημάτων μεγάλων μιν, ἠγάπησαν ἔ, εἰμαί, ἐς τὴν πόλιν, ἐκ γὰρ τῶν κ. τ. λ.* Estote, dico, quæso, mihi, natura rei convenientes, ut, dum legislator loquitur orator, id est sibi vult, per eorum, qui leges accipiunt, confirmet auctoritatem? Nonne ordo potius exigit, ut auctor abique, qui legum cujusdam legislatoris causas persequitur, alios legumulatoris exempli gratia profert? Anpe lector hunc expectat ordinem? Nonne vero inconveniens ei videatur, perspicitur, a legumulatoribus, sine necessitate, ad eos, qui sibi ipsi bonas procurant leges, orationis continuari filium? Cur pitavisti, Athenienses, leges vos habere bonas, decreta vero deteriora, et sententias judiciorum aliquando reprehendi? Ego causas ostendam. Quod leges sanctis, omnis equitatis habita ratione, non injusti lucri causa, non ex immitibus, sed in ipsam justitiam duntaxat et utilitatem intuentes. Quam autem dexteritate ingeniorum alius antecellatis: non mirum est, vos pulcherrimas sancire leges. *Ὅτι τοῦ μὲν νόμου τίθεσθαι ἐπὶ πάντι τῶν δικαίων, οὐτὲ ἀδικῶν, οὐτὲ ἔθρασε, ἀλλὰ πρὸς αὐτὸ μόνον τὸ δίκαιον καὶ τὸ συμφέρον ἀπεδίωκόντες.* *Ἐπίθεσι δ', εἰμαί, φησὶς ἴσθαι γὰρ βάλλον, εἰκότως καλλιστόντος νόμου τίθεσθαι.* Potest mihi hoc obijci loco, Æschinem coram Atheniensibus verba facientem, φησὶν, τίθεσθαι νόμους, potuisse designare: vos ipsimet vobis bonas ferri leges curatis. Dabo, rem ita esse, quæquam in proclivi mihi foret, ostendere, quod, dum Senatores allocuuntur est, qui jure ferendum legum volebant, dicere debuissent, leges, quas vos fertis, non autem, leges, quas vobis procuratis. Ex his, qui, hac elaborandi rima reperia, tutos se fore credant, hoc unicum quæro, annon Æschines de isdem personis, eodem tempore, et in isdem rebus circumstantibus, p. 263. loquens, non τίθεσθαι, sed ἰσχυρῶν, dixerit? *Ἦα καὶ οὖν οὐκ ἀδικῶν, ἀλλὰ πρὸς αὐτὸ μόνον τὸ δίκαιον καὶ τὸ συμφέρον ἀπεδίωκόντες.* Ita Æschines, de isdem personis, eodem tempore, isdemque rebus circumstantibus, verba faciens, τίθεσθαι et ἰσχυρῶν sine delectu adhibuit. Quæ quomodo ita sint, illa, quam inter has duas voces constituit Cl. Kusterus, differentia non satis roborata esse videtur, atque Plutarchus (Kust. p. 131.) nihil contra accusationem vitii committens, τίθεσθαι νόμους dicere potuit. Etiam ab re foret alienum, si quis adleveraret, easdem personas, eodem tempore, et rebus aliis eodem se modo habentibus, tulisse leges, ac simul rogasse, ut sibi ferrentur. Demosthenes (de falsa legat.) ἄρα, inquit, οὐ μόνον κηρύττει τοῦτον νόμον, οὐδ' ἀλλὰ καὶ νόμους τῶν αὐτῶν τίθεσθαι εἰς πάντα τὰ μυστὰ ταῦτα χρόνῳ. *Quare non modo judicatis vestros hodie legatos, non, sed et legem isdem datis in omne ævum, utrum propter pecuniam flagitiose legati omnes hostium utilitatibus servire debeant: an gratuito et sine corruptelis agere, quas vobis sunt utilissima? Nonne loquitur hic de lege, quam Senatus Atheniensis ferre debebat, eaque non ad ipsosmet, verum ad legatos pertinentem? Talem inquit legem, quam ipsimet ferrent Senatoris persona, non de tali, quam ipsi ferri curarent. Sic dum Minerva? Orestem atque Iphigeniam legem vult dare, qua populus Atheniensis, quoties liberationem Iphigenia a cade festam ageret, censam ad viri ejusdem cervicem admoovere, et sanguinem hinc elicere jubeatur, utramque loquitur de lege, quam hic sibi populus curare deberet, an vero de lege, quam legislator rogat?*

Νόμον τοῖς θεοῖς τῶνδ', ἢ ἰσχυρῶς λαοῖς

Ἐξ οὗ φησὶ φραγὴς ἄνομα κ. τ. λ.

XLIV. Cl. Kusterus (p. 38. s.) docet, τίθεσθαι τὰ ἔθλα^a proprie idem denotare, ac, arma sibi circumponere, i. e. induere, capere. Auctorem Thucydidem primo excitat loco, quædamque pariter Scholiasten, qui verba scriptoris, ἄνομα τὰ ἔθλα, per ἀπεργασίαν ἰσχυρῶν^b interpretatur. Quod si auctoritas Scholiastarum nonnulli haberet ponderis, huic equidem opponerem illum, qui p. 240. et 321. φησὶ τὰ ἔθλα per ἀείρεσθαι explicavit. Verum ante omnia ipsa historica narratio utrobique accuratius venanda restaret, atque examinanda, ultra harum interpretationum locis historici convenirent esset. Non jam eam, que mihi faveat, idcirco meliorem iudicabo: sibi vero antiquum Cl. Kusteri interpretem verba doluisse, conabor ostendere. Thucydides occupationem Plateæ a Thebanis susceptam describit, eandemque tanta celeritate ac prudentia peractam enarrat, ubi in urbem ingressi fuerint. His ille dicitur pergit: *In urbem ingressi, armis positus, ἄνομα τὰ ἔθλα^a, illis quidem, a quibus induti fuerant, morem non gesserunt, ita ut statim rem aggrederentur, et in hostium ades irruerent, sed decreverant et amicis edictis præconis voce promul-*

^a Æschines generatim alloquitur Athenienses, hoc est, et populum et Senatores. Ergo poterat utrumque dicere: *τίθεσθαι ἢ ἰσχυρῶν, atque ἰσχυρῶν*, priore verbo ad populum, altero ad Senatores pertinente.

^b Ex his, quæ nos (p. 112.) abissipimus, est omnino perspicuum, vitium aliquod in dictione Plutarchi residere.

^c Hæc Oratoris allocutio pertinet ad populum Atheniensem, qui legatis ferendam legem per Senatoris viri curavit.

^d Euripides.

^e Vir eruditus fingentibus locum adpexit Euripidis. Minerva præcipit Oresti, ut, in memoriam a cæde liberatissimæ suæ, legem ferendam enarrat. Verba, ἄνομα τίθεσθαι, legem curate ferendam, significant, quoniam vix probable videtur, Orestem in causa sua ipsam tulisse legem. Minerva, ut conjicio, per viros Senatori ordinis hoc fieri voluit. Græca etenim φησὶν nihil aliud designare potest.

^f No quis aliam Cl. Kustero mentem tribuat, quam ipse d. I. præ se fert, monendum dico, cum non simpliciter dicere, τίθεσθαι τὰ ἔθλα proprie esse, arma capere, sed quando simplex pro composito περιέθεσθαι positus, tunc proprie notare sibi circumponere arma. D.

^g Lib. II. p. 25.

^h Jam satis h. I. observavit Cl. Hudsonus p. 303, cum non posse per capere arma exponi: qui tamen ipse non leniter ibidem peccat, quod hic non est necesse, ut ostendamus. Interim tamen Cl. Kusterus ex Demosthene, Æschine, aliis, satis probavit περιέθεσθαι, esse non semper, nonnunquam tamen significare, arma capere. D.

ⁱ Mirum est, futor, in hac oratione condanda tant parum opere τὸν νόμον possuisse auctorem. Hinc et pauci sunt, qui verum illius notitiam erant intelligent. An Clericus in horum sit misero habendus, aliorum esto arbitrium. Ego vero, quod nihil de ea videatur, libere dico, τὸν νόμον τὰ ἔθλα, significat primario arma sibi induere, id est, capere vel sumere. Hæc est significatio primaræ et principalis, quæ semper et ubique valet. Adhuc et maximo idonei loci, quos Cl. Kusterus testatus est. (p. 26.) Præsentis illud, et reliqua, quæ hinc deinceps, temporis indicant, actum equiptendi arma et in ordinem milite se distendit. Sic in hoc Thucydidis loco, εἰσέρχονται πρὸς τὸν πόλιν, induere sibi, vel, capere eum in arma. Sic Schol. ἐν ἀρχῇ: περιέθεσθαι, et in eodem, quæ id, ordine militum consistere. Similiter phrasin habet Diodor. Sic. I. xii. p. 116. Aoristi vero g. τίθεσθαι, ἄνομα τὰ ἔθλα, exprimit actum continuum: armis suis induti, in ordine militum consistunt: et tanquam præsenti sensu simul connoque designat. Hinc modo in altero Thucydidis loco, ἄνομα ἢ τὸ ἄρμα ἢ τὸ ἔθλα, indutus armis suis in ordine suo nascentem, id est, castra manentem. Hinc pertinet Thucydidis loco de Cœnithin, quos Clericus profert: induti armis suis manserunt in cœnithinæ castris manserunt. Ubi ἄνομα τὰ ἔθλα, quod aliam est, IV. c. 46. p. 164. Adh. VII. 93. p. 364. iuvat in urbem, et arma illic induti manserunt, id est, castra manserunt. Hæc summa versio, nullum est ἄνομα τὰ ἔθλα. Denique Atheniensis virosque jam, 62. Tera rursus, id est, armis induti manserunt, obidentes nempe urbem Miletorum, Thucyd. VIII. 25. p. 320. Idem Herodotus Lib. I. de Psittaro ad exilium redente, atque Athenas obsidente dicit. Utinam res plures possent esse sine. Singulare igitur armorum, quod aliquis sibi exercitum

gatus, et civitatem potius ad compositionem et amicitiam adducere. Quare præco edixit, si quis ex patris Bœotorum instituta eandem belli societatem sequi vellet, *ἴσθηναι πρὸς αὐτοὺς τὰ δέλλα*. Hæc postrema verba aliqua laborant difficultate; priora vero, perspicuum est, significare hautquaquam posse, capsis armis suis. Nec enim introibant sine sine armis; ineptum enim foret, si quis armum induceret, eos non prius, quam in urbe essent, arma cepisse. Annon in ipso introitu, sed facto demum in urbem hostilem ingressu, periculum est metuendum; ut adeo tunc demum arma capienda sint? P. 240. aliam mihi suppediat locum, ex quo itidem apparet, *ἴσθηναι τὰ δέλλα* non semper idem esse, quod arma sua capere. Corinthii sequebantur, occupato edito loco, *ἔσθη τὰ δέλλα*. Lepidum hoc foret, si quis cogitaret, Corinthios in prelio non armatos fuisse, et non prius, quam in fugam versus ac dissipatos, et loco a periculo libero, eoque edito, occupato, cepisse arma.

XLV. Alterum testimonium, quo Cl. Kusterus suam communicavit opinionem, ex Lib. vii. de bello Græcorum Xenophonis petitum est. Non dubito, quin omnes, qui ipsum huc locum considerate volent, præ se sint latari, eum non carere difficultate, et ejusmodi esse, ut, nulla nativæ vocum potestati vi illata, sententiam quoque ab ea, quam vir illi doctissimus tribuit, alienam admittere possit. Non vero, ne quis idem de eo, quem nunc excitabo, loco dicturus sit. Est in multo clarior atque testatior, quam ut aliam, quam arma deponere, patitur notitiem. *Ὁ δὲ Θεσσαλόβουλος ἦν συνελλεγόμενος ἐν τῷ φάλαγγι παρὰ Ἰπτακείτω, λαβὼν αὐτοῦ, ἀπὸ Δαμόνιο τῆς κωνίης. Θύματα δὲ τὰ ἔλλα ἕως τρία ἢ τέτταρα δέλλα ἀπὸ τῶν φερόμεν, ἠτορῶν ἠτορῶν ἔπι τοὺς κωνίαν ἠτορῶν, καὶ ἦν εἰσακτοὰ ἐπὶ τοὺς ἔλλατοὺς ἀπὸ τῶν ἔλλα, καὶ ἰπτακείτων φέροντες τοὺς ἄλλοι ἄλλοι ἔλλατοὺς, ἐν τῷ φάλαγγι αὐτὸν ἰπτακείτων τὰ ἔλλα, ὄψιν παρούστων.* Ἀναλαμβάνοντες τὰ δέλλα ponitur hic κατ' ἄσθηται τῶν ἠτορῶν. Itaque necesse est, ut hoc deponere arma designet, quam illud eadem rursus capere significet.

XLVI. Φυλάττω non notat tantum custodio, observo, eo nimirum sensu, quo Demosthenes verbum istud usurpavit. *Ἄρχὴ δὲ ἕταις μὴ τίσθην τῶν νόμων, ἵνα τίσις εἰσι σκεπηταὶ: ἰσθῆναι δὲ θῆτα, φυλάττω¹ καὶ χροῖσθαι.* 'Sunt autem leges, quando feruntur, consideranda, quarum et cujusmodi sint; quomodo vero receptæ fuerint, custodiende et in usum convertenda.' Sed ejusdem etiam verbi sensus est, quem Cl. Kusterus Media forme propriam esse contendit, non multum discidet, si non plane idem est, nimirum, custodie, observare aliquid, avois Γενού sur lui. 'Vobis aut Philippum legatos mittere persuasum est ab Aristodemio, Neoptolemo et Ctesiphonte, ac ceteris, ad pacem querendam; in quorum tum fuit numero Æschines: non qui vestra proderent, aut qui Philippo fidem haberent, sed qui ceteros custodirent, observarent: ἀλλ' αἶψά τῶν φυλάσσοντες τοὺς ἄλλους.' Nam propter orationes ante habitas, et Philippi odium, sic de eo non ab re omnia sentiebatur. Deinde necum congressus, paciscitur, ac communiter legitimum obtulerunt; et ut sacrilegum et impudentem Philocratem uterque observarent, multum hortantur; καὶ ὄψιν τῶν μαρτῶν, καὶ ἀνεκτὴ φυλάττω ἀμείωτον τὴν Φυλάκταν, πάλλα παρὰ τὸ ἀλλοτῆτα. Etiam, quos in prouti habeo, loci, in quibus hoc verbum idem, quod cavere, sensu videlicet, secundum Cl. Kusterum, Medio, significat.

Euripides Iphigen. in Aulide?

Πάντῃ δὲ πείρον σχιστὴν ἀμείωτον
 Λύσσα, φυλάσσων,¹ μὴ τί σε λάβω.

'Ubique vero præteritis briaam viam, vide, observans, caveo, ne forte te lateat.' O me miserum! ad quam angustiam a diis in hac re nunc redigo! Unum mihi caveto, Menelæe, per exercitum veniens, ut ne Cytusuestra hæc rescias.'

ἢ τάλας ἦν,

*Ὀὲ φέρωμαι πρὸς θεῶν ταῦν νόμῳ.
 Ἐν μοι φάλασξ,¹ Μενέλαε, ἀπὸ στρατῶν κ. τ. λ.*

¹ Nota, simul hæc exprimit locutionem. Ex his djudicare licet, quæ Fr. Vigerus in libro de præcipuis Gr. dictionis idiomatibus, p. 232. ed. Lugd. Bat. eruditè monuit. Addi potest nota ad locum Thucydidis in edit. Amst. Comment. si rem ipsam bene putes, subditum egerit Cl. Th. Hatchinson, de Exped. Cyni, l. 56. dum verba, ἄσθη τὰ ἔλλα, vertit: 'armis rite dispositis constitit.' Ubi vid. not. Id. IV. 373. Hæc, si ita, in armis consistere, dum milites locum quærent, ubi consistant. P. 230. ὁμοίωτον, quæ stant instructi, commiserunt. Nos paulo ante ἴσθην τὰ ἔλλα jussisset Xenophon; apud quem etiam τὰ ἔλλα ἔσθη, arma erant disposita. Itaque illi, qui, eo jubente, τὰ ἔλλα ἔσθη, quantis ἀμείωτον querendum agerent, tamem ad rem gerendam stabant acclineti. Apponit Eustathius ad Il. vii. p. 1300. observat, τὴν αὐτὴν esse ὀνόμαζον verbo τίσθαι. Sic et abili Cl. Hatchinson reddit: in armis consistere, et p. 60. p. 109. 375. 250. 256. p. 567. 486. 511.

² Falsum est, Cl. Kusterum acrisipisse ἴσθηναι τὰ ἔλλα semper notare arma capere. Vid. ad h. §. n. 53. D.]

³ P. 275. Lib. II. Gr. Hist.

⁴ Nalla regula in explanatione liberorum majori est absoni exposita, quam regula de oppositione. Videndum semper est etiam aliqd stant, an vera adit oppositio; que quidem hæc nulla est. Nam ἴσθηναι τὰ ἔλλα id est, qui indutus armis suis, in ordine militum constitit, atque in armis est, et manet, etiam noctu, tametsi, re ipsa, non pugnet armisque utatur ad pugnam. Conf. Demosth., περὶ Μελίου p. 626. At ἀμείωτον τὰ ἔλλα idem denotat, ac capere arma, ad bellum sine gerendum, quando ad arma clinatorum. Quæ quamvis sit, nulla inest concludendi vis in ratione, quam Cl. Clericus ex ἀμείωτον dicit. Eadem hinc ἴσθηναι vix occurrit apud Ælian. III. 65. Κωνιάσθην τὴν ἔλλα ἔλλα, adversus Crotonas arma sibi inducentes, bellum gerentes. Et p. 144. πὸ ἴσθη ἀμείωτον ἢ ἀμείωτον, quem nuntus nunc ad arma veniunt, et arma sumunt ad acie pugnam. Thucyd. VIII. 74. p. 346. eodem sensu, ἀμείωτον τὰ ἔλλα, armis sumtis. Xenoph. de Exped. Cyni, p. 316. ed. Oscan. Alio loco, p. 37. addit idem, αὐτὴ τὴν ἔσθη, ἰσθῆναι. Leges, si placet, in quem nunc demum incido, Cl. Hatchinsonum in Ἀμφί, p. 286. h. 3. Hinc ipsius oppositio ἀμείωτον τὰ ἔλλα, Aristoph. Vesp. 127. et ἐπέωζ, v. 12. 25. Ælian. X. 15. Nunc idem nulla locum an obtinet, ubi phrasid, ἔσθη τὰ ἔλλα, modo posita, arma deponere significet. At vero unicum verper, ubi additid ἴσθηναι, κατὰ χροῖαν, ipsaque historia connoxiæ vis aliam patitur explanationem. Proxenus et Clearchus, armis, facientes irascendi finem, ἀσθη χροῖαν τὰ ἔλλα, suo loco, ubi stabant, vel, ἔλλα ὄψιν, nullis ab hostibus imminente periculo, se deponere, excaebant, arma. Xenoph. Exped. Cyni, l. 38. ed. Oxon. In nota certe subjecta 2. Cl. Hatchinson istam Leucivæ probat sententiam. Verum non necessaria proba hæc expositio esse videtur. Equidem verterem; una quoque loco et sedulo in armis consistebant. Rixantes etiam ordinem armis disponentes: hinc autem rursus quærentes ad tenebant, et ἵσθη consistebant. In sensu deponendi, Aristophanes solo dicit simul data occasione, Aviv, v. 307. p. 286.

⁵ Adversus Mid. p. 200.

⁶ Notissimus hæc sent phrasid: ἴσθηναι τοὺς νόμους, et Demosth. loco indicato, et adr. Aristotitem, p. 496. c. vix ἴσθη φυλάττω, ἠτορῶν, τῶν νόμων. Sitabo VI. K. 428. et παρῶντων ἴσθηναι, præcipit servare, Zonit. l. 50. p. 79. τῶν φυλάττω, silentium servare, Eurip. Iphig. in Aul. VI. 542. Similes locutiones in N. E. inventuræ sunt.

⁷ Hæc est vis ipsa activa, solèntis sibi, observare altem, quam Kusterus verbo hinc activo, non autem Medio, trinit, (p. 17.) nec vero trinitere potuit. Nam φυλάσσω significat, observare semet, quod Latino non verbo cavere dicitur. Sic Xenophon L. II. p. 149. ed. Oxon. ἴσθηναι τὴν ἄσθη, sibi cavebant utriusque. Idem Xenophon, ἰσθηναι, Mediam ab activa voce decedente separat, K. D. p. 202. τῶν νόμων τῶν ἰσθη τοὺς ἀλλοτῆτων, αὐτὸ φυλάττω τῶν νόμων τῶν ἰσθη τῶν ἰσθη. Uti prius valet, collidit nec, prioriterer nulla, vel, cavere; posterior, custodire, vel, servare altem.

⁸ Demosth. de Falsa legatione p. 228.

⁹ Φυλάσσω autem cavere, qui significatio a forma activa proreus aliena est. Koster. præf. ¹⁰ Vers. 144.

¹¹ Hoc ipsum activum vim alio quoque activam habet, vide observam, hoc est, ut diligens vigileque observator; participium enim modum exprimit, quem ad modum ἰσθηναι fieri debet. Verba autem postrema cum ἴσθη connoxienda sunt: ἴσθη, ἴσθη τὸν τὸν τὸν τὸν.

¹² Vers. 53.

¹³ Nalla hæc vis vera Media, sed mere activa: unum mihi caveo. Eius verbi nite mir, non Germani dicunt. At Mediam vim nec ita exprimitur: sich hüten, vel, sich vor etwas hüten. Quare ab hac Euripidica locutione illa Luciana omnino diversa est: φυλάσσω

Tandem hoc verbum in Medio nonnunquam occurrit eodem, quo activum insigniri solet, significatu.* Ibid. v. 569. "Innumeri utem hoc accidit in negotiis gerendis; ardua aggrediuntur sua sponte, tandem vero recedunt turpiter: partim quidem ob stultum civium iudicium, partim vero iuste, quum non possint ipsi tueri rem publicam."

* *Ἀβύσσει γηγῶτες αὐτὸ ἐκφυλάξασθαι πόλι.*

SAMUEL CLARKE

DE PROPRIO USU VERBORUM MEDIORUM HOMERICO.

EXCERPSIMUS hæc Exempla ex eruditis annotationibus, quibus cl. vir, quem honoris causa nominavimus, Iliada Homericam ornavit et illustravit. In spe sumus certissima, gratiam non aliquam apud eos iuturos esse, qui Gr. literas amant, nec tamen ipsam Clarkianum librum pretio sibi comparant. At vero etiam ea, quæ viri Græco doctores de propria Verb. Med. virtute traderunt, uno quidem volumine comprehensa, commodius leguntur.

"Clarkius fortasse," ut conjicit Wollius in præfatione nova (vide supra, p. xlviii.) "Kusteri fontibus suos irrigavit hortulos, quippe qui diu in hæc cultissima vixit insula, nec vero Kusteri liber ipsam fugere potuit." Bowyeriana Editio Kusteri libelli De Vero Usu Verborum Mediorum, eorumque Differentia et Verbis Activis et Passivis, Lond. 1750, 12mo. habet, p. 68. "Indicem Vocabulorum, adjectis notis Iliados locis, quibus Clarkius etiam primigeniam vocis mediæ significationem indicavit:" juvat hic inserere loca HomERICA ibi citata, ex quibus nonnulla omisit Chr. Welle:—

Ἀγέρας, συναγαγέμενοι, congregantes scip̄os. II. Ω. 892.

Ἄλω, ἔραμαι κῶδος, reporto mihi gloriam. II. X. 393.

Ἀλλέω, ungo alterum, *ἀλλέφατα*, unxit se. II. Ξ. 171.

Ἄνω, ἔδρατο, ligavit sibi ipse. II. Ω. 340.

Διακονέμενος idem quod *ἐλάκων*, minister: *διακονῶν*, qui jam tum ministrat. II. Γ. 141.

Ἐβῶ, ἐσάμενος, cum se assimilasset. II. B. 22. Γ. 389. N. 45, 216. Γ. 141. Π. 716. P. 73, 555. Φ. 215.

Ζῶν, ζῶσαμένω, cum se ipsi accinxissent. II. Ψ. 685, 710.

Θαῖρος, θαρσύνεμαι, me ipse armabo. T. 25.

Καλέστω, cum comp. i. 22. *καλοφάμιλος*, cum se ipsam cooperuisset. II. Γ. 141. Ξ. 184. Od. E. 491. Θ. 199.

Κείρω, i. G. ii. 1. II. Γ. 141. Ψ. 45.

Κινέμενα, se ipsa moventia. II. N. 798.

Κήρυγμα, cedam me ipse, i. e. plangam. N. 141. II. X. 33.

Κόρω, κοροσάμενος, quum se ipse saturaverit. II. T. 167. X. 427.

Λάβει, alterum latere, *λαβέσθαι*, latere seipsum, h. e. oblivisci. II. M. 235.

Λύω, II. Φ. 560. Ψ. 41.

Λύω, solvo, i. 7. reddo captivos accepto pretio. II. A. 20, 29. Ω. 137, 555, 561.—*Λύωμαι*, redimo captivos, dato pretio. A. 13, 372. Ω. 118, 237.

Μαίω, odiosum me reddo. II. N. 141.

Νίπτω, γίφει, lavit poculum: *νίπτει δ' αὐτὸς χεῖρας*, lavit manus suas. II. Π. 229, 230. Ω. 305.

Όλω, fero alteri: *όλωμαι*, affero mihi. II. N. 168.

Όνάω, comitem me præbeo, vel simpliciter præbeo, &c. At *ἀπάσκατο Νίστηρος υἱας*, Nestoris filios sibi ipse comites ascivit. II. T. 238.

Πάω, i. 13. II. Ψ. 823.

Πιρῶν, πειράμενος εἶνεος, suarum sibi virium periculum faciens. II. O. 359.

Πλάω, ἐμπελάσασθαι θυμὸν μίμης, sibi ipse implevit animum ira. II. X. 312.

Πλάσσω, πεπλήγασθαι γῆρας, sua sibi percussit femora. II. O. 113, 597. Π. 125.

Σίω, εἰσέω, commovet se. II. Θ. 199. *εὐώμενος*, ruens. II. X. 22.

Σταθίζω, οὐδ' ἐπίδασθαι Εἶχε σταθίζασθαι, nec potuit pedibus se ipse stabilire. Φ. 241, 242.

Τίτω, *ταταράμεσθαι*, nos ipsi satiaverimus. Φ. 10, 98. Ω. 636.

Τυώω, ii. 2. II. N. 141.

Ἐκτρέπω, i. 18. *μετατρέπόμεμαι*, converto me, convertor retro. II. A. 199. Γ. 141, 422.—*ἐτρέπασθαι ἔγχεος*, averta est hasta, seu, avertit se, i. e. aberravit. A. 233. N. 605.

Φέλω, *ἐπέφρατο*, se ipse perdidisti. II. O. 128.

Φράω, *φράσσει* ἴσθαι ἴσθαι, æqualem se mihi dicere. II. O. 167.]

Ad II. v. 30. *λόσασαι*. Scriptum est in plerisque, *λόσασαι*. Quod omnino ferri non potest. Nam *λόσασαι* secundam necessario corrumpit. Neque id ullo modo sanari potest. Quam enim poetarum appellat licentiam, ea vero, in hujusmodi syllabis mediis, ex quibus Ten. porum pendet Cassinive analogia, plane nulla

μὴ εἶναι γινώσκω κ. τ. &c. Certe mihi eam ope Hipparchi uxorem. II. Axi. 4. 572. Sensus est: serva tmet, vel, este tibi ab ea, late dieb. ver. der. Frau. Nam Theophrastus, Xenophon, Hesiodus, et optimi quique scriptores, accusativum personarum et rei id hoc verbum, ex seipso accipiunt, λέδασαι. Non vero adjectum familiaritatem quendam et auctoritatem significat: quod et nostra verba notant, cum cum Græcis in multis appropinquæ conveniunt: ut in hæc formula: sinous mir. dieb. in achi. Vid. plura exempla in Cl. G. O. Reitzii Belg. Gr. p. 335. & et in Bergleri Alephr. I. Ep. 26. p. 107. Evolv. Cl. D. F. Reitzii nota 97. paginæ Luciani paulo ante indicata subjecta.

* Nemo hæc de re dubitat. Sunt plurima verba terminatione Media, quæ vim et activum, et optimi quique scriptores, accusativum personarum et rei id hoc verbum, ex seipso accipiunt, λέδασαι. Non vero adjectum familiaritatem quendam et auctoritatem significat: quod et nostra verba notant, cum cum Græcis in multis appropinquæ conveniunt: ut in hæc formula: sinous mir. dieb. in achi. Vid. plura exempla in Cl. G. O. Reitzii Belg. Gr. p. 335. & et in Bergleri Alephr. I. Ep. 26. p. 107. Evolv. Cl. D. F. Reitzii nota 97. paginæ Luciani paulo ante indicata subjecta.

* [Nihil his omnibus evicit Cel. Anctor, præterquam verba nonnunquam genus suum migrare. D.]

est. Utique hæc si qua esset, perisset omnis Prosodia. Quod igitur ait vir doctissimus, Phil. Labbe, Prosod. p. 42. Ἰστέρις Iliad. α. 20. Singulare est: tantumdem est, ac si dixisset: corruptum est.

Alii igitur legerunt, ἰστέρι τοῦ φέρι, τὰ δ' ἄνωγα ἔργασθαι. Verum hæc cum sequente, Ἀζήριος, minus recte conveniunt.

P. Labbe, Thesaur. Prosod. p. 113. conficit legendum, ἰστέρι. Atque ita quidem fidenter edidit Barnesius, istamque lectionem confirmari existimat ex v. 13, λυθραῖς τε ἔργατα. Sed non animadvertit, quod quod recte notavit Auctor quidam Eruditissimus, in Actis Erudit. Lips. ad Mens. Febr. 1712.) verbum hoc apud Homerum in voce media de eo solere usurpari, qui dato pretio redimit captivos; in activa autem de eo, qui pretio accepto reddidit redemptos. De eo, qui redimit captivos, v. 13. et s. 372. hujus libri, λυθραῖς τε ἔργατα. Item α. 502. λυθραῖς παρὰ πύου. Et ib. v. 175. λυθραῖς δ' ἔκλεισαν. De eo autem, qui reddidit redemptos, v. 29. hujus libri, τὴν δ' ἔργα αὐτὸν λυθραῖς. Item α. 157. Ἄλλ' ἄγε ἔλ' ἰστέρι. Et ib. 561. γαῖα ἔλ' καὶ αὐτὸς ἔκτρον τοῦ λυθραῖς.

Quod addit Barnesius, ἰστέρι bene congruere cum sequenti ἔργασθαι, id vero nihil est. Nam ἔργασθαι activam vocem non habet. Et in loco illo jam citato, (α. 157.) ubi utrumque horum verborum itidem in eodem versu usurpat Poeta, (Ἄλλ' ἄγε ἔλ' ἰστέρι, κεκοῖτο ἔλ' ἔργα ἄνωγα) non utique λυθραῖς dixit, sed ἰστέρι.

Denique, quæ ex eo porro λυθραῖς scribendum colligat Vir eruditus, quod MS. Barocœ Oxon. παρατρέφει, λυθραῖς, et hoc quoque nullius est momenti. Nam analogia illa, quæ is, qui filiam redemit, accipit, eam λυθραῖς dicitur, qui autem dimittit, λυθραῖς, ex ipso petita est Homero. Quid in aliis vocabulis recentiores fecerint scriptores, parum refert.

Itaque ea demum vera et certissima est lectio, quam exhibent Scholia Moschopuli, edita a Scherpezechio; et quamque Lipsiensis vir doctus supra citatus ex iisdem Scholiis MSS. ante citaverat. ἰστέρι (inquit iste Scholiastes) ἀπὸ τοῦ, ἰστέρι τὸ ἔλ' ἔργατα ἀπὸ τοῦ προστακτικοῦ. Legebat igitur ille in textu suo Homero, ἰστέρι, sive λυθραῖς, quod et optime congruit cum præcedente, ἔργα.

Ad α. 199. ἰστέρι.—Notandus hic maxime proprius vocis Med. usus; retro se convertit. Vide infra ad γ. 141.¹

Ad γ. 141. καλοφάμιλος.—Notandus hic primigenius Vocis Med. usus: Καλοφάμιλος, quum se ipsam cooperisset. Sic rursum Il. ε. 184. Κρηθίμω δ' ἐφίπτερι καλόφαστε δια δίκω. Et Odys. ε. 491. ἔλ' Ὀδυσσεὺς φάλλωτα καλόφαστε. Et Il. ε. 199. Σείριος δ' εὐὶ ἔργω. Commovit se in solio. Similiter κείριον, proprie est, tondere, κείρωται, tonderi; κείρωται, se tondere. Item τμήσωμαι, honorabilem me præstabo; μωστέριος, odiosum me reddam; κέρωμαι, cædam me ipse, id est, plangam sem læmentabor. Primigenius, inquam, hic vocis Medie usus. Paulatim autem, vulgari loquendi consuetudine, cepta sunt alia hujus vocis ἔμφορα significatiivo activo usurpari, alia passivo. Nec tamen hoc ipsum sine ullo defectu; quod quidem explicatè difficillimum, attente autem legentibus observatè persæpe est facillimum. Exempli gratia: Ὁ διακονοῦμενος, idem est ac ἔ δίκωτος, Minister, Famulus; ἔ δίκωνον autem, is, qui jam tum, eo ipso temporis articulo, ministrat.

Ad γ. 389. ἰστέρι.—Verbum hoc in voce Med. jam plene id exprimit, quod Latine dicitur 'quum se assimilasset.' (V. sup. ad γ. 141.) Ut supervacanea conf. α. 720. et γ. 326.

Ad δ. 533. ἰστέρι.—Ἰστέρι proprie est, alium latere; et Ἀστέρι, latere se ipsum, hoc est, oblivisci.

Ad κ. 45. ἰστέρι.—Notandus hic significantissimus, et maxime proprius Vocis Medie usus: 'Quoniam Jupiter animum suum mutavit.' Quod ad Agamemnonis querimoniam significantissimus est, quam si dixisset passive: 'quomodo Jovis mutatus est animus.' V. sup. ad γ. 141.

Ad κ. 570, 577. ἰστέρι, ἰστέριος, ἰστέριος, ἰστέριος. De hoc vocis Medie usu maxime proprio vide supra ad γ. 141.

Ad λ. 233. ἰστέρι.—Notandus maxime proprius vocis Medie usus: Avertit se hasta. V. sup. ad γ. 141. Nempe, quemadmodum Latinis recte dicitur, navis appulsi, et, navis appulsa est: revertit quis, et, reversus est: ita Græcis dictum est et ἰστέριος et ἰστέριος.

Ad λ. 561. ἰστέριος.—Notandus maxime proprius vocis Medie usus: 'postquam saturaverit se.' V. sup. ad γ. 141.

Ad μ. 329. ἰστέριος.—Notandus hic maxime proprius et significantissimus vocis Med. usus: neque avertit se Glaucus. V. sup. ad γ. 141. et ad κ. 45.

Ad ν. 45. ἰστέριος.—Notandus hic primarius et maxime proprius vocis Med. usus. V. sup. ad γ. 141. Conf. α. 716.

Ad ν. 90. μετισταμίος.—Facile se inferens, facile humana specie interveniens. Conf. γ. 285.

Ad ν. 168. ἰστέριος.—Observandus hic maxime proprius vocis Medie usus. Quod et Eustathius notavit, et Scholiastes. Ὄπισθον μὲν γὰρ, ἔτερον ἰστέριος; ἔλ' ἰστέριος. Allaturus sibi hastam, etc. V. sup. ad γ. 141. Conf. α. 248.

Ad ν. 605. ἰστέριος.—Non, a scuto repulsa est, sed, avertit sese, aberravit. De primigenio hoc vocis Medie usu v. sup. ad γ. 141.

Ad ν. 798.—Ex Aristotelis Rhetor. L. iii. c. xi. hæc afferelantur verba: κινούμενα γὰρ καὶ ἕλκοντα ποιεῖ πάντα. Tum vero hæc observantur: ubi notandam, Aristotelem voce Media, κινούμενα, eas proprie dixisse res, quæ se ipsæ movent.²

¹ Solent Angli, critici etiam, id quod miræis, tam concise librorum indices significare. Pfenior vero index illius libri, quem hic ante oculos Clarkius habuit, statim sequitur.

² Est hic Steph. Berglerus, Transilvanus, Hermannstadtensis, qui Numeri editi, Barnes. eruditè recensuit, atque in Acta nostra Latina relinquit, p. 54. s. Vixerat eo tempore vir hic Græcæ doctissimus in hac academia, deque Gr. literis egregie mereretur. Ego ipse cognovi hominem, in Gr. quibusdam literis præcipuis, at moribus ingulitum, atque ex omni suo, quæcumque hæc lingua in academia cõteretur, non parum profeci. Post aliquot annos hinc Hamburgum ad Fabricium, deinde Amstel. ad Kusterum ivi. Hinc vero Lipsiam rediit, Gr. quosdam auctores, Th. Pritschii sumtu, prelo paravit, qui et Serru. Principis Valacheniæ, Alex. Manuicordati, et ceteri τὸν καθ' ἑαυτὸν βιβλῶν Latine ipsi vertendum dedit, A. MDCCXXXI. formis hic descriptum. Pro quo labore quam Princeps valde liberalis eximium ei pretium solvisset, consilium tandem Cl. Berglerus cepit ab ipsam proficiscendi, commodum ibi plures hujusmodi libros converterendi sacrum occasione. Hoc autem in vivis non amplius reperio, Constantiopolim se contulit, et, si fama tunc emananti credendum, Mohammedicam adiecit religionem.

³ Voces hæc Med. in Eadæ sepe numero annotavit Clarkius.

⁴ Supra jam occisio fuit huic loco professoris p. 106. s.

⁵ Proprie, Mutavit se: quod Livius forma activa expressit, subintellecto pronome reciproco se, 39, 21, et alibi.

⁶ Cave, animum inducas, Latinos melioris notæ auctores sic recte dicere. Verum ita hic recte dicent, Navem appulsi sunt, et, Navis appellitur.

⁷ Clota, et æquales ei, priore semper forma sui sunt, revertit, revertentur: altera vero, reversus est, ex deponente sumta, et post Augusti ibidem in usum recepta fuit.

⁸ Aoristus 2. passivæ vocis vni quoque mediam habet, observante Kustero, p. 30, s.

⁹ Sic vertit Act. XVII. 25. κινούμενα, moventia nos.

Ad ζ' . 171. *διήματα*.—Notandus hic primigenius et maxime proprius vocis Med. usus. *Διήματα*, unxit se. V. sup. ad γ' . 141.

Ad δ' . 113. *πεπλήγετο*.—Notandus hic primigenius et maxime proprius formæ Med. usus, sua sibi percussit femora. Conf. δ' . 397, et π' . 125. *πεπλήγετο*.

Ad δ' . 128. *διήφθρατο*.—Notandus hic proprius et primigenius vocis Med. usus: te ipse perdidisti, peristi. V. sup. ad γ' . 141. Alii active accipiunt.

Ad δ' . 167. *φάσθαι*.—Notandus hic primigenius et maxime proprius vocis Med. usus: æqualem se mihi dicere. V. sup. ad γ' . 141. Cf. δ' . 183.

Ad δ' . 359. *εορμάμενος*.—Notandus hic primigenius et maxime proprius Vocis Med. usus: suarum sibi virium periculum faciens.

Ad π' . 229, 230. *νίψι*—*νίψατο*.—Notandus hic maxime proprius et primigenius Vocis Medice usus. *Ένψι*, lavit poculum; *νίψατο*, lavit manus sibi ipse suas.

Ad π' . 594. *ιργάτετ'*.—Observandus hic maxime proprius Vocis Med. usus: convertit se. V. sup. ad α' . 199. et γ' . 141.

Ad π' . 283. *ἐλξάμενος*.—V. sup. ad π' . 594.

Ad π' . 23. *θαυρέξομαι*.—Notandus hic maxime proprius Vocis Med. usus: me ipse armabo. V. sup. ad γ' . 108. et ad γ' . 141.

Ad π' . 167. *κορεσάμενος*.—Quum se ipse saturaverit. V. sup. ad v. 23. et ad γ' . 141.

Ad π' . 307. *δασθαί*.—V. sup. ad v. 167. et ad γ' . 141.

Ad π' . 397. *κορεσάμενος*.—V. sup. ad v. 23. et 167. et ad γ' . 141.²

Ad ϕ' . 241. *στρογγυλάσαι*.—Observandus hic maxime proprius Vocis Med. usus. Nec potuit pedibus se ipse stabilire. V. sup. ad ν' . 45. et ad γ' . 141.

Ad ϕ' . 560. *λασπάμενος*.—Quum me ipse lavero. V. sup. ad v. 241. et ad γ' . 141.

Ad χ' . 53. *κίφατο*.—Observandus hic maxime proprius vocis Med. usus: caput sibi ipse percussit. V. sup. ad ϕ' . 241. et ad γ' . 41.

Ad ψ' . 10. *τεταρτάμεθα*.—Nos ipsi satiaverimus. V. sup. ad χ' . 33. et ad ν' . 45.

Ad ψ' . 685. *ζυσμίνα*.—Notandus hic maxime proprius vocis Med. usus. Hi autem quum se ipsi accinxissent, etc. V. sup. ad γ' . 141.

Ad ψ' . 739. *ἀπομαζακίζω-θυσαντο*.—Quum pulverem sibi ipsi absterisissent, vestes sibi induerunt. V. sup. ad v. 685. et ad γ' . 141.

Ad ω' . 508. *ἀπάσασθε*.—A se ipse removit. V. sup. ad ν' . 168.

Ad ω' . 636. *ταρτάμεθα*.—Nos ipsi oblectemur. V. sup. ad ψ' . 10. et 685.

Ad ω' . 802. *συναργήμενοι*. V. sup. ad ψ' . 685. et ad γ' . 141.³

ERASMI SCHMIDII

DE VERBIS GRÆCORUM MEDIIS DISSERTATIO.¹

NOTULIS ITERUM AUCTAM REDIDIT CHRIST. WOLLE.

PERDUCTA est hactenus Odysseæ Homericæ *ἑξήγησις* usque ad *βαρβάνη δ'*, seu xv. in qua Minerva Telemachus *μετὰ πατρός ἀκούσας* ad Nestorem et Menelaum profectum, Sparta domum revocat, simulque contra invidias procorum ad Asterion insulam vitæ ejus structas consilio munit. Quibus ille evitatis, salvus ad Ithacam reversus, ad prædium idem, quo nudus quartus Ulysses, sed ignotus, venerat, divertit, ægnoque tandem Patri injurias et numerum procorum recenset, deque *μικτεροσπονίης* consilium componit, ut in sequentibus habetur.

Ceterum quod sæpius hactenus cum in Homericæ, tum in Demosthenicæ et Pindaricæ lectione, occasione data, movui, idem nunc, ne propter eos, qui recens accedunt, toties deinceps repetere opus sit, hoc programme publice repetitum volo: Verba scilicet Mediæ Græcorum non Active tantum, sed Passive etiam interdum significare. Dicuntur enim verba illa Media, non tantum ratione Formationis, quæ inter Activam et Passivam quasi est media, et de utraque participare videtur: verum etiam et quidem præcipue ratione significationis, quæ tunc Activa est, nunc Passiva, in diversis locis; et verbi gratia:

Active.²

Sophocl. Ajace, *ἀπὸ μὲν διδουκά σε*, vidi te. Homer. *Ὀδ. ε. εἶσατο ἄς ἔτε βούσας*, conspexit scutum. Homer. *Ὀδ. ζ. ἀνάσσει πᾶντα λούσαστο, καὶ λῆσ' ἀλειψεν*, omnia abluisse, et oleo unxisset.

¹ Se subito impetu convertens.

² Quum se præparasset ad pugnam.

³ Satharo se, animum suum.

⁴ Quum se congregasset.

⁵ Fuit hæc a viro enime docto ad modum programmaticæ academicæ conscripta, sub hoc titulo: *ἑξήγησις* ad studiosam Juventutem in Academiâ Vitebergæ, de Verbis Mediæ Græcæ Significatione, quum ad xv. *βαρβάνη* Odysæ Homeri, publice enarrandam accederet M. Erasm. Schmidius, Græc. L. Professor, Vitebergæ, ex ædib. Lambert. Neubergh, A. 1738. Quamvis hic sibi Schmidius in Gr. lit. præperitiorum, nemo est, quin exploratum habeat. Decuit illas in ipsa sede religionis et literarum, Vitebergæ, per quadragesimam ipsius anni, magna cum applausu. Ita se magis sit ejus eruditio, et tantopere a nonnullis predicatur, ut cum Erasmo Rotterodamo illum conferant, doneque adeo Erasmi doctissimos in vivis fuisse affirmant, alterum quidem hunc Belgam, alterum vero illum postremum Schmidium. De qua lectus sum et eruditissime testimonium perhibuit Academia Viteberg. in Dissertatione publica, quæ finis ejus indicit, quod, quum Pindarus ejus prodiret in lectum, tantum non obstanterim traditioni Belgarum, ut epigram. cum fatis, tantum in difficili mag modo, verum etiam iniquitatis mendis auctore, præstitum esse a Schmidio, quantum præstari ab illo eruditum, posse vix credidissimè. Plura de eo, quum per brevitas legem non licet, non profero in medium: legi tamen et evolvi poterit C. S. Scharfenchuech de Meritis Germanorum in Gr. Lit. Dissertatio, §. V. Quæ quum ita sit, opera omnino erit pretium, hæc præclarè, quæquidquid fallis cito peritura commendatam, viri egregie de Gr. studiis meriti cogitationem ab interitu vindicare.

⁶ Activa Media hæc nominavit Kusterus, (p. 17.) Nos Deponentia verba ab his discretimus, (p. 154. k.) Usus vero vim activam illis vindicavit, quum activa via Media, id est, reciproca fuerit. (p. 16.)

Passive.

Pindar. Od. a. γελῶντες ἔδωκεν, eminus conspectus est.¹ Hom. Od. a. ἰστέον γὰρ εἰ πάρος Ἰταλίας, visus est ei. Hom. Od. γ. αἰ εἰ κατεπαύσατο καὶ χροστῆματι λέγει Διὰ γ. lota et ἄνετος pingui olēa. Sed posturam auctoritatem rejicere aliqui solent. Age ergo ea optimis proze scriptoribus idem ostendamus. Quamvis de Activa significatione nulla sit questio, tantum passive significationis exempla adducenda sunt. Herodotus Melpom. δ εἰ ἀπολαύματα ἄντων, εἰσέρεται.² Quod admiratione dignum est, dicitur. Ib. εἰ Γίται πρὸς ἀναστάσιον τραπέζης.³ Ἰουδαίους. Ad imprudenterium versi, in servitium redacti sunt.

Thucydides I. 6. ἀβήλας τῶ ἄντι παλαίματος⁴ πρὸς τὴν συμφορὰν, non apparet vultu compositus ad calamitatem, hoc est, vultu compositus ad dissimulandam calamitatem. Idem I. 7. ἢ ἄρα σφάλλονται, sicuti labefactantur. Et: spravit Athenienses εἰ τὸ αὐτὸ προκρίτοντας ἄλλήλους, παρῆσθη, a se mutuo turbatum ita. Et: σταθόμεν, δ αὐτοῖς πρὸς τὰν ἰσὴν ἀπὸ ἁμῶν κλυτὰ τῆ βάλαντος ἐκείνη, vallum, quod ab ipsis (Atheniensibus) in mari defixum fuerat, vice portus conclusit. Pansania in Att. ἄντραλα ἰμενησάμενος, ἄποδοι, infelix habens sagittas.

Plutarchus de Pseud. : Ille, qui Socratem calce petitor, ἀνήχησε, stragulatua est.⁵ Idem I. 3. Symp. c. 1. ἀπὸ τῶ βασιλῆου τὰς πόλεις ἀναθεωρούμενος⁶ ἐπεσέφη, pro lauro serio rosas redimitus subsannavit. Diogenes Laert. Epicuro. Decuit Halonem circa Limum fieri, partim ἔβησε βιασάμενος⁷ τοῖς ἡμέτεροις [sc. τῶν ἀπὸ εὐλογίας ἀποφρονημένοις] partim etc. h. e. fluxu aliquo [quales ille Limum viduit] a causa aliqua externa in se coepto. Chrysippus apud Lactantium lib. 7. de divi. pram. c. 23. ἡμᾶς εἰς εἰ νότον ἴσθμον ἀπαικταστήμενος⁸ σχῆμα. Nos in eum, quem nunc habebamus, habitum restitutum ita. Lucianus Dial. Deor. 4. εἰ ἔβην μόνον ἔκαταρήμενος,⁹ decipitur; Et Dial. Deor. 17. γομῆ ὅσα οὐκ ἔχον ἄνω ἑκατάλιον¹⁰ ἀδουρία, non habebat, quo integeret in padore. Ib. τὶ εἰ ἀπὸ τῆ τοῦ σοῦ κάλλους αἰ βίος; quod juvenatur¹¹ tua forma boves! Et Morb. Dial. 1. ἐρήθη¹² καὶ τὰ πρὸς βαίονος, dicuntur et haec ad illos.

Strabo lib. 11. ταῖτα τοῦ ταύρου μίση ἀπερηγόρα παρ ἰσθίον πρὸς ἀρκτον, Haec tauri montis partes abrupte quodammodo inde versus spectantur. Et lib. 15. τῶν ἰσθμῶν τραπεζοῖσιν¹³ εἰς τὸ ἴσθμῶν βέβησε, Indo fluvio in alium alveum converso. Clemedes I. 1. ἄσπερ τὸν ἴσθμῶν τὸ σῆμα ἐξέβησαν, ὅσα καὶ τὸ ὄλεν ἐν ἐξέβησαν σῆμα. Sicut est corpus quod capit, ita et quod capi potest: vel, Sicut est corpus quod capitur, sic enim id, quod potest capere. Necesse enim est, quod ἐξέβησαν hic semel active, semel passive accipi, quod alias ab imperitis de hoc verbo negari solet.¹⁴

Diodorus Siculus I. 1. ἀπὸ τῆς Ἀραβίας κρημῶν κατεβήσαντας,¹⁵ versus Arabibus praeuptos scopulorum vertices, ut recte verit magnus noster Rhodomanus: tantum abest, ut de sententia hac, nescio cui, cesserit.

Et I. 2. αἰ εἰς θεοῦ κατὰ τὴν χροστῆμα μεταστρεφόμενος,¹⁶ Tamquam ad deos iuxta oraculum translocanda. Philarus epist. 24. ἴσθμῶ γὰρ σὺ μομφῆς ἐλογημένος ἰσθμῶν ἰσθμῶν, Vices mille rationes tibi relictae sunt. Aristoteles I. 1. Meteor. c. 12. et I. 2. Meteor. c. 5. πεπεγμένα¹⁷ ὄσα, aequae constritae, compactae. Aliquoties. Xenopholus I. 1. καὶ. Κύρου, πέτρα οὐκ κηρύσσεται, ἢ non¹⁸ ἀνομιχθῆναι. Et: ὅσα ἰσθμῶν αὐτοῖς ἐξολεθροῦσθαι,¹⁹ adeo quae ibat illis [armis, vitiis] armari. Et mox: ὅσα τῶ ἑκατάλιονος προκρίτοντας, sive sane armatus adsequitur. Et I. 3. de expedit. Cyri: ἔβην ὄλεν τῶν ὄλεν οἰκὴ ἐκλήροισι πολιτείας, ἢ ὄλεν κληροῦσθαι,²⁰ πλοῦσιον ἔβην, quom licet esse, qui nunc domi paupera Remp gubernant, huc translati divites cernere. Et I. 3. ἀσκαλαστήμενος²¹ τῶ εὐλογίας ἄσκαλα, revocati tuba discesserunt. Demosthenes Φιλ. α. πεπεγμένα²² τῶ Φιλίππου πρὸς γὰρ, Fixas esse res Philippo. Et Φιλ. γ. ἔβην ἰσθμῶν μὴ κηρύσσεται,²³ ne Philippus domo, h. e. e. suis ditione, concidetur. Et ibid. πρὸς ἑκατάλιονος²⁴ antequam armati. Ad quem locum Erasmus haec verba adscribit: notandum, Medios Aoristos primos, licet plerumque significationem habeant activam, tamen etiam passivam habere, saepe inventi: ita hic ἑκατάλιονος, pro ἑκατάλιονος.

Isocrates ad Dæmon. αἰ ὄλεν τὰς βίονας παραστρεφόμενος,²⁵ dolores voluptatibus copulati sunt. Plato, cuius elegantia illi quasi proverbio locum dedit, ut si Jupiter Graece loqui vellet, non aliter, quam Plato, locuturus diceretur, passim exempla habet, quorum aliqua ex unica saltem Epistola 7, huc adscribam. Si sciam, inquit, me alicui non persuasurum, ἀπὸ τῆς ἰσθμῶ: ἢ τὸν τοῦτον οὐκ ἔχρημα συμβουλεύσεται,²⁶ ad talem, licet vocatus, non accedo consularis: διαταράσσει,²⁷ ἢ, οὐδ' οὐκ αἰδῶ ἢ μοι: at coactus [quem ἀπὸ τῆς ἰσθμῶν ὀρῶν] neque si filius meus esset, venio. Et: ἰσθμῶ, ἀρχὴν βαλλόμενος τῶν γυγνόμενων πραγμάτων τῶν κρητύτων, initium jactum esse a quodam etc. Et: μὴ ταῖτα εἰ τραπέζης,²⁸ huc vero non conversus. Et: ὁ πατὴρ αὐτοῦ φέρου²⁹

¹ Unus effectus, ut quaedam etiam verbi Medii tempora passivam habeant notitiam. (p. 156.) Haec verba Passivo-Media vocavit Kusterus. (p. ead.) Sed verba, quibus hic passiva potestas attribuitur, plerumque omnia vim reflexivam, verumque alicuius mediæ, continent, hinc brevibus notulis extra limem ponere conabur.

² In his duobus exemplis ἔδωκεν et ἰστέον hand incommode redditur: conspiciendum se prebere. Ut adeo pertinent haec tempora ad alteram pons verborum mediæ, a C. Kustero propositorum p. 146. 147.

³ Nos verissime: quom se lavant et unxissent, vel, lavanda atque unguentis praebantur. Vid. p. 6.

⁴ Futura Media verum vim adverbium conversionis: id quod cum de hoc verbo, tum de reliquis hic loci addocet, observandum.

⁵ Nos ita: quom se ad imprudenterium conversionis, K. p. 18. 19b. ⁶ Medius, se coeposuit.

⁷ At non statim, ἑκατάλιονος κατεβήσαντας, cum verbo κελεύσθαι ἀπὸ: non tribuimus. Nam si id, quod vult vir doctus, dicturus fuisse historicus, ea non esset vana, sed ratione, quia hoc eodem libro, p. 304. edit. Webel. εὐλογίας, occurrit: τραπεζοῖσθαι τῶ ἀσκαλα: ἢ ἔβην ἀπὸ τῆς ἰσθμῶν κληροῦσθαι ἑκατάλιονος.

⁸ Verbi major: stragulatua se ipsum, fauces sibi intercluit. K. p. 10. 76. Ipsa haec exigit sensum orationis coherentiam.

⁹ ἢ εἰ est: eos, qui se redimiverunt. ¹⁰ Nos: foras se cogente, erumpente, eluctante. ¹¹ Vid. sup. not. 2.

¹² Locum habet vis vera media: quidam utilitatis, quom tractum caperent? etc. ¹³ Lege sup. n. 2. observata.

¹⁴ Ervix. sup. not. 3.

¹⁵ Hoc verbum loco passivo vitiosum, reflexivam etiam adhibere potest: ad sich fauen lat.; conf. Er. Schmid. ad Act. III. 21. 27b. (p. 135. 190. 197.) ¹⁶ Vid. sup. not. 3. ¹⁷ (p. 135.) ¹⁸ Quo sup. not. 2. scripsimus, huc etiam accenimodianda.

¹⁹ Nos: se agitare. Idem de conversionis conversionis loco. (p. 197.)

²⁰ Accusativus ex mente Kusteri: ex quo se hinc contulerunt. p. 16. 149.

²¹ Dubitat, ne numerato, C. Kusterus, an Aor. I. med. vim addunt passivam, p. 155. sq. Veritum igitur hoc verbum: revocari se passiv. vel, quom revocandos praebentur. Ita et alterum, quod consequitur, ἑκατάλιονος, antequam esse praerant, sive amparant. Add. p. 6. s. 51. Valeat certe Aoristi nominativum praecipua quædam veritate, quom in quibusdam verbis cum cura praeranda esse videtur. Sic in verbo τέρμα Aor. I. τέρμα activum seu transitivum habet vim. Aor. contra it. Lege imperativum usurpatum. Ex compositione etiam, ut in ἑκέρμα, sic eodem se modo habet. Nam ἑκέρμα significat, exortum, utrumque alium: sic ἑκέρμα, exortum me ipsum, vel vultus. Hinc nomen et acturum classicetum, et diversonum veterum tabularum scripturam confusum exempla. Mæris Atticæ Cod. 242. Bibl. Coislin. p. 485. Ἀποστολὴν μὲ ἰσθμῶ, ἀπὸ τῆς ἑκέρμα τῶν ἰσθμῶ, ἑκέρμα. Haec quidem verba in Olexonensi legitur editi.

²² (p. 135.) ²³ Vid. sup. not. 3. ²⁴ Vid. sup. n. 25. ²⁵ (p. 160.) ²⁶ (p. 145.)

²⁷ Forte aptius: at si me cogi debet passiv. seu, cogendum prebere, sicut hic nichil abest extra duas zingen lassen. Haec veritas, nisi me fallit opinio, elegantem reddidit ἀπὸ τῆς ἰσθμῶ: ἑκατάλιονος.

²⁸ Cf. sup. not. 2. ²⁹ Eleganti, ex sententia C. Kusteri: tributum sibi imperari, imperi passiv. est. p. 125.

ἵσταται εἰς τὴν βαβυλῶνα, tributum barbaris pendere coactus fuit. Et: ἢ ἄλλο γὰρ εἴρηκα ἀρξέω ἱερατεῖν, ad aliam formam imperii conversus fuisset. Et: oportet in civitatem senes (quales ibi describit) qui quinquaginta ἔτησιν καὶ τιμῶν ἐστὶ κέρεισταὶ ὀνόματι μετακλιπεσθῆναι, μετακλιπεσθῆναι ἢ ἱερατεῖν, precibus et honoribus quum maximis domo accessi, accessibus vero juramento astringi. Et: ποσειδῶνα δὲ τῷ λογισμῷ τούτῳ κατακλιπεσθῆναι, ἢ πολλὰ δεῦρος hoc praetextu obvelatus. Et sunt in eadem Epistola plura. Sic Ep. 3. εἰ δὲ ἀνακλιπεσθῆναι πατὴρ ἡμῶν πιστοῦσθαι, in omnibus a me persuasum iri.

Sed quid Platonis ut Jovis πλατωνίζοντος, eloquium suspicio? Praestat audire linguam ipsius Spiritus Sancti, qua Evangelistarum et Apostolorum ministerio usus est. Lucae 2. v. 4, 5. ἀνίστα καὶ ἱερεῖα ἀπογγράψασθαι σὺν Μαρκῶν, ut describeretur: tametsi quaedam exempla habeat ἀπογραφεσθαι. Aetor. 15. v. 22. 23. ἐκλιπεσθῆναι ἄδρας πύφαι, delectos viros mittere. 1 Cor. 16. v. 9. ἴδρα γὰρ μοι ἀνίστα ἢ μεγάλη, aperta est. 2 Cor. 5. v. 3. ἴδρα καὶ ἰδοσάσθαι, ἢ γυμνὰ εὐφροσύνη, si modo et induti, non videri reperitur. Ibid. v. 4. ἐπιθὲ εἰ δὲ ἰδοσάσθαι, ἀλλ' ἐπιδοσάσθαι, non exui, sed superindui. Aetor. 22. v. 16. ἀνακλιπεσθῆναι, surgens baptizare. 2 Cor. 10. v. 2. πῶτος ἐστὶν Μωσῶν ἱερατεῖον, baptizati sunt. 2 Petr. 2. 22. ἢ λουσαμένη, sus lota. Nihil nunc dico de Praetertis Mediis, ἢ γήρνα, γήρνα, γήρνασι, γήρνω, etc. ἰακωλ, ἀπὸ κωλ, perditus sum: quod licet saepe reddatur peri, sensus tamen magis, quam naturalis significatio vocis, ut saepissime solet fieri, exprimitur. Sic ἀποκωλῶσα, perditus. Nihil etiam de Aoristi secundis, ἱερίε, factus est, γηρίεσι, fieri, et similibus, aliis, quae infinitas tam in sacris, quam profanis scriptoribus passive reperitur. Quis non legit Jo. 1. v. 3. χωρὶς αὐτοῦ ἕγένετο οὐδὲν ἢ γήρνω, Factum est nihil, quod factum est? Et v. 14. ὁ λόγος σὰρξ ἕγένετο, caro factum est.

Quin imo non tantum in diversis locis modo active, modo passive significare Media verba reperuntur, sed saepissime etiam in uno et eodem loco, sive active sive passive reddantur, sensui tamen injuriam non inferunt: ut Demosh. Φιλ. α. ὄνομα ἰκίον παραταξιμένη, copias illi opponendas: vel, contra eum aciem instructuras.

Act. 8. v. 18, 21, et 2 Cor. 2. v. 23. ἀποταξάμενος, se junctus ab illis: vel, quum τῶν quasi pecularem ab illis facisset discedendo. Act. 21. v. 5. ἀποκλωσάμενος ἀναβαίνειν εἰς Ἱεροσόλωμα, sarcinis liberati, vel, quum sarcinas deposuissimas. Luc. 24. v. 49. ἵως εὐ ἰδοσῆσθαι ὄνομα ἱε ἰδου, induamini vel induati. 1 Petr. 1. v. 13. ἀνακλιπεσθῆναι τὰς ἐσφῶνας, cincti lumbos, vel postquam cinxistis lumbos. Ephes. 6. v. 14. περικλιπεσθῆναι τὴν ἐσφῶν: ἰδοσῆσθαι τὴν θάρακα. Et v. 13. ὀπίσθησθαι τοὺς πόδας.

Et sunt ejus rei apud omnes scriptores exempla infinita, quorum plura congerere, chartae angustia non permittit.

Imo desino in re tam manifesta, plura exempla adducere, quorum tanta copia est, ut eorum οὐδ' ἂν πρὸς ἐκαστὴν ἀρξέωσιν ἀρξέω, ut cum Hectore Homericò loquar. Quod iis subjectum volo, qui statuunt, Verba Media nunquam significare Passive. Quibus ego oppono contradictoria, Verba Media aliquando significant Passive. Quumque contradictoria duae simul vera esse non possint; mea vero tot auctoritatibus sit comprobata: sequitur, alteram illam falsam esse, ἀπὸ τῶν ἰδῶν.

Hujus doctrinae meae publicum hoc testimonium extare volui, cum, ut rationem ejus in hac parte reddere, tum, ut veritatem contra opinionem falsam assererem, tum, ut iis, quibus ἀκρωατῆρας Graecum accedere vel horror vel pudor est, opinionem istam falsam, si forte animo inusedit, eximerem: praecipue vero, ne tobles deinceps hoc inculare necesse habeat.

Rhapsodia vero XV^{ta} in titulum faciam σὺν θεῷ α. d. Martis. B. V. et Musas Graecas amare pergit. PP. a. d. XIX. Octobris anno aere Christ. CIΩΙΩCVI.

E. SCHMIDII NOVA ACCESSIO.

VERBUM καθίζω alias est ἀλλοπαθῆς, sive μεταβατικῆς, vel transitivum, et cum Accusativo constructum significat, sedere facio, colloco, constituo. Eph. 1. 20. καὶ ἰκάθισεν ἰατοῖν, x. l. collocavit, vel sedere fecit eum. 1 Cor. 6. 4. τούτους καθίζεις, Hos constituitis iudices. Hujus passivum et medium καθίζομαι significat neutraliter, sedeo. Matth. 19. 28. Καθίσετε καὶ ἡμεῖς. Sedebitis et vos. Quasi esed, collocabimini et vos. Luc. 22. 30. καθίσαντε ἐπὶ θρόνων, sedesatis super thronis. Ea enim est verborum ἀλλοπαθῶν, seu alia passivum vel qualitem inferentium, natura, ut in passiva et media voce significant ἀποσταθῶν, seu neutraliter: ut

Φαίω, apparere facio, ostendo. Φαίνομαι, apparere.
καθίζω, appropinquare facio, admoveo. καθίζομαι, appropinquo.
παύω, quiescere facio, sedo. παύομαι, quiesco.
μακρῶω, fatuam facio. μακρῶομαι, desipio.

1 Add. p. 256.
2 Id est: qui se accessi paterentur. Hac versio et verbi potestati, et ipsi rei, perquam est conveniens. K. p. 23. sqq.
3 Me obvelans. K. p. 30. 4 Sic apud Aristot. in Nub. v. 90. 996. στήματα, ἀπὸ τῶν προσώπων. Vid. K. p. 150. A.
5 Commode quoque vim servabivis verbis Median: κάθισμα, mihi persuaderi patiar. (p. 14.) Itaque vox haec est passiva, sed Media. Exempla haec N. T. plerumque nos jam in adjecta dissertatione nota enodavimus, antequam hanc oculis usurpavimus voluissimus.
6 Vid. K. p. 117. aeq. ubi versio melior habetur. 7 Quid oblati, quae nimis veritatis: qui delicti se passi essent?
8 Verbi nesci potest, aperiri est: ut Latini, occasio se obtulit. Cf. Th. Magister, p. 17. et L. Bos, p. 6. 9 Qui se induerunt.
10 Non exire, superinducere. 11 Baptizari te patere. (p. 108.) 12 Sacro se fonte alibi sicutant.
13 Que se lavit, vel, postquam se lavit. 14 (P. 155.)
15 Nec male: Nam ἰδοσῆσθαι est perdo. Unde ἀπὸ κωλῶσα, perdidit me, vel una voce, peri. Luc. xv. 6. εἰ περιδοῦν ἐπὶ ἀποσῶν, das Schenk, das sich verloren hatte. Nil, praeter linguarum dissimilitudinem, impedimento est, quod nimis haec reflexiva Media verbi notio primo statim aspecta perspicitur. (p. 101.)
16 Utinam vi in Gr. lit. quaedam praecipuas, doce ha praecleara cogitatione, vim Verbi Medii propriam, hoc est, reflexivam, ex actione et passione mixtam, summa, quae valuit, ingenii virtute, divinasset. Tunc reddidisset exultatum Demosthenis locum: copias illi esse oppositas, contra eum sese instructuras. Vid. K. p. 17. s. 42.
17 Nos, postquam se annexerat. 18 Accuratus: postquam sarcinas a nobis deposueramus. K. p. 72. sqq.
19 Inducatis vos. K. p. 109. 20 Cingentes vos, vel, vobis lumbos. (p. 107. 112.) 21 Cingentes vobis lumbum: indicantes vobis thesorem.
22 Id est, et corum omnes ne cendremis quidem navis asportare valeat. Latere hic θεοβόλαια ei, quibus, etiam me faciente, intelligit.
23 Rem ipsam bene, qui Gr. lit. sovit, in dubium vocare conditur. Habent verba Media saepius activam, interdum passivam, proprie vero reflexivam significationem. Ad quam enodandam necessaria erit ceterarum, quae hoc operculo cinguntur, dissertationum lectio cum cura instituida.
24 Axi uno novum est illud Q. E. D. etiam ad res Grammaticas accommodatum. Vid. Andr. Hellicus (Origines Dictionum German., ex Orlans Linguæ, Lat. Gr. Hebr. derivatarum, Hannover. 1620, 8. Th) reperitur Demonstratio antiquæ ac nativæ pronuntiationis Gr. methodo Geometrica conscripta, p. 371—387.
25 Descripti haec, quae commode se mihi obtulerunt, ex Comment. in N. T. in Matth. v. 1. f. 72. 26 Vid. sup. (p. 96. A.)

καίω, ardere facio, accendo.

επιτίω, ire facio, ablego.

κείνω, ardeo.

επιτίωμαι, proficiscor, et similia.

Alias est ἀνεπίω, neutraliter significans, sedeo, consideo; ut hoc loco, et Math. 13. 48. 19. 28. 20. 21. et in reliquis locis N. T. præter modo allegata, omnibus. Nisi Reciproce* velimus exponere: sedere facio me ipsum, colloco me ipsum. Sicut et Latini dicunt: Pallium rugat, scilicet se ipsum, h. e. rugas agit, vel habet.

CHRISTOPH. WOLLII

DE VERBIS GRÆCORUM MEDIIS DISSERTATIO;

EXEMPLIS CUM SACRIS, TUM PROFANIS, ITERUM ILLUMINATA.

ΕΥΝΩΜΙΑ.

Præmittitur iudicium de L. Kustero et Jo. Clerici sententiâ, quam de Verbis Græcorum Mediis cum erudio communicaverunt orbe. §§. I. II. Probabilis redditur ratio appellationis τῶν Μῆδων. §§. III. IV. Horum aliqua sunt Activo-Media, quæ exemplis et profanis §§. V. VI. VII. VIII. IX. et sacris N. T. illustrantur. §§. X. XI. XII. Rariora Medio-Passiva, quorum nonnulla, et externa et sacra, recitantur §§. XIII. XIV. XIX. et sacra N. T. documenta. §§. XX. XXI. XXII. XXIII. XXIV. XXV. XXVI. Quibus cum cura explanatis, ostenditur, quo modo verba etiam interdum Activa, cum in τοῖς Ἑσθ, tum in sanctorum monumentis, §. XXVII. et Passiva utrobique vim habeant reciprocam, idque vel vere, vel fictè, ut ἐπιτίωται. §§. XXVIII. XXIX. XXX. Ab hac postea tria in primis, ut τῶν γαίμων, Act. xiii. 48. §§. XXXI. XXXII. XXXIII. περιπαῖτες, Rom. vii. 14. §. XXXIV. et κερταριστῶν, Rom. ix. 22. §. XXXV. XXXVI. XXXVII. liberantur ac denique §. XXXVIII. in pauca confert dissertationem, quæ simul hic EXPLICIT FELICITER.

§. I. ERUDITOS homines in re facili ac plana sæpius non consentire, sed anceps ingenii certamen sibi invicem incidere, in vitio vel maxime ponendum esse, nemo sanus dubitavit. Nam quam omni, quam latissime patet, eruditioni hæc prora puppisque sit, ut veritatis unice ratio habeatur, perspicuum est, si qui de novis aliorum inventis atque conceptis de medio tollendis cogitant, multum hinc detrimentum rem publicam capere literatam. L. Kusterus, qui de verbis mediis, ac genuino eorumdem usu, primus, quantum equidem scio, ex instituto commentatus est, non satis ubique partite, definite, distincteque, fateor, suam hæc de re sententiam declaravit. Vim reciprocam, quam et reflexivam vocat, mediis verbis quo proprie vindicet, nihil intentatum reliquit. Eos, qui mox activam, mox passivam in attribuit potestatem, verba sibi dare, semel, iterum atque sæpius affirmat. At alibi tamen, verba activo-media pariter, et medio-passiva inveniri, haud largitur invitus. Hæc qui sagaci compositaque considerat mente, in animum facile inducit, ut credat, non constitisse sibi, necque ex omni parte secum ipsam consensisse Parisina Inscriptionum Academia sodalem. Jo. Clericus, Amstelodamensis insigne decus, hæc opera haud proletraria perlegit dissertationem, et in Bibliotheca sua, quam Gallico sermone exaravit, Selecta recusatam, non sine censura dimisit. Non solum vim istam reciprocam a Kustero mediis verbis assertam vocavit in dubium, sed ipsa verba dari media, negandum censuit. Eo consilio præsens, imperfectum, aoristos, atque futura ad passivam, et præteritum perfectum ac plusquam perfectum ad activam revocare formam, ingenii opæ molitus est. Conjecturas opposuit veritati. Gravior aliquid dicam: argumenta in medium protulit, quæ vim postremo in conjecturis loco esse possunt. Certus equidem sum, si vir, qui Paris. olim Academiam ornavit, sapientem studio diutius vacasset, seque adeo ad leges philosophicas adstrinxisset arctius, accuratem tractandi rationem ad causam suam orandam altitatum fuisse. Clericus solum, qui iudex sedere voluit, ab eorum sibi non cavito vitio, qui in loquii nimis acute philosophantur, in quibus tamen verba, sicut nummi, valent. Ingenio abutitur ad insidias cause præ se bona parandas, conclusione a posse ad esse, infirmo sine præsidio, munitus.

§. II. Ait enim, fieri potuissent, ut ea, quæ in mediis hodiè verbis reperuntur, tempora ab activis ac passivis, vel ob varianti studio, vel ob, nescio quam, separatam ἰδιότητα, vel denique ἰδιότητα ἔρα, ut alias omittam causas, recedat. Has autem, cetera si paria sint, non putat obstat, quo minus ea mediis verbis tempora, quæ activam quandam et passivam sibi adsciverit formam, plane sint una eademque. Dixit, ac si e tripodè protulisset oracula. Nec dubito, quin, si auspiciis hodieque supercesset collegium, in illud sine mora cooptatus fuisset. Sed vellem, ut conjecturis modum statuisset vir, qui librum de *Modo Conjecturis imponendo* rei critica necessarium iudicavit.¹ Ita rara sunt exempla hominum, qui exquisitam literarum scientiam cum eximia iudicandi facultate conjungant. Incredibilem habent artes, quæ ad humanitatem pertinent, animos alliciendi vim, ut, qui semel ad eas accesserint, eorum, quæ ad iudicii faciunt culturam, facile obliviscantur, solidaque rerum contemplationi, quam tristiorem censent esse, non multum pretii

¹ En, si soboles viro docto vis verbi Medii reciproca! Verum hæc est liberum nobis, utrum velimus istud reciproce exponere, necne. Ejsmodi verbum, quod vim habet vere Mediam, hoc est, reciprocam, ita quoque exponi debet. Cl. Kusterus, recentiori ætate, hæc non significavit tantum, verum etiam declaravit. Omnia ista, quæ Schenidius recitavit, verba in eo sunt numero; at Latini sua voce sæpius exprimit nostra, quando vis ista plurimum est verbis emittenda. Hæc res multis literatissimis fœderit hominibus, qui verbis mediis systema necesse affilioserunt, eam unam ob causam, quod in Romana lingua ista hæc exprimi interdum possunt. Sic ἔρα, apparere, spectari facio alterum: γαίμων, apparere facio me, spectandum præbeo me; id est una vice, apparere: (p. 15.) ἰδιότητα, facio accedere: περιπαῖτες, facio accedere me, id est, appropinquo alteri. ἔρα, cessare facio alterum: περιπαῖτες, cessare facio me, desino. (P. 101.) περιπαῖτες, fatum facio alterum: περιπαῖτες, fatum facio me, vel, desipio. Καίω, ardere facio alterum: ἀνεπίω, ardere facio me, non, caleo. Βαπτίζω, ire facio alterum: εὐτιμίζω, ire facio me, id est, eo, proficiscor. (p. 13. s.) Sic et ἰδιότητα, sedere facio alterum: ἰδιότητα, sedere facio me ipsum, hoc est, sedeo. (P. 14. 96. s.)

² Nolumus initio, si hæc Schenidii dissertationis typis iterum a me describeretur: tum vero, re aspicienti ponderata, mutavi consilium. Cum enim tota tractatio lecta perutilis esset, tum hæc maxime nova accessit antiquorum est testimonium reciproce verbi Medii significationis, idemque ab Ejsmodi viro profectum, qui, dum vixit, Gr. literas excellenter coluit.

³ Biblioth. Anc. et Mod. Tom. vii. Part. II. pag. 396. "On pourroit faire un Livre fort utile, qu'on intitulerait; De modo conjecturis impostocæ."

statuendum existimant. Equidem non sum ignarus, Clericum haud spernenda sapientiae praecepta habuisse percepta, ac luci publice exposuisse: hoc vero etiam explorato scio, ipsum non semper omni, qua decet, accurate in usum eruditionis ea convertisse, ingenioque interdum nimis, iudicio autem parum tribuisse. Absit vero a me quam longissime, ut horum dumvirovum eximia, quibus orbem sibi literatum dudum devinxerunt, promissa leviori censeam. Ipse potius, multa me, qua ad Lat. et Gr. literas referuntur, ab insidicis, non sine grati memoriae animi significatione praere feti. Non nisi ea haec in medium protuli mente, ut manifestum redderem, eos, suo quaque vitio, litis non adeo difficilis componenda causam mihi dedisse.

§. III. Esse in Gr. literis quoddam genus verborum, quae antiqui Graeci artis grammaticae doctores *μέσσι* sive *μεσσι*, Latini vero Media seu Communia dixerunt, res est adeo clara, testata ac pervulgata, ut non amplius in liteverat. Theod. Gaza et Petr. Ramus, ut alios tacitus praeterant, his, qui plura desiderant, facient satis. Ratio appellationis eiusmodi est, ut a positione petita esse videatur. Hoc etenim sensu τὸ μέσον in Gr. adhibetur sermone, ut id, quod in medio ponitur loco, designet. Sic Aristoteles, nomen mediū termini in syllogismis usitati enodatur, hanc accuratam, a paucis licet intellectam, illius reddit rationem: καὶ ἔτι, inquit, μέσον μέν, ὃ καὶ ἀπὸ τοῦ ἄλλου, καὶ ἄλλο ἐν τούτῳ ἔστιν, ὃ καὶ τῷ ἑτέρῳ γίνεται μέσσο, voco autem medium, quod et ipsam in alio, et aliud in ipso est, quod et positione medium.¹ Id sibi vult philosophus, terminum medium ideo dici medium, quod intra genus ad speciem medium occupet locum. Viri mentem acuti, quam obscurius declaratam, in Alexandri M. conclavi haud dubie clarius proposuit, operae pretium erit evidentissime interpretari. Exempli loco haec mihi sit propositio: Omnis stultus est pernixus. In hac, terminum stultus μέσσο sive medium esse, haec ipsa declarat collocatio, ad ratiocinandi artem accommodata:

	Genus	
	Eos	
	Res creata	
	Animal	
	Homo	
Proprium affectibus deditus.	Stultus	Oppositum Sapiens
	Species	
	Avarus	
	voluptati serviens	
	honoris studiosus.	

Ex hac tabula quis, etiam me tacente, solo oculo duce, perspiciat, terminum stultus in medio positum esse loco. Non ergo terminus μέσσο inde dicitur, quod medium concludendi sit, quae umbratillum quondam doctorum erat opinio; verum a sola ἴδιον vera nominis causa ducitur, si quidem Stagiram audias. Quamque adeo medius terminus intra genera et species loco collocetur medio, non potest ille non propinqua haec contingere cognatione. Circumspiciat nimirum omnibus, haec inde consecraria ducere licebit: E. omnia stultus est homo, item, animal, eus, res creata; sed homo est genus proximum. E. o. stultus affectibus est deditus. E. o. stultus est vel avarus, vel voluptati serviens, vel honoris auctori. E. quidam avarus, et reliqua, est stultus. Oppositum vero, quod modo, ut conclusiones auferem, adijci, negantem efficit consecutionem: E. nullus sapiens est affectibus deditus. Verum nihil attinet plures connectere ratiocinationes, quum philosophi sententia luce jam splendet clarissima.

§. IV. His jactis fundamentis, in proclivi erit ostendere, verborum Μέσσο sive Κοινά, Mediorum atque Communium, denominationem a positione petitisae grammaticos. Res evadet clarior hoc usuro ordine:

Activum—Medium—Passivum.

Omnia verba, quae re quidem vera media sunt, cum activis ac passivis, si temporum jam excitatorum terminationem consideres, nullo non tempore convenire debent. Sunt, quae cum activis, sunt etiam, quae cum passivis communia habent tempora, inque his adeo medium tenent locum. Ad significationem vero medi quod attinet verbi, ea vel activa, vel passiva, vel utraque simul, hoc est, reciproca seu reflexiva esse solet. Celebratissimus Kusterus primum verborum mediorum genus activo-media, alterum passivo-media, et denique tertium verba, et insigne eminentique aliqua ratione media nominavit verba. Atque hae tendit genuinis verborum usus mediorum, quem his vir in Gr. lit. praecipuus vindicavit, quemque ab Atticis cum maxime scriptoribus curatissime observatum contendit. Quo loco cum cura iterum monere consultissimum duceo, in verbis mediis grammaticum eorum formam prius spectandam esse, quam significationem investigetur. Id nisi sit, passiva verba cum mediis facile confunduntur, atque hac ratione quadrata miscentur rotundis: quae res et Jo. Clericum, et alios, dici non potest, quantum fecerit. Notio ac virtus verborum Mediorum, si originem eorum spes, reciproca fuit. Haec fuit prima vis, et nativitas eorum lepos, quem Attici auctores, si qui alii, diligenter tenuerunt. Postea vero, cum varias propter causas, tum maxime ob usum, (p. 17. 155. s.) verba etiam Media activam, nec non passivam, adscivere potestatem. Nos hic cum Sam. Clarkio, acutissimo Iliadis Homericæ interprete, plane consentimus. (p. 243. s.)

§. V. Activo-Media, quae Cl. Kusterus (p. 154. sqq.) recenset, quaque nos adauximus, atque a Deponentibus nota quadam arte distingimus, sunt, exempli gratia, ἐξέρχεται, ἐργάζεται, πόρεται, ἀνδράνεται, δόξαται, γένοιται, ἵσταται, περιέρχεται, δίωμαι pro δίω, ἰσθλαται, δισθλαται, καταστραμωμαι, itemque futura, quorum presentia sunt activa, φαίσομαι, κηρύσσομαι, καταθέσομαι, λήψομαι, ἕρῃσομαι, ἀπαγγέλωμαι, τιθήσομαι, ἀκούσσομαι, militaque alia. Profana sum initio recitaturus exempla. Hoc modo Aristophanes, veteris comediae princeps, idemque scriptor ἀττικώτατος, dicit, Ran. v. 465. γινώσκω τῆς δίρας, tenta, vel si mavis, pulsa janaum, Th. Magistro v. κότεν πῶν δίρας, interprete. Graeci enim verbo γινώσκω pro experiri, tentare perquam venuste intendam utuntur, ut Sophoc. Antig. p. 255. ed. H. Stephani:

——— ἵππύκου γινώσκω,

i. e. ut σχῆμα habent, ἀπειρήσαν τῆς διᾶ πρὸς μαντίας, expertus sum divinationem per ignem. Pindarus etiam aliquoties hac metaphora usus est; ut te docet Schmidus ad Pyth. ix. p. 337. Add. L. Kusteri eruditae ad allegatum comici locum nota.¹ Idem antiquae Graecae comediae decus περιγίγνοιτο pro πείσο in Vesp. p. 598. (πρωτικὸς λόγος περιγίγνοιτο,) proverbii usurpat loco de iis, qui suo ipsorum vincunt damno. Quod ut a Scholiaste juncti fuit annotatum, ita et Platonem, Demosthenem, Xenophontem, ceterisque Atticis

¹ Prior. Anal. l. i. c. vi. p. 138. edit. Operum in B. C. 1313. LXXXIII.

² γινώσκω significat etiam cibum capere, vesci, non gustare tantum, sic Xenoph. Anab. d. 101. τάς γε γινώσκω, his vesci. Cf. Act. v. 19. xx. 11.

auctoribus, constat. Demosthenes adv. Tim. p. 637. ἅπαντα ἐπιγρησάται τὰ ἐπιβλήματα, omnia, quæ debentur, enarrare, itemque, εἰς δ', ἐν ἑαυτῶν ἀπὸ τῶν καταγρησάται, ad quid ea singulariter ut assu, dum ait, duo, in quibus forma media inest, verba, ἐπιγρησάται et καταγρησάται, sententia adhibet activa. Suppletur hinc Aristophanes Ἰλλυδῆς τὶ, id est, εἰς τὶ, vel εἰς δ', τὶ ἐγρησάται, Plut. v. 21. Ez. Spanhemio atque Kustero commode docentibus. Phrasis ἅπαντα, hoc est, κατ' ἄλλω τῶν χρέω, vel ἅπαντα, vel ἐπὶ, vel ὅτι, ἐπιγρησάται, Nub. v. 35. loco usure pignus capere designat active.

§ VI. Solent Græci, maxime Attici, verbis Activo-Mediis sic uti, ut aut diversas ab activis notiones expriment, aut easdem, et nihil, nisi copiam φράσεως, significant. Sic Activum ἴσκα, et Medium, ἰσκαίωμαι, apud Atticos idem designat, nempe, accusare aliquem crimine. Th. Magister, p. 49. ἴσκα τὸν ἄνθρωπον κτήριον, φρον κατηγῆν. Aristoph. Eq. v. 367. ἰσκαίωμαι εἰς ἄλλους, Timiditatis agam te reum. Idem eadem fabula, v. 440, ubi Schol. ἴσκα καὶ φρόν, inquit, ὁμοῖον ἐστὶ τῶν καταγρησάται καὶ τῶν ἀπολογησάται. Ἐίσκασι μὲν γὰρ εἰ καταγρησάται, ἔφρασι δὲ εἰ καταγρησάται. Evolv. L. Bos, p. 16. ed. Franeq. Nihil notabilius est verbo γράβω, quod, pro diversa constructione, diversam quoque significationem recipit. Γράβω σοι, scribo tibi, literas ad te mitto: γράβω σε, pingo te, effigiem tuam facio: γράβωμαι σε τὸν θεόν, accuso te aliquo crimine. Sic: ἰσοστασία: αὐτὸν ἰσκαίωμαι καὶ προδοσία. Vid. Th. Magister, p. 39. et L. Bos, p. 13. App. Alex. Bell. Syr. p. 182. Eadem vero potestas passiva quoque voci subicitur. In Medio dicunt Attici, γρησάται τὸν τῶν παρανόμων, accusare aliquem criminis violatorum legum: unde ἡ γρησὶ τῶν παρανόμων, actio violatorum legum. Utuntur idem passiva etiam voce: γρησάται τῶν παρανόμων, accusari violationis legum. Hinc Photium illustro facile, Cod. CCLIX. p. 1480, 46. Καὶ γρησάται ὑπὸ τοῦ Διόδωτου παρανόμων τῶν ἡσέλιωματος, ἀπίστον, id est, quumque decretum a Diodoto violatarum legum esset accusatum, absolutus est Demosthenes. Verba hæc ex vita Demosth. a Plutarcho adolescente conscripta, p. 317. Opp. Demosth. T. V. edit. Basil. f. delibata sunt. Nexus etiam historiae indicat, quale istud fuerit decretum. Schottus, uti, Accusatusque a Diodoto violatarum legum, mox absolvitur, vertit, et fidem interpretis, et constructionis, et artis grammaticæ violavit leges. Nec vero φράσι, decretum proscriptum esset, verti debet, quoniam aliud est, proscribere, aliud accusare. Ceterum hinc voces, γρησάται et ἀπίστον, ad se invicem referuntur, ita quidem, ut illud accusatum, hoc autem absolutus est, designet. φρόνισι apud Atticos dicitur reus, id est, accusari, reus esse: ἀπίστον γὰρ, vel ἰσκαίωμαι, ille dicitur, qui absolvitur. Utrumque hoc verbum Aristophanes habet, cujus locos recitavit Cl. Bos ad Th. Magistrum, p. 41. ubi et σόχλια conferri jubet. Ammonius: ἀπίστον ἐστὶ δ' ἀπίστον καὶ λυδὸν τῆς κατηγῆς. Quod in commemorata Demosthenis Vita dicitur, ἰσκαίωται, viciet, istud Photus ἀπίστον, eodem sensu, quem Ammonius munit declaratio. ἀπίστον, κατ' ἄλλω τῶν ἄλλω, effugit poenam. Hanc ἄλλω supplet Atticorum princeps, Nub. 167. 1150.

§ VII. Tria ejusmodi medio-activa verba in uno hoc inveniuntur Epigrammate, ἀρχίστα, παυσάμην, Ἡρώτα.

Εἰ τὸν δεινότατον ἐν ἱερῷ ἦδον Ὀλυμπεῖν,
Καυλῶν λήνας σὺν ποτὶ καὶ Σατύρῳ,
Ὅσοι ἐπὶ τρυφήν Πολύδαξ ἀρχίστα κίονα,
Ὅρῃα κατὰ τραγικὸν τῆμα μισοσπῆλαι,
Παυσάμην ἔχον, αἰεὶ ἐν ἑαυτὸν στήθεσσι Ἥρῃ.
Ἐπίστον Σίμωλον, Βάκχον ἰσκαίω δ' ἔπειτα.

Hæc verba Bened. Averanius Florentinus, in Pisano Lyceo literarum humaniorum Professor cl., ita reddidit Lat.²

Si talis quondam sacrum venisset Olympum
Oxygus Bacchis cum Satyrisque deus,
Qualem saltavit Pylades mirabilis arte,
Dum movet ad tragicos corpora docta modos;
Deposita Juno dixisset protinus ira:

Mentitur Semele, Bacchum ego nam peperi.

Auctor hujus epigr. in Pyladem, pantomimum quemdam, qui Augusti vixit ævo, elaborati, Boethus est, poeta Tarsensis, qui eadem vixit ætate, et qui in certo poemate victoriam, quam Marcus Antonius atque Augustus a Bruto et Cassio abstulerant, decantavit. Equidem non ignoro, Strabonem malum portam, et malum iudicem civem, hunc approbasse Boethum, et quædam eidem parum honorifica enarrasse: at hoc tamen certum, epigramma allatum hand esse malum. Collaudat in eo saltationem Pyladis, atque historiam Bacchi, ejusque cum Bacchi Satyrisque instituta oblectamenta. Ait, Pyladem adeo commode scienterque saltasse, ut, si Bacchus eadem arte intravisset in cælum, Juno iram fuisse depositura, neque ipsam Semeles, sed suum filium, dictura. In φράσι ἀρχίστα κίονα, casus quartus expresse adjectus vim verbi mediæ indicat activam. Eandem dilucidatur Averanius, opportune observat, Lamos etiam, saltare aliquem, pro, representare alijus actiones in pantomimorum saltatione, dixisse. Ita Ausonius epigramm. LXXXIV.

Daphnen et Nioben saltavit Simius idem,

Ligneus ut Daphnæ, saxeus ut Nioben;

eo quod hic pantomimus Daphnes in arborem, et Niobes in statuum lapideam representaverat mutationem. Juvenal. Sat. vi. 63.

Chironomon Iedam molli saltante Bathyllo.

Quum hic, pantomimos aliquoties commemoraverim, eos paulisper describam, illis, qui hos antiquos ignorant homines, aliqua ex parte gratificatorum. Ex eo hi ducebant nomen, quod artificioso corporis motu omnia propemodum imitarentur. Tanta vero eorum saltatorum erat dexteritas, tantum in artificio suo vis et facultas; adeo omnes adfectus expresserunt, et res gestas et fabulas factas oculis quopammodo subiecerunt, ut, tacito corporis motu, cujusvis elegantis poeta; vel historici facundi eloquentiam prope adæquarent. Quocirca dicitur Barbarus, quum ad Neronem Imp. legatus venisset, et pantomimum saltantem spectasset, emissimis a Nerone precibus contendisse, ut sibi aliquem daret hujusmodi saltatorem, quo per eum cum finitimis, gentis suæ linguam non intelligentibus, loqui posset. Artifices illi, etsi vultu, oculis et statu corporis, motuque res ob oculos ponebant, plerumque tamen significabant manus, χερσίνων, eo nomine, hoc est, manibus sapientes, a Lesbosæate Mitylenæo appellati. Quid? quod Demetrius, philosophus Cynicus, quum

¹ Epigr. Gr. lib. i. Epigr. Ixix.

² Vid. cum Opera Latina, et in his Dissert. in Pisana Academia habitas, T. i. Diss. xvi. in Asthol. p. 42. s. Add. Ja. Clericus, dans sa Biblioth. choisie, T. xlii. n. iv. p. 27. sqq.

³ Lib. xiv. p. 674. ed. Par.

saltarem aliquando pantomimum spectaret, eo spectaculo est adeo delectatus, ut Graecis verbis exclamaret: Audio, homo, que exprimis, non solum video, planeque mihi viseris manibus ipais loqui. Artem quam laudaverit ejus familiae sectator philosophus, quae haudquamquam cujusquam studium solet laudibus extollere, magnam habuisse admirationem spectaculum, extra controversiam puto collocatum. Non eruit haec, a loco propositoque licet aliena sint, iis, opinor, lectu ingrata, qui mecum ubivis, quocumque in campo versentur, literas amant elegantiores. Dicam adhuc quaedam de hinc illis, quae in Epigrammate continentur, versibus (p. 286.). Nemo dubitat, quin *φειδῶναι τὰ τὰ*, mentiendo fallere, decipere aliquem, activum sit medium. Sophocel. *Edip. Colon.* p. 296. ed. Antw. 1579. 12. *οὐκ ἔδωκάν μοι ὄδον σε*, nihil te mentiendo sefellit. Herodian. 11. 7. 2. Julianus repetebatur καὶ τὸς στρατιώτας *φειδῶναι*, et milites mendacio delinisse. Joseph. A. 1. 111. c. xi. fin. *φειδῶναι τὸν ἄδρα*, sefellerat virum. Quod vero ad verbum *παύσασθαι* attinet, istud nunc reddo: cessare faciens se, vel desines iram. Medium etenim *παύσασθαι* est vere Medium, hoc est, reciprocum. (p. 101.)

§. VIII. Æschylus *Agam.* v. 237. *παρ' ὄδῳ αἰῶνα παρήνεις κ. τ. λ. θεῶν*, nihil æstimantes vitam castam. Pindarus *Nem. Od.* vii. 101. *παρ' ἄλλας ἔρχομαι*. Notetur hic utrumque, præter vim verbi mediæ activam, unius λέξεως separatio, τῆς αἰῶνος dicta, et Atticis haud inusitata. Illic nimirum *παρήνεις*, hic vero *παρ' ἔρχομαι* conjungendum. Hujus quidem figure sexcenta in promptu habeo exempla. Nunc vero locum Photii aliquem hinc clariorem reddere, satis habeo. Cod. cexxxxiii. p. 1121. 9. *οὐ γὰρ ἀρρήθεις τὴν ἀρχὴν, ἀλλ' ἰκανὸν ἔβησας (αὐτῆν)*, non vi egressus es regno, sed tampe sponte abjecisti illud, *ὡστὶς τῆς ὑπερόπτης, κατὰ τῶν παιδικῶν (βασιλικῶν) σου τρυφῶναι βουλόμενος*, tanquam aliquis superbus contentor in regio apparatu luxuriantis voluisti. Ubi *κατατρυφῶναι κατὰ τρυφῶν* scissum, cum gignendi causa, designat luxuriant; ut Gregorius *κατατρυφῶναι τὸν λόγον*, luxuriant in stylo, dixit. Schottus hanc rem non perspexit, nec quisquam alius, qui Photio, tergumante Minerva, adesse sustinuit, omissis τὸ ὄ το μὴ, nec non βασιλικῶν in παιδικῶν commutatio, descriptorum vita sunt; quæ critica artis peritorum præterent meminem. Apud Aereopagitas, Demosthene adv. Aristocrat. p. 413. auctore, is, qui, postquam aliquem cordis postularat, mendacii convictus erat, τὴν ἱστορίαν ἰστοροῦμενος τὸς αὐτοῦ παῖσι καὶ τῷ γένει, perjurium inferebat suis liberis, ac genti universæ. Athenis, qui in capta carissimorum, ut uxoris, liberorum, jurabat, eos adducere, quos manifestior imprecatio fieret, publica tenebatur lege; quæ de re idem adv. *Coron.* p. 693. perhibet testimonium: *φασὶ γὰρ, αἱ, παρατρυφῶναι τὸς παῖδας αὐτῶν, κατὰ τούτων ἡμῶν δόξαι κ. τ. λ.* Andocides *Orat.* 1. p. 221. *ἰπποχρηστὸν εἶναι μοι πολλὰ κάραθῶ*, multa prospera mihi jurandam servanti Orati. Atticus, cum jam aliquoties citavi, orator, adv. *Timoth.* p. 604. *ἔβησας αὐτῶν*—*εἰ ἔτι βούλεις εἰς τὸ ἄσχυρον αὐτοῦ κ. τ. λ.* rogabam ipsum apud arbitrum, an adhuc servus ejus esset Æschro? Sunt hæc omnia, quæ, attuli, verba *μῆσαι*, quæ rei aoristus primus in illis hodieque usitatus argumento esse poterit. Vim autem, quam habent, activam constructo probat, quam et sexcenta alia ejusdem generis extra litem collocant verba. Sic *Lysias Orat.* xix. p. 295. *ἡξαυτῶν μὲν καὶ ἡμῶν; ἀντὶ μὴν ἰπποκρίτων ἀντιφάσεις πείθετε*, rogamus vos, ne nos, qui integra fama sumus, ignominia notetur. Quam quia ita sunt, Clerico ultro nos libenterque damus, verba activa ac media quædam, ut *ἰπποκρίτων* et *ἰπποκρίτων*, *λοδοῖος* ac *λοδοῖων*, *λίται* et *λίτασαι*, *παρασκευάσαι* et *παρασκευάσασθαι*, *βίβας*, *βίβης* ac *βίβηται*, *φολάσαι* et *φολάσασθαι*, hisque similia, ad eandem interitum rem designandam converti. Verum suo janijam loco (p. 235.) viro clarissimo satis fecimus.

§. IX. Verbum *πεφύσθαι*, quod cum quarto casu usurpavit Xerophon, nemo, nisi grammaticæ ignarus alius, mediis verbis annumerabit. Inde vero, quod passivum accusandi casum, κατ' ἑλληνικὴν προσηγορίαν δὲ, secum consociat, verba quoque media, eadem συντάξει occurrentia, ἑλληνικῶν necessario continere, non nisi invita concluditur Minerva. Plura jam eam in rem (p. 93.) disputavimus. Dicant Graeci, id quod Amstelod. sibi flagitat criticus, *παρασκευάσασθαι εἰς* vel *εἰς μάχην*, vel *παρασκευάσασθαι μάχην*, tum *φύσθαι* hæ *συνώμασι*, vel *parare* se ad pugnam, vel *parare* pugnam, Latina donanda erunt civitate. Utraque conversio a media natura verbi haud aliena erit. In *φύσθαι* autem nimis frequenter obvia si quis ubique ἑλληνικῶν confixerit, is quidem, si omnium, meum tamen, non feret punctum. Quod reliquum est, hoc simul, præterent Kustero, puto effuscis: hæc activo-media cum illis, que Deponentia Latini vocant, haud incommode comparari verba. Ego vero præterent his adjecto dictis, duplicia hæc ratione Græcorum fore deponentia. Alia etenim forma incedent passiva, ut *δύσασθαι*, *ἡσθῆναι*, *βούλομαι*, *ἰβουλόθην*, *εἶμαι*, *ἤϊόν*; alia habebunt median, ejusmodi sunt exempla adducta; alia denique utramque habebunt. Priora cum Latinorum deponentibus omni ex parte convenient (p. 154.): ultima vero inter *ἀνώμαλα*, quæ grammaticis commemorant, inveniuntur: ut *ἀλάσκαμαι*, unde aor. I. pass. *ἰλάσθη*, et aor. I. med. *ἰλάσθην*, misericordiam exercui, derivatur. Rectius dicam: copiosa oratio flagitat tempora diverse formæ: ut, *δύσασθαι* in passivo *ἰβουλόθην* habet, et in Medio, *ἡσθῆναι*, et utriusque formæ eadem subjecta potestas. Ejusmodi verba, hujus quidem rei ratione habita, et Deponentia sunt, et Activo-Media. Ad Activo-Media *τιμαρῶσαι* cum *ἡμανόν* conjunctum haud dubie suo quodam jure pertinet. Hinc notissima illa Menandri fabula, *ἰωνίας τιμαρῶναι*, se ipsum puniens vel crucians, inscripta; ex qua expressa est ea, que hodieque inter *Λατίνους* eodem extat nomine. Consimili ratione Lucianus in *Dial.* p. 32. edit. Cl. Tib. Hemsterh. *τιμαρῶσθαι ἑαυτοῦ*, dixit, ubi addenda nota, p. 43.

§. X. Sed mitto reliqua. Jam cum ab aliis, quæ ad hoc argumentum pertinebant, rebus, tum maxime a profanis verborum activo-mediolorum exemplis, ad Sacra, ordinis, quam mihi ipsemet scripsi, lege ita jubente, veniendum erit. Haud sane pauca in sacris Novi Fœderis tabulis invenies: horum vero quatuor, quorum aliquos momenti sint, satis mihi erit in medium attulisse. Primum legitur *Math.* xi. 12. *ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν βούλευται, καὶ διαταχθῆ ἀπεκλεισθῆναι αὐτῶν*. Erasmus, Beza, Grotius, Hammondus, et alii magis nominis exploratores, τὸ βούλευται reddunt passive: vi occupatur, vel invaditur. Miror, eos, quæ mentis erant perpicacitate, ad vitiosam tautologiam haud advertisse animum. Alio eandem loco enodavi.* Vis idcirco

* Simili nōtatur Hesiodus *Aeræus* poeta, in *Asp.* v. 447. ubi Pallas indicat, Marti non licere Herculei, Jovis quippe filium, interficere, nec interficere ipsa circumferre.

Ὁὐ γὰρ τὸς θεῶν ἐστὶν ἀπὸ λατῶν ρεύειν εἶναι.

Nampe enim tibi fas est inclita arma detrahere Herculei ostium. Hic loci verbum *ἀπεκλεισθῆναι* separatio extat.

* Hieron. L. Amstel. CXCXCXII.

* Vid. Index vocum Menandri, apud veteres, et in Photii *Lexico* MS. sine nomine comœdiæ occurrentium, quom illis Fragmenta sibi ceterum adjecto Jo. Clericus, voc. *τιμαρῶναι*. Ex hoc, quod Oxon. extat, *Lexico*, Ven. Senec. mens, C. F. Boergerus, quom illi agerit, Menandri et Philonem voces excerpserat: tum vero cum Leon. Argemontio communicavit editore. Vellem autem, ut casum valentem dicitur, rei Clericus, qui in præfata Philonem imagine, ex *Clavio*. Augustino p. 114. *φιλώμενος*, *βούλευται*, *ἀπεκλεισθῆναι*, et *συνώμασι* in *συντάξει*, ubique collocaverit. Nam licet in Latina lingua « Græcorum in *σ* longum committeret, istud tamen in ipsa quædam Græca fieri oportere, namque, fateri, legi observatum.

* In *Dis. de Regule* herm. καὶ τῶν ἰπποκρίτων sive *συνωμάτων*; *Usu et Abusu*, Sect. II. Can. I. p. 15. 84.

activa verbo *βασιλεύει* multo citr convenientior, ut alia omnium *βία* regio celestis, alia vero *ἡ*, qui tum temporis vivebant, hominibus, hic attribuitur. Regnum celeste si quasi adhibita perirumpit inadivide hominum animos, hique etiam invasores rapiunt istud. Sic Luc. XVI. 16. dicitur, *πῶς εἰς οὐρανὸν βασιλεύει*, quo sensu *εὐσεβήσεται εἰς τοὺς οὐρανούς* Plutarchus in Numa dixit. Vocula *εἰς* hic expresse additur, quam alibi omissem reperimus. Themist. Or. 1. de Roman. p. 9. A. *βασιλεύει τὴν τῶσαντι τῆμῶν*, honorem illum per vim usurpat. Arrian. Diss. Epict. 3. 26. 303. Diod. 19. 714. Verbum hoc in his nomenclandum, quae ad actionem et passionem significant. Antiquum Apollonii enarratorem hanc in rem cito testem, qui ad l. i. v. l. hanc notavit: *περικτακτὰ βῆματα ἴστω, ὅσα βῆματα καὶ πόδες ἰσχυρίζονται, οἱ δὲ βασιλεύει, ἐκρούσει, σφραγίζονται*. Ultra valeat, ex orationis coherantia, iudicii ope limati, utisse judicandum. Vid. Cora. Adam. Observat. philol. theol. p. 138. §. XXI. Nervos activae non incidit virtuti M. C. Wolfburgius, dum in Observat. sacro. N. T. p. 49. hoc movet dubium: 'Si enim vi ultro irrumperit regnum colorum, quo modo violenti aegonistae illud rapiunt? Cui hunc in modum sine negotio faciam satis: homines *βασταλ* viribus irrumperendi, quae ipsa natura desunt, in aeternum carituri forent, nisi ex regni celestis et pollicitationibus progus emissis, et mediis gratia efficacissimis, eisdem omnes consequerentur. Licet igitur regnum divinum ultro irrumperat, homines tamen ultro irrumperere, nisi diviniore Spiritu adjuvi, non valent. Quare regnum, cuius efficacia homini vires invadendi largitur, in oratione jure meritoque prius collocatur, quam hominum, qui vitibus demum instructi regnum invadunt, injiciatur merito. Passivae si faveas potestati, quaequam via tautologiam evitandi otiosam inenda sit, equidem non perspicio. Regnum colorum invaditur. A quoniam? a *βασταλ*. Sunt, qui idem rapiunt. Quam? *βασταλ*. Nonne eadem res in uno eodemque iteraretur commate, diversa modo forma grammatica, altera passiva, activa altera? Antecedat ergo saluta medium, cuius vis in mentes hominum penetrat tanta omnino est, ut in eandem ipsam quasi irrumperendi virtute hinc doneatur abundantissima. Quo magis mirari convenit, ven. I. C. Wolfium, quo nemo alicuius acrius iudicat, in Curis philol. p. 195. hoc ita commemorasse dubiolium, ut validissimum illud presidii habeat loco, quo fiat, ut cum activa virtute actum conclamationeque sit. Addam non nulla, quae mentem Servatoris Opt. Max. accuratius definiunt. Bina nimirum in his expresse commemorantur: 1. causa, hoc est, Evangelium enuntiatum, 2. effectus, id est, acceptatio Evangelii. Prior propositio haec est: Regnum dei, quod nuntiatur, vi perirumpit hominum animos. Sensum hunc fixum esse cupio: magnam habet convincendi virtutem et efficacitatem, qua homines tanquam coguntur incomparabili regni Messiani, N. T. munera recipere. Idem, re sapienter putata, Luc. e. XVI. 16. dicit: *ἡ βασιλεία τοῦ θεοῦ ἐκχυρίζεται*, id est, regnum Dei, quo nomine bona N. T. evangelica designantur, potenti cum virtute praedicatur. Hic sanctus historicus exprimit antecessores, hoc est, enuntiationem religionis Christianae: S. autem Matthaeus consequens, id est, vim, quam illa praedictio animis quasi infert, salutarem. *Ἐμψαν* verbi *βασιλεύει* illud *ἀναγκαστο* Luc. XIV. 23. apte concinneque illustrat. Verum et si *ἔγω* auctores vim persudandi et convincendi, quae verbis fit et oratione, illi tribuunt voci. Joseph. A. J. 6. 14. 3. *ἰδούσατο καὶ συνήπεισαν*, coegit et persuasit, eleganter coniungit. Diogeni l. 88. *βασταλμένος* ille dicitur, qui ineluctabili verborum virtute victus et coactus est. Hoc etiam sensu Cicero, castissime Latinitatis arbitri, cogere dixit, in Bruto c. LXXXII. p. 669. T. II. ed. Verburg. Conf. *ἔλιαν*. V. H. 13. 32. Nicetas in Alexio Comen. 3. 5. 332. de *ἀποδείξειν βασταλμένους*, demonstrationibus convincentibus, loquitur. Altera propositio exprimit effectum regni praedicti salutarem: et violenti rapiunt illud. Equidem *τῶν βασταλ* nomine eos proprie intelligo homines, qui aetate *domini* in altos violentiam exercebant, ad seque rapiabant omnia, hoc est, publicanos. Hi aucte, vi ista *εγυρατα*, sancta fidei vi, bona J. C. ad se rapiabant. Equidem haud scio, an quidquam haec sit enodatione certus ac potentius.

§. XI. Alterum N. T. exemplum *εἰσαρῶν* nobis praebet, quod Act. III. 21. invenitur, in his verbis: *ὅτι οὐκ ὤρανον μὲν εἰσαρῶν*. Duo hic accusativi ambiguitatem pariunt, ut in illo oraculo: *Αἰο*, *τε*, *Ἐακίδα*, Romanos vincere posse. Hic uti plane incertus es, utrum haec valeat sententia, Tu potes vincere Romanos, an vero haec, Romani possunt vincere te; ita hoc loco dubius ancepsque, primo quidem aspectu, eris, utrum sensus sit: *ὁ Ἱεροῦδης εἰσαρῶν ὤρανον*, an vero hic: *ὁ ὠρανος εἰσαρῶν Ἱεροῦδου*. Verum activa *ἡ* verbi *εἰσαρῶν* media verbi potestas, in simili *φράσει* apud τοὺς *ἔγω* auctores usitata, omnem tollit *ἀμφιβαλλῶν* ex vocum positione coartam. Ita enim Euripides, *εἰσαρῶν ὠρανος*, ades occupare, Alcest. v. 817. ubi servus ad Herculem sic loquens inducitur: *Ὅχι ἴδμεν ἐν δέσπῃ εἰσαρῶν ὠρανος*, non venisti opportune has ades occupatum. Demosthenes, *Ἀμφιβαλλῶν εἰσαρῶν*, Amphipoliam occupare, non veritus est dicere. Optimus hinc emanabit sensus: Quem oportet caelum occupare, tanquam regiam ipsi destinatum possessionem. Convenit haec cum Paulina *φράσει*, 1 Cor. xv. 25. *ὅτι γὰρ αὐτὸν βασταλέουσιν*. Adversantur igitur *φράσει* et constructioni Theod. Bezae et Seb. Castellionis Latinae conversiones: Quem oportet caelo capi. Nam ita *εἰσαρῶν ὠρανος* τοῦ *ὠρανος* dicendum erat. Nec tamen verbum *εἰσαρῶν*, in media quidem forma, passivae crebrius accipi facile credo. Passivae quidem forma, Act. xv. 4. *ἀπεδείχθησαν ὑπὸ τῆς ἐκκλησίας*, et Sirac. xxxv. 20. *ἐνεχθήσεται*, passivam nemo derogabit significationem. Verum de eo jam non queritur, utpote quod nemo in controversiam vocavit. Ut adeo ven. Wolfius, dum l. c. p. 1060. his quidem exemplis passivam notionem denegari haud posse contendit, andabatur more pugnare videatur. An media vox *εἰσαρῶν* passivae usum capiat, id quidem nonnullis visum est dubium. Equidem ipse nondum eam extra litem positam existimo. Locus etenim Pindari, *τῆς γαῖς ἄρχῃν εἰσαρῶν ναυαγίας*, incertus est: certe *ἄρχῃν* legit Loucerus, contra quem, exilia levisque ponderis sensus, quod movit Er. Schmidius ad *Πολ. J.* p. 190. Add. illa ad Act. III. 21. f. 796. Ceterum in re quidem ipsa nihil, si quid ego iudico, peccavit Castellio, Servatorem caelo captum esse, in sua existimans conversione. Nam, ut tacitus praeteream, cap. l. 9. nubem subduxisse Jesum de oculis discipulorum, dicitur commemorari: etiam, praeter Syrum Interpretem, antiquitatis nota haud incelebrem, reverendus olim CPolitanae ecclesiae praesul, Jo. Chrysostomus, vir ob styli Attici cum Asiatica *βελότιον* permisti elegantiam proferens admirabilis, in eadem haeresi fuit, dum rem active enuntiat: *ὁ ὠρανος εἰσαρῶν*. Eandem seculum est versionem Theophylacti, Achridia, primariae Bulgarorum ecclesiae, antistes. Th. attente Beza, quoniam ex ea dicitur: ratione localem Christi hominis in caelo inclusionem, *τῆ ὑπερῆσαν ὠραλῶν*, elicere voluit, notari utique meretur. Contortala haec est ac minutula, quam ex *φράσει* non nisi invita dextere Minerva, conclusioncula. Atque in hoc quidem momento litum vertitur casus, quae, seculo supra decimum sexto, Bezae inter, atque Nic. Schneccerum, agitatae sunt, quae vero, voce media dextre explicata, sine negotio dirimuntur. Sed haec de re alibi verbosius.

¹ Hinc cum defendi in Diss. critica de eo quod polichrum est in Latina sacri codicis versione a Seb. Castellione adnotata, quae Biblii ejusdem sacro, Lipsiae nua primam cura edita, praemisi, f. xx.

² Homil. ix. in Act. Apost. col. xxxviii.

³ Explie. p. 49.

§. XII. Tertium nobis documentum Rom. iv. 4. 5. offertur, ubi vox media *ἐργαζομαι* bis sensu legitur activo. Denotat enim hic idem, ac, Bona opera, spe merendi mercedem, exercere. Ejusmodi homini τὸ ἐργαζομαι, bona opera ex spe facienti, ut iustitiam coram tremendo Dei tribunali mercedis loco ablaturus sit, ἡ μισθὸς ὃ ἀργίζεται κατὰ χάριν, ἀλλὰ κατὰ τὸ ἐπίπλασμα. Namque ἡ μισθὸς mercedem designat debitam meritumque, qualis servis ac militibus stipendium merentibus pro merito datur. Quo sensu vocabulum ab Hesiodo, Demosthene, Xenophonte, Isocrate, aliisque adhibetur. Ut sacra, Matth. xx. 8. Luc. x. 7. Jac. v. 4. aliosque tacita locos. Fadae autem gratiae, cujus praecone se divinus exhibuit D. N. J. C. orator, πιστεύοντα, et τὰ μὴ ἐργαζομαι, hoc est, sancta opera, omni meriti abjecta opinione, studiosissime colentem, postulat. Quartum medio activum, idemque sacrum, erit verbum, τὸ ἔργασαι, quod de Servatore Phil. ii. 6. adhibetur: οὐκ ἄρραγμα ἔργασατο τὸ ἴσον ἰσα θεῷ, Non rapina habuit loco divinum cum carne communicationali majestatem. Nimirum ex antiquitate Romani licem hoc capit oraculum. Solebant duces Romae gentis triumphantes, utpote quorum cuique erat—pulchrum digito monstrari, et dicitur, Hic est,—reges ac principes, purpura, summe tum potestatis indice, spoliatos, traducere, eosque ut devictos et ab imperio dejectos, publica ignominie exponere, ostentare habere. Id quod Matthaeus i. 19. et Paulus ex usu antiquo, παραδειγματίζω, Col. ii. 15. et θριαμβοῦν appellat. Erat olim victoribus solemne Romanis, ut hostium ostentarent exuvias, eadem circumferrent, et, victoriam declaraturi, erigerent. Cui rei sunt indicio tropaea, quae hostium spoliis ornata in antiquis natis hodieque videre licet. Achilles, heros invictissimus, Hectoris victi prostratque cadaver pro muros Iliacos circumaque, ostentationis causa, circumferbat. Livius auctor est, in triumpho C. Flamini Cos. Gallica spolia ante civium oculos tanto numero translata, ut postea Bello Panico sex milia hominum his fuerint armata. At Sclavorum noster, antequam sublimis abire, licet ἡ μαρτυρία θεῷ esset, tamen communicata cum carne divinum gloriam, praedae ab hostibus devictis reportatae non habuit loco, neque, victorum more Romanorum, ostentavit, semperque usurpavit, sed ab usu ejus perpetuo, prout coelestis quidem Patris sui volentes, humilisque hujus vita conditio tulit, ultra libenter sese abstinent. Rem ipsam, quam eximius J. C. orator hic docuit, secretam in altera Theologiae nostrae Moralis parte, quam nuper sacrae et erudite tradidimus civitati, p. 359. cum cura exposuimus. Plurima alia occurrunt exempla ei, qui sacrum N. T. codicem nocturna diurnaque versabit manu.

§. XIII. Passivo-Media, quae nos jam ad se vocant, verba, ut et activo-media, dudum agnovit Eustathius, Archiepiscopus Thessalonicensis, idemque Homeri enarrator sagacissimus, cujus haec sunt verba: εἰ γὰρ Μίτρα ἱεραφοτιζοῦναι ἢ ἱεραλὸς τῆ ἱεραφίας: ideo Media vox dicitur, quia aliquando utriusque naturam et significationem induit, nunc activa, nunc passiva, Παραβδλ. f. 1846. lin. 30. Sic Euripides Helen v. 359. ἐπέβρασι, hoc est, ut Σχολία habent, ἀπὸ δουρῆσται, μίσις ἀπὸ παθητικῆς, auctore Jos. Barnes ad h. l. Nemo est, qui perspicat, nos hic viri docti, cum honore causa nominavimus, insidere vestigijs. Ejus est verbum Enstathii versio Latina. Ejus etiam est Futuri Medii in Passivum commutato: quia quidem in re vetustum interpretem praesentem habuit. Equidem mahi vocem ἱεραφοτιζοῦναι, utriusque verbi, et activi et passivi, participem esse, Latine vertere. Sententia doctissimi explanatoris haec est: Media actionem cum passione mixtam exprimitur, hoc est, vim habent reciprocam. Euripidis certe vox Media, ἐβρομαι, si quid equidem judicando valeo, potestatem tenet vere Mediam, ut sensus sit, Extendam me. (p. 19. a.) Atque hunc sensum exigit et ipsa res, de qua hic agitur, et reciproca etiam, quae sequitur, dicendi ratio. Idcirco autem de re ipsa non erit dubitandum, verba nimirum passivo media reperiri. Neque Kusterus abouit, in primis tempus formas mediae futurum passive usurpari; (p. 156.) ita Sophocles, ipso citante, ἐβλάστησεν, ἀπὸ τοῦ ἐβλαθῆσται, Aristophanes σταβήσεται, pro σταβηθήσεται, πείσεται * pro πεισθήσεται, Euripides λήσεται pro ληθήσεται, μισήσεται pro μισηθήσεται, φρουρήσεται pro φρουρηθήσεται, ἀλώσεται pro ἀλωθήσεται, στιθήσεται pro στιθηθήσεται. Dicit vero aliquis, Poetae eam significationem, quam propter metri necessitatem quidlibet audenti aequam sibi potestatem concedant, haud esse vitio dandam; contra vero solite orationis scriptores ab ea se abstinent. Falso Parisiorum annotavit ornamentum, hos etiam futuro medio, rarius licet, ad eundem plane modum usum. Apud Xenophontem καταλύσεται pro καταλυθήσεται, ἀποφασίζοιτο et ἀλώσεται pro ἀποφασιγήσεται et ἀλωθήσεται, πολιορκήσονται pro πολιορκηθήσονται, legere licet. Addit, aor. I. forma med. usum in passiva significatione rarissimum videri; quum Demosthenes ἀπολυθήσεται pro ἀπολυθήσεται, et ἐκλήσεται, loco κληθήσεται, nescio quis spud Plutarchum usurpaverit. Verba dantur, quae et activo-media et passivo-media simul sunt, quorum tria ex Apollonio §. VIII. excerptimus interprete. His annumerat ἄγγραμι ad exitum Euripidis locum Jos. Barnes. Ita Strepisades, Aristophane interprete, fatetur:

Τὸ γὰρ τίκασι, χρηστῶν τε δυσκολοτάτων
ἄγγραμι, φέρομαι, τὰ χρέματ' ἰνυχράζομαι.

Nam ab usuris malis et usurariis quam difficillimis, agor, feror, et bona mea misere oppignero, in eleganti dramate, quod Νεφέλαι inscribitur, v. 239. s. p. 67. ed. Kust. quamquam passiva hic notio potior esse videatur. Ubi tamen verbum ἰνυχράζομαι medio-activorum augeat numerum. Quia eadem forma, meo quidem iudicio, idem extat verbum Concion. v. 663.

Μὴ λυδοῦσθαι, μὴ ἰνυχράζομαιν φέρον.

Non conviciari, non oppignerantem bona auferre. Puto etenim, κατ' ἄλλοις quartu casus, τὰ χρέματα, ex antecediti dramate supplendi haec exponenda. Homerus Π. P. εὐνοί κερσάμενος καὶ βυδῆς, vino expletus, et dapibus; quosquam τὸ κερσάμενος etiam, qui se implevit, Latine verbi possit, atque adeo, ex vi Medii verbi propria, sic verbi debeat. Verum haec hactenus, quae ad usum verborum quorundam mediolorum passivum rariorem pertinere videbantur.

§. XIV. Neque hujus verborum mediolorum generis in sacris novi pacti monumentis deesse exempla, crebrior me docuit eorumdem evolutio. Erunt quaedam eximia, quas, in medio positas sequens versiones, ex majori deligam numero. Act. iv. 21. ἐστὶ τὸ γέννησι, de eo, quod factum erat. Act. vii. 20. τὴν βασιλείαν τοῦ θεοῦ ἵδμεναι διὰ χρεμάτων κτήσασθαι, munus divinum censuisti pecuniis comparari. 1 Cor. vi. 11. ἀπολυθήσασθε, abluti estis. 1 Cor. x. 2. πάντες ἱδανθίσασθε, omnes sacro lavacro abluti sunt. 1 Cor. xvi. 9. ὄρα μοι ἀνάγει μεγάλη, janua mihi aperta est magna. 2 Cor. vi. 1. τὸ στόμα ἡμῶν, os apertum est. Ephes. vi. 14. περιζωσάμενοι, circumcincti, ἰδανθίμενοι, induti, com. 15. περιζωσάμενοι, calceati. Hebr. vii. 23. πλείονες εἰσι γέννησι ἱερείς, plures

* Ita Senatus Romanus, auctore de Legat. Polybio, Rhodios voluit καταλυθῆναι, hoc est, interprete Is. Casaubono, publicare ad exemplum.

§. XIII. 14.

† Potest etiam Media forma hic valere: declarabit sese, wird sich offenbaren.

‡ Nihil hic apertus et concinnus ipso Medio est verbo: permiseri mihi patiar, sen, merem geram et obsequar. Vide p. 236. sic Xenoph. Κορ. Αὐθ. Α'. 2. πείσεται, obtemperabo.

§. Non est, cui hoc ipsum vim vere Mediam adhibeamus. Sensus est: ostium me reddam. Vid. p. 108. 245. Cetera lecter eruditus ipso sub iudicio vocet. Cl. Kusterus hoc retulit et ἀφίενοι. Vid. praef. nostra prior.

facti sunt sacerdotes. Argumento hæc erunt pauca, in verbis interdum mediis vim incense passivam. Neque Kusterus infitias ixit, preterita perfecta verborum mediourum activam ac passivam non raro sibi vindicare potestatem. Sed de hac viri celeberrimi opinio clara restant dicenda.

§. XV. Vere, κατ' ἑξῆς, proprie eminenterque Media ea sunt verba, quæ præter terminationem mediam, vim reciprocam seu reflexivam per se ipsa, et suapte continent natura, adeoque actionem cum passione mixtam, prægnanti quasi sensu, sed nativo eo, et origine primo, designant. Nihil enimvero interest, quomodo demum ratione actio admisceatur passioni. Græci hæc verba media ἀντιστοιχία vel ἀντιστοιχίδια vocant, eaque de hominibus, qui vel a se ipsis, vel ab aliis, volentes aliquid patiuntur, adhibere solent. Egregius hæc in rem locus apud Philonem Judæum, libro de Caino, ubi oves, pelles, et alia actione carentia, sensu passivo dicitur κείσθαι, οὐδὲν ἑνεργῶν ἢ αἰνῶν, πάσων δὲ μόνον δὲ ἑρίων, at hominem, qui se suapte sponte tendendum præbet, atque hoc modo actionem aliquam admisceat passioni, sensu medio κείσθαι perhibet, ως ἀντιστοιχίδια - ἐπιθήσει παρήσαν ταύτην, ἀνακρίσας τὴν ψάσων τὴν ταύτην, p. 121. ed. Paris. Hujus scita secutus videtur Origenes, de verbo πείσθαι agens, quod sibi persuaderi pati significat, Lib. VI. contra Celsum, p. 315. Edit. Cantab. Spencer. Ostendit hic Presbyter Alexandrinus, vim et actionem verbi divini ac sacri oratoris, recipere se pati debere hominem, qui audit. Ἐπιθὲ τὸ πείσθαι ἀσκητὸς τῆς καλλωπίνας ἀντιστοιχίδιας ἑαυτοῦ, ἀλλόλογοι τὸ κείσθαι ἀδρακαῖον, ἑνεργῶντα τὸ παρήσαν ταύτην τὴν κείσθαι ἐὰν ταῦτα οὐ μόνον εἴηται τῆς τοῦ πείσθαι ἑνεργίας, ἀλλὰ καὶ τῆς (ὡς ὅτις ἰσχυρῶς) ὑπεταπεινωσῆς τοῦ πείσθαι, ἢ παραδόχῃ τῶν λεγόμενων οὐ τοῦ πείσθαι. Αἱ ταῦτα οὐ παρὰ τὸ μὴ δύνανται τὸ θεῖο πείσθαι λακτῶν τοῦ μὴ πειθαίμενος μὴ πείσθαι, ἀλλὰ παρὰ τὸ ἔκλειουσι μὴ ἔδρακαῖον τῶν πτωχῶν; λόγους τοῦ θεοῦ κ. τ. λ. "Quoniam verbum πείσθαι ex his verbis, quæ ἀντιστοιχίδια vocantur, unum est, sicut κείσθαι dicitur de eo, qui se tendendum præbet: (p. 6. s.) ideo est opus non solum persuadentis opera, verum etiam eo, qui se persuadenti obsequenter præbet, et, quæ ab ipso dicuntur, recipiat. Itaque non dicendum est, id persuadentia Dei vitio fieri, quin persuadentur ei, qui persuadentur, sed in eis residere culpam, qui fide dignos Dei sermones haud recipiant, nec persuaderi sibi patiuntur." Conferatur hic et, quæ supra (p. 28.) de hoc verbo notavimus. Vide etiam Menagium ad Laert. Lib. vii. Sect. lxiiv. Conveniunt hujus generis verba, ut eorum distinctius explicem naturam, cum Hebræorum conjugatione hitpael, virtutem quoque reciprocam experiente. Hanc majoris, ut puto, momenti rem dignam judicavi, in ejus contemplatione, separatim versare. Cui quidem rei maxime mihi nova, quam præmissis, prefatio servit. Orientales igitur populi quam singulari hæc vim expriment formæ, quare media verba, eadem potestate instructa, ex libellis expungenda videantur grammaticis, id quod Cl. Clericus pro virili contendit, causam equidem perspicio haud sane ullam. Inducant ea plerumque antecedentes formæ, activa nimirum atque passiva: quæ si usitate sint, tunc vera media forma, usum etiam receptæ, significatio per se facile hinc intelligitur. Jam vero hæc nulla potestate esse alia, quam reciproca, hoc est, actionem inter et passionem media, sive e utraque potius conjuncta. Poterit vero vis illa reflexiva vel expressa esse, vel occulta, quæ studiosè diligerentque venanda. Ex quo perspicuum fit, Kusterum, qui Gr. in literis, dum visit, adeo excelluit, ut antefereatur huic nemo, pauci pares putarentur, haud sine gravi causa, verborum mediourum a verbis activis et passivis differentiam in v. constituisse reflexiva. Nemo, præter antiquissimos Græciæ auctores, Atticos Atticistasque, hæc propinam verborum illorum curatus in usum convertit virtutem.

§. XVI. Clariora sunt pariter, ac multo plura, quæ Kusterus ex optimis probatissimisque τοῖς ἑξὲ collegit auctoribus, exempla, quam ut vis illa verborum mediourum reciproca conveli diluere possit. Aliud est sane ἑδάσκα, doceo, aliud ἑδάσκωμαι, medium, quod vel se ipsum, vel alterum alicui docendum tradere (p. 118. s.) significat. Aristophanes utroque mediæ vocis utitur significatu. Ac prior quidem Nub. v. 127. occurrit, ubi Strepsades inquit:

Ἄντὸς βούλων εἰς τὸ φρονιστήριον.

Ipsæ me docendum præbebo, scholam philosophorum frequentans. Alter, v. 1341. ubi Strepsades pater de filio: ἑδάσκαρον σε, Te docendum curavi, vel alteri commisi. Ammonius: ἑδάσκα καὶ ἑδάσκατο διαφέροσιν ἑδάσκα μὲν γὰρ ὁ καθηγητὴς ἑδάσκατο δὲ ὁ πατὴρ συστήσας. Ad lucem confer Cl. Valcken. Anim. p. 70. Subject, his dictis, hunc ipsum comici locum. Th. Magister: ἑδάσκα ἀντὶς ἑδάσκαρον καὶ ἑρίων. Ἀρετοφάνης ἐν Νεφέλαις. ἑδάσκαρον ἄν σ', ἂ μίλι κ. τ. λ. Vid. Kusterus ad utrumque indicatum ejusdem dramatis versum.

§. XVII. Neque vero plane nova sunt, quæ de vero verborum mediourum usu tradidit academia Paris. adscriptus. Hieron. Wolfius jam olim in suis eruditus in Libanii argumentum Oratoris I. Olynth. Demosthen. annotat hæc commentatus est: "Different tamen (non semper, sed aliquando) sic ab Activis Media, ut illa eum, qui ipse facit aliquid, hæc eum, qui faciendum curat, significant, ut: ἡ βουλὴ ἑπέσκατο τὰς τριήρεις, senatus curavit facienda tremes, ὁ δίκταν ἑπέσκατο, faber fecit. "Ο καταφθορολογιστήριος, qui falso testimonio oppressit, ὁ καταφθορολογιστηριεύμενος, qui falsos testes subornavit. Καταδικάσαι judica, καταδικάσασθαι accusatoris est. Germani pro πείσθαι, machen lassen, interdum simpliciter machen, καταχρηστικῶς dicunt: curator i tribuentes, quod fit ab artifice." Vid. Demosthenis recogniti specimen, Basilicæ ex officina Hervag. A. p. C. N. CIJDIDLXX. ab hoc doctissimo curatum homine, quod mihi hæc scribens ad manus est, p. 326. Dum non semper, sed aliquando, hæc verbis mediis attribuit differentiam, in eo plane nobiscum facit. Nam non etiam passivam interdum, sæpiusque activam, iisdem vindicavimus virtutem. Ubi vero reciprocam illam notionem, quam et hitpaelicam dicere licebit, nativam verbis Mediis esse censuimus, ita hæc utramque pro adscita, nec immerito, habemus. Ejusdem indolis hoc erat exemplum, quod hæc annotandi causam ei dederat, ἑδωκάντο videlicet, quod, ipso quidem interprete, idem, quod ἑδωκάντο, ἐδώκεν, denotat. Formatio, scribit ille, media est, significatio hoc loco activa. Idem p. 327. seq. ad φέρειν, νέμον ἔνετο, hæc observavit: ἑτίμα νέμον, est, legem ferre, rogare, θέσειν νέμον, jubere, sancire, comprobare; hoc populus fecit, illud legislator Eubulus: τὴν θέσειν contrarium est τὸ λίσαι καὶ καταφθορολογισθαι, abrogare, improbare, repudiare legem." His Jo. Clericus, præter conjecturas ingeniosas, et ad speciem præclaras, opponit nihil. (p. 220.) Ἐσχινης in oratione contra Timarchum, præsentem Athenensium, et Senatus et populi, concione, habitæ, legum optinarum exponit causas, sive sint a populo approbatæ, sive a Solone magistratruque rogatæ. Primam utriusque legum generis, quantum ad earum originem attinet, hæc est, ut improbatæ occurrant. In hac Solonis populique leges animo consentire, collaudat orator. Itaque egregia pulcherrimaque orationis eci coherentia; neque mirum, quod mox θέσει, mox θέσικατὸ νέμον, ad easdem personas loquens, usurpet. Hæ enim, mixta erant, dum aliqua vis ferendum legum habebant, alique contra illas ferendas curabant. De Demosthenis et Euripidi φέρειν idem, si rem ipsam bene putes, erit judicandum. (p. 81. 131. s.)

§. XVIII. Ἀγροῦναι γυναικας, et ἀγειν γυναικας, hæc utraque φέρειν, quoniam a se invicem re ipsa differant, verissimum etiam, quod activum inter atque medium, in hac quidem locutione, intercedit, discrimen extra litteram ponunt omnem. Illa enim, ducere uxorem in matrimonium, hæc vero, ducere, suam, vel alterius etiam, uxorem in

aliquem locum, velati in urbem, hortum, significat. Sic Ellanus *ἀγρεύας γυναικας* eo, quom indicavimus, sensu, ut vi. 4. xii. 1. xiii. 10. 33. adhibuit. Contra vero de picta Laidis imagine, quam Eubatas secum Cyrenam deportavit, verba faciens historicus, eum dixisse narrat, se *ἀγρια Αἴλαια*. En pulchrum ambiguitatem! Laus volebat, ut Eubatas decerneret, se ducere uxorem, *ἀγριας γυναικας*; hic vero *ἀγριας* cum malebat. Cf. praeter indicem, fragmenta Elliani à Joach. Kuhnio edita p. 782. voce *ἀγριας*. Alia dicendi ratio, quam ex Menandri fragmentis citavit Clericus, *λαρβάνων γυναικας*, quoniam in hac active et media forma ejusmodi haud invenitur *ἀγριας*, huic nostrae irrito plane conatu opponitur. Sed cumam licet agat Th. Magister, qui Clericum Gr. literarum cognovisse vicit. Hic vero in *ταῖς ἑσπέραις Ἀρκάδιον Ἐσλογάριον*, p. 1. hac notat: *ἀγριας γυναικας, εἰς ἀγρια, ἔργον λαρβάνων*. Ubi L. Bos p. 1. observat: Docet hic Auctor, non recte dici *ἀγριας γυναικας*, sed dicendum *ἀγριας γυναικας*, pro *λαρβάνων*, sive *λαρβάνων εἰς γάμον*. Agitur nimirum de illa mandote, quam puriores et *Ἀρτικαίρων* scriptores, et qui alii, in deliciis habere solent. Hi etiam dicunt *ἀγριας τῶν αἰσίων*, ut Apollod. III. 5. 6. p. 106. Luc. xiv. 20. addit *γυναικας*, nec non Lucian. Timon. I. 126. Clericus, vir clarissimus, itidem frustra se torquet, vim *ἀγριας*, *ἡέβης τὰ ἑσπια*, medie nervos incisurus. Non erravit antiquus Thucydidis interpres, quod L. H. paulo post initium, ad *ἡέβης τὰ ἑσπια* notavit: *ἀπὸ τῶν περιβιβαίων ἰσχυρίων*. Praevидit etiam sagacissima mente, ineptum videri posse, Thebanos urbem occupaturos non induisse arma: *ἀσπίδας γὰρ οὐκ ἔμελλεν πολέμους ἔσσαι, ἀλλὰ τριαικλίνας τὰ ἑσπια*. Quod ut conciliat, pergit: *τοῖς δὲ ἑσπια, ἔτι ἐν τῇ ἑσπια τοῖς ἑσπιατοῖς ἀπὸ τῶν δὲ ἑσπια τῶν πολέμων ἔδωκεν, ἰσχυρίων*. Res circumstantes huic explanationi non inutili patrocinantur. Thebani, circa primum somnum, Plataeam cum armis intrabant. Simul ut venirent, aedant ipsi Plataenses nonnulli, Naucleides, et qui cum eo erant, de quo per exploratores haud dubie compertum habebant, portas omnes patefacientes. Inque clam, nulla posita custodia, in densissima noctis caligine, per apertas portas in forum ingrediebantur. In quo, quum, ut res ipsa loquitur, nulla prius eos urisset necessitas, *ἐπιδραυον*, qua in via modo portaverant, arma, *ἔβησαν τὰ ἑσπια*, et ne hoc quidem nimium concertandi consilio, verum amicum potius compositionem suscipi, quam se sine negotio impetraturos prospiciant, cujus et participes reddebantur. Eandem *ἔβησαν, ἔβησαν τὰ ἑσπια*, mox iterum conspicio. Si *ἔβησαν ἀπὸ τῶν ἀσπίδων*, prout *δὲ Σχολιασταί*; p. 149. annotavit, collocat, causa huic nostra novum capit praesidium. Tunc enim designavit, a se abijcere arma. Cf. Roux. xiii. 12. Nihil autem in linguam usitatis est, quam ut simplicia compositorum adhibeantur loco. Verum separatum in hac *ἔβησαν* dilucidanda jam postumus operam. (p. 38.)

§. XIX. Sat multa, quae usum verbi mediū reciprocum probant, exempla in Kusteriana reperuntur dissertatione, quibus plura ipsemet adieci. Ea limatori et mentis et aurium iudicio ponderata mandasse memoria, Gr. literas amantem poterit neminem. Augeri etiam ab eo poterunt, qui in legendis optimis probatque notae scriptoribus cum cura versabuntur. Adhuc verbum *χαρίσασθαι*, quod, sui copiam facere amanti, designat Aristoph. Equit. v. 514. ubi de arte comica, tanquam de femina, perquam venuste loquitur, quae multos quidem habet amatores, sed paucis sui facit copiam. Sunt enim *πειρῶν* et *χαρίσασθαι* rei amatoriae verba. Illud, feminam tentare, sollicitare, deique concubitu compellare, hoc vero amatori copiam sui facere significat. Evolve. Priscianus, qui L. XVIII. col. 1198. huic in medium attulit locum, itemque Pindari, vatis Graecorum Lyrici, scholastes ad Pyth. B. v. 78., nec non vetus ipsius comici ludati enarrator.

§. XX. Afferam nunc, missis ambagibus, illustrata Sacra, qua in promptu mihi sunt, *Ἀντιπροσβόλια Verba*, quae, voce a Kustero semel introducta, Reflexiva sive Reciproca non immerito dixeris. Matth. xxvii. 5. Judas, *δὲ προδότης*, seipsum suspendisse his dicitur verbis: *καὶ ἀποδόξασα ἀπὸ γῆρας*. Et abiens se suspendit. Hoc enim sensu in profanis probatoris nota aetioribus istam seipsum invenit vocem, doctissimi homines, quos ceteri Wolfius ad h. l. commendavit, nullis doctis exemplis: ut nihil de his dicam, quae Cl. Kusterus (p. 10.) recitavit. Ad eandem quoque *ἔβησαν* illustrandam multum attulerunt adjumenti ea, quae Jac. Perizonio cum Jac. Gronovio de hac voce intercessere, lites. Huic etiam interpretationi omnium commodissime adaptatur Lucae narratio, Act. i. 18. 19. ubi *περὶ γῆρας*, precipitatus dicitur *δὲ προδότης*. Sic etenim suspensio antecedit erac, et ex eminenti loco prolapso se precipitavit, consequens. Omnem rem scite delineavit N. Tillemontius, dans ses Mémoires pour servir à l'Histoire Ecclésiastique, ed. Brusell. τ. 10. 2. c. 1. ubi Tom. I. Part. I. p. 57. ita commentatur: *Il alla se pendre et s'étrangler: et étant ensuite tombé sur le visage, il creva par milieu du corps; toutes ses entrailles furent répandues par terre.* Et in notis subjectis, not. xxix. p. 237. sq. addit: *Quelques nouveaux Interprètes font diverses questions sur la mort de Judas, et semblent ne vouloir pas qu'il se soit pendu, comme porte le Texte Latin de S. Matthieu et de S. Luc, mais qu'il a été suffoqué par la violence de sa douleur, ou par quelque espèce d'asphyxie.* Nous ne voyons point de difficulté à suivre simplement le Texte de l'Ecriture, étant aisé qu'après s'être pendu, il soit tombé sur le ventre, et soit crevé! Omnia haec, ipso morti D. N. J. C. consecrato die, contigisse, ex Matthaei historia concludit idem elegantissimus vir ingenii. Ceterum de morte *τῶν προδότην*, erudita Th. Ittigus collegit in H. E. prim. select. capit. C. vii. Sect. v. §. XXXVII. p. 461. seqq. Matth. xxvii. 59. solium medium verbum *ἐπιμαρτυροῦν*, inter se partiti sunt, notat: sacer autem historicus *ἐπιμαρτυροῦν χάριν* adiecit pronomen reciprocum *ἑαυτοῖς*. Id quod verbis interduum mediis accedere, I. Kusterus sub fin. sect. II. lectores suos commonefaciendos existimavit.

§. XXI. Matth. v. 42. Servator suos prohibet amicos aversari *τὸν δόλον ἐπιμαρτυροῦν*, volentem mutuum accipere. Ut enim activum *ἐπιμαρτυροῦν* mutuum dare pecuniam, ita *ἐπιμαρτυροῦν* mutuum, facere sibi mutuum pecuniam dari, vel, si major breviusque Latine, mutuum pecuniam accipere sunt sumere, designat. Matth. xi. 17. *καὶ οὐκ ἐπιμαρτυροῦν*, et non plaxnitus. *ἔβησαν* in activo est tundere sive percutere alterum: at *ἐπιμαρτυροῦν* in medio, se vel pectus suum in hictu tundere seu percutere; id quod Latini unica voce plangere exprimitur. Luc. viii. 52. *καὶ οὐκ ἐπιμαρτυροῦν ἀδελφὸν* legitur, hoc est, omnes plangendo lugebant eum, *καταπέμψαν ἰσχυρίων*. Nam *καταπέμψαν* τῶν, cum quarto casu, sensu quodam praegnantem argenteum, significat, *καταπέμψαν τοῖς τῶν*, plangendo lugere aliquem. Luc. ii. 1. 2. *ἀπομαρτυροῦν* et com. 5. *ἀπομαρτυροῦν* notat se vel nomen suum in tabulis censendum praebere. Ubi curare vel praebere vim mediū activam, describendum vero se censendum, passivam illius continet vitium, vid. Kast. Sect. ii. n. 2. p. 117. Res ipsa, quam hic descripsit Lucas, ex breviori Romano dilucidanda. Commemorat nimirum ille *ἀπομαρτυροῦν*, qui ad *πίστας τῶν ἐκκλησιῶν*, hoc est, ad omnes orbis Romani provincias, pertinet. Loquitur historicus divinitus creditus ex ipso Romanorum more. Hi etenim, rebus secundis se victoriosius armis elati, superba sibi arrogabant nomina; praesertim quum regibus, quae nomen sub potestatem redegerant, formidolos essent. M. T. Cicero, consul Romanus, de Jul. Casare L. IV. ep. vii. eandem in sententiam loquitur: *Ἐjus potestas, quam venenur, terrarum Orbem complexa*

¹ Idem *ἐπιμαρτυροῦν* ad Xenoph. Exp. Cyr. I. 56. applicat Cl. Hatchinson, se vincit, *τυραν* nominatum de eo dici, qui armis suis indutus consistat. Meum hic et Cicero, licet nulla Praenomen odii praesententur, infestis tamen animis inter se jamjam excoerant; idemque sententiam armis et erant deponenda, qui se ultimum tenuerunt, interpretatur.

est. Act. xviii. 18. *κατέβαλε τὴν κεφαλὴν*, postquam sibi tendendum curaverat caput. Ita *χειρῶν* et *χειραῖς* eodem sensu occurrunt, facere se tendendum, vel, tendendum se præbere.

§. XXII. Act. xxvii. 1. *ἐθέλει μὲ δόξαται αὐτοῖς χαρισάσθαι*, Nemo, erga eos gratosum se præbiturus, me illis tradere potest. *Χαρισάσθαι*, quod se gratosum alicui exhibere, vel gratificari, *χαρὴν καταδίδωμι*, com. 9. designat, sensu hic prægnantius ponitur pro *χαριζόμενον τῷ δέοντι*, *παροδόντων τὴν εἰς ἀπόλην*, gratosium sese cuiquam præbendo aliquid supplicio tradere capitali. Cf. com. 16. ubi additio vocum *εἰς ἀπόλην*, verbum *παροδόντων*, quippe quod cum eis persæpe, at Matth. x. 21. Luc. xxi. 12. Act. viii. 9. xxii. 4. 1 Cor. v. 5. 2 Cor. iv. 11. coniungitur, in media forma *χαρισάσθαι* occulta quadam inesse virtute, dubitare sinit neminem. Jo. autem Millius, theologus Anglus, verba sibi dedit, quod voces, *εἰς ἀπόλην*, quas tamen non nisi in paucis non extant Codd. MSS., interpretamenti esse loco insertas, induxit in animum. Sic media etiam forma Rom. iii. 4. si quid iudicando valeo, in hac obtinet formula: *καὶ κέρως ἐν τῷ κρίνεσθαι ἐγὼ*, ut vincas, quam iudicio contendis, seu discerptas, et iudicandum te sponte offers. *Κρίνω* enim, iudico, *κρίνομαι*, in passivo, iudicor, invitus nempe, seu volens volens: quam in sententiam criminis tui capitalis *κρίσασθαι*, invito, nolentes volentesque, iudicari dicuntur: at *κρίνομαι*, in medio, iudicio se sponte offerre, tumque iudicio discerptare, sive contendere significat. Hoc modo Thucydides, scriptor Ἀθηναῖος, *ἔλαχ κρίσασθαι*, iudicio discerptare, L. I. c. xxix. usurpavit. Idem Lib. vi. p. 429. *ἔπειτα τὸ πρὸν ἔλαλει κρίσασθαι*, id est *ταῦτα εἰρηγασμένον* τὴν, paratus erat, antequam proficisceretur, iudicium subire, si horum quidquam fecisset. Demosthenes auct. Midiam p. 412. Midiam hæc compellat verbis: *ἐν οἷς τῷ κρίνεσθαι παραγγέλλω ἰλαρίους*, dum vero iudicem adis, et rogas, ut ius tibi dicat, misericordiam confestim consequeris. Huic eleganter opponitur *αἴτις*, quod in iudicio vincere, apud Æschinum, Theophrastum, Isam, Polyænum, qui ἐν *δικαστηρίῳ* clarissimè, ostendit Jac. Elsner, in Observat. Sac. in N. T. libros, p. 19. Eandem rem præcipue Ciceroiana, iudicium vincere, L. I. in Verr. c. liii. sive simpliciter vincere, L. IV. in Verr. c. xh. licet exprimere. Nullum mihi est dubium, quin credam, Alexandrinos Interpretes, quos, ut solet, secutus est Paulus, eam vocis *κρίσασθαι* mediam ob oculos habuisse potestatem. Atque hoc tanto quidem magis mihi persuadendo, quo exploratius habeo, cum Hebræa locutione *כִּרְשָׁבַי*, Psalm. li. 6. eam bellissime convenire, que eadem, qua Gr. dictio, convertenda erit ratione. Namque ut *כִּרְשָׁבַי* verba notat, que tu locutus es, ita illa vox non potest aliter, quam de eo, quod tu subis, iudicio hic explicari.

§. XXIII. Rom. vii. 5. *τὰ παθήματα τῶν ἀμαρτιῶν ἠνεργήθη*, in membris efficacia sese præbent nostris; quo etiam sensu Gal. v. 6. *ἐν τῷ εἶναι ἡ ἀγάπη ἠνεργήθη*, fides per caritatem sese actuosam efficacemque præbens, per internam, qua *καθ' ἑαυτὴν* Jac. ii. 17. ammitta est, vitam, admodum significatorem appellatur. Pari modo Rom. viii. 14: ubi non nisi in divina *πίστει* digni censentur, *ἵνα πνεύματι δέξωσιν*, qui Spiritu Dei agi se patiuntur. Etenim homines etiam impii, non Dei, sed inferni genii amici, *ἀφένται*, in passivo, aguntur a Spiritu sanctiore, quippe qui Rom. ii. 4. eos serio efficaciter *ἀγν*, agit, duci, impellente ad veram sinceramque *μετάνοιαν*: hi enim vero non *ἀγνέται*, in medio, hoc est, agi se haud patiuntur, sed, qui sunt malitiosa animi obstinatione, salutaris sanctissimi Spiritus operationi repugnant et adversantur. Eodem se modo res habet Gal. v. 18. *ἐν οἷς πνεύματι ἀγνέται*, si vero Spiritu agi vos patiuntur. Sic et *ἀπεργάζομαι*, qui abripi se patiuntur, 1 Cor. xii. 2. Vox media *κρίσασθαι*, qua reportare aliquid, quod necum est, in meum usum, quod ab altero accipri, adeoque consequi, impetrare, obtinere vel consequi, denotatur, nec in sacris N. T. *ἀποικισασθαι* adeo peregrinans cœsenda, ut non æquus in illis inveniantur. Vid. e. gr. 2 Cor. v. 10. Eph. vi. 8. Col. iii. 25. Hebr. x. 36. xi. 39. 1 Pet. i. 9. v. 4. 2 Pet. ii. 13. Sic Eph. iv. 30. *χαριζόμενοι ἑαυτοῖς*, gratosios vos exhibentes vobismet ipsis. Pronomen reciprocorum *ἑαυτοῖς*, necessitatis causa, ut Kusterus annotavit, additur, quoniam persona, quibus gratia faciendi, discrete nominanda erant. Ibidem: *ὁ Θεὸς ἐν Χριστῷ ἔχαρισετο ἡμῖν*, Deus in Christo gratosium se vobis præbuit. Hebr. xii. 1. *ἔργον ἀπέθραυεν πάντα*, onus a vobis deponentes omne. Com. 7. *ὁ υἱὸς τοῦ ἀποστόλου* ἁ Θεὸς, ergo vos, tanquam filios, se gerit Deus. 1 Tim. iii. 4. *ἐπισκοπὴν ἰδέσθαι*, episcopatum appetit, desiderat. Hanc *ἰδέσθαι* notionem ex metaphora ducit. *Ὀφθαλμ* enim, vos activa, extendo, porrigo, significat: at *ἰδέσθαι*, in medio, me porrigo, manus extendo ad aliquid captandum. Unde *ἰδέσθαι τινος* proprie manus ad aliquem protendere denotat: quo sensu Homerus Hectora manus ad filium suum porrexisse, H. 2. *καὶ εὐθεὶς ἰδέσθαι* dicit. Quoniam vero ad ea, que appetimus, manus extendere solemus, ideo ipso appetendi sensu verbum adhibetur. 1 Pet. v. 5. *τὴν ταπεινοφροσύνην ἔγκυβόσασθε*, humilitate vos, tanquam veste, convestite. Hesych. p. 1071. n. 13. et p. 1247. n. 8. Hoc verbum Petrinum *ἔγκυβόσασθαι* in glossa MS. Cod. Coislin. xxvi. redditur *ἰουλιέσασθε*, *περιβάλλετε ἢ ἀναστρέφετε*. Hesychius *λεῖψον*, *ἔγκυβόσασθαι*, exponit per *στολιέσασθαι*, vestire se, veste ornare se. Hanc et per π et per β , literas easdem labiales, κατ' *ἰδὲσθαι* sine vitio scribi, Suidas observat. In vernaculo dicimus: Kleidet euch an, schücket euch.

§. XXIV. 2 Corinth. xi. 2. verbum *προσάσκειν* a nullo interprete sic explicatum fuit, quem ad modum vis ejus Media, imo et res ipsa, flagitat. Vera hæc notio est: Ego vos mihi conciliavi, qui vos castam virginem uni offerrem viro, Christo. Hanc potestatem jam (p. 103.) extra omnem collocavi dubitationem. Verum et res ipsa hæc requirit enodationem. Quod eruditi explanatores vulgo sciscunt, S. Paulum hoc sibi velle, Ego vos desponsavi uni viro, id quidem ipsi sacrarum veritatum vinculo reponant. Qui enim sanctus servatoris nostri orator sacer ecclesie dici possit? Quid, quæso, est, ecclesiam Christo despondere, re quidem spectata, et abjecta figura? Nihil aliud, quam eandem Christo homini dare, ut tota ejus sit. Ex quo sequitur, ut is, qui Servatori dare potest ecclesiam ac despondere, eam ipse, vice creationis, in sua potestate habeat, necesse sit. Sacri autem libri nos erudiunt, hunc neminem, nisi Deum Patrem, esse, qui Filio suo *ἑωκιστοῦ* cœtum, ut omnium hominum, ita præcipue sanctorum, proprium ac suum dederit et tribuerit, quæ quidem redemptionis singulari, secundum humanam, quam habet, naturam; idque fecisse cum eis æterni pacte, post hoc ipsum, qui redemptionis opus absolutum; Matth. xxii. 2. s. Ps. ii. 8. Jo. xvii. 2. 6. Eph. i. 22. Phil. ii. 9. Proinde us, de S. Paulum ut solemus aut patrem Christo ecclesiam Corinthiacam despondisse putant, violatè diem et virtutis verbi Medii reciproca dicimus et divine veritatis. Vid. Commentio nostra theologica solenni occasione oblata, formis descripta, De Ecclesia Virgine ad 2 Cor. xi. 1, 2. Quo etiam loco hinc i. et 2. committis interpretationi adsumimus: *Ὁσταν ἠνέχεσθαι μοι μικρὸν τι τῆς ἀποστολῆς* (ἀλλὰ καὶ ἀνέχεσθαι μου) ἕως γὰρ ἴδωσθε τοὺς ἕλκωσιν ἑρασαμέναι γὰρ ὑμᾶς, (dote vel τῷ, id est, ἀπὸ τοῦ, Hebr. xi. 5.) ἐν ἑστέ παρθεῖον ἀγνήν παραστῆσαι, τῷ Χριστῷ. Gal. i. 16. ὃν προσανέθυκα σαρκὶ καὶ αἵματι, non commisi me. Gal. ii. 6. ἡμῶν οὐδὲν προανατίθειτε, mihi nihil commiserunt. Elegans hic usus est verbi Medii *προανατίθειν*, qui multos præterit: (p. 112. s.) Laudat Cl. Bos in Exercit. Philol. in N. T. p. 172. Belgas, qui τὴν *προανατίθειν* verterunt, te runde gaan, observans, eleganter istud verbum Græcis notare, quod Lat. adhibere aliquid in consilium, exponere ali-

cui arcum sum, et super eo ipsum consilere. Munit hanc rem loco illo, quem ex Luciano (p. 113.) in medium protulimus. At vero genuina notio est *εράταις, προκαταίεταί ται*, alicui se committere. Haec vero ab hac loquendi formula, alicquem in consilium adhibere, distincta est. Possunt etenim amico meo, qui non magna valet sapientia et prudentia, me aliqua in re committere, quem idcirco in consilium non adhibeo. Non est hic silentio pretereundum, Cl. Hemsterhuisio istam Cl. Bos explanationem probatum esse videri, quoniam eam ad verba Lucianea in margine, illa sine censura, adscripsit, T. II. p. 642. Gal. vi. 7. *μη κλαυθῆτε*, ne decipite vos ipsimet, (p. 113.) 1. Pet. v. 6. *θεμελίωθε*, armate vos, (p. 107.) Act. xiii. 46. *εργαζομαι*, convertimus nos. Sic, prater vernaculum nostrum, Belgica habet versus: Ziet, wy keeren ons tot te Heidenen. *Ἀποθέστας*, a se deponere, Act. vii. 58. Col. iii. 8. Jac. i. 21. Huc et alia sanctorum N. T. exempla pertinent, ut: *ἀδελφεῖται*, viros vos praestare. (Xenoph. *Ἄναξ. Α.* 906. ed. Oxon. ἀδελφεῖται, viros sese praestantes.) 1 Cor. xvi. 13. *ἐπιχειρήσεις*, extendens, Phil. iii. 14. *μη μεθύετε*, ne inebriate vos, Eph. v. 18. *ἐπιχειρήσεις*, efferens sese. Phil. iii. 14. *φωλαστῆται*, custodite vos, 2 Pet. iii. 17. *ἀφιήσεται*, corrumpunt se. Jud. v. 10. *μη συγχωαρίζεσθε*, ne configurate vos, Rom. xii. 2. 1 Pet. i. 14. *μεταρχησάμενοι*, se transformant, simulat, 2 Cor. xi. 13. 15. Hanc *εράται* Josephus exprimit, *μεταρχησάμενοι αἰτίαι*, A. I. vii. 10. 5. *καταρχησῆτε*, facite vos perfectos, 2 Cor. xii. 11. *μη υπεραιένετε*, ne exercebatur vos, ne acerbos vos praebete, Col. iii. 10. *ὑπεραιένετε, χρησάμενοι*, calefacite vos, saturate vos, Jac. ii. 16. *περιπέμψεται*, facere se circumcidi, Act. xv. i. 24. 1 Cor. vii. 28. Gal. v. 2. 3.

§. XXV. Verba media, quae §. XII. passivè interpretatus sum, reciproce etiam habi incommode explicari, plerumque omnia ex iis, quae supra disputavimus, praeberi neminem; ut: *κρίσεται*, sibi acquirere, comparare; *ἀπαιδύσεται*, abluendo vos praeubistis; *ἰασησάμεται*, sacro se lavaco abluendo praeuberunt, curarunt, et reliqua. Hic adde Act. xiii. 16. *βάνεται*, sacro te lavaco abluendum praebe; *ἀπόσῃται τὰς ἀμαρτίας σου*, abluenda praebe peccata tua. 2 Pet. ii. 22. *ἔξ λουτρίων*, sus, quae se abluit. Homines etiam sanctos istud, quod verbi, activo *παιεί*, et medio *παιείσθαι*, Kusterus attribuit, attendisse discrimen, invenio. Ut medium *παιείσθαι* proprie ad ipsum facientem, qui sibi aliquid facit, refertur: ita *εράταις* composita, *παιείσθαι πρόσωπον τῆς σαρκός*, providere carnem suam, curam suam habere carnis, Rom. xiii. 14. significat. Eadem plane loquendi ratio in fragmento quodam Diod. Siculi extat, quod ab interitu vindicatum, in aspectum lucernae protulit Cl. Boivinus: *τὸν σάρκατος ἐπιπέμψον πρόσωπον*, hoc est, ipso interprete, meo consuli providus corpori. Gallicè verba ista reddidit: 'J'ai eu la sage précaution de me préserver d'être bléssé.' Hanc illustrationem nostram probavit Cl. vir, Pet. Wesseling. Consultum erit, de hoc antiquo, unde hac verba petii, monumento nonnulla commouere. Diod. Siculus, ut neminem praeberit, XL. libros historiae universalis composuerat. Ex his vero quum non nisi priores quique, una cum altera decade tota, hodie supersint, XXV. interierunt. Inventa sunt hinc inde quaedam fragmenta, in quibus hoc etiam portio aliqua sexti voluminis esse videtur. Olim quidem illud, eo quod Diodori nomine inscriptum nondum civitate exierat, pro declamatione cuiusdam Graecorum sophistae habitum fuit. Neque unquam latina fuit civitate donatum, quin plane adhuc traditum oblivioni. Heur. Stephanus A. p. C. N. *εΙΣΙΣΙΧΜΥΙΙ*. primus et unus illud evulgavit Graece, idque, Declamatio cuiusdam Anonymi, inscripsit. Is. Vossius, quum A. *εΙΣΙΣΙΧΜΥΙ*. pro Florentiam iter faceret, Bibliothecam Magni Etruriae ducis ea visitavit occasione, ibidemque codicem reperit manu exaratum, qui hoc fragmentum Diod. Siculo vindicaverat. Is hoc descriptum, ignorans semel jam luci expositum, recitandum postea curabat, eisdemque tribuebat historico, facta etiam Cleonitis et Aristomenis, utrumque in eo commemorat, in ipso titulo mentione. Illius pater, Ger. Vossius, ad Addenda Historicorum, quos edidit, Graecorum p. 592. editionis *εΙΣΙΣΙΧΜΥΙ*, notulam¹ adiecit, omissio vero et Diodori libro, et explanatione nominum, quoniam illi sint homines, Cleonitis atque Aristomenis. Tum vero *εΙΣΙΣΙΧΜΥΙ* in hanc rem curiosius inquisivit Boivinus, ipsum fragmentum denuo Graece exhibuit, in Latinumque pariter et Gallicum transiit sermonem, et criticae historice explanavit. Credantur ei *φιλῆλληνες*, se ex hac perlecta Dissertatione multum utilitatis ablaturus.

§. XXVI. 1 Cor. x. 13. hanc legimus *εράταις, πεινῆ ἔχουσι*, facere aliis exitum, vel, si mavis, facere, ut alii exeant. Deus enim Opt. Max. est ille, qui *πείσσει τῶν ἔχουσι*, faciet, ut vera, viva salvantur ipsi adducti fide, ex variis calamitatibus tandem exeant. Locutio ex alia sibi aliqua haud paulo evadent illustrior. Thucyd. Lib. ii. cap. iii. Herodian. Lib. iii. cap. ix. n. 17. alique dicunt, *παιείσθαι ἀπίθανον*, facere excensionem in terram. Loquuntur de iis, qui ipsi excendent. At *πεινῆ ἀπίθανον* foret, efficere, ut alii excendant, sive, aliis excendenti copiam facere. Eundem in modum *παιείσθαι ἔχουσι* idem esset, ac, facere sibi exitum. Dum autem, *πείσσει ἔχουσι* dicit Apostolus, sensus est, id quod ipsa etiam res docet: Deum suis credentibus facturum commodam latissimamque ex tentatione elabendi copiam. Haec sunt igitur verba vere media sacra, quae suapte natura *ἀντεπέμψου*, seu virtutem recipiendam ac reflexivam ex Graecorum exprimit consuetudine.

§. XXVII. At sunt alii etiam modi, quibus eandem recipiendam sententiam eloquuntur Gr. lingua loquentes. Verba hinc activa, hinc passiva, hoc reflexivo sensu, nonnumquam adhibere non videntur. Unicum variis studiis, quo quidem in linguis nihil esse usitatus solet, veram illius dicendi formam causam equidem interpono, (p. 16.) Tunc vero activis ac passivis verbis reciproca notio, qua media propria et velut essentialis est, extrinsecus modo accedit, quae adeo, ex usu non adeo frequenti, accessoria tantum et accidentalibus existimanda. Activa, de vibus initio dicendum, vim adsumunt reciprocam ope pronominis reciproci, cuiusque sine expressi, sive supplendi. Thucydides, i. 132. 85. *καθίστημι ἑαυτὸν ἐς χρεῖται*, se reum conuicti, ἀπὸ τοῦ καθίσταται. Aristoph. Pl. 781. *ἰδούμαι ἑαυτὸν τινι*, tradere se alicui, alicuius potestati se permittere, pro, ἰδούμαι. Lucianus, Atticis, in Toxar. p. 42. ed. Amst. *ἀπαγγέλλω ἑαυτὸν, ἀπὸ τοῦ ἀπαγγέλλω*, dixit; quod an imitandum sit, Kusterus dubitat. Heliodorus Aethiop. Lib. ii. c. 26. pro *στέλλουμαι*, ire, proficisci, *στέλλω* ἑαυτὸν usurpavit; quod an satis Graece dictum sit, aut in medio relinquo, aut non plane improbarium ducis. *Καθίσταται*, in medio, sedere me facio, vel sedeo, notat; in activo autem, *καθίστα*, sedere facio, in sella colloco. Illud igitur sine ellipsi pronomen continet reciprocum *ἑαυτὸν*: huius vero quoties reflexiva notio accommodatur, dicta *ἑλληνιστῶν* adaptanda. Hinc ad illud Thucydides, lib. i. c. cxvii. *καθίστημι ἐπὶ τῶν βαρβάν, ἢ Σχολιάστῃς* recte adscripsit: *ἑαυτὸν ἐρλουτόν*. Hoc modo *εραταίς* in Euripidis Hel. v. 1571. p. 302. occurrit:

—τῶλλα μὲν, ἢ μάλιστ' εἶσα νεῦ;
Ἐμμετῶ καοφίοντα—

¹ Vid. Diss. sur un Fragment de Diodore Sicule par M. Boivin l'Ainé, dans les Mémoires de Littérature, tires des Registres de l'Académie Royale des Inscriptions et Belles Lettres, Tom. III. p. 104. 609.

² P. 110.

³ P. 114.

⁴ In egregia Diodori editione, p. 639. nota ad lib. 91. ubi et istud fragmentum reperitur.

⁵ Illa nunc in ipsum textum inserta reperit L. B. c. ii. p. 107. ed. Operum J. G. Vossii, junctim & tomis Amstelod. A. *εΙΣΙΣΙΧΜΥΙ*. editorum.

rum. Sic Matth. ix. 5. *ἔγχετα*, erige te. At enim vero in locis N. T. tantum non omnibus non sine insigni *ἔγχεται*, Deo Patri, tanquam generis hominum creditori, excitatio Christi, ut vadis nostri, tributor. Eminentem dicendi virtutem sanctissime servavit ut a Deo actus. Argumento nobis est v. 15. ubi S. Paulus, omnium Christi oratorum verbis: *ἠνεγκρατέραν*, inquit, κατὰ τὸ θεῖον, *ἢ τὴν ἔγχετα τῶν ἁγίων* ἢ τὴν ἔγχετα, κ. τ. λ. Deus igitur Pater erexit, vel, si mavis, excitavit Christum. Hec est eximia illa virtus, quam testabatur Paulus, et in qua emittenda omnes versabantur Apostoli. Quam ergo divinus scriptor passivam ipse vim declaraverit, atque addiderit, a quo Servator in vitam revocatus sit, nempe a Deo Patre: eruditi quidem haud est interpretis, alium quare *ἠνεγκρατα*. Docui praterea in alio libro, in quo precepta N. T. Hermeneutica tradidi, non esse in uno loco nisi eademque verbo binas notiones simul obtrudendas. Vinculum enim istius orationis, quae est nexus determinatiorum notionum, non nisi tui favore potest vocis ejusque significationem.

§. XXX. Graci veteris institutum interpretes, sicut jam docui, non tantum prateritis, sed aliam etiam sine delecto temporibus, vim tribunt recipimus: ut Gen. iii. 6. *ἐκράθησαν*. Jos. x. 16. *κατέκρησαν*. 1 Sam. xxiv. 22. *κρητίσθησαν*. Gen. xlv. 1. *ἀνεγκράθησαν*. Num. vi. 3. et xix. 20. *ἀνεγκράθησαν*. 1 Reg. xviii. 2. *ἐξέγχετα*, et com. 28. *κατέκρησαν*. 2 Chron. xxi. 4. *ἐκράθησάντες*. Hos, ut solent, imitati sunt divini novi foederis scriptores: e. g. Matth. v. 24. *βαλάθησθε*, reconcilia te. Cf. 2 Cor. v. 20. Rom. vii. 17. *κατέκρησθε*, tradidistis vos xii. 2. *μὴ—κατέκρησθήσθε*, ne configurete vos, sed transformate vos. Add. 1 Pet. i. 14. 1 Cor. v. 9. 11. et 2 Thess. iii. 14. *κατέκρησθε*, separare se. Eph. vi. 10. *ἰδοιματώσθε*, confortate vos. 2 Thess. ii. 4. *κατέκρησθε*, humiliate vos. Jac. iv. 10. Apoc. xiii. 4. *ὅτι ἐκράθησαν*, non contamiarunt se. Ita *ἐνεγκράθη* aliquoties de iis dicitur, qui ultro convenerunt, seu se ipsos congregarunt. Matth. xviii. 10. xxii. 41. xxvii. 17. Jo. xx. 19. Act. vi. 31. xx. 7. 8. Apoc. xiii. 19. Eodem sensu occurrit vox *ἐνεγκράθησθε*, Marc. i. 33. et *ἐνεγκράθησθε*, Luc. xxiv. 35. Act. xii. 12. Add. alia passiva, Act. xix. 36. xxiv. 18. 2 Cor. xiii. 11. Col. iii. 19. Jac. ii. 16. 1 Pet. i. 14. Apoc. xxii. 11. Magnus ille vir veteres ea in re theologos ac philologos imitatus est. Tantum anteacepto opio, quam virtute roboravit, etiam in illos potest, qui ratione praer multis valent alii. Quae autem vocabula extra vinculum orationis ambigua sunt, ea in ipsa ejusdem connexionione certam acquirunt sententiam. Hujus ejusdem verbi alia tempora reciproce leguntur, e. g. *ἐκράθησθε*, se convertite. Matth. vii. 6. xvi. 23. Luc. vii. 9. 44. *ἐνεγκράθησθε*, Matth. ix. 22. Jo. xxi. 20. *ἐκράθησθε*, convertitis vos, Matth. xlviii. 3. et ut *ἐκράθησθε*, convertit se. Jo. xx. 14. Huc *ἐκράθησθε*, occultavit se, Jo. vii. 59. xii. 36. referendum. Collegit haec, praeter alia, exempla Phil. A. Limborch in Commentario ad Act. xiii. 46. et 48. ubi et observat, in Nova Versione Belgica, jussu et auctoritate Synodi Dordracense adorna, locos illos tantum non omnino reciproco explamatos sensu exhiberi. Nos autem plura, quae recitavit ille, §. 23. (p. 326. s.) inter Media verba retulimus. Et quia, quosque, sponsorem se nobis praebuit, verba quaedam ex iis, quae ex versione V. T. Alexandrina recessit, ut *κρητίσθησθε*, *ἀνεγκράθησθε*, *κατέκρησθησθε*, inter media non etiam verba numeranda esse: Heterodoxa, quae sibi favore potest, dictiones, Mediae sunt voces, ut *ῥάθησθε*, et *τάθησθε*.

§. XXXI. At enim vero non frustra celeberrimus Arminianae familiae doctor ista verborum, quae passiva reciproca esse voluit, accumulavit exempla: verum eo istud consilio fecit, ut illa ipsa ad causae suae commodum trahat. Is enim l. c. p. 134. seq. Tria insignia N. T. oracula, reciproce enodata, cum Christi communicavit civitate. Primum habetur Act. xiii. 48. ubi ii, qui adhuc simulacra venerati erant, eo, quod adeo prompte parateque ad Christi accessissent disciplinam, meritis orantur laudibus. Historici diviniore Spiritu acti ita se habet enarratio: *καὶ ἠκούσαντες ὁμοίως ἦσαν τεταράχθησθε εἰς τὸν αἰῶνα*. Sunt hic *τεταράχθησθε*, et ejus sententia, ordinati sui dispositi a seipsis, seu qui se ipsos disposerunt. Favet huic expositioni *ῥάθησθε* composita cum praepositione *εἰς*, quae et 1 Cor. xvi. 15. plena hoc occurrit modo: *ῥάθησθε ἑαυτοῖς εἰς ἡλικίαν, ἵνα προσέσκησεν* se ad ministerium. Eandem cum vocali *εἰς* constructionem Epictetus adhibuit, loco, quem p. 351. indicabimus: *τεταράχθησθε εἰς ταῦτα τῆς τάξης*. Itaque κατ' ὄλκωσθε. Esclimes, in Orat. contra Ctes. p. 275. B. dixit, *ἐκράθησθε τῆς τάξης, ἢ τῆς τάξης ὅτι τῶν ἰσίων*. *Ἦν* pro, *ἢ ἦν*. Convenit cum hac *ῥάθησθε* Lucianus, *ῥάθησθε* *λατῶν*, acie relicta, *ἢ ἡμῶν τῶν ἰσίων*, in qua me ipse locavi. Sunt, qui hic legi maluit *ἢ ἦν*, iii. 522. A. Quis si vero etiam lectionem vulgarem retineas: praepositio *εἰς* tamen erit subaudienda. Itaque si constructio spectetur, ea quidem isti enodationi favere videtur. Neque *ἠκούσαντες* incepta est, quae haec, gentes antea, Judaei opponuntur *ἑτάθησθε*, 1 Thess. v. 14. qui se vita aeterna ducebant indignos, com. 46. ut adeo ad gentes profanas esse convertere cogenter verendi Servatoris legati; id quod A. p. C. N. xlv. accidisse, Dodwellius existimat. Firmat eandem aliqua ex parte Kusterus, ejus vi ratio valet, dum praterita passiva Gracis, in primisque istis, vim attribui recipiunt, contendit. Jo. Clericus, cum recensitur commentarium, allatum interpretationem, quam plaribus excerpserit verbis, cum maxime dignam judicavit. Ac fateor sane, si de *τάθησθε* mediorum salutis, quam a Deo praescriptam non repudiaverit gentes, hanc vocem capias, nihil cum declarationem habere incommodi. Id quod P. I. Spenerus,* A. Calovius, alique magis nominis theologi, jam pridem ipso praer se tulerunt ore. Aetius etenim paedagogici, et Calovii uti verbis, in nostris viribus sunt.

§. XXXII. Licet igitur suo quaque sensu facillime patiar abundare: restant tamen difficultates, quae hanc, meo quidem iudicio, prenuunt interpretationem. Primum quidem Media verba, *τάθησθε* (p. 42.) et *ῥάθησθε* (p. 111.) *ἀνεγκράθησθε* verba sunt: sed participium passivum *τεταράχθησθε* usquam reciproce significare, hodieque dubito. Locos, quos et Limborchius, et alii, pro reflexiva militare notione sibi peruserunt, passivam sibi flagitate virtutem, contendo. Hanc enim, praeter ipsam vim vocis naturalem, vel diserte adjecta praepositio *εἰς*, ut apud Epict. c. xlix. *ὅτι τὸ θεῖον τεταράχθησθε*, nec non peius Xenoph. Exped. Cyri, Lib. vii. p. 232. *εἰς ἑαυτὸν ὅτι ἑαυτοῦ ταράχθησθε*, illi autem a se ipsis ordinati, (conf. Rom. xiii. 1. *ὅτι τὸ θεῖον τεταράχθησθε ἑαυτῶν*, a Deo ordinata sunt) vel orationis, in qua illud invenitur, poscit connexio. Deinde, quando de homine compositam vitam agente, atque statu habitusque ordinatae vivendi, et aliquid, quod in commune expedit, perficendi junctam instructo, *τεταράχθησθε* usurpatur, ea quidem significatio ad praesens non quadrat oraculum. Non nego, Plutarchum et Antoninum, *τὸν φιλόσοφον*, hoc sapienter sensu vocem illam usurpasset. At enim vero in hoc quidem loco non nisi de actu se disponendi tantummodo senu institui potuit, utpote quibus jam primum a Paulo ac Barnaba evangelium annuntiabatur. Itaque nullus alius accessit actus, ex quo habitus consequi poterit. Eodem Luc. ix. 62. sunt ii, qui jam in statu conversionis, justificationis, ac renovationis sunt constituti, quique, si hodie rebus mortalium existerent, ad beatas evolverent sedes,

* Sic in Photio, Cod. 282. p. 1086. 42. verba haec, *ἡμῶν ἢ τῶν ἰσίων*, Schottus per se non male reddidit. Videri vix esse ea magis digna. Verum utriusque verborum subjectionem talis. Marini quare ex Isidoro, quid de commentario, quod in Platonia Platonia respiciet, quae statuerit? Respondit, eo perlecta, *ἡμῶν ἢ τῶν ἰσίων*, s. v. s. Sensus igitur hic est: *ἡμῶν* jam a magistro Proclo concepta. Hic etiam Proclus, praepositor Marini, commentarium in Platonia Philibum confecerat. Haec re Marini audita famulum dedit, quae commentaria erant. Vid. J. A. Fabricii Bibl. Gr. Vol. IX. p. 493.
 * De Jure Laicorum, p. 202. * Dans la Bibliothèque Chânoir, Tom. XXIII. Part. I. p. 24. 544.
 * Responsa Theol. Germ. P. I. p. 10. 404q. et 623. Bibl. illustr. ed. h. l. p. 308.

* *Αρχαίοι* homines sunt impii, qui in statu eo, quo non sunt conversi, non iustificati, nec renovati versantur. Quod si ergo si *τεταγμένοι* his essent opponendi, homines pii jam et sancti, hoc est, sanjiam conversi, iustificati, ac renovati, eod nomine designarentur. Venia sit verbis, in eruditam et sacram civitatem quendam adscriptis. Sed istam vim totius historie sanctorum vinculum abhorret. Quæ quum ita se habeant, istud præterea illa, a quoniam gentes fuerint dispositæ, solvenda erit, idque magno conatu agendum, ut ne absoluta euidam electioni, vel, si navis, prædestinationi, quam Deo attribueret non erubescant nonnulli, eis dispositio adscribatur incaute. Aut igitur ii homines a Deo ordinati sunt, aut a se ipsi, id est, se ipsi ordinant ad vitam æternam. Prior sententia sanctissimis convenit literis. Nam sensus est: Sunt a Deo ad fidem adducti salutem, quo salventur. Hæc autem via miram vitiosissimamque hinc efficeret *ταυτολογία* *ἰσὺ θεοῦ* *τεταγμένοι εἰς ζωὴν αἰώνιον*, quæ erant dispositi ad vitam æternam, hoc est, si rem ipsam pouderes, quæ credebant ad salutem, *ἰστέοντα*, credebant. Subjectum ac predicatum erit idem, voces autem discrepantes. Absent vero a Codice, quem ut divinum suspicimus ac revererem, tautologia, quæ in vitio ponenda sunt. Quæ ob causam ista enodatio in hoc quidem oraculo minime valere poterit. Nomen etiam *ἰστέοντα*, *ἰσὺ τοῦ θεοῦ*, recipienda erit? At recipe eam, me perlubente: novum tibi nodum solvendum dabo: cur Deus hoc præcisè, non alios, ordinavit? Verum non adest huic explanationi Cl. Arminii discipulus, sed alteri vult, ut isti auditores ipsi se disposerent et ordinarent ad vitam æternam. Quæ quidem dicendi ratio, accuratius enodata, nihil potest aliud significare, quam, ipsi, suis viribus adjuti, ordinem ingressi sunt, quem vita æterna requirit. Ipsi se, ut sic dicam, ad credendum disposerunt. Verum hæc sententiam universa Christianæ disciplina ratio haud patitur, sed, qui ei favet, in castra Pelagii et Coelestii transeunt, qui duo ex Britannia et Hibernia Monachi, A. p. C. N. ccccxii. aut ccccxiii. hominem divino auxilio ad salutem sui emendationem indigere, negarunt, hacque ipsa celestis veritatis violatione rationes sacra conturbant civitatis. Postea locutiones istæ, ordo salutis, ordinem salutis ingredi, ordini salutis sese subijcere, in Ecclesia quidem sunt receptæ, sed in S. Scriptura minus usitatæ. Sed observatæ sunt in ante oculos, qui illas in librum divinum intulerunt. Postremo ponam eisdem, verba sic vertenda esse: Quotquot ordini sese subijcerunt ad vitam æternam: nec tamen huic versioni locus esse poterit. Namque cum Græca verba obtorto quasi collo ad ipsum essent sensum trahenda: tum vero etiam distributio quædam præsentium auditorum erroris opinione fingeretur, ac si alii fuerint obsequentes, alii minus. Ubi vero hæc reperitur divisio? Scriptor divinus loquitur primo indefinite, *τὴν ἀκούοντα*, id est, omnes, quotquot præsentibus audiebant, erant gentes. Hisque omnibus binos attribuit effectus fidei, *ἐρχομεν καὶ ἰστέοντα κ. τ. λ.* Ex quo sequitur, ut etiam ipsa fides, tanquam causa, conveniat in omnes: καὶ ἰστέοντα, *οἱ θεοῦ ἰστέοντα κ. τ. λ.* Quod si hæc verba sic reddas Latine: Et crediderunt, quotquot ordini sese divino subijcerunt, auditores sanctorum hominum in binas classes dividere debetis: in eos nempe, qui se subijcerunt, atque in eos, qui se haud subijcere voluerunt. Tot adsunt difficultates, in quibus quatuor eminentiores numeravi, plures vero alias occulte significavi, cum apud nos usitatæ, tum Limborchianæ in primis, obstantes interpretationi. Expositio autem, quam minime premunt difficultates, locum habere minime potest. Vid. Hermeneutica mea N. F. p. 194.

§. XXXIII. Itaque causas indicavimus, quæ nos impulerunt, ut de nova cogitarem explanatione. Ex orationis perspicuum est vinculo, Judeos pariter atque gentes, eademque *προεχέοντες*, in synagoga sabasti conversisse die. Lucas narrat, has in primis tanta confluisse copia, ut Judæi, ira perciti, Pauli dictis contradixerint, com. 43, 44, 45. Tum in ipsa synagoga, incredibili cum *παρηγορία* Paulus ac Barnabas alloquebantur primum Judæos, eorumdemque verbis gravissimis *ἰστέοντα ἀπειθήσαντες*, hoc adjecto magno momenti epiphonemate: *ἰστέοντα, ἰστέοντα εἰς τὴν ψυχὴν*, convertimus nos ad gentes. Erant nimirum in separato in synagogæ loco. Illuc igitur viri sancti convertiebant facies, ad has eorum se convertebat oratio: ita, ut non amplius obtinatos compellarent Judæos, sed gentes *προεχέοντες*; converso ad ipsas vultu, com. 47. Hæc itaque *τὴν ἰστέοντα* verba com. 47, ad speciatim dicta, gaudebant ac celebrabant verbum divinum, com. 48. Ex quo intelligitur, voce *ἰστέοντα* totam multitudinem gentium, quæ convenerat, (§. 31.) et participio *τεταγμένοι*, eorum ordinatum in synagoga dispositionem significari: crediderunt, id quod non sine idea admirationis accessoria commemorat *ἰστέοντα ἀπειθήσαντες*, scriptor, omnes, quotquot ordine, suis quique locis, erant dispositi in Synagoga. Hæc igitur probata declaratione, interpunctionis etiam mutatio vulgaris et contrita, ut saepe in Gr. N. T. textu usitata, ita hic necessaria esse videtur. Rem annoto, quam non nisi pauci nesciunt. Hujus mutationis necessitatem hic loci perspexi, atqueam Norg. Knatchbullum, nobilem Anglum, eandem probasse cognovi. Connectenda igitur *ἰστέοντα, ἰστέοντα εἰς ζωὴν αἰώνιον*, crediderunt, ut vitam consequerentur æternam. *ἰστέοντα*, ut in sacris N. in primis F. tubulis frequentissime, designat finem, atque hic speciatim fidei *πίστις, σωτηρία*, 1 Pet. i. 9. coll. Jo. xx. 31, non sine nervo declarat. Evolve hæc in rem Rom. i. 5. *εἰς πίστιν*, ad fidem, eo fine, ut credatur, vi. 16. 19. Verum hæc quòmodo modo se habeant, ipsum Lucam testor: sit ipse, mo quidem silente, verborum suorum interpres. Act. xi. 17, 18. in simili versatur causa, gentium quoque describit conversionem: Deus, inquit, gentibus dedit *τὴν μετάνοιαν εἰς ζωὴν*, penitentiam ad vitam, ut vitam consequi æternam queant. Nomen hic *μετάνοια*, in latiori quippe ambitu sumpta, idem denotat, atque *πίστις εἰς ζωὴν*? Quid? quod eos, quos *μετάνοια* divinitus donatos com. 18. dicit, *πιστεύοντες*; ipse vocavit, com. 17. Nollem igitur, celeberrimum virum, Jo. Christ. Wolfium, in Curis Philol. p. 1205. tam acre iudicium sibi sumsisse. Veretur ille, ut ista explicatio multis se probatura sit. At vero, si non multis probatur, passim tamen illi placebit, qui rem sapientius ponderabunt. Patat idem, verbum *πιστέω* insolentius referri ad voces, *εἰς ζωὴν αἰώνιον*. Is autem nec sensum *ἰστέοντα*; genuinum, nec usum scivit sanctiorum. Ad illum quod attinet, cum jam declaravimus. Integram autem *ἰστέοντα*, simili sensu, 1 Timoth. i. 16. invenimus: *πιστέω εἰς ζωὴν αἰώνιον*, id est, credere ad vitam æternam, seu, ut vita potiantur æterna. Cetera mitto, quia non mecum, sed cum aliis, qui simili opinioni favere vixi sunt, accipis ingenii certamen viri adit eximium. Accedit alia ratio, cur reciproco sensu in participio *τεταγμένοι* adesse nobis haud liceat. Ponam, illud hoc quidem sensu se ipsa usurpari: at hæc tamen secundaria quedam et accessoria ejus foret significatio, cui primaria ei propria, passiva nempe, suo utique jure anteferenda. Nos vero, hæc servata, vim nostræ declarationi addimus majorem. Neque potestati verbi *τάττα* vel *τὴν αἰώνιον* native et usitate vim nos inferimus ullam, sed præcipuum ei et obsequendum ducimus. Istud etenim, ut in Xenophonte, aliisque bonis auctoribus, de re parendum militari, sive multibus in acie instructa ordinatis dispositisque occurrit, ita hoc loco ad eos, qui in Synagoga suam tenebant locum atque ordinem, commodissime transfertur. Ita Plato, in Apolog. p. 363. F. G. Gryllus *τεταγμένοι, κατὰ τὸς ἰστέοντα*, collocatur ad equites. Hic erat locis militiæ et ordinis, quem Gryllus, ut miles,

* Vide, et operæ illius pretium, qua alio loco hæc eadem de re in medium attuli, in Examine Regularum Hermeneuticarum ab Aug. Calaneo Christi civitati commendatarum, §. xxv. p. 86. 194.

* Anmadver. in libros N. T. ad locum, p. m. 66.

tueri debebat. Zosimus I. 15. princ. εἰ τῶν Ἀκωλῶν παραγῶνι φοβῶνται, milites collocati, qui Aquileiam custodiant, hoc est, hujus urbis praesidio impositi. Sum igitur, fateor, hac in haeresi, ut participium παραγῶνι passivae, remotaque reciproca notione explanandum censeam; aliter tamen hic sentienti, ne modestum violare videar, idem dicturus nemini.

§. XXXIV. Alterum N. F. participium, quod passivam prae se fert formam, et a Limborchio inter ἀποστελλοῦντα numeratur, est παραγῶνι, Rom. vii. 14. Describit, ejus quidem sententia, (p. 134.) celestis doctrinae praeco sub sua persona statum hominis irrogeniti, doctoque, quod sit παραγῶνι ὄντι τῶν ἀμαρτιῶν, venditus sub peccato; quod, sicut ipse vult, de alia venditione, quam qua se ipsum venderat, intelligi nequit. Addit praesidium loco, eandem τῶν ὁ locutionem, §. XXVII. a nobis allatam, quam huic Paulinae ἰερονομίαε arbitratur. At enimvero dicam, quid sentiam, libere, ἄνευ προνομίου καὶ παύσεως. Nihil eo, quod fundamenti loco substravit, infirmius, et a veritate remotius excogitari potest. Comparat homo divinus antecedentem suum ac presentem animi sui statum indolemque. Docet, se, Pharisaeum adhuc, imitatum hominibus haberi ne pro peccato quidem habuisse, tantoque certius habiturusque ex lege speravisse salutem. Nunc autem regenitus, planeque factus est alius. At licet mentem renatam et salutariter emendatam in corpore gestaret, nullam tamen ex lege sibi amplius promittebat justitiam coram Dei tribunalibus valentem, eo quod sibi, jam etiam renato, caro, vel si mavis, labes originalis, gravissimum sanctitatis impedimentum objicit. Agnoscit hujus originem et ἀμαρτία, ejusdemque inhaerentis inevitabilem necessitatem, per primorum lapsus hominum introductam. Ab his igitur se nominat παραγῶνι ὄντι τῶν ἀμαρτιῶν, venundatum sub peccato originali. Hujus se vocat quasi mancipium, quantum quidem ad inhabitationem, a qua nec regeniti, dum in vivis superstites sunt, liberantur. Neque enim hic prohibere valent, quo minus prave cogitationes atque cupiditates ex animo, labae originali corrupto depravatoque, orientur enascanturque. Sed inviti sunt sub labis inatate iustitiae potestate, mallentque, si penes ipsos staret, liberi esse, quam diutius servire. Inatque venditio Pauli renati est mere passiva, quam primi homines in nos omnes derivarunt. Contra vero ea venditio irrogenitorum est activa et passiva simul; ideoque illi, locis citatis, quibus et 1 Macc. i. 15. addit poterit, in lithpael, semet ipsos vendidisse, ac sponte sua peccatis mancipasse perhibentur. Aliud est vendi ab alio inritum; aliud, vendere se non invitum, sed perlabentem. Illud dicitur de homine renato; hoc de eo, qui gratia Spiritus S. caret inhabitante. Distinctiones vocum in interpretandis libris cum cura sunt observandae. Nemo sacros, et alios libros erudite declarare valet, qui distincta, quae in unica interdum peritio inveniuntur, vocabula non intelligit. Sensus ῥησῶν convenit cum ea, quae praecedit, σαρκῶς, peccati originalis labae infectas, atque adeo quae παραγῶνι, sub eam ita venditus, ut ejus inhabitationem, ad mala omni temporis puncto incitantem, nequam evitare, sed illam intra pectus circumgestare, vitissimum licet recusantem, cogat. Ut adeo haec altera vox a priori non alia re, nisi majori differat ἀνωτέρι, quam metaphora marum in modum auget, a mancipis docta, quorum venditio etiam olim orientalibus, et alia populis usitata fuit.

§. XXXV. Jam denique, an Tertium, idemque ultimum, passivae vocis participium, παραγῶνι, Rom. ix. 22. cui reciprocam virtutem tribuit Limborchius, p. 135. ejusmodi admittat explanationem, circumspiciendum erit. Is quidem hanc probat versionem: Aptata a se ipsis ad interitum, vel, quo perniciem sibi conciliarunt ipsa. P. Molinaeus collaudat ejusdem sententiae patrum. Alios, qui ei favent, de industria mitto. Hi autem omnes vitio mihi haud dabunt, quod cum ipsis me nequam conjungere. Rationem dissensionis meae reddidit, commata 19. atque sequentia, id quod necessitas postulat, declarabo. Objicit, interprete Paulo, Judaeus, com. 19. Quid igitur inuasit nos Deus? voluntati ejus absolute quis nostram poterit resistere? Ita in Dei voluntatem rejectionis suae culpam, quam in malitiam suam, mavult transferre Judaeus. Jam S. Pauli sequitur responso, com. 20. At enimvero, o homo Judae, quisnam tu es, qui ita ex adverso respondas Deo? Deus justo se fecisse contendit, quod populum Judaicum, in ἀπειθείᾳ perseverantem, rejecerit, 14. Judaeus autem injustitiae cujusdam postulat eundem, quod absolute sua paraverit voluntati. Verum absurdissima res est, in salutis negotio absolutam ejusmodi Deo tribuere voluntatem. Pergit idcirco Apostolus huic in modum Dei orare causam: Nonne hac ratione figmentum dicitur figelo suo, tu nimirum, homo Judae, Deo: Cur me fecisti ita? varum hast da mich also, solchergehalt, gemacht! Si me repudiare voluisses, id quod dudum antea prospexisti ac decrevisti, satius omnino fuisset, si me non creasses. Hoc etenim in tu unus situm erit potestatis. Illustrat Judaeus mentem suam uberius, com. 21. Nonne potestatem habet filius, ex una eademque latī massa aliud quidem vas faciendi ad decus, aliud vero ad dedecus? Ἀπέθεις, quam hac ῥησῶνι intendit ille, ita se habet: Consimili ratione in unius Dei situm erit potestatis, ex eodem populo nostro quosdam absolute aeternae destinare beattitati, alios vero vinculis mancipare nunquam relaxandis. Interrogatione circumvestita est oratio, ac si dicitur: res ita clara testataque videtur, ut nemo eam vocari in dubium audeat. Haec inepta Judaei sententia Paulus recitata, simpliciter ac sine ulla tergiversatione negat, Deum in salutis negotio secundum absolutam suam nobiscum agere potentiam, com. 22. At enimvero, si Deus adeo libenter declararet iram, ac potentiam suam manifestam redderet absolutam, coll. com. 17. 21. tolerarent tam incredibili cum longanimitate κολῶν ἰσχυρῶς, vasa irae, i. e. ira, vel potius poena dignos homines, καταρῶνιμα εἰς ἀπάθειαν, si absolute ab eo parata essent ad inferitum?

§. XXXVI. Haec interrogans, eademque aens propositio idem valet, atque haec, fortius negans: ho-

¹ Habeo in praesenti elegantem locum Photii, quem olim libenter legi. Cod. 442. p. 1026. 36. Ἄλλὰ πῶς ἐὰν τὸ ἐπιπέδον, εἰ ἀρχαῖος γὰρ ἰσχυρῶς. Verba, sed statim aliquis suspitionem excitat, id quod dicitur, fabulam narrare de beatis, suspensio inanis. Vox ἰσχυρῶς de oratore dicitur, et ἰσχυρῶς de poëta, qui fabulas canunt. Ad ἰσχυρῶς simple ἰσχυρῶς, ex Diog. Laert. vi. 29. 334. s. Danacius hic beatam Isidorum, philosophi Platonicum, mortuum ex scitis philosophis describit Platonicum. Haec triplex recipiatur genus animorum apud inferos, triplex quae subterranei coram regum. Prima familia eorum est, qui vitium licet infecti, sanabiles tamen sunt, et in certo loco purgantur, altera eorum, qui jam purgati sunt, atque ex carcere emissi, campos incolunt Elysios: tertia eorum, qui in tartaro aeternam poenitentiam, simulacris suis juncti, poenas lunt. Philosophi Platonici antea sua media ad obsequium elationem. Haec fabulam recitat Photius: tum vero aut eorum, aut alios, quisquis ille fuerit, Christiani addit iudicium. Quare aut sibi placeat, aut pro ἰσχυρῶς legi ἰσχυρῶς poterit. Namque philosophi, qui antea habebant purgatos, et loca illa, omnibus classis referita, incolebant, ἰσχυρῶς et ἰσχυρῶς vocabantur. Homini difficile erit, Photium explanare, qui in philosophia antiqua loci alium est.

² In Acaton. Arminian. c. xiv. l. 13.

³ Haec erat typicam adoptiva hypothesis Judaeorum, ex qua fata oratio licet capiti. Sic plurimi veterum loci ex ἰσχυρῶς eorum, de quibus disputantur, explicandi sunt. In Photio, exempli gratia, multa olim reperi, et in schedis meis notavi. Cod. 442. p. 1048. 2. haec verba leguntur: ἰσχυρῶς ἰσχυρῶς καὶ ἰσχυρῶς καὶ ἰσχυρῶς καὶ ἰσχυρῶς. Schottus obicit: Perse vixit vitium pium et fidem. Neque vero illa hic sententia admitti poterit: Nam vi ἰσχυρῶς est particula Graeca, quae significat, separatum ab alio. Jambl. c. 29. et ἰσχυρῶς καὶ ἰσχυρῶς. See ἰσχυρῶς, p. 28. Eikon. V. H. li. 19. Conf. Act. xxviii. 16. Rom. xiv. 22. Apoc. iv. 8. et Cl. Alberti Obermyer. p. 223. Atque ipsa ἰσχυρῶς ac vita ratio Platonicorum adolescentiorum rebula haec exigit expositionem. Hi etenim suis commendabant solitudinem, ab inveniunt a corpore incedendam. Conf. Porphyry. ἐπι ἰσχυρῶς, lib. 4. l. 27. s. 4. l. 1. p. 22. s. Atque haec celebrant Mystici inanis ac Practici. Vid. Jean Chardin, Voyages en Perse, tom. iv. p. 196. ed. Amst. 1753. 4.

⁴ Jam a tua ipse dissentio. Vid. Comment. philol. de Parentesi sacra, p. 67. a. 19.

mines nulli, et ne ii quidem, qui poena digni sunt aeterna, a Deo ex absoluta quadam voluntate sunt ad perniciem destinati; alioquin etiam non adeo diu toleraret eos, salutarem ipsorum expectans emendationem. Cohærent cum his ea, quæ sequuntur, facillime, com. 23. καὶ, et etiam, hæc ἐκείνῳ ἔργῳ φέρει, ex com. 22. ἴσα, ut notam faciat abundantissimam gloriam suam, hoc est, prout substrata urget materia, misericordiam incredibilem erga eosdem poena dignos homines, tanquam, ὡς supple, ἐκείνῳ ἴσως, vasa commiseratione dignissima, quæ antea preparavit ad gloriam, com. 24. Quales etiam nos vocavit, i. e. fide donavit salvante, quiquot nostrum non solum ex Judæis, verum etiam ex gentibus sumus. Mens Apostoli hæc valet; nos utriusque gentis homines, qui jam Christo nomen dedimus, antea etiam ἐκείνῳ ἔργῳ, vasa poena digna eramus: tanto autem magis nos Deus, tanquam ἐκείνῳ ἴσως, vasa misericordia digna, perbenigne respexit. Haud scio, an hæc sermonis connexionem quidquam facilius, et hæc Paulina ratiocinatione robustius dici possit. Nihil est, quod in commendata demonstrare non valerem interpretatione, si quidem id mihi hic loci propositum foret. Imo vero sunt, quæ tribus modo verbis reddam firmiora. Ad ἴσως quod ἴσα suppleo, id quidem utatissimum. Id vero in primis notandum, ἴσως cum infinitivo in Latina lingua per adverbium commodissime explicari. Exempla collegit Er. Schmidius in N. T. f. 1231. sq. Idem vero etiam perquam venuste cum aliis construitur temporibus. Col. ii. 18. καταβαρυνέτω ἴσως, iudicio suo pessandè libenter, studiosè. Hujus usum oblitus est Cl. Hombergius, qui ἴσως pro quicvis accipit. Quid vero est, Nemo quicvis? Laudi quosum Cl. Clerico ducendum est, quod ingeniosum suam et elegantem, quæ ἴσως in ἴσως, alliciens, mutare voluit, conjecturam, vix a limine salutata, statim valere jussit. Est enim ea sola ingenua divinatione, nullius autem idonei codicis auctoritate fulta. 2 Pet. iii. 5. Ἀπόλοι αὐτοὺς τοὺς ἴσως, fugit hoc ipso volentes, vel libenter ac studiosè, nisi ihrem guten Willen. Sic et alii dicunt, qui melioris notæ sutores habentur. Hesiod. Oper. v. 355. x. ἴσως χαίρει, libenter gaudet. Lysias Orat. xviii. ἴσως ἐπαδύρεθε, libenter suscipite. Ex Romanis Tacitus Græcam dicendi rationem in suos convertit usus, Agric. xviii. 2. 'Quibus bellum volentibus erat,' i. e. qui bellum libenter gerebant. Verum hæc præteriens addidi. Participium quoque, pro optandi vel subjungendi modo, cum particula ei usurpavit, Fr. Vigerius¹ haud imperite annotavit. Cum Auctoritas omnium, tum maxime Atticorum, hæc probant legem testimonia, ut: τὰ περὶ τοῦ λόγου, τοῖς ἰβραημίοις περιττοῦν βουλομένοι, ἐπιτάκτα φαίνετ' ἄν, Cognitio literarum, si qui modo constanter in eas incumbere velint, satis ad paradum facilis videatur. Ubi τοῖς βουλομένοι, ἄντι, εἰ τις ἄν βούλοιο. Eundem in modum κατατρεμῆσα poni censeo pro, εἰ κατατρεμῆσα ἄν ἴσως. Ita vero totius Pauline filiam argumentationis explicationem hujus participii explosum vult recipiam: Non urgebo, atque adeo insectabor, nisi illam passivis, id quod jam motui, extrinsecus modo accederet, eamque ob causam non invenire locum, nisi res eandem possant circumstantes.

§. XXXVII. Excerpti hæc, et quæ præcedunt, ex Collegio meo MSto, quod in διενέκτης divi Pauli epistolam ante aliquot annos selectis quibusdam auditoribus in hæc habui Academia. Illud siquando, plenius elaboratum, Deo bene juvante, si res mea ita ferant, formis curabo describendum. Jo. Conr. Schwarzium, virum Gr. literarum apprime peritum, saltem quantum ad priora com. 22. verba, idem mecum sentire,² non sine singulari animi voluptate postea ex hæc ejus intellexi versione: si ἴ ἴσως scil. (ἴ) x. τ. λ. 'Si autem vellet Deus declarare sui poenæ exigentia, et potentiam suam demonstrare, non tam patienter ferret homines perniciem sibi ipsi marantem?' Meum erat, hæc publicare insignis viri clarissimi erga me humanitatis, quam et literis humanissime scriptis, et libris, quos publicavit, muneris mihi donatis, declaravit, grato memorie animo prædicandum non dimittere occasionem. Is mihi etiam, immerenti licet, domi vixit, mirifice favit: egoque ipsum singulari semper studio colui. Neque vero dubito, quin, si Paulinam curatius perloquisset ratiocinationem, in voce κατατρεμῆσα enodanda se fuisset mecum conjuncturus. Quod reliquum est, hoc quidem ex dictis lucide puto apparere, reciproce potestatis, ejusdemque passivis potissimum extrinsecus accidentis, absum omni animi contentione fugiendum, usum vero non nisi paucis in verbis probatum, et interdum necessarium, limitati ope judici explorandum esse.

§. XXXVIII. Atque hoc modo celeberrimis duumviris, qui suam de Verbis Græcorum Mediis sententiam orbis exposuerunt erudito, satisfacere saltem: in eo ut facerem satis, omni elaboravi opera. L. Kusterus, quod, inventionis suæ, reflexiva nimirum verborum mediolorum significacionis, novitate percussus, non semper ea, qua fas est, accurate, mentem suam exposuit. Mox enim reflexivam, quam vocat, notionem solis et unius verbi tribuit Mediis: mox vero alias, quæ eandem expriment, concedit formas. Has autem modo probare, modo improbare videtur. Ita fit inter homines, ut, qui res novæ venantur, eas primum obscure cernant. Non dubito equidem, quin Kusterus nonnulla rectus diciturus fuisset, si quidem datus in vita mansisset, et novam ipse molitus esset editionem. Multi hodie, quibus philosophiæ studium commendatur, usurpant illud Cassianum, Cui hono sit. At enim vero, in his etiam rebus, utilitatem ejus singularem, et præpe incredibile esse, præ me ferendum poto. Ut ad omnia possumus philosophiæ scitis: et necno ea contemnit, nisi qui totus in illis alienus est. Kusterus certe ambigu distinxisset acutus, et clariore non nunquam in animo suo informatas habuisset notiones, si philosophiam cum humanioribus literis conjunxisset. Ego igitur causam ejus, quam optatum esse poto, enodatis ac distinctius ergo, operamque dedi, ut vera doctissimi hominis sententia sine tripode intelligatur. Eandem is confirmavi rationibus, ut, qui, quid quæquam rem consequatur, perite percipit, ab ea non possit non stare. Ceterum non poto, quenquam Latinitatem, quam in explicatione Mediolorum Verborum adhibuit Kusterus, exagitarum esse. Vir præstantissimus, id ne feret, ipse cavit. Subjunxerat ille Parisiæ libelli sui de Verbis Mediis editioni Epistolam ad virum Cl. J. P. id est, Jac. Perizonium de verbo Com. Cl. Perizonius Diatribæ Kusteri aliquam, de hoc verbo antea hæc in locum editam, cavillatus erat, et quædam in ea minus Latina vituperaverat, quibus ille prudens et sciens quis erat, quo vim φέρει, et naturalem constructionem, quantum fieri posset, in luce poneret clarissima. Kusterus omnem a se amolitur invidiam. En verba, quæ pro se facit, p. 49. hæc apprime quadrantia: 'Sic ex. gr. ἴσως expositi, statuo me, pro isto: ἐπιτάκτα, facio mihi mutuum dari, pro mutuum accipio: μετ' ἑαυτά, facio mihi locari, pro conduco: τίμα, facio mihi solvi ponas, pro punio: et alia hujus generis. Sed quisquis erit paulo humanior et æquior, libenter et facile agnoscat, me necessitate coactum, hujusmodi loquendi formulas adhibuisse; ut nempe veram et propriam verborum Gr. vim eo melius exprimerem.' Verum causa Kusteri non est conclamata, ut egeat patrocinio. Is immortalis sibi ipso libello suo comparavit gloriam: neque est, cur novæ ipsius inventionis suæ peniteat. Contra vero J. Clericus, si verba media plane negaret, novam sibi tem visus est invenisse, eandemque incertis, at præclare tamen subtiliterque confectis, exornavit conjecturis. Latina lingua non nisi duas habet verborum formas, activam atque passivam, cujus et deponentia admittit terminationem: concedo. Inde vero nego æqui, eandem Gr.

¹ De præcipuis Gr. dictionis Idiotismis, p. 267. ed. Lugd. Bat.

² In Solacisimis Disputationem J. C. Antiquitatis, p. 124.

grammatica indolem esse. Observarunt jam pridem homines Græce haud vulgariter docti, majorem Græcis, quam Latinis literis nativam esse copiam. Cui rei vel hoc ipsum documento est, quod vim activam et per activum, et per deponens, et per medium interdum verbum, triplicique adeo ratione, atque passivum sensum in eo per ipsum passivum, mox per medium, rarius licet, verbum exprime valeant. Cum metri in carmine ratio, tum et numerus, quom soluta auster oratio, oratorius; eam introduxit variationem. Vim denique reciprocam tot in mediis inesse verba, Kusterus docuit, hisque adeo eandem præcipue proprie convenire conclusit. Anne igitur convenit mirari, verba activo-media et activa, passiva et medio-passiva, media proprie vereque talia et passiva, quin etiam activa, pronomine reciproco, eoque vel expresso vel occulto, vestita, ejusdem hominumque significationis esse? Desinet mirari, quisquis secum consideraverit, in lingua nihil ita proprium perpetuumque, nullam ut plane subeat mutationem, inveniri. Utrum neglectio quædam, an usus, an numerus, an demique variatiois amor et copia in causa sit, non ausim definire. Nihil præterea addo, nisi hoc inum: faxis Deus Opt. Max. ut ex hoc literario comatu et φιλόλογος, et Sacri Græci N. F. Codicis præcipue interpretes, nonnihil saltem percipiant emolumenti, ne opera, quam in hac elucubranda perpolien-
disque posui Dissertatione, frustra consumpta esse videatur.

ΤΩ ΘΕΩ ΚΑΤΗΡΙ
ΟΣ ΕΚΤΙ
ΕΝ ΜΕΩΝ
ΤΩΝ ΟΝΤΩΝ ΑΥΤΟΥ
ΔΟΞΑ

INDEX I.

VERBORUM PROPRIAM VIM MEDIAM HABENTUM.

Vide paginas inter [] notatas.

* Αγοσθαι 327	* Απομάζασθαι 5	Διαλέγασθαι 65	* Ἐξυκίζομαι 19
* Αγοσθαι γυνίκα 41. s.	* Απώαντο 259	Διαλλάττωσθαι 68	* Ἐξοκλάσθαι 260
192. s. 317. s.	* Αποπέμπωμαι 109. s.	Διαλύωσθαι 66. 76. 151	* Ἐπάγωμαι 40
* Αγοσθῆσθαι 69. s.	* Αποπλάσθαι 72	Διαμάσθαι 152	* Ἐπιέρωμαι 13
Ἄγωμαι 21. s. 87	* Αποπλάσθαι 72	Διαφύζωσθαι 69	* Ἐπιπέσασθαι 264
Ἀγροφύσθαι 14. 199. s.	* Αποπλάσθαι 72	Διαπραχέσθαι 69	* Ἐπιπροκλάωμαι 292
* Ἀγροβάλλεσθαι 69	* Αποπλάσθαι 72. 107.	Διασκευάζωμαι 261. s.	* Ἐπτεκρινόμενος, extendens ne 332
* Ἀδύφασθαι 110. 244. 247	266	Διατίσθαι 70	* Ἐπιτρέφωμαι 292
Ἀδύφασθαι 114	* Αποπλάσθαι 98	Διατρέφωσθαι 69	* Ἐπιβάλλωσθαι 29
* Ἀμιλλῶσθαι 69	* Αποπλάσθαι 76	Διατρέφωσθαι 70	* Ἐπιγράφωσθαι 100. s.
* Ἀμπίσσωσθαι 7	* Αποπλάσθαι 143. s.	Διατρέφωσθαι 153	* Ἐπιλέγασθαι 206. s.
* Ἀμυνοῖσθαι 7	* Αποπλάσθαι 266	Διατρέφωσθαι 114	* Ἐπιμάττωσθαι 68
* Ἀμύνομαι 58	* Αποπλάσθαι 102. s.	Διδάσθαι 118. s. 148.	* Ἐπιμάττωσθαι 122. s.
* Ἀμύνομαι 57. 69	* Αποπλάσθαι 142. s.	313. s.	* Ἐπιπάσσωσθαι 41
* Ἀμφιβάλλωσθαι 7	* Αποπλάσθαι 139. 141	Διμαρτύρομαι 322	* Ἐπιπέσσωσθαι 27
* Ἀμφίσσωσθαι 7	* Αποπλάσθαι 141	Διμήνομαι 315	* Ἐπιφύσθαι 114
* Ἀναδοξάζωμαι 258	* Αποπλάσθαι 72	Διφύσθαι 155	* Ἐπιφύζωσθαι 124. s.
* Ἀναδοξάζωμαι 266	* Αποπλάσθαι 72	Διφύσθαι 247*	* Ἐποιμαι 15. s.
* Ἀναγίγασθαι 22. 114	* Αποπλάσθαι 72	Διγυγίσθαι 283	* Ἐποιέωσθαι 149. s.
* Ἀνακαλεσθῆναι 261	* Αποπλάσθαι 5	Δοκίωμαι 192. s.	* Ἐργάζομαι 154. 282. 303. sq.
* Ἀναλόγως 8. s.	* Ἀπάσσωσθαι 72. 74. s. 250	* Ἐβαστίεσθαι 264. 332. s.	* Ἐσάσθαι 7
* Ἀναρτίσσωσθαι 12	* Ἀρμάσσωσθαι 108. s.	* Ἐγγράσομαι 344. s.	* Ἐσάσθαι 101. s.
* Ἀναρτίσσωσθαι 14. 102	* Ἀρυσάσθαι 87	* Ἐγγαλότομαι 28. s. 30.	* Ἐσάσθαι 339
* Ἀνέγασθαι 332	* Ἄρωμαι 342	202. s. 258	* Ἐταράσσω 339
* Ἀνεκτίεσθαι 48	* Ἄρωσθαι 87	* Ἐγκομβάσσωσθαι 328. s.	* Ἐπιστάσσωσθαι 101. s.
* Ἀνίγω 135. 264	* Ἄρωμαι 34. s. 421	* Ἐγκρατίεσθαι 109	Ζάωσθαι 107. 250
* Ἀίστωμαι 14	* Ἄσθαι 249	* Ἐκταμίη 244. 246	* Ἡγίωσθαι 304
* Ἀικίωσθαι 19	Βαλίωσθαι 262	* Ἐκταμίη 256. 259	* Ἡροσάωμαι 329. s.
* Ἀικιόσθαι 18. 42	Βαλίωσθαι 264	* Ἐκταμίη 256	* Ἡρώωμαι 292
* Ἀικιόσθαι 18	Βαλίωσθαι 258. 262	* Ἐκταμίη 256	Ἡρώωσθαι 332
* Ἀκρόφωσθαι 10. s. 76. 258.	Βουλεύωσθαι 65. s.	* Ἐκταμίη 256	Θίωσθαι τὰ ἔλα 38. 152.
251. s. 337	Γίγνομαι 265	* Ἐκταμίη 256	225. s. 318. s. πόμον
* Ἀκροφύσθαι 327	Γόωμαι 155. 282	* Ἐκταμίη 256	99. 72. s. ἴμον, 131. s.
* Ἀκρόφωσθαι 32	Γύρωμαι 153	* Ἐκταμίη 256	220. s. 315. s. alia ex- empla 78. 81. 131. s.
* Ἀκροφύσθαι 72	Γυνάσκωσθαι 6. 195. s.	* Ἐκταμίη 256	141. 142
* Ἀκροφύσθαι 245	Δανεύωσθαι 136. 141. 146.	* Ἐκταμίη 256	Θρίωμαι 155. 282
* Ἀκρόφωσθαι 13. 77. 114	149. 323. 372	* Ἐκταμίη 256	Θυρίωμαι 248
* Ἀκροβάλλωσθαι 72	Δίβορα * 256	* Ἐκταμίη 256	* Ἴρωμαι 14
* Ἀπογυγίσθαι 117. 264. 323*	* Nota subjecta pertinet tan- tum ad hoc verbum Home- ricum, non ad vocem Sopho- clis ἰδωμαι, quon vim habet activam.	* Ἐκταμίη 256	* Ἰστωμαι 14. 372
* Ἀποκρίσθαι 111. s.	Δίωσθαι 259. 300. sq.	* Ἐκταμίη 256	* Καθίωμαι 13. 96. s. 268. s. 340
* Ἀποκρίσθαι 72. 328. 331	Διλόσσωσθαι 307	* Ἐκταμίη 256	* Καθίστωμαι 337
* Ἀποκαταστήσθαι 238	Διολέσσωσθαι 69	* Ἐκταμίη 256	* Κακίωμαι 269. s.
* Ἀποκρίσθαι 29	Διολέσσωσθαι 69	* Ἐκταμίη 256	* Κακίωσθαι 114
* Ἀποκρίσθαι 72	Διολέσσωσθαι 78	* Ἐκταμίη 256	Κατακρίσθαι 152. 315
* Ἀποκρίσθαι 76	Διοκροτάσθαι 81. s.	* Ἐκταμίη 256	Κατακρίσθαι 72. 81. 112
* Ἀπόλλωσθαι 101	Διοκροτάσθαι 109	* Ἐκταμίη 256	
* Ἀποκρίσθαι 332. s.	Διμαρτύρωσθαι 69	* Ἐκταμίη 256	
* Ἀποκρίσθαι 265		* Ἐκταμίη 256	
* Ἀπομάζωσθαι 5. 259		* Ἐκταμίη 256	

- Κατακόλιον 203
 Καταλόγος 67. s. 76. s.
 Καταμάρμαρον 172
 Καταπέτασμα 77
 Καταρτήσις 332
 Καταρχήμα 83
 Καταρτήσις 89
 Κατατήρασις 81
 Καταψύξις 30
 Καταψύξασθαι 151, 315
 Καυρότης 106
 Κίμα 15
 Κίρασις 6. s. 108, 115. s. 245. 311. 324
 Κισσός 247
 Κισσός 247
 Κισσώσις 48. s.
 Κισσός 15
 Κισσολογία 66
 Κισσός 84. s. 86. sq. 136. 144. s. 149. 260. 327
 Κόπτης 11. s. 92. s. 108. 197. s. 243. 249. 323
 Κόπτης 249. 309
 Κόπτης 69, 241. s.
 Κόπτης 69, 121. s.
 Κόπτης 43. 332
 Κόπτης 244
 Κόπτης 66
 Κόπτης 244. 249. 256
 Κόπτης 70. s. 207. s.
 Κόπτης 6. 195. 244. 263. 333
 Κόπτης 6. s. 93. 135. s. 210. 241. s.
 Κόπτης 114
 Κόπτης 69
 Κόπτης 69. s. 218
 Κόπτης 108
 Κόπτης 15. s.
 Μόδοσις 107, 332
 Μοταβάλλοις 105
 Μοταβήσις 263
 Μοταβήσις 332
 Μοταβήσις 246
 Μοταβήσις 145
 Μοταβήσις 110. s.
 Μοταβήσις 108. 243. 307
 Μοταβήσις 156. 141. 146. 372
 Μοταβήσις 269. s.
 Νίμασις 62
 Νίμασις 106. 248
 Νίμασις 106
 Νίμασις 107
 Νίμασις 19. s. 328
 Νίμασις 147. s.
 Νίμασις 120. 131
 Νίμασις 43. 95. s. 107. 170. s. 217. s. 293
 Νίμασις 41
 Νίμασις 266
 Νίμασις 79. 80. 211
 Νίμασις 102
 Νίμασις 101, 209. s.
 Νίμασις 28. 156. s. 263. s. 307. 311. s.
 Νίμασις 248
 Νίμασις 269. s.
 Νίμασις 23. s.
 Νίμασις 247
 Νίμασις 47
 Νίμασις 7. 329
 Νίμασις 266
 Νίμασις τὰ ἑκα 38
 Νίμασις 37
 Νίμασις 332
 Νίμασις 108
 Νίμασις 332
 Πάριμα 14. 143. 331
 Πάριμα 237
 Πάριμα 69
 Πάριμα 39. 49. s. ἀντὶ τοῦ προσωπίου 51. s. ἀντὶ τοῦ κ. τ. λ. 77. σπουδὴ 85. alia exempla, 88. 89. s. 91. 92. 212. s. 314. s. 333. πρόμα 333. ἀπόμα 335. s. ἑξῆς 336
 Πάριμα 14. 269. s.
 Πάριμα 43. s. 46. 96. 214. s.
 Πάριμα 72
 Πάριμα 108
 Πάριμα 30
 Πάριμα 39. s. 219
 Πάριμα 112. s. 330. s.
 Πάριμα 330
 Πάριμα 54. s. 36
 Πάριμα 45. s.
 Πάριμα 28
 Πάριμα 112. s.
 Πάριμα 25. sq. 114. 201. s. 328
 Πάριμα 108. 243
 Πάριμα 89
 Πάριμα 68
 Πάριμα 14. 59. s. 337
 Πάριμα 9. s.
 Πάριμα 338
 Πάριμα 77
 Πάριμα 249. πρόμα 83. s. 145
 Πάριμα 329
 Πάριμα 331
 Πάριμα 145
 Πάριμα 250
 Πάριμα 23
 Πάριμα 108
 Πάριμα 68
 Πάριμα 332
 Πάριμα 113
 Πάριμα 114
 Πάριμα 42. 123. s. 263. 351
 Πάριμα 257
 Πάριμα 250
 Πάριμα 249
 Πάριμα 108. 243
 Πάριμα 108
 Πάριμα 39. 93. 94
 Πάριμα 186. 189. s. 149. 372
 Πάριμα 17. s. 60. 198. s. 243. 244. 245. 246. 248. 257. 259. 262. 263
 Πάριμα 100
 Πάριμα 33
 Πάριμα 332
 Πάριμα 8. 29. 266
 Πάριμα 109
 Πάριμα 78
 Πάριμα 111. 196. 331
 Πάριμα 30
 Πάριμα 8
 Πάριμα 15. 269. s.
 Πάριμα 247. s.
 Πάριμα 87. 149
 Πάριμα 332
 Πάριμα 70
 Πάριμα 14. 168. s.
 Πάριμα 17. 232. s. 235. s. 332
 Πάριμα 320. 324. 328
 Πάριμα 332
 Πάριμα 136. 141. 145. 156
 Πάριμα 195. s. 256
 Πάριμα 124. s.

INDEX II.

LOCORUM N. F. SACRORUM EX USU VERBI MEDII RECIPROCO EXPLICATORUM.

- MATH. C. V. F. 346
 —III. 323—VII. vi. 347
 —IX. v. 345—XIII. 347
 —X. vi. 342—XII. 325
 —XI. 342—XVI. 346
 —XIV. 347—XVIII. 346
 —XIX. XVIII. 268. 339. s.—XX. XX. 341
 —XXI. II. s. 330—XXX. 307—XII. 346—XXV. XXX. 339—XXVI. XXXV. 339—XXVII. v. 10—VII. 346—XXVIII. 110—XXVIII. III. 347
 MARCI. C. I. S. XXXII. 346
 LUC. II. I. II. v. 323—IV. v. 264—V. 117—VI. IV. 101—VII. IX. XIV. 347—VIII. III. 323—IX. III. 332—XII. IV. 17—XXXVI. 107—XIV. XX. 192—XV. VI. 265—XXIV. 342—XXV. XXXI. 28—XXI. XII. 325—XXII. XXX. 269. 340—XII. 99—XXIV. XXXIII. 346—XIX. 266. 340.
 JO. VIII. IIX. 347—X. XIX. 346—XI. XXXIII. 339—XII. XXXVI. 347—XVII. II. VI. 330—XX. XIV. 347—XXXI. 357—XXI. XX. 347.
 ACT. IV. XXXI. 346—V. XXXV. s. 28—XIII. 101—VII. XII. 339—VIII. 331—VIII. III. 323—XVIII. XXI. 266—XI. XVII. XVIII. 358—XII. XII. 346—XIII. XIV. 340—XIII. XIV. XIV. 355—XVI. 331—XVI. XIII. 348. sqq.—XVII. XIII. 266—XV. XII. XXV. 264—XXIV. 332—XXV. XIII. 340—XXVI. XVII. 65—XXVIII. XXIV.—XXVIII. VI. 18—VIII. XXX—XIX. XXXVI. 364—XX. VII. VIII. 364—XXI. v. 266—XXIII. IV. 365—XXV. 264. 333—XXIII. XII. XIV. 339—XXIV. XIII. 346—XXV. VI. 340—IX. XI. 324—
- XXXVIII. VI. 105—XVI. 364.
 ROM. I. v. XVII. 357—II. IV. 327—III. IV. 325—VI. XVI. XIX. 357—XVII. 346—VII. v. 326—XVIII. 339—VIII. XIV. 327—IX. XIV. 364—XIII. 362—XIII. 363. 365. s.—XIII. XXIV. 366—XII. II. 332. 340—XIII. I. 351—XIV. 333—XIV. XII. 364.
 I COR. IV. II. 325—V. v. 325—IX. XI. 346—VIII. IX. 109—XXXIII. 332—X. XII. 333—XII. II. 327—XIV. VIII. 43—XVI. XIII. 332—XV. 339. 349.
 II COR. II. XIII. 266—V. III. IV. 264—X. 327—X. XX. 340—X. II. 264—XI. II. 103. 329—XIII. 2. 332—XIII. XI. 332. 346.
 GAL. I. XVI. 330—II. VI. I. 328—V. II. III. 332.
- 330—V. II. III. 332—VI. 327—XVIII. 327—VI. III. 339—VII. 331.
 EPHES. I. IX. 268. 340—XIII. 330—IV. XXXII. 328—V. XVIII. 332—VI. VIII. 327—V. 346—XIII. IV. 266.
 PHIL. II. IX. 330—III. IV. 332.
 COL. II. XVIII. 367—III. VIII. 331—X. 332—XIX. 346—XXV. 328.
 I THESS. V. XIV. 349.
 II THESS. II. IV. 340. 346—III. XIV. 346.
 I TIM. I. XVI. 338—III. I. 328—XIV. 186—IV. VII. 339.
 II TIM. II. XII. 94.
 I PET. I. IX. 328. 357—XII. 266—XIV. 332. 346. s.—V. IV. 328—VI. 331. s.—II. XIII. 328—XIII. 265. 333—III. v. 367—XVII. 17. 332.

HERM. X. XXXI. 86. 328. JAC. I. XXI. 331.—IP. XVI. JUD. X. 334. —XIX. XIX. 346.—XXII.
—XI. I. 328.—V. 330.— 332. 347.—XVII. 327.— APOC. III. XXI. 340.—IV. XI. 347.
XXXIX. 328. IV. X. 346. VIII. 364.—XIII. IV. 346.

INDEX III.

RERUM POTIORUM ET LOCORUM SACRORUM IN PRIMIS N. F. EX VERBIS
ACTIVIS RECIPROCIIS ET EX USU VERBI MEDII ALIO EXPLANATORUM.

- Activa-Media Verba* Græcorum, quarum sint, 4. 17. 80. 281; exempla 48. 63. 256. profana et sacra 282 sqq. cum Latinorum Deponentibus comparata 294 s. exempla plura sacra 296 s. et *Passiva-Media* simul 308.
- Activa reciproca*, ubi additur *intrans*, vel subauditur, 11. exempla profana, 11. 13. 37. 40. 46. 61. 74. 76. 80 s. 88. 97. 99. 337. sacra 17. 40. 80. 97. 107. 111. 337. 339 s.
- * Act. xiii. 48. accuratus explicatur 348 sqq.
- Alexandri V. T. interpretes* tribuunt verbis Mediis sensum reciprocum 340.
- Ammonius* 12. 286.
- Arriani* verbi Medi 336.
- Arriani* *ἀρετή* sacra 310 sqq. exempla 323 sqq.
- Aor.* 1. *Medie* forme rarius *passive* usurpatus 157. 261. sqq. 308. vim habet *cere Mediam* 171.
- Aor.* 2. *Passiva* vocis vim habet *mediam* 59 s. 245. exempla 60 sqq. *Media Vocis* *Passive* significant 265.
- Attici* præcipui sunt in usu virtutis *reciproca* verborum Mediorum 190. 313.
- Averranus* Bened. laudatur 287 s.
- Barnes* Josua 506 s. emendatur 308. 338.
- Berglerus* Steph. 16. 235. laudatur 240. *quis et qualis* hic homo fuerit 240 s.
- Boetius* 333.
- * 2 Chron. xxi. 4. 346.
- Clarke* Sam. docet formationem præteritorum Mediorum 184 s. docuit vim vere Mediorum 239. sqq. 282.
- Clericus* notatur 161 sqq.
- Deponentia* Græcorum 3. judicium de his 154 s. 166. 255 s. Latina origine passiva 173. Latinorum a Mediis Græcorum distincta 173 s. exemplum Latini 194.
- * Deut. xxviii. 68. 341.
- Diodorus* Sic. 333 s.
- Duportus*, Jac. de verbis Mediis non docuit accurate, 29 s. laudatur 146. 148 s. 151.
- Elegereus* 239.*
- * *Conf. p.* 256.*
- Ensepius* 257. *conf.* 155.
- Euthalius* 16. 144. 153. 305 s.
- Futurum Medium* sæpe *passive* usurpatur 156 s. 256.
- * Genes. iii. 8. 346.
- * Genes. xlv. 1. 346.
- Grævus* 98.
- Hemsterhuis* 38. 100. 122. 129. 142 s.
- Heyckius* 5. 7. 12. 15. 16. 45. 58. 95. 101. 106. 122. 131. 136. 142 s. 144. 146. 152.
- Hithpoel* Hebræorum vim habet *mediam* 164. 183. 312. 313. 341.
- * Jeremi. xlix. 24. 60.
- * Josua. x. 16. 346.
- Karavayevus* vim habet Deponentis 172.
- Karavayevus* vim habere *reciprocam* negatur 362 s.
- Knatchbullus* Norton. laudatur 356.
- Kusterus* Lud. 16. 46. 47. 58. 131. religionem mutavit 161. laudatur 186 sqq. emendatur 341. 370 sqq.
- Datiis* carent Mediis verbis 120.
- * Levit. xxv. 48. 341.
- Linborek* Phil. refutatur. 348 sqq. 351 s.
- Loc. sacri*, maxime N. F. explicati, 8. 17. 24 s. 40. 43. 48. 52. 56. 60. 97. 101. 106 s. 111 s. 139. 140. 147. 264 s. 268. 282 sqq. 283 sqq. 296 sqq. 309 sqq. 326. 336. 339. 340 sqq.
- Locus* elegans, cujus verba ingeniose a tergo legi possunt 106.
- Lucianus* Atticista 11.
- * 1 Macc. i. 15. 361.
- * 2 Macc. xii. 10. 17. 99.
- Mangey Thom.* emendatur 48 s.
- Media verba*, unde nomen habeant, 1. vis eorum vera et propria, *reciproca*, 2 s. 75. 85. 107. 153. 164. 274 s. exempla 1 sqq. eorum differentia ab *activa* 88 s. 136 s. 141. cur in interdum addatur *intrans* 92 s. 133. eorum differentia a *Passiva* 117. ab *Activa* et *Passiva* 123. via nominis accuratus declarata 278 sqq.
- Medio-Activa* 155. 203.
- Medio-Passiva* 155.
- Menagius* notat, verba Media dari *ἀρρετρολόγη* 312.
- Milhius* Jo. emendatur 325.
- Moschopulus* 16.
- ΜΩΣ* vim habet *reflexivam* 340.
- ΜΩΝ* vim habet *reciprocam* 340.
- * Numer. vi. 3. 346.
- * Numer. xix. 20. 346.
- Olearius* Gottfr. 343 sqq.
- Origenis locus* de verbis Mediis, quod sint *ἀρρετρολόγη* 311 s.
- Participium Passivum* vim habet *mediam*, exempla 43.
- Passiva* habent vim *reciprocam* 197.
- Passiva* et *Passivo-Media* simul 155.
- Passivo-Media* 86. 99. 107. exempla 86. 99. 111. 123. 256 s. 281. exempla profana 305 sqq. sacra 309 sqq.
- Πικρὸν*, deducere, comitari 23 s.
- Περικλῆς* vim habere *reciprocam* negatur 359 s.
- Philo* 48. locus ejus elegans de verbis mediis 116.
- Photius* 12. 22. 285 s. 291 s. 295. 347. 361.
- Pollux* 73. 104. 142. 192.
- Portus* *Æmilium* 124 s. 338.
- Præteritorum Mediorum* formatio, exemplis illustrata 184 s. illa passive significant 255 s.
- Præterita Passiva* nun *media* valent virtute 342 s.
- Προσφωτιστικὸν* quid notat 49 s.
- * Prov. xx. 22. 140.
- * Ps. ii. 8. 330.
- Raphelius* emendatur 104.
- * 1 Reg. xviii. 2. 346.
- * xxi. 21. 341.
- * 2 Reg. xvii. 17. 341.
- * Rom. vii. 14. melius explicatur 359 sqq. ix. 22. rectius enodatur 362 sqq.
- Salmasius* 146. 149.
- * 1 Sam. xxiv. 22. 346.
- * 2 Sam. xx. 10. 340.
- Schmidius* Er. laudatur 253. de verbis Mediis non accurate exposuit 255 sqq. vis vere Media ipsi suboluit 269 s.
- Spanhemius* Ezech. 9. 33. 285.
- Stephanus* Henr. 9. 15. 28. 35. 63. 98. 117. 124. 140. 334.
- Suidas* 5. 38. 144. 219.
- Terzajus* vim habere *reciprocam* negatur 351 s.
- Θέωσ* cum infinitivo junctum per adverbium latius commodius explicatur 367.

Thomas Magister 78. 94 s. 97. 101. 109 s. 119. 153.
282. 284 s. 286. 317.
Trillerus, exempla 291 s.
Trillerus 16. 102.
Verba Graeca, quotplex eorum forma sit 164. 166.

Ulpianus 78.
Waceling Petr. hndatur 49. 80. 353.
Wolffus Hieron. agnovit diserte Activi et Medii verbi
discrimen 314 s.
Zachar. ix. 9. 340.

EDITIONI KUSTERI

DE VERO USU VERBORUM MEDIORUM,

LOND. AN. 1750. 12mo. PUBLICATÆ.

HÆC TYPOGRAPHI (i. e. GUIL. BOWYERI) PRÆFATIO PRÆFIGITUR :¹

"AN Kusterus reflexivam Verborum Mediorum significationem Primus deprehenderit, ignoro: eam certe pluribus, quam quisquam alius, argumentis in isto libello stabilivit. Alii in verbis quibusdam eam notant; in vero ceteris sit communis, altum apud obstant. Eustath. ad D. r. 168. διαφορὴ δὲ ὄσιων καὶ ὀσιώμενων φασὶν εἰ παλαιῶν, ὅτε τὸ μὲν ὄσιον ἂν ἴδωμεν εἰ δὲ ἄλλω ἐντὶ τῆν ἰσότητιαν τοῦ χρηστέου τὸ δὲ ὀσιώμενον, ἐπὶ προσηγορίᾳ ἀνεπισημασμένην εἶναι, ἀπὸ τῆν Νῆσιν ὀσιώμενον, ἰσῶν δὲ, ἔστιν ἰσῶν. Ἐ. c. Inter ὄσιον et ὀσιώμενον differentiam, esse tradunt Veteres: nempe ὄσιον ab alio in alium transfert effectum commodi alicujus: ὀσιώμενος vero intra unam personam eum collat: ut, Abit aliquis lastam relatum Sibi, ὀσιώμενος: Alteri vero, ὄσιον.

"Alii itum sensum Passivæ vocis, pari vel etiam potiori jure, vindicant. Duportus in Theoph. Char. p. 124, et 335. Ἐπιείκειν, mutuo Dare: ἐπιείκεσθαι, mutuo Accipere: ita enim differunt vocis Activa et Passiva in hujusmodi verbis Commenci; in voce Passiva vel etiam Media transitus fit non in Rem, sed Personam. Ita χροῖσθαι est, utendum Dare: χροῖσθαι, utendum Accipere.* ἤρπειν est, Ferre, Allere: φέρεισθαι, Referre, Reportare (Sibi addere debuisset) Sic αἰσθεῖν, αἰσθεῖσθαι, κριεῖσθαι, κριεῖσθαι. Sic μεθεῖσθαι, Locare: μεθεῖσθαι, Conducere. Ita differunt ἐγγράφει et ἐγγράφεισθαι σφραῖσι et σφραῖσθαι, et similia. Sic τελέθειν et εἰδέσθαι, δεῖναι et δεῖσθαι, ἐπινοεῖσθαι et ἐπινοεῖσθαι. Sic δεῖναι ἐπινοεῖσθαι sive ἐπινοεῖσθαι dicitur Debitor, qui rem suam oppignerat; at δεῖσθαι dicitur creditor cui res opposita est, et oppignerat. Pollas, ἐπιδοῦσθαι δεῖσι, ἢ δανειζόμενος ἐπιδοῦσθαι ἑρπυλαι, ἢ δανειζόμενος χροῖσθαι. P. 124. ἱκανεῖσθαι, stipem Conferre, pecuniam collatam Dare: ἱκανεῖσθαι, stipem Petere, Colligere, vel Accipere.* P. 335. ἠρπείκειν, Agere: ἠρπείκεισθαι, Exigere; ex pacto Repetere, Patisci, Stipulari.* P. 333. αἰσθεῖν, Rogare stipem, aut elemosinam, αἰσθεῖσθαι, Rogare Mutuum, aut Commodatum."

"Quendam etiam in Act. edict. Lips. Feb. 1712, citat Clarkius ad D. a. 20, qui ex discriminē inter νόον et νόημα veram lectionem loco reddidit: unde autem ortum id discriminis, quibus fundamentis nixum se primam ostendisse gloriatur Kusterus; * et quantalascunque partes sustinet, mirum est Clarkium ei tribuisse nullas, præsertim cum hæc observatio de primigeniæ Voc. Med. usū inter notas ad Homerum utranque faciat paginam. Quod ut clarus liquet, necesse desit primigeniæ Scriptoris auctoritas ad adstruendam primæveræ Voc. Med. usum, loca a Clarkio notata ad calcem hujus Dissertationis adjecti; alia quam plurima ex ipso Homero lectoris diligentia loca suppeditabit. D. β. 316. Τῆν δὲ ἑλκεζόμενος περιεργὸν μάστιγος ἀμφοτέρων. Hanc autem implicans alia prehendi valde elamitantem. Quid, an constructio est, implicans hanc? perit vis media participii. An implicans sese? qui hoc subintellexerit? Verbe, Hanc autem subito Se contorquens prehendi, &c. ut monet vir Ἐλληνοφύλακτος R. Dawes, Misc. Crit. p. 177, s.

"Ἐπιείκειν, dico; ἐπιείκεσθαι, Med. dico Mecum, Delibere, Consulto. Hinc D. a. 554. Ἄλλα μὲν ἑσθλοῖσι τὰ ποσειδι, ἀπὸ ἰσῶν ἰσῶσθαι. Sed valde quietus ea Consultas quæcunque vis; sic D. z. 676, et passim. Quare vero non itidem D. z. 483. ἐπιείκειν τὸ ἴδιον ἠρώμενος δεικόμενος εἶδει Ἐρχεται ἑμῶν. Videte, ut, &c. propius ad nativum vocis usum, Reputate vocabitur, ut D. o. 163, &c.

"Ex male intellecta differentia inter ἔγωγε et ἔγωμαι (quam vide apud Kust. §. i. 13.) male Baroesius Homerum corrigi D. δ. 202. εἰ αὖ ἔγωμαι Τριόκκου, pro quo ille αὖ ἐγὼ Τριόκκου, quasi ἔγωγε significat Sequor etiam in Activa voce, vid. Clarkium in loc. et ad l. 482. ex R. Bentleyo.

"D. r. 745. δεῖναι μὲν τὸ χρῆσθαι ἀποσφραῖσθαι Ἀχαιοῦ Χροῖσθαι—Timeo ne hesternum Rependant Activi debitum: ut vis Media servetur, debuisset verti, Cum usum appensus Recipient: nam ἀποσφραῖσθαι Act. Rependere; ἀποσφραῖσθαι Med. Recipere appensus, ut notat Kusterus §. ii. 13. et Salmas. de Uso Usur. p. 380.

"Lexica hic omnia confuse docent; ἀναγράφω, Tollo; ἀναγραφίσθαι, expungere syngrapham; unde verò, nisi quod syngrapham ab eo, apud quem deposita esset, cum diluenda sit, Recipiunt. Salm. de modo Usur. p. 470.

"Verbo ἐπινοεῖσθαι, ἐπινοεῖσθαι, Supponer; mox ἐπινοεῖσθαι, Pignero: recte, modo voces recte distinguuntur. Passivæ sane Supponer, pignori obligat; at in Med. pignori Accipio, ut δεῖσθαι, &c.

"Κριεῖσθαι et κριεῖσθαι utranque redditur, fructum Decerpo: at κριεῖσθαι est Irrigare, κριεῖσθαι Med. Percipere fructum. Mox sub eodem verbo inquitur Lexica, κριεῖσθαι, in libertatem adseror, quod est diversæ plane familie, pro κριεῖσθαι αὖ κριεῖσθαι, virgula. Salm. de Modo Usur. p. 380, 381.

¹ In 1750 a prefatory critical Dissertation, and some valuable notes, were annexed by Mr. Bowyer to L. Kusterus de Verbo Usu Verbi. Med. eorumque Differentia a Verbo Act. et Pass. a new edition of which work, with further improvements, appeared in 1773. The Disert. was likewise adopted by Mr. Holwell in 1766, in his curious edition of 'Selecti Dionysii Halicarnassensis de Præcis Script. Tractatus Gr. et Lat.' with his polite acknowledgment.—Hanc Disert. sine L. Kusteri de Verbo Usu Verbi. Med. etc. edit. 1750. præfixit Guil. Bowyer, Typogr. Londem, auctior quidem ut hanc nostram Select. Dionysii. Tractat. ed. ornaret, impetravit: cuius nomine, viro optime de republica Literaria merito, gratias ago. J. Nichols, Anecdotes of Bowyer, Lond. 1782. 4. p. 111. See Bowyer's Miscell. Tracts, edited by J. Nichols, Lond. 1783. 4. p. 421.

² Sophocles in Antig. ver. 474. (al. 469.)

ὄσιον τὸν ἴδιον ἰσῶσθαι, ἢ ἴσῶν, ἰσῶσθαι

24, sic δὲ ἰσῶν ἰσῶσθαι ἰσῶσθαι ἰσῶσθαι

Nam qui in manus, at 489, malis

Vivis, quomodo non hanc usum pro laere est?

i. e. quomodo non moriendo iterum Accipit?

³ De qua voce vide aliam Salmas. de Uso, p. 629. in ommissis Obs. ad Jus Attic. p. 13. 58. Lexica mire hic turbant omnia.

⁴ Quare ἀποσφραῖσθαι in Medio, Captivum redimere, solum ab illo Grammaticorum video esse expasitum. Kust. de Verbis Medii §. 2.

⁵ Quotplex libri edicti prima prodit 1714, altera 1717; Clarkium vero edidit primam partem Hæmeri 1729.

"*Χαίρειν* et *ἑχέμαιν*, idem quod *χρῶν*, mutuum Dare; Passivè, mutuum Dari; Med. mutuum Accipere; de qua non verbum quidem Lexica, sed vide apud eundem Salmas. de Modo Usur. c. viii. p. 306. auctore Theophr. Charact. c. x. et lege Rhodia.

"*Ἐχέμαιν*, interpretatur Lexica, Pignero. Debiti verti, pignori Do, quod facit Debitor: *ἑχέμαιν*, Pignero, pignus Accipio, quod facit Creditor, Exod. xxii. 26. *Ἐχέμαιν* sane Pignero, sive pignus Accipio, Job. xiv. 3. 9. et *ἑχέμαιν*, pignoris captis Coerceor, ut apud Aristoph. in Nub. ver. 240. *Ἄγαμαι, φέρωμαι, τὰ χρίματα ἑχέμαιν*, Bona mea pignoris capta diripiuntur, ad verbum, Diripior quoad bona mea pignoris capta: [vertit Sanxay in Arist. Lex. Angl. *I have my goods seized for non-payment.*] Male in Transitivo sensu accipitur, dum redditur, bona mea Oppugno. Salmas. de Mod. Usur. c. xiii. p. 349. et de Fern. Trapezitico, p. 713.

"*Ἀποδοῖμαι*, Act. Solvo, Reddo; ut in Med. Tribuo in Meum commodum, Vendo, Aristoph. Vesp. 169. *ἀποδοῖμαι βουλόμεν τὸν ὄνον*, Vendere velim assinum. [*To sell, Sanxay in Lex.*] At idem Ran. 1266. *ἀποδοῖν* [*ἀποδοῖν*] *πᾶσι τὴν ἐχέμαιν*, Vende lecythum omni modo; ubi legendum contendit *ἀποδοῖν* vir doctus, Misc. Crit. p. 243. Media significatione id postulante.

"*Ὁμόλον* cui *ἀποδοῖται*, Gal. v. 12. diu toris interpretes. Ludit apostolus *εὐσεβείᾳ* in verbo quod tantas incitatur turbis inter eos qui fidem Christianam amplecterentur. 'Quandoquidem, inquit, in pellicula abscessi illa gloriantur, utinam illis abscedatur insuper totum seminale membrum, quo magis triumphant,' interprete Grotio, post Chrysostomum et Hieronymum. At longe veracundius, nec minusulse, si *ἀποδοῖται* sensu reflexivo accipitur, 'Vellem eos, qui circumcisionis necessitatem tuerent, se ipsos abscessuros a vestro consortio,' ut monet Jortinus, Vit. Erasmi, vol. ii. p. 217.

"Extendum est verba quaedam Activa nonnunquam pro Medis esse usurpata, cum Sibi vel Pro se aliquid fit; quamquam rarius Media pro Activis, h. e. cum fit pro Altero, ut monet Kusterus, §. i. 32. 52. 53.. Hinc *ἐκταρατῆρας ἀπὸ τοῦ πρᾶξιόνος*, moris pretium exigere, apud Theophr. Char. c. x. sic etiam D. Luc. iii. 13. xiv. 23. Isoc. ad Nicol. p. 61. ed. Battie, 1749. *ἔπειτα τοὺς πρᾶξιόνος ἐπείκειν τὴν ἐπὶ τὸν ὄνομα*, sperandum est tales a diis aliquid boni accepturos. Nescio igitur an vere vir doctissimus, Misc. Crit. p. 205. neget *ὄνομα*, in voce Activa, unquam pro Consequor. Hesiod. certe in Oper. p. 395. *καὶ πρὸς ἄνεστος*, et nihil obtineas, ut reddi potius debet; et Lucian. (inferioris vis, fateor) in Asin. *ἐκτίνας ὄνομα ἑστὴν καὶ ἀνάσσει τὴν ἑξ ὄνομα*, nihil citras sive etiam Obtineret aliquid ex me, sive, &c. In N. T., ut id obiter notem, Activa vox in utroque significatu, Luc. xviii. 12. *ἀποδοῖται πᾶσι τὴν ἐχέμαιν*, decimas Do omnium que possides; et pariter Matth. xxiii. 23. At Heb. vii. 5. *ἐπὶ τὸν ὄνομα* id ἑστὴν τὸν ἄνω Ἀπὸ ἀποδοῖται τὸν ἄνω, decimas Exigere a populo. *Ἐπιβάλλει* negat Salmasius de Ferno Trapezitico usquam Græce dici pro Incipere, sed *ἐπιβάλλει* sic tamen Diod. Sic. 452. B. ed. Rhodomani. *ἐπιβάλλειν ἐν τῷ πρᾶξιόνος τὸν ἀναρῆρα* in *καύματα*; Corporum Rhamphodii Dionysii poemata proferre; qui sensus non male quadrat ad Marc. xiv. 72. *καὶ ἐπιβάλλειν ἑλθεῖν*. Certe sensus, quomodo versio nostra sequitur, jam dudum desideravit exemplum Is. Casaubonus, nam, ut sit ille, *ἐπιβάλλειν τὸν νότον*, vel *δύναται*, alia longe res est. Vid. C. Frid. Muntze, Oha. Phil. in N. T. libros, p. 124.

"Quamquam vero tot viri docti, etiam aliud agentes, Kustero adstipulantur, longe tamen in diversa abt Jo. Clericus. 'Dum leviter percurro exempla ab illo adducta, nonnulla a vero sensu in alienas partes torta video; nonnulla ejusmodi esse, ut licet Kustero non levis fors erroris arguant, minime tamen fundamentum ejus de Vocis Media usu labefaciant.

"Ad §. i. 28. objicit, licet *ὄνομα γυναικῶν* non dicatur, tamen *λαμβάνειν γυναικῶν* occurrere apud Menand. p. 232. pro *λαμβάνουσα*. Ad i. 30. *προσπορεύεται*, Nobis suppeditanus, Menand. p. 245. pro *προσπορεύουσα*. Ad i. 32. 33. *καὶ πόδαυρον*, nisi quomodo occurrit, pro *ποδῆσθαι*, at *παυραχίας πόδαυρον* apud Thucyd. i. ii. 89. p. 137. ubi tamen legitur, *καὶ ἀναστὰν Σαρῶν καὶ τὴν ὑπερῶν Πηλοῦσιν τοὺς ἀνδρῶν*. Ad i. 49. *ἢ τὴν φέρουσαν ἐν πορῶσιν*, si decreta adhiberis ad defensionem causæ tuæ, *Ἐσθίνες* de falsa legit. p. 404. Ad i. 14. *φοδῆρας*, caveo, pro *φαλλετρῶν*, apud Eurip. Iphig. in A. ver. 144. 538. Esto; hæc Activa (quod Kustero forsitan taliter) pronominem reciproco *ταῦτα*, *ἴσθαι* &c. subintellecto, reciproco sensu sumantur; at non vi sua, non adeo peculiari modo ut in alium nonnunquam transferant effectum, quod verbis Media esse proprium contenditur.

"Ad i. 29., postquam in frastra Theudyl. citasset i. ii. 87., Platonem allegat; *ἀλλὰ γὰρ ἄλλοι τῶντων παρασκευάζουσα ψέχει*. 'Sibi ipsi, inquit J. Clericus, philosophi animus cum præcatur *ἐπιθυμῶν*.' At verba Platonis solum, 'Imo vero horum (dolorum voluptatumque) tranquillitati studens animus.' Ubina, quaeso, vis Reflexiva participii?

"Ad i. 25. fidenter asserit Theudyl. ii. c. 2. *θέρμεν* τὰ *ἑλα* verti debuisse, Armis positus, non Armis induti, ut Kusterus. Judicet Lector, in consilium adhibito doctissimo Hudsono, qui hæc in notis habet: 'Male vertitur, Armis in foro positus, cum hostium urbem invaserant. Potius, cum Armis in foro consistissent. Sic Theudyl. viii. p. 520. *καὶ θέρμεν τὰ ἑλα ἐκαχθῆσαν*, armis instructi conationem habuerunt. *Ἰθέρμεν* τὰ *ἑλα* nonnulli sumi posse putant pro Arma *ἀντὶ* *θέρμεν*. Mihi nondum occurrit locus, in quo ipsa proprie sumi credam, nisi, qui armati consistunt nec tamen re ipsa pugnant, proprie arma dicuntur abjicere.' Quid ad hæc Clericus? ne unum quidem verbum, licet has paginas citet, ad hanc ipsam editionem provocet. Eundem sensum vindicat Dionysius Halicarn. Edw. Spelmanus in eleganti sua versione Antiq. i. iii. c. 18. Nuperus vero vir doctissimus W. Smith, Decanus Ciceronius, in Versione Anglica Xenophonis de Rebus Gr. l. ii. sub anno ante Christum 403. p. 70. contendit *ἑλα* *θέρμεν* notare *to ground their arms*. Quidam tandem sit arma in usum suum reponere, ut Kusterus interpretatur §. i. 50. et quod dici queat, *to rest their arms*: quin et ipse Homerus, in versu, quibus Agamemnon Græcos fugam ornantes ad arma capessenda hortatur, quibus et ipse Abscessulos ad hæc studia excolenda excitet:

Εὐ μὲν τὴν δόρον θηγάσθω, εἰ δ' ἄσπίδα θέσθω.

Bene quisque hastam suam acuat, bene scutum Sibi aptet.

D. β. 332."

'Remarque sur la Dissert. de M. Kuster sur les verbes Moyens, dans la Bibl. anc. et mod. T. v. Par. II. p. 237. quam dissert. Lat. etiam edidit Ch. Welle, Lips. 1733.

EXCERPTA

EX LIBELLO, CUI TITULUS

Græca et Latina Lingua Hebraizantes, seu de Gr. et Lat. ling. cum Hebr. affinitate, auctore P. PAULO MARIA OGERIO. Venetiis, 1764. 8vo.

De affinitate lingue Græcæ cum Hebræica.

A GRÆCA exordimur, utpote quam Hebrææ viciniorem Latina censeamus, tum quod secundum inter linguas omnes locum Kircherio teste (Prodr. in Atl. Polygl. Sess. 3. c. 1.) non immerito possideat. Duplici porro ratione linguarum affinitas videtur evinci, ex vocibus nempe utriusque communibus, et ex communibus idiotismis atque dicendi modis. A vocibus initium sumimus.

Tabula Focum Græcis et Hebræis communium.

Voces Gr.	Voces Hebr.	Voces Gr.	Voces Hebr.
Ἀβάτης Inutile, apud Hesych.	Vanitas וָבֵל	Ἀγῆ Splendor	Splendere fecit וָנָה
Ἄβιος Inops	Idem אָבִיּוֹן	Ἀδῆα Tibia cano	Idem וָלָה
Ἀγαλλῆ Exulto	Idem אָגִיל Hiph.	Βάβα Loquor	Idem וָבָה
Ἀγαῖα Amo	Idem אָבָה	Βάβη Palatium, Regia	Idem וָבָה
Ἀγγελῆ Anuntio } Ἀγγελῆ Nuntius }	אָנְנָה Fut. Revelare נָלַה	Βασιλεῖς Rex	Dominari מָשַׁל
Ἀγρίῆa Congrego	Idem אָגַר	Βιτῆα; Psittacus }	Effutire בָּשַׁם
Ἀγρίῆa Juvenca	Vitula וָעֵלָה	Βαῖῆα Nama, Fœmina pusilla	Virgo בְּתוּלָה
Ἀγρίῆa Agricola	Idem אָגַר	Βάω Gradior, Incedo	Venire וָבֹא
Ἀγρίῆa Strangulo	Idem אָגַר	Βεῖξ Fulgur, apud Hesych.	Idem וָבֹק
Ἄγῶ Ducor (Aphæresis N)	Idem אָגַר	Βίῶς Stultus	Vacuum וָקַק
Ἄγῶ Certamen	Fatigare וָעַ	Βίῶς Sagitta (sic dicta ob celeritatem)	Accelerare וָהַל
Ἄγῶ Infernus, Mors, Ἄβῆ;	Interitus וָדַ	Βαῖῆα (sic olim dicebatur Celer apud Græcos)	
Ἄγῶ Multus, Abundans	Magnificus וָדַר	Βίῆα; Later coctus	Coctile וָשַׁל
Ἄβῶς Laeta }	Defatigatio וָלַחַה	Βιῖῶ Urna	Venter וָבֶטֶן
Ἄβῶς Luctator }	Idem וָלַחַה	Βιῖῶ; xis, Homo inertis	Eximium וָבֶקַק
Ἄβῶς Eternus	Eternitas, Seculum וָעַ	Βεῖξ Pabulum	Comedere בָּרַחַה
Ἄβῶς Avis	Idem וָעַ	Βῆῶ Robustum reddo, (ablato A per Aphæresim)	Robustus אָבַר
Ἄβῶ Uro, Incendo	Idem וָעַ	Βοῖῶ; Fundum	Calcare וָבֹס
Ἄβῶ Cornu	Idem וָעַ	Βοῖῶ; Alnus, Βῆῶ	Excelsum וָבֶסַם
Ἄβῶ Pabulo abundans }	Idem וָעַ	Γαῖῶ Gaudio	Idem וָוַחַה
Ἄβῶ Cuspis jaculi (Hesych.)	Jaculum אָבֵלָה	Γάλα Lac	Lactem וָעַל
Ἄβῶ Evum	Vita וָחַיָּה	Γάλα; Uxor fratris, seu soror mariti	Proximus וָגָל
Ἄβῶ; Ἀκαῖῶ Contritor	Susplicare אָבַק	Γαῖῶ; Guttur	Idem וָגַרַר
Ἀκῶῶ Jaculum	Lancea וָחַיָּה	Γαῖῶ; Affinis	Idem וָחַחַה
Ἀκῶῶ Polluto, Contamino	Fœtidus אָחַה	Γάλα Rideo	Exultare וָוַחַה
Ἀκῶῶ Salto	Saltare, Tripudiare וָחַחַה	Γῆ Terra	Vallis וָנַיָּה
Ἀλόῶ Aloe	Idem אָחַחַה	Γῆ; Lingua, (addito G per Prothesin)	Idem וָנַחַחַה
Ἀλόῶ; Ἀλόῶ Molestia }	Idem אָחַחַה	Γῆ; Terribilis	Idem וָחַחַה
Ἀλόῶ Molestie fero }	Idem וָחַחַה	Γῆ; Scribo Instrumentum sculptendi, Cælum	Idem וָחַחַה
Ἀλόῶ Torques, (ascito L loco R)	Idem וָחַחַה	Γῆ; Vigilo	Excitare וָעַרַע
Ἀρα Simul }	Cum וָעַם	Γῆ; Gypsum, quod ipso omnia	Occludantur
Ἀρα Colligo }	Idem אָבַק	occludantur	
Ἀραῖῶ Manipulus (Metathesis)	Idem אָבַק	Γῆ; Mordeo	Atterere וָבַחַה
Ἀραῖῶ Tener, Delicatus	Languidus, Infirmus אָבַל	Γῆ; Viscus, quia firmiter adheret	Adhaerere וָדַבַּק
Ἀραῖῶ Certo	E regione, Contra וָבַל	Γῆ; Timeo	Idem וָדַחַה
Ἀραῖῶ Robusti	Robustus וָבַר	Γῆ; Quidam	Cald. Idem וָדַחַה
Ἀραῖῶ Sugo	אָבַח Fut. Idem וָבַח	Γῆ; Litigiosus	Litigare וָדַחַה
Ἀρα Absque, et Ἀ in compositione	Non אָחַ	Γῆ; Sicut, Instar	Assimilari וָדַחַחַה
Ἀρα Vir, ascito R loco S, ut amant Græci	Idem אָחַחַה	Γῆ; Secundus	Cald. Idem וָדַחַחַה
Ἀρα Mors	Idem אָחַחַה	Γῆ; Apprehendo	Idem וָדַחַחַה
Ἀρα Decipio }	Decepiť וָחַחַה Hiph.	Γῆ; Justitias (ablato S per Aphæresim)	Idem וָדַחַחַה
Ἀρα Fraus }	Idem וָחַחַה	Γῆ; Laceror	Lacerare וָדַחַחַה
Ἀρα Strepitum	Idem אָבַק	Γῆ; Ebenus	Idem וָדַחַחַה
Ἀρα edo	Idem אָבַק Fut. Contendere, Litigare	Γῆ; Accedo, Ἐγγῶ	Idem וָדַחַחַה
Ἀρα Diræ, Ἀράρα	Idem אָבַק	Propo	Accedere וָדַחַחַה Hiph.
Ἀρα Diruo	Idem אָבַק	Γῆ; Suscito	Idem וָדַחַחַה Hiph.
Ἀρα Aranea, a texendo	Texere אָבַק	Γῆ; Video, Scio	Idem וָדַחַחַה
Ἀρα, ἄρα, Placeo	Gratus, Acceptus fuit וָרַחַה	Γῆ; Similis sum	Quomodo וָדַחַחַה
Ἀρα Amicitia	Ligare וָרַחַחַה	Γῆ; Splendor solis	Splendere וָדַחַחַה
Ἀρα Rapio	Idem וָרַחַחַה	Γῆ; Jaculor	Jacere, Dejicere וָדַחַחַה
Ἀρα Arrhabo, apud Hesych.	Idem וָרַחַחַה	Γῆ; Impello, Quatio	Idem וָדַחַחַה
Ἀρα Stupro, Lascivio (Metathes.)	Idem וָרַחַחַה	Γῆ; Convolvo	Convolvere וָנַל
Ἀρα Nonquam deficiens	Deficere וָרַחַחַה	Γῆ; Cervus	Idem וָדַחַחַה
Ἀρα Clypeus	Obtegere וָרַחַחַה		
Ἀρα Vapor	Obscuratus est וָרַחַחַה		

Nonnullas etiam Cœlicas radices in vocibus tam Gr. quam Lat. derivandas reliquimus, tum quod eas in Sacris literis usurpatis occupamus, tum in gratiam operis, qui utramque linguam Veteribus Patriarchis in usum fuisse arbitramur, inter quos D. Hieron. in Dia. L. 4.

Voces Gr.	Voces Hebr.	Voces Gr.	Voces Hebr.
<i>Μαλαχία</i> Malva	Idem בלוח	<i>Πόλεμος</i> Bellum	לחם Inf. Pugnare
<i>Μαγία</i> Pecco	Rebellare כרר	<i>Ήβη</i> Juventa	Idem פרה
<i>Μάχη</i> Pugna	} Est idem quod נכה Per-	<i>Ήβη</i> Jaculator, (Hom. II. 3.)	Idem רכה
<i>Μαχημα</i> Pugno		cutere, vel כחה	<i>Ήβη</i> Idem, vel ab Ardere
<i>Μετρί</i> Plenus	Cald. Sufficiens מיט	<i>Ήβη</i> Allido, Dejicio	Conterere, Conquassare רצן
<i>Μέρι</i> Lana, quia per eam un-		<i>Ήβη</i> Stero	Respirare רוח
merantur dies	Numerare מנה	<i>Ήβη</i> Rigo	Idem רוח
<i>Μινω</i> Minuo	Idem מעט	<i>Ήβη</i> Frango	Cald. Idem רענע
<i>Μίγχα</i> Misceo	Idem מנח	<i>Ήβη</i> פλξ, αγξή Fissura	Conterere, Confringere רענע
<i>Μίγχα</i> Labor	Idem מנח	<i>Σάσι</i> , <i>Σάσι</i> , Salvus	Idem ישנע
<i>Μυρρίνα</i> Abstergeo	Idem מרק	<i>Σάσι</i> Caro	Idem טאר
<i>Μύρις</i> Edas, Vorax. (Homer.		<i>Σάσι</i> Lacertus	Brachium זרע
<i>Odyss.</i> 18.)	רעה Inf. Pascere רעה	<i>Σάσι</i> Colo, Venerator	Laudare שבח
<i>Μύσα</i> Musa	Eruditio מוסר Erudire יסר	<i>Σάσι</i> Sol-	
<i>Μυδός</i> Medulla	Idem מוח	<i>Σάσι</i> Fulguro	} Splendere ודר
<i>Μύζα</i> Premo, Sugo	Exprimere מצה	<i>Σάσι</i> Astrum	
<i>Μύζα</i> Myrrha	Idem מוח	<i>Σάσι</i> Sera	
<i>Μυστήριον</i> Mysterium	Idem מוח	<i>Σάσι</i> Insignis	Catena שר
<i>Μακρός</i> Macula	Idem מוח	<i>Σάσι</i> Signum	Idem סימן
<i>Ναίω</i> , <i>Ναίω</i> , Inhabito	} Habitare נוה	<i>Σάσι</i> Irisor	Ridere שחק
<i>Ναίω</i> Templum			<i>Σάσι</i> Effodio
<i>Ναίω</i> Puerulus	Idem נער	<i>Σάσι</i> Stylus, Culter	Idem דרב
<i>Ναίω</i> Aqua, <i>Ναίω</i> Aquaticus	Fluere נדר	<i>Σάσι</i> Dissipo	Vastare שדד
<i>Ναίω</i> Moveo	Idem נדר	<i>Σάσι</i> Tabernaculum	Habitare שכן
<i>Νεφέλα</i> Nebula (Prothesis N.)	Caligo אפל	<i>Σάσι</i> Umbra	
<i>Νέφος</i> Nubes	Idem נה	<i>Σάσι</i> Obumbro	} Tegere, Operire סכר
<i>Νέφος</i> Morbus, <i>Νοσία</i> Egrot	Infirmus אנט	<i>Σάσι</i> Scutum	
<i>Νεών</i> Tondeo	Idem כספ	<i>Σάσι</i> Propicio	Idem שקט
<i>Νεών</i> , <i>Νεών</i> , Rado	Avellere, Abscindere נח	<i>Σάσι</i> Tenebrae	Quiescere שקט
<i>Νεών</i> Abrado, Abscindo	Abbreviari, Decurtari קצר	<i>Σάσι</i> Tetricus	Tetrum esse קדר
<i>Νεών</i> Dens, (a conterendo)	Conterere דרש	<i>Σάσι</i> Spolio	
<i>Νεών</i> Lintheum	Idem אמן	<i>Σάσι</i> Feratio (Metath.)	Dejicere, Dispellere } Quiescere, Tranquill- } שלח lum esse
<i>Νεών</i> Vinum	Idem יין	<i>Σάσι</i> Detergeo	Detergere נודה
<i>Νεών</i> Turbari	Idem עבר	<i>Σάσι</i> Liliun	Idem שושן
<i>Νεών</i> Omnis	Idem כל	<i>Σάσι</i> Sapientia	Speculari } צפה
<i>Νεών</i> Universitas	Idem עמ	<i>Σάσι</i> Specus	Tegere, Obducere } Spargere פור
<i>Νεών</i> Loquor	Sermo, Dictio מלה	<i>Σάσι</i> Semino (Metath.)	Ponere שות
<i>Νεών</i> Juro	Idem Vere אכן	<i>Σάσι</i> Sisto, Sto	Silere, Quiescere שתק
<i>Νεών</i> Umio	Idem Cum עם	<i>Σάσι</i> Stigma	
<i>Νεών</i> Nomen	Idem נאם	<i>Σάσι</i> Pungo	} Vepres שית
<i>Νεών</i> Asinus, (quia pigerri-	Adigere אנס	<i>Σάσι</i> Os, oris	
mus ad omnia cogendus.)	Idem עבר	<i>Σάσι</i> Præda, Spolium	Aperire שחק
<i>Νεών</i> Proventus	Idem עבר	<i>Σάσι</i> Eo, Proficiscor	Idem שלל
<i>Νεών</i> Video	Idem ראה	<i>Σάσι</i> Sibilus	Recedere סר
<i>Νεών</i> Diluculum	Idem אר	<i>Σάσι</i> Fistula, (a sibilu sic dicta)	} Sibilus שרקק
<i>Νεών</i> Impetus	Idem רעש	<i>Σάσι</i> Sibilus, Sibilus, as	
<i>Νεών</i> Mons	Idem הר	<i>Σάσι</i> Dejicio, Evert	Humilem esse שפל
<i>Νεών</i> Horreo	Terreri דרד	<i>Σάσι</i> Diffindo	Idem שסע
<i>Νεών</i> Fodio	Terra ארץ	<i>Σάσι</i> Scisso	} Protegere סתר
<i>Νεών</i> Orbis	Vespere ערב	<i>Σάσι</i> Salvator	
<i>Νεών</i> Incedo	Idem אר	<i>Σάσι</i> Salvo	
<i>Νεών</i> Vitium ordo	Ordinare ער	<i>Σάסי</i> Greci ita appellare consu-	
<i>Νεών</i> Excito	Idem ער	runt genus scribendi deorsum, ut ait	
<i>Νεών</i> Qui	Idem אשר	<i>Σάסי</i> Festus	Idem הפך
<i>Νεών</i> Ignitus	Idem אש	<i>Σάסי</i> Festinus	Idem הוש
<i>Νεών</i> Testiculus	Idem אשך	<i>Σάסי</i> Fatigo	Laborare מרר
<i>Νεών</i> Tener	Idem על	<i>Σάסי</i> Longe	Jacere, Ejicere, Projicere של
<i>Νεών</i> Substantia	Idem תושבה	<i>Σάסי</i> Servo, Custodio	Idem נטר
<i>Νεών</i> Serpens	Idem אפע	<i>Σάסי</i> Pono	Idem תנ
<i>Νεών</i> Fastidio	Idem קוש	<i>Σάסי</i> Calco	Idem רפס
<i>Νεών</i> Sero, Vespere (Est enim finis diei.)	Deficere אפע	<i>Σάסי</i> Nutrio	Idem רשך Hiph.
<i>Νεών</i> Obsonium	Idem חן	<i>Σάסי</i> Trophæum, (quia vi raptum)	Idem רשך
<i>Νεών</i> Laqueus	Idem פח	<i>Σάסי</i> Comedo	Idem רשך
<i>Νεών</i> Olim. <i>Παλαιός</i> Vetus	Veterascere בלך	<i>Σάסי</i> Percutio	Idem רשך
<i>Παλαιός</i> Conculcibina	Idem פלש	<i>Σάסי</i> Cæcus	Idem רשך
<i>Παλαιός</i> Fragor	Fragorem, Sonum edere מצה	<i>Σάסי</i> Insidia	Idem רשך
<i>Παλαιός</i> Percutio	Malleus פמש	<i>Σάסי</i> Sanitas	Idem רשך
<i>Παλαιός</i> Terra, Solum (Homer.)	Ager פדד	<i>Σάסי</i> Pluvia	Idem רשך
<i>Παλαιός</i> Persuadeo	Idem פרה	<i>Σάסי</i> Nugæ, Loquacitas	Idem רשך
<i>Παλαιός</i> Scindere, Securis, (a scindendo)	Idem פלל	<i>Σάסי</i> Lignum, quo ignis accenditur	Idem רשך
<i>Παλαιός</i> Pendulum	Idem ברש	<i>Σάסי</i> Edo	Idem רשך
<i>Παλαιός</i> Fons	Idem פרה	<i>Σάסי</i> Ostendo	Idem רשך
<i>Παλαιός</i> Fabrico	Idem פרה	<i>Σάסי</i> Lumen	Idem רשך
<i>Παλαιός</i> Plecto	Idem פרה	<i>Σάסי</i> Splendo	Idem רשך
<i>Παλαιός</i> Plaga, (quia carnem dividit)	Idem פרה		

Voces Gr.	Voces Hebr.	Voces Gr.	Voces Hebr.
Παιδα Puella	Virgo בתולה	Αφαιρα Incido	Idem כרת
Φιδος Ferculum	(S. Hieron.) פידון	Αφαιρα Pugna	Occidere, Disperdere דרס
Φαι, Φαι, Loquor	Os, oris פה	Αδω Ventris onus depono	Foris פרוץ
Φιγγωμ Loquor. Φιγγωμ Locutio	Cald. Sermo, Verbum פתגם	Αδω Fistula	Idem דלל
Φαζε Dico, Memoro, Expono	Exponere, Explicare פרש	Αδω Pabulum, Αδω Pasco	Comedere אכל
Φρασις Phraasis	Idem כנח	Αδω Tunica	Idem כנתת
Φρασις Putens	Idem כנח	Αδω Chlamys	Pallium נחמ
Φρω Fero	Fructum edere פרה	Αδω Aurum	Idem זהב
Φρωξ Exilium	(Sanct. Pagn.) Auferri פנ	Αδω Debilis	Idem חלש
Φρωξ Fucus	Idem פד	Αδω Agger	Murus דוכה
Φωλαττα Custodio, Tuo	Eripere, Liberare פלט	Αδω Psallo	Laudare דלל
Φωξ Ignis. Φωξ, Turis, ubi ignis accenditur	Ignis אר	Αδω Communio	Deficere, Imminui פספס
Χαιρα Seta	Filium דרש	Αδω Spiro. Φωξ Spiritus	Spirare, Afflare פרה
Χαος Chaos	Obscurati כרה	Αδω Celer	Idem פרה
Χαροσσω Sculpo	Insculpare, Exarare דרש	Αδω Humerus	Idem עקם
		Αδω Facies	Idem פה

Hæc sunt Gr. vocabula, quæ cum Hebr. consentire visa sunt sive quoad sonum, sive quoad sensum; verum ut probe admoet Salmasius, (Tract. de re Hellenistica) haud dubitandum, quin longe plures in veteri Gr., si adhuc vigeret, consonantem deprehenderentur. Nonnulla earum exempla jam de facto videre est in autographo Catalogo. Alia etiam refert max citatus Scriptor. Sic veteribus Græcis, ait, Βίβα et in Bœotia Βίβα sonabat pro Βίβα ex Hebr. בבה. Græcis item veteribus legebatur φάσις, qui nunc φάσις; αἶμα, Lat. lana, quæ postmodum φαι: φαι, qui nunc φαι, et alia, quæ ex Hebr. deduci autumat. Idipsum quoque testatur Is. Casaubonus in opere quodam, (L. de 4. linguis.) quod imperfectum reliquit, quodque ab Emerico ejus filio citatur, ubi hæc habet. Nos autem observamus in antiquissimis quibusque Græcorum Scriptoribus multa vocabula Hebr., quæ postea vel desierunt esse in usu, vel admodum sunt mutata. Quæ omnia apprime concinunt cum eo, quod testatur Platarchus, (De Iside et Osiride,) plurimas voces olim Græcis et Ægyptiis fuisse communes, parum quippe ab Hebr. abluisti Ægypt. sermo.

Quod postea ad idiotismos pertinet, complures etiam utriusque communes conperimus. Talis est ille, quem Græcis olim usitatum tradit idem Salmasius, ut nempe verbo nomen affine conjungant ad emphasis, ut *μαλιστα μαλιστα, φρονος φρονος, μολον μολον*, quæ sane Hebr. sapiunt. Tale etiam illud, quod Gr. Græcorum Hiphil imitata ex *גרוס*, cognosco, facit *גרורס*, notum facio, *גרורס*, notus. Hujusmodi demum et illud, quod verbo singulari neutra pluralia conjungant: sic Hebr. אררת, יד, Sit Lux, Gen. i. 14. Gr. ταυτα βραχυτα.

Gr. similiter Hebr. instar dualem numerum admittit. Duplex habet E, E brevem, et H longum. Item si de veteri loquamur, eam Hebr. instar articulis canisse deprehenditur in Homero, ut observat Platarchus, in Questionibus Platonis circa finem.

Hiscæ alia adhuc addi potest consonantia, quam notavit Maffeijs, (*Ossewazioni letterarie* t. 4.) in vetustis numerum Græcorum Inscript. legi τοκο τοκο τρ, quod nominis ab Hebræis manare potuit, quibus solemne est in fine vocum τ loco ρ ponere.—pp. 12—51.

De Affinitate inter Græcam linguam et Hebraicam in Characteribus.

Nova, et priori adhuc ex parte securior nobis hic sese aperit via, quo dictarum linguarum affinitatem magis magisque evincamus, dum de eorum literis dicere institimus; longe minus etenim mutationi obnoxii sunt characteres literarum, ac lingue ipsæ, cum sint certis ductibus atque figuris circumscripti atque determinati.

Quo melius autem characterum isthæc convenientia percipiatur, nonnulla etiam hic abs re non erit advertere. I. Characteres Hebræi, quoties in Gr., vel Lat. alphabeto querantur, in latus oppositum debere converti ob diversam harum nationum scribendi rationem. Hebræi namque, ut constat, a dextera in levam scribunt, sicut ceteri Orientales: Græci et contra et Romani a leva in dexteram; hæc quippe ratione pars characterum, quæ his est anterior, illis posterior est, et sola conversione in statum collationi convenientem possunt reduci; hujus vero conversionis ope omnia fauste prospereque cedere videbuntur.

II. Dum Gr. Latinosque characteres commemoramus, unciales tantum intelligere, seu majusculos, non autem minusculos; quod primum forma stabilior sit ac magis diuturna, aliorum vero celerioris scriptiois gratia sinium facile solet immutari.

III. Characteres tam Gr., quam Lat. pro diversa ætate mirum in modum variare. Neque enim eadem literarum forma in veteribus Inscript. atque vetustis Scriptoribus usitata cum ea, quæ temporibus mediis vel infimis obtinebat. Id de Græcis apprime constat ex jam memorato Gregorii Plinei opere, ubi omnes ex variationes in peculiari tabula accurate collectæ cerni poterunt, si pauculas tantum excipias, quæ deinceps omnium primus notavit Cl. Binnonius in suo præstantissimo opere. De antiquis literis Hebræorum atque Græcorum. De Latinis postea præter numerorum ab eodem Binno. adductorum auctoritatem, qui id evincunt, illud inde etiam eruitur, quod Pelasgos eos esse, qui literas in Latium tulere, auctor est Plinius: his autem sicuti linguam a recentioribus Græcis diversam habuerunt, ita infra constat, ita et literas Hebræis propinquiores habuisse credibile est. Tum ex Dionysii Halic. testimonio referentur Romanos initio scripsisse literas isdem, quibus Græci antiquitus usi fuerunt, usque inscriptam a Serv. Tullio columnam arcuam sua ætate superfuisse.

IV. Hebræorum characterum nomine non eos hic intelligi, qui hodie apud Hebræos in usu sunt, sed Samaritanos, quales præsertim in Sicilia cernuntur, quosque certum est apud Hebræos in usu primitus fuisse tunc, cum literæ ad Græcos aliasque nationes delatæ sunt; quidquid sit postea de hujus immutationis apud ipsos origine, de qua jamdiu inter eruditos disceptatur.

¹ Αἱ εἰς ἡμᾶς ἄρτιος μὲν τῆς λέξεως ὄνομα . . . γρηγοροῦτο ἵνα καὶ χαρῆς ἔδωκεν ἑαυτοῦ, ὅτι ἐν ταῖς ἑβραϊκῆς ἑβραϊκῆς.
² Pro hæc contravertenda consulti potest inter cetera præfatus Binnonius in jam laudato opere, quæ nempe melius nec jussisse eam emodasse videtur.

Post hæc si præfaturn trium linguarum characteres mutuo conferantur, in omnibus fere eos assimilari liquido constat. Sic

A olim apud Græcos atque Latinos inter alias figuras hæc obtinebat Λ Δ X . Similes pariter invenies apud Samaritanos, nisi quod ordine cernantur inverso in hunc modum F V N .

B figura hæc, quæ Græcis et Latinis communis est, a Samarit. J in nihilo discrepat, nisi quod in hac unum tantum apex introitus inflexus cernatur.

F Gr. a Samarit. T sola distat literæ inversione ob rationem superius jam allatam necessariam, ut patet.

Δ Gr. est ipsum J Samarit. apicis inferioris protractione multatum.

E Gr. et Lat. Z Samarit. inversum exprimit adumsum.

H Gr. et Lat. ejusdem figure est cum H Samarit., si una tantum media linea laterales jungantur.

I sumum Græci et Latini una tantum ex tribus Z Samaritani lineæ deprompta efformantur, reliquis utpote superfluis rescatis.

L prius, deinde L et H reperimus apud Græcos, Latinos, et Samaritanos.

M Gr. et M Lat. a W Samarit. paulo magis equidem discrepant. At

N Græcis et Latinis commune et V Samaritanorum sola fere inversione differunt.

Q Veteribus Græcis, Latinis, atque Samaritanis commune.

r Græcis olim et Latinis J Samarit. respondet.

Q Græcis olim et Latinis loco K et Q, quod a P Samaritano expressum manifestissime cernitur.

P Gr. et R Lat. cum Q Samarit. pariter concinunt.

W commune Græcis veteribus et Samaritanis.

Z commune Samaritanis et veteribus Latinis.

Quod ad alias literas pertinet hic omissas, compertum est eas Gr. alphabeto nomini sero superadditas fuisse, cum initio sexdecim tantum obtinuerint; nec plures eo tempore fuisse crediderim apud Hebræos etiam; imò si Irenæum audiamus, (L. 1. adv. Gentes c. 41.) antiquæ et primæ Hebræorum literæ, quæ ipse Sacerdotalis dicit nuncupatas, decem tantum numero fuerunt. Saltem quoad sex istas א ב ג ד ה ו spectat, facile quisquis intelligit sine iis Hebr. sermonem exprimi potuisse, atque unius pleioris solum grata adjectas, sicuti octo postrema Græcorum.

Ne cui autem forte negotium faciat leve illud discrimen, quod circa nonnullas ex relatis nos etiam monuimus, illud hic adnotasse sufficiat longe magis inter se distare majusculas et minusculas unius et ejusdem linguæ, esto has ab illis ceteris inscriptionis gratia ornari nemo unus in dubium revocet. Quare sicuti velox et expeditior scribendi ratio novo minusculo characterum generi causam præbuit, ita et lapsu temporis nonnullis etiam in majusculæ alterationis causa esse commode potuit.

Hæc addatur perpetuus scribendi usus, qui magnam literis quibuscumque mutationem inferre solet. Addatur et varius cujusque populi nationisque genium et inclinatio, quibus aliquid etiam concedendum, quæque insigne in literis varietatem parere proculdubio apti sunt. Quod adeo in hunc usque diem verum competitur, ut quot nationes, tot existant diversæ characterum formæ, sive ææ Lat., sive Gr., ut Hebr., alteriusque cujusvis linguæ fuerint. Hoc sane in ipso uno Rabbiniq. characterē manifestissime cernitur, quem Currentem passim vocitant; alio enim utuntur Hebræi Hispani, alio Germani, alio Itali, &c. neque omnes quantumvis in alterito periti, nisi magna prævia exercitatione, legere possunt, licet cuncti ex uno eodemque characterē Hebr. profulerint. Ex his jam videre est nihil unitati originis officere memoratum discrimen.

Characterum similitudini eorum pariter ordo se adjungit, idem, a Græcis saltem, in alphabeto servatus, qui ab Hebræis, si unam tantum vel alteram excipias literam transpositam, additam, aut omisam. Idem pariter servatum eis nomen; hinc est quod cum Crates Philosophus, ut refert Varro, questionem grammaticam in Græcia agitaret, cur non diceretur Ἰαῖα ἄνθρωπος , ut Γράμμα ἄνθρωπος , responderunt alii Græci: 'Hæc non sunt vocabula nostra, sed barbarâ.'

Accedit denique et ipsa scribendi methodus utrique olim communis; quam enim modo apud Hebræos ceterosque Orientales solemem cernimus, sinistrorsum videlicet, Latinis quoque ac Græcis initio usitatam comperimus. Ejus unus apud Græcos ex eo constat, quod refert Pausanias, (Pæjio Eliacorum) inter simulacra eorum, quos sors ad pugnam contra Hectorem elegerat, uni Agamemnonis status fuisse nomen inscriptum, sed inverso quidem ordine a dextera in sinistram excurrentibus literis.* Ejus usus postea apud Latinos inde nobis suadet, quod illam Etruscis, quin et toti Italiæ, olim communem fuisse deprehendamus ex quamplurimis vetustissimis monumentis, quæ in diversis Italiæ locis, Hadria, Verona, Pisauri, Capuæ, Nola, Neapoli, in Samnio, &c. non ita pridem eruta sunt, et etiamnum quoties eruntur.

Præter hunc scribendi modum, in alio etiam eos olim convenisse intelligimus, illo nempe, qui a bobus arantibus similitudine ducta Βορροφῆβος dictus est, primo versus a sinistra in dextram, secundo a dextra in sinistram exaratis, et deinceps alternatim. Pro Græcis id abunde testantur Inscripti. Sigea, Bimardiana, pluresque nōmni; testatur et Suidas, (Lex. Gr.) qui leges Solonis ab Atheniensibus ἄρῃσι vocatas scribit; ἄρῃσι autem scriptos esse eo modo dicit, qui convertuntur Βορροφῆβος , quod confirmat Hesychius. Pro Latinis hujus rei fidem facit Isidorus Hispal. (L. de originibus.) iniquens vocari versus , quia sic scribebant antiqui, sicut aratur terra, stylum a sinistra in dextram, deinde a dextra in sinistram convertentes, et hoc rustici hodie versus dicunt. De Hebræis tandem fidem facit Naclerus, dum refert¹ Esdras modum scribendi a dextra in sinistram tradidisse Judæis, cum prius ad modum arantium scriberent. Fidem facit similiter Siclus quidam Samaritanus a Biancofoni relatus.²

Ex hisce omnibus illud etiam hic obiter advertere abs re non erit, corrumpere prorsus argumentum illud, quod Cl. Gorius (Storia antiq. Etrusca p. 135.) Græcam veteris Etruscæ linguæ originem contra Maffieum probaturus colligere conatur, sive ex characterum Etruscæ cum veteribus Græcis similitudine, sive ex similibus scribendi formis, quas olim apud utramque hanc nationem et veteribus earum monumentis erimus. Infirmum sane argumentum; cum etenim eadem prorsus literas esse constat tam Hebræorum, quam veterum Græcorum, nullam insuper scribendi formam alterutri usitatam invenire sit, quin apud alteram quondam etiam viguisse ostendi non valeat, concludendum potius nihil ex hac parte erui posse, quod memorata mox controversia dimittatur.—pp. 55—63.

* Vide Tabulam Biancofoni, inferius ponendam c. 11. ex qua reliquas fere omnes literas erimus.

¹ Hunc modum in multis etiam recentibus Homeri avi Numamitibus cæri auctor est Biancofoni L. de antiq. literis.

² Generat. 54. Scribebant autem a sinistra cornu, et a dextro terdecimo scribebant a sinistrum.

³ Aliam methodum scribendi commemorat adhuc Pausanias L. 2. c. 20. Circulariæ tempore.

Noenum ipsum nautica artis peritissimum trecentis et amplius, quibus post Babelicam confusionem superfluit unni, totum, fere orbem navigio perultrasse, turmatimque nepotum globos oris presentim maritimis reliquit usque ad remotissimos inde septentrionales sinus, non desunt qui opinati sunt; quo statim omnium prope populorum aequalis circiter antiquitas facilius comprobaretur, et nullo negotio linguarum illarum affirmatio redderetur ratio, nisi periculum foret hoc unum esse ex consuetis poetarum figmentis, quibus praeinde parum tute populorum origo superstrueretur, ut observat Cl. Adami, (Storia di Volosno lib. primo). Pelagus ex progenie Phaleg 300. fere post diluvium annis linguam in Graeciam tulisse creditur Kircherus, Prodrom. in Atl. Polygl. s. 1. c. 10; imo a filis Japhet, qui terris ruinae praesentes aderant, delatam alibi dicit. Morinus demum aliquid amplius ausus vel ante confusionem colonias aliquot dispersas asserere non dubitavit, quumquam hoc de finitimus tantum regionibus ipse intelligat, ut Chanaan, Arabia, Aegypto, &c. Quae duo postrema quamvis haud multum a vero absumia videantur, quia tamen ab incertis vix aliquid erui potest, satius erit idcirco, ut ad certas atque exploratas historias nos conferamus, si forte ex iis, quae de nationum colonis ibi enarrantur, novum aliquod haurire sit opinioni nostrae praesidium.

Phoenices cum suis colonis Hebraisum ubique disseminasse opinio fuit Böcharti, Geogr. Sacra in Chanaan. l. 1. c. 1, cui Thomasinus (Praef. in Gloss. Univ. Hebr.) etiam et Huetius (Dem. Evang. prop. 4. c. 13.) adstipulantur, neque immerito. Postquam enim terra Chanaan pene universa a Judais duce Josue fuit occupata, littoralis illa tania, quae amplissima genti sola relicta est, cum tanta multitudinis non sufficeret, pars Phoenicum multo maxima et terra sua exules mari se commiserunt alias quaesituri sedes, priusque omnium longinquas projectiones suscipientes maris imperium diu tenere, eo quod navigandi perita reliqua gentes longo intervallo superarent; unde et inventae primum nauticae artis famam sibi compararunt juxta illud Catulli, Prima ratem ventis tradere docuit Tyrus.

Hinc est quod eorum colonias dinumerare haud facile sit. Atque ut eas regiones praetermittamus, quae ad rem nostram nil conferunt.

De Athenis constat ex Herodoto, (L. 5. c. 55.) ubi de Gephyreis, qui Aristogonem et Harmodium interfecerunt, inquit, quod ii Phoenices erant ex iis, qui cum Cadmo in terram, quae nunc Beotia vocatur, devenerant, quorum prima sedes erat quidem Tanagra, ut inquit Bochartus in hunc locum, sed a Beotis inde pulsi Athenas diverterunt et Salaminem.

Laconia etiam, inquit mox citatus Scriptor, non videtur fuisse Phoenicibus prorsus inaccessa. Saltem certum est eos Cytheram Laconici sinus insulam occupasse inter Tanarum et Maleam promontoria; quinimo et sic dictam a Cythero Phoenice hanc insulam praetendit Stephanus (Dict. Geogr.). Ibi de facto portus aderat Phoenicis ductus, ut testatur Xenophon.¹

In plerisque pariter Cycladibus insulis olim habitasse Phoenices pro comperto est; Oliarus enim est Sidoniorum colonia teste Heraclide Pontico apud Stephanum; Melos, si Festo credimus, dicta est a Melo, qui ex Phoenice ad eandem fuerat profectus; Bybli primi incolae juxta eundem Stephanum Phoenices fuere, et ita ab ipsis appellata. De omnibus demum insulis ipsorum testatur Thucydides l. 1. c. 19. dicens: Neque insulares nimis atrocitabantur, Cares nimirum et Phoenices, hi enim insularum plerisque incolebant.

Per alias bene multas Graeciae partes provinciasque discurret adhuc Bochartus, atque vel ex ipsis urbium fluviorumque nominibus Phoenices in singulis advenire sibi blanditur. Quae deducendi ratio quamvis non omnino sit improbanda, illud tamen hic advertere non omnitemus sola nomina non sufficere ad veras gentium origines probandas, cum saepe idem nomen diversis gentibus ob viciniam tribui solet, et acquiritur nonnumquam etiam tribnatur. Sic Sidonia nomen ob rationem ignotam tributum est filio Chanaan, et postea ob copiosam piscationem tributum est urbi, ut monet Morinus (Exercit. prima in filio Chanaan, et postea a Chanaanice dicta Channanorum gens, Phoenices vero ob mercimonia Chanaanici dicti).

Interim ex tam multiplici Phoenicum coloniarum deductione nullus dubito, quin sermone affinitas inter hasce nationes valde maxima nasci debeat.—pp. 126—134.

Quomodo ad Graecos pervenerint Hebraeorum Literae.

Postquam semitas omnes hustravimus, quibus Hebr. voces ad Graecos usque Latinosque pervenire poterunt, illud nunc instituti nostri ratio postulare videtur, ut inquiramus, qua via ad eos etiam pervenerint Hebr. literae, quibuscumque literas Graecorum et Latinorum pariter convenire supra probatum est. Quo sane nil ad definiendum facilius, si vulgata in hac re opinio spectetur, quae Graeci a Phoenicibus, Latini a Graecis characteres retulisse censentur. Non ita tamen, si rem totam accurato subjicere velimus examini.

Literas a Phoenicibus in Graeciam delatas Cadmi opera, Graeci pene omnes revera testantur. Sic Herodotus (l. 5. c. 18.): Phoenices illi, qui cum Cadmo venerunt, . . . plurimas doctrinas in Graeciam introduxerunt, et literas ipsas etiam, quae apud Graecos antea non fuerunt, ut mihi quidem videtur; prima autem fuerunt illae, quibus omnes pene Phoenices utuntur, sed progressu temporis una cum sono mutaverunt etiam modulum pristinum. Idem postea addit lobes praecipue has Cadmi literas libenter excepsisse, et cum vicinis communicasse, atque in gradum animi signum elementa illa Phoenicia vocari. Philostratus in Epistolis: Peregrinae sunt etiam literae, nam a Phoenicia venerunt. Critias apud Athenaeum, (l. 1.) Phoenices vero invenierunt literas sermonis subditia. Idem reperias in Zenodoto, (Epirg. apud Laertium) in Timone Philaio (apud Sextum) aliisque. Graecis Latini pariter plerique adstipulantur, ut Plutarchus, (Sympos. l. 9. q. 3.) Pinius, (l. 7. c. 456.) Tacitus, (Annal. l. 11.) Quint. Curtius, (l. 4.) et alii innumeri. Tantorum abrepta viro- rum auctoritate magna etiam recentiorum pars eadem sententia: calculum suum adhibere religiosum semper duxit. Qui tamen ei vires summopere adhaerit, fuit Scaliger: hic enim² inscript. illam perpendens, quam veteribus Ionicis literis praeferebat Appianae columnae, alphabetum ex iisdem literis construxit suscepti vir doctissimus, eoque cum Samarit. seu Phoenic. (eosdem enim esse autumat) collato talem ac tantam inter eos

¹ Exercit. prima c. 11. haec habet verba: Minime verisimile est per integrum saeculum omnes in exilica Sennar convallae homines accenditatos pertransisse. Jam enim in numerum ingentem creverant, quoniam quarta Noachi nepotum progenies jus forebat. Procul delato vel vicinis regionis jam occupabantur, vel saltem liberis discussionibus patebant, et quibusvis locat eorum in iis sibi consistere, ut suis commodis concenserent.

² Quod hae origi fuerit prima eorum migrationis argumento esse potest inscriptio illa Africa Tingitana reperta, eadem nomeni Ptolemy, l. 2. §. 16. Vand. ubi haec leguntur: Non sumus qui fingerent a facie Jossu filii Jon latronis.

³ L. 4. Hellen. Ad Cytheram portum Phoenicentem appulsi. Propinquam ab Hebraeis promontoriae iactasse Lacones compertum est ex quadam ad Osmia Judaeorum Pontificem data Epistola, quae legitur l. 1. Machabaeorum, ubi sum ab Abrahamo originem authenticis monumentis confirmare contendebant; sed hoc inter fabellas iam a viris doctissimis amovetur.

⁴ Dux. de literis Iosue, et Amadiv. in Chron. Esob. Sunt haec duae columnae incunte secunde saeculo Antiochia Antiochia incute opere Herodi Attici, quae nunc in heris Farnesianis extant.

cognitionem deprehendere sibi visum est, ut hoc unum argumentum sufficere concludat ad Phœnicium Gr. litterarum originem digressis.

Tot superba prasidia isthac suis tamen nunquam non caruit oppugnatoribus, sive qua parte Gr. characterum epocham respicit, sive qua eorum respicit naturam, et cum Phœnicibus similitudinem. Sunt enim in primis, qui se haudquaquam intelligere profiterentur, literas in Graecia aliquando non fuisse, sed eas semper a regnis et civitatibus, imo et ab humanis convitiis constitutis necessario semper existere debuisse arbitrantur, cum sine illis neque rerum antecatarum memoria esse possit, neque praesentium ordo, neque successio futurorum; quare nominis incertum absque auctore nunc non habendum illud esse, quod ferebatur olim a Cadmo primum latas in Graeciam literas.¹ Qua in re ab eorum placito satis alienos ostendunt, qui litterarum usum Cadmo longe recentiorum apud Graecos fuisse contendunt,² quorum alii teste Tacito (Annal. l. 1.) Cecropium Atheniensem, alii Linum Thebanum, alii denique Palamedem Argivum inventores repitant. Hisce accedit, quod auctor Chronici marmorci Arund., cum Cadmi adventum in Graeciam memorat, arcemque Thebis ab eo adificatam, de literis allatis nihil habet; cum alioquin multa alia rarioris usus et momenti levioris apud Graecos vel instituta, vel introducta non sileat.

Sed esto, inquam alii, quod Graeci a Cadmo literas primum acceperint, neque ex eo tamen literas illas Phœnic. fuisse licet statim inferre.³ Cadmus enim licet e Phœnicia proderit tunc, cum Graeciam appulit, ipse tamen Phœnic natione non erat, ut vulgo creditur, sed Ægyptius. Vadem hujus rei et sponsores exhibent D. Hieronymum, cujus haec leguntur verba: Temporibus Josue Cadmum una cum fratre suo Phœnic Thebis Ægyptiorum, unde oriundi erant, in Syriam profectos esse, et tempore Othonielis Judicis Israelit. e Phœnicia in Graeciam venisse, atque ibi in memoriam Thebarum Ægyptiorum Thebas Bœotias condidisse, relicta fratri Phœnicia Syria, quae deinde Phœnicia nomen obtinuit. Hieronymum in hac re jam antecesserat Eusebius (Chron. l. 2.), cum dixit Phœnicem et Cadmum de Thebis Ægyptiorum Syriam profectos apud Tyrum et Sidonem regnasse. Quod si qui alii Phœniciam Cadmi originem tradiderint, ut de vulgi sententia potius, quam de sua id dixisse censendi sunt. Ægypt. itaque literas, quas in Ægypto a juventute didicerat, non Phœnic. Graeci Cadmus communicavit. Quod autem Cadmeas literas Phœnicia γράμματα dici consueverint, nominis per abusum a fratre Cadmi Phœniciae hoc oriri potuit, inquit Kircherius, vel a regione, unde Cadmus exiit tunc, cum ad Graecos accessit.

At nulli melius hoc illicescere aium, quam ex palpabili litterarum utriusque gentis discrepantia. Hinc praefaudatus Kircherius ipso illos, quibus ad opinionem suam instaurandam usus erat Scaliger, alphabetos, Ion. videlicet et Samarit., Lectorum oculis demum subjiciens, eos ad literas cum literis comparandas invitae, quae sola collatione alterius sententiae futilitatem non obscure revincit arbitratur. (Mireris sane tale dissidium circa rem ceteroqui conspicuam inter veteri ingenio et eruditione percelebres.) Altero demum in medium adducto alphabeto, Cophio nimirum, seu veteri Ægypt., cujus revera cum Gr. similitudo tanta est, ut major desiderari non possit, hujus ope Ægyptium Gr. litterarum originem ex omni parte probatam concludit. Sed et nonnulli roboris inde accessit autumat huic asserto, quod similis etiam dextrorsum scribendi ratio utriusque communis apparuit. In quo tamen oculatissimi hujus viri hallucinationem notare liceat, qua non advertit usitatum apud reliquos Orientales scribendi formam a dextra in laevam tam apud Graecos quam apud Graecos initio viguisse, ut de Graecis jam constat ex superioribus dictis, de Ægyptiis vero testatur Herodotus.⁴

Jam in tanto praesentium dissidio, si meum liceat sensum aperire, quod in primis ad Cadmi originem spectat, parum illud pro inveniendi controversia referre asseram, non Phœnic ille fuerit origine, vel non; hoc ipso namque, quod cum Phœnicia diu immoratur fatetur, priusquam in Graeciam migraret, nil obstat sane, quin minus Phœnicis characteres secum pariter asportaverit, Graecisque tradiderit. At quod ad litterarum pertinet naturam, ubi potior stat difficultas, ingenue dicam neutram ex relatis aridare sententiam. Ratio autem dissensus, quae ex superioribus facta collatione jam aliquatenus translucet, ea est, quod neque Gr. characteres, quibuscum Ægyptiis comparat Kircherius, neque Samaritani a Scalig. cum Ionicis collati sunt suarum nationum vetustissimi, quales tamen adhiberi par erat ad eam, in qua versamur, controversiam dimeddam. Samaritani etenim, quos assumpsit Scalig., quosque eodem cum Phœnicis arbitratur, alii non sunt, nisi quos in codicibus cernimus, quibusque hodie ea gens utitur. Porro ut missum faciam, quod Phœnic. literas in Samarit. frustra queri sunt qui praetendunt,⁵ praefatis tamen longe antiquiores eos esse, quibus exarati sunt. Sicli, jam in confesso est apud omnes. Graeci similiter nonnulli vulgaris formae ab utroque usurpantur: ut quam ab his distant, quos in vetustissimis inscriptionibus comperiri testatur Bianconius, (L. de literis Hebr. et Gr. p. 63.) quique magis quam cum Samaritanis hodiernis, cum literis Siclorum apprime conveniunt! Quae cum ita sint, et hos pariter in praefaudati Scriptoris sententiam laud hasitantur concedimus, quod characteres longe prius quam vulgo creditur, et a primis usque temporibus in Graecia obtinuerint; quod tamen non obstat, quin minus lapsu temporis Cadmus, vel alius quispiam cum ea, quam deinceps sortiti sunt, forma characteres in Graeciam invexerit, eo ferme pacto quo Pelasgi sinistrorsum scribendi methodum ad Etruscum tulerunt, penes quos opposita prius obtinebat. Non obstat pariter, quin minus sive Graeci, sive Latini primae characteres Phœnicibus etiam acceptos referant, modo illud supponatur, quod facile omnino est, veterem scilicet litterarum formam apud ipsos Phœnicis nonnulli lapsu temporis etiam variasse.

Re in hunc modum constituta, coherent omnia. Herodoto namque fides servatur, dum l. 2. ait se apud Thebas Bœotias literas Cadm. in tripodibus quibusdam incisas vidisse magna ex parte consimiles Ionicis. Stat fides pariter Hadriani Sophistae effato, quod ab eo probatum refert Philostratus, cum praefatum Attici epigrammatis inueneret, Πάλιν Φοινίκης γράμματα, quantum illud in vulgarem tunc temporis opinionem commode referri posset; ac tandem nullo negotio componatur eruditorum dissidia.—pp. 149—157.

Ut haec dicta pleniorum in lucem ponantur, e re nostra esse ducimus alphabetos omnes in hoc caetero memoratos singularem oculos ponere, quod praestabit sequens Tabula; cujus prima columna a larva inci-

¹ Vide Bianc. tract. de vet. literis Hebr. et Gr.

² Inter hos eminet Josephus l. 1. contra Apollonem, ubi ait: Quod litterarum usus antiquissimus esse voluit, a Phœnicibus, et Cadmo gressuante se didicisse; sed neque illo tempore quisquam demonstrare possit servatum inscriptionem usque in tempus, neque in publicis monumentis.

³ Vide Kirch. prodr. in Ab. Pyl. e. 10.

⁴ Apud Kirch. in prodr. ibidem.

⁵ In Enterpe. * Graeci literas scribunt et calculi computat a sinistra in dextram manuum ferentes, Ægypti a dextra in sinistram. * Vide Notium Exercit. ar. in ling. prim. e. 3. Kircherum in oper. l. 3. c. 10. Quae ad hoc melius constabit, si veteri Phœnicis sui characteres inscriptionum, quae referunt O. Gortus pag. 101. operis jam citati, et Abbas Bartholomaeus in memoria quadam super characteres Phœnicis Paris. Acad. proposita anno 1750. Hic enim, si paucos excipias, nulli communi cum Samaritanis prois sua pra. se ferunt.

piendo characteres exhibebit Samarit. a Scalig. adhibitos, secunda Coplit. juxta Kircher., tertia Samarit. Siculo- rum, quarta veteres Græcos juxta Bianc., quinta veteres Latinos apud eundem.—p. 158.

<i>Littera Phœnicia Scalig.</i>	<i>Littera Coplitica Kircheri.</i>	<i>Littera Samarit. Bianc.</i>	<i>Littera Ionica seu veteris Græce Bianc.</i>	<i>Littera Samarit. Siculo- rum.</i>
N	A	ΑΝΕΝ	Α	ΑΛ
Ϩ	B	Β	B	B
7	Γ	7	Γ	C
4	Δ	4	Δ	D
Ξ	Ε	Ξ	E	E
Ϟ	H	Ϟ	H	H
Ϟ	I	2	Ι	I
Ζ	Λ	Λ	Λ	ΛL
Ϛ	Δ	Ϛ	Μ	M
Ϛ	N	Ϛ	N	N
Ϝ	O	ϜO	ϜO	Ϝ
Ϛ	Π	7	Γ	ΠΠ
ϚϚ	C	P	ϚKK	Ϛ
Ϛ	P	Ϛ	ϚP	R
W	ω	W	W	S
N		X	T	+

J. A. ERNESTI'

DE VESTIGIIS LINGUÆ HEBRAICÆ IN LINGUA GR. DISPUTATIO.

IN controversia ea, quæ viris doctis intercedit de genere scribendi Gr., quo viri divini usi sunt in libris sacris, sitis satis simile ei, quod Gr. vetustas usurpavit, et ab Hebraïsmis purum, necne, defensores puritatis sapientissime pugnant auctoritatibus poetarum. His contrariæ sententiæ auctores, Gatakerus imprimis, Mosesque Solanus, ita occurrunt, ut dicant, multa esse in poetis abhorrentia a vulgari consuetudine loquendi, quam sequuntur scriptores populares, etiamque ob causam non esse consentaneum, ut, si cujus φράσεις, scriptoribus δημοϊστοῖς frequentate, Hebraïcaque consuetudini similis, unum et item alterum exemplum in poetis Gr. reperitur, ea pure Gr., et ab scriptoribus bene Gr. scribentibus potius, quam ex Hebr. sermone ducta putetur. Eam rationem etsi non repudiaverim; tamen non omnino mihi satisfacere fateor, etiam propter multitudinem exemplorum, quæ in eo genere preferuntur. Altius repeti refellendi ratio potest, ut opinor, atque sic comparari, ut etiam in alio genere exemplorum repudiando prosit, quo illi in puritatis defensione utuntur. Quæ ut intelligatur, animum induxi, quedam hoc tempore disputare universe, de vestigiis ling. Hebr., quæ mihi visus sum deprehendisse impressa, non modo in poetis Gr., sed etiam in aliis scriptorum generibus. Ea disputatio erit tripartita. Primum ostendam, in antiquissimis optimisque Gr. ling. auctoribus illis, qui populari oratione utantur, esse quedam, quæ videantur e consuetudine Hebr. ducta esse: veniam deinde ad poetas, in iisque, non abhorrens esse, disseram, quasdam agnoscere veteris Hebr. ling. reliquias: deinde denique disputabo in scriptoribus illis, qui sublata libertate Græcorum, maximeque, imperantibus primum in Oriente Græcis, deinde Romano imperio ad easdem partes propagato, et Christiana denique religione constituta, vixere. Ejus autem rei consilium mihi injectum est nuper, cum interpretatione libelli, quem Plutarchus de discrimine Amici et Adulatoris scripsit, instituta, visissem ad locum, ubi adulator dicitur imitatione morum institutorumque captare benevolentiam hominum, τῷ μὲν συγχρόμῳ καὶ συνῶν, τῷ δὲ συμπάλαιον, καὶ συγκαλιῶντες, &c. ubi Plutarchus, de more suo, verbo vulgari συμπάλαιον junxit ejusdem significationis verbum aliud exquisitis συγκαλιῶντες: quod ita simile est Hebr. פָּנִי וְ פָּנִי, ut ad ejus similitudinem factum videri possit. Nam Hebr. illud, quo usus est Moses Gen. xxxii. 25, 26, quodque vertitur ab Alexandr. Interpr. παλαίον, proprie est In pulvere volvi, eaque de causa ab Aquila, proprietatem verborum diligentissime secuto, itemque a Symmacho, per καλιῶντες, explicatur. Sed rem, ut proposuimus, aggrediamur.

Primum igitur, qui veteres illos Atticos Oratores, Historicos, ceterosque prosaicos scriptores, attente

' Vide J. A. Ernesti Opuscula philolog. crit. multis loca emendata et aucta, Ed. sec. multis partibus locupletior. Log. Bat. 1776, dvo. pp. 171—172.

legant, si Hebraismi non sint prorsus imperiti, passim invidentur formas dicendi, quae ita similes sint Hebraicis, ut vix dubitare liceat, quin ex his sint expressae. Non mea unius, aut primi, ista observatio est atque opinio, sed multorum ante me, nominatum Marklandi V. C. ad Lysiam p. 549. ubi, prolata e Lysia exempla formula *περὶ τῶν αὐτῶν*, subjicit: 'Et hinc intelligitur phrasia ista, quae in N. F. toties occurrit, ut Jo. viii. 29. Act. x. 38. quam locutionem ab Hebraeis forte, ut innumeras alias, mutuati sunt Graeci veteres.' Quos ille universo nomine appellat, intelligit, ut opinor, maxime Atticos illos veteres, quibus id certe commune est cum ceteris, de quibus post dicetur. Atque illa observatio saepe perutilis esse potest, in sacris libris, ubi non raro haerent viri docti in formis Hebr. aut in respondentibus Graecis interpretandis, dum nimis verba singula amplectuntur: facile se expeditari, si eorum vim comparatione cum Graecis reperire didicissent. Uno exemplo, sed luculento, defungemur. Quomodo forserint Interpretes verba Mosaiica Gen. xlix. 10. כְּבֹר רִנָּהּ, nemo est, quin sciat. Ejus rei nulla alia causa est, nisi vulgaris illa et puerilis interpretatio verborum, ab Aquila orta, ἀπὸ μεταξὺ τῶν αὐτῶν vertente, quae in vernacula imprimis nostra, aliquid sonare videntur amplius, quam in linguis mortuis significant: quamquam et Hebraeorum magistri olim similia negati sunt, dum vocum singularum propriam vim nimis retinebant. Quanto facilis verum sensum, omni argutatione vitata, viri docti reperissent, si Graecos consulissent, qui istam formam dicendi, כְּבֹר רִנָּהּ ad verbum suo sermone exprimit, valdeque frequentant. Plato in Theag. T. i. p. 193. A. ix τῶν πῶλον ἀπὸ κατὰ φύσιν: et Xenoph. Symp. c. iv. §. 51. ix πῶλον ἀπὸ κατὰ φύσιν. Id autem nihil est amplius, quam, quod Latini dicunt, e medio discedere, sive simpliciter, abire, ut ix πῶλον, sive ἰσκαῶν γίνεσθαι, discedere et conspectu, vel mori, et ix πῶλον ποιῆσθαι, tollere, amovere, et multa alia similia. Neque id modo absolute dicunt, sed etiam cum genitivo, ne ulla dubitatio reliqua sit, ut Xen. Cyrop. v. p. 52. 16. ed. Steph. scd. ὅσα ἰσκαῶν γίνεσθαι ἴσταν, τούτων ix πῶλον ἴσταν. Quae cumque inconmodum afferre possunt, ab his aberamus. Nemo in Gr. hac forma unquam haerere mediocriter Gr. doctus. Qui e verbis ix πῶλον aliquid exprimere amplius vellet, quam dixi, uergens verborum proprietatem, pueris risum moveret.

Hebraeorum mos est, homines exprimere per partes corporis, quarum qualicunque sit conjunctio cum re ea, quae iis tribuitur: idque cum faciunt, nihil de ista partibus cogitant, sed totam personam animo contentantur, sicut, qui Lat. appellant aliquem carissimum caput aut pectus, nihil de istis partibus admodum cogitant, non sed de toto homine, vel maxime animo ejus. Quod ignorantes vulgo homines, aut non cogitantes, non modo inepte formas illas loquendi verterunt, sed etiam ex his emphases, ritus, et alia exsculpserunt. Act. v. 2. Ananias pretium venditi praeiū ἴσταν παρὰ πῶλον τῶν ἀποστόλων, tradidit Apostolis, non, apud pedes Ap. posuit: nec fecit hoc Lat. sensu, nec id cogitavit Lucas: sed, si tamen quid amplius desideres, custodiae curaque Apostolorum, ait, tradidisse et mandasse, ut Paulo vestes ii, qui Stephanum lapidabant Act. vii. 58. ἀπέθετε τὰ ἱμάτια παρὰ τοῦς πόδας Σαύλου: ubi veredum erat, Saulo vestes mandabat custodiendas, ut patet ex Act. xxii. 20. ducta forma loquendi et Gen. xxx. 30. ubi Jacobus Labāni dicit: Te Deus auxit רִנָּהּ cura mea, per me, non, ad pedem meum. Atque ad hanc rationem explicandum erat illud de Paulo, τὰς τοῦς πόδας Φαυλά ἀπέθεκε παρὰ τοῦς πόδας τῶν ἁποστόλων, non profecto homo sedens, cum Christus loco editorum sederet: ridiculus sit, cui late quid in mentem veniat: sed sedens prope Jesum: sicut Attici, qui hoc genus loquendi modo quodam imitati sunt, in ποῖ, πρὸ πῶλον, atque etiam παρὰ πῶλον, dicunt esse praesentes res, personas, quod sciam, nunquam. Itaque, si de personis occurrat, sane non sit simplex periphraza praesentia, ut nec in illo Ciceron. pro Cluent. 13. 'Ante pedes triumvirum Manii constituitur: ubi sane ad sedem triumvirum loco editorum respicitur.' Quam rationem interpretandi firmant scriptores divini ipsi, cum formae isti substitutum nomen personae, ut Paulus I Cor. xv. eodem versu jungit ὑποτάξαι ὑπὸ τοῦς πόδας αὐτοῦ, quod exprimit Hebr. כְּבֹר רִנָּהּ et Ps. viii. et ὑποτάξαι αὐτῶν. Act. v. 9. et πόδες τῶν ἁδωνάνων, ii, qui sepelivere narium tuum, etiam Hebraeus, Lat. doctus, vercat, non, pedes eorum, qui, Sc. Rom. x. 13. αἱ πόδες αὐτῶν τῶν εὐαγγελ. εἰσέρχων, quam iacundi sunt nunci periti, non pedes nunciurum, qui saeves esse non solent. Sed satis circa pedes illos Hebr. basimus: aliarum partium exempla adjungemus, quoniam in hujus rei mentionem incidimus.

Masius ad Jos. i. 8. merito ridet eos, qui argutati sunt in verbis, Non recedat liber legis כְּבֹר, ix ὀπίσθε, ut si ὀ vertunt, quam ad docendi officium pertineant, ob mentionem oris, cum nihil aliud sit, quam periphraza personae, ut, cum labia sacerdotis, sine ulla emphasi, per sacerdotem dicuntur. Quae per ministerium alterius sunt, in his personam περιπέρευσον per manum, aut כְּבֹר in χειρὶ τῶνς fieri dicantur, quae sine ulla manuum opera, sed ore, verbis, pedibus, quocunque denique modo fiant, ut Act. x. 12. 41. &c. Unum addam ex Hos. vaticinium ii. 4. quo maxime illustratur locus Mosaiicus. Meretriciam libidinem, inquit, כְּבֹר רִנָּה removebo ix ἠσπῶσεν αὐτῆς, et adulterium כְּבֹר רִנָּה ix μέσσω τῶν μαστῶν αὐτῆς. Sicut hic כְּבֹר רִנָּה nihil aliud est, nisi ab ipsa: non enim vereor, ne quis etiam hic scrutari, et investigare abditi aliquid emphasi, ut in pedibus Judae velit: sic in Mosis verbis כְּבֹר רִנָּה nihil est, quam ab ipso sine peculiaris aliqua vi in pedum verbo intelligenda, plane et Gr. ix πῶλον αὐτοῦ, quod hinc natum et ductum est, utque scribit Dejotus a pedibus legatorum, h. e. ab legatis, abductus dicitur apud Cic. pro Dejot. c. i.

Sed nihil impedit, quo minus aliud exemplum subjiciamus, quod cum superiori conjunctum sit, et simul juvenes acuamus ad intelligendam eam, quam cum magno A. Schultensio Analogiam linguarum vocem, praestantissimum interpretandi praesidium, sed paucis cognitum apud nos aut usurpatum ex his, qui interpretum libros sacros consulari: quando, qui se ad id negotium conferunt, plerumque ne unam quidem mediocriter callent, nedum plures ita, ut comparationem instituire, et ex altera alteri lucem accendere possint. Quae admodum optimi Atticorum dicunt ix πῶλον s. ἰσκαῶν, ut vel redundet plane, vel sit e conspectu, e medio, etque contrarium ἰσκαῶν, ut coram, in conspectu, significet: ita et univocum formalis ix μέσσω, ἢ μέσσω, in μέσσω, ut illa τῶ ἰσκαῶν, respondet, reliqua τῶ ἰσκαῶν, ἀπὸ μέσσω denique et sic μέσσω, aut plane redundent, aut simplicem praesentiam significant: quod etiam imitatur Lat. consuetudo, imprimis poetarum, qui centies mediam rem dicunt παραστῆσθαι, rem simpliciter, ut quemcumque ejus locum aut partem: unde non erat, quae Burmannus, Vir summus, in Aen. ii. 240. ubi equus ille fatalis Trojae subit muros urbis, 'Medicque mirans illabitur urbi,' medicus urbi referret ad mirans potius, quam ad illabitur, quia vix ingressus erat muros, nondumque in mediam urbem pervenerat: non ignarus alicui consuetudinis Lat. in hoc verbo. Nam urbs media κατὰ πλάτανον est urbis quicquid intra muros est, urbs ipsa et moenia, ut moenia media iv. 74. Media

inter numina, inter numina, coram numinibus, iv. 204, ubi incepti offensus ad id verbum Servius. Sed haec formae prorsus respondent Hebr. consuetudini in verbis בָּרַךְ אֱלֹהֵינוּ בְּרַךְ אֱלֹהֵינוּ בְּרַךְ אֱלֹהֵינוּ, quae formulis istis exprimitur a Gr. interpret. et scriptoribus N. T., ut non dubitandum sit, quin et lingua Hebr. in Gr. illam, de qua dicimus, venerint. Nam etsi omnes linguae habent multa necessario communia, quae non statim ex altera in alteram venisse debent putari: tamen in his ita impressa est, ut in multis aliis, nota et character quidam Hebraismi, ut ex illo genere censei non debeant.

Sed multo plura Hebraismi vestigia sunt in Poëta Gr. antiquioribus: nam de posterioribus, qui inde ab Imperii Gr. in Asia temporibus vixere, post dicetur: in Homero quidem tam multa, ut etiam quibusdam e libris sacris profectis videretur, haud pauca et in aliis, in Pindaro, in Tragicis, praesertim Chori cantibus, in Choro Aristophanis comico. Quibus ita utuntur, qui dictionem Atticam esse in N. T. defendunt, ut bene Gr. et Atticae esse istas formas loquendi, ubi occurrant in libris sacris, contendant. Ego quidem istas, aut omnes, aut maximam partem, e lingua Hebr. originem ducere arbitror, neque magis pure Gr. esse, aut in populari oratione usurpandas ei, qui Attice scribere velit, quam, quia Virgilius, aurea aetatis poeta, dixit, 'It clamor caelo,' 'Os humerosque deo similis,' aliaque et ipse, et alii Latini poetae, similia, propterea haec formulae non Gr., sed pure Lat. jure poterunt, et in oratione populari, de rebus humanis divinisque, recte usurpentur. Non arbitror, exempla quemquam desideraturum. Magna copia est apud eos, quos dixi, scriptores, satis notos illos et obvios: unde petent, qui volent. Ratio ejus rei et causa quae sit, videamus.

Atticorum ultimas origines ex Oriente esse repetendas, ab iisque Graeciae illatam esse linguam, vel ipsam Hebr., ut tum erat, sive, si quis ita malit, eam, qua in Oriente usi fuissent, non abscindit Hebr., aut ab ea ortam, vix hodie quisquam in dubium vocabit: quippe etiam antiquissimos Atticorum indehm, quibus in Oriente uterentur, literis usus constat. Sed incredibile est, quantum vim habeat, ut ad ingenia vel accuenda vel obtundenda, animos vel incitandos vel retardandos, mores denique fingendos, ita ad sermonem variandum, penitusque mutandum, aër, quem spiramus, terra, quam incolimus, victus denique ipse moresque; praesertim, ubi nullus dum Grammaticorum legibus parere consuevit, quibus solis certus et constans reddi potest. Itaque etiam is, quem rudes homines ex Oriente attulerant, sermo ita est multorum seculorum decursu immutatus, ut in Orientem reversus, veluti per colonos in Ioniam missos, non magis agnosceretur ab Orientali, sive matre, sive sorore, quam Oresten agnoscit in fabulis Electra soror. Sed ut Ulyssen, quoniam ita per absentiam mutatum, ut a nemine quorundam cognosceretur, tamen prodidit cicatrix, et in fabula etiam e navis agnoscent liberos matres: ita lingua illa prisca non potuit ita aboleri, quin nonnulla sui vestigia relinqueret, retineretque formas quasdam dicendi, praesertim, quae non nimis ab ingenio novo dissentirent, unde origo ejus intelligi posset. Atque ex hoc genere arbitror esse ea, quae in Atticis veteribus, qui quidem prosaica oratione usi sunt, reperuntur, magis consentanea Hebr. rationi, quam ut non ab ea profecta putentur.

Neque vero mirandum est, multo plura reperiri ejusmodi in poëta, praesertim sublimioribus, velat lyricis et tragicis, quam in ceteris scriptoribus. Semper hoc poëtae sibi arbitrati sunt licere, ut non modo ex antiquioribus suae gentis scriptoribus assumerent verba et formas loquendi, quae dudam desissent usui populi frequentari, sed etiam ex lingua ea, unde suam natam constaret: unde etiam docti sunt appellati. De Lat. poëta notus est, quam ut demonstratio indiget, quam multa ex antiquis poëtae gentis suae, qui proprios originibus linguae suae fuissent, quam multa e Gr. ling., unde Lat. natum scirent, sumserint. Quod illos non dubitem exemplo et auctoritate Gr. poëtarum fecisse. Nemo, ut opinor, primum Homerum poëtam, carmen probable in eo genere scripsisse, primum Pindarum odas. Multos ante fuisse, dubitari non potest, quos aut etas aboleverit, aut horum gloria obscuravit: qui, cum essent nimis remoti ab originibus Graecorum, plures ling. Orientalis reliquias, sublatas tum ex usu vulgari loquendi, habuerunt, et quibus posteriores, quae viderentur, decerpserunt. Neque repugnarem valde, si quis et Homerum, doctissimum hominem, et alios de more illorum temporum, peregrinos per Asiam, incidisse in libros Hebr., atque inde hausissent quod. Erat autem lyrica et dithyrambicae poësi tanto accommodatior illa Hebr. consuetudo loquendi, quod habet per multa, ex Orientalium populorum indole, in quibus extollitur altius, quam Europaeorum fert ingenium. Atque ex illo ipso dithyrambico genere fere sunt carmina Chori tragici et comici, usurpantis etiam cum Lyricis Doricam dialectum, vel antiquitatis causa, et doctrinae jactatione. Nam etiam post quidam, et Scholiast. Aristoph. ait ad Nub. v. 248. *ἢ ἀπολαύσεις ἡρώων*, Eruditionis ostendenda causa Dorice loquebantur aut scribebant. Itaque plura Chori habent hujusmodi, quam reliquae fabularum partes. In quo, sicuti in aliis, desiderare subo diligentiam usurpantium sceniorum poëtarum auctoritatem. Quae apud Aristoph. personae, velut in Nub. Socrates, Strepsiades, Phidippides, colloquuntur, ea, concedo, esse ejusmodi, ut hinc, quid pure Gr. Atticumque dici, poterit possit, si exceperis verba comica, ut *ἡβουλιώτα*, et ea, quae, non tantquam probet, sed ut rideat, velut inepte dicta ab aliis suae aetatis poëta, ponit, quae sunt non pauca, etiam in ipsis Choris, vulgo tamen in Lexicis sub Aristophanis nomine posita, et hac auctoritate probata. At de eis, quae in Choris aut praetentionibus occurrunt, secus judico. *Ἔγχεα ἄνευ* etsi apud Aristoph. bis est in Nub. 357, et 356, tamen pure Gr., et in prosa usurpandum negem. Est enim loco priori in allocutione Deorum, in altero autem in carmine Chori, doctum ex Hebr. haud dubie lingua, e qua *ἄνευ* ad verbum expressere. v. Grotius ad Gal. iv. 27. Itaque et Latini, etsi in carmine eandem formam imitari non dubitarunt, tamen in prosa nunquam sic dixere. Est enim contra bene pateque scribendi legem. Ex quibus, quid talia loca ad puritatem sermonis probandam valeant, sponte intelligitur.

Si quis libros eorum, qui operam suam ad phrasin N. T. e scriptoribus Gr. vel illustrandam vel vindicandam contulerunt, attente legat, animadvertat facile in haud paucis exemplis petita esse ex iis solis, qui sublata, cum libertate Atheniensium, prisca illa Attica puritate et elegantia vixere, sub Seleucidis; et Lagidis; imperioque deinde Romano. Id negant Gatakerus et Solanus recte atque ordine fieri, neque has auctoritates concedunt ad puritatem orationis Gr. asserendam satis valere. Quodsi puritas Gr. Linguae illorum veterum Atticorum, ut Lat. ex surca aetatis, quam vocant, usu, judicari debet, habet eorum ratio, quo se teneant. Sed hoc jam nihil ad nos. Illud querere lubet, unde illa tam multa in his posterioribus, quorum nullum in istis Atticis vestigiis comparat, multa contra in versione V. T. Gr., itemque N. T. libris? Fallarne multum, si ea illi ipsi versioni Gr., omninoque Judaicae et consuetudini loquendi Hebr. deberi dicam? Satis constat, auctore Josepho, Seleucidis, invitasse Judaeos, ad sedes fortunarum in iis urbibus ponendas, quas ipsi condidissent, et quam celerrime frequentari cuperent: itemque Lagidas magnum eorum numerum in Aegyptum vel devocasse, vel per vim abduxisse. Postea quam vero C. Jul. Caesar Judaeis hoc dedit, ut in universis imperii Rom. urbibus sacra sua exercere, nemine impediendo, possent, nemo ignorat, nullam Asiae, Graeciaeque urbem, praesertim qua esset mercatura exercenda opportuna, fuisse, in qua non plures Judaei habitarent. Quid igitur? Cum isti homines Gr. loqui cupissent, non ab idoneis magistris instituti, id quod

eos omni modo fugisse, tradit Josephus, sed quantum usu qualicunque consequi potuissent, (in quo non poterat fieri, quia multa dicent et consuetudine ling. Hebr. et versionis sacrarum librorum Gr.) multumque consuetudinis haberent cum Græcis: an improbable est, ac non potius valde verosimile, multa ab iis fluxisse in ceterorum orationem, multaque per eos invecata esse in ling. Gr., quæ a prisca ratione abhorrent? Galli, qui per Casarem in urbem Romam inducti sunt, tam brevi tempore peregrinitate infecerunt ling. Lat. ut jam Ciceroni de eo querendum videretur: ab Judæis autem per tot annos, imo secula, nihil infusum ling. Gr. credibile est? Non tam facile colorantur, qui in sole ambulat, aut in corpora morbi a contactu transeant, quam lingua aliquid trahunt a contagione aliarum. Postquam religio Christiana venit ad Latinos, quam multa in eorum sermonem venerit e Lat. versione sacrarum librorum, nimis verborum Hebr. et Gr. retinentibus, irreperete: quot hodie habet ab aliarum linguarum consuetudine ducta. Quam plena est primum verbis et phrasibus, quæ ex Latina Germanicæque versionibus librorum sacrarum, nimis verborum Hebr. et Gr. retinentibus, irreperete: quorum peregrinitatem hodie vix quisquam sentit: quam multa traxit e ling. Franc., per consuetudinem legendorum librorum, qui ex ea lingua male in nostram sunt conversi? Nuper coepta est in philosophia voce literarum tradenda usurpari vernacula nostra: et verba formæque novæ loquendi, philosophorum ingeniiis reperta, jam etiam plebi in concionibus audiendæ sunt. Itaque nihil mihi videtur verosimilius, quam per Judæos, cum Græcis, omnibus in locis celebrioribus, consuetudine, re, rationeque, dum ibi negotiantur, et per domos omnes, de more suo, quem nunc etiam videmus, cursitant, conjunctos, plura in ling. Gr. venisse, quæ in antiquioribus illis Atticis non reperiantur. Ut nihil dicam de Græcis eruditis, qui libros sacros nostros legerunt, atque ea, quæ placerent, imitati sunt (habet enim profecto ling. Hebr. suæ Veneres, dignas imitatione) sive per negligentiam, ut fit, ac temere adsumserunt.

Sed hæc, ut arbitror, vestigia ling. Hebr. sunt in singulis verbis formulisque dicendi animadvertenda. Quid vero? An etiam in habitu et velut forma totius orationis aliquid ejusmodi animadvertitur? Sæpe miratus sum, viros doctissimos, cum de *Stylo N. T.*, ut vocant, in utramque partem dissererent, hanc partem, quantum ego quidem repererim, non attingisse, solis verbis et phrasibus expendendis voluisse contineri. Atque etiam in hoc lingua inter se maxime differunt. Qui vult docere, scriptores divinos non minus bene Gr. scripsisse, quam veteres illos Atticos, aut saltem alios probabiles scriptores Gr. posterioris ætatis, hoc vel maxime debet ostendere, formam orationis, hoc est, modum narrandi ac disserendi, colligationemque singularum partium ac membrorum, enunciations dialectici vocant, esse eandem in *N. T.* et istis, quos dixi, scriptoribus. Puerorum, atque aliorum imperitorum, hic error est, existimare, qui verbis et phrasibus Ciceronis utatur, cum Ciceronianum, imo Ciceronem alterum esse. Utinam tam facile Cicerones fierent, multos singulis annis efficerem. Si Lat. illa divinarum librorum Versio, quam Vulgatam appellamus, multos Boetios vindices nancisceretur, ut nullum in ea verbum, nulla phrasim relinqueretur, quin auctoritate boni et veteris scriptoris se tueretur, aut si quis eam plane refingeret, et omnia verba Ciceroniana efficeret, tamen ipsa Ciceroniana non esset. Si quis ex Herodoto deleteret, quicquid ibi dialecti Ionica est, substitueretque Attica verba, et contra in Xenophontis libro aliquo efficeret verba Ionica dialecti omnia, tamen hunc Atticum scriptorem agnoscerem, illum non item. Forma enim universæ orationis in utroque est ejusmodi, ut ille nullo modo Atticus esse possit, hic sit necessario. Itaque hoc nomine maxime produnt ignorantiam Græciani, qui pro elegantia Gr. sermonis in *N. T.* pugnant, et nihil ibi esse volunt Hebr. consuetudinis, cum tota illa orationis compages, et forma narrandi imprimis, sit Hebr., h. e. simplex, nihil artificii habens, qualis esse solet expertiam artis dicendi, a Græcis inventa, non Græca, multo minus Attica, sicut in versione vulgata non est Latina. Ei nihil apud Græcos uspiam simile est: nisi quod ab ea minus abhorret Herodotus, quam qui post eum de rebus gestis scribere.

LEXICON

VOCUM PEREGRINARUM

IN SCRIPTORIBUS GRÆCIS OBVIARUM;

CUM INDICE COPIOSISSIMO.

EXCERPTA

E CHR. D. BÉCKII¹ Dissertatione

DE LEXICIS GR. ET LAT. omnino et recentissimis singulatum.

QUONIAM nonnullorum vocabulorum Gr. aut in Gr. ling. receptorum peregrina est origo, hanc etiam subtilius cognoscere et examinare oportebat Lexicorum auctores. Ita Herodotus alique scriptores Gr. veteres non pauca habent vocabula et verba, quæ Ægypt. ling. easque duabus dialectis originem debent suam. Est jam ante hoc XXVII. annos edita: Expositio vocabulorum Coptice, in scriptoribus Hebr. ac Gr. obviatorum collecta a Christ. Scholz² (in Repertorio bibl. et orient. Literatura, quod Eichhornius edidit, T. XIII. p. 1—31.) sed manca illa, in multis vocabb. justo sterilius, in aliis explicandis audacior, ceterum tamen a Lexic. recentium auctoribus non negligenda. Nonnulla vocabula Gr. ex lingua et antiquitate Ægyptiorum illustravit Zoega in opere de usu et origine obeliscorum, ut p. 307. singularem usum voc. *καμινεστής*. Regnavit autem olim in hoc literarum genere P. E. Jablonskius, Philologus et Theologus in Acad. Truj.-Viadr. eximius, mortuus d. xiii. Sept. MDCCLVIII. In non modo in Pantheo Ægyptiorum alique libris, Ægypt. antiquitatem illustrantibus, multorum etiam voce. Gr. Copticas origines explicuit, sed composuit etiam Glossarium vocum Ægypt., quæ in libris sacris et apud scriptores vet. Gr. Romanosque inveniuntur, ceptum a. 1722, absolutum a. 1740. Protraxit tandem illud, hortata etiam Ruhnkensii, Schultensii et Scheidii, in lucem Te Waterus, Theologus Lug.-Bat. eximius, opusculorum Jablonskii editor,³ ita ut integrum primum volumen implet illa Collectio et Explicatio vocum Ægypt., quarum mentio apud scriptores veteres occurrit. Codice autographo Jablonskii usus est editor, in quo auctor dimissam fere Glossarii partem ipse recognoverat, emendaverat, manuque sua descriperat, posterior non ita erat elaborata, nonnulla in chartis sine junctura errantibus scripta, sæpe provocatum ad alios auctoris libros, interdum etiam eos, qui non supersunt, neque in lucem prodierunt. Editor non modo inde concinnavit Glossarium, apte omnibus, quæ invenerat, dispositis, sed etiam loca scriptorum ab auctore laudata evoluit et nonnumquam emendavit, addidit animadvertiones, in quibus tum errores Jablonskii, nimium sibi in etymologiis indulgentis, castigaret modeste, tum colligeret, quæ ad illustrationem operis Jabl. apta viderentur, proferretque interdum etiam conjectura Virorum doctorum, quas scriptores quibusdam adleverat, etiam varietatem cod. Medic. quam Abr. Gronovius suo Strabonis exemplo, quo Te Waterus utitur, adscriperat; tum Auctarium vocum nonnullarum recte vel secus pro Ægyptiacis habitatum dedit; tandem luculentos adiecit indices, quos nec reliquis tomis, qui hactenus prodierunt, deesse passus est. J. R. Forsterus, quem et ipsum constat, tum in Spec. animadversa. ad Michaelis Geogr. Hebr. tum in aliis libris vocabula quædam Gr. originis Ægypt. interpretatum esse, si Jablonskii opus inspiciendi opportunitate usus est, aliud certe

¹ Vide *Acta Seminarii Regii et Societatis Philolog. Lips.* Vol. I. pp. 155-66. 469-91. Lips. 1811. 8vo.

² "Qui tamen," ut ait Fr. Gué. Struzius (de Dialecto Maced. et Alexandr. p. 85.) "si nunc constat, sua fere omnia Jablonskio delimit."

³ P. E. Jablonskii Opuscula, quibus lingua et antiquitas Ægyptiorum, difficilia librorum sacrorum loca et historia ecclesiast. capita illustrantur; magnam partem nunc primum in lucem protracta, vel ab ipso auctore emendata ac locupletata. Tomus primus. Edidit atque animadv. adiecit Jona Gué. Te Water. Lug. Bat. ap. A. et J. Honkoop. MDCCCLV. XXVIII. 400. pp. 8. mas. Tomus sec. MDCCCLVI. 494. pp. Tomus tertius MDCCCLX. XIV. 515. pp. Tomo I. præmissa est brevis vitæ et laudum Jablonskii enarratio, in qua copiosius et certius, quam ab aliis factum est, exponuntur casus, cur in acad. Francq. evocatus locum a conscribendis ejus oblatum accipere tamen non poterit. Memorantur etiam ii, qui ante Jablonskium linguam Ægypt. *κατάστασαν*, in Græcorum ac Romanorum libris sparsa colligere aut jussere alios aut ipsi instituerant, neque tamen rem profecerant, alique narrat, lecta utilis et jucunda. Possunt vero etiam conferri, quæ secundo Tomo continentur: Commentationes de Remphab. de tabula Bembina s. Isaca, de diebus Ægypt. in vestito Katald. Rom. et Observations, quas suo Panthei Ægypt. exemplo auctor adscriperat, nunc primum editæ (It. p. 311—34.)

ejus exemplum habuit. In hoc igitur Glossario non modo propria nomina multa Ægypti, quæ ap. Gr. scriptis leguntur, sed alia etiam explicantur. Ita Strabo ostendit habitationes desertis circumdactas appellari *αἰθρῶν*, ubi Medic. cod. habet *Αἰθρῶν*, sed in dialecto superioris Ægypti, Sahidica, dici desertam habitationem *αἰθρῶν* ostendit Jabl., quæ in te Forsterus et Georgius id adseruntur. Ipsum v. *αἰθρῶν*, certe significatus ejus quodam fuerant qui ad Ægypt. originem referrent, v. p. 242. Emendandi etiam et illustrandi plures scriptores Gr. multa fuit opportunitas.

Molius erat, ut hoc obiter addamus, etiam alia Jabl., quæ ad Lexica Gr. quibusdam partibus et locis oranda facere poterant. Pertinet ad Index vocum Scythicæ, Thracicæ, Parthicæ, et peregrinarum aliarum, cujus mentionem fecit in Theor. Epist. Lacroz. l. p. 182. s. quemque non displicuisse Lacrozio latus intellexerat. Verum is, ubinam lateat, incertum est. Superest etiam genere Disquisitio de ling. Lycæon. (ad locum Act. xiv. 11.) quam juvenem commentationem et primum facultatis earum literarum, quam sibi comparaverat, aciem (1714.) postea retractavit, atque ita eam ex auctoris autographo multum castigatam et altera minimam parte auctorem repeti jussit Te Waterus Opusc. Jabl. T. III. p. 3—142. locupletavitque tum suis plurimis, tum nonnullis Wytenbachii animadversionibus. In ipsa autem illa diatriba Jablonskianus non modo de ling. Lycæon., quam barbaram, non Gr. et eandem cum Cappadocica existimavit, sed etiam de Phrygiæ, Lydiæ, Caricæ, Lyciæ, Pamphylia, Prosidicæ, Bithynicæ, Mariandynæ, Paphlagonicæ, Galaticæ, Cappadocicæ egit, atque recensuit et interpretationes prodidit vocum Phrygiarum p. 63—76., Lydiarum p. 79—95., Carum p. 95—102., Lyciorum p. 103—105., Bithynorum p. 111—113., Mariandynorum p. 113—115., Cappadocum p. 133—141.

Sed ut ad Ægypt. ling. et quæ inde in Gr. derivata sunt, revertamur, nuper in originibus tum Ægypt. vocab. tum Gr. multorum inde repetendis elaboravit Ign. Rossius, editis Romæ MDCCCLXXXVIII. Commentarij. Laertianis clarus. Is, quum per plures annos animam et operam ad linguarum veterum studia adiecerit, postremo ad ling. Copt., cujus cognitio ad Gr. certe et Lat. literas aliquantum conferre ei videbatur, se contulit, imprimis etymologicam ejus partem pro viribus excolendam exornandamque suscepit, adjuvus non modo copijs editorum librorum (Jablonskii tamen librum suo jam absoluto ab Akerblad accept.) sed codicibus etiam biblioth. Borgian. atque indicæ vocab. Ægypt. ex iisdem codic. a Geo. Zoega collectoram. Profligatum jam dudum opus quo minus citius prodiret, impediverat tristes republicæ, qui incidèrent, casus. Quo tempore auctor, sive otii honeste consumendi, sive animi liberaliter recreandi causa ad alias se literas atque studia convertit, quorum etiam fructus non contentendus non jubet expectare. Tandem, temporibus in melius mutatis, exierunt Ign. Rossii Etymologicæ Ægypt. Liber primum in lucem prodit Romæ A. D. MDCCCVIII. permissu præsidium. XI. 8. et 368. pp. 4.

Et voces quidem Ægypt. non nisi eas auctor persecutus est, quarum aut vis ut origo aptior et intellecta facilius ei videretur, prætermisissis illis, de quibus aut omnino nihil conjici atque statui, quod probabile esset, posset, aut quærum explicatio, etsi non improbabilis, tamen minus plana et expedita existimaretur. Deinde hoc potissimum in his explanandis egit, ut cum Orientis linguis sæpiissime congruere illas doceret. " Nam," inquit, " lingue Orientis, si cui bene cognita atque percepta sint, ut plurimum capita seu fontes demonstrant, unde eorum vocabularum, de quorum ratione et origine inquirunt, facile vis ac significatio duci possit: quos tamen multo sæpius, etiam si studium adhibueris, vel unde ea nomina petita sint, in Ægyptiorum sermone quaeris, non invenies. Præterea quum voces fere easdem Hebræis, Syris, Chaldaicis, Arabibus, Samaritanis communes et usitatas videamus, quod eorundem lingue magna inter sese similitudo conjunctæ ab unaque stirpe progenitæ ac proseminatae sint; profecto eas multo facilius ab his in Ægyptum propagatas, quam gentes tam multas ab unis Ægypti traditis accepisse credamus. Ceterum quum lingua Ægypt., quæ ab initio inops, decursa temporis ditior et uberior facta est, ac tum multis sive locorum sive rerum cognominibus est aucta, tum vocabularum, præsertim compositorum, magnam quandam vim atque copiam protulit; tunc vero etiam illud interdum contigit, ut Hebræi vicissim, Syri, Arabes quasdam ipsi quoque ab Ægyptiis voces peterent ac mutuarentur. Idem multo frequentius accidit in Græcis, qui, postquam cum Ægyptiis commercium ac consuetudinem habere cepissent, quam plurima ab his accepere vocabula, ut Ægypti contra non pauca a Græcis." Et auctor quidem non modo in ipso opere hujus generis vocabula Gr. ab Ægyptiorum lingua derivavit aut cum illa comparavit, sed ab eo adjecta etiam est p. 339—368: " Summa verborum selectiorum, in qua maxime animalium ac plantarum, tum etiam siderum, orbium, locorum, deorum, hominum, rerumque ad hos pertinentium, ciborum, vestium, instrumentorum, etc. vocabula exhibentur; nonnullis, quæ criticam vel eruditionem spectant, interspersæ." Unde, ut judicari de omni auctoris ratione et arte possit, specimina quedam deprehemus. Nam voc. *νομῆρ* (p. 8. s. et 355.) certe ab Ægyptiis sumtum esse putat, apud quos *Moni* vel *Mani* pascere significat, ita ut, præfixo articulo, *Pimen* sit pastor. Voc. *βῆρβος* (*himus*) repetit (p. 41. et 349.) ab Æg. *berber*, l. e. ejecere. *Κράμω* terram figuratum, Ægypto ortum debere statuit, nam Copt. scriptum Heromi esse terram fornacibus extrudendis adhibitam (p. 87. 349.). *Υίθωβ* s. *Υίθωβ* (*teges*, storea) censet (p. 358. 368.) plane esse Copt. *Psiethom*, quod proprie significat stoream s. mattam in longum extensam, unde *Υίθωβ* i. q. *Χαμῆτῆρ*, *Χαμῆτῆρ* s. *Υίθωβ* (*cerussa*) non Gr. sed Ægypt. originis vocem esse censet, quum *Psimath* Ægyptiis dicantur plumbi minuti, ramenta, unde cerussam fieri constat. Multo plura herbarum, plantarum, animalium nomina, quæ apud Gr. scriptis occurrunt, ex ling. Ægypt. explicantur. In quo tamen etymologiarum genere non satis distincta nobis ea visa sunt, quæ Ægyptiis jam antiquitus usitata fuisse, et certis monumentis pateat, quæque serius apud eos recepta. Tum vero ex similitudine quorundam vocab. plus est effectum quam certo sequitur. Sic ovorum fere idem esse in Ægypto quod in Græcia nomen ostendit (p. 213.). Non tamen Ægyptiis a Græcis accepisse in Add. monet, quum pariter Ægyptiis poterint Græcis tradere. Sed quidni ab alio et communi fonte ad utrumque populum pervenisse dicamus? Alia ingeniose certe, etsi minus probabilitur, dicta sunt. Strabo (xvii. p. 794.) cum regie partem Alexandriæ, in qua regia erant sepulchra, *εἰρω* dictam esse ostendit. Interpretes nomen a corpore Alexandri ibi condito ductum existimant. Sed Rossius contendit, esse Ægypt. nomen *Gomhau* vel *Somhau*, unde Græci *εἰρω* sine aspiratione fecerint, quodque *εἰρωβόλον τῶν τῶρων* significaverit. A Jablonskio, ubi librum ejus inspexerat, sæpius se discessisse docet in Append. Etymol. Ita voc. *Καλλίωρον*, quo vestimenti quoddam genus appellatum est, Jablonsk. T. I. p. 104. s. interpretat esse tunicam ad cutem (*Schal-hs-schar*) tunicam. Contra Ross. p. 78. s. censuit esse Galheger, Galheser, l. e. luxuriosa, mollis, delicata tunica, et habere se in App. docuit, quæ contra Jabl. dicere posset, si otium superpetet. Voc. *Πορρω*, quomodo, Crozio dure, explicaverit Jablonskianus, neminem fugit. Rossius a voc. *Ararazo* Rum. Rom. quod et in Copt. ling. transierit, atque excelsum, sublimè indicet, cum aliis repetit. Que quidem ipsa originatio quomodo dicitur moerere videtur, ne nimis multum iis tribuamus, neque fidem nisi iis habeamus, quos, præterquam quod idoneis grammaticis argumentis nituntur, etiam facilitate quadam sui se commendant.

Omnino autem, ut post Alexandrum M. non pauca vocabula Gr. esse composita et ficta constat, quæ antea fuerant inaudita, ita singularium usus Gr. ling. in Ægypto et Alexandria potissimum multas subijt mutationes. De quibus quidem quum subtiliter et copiose exposuisset Fr. Guil. Sturzios (Ill. Moldavi Grinæ nunc Rector) pluribus commentationibus academicis atque scholasticis (inde ab a. 1786.), has etiam ab exteris Viris doctis sæpe expetitis repeti nuper ita jussit, ut, tanquam Auctarium, accederent Metarii libello de Gr. ling. dialectis 7):

⁷ Hinc enim librum, ob raritatem exemplorum paucis cognitis, etsi non pressim retractandum, anno ante integrum, sine adjectis animadversionibus, repeti juncat: Gr. ling. dialecti recognovit opera Mich. Maittaire. Post Jo. Fr. Reitzium, qui præfationem et excerpta ex Apollonio Dyscolio Grammatica addiderat, totum opus recensuit, emendavit, auxit Fr. Guil. Sturzios. Lips. ap. Weigel. et Liebeskind. MDCCCVIII. XLVIII. 375. pp. 8. mal. præter Indices. In marginibus etiam pagina editionis Haguae notatæ sunt.

Frid. Guil. Starzii de Dialecto Maced. et Alexandr. liber. Lips. ap. J. A. G. Weigel. MDCCCVIII. XII. 225. pp. 8. mai.

Quae enim olim singulis libellis complexus erat, continua oratione retulit et ita, ut nullum illa suggeret, novoque examini subjecta expoliret, adderet etiam duplicem et rerum et verborum indicem, in quo quidem postremo non tantum ea, quae in Stephani Thes. non reperisset vocabula, asterisco notavit, sed siglis etiam distinguit, quae Macedonica, quae Aegyptiaca, quae Graeca quidem, sed ab Aegyptiis vario modo mutata, quae Alexandrinis usitata, quae Memnandra essent. Et ea quidem, quae olim pernegat V. D., de tempore et occasione versio V. T. Gr., de eius versione dialecto, de dialecti natura universa, de nominis *ἑλληνισμός* notioibus, de discrimine dialecti, linguae et styli, et de Aegyptiorum studio ling. Gr., quamquam partim non erant necessaria, magisque locum habebant in ipso Metarii libro, tamen ob multiplicem utilitatem, quam afferre ipsi videntur nec ab hac nova editione abesse voluit. De dialecto antea *Maced. Alexandr.* ita disputavit, ut primum p. 23—50, dialecti *Maced.* naturam exponeret, quo loco recte vetustiores Macedonum linguam a recentiori eorumdem distinguit, et antiquiorem quidem censet vel omnino non vel parum fuisse diversam a Doyica, sed recentior non modo peregrina multa et barbara, obsoleta et nova vocabula receperat, notiones sive ob vetustatem sive ob novitatem inusitatas ita tribuerat, sed mutaret etiam vocabulorum quorundam formam et pronunciationem. Indicem vocabul. *Maced.* cui insunt quibus Alexander M., Amerias et Memander uti sunt, p. 33—45, exhibuit, et mensum quoque Macedoniae nomina collegit explicitissime. Deinde p. 50—84, Alexandr. dialecti, de qua olim Grammatici, Irenaeus et Demetrius IXtio, singulares scripserant libros, ingenium descripsit ita, ut primo, quae veteres scriptores discrete lucidè dicitur tribuisse reperuntur, recenseret, tum afferret quaedam eorum, quae idem Aegypt. dialecti fuisse docent, denique nonnulla proponeret ex illis, quae Grammatici simpliciter rejecerunt, ad *Maced.* vel Alexandr. dialectum maxime referenda. Scilicet Clemente Alex. auctore intelligitur, dialectum Alex. ortum esse e plurim aliarum dialectorum; ut Attic., *Maced.* Aegypt. conjunctione atque mixtura. Diversitas autem cum ab aliis vel omnibus vel plerisque dialectis apparebat tribus maxime modis, temporibus verborum peculiari quadam ratione formati, novis vocabulis vel notioibus vobabil. novis (quae quidem vocabula recensuit Starzius, literarum ordinem secutus, p. 65—82); etiam proverbiiis (de quibus quem conscripsit libellum Plutarchus perit, nunc is, qui ex codice Florent. editus Plutarchoque tributus est libellis, Grammatici potius Alexandri habendus est fatus), denique verborum structura. De qua quidem auctor dixit, postquam de dialecto Aegypt. quaedam p. 84—137, inseruit, recens excogitata et ita, ut non pauca Jabl. Glossario addereret. Primum enim proposuit indicem eorum vocabulorum, quae proprie Aegypt. essent, et in Alex. versione occurrerent, aut in dialectum Alex. migraverint. Deinde et recensuit (p. 96. ss.); quae origine Gr. erant, sed novam notioem formaque in Aegypto acceperant, quorum nonnulla ut v. *εὐνομοίαι, εὐποιοίαι*, non neglecto Räschiadiano titulo, verbum tractavit; adiecit etiam (p. 113. ss.); nonnulla de literarum, quibus Aegypti Graeci in scribendo uti sunt, figura et forma atque de pronunciatione et orthographia, ita ut pateret, in multis vocabulis Alexandrinis discessisse a reliquorum Graecorum eloquendi et scribendi ratione, terminatione et flexione. Sed insolentiorum verborum structura, Alexandrinis usitata, exempla, quae Alex. dialecto essent propria, attulit p. 159. s. Tandem vocabulorum, quae probabiliter ad dialectum Maced. s. Alexandr. referuntur, dedit recensum, copiosum et accuratum, non tamen omnibus numeris absolutum, ne nimia diligentia tandem crearet, p. 142—202., similiterque structura verborum a veteris Graeciae puritate aliena, isdem autem dialectis tribuenda, exempla nonnulla protulit, quo pertinet etiam adverbiorum temporis quorundam cum praepositionibus junctio. Ex quibus quidem omnibus quantum vel augeri possint Lexica vel nonnulla loca subtilius constitui, sponte apparet.

Ea vero dialecto *Maced. Alex.* quum ut alii Judaei plerique, ita etiam N. T. scriptores uti esse videntur, non praetermittendum in hac disputatione illud est N. T. Lexicon, in quo illius ipsius dialecti aliqua est habita ratio. Nam, quae et disciplina Jo. Fr. Fischeri, quum constat in pluribus libris et in scholastica N. T. interpretatione eam rationem subfunderi secutum esse, aequè ut Starzius prodit, Jo. Fr. Schleusnerus, quae Viteberg. Theologus eximius, ediderat jam a. 1792. novum Lexicon *Gr. Lat.* in N. T., duobus codic., quod priusior et uberius, et a vitis, quae Fischerus monstraverat, purius et subtilius esset et N. T. orationem ex Alexand. dialecto atque orientis linguis recte explicaret, et conferret tum Glossarium vetl. auctores et Grammaticos antiquos tum recentiores variis generis interpretes ex eorumque scriptis, quae utilis videntur, excerpta et diducata proponeret, criticè etiam rei atque scripturae emendatae haberet rationem, denique ad difficiliorum locorum interpretationem plura conferret. Octo fere annis post secunda editio erat curanda, quae a. MDCCC. duobus voll. profuit. Eam auctor operis non tantum castigavit emendandis nonnulla locis, sed multum etiam auxit, tum vocabulis et verbis nonnullis et probabilius lectionum varietate receptis, tum explicatioibus singulorum locorum novis, tum iis, quae ad illustrationem verborum afferri poterant. Quae quidem Addimenta ita et ampla et necessaria fuerunt, ut separatim etiam typis exprimerentur. Nusquam tertia prodit editio.

Quod ad dialectum Alex. attinet (p. 163.) in alia omnia abiit Henr. Planckius, Professor Gött. in Commentatione de vera natura atque indole orationis Gr. N. T., quam quum munus Professoris Theol. extraord. in acad. Gotting. d. VIII. Sept. MDCCCX. adiret, scripsit ediditque Gött. ap. Röwerum (67. pp. 4.). Is enim negavit seriosem istam loquendi consuetudinem, inde ab Alexandri M. etate apud Graecos introductam, ad peculiarem dialectum Alex. esse revocandam. Alio igitur modo instituit disputationem de seriois Gr. sermone, cujus in litem as vestigia frequentissima dependuntur, indole atque ingenio; cujus duas fecit partes, alteram, qua in origine hujus orationis inquirat, alteram, quae ea ad certa quaedam capita revocatur. Et praeter quatuor illas Gr. ling. dialectos, quae Grammatici et scriptorum, qui uti sunt, et diversarum stirpium, ad quas populi, unde nomen habent, referuntur, ratione habita constituerunt, jam olim multo plures gentium Gr. existisse dialectos certum est. Sed post Alexandri M. tempora multa in gentium et scriptorum dialectos sunt mutata. Et scriptores quidem quam fere omnes sectari coeperunt dialectum, Atticam, eam tamen corruerunt inferendo, quae vulgari loquendi usui erant propria; Graecia autem et Asia omni Macedoniae imperio subjecta, fieri non potuit, quin dialecti, adhae variis populis proprie, inter se miscerentur pluribus de causis. Inde existit communis ille sermo ita varie compositus et mixtus, ut, quae lingua antea in certis regionibus obtinuerat, novo sermone fundamento esset, ac quasi pro corrupta novique accessibilibus deformata dialecto haberi posset. Unde colligitur, post Alexandri tempora de dialectis proprie dictis non amplius agi posse, multo minus de Alexandria; Alexandria enim usurpata esse communem ling. Gr. ita ut peculiaris quaedam tum ex antiquis dialectis petita tum recentia accesserint; sed dialectum dici linguam communis idioma, certo eisdem loco et populo ita proprium, ut hic ejus ope ab aliis populis discernatur; non igitur Jüdaeorum Alex. linguam cum Starzio dici posse dialectum, quod ut *κατασκευασμένη ἰδίοια* dicit; quodsi *κατασκευασμένη ἰδίοια* ratione non habita, solam linguam diversitatem respicias, multas exituras esse dialectos Gr. seriores. Illata seriores Graecorum linguam et communem, in qua omnium dialectorum, praeter Aelicam, vestigia occurrunt, Fischerus *Maced. Alexandr.*

Et quamquam editor non mutavit nec ordinem libri nec praecpta auctoris, tamen aspe meliora docuit, loca vitiosa autem ea, quae laudata, diligenter inspectis encyclopaed. punctura de Attica dialecto, plura de ceteris adiecit, adhibuit quoque in non parvis locis, recensitis suppletis, neque tamen efficit ad effluere voluit, ut hic de dialecto loca pertractatis videret.

J. F. Fischeri Praefatione de Vitis Lexicorum N. T. — nonne conjunctim edita, multis partibus angit. Lips. 1791. 8.

Qua subditur, de re Jüdis disputata sunt ab Hermann in Obs. de Gr. ling. dialectis 1807. et de dialecto Ptoem. lib. 1. hio. alio loco aliterent. Ceterum quae propria sunt Alex. scriptoribus et poetis oratio, dici tamen Alexandria recta potuit.

dialectum, Sturzium τῆς κοινῆς dixit. In omnique tamco nomine ambigui quid iussit censuit Plancius; Macedoniam enim antea peculiari et singulana veteri Dorica dialecto usos esse, sic ut Macedonum vetus et nova dialectus discernenda sit, et Alex. dialecti nomen nimis angustis finibus contineri; τῆς κοινῆς autem a veteribus tributam esse scriptoribus, qui fere omnes ad Atticam linguam se accommodabant, non tamen pura ea utebantur. Fontium, e quibus ea communis lingua intelligi possit, tria facit genera, scriptores post Alexandrum M. inde ab Aristotele (in quibus Polybius prae ceteris memorandus erat), Grammaticos veteres et Lexicographos, interpretes Gr. V. T., libros apocryphos V. et N. T. patres apostolicos; quibus nunc demum addit titulos, decretis, numos, et Conicorum rectorum etatis fragmenta, e quibus comœdia nova reliquis communis sermo potissimum est cognoscenda. Ad linguam autem communem, quae hellenismo N. T. fundamento sit, refert 1. vocabula, quae ex barbaris lingua in Gr. sermone immigrarunt, 2. orthographiam et verborum pronuntiationem singularem, 3. nominum verborumque flexionem, 4. heterogenea, 5. vocabulorum formas, tum ex antiquioribus dialectis sumtas, tum recens effictas, 6. vocabula aut antiquioribus dialectis propria aut protusa nova, 7. vocabulorum significatus novos, 8. usum loquendi mutatam.

PAULI ERNESTI JABLONSKII

DISQUISITIO DE LINGUA LYCAONICA

Ad locum Actor. xiv. 11. Ἐπῆραν τὴν Φωνὴν αὐτῶν Λυκαονιστῶν λέγοντες.

[Primum hoc eruditionis non vulg. specimen, edit. a. 1714. etsi typis repetitum Traj. ad Rhen. a. 1724., iterumque in Thesaur. Novo Dissert. ex Museo Hasii et Ikunii T. ii. p. 638. ac seqq.]

Excerpta e Praef. Jona Guil. TE WATER

Ad P. E. JABLONSKII Opusc. Tom. iii. Lug. Bat. 1809.

ILLUSTRANDAE, augendae et emaculandae Disquisitioni de Ling. Lycaon. quae primum in hoc fascie occupat locum, sedulam magis navavi operam, non tam ut mirem gratiam hominum eruditissimorum, qui ipsi in Gr. scriptoribus veluti habitant, et meas ad istum libellum annotationes facili negotio adaugebant, quam ut, quoad ejus possem, iis lectoribus conarer prodesse, quibus aut non vacat, aut minus lubet, eo proposito scripta veterum Graecorum et Latinorum accuratius perlegere, ut ex illis voces quasilibet peregrinas, sive barbaras, colligant et illustrent: quod tamen quam sit utile et necessarium, ut literatura antiqua illuminetur, Burtonus, Reinesius, Bochartus, Relandus, Lacrozius, Forsterus, Jablonskius, pauci alii, suo dudum exemplo abunde comprobantur.

Qui autem animadvertat, distribui de Ling. Lycaon. opus juvenile fuisse, et primum omnium Jablonskii profectum in literarum politionum studiis periculum, non is demirabitur, auctorem suo exemplo, quod ad me perveit, haec adscripsisse verba: Ἀπὸ τῆς φωνῆς τοῦ ἑσῶτος, Eurip. in Κρήναις, apud Athen. L. xiv. p. 640. Ipse enim, per reliquum totius vitae decursum, alia exposuit, alia emendavit, alia complura addidit, ita quidem, ut nova haec editio, ex auctoris autographo ducta, multum castigatio sit, et altera minium parte auctoris. Supersunt tamen in eadem dissert., etsi pererudita et a viris summis, ex quo vulgata est, magnopere laudata, quae, meo quidem iudicio, vel omitti queant, vel, contra, eximie augeri, vel ab antiquitatis linguaque Gr. et historiarum peritis possint emendari. Atque eo imprimis meae spectant, quae alievi, annotationes tantum non omnes, de quibus iudicent, velim, istarum rerum intelligentiores, adeoque satis idonei ad neos quoque errores corrigendos.

Ex literis Hermannii van der Hardt, d. xv. Julii a. mcccxvi. Helmstadto ad Jablonskii nostri patrem datis, haec verba emendato et locupletato Disquisitionis exemplo adscripta inveni: De Ling. Lycaon. Dissert. eredita tanto mihi gratior, quanto luculentius documentum Geographiae veteris a Filio curate excoltae: quod argumentum solidioris Philologiae tantum non primum. Inprimis Lycaoniae sedes circumscripserat arriis, quod urbem τῶν Iconium Filius habuerit in oculis, quae in Caini familia gloriatur nominis fecit. Prima illa urbs in Sacris commemorata. Obscuritas quondam urbis, antiquitatem non tollit, sed juvat. Nec diluvio diruta urbes, sed homines extincti. A diluvio cum annis priores urbes revocatae, resuscitatae, redintegratae, auctae. Tota Caini domus in Asia Minore. τῶν Ἰωνῶν stylo Mosis, Terra Homonadensium. Ibi Iconium. Sed ex itinere in viam, in Lycaoniam Tuus eruditus nos duxit Filius, Perga, etc. Hinc epistola Hardtiana parti sequente subnexuit Jablonskios animadversionem: 'Cum hic suspicetur Clarissimus van der Hardt, Lycaoniam fuisse sedem domus Caini, et in urbe Iconion vestigia Chanochi filii Caini presserit, potuisset sententiam suam firmare ex Steph. Byzantio, qui illic terrarum fuisse quemdam Ἀνακίς primum temporibus commemorat. Vide eum in Ἰεσῶν. Sed dubium merito esse potest, an Iconium ante diluvium fuerit condita; an, si fuisset ante diluvium condita, post diluvium superfuisset; an etiam Caini et posterorum ejus praesertim ad Gentiles derivata fuerit memoria. S. Scriptura testatur, omnes praeter Noachum ejusque familiam homines, aquis obrutos, perisse. Et cum diluvio perierunt sine dubio pristinae urbes, earumque incolae, et incolarum memoria.' Quia in utriusque observatione aut veri insit, aut falsi, opus non est, ut hic disquiratur. Ex diverso autem literarum ducta conjectura asequor, Jablonskium adhuc juvenem verba Hardtii descripsisse, sed aetate profectionis suae de iis adfuisse iudicium.

Proseum, in quo ratio scribendi redditur.

Non eram nescius, cum huic rei pertractandae me accingerem, opus me suscepisse, tum propter multorum hominum opinionum ingloriarum et inane, tum propter difficultates poene insuperabiles arduum atque laboriosum. Neque enim dubitare poteram, fore non paucos, qui hanc materiam tamquam vilem indignaque, cui operam navarem, reprehensuri essent, cum non modo nulla lingua Lycaon. nunc extet vestigia, sed nec in vetustis quidem monumentis, praeter unam forte aut alteram vocem, illius mentio invenitur. Illis equidem prolixè satis respondere possem, utaque summorum virorum, qui in hac palaestra desudarunt, exemplis ostendere, et literas elegantiores et ipsam S. Scripturam nonnihil lucis ex hac disputatione accipere. Cum autem institui

ejusmodi hominum sermonem cum sono animalium comparabant. Lingua Medorum assimilatur latrati canum, apud Plutarch. in Cimoe p. 490. Diogenes ait in Luciani *Bian praece* p. 366. [t. i. p. 350]. *Βάρβαρος* ἢ ἡ φωνή ἴσται, καὶ ἀρχαῖοι τὸ φέρονται, καὶ ἀρχαῖοι ἴσται κινῆ. Varias hominum *φωνὰς* cum *φωνῆς* animalium variorum componit Elian. l. v. de Nat. Anim. c. 51. Jungatur Hesyeh., in v. *Χαλίδοι* observans, τῶν Βαρβάρων *χειλέων ἀσπασκόντων* διὰ τὴν ἀσπασκόντων λαλοῦν [ubi notavi Verweyus]. Istud autem *Βαρβαροφωνία*; vitium Strabo l. xiv. p. 662 [177.] etiam appellat *Βαρβαροστραμία*, quam vocem optime interpretatur magnus Salmassius in Funere [Ossilegio] Ling. Hellenist. p. 303. Nominis hoc *Βαρβαροφωνῶν* apud veteres insignes erant Cares. Homerus canit Il. B. v. 807. sive Catal. v. 374.

Νῆστερ δὲ Καρῶν ἤχηται Βαρβαροφωνῶν.

ad quem locum Scholiastes movet, *Βαρβαροφωνῶν, ἄγγροφωνῶν*,² καὶ τὴν Ἑλλάδα φωνῆ ἔχουσαν τρέφουσιν, εἴτι τὰ μὴ ἀφρονεῖν ἑλληνικῶς ἄγγρον, τὰ δὲ ἑθνακὰ ἀφρονεῖν. Homeri locum repetit Strabo l. xiv. p. 661. [976.], sed non Νῆστερ dedit Μάρτυρες. De isdem Caribus Tullius testatur in Orat. ad M. Brutum c. 8. Itaque et Caria et Phrygia et Mysia, quod minime polita minimeque elegantes sunt, adsciverunt aptum suis auribus opimum quoddam et tanquam adipata dictionis genus, quod eorum vicini Rhodi nunquam probaverunt. Graeci multo minus, Atheniensis vero funditus repudiaverunt. Idem c. 15. Est autem in dicendo etiam cantus obscurior, non hic e Phrygia et Caria, etc. Fuisse hunc sonum vel ululantis, ex eodem Cicerone discimus c. 8: Cum vero inclinata ululantis voce, more Asiatico, canere coepisset. Quod de his populis narrat etiam Eustath. in Dionys. Perieg. [ad v. 787 sqq.] p. 118. ed. R. Steph. et apud eundem *Æschylum*. Conferatur omnino Strabo l. c. [l. xiv. p. 977 et 978]. Itaque hi populi, quamvis etiam Gr. ling. uterentur, erant tamen *Βαρβαροφῶναι*. Quam imo ipsius Graeci quidam populi sub hunc etiam veniebant. Hesyehius ait, *Βαρβαροφῶναι* ἢ ἠλιῶν καὶ αἱ Κίρες, ὡς τραχηλοφῶναι καὶ ἀσπασκῶν τὴν φωνὴν ἔχουσαι, Barbarilingues dicti sunt Elei et Cares, ut qui duro et obscuro oris sonitu laborent. Loquitur de Eleis, non vero de Iliensibus, ut vult Vossius in Etymol. (v. *Barbarus*) secutus Scaligerum, qui ἠλιῶν mutabat in *Ἰλιῶν*.³ Minus recte sic judicasse viros summos, nos docet Eustathius, cujus verba in notis citabo.

Est alterum *Βαρβαροφῶν* genus, qui nec barbara lingua utebantur, neque obscuram istam dictionem sine elocutionis ratione sequabantur, sed vocibus barbaris et suis promiscue utebantur. In hac sententiam Diódoros Sicul. l. i. p. 5. [p. 11. edit. Wessel., in qua e textu ejectum *ὑπερκαρότης*] meminit τῶν φωνῶν ἀγνοῦν καὶ συγκαχμῆτος ὑπερκαρότης; et ἕξ ἑκ τῶν ἀκριτοῦ καὶ συγκαχμῆτος occurrit apud Plutarch. in Timol. p. 249. A. Quod Hesyehius pariter docet his verbis, *Ἀκριτόφῶναι, Βαρβαροφῶναι* συγκαχμῆτος γὰρ ἢ Βαρβαρῶν φωνῆ. Qui promiscue loquuntur, dicuntur Barbarilingues; Barbarorum enim lingua confusa est. Videtur respici ad verba Hom. Il. d. v. 437, 438. ad quem locum omnino videndus Eustath. p. 404. Ex quibus intelligitur, quod dixi, non eandem esse *Βαρβαροφῶν* et *Βαρβάρων*. Quamvis ergo doctiss. Lightfootus rem ipsam acu tetigisset, non sane hoc argumento impetus adversariorum frangere potuit.

Grotius vero sententia suae, quam affert, plane nullam rationem reddit, eamque nobis examinandam relinquit, quod paucis deinde testabimur.

Quidquid sit, illae rationes, quas excellentissimus Bentleius protulit, rem faciunt planam et perspicuam, nihilque restat, quam ut eam ab aliorum assultibus tutam et securam praestemus.

§ 3. Ad objectiones quasdam generatius respondetur.

Antequam in hoc curriculo pergam, unum impedimento, quod nonnihil negotii facessere videtur, e medio tollendum esse duco. Eteum multi scriptores Gr., ne Strabone quidem excepto, plurima nomina regionum, urbium, fluviorum ac similia, in his locis ex Gr. ling. derivare nituntur. Etymol. auctor in v. *Ἰαίονες* et Eustath. in Dionys. Perieg. p. 127. putant, hanc civitatem dictam fuisse a muliere facinorosa, quae cum multis viros occidisset, tandem a Perseo opo capitum Gorgonei in saxum conversa fuerit;⁴ additque Etymologus, τὴν εἰκόνα ἐπὶ πύλιν ἔχουσαν κεφαλῆναι λέωνος, effigiem (iconem) istius mulieris per longum tempus lapideam⁵ permanuisse. Hinc loco nomen. Quam de hac muliere narrat historia Etymol. auctor, eam de Semiramide Assyria Diódoros Sic. l. ii. [c. 13.] p. 101., et de Omphale Lydia Athenaeus l. xii. p. 516. [416, 417.] refert. Neutra tamen in Persei statum congruit. Aliam similem hujus nominis Iconium reperimus originem in eodem Etymol. et apud Steph. Byzantium in v. *Ἰαίονες*. Qua tamen a viris eruditiss. tanquam absurda risu excipiuntur. Eodem loco habendum est, quod Halys fluvium sic appellatum ab errando scribit auctor Etymol. in *Ἰαίον*, vel a Salibus, ut voluit Strabo l. xii. p. 377. [822.] et Scholiastes ad Apoll. Rhod. l. ii. v. 966. Sui oblitus erat Strabo, cum ista scriberet, nam alia ejusdem scriptoris loca, quorum et ego quaedam allaturus sum,

Plut. vel quisquis auctor, de Fluminibus p. 375. *ῥεῖθρὸν καὶ λίαν*; apud Diogenem Laert. l. vii. [segm. 57.] p. m. 674. qui scribit, *ῥεῖθρὸν ἢ ῥεῖθρὸν καὶ λίαν*; ἢ τὴν φωνὴν καὶ ἢ τὴν ἐξελίξιν, λίαν δὲ τὴν ἐπιθῆναι μίαν. Pertinet hoc, quod scribit Tertull. de Testim. Animae c. ult. ² Omnium gentium una anima, varia vox, una spiritus, varium locutus. ³ Sermonem Barbarum cum stridore aquae bullientis confert Eubulus ap. Athen. l. vi. p. 229. [560.] *πρωτολαοὶ* οἱ ἄσθλι παρὰ τοῖς Βαρβάρων λαλοῦσιν.

V. D. Heims de Sat. l. i. p. 40, 41.—De Troglodytis legatur Eustath. ad Dionys. Perieg. [v. 106 sqq.] p. 34.—Addatur Pauli locus 2 Cor. xiv. 11.

⁴ Ἀγροφῶν nomine appellatur antiqui Lemni incolae ab Hom. Od. 6. 294. ⁵ Petronius p. 41 et 42. In foro sic illius vox exercebatur, tanquam tuba, nec sudaiv inquam, nec exposit. Puto enim nescio quid Asiaticae balbae. Comparetur Strabo l. xiii. p. 652. [930.] Suetonius in Octav. c. 26, Cicero de off. Orator. c. 13 et 95.

⁶ Videtur illa Eleorum *Βαρβαροφῶν* in nimio sua litera consistisse. Conjectura huic primam occasionem mihi praebuit Strabo l. x. p. 508. [587, 588.] ubi de Eretriensibus, Eleorum *ἴσται*, et a quibus didicerant frequentiorum literarum summus. Cf. nota Casaub. Meminit, praeter Platonem et Athenaeum, et *Ἰσται* ἡ φωνὴ τῶν Περσικῶν de dictione Attic. p. 18. ed. 1669. Consultatur quoque Leopoldus l. viii. Emenadatum c. 15, ubi tamen meminerit Eustathium corrigere ex Varino, non contra, ut volebat. Eustathi locum, quem respicit Leopoldus, extat in Il. A. p. 114. alii vero eisdem Eustathi locum, qui hic omnia egregie illustrat et bene conjecit, confirmat, extat in Il. B. p. 279. *Ἐπιπλοῦντες ὁ ἔργοντες ἀεὶ πύλιν τὸ πύλιν ἑκαστῶν ἔχουσαν ἑαὶ καὶ ἀπὸν, καὶ καὶ ἑαὶ καὶ ἑαὶ, Βαρβαροφῶναι ἑαὶ, ὡς ἢ Περσῶν ἄσπασκῶν, ἑαὶ τὴν ἀσπασκῶν τὴν φωνὴν ἔχουσαι καὶ τὴν μίαν Κίρεν ἑαὶ Βαρβαροφῶναι*. Ex quibus verbis etiam patet, strungunt et Plavertius et Eustathi locum apud Leopold. solicitandum non esse, utpote recte se habentem. Nam *ἑαὶ* utque *ἑαὶ* quidem *ἑαὶ* ἑαὶ redarguuntur. Vide proterea eundem Eustath. in Il. B. p. 504, Il. A. p. 440, 456, 492. Vitium istud veteres appellabant *ἑαὶ*, manente Sopingio ad Hesyeh. v. τ. 60.

⁷ Non forte de nihilo haec de lapide fabula nata fuit. Multa sermonis Egypt. vestigia in Lycaonia deprehendi, mihi quidem fit verisimile, et infra plenus dicam. In *ἑαὶ* manifeste apparet lapis Egypt., unde forsitan ipsa Lycaonia nomen traxit, ut deinde nasebo. An igitur dictum Iconium ab *ἑαὶ* lapide, vel magis lapideo, cujus similitum statum et memoria illuc conservata fuerit?

⁸ Comparetur Soides v. *Μήδωνες*, l. ii. p. 518. c. n. Kasterl. Dicitur illic Amadora urbs postea vocata Iconium ἑαὶ ἑαὶ ἀπὸ τῆς ἑαὶ. Rem eandem isdem fere verba narrat auctor Chronici Alex. sive Paracelsi. p. 39. Eustath. ad Dionys. v. 964.

tantum scribit, Iconium dictum esse *ἑαὶ* ἑαὶ, sed reliqua adjungit ad v. 854. et sqq. Conf. Berkeley et Holsteius ad Steph. Byz. v. *ἑαὶ*.

docent, cum hanc rem melius scivisse. Notata imprimis digna haec sunt ipsius verba l. xiii. p. 417. [904. ad q. 1. consulari Casabonius.] quibus, post traditam urbem Scepses etymologiam, prudenter utitur, *ei δὲ τὰ παρὰ τοῦ βαβυλῶν ἐν τῷ τέρει*, nempe ante Alexandri M. tempora, *ὡνόματι τῶν Ἑλληνικῶν ἰστορηγῶν τῆς Φωνίας*. Sic etiam Plutarchus junior in lib. de Fluminibus narrat, Maendrum prius dictum fuisse *ἀβαζόνοντα*, retro-gredientem, quod tunc sinuosus erat; unde Ovid. viii. Metam. 162. seqq.

Non secus ac liquidus Phrygiis Maendros in arvis
Ludit, et ambiguo lapsu refinitque fluctibus,
Occurrensque sibi venturas aspexit undas.

et Heroid. Ep. ix. v. 55, 56.

Maendros, toties qui terris errat in isdem,
Qui lapsus in se saepe retorquet aquas.

Quasi vero illic Graeci fuerint, qui flumini hoc nomen indere potuissent. Legerat forsitan auctor ille libri de Fluminibus apud poetam quemdam, Maendrum esse *ἀβαζόνοντα*, ob rationem nempe, quam dedimus, sed hinc ipse male colligebat, id olim fuisse flumini nomen. Cujusmodi errores nonnumquam obtinuisse, ignotum non est. Pindarus Pythonem vocat petrosam Olymp. vi. p. 51. ed. Steph. [v. 80, 81.]

Βασιλις
ἢ ἐπὶ πετράσιν; ἢ ἀπὸ τῆς ἰσθμῆς
Πύθωνος.

Recte autem postquam petrosa equitans rediit ex Pythone,

ubi Scholiastes exponit *πετράσιν* *τραχύσιν*, petrosa (Pythone) i. e. aspera. Atque alii forte etiam poëtae hoc epitheto usi fuerunt.* Idem tamen veteri interprete alioquin non inductus in Pyth. Od. i. p. 187. ait fuisse hoc Pythoni prius nomen, *ἐκάλειτο δὲ πρότερον Νάπη, ἔτα Πιργίττα, ἔτα Κρίστα, ἔτα Πόλη*, vocabatur (Pytho) primum Nape, deinde Petrosa (Petrosa), post Crissa, tandem Pytho.† Possem alia quoque exempla afferre, nisi brevitati studerem. Similia enim idem ille Plutarchus tradit de flumine Sagari et alia. Certe multa hic sunt fabulosa, multa ad Graecorum nomen detorta, quae Gr. minime sunt; quod aliquando etiam illorum temporum scriptores agnovissent. Luculentum nobis exemplum praebet Ammianus Marcell. l. xxii. p. 286. ed. Gronov., ita scribens: 'Intra hunc circuitum Adiabena est, Assyria praeclaris temporibus vocitata, longaque assuetudine ad hoc translata vocabulum ea re, quod inter Onam et Tigridem sita, navigeros fluvios, adiri vado nunquam potuit. Transire enim *ἡαβαδόν* dicimus Graeci; et veteres quidem hoc arbitrantur. Nos autem didicimus [alii, id didicimus] quod in his terris amnes sunt duo perpetui, quos et transivimus, Diabas et Adiabas, iuncti navibus pontibus; ideoque intelligi Adiabenam cognominatam, ut a fluminibus maximis Aegyptus.'

Graeci non raro nomina locorum peregrina sic ad sonum linguae suae detorquebant, ut vix ac ne vix quidem vera eorum ratio inveniri possit. Recte igitur Salmasius Praef. Lib. de Annis Climacterica, p. 16: 'Falluntur itaque, qui se putant ex appellationibus, quibus Graeci gentes et provincias civitatesque appellant, posse ad veram eorum originem pervenire, cum nihil sit illis corruptius. Omnia enim ad sonum sui familiariter et proprias flexiones vocabulorum detorqueunt: ut quos vocant *Γαλάται*, non sunt, nec fuerunt unquam isto nomine a suis nuncupati. Ita de aliis.'

Tum etiam hoc minime praeterendum est, urbes et regiones saepe alio nomine appellari ab incolis, alia Graecis, horumque imitatione a Romanis. Videntur Graeci nomina barbara repudiasse, suasque Gr. denominationes urbibus barbaris indidisse, quia nomina peregrina pronuntiata admodum difficilia Graecis erant. Plineius scribit in Praef. l. v. 'Populorum ejus oppidorumque nomina vel maxime ineffabilia, nisi ipsorum lingua.' Aelianus quoque ait l. xii. de Nat. Animal. c. 11. *τὸ ὄνομα τοῦ χάρος, ἔδα τριχίτρα* ('ὄνομα') *Αἰγύπτου λεγόμενον ἐπὶ λόγῳ*. *τραχὺ γὰρ*, et significat, quam sit Graecis difficultis pronuntiatio nominis loci, in quo Onuphis nutritur, relinquenda igitur potius ipsis Aegyptiis. Cum autem nomina Gr., imprimis post tempora Alexandri M. urbibus ac fluvii indita essent, non tamen amittebantur nomina antiqua Barbari. Conf. Ammianus Marcell. l. xiv. p. 32. et Eustath. ad Dionys. Perieg. p. 14. ac 19.† Exemplis paucis rem illustrabo. Plutarchus, doctissimus auctor, memoriae prodidit in vita Luculli p. 514. urbem eam, quam Barbari Nisibin¹ appellarent, Graecos nominare Antiochiam Mygdoniam, quod idem etiam Strabo docet, l. v. p. 514. [1088].² Ptolemyri Aegypti, quam Graeci communi consensu Delta appellabant. Vide Steph. Byzant. in v. *Δέλτα*. Cotes promontorium Mauritaniae a Barbaris, a Graecis Ampelus dicebatur, ut in Melam, l. i. c. 3. observavit Is. Vossius. Sic Hierapolis a Barbaris Bambyx, et Polas a Colchis dicta, altera a Graecis, ut patet et Callinachi epigrammate, inter ejus epigrammata edito et apud Strabonem.‡ Vide praeterea de Gr. aliarum urbium nominibus Fl. Josephum l. i. Antiq. c. 6. Verum ejusmodi rebus, ut opinor, satis notis, non diutius immorabor.

Redeo, unde digressus eram, ad Graecorum fabulas, quo etiam pertinent, quae de Graecorum in has regiones migrationibus* aut narrat, aut fingunt. Praeterea Deucalionis in Syriam adventum, ubi diluvium

* Idem obtinuit in nominibus animalium et herbarum. Memorabile exemplum habes in Pausanias Arcad. p. 286. [c. xxii. p. 641.]

¹ In Gr. textu male legitur *Νίβη*. In Synedico apud Labbeum t. II. col. 96. *Νίβη*; vel *Νίβη* nuncupatur. Legendum omnino *Νίσιβη*. Barbari certe, uti ex ling. Armen. perspicitur, Nisibini pronuntiabant, ut ling. Armen. vix peritissima N. V. in Coss. mihi indicavit. *Nisibis* vocatur apud Steph. Byz. v. *Αἰγύπτου*, ut ex vestigiis scripturae veteris recte corrigunt viri docti, Berkelius et Holstenius, quorum nota comulae. Vide et eisdem ad Stephanum v. *Nisibis*. Observat illic etiam Berkelius, a Syris dictum fuisse *Νίσιβη* Nisibin, a Nisibin lapidum, ubi Uranus apud Stephanum nomen hoc interpretatur. Comparatur de eadem Galina in Afragan. p. 236. seqq. et Aesemani Dissert. de Monophysitis, praefata t. II. Bibl. Orient. p. 107. 5.

² Insuper Fl. Josephus Antiq. l. xx. [c. iv.] p. 607. Theodoret. l. II. Hist. Eccl. c. xxx. Hinc fluvius, ad quem sita est Nisibin, a Joanne Valesio t. I. p. 27. et Orat. II. p. 65. vocatur Mygdonius. Nec aliter legendum apud Maendrum in Eclogis Legati-Haeschel. p. 147. Eandem vero fluvium ab aliis dictum fuisse Maazir, docet Aesemani, l. c.

³ De migrationibus veterum illi in genere observandum, eas esse subvolucras, et diversimode a variis enarrari. Quod ex illis exemplis, quae haec attuli, jam abunde liquet. Deinde, istae migrationes non semper totam gentis linguam immutabant, nisi gens ipsa sedibus expulsa aut place subrogata fuerit. Etiam v. gr. si verum est, Medeam cum marito suo et filio in Mediam venisse, non tamen ibi linguam suam intrudisse. Athenienses ipsi, si Theopompus apud Proclum l. I. in Timaeum p. 20. credimus, Aegyptium fabulam fecerunt. * Atque certum est, Graecos maximam et antiquissimam cultus sui divini partem ab Aegyptiis accepisse. Immo tamen lingua Atheniensium ab ea Aegyptiorum veterum abest. Si vero contra Saïs est Atheniensium colonia, ut alii ap. Proclum l. c. numerant, idem illud dicendum.

* Unus est Homerus Il. 2. 405. *Πόλις ἐν ἑσπερίῃ*, et Il. 3. v. 517. *κίρις ἐν κάλιγοις ἄρῃσι* v. 56. *Πόλις ἐν ἑσπερίῃ*, ubi epichon hoc exprimit Eustath. p. 372.

† Legatur Holstenii nota ad Steph. Byz. p. 166.

‡ L. I. p. 78, 79. epigramma integrum legitur, pars admodum l. v. p. 250. Ex Strabone reperitur et illustravit Eustathius in Fragmentis Callimachii, l. I. p. 476, 477. ed. Ernest.

** Euxiniam necesse haec annuere videtur communicavit Gell.

passus est, et templum extruxit, auctore Luciano,* si modo is auctor fuit, juvene admodum et adhuc religio-
 soso. Etenim tota illa descriptio quam optime cum historia diluvii Noachici conspirat. Præterea, Lucianus
 Deucalionem, non Græcum, sed Scytham ait fuisse, contra quam alii faciunt. Neque tunc movent, qui de
 Persei in Armeniam et Persidem itineribus scripserunt, cum ea omnia fabulis mirum in modum sint involuta.
 Neque hæc Telephus Hercules filius quidem facere potest; nam quæ admodum in Mysiam devenit, atque
 sic moribus et lingua illius gentis facile potuit assuescere. Quæ de Jasono commemorat Strabo l. xi. p. 347,
 362, et Justinus l. xli. c. 2. cum hæc regiones Orientales una cum Medea conjuge repetisse, et ubique ad-
 ventus sui monumenta reliquisse, hæc inquam obscura sunt, et a paucis probantur. Solam Medeam in patriam
 rediisse, quod Tzetzes narrat in Lycoph. [v. 175.] p. 36, ed. Opor., et Diodor. Sic. confirmat l. iv.
 [c. 55.] p. 248, veritati magis videtur congruere. Nihil vero tam ad rem nostram facit, quam id, quod
 Eustath. in Dionys. [v. 857.] p. 127. commemorat, Lycaonem Arcada in Lycaonia venisse, et regionis
 nomen dedisse. Quia nimirum Lycaonis nomen cum Lycaonia conspirat, hinc Græci quidam existimantur,
 sicut vix aliter posse, quam Lycaonia a Lycaone nomen traxerit, cum alioquin Lycaonis in Arcadia et reliqua
 Græcia apud vetustos scriptores amplissima hinc inde memoretur proles.¹ Videtur autem errori ansam de-
 disse, quod ipsa Arcadia a Lycaone primitus Lycaonia dicta fuisse perhibetur.² Ceterum istiusmodi etymo-
 logos quotidie a Græcis fictas fuisse, illi maxime sciunt, qui Pœtarum Gr. Latinoque vetustos interpretes
 consuluerunt. Alii Lycaoniam a Lyco amne dictam fuisse, sibi persuadent, quod tamen etiam Cellario
 veteris Geographi peritissimo, displicuit, t. ii. Geogr. Antiq. p. 120. ³ Nomen Lycaonia: non video rectius
 tutiusque, quam ex *lyng.*, *Egypt.*, posse derivari. Caoni enim, lingua Ægyptiorum, solum et tellus lapidosa
 significat. Eodem modo quo Canobus ab ipis Ægyptiorum Sacerdotibus, teste Aristide in Ægypt. [t. ii. p. 359.],
auræ-tellus exponitur. Conferatur M. V. la Croze in eximia Dissert., que est adjecta Collectioni Art. Dominic.
 Chamberlayn.† Hinc etiam Lycaonia urbs *Lycaonia* nomen habere videtur, ut supra in not. ad §. 6. observavi.
 Nomen autem telluris lapidose bene convenit nature regionis Lycaonica. Dubium tamen remanet de syllaba
 priori *Ly* in Lycaonia. Forsitan illud nomen fuit Ducis colonia, aut vetusti cujusdam Principis; cujus no-
 minis vestigia etiam in Lyco amne fortassis feruntur. Dubito, an hæc pertineat observatio Scholasticis ad
 Apoll. Rhod. L. ii. v. 374. *Ἀριστίας δὲ ἐν γλώσσαις Ἀσσοῦν τὸ ἄρλο ἀποβύσων.* Conf. idem Schol. ad v.
 733. et Hesych., vocem *Ἀσσοῦν* exponens *ἄσπυτος, ἀπέσπυτος, ἄρλο.* Potest et *As* vel *As* ex more Chaldaico-
 rum esse adjectum; quod in quibusdam eius tractus civitatibus alius Bochartus observavit, Geogr. P. 1. l. iv.
 c. 25. et inter alia monuit, *Ἀσπύσων* eandem urbem esse, quæ in S. Script. Resen appellatur. Similiter
 nomina alia locorum aut fluminum peregrina ab initio hæc illare ratione augentur. Sic *Πῶβ* Gen. ii. 14. a
 scriptoribus exoticis Euphrates vocatur, de qua additione disputat Cl. Millius in Dissert. selectis, p. 30. [200.
 ed. nov.] §. xxi. cujus tamen conjectura mihi non probatur.

§ 4. De lingua gentium Asia minoris generaliter probatur, eas Gr. sermone suas non fuisse, quia
 Barbaræ vocantur.

Sed omissis tandem aliquando his Græcorum aliorumque ngis, quas afferre oportebat, pe quid præter-
 mississe viderer, propius ad linguam, de qua sermo est, Lycaonicam accedo. Cujus ipsius lingue cum pan-
 cissima reperiantur vestigia, ut jam notavi, finitimus in consilium adhibeamus necesse est, ut sic quodam-
 modo judicium ferre possimus. Quod sane impeditum est atque arduum negotium, cum in Asia minori, quot
 regiones, tot quoque fuerint *Dialecti*, quæ quales fuerint, nondum inter eruditos constat: Fuisse diversas,
 patet vel ex S. Script., Act. ii. 8, 9. ⁴ Et quomodo unusquisque nostrum audimus eos loquentes sermone
 ejus regionis, in qua nati sumus, Parthi, Medi, Elamiti, et inhabitantes Mesopotamiam, Judasam, et Cap-
 padociam, et Assam (scil. Proconslatam, sive Lydiam), et Phrygiam Pamphiliamque, Ægyptum, &c.⁵
 Quam diversitatem confirmat narratio de Mithridate apud A. Gellium L. xvii. c. 17.; eandemque regnante
 Nerone adhuc obtinuisse, testimonio hominis barbari non illepidò comprobat Lucianus de Saltat. p. 940.
 [t. ii. p. 303.]; quod ad rem nostram non parum facit, et magis etiam perspicuum fiet, ubi de singulis quædam
 delibabimus. Solebant Græci, quasi Autochthones, non modo diversam suam a Barbaris venditare originem,⁶
 atque de sua sola lingua magnifice sentire,⁷ sed et communium nomine hos omnes Asia minoris populos vocare
 Barbaros, exceptis Ionibus, Doribus et Æoliis, qui Græci origine erant, et Gr. linguam usurpabant. Hinc
 Pindarus Isthm. vi. [v. 35.] p. 470.

*οὐδ' ἴσταν οὐτὼ
 Βάρβαρος οὐτὼ παλιγγλώσσος πέλις.*

Confer Thucyd. L. ii. p. 50. ed. Herv. Qui vero Barbari dicebantur, illis Gr. lingua patria sive vernacu-
 la non erat. Solebant enim Græci universum terrarum orbem ita dividere, ut ipsi alteram ejus partem
 constituerent, reliqui vero, qui Græci origine non essent, communi Barbarorum nomine dicebantur. Quam
 in rem est elegans Platonis in Politico locus p. 118. ed. Basil. Gr., *Ὅτιν ἂν τις τὰ ἀσπύσων ἰσχυρίζεται ὡς
 ἐπιπέδου γένος ἰσχυρῶν, κατέσται εἰ πεδὸν τῶν ἰσχυρῶν ἰσχυρῶτος, τὸ μὲν Ἑλληνικὸν ὡς ἐν ἀπὶ πάντων ἀσπύσωντος
 κωφῆ, ὡς πᾶσι δὲ τοῖς ἄλλοις γίνεσθαι, ἀπείροις οὐκὶ καὶ ἀμείροις καὶ ἀσποφάνεις πρὸς ἄλληλα, Βάρβαρος μὲν κληθεὶς
 κρητίστους οὐτὼ, δὲ τὰ κείνην τὴν μίαν κληθεὶς καὶ γένος ἐν αὐτῷ εἶναι περσοβοκῶνος:* ⁸ Quæmadmodum si quis univer-

¹ De Asia Lycaone v. Hom. II. d. 89. cum Comm. Eustath. p. 418.
² Dion. Hal. l. i. p. 10, l. ii. p. 77. Eustath. in H. v. p. 500.
³ Vide tamen Verborum de Abstin. l. iii. p. 372. [§. 25.]

⁴ Diad. Sic. l. i. [c. 9.] Euseb. l. i. Præp. Evang. p. 14.

Wyttenbachius: ⁸ Jablonskii non animadvertisse videtur vim
 nominis *ἰσχυρῶν*. Hi sunt, qui alibi veniunt habitatum apud
 veteres cives ac possessores alicujus regionis vel urbis, æcolæ,
 icolæ, inquilini. Ita Theophrastus tradidit Athenienses fuisse
 Σάτταρον ἰσχυρῶν. Vim nominis sæpe ignoratam explicem in
 Animadv. ad Postarchi Mor. p. 234. k. Sed hæc paræ Commem-
 natorum nondum edita est.

⁴ De Dea Syria, t. ii. p. 437. 449. ed. Hemsterh.
⁵ Cf. l. i. Opusc. Jablonsk. p. 105, 107. — Quamvis vehementer
 dubitem, an notatio nominis Lycaonia eorum placere queat,
 ubi tamen eam, ad auctoris exemplum non adscribam, ut argueret,
 et id eam nomen, quæ veritate de vestigiis ling. Ægypt. in Ly-
 caonia Jablonskio ita arripit, ut ad calcem exempli sui adderet:
⁶ Non dubito, face plerisque, qui hæc conjecturam meam in-

ceptam et ab omni veri specie remotam esse existimari sicut, qui-
 busque ite constat cum constu Goropii Becani, qui omnia ad
 ling. Belgic. detorqueere nitentur, comparandum esse videbitur.
 Neque ego argumenta tanti ponderis esse iudico, ut opiniosem,
 aut haroloticoem potiss, ab omnibus obstrictissimam talem alit
 præstetura. Vobis tantum, quid ex de te aliquando nulli vium
 fuerit, memorie mandare, iudicium ceteris quæ liberam permissura
 perquam libenti animo. ⁷ Reperit deinde, qui supra dixerat
 de origine nominum propriorum Derbe, Lycaonia, et Iconium,
 quæ ex ling. Ægypt. exsuscitantur opinatur. Tandem concludit:
⁸ Itaque alicujus periphrasem esse dicit, inque rem eam non
 indignam porro inquirendam, præsertim cum de colous Ægyptio-
 rum in Asia eorum, uti p. 13. [c. 6. hujus Disquisitionis]
 pluribus adstruat.

suum genus humanum barbariam divisurus ita partiatur, ut multi facere hic solent, qui Græcos velut unum quendam gentem ab omnibus aliis segregant, reliquas vero gentes omnes atque singulas, quantum numero sunt infundit, et nullam aut regionem aut linguam communionem habeant, uno nomine Barbaros dicunt, et propterea quoque unam gentem esse affirmant.² Comparari possunt Strabo L. i. p. 45. [66.] et Clemens Alex. p. 338, 339. [Strom. L. i. p. 364.] Ex Philone idem docet Salmasius in ossilio Ling. Hellen. p. 354. Atque hoc sensu ne Romanos quidem, gentem cultissimam, Græci excipiebant: quod vel ex Plauto apparet, in Asin. Prol. v. 10.

Dicam; huic nomen Græce est Onagos fabule, Demophilus scripsit, Marcus vertit Barbare.

Barbare, id est, Latine.* Pyrrhus quoque Romanos appellavit Barbaros. V. Plutarch. in Flamin. p. 371. et in vita Pyrrhi p. 398. A. Pariter Aristoteles Romanos pro Barbaris habuisse videtur in libro, quem citat Varro L. vi. de L. L. p. 78. Non alio sensu Romani vocantur Barbarorum in Oraculis Sibyll., L. i. prope finem p. 191. ed. Paris. [187. ed. Gallav.] Heraclides tamen Ponticus, apud Plutarchum in vita Camilli p. 254. ed. Steph., Romanos agnoscit pro Græcis, a quo disancire alios vidimus. Cf. Strabo L. c. Atque hinc factum est, ut alias gentes Græci vocare solerent Elingues, sine ulla lingua viventis, quia nempe Gr. sermone non utebantur. Hesy chius sit, Ἀρῶντες Βάρβαροι καὶ εὐρωπῆοι, Elingues, sive lingua carentes, dicuntur tum Barbari, tum taciturni. Eapropter Ἀρῶντες et Ἑλλῆς opponuntur a Sophocle in Trachin. x. 1077: ubi vox prior a Schol. exponitur κακῶρῶντες, βάρβαροι, ἢ ἀλλόγλωσσοι. Quem Poeta locum citans Cicero L. ii. Tuscul. Quest. c. i. [8.] vocem Ἑλλῶντες Lat. interpretatur barbaram immanitatem. Attamen Græcos aliquid discriminis posse inter Barbaros nec eodem loco habuisse, patet ex Demosth. Orat. in Philipp. tert. p. 107. [vol. I. p. 119. ed. Reisk.] Unde quosdam vocantur nomine τῶν γένων Βάρβαρων, ut docet Strabo L. xi. p. 358. [790.], et Varro, agens de vocabulis Punic., Gallic. et Ægypt. Idcirco Euripides Illyrica apud Plutarch. de Educat. Liber. p. 74. ed. Steph. vocatur τριβάρβαρος. Barbaros autem dividebant Græci in Europæos et Asianos. Scribit Ælianus V. H. L. viii. c. 6., Ἐπιμύρον αἰσχροῦτον εἶναι πάντες: εἰ τὴν Ἐρώπων αἰσχροῦτον Βάρβαρος, ἡρώπων γλωσσῶν οἱ δὲ ἐν τῇ Ἀσίᾳ, οἱ λέγον, ἑρῶτων αὐτοῖς μάλλον. Turpissimum et invidiosum dedecus putantur Barbari in Europa habitantes, iteris uti, Asiai vero, ut fama est, magis his uti sunt. Inter Europæos Barbaros non tantum Thracæ et Scythas præcipue ponebant, sed etiam Gallos sive Celts, quo nomine Germani quoque sæpe veniunt. Lucianus in Pseudol. p. 591. ed. Salmr. [t. iii. p. 171.], Νῆ δὲ, οἱ γὰρ ἐν τῷ Ἑλλάδων Ἴον, ἀλλὰ πάντες ἰσχυροτάτους αὐτοῖς ἀπὸ τῆς πρὸς Κελτοῦ, ἢ Θρακίαν, ἢ Σκύθας, ἐπιμύζεις, Non enim, per Jovem, Græcorum propria erat vox, sed aliunde ex Cæltorum, aut Thracum, aut Scytharum commixtione insolenter se insinavit. Idem in Jove Tragedo p. 197. [t. ii. p. 650.], ὄφρα πᾶντες τὴν Ἑλλάδα συνήκον: ἡγὰρ δὲ ἐὶ πᾶσι γλωσσῶς εἶμι, ἀπὸ τῆς Σκύθας καὶ Περσίας καὶ Θρακίας καὶ Κελτοῦ συνήκοντες καὶ ἡρώπων, Non omnes Græcorum linguam intelligunt; ego vero varias linguas non calleo, ut et Scythi et Pærsis et Thracibus et Celtis ea, quæ intelligunt, possim prædicare. Eisdem ita conjungit Aristot. L. vii. Polit. c. 3. et alii. Barbaros vero Asianos nuncupabant omnes Asiae populos præter Græcos, qui illic degerebant, ut patet e Curtio L. vi. c. 3. §. 3., omnium vero maxime et sæpissime gentes Asiae minoris et Persas, quod ex frequenti cum illis commercio cum moribus totum linguam eorum optime nosset. Quod quidem demonstrare facile possem, nisi res esset tritissima et nemini ignota.

§ 5. Idem aliis argumentis confirmatur.

Hæc tam sunt aperta, ut inter eruditus nemo inventus sit, qui ea in dubium vocaret.* Aliam vero rationem invenerunt viri eruditi, quæ probant, linguas illas, quamvis ab omnibus scriptoribus Barbare dicantur, tamen esse Græcas. Sunt enim, qui nobis persuadere velint, postremis præcipue temporibus eas quoque Barbaros dictos, qui, quamvis Gr. loquerentur, non tamen puram et illibatam sermonis Gr. castitatem servarent; sed eam barbaris vocibus et locutionibus conspurcarent. Nolo jam disputare de peculiari quodam lingua vocis ejusdemque generis vocabulorum usu.³ Certum vero est, apud plurimos scriptores et in communium usu, præsertim cum de tota gentis sermo est, hæc vocem ita accipi, quemadmodum eam §. 4. explicui. Qui Barbari vocantur, illi ab usa ling. Gr. plane alieni sunt.⁴ Non enim videmus, eos, qui multum a communi Græcorum sermone discedebant, citamini essent ἀρῶντες γλωσσῶν, quod de Eurytanibus, Ætolide populo, affirmat Theocyd. L. iii. [c. 94.] p. 85. ed. Hervag, unquam appellari Barbaros, ex. gr. Rhodios aut Cretas, isto nomine non dictos, quamvis vel ex solo Hesychio pateat, longius eos abesse a puritate ling. Gr., atque Cicero ipse eisdem a Græcis discernat loco sup. §. 2. citato. Alia ratio Macedonum visa multis fuit, et de illis disputatum, sinitne pro Græcis, an vero pro Barbaris a prima inde ipsorum origine habendi. Quæ res cum in controversiam veniret, ita judicatum est, pertinere eos ad Græcos, qui origine Argivi fuerint. Refertur huc locus Herodoti L. v. c. 22. qui narrat, Alexandrum, Amyntæ filium, adisse ad ægonem Olympicum, sed æmulos in cursu Græcos cum arceri voluisse, negantes id esse certamen Barbarorum, sed Græcorum; cum autem se probasset Argivum, Alexandrum tunc Græcum esse judicatum. Qui tamen Herodoti locus quomodo sit accipiendus, didici a Viro quodam doctissimo.⁵ Is cum mihi ostendit, non agi hic de ipsis Macedonibus, sed de regia Macedonum stirpe, cujus auctores, Caranus et Perdicas, longa serie ex Argivorum Principibus suum genus ducebant. Non igitur de lingua hic agitur, sed de progene Regum Macedonia;

* Supra dictis pauca adjungam. Grammatici Gr. βαρβάρους et βαρβάρους dicunt perversum, incommodum regulæque repugnantem unum linguam Gr. V. Sext. Empir. p. 260, 261. ubi notat Fabricii, Dion. Laert. l. vii. §. 59. et ad eam locum observationes Menagii. Non bene Gr. loquentes dicuntur βαρβάρους ap. Lucian. in Somnio p. 6. [t. i. p. 123.] Usus peregrinorum vocabulorum est βαρβάρους Aristoteli de Poet. c. xxxii. ubi comæ Dæcorum. Cyprios Barbaris accenset Lucianus in Revivise. p. 396. [t. i. p. 523.], et tamen Hieronymus Sophista apud Plutonium ait, p. 606. ἢ ἢ Κίπριος οὐδὲ μαρῶν. ἢ ἢ τῶν γλῶσσων ἀκρίβει; Ἐλαῖον, atque significat, incerta sive creta Cypri insula, sic enim videtur hic et passim qui debet, accurate accipere Gr. locutus esse.

² Hinc apud Platonem in Eliade, p. 176. [c. xxvii. p. 442.] τῶν βαρβάρων καὶ οὐρανῶν; ἢ οὐρανῶν, et apud Sext. Empir., c. 24. ἢ οὐρανῶν καὶ βαρβάρων ὀνόματι ἢ οὐρανῶν βαρβάρων καὶ οὐρανῶν; Ἐλαῖον, l. iii. Hypotyp. c. xxx. Cf. idem adversus Grammaticos c. vii. p. 20, 21. et adversus Mathematicos p. 339. Junge Platonem in Theaeteto p. 77. ed. Basil.

³ Est i Alphonso des Vignoles, cujus Chronologia Hist. Sacr. et Historico-ætiologia, edita Berolini a. 1738. aut omnem ferret citata, aut liber recentior saltes.

* Landst. hinc Plauti locum Festo de V. S. p. 46. ut ostendat, Barbare dictas esse scripturas omnes gentes exceptas Græcos. Alia cumulatim Wetstenius ad verba Pauli Apostoli Rom. l. 15. ² In ed. a. 1611. p. 1151. In Gr. textu nihil mutandum. Veram loci mentem accuset esse Jablonskian. Non obscurit Wetsteniorum in nova recensione Etelegarum et Declarationum

Hieron. p. 200, 201. Cyprii et Barbari, habita ratione linguæ, a Luciano alibi ammutantur, factus id videtur ex usu quorundam vocabulorum peregrinorum, quæ ex Hesycho, Etymol. auctore et aliunde diligenter collegit Menagius in Cyprio, l. iii. c. 25. l. iii. Opp. p. 666, 668. et alibi. Cf. not. ad Hesycho. v. Ἐλαῖον.

Auctor est Philippus, rerum Caricarum scriptor vetustus, apud Strabonem, L. xiv. p. 455. [977.], Caree multa vocabula Gr. sua lingue admississe.² Cujus rei hanc causam affert Strabo, quod Caree per totam Græciam stipendia³ mererint, atque cum Græcis multum commercii habuerint. Quosdi itaque Carum lingua a Græcis quædam accepit, non potest, quum plane diversa fuerit. Etiam illud notandum est, quod Strabo addit, reliquos Barbaros, quando ad Gr. ling. usum introducuntur, non posse perire vocabula exprimere, quia nihil illis cum Græcis commercii intercedit. Quæcumque enim regiones etiam a Græcis habitabantur, illæ accensebantur Græciæ. Vide Is. Vossium in Melan, p. 174. Hinc non sua Græciæ, sed plures memorantur ab Hædoro L. vii. Æth. p. 334. Qui igitur Barbari dicebantur, a Græcis plane alieni erant.⁴

Non parum etiam in hac litte dijudicanda juvare non potest scriptor magni pretii, Erythorus, Isocrati discipulus et Theopompæ æqualis, quem ab ingenio et facundia Tullius, a peritâ Polybius, viri uterque in suo genere laudatissimi, vehementer commendat. Is igitur, teste Strabone, L. xiv. p. 466. [976.] totius Asiæ minoris gentes trifariam divisit, in γῆς Ἑλληνικῆς et Βάρβαρης χωρὶς τῶν μὲγάλων. Quo loco scriptor peritissimus μὲγάλων, convenas, gentes commixtas, origine partim Gr., partim Barbaras, ab his discrete discernit, quæ in totum vel Barbare essent, vel Gr. Eisi vero Strabo, p. 467. μὲγάλων non agnoscit, argumento tamen nihil nihil decedit. Erythorus dixit μὲγάλων Ἑλλήνων καὶ Βαρβάρων, qui ex utrisque commixti sunt, uti Ἰσκαί, Ἰσθμοὶ καὶ Νεράϊων μὲγάλων ap. Plutarch. in Marc. p. 304. A. Nec alio sensu meminit idem Strabo, L. xii. p. 368. [807.] μὲτὰ τὴν πόλιν μὲν Ἑλλήνων εἶ τε Ἀσίων καὶ Ἰωνῶν, τῶν δὲ Ἑλλάνων Κρήσι τε καὶ Ἀσίᾳ, ἐν δὲ τῇ μεσηγίᾳ Λαοί. Conf. Plinius L. vi. c. 2. et Harduini Nummi antiqui illustrati, p. 213, 214. Ejuſmodi homines μεσσηγάρων vocabantur et ἡμισσηγάρων. Medæe liberos aenebat Corinthii μεσσηγάρων, quæ ex Jasque Gr. et Medæa Barbara nati erant. V. Schol. ad Pindari xiii. Olymp. p. 117. Plutarchum in Crasso p. 561, C., et Hesyeh. in v. Μεσσηγάρων. ἡμισσηγάρων qui sunt, bene explicat Demetrius Scæpius apud Strabonem L. xiv. p. 420. [998.] Adde Plutarchum de virtutibus mulierum p. 247. A.

§ 6. De ortu et progressu linguarum apud gentes Asiæ minoris.

Sic vidimus, non Gr. fuisse harum gentium sermonem, sed plane diversum et peculiarem. Verum qualis tandem fuit, aut unde natus est? Vere dixit Cicero de N. D. l. i. c. 20. 'Omnibus fere in rebus, quod non sit citius, quam quid sit, dixerim.' Id quam difficile sit in hac re, norunt ii, qui accuratius in istas res, involvitur utquam in animam indoxere. Etenim in tota antiquitate nihil tam obscurum tantisque tenebris involvitur esse, quam sunt origines linguarum imprimis Barbaricarum, quod omnes facile intelligunt. Linguam Cappadoc. initio hand multum ab Assyria veteri diversam fuisse dicemus, ubi ad definiendam hanc linguam ventum fuerit. De reliquis, velut de Phrygia, Lydia et aliis linguis quid dicendum sit, multo magis hæreo. Origo quippe earum plane est obscura, quamvis corruptio et mutatio aperiatur sic ad facilius investiganda. De Coloua Græcorum nihil attingit dicere, cum illa in ora maritima persisterit, neque nisi sero in regiones mediterraneas penetraverit. Hinc a Xenoph. in Cyrop. p. 111. [vu. 4, 3.] memoratur ut Ἑλλήνων εἰ ἐν θάλασσῃ εὐκρίστῃ. Quosdi tamen iste Græcorum migrationes alicui harum linguarum mutationem intulerit, ea potissimum fuit propter viciniam Carie, de qua non tantum Philippus ap. Strabonem, l. xiv. p. 455. [977.] testatur, ut in præcedentibus monui, hinc linguæ multas voces Gr. admixtas fuisse, sed alii etiam id sæpius confirmant, Hesyeh., Eustath., Auctor Etymol. M., plures. Mansit tamen peculiaris lingua, quemadmodum Lat., quæ quamvis innumeris vocibus Gr. abundet, et præterea origine ferme Gr. sit, tamen Gr. dialectus dici nequit, sed lingua diversa et peculiaris manet. Igitur, ut tacens ipsa temporis diuturnitate et sæculorum decursu multa innovari, primam forte mutationem insignem in linguas suis perperæ dici possint hinc gentes ab Ægyptiis, qui, ducæ Sesostri, sive Sesosi, vel etiam Sesonchos,⁵ cum aliis regionibus, tum has quoque subjugarunt. Refert Herod. l. ii. c. 106. se istius expeditionis quedam monumenta in Palestina et Ionia oculis unparasse, viros nunc petris incisus cum aliqua inscriptione Ægypt., cujus hic fuerit sensus: Hanc regionem ego humeris meis obtinui.⁶ Similis monumenti ab hoc Sesosio in Thracia erecti, inscriptique literis sacris Ægyptiorum, meminit etiam Diodorus Sic. l. i. p. 51. [c. 55.] Ex ista Sesosii expeditione, cujus Strabo sæpius facit mentionem, ⁷superfuisse Colchos, gentem Ægyptiam, fuit traditio. V. Valerium Flaccum, l. v. Arg. v. 419, et seqq., Agatham, l. ii. p. 31. Si quis plura de hoc Sesosio nosse cupiat, in adeat doctissimum Angli Marsham Canonem Chronicum, ubi multa memoratur dignissima annotavit vir egregius. Est et altera Ægyptiorum in Asiæ expeditio, auspiciis Rhamsis suscepta, de qua Tacitus, l. ii. Annal. c. 60. scribit: 'Mox vitæ veterum Thebarum magna vestigia, et manebant structis molibus literæ Ægypti, priorem opulentiam complexæ; iussibusque et senioribus Sacerdotum patrio sermone (patrium sermonem) interpretari, referebat, habitasse quondam septuaginta [septingenta] millia ætate militari, atque eo cum exercitu Regem Rhamsen Libyæ, Æthiopiæ, Mediæque et Persis et Bactriam et Scythia potium, quasque terras Syri Armeniæque et contigui Cappadoces colunt, inde Bithynum, hinc Lycium ad mare imperio tenuisse.' Quis ille Rhamses fuerit, a viro eruditiss. disceptatur. Rhamsinites, de quo Herod. l. i. c. 121. hic locum habere vix potest, quod tamen volebat Marsham in Canone Chron. p. 410. Namque Herodotus, qui de thesauris et avaritia ipsius tam multa nobis predicavit, nobilissimam historiae istius regis partem, expeditionem illam

¹ De Caribus enim primis stipendia merentibus, et sicris ab Atheniensibus contentim habitis, videatur Tacitus in Lycopel. p. 92.² Etiam hoc referendæ Treasonorum colonis. V. Pausan. in Corinth. p. 73. [162, 163.], Vitruvium, p. 60.

³ Tertullianus tamen Barbaris Græciæ commerciorum. Pato cum loci de regionibus Barbaris a Græcis quoque habitatis et excolitis. Scribit illa in libro de velandis virginibus, ubi. ⁴ Per Græciam et quosdam Barbaros eius, plures Ecclesiæ virginis suæ absentant. Integretatur Priotius nomen Barbarus de Græciæ quosdamque arboribus vel regionibus. Bisigita⁵ intelligit regionis quosdam extra Græciam, seu appositas Græciæ, quibuscum fuit negotium vel bellum Græcorum. Intelligit Macedoniam et Thraciam.

⁶ Diversimode nomen scribitur. Σέσωστρι est vulgissimum. Σέσωσι habet Diodorus Sic. l. i. p. 51. [c. 55. ubi conferuntur notæ Stephani, Rhodoniam et Cl. Wesselingii.] Σέσωστρο, invenitur in Scholia ad Apoll. Rhod. [iv. 273, 276.] et alibi.

⁷ Obiter moneo, hoc hoc Herodoti loco recte a Gronovio in Diatribæ ad Statum, c. 27. vindicata fuisse verba Claudiani de Bello Gild. v. 114.

Aut ego, qui terras humeris pontemque subepi,

Deseror.

Non opus itaque est, et illic pro humeris legatur vel juvenis, vel numerus, vel armis, licet Σέσωσι in Herod. et humeris apud Claud. recte accipiatur de armis, respectu nempe ad morem gerendorum armorum. Cicero ait Verrin. vi. c. 34. 'Sagittæ pendebant ab humero,' ad Virg. Æn. ii. v. 844. ⁸ nostras humore gnosse phœnicias.

¹ L. ii. p. 42. [106.], l. xvi. p. 329. [1114.], l. xvii. p. 343. [1130.]

² Ad v. 1384. ubi notavit Meursius. Auctor Etymol. M. v. Κρησι, Ἰσθμοὶ γὰρ Κρήσι Ἰσθαμῶν τῶν μὲγάλων, καὶ Ἰσθμῶν τῶν ἀσσηγάρων.

³ Hic ascenditur Septent. in Indice Lat. Tertull.

⁴ Legum Hesyehii, etia diligenter quæsitum, non inveniri. Ipsa voce μεσσηγάρων; utitur Lucianus in Jove Tragedo, §. 27. t. ii.

p. 673. Talis dicitur ἡμισσηγάρων ab eodem de Salsatione §. 64. t. ii. p. 305. et παρῶντα a Polybio, lib. i. c. 67. ubi παρῶντα ὀνομαζομένην Hispaniam, Galliam, Liguriam, Bæotiam et Africam, in Etologia Diodori Sic. t. ii. p. 309. eadem inventas, sed μεσσηγάρων ἄδωδω in Latina interpretatione dicuntur servi altera parvitate Græci. Recte enim a secus, non dicam.

insignem, omittre non potuisset. Ex silentio talis ac tanti Historici, quantus Herodotus fuit, non immerito colligitur, Rhamsen distinguere oportere a Rhampsinto. Lapsus ad Taciti Annal. p. 116. profert Rhamsen aliqueum, quo regnante Troja capta sit, fide Plinii, l. xxvi. c. 8. Legimus tamen apud Ammianum Marcell. l. xvii. [c. 4.] p. 126. obeliscum illum egyptium, quem ex Ægypto Romam allatum transtulit Hermapion, dedicatum fuisse eundem Rhamses, atque is ab altera obelisci parte in verso secundo appellatur *Ἐρμῆσι*; *ἰσχυροῦσι*, dominus orbis terrarum. Valesius in notis etiam Taciti meminit, et alium præterea locum ex Eusebio adducit. Existimat autem vir ille eruditus, Sesostrin et Rhamsen unum eundemque fuisse; quam sententiam quondam lubens in medio relinquebam, sed nunc omni procul dubio verissimam iudico, præseunte Perizonio in Orig. Ægypt. c. 17. qui consulatur.

Expeditionibus Ægyptiorum accenseri et illa meretur, qua Cresus adversus Cyrum Ægyptii auxilium tulerunt, præcipue cum Cyrus ipsis devictus, et sese tradentibus, urbes in Asia habitandas concesserit, narrante Xenoph. Cyrop. p. 106. [l. 1. 4.] Mirum igitur non est, vestigia Ægyptiorum hinc inde in Asia¹ supersesse. Ex Periplo Ponti Euxini, p. 7. edit. Hudsoni novimus, in Ponto esse fluvium, cui nomen Isis, quod aperte Ægypt. est.

Post Ægyptios Asiam irruptionibus barbararum Scytharum. Namque illi, ut ait Justin. l. ii. c. 3. ter imperium Asiam quaesiverunt. Tempore Sesostris in Pontum usque excessit, quod docet Justin. l. i. c. 1. Hæc prima irruptio fuit. Secunda Asia debellatio videtur contigisse dæce Indathysus. In eam, debellatis multis Asia gentibus, in Ægyptum² usque penetravit, uti ex Megasthene in Indici perhibet Arrianus, p. 318. Verum dubitare quis possit, an non Megasthenes aus Tanai, aut vero Madya, qui ultimus Ægyptum adortus est, ut videbimus, expeditionem dicere voluerit. Meminit et hujus Indathysi Strabo, l. x. p. 472. [1007.] ex Megasthene, qui forsitan hunc cum Tanso pro uno eodemque habuit. Id enim videtur verba Strabonis indicare. V. et Hornium in Orig. Americ. p. 146. 7. Quicquid est, illud saltem scimus, Indathysum istum a Megasthene memoratum non esse eum, quocum Darius bella gessit, quique ab Herodoto [iv. 75. ubi nunc *Ἰσθμῶρος*] et Plutarcho in Apophis. [p. 174. E. *] Indathysus, a Ctesia vero apud Photium, p. 56. [116.] *Συθῶνος* appellatur.³ Hæc enim nec multas Asia gentes subiegit, nec Ægyptum adit. Tertium Scythia Asiam sibi subiecerunt ductu Madya regis, atque Ægyptum quoque occupaturi fuerant, nisi Panmethicus numeribus eos placasset. Quo tempore octo supra viginti annos imperium tenuere, ejecti tandem et necati jussu Cynaxas Medii, qui pater Astyagis fuit. V. Herod. l. i. c. 105, 106. et l. iv. c. 1. Tertium hæc expeditionem Scythicam verbis disertis commemorat Justinus, l. ii. c. 5. Verum hæc ex Herodoto apud Justinum eo in loco pro octo, ut hactenus editum semper fuit, quod sciam, legendum esse viginti et octo. Nempe Commentatores non attendunt, loqui Justinum eo loco de expeditione Madya. Huc quoque pertinent, que de Amazonibus relata legimus, eas Pontum occupasse, atque civitates celeberrimas condidisse, Myrinnam, Ephesum aliosque, postea occupatas a Grecis, sed qui, ut fidem facerent posteris, has urbes a se conditas esse, ipsam Amazonum historiam omnem dubiam fecerunt et suspectam. Hinc scribit Strabo, l. xi. p. 504. [770.]; peculiare aliquid narrationi de Amazonibus accidisse: relique enim fabulas a vera historia separatas habent; historia veritatem requirit, sive prisca ea, sive nova sit, monstrata aut nulla admittit, aut raro. De Amazonibus vero eadem et nunc et antiquitas traduntur, *ἡγεμονία δ' ὅρα καὶ ἐπιτοκία πρὸς τὴν, prodigiosa quidem et a fide procul remota.* Ita Strabo et non pauci alii, sed dissentientibus scriptoribus compluribus, tam veteribus, quam recentioribus. Conferatur Freinshemius ad Curtii l. vi. c. 5. cuius mihi placet sententia, rem hæc haud omnino ex vano haustam fuisse, sed Græcula vanitate in miraculum corruptam. Amazones vero Scytharum et Thracum sermone usas fuisse, non origo tantum Scythica declarat, sed etiam concepta verbis testatur erodius Apoll. Rhod. Scholiastes in l. ii. v. 948. *Ἐστὶ δὲ ἐν πόλεωσι Σαλαπῆσι λέγονται παρὰ Ἑλλήνων, ἃ διαλέκτῳ ἑχόντων καὶ Ἀρβύλων, Quoniam vero bibaces sive ebriosi a Thracibus Sanape appellatur, qua lingua vel dialecto etiam Amazones utuntur. Scythias hæc vocem tribuit Herasycho, cuius locum corruptissimum, in quo quondam lectum fuit *Σαλαπῆσι τῆς ἐπιτοκίας, Σαλαπῆσι*, ex Scholiaste Apollonii restituerunt ill. Jos. Scaliger et Is. Vossius ad Justinum, l. ii. c. 4. 17. legentes, *Σαλαπῆσι τῆς ἐπιτοκίας* vel *ἐπιτοκίας, Σαλαπῆσι*. Sanape Scythas dicunt vinosam mulierem. Adversatur quidem his Herodotus, atque ait, Scythas linguam Amazonum addidisse, cum hæc illorum sermonem discere non potuissent, l. ii. c. 1. 4.; verum tamen ex ipsa Herodoti historia convenientiam lingue Amazonum cum Thracica adstruere possem, nisi prolixam id foret. Tandem etiam hæc faciunt Scytharum colonias, que non paucæ in Ponto extiterunt, ut ex Scholiaste Apollonii in l. ii. passim perspicitur. Hinc factum esse, ut multe voces Scythicae in linguas Asiaticas derivarentur, nemo est, qui non videat, cum quotidie similia contingere discamus. Hispanorum lingua, quia jugum Maurorum diu passi sunt, quartam ferme partem voces Arabicas admixtas habet, ut in Lünarario Hispaniæ observat Zeilerus. Idem in Anglia et alibi quoque usa venisse, omnes norunt.*

Scythiis Asia pulsus, imperium ad se rapuerunt Persæ, qui cum vidisset locorum homines Persas constituerent Satrapas aliosque Prefectos, non potuit fieri, qui multa ex Persarum lingua adsicerentur, et i mandata regis Persarum cujuscumque populi lingua patria conscriberantur, ut novimus e libro Estheræ, c. 1. c. 22. Et quomodo alie gentes hoc vitare poterint, cum ne Græci quidem ita lingue sua puritatem conservant, ut a Persis nonnulla acciperint, quod Athenæus queritur, l. iii. p. 122. [471.]; uti a Thracibus aliosque gentibus Barbaris. V. Philostr. in vita Sophist. p. 553, imprimis Plato in Cratylo, p. 57. Neque ipsa Romanorum lingua permansit immunis vocum peregrinarum. Etenim ex Persarum lingua sunt, *Gaz*,

¹ Non plane de illis erit hoc observare. Si autem in aliqua lingua Asia, remanserunt vestigia quondam Ægyptiorum, id omnino de ling. Lycaon. dicendum videtur, uti in superioribus monui.

² Fortasse etiam in India, et verba scribit Philostratus, l. iii. p. 126. [c. 20.] de Scythiis, irruptionem superato Caucasu tentantibus, sed a Gange rege India repulsi.

³ Justinus cum vocat Janeyrum, l. ii. c. 5., alii aliter, ut docent viri docti ad istum locum.

⁴ Legendum forte in *ἐπιτοκίας*. Nam de feminis sermo est, et sic Hesychio *τῆς ἐπιτοκίας*. Accedit Pollux, l. vi. c. 3. p. 373. [sign. 23.] scribens, *ἢ τῆς ἐπιτοκίας καὶ ἐπιτοκίας, ἢ τῆς ἐπιτοκίας ἐπὶ ἐπιτοκίας*.

⁵ Non multum *Σαλαπῆσι*, ablata nempe terminatione Græcæ, abluendi a sermone Ægyptiorum, quibus *ἑπιτοκία* dicitur **CE** vel **COHHPH**, Ps. lxx. 21. A. Thracibus autem vinum appellatum fuit *Σαλαπῆσι*, docente Hesychio in voce, vel *Σαλαπῆσι*, quod est in Pottii Lex. MS., cuius usum mihi pertransmitter concessit Cl. la Croze.

⁶ Ubi scribitur *Ἰσθμῶρος*, et plura de homine et nominis varietate notavit Cl. Wyttenebach.

⁷ Recte tamen id observavit Bongarsius, Varesius, alii, sed contra consensum librorum scriptorum omnium in ipso contextu nil mutandum censuerunt. Quæ quidem notanda a plerisque in Arte Critica principibus viris sæpe laudata est.

⁸ Conjectura hæc minus probabilis videtur. In ea Scholiorum parte tantum fit mentio dialecti Amazonum, sed additur deinde *ἢ ἐπὶ πόλεωσι*, *ἢ ἐπὶ πόλεωσι*. Neque hic necesse, ut scribitur *ἢ ἐπιτοκίας*. Sed consulantur Gravins ad Lucian. t. iii. p. 562, 563, Boz et Oudendorpius ad Th. M. p. 602, Pieronius in Maridem, p. 220, 261.

Parasarge, Copis, et alia multa, quae viri docti dudum animadvertent, in primis Relandus in Dissert. Misc. n.° viii. Devictis Persis et summam rerum tenentibus Graecis, non modo multa Graeca Barbaris linguis sese invalescerent, sed etiam in Oriente sermo Gr. invalescere cepit, sic tamen ut patria lingua conservaretur, unde apud plurimas gentes non una, sed plures Dialecti obtinuerunt. De Cypriatibus Strabo memorie prodidit, l. xiii. in fine [p. 936.], eos quatuor linguis usos fuisse, Pisidarum, Solymorum, Graecorum, et Lydorum; quae postrema lingua patriis illis fuit; nam Lydos genere fuisse Strabo ibidem docet. Sic Galatae etiam duas linguis usurpabant, quod testatur Hieronymus in Proemio, l. ii. Comment. in Epist. ad Galatas, ubi ait: 'Galatas excepto sermone Gr., quo omnis Oriens loquitur, propriam linguam eandem pene habere, quam Treviros, nec refero, si aliqua exinde mutaverint, cum et Afri Phoenicum linguam nonnulla ex parte mutaverint, et ipsa Latinitas regionibus quotidie mutetur et tempore.' De quo loco plura disserit Elias Schedius de Diis German. p. 12. Idem quoque in Lycæon. ling. usu venit. Etenim Lycæones audiebant Apostolos evangelium predicantes lingua Gr., eamque intelligebant; sed tamen etiam data occasione sua propria lingua, *Λοκαονικῆ*, loquebantur. Ex his manifestum est, quales illae fuerint linguae, ut non alia re dixerit Hesych., *ποικιλῆται ἢ Βαρβάρων γαῖα*, permixta et confusa est Barbarorum lingua. In primis id verum est in his gentibus, quae tot mutationibus obnoxiae fuere. Atque idem omnibus gentibus, quae rudes sunt et mitissime politae, frequenter accidit. Etenim cum illa multis rebus destituatur, quae aliis sunt cognitae et perspectae, tandem cum res eas ipsas discunt, earum etiam nomina retinent, a quibus acceptunt. Unde non mirum videri debet, quod in his gentibus multa sint Gr., cum a Graecis multa acceperint didicerintque.

§ 7. De Lingua Phrygia. Eam non fuisse Gr. Dialectum, contra Th. Ryckium ostenditur.

Restat, ut de unaquaque harum linguarum sigillatim quaedam delibemus, quo intelligamus, qua ratione a se invicem distulerint, atque tum consideratis quibusdam vocibus, hinc inde in vetustis monumentis adhuc residuis, aliquod iudicium de re tam obscura feramus.

Prima se nobis offert Phrygia lingua, tum quod in illa ora haec regio prima sit, tum quod etiam nuper admodum vir doctiss. Theod. Ryckius eam Graecam esse probare voluerit.* Ait itaque vir acutissimus in erudita Diatribe de primis Italiae Colonis et Aenae adventu, c. xii. n. 44 et 50. [p. 465, 466.]: 'Cum tamen certo certius sit, linguam Phrygiam linguam Gr. fuisse propinquam sive dialectum; linguam Phrygiam non fuisse diversam a Gr. nisi dialecto, non uno loco ex Dionysio potest colligi.' In quo illud miror, virum eruditissimum pro una re habere, quae tamen inter se differunt. Aliud propago est linguae, aliud Dialectus. Potest namque lingua ab alia, cuius est propago, tam procul abire, ut pro ejus dialecto amplius haberi non possit.† Exemplo sit lingua Latina, quae, ut dixerat ipse Ryckius n. 45., magnam partem fuit Gr. originis. Quin si credimus Jubae apud Plutarchum in Rom. p. 26. primam linguam Gr. pura Roma^o obtinuit, *ἡμῶν γένεσι τοῖς Ἑλλησιν ἐδιδάχθη τῶν Ἰταλικῶν ἱερογλυφῶν*, nonnullum id temporis Gr. verbum cum Italicis confusis. Adde eundem in Numa, p. 64. τῶν Ἑλλησιν ἐδιδάχθη τῶν μάλλον ἢ τῶν τῶν Ἀσσυρίων ἀναλογισμῶν, et in Marcello, p. 312. B. Jubae iudicium confirmatur etiam auctoritate Heraclidis Pontici, qui apud Plutarchum in vita Camilli p. 254. Romanos esse Graecos agnoscit.‡ Sententiam tamen Jubae in universum defendere non ausim.† Fœtus certe e contrario affirmat in v. Alimento, veteres Romanos Gr. linguae non aductos fuisse. Quodquid autem est, linguam tamen Rom. cum esset in flore, quamvis propago Gr. existeret, quibus merito Dialectum Gr. dixerit? Dionysius Halic., qui omni opera animus est, ut Romanos efficeret Graecos, in fine l. i. p. 76. testatur, Romanos sermone nec prorsus Barbaro nec absolute Gr. uti, sed mixto ex utroque, accedente in plerisque ad proprietatem linguae Aëolicae. Illud certe constat, Romanos non nisi magno labore Gr. linguam didicisse, unde factum est, ut multi fuerint, qui omnino Gr. non amarent literas, quod Cæcero querunt l. ii. Acad. Quaest. c. 2.* Atque ita se res habet cum multis Europaeis linguis, quod omnes norunt. Possemus jam his contenti, quae supra disseruimus, pro certo affirmare, linguam Phrygiam non esse vel propinquam vel Dialectum ling. Gr.; verum tamen quia alii hoc contrarium disputant, et novis argumentis nostram sententiam impugnant vir eruditus, supra a me laudatus, qualia ea sint, paulo accuratius dispendendum.

Non desunt, qui Phrygas velint fuisse Graecos. Inter antiquos Justinus, scriptor haudquam semper accuratissimus, Phrygas Lydosque dixit Graecos, l. xx. c. 1.† Videtur quoque pro sententia horum eruditiorum adduci posse, quod Servius ait in 11. Georg. 394. 'Hymni Matris Deum ubique propriam, i. e. Graecam linguam requirit.' Erat autem Mater Deum origine Phrygia; quod vel iocus ille Antisthenis declarat apud Diog. Laert. l. vi. init., καὶ ἡ μῆτερ τῶν Θεῶν Φρυγία ἰστῶν, et ap. Plut. de Exilio, p. 1077, τὴν ἢ τῶν Ἀρτέμιδος — ἡμῶν τῶν θεῶν, ἢ Φρυγία εἶναι ἰστῶν ἢ μῆτερ καὶ γὰρ ἢ τῶν Θεῶν.‡ Is igitur Servii locus forte non sine aliqua veri specie obici nobis possit, praesertim si meminerimus, in Mysteris propriam et patriam linguam requiri. V. Niceph. Gregorae in Synesio de Insonia. p. 96. fin. ed. Turnebi. Quod etiam ex Philosphis Theurgicis quidam memoris prodiderunt. Ad haec vero respondeo, primum, Servium loqui de ritibus colendis Matris Deum, Graecis indeque Romanis quondam usitatis, ut patet ex tota serie rerum; quae quidem responsio tanto majora erit ponderis, ubi addidero secundo, ritus Graecorum et Barbarorum Phrygum, quibus illa Deum Mater colebatur, plane fuisse inter se diversos, quod proluxe Strabo exponit in *παρεχόμενα* sua de Curetibus, ubi ex Demosthene [sic] etiam observat, vitio verum fuisse patri Aëchinis, quod, in sacris Cybeles, Phrygiae et barbaris acclamationibus usus fuisset, p. 325. [l. x. p. 723.] Denique et hoc notandum est, Matrem Deum Graecorum et Cybelem Phrygum initio quardam habuisse inter se similia, quare unam cum altera comparavit, ut Isidem Aegyptiorum cum Cerere Graecorum, fuisse vero etiam, in quibus a se differrent. Alias certe de Cybele sua Phrygas narravit fabulas, alias Graeci de Rhœ

* Cf. Dionys. Halic. l. i. p. 23. Legatur etiam observatio Salmasii de Ling. Hellen. p. 19, 20.

† V. exemplum ap. Macrobi. l. i. Saturnal. c. 15, p. 181.

‡ Tertullianus de Testim. Animae c. mit. scribit: 'Gr. linguam et Lat. propinquam inter se haberi.' Linguam etiam Italem antiquissimam plerique tam veteres tum recentiores Graecam esse opinantur. V. Wachteri concordiam Naturae et Scripturae, in 298. et 301. not. 9.

§ Hinc etiam verba hanc Gr. a Romanis habebantur pro peregrina. V. Salmasii de L. Hellen. p. 92.

§ Penultima etiam locum Juvenalis Sat. iii. v. 62, seqq., sed praecipue locus insignis de Iulio Megalentiibus, Matris Deum dicitis, ap. Cic. de Harusp. Responsis, c. xi.

* Dissertatio haec edita est Legd. Bat. a. 1684, subnexa Halsteni notis et castigatibus in Strab. Byzant. p. 399—467.

† Testentia videtur representata nec ad usum perficiens: cysmodi item illa, p. 51 et 47. ad Europaeam linguam ducta.

‡ Nulla illic mentio Phrygiae, in ed. Gronov. a. 1760, neque eos, quod etiam, alibi Justinus dixit Graecos.

§ Quam mecum Cel. Wyttenbach. communicavit, habens et gratis adscribis observationes: * Demotricus in Orat. Pro Corona, p. 513. ed. Reiskii. Eadem adhibet, cum matris sui institutiones iactantibus operam ministrans, *ἡμῶν ἢ τῶν Θεῶν*, ad *ἡμῶν ἢ τῶν Θεῶν*, *ἡμῶν ἢ τῶν Θεῶν*. Haec Phrygia Sacra vocat Strabo, l. c.*

sua et Matre Deorum, quamquam postremis temporibus duo haec nomina in unum confusa fuisse videntur, Appuleius certe, quo nescio an alius quisquam scriptorum, qui extant, mysteria religionum et sacra gentium perspecta magis et explorata habuerit, discrimen inter duo ista nomina facit, ut colligere licet ex his verbis, l. ix. p. 221. ed. Elmenh., 'propter unicum cantharum [caliculum, in ed. Oudendorp, p. 612.], quem Deum Mater Sorori suae, Deae Syriae, hospitale manus obtulit? Illa vero Syria Dea fuit ipsa antiquissima Mater Deum Phrygia, ut inprimis ex Appuleio et Luciano, aut quocumque demum auctore libri de Dea Syria, plane constat.

Sed nunc videamus argumenta a Ryckio in medium allata. Primum id quidem ille concedit, Phryges, sive Briges, ex Thracia in Asiam trajectisse, et patriam sermonem secum advenisse, quod verissimum est, sed Thracicum linguam initio non levem cum Gr. convenientiam habuisse affirmat. Atque id colligere posse existimat, quod magna pars Graeciae a Thracibus fuerit occupata. Verum hoc argumento id, quod vult, vir doctus minime consequatur. Id quidem inde sequi potest, unam gentem ab altera accepisse nonnulla, quod etiam re ipsa contingit. Audiamus Salmasium, qui in istis rebus erat exercitissimus, in libro de Ling. Helicae, p. 403. 'Linguae, aut, Graecorum ita fuit propria ipsis et peculiaris, ut tamen multa vocabula a Phoenicibus mutuata sit, plura a Getis et Thracibus.' Ex quorum numero illa quoque videntur fuisse, quae a Phrygibus Graecos accepisse Plato testatur in Cratyl. p. 57, 61. velut *πύξ, ὄσας, κόπης* et alia. * Eadem Gr. lingua posterioris temporibus ex Latinorum sermone innumera deponitur, ut testantur Gflossariae Graecobarbara, propterea tamen diversissima lingua a Latina semper permansit. Quantum vero alioquin inter Thracic. ling. et Gr. interfuerit, ex Ovidii Tristibus et Luciano discere possumus. V. §. 4. Addatur Porphyrius de Abst. p. 196. [l. ii. §. 3.], et Dio Cassius l. ii. p. 462, 463. [p. 638.], ubi linguam Thracum opponitur Graecae, aut Ammianus Marcell. l. xxvi. p. 363. [c. 4.], qui Thraciam scribit praevis temporibus tenuisse Barbaros, morum sermonumque varietate dissimiles. Equidem non est, quod dubitem, linguam Thracicam fuisse eandem cum Scythica, aut saltem parum diversam; quod aliquando fuisse, Deo O. M. fortunante, in Scythiis Origg. ostendere si conabor. Quod vero ad Phryges sive Briges attinet, ipsum eorum nomen Thracicum est, et homines liberos significat. * Quae vox etiam in lag. Germ. extat, *frey*; unde etiam celebris Germanorum Dea Fria sive Freya nomen habet. Si qua fabulis veterum fides habenda esset, videri cupimus posset, apud Phryges huius Deae memoriam non evanuisse. Servius enim in *En. l. 1. 182.* Frigia filiae Aeopi, ita legendum est, meminit, quae nomen dederit Phrygiae. *Φρυγίας γένετες* etiam in Stephano Byz. reperitur meminit, in voce *Ἀφρύγι*. Quod paulo ante dixi, confirmat Juba vetustus auctor * ap. Hesych. in v. *Φρύγι*, *Ἰθάλα* ἢ ὅτι *Ἰθάλα γένεταί, i. e. ut in notis expositur, Ἰθαλά λέγεται τῶν Ἰθαλῶν*, Juba autem affirmat, Lydos Briga, sive Brigen, hominem liberum appellare. Confundit Juba linguam Iydorum cum Phrygia, nisi forte utraque lingua hoc, uti multa alia habuerit communia. * Pergit vir acutus acie contendit, Phryges post Dardani adventum pentus Graecissasse. Quod ne frustra dictum putare quis possit, duabus rationibus confirmare nititur. Primo ex Graecis et Varrone * docet, Dardanum fuisse Arcadem gentem, cumque cum colonis Arcadibus in Asiam transisse. Haec vero nondum certa sunt et indubia. Graeci quippe omnia sibi tribuebant, se vero ipsos *Ἀσπύθωνας* venditabant, nisi forte pauci viri sapientes non minus quam candidi nonnunquam profiterentur, quod perique negare sustinebant. Hanc ipsam quoque Dardani historiam dubiam fuisse, idem facit Servius in *En. iii. v. 104.* ubi Dardanum, inquit, Jove filius et Electra profectus de Corytho civitate Thusciae primus venit ad Trojam, et illic parva aedificia collocavit. Eadem habet ad ejusdem libri v. 107 et 170. ubi cum ex Hetruria venisse, constanter perhibet. Alii autem eum ex Molossia seu Epiro venisse tradiderunt, ut vir Cl. M. V. la Croze mihi indicavit. Erant autem Barbari

* Phryges ab initio vocabantur Briges. Est vero in Thracia vestigium illius regionis, et qua Briges in Asiam transierunt. Suidas, *Ἰθαλά*, ἢ *Ἰθαλά*, *Φρύγι*, ἢ *Ἰθαλά*, *Φρύγι*, *ἢ Ἰθαλά*, *Φρύγι*, ἢ *Ἰθαλά*. Hesychius scribit, *Φρύγι*, ἢ *Ἰθαλά*, ἢ *Ἰθαλά*. Et id confirmat Strabo l. xii. p. 530. [267.], Steph. Byz. v. *Φρύγι*, et ad istum locum Holstenius, sed et ante eos omnes Herod. l. vii. c. 73. Ex eodem Hesychii loco intelligimus, Phryges habitos fuisse pro Barbaris, quemadmodum Phrygia appellatur Barbaria. V. Tumbel l. ix. Advertisement, c. 18.

* Sententiam Ryckii de Phrygibus origine Thracibus non peti non maxime probare. Id vero ergo tolerat collector Diaril Trevulini, qui in Mense suo Martio a. 1715 sic judicat p. 540. 'Selon les lra Phrygiens (Helici Thracis, c'est ce qu'on para de la peine à lui accorder'. Atque in hac Dissertatione laudavit Ryckium, id ipsum etiam fatentem. Quae si evoluerent, sine dubio viderent, vnum cruditum esse sententiam auctoritatemque ex Herodoto l. vii. c. 73. et Strabone l. xii. p. 590. ed. Bassi., p. m. 460. [107.] Quibus testimoniis addit eundem Strabonem l. x. p. 292. [121.], l. xii. p. 379. [87.], Plinium l. v. c. ult. Steph. Byz. in v. *Ἰθαλά*, Anonymum apud Suid. in v. *Ἰθαλά*, Eustath. in Dionys. Perieg. l. 301. p. 64. Epiphanius de Haeres. p. 8. §. 5. Perinet line quoque locus Antianthes apud Diog. Laert. l. c. ubi verbis suis *ἢ Ἰθαλά τῶν Ἰθαλῶν* haec adiunguntur, *Ἰθαλά τῶν Ἰθαλῶν*, et laud obscure ad communem Phrygiam Thracicamque originem respicitur. Hinc quoque Aepos Paryx a quibusdam dicitur Thrac. Verbo, nihil in hac Dissert. dictum fuit, quod et certius sit, et majore nititur veterum auctoritate, et communi videretur auctoritate, a quibus tamen Salmasius in notis ad Steph. Byz. v. *Ἰθαλά* dissentit, aliquid confirmatur, et quod adeo innumeris testimoniis, si vero haec tantae ac nitidae probationi regem extitissent, facillime potuissent comprobare. Si quid in ideo libello voluerit carpere, carpere certe erant alia, quae ipse deinde observavi, et curis secundis nunc emendavi.

* Video etiam alios in ista sententia fuisse. Apud Saffridum Petri de Orig. Frisiorum l. c. 20. haec ex Lazi Migrat. Gentium citata invenio; * Quare nec mihi duplicem conjectura illa J. Aventini, et Phrygas Asiaticos Teutonum fuisse linguas, a libertate sic summatos, the Phrygen, qui postea ab eadem libertate, depravata pronunciatione, die Frisane appellati sunt. Incidit etiam posthac in alios, inprimis in Abeli ejusdem Historiam Monarchiarum, qui observatione mea uti sunt, quod in Abeli libro, qui tamen, dum hac scribo, ad manus non est, series rerum satis declarat.

* De Juba, Mauritaniae Rege doctissimo ejusque libris historicis fuit mentio ab Athenaeo, Plutarcho, Diono Cassio, Plinio et aliis. V. Moximus et Harpocrat. in *Ἰθαλά*, et Cel. Fabricius in Bibl. Gr. vol. ii. p. 601. vol. xiii. p. 304. (Saxii Onom. Lit. Part. l. p. 170. 178.)

* Cum his lauce conferatur, quae infra disputabo.

* Graeci veli Arcadas, veritatisimae Poeta, de quo vide Fabricii Bibl. Gr. vol. l. p. 3. Satyrus et Callistratus, quorum sententiam Ryckius verbis Dionysii Halic. exhibet, p. 464. Confer et ea, quae praecedunt apud Dionys. De Varrore res est magna dubia; ablegat nos Ryckius ad Servium in *En. iii. 170.* * Verum Varrois sententiam Servius refert ad v. 167. quod obiter monendum, et ita scribit; * Graeci et Varro Homanorum Remum, Dardanum nos ex Italia, sed de Arcadia (leg. Arcadiae vel Arcadibus) urbe Pheno originum dicunt. Graecos designat, quos Dionysius meminit. An vero Varrois mentem illic loci bene experti Servius, nihil affirmare audeat. Ex Sarmatibus profectum fuisse Dardanum, Varro haud dubie voluit. V. Macrobi. l. iii. Saturnali, c. 4. An vero ex Arcadia in venisse, indicare voluerit, de eo quaeritur. Forsitan tamen aliorum opinionem esse colligit tantum. Eundem Varrois locum respicit Servius in *En. l. 382.* Ceterum vero, venisse Dardanum in Italia, Servius, praeter locum jam citatus, testatur etiam in *En. l. 230. 384.* *En. viii. 134. 135.* *En. ix. 10.* similiter Macrobi. in Somn. Scip. l. i. c. 7. et in milium antiquarum Hellenicis apud Scholiast. ad Apoll. Rhod. l. i. v. 916. verba, *Ἰθαλά τῶν Ἰθαλῶν*. Hinc Valerius Flaccus Sarmatibus vocat Electriam, l. ii. v. 431.

Tunc tenuis Lemnos transit et Electria tellus

Thraciis arcana Sacris.

Ita ex vestigiis Codicum MSS. quos inspexi Ne. Heimsius, et in quibus legitur, transita Electria tellus, legendum conjicio. Junge Ariani testimonium ap. Eustath. in Il. 2. p. 351. Plutarchum in Camillo p. 292. ed. Steph.

* Valerianus V. Cl. ubi videlicet vox pergens, non Item *Elap.* * Vocabit his omnibus origo Gr. attribuitur a Lessep. et Scheidlo.

* Origg. hic Scythiae ad me non pervenerunt. An spernit, et ubi latent, me fugit.

in Epiro, et nominatim quidem Amphilochiā. V. Thucyd. L. ii. p. 56. [c. 68.] et Chaones, ib. et p. 64. ed. Hertzog. [c. 80.] Sed concedam, Dardanium fuisse ex Arcadia, illa tamen lingua vetustis illis temporibus prior erat Thracica, ut docet Salmastius de Ling. Hellen. Tandem Dardanium et Trojani, a Phrygiis diversi, aut non Phrygiam¹ tenuerunt, sed partem Phrygiae minoris.² Hinc Servius in Aen. iii. v. 3. Phrygia in Asia est, Ilium in Phrygia minori. V. et Strabo L. xii. [p. 591.] et Eustath. ad Dionys. Perieg. p. 121, 122. [v. 815.] Quod tandem Trojanorum imperium funditus deletum est, adeo, ut non defuerint, qui totam rem in dubium vocarent, uti Dion Chrysost. peculiaris libro³ ostendit. Ut ut id est, insignem *καταχρηστικὸν* Ryckius committit, cum Brigum in Asiam adventum faciat priorem Trojae *ἄδελφον*. Dia enim post captum Ilium illa migratio contigit, quod ex aetate Midae, ducis in hac expeditione principis, vulgo colligitur. Ex quo possit videri etiam contigisse, linguam Phrygiam antiquissimam non fuisse Thracicam, sed forte Lydiam vel Caricam, aut ex utraque illa conmixtam, postea autem Brigum adventu a lingua Thracica absorptam, aut cum illa confusam fuisse. Multis ante aetate Midam, teste Diog. Laert. L. i. c. 90. vixit Homerus, et hic tamen Phrygum meminit. Vide etiam de emigrationis tempore Eusebii Chron. Gr. p. 36. His accurate penitatis, dubitare quis possit, fuerintne forte dux Phrygum sive Brigum in Asiam migrationes, fuerintne etiam plures Midae, quod nomen in Phrygia communis fuerit? Sed id tunc non ago. Revertamur ad argumenta Ryckii. Majoris momenti videtur illa, quam deinceps afferet, ratio: nomina filiorum Priami, qui apud Apollod. extant L. iii. p. 210, 211. esse Gr., velut, *Ἐστρας*, *Ἀλκίπολος*, *Διόφροβος*, *Ἐλενος*, *Πάριμος*, *Πολύδης*, etc. Video hic nomina Gr. complura, nec tamen ad unum omnia, neque eadem plane significatione, qua Phryges usi fuerunt. *Ἐστρας* ex. gr. est vocabulum Gr., et significat clavum. V. Hesych. in v. *Ἐστρας πάσσαλον ἢ ῥομφαίον*. Fortasse sic dicuntur a retinendo, et inde etiam anchorae *Ἐστρας* *ἐλαμορῆδος* a Lycophr. v. 100. cum ejusdem originis videantur voces Gr. *Ἐστρας*, *ἔστρας* et *ἔστρας*, nisi quis malit, *ἔστρας* scribi pro *ἔστρας*, cum Scholiaste ad Il. Ω . 272. Apud Phrygos vero *Ἐστρας* idem significavit, quod apud Persas *ἄστρας*, virum prudentem. Scribit Hesych. *ἄστρας* *ὄπτις Περσῶν, ἢ Ἐστρας* *ὄπτις δὲ Φρυγῶν, ἔστρας*, ubi opus non est, ut cum Th. Gale ad Herodoti L. vi. c. 98. pro *ἔστρας* legendum existimetur *ἄστρας*. Si in medium Graeciam concesseris, multorum nominum non tam reddideris rationem, quam horum. Et tamen haec dialectica si Gr. fuit, ut volunt, immensum a communi Gr. sermone abit, ut ex iis vocibus intelligimus, quas vetusti scriptores nobis reliquis fecerunt. Quis Graecorum ovem appellavit *Μῆς*, ut Phryges, quis panem *Βίσκαυ*, quis vulpem *Οἰανῶν*, quis regem *Βαδάλυξ*, et similia, de quibus deinde dicam? Illa vero nomina Phrygum, quae Homerus et Apollodorus habent, maximam certe partem vana putanda Gr. sunt. Praeterea, sunt quaedam in his nominibus, quae scimus a Phrygiis aliter appellata esse. Apud Apollod. v. gr. p. 211. recensetur quidem *Ἰσκάας*, quod descendit a *Ἰσκά* lupus, unde etiam apud Plin. L. viii. c. 34. et Pomp. Melam. L. ii. c. 9. Lycoun est nomen ferae apud Aethiops ad genus luporum pertinens. Lupum vero Phryges *Ἰσκάς* appellaverunt, ut observat Bochartus T. i. Opp. col. 1164. in dissert. epistolari de *Ἰσκά* adventu in Italiam.⁴ Itaque hoc nomen non est ex dialecto Phrygia, etiam si Gr. sit, sed ex communi Graecorum lingua deductum. Et ita se res habet cum aliis. Aut igitur oportet hac sint mere fabulosae, aut Dardanus ejusque posterius regis stirps tantum lingua Gr. ut sint, quemadmodum apud Syros et Aegyptios contigisse videmus. Nam qui Syria post Alexandrum M. imperabat, Gr. loquebatur, ut ex eorum nominibus et aliis argumentis⁵ constat. Et tamen lingua Syriaca peculiaris lingua permansit, quod ex monumentis Palmyrenis et ex versione N. T. Syriaca manifestum evadit. Idem etiam in Aegypto contigit, quod prolixius explicare, nec necessarium puto, nec tempus permittit. Unum adjungam Lagidas Graece locutus fuisse, cum fuerint linguae Aegypti imperiti, docet Plutarchus in Antonio p. 927. Superest aliud, quod dicamus, illos Priami filios sic a Graecis, aliter vero a Phrygiis appellatos esse, quod in multis contigisse docuit me vir eruditus.⁶ Sic Paris a Phrygiis, a Graecis vero Alexander dicebatur. Varro de L. L. i. vi. p. 78. Alexandrum ab eo appellatum in Graecia, qui Paris fuisse.⁷ Qui Graecis erat Astyanax, a Phrygiis Scamander appellabatur. Quod discrimen ipsi Trojani observaverunt. V. Hom. L. Z. v. 402, 403. Monet Eustath. p. 626. Heleno nomen Scamander primitus fuisse, sed Helenum se vocasse de proceptore Heleno Edono Thraece, a quo vaticinandi artem didicerat. Quod vero ad Phrygia nomina attinet, videmus tam vetusta quam recentia longe aliter se habere, atque Graecis prorsus dissimilia esse, velut Hyagnis, Marsyas, quorum alter Musicus ille celi, alter Rex, cujus Servius meminit in viii. Ecl., † Gordius, Midas, Lityerses, qui sunt antiquiores. Etiam recentiora nomina nihil cum Graecis habebant commune. Athenienses servos suos Manes et Midas appellabant, ut Strabo et alii observant.⁸ Hinc de nomine Manis,

¹ Trojani a Phrygiis origine diversos fuisse, certis argumentis potest comprobari. Nam I. diversas habuerunt migrationes, et diversi ex regionibus in Asiam appulerunt. 2. Durante imperio Dardanidarum, legantur Trojani cum Phrygiis similitas habuisse et saepe bella gessisse. Ex. gr. Troes rex Trojae contra Tantalum Phrygum regem ductor arma misisse. V. Euseb. Graecia p. 31. ubi Ilium passim ante debuit, sicut Tantalus Phrygia rex appellandus, ab vero Maxone. Sed dandum illud nullius est momenti. Bellum reg Trojanorum cum Phrygiis regem intromississe affirmant omnes. Cf. Freuchen Chronicon T. i. L. ii. c. 15. Eandem rem confirmant Ammianus Marcell. L. xvii. p. 234. et Herodian. L. i. [c. 11. sed ad istum locum consulantur interpretes] p. 17. qui iterum tamen, levi discordia, non Troem nominat, sed Ilium. 3. Etiam scriptores veteres distinguunt Trojanos et Phrygas, Strabo L. x. p. 326. L. xii. p. 388, 389, 395. L. xiv. p. 457. Dionys. Halic. loco infra citando, Scholiast. ad Apoll. Rhod. L. i. v. 937. ἢ Φρυγίας ἀδελφῶν τῶν Τρώων.

² De Priamo quidem ait Polytaena apud Entip. in Hee. v. 549, 550.

ἢ τὰρ ἴθι μὲν ἢν ἄντιξ

Φρυγῶν ἀδελφῶν.

Sed ne dicam, Trojanorum dittonem sub Priamo late se extendisse, quod Strabo docet L. xiii. p. 409, 405. ipse Priamus apud Hom. L. Γ . 184. seqq. Phrygiam a Troja distinguit, ubi Phrygiam majorem, ad Boevum Saagarium sitam, intelligit Eustath. p. 402. quem et vide, p. 427. In Scholiis ad Il. B. v. 369. hinc legantur, Ὅτι τινες ἰσχυροὶ ἀδελφῶν αὐτῶν ἢ τινῶν ἢ τινῶν τῶν Φρυγῶν αὐτῶν τῶν Τρώων.

³ Phrygas *καταχρηστικῶς* habes ap. Xenoph. L. i. Cyrop. p. 15. [c. 1.] Idem L. ii. sub init. Phrygas *καταχρηστικῶς* commemorat, et Phrygas *τῶν τρωῶν* *ἑσπερίων* L. iv. [c. 6.] p. 90. Eustath. in Il. B. p. 364. *τῶν μὲν τῶν φωνῶν Φρυγῶν ἀπὸ τῶν τῶν τῶν μὲν τῶν φωνῶν, τῶν φωνῶν ἀπὸ τῶν φωνῶν τῶν μὲν τῶν φωνῶν*. Idem ad Il. T. p. 402. ait Trojam fuisse τῶν μὲν τῶν φωνῶν.

⁴ Neque tamen, unde patet, lupum a Phrygiis dici solent, Bocharto credidi, multis de voce illa agenti. Nunc vero credo, cum memoria lupum fecerit, et respexerat ad vocem *Ἰσκάς*, de qua infra monent. Phitarchus vocatilla auctor est in libro, Quomodo Jovis Proximita aniliter debeant p. 30. ed. Steph. Macedones alicui dicitur meretum.

⁵ Enghien L. i. Hist. Eccl. c. ult., L. iv. c. ult., Photius. p. 402. Cf. Bentl. de Epist. Phil. p. 404.

⁶ Quo tempore hanc meo disquisitioni referendum erat M. V. la Creze nomen, ex ipso voluntate.

⁷ Phrygiarum et servile nomen est Manes, cujus femininum Manis iure videtur, observante Casabono ad Athen. L. c. Mania Dardanensis memoratur ap. Xenoph. L. iii. [c. 1. §.] p. m. 328. Pura de hoc nomine lege apud Fabric. ad Sextum Empir. in fine L. ii. Pyrrhon. Hypotypt., et Menagium ad Diog. Laert. L. v. p. 516. Midas genus Manis occurrit ap. Xenoph. L. c. p. 329. et Midas nomen Phrygia in Pindar. Olymp. vii. [v. 55.] p. 63. ibi Scholiast. p. 63, 65, 329.

⁸ Orat. xi. l. i. p. 307. seqq. ed. Reisk.

⁹ Deloium non est, quia scripsit Bochartus L. c. *δελῶς*, modo comparat quodam Hieronymo, l. l. iii. c. 16. ubi non nec. Iam hic Hesychii, *δελῶν* *τῶν Φρυγῶν, ἰσκάς*, ad q. l. legendas Albertius.

¹⁰ Nihil illic de Marsya rege Phrygia, videtur ad Aen. iii. 569. In hac disputationis parte esse doctrinam videtur accuratam, non diligen- et acuta discedendi ratio. Pleraque nomina non abhorrent ab origine Gr.

quod Phrygiarum ancillarum erat, et tamen apud Græcos insaniam significat, lepide jocatur Mæcholon poeta apud Athen. L. xiii. p. 578. [91. sqq.] Verum ut hæc majorem fidem inveniatur, et pro certis habeatur, Phrygia nomina, quæ vere Phrygia essent, non fuisse Gr., locum Athenæi affert, qui rem planam facit. Is est L. xiv. p. 624. [961.]. *Αὐτὸ καὶ τὸν παρὰ τοῖς Ἕλλησιν ἀλλοτρίως Φρυγίους καὶ δουλοπρεπῆς τὰς προσηγορίας ἐξαιρέσει ἐστὶν ἐν παρὰ Ἀλκαίου Σάββατος, καὶ Ἰων, καὶ Τύρος παρὰ τῆ Ἰωνιοτικῆ Κίον (Κίον), καὶ Κόβαλος, καὶ Βάβος, Quamobrem apud Græcos tibeticum appellationem Phrygia sunt et serviles, ut apud Alcmanem Sambah, Adon, Telus, apud Hippocnactem vero Ceon [Cion], Conalus, Babys. Quam hæc nomina sint Gr., illi videntur, qui in eo fantopere laborant, ut Phryges Græcos efficiant. Recte idcirco ausus non est Strabo L. xiii. p. 417. [904.] nomina illarum regionum e ling. Gr. interpretari.*

Afferi deinceps Cl. Ryckius ex Dionysii Halic. L. I. quædam loca, in quibus Trojanos Græcos appellat. Nempe, quia Dionysius Romanorum originem volebat Gr. facere, atque Dardanium ex Arcadia venisse affirmaverat, non poterat, quin Trojanos fuisse Græcos diceret. Nilil proficuit hoc argumento Ryckius, etiam si linguam Trojanorum fuisse Gr., disertis verbis docuisset. Ryckius pugnat pro lingua Phrygia. At vero Phrygas a Trojanis diversos fuisse jam supra monui, et inprimis Dionysius ipse a Trojanis maxime distinguit. Non poterat eos effecere Græcos, cum novisset eos fuisse Barbaros, talesque a Græcis omnibus haberi. Si igitur Trojanos volebat esse Græcos, urgere ante omnia debuit differentiam inter Phrygas Trojanosque, quod etiam fecit. Cum enim L. I. p. 22. dixisset, Tyrrhenos et Pelagos hand raro secum invicem fuisse confusos ab auctoribus, addit, p. 25., καὶ ἄλλα θὶ τὰ Ἰων, τὰ μὲν Ἑλλήνων, τὰ δὲ Βαβυλῶν, τὰτὸ Ἰων, ἄσκη τὸ Τροάϊον καὶ τὸ Φρυγίον, ἀρχαῖς ἰδιότητα ἀλλήλων, κ. λ. Nihil validius pro mea sententia contra Ryckium hoc Dionysii loco afferi poterit, ubi Trojanos quidem Græci, Phryges contra Barbari verbis apertis nominantur. De lingua nihil probat vir eruditus; sed sic tandem concludit: Veritati maxime consentaneum videri, Phrygiam linguam esse Gr., sed singulari Dialecto ab aliis hujus lingue distinctam, quæ Daretium Phrygii Ilias conscripta quondam, si Eliano credamus V. H. L. xi. c. 2. Cante vir eruditus addit, si Eliano credamus, nam Eliani fides hic magnopere laborat. Certe si ille Daretis liber extitisset, viri docti et ante et post Eliani tempora hoc tam pretiosum antiquitatis monumentum eruere et ex tenebris in Jucem proferre pro virili laborassent. Neque Elianus ipse illum viderat, profutur tantum se scire eundem alicubi asservari. Qualis igitur fuerit, si fuit, dicere non possumus. Quod vero ad Phrygiam Iliada attinet, potuit liber ille lingua Phrygia ab ipso Daretæ cae consignatus: nam Barbaros Asianos habuisse literas, Elianus noster affirmat L. viii. c. 6. Græcum Daretis librum citat Antipater Acanthus apud Photium in Cod. Hephest. p. 244. ed. Hoesch. [474.] et monet, ipsum ante Homerum Iliada conscripsisse. Ipsum vero Phrygiam Iliada alicubi asservari significat Elianus, quod diverso sensu accipi potest. Aut enim dicitur Ilias Phrygia, quia cum vir Phrygius suo sermone composit, ab alio dicitur Græce verum. Ita Elianus L. x. Var. Hist. c. 5. Φρυγίαν εἶπες τὸ λόγιον ἐν τῷ δὲ Ἀλεξάνδρῳ τῷ Φρυγίῳ. Phrygius Iliadæ meminit idem L. ii. Hist. Ann. c. 21. et Scholistas Apoll. Rhod. [l. i. v. 558.] p. 26. Φρυγίαν γράμματτα habes apud Plutarchum de Is. et Osir. p. 337. et Euseb. Præp. Evang. L. iii. c. 1. p. 51. Aut vero si Dares librum suum Gr. sermone condidit, ut Xanthus Lydius alique fecerant, forsitan quis alius in linguam Phrygiam transtulit. Utrumque istum sensum Eliani phrasis permittit. Novimus autem ex Eliani L. xii. Var. Hist. c. 48. Homeri poemata in Pesarum Iodorumque linguis versa fuisse, quod etiam testantur Dio Chrysost. et Atheueus, ut ad istum locum Kuhnus et Perizonius monent. Addatur hoc Plutarchi de Fortuna Alexandri L. i. p. 585. ed. Steph. Ἀσπασίδου τῆν Ἀσίαν ἑξημεροῦσιν, Ὀμηροῦ δὲ ἀνάγνωσται καὶ Περσῶν καὶ Σουθηῶν. Significat vero Persas et Sasanios Gr. Homeri Iliadem legisse; sed id ipsum versioni hujus poeta occasione dare potuit. Ex his liquere arbitror, Phrygas linguam Gr. ab antiquissimis inde temporibus usos non fuisse. Unam tamen habeo, quod dictis adungere velim. Linguam Phrygiam non esse dialectum aut propaginem lingue Gr. sentis declarat historia Pæmnetichi apud Herod. L. ii. c. 2. Nam que ibi de antiquitate lingue Phrygiae venditata legitur ab Ægyptiorum sacerdotibus, ea facile Herodotus confutare potuisset, si lingua Phrygia aut Gr. fuisset, aut ab ea aliquo modo descendisse existimata. Cum autem concedat, aut certe non adverterit is, qui Phrygiam linguam pro antiquissimis omnium habebant, eo ipso significat, eam e Gr. ductam non esse, nam que est antiquissima, descendere ab alia non potest, sed poterat Græci ex antiquiori Phrygiæ lingua quondam vocabula desumere, uti factum fuisse e Platone supra observavi.

§ 8. *Paucule voces Phrygias, post Bochartum, afferuntur et explicantur.*

Postulat jam ratio instituti, ut Phrygias novissimas voces ex antiquis monumentis exhibeam. Sed labore hoc me levavit magnus ille Bochartus in dissert. de Ænæe in Italiam adventu, in qua T. i. Op. col. 1161; sqq. multas Phrygias affert, et erudite, ut solet, pierasque istas voces explicat. Inde quasdam easque precipuas hoc transferam et paucis, ubi opus fuerit, illustrare conabor, atque illis exempla novumulla adjuquam.

¹ *Μήνηρ* Phryx commemoratur in Etymol. M. v. *Συρίων.*

² Vide et Cassiodorem de Orthogr. c. ix. inprimis p. 2511. ed. Putsch.

³ Novi, Sallum c. vii. p. 59. b. ed. Aldi, Trojanos Græcis accensere, sed et sententiam contrariam plerisque plerisque alit. Hinc Troja dicitur τῶν Βαβυλωνίων. V. Plutarch. in Pericle p. 167. E. Pans. in Messen. p. 138. Horat. L. i. Epist. ii. 7. Sic etiam Herodotus Trojanos pro Barbaris reptat L. i. c. 3, quem imitatur Maximus Tyrius Dissert. ii. Similiter Trojanos vocat Barbaros, et inter gentes Barbaras numerat Pausanias in Eliaris, p. 171, 174. Eadem ratio Scylax p. 9. ed. Gronov., qui quidem alibi in Phrygia inter mænes Gr. recenset Iliadem, sed intelligit Iliam recentem, ejusque inscriba dicuntur τῶν, teste Strabone L. xiii. p. 464. f. et Steph. Byz. v. *Ἰων.* Similiter Barbaris Trojanos nunciantur. Isærotes in Helene laudatione p. 319, 315, 316, 320. Apuleius L. x. Metam. p. 255.; Eustath. ad Hom. II. B. p. 335, 347. Servius ad Virg. Æn. ii. 501, 504. Scholastes Horatii, L. ix. Carm. ut. et Epod. Carm. ix.

⁴ Scribit Cicero L. iii. de N. D. c. 16. Herulem Ægyptiorum Phrygias literas conscripsisse. Quondam ex h. l. colligebam, Phryges habuisse literas et linguam sibi peculiarem; sed nunc mæta sententiam, dubius tamen incertusque, intellexit Cicero. Φρυγίῳ γλώσσῳ, ut dicitur Phrygiæ, Cf. Gale ad Phuriumum [Cornutum] de Nat. Deor. c. xvii. p. 171. Non dissimili ratione de Hipparcho Athenæus L. iii. p. 191, l. *ὁ Ἀρκεστάτης ὁμοίᾳ γλώσσῳ.*

⁵ Sua Etymologia dicit et Scholias ad Apoll. Rhod. l. ii. v. 724.—Ad nomen Phrygiæ *Ἰδίο* præfixio accedit *Ἰδίο*, emem mandipii, in epigrammate Pisandri Rhodi, l. iii. Anthol. log. Gr. epigr. 45.

⁶ Locos est L. xiii. p. 102. d. h. vñ. τῶν, *ἑλλησθέντων*, sed *ἑλλησθέντων* non est *ἑλλησθέντων*, *ἑλλησθέντων* ἄλλο οὐκ ἔστιν ἐν τῷ Cod. Med.) *ὄμιλον* πῶσιον, *ἑλλησθέντων* ἄλλο οὐκ ἔστιν ἐν τῷ Cod. Med.) *ὄμιλον* πῶσιον, *ἑλλησθέντων* ἄλλο οὐκ ἔστιν ἐν τῷ Cod. Med.) *ὄμιλον* πῶσιον, *ἑλλησθέντων* ἄλλο οὐκ ἔστιν ἐν τῷ Cod. Med.)

hic commemorarunt. Pro *ἑλλησθέντων*, oraculi juncti, ut vertitur, illic *ἑλλησθέντων* legitur. Fortasse rectius, et ad mentem Strabonis accommodatis. Conf. p. 562, et seqq. *Κετὰ μῶν* *ἑλλησθέντων* significat non longo locorum intervallo. Qua illius vulgati alibi est in hæc et similibus loquendi forma.—Ad Stephanum i. c. legatur viri eruditi, inprimis Hebenium.

⁷ Non tamen res mihi visa est, ut testimonium laud ad nomen emissa quaerere et persequerem. Apoll. verba p. 736. ed. Oudend. hoc mihi pertinere existimavi. Magna ex parte hoc testantur *Διελύθω* in Agam. v. 1060, 1059, 1121. Enrip. in Ipeet. v. 329, 734.

ἈΓΙΣΤΕ vel **ἈΓΙΣΤΙΣ** nomen Phrygum Matris Deorum. De Beceyniis, Phrygia gente, et de Phrygiis in universum scribit Strabo l. x. p. 469. [717, 718.] *Πῶς μὲν αἱ αἰσὶν τῶν αἰσὶν καὶ ἄλλοις ταῖς, μητέρα αὐτῶν, καὶ Ἀγίστην, καὶ Φρύγιαν, βάρ βαρῶν.* Sic enim legendum, non Ἀγίστην, vel Ἐπίαν, vel etiam Αἰετίαν, monuit Casanbovus, Ab Hesych. vocatur Ἀγίστην.

ἌΖΗΝ apud Phrygas barba dicebatur juxta Hesych. et aetorem Etymol. Ἄζην σημαίνει τὸ πάγων κατὰ Φρύγιαν, teste Etymol. Alter dedit Ἄζιον, πάγων Φρύγιαν. Legendum videtur Ἄζιαν, πάγων. †

ἌΔΑΓΟΟΥΣ dicitur τὰ παρὰ Φρυγῶν, ἑμαρῶδες, ut monet Hesych. Apud Bochart, dicitur Ἄδαγούς, quod parum differt, uti quoque Ἄδαγος, quemadmodum legi vult Alex. Morus in notis ad quadam loca N. F. p. 96. ed. Fabric. Sed audacior est, quam ut possit proliari, Salmasii conjectura, in Excerpt. Plin. p. 248. nomina Ἄδαγος in Ἀδούσι et Φρυγῶν in Σόδοις indata cupiens.

ἌΔΑΜΝΑ, amicus, et ἌΔΑΜΝΕΙΝ, diligere. Hesych. Ἄδαμνῆς τὸ φίλος. καὶ Φρύγιαν τὸ φίλον Ἀδάμνα λέγουσιν. Sunt sine dubio voces Barbarae et Gr. scriptoribus innotitae.

ἈΝΡΙΕΤΙΣ, fur formica, monente Bocharto. Sed et alium insuper adjectam invenio hujus vocis expositionem apud Hesych. Ἀνριετίς κλέπτρια, ἀνριετίς Φρύγιαν. In lingua Phrygia etiam hoc nomen dicebatur molitrix, μάλοδρος. Sporigius in margine codicis sui correxerat Ἀνριετίαν. Quid hoc vocis sit, idem Hesychius docet. Ἀνριετίαν, inquit, γίνονται τὴν παρθένον, αἱ τινὲς (αἰσὶν) τὰ εἰς τὰς θεοὺς πόσιμα ἄλασι, καὶ ἑστὶν αὐτῶν εἴδη. Ἀνριετίαν sunt virgines, quae placent in sacrificiis adhiberi solitas pinguat, atque id honorificum habetur. Sed fortasse in utroque, at certe in priori loco Ἀνριετίαν potest servari. Non tantum hoc vocabulum invenitur apud Hom. Od. Y. 105, et Aristoph. Lysistr. v. 644. sed et respexisse videtur Hesychius ad Schol. Aristoph. l. c., qui scribit, γίνονται δὲ τινὲς τῶν εἰρηγῶν Ἀνριετίαν τῆ θεῶν παρθένον, αἰσὶν τὰ εἰς τὰς θεοὺς πόσιμα ἄλασι, καὶ ἑστὶν εἴδη τῶν αὐτῶν.

ἈΡΥΤΥΤΑΣ τὴν Λάρνακ. Φρύγιαν, apud Hesych. Bochartus praebet Ἀρτύτης. †

ἈΡΜΑΤΕΙΟΝ est appellatio Phrygia ejusdem gentilitate. Hesychius tantum scribit Ἀρματεῖον μέλος, nulla mentione Phrygiae facta. Sed possunt ejus verba aut suppleri aut abunde illustrari. Respicitur enim ad Eurip. Orest. v. 1287, 899.

*Διὸρ, Διὸρ, ἔ μοι μοι,
Φρύγιαν ἄφτυ-καλλιβαλον,
ἔ μοι ἄφτυ ἱερῶν,
Τὸ δ' ἄδωκεν ἄφτυον,
Ἀρματεῖον Ἀρματεῖον μέλος
Βαβυλῶν βίβη.*

ad quae Phrygiae verba in Scholiis multa notantur [in primis in ed. Musgr. v. iv. p. 393, 394], quibuscum comparantur Easthath. ad H. X. p. 1276. et Etym. M. p. 145. Existimantur tamen illi esse vocem Gr. originis.

ἈΡΤΕΜΙΣ nomen Dianae videtur Phrygicum, ut conjicio ex verbis Clementis Alex. l. i. Strom. p. 323. [384, ubi tamen legatur Poterius], Φρύγιαν τὴν οὐρανὸν ἐκκλησίαν Ἀρτεμίας. Convenit nomen Atticae, regis Phrygum apud Xenoph. in Cyrop. [l. ii. c. 1.]

ἈΤΤΑΑΗ lingua Phrygum est guttur. Apud Hesych. legitur, Ἀττάλη φωνή, ἐκ Φρυγῶν. Salmasius legit φωνή. Alii aliter.

ΒΑΓΑΙΟΣ cognomen Jovis Phrygum. Hesych. Βαγαῖος ἡ μέγιστος, ἡ Ζεὺς Φρύγιαν, μέγιστος, παλαιός, ταχέος.

ΒΑΑΑΗΝ sive ΒΑΑΗΝ utuntur soli Phryges, ut supra monui, significatione regis. Scribit Hesych. Βααῶν.

Βααῶν. Φρυγῶν. Sumtum hoc est e Sexto Empir. l. i. ad Mathem. c. 13. ubi αὐτὰρ τὸ Σωκρατικὸν ποιῶντες; τὸ Βααῶν λέγουσιν. τὸ Βααῶν λέγουσιν Φρυγῶν. Cf. Easthath. ad H. F. p. 381. Scld. de Div. Syr. p. 216. et E. Spanhem. ad Callim. p. 28. †

ΒΑΜΒΑΑΟΝ apud Phrygas in usu, non item apud Graecos. Hesych. Βαμβάων ἱμάτιον καὶ τὸ ἀνδρῶν Φρύγιαν. Si forte vocabulum significatione priori de pallio sive veste contra frigora, non certe notione posteriori de pulcendis; extra Phrygiam notum fuisse videtur.

ΒΑΤΑΒΑΚΗΣ, Sacerdos Pessinuntis apud Plutarch. in Mario, p. 415. Βατάκης est apud Suidam in v. Γραῖος, quae suo loco mota queri debet in Γ, non in Γ'. Sic etiam in Cod. MS. Plutarchi inventum fuit. V. Gallicam hujus scriptoris versionem A. Dacerii T. iv. p. 124. et cf. Epigrammata MSS. et Hephrest. in Vossii notis ad Catal. p. 163. In excerptis Diod. Sic. apud Photium p. 637. [1184.] scribitur Βατάκης sive Βατάκης. Unde fere conjicias, hoc fuisse nomen dignitatis, et sic Phrygum dictum fuisse Archigallum, quomvis tantum vocetur ἱερεὺς, et a Livio l. lxviii. sacerdos. †

ΒΕΔΥ sive ΒΕΔΥ ἑρμονε Phrygum denotat aquam, vel aerem, secundum alios. Facit hoc praesertim locus Clementis Alex. l. v. Strom. p. 368. [673.] Βέδυ μὲν γὰρ τοὺς Φρύγιαν τὸ ὕδωρ ἄφτυ καλεῖται καθὼ καὶ Ὀρεῖον [p. 383, 314. ed. Gesh.]

*Καὶ Βέδυ Νεφρῶν καταλείβεται ἄφτυ ἄφτυ.
ἄλλα καὶ ὁ Φρύγιαν ἄφτυ ἄφτυ γράφω. Καὶ Βέδυ λαβῶν, κατὰ χροῦν καταχρῶν, καὶ ἐστὶ τῆς ἱεροποικῆς γρῶν.
Ἐστὶν δὲ ὁ Κωμικός Φαλαῖος, ἢ Βέδυ τῶν ἄφτυ, Βαδάων ἄφτυ, δὲ τῶν αὐτῶν γινώσκων.
Ἐστὶν τὸ Βέδυ πῶσιμον προσηγορῶν.
Ὀρεῖον μάλιστα ἑστὶν ἱερεῖος μέγιστος.
Τὸ τὸ ἄφτυ ἄφτυ καθάρων, καὶ τεθλομένων.*

στομαλογίαν τῆ τοῦ αὐτοῦ Βέδυ καὶ ὁ Κωμικός Νεφρῶν, γράφω τῶν Μακεδόνων ἱερῶν ἐν ταῖς καταχρῶν, Βέδυ κατακαλεῖται Διὸς αἰσὶν τὰ καὶ τῶν ταῖων. ἄφτυ ἱεροποικῆς τῶν ἄφτυ. Locum hunc, cum sit notatu inmodicum dignus, dedi integrum, sed sine versione Latina, ne sim justo longior.

ΒΕΚΟΣ vel **ΒΕΚΚΟΣ**, panis. Videtur Phryges, sine terminatione Gr. dixisse Βέκ, quae in modum hinc vox extat in Scholiis ad Apoll. Rhod. l. iv. v. 262, et Aristoph. Nub. v. 397. Esse enim originis Phrygiae dubio caret. Non modo testantur Suidas in v. Βακεῶν, ubi scribitur Βέκος et Βέκκ, et Hesych. apud quem Βέκος ἄφτυ, Φρύγιαν; sed imprimis Herodotus l. ii. c. 2. ubi antiquitas linguae Phrygiae prae Aegypt. ostenditur. Usurpationem hanc vocem reperio ab Hippomete apud Strabonem l. viii. p. 255. [524.], e quo loco forsitan conjici queat, etiam Cyprus in usu fuisse, nisi simpliciter et generatim pro pane usurpaverit, atque hinc significatum desumeret ex historia, quam Herodotus referit. Consulte etiam, si tantū videbitur res, Treutzen Chel. iv. Hist. 2. Th. Gale et Gronov. ad Herodoti l.

ΒΡΙΚΙΣΜΑΤΑ ἄφτυ Φρυγῶν. Hesych. Sic igitur vocabantur saltationes Phrygiae. Sed forte vox ista efficta fuit de nomine Phrygum, qui ipsi dicebantur Βρύγιαν et Βοίον.

ΓΑΑΑΑΦΟΣ Φρυγῶν ὄνομα παρὰ Λακωνίαν. Hesych. Non intelligo, cur Lacorum mentio fiat. Quid autem Phrygibus significaverit, non additur. An cum Bocharto Galliarum interpretandum de nomine proprio Phrygum, sed in usu quoque apud Lacedaemonios! Non est conjectura improbabilis.

ΓΑΝΟΣ est sine controversia vox Gr. et non una notione a scriptoribus antiquis frequentata, tam Poetis, quam Oratoribus. Aeschinum appellat testem Harpocrat.

* Bochartus malit legi Φαυρῶν. Eius opinio fuisse varii Poetae, sed Tragici. V. Fabric. in Bibl. Gr. v. i. p. 686. Neantius Criticonum, Hephrest. de Symbolis Platoni Mithici, memorat Suidam Lybii, cujus Comici saepe Atheniensis meminit. Cf. Reina. l. iii. Var. Lect. p. 292, et Casaub. ad Athen. l. iii. p. 89. [Cf. Reinhard. ad Timae. Ex. Plat. p. 167.]

* V. viri erudit. ad Arab. l. v. p. 136 seqq. et Albertini ad Hesych. v. Ἀριετίαν.

† Ita Kusterus. An rectius, Ἄζιαν, τὸ πάγων.

‡ Hoc non invenit apud Hesych. V. not. ad Ἀρτύτης.

§ Hesychius in Diss. v. 659. Βαδὸν ἄφτυ Βαδῶν. Monet Schaefferus, vocem τὴν τῶν ἄφτυ, Euphronium vero affigere, esse eandem e dialecto Theophrasti. Constat autem viri erudit. ad Hesych. v. Βαδῶν.

¶ Non nota hic error est. Verba Suidae loco suo haezantem nota sunt. Pertinent enim ad v. Τάλας, ἀνείων, l. i. p. 466.

ubi Βατάκης. Ductum id e Polybio, monuit, post Valentium, etiam Kosterus; cum incertum videtur Duximochio ad Ev. l. xxxvii. c. 15. Lévi mutatione reperit Schwabenhauero l. Ev. p. 225. In Elegis Diostri d. ii. p. 37. appellatur Βατάκης. Nomen non additur a Livio, l. c. Quo autem legatur l. lxviii. c. 9. non sunt Lybii verba, sed ex alia collecta a Freinshemio, cui dicitur Βατάκης. Nae opinio esse nomen dignitatis, sed proprium, quia Polybium non esse tantum meminit, verum Ἀττάλην ἢ Βατάκης καὶ ἡ Βατάκης ἰσθμὸς ἐστὶν ἰσθμὸς τῶν ἄφτυ.

v. Γαίω. Utitur voce Aristoph. et Eurip. alique.* Attamen scribit Hesych. Γαίω παλαιότατος χιμάριος. γαίω. αργύ. λευκός. λευκός. λευκός. και ή γαίω, του θεού και Βόθου.

ΓΑΟΥΡΟΣ, sic legendum, non γαύρος, Phrygius dictum fuit aurum. Testatur Hesych. Γάουρος χρύσεος. Φρύγιος. Γλαυρός. χρυσός.

ΔΙΤΖΙΑΗ. Τζαίω Chl. iii. Hist. 115. Eam Consingia appellat Plinius l. viii. c. 40.

*ΕΚΤΙΡ lingua Phrygium est vir prudens, ut supra notui [p. 36].

ΖΕΑΚΙΑ, herbae jusculi servientes sive olera. Hesych. Ζεάκιον λέγεται. Φρύγιος.

ΚΙΚΑΗ nomen ursae, sideris caelestis. Hesych. Κικαή τόν άρσεν, τό άρσεν. Φρύγιος.

ΚΙΜΕΡΟΣ, mens, animus. Hesych. Κίμερος νύξ. Φρύγιος. Quis credit, aut esse vocem origine Gr. aut hinc appellatos fuisse Cimmerios?

ΚΥΒΗΚΗ. Voce hac Phrygias usos fuisse de quodam genere femoralium, monet Bochartus. Respicit ad verba Hesych. Κυβήκη ή μύτη των βώων, και ή Αρμόβη. και Τροβήμα, παρά Άριστοφ. ή και Φρυγία, παρά ή και Τρωάδες όρει, και Διόσκουρος. Locus mihi videtur suspectus, et ordo verborum valde turbatus. Διόσκουρος, si est nomen scriptoris vetusti, quis fuerit, ignoro. Τρωάδες memoratur a Strabone et aliis. Nomen ipsius pertinere ad prima hujus loci verba colligo e Scholis in Lycophr. v. 1170. Verba ενδύσθαι παρά Λαοάδα, ή και Φρυγία η τις quidem possum connecti. Sed mentio Phrygum spectat voces Κυβήκη ή μύτη των βώων. Quoniam igitur indicatur Cybele seu Rhea, pro Κυβήκη legendum autumo Κιβήκη,† ita nominatam de Cybello, monte Phrygio.

ΜΑ, oves. Hesych. Μα πρόβατα. Φρύγιος.

ΜΑΖΕΥ: ό Ζεύς, παρά Φρύξ, Hesych. Similiter a Thracibus et aliis Μα praefixum est nominibus Rhea et Mars. Vide Tzetzen in Lycophr. v. 938.†

ΜΑΝΙΚΑ, res splendide et admirabiles. Verba Plutarchi de Is. et Osir. p. 360. B. haec sunt, Φρύγιος μύχι νόν τόν άρσενά και θαυμαστά των έργων Μανίκου καλοήθους, όν τόν άρσενά, τήν Μάριον, τών τών πάλαισι φιλοσόφω, άρσενά άρσενά και άρσενά γένεσθαι, ή έν τών Μάριον καλοήθους. Alijs originis est vox Gr. ποικίλος in Aristoph. Plato [s. 424.], apud Aristidem [t. l. p. 2.] alioque.

ΜΥΤΑΜΝ nomen proprium regis Phrygii. Όπριος και Μύταμνος βασιλεύς Φρυγίας, Hesych. Eorum meminit Hom. Il. Γ. 186, ubi vide Scholia. †

ΝΗΝΙΑΤΟΝ, cantilena; genus. Pollux l. iv. c. 10. [segit. 79.]. Τό Ν ηννιατόν, όρει μόν Φρύγιος, Τρωάδες ά άρσεν μνησενέσι. Non multum differt.

ΝΙΝΑΤΟΣ, de quo Hesych. Νινάτορος είμος παιδαρώδης, και Φρύγιος μέλιος. Fortasse ea vox loco alieno posita fuit et mutanda in Νινιατόρα, ut legit Scaliger Conject. in Varonema, p. 142, sed mirum accidit, qui

potuerit vir maximus είμος παρά. vertere lex paedris, cum minime ignoret, είμος rapini significare cantilenam. V. H. Stephani Thes. L. Gr. T. ii. p. 1022 et 1023. Nunc ipse improbo meam conjecturam de voce είμος mutanda in λέγος.

ΝΗΠΙΚΟΣ, uter. Testatur Eustath. in Dionys. p. 53. [ed. v. 321.], ός Νηπίος εί Φρύγιος τών άρσενά κάθους τή σπέρμα θεάδωρα.

ΕΝΙΝΕΣ a Phrygiibus vocabantur οι άρσενέτες, docente Hesych. Erant autem άρσενέτες loca domus salis ampla, numerosis vitorum convivia apta. V. Suidas in v. Άρσενίω, ubi citatur verba ex Aristoph. Eccles. p. 744. [v. 672.] et in v. Άρσενίω, Pollux l. i. c. 8. [segit. 79.]; utraque voce usos fuisse Xenophontem, Alphenicum et Plutarchum, docet H. Stephanius T. i. Thes. Gr. p. 440, 441.

ΟΥΑΝΟΥΝ, vulpes. Steph. Byz. in v. Άζουσι vocabulum Phrygiibus attribuit, testaturque, Ephorbium demoniibus sacrificasse τών Ουανού, ό έτος άλσος, και Έζορ, ό έτος έλκινος. Convenit cum Egypt. ΟΥΨΗΨ Math. vii. 15. Jo. x. 12.

ΟΥΠΙΟΣ cognomen Phrygii. Diserte ait Cicero significare Imperatorem, sed vocem refert ad Graecum. Scribit l. iv. in Verren, c. 37.: 'Quid Ι' ex Jode Phrygi religiosissimum simulacrum Phrygi Imperatoris, quom Graeci Urion nominant, pulcherrime factum, nome abstituto! Non certe ex Graecorum lingua deductum est, sed ex Barbaria, sive Thracia, sive Phrygiaca. Firmare hoc potuissit Ostrocoqui sententiam, quam proponit T. I. Orig. Hungar. p. 294. et 413. Hinc forte Γαζιόρα sive ή Άζιόρα παλαιάσι φιλοσόφω Amazonum, apud Strabonem l. xii. p. 378. [823, 824.] Quidquid de his judicatur, probare nequeo ethnologiam nominis Ουπίου, quod alii ducunt a Gr. voce ούπις, alii ab ούρα, ut indicetur amnem, quod navigantium ventum secundum largitur, vel quod praest terminis regionum et urbium. Quoniam vero Cicero l. c. et seq. religiosissimum hoc et pulcherrime factum simulacrum Phrygi ejusque artem ad introitum Ponti tantopere celebrat, mirum valde est, utriusque mentionem apud veteres rarissime fieri, nisi forte nominis origo Barbara sive Phrygia in causa fuerit.†

ΠΑΙΑΣ, nomen Jovis Phrygicatum. Auctor ejus rei nobis est Dionysius Sic. l. iii. p. 192. ed. Wehel. Arrianus in Bithynicis tribuit Bithynum, teste Eustath. in Hom. Iliad. p. 563, ός άριστος εις τό άρσεν τών όρει βασιλεύς έκείνων ήλιον τών Διός—όμοίος και ήλιον τών τό κάλιστα Ζεύς τών Σκελίον ήδούρασι Ηρακλέος έξ ός άριστος βίαιαίκαί τών Μόρ τών ήλιον και ήλιον και τό ποικίλον.†

ΠΙΚΕΡΙΟΝ τό βούτηρον. Thoa Ilucensis apud Erotium in Πικαρίω.

RISCUS. Videtur hoc vocabulum Latini accepisse a Graecis, hi autem a Phrygiis. Ad verba Terentii in Eunuchio Act. iv. Se. vi. v. 16, ubi sita est. In riscio, Donatus commentatur: In riscio. Cista pelle contexta:

* Aristoph. in Ran. v. 1335, ubi Ec. Spandemios p. 316. citat heca Αρσενά et Έσχυή, quibus adjuvans Eschylum Pers. v. 462. Αρσενά, v. 518. Eurip. Suppl. v. 1136. Baech. v. 501., Sed quis plura! Ad verba Hesychii quod attinet, si de re dubia conjecturam facere licet, existimam, Phrygias et Bithynias vocem istam esse significatissimas Graecis ignota, Exemplum nomen de Cypris, eodem vocabulo significatissimum Paralium, teste Auctore Eyrin. M. v. Γραμματικ. Sed ad Cl. Wyttchowum ad Plutarchi Moral. p. 432. ub. C.

† Si quid mutandum, nalis Κυβήκη. Comparatim praefer credidit, ab Alberto fundatos, Genilios et Porrianos ad Plutarchum ubi 25. In primis in Vieg. Ed. ubi 111. in primis Drakenborch, ad Siliam Ital. p. 841. Ita quod Suidam, Κιβήκη ή μύτη.

† Pura dicitur Goria in praef. libri Difera dell' Alfabeto degli antichi Toscani p. 320—321. Originem nominis Maza sive Mazaca, non est ubi nisi monte Argivo, de qua Strabo l. xii. p. 911, et Plinius l. vi. c. 5, ex hac Phrygia appellatione ductam vult Passerius in Thes. Graecorum veterum, t. ii. p. 58. In Cod. Med. Strabonis pro 463. locum scriptum 462. est.

† Ad hunc locum Cl. Wyttchowus, pura attulit.

† De Myrtilino monumento in fuisse Phrygiae, et de Phrygiis a poeisis dictis Myrtilonibus, Panamias in Phocidis c. 27. Apud poetas Latinos nihil frequentius.

* Sed ΟΥΨΗΨ significat lupum, ut vera vulpes dicitur ΒΑΨΩΡ Math. viii. 20. Luc. ix. 38. et xiii. 52. etiam in versione Sulpitiae. Aut memoriae hae fideiis existimo Jablonkium, cum hujusmodi cupiditas promovendi studii iterum in Agypto, de qua supra dictum ad Giossarium vocem Agypti, et

quam in eo minus laudantur Michaelis alique, ne super addidit Cl. Steph. Quatremer in accurata Disput. Act. cxi. Histor. de Ling. et Literatua Aegypt. Paris. a. 1805. edita, p. 88, quod magis me ab eruditissimo viro donatum, dum haec scribo, et gratias agnisco et laetor, imprimis ob honorificum Jablonkii mentionem.

† Ne quid dicam de reliquis Jablonkii observationibus, tantum animadverti velim, tempus hoc super celebrari, et var. λέγος dici se ipse a Demosthene, Polybio, etiam ab Herodoto, l. 83, ad q. i. Weseslingi Viteken, notantur. Sed omissis memoriis servavit Marcianus et Arrianus in Puzilio, sed et notum antiquissimum, editum a Reissino, Spanio, Wiclers, Caidhalo in Antiq. Aegypt. p. 39. Dono, Bonaldi in Antholog. Inscrip. Font. v. i. p. 75, 74. Drusio in Suppl. ad Thes. Musae. p. 4, sed accuratius a Jo. Taylor in praef. ante Comment. ad L. Deocensivium de Insipie debitorum in partibus dissecanda, p. 7, ubi etiam de templo Jovis Uli, et p. 23—28, quo postremo in loco, nisi me mea fallat opinio, suggesta Bentini critica splendescit.

† Legenda Westeslingii ad Diod. l. i. p. 227. idemque et Valckenarius ad Herodotum iv. 59. Hoc porrit lapsi fuerunt in Sp. Madrid Museo Vero. p. cccxxxvii. L. O. M. PATERNO. Repetit Maratensis l. ii. Novi Thes. Inscrip. p. 2, sed pro PATERNO aut scribitur, aut scribendum fuisse ΕΤΕΡΝΟ, infeliciter coniectit. Exemplo suo Maratensis scriptura J. A. Hultman, antiquissimas epigraphas aliosmodi intelligens, hanc animadvertendam MS. allevit: 'Catt' τρεψ. θεος Ιουπιτης, qui communis Giossarium vocem comitibus quae Jovis Patris dicitur. Paterum patet dici ad curam, quam servare creditur hominis generis? Ita apud Graecos est ad, κατ' ε. V. Albert. ad Hesych. t. ii. p. 694.

nomen Phrygiam. Vide et Thesaurum Cellarii hac voce. Videtur habere affinitatem cum Νίρως, de quo in antecedentibus.

ZABAZIOS, Bacchus, apud Phryges. Hesych. Ζαβαζιος ἐπισημῶς Βακχίου* οἱ δὲ πῶς Βακχίου καὶ Ζαβαζίου ἕτερον καλεῖσθαι αἰετοῖ. Φρῆξ Ν δὲ Ζαβαζίου. Cf. Steph. Byz. v. Ζαβῆ, ibi Salmasius [et Holstenium]. Scholia Ulpiani in Demosth. p. 183. ed. Paris. Plura dixi in Dissertatione de Remphab. p. 84. [T. II. Opusc. p. 67. 68.], et in notis MSS. ad eandem.

ZAPAIOΣ vocatur παλαιῶς Λυδία καὶ Φρυγία ab Hesychio, dictus ab aliis Σαγγάριος, Σάγγαρος, Σάγαρος, Σαγγάρος. Nomen occurrit persequenter apud veteres Geographos, Historicos, Poetas, etiam Latinos.

SMINTHOS mares vocari a Phrygiis annotavit Servius ad Virg. l. iii. Æn. v. 108. Cretenses vero murem dicere Smintlicen, ubi quoque de origine Apollinis Smintlici. Cf. Eustath. in Il. A. p. 34. ed. Rom. †

Satis de lingua Phrygia dictum. Antequam vero pedem promoveam, unum est, quod annotare operæ pretium existant, linguam Phrygiam in his oris fuisse veluti præcipuam, ex qua in alius multa deflexerint. Nam lingua Lydia et Carica multa cum Phrygia habuit communia, quod etiam Bochartus observavit. Ipsi quoque Armenii multa ex Phrygia linguam habuerunt, quod ab Euxodo didici, cuius verba Eustath. conservavit in Dionys. Perieg. p. 106. [ad v. 694.], Ἀρμένιοι τὴ γῆν ἐκ Φρυγίας, καὶ τὴ φωνὴν πολλὰ ἀφ' αὐτῆς, Armenii a Phrygiis genus ducunt, et lingua sua etiam vehementer ad Phrygiam linguam accedunt. Eadem habet Steph. Byz. v. Ἀρμενία. Nempe si Herodoto credimus, L. vii. c. 73, Armenii fuisse Phrygum ἀπαιούς, quod intelligi potest de colonia Phrygiam in Armeniam missa. Quæ idem potissimum adduxi, ut tanto magis constaret, linguam Phrygiam a Gr. esse maxime alienam. Nam Armeniorum lingua, ut ex nominibus regionum, urbium et virorum perspicitur, tantum a Gr. distulit, quantum hodie forsitan a Sarmatarum dialecto differt Germanica.

§ 9. De Lingua Lydorum.

Lingua Lydia, etsi in multis rebus cum Phrygia conspiraverit, ab ea tamen fuit diversa. Atque hoc vel exinde recte colligi potest, quod lingua Lydiæ tanquam peculiaris sæpe mentio fiat; sed et Strabo L. xii. p. 393. [857.] disertè eam a Phrygia discernit, ubi scribit, linguam Mysorum ex Phrygia et Lydia esse commixtam. Gr. non fuisse, ut aliis voluit, satis declarat nomina Lydia, quorum mentionem fieri videmus; cuius generis sunt Meon, Manes, Cotys, Atyx, Adyes, Alyattes, Lydus, Cambetes, Jardanus, Adramytis, Meles, Mysus, Candaules, Dascylus, Gyges, Celmis, Bacelas, * Croesus et alia, quibus tamen recensendis facile supersedere possum, cum hactenus nemo, quod sciam, singularibus argumentis originem eorum Lydum impugnaverit. Accedit, Lydos accenseri Barbaris. Vitio versum est Messentis, Croesi donis acceptis, primos e Græcis amicitiam cum Barbaris huisse, ut testatur Pausanias in Messentis, p. 115. [290.]. Hinc Tæzetes in Lycophronem scribit, p. 29. Βαββαγοὶ δὲ οἱ τε Λυδοὶ καὶ οἱ Παφλαγγεῖς. Adde Plot. in Consolat. ad Apollon. p. 106. †† Differentia Pelagorum, qui pro Græcis habentur, et Lydorum, ratione cultus divini, morum, et studiorum, ἐντροπιάστως, adstrui possit et Dionysio Halic. p. 23, qui brevi ante ex Xantho Lydia refert duos fuisse Lydiæ populos, a totidem Principibus denominatos, Lydos nimirum et Torebos, quorum dialectus etiam in nonnullis distulerit, quemadmodum apud Græcos Ionica dialectus a Dorica.

Nunc jam voces quasdam Lydias videamus, hinc inde ex vetustis scriptoribus conquistis.

* Dascylus pater Gygis est notissimus, distinguendus ab altero Dascylo, Tantalii filio, cuius meminerunt Apollodorus L. ii. p. 111. et Scholiastæ Apoll. Rhod. L. ii. v. 726. [Item v. 754.] Ille etiam et filius memoratur in Epigrammate Alconiano, quod extat in Anthologia MS., et a Xylandro, Salmasio, Holstenio alibi quoque jam vulgatum est.

Καὶ Μοῖσος ἔδωκε Ἑλλήσπεδος, αἱ μὲν τριτάτους ὄθεν Δασυκόλυοι κρείσσορα καὶ Γίγγυα.

In eodem epigrammate commemorantur Κίμιοι, de quo in Exercitationibus meis MSS. in Eratosthenis catalogo Regum Thebarum in Ægypto, ** et καθῆται, quæ tanquam nomina Lydia referuntur. Βαββας extat apud Lucianum Pseudol. p. 450. ed. Basil. Vide quoque Hesych. v. Βαββας. († Parnemionibus.)

* In Glossario veteri; Κίμιοι, καλεῖσθαι γένος, p. 107. ed. H. Steph. Item Vulcanii, quod etiam in alio Glossario p. 556. λέγεται, Atrox, Κίμιοι. Comparatur imprimis Hemsterhousius ad Pollicæm v. 137, cuius hæc verba adscribam: * a Græcis ad Romanos, non a Phrygiis devenisse satis constat; Græci modo acciperent, non facile dixerat; nollem tamen a Phrygiis accipere negare. Negavit autem Schindlius, originem vocis hinc repetens a γίγγυα.

† Hæc scribens, non sibi in memoriam revocasse videtur Jacobus, nec etiam Bochartus, quæ habet Hesych. γίγγυα ἰσχυροῦς αἰῶς, et γίγγυα αἰῶς, καὶ Ἰσχυροῦς ἡ γίγγυα, ἡ δὲ ἰσχυροῦς αἰῶς ἰσχυροῦς. Legatur ibi Albertus et alii, Villousius ad Apoll. Lex. Hom. p. 607. A Strabone L. xii. p. 312. murex dicitur legatur γίγγυα, sed γίγγυα est in Lycophrone, v. 1306.

†† Alter vixit et Pollacii L. vii. segm. 86, quem vide et notis eruditiorum.

‡ Quæ nihil inter legendam paucæ alia occurrerunt vocabula, hæc vere aut falso Phrygiæ dicta, hæc huius addam.

AGDUS. * In Phrygia finibus, ait Arnob. l. v. p. 158. † inaudita per paucis variatis petra est quedam, cui nomen est Agdus, religiosi ritus ab indigebat sic venant.

AKTELIAN Κόμιοι, κατὰ Φρυγίαν, Hesych.
* AFMAN, quædam esse αἰσῆται τῶν τῶν Φρυγῶν ἡσυχίαν, αἱ φωνὴ Παλαιῶν Ἰσχυροῦς ἢ τῶν παλαιῶν αἰῶν ἀσχυροῦς Μόδοιο, ἢ τοῦ Ἰσχυροῦ, ἢ αἰσῆται Ἰσχυροῦς ἡσυχίαν. Ita mæter Eymol. M. v. Agdus. Quod significet ἡσυχίαν, dicunt Hesych. et interpretæ.

ATTAGUS, Eirena. Scribit Arnob. l. v. p. 150: * Hircos Phrygus suis Attagos elocutionibus nuncupant.

TEAPOD ἀλόφοι γυν. Φρυγίαν, Hesych. ibi notæ.

ΑΕΑΠΠΟΤ, nans, rostrum. Videtur Epiphanius, t. l. Op. p.

ΣΥΛΧΟΙ sunt ἑσθλοῖσθρα Φρυγία, teste Hesych. Non certe vocabulum est origines, Gr. neque quod præcedit ἴδιον Σαυχάει. Ἄ Σαυχας non multum differt Latino-rum soccus et socculus. Cf. Salmas. ad Tertull. de Pallio, p. 385.

TIARA. Ad Virgilli verba L. vii. Æn. v. 247. Servius scribit: (Tiaram) Pileum Phrygiam dicit, laudatque Juvenalis verba, v. 516. Et Phrygia vestitur bucca tiara, ubi Scholiastæ: *Tiara pileus est, quo Phryges utuntur, cum celebrant sacra. Vocem Τίαρα Græcos accepisse a Phrygiis, et a Græcia Romanos autumo, quamvis non nesciam, viros summos ejus originem quaerere in lingua Persica. V. Voosius in Eymol. L. I. v. Tiara, Brissonius de Regno Pers. L. i. §. 46, ac seqq., Relandus Part. ii. Dissert. Misc. p. 252, 253. Tantum adjungatur, Cyrillo in Lexico MS., monente Cel. la Croze, Τίαραν δὲ τὴν φρυγίαν πελοῖον βασιβασιάν. †

416. originem vocis quaerere in Phrygia; ad Timotheus Presbyter, in Ceteris Monumentis Eccles. Op. t. iii. p. 378, in Galatia. ZEMEAEN βέλτοισι ἀνδράσιν. Φύργιο. Hesych.
* ZEMANTHOS, πύργος, Φύργιο. Hesych. c. n. Alberti. Cf. Heringa in Obs. Crit. p. 217.
* ΑΙΤΥΡΙΑΣ, castellanæ gentis Phrygicæ. Pollux, l. iv. segm. 54. Αετύριος (Φύργιο) Φύργιο. Consulatur ad istum locum Severus et Jungermannus, Albert. ad Hesych. t. l. p. 409.
* ΑΟΥΤ, supra. Achilles Tatius in Art. Phoenon. p. 129. (ed. Petar. in Uranologj), et II ἰσχυρὸν ἢ ἰσχυροῦς Φρυγία Πύρι, αἱ Νουπτοῖσθαι ἢ τῶν Φρυγῶν γένος. Glossæ Neoplatoni, quædam etiam Athenænsis meminit l. p. 263. ed. nov., si adhuc assererent, plura nobis et certiora de lingua Phrygia immotescerent, cum a Strabone L. xii. p. 327, dicitur ἡ γλῶσσογραφία, τὰς νεύσας ἡεγῶν, innotuisse Canabono, et πρότερον ἀπὸ τῆς.
* ΣΟΤΑ. In Lexico Regio, quod citat Albert. ad Hesych. t. II. p. 1250. Σοτῶν, καὶ Σοτῶν, κατὰ Φρυγίαν, καὶ τὴν αἰῶν, κατὰ Φύργιον.
* ΤΑΚΟΣ, κίερατος, γαυλλίος. V. Epiphanius ac Timotheum, supra laudatos, v. αὐτίγγιον.
* † Pars epigrammatis servata est a Plutarcho de Exilio. v. lii. p. 327. ed. Oxon.
** Edita sunt a Vignolio t. II. Chronologia, sed nihil ibi de Κίμιοι.

† Nihil hæc faciunt nisi locus Hesychii, aut verba Luciani t. II. p. 356. t. III. 175. Comparatur docti hominis ad Thom. M. p. 158, 159.

‡ Quo in loco non tantum Lydi, et Ægyptii, Syrii alique hærum similes, opponuntur Græci, verum etiam Bactrii alios, Celtæ, Galli, ceteris, qui sunt generoso plebi Phrygæ, v. l. p. 317. ed. Oxon. in 4. Gyges dicitur φρυγῶν βασιλεύς, qui Delphiæ dona dedicavit, in Herodoti l. c. 14.

ABAKHES et KABAPNOS videtur fuisse nomina sacerdotum Lydorum in Antiquis poemate, quod Lydes nuncupavit, Καβαρῶνος θεῶν Ἀβακίου ἄρχωνος, apud Suidam, quem vide in v. Ὀργάνου, et Stanleium ad Fragmenta Aeschylj p. 835, sed qui, praesente H. Stephano, legi malebat Ἀγαλλέας. Tutum sanequam non est, omnia sine fide eoditum, quae non intelligimus, in scriptoribus antiquis velles mutare. Apud Hesych. Καβαρῶνος dicuntur sacerdotes Cereja. Cf. Valesius ad Harpocrat. p. 126, et van Dale de Marmar. p. 629, et 736.

AFNERNA Lydi appellabant formicam, teste Athenaeo L. xii. p. 313, ubi Casaubonus in notis lectionem hanc contra alios tuetur. Vocem esse Gr. originis opinatur Eustath. in Hom. II. II. p. 2108.

ADRAMYN: ὁ ἄρχων, παρὰ Ἀσδὸν. Sic Hesych.; sed Steph. Byz. v. Ἀδραμύνητος, τὸν ἄρχοντα Ἀσδοῦ Ἀδραμὲν καλοῦσι Φρυγίαι. Hermon fuit rex Lydiae, quem lingua Phrygia ipsi Lydi appellaverunt Adramyn. Etiam Adramyn Lydiæ regem commemorat Athenaeus L. xii. [p. 415, ed. nov. ubi Ἀδραμύνητος. Cf. ad h. l. not. et ad Hesych. ac Steph.

AIMBNIA. Athenaeus L. iii. p. 76. [298, 299.] scribit, τὸν δὲ ἐν Πάρῳ τῷ ἄρχῳ, διὰ τὸν ἄρχοντα γίνεσθαι οὕτως, τὸ καλοῦνται παρὰ τοῖς Ἰσθαίοις αἰμῶνια, ταῦτα οὕτως τοῖς Ἀσδοίοις καλοῦνται. Similia habet Eustath. ad Odys. II. p. 835, in fine.*

AKYALON: τὸ αἰσῶνος, Ἀσδοῖ. Hesych. Minus recte illic scribi Ἀκυάλων, docent Axtone Etymol. M., Suidas et ipse Hesychius in voce proxime sequenti, Ἀκυάλος ὁ τῆς πρῖνον καρπὸς, βάλανος, ubi respicitur ad Hom. Od. K. 242. Est quidem ipsium vocabulum Gr. sed ista significatio Lydis propria.

AMAZAIES. Hephast. de Metris p. 5. ὡς ἐν τῷ Ἀμαζαίῳ—ὡς ἐν τῷ Πισαῳ καὶ Ἀσπρῷ ἢ δὲ ἄνευρα παρὰ Ζεφύρου εἰς τὴν Ἀσδοσίαν. Utium Xanthi, historici Lydi, † supersessent Lydiaca, quorum etiam Athenaeus L. xii. p. 315, Steph. Byz. v. Ἀσδοῦ, et alii meminuerunt. Cf. Vossius de Hist. Gr. L. i. c. 2. L. iv. c. 5.

APAKOS, accipiter. Apud Hesych. legitur, Ἀρακὸς ἰέραξ, Τυρηνῶν Γραικὸς haec avis, paucis immutatis, dicitur ἰέραξ. Quo autem modo vox Tyrhenorum huc pertinet, infra dicturus sum.

APIMIA, montes. Schol. vetus in Hesiodi Theop. p. cxxv. b. ed. Venet. Trincav. ἐπὶ ἄλλοις ἐν τῷ ἄρχῳ. ἄρχῳ μὲν ἰσθμῶ ἐν Κολοῖσι, ita legendum, cura δ' ἄλλοις ἐν Ἀσδοῖ. Vide et Didymi Scholia in Hom. II. B. v. 783, sed ad quoque Gravij Lectt. Hesiod. c. xxxiv. p. 120. Hebr. אֲרָמִים dicuntur montes et loca montana; et אֲרָמִים etiam significat altum, observante Jo. Chr. Clodio in Lexico selecto, p. 41.

APHTAIINON. Discum, si fides Hesychio, Lydi dixerunt. Sic enim ille, Ἀρπύταινον ὁ δίσκος, ἐπὶ Ἀσδοῦ.

ASKRAIOS, cognomen Jovis apud Lydos. Mutarchus de Passionibus animi et corporis, p. 891, ed. Steph., οὗ Ἀσκραῖος δὲ Ἀσδοῖν καρπὸν ἀπὸρραξ φέρουσι; Vide quoque notantur a me ad Exercit. de Deo Remphal, ad p. 91. [t. ii. Opusc. p. 70.]

ASTPAAIAN: τὸν Θόραξ, Ἀσδοῖ. Hesych. Thra-

cta hoc nomine a Lydis nuncupatum narrat ille, eausum vero tacet, quae probabili ratione potest intelligi e Scholiis ad Aristoph. Ran. v. 600, ubi, τὸντον σαρμὰς δὲ θεῶν, καὶ ἀλλὰσὸν, καὶ ἄσπραξ ἄρχῳ γὰρ ἀπὸν ἄσπραξ.

BAΘYMHAI: γένος ἐπὶ Ἀσδοῖ. Hesychius, sed apud quem vox quaedam intercedisse videtur; nisi sit nomen aliquius gentis sive familiae in Lydia quondam florentis.

BAKKAPTE, unguentum Lydium, quod a multis celebratur. Hesychius ait, Βακκαρὸν ῥῶμα τοῖν, ἄλλος δὲ, μίρον Ἀσδοῖ. Meminit ejusdem Pollux L. vi. c. 19. [segn. 104.] Schol. Aeschylj Sept. c. Th. p. 127, ed. Steph. Dicitur alibi, Βακκαρῶν, Βακκαρῶν, Βαίχχων. Postremum debet restitui Luciano in Lexiph. c. 8, ubi male Κακκαρῶν.

BAZIAEA. Verba auctoris antiqui, apud Dalecham in Plin. L. ii. c. 95. Ἐν Ἀσδοῖ δὲ ἔστιν λίμνη Καλαρὴ καλομένη, ἰερὰ δὲ οὕτω Νηρηῶν, ἣ ἔστιν καλῶν μιν ἄλλοις, καὶ μίρον ἀπὸν ἔνα, ἐν Βακκαῖς προσηγορεύονται οἱ ἐπιχρῶσι, ἀπὸν ἄρχοντα, non assim affirmare.

BAZZAPIS, genus vestimenti apud Lydos. Scholiastes Horatii in L. i. Carm. xvii. "Bassaris est genus vestis, ad pedes usque" demissa; dicitur a Bassara loco Lydiae, ubi fit." Et sic etiam Pollux p. 359. [l. vii. segm. 39, ibi not.] Ἀσδοῖ δὲ Βαζαρῶν γένος τῶν ἀσδοσίαν, τὸδῶρον. Quam ob causam Cf. Salmasius pro Ἀσδοῖ maleverit Ἀσδοῖ, progress se ignorare, monuit La Crozizius in literis ad me datis, cum ostendi nequae, esse Ἀσδοῖ vestimentum Bacchantium. Alii Thracibus tribuunt et Bacchi Thracis. Hinc Hesych. Βαζαρῶν γένος, οὗ ἐπὶ μίρον οἱ Θρακῶν Βακχοῦ. † Potuit Lydis et Thracibus commune hoc fuisse vestimentum, atque ex pellibus vulpinae confectum fuisse. Graeci adhaerens istas vestes dicebant. Ejusmodi galas habuissent Thraces, Herodotus narrat L. vii. c. 75. Θρακῶν ἐστὶ μὲν τῆσι κεράθῳ ἀλλωστῶν ἔχουσι, Thraces vero, qui e pelle vulpina cassides gestabant. Bassares autem sunt vulpinae. Zetetes in Lycophr. p. 109. [ad v. 771.] ait, Βαζαρῶν esse εἶδος ἀλλωστῶν, genus quoddam vulpis. Apud Hesych. Βαζαρῶν, ἀλλωστῶν. Suidas ἄπο scribit, Βαζαρῶν ἀλλωστῶν cura Ἡρόδοτος. Forte eundem Herodotum locum supra laudatum intelligi, ubi nomen Βαζαρῶν potuit injuria temporis excidisse. Non autem haec vox est Gr. sed Thracia, et fortasse etiam Lydia. Prius docet Scholiastes Persii in Sat. i. v. 101, qui mite totum nostram rem illustrat. "Quidam, ait, "a vulpibus, quarum pellibus Bacchae succingebantur. Vulpes Thraces Bassares dicunt." Itinimmoderatum vestimenta Hunnis, Scythis, Partbis, Thracibus aliisque gentibus fuisse usitata, viri docti jam pridem observant.

BATYPPHAAH, nulus lingua Lydorum dicebatur, auctore Hesych. apud quem Βατρυρρῶλας, [Βατρυρρῶλας] ἰστῖνος, ἐπὶ Ἀσδοῦ.

HELVACEA, genus ornamenti Lydi, dictum a colore boum, qui est inter rufum et album, appellatur Helvus. Ita Festi Abbreviator, Paulus Diaconus.

IBPI fuit etiam vox Lydi, sed dubie significans. Sunt enim, qui velint, idem hanc vocem apud Lydos significasse, quod apud Latinos clamate. Alii multum

Ascrum ignorat nemo, nisi barbarus. † Un factum in ed. optima t. ii. p. 353. V. not. ad Hesych. ubi supra.

† In Lexico Rhetorico MK. his ipsis verbis adduntur, ἀσδοσίαν ἰσθμῶ δὲ τῷ Βαζαρῶν ἄρχῳ. Inter il vultum non videtur, Citavit Rohankenus V. Cl. in Auctario Eminent. ad L. i. Hesych. p. 702.—Loco Herod. similis est Xenoph. K. A. i. vii. c. 4, ἣ ἄρχῳ δὲ ἀσδοσίαν ἐστὶ τῶν σαρμὰς ἔχουσι καὶ τῶν ἀσδοῖ, Ἀσδοῖ, ἣ τρυφῶντος, Suidas v. Ἀσδοῖς. Vocem Βαζαρῶν ex Herodoto etiam Etymol. M. attulit v. Βαζαρῶν. Cf. H. Steph. Ind. Theop. p. 617, 618, et Vossius in Etymol. v. Βαζαρῶν. Conjectura auctore de ista voce Herodoto l. c. reddenda, invidis Codd. omnibus, mihi nimis probatur.

* Forais significat hic cellam cameratam, in qua meretrices prostabant, quo sensu vox adhibetur a Poëtis non tantum, sed etiam a Suetonio in Caesare c. 47.

† Tunica ad pedes usque demissa opus esse Lydorum existimant nonnulli. Lucilius Sat. L. i. apud Nonium in v. Tunica p. 856, Prætextæ ac Tunica Lydorum opus sordidum esse,

ubi Scaliger in notis MSS. propter verum legit sordidum, ut est toga sordidum apud Juv. Sat. lib. 149. Tertullianus de Pallio, c. 1. "Proh! quantum circummissivæ (tunica) a Pelagiæ ad Lydos, a Lydis ad Romanos." Ad quem locum illustrandum apposite Servius in Ex. II. 781. "Apud Tuscos etiam togæ suas idem, nam hoc habitum in Lydia Jovis simulacrum fuisse dicitur."

† V. Salmian Epist. ad Jo. Vossium, quam hic exhibet in notis ad Justini L. ii. c. 2. De Arcadiis montanis testatur Pausanias Messen. p. 121. [906.], et de Æmone quodam idem in Eliac. II. p. 184. [460.], τὸντο δὲ ἀρπύταινον ἰσθμῶ δὲ τῶν. De Anaximandri Strabo L. xi. p. 347. [769.] Junge Apoll. Rhod. L. ii. v. 120.

* Loquitur Athenæus de scorum genere in Paro insula, hoc nomine αἰσῶνος dictam a rubro sanguinis colore, nec diversam a fide Lydiis. Quis autem dabitur de Gr. vocis origine? Quod pariter dicitur relin de nomenis aliis, quæ ad linguam Lydianam, Caricam, atque cetera referri infra videbis.

† De Xantho Lydio, quæque Lydiacis et horum fragmentis, quæ supersunt, diligenter inspicimus dixit Fr. Creuzer, vir et., ad Historicorum Gr. antiquissimorum fragmenta, p. 135—272, cum in annotationibus de Lydiis, Mysiis, etonæque vicinis, comparat velim cum Jablonskianis.

† Si quis judicet, in loco Mutarchi t. iii. p. 35. ed. Oxon. vox Ἀσδοῖ non competenda cum Ἀσπρῶν ἄρχῳ, cum voce sequenti ἰέραξ, Colubatur Jupiter Ascræus in Bovilla, sic dictus de Ascræ, vice ad dexteram Heliconis montis partem. Hesiodum

interpretantur. Ita nomen Hesych. v. Τύρα. Similiter Aegypt. IIII duplici eadem gaudet notione, quod pro multitudine Ps. xvii. 16, et alibi, pro clamore Ps. iii. 4. aliisque in locis. An vero lectio Τύρα recte se habeat, dubitare non jubent, quae apud Hesych. sequuntur in vocibus Τύρα, Τύραρα, et Τύραραρα. Quod autem in supra in v. Βοί scripserat, non admodum huc facit.

ΤΑΒΡΟΥΣ (βού, Αβού, Hesych. *
KANAYAIHS nomen proprium regis Lydorum, cuius historiam narrat Herod. l. i. c. 7. et sequentibus. Tantum de origine nominis iam disserendum. Τὸ δὲ Κανδαίλος τὸν εὐλαβιστέρου λέγει, ut scribit Tzetzes Chil. vi. Hist. 54. Interpres veritè per se profacitum, quasi esset εὐλαβιστέρου, quam quidem veram esse explicationem non puto. Quid enim regi Candali istiusmodi nomen indere poterat? At fortitan dicas, a Gyge ille suffocatus est cingulo laqueo. Quod si vel verum esset, et non repugnaret Herodoto, probandum tamen foret, hoc et nomen post mortem denum fuisse impositum. Erat Candales nomen Diniatiti, quod rex ille sibi ipse assumerat. Cujuscemodi exempla apud Aegyptios, Graecos, aliosque populos veteres non deficiunt, ut in Glossario Aegypti, et in Annot. ad Eratosthenis Catai scripsi a me observatum fuit. Scribit autem Hesych. Κανδαίλος: Τύρα ἢ Τύραρα, quod de Lydia esse accipiendum, vis est, quae dubitari possit. Suspicio apud Tzetzen legendam esse καναλίστερου, spolia autem, quod utriusque et Herculi et Mercurio, satis convenit, alter enim viator, dolo aliter spolia auferit. Aut fortasse rectius legitur εὐλαβιστέρου, i. e. pugnans pelle leonina indutus. Est enim εὐλαβὶς pellis quidem in genere, tum vero etiam singularim pellis ferarum, veluti ursi, unde apud Hesych. Σέλας, ἕρμα ἕρμα, et leonia, nomen Schol. Sophocl. in Aj. p. 2. a. ed. Cantab. Κανάλιστος ἐστὶ τῆς λεονταίας δούρας. Τὸ δὲ σέλας ἀρχαῖο κατέρπευ. †

KANAYAIOS, condimentum sive edulii genus Lydicum. Eius autem nomen Athen. L. vii. p. 516. [418, seq.] his verbis, οὐ καὶ κανδαίλος ἢ τῶν ἀγίων ἢ Αβού, σὺν ἑστῆ, ἀλλὰ τὴν ἀβούαν ἱεριστορτορ τῶν τῶν ἱεραίων. Plura ibidem adjunguntur et Tarentino Hegesippo, Alexieo, Philonaeo, Nicastro et Menandro. Cuius apud Alexidem ab, se candaulum non comedisse unquam, neque id nomen audivisse. Erat nempe peregrinum et barbarum. Plutarch. l. iv. Sympos. p. 664. conjungit Ἀβουραῖος καὶ Κανδαίλος καὶ Καυρέος. Dicitur etiam Κανδαίλος ab Eastath. ad Hom. Il. p. 1144, sed ab Hesych. Κανδαίλος, omisso autem nomine Lydorum. Cf. Pollux L. vi. c. 10. [segu. 69.] et ipse Athen. L. xiv. p. 664. [419, et ad h. l. Schweighaeus. p. 701. 702.] Nisi fortasse κανδαίλος et κανδαίλος condimentum fuerit diversum. * Utrum Κανδαίλος a Candale rege sic appellatum fuerit, an vero nomen utrumque ex communi fonte defluerit, alii disquirendum relinquo.

KAIIN poto Lydis appellasse falconem. Tyrrenis tribuit Scævus, sed quo tempore recens in Italia adveniant, atque linguam suam patriam, e Lydia adveniant, novum aliorum commercio considerandam. Ita ille in L. s. An. 145: † Sed contra, cum (Capuan) a Tuscis, qui sunt Tyrreni, condidit, vis falconis augurio, quod Tusca lingua Capys dicitur. Paulo post: * Alii a Tuscis quidem relata, et prius Aliturum, vel Alernum, vocant: Tuscos a Samnithibus exactos Capuan vocasse, ob hoc, quod hanc quidam Falco condidisset, cui pollices pedum curvi fuerant, quemadmodum falcones aves habent, quos vultus Tusci Capuas vocant.

KAPYKH genus cibi Lydii, de quo Athenaeus L. iv. p. 160. [122.] et L. xii. p. 516. [418.] Scribitur etiam Καυρέος. Meminitur ejusdem Plutarchus l. supra l. in voce Κανδαίλος, Pollux L. vi. c. 9. [segu. 56.], et antiqui Medici, ut copiose docet Fovsius in Acon. Hippoc. v. Καυρεοείδη. †

KOAAΔΔΕΙΝ Αβού, τὸν Βασίλευ, Hesych. Hanc similem vocem ignorat omnis Graecia. Bochartus in diss. de Aene adventu in Italiam, p. 1164. dedit Κανδαίλος. An idem est Κανός in Epigrammate in Alcmanem apud Plot. de Exilio, p. 1064? †

ΛΑΒΡΥΣ a Lydis appellabatur Securis. Testis est Plutarchus in Quaest. Gr. p. 302. Αβού γὰρ Λάβρυν τὴν πλάκην ἀνοράζοντες. Nylander vertit: Labrum enim Lydi vocant, quod Latini Securis. Cur Nylander vertit Labrum, non Labryn, ut in Gr. est, in pronunt causa est. Ipse quippe Plutarchus hinc nomen derivat Jovis Labradensis, sive Labradensis, qui cum ejusmodi securi apud Cares fingebatur. Hunc Jovem cum securi in nummo quodam exhiberi Begerus vir praestantissimus autumat in Thes. Brandenb. [t. l. p. 226.] Aelianus vero hunc Jovi Labradensi non, uti Plutarchus, v. λέκεν securim, sed ἕρως tribuit. Etenim L. xii. de Nat. Anim. c. 30. ubi de hoc Jove quaedam commemoraverat, addit, εἰς τὸδε θύλακα ἕρως παρρηγορεῖ καὶ τῶν αἰσίων, καλοῦμεν Κάρου τε καὶ Σπάρτου, et brevi post dicitur Jupiter appellatus Αὐροραβέος propter imbecm Κίβρον, i. e. impetuum. **

ΛΑΛΑΑΣ ἢ τῶναιος, ὁπὸ Αβού. Ita Hesych. Sed Suidas, Λαλαῖς ὁ μὲν ἐν γένει τῶναιος. * Nisi legatur, ὁ μὲν ἐν γ. τ., contraria dicunt Grammatici.

ΜΑΓΑΔΙΝ, quod erat instrumentum Musicum, Lydi in acceptis fert Ion Chius apud Athen., admodum copiose de Magadi disserentem. L. xiv. p. 634, et verbosum sequentibus. Disputatur illi de vero sensu verborum Ionis Chii in Omphale.

Αβού τε μάγαλις αἰδὲς ἡγείσθητο βούτι,
 afferuntur plura veterum dicta de Magadi, atque haec verba adduntur, ἢ γὰρ μάγαλις ἕρμαον ἔστι φαλακρία, ὡς Ἀνακράων φησὶ, Αβού τε ἕρμαον, καὶ καὶ τὰς Αβού φαλακρίας φησὶ εἶναι ἢ ἕρμα. Thracibus vero tribuit Cantilinus quidam apud Pollucem L. vi. c. 9. p. 187. ed. Seberi. [segu. 61.] Videatur quoque Hesych. v. Μαγάδα. † Illud certum, ipsam Musicam et instrumenta Musica plurima, salutationes etiam, a Barbaris ad Graecos pervenisse: quod praeter alios observavit Strabo L. s. p. 324. [722.]

ΜΕΡΜΑΝΑΕΣ, eos, qui a Candale ad Cressum usque regio potius sunt, hoc nomine appellatur Lydi, teste Herodoto l. i. c. 7. Μερμανάων Ἰβιδem vocatur c. 14. An a viro quodam generis auctore, an alia de causa, mihi nondum constat.

ΜΗΑΙΝΕΥΣ Μοδῖος, παρὰ τὴν Δαρειοτὴν Μεσοβοιῆν, μάραλλα, παρὰ τὴν Αβού, ἢ Ζῆος, Ζῆου. Haec Hesychii verba, forte corrupta et interpolata, certe valde obscura, quidem non intelligo. Voces autem in medio posita, Μοδῖοις et μάραλλας, huc aliunde videntur transposuisse.

ΜΥΣΙΝ, Lydi nuncupantur fagrus arborum, unde Mysus nomen innoxie voluit. V. Strabo L. xii. p. 593. [557.] scribens, Xanthum Lydum et Menecraterem Elagium hanc rationem nominis Mysorum reddidisse: ὅτι τὴν ἀβού οὖρον, Μογὰν σive Μοῖαν, ἀνοράζοντες ἢ Αβού. Cf. Strabone sua haec Steph. Byz. v. Μοῖα, Αβού δὲ τὴν ἀβούρην Μοῖαν φησὶ. Docet enim Eastath. ad Dionys. Per. p. 46. [ad v. 322.] Μοῖαν vel Μοῖαν, utrumque enim dicitur, τὴν ἀβούρην significare, κατὰ τὴν γλῶσσαν τῶν

* Videmus de ea lingua Ill. Scip. Maffei in Diss. de Aegide primorum Italiae incolarum, qui cum linguam etiam pro Peloponnesia habet. Adb. Gelehrte Zeitung 1792. n. 25. s. 783, 784. †

* In edit. Schreveliana antiquioribus, item in Albertina, ἕρμα legitur.

† Est in Callimachi fragm. p. 496, ubi notaturum inveniri nomen, Βανδίων, Βανδερθεῖος et Ερνεῖος.

† Plura alia, hae postquam, dedit Th. Dempsterus de Etruria Regali. l. p. 119. De illis, utra vocis Κίρως notatorem legitur Scylax et Dorotheus ad Vetus de V. 8. p. 67. 68.

† Minor legiturum Hesychii locum, Κανδαίλος τῶν τῶν ἱεραίων. Βούρα Αβού, — ὁπὸ ἢ τῶναιος, καὶ Αβού, Κανδαίλος παρ. Conf. ibi notat, et Ptolemaeum ad Moxi. Atl. p. 230.

* Quibusdam de veterum epigrammatum obsequiis lectio et interpretatio, additur, l. iii. p. 207. 64. Quasi, nihil profecto Kivae facti ad τὸν hanc Lydum illustrandam.

** Varie hoc Jovo epitheton scribitur. Apud Plutarch. l. c. simul iterumque Αβουραῖος. Vilius Aeneas, in Strabone

L. xiv. p. 673, rectius Αβουραῖος in Cod. Medice, et exemplo meo adscripti Graecorum. Ptolemaeus ad Αβουραῖος. Noverat Laetantius lib. i. Instit. c. 22. §. 23, etiam magna ille lectio varia, momente Binsmanno. * Nomin autem cum ceteris, Plutarcho, Eliano et Laetantio, aut cum recentioribus, Becharis in Geogr. s. p. 167, Bunsenotti, in Osservationi istoriche sopra alcuni Medaglioni antichi p. 213, 214, aliisque disputat de origine nominis. Mihi tamen hae saepe videtur Jovis dictus Αβουραῖος de Labradna, utri sive viro Carii, cuius nomen Strabo, l. c. et ipse Herodotus, l. v. c. 119. ubi legitur Wazangitio et Valckenarius.

† Plura quae vident, addit Casaubonus et Schweighaeusorum L. vii. Animadv. in Alcmanem p. 439—464, atque creditos Hesychii interpretat.

Λαδός. Inde emendari potest Hesychius, apud quem legitur, Μῶνος, τῆς ἀδελφῆς, Μωσῆ. Pro Μῶνος reponendum Moeis sive Moysi, et, pro ἀδελφῆς, vel, quod idem est, ἀδελφῆς (ut est in ed. Alberti). Neque dubitandum est, quin Moysi natus debeat in Αἰθίοβ. Error librarii in permutato nomine Lydorum et Mysorum hinc natus videtur, quoniam processerat Moysi, ὄνομα Βαρβαρίων.

ΜΥΣΤΗΣ Artemid. l. ii. Oneir. in fine scribit, Ὅτις δὲ οὐκ ἀναγινώσκει τὸν Δαλδῖον [τῶν Δαλδίων, in ed. Reiff. p. 259.] Ἀρτέμιδος, οἱ Μύστην καλύτερον ἔχεις παρὰ ὅσους, ταῦτα με προφασίζομαι. Erat Artemidorus Daldianus, Daldia autem urbs Lydiae. Sed quo tempore is scripsit, Daldia fuit urbs Gr. Videtur vixisse sub Hadriano et Pio imperatoribus. Nominus autem, antiquum Lydorum linguam aetate Strabonis, qui sub Tiberio floruit, jam fere ubique extinctam fuisse, et ipse testatur in fine l. xii.

ΜΛΑΛῆ Lydorum lingua significavit vitium. Sic enim Hesych., Μῶλας εἶδος ἄρουρας, οἱ δὲ, τὸ ἐν ταῖς ἰσχυαῖς σπυροῦμαι ἀπὸ τοῦ Μῶλου, ἐστὶν αἰθερ. Αἰθερ, τῶν αἰθέρων. Scriptor pro αἰ τοῦ Μῶλου legendum esse ἀπὸ Τῶλου. Videtur Hesychius protervis his verbis indicare, Μῶλας Lydia dici vitium a Tulo nobili motu Phrygiae Magnae in confinis Lydiae. Vitrovius l. viii. c. 3. inter vina generosa memorat quosdam Lydium Meliton, vel Moliton, in quibusdam Codicibus reperitur. Pinius l. xiv. c. 7. Nec Timoliti per se gratia, uti vino. Unde Philander in Vitruv. p. 327. conjicit, Meliton sive Moliton forte a Tulo motu fuisse pettum; quod etiam ex loco Hesychii, ex mea emendatione, adstrui potest. Forsitan vero ipse Timolus, qui et antiquis Timolus dicebatur, Lydis motem vini significavit. Erat enim vitibus consitus, et vinum Tuloiticum a veteribus valde celebrabatur. Ti summatem in quibusdam linguis antiquis videtur denotare. Hinc Persarum Tians, quod Hesych., v. Τῶνος ἐπιπέτῳ τὸ ἄρ. TI vel TG etiam apud Aegyptios motem

Non haec quidem sunt omnes voces ex Lydorum lingua in libris scriptorum veterum superstitēs. Quondam aliquis prudens omisitam propter defectum testimoniorum idoneorum. Plures me tunc fugerunt; quod tamen ut resarcirem, in secundis hisce curis omni ope amissus fui. Quod precipuum erat nostrum institutum, his consecuti sumus, ut nempe qualis fuerit Lydia lingua, et quantum haec inter atque Gr. intertiberit, aliqua ratione perspiceremus. Tempore Strabonis, ut supra dixi, haec lingua in ipsa Lydia porne extincta fuit, quantum alibi adhuc vigeret, velut apud Cibyrtas. Potissimum his alia ex lingua Tyrrenorum addi, quam Servius ad l. x. Aen. v. 179. appellat Lydium linguam; nam quos ita Lydos nominat, sunt Tyrheni, et quavis facile videt. Verum tota haec res a multis in dubium vocatur, et ipse Dionysius Halic. l. i. p. 23. existimat, Tyrrenos non fuisse genere Lydos. Si vero etiam fuerint Lydi, Linguam tamen propriam tractu temporis corripserunt, ut adeo Tyrrenicas voces omnes pro Lydiis venditare non ausim.

§ 10. De Lingua Carum.

Sequitur Carica lingua, de qua in superioribus jam verba me fecisse memini, quae si repetere velim, actum agam. Ex iis, ut opinor, abunde constitit, haec linguam, quamvis quandam accepit, tamen vel propter hanc ipsam rationem a Gr. dialecto esse discernendam. Loquor autem de Caribus antiquioribus, patria sua a Neleo expulsi, et narrat Pausanias in Achianis, p. 207. [§ 25.] et Aelianus l. viii. Var. Hist. c. 5. Carēs non tantum ab Homero dicuntur Βαρβαρίωνες, ut vidimus § 2. [p. 11.], et qua de causa, § sed etiam lingua Carica meminit Platarchus in Arist. p. 330. C. vel p. 605. ed. Steph., καὶ τῶνος μᾶλλον ἢ προφῆταις Καραῖς γλῶσσαις περὶ τῶνον. Aelianus l. c. jungit Κἄρος, καὶ Μυρδόνος, καὶ Ἀδύρας, καὶ Ἄλλου; Βαρβαρίων. Testimonium

¹ Vineta Timoli et Tnoii commemorat Ovid. l. vi. Metam. v. 15. xl. 86. Fast. l. ii. v. 513. Seneca in Phoeniss. v. 602. Hinc tota Bueho Timolos attolli joga. Jungatur haec Pini l. v. c. 29. Lydia celebratur maxime Sudibus in latere Tuoli, qui antea Timolos appellatur, vitibus consitus. [Comparatur Strabo l. xiv. p. 943. Dioscorides l. v. c. 10.]

² Locus Vitruvii l. ii. c. 8. p. 69. est notata dignissimus, sed hinc corrigendus. Vide emend. l. iv. c. 1.

* Contum emendandi illustrandique hinc Hesychii locum, ab interceptis omnia omnibus intactam relictum, neque si vituperandum, quibus conjectura Jablonskii haudquam probetur. Suscipiunt autem me commendanda, de voce Μῶλας duae codicis aevi τοῦ Τῶλου, patrociniū quibusdamque quætere ex eis potissimum, quod in multis veterum libris pro Timolos scribitur. Melus, eodem modo, ut Marns pro Tuzus, observante Barhamo ad Virg. l. I. Georg. vi. 56.

¹ Hinc Poeta verum hauserit Strabo l. xii. p. 657. Sed in Cod. Geographi Medice, et ad istum locum notavit Gronovius, verba haec et non pauca sequenti deficiunt.

² Eclianibus Phoenicis Colophonensis affert Athenæus l. xi. p. 358. Ἐκ τῆς Ἰωνίας (δὲ) ῥάφρονος, c. 2. A.

ad e. l. notatur Casaubonus et Schweighauserus t. vi. p. 257, 258. Cf. Galak. de Stylo N. T. p. 39, 51.

³ Quis verus Lydos consilio emiserit Jablonskii, equidem ignoro. Hinc non addidisse, egerit et ordine elementari dispositione, et diligenter illustrata, collatio hujus et priore editionis manifestum facit. Pausa adjuvanda, qua jam enunciat.

ΒΑΙΧΕ ΚΙΡΚΟΝΑΕ ἑστὶν ἰσθμὸς Ἰωνίας. Αἰθέρ. Hesych.
ΒΑΙΤΕΙΑΚΟΝΑΕ ἑστὶν ἰσθμὸς Ἰωνίας. Hesych. Ad utrumque l. legendi Albertus et ceteri interpretes.

significavit, ejusque vocis minores pluralis Τῶνος ἢ subne frequenter occurrit, quoniam significatione singulari singularis adhibetur. Apud Turcas et Mexicanos Tepe et Tepeca. V. Horati Opera. Americ. p. 185.*

ΜΥΣ, terra. Hesych. ait, Μωσὶ ἢ γὰρ Λαδός. Contra Aegypti non dissimili nomine dicebant aquam; quod hujus loci non est.

ΠΑΑΜΥΣ. Sic Regem in sua lingua Lydi dixerunt, quod et Bochartus observat t. i. Operum p. 1164, sed ubi male Πάλας. Apud Hesych., Πάλας βασιλεὺς, παρὰ οἱ δὲ Πάλας. Memoratur Πάλας quidam, qui ex Ascania venerat, apud Hom. Il. iv. v. 792. Iomibus tribuit Tzetzes in Lycoph. p. 101. [ad v. 691.] ἢ Νάλας, τὸ Πάλας, ἐπὶ τῶν ἰσθμῶν, καὶ χηφῶν τῶν ἐπὶ τῶν ἰσθμῶν, λέγει ὁ Ζεὺς πατρὸς, ὅτις Ὀλυμπίου Πάλας; Τί μὲ οὐκ ἔδωκεν χηφῶν ἀργύρου, Πάλας;

Videtur tamen ἢ λέξις potius Βαρβαρίων, et idcirco a Poetatum principe Dynastae Barbaro tribuitur, nisi illic sit nomen proprium. Graeco hanc vocem a Lydis antiquissimis accepisse; confirmat Tzetzes Chil. v. Hist. 10. Τὰς δὲ Ἀδελφῶν καὶ Ἰωνῶν τοῖς ἑσπέραιονες. Πρὶς Πάλας βασιλεὺς οὐ σέβεται Κρόνῳ.

PISA est portus lingua Lydi. Scylax in l. i. x. Aen. v. 179. alii incolae ejus oppidi Tentanas (Tentas) fuisse, et ipsum oppidum Tentam nominatum, quod postea Picas Lydi, [propter senam suppl.] vocantur, atque id lingua sua singulariter [Lunarem in ed. Burn.] portum significare dixerunt, quare huic urbi a portu huic nomen impositum.*

TAPTANON. Apud Hesych. legitur, Τάπτανον ἔξοι. Αἰθέρ. ἢ τὸ ταπῆρον, ἢ τὸ ἀπὸ σπυροῦμαι τῶνος καὶ τῶν, ἢ καὶ σπυροῦμαι. Pro ἔξοι videtur cum Salmasio legendum ἔξοι, et pro τῶνος nullam recipere.*

ΦΙΛΕΤΑΙΡΙΣ. Scholastes ad Nicandri Theriaca p. 42. ed. Colon. vel p. 50. ed. Murell. Σπυροῦμαι δὲ, ἐστὶ τὸ ἀποφῆδαι φέρει ἢ φέρει τῶν Ἀδελφῶν καὶ Μωσῆ Φιλέτων ὀνομαζέται.

ΖΑΚΤΟΙΔΑΔ (l. Ζακτοῖδης) καὶ ἰσθμὸς, Ἐγγυρῶν, παρὰ Ἀδελφῶν. Lex. Rheter. MS. laudat Cl. Rolanekus in Auctario Emendat. ad Hesych. t. i. p. 1374. Mentio Lydorum non fit ad Hesychii, qui tantum scribit, Ζακτοῖδης ἰσθμὸς.

¹ Hinc hinc ἢ Ἀδελφῶν Hesych.

ΜΑΤΑΙΤΗΡΩΝ καὶ τῶν ἰσθμῶν, Ἀδελφῶν, ἰσθμὸς τῶν Hesych. Maxime ἰσθμῶν, vel ἰσθμῶν, cum alia, ut ἰσθμῶν, cum Alberti, jam mihi prorsus est. Sumtum videtur ex Hippocrati Synonymis, quae laudantur ab Athen. l. xi. p. 281. ed. non.

ΠΑΑΜΥΣ ἢ τῶν ἰσθμῶν, αἰθέρ. Hesych. De peregrina vocis origine dubito, et non romanicor, cum in libris Graecis a me quidem lectam esse. Τῶνος Ἀδελφῶν ἢ τῶν Hesych. Si Is. Vossius audias, videtur est a τῶν, domus, et significat τῶνος. Interpres reliqui de τῶν nihil mutantur.
* Pro Βαρβαρίωνος, B. B. 567. legendum Βαρβαρίωνος conjicit Tollius, Vir Cl. idemque amicus, in Exercitio ad Apollonium p. 738—741. Alia bene facientia movit A. A. Georgius in prof. ante Praefatum. Evidens Josonis Græco-Copto-Thebaicum, p. 311. Nihil in multis defensionibus necesse videtur in Strabonis lib. xiv. p. 976. ubi pro Βαρβαρίωνος ἢ γὰρ καὶ Ἰωνῶν Xylander malebat Βαρβαρίωνος, Cassob. ἠγγυρῶν.

Herodoti, qui ipse e Carie urbe Halicarnasensis, hac in re multum valere potest. Veram illius mentem non recte me percipisse in prima hujus Disquisitionis editione, deinde intellexi e Strabone l. xiv. p. 448. [976.], cujus verba comparant cum Herodotote non erit difficile veritatem asssequi. Testatur autem Historicus l. i. c. 171. et 172. Harpagum, Ionia subacta, exercitum traxuisse in Caras et Caunios et Lycios; Caras ex insulis transisse in continentem, ibique tunc sedes posuisse; ipsos vero Caras se appellare *αδρυχίνας* continentis; Mysos et Lydos esse Caribus germanos fratres; eosdem lingua Carum *θι*, *βαρυχάσιος* *τάτι* *Καρέ* *ήγροντο*; Caunios aut linguam suam accommodasse ad populum Caricum, *προς τή Καραία ήντι*, forsitan *ήγροντο* *προς τή Κ. ήντι*, ad morem loquendi et consuetudinem Caricam, aut Caras ad Caunicum, id quod liquide se non posse discernere ait Herodotus. His quaedam addere, vix operæ pretium est. Ne quid tamen prætermisisse argui possim, quædam ex illa Carum lingua adhuc residua addere visum est, quæ maximam partem Steph. Byz., nobilis *Έθναία* scriptor, nobis subministrat. Et plura forte inventuri eramus, si loco Epitomes ipsum Stephani opus ad nos pervenisset.

* *ΑΑΑΝ* Caras appellasse equum, Stephanus in v. *ΑΑΑΙον* memoria prodidit, repetitque in v. *ΥΑΛΛοΑλο*. Eapropter in numismate Claudi Britannici, apud Tristram T. 1. p. 200, conspiciat* equus, cum inscriptione, *ΑΑΑΙον*.

* *ΑΟΥΜΠΟΝ* dicitur quidam ex posteris Rhodemanthi, a Caribus cultus divinis honoribus. Ita Auctor Etymol. in v. *Αουρα*.

* *ΒΑΝΑ* victoriam dicunt Caras, auctore Stephano v. *ΑΑΑΙον*, sed qui male addit, *εθερ και παρ Τριαντας Βανδον την νικησ ποτις*. Audacior videtur, quam felicius Sahmsii conjectura, pro *την νικησ* cupientis *η σιγγου*, †

* *ΒΟΥΛΟΜΕΝ* *Καρες ανη τοσ βοουθεις*. Suid. Verum enim vero exemplum, quod offert, non probat. Usurpatur quidem ibi fortasse de Caribus, sed non tanquam vox Carica, haud magis quam *Βουλορηνα*, quæ sequitur. Cf. Harpocrat. [ibi Blacardus, p. 100, 101.]

* *ΓΕΑΑΝ* Caras vocatam regem, testante Stephano v. *Σουγυλλα*, sive *Σουγυλα*, quæ Carie urbs, et quod nomen reddendum Straboni l. xiii. p. 611. [909.], ubi male *Σουγυλα*, quod Casub. et Holstenius etiam monerunt.

* *ΠΙΠΠΑΝ*, significatione instrumenti ejusdem Musici, Caribus gonnulli tribuuntur: sed factum id inde ab eis videtur, qui Phœnicem cum Caria confunderent. Latissimus enim fines olim habuit Phœnicia. V. Cononem in hist. Andromedes et Persæ. Loca Athœni p. 174. [l. iv. p. 177.], ad quam respicitur, hic est, *Γυγυραιοσ* *της ει Φαισας, δε φησεν ε Εσφορις, εχρησθησ πηλας, σπυθαιουσι τή μελεια, — τούτους δε ει ει Καρες χριστασ εν τοις θεοις αν ει μη άρα και η Καρια Φαισας εουδασ, δε παρ Κριστην και Βουχολθησ ιστιν εφελεσ*. Atque hic etiam non disti milia legere est apud Eustath. ad II. Σ. p. 1157. Frustra tamen ea verba in omnibus Xenophontis Atheniensis libris quærantur. Itaque aut memoria fecisset Athenæum, cui sens debet Eustathius, aut verba sancta sunt e libro Xenophontei jam deperdit, aut demique intelligendus est quis alius, Xenophontis nomine appellatus, quales plures fuisse docet Cl. Fabricius in Bibl. Gr. quævis ignoret, Athenensium usquam alium laudare Xenophontem præter Grylli filium, historicum illum notissimum. Pollux l. iv. c. 10. [segu. 76.] tantum ait, *Γυγυρα* esse Phœnicem juxta inventionem, sed valde simplicem *Μουσική τή Κοριεσ*, Phœnicem vero lingua Adoniis vocari *Γιγγρα*, et ab hoc libam lugubrem desumisse nomen. Ad istum locum consulatur Kubnius.

* *ΕΚΑΤΟΜΒΑΙΟΣ Ζελα, εν Γοργεισ, και παρ Καρισ, και Κερεισ, Ηεσυχ.* †

* *ΚΟΑΑΒΡΙΣΜΟΝ* genus saltationis Carum pariter ac

Thracum fuisse, Pollux memoria prodidit l. iv. c. 14. [segu. 100, ibi Jungermannus et Kubnius]. Ab Athênæo vocatur *καλαβρισησ* l. xiv. p. 629. Utrumque testæ se habet. Dicitur enim *καλαβριζειν* et *καλαβριζειν* eadem significatione. Cf. Hesyech. in vv. *Καλαβρισησ* et *Καλαβριζειν* [ibi not. itemque ad v. *Καλαβρισησ*] atque Suid. v. *Καλαβρισησ* [c. n. Kusteri]. Non autem potest, ut ipse anteaq. monueram, Colabrizum Macedonibus ab Athenæo ascribi. Jungenda sunt vocabula *Φαισας καλαβρισησ*. De hoc ipse saltationis genere apud Meursius libro singulari de Saltationibus veterum. **

* *ΚΑΡΤΑΙ* dicebantur a Caribus equites et prædones, unde forsitan regioni et genti nomen. Hesyech. *Καριαισ ιππεισ, περιαρασ*. *Καρες*. Alii una serie legunt *ιππεισ περιαρασ*. †

* *ΚΙΣ* est ovis apud Caras, teste Tezæta in Lycoph. p. 94. fin. Quam vocem tamen usurpare veritatem non est Apoll. Rhod. l. iii. v. 375; atque ibidem Scholiastes vocem hanc tanquam receptam repetit.

* *ΛΑΙΠΝΗ*. Memorat Steph. Byz. in v. *Έαρησ* Deam a Caribus cultam, cui hoc nomen datum fuerit e quodam casu. Cum enim templò edificando incumberet Caras, leporem illic fugientem animadvertit; atque hinc scilicet Deæ nomen. Apud Stephanum est generale animalis *ζωον* nomen. Novimus autem Græci leporem dici, *λαγυσι* et *λαγυσι*. Sed hæc derivatio admodum est detorta et plane fidei similis, de quibus l. 3. nosuimil dicit Strabo l. xiv. p. 454. [973.] eam *Λαγυσι* nuncupat, *Έρσ δ' εν τή χωρη των Στρατονικοσ δυο ιερη, εν μεν Λαγυσις, εν τή Έαρησ τεραστεισταισ*; quod illa veritas interpres: In agro Stratonico sunt duo templa, unum Laginis Hecate sacrum illustrissimum. Locus iste est corruptus; et ab interpretate ita acceptus, tanquam Lagini populi Hecate sacra fecerint; atque id indicare videtur vox, quæ est in Græc. *Λαγυσις*. Sed legendum est *Λαγυσις*, correctione proca et obvia, a *Λαγυσις*, quæ est terminatio Carica, ut in *Ποσση*, de quo supra post. Ita autem locum veritatem: Unum quidem Laginis, quod templum omnium, quot habet Hecate, clarissimum est. Ex quo legitur et hoc discimus, fuisse hanc Lagino Hecaten, seu Trivian, quod etiam ex Stephano confirmatur.

* *ΜΑΖΑΙΣ*. Bacchum hoc nomine Caras appellatur, auctore Stephano in v. *Μαζαριασ*, ubi hæc leguntur, *παρ Καρισ ε Δαιμονεσ Μάζαρεσ εθερ ελθρησ*. Addit ibidem, *εκαλειρο Ν και η Ρέα Μα*, sed quod magis ad Lydos, quam ad Caras videtur spectare. Fr. Guilets *Μαζαρεσ* exponit *μεγας*.

* *ΜΕΙΤΣΑ* lapis est Carum ligus, ut testatur Stephanus

* Dissentit Sequinus in Selectis Numismatibus antiquis, p. 130, 131. Sed assensatur Berkecius ad Steph. v. *ΑΑΑΙον*.
† Jac. Gronovius pro *μα* placuisse *δου*, t. ii. Theas. Antiq. Gr. in Alabandis, manus P. Burmannus in *νεϋς* MSS, ad Stephanii locum. Plerum ibidem Berkecius de un vocabuli *εθνησ* notatione signi militaris sive vexilli, sed præserte Mænesio in Gloss. Gr. Barb. v. *Βασι* et *Βουλορηνα*, t. iv. Op. p. 247, 272.
† Probabilis conjectura Jac. Gronovius, sed suo more, nec satis digno literarum politionum professore, vehemens in *Α*. Cononem invenit, in *Ποσση*. *Μελα*, l. c. 16. pro portu duo, *Γελα*, et cui verberandum *Ακτινασ* portus *Σαγγελος*, et cui *Λαοπιτη* enim *Μελα* de Caria.
‡ Multa de hoc Athênai loco disputant Casanbagon et Schweighæuserus t. ii. Animadv. p. 639, 640.
§ Exemplum istud hoc nimis facit. Vox enim *εαρησ* *δου* hæc magis Caribus propria est, quam cæteris gentibus. Hæc a tombas ibi offeruntibus, de quibus interpretas Hon. II. B. 206. et scriptores Antiquitatis Græcæ. Adde Capitolinum in Maximo et Balbino t. xi.
** T. v. *Opuscula* p. 214, 217, 218, 223. Non sicut debuit, in ætymologia vocum per nos omnia in Athenæo, aut apud Pollucem. Comparantur vobis præter interpretes Suidæ et Hesyech. supra a

me laudatos, Casanbagon et Schweighæuserus Animadv. in Athenæum t. vii. p. 429, 430, vii. p. 301, 302.
† *Ποσσησ* et Pirata semper, quod sciam, de prædacione maritima in libris veterum scripturam. Optime Hesyech. *Ποσσησ* *αυτοσ*, *αυτοσ*, *βουρασ* *ε* *εθνησ*, et *Αμωνιος* de *Α*. B. quæm p. 119. *Ποσσησ*, *ε* *βουρασ* *αυτοσ*. Alia dicit *Βακαριασ* in Animadv. ad Ammonium, p. 194. Videtur equites ex *ραπτα* viventes et prædones maritimi dicit *Καρες*, exemplum semper Carum insidentes, agros non tantum incursums, sed et *εαρησ* multica classicissimè *οπιλισ* pro virili parte semel ipso artumant. Ut enim Caras a Critis apud Athenæum l. i. p. 106. *ελεβουρασ* *δωσ* *ταυτοσ*, illi eorum genus *ηγεμελοσ* et nari *ουσινησ* dicitur *Μινοσ*, in Thucydides l. i. c. 4.
‡ Non ea est medicina, ut cum Cicero loquar, cum sanæ parti corporis sculpellum adhibetur. Certe antea loqui Strabonem est incorrupta, nulla *ορεασ* *ροσδωσ*. *Ασπυρισ*, sive *Ασπυριδισ*, quæ illi malum, nonem hæbet de oppido Caris, cujus Strabo iterum meminit l. xiv. p. 978. *αρχ* *Ασπυρισ*. A *ρηναιον* *ε* *αρχ* *Ασπυρισ*. — Cum ne conjectura quidem *αυτοσ*, quæ consistit in margine exempli Jaldoukiani dicitur Athenæum l. xii. p. 304. F. hunc locum non reperit in textum. Quis enim alibi necesse *δωσ* *αυτοσ* *ε* *αυτοσ* *Ασπυριδισ*, ad hanc Deam?

in v. *Mosycaena*. Sed pro *Mycaena* fide Codd. MSS. legendum esse *Trea* censent Salmasius et Gronovius.

ΜΥΚΑΑΕΥΣ fuit cognomen Jovis in Caria. V. Eustath. in II. B. p. 266.*

ΣΟΥΑΝ Cares tumulum sive sepulcrum appellarunt, teste Stephano in v. Σουδαίωλο.

ΤΟΥΣΣΥΑΟΙ a Caribus vocabantur Pygmaei. Ita Stephanus in v. Κάρου. †

ΤΥΜΝΗΣΟΣ est virga. Scribit Stephanus, τρυμησός, εστὶν ἄκρως ἀπὸ τρυμησός ῥάβδου Σαΐθου γὰρ τὸν ῥάβδου τρυμὸς λέγουσιν.

ΣΟΥΗ Joven Cares appellarunt, teste Strabone I. xiv. p. 453. [973.] Joves alios ibidem Strabo commemorat. In illis est Jupiter Labradensis, qui et Militaris dicitur, cujus signum dicitur fuisse labrum, de simulacro ejus appensa. V. sup. §. 9. [p. 87, 88.] Post Labradensem, quem Labradum vocat Plinius I. xxiii. c. 2. recenset Strabo etiam Jovem Carium, ad quem non modo Cares confluxerunt, verum quoque finitimi Lydi Mysique. Nesco tamen, an satis accurate hoc Strabo distinxerit.

Plura vocabula, origine Carica, si existerint apud scriptores veteres, ad meam notitiam non pervenerunt.**

§ 11. De Lingua Lycaea.

Sunt haec praecipue linguae, quas in his oris viguisse didicimus, et ex quibus etiam aliae ortum traxerunt, aut certe plurima deponserunt; atque videmus saepe numero a vetustis auctoribus has ita conjungi. V. Cicero pro L. Flacco, c. 27, qui locus etiam ea, quae supra dicta sunt, illustrat. Superant tamen etiam, quae ab his, aliae plura, aliae minus recesserunt, nonnulla plane sunt singulares, et cum illis nihil commune habent; quae omnes atque singulas enumerare operae pretium non est.

Inter finitimas dialectos praecipue sunt Lycaea et Pamphylia, quarum non infrequens mentio occurrit. Harum gentium sermo longe plura ex Graecorum lingua deponant, quam aliorum populorum, de quibus diximus. Et non desunt, qui has gentes origine Gr. fuisse contendunt, velut Herodotus, I. vii. c. 92. Theopompus apud Photium,* p. 203. [391.] et alii. Verum hoc merito in dubium vocari, et contrarium etiam ostendi posse, facile mihi persuadet. Quod vero sermo harum gentium in multis Graecissari, tribuendum est Graecorum colonis, quae multae hic locorum fuerunt.

Lycaei fuerunt oriundi e Creta, unde cum Sarpedone profugerunt, et hanc regionem adierunt. Testes sunt Pausanias in Achaicis, p. 208. [529.] et Herodotus, I. i. c. 175, qui addit, Cretam totam ab initio habitatam fuisse a Barbaris. Linguae Lycaicae meminit Plutarchus in Alex. p. 1259. ed. H. Steph. ὀβλιωστος ἀλλογενής ἐκ πατρὸς Ἀνακλῆ, πατρὸς δὲ Ἰσπριότιος γερμανός. Cf. idem de Def. Orac. p. 238. ed. Bas. Postmodum vero aliae gentes illius ora, sic et Lycaei linguam Gr. adsciverunt. Hinc Graeca sunt, quae et Lyciorum lingua, sed sero atmodum et sua nempe aetate usitata, profert Eustath. in II. E. p. 545. in fine. Paucis voces Lycaicas ex Steph. Byz. et aliunde conquisitae sunt addam.

ΕΑΔΥΘΕΡΑ, Diana. Artemid. I. ii. c. 35, ἡ λεγομένη παρὰ Λακίων Ἐλαδύθηρα. Sed videtur vox pure Gr.

ΕΡΕΘΥΜΙΟΣ, Apollo. Hunc apud Lycios Ἐρεθυμίω δεικνύμεν dictum fuisse, et illius festum Ἐρεθυμίω, Hesychius docet. In prima hujus libelli editione monui, Rhodios etiam coluisse Apollinem Erethiyhi cognomine, quod rursus in averteret, velut apud Romanos Robigus; quod Strabo,

Aliter Elianus I. xii. de Anim. c. 30, qui, cum de amine sacro Jovis Labrandei verba fecisset, haec subsidit, καὶ τρυμὸν ἀναγράφου Κάρου τε καὶ Σπυρίου. Et colligit ille Deus Carii et Militaris cognomine. Etiam Herodotus I. i. c. 171: unum memorat antiquissimum Jovem Carium, quem eundem I. v. c. 119. appellat Jovem Militarem, eoque Labrande colli affirmat; Quartum adhuc Jovem addit Strabo p. 454. [973.] his verbis, ἑστὶν δὲ τὸν ῥάβδου, loquitur de Laginis, τὸν τὸν Χρησάφου δαίτη, ὅσον ἀκρότατος Κάρου, εἰς ἡ ἑστὶν ἰσχυρὸς τε καὶ παντοκράτωρ, ὅτι τὸν αὐτοῦ ἀναδύθη τὸν ἰσχυρὸν ἄνθρωπον. Sed et revertat ad Ἐρεθυίω, scribit Casaubonus ad Geographi locum: Quis is sit, adhuc quaero.† Unicum praeterea scriptorem reperci, qui nominis istius meminerit, Pausaniam nempe, sed qui in Arcadicis, p. 244. [511. 10. p. 619.] Ὀρῶν appellat, Κρησὸς αὐτὸν Μιλῆταιοι ἔπεισαν, ἐς τὸν θεὸν τὸ ἱερὸν, ἃς πορῆς ἢ ἐπιχειρῆς εὐλοκίῃσιν Ὀρῶν. Sive nomen fuerit Ὀρῶν, sive Ἐρεθυίω, barbarum fuisse non dubito, explicare nequeo.

L. xiii. p. 422, [912.] et ex illo Eustath. in II. A. 39 docet. Sed jam nunc valde dubito, an Apollinem Erethymium cum Erethiyho recte contulerim. Multum enim diversa videtur ratio utriusque istius cognominis; sed illi nunc non ago.

ΚΑΔΡΕΜΑ. Ita Lycios appellare siccitatem frumenti affirmat Steph. Byz. in h. v. V. ibi Pingolo et Holstenius.

* Ratio cognominis Μουδαίω, satis apparet e Stephano v. Μουδαίω. Est enim Mycaea nomen et arbo Cario, inter Maenagrum et Caystrum fluvios. Verba Ethnographici illustrant Holstenius et Berkelius.

† Quae ad istam locum a Berkelio ab aliis quoque observata sunt, veluti Valaico ad Gloss. Lat. Gr. p. 63. Dacero ad Festum v. Trimalchi.

‡ Rege distinguere Strabonem ipsomet Herodotum inter Jovem Carium et Strabonem, errare vero Elianum, nomen Col. Venedigios et Valcaenarios ad utrumque Herodoti locum.

§ Casaubonus legendum censuit ἰσχυρὸς et ἰσχυροκίῃσιν. Nec aliter in Cod. Mediceo, ubi et. ἰσχυροκίῃσιν pro ἰσχυροκίῃσιν invenitur, teste Gronovio.

¶ Leguntur forte e Casauboni verba in prioribus Strabonis editione, quae jam nunc praesto mihi non est; desunt autem in Amnlevo, ubi tamen locus Pausaniae, ab Jablonskio citatus, sed sine inclusum.

** Negat ad usum, praeter hunc paucos:

† ΛΑΔΡΑΥ ἡ ἰσχυρὴ ἢ ἡ βλάστη ἢ ἡ, ἰσχυρὴ ἰσχυρὴ ἢ ἡ, ἡ δὲ τὴν Κάρου, εἰς ἡ δὲ τὴν Κάρου, καὶ αὐτὴ τὴν τὴν ἰσχυρὴν λέγουσιν. Hesyeh. c. α. Alberti.

‡ ΣΠΥΡΙΟΝ, Mercurius. Fuit Imbrus insula Thracica, sacra Caballo et Mercurio, quem Ἰσχυρὸν λέγουσιν ἢ Κάρου, teste Stephano Byz. v. ἰσχυρὸν. Repetit Eustath. ad Dionys. v. 514. Comparatur Holstenius et Berkelius ad Stephanum locum, atque Gutherthius de Cabitis, p. 80.

§ ΚΡΕΜΑ nomen mentio Caricae, cujus meminit Machon, poeta comicus, apud Athen. I. viii. p. 97.

Κάρου, ἡρα, τρυμὸλοιο.

Τὸ εὖ ἢ ἐστὶν ἰσχυρὸν ἐστὶν οὖν, ἡρα, ῥάβδος,

Ὅσα γὰρ ἐν Ἀθήναις Κορναίω χρεῖσται, ἀναδύθη†

Leguntur ibi Casaub. et Schweigh. t. v. Anecd. p. 136, 137. Significat nullum ducem eandem voce usat est Aristoph. in Equit. v. 361.

† ΑΝΑΔΥΘΗΝ ἡρα, εἰς τὸν Κάρου ἀναδύθη. Hesyeh. c. α. con-jectura Palmerii. Legitur vulgo, π. τ. πρῶτον τ. τ.

Verè meminit Berkelius nota ad Stephanum v. Ἀναδύθη, perpaucos apud scriptores antiquos superesse veteris linguae Caricae reliquia, et singula igitur, quae iudicæ studiosè conquisantur.

§ Sequens iurea Bocharti et Jablonskium, et editorem ejus, Gull. Ye. Waterum praeterit:

¶ Ipsam Carum et Carie nomen Phoenicium est, et per Phoenicos saepe ad Caria vicinos Iones penetraverat. Hesyeh. Κάρ τρυμὸν γὰρ Καραίω; item, Κάρου ἰσχυρὸν καὶ τρυμὸν. Ita Hebraeus קָרוּר car e-agron, vel aris. Itaque a gregum copia potestè dici Caria et Carus. Sed Eustath. II. 4. p. 974. falli putat, cum Coli insulae nomen eandem referat, et si Carica lingua est, ovem significat: quod II. inquit, vel Κάρου ἰσχυρὸν καὶ τρυμὸν, ἢ καὶ τὸ ἰσχυρὸν Κάρου, ἢ τρυμὸν τὸν ἰσχυρὸν. Quin jam, vel Κάρου, Graece non est ovis, sed vellus: Hesyeh. Κάρ τρυμὸν, καὶ Κάρου ἰσχυρὸν, Κάρου τρυμὸν, ἢ Κάρου τρυμὸν, γὰρ τρυμὸν. Neque videtur aliud significare quàm Carum, quae insulae Ἰσχυρὸν ἰσχυρὸν ἡρα ἀναδύθησιν, testatur ap. Strabonem, I. xiv. (Athen. I. vi.) veteri Caricarum rerum scriptorè Philippum, e Caria urbe Thengela. Sed et Carus Gr. sermone jam oim fuisse annulos, licet non succederet satis, vel ex eo colligere est, quod non appellat Ἰσχυρὸν τρυμὸν τρυμὸν, I. 6. Strabonem interpretet, unum, ἡρα, ἰσχυρὸν, Graece impetite loquutus, et in vicina Solomene, ex quorum oppido Ἰδαί: factum ἰσχυρὸν et ἰσχυροκίῃσιν. Interim quod videt Eustath. II. 1. 222. Cui nomen fuisse ab ovibus ἢ τρυμὸν, non est propositè rejiciendum. Ex nempe pertinebat aliud Coli nomen Κάρου in eod. Eustath. II. lib. II. 4. 222. Κάρου ἰσχυρὸν καὶ τρυμὸν τὸν ἰσχυρὸν, prout gentium nominum collectorum, I. e. Stephanum. In quo legitur de insula Col, ἰσχυρὸν ἢ καὶ Κάρου, sed recitandum est Κάρου. Insula Caris, I. e. Κάρου, Carum, agnoscit, sui ovium. De Crami Coli τρυμὸν τρυμὸν vide narratum historiolum in Hesyeh. et Suida.† S. Bocharti Geogr. sac. l. i. c. 7. p. 376. Log. Bibl. 1699.]

quo loco eam distinguit a lingua Græcorum, Lydorum, et Solyorum. Exempli vero reliquiarum veteris Pasiarum lingua ne apud scriptores antiquos reperisse non recorder.

§ 14. De Lingua Bithynorum.

In prima hujus Disquisitionis editione Bithynos omittendos movebam, quoniam Phryges sunt, et Bithynia deinde dicta est, que primum Phrygia Major appellabatur. Quae etsi vera adhuc censuo, nunc tamen nonnulla de Bithynia eorumque lingua et vocabulis propriis adjungam. Bithynus fuisse Thracum ἀπὸ τῆς θύρας, tentant scriptores antiqui, Strabo l. xii. p. 373. [816.] Plinius l. v. c. ult. p. in 840, Auctor Etymol. Ἀλκίανος ἢ Βιθύνος—ἢ ἢ ἰθακὶνὸς Ἑλλῆς, Syncellus p. 181, Ἑλλῆς ἀπὸ Σφραγίδος διαβάτης κατέρχον τὴν τὴν Βιθύναν, τὴν Βιθύναν καλοῦσιν, qua verba ab interpretibus Latine non recte versa sunt. Sed in primis consulatur Herodotus, l. vii. c. 75. Quod adeo verum est, ut non obscure colligi possit, Bithynos etiam tractu temporis lingua Phrygia et Thracica semper conservasse vestigia. Pausanias itaque in Eliae. i. p. 159. [406, ubi Ζεῦσιες] Zipetem Bithynis Dynastam Thracem fuisse, ex nomine conjectat. Ζεῦσιες, Rex Bithynorum memoratur quoque a Plutarcho in Quæst. Gr. p. 302. Juvat istam Pausanias conjecturam Hesychius, qui sic scribit, Βιθύνος, αἱ ἑσφῆσαι, ἢ ἑσφῆσαι γῆρας, quod forsitan a Zibym, hæste vel gladii genere, descendit, vel à vestimento quodam peculiari, quo in memoriam pristinae originis sui fuerunt. Apud Hesych. Ζεῦσιες* mutari debet in Ζεῦσιες vel Ζεῦσιες, siadem rex innuitur, sed quod dubium facti adjecta vocis explicatio ἢ ἑσφῆσαι, que hoc nimis pertinet. Suidæ Ζεῦσιες dicitur ὄνομα κύριον. Hoc autem nomen historicum non sicut extra Bithyniam in usu fuisse. Haud dubie respicitur ad Zipetem, quo nomine apud Historicos ille Bithynia princeps vulgo vocatur. Apud Steph. Byz. v. Ζεῦσιες dicitur hæc urbs Bithynia nomen habere ἀπὸ Ζεῦσιος βασιλέως. Cum autem Pausanias ex hoc nomine conjicit, eum fuisse origine Thracem, non id ita intelligendum est, quasi Zipetæ ex Thracia in Bithyniam traiecerit primus, sed hoc lingua Bithynica tribuendum est, que Phrygiaca et Thracica fuit. Nam ex historia novimus, patrem jam hujus Zipetis, quin avum et prævum, Bithynia imperasse. Video Cellarium hoc neglexisse, cum tamen profiteatur, in introductione ad historiam veterem, se historiam harum regionum in Asia minori accuratius multo tradere, quam ante ipsum ab aliis factum erat. Ea vero, que de majoribus et antecessoribus Zipetis cognita habemus, ut plurimum ex Memnonis hist. Heracl. apud Photium [Cod. ccxxiv.] petita sunt. A tempore Zipetis regnum istud clarius evasit; et a multis multa peti possunt, que ad historiam illam faciunt. Quandoquidem Bithyni a Phrygiis descendeabant, et adeo originem Thracicam habebant, ut jam dictum fuit, mirum nequaquam est, vocabula quaedam Bithyni et Thracibus fuisse communia, atque vestigia convenientiæ inter utramque hæc gentem etiam ætate adhuc seriori conspicua fuisse, ut statim patebit. Videamus igitur de paucis vocibus Bithynicis.

* ΑΑΙΖΙΝΕΣ nomen Bithynorum. V. Eustath. in Il. p. 563, 364, et Etymol. Auctor in v.

BENAIΔΙΟΣ nomen mensis. Nomina omnium mensium Bithynicorum ex MS. Gr. exhibet Jos. Scaliger, l. i. de Emend. Temp. p. 5, et cum quadam discrepantia Usserius de Anno Macedonum, p. 41, etiam Fabricius in Menologio, p. 61. * Sunt ex nomina omnia Gr., præter unum Βεναιδιος, qui mensis a Græcis dicebatur Ἀπρηναιος.

BRIAZUS nomen Dei et Templi in Bithynia, teste Plinio, l. xxii. c. 2.

BYZIS antiquissimus Bithynorum rex, perhibetur Τροία ἄλλοις antiquior. In Thracia Byzia est arx regum Thracie. Byzas, fundator Byzantii, conspicitur in nominis ætate apud Goltzius, V. Tournefort Voyag. t. ii. p. 2.

FANOS, ἢ φανος ἢ φανός, ubi Βεθέρω, ut scribit Hesych. Cf. supra p. 8. [p. 69, ibi not.] Τῆς Φανὸς

locum esse Thracie, ex Artemidoro et Harpocrat. h. v. itemque Suidas.

ZHAAΣ sive ZHAAΣ, nomen regis Bithynia celeberrimi. In Thracia Zelan oppidum invenio. Vide Plinium, l. iv. c. 11. Apud Steph. Byz. v. Ζηλα legitur, ἑστὶ καὶ Ζηλα—πόλις Καρδοκίας, ἢ ἑστὶ καὶ Ἰσκαρδοκίας καὶ Ζηλας [cf. supra, p. 110.]

ÆBITHYNAIOS, gens vestis Monachorum, cujus nomen ex Præsesium Bithynorum dialecto derivatur a Suida, Ἀβιθύναιος* χιτὼν μοναχικὸς ἐκ τῶν ἐκείνου ὀνομάτων, κατὰ τὴν ἑσφῆσαν γλῶσσαν τῶν Προναίων.

ΣΥΜΜΟΝΙΟΣ ἢ Βιθύνος ἢ πρόμορος. Hesych. ex Herodoti l. vii. c. 75. [Junge Steph. v. Συμμόνι, ibi not.]

TAPANTOS. Steph. Byz. in v. Τάπας ait, ἑστὶ δὲ καὶ Τάπας ὀνομαζομένη γλῶσση πάλαι Βιθύνια, ἑστὶ τῆς ἰσκαρδοκίας Ζεβί.†

§ 15. De Lingua Mariandynorum.

Excipiunt Bithynos Mariandyni, qui a multis coloni Scytharum existimantur. V. Schol. ad Apoll. Rhod. l. ii. [v. 140.] et Eustath. in Dionys. Perieg. [v. 788, et seqq.] Strabo vero Thracas fuisse affirmat, l. vii. p. 204. [455.] ubi et de Bithynia. Idem, l. viii. p. 238. [531.] aut Mariandynos ortu esse Paphlagonas. Non mirum est, ab aliis annumerari Scythas, sed ab aliis Thracibus, cum Thracæ et Scythæ apud veteres fere semper confundantur. Ex Mariandynorum † lingua aut pauciora vocabula supersunt, ut saltem ad meam cognitionem pervenerunt.

* ΑΔΙΝΙΜΑΙΟΙΣ nomen est cantilenæ Μαριανδυνorum, cujus meminit Pollux, l. iv. c. 7. †

* ΑΚΟΝΙΤΙΟΝ veneni genus celebratissimum apud eos, ut in Dionysium tradit Eustath., p. 117. [ad v. 788.]

Hinc fortasse emendari potest Hesychius, in quo legitur, Ἀκονιτὶς φάρμακον ἐστὶν ἐπιβλητικόν. De Aconito v. Ovid. l. vii. Met. Fab. xxii. Servius in l. ii. Georg. v. 152. Gr. vel potius localem vocis etymologia in tradit

* Βιθύνος ἢ ἑσφῆσαι ἑσφῆσαι, scribit Eusebius in Chronica, p. 12. Deinde vero ait, p. 30, Βιθύνια ἰσκαρδοκίαν ἐστὶ φωνάζει ἢ πρὸς Μαριανδύνους καλεῖται, atque in Chronico Latino, lib. l. p. 15, Bithynia condita a Phœnice, qui primum Mariandynus vocabatur. Conf. Servius ad lib. v. Æneid. v. 373.

* Arcades tamen jactarunt, Bithynos sanguine suo cretos esse. Vide Ex. Spæhemium in Juliano Cæsare, p. 60, 61.

* Hesych. Ζεῦσιες hoc non facit. Legatur tamen Alberti in nota, unde etiam apparet, ibidem Eimardum duos Zipetæ in Regem Bithyniorum serie deprehendisse. Confirmat id Memnon Historicus apud Photium Cod. ccxxiv. p. 720, 721. In scriptura nominis peregrini magna est lectiois varietas in codicibus MSS. et editis. In editione Livii Drakegh. l. xxviii. c. 16. legitur, * deictus Zybota est, Bithyniaque semos in ditiorum Nicomedæ concessit. Vide ibi interpretis. Est et Zelis, cujus mentio in Trop. Proleg. l. xxvii. Hist. Paul. p. 729, idem qui Zipetæ † Thracum quibusdam. Meminit Attemius J. ii. p. 223, ed. nov. 204, ubi deinde Bithynias, sed non patet intelligi Zipetem. Idem dicendum videtur de Polybio xxviii. 5, ubi notatur Valotus et Schweighæuser.

† Exempli ea omnia recte hæc referri, equidem ego non dicam. Is vero adjungi poterit:

ΓΑΑΑΟΛ. Scribit Th. Mag. v. Βαλῆς, ἐπιβλητικὸν ἢ τὴν ἀκονιτὶν ἢ τὴν ἀκονιτὶν ἐστὶν ἐπιβλητικὸν ἢ τὴν ἀκονιτὶν ἐστὶν ἐπιβλητικὸν.

* ΟΚΝΟΣ γλῶσση Βιθύνια φέρει τὴν Βιθύνια ἑσφῆσαν κατὰ τὴν ἑσφῆσαν τῆς ἑσφῆσαι. Ita Suidas.

† Phœreates apud Athen. l. xiv. p. 373. loquitur de τῶν Μαριανδύνων, τῶν Μαριανδύνων.

† Est ea vox aspecta, nec pertinet ad Mariandynos, de quibus Segn. 54. Nunc legitur ἐστὶν ἰσκαρδοκία. V. nota.

Theopompus apud Athen. l. iii. p. 85. Cf. Plinius, l. xxvii. c. 2. Auctor Etymol. M. v. 'Αειδόντες, Scholia ad Nicandri Alexiph. p. 64, 66. et ad Apoll. Rhod. l. ii. v. 334.*
BIPALMIOS, quoddam cantilenæ-genus. Scribit Pollux, l. iv. c. 7. [segm. 54.] Βίωμας ἢ Μοισαίωνος γεγραμῶν ἄσμα, ἢ Αἰγιοντίου, Μοισίους, τοῖς Ἀργείοις, Φυγίον. Et brevis nota, ἢ Ἐ Βορῆος ἢ Ἰάλλα καὶ Μοισαίωνος ἀδελφῶν, Οὐρίων βασιλέως πατρ. Hæc corruptissimæ sunt. Legg. Ο Ἐ Βορῆος ἢ Προλλῆ, vel Προλλῶν, καὶ Μοισαίωνος ἀδελφῶν, Τίτιον, vel Τίτιον, βασιλέως πατρ. Vide quæ de his omnibus collegi in Excerptis MSS. Historicis† de Regno Mariandynorum. Ceterum in universum de Orientalibus observatur, quod propter segnitiam quandam, sibi a natura insitam, se mutuo ad laborem excitare solent cantando. V. locum memorabilem in Chardinii Peregrinat. t. i. p. 127.
ΔΙΡΟΠΟΥΣ: τοὺς αἰετῶν, Mariandynol. Hesych.

Cf. Athenæus, l. vi. p. 263, et Pollux, l. iii. c. 8. [segm. 83.] Pro Mariandyni legendum est *Mariandynol*. In scriptura hujus nominis frequenter peccatum est a librariis. V. interpretes Steph. Byz. in v. *Mariandynia*.
ΣΑΓΑΡΙΣ teli genus, quod quidam Scytharum et Amazonum, alii Persarum fuisse volunt, sed Mariandyni tribuit Athenæus, l. xii. p. 550. Persis attribuitur a Brissonio de Regno Perzar. p. 271, et Belandæ, P. II. Diss. Miscell. p. 227. Hæsiychius vocem exposuit, sed nullius gentis mentionem fecit, *Σαγαρῶν* ἑλένην μαρδοκῶρον, φορέτης, ἄστρον. Vox postrema suspecta videbatur Spingio, conjicienti legendum *ἄστρον*. Respexit vero Glossographus ad Herodoti locum, bene aut male intellectum, l. iv. c. 5, ubi similiter junguntur *ἄστρον* et *σάγαρος*.
ΧΥΤΡΑΣ appellatur Mariandyni nigra Carcas. V. Athen. l. xiv. p. 653.

§ 16. De Lingua Paphlagonia.

Sequitur Paphlagonia, cujus regionis populus semper maxime barbarus habitus est. Lingua ejus nonnullam cum Cappadocia habuit convenientiam, namque Strabo ait l. xii. p. 381. [830.] Cappadociam vocabulis Paphlagonicis scateræ, qualia sunt Bogas, Biasas, Ænates, Ratotes, Zar, Doces, vel cum Casabonno legendum una voce Zardoces, Tiberus, vel Tibius ex ejusdem emendatione, Guays, Ologasus et Manes, quæ barbariam hujus lingue satis declarant. Hinc Paphlagones pro hominibus rudibus et stultis habiti sunt, teste Luciano in Pseudom. p. 836.† Scribit Eustath. in Il. B. p. 330, *φολάττειαι ἢ ἡ λέξις αἰετῶν καὶ οἶν, ἢ καὶ αἱ ἑκαρῆντις, ἀλλ' ὀνομαζόμενοι περὶ πᾶσι τοῖς Παφλαγονίαις, ἢ κρημαρχοῦντι τίνους τοῖς πτόρῶν καὶ τοῖς ἰσθμῶν ἀναβασινοῦντες φασί*, sed loquitur ibi sipe dubio de recentiori, Gr. nempe, Paphlagonum lingua. Vocem *Bix*, sive adjecta terminatione Gr. *Βασί*, Phrygius significasse panem, p. 19. [68.] annotatum est, Paphlagonibus tamen quodam tribuit Scholasticis in Aristoph. Nub. p. 149. [ad v. 397.] Xenophon, qui cum exercitu ipse hæc regionem peragravit, *Ἀναδ.* l. vi. haud ita procul ab initio ait, salutationem apud ipsos in tu esse, quam Sidacem appellant. Aliam vocem Paphlagonicam Hæsiychius profert in *Ἀντιλοκατωσίς*, quem locum, ut qui turpiter est deformatus, studio prætermitto.†

§ 17. De Lingua Galatarum.

Tandem succedunt Galatæ, quos Hieronymus præter Gr. linguam ea usos fuisse docet, quæ Treviri, ut supra jam diximus, p. 15. [44.] Atque id historia eorum confirmat, quam narrat scriptores antiqui Gr. et Rom., Pausanias, Strabo, Memnon in Photii Bibl., Dio Cassius, Livius, Valerius Maximus, plures alii, et quibus cum Wernsdorff in l. de Republ. Galatarum a. 1743, doctè illustravit.‡ Ex eorum lingua supersunt pauciora vocabula, non certe Gr. originis, sed barbara. Scribit Pausanias in Phocicis, p. 354. [890.] *τῆς ἢ βῆσαν τῆσιν Ἰσσιε μὲν καὶ τοῖς ἄλλοις Ἑλλήσοις κίκαρος, Γαλάταις ἢ αἱ ἰσῆς Φρυγίῳ, ἀπὸ τῆς ἰσχυροῦς ἑλένης ὀνομαζόμενοι ἓς*, quem Iones quidem et reliqui Græci coccum, Galatæ vero, qui supra Phrygiam aini, patrio sermone hys appellant. Præcunte Turnebō l. xix. Advers. c. 25, Sylburg. pro ἓς legendum censet *ὄρυξ*. Sed consulende hic sunt notæ interpretis Gallicj Abbatis Gedoyri, t. iv. p. 246 sq., qui pristinam lectionem tuctur, atque etiam observat, vocem hæc ex prisco Celzarum sermone hodieque apud Gallos supersesse.*** Idem Pausanias in l. cit. p. 335. [845.] vocem affert *Μάρακς*, atque significare equum, atque hinc derivat *τριμαρχείας*. Sylburgius in notis monet, Camerarium maluisse *Μάβρας*, addique, metras sane vulgus etiamnum equos appellare. Apud Gallos Europæos aliam vocem in usu fuisse, arguit Plinius, qui l. iii. c. 17. ait: 'Eporides Galli bonos equorum domitores appellant'; quod a Germanico idiomate non multum abuldit. Alii malunt Eporides. Legendum puto Eporides. Homo lingue hujus ignotus non recte vocem protulit. Ad *Μάβρας* ut redeamus, noscio, an huc referendum sit, quod apud Ammianum Marcell. l. xix. p. 174. relatum legitimus, Sarmatas Limigantes pro signo bellico sine classico usos fuisse hæc voce, *Marha, Marha*. Omnis certe harum gentium vis bellica in equis sita erat. Tacitus Hist. l. i. c. 79.: 'Namque mirum dictum, ut sit omnis Sarmatarum vis, velut extra ipsos, in equis, nihil ad pedestrem pugnam tam ignavam.' Ovid. Trist. l. v. El. 7. v. 19.

Sarmaticæ major Geticæque frequentia gentis
 Per medias in equis itque reditque vias.

Et de Ponto, l. iii. eleg. 1,.

Pontica tellus

Finitimus rapido quam terit hostis equo.

Idem affirmant Thucyd. l. ii. [c. 96.] p. 59. ed. Herv. V. Verius Flaccus l. vi. Argon. v. 161. Justinus l. xli. c. 3. De Thracibus id colligas ex Xenophonte l. i. *Ἀναδ.* p. 152. ed. Gr. Steph. Apud Ausonios quoque, sive *Osces*, hæc vox locum vitæ obtinuisse. Commemorat Ælianus, l. ix. Var. Hist. c. 16. antiquissimo Ausonium tempore fuisse virum quendam *Máγος*, sic dictum, quod ex dimidio vir, ex dimidio equus

* Comparatur imprimis Steph. Byz. v. *Αἰετῶν*, ibi Berkelinus et Holstenus. Neque *Αἰετῶν*, neque etiam, quod sequitur *ἀετῶν*, voces peregrinas sunt et salis Mariandyni vindicandas.

† Excerpta ista non sunt inter mea Jablonskiana.—Polluci jungatur Hæsiychius, scribens, *Βίωμα ἢ οἶν*. Ibi Casabonno et Schreivighausen ad Athen. l. xiv. p. 245, ubi quædam *Βίωμα*, nunc *Βίωμα* editum.

‡ T. ii. p. 217. Notabilior ætatem est Luciani locus in Pansid. §. 14. l. iii. p. 175, ubi non tantum lingue Paphlagonicæ meminit, sed et tandem conjungit cum lingua Cappadocicæ et Bactrianicæ.

§ Xenophonitis mentem minus recte percipere videtur Jablonsius. Non salutationem, sed eamdem sic appellari, hinc Historicis, neque Paphlagonibus istam vocem attribuit, sed Thracibus; et quæ hæc narratur, Græcæ quidem sunt in Paphlagonia, sed a Thracibus, qui erant in Thraciâ exercita Asian moerora tunc

transcunte. Legendum *αἰετῶν*, nomen regis Thracum, cujus laudes caelestibus, et de quo Thucyd. l. ii. c. 29, 55, Diocl. Sic. l. xii. c. 30.—Qua in editione Hæsiychii invenitur *Αναουσιονεύς* equidem ignoro, sed in Hæsiychio, Schreveliana et Albertina legitur, *Αναουσιονεύς* ἢ *αἰετῶν* ἢ *αἰετῶν* ἢ *αἰετῶν* ἢ *αἰετῶν* ἢ *αἰετῶν*. Varii vario aut illustrare conantur aut emendare. Vix omnium ejusdem interpretis optima videtur Kusteræ. Est autem sermo de quodam Paphlagonum ritu, sed neququam de ipsorum lingua, ad quam certe non potest referri *Αναουσιονεύς*—Nepoti juræ vocibus Paphlagonicis numerabatur: *Εἰσῆς* cupra, apud Steph. Byz. h. v. et *Ἰέλιος*, quo nomine Paphlagonia appellabatur, sive *τοῦτοῦ*, testatur Etymol. v. *Βαβυλῶν*.

¶ Comparatur creditur E. A. Borgeri interpretatio repr. Panli ad Galatas (L. B. 1207.) p. 4. 499.

** Annotetur ille habuit Kishnum præclarum imprimis scriptorem Gr. interpretum, qui item consularum de voce *Μάγος*, p. 245.

fuerit. Vox hac altera sui parte videtur esse truncata. Etenim sive Mar equum notat, sive, quod ferè malim, virum notaverit, vox non est integra. Mar autem Oscorum vetusta lingua virum seu hominem dictum fuisse, ex nonnullis Osciis vocabulis colligo. Sic Monar stultus homo, Casnar seu Casmar est senex homo. Que Hesychinus et alii e Galatarum lingua afferunt, incertam est, sicutne ea ad Celtas Asiaticos, an vero ad Europæos referenda. Præterea ex Hieronymi testimonio tantum scimus, quantum ad nostram rem erat necessarium.

§ 18. De Lingua Lycaonica. Lycaones eandem cum Cappadocibus habuisse linguam, adstruit.

Quæ hæcenus disputavimus, sunt nobis cuidam velut munimento, quod adversariorum impetus frangat, nobis vero præsidium et securitatem præstat, ut tutius in hac arena versari possimus. Etenim, ut Phryges, Lydæ et Caræ tacem, si Mariandyni, si Paphlagonæ et istius ora gentes semper barbæræ perstiterunt, et si istæ linguæ non e Græcia profectæ sunt, quanto magis id de sermone Lycaonum dicendum est, qui non modo Græci commercii expertes fuerunt, sed ne Regi quidem Persarum, cum in totam Asiam in sua fide habuit, obtemperare voluerunt. Quod scriptor optimus, quique hæc suis oculis subjecti, Xenophon testatur, l. III. *Ἰσθῆ.* [c. 2. §. 14.] p. 208, sive p. 179, ed. Gr. Steph. *Λυκάωνες δὲ, ἰσχυροὶ καὶ ἀσπὲς ἄνθρωποι, ἐν τοῖς πλείοσι τὰ ἱερὰ κατὰ νόμον τῆν τοῦτο χάριον κεραιούσας, Lycaones autem scimus, occupatis camporum monumentis, impune ex ejusdem, regis, agro victum sibi querere. Quod mirum non est, siquidem montibus collibusque circumscripta clausaque tota est Lycaonia, nisi quæ Cappadocibus patet. Cf. Strabo p. 370. [811.] De montibus Taurorum, qui Ciliciam inter et Lycaoniam habitabant, in Anthol. MS. Epigr. cxcvii. v. 10, *στῆράων τῶνδ' ἰσθῆν ἀλαφρότους ἰσθῆσιν.* Unde fit, ut ante Alexandri M. tempora rarissimam gentem Lycaonicam, linguæ vero nullam mentionem fieri videas. Plinius propterea gentem hanc ignobilem vocat l. v. c. 29: 'Convenit' Lycaones, Appiani, Eusebii, Dorylai, Midæi, Julicenses, et feliqui ignobiles populi xv.' Ad ultimum Lycaones, quavis essent *ἄβρις ἐν πάλαισι*, bellicosus, ut observat Dionys. Perieg. v. 357, Alexandro tamen M. non restiterunt, sed potentia cedentes se dederunt, ut Curtius memoria prædidit l. iv. c. 5. Postquam Alexander diem suum obiit, varios experti sunt dominos, quorum nonnulli Arriani commemorat, de rebus post Alexandrum M. gestis apud Photium Cod. xc. Sequentibus vero temporibus Lycaoniam nunc Cappadocia¹ reges, nunc peculiare tyranni tenuerunt sibi subjectam, donec a Romanis sub Augusto in Provinciam redigeretur. Quibus ultimis temporibus, ut pluri Orientis populi, linguam Gr.² didicerunt, sic tamen, ut patrum sermonem retinerent et *ἑβραῖστί* essent; quod etiam ille Actorum Apostol. loco, de quo sermo est, ostendit plauquæ facit. Magis etiam Lycaones Gr. sermoni assuevisse, quando sancta Evangelii doctrina apud eos incrementa sumit, patris verisimile est: quod non diu post Apostolorum tempora contigit. Atque discimus ex Hist. Eccles., Episcopum Iconiensem Lycaonia Metropolitani in magna auctoritate ab antiquis inde temporibus fuisse. Seculo tertio legimus omnes illius oræ Episcopos Iconium confluisse, ut Concilium haberent, de quo Baronius ad an. 258. n. 14 et 15.³ Seculo autem quarto in Synodo habita Sida, quæ est civitas Pamphylia, Amphiloebius Iconii Episcopus *ἔρχεται τῆς Σιδῆος, καθ' ἑσπερίαν ὁδὸν καὶ ἰσθμὸν Ἐπικύριον κί, præfuit Synodo, assidentibus aliis etiam Episcopis numero xxxv., ut est in Excerptis hujus Synodi apud Photium Cod. lxi. p. 17. ed. Hoeschel. [38.] Accesit quidem Firmilianus, in Epist. ad Cyprianum de Synodo Icon. p. 221. ed. Felli Oxon., hæc civitatem Phrygiæ, non secus ac Xenophon l. i. *Ἰσθῆ.* [c. 2. §. 19.] p. 147. ed. Steph. Gr.⁴ Sed diversa ratio est. Firmilianus enim hoc fecit propter ignobilem Lycaonia nomen, et quod senam obliteratum est, adscribentibus aliis Lycaoniam Phrygiæ, aliis Cappadocia. Xenophon vero eam civitatem facti terminum Phrygiæ ad Lycaoniam. Verum omnes Geographi et scriptores alii, Strabo, Ptolemæus, Stephanus, Cicero, Iconium dixerunt esse urbem aut ipsam Metropolim Lycaonia⁵ et res ipsa loquitur, Iconium non ad Phrygiam, sed ad Lycaoniam pertinere, si hæc regiones a se invicem distingas, quemadmodum Cellarius et alii Geographi recentiores recte fecerunt.**

Sed quis tandem ille Lycaonum patris et avitis sermo fuit, si non e Græcia promanavit, an peculiaris quidam, an vero ex viciniorum dialectis commixtus? Veritatem, ut opinor, assecutus est illustris H. Grotius, quem supra [p. 7.] diximus, linguam hæc habere pro Cappadocia. Nihil est, quod jure objicere possimus; sed et e contrario, quantum vires permittit, pluribus istam sententiam ex Strabone stabilire conabimur. Id vero non ita accipi velim, ut Lycaones linguam Cappadocicam, antiquam illam, puram conservasse cogitemus; immo id facile largiri fuerim, ipsos, ut post Alexandri M. tempora e sermone Gr., ita ex vicinis etiam linguis

¹ Parum abest, quin hæc retractem, et observationem meam, quæ inter scribendum mihi esse quendam obtulit, nunc ipse rejiciam. Nonam enim videtur ex Sicilia et a Græcia Doribus et Eubois in Italiam pervenisse. Hæretici aut, *Μαγιστὸν μὲν ἄλλοις ἰσθῆσιν, ἀσπὲς, ἀσπὲς, Νουτάρη* hocianum Scalliger ad Festum, quibus verba sunt: *Monar, Siciliæ statum vocant.* Scholiastes Lyceoph. p. 91. [ad v. 1154.] et Eustath. ad H. A. p. 154. *ἰσθμὸν* exprimit *ἰσθμὸν.*

² Quod per Conventus et Convenire significat Plinius, v. apud eundem L. c. in antec. et seqq. Idem l. iii. c. 4. 'Convēntus Hæpalestis,' p. 153 et paulo post, atque c. 3. 'Univera Provincia dividitur in Convēntus septem, et,' Cartaginense convenient Pappi XXI.

³ Pilius Ariarathis, regis Cappadocia, Lycaonia et Cilicia datus sum, teste Justino l. xxxiii. c. 4. De Amynta Principe Lycaonia videtur Dia Cassius l. xlix. p. 411. [392.] Seculo secundo post C. N. Lycaonia cum aliis Asia minoris Provinciis paravit in Provinciam. V. Inscriptionis memorantur a Constantino Porphyrogeneta, et ex eo a Reimio relatam in Syntagma suo, p. 455, ubi notas quoque casuale.

⁴ Usam linguæ Lat. postquam Lycaonia Romanis paravit, ut narrat Dio Cassius l. lxi. p. 514. [721.], quod Lycaones obtinere non dubitamus. Plinius l. lxi. c. 5. de Italia loquitur ait: 'quæ tot populorum diocreses feruque linguæ sermonis commercio tractantur et ad colloquium, etc.'

⁵ Dicat esse¹ jura linguæ, paulatim a domestico externo sermone degenerare, cum Curtio l. vii. c. 5. §. 29, vel etiam trilinguæ, uti Siculis appellat Apollonius l. ii. Metam. in principio. Postremo autem Græcorum et Romanorum temporibus, sermo Gr. apud populos aliquos barbæra inibat, ut omnes ferme, præsertim vero Optimates, nisi minus loqui Gr. ut intelligere tamen aut omnia aut plurima scirent. Hic dicit omni *μαθηθησάντες* et *ἑβραῖστί*, ut supra dixi §. 5. [p. 26, ibi not.] Duplex modo sic dicit passum, ut ratione linguæ qua uti sunt, aut propter matritatem et parentibus Gr. et Barbæris. Sic Cyrus dicitur semi-Persæ. V. Apollonius Apolog. p. 489, ed. Elmsl. Juven. Virg. viii. l. 6. v. 589 qui Evandrum ait matrem matre Sabella. Sed apud Agathiam l. iii. p. 69. *Ἰσθῆσιν, ἰσθῆσιν* idem est, quæ Latini appellant Gallo-Grecum.

⁶ Adscribam unius Ptolemæi locum, l. iv. c. 6. Sub Cappadocia complectens ejus Præfecturas, et inter illas Lycaoniam quoque comprehendit. Commemorat etiam alia Cappadocia Præfecturas, tandem ad Cappadocia Præfecturas; hujusque vires numerantur *Ἀλικαρῶν, Κίον, Ἰσθῆ, Παρόλι, Κίον, Κίον, Κίον, Κίον.* Observat dignum est, quævis hic minus pertinet, Coniam, quæ sepius fit mentio ab Abulpharaz, non differre ab Iconio, et seculo xiii. ac xiv. fuisse Metropolim totius Asiae minoris. V. Heberleii Bibl. Orient. voce *Abaka Khon.* [t. 6. p. 5.]

⁷ De tempore habite Synodi Iconiensis a Baronio, Bilio aliquo dissentit Valentinus ad Eusebii H. E. vii. 7. Dissentit pariter Pagnin et Harduinus. Cf. Mansueti not. ad novam et ampliatam Conciliorum Collectionem, t. 1. p. 907, 914.

⁸ Item scriptor Actorum Justini Martyris, in Reliquiis Actis Martyrum sinceris, p. 59. 4. 3. ejus conjectura, ex qua per Iconio Phrygiæ legendum Iconio Lycaonia, non prohibita videtur, ut e Xenophontis verbis intelligi potest.

quedam accepisse. Iconium sane, ut modo retuli, tanquam extremam Phrygia urbem intranti Lycœoniæ, describit Xenophon l. 1. *Asiæ*. p. 170. Ex quo intelligimus, in multum cum Phrygiæ commercia interessisse. In eo assentior Viro summo, patriam eorum et usitam linguam fuisse Cappadociam. Strabo l. xii. sub initium commemorat, Cappadoces peculiari lingua uti, eoque, qui illa lingua utuntur, versus meridiam terminari Cilicio Tauro, versus orientem Armenia et Colchide, versus Septentrionem Buxino mari usque ad Halys fluminis ostia, versus occidentem Paphlagonia natione et Galatis, Lycœoniæ usque et Ciliciam asperam. Videntur hic Lycœones excludi, sed si rem accuratius perpendamus, contrarium nullo negotio ex Strabone elicemus. Etenim si e Galatia profisciscaria, in Lycœoniam venis, et tandem in Ciliciam asperam. Jam vero si Lycœonia est terminus, non potest esse Cilicia aspera, quæ Lycœoniæ sequitur, et ab ea Tauro monte dividitur. Itaque Lycœoniæ includas, plane necessarium est, id quod etiam tota illa descriptio alique insuper argumenta evincunt. Ita item Strabo ait, p. 371. [813.], longitudinem Cappadociæ *ἠεροῦσσαν* a Lycœonia et Phrygia ad Euphratem usque patere.¹ At Phrygia pone Lycœoniam sita est. Quod itaque ex mente Strabonis accurate terminos ponere velis, a Phrygia incipiendum inclusa Lycœonia, et usque ad Armeniam peribundum est. Quam late extenditur Taurus et Antitaurus, soli Cappadoces et Lycœones habitantur. Finis Tauri ab altero latere Cappadociam, ab altero Lycœoniam terminabat, ut adeo hæc gentes fere pro una habenda sint. Et sic Strabo dicto jam l. xii. p. 392. [855.], *Περσικὴ ἢ ἕξ τούτοις τὰς εἰσὶν εἰ τῶνος, ἢ τῆς Καρταδικῆς ἕξασ, καὶ τῆς Ἀσσυριακῆς, πρὸς τοὺς ὑπεριμνίους Κίλικας τοὺς τραχηλάτας*, ad hæc loca jam Taurus accedit, Cappadociam et Lycœoniam distinguens a Cilicibus supraiacentibus, qui Trachitibus ab asperitate regionis dicuntur. Tempore Artaxerxis Mnemonis Lycœones etiam cum Cappadocibus nisi subjecti erant Satrapie, teste Xenoph. l. vii. *Asiæ*. in fine. Legimus autem apud Strabonem p. 370. [813.], Sisyum, qui Cappadocum regnum affectavit, in montibus Lycœonia regiam suam habuisse. Præterea, sæpenumero Cappadocum nomine inclusos fuisse Lycœones, in priscis scriptoribus facile, qui volet, deprehendet. Ut et multis uno uti exemplo, scribit Plinius l. viii. c. 58, Onagros non transire montem, qui Cappadociam a Cilicia dividit, ubi nomine Cappadociæ Lycœoniam quoque intelligendam recte monet interpretes, imprimis qui Onagri sigillatim Lycœonia attribuntur. Cf. Varro de Re Rustica l. ii. c. 6, et ipse Plinius l. xviii. c. 44, [Strabo l. xii. p. 852.]

Quæ quidem omnia si secum invicem comparantur, et cum aliis scriptoribus contenduntur, perspicuum fore spero, veram esse Græci sententiam, adeoque linguam Lycœonicam non fuisse diversam a Cappadocica. Quod tamen cum dico, inficias ire nolo, complura in usu apud Lycœones fuisse vocabula, quæ Cappadocibus ignota fuerant. Ex eo genere fortasse fuit vox *Ζάρβα*, quam Relandus p. 11. *Diss. Misc.* p. 262. ad veterem Persarum linguam refert. Mihi videtur Lycœonica sive Isaurica. Scribit Suidas in v. *Μουσοργυρῶν*, *Φάλτρου*: *ἢ ἡ μουσοργυρῶν βάρβαρος ἢ τῆς γυλιῶν: ἵσχυα αὐταῖς λεγόμενα Ζάρβα—ἢ ἢ Ἀρβαζικῶν, ἢ Ἀρβαζικῶν, μουσοργυρῶν συνήξ τούτων, ὅσαι οὗτ' ἴσχυα βάρβαροι ὄντων κ. λ.* Hic vero Arbazicus erat Isaurus, ut idem Suidas habet in *Ἀρβαζικῶν*, ubi tamen et dicitur, quod ex Armenia fuerit.

§ 19. De Lingua Cappadocum, quam fuisse vetustam Assyriacam existimamus.

Sic fere tandem ad finem pervenimus. Restat nunc, ut, quæ fuerit Cappadocum lingua, breviter disquiramus. Atque id nunc non examinabo, sitne peculiaris lingua; nam ea, quæ modo ex Strabone pro lingua Lycœonica afferbam, de hac re non dubitare non sinunt.² Ceterum, cum pauca admodum de lingua vetusta Cappadocum comperta nobis sint, certi aliquid definire vix licet. Quoties vero hæc de re cogitavi, suspicatus sum, fuisse hanc linguam eandem cum vetusta Assyria. Bochartus, vir insignis, ita de Cappadocibus sentit: *non abhorraisse eorum sermonem a Syrio, sed fuisse impurissimum*, in *Phaleg. col.* 535. Cujus sententia hæc etiam reddit rationem, quod Leucosyri dicantur apud Steph. Byzant. Si memoria veterem historiarum repetimus, Cappadociam primum Assyriæ accessit fuisse cognoscimus. Doctet ille vetus usque eruditus Apoll. Rhod. Schol. in l. ii. v. 948, *Ἀσσυριακὴ ἢ τῆς Συρίας τῆς Καρταδικῆς: ἰκαλιὸς ἢ τάλια ἰσχυα*, ubi ipse Poëta loquitur de Sinope urbe Assyria, quæ erat in Paphlagonia.³ Idem Schol. ad v. 966, Assyriam, illic memoratam, interpretatur Leucosyriam. Cf. Strabo l. xvi. init. Cum Assyriorum nomen ferme obsoleto caset, eique Syriam appellatio succederet, etiam Cappadoces Syri vocati sunt, et quo a ceteris Syris distinguerentur, Leucosyri dicti sunt. De Leucosyri nihil addam, cum res ex Strabone, Stephano, Scholiastæ Apollonii, Eustathio aliisque nota sit, præter hoc Hesychii, *Λευκίσιονες: Βαβυλωνίους λευκίσιονες*, et Photii in Lexico MS. *Λευκίσιονες: ἢ Καρταδικῶν, καὶ οὗτ' εἰ ἴσχυα Σύροις*, nempe *καλιότις*. Sui quoque idem Cappadoces, Syri, Leucosyri et Babyloii. Notabilis admodum est Herodoti locus l. i. c. 72. scribens, *Ὅτι ἡ Καρταδικὴ ἢ Ἐλλάντι Σύροις ἰσχυαζοῦται ἢ τῆς ἰσχυα ὄντων, τῆ μὲν πρότερον ἢ Πέρσαι λέγουσιν, Μήδων κερσίσιον, οὗτοι ἢ Κόρον*, Cappadoces autem a Græcis Syri nominantur, et erant hi Syri, antequam Persæ imperitarent, ditiosius Medorum, tunc vero Cyro parebant. Ipsum Cappadocia nomen Persicum est, si Herodoto assentiamur, ut equidem facile assentior, cujus licet est locus l. vii. c. 72, *ἢ ἢ Σύροις οὗτοι ἢ τῆς Περσῶν Καρταδικῆς καλιότις*.⁴ Certe reges Cappadocia ad Cyrum Persarum retulisse genus suum, testatur Diod. Sic. l. xxxi. apud Photium Cod. cxxv. [p. 1157. t. ii. p. 517. ed. Wess.] Sacra Cappadocum fuerunt etiam Persica, teste Strabone l. xv. p. 504. [1065.] Nomina meminum Cappadocicorum perhibentur Persica esse, ut infra dicitur.⁵ De lingua Assyriaca sunt, qui dicant, eam fuisse Chaldaicam ipsam, alii argumentis non contem-

¹ Verba Strabonem, *ἠεροῦσσαν* ἢ *τῆς εἰς Ἀσσυρίαν καὶ Φρυγίαν κ. λ.* Conf. Herod. l. iv. c. 49, 52. Potest ad hunc loquendi modum trahi illa phrasia, quam Poëta familiariter esse observat Strabo l. viii. p. 435. et alii Eustath. in B. r. p. 305.

² Hinc Syri dicuntur tempore Herodoti tenuisse Sinopen, quibus cum urbem Aulicam Græcorum imperio. V. Plutarchus in Lucullo p. 925, 926. ed. Steph.

³ Verba illa notanda, quam quod Plinius affirmat l. vi. c. 5. a Cappadocæ, sive fuisse cognominatus Cappadoces, vel etiam a cælestiæ gentis Cappadoces, et legitur apud Steph. Byz. v. *Καρταδικῶν*, qui prævoce ad Herodotum, sed apud quem id frustra queritur. At recte corrupta est substituenturque nomen Herodoti vel simile, aut illa Herodoti verba, ex gr. l. i. c. 72. v. 49, vii, 72. ex videantur eorum linguarum.

⁴ In Remerii Excerptis ex Mose Chlorentium Armeno p. 7. hæc leguntur: *Utiq. Aram rex Armeniæ, Ninus antiquior, in Cappadociam progressus parvulum orbium habuit Paphlagoniam, virum de stirpe Cissarum* Cissari tyranidem suam excrevit a Mero Paphlagonia usque ad Oceanum, eorum profugum cogit Aram fugere in Iordanis quandam mariæ Asiaticæ. Retulit deinde ad eundem regionem quendam Armenum Duram nomine Misak, cum pluribus hominum milibus, ipse vero rediit in Armeniam, mandavitque subjecta regionis incolis, ad Aram discedere. Dux ergo, cum ille civitatem addidisset, eam a suo nomine vocavit, quam tamen imperfecta pronuntiatione dicebant Misak, quæ multa post tempora a Casare dicta est Cazarea. Cum hæc narratione confiteri possent verba

⁵ Næc tantum Lycæoniam jugit linguam Cappadocum, Paphlagoniam et Bithyniam, in Perodot. l. 13. sed dicitur etiam Apoll. l. iiii. c. 41. Hujus autem verba de vii. Nephel. l. tr. c. 15, non perfertur videntur ad linguam Cappadocum, sed ad horum pronuntiationem fig. Gr. crassam et duram: a quo vii Apollonium fuit immuni, si vera natio Paphlagonia l. i. c. 7, 14, 17.

Gr. p. 61. An recte, dubito ob ea, quæ de eodem Apollonio libe scribit Philostatus l. iii. c. 41. Hujus autem verba de vii. Nephel. l. tr. c. 15, non perfertur videntur ad linguam Cappadocum, sed ad horum pronuntiationem fig. Gr. crassam et duram: a quo vii Apollonium fuit immuni, si vera natio Paphlagonia l. i. c. 7, 14, 17.

NABA dicitur instrumentum Musicum Cappadocum, a Clemente Alex. l. i. Strom. p. 307. [363.] Alii tamen aliis gentibus, ex. gr. Phœnicibus sive Hebrais, Syris, Assyris, tam instrumenti inventionem, quam nomen adscribunt. V. Strab. l. x. p. 387. [724.] Athenæum l. iv. c. 23 [p. 179, 180. ed. nov.], Bochartum in Geogr. S. p. 807. 808.*

NHEEIA animal est Cappadocium. Hesych. Νηεία ἐν Καρπαδοκίᾳ γερμανὸν μῖον, ἐν σκίσιον τὴν λέγουσι, Necis mus est, qui in Cappadocia reperitur, quem sciarum, seu nitelam, quidam dicunt. Videtur esse animal illud, quod hodie in regionibus illis vocatur Zits-jan. Effigiem illius et descriptionem vide apud Corn. de Bruyn t. v. Itiner. p. 205, ed. Gall. Cf. etiam, que de nitelis volantibus referuntur in Transact. Soc. Angl. atque ex illis in Diario eruditiorum Gallico, Journal des Savans, Avril 1740, Art. iii. p. 511, 512. Legantur item Gmelini Itinerarium Sibericum l. ii. p. 233, 234, Stalenbergius in Asia et Europa Septentrionali et Orientali p. 350, 395, de muribus vel nitelis in regionibus circa Caucasum Olearius in Itiner. p. 740. ed. Germ., et de iisdem circa Pontum Euxinum Chardin Voyages t. i. p. 119. Ejanmodi sunt murus, de quibus Ælianus de Animal. l. xvii. c. 17, ex quibus vestes confectæ dicebantur *καρπασσὶ* sive *καρπασσίου*. V. Pollucem p. 339. [l. x. segm. 123, ibi pereximiam Hemsterhusii annotationem.] Hesych. v.

Καρπασσὶ [c. n. Alberti et aliorum]. Scalligeri Conjectantur in Varronem de L. L. p. 67. Hinc forte vestes Armeniorum appellatur *μασὸς*, ex murium nempe pellibus confectæ, apud Pollucem l. vii. c. 13. (segm. 60, et Hesych. v. *Μασὸς*.) V. omnino les Voyages de Tournefort l. ii. p. 113, 197. Plinius l. viii. c. 37, mentionem facit murium Ponicorum, qui forte idem sunt, et de quibus eorumque similibus, ex quorum pellibus vestimenta contextantur, quædam habet Eustath. in Hexæm. p. 96, 97, et Is. Vossius Comment. in Catullum p. 190. Jungantur Anonymus in Expositione totius mundi, in Hadsoni Geographis Minor. t. ii. p. 10, et Relation de la Tartarie par Martini p. 147, ubi hæc verba: 'des souris de Moscovie, que nous appellons communément martes Zibelines.'

ΕΑΝΑΘΗΠΙ nomen mensis Cappadocii. ΠΕΡΑΞΙΑ eorumdem Dianæ Cappadocium. V. Strabo l. xii. p. 370. [811.]

PHENGITES lapis in Cappadocia. Isidorus l. xvi. c. 4. Sed rectius forsitan nomen Gr. videbitur, conveniens proprietati lapidis, qui illic describitur.

ΣΟΝΑΡΑ mensis Cappadocium.

ΤΕΤΟΥΣΙΑ itidem nomen mensis, forte non diversus a Dathusa, de quo brevi atque diximus.

ΤΙΠΕ } sunt quoque nomina duorum mensium in
 ΕΣΜΕΝΙΑ } Cappadocia.

§ 19. Conclusio hujus Disquisitionis.

Cum jam prima hujus Dissertationucule folia Typographo commissem, amicus quidam meus, Lipsia rediens, mecum communicavit Viri Rever. et Magnifici C. F. Boerneri eruditam Distribun, que Acta Lycaonicæ insigniter illustravit.† Summopere verò mihi gratulor, Virum doctissimum et ita mecum sentire, linguam Lycaonicam non esse Gr., et Rich. quoque Bentleii argumentis tantum auctoritatis tribuere. Quotum enim abhinc pondera meæ sententiæ accedat, facile intelliget, quisquis Boerneri summam eruditionem, cum incredibili quadam animi vi et perspicacia conjunctam, perpenderit.‡

Atque hæc sunt, que de lingua Lycaonica, pariterque de finitimis, hactenus comperta habeo. Nihil restat, quam ut rogitem æquos benignosque lectores, æqui bonique hæc qualicumque consulat, et tenues meos conatus favore suo promoveant.

FRID. GUIL. STURZII

DE DIALECTO MACEDONICA ET ALEXANDRINA

LIBER.

LIPSLE APUD JO. AUG. GLO. WEIGEL MDCCCVIII.

PREFATIO.

DE dialecto Alexandrina scripturo video mihi nonnulla præmittenda esse de consilio meo atque instituto. Fortassis enim, ut fit, non deerunt, qui temere susceptam hæc operam neque ullius utilitatis esse convincien-

* Comparatur docti homines ad Hesych. v. Νηεία et Νηεία, Vatekenaris in Callimachi Eleg. Fragm. p. 16, 17.

† Boerneri Dissertatio Lycaonica est in Thesouro Novo Dissert. ex Musæo Hassi et Kœmi, t. ii. p. 625—637. Paucis tantum verbis p. 633 significant, disjungere alii sententiam eorum, qui linguam Lycaonicam potuisse esse ling. Gr. dialectam, sed contra probare se Bentleii aliorumque opinione, Lycaosam peculiariter et a Gr. distinctam linguam habuisse existimantibus. Boernerianam excipit illic, p. 636—644. Disquis. Jablonkii. Huic inseritur p. 645—657. Dissertatio Petri de Apollonii Pselli et Basiliani a Lycaonicam fuisse Cappadociam, sed adjungit: 'Cumque in minori Asia Gr. Lingua eas obtineret, sine dubio peculiaris ejus dialectus fuit, ut in aliis regionibus Dorica, Ionica, etc.' Nihil illic amplius de lingua Lycaonica. Major habet momentum majorique eruditionis copia est scripta Distribun Golinæ, in eodem Thesouro Hassi-Kœmiensis repetita, p. 657—661, de lingua Lycaonica a Pelagio Græcis orta. Negat, sermonem Lycaonicam emuldem fuisse, qui Cappadocum, sed vulgarem quandam ling. Gr. dialectum. Dissertit a Jablonkio, cojus tamen

Dissertationem, quamquam multa quaesita cura, et c. Wolff tantum Curis Philologis notam, non viderat, ut scribit j. v. Quod perfectio mirum videatur, cum Gublingii hiemio post Jablonkium scripserit, fuisseque isto tempore Theologus et Philologus Gœttingensis, jam intra disputatibus non vulgaris argumenti nominis famam consecutus, moxente Cl. Saxio P. v. Onom. p. 366. Quidquid id est, ipse existimat §. vii. 'Lycaonicam linguam ab origine omnino Gr. derivatas, migratione tataro, coalitione cum aliis gentibus communitateque, in ea ipsa incognitate temperia, natam regionis, arte vel inguenteria incolarum, varia mutatione, atque ab prima stirpe, more linguarum communi, defecisse.' Quam ille sanæ sententiam docte illustrat et confirmare conatus est. Recte, an veros, poterunt judicare, qui libello Jablonkii et Gublingii diligenter comparant.

‡ Historificum hoc de Boernero testimonium confirmant, cum nudi die, tum præclarè illi vixit eruditiois estimatores, Ernestum in Opusce Theolog. p. 7, et Saxio, qui sibi etiani, Lipsia olim in literas incombentibus, satis expatitè scribit, p. vii. Onom. l. 16° p. 63, 64. Boernerm ferulianum duxitque Theologum hancquam fuisse.

tur.¹ Quales criminaciones ut repellam, nihil aliud mihi afferendum puto, nisi viros multos præclaros et insigniter doctos, e quibus vel unum Jo. Alb. Fabricium² laudasse sufficiat, jam dudum optasse, ut aliquando vel harum rerum peritus vestigia illius dialecti paulo diligentius, quam adhuc factum esset, persequeretur. Quæ enim Jo. Croius,³ Humphr. Hodius,⁴ Jo. Conr. Schwartzius,⁵ Mich. Maillaire,⁶ Jo. Jac. Breitingerus,⁷ Jo. Dav. Michaelis,⁸ Jo. Frid. Fischerus,⁹ alique¹⁰ habent, ea mihi modo sufficere quævis intelligit. Quod ut magis pateat, utque a quolibet, quam proferent in talibus iudicandis versandum sit, cognoscatur, et, quam lubricam viam non ingressi simus, perspicatur, non alienum a ratione mea videtur, e libro Croii præsertim cum jam rarecere cœperit, cumque etiam Hodius¹¹ cum secutus reperitur, exempli loco ponere, quæ ille de nominibus Ἑγγρηά, σφά, et σφαστά disserat. Hæc enim cum in versione Alex.¹² de vâbus et magis legi constaret, e dialecto Alex. derivare hæc eorum potestatem non dubitavi. Mihi vero non soli Alexandrini videbantur ita usse illi vocabulis. Nam Ἑγγρηίαι, auctore Schol. Sophocli ad Elec. 423. est διατάξαι δέαιαι, et ipsi Ἑγγρηά a Polluce 7, 188. diserte in hominum futura prædictionum numero referuntur, atque ab eodem 8, 124. dicuntur sic appellati fuisse si τὰ περί τῶν θεοκρασιῶν καὶ τὰ τῶν ἄλλων ὑπὸν δεικνύοντες. Qui vocabuli usus confirmari etiam potest optimorum scriptorum locis. Sic ab Herodoto 1, 78. Cæcus narratur διατάξαι misisse ἰς τοὺς Ἑγγρηίαις Τελμιστίαιον, eoque jussisse consulere de prodigiis ejusdem significata. Apud Theophrastum (charact. 16, 2.) homo superstitiosus, si forte minus perosent secum fatuorum, adire legitur πρὸς τὴν Ἑγγρηίαν. Xenophonte (Cyrus 8, 3, 11.) auctore, sacra facta sunt, αἱ Ἑγγρηάσαι οἱ μάργι. Plutarchus (de la. et Oair. c. 28.) Timotheum, quem ex Eumolpidiarum familia fuisse aliunde constat, appellat Ἑγγρηίαν. Et in vita Numa c. 9. ἰ μάργιαι, inquit, τῶν Ἱστορίαις αἱ ἐγγρηά καὶ σφαστά, μᾶλλον δὲ ἱεραφάντοι τάτοι ἰσχυρί. Omnium minime prætermittendi sunt loci, in quibus nomen μάργιαι et Ἑγγρηίαι junguntur tanquam posse idem significata, ut Platonis: (insente libro 8. de legib.) Ἑγγρηά καὶ ἱεραί, ἱεραί τε, καὶ μάργιαι. Et Aristidis (Panath. T. 1. p. 196. ed. Jebb.) ἰὰ τὸ ἀκροῖο μάργιαι καὶ Ἑγγρηά.¹³ Schol. Aristoph. ad nubd. 331. Ἀμακὸν ὁ μάργιαι, ἰν Ἑγγρηίαι ἰκαλῶνται.¹⁴ Apud Ægyptios vero, atque ad Alexandrinos, Ἑγγρηίαι erat magistratus περίφραν ἀπαρχήματος, καὶ ἔργων πατριῶν τιμῆς, καὶ ἰκαλῶνται τῶν τῆ πάλαι χροτίαιον, auctore Strabone.¹⁵ Neque magis ostendi posse arbitrari, cum, quem indicavimus, vocabulorum σφά et σφαστά usum, solis aut maxime Alexandrini fuisse proprium. Certe, ut alios mittam, cum Ægeus apud Eurip. (Med. 683, 685.) hoc itineris sui consilium esse ostendisset, ut Pittheum de oraculi ab Apolline sibi dati sententia consuleret, Medea consilium istud probat his verbis (v. 686.): Σφάσι γὰρ ἀνῆ, καὶ τριβῶν τὰ τοῖδα. Et Herod. 2, 49. Melampodem dicit fuisse ἀφῆρα σφά, μαυρίαι τε ἰαυτοῦ τυττάσαι, quem postea secuti sint alii σφαστά. Itaque Ἑγγρηά, σφά, σφαστά, et μάργιαι, habent, etiam apud alios scriptores, notionem fere eandem, ita quidem, ut σφά et σφαστά sint nomina generis, μάργιαι et Ἑγγρηά species, quorum tamen illud laius pateat, hoc angustius.

Jam quomquam ego neque tam sum invidus, ut de meritis aliorum et fama, detrabere ullo modo studeam, neque tam arrogans, ut ne solum sapere aut satis idoneum esse ad recte pertractandum hoc de Alex. dialecto argumentum existimem, neque manibus ejusdem gloriola, cui iustum pretium statore dudum dediti, adeo cupidus, ut rem, quæ difficilis et operosa non minus quam incerta et exigui præti videatur, agere facile ac libenter velim: tamen honestis multorum virorum doctrina excellentium precibus, ut, quæ olim de dialecto illa scripsissem, denuo edere, auferam, ubi opus esset, et emendarem, tandem cedendum putavi, nullum laborem, quo illorum voluntati satis fieret, subterfugere certus, atque impense fatentis, si iudex æqui atque idoneus, qui in rebus arduis etiam conari pulcrum esse sciatur, me saltem hominem industriam, nec plane indiligentem, aut omnino in hoc rerum genere cœcum et hebetem, existimaverint. Nam de ipsis me laboris utilitate non est quod multa dicantur, quippe quam vel ex eo patere quicquid arbitror, quod multum inde juri eorum studia possint, qui vel alios scriptores, quorum ætas incidit in tempora Ptolemaeorum et sequentia, imprimis Alexandrinos, vel versionem veteris Testamenti Alexandrinam, et libros apocryphos ac novi Testamenti, aut emendare aut explicare et recte intelligere velint. Illud tamen commemorabo, conferre aliquid hinc libellum posse ad confirmandum Fr. Andr. Strothii¹⁶ sententiam, qua codicem versionis Alex. Vaticanum dignum esse ostendebat, qui demum, et diligentissime quidem, cum editionibus, quæ ex eo fluxerunt, a viro quodam docto compararetur, cum qua primi editores multas ejus lectiones, quas quidem, utpote obscuras nec faciles intellecto, pro depravatis habent, temere mutaverint, vel plane rejecerint, tum qua certum esset, saltem de multis illius versionis libris, in illo codice multo sæpius, quam in reliquis, qui quidem innotuerant,

¹ Ita quidem scripseram olim. Sed fortasse rectius verba ista vel deletissem, vel mitigissem. Vidi enim, operam meam valde probatam fuisse viri eruditissimi, ut Villosio in troisième lettre sur l'inscription Grecque de Rosette—et sur le dialecte Macédonien, quæ extat in Millin Magazin encyclop. No. vii. an xi. p. 330, 361. et sæpius, item libelli mei commentum in ephemeridibus Lips. 1786. p. 1497. Goetting. 1786. Vol. ii. p. 1163. Jen. 1786. p. 411. Allg. Lit. Zeit. 1786. Vol. iii. p. 531. et 1788. Vol. iii. p. 233. item 1794. p. 450. ubi tamen illud non proferam dicitur esse Hegesii, viri doctissimi et mihi amicissimi.

² In notis ad Sexti, Empir. p. 261.

³ In obs. sacris et historicis in N. F. (Genev. 1645. 4.) imprimis c. 33.

⁴ In opere de bibliorum textibus originalibus, versionibus Græcæ, et Lat. vulg. Oxon. 1703. fol. Cf. I. S. S. observatio ad Hamfr. Hodii Lib. ii. de versionibus: quæ extat in (Coar. Hæreni) Symbolis literar. T. ii. Brunnæ 1745. 2. p. 138—169.

⁵ In obs. de stylo LXX. interpretum, insertis Jo. Olearii de stylo N. T. libellis, quem Jo. Conr. Schwarzianus denno edidit Coburg. 1721. 8. p. 294—345. quæ tamen obs. multa continet, quæ parum aut nihil faciunt ad rem nostram. Earum enim auctor hoc agit, ut attentionem Alex. interpretum ab discrepantiis cum Attica dialecto non reprehendendam esse ostendat.

⁶ In opere de Gr. ling. dialectis. Cujus libri utilitatem cum ob raritatem exemplorum pauci cognoscere ac sentire ipsi possent, demum cum, auctum quidem et emendatum, emisi Lond. et Lips. 1807. 2.

⁷ In præf. ad edit. V. T. ex versione LXX. interpretum T. ii. Tiguri 1751. 4. c. i. §. 40.—44. (quæ tamen prolegomena sunt Lei potius, quam ipsi Breitingeri) maximeque in epist. de antiquis Terentianis bibliothecis Gr. Psalmodum libro, Tiguri 1748. 4. Neque negligenda sunt, quæ contra monuit Jo. Salom. Semlerus in obs. critica de dialecto Alex., quam inserendum curavi Miscellanea Lips. novis, Vol. viii. p. 40—58. Cf. Car. Godofr. Woldi notitia codicis Alex., a Spohnio edita Lips. 1788. 2. p. 29—35.

⁸ Einleitung in die griech. Schriften des neuen Bundes, T. i. ed. 3. Goetting. 1777. 4. p. 144. sqq.

⁹ In prolus. xxx. et xxxi. de vitis lexicorum N. T.

¹⁰ Ut illi, Eiechbaronia in libro, qui inseritur Einleitung ins alte Testament, ubi T. i. (Lips. 1805. 8.) p. 346. sq. præterea exempla dialecti Alex. et Ægypt. ab Hodio proposita retulit. Et auctores libri, cui titulus est Biblische Encyclopædie, Vol. i. Götting. 1793. 4. p. 78—76. qui fere exempla, quæ Michaelis attulerat, sui sunt.

¹¹ 2. 4. p. 121. operis passio ante laudati.

¹² V. c. Gen. 41. ἰ Ἑγγρηά ἀρόνη, καὶ εἰσάγει τοὺς σφάσι ἀρόνη. Ubi Cod. Ox. pro Ἑγγρηά habet εἰσάγει, Symmacus ἰσάγει. Exed. 7. 11. τὸν σφάσι ἀρόνη, καὶ τοὺς τριβῶνας.

¹³ Sic in eodem Aristidis op. p. 153. Themistocles οὐ μάλιστα Ζευς μάργιαι Ἑγγρηά.

¹⁴ V. quæ de hoc nomine ἰσχυρί et verbi ἰκαλῶνται Zueherus in indice Theophr., et in nota 17. ad Platon. Eudypbr. c. 4. Ad. Cuper. in apothosi Hameri p. 276—278.

¹⁵ 17. p. 797. C. ed. Casaub.

¹⁶ In Versuch eines Verzeichnisses der Handschriften der LXX. (cujus particula I inserta extat in Report. für bibl. u. theolog. Literatur T. v. 1779. p. 98—154.) p. 105. sq.

omnibus, genuinis et vera interpretum verba reperiri. Quam quidem sententiam ita veram putamus, ut hoc in genere vix aliquid dici posse videatur certius. Cum enim in conficiendo hoc libello præcepta veterum grammaticorum contulimus cum locis versionis illius Gr. non paucis, raro vidimus Alex. codicem (nam de hoc potissimum nunc agimus, quis de eo maxime mirum videri possit) exhibere vocabula, quæ ex illorum sententia habenda essent pro Alexandrinis. Ut verbis fidem facerem, adjeci nonnulla exempla,¹ et quibus apparet, codicem Alex. per librariorum vel grammaticorum male sedulos et Alex. dialecti naturam ignorantem, neque tamen semper diligentes satis ac sibi constantes, turpiter fuisse interpolatum. Sed de his nunc quidem hæc.

Fausca suspensum, quorum puto mihi rationem esse reddendam. Scilicet prioribus paragraphis, quæ propter multiplicem utilitatem nec ab hac nova editione abesse volui, repeti nonnulla, quæ jam ab aliis, multo me doctioribus, bene dicta fuisse non ignorabam, sed id mihi videor ita fecisse, ut nihil ex his afferrem, quod non instituti mei ratio exigeret, utque suis queque auctoribus bona fide referrentur accepta. Neminem enim facile magis quam me, offendit illorum hominum ratio, qui milles jam cotiam crantem rursus reçoquunt, et ad fastidium usque lectoribus, non sponunt, sed infarciunt. Deinde non pauca fateor esse meo libello cum Maittairii libro communia, nec tamen sæpe, imò rarissime, locos indicavi, ubi ipse ille doctissimus jam eadem, quæ ego, attigerit: quæ quidem ratio non vitio mihi vertatur, audias quos, Lector, ac perpendas ejus rei causam. Comparans enim, quæ ex mea ipsius lectione in schedis notata habebam, cum his quæ Maittairio operi, de hac quidem dialecto, passim inesse reperiuntur, ubi fere annotato dignum, quod ibi extaret, me prætermisissè apprehendi, præter Schotti locum de duplici dialecto Dor., quæ tamen et ipso libello meum recte carere potuisse intelliges ex his, quæ infra diximus § 8. not. 2. Quare quæ jure mea essent, ex non intelligebam cur tanquam ab alio accepta commemorarem, præsertim cum illud ostentationis doctrinæ genus, quod inest in cumalibus, quæ eadem de re jam monuerunt, scriptoribus, mihi sit maxime odiosum, et sic non parum libelli moles aucta fuisset. Conferat, cui volupe est, meum libellum cum opere laudato, et videbit, me plurima attulisse, quæ vir ille diligentissimus, vel consulto, vel male fida memoria, usus, omisit, et quæ ne ego quidem in usura ejus editione addere omnia potui. Ipse quoque prætorum hujus generis ibi addidissim, si jam tum, cum librum Maittairii in usum publicum recognoscerem, de nova hujus meli-libelli editione serio cogitasset. In illo enim opere desiderium quorundam exemplorum, quæ ab hoc meo abesse non debent, lectores facile tulissent.

ARGUMENTUM.

- §. 1. De tempora et occasione versionis *V. T. Gr.*—§. 2. De dialecto versionis *Alex.*—§. 3. De dialecti natura uixeris—§. 4. De notionibus nominis διὰλέκτος—§. 5. De discriminibus dialecti, lingue, et styli—§. 6. De Ægyptiorum studio lingue *Gr.*—§. 7. De dialecto Macedonico-Alexandrina—§. 8. De dialecti Maced. natura—§. 9. De dialecti *Alex. ingenio*—§. 10. De dialecto Ægyptiæ—§. 11. De structura verborum *Alex.*—§. 12. De vocabulis probabiliter *Alex.*

§. 1. Cum non solum oratio *Gr.* librorum *V. T.* versionis, quæ vulgo septuagintaviralis, relictus Alexandrina, dicitur,² ægergie differre inveniatur ab ea orationis forma, quæ conspicitur in reliquorum *Gr.* scriptorum, maxime Atticorum, monumentis, verum etiam causa hujus diversitatis repeti recte videantur ex interpretum ingenio et consilio et ætate, et loco item, ubi vixerunt, et ex occasione, per quam eos laboreum suscepisse verisimile est: quorum omnium non eandem in hac versione rationem esse posse, cum in libris aliis ac primitus *Gr.* scriptis, nemo non intelligit: non essent quidem hæc indigna, de quibus paulo disputaretur uberius, atque, si vellem, quæ jam alii de his tradiderunt, repeterem, multa sane, neque ea contemnenda, possem afferre. Quoniam vero sic et fines opusculi angustiores futuri essent, quam qui caperent illam disputationem, et ego superflua magis dixisse judicari recte possem a viris eruditiss, quam quibus me gratiam ab his aliquam inisturam esse sperarem: breviter tantum, quæ ad institutum nostrum præcipue pertinere videantur, statim ab initio ponam, nec, si quando opus sit illustratione quadam ex ipsa versionis historia, filium, orationis medium interrompere cogar.

Et de tempore quidem, quod facta fuerit illa versio, nihil amplius definire potuere viri hoc in genere verisimilissimi, quam veteri ceptum esse illo tempore, quæ una cum patre Ptolemæo Lagida regnavit in Ægypto filius Philadelphus,³ quodque vel, ut Usserius putabat,⁴ in Olymp. cxxiii. ult. et cxxiv. i. vel, quæ erat Hodii⁵ sententia, in Olymp. cxxiiii. 3. et 4. incidit. Tum vero non nisi Pentateuchum translatum fuisse, cujus versionem posterioribus demum temporibus paulatim secutæ sunt reliquorum librorum divinarum versionis, utpote quæ non ab uno,⁶ sed a diversis auctoribus profectas esse constat, intelligi facile potest, non

¹ Sic Deut. 11. 7. in cod. Alex. est *ἰσὺρ*. Jer. 6. 29. *καταβρωσῶν*. Exod. 10. 26. *ἀγορῶν*, 33. 8. *σαρτῶν*. Job. 1. 4. *ἰνδῶν*. Ezech. 27. 12. *ἰαπόρῶν*. Exod. 15. 27. *ὄβρω*. Deut. 1. 25. *ἰαβῶν*, 7. 19. *ἱστ*. Job. 3. 14. *ἄρῶν*. Job. 5. 14. *ἰαπόρῶν*. 18. 7. *ἰαπόρῶν*. 21. 20. *ἰαρῶν*. 2 Reg. 10. 14. *ἰαρῶν*. 17. 20. *ἰαρῶν*. Ps. 131. 15. *ἰαρῶν* pro *ἰαρῶν*. Gen. 33. 19. *οἰσῶν* est vocabulum *ἰαρῶν*, et sic porro.

² Certior enim in his magna inconstantia. Sic Ps. 34. 25. cod. Alex. habet *κῶρῶν*, Vatic. *κῶρῶν*. Eodem modo 2 Reg. 10. 14. in cod. Al. est *ἰαρῶν*, et 17. 20. *ὄβρω*.

³ Neque enim cura, quæ ex Aristobolo (apud Clem. Alex. Stromm. 1. p. 348. B. ed. Paris. 1641. sive Colonn. 1628. fol. et Euseb. fragm. Eveng. 33. 12. p. 663. sq. ed. Paris. 1628. sive Colonn. 1628. fol.) tradere nonnulli solent de versione librorum *V. T.* esse ante Alexandrum M. ab aliis interpretibus facta, et a Pythagora, Platone aliisque Græcis lecta: v. qui laudantur in Fabricii bibl. *Gr.* Vol. VII. p. 639. f. d. Hæret. et quibus addenda est Valekenarii diatriba de Aristobolo Judæo, philosopho Peripatetico Alexandrino, ab J. G. Læzæo edita Lugd. Bat. 1550. 4. Hæc enim adjuncta est commentatio P. Wesselingii, in qua p. 151—154 agit de versione *Gr. V. T.* nulla autem LXX. Nec mihi res est cum versionibus Aquilæ, aut Symmachii, aut Theodotionis, aut aliorum recentioris ætatis, divinarum *V. T.* librorum interpretum, quales est Nova versio *Gr.* Proverborum, Ecclesiastiarum, et usque unico Codice Veneto a Villouso edita, Argent. 1754. 8. et Nova versio *Gr.* Pentateuchi, ex unico Codice Veneto a Chph. Fr. Ammonio edita, Erlang. 1790. 1797. 8. 3 vol. verum, ut supra dixi, cum ea sola, quæ vulgo vocatur *vulgaris*, non excludit tantum illa, quos scriptoribus tantum, libris.

⁴ Clementis Alex. str. 1. p. 341. C. D. *ἰαρῶν* inquit, *ἰαρῶν*, *ἰαρῶν*, et *ἰαρῶν*, et *ἰαρῶν*, et *ἰαρῶν*, et *ἰαρῶν*, et *ἰαρῶν*. Hæc sunt *ἰαρῶν* hæreticorum et *ἰαρῶν* hæreticorum et *ἰαρῶν* hæreticorum et *ἰαρῶν* hæreticorum et *ἰαρῶν* hæreticorum.

⁵ Anon. P. 1. p. 469. ed. Lond. 1650. fol. Aliis aliorum sententias reperias apud Fabricium I. 1. p. 673. in *Interpretum Bretinge-narum hujus versionis editionis præfatione* T. II. c. 1. §. 12. sqq. in Char. Eusebii commentatione de LXX. in preloptum *Gr.* versione, Lips. 1754. 8. §. 7. p. 47—54. si multos alios tacueram.

⁶ In opere, quod in præfatione laudavimus, §. 2. p. 91.

⁷ Quæ erat sententia Zonini, philosophi Alexandrini, in Codice MS. chartaceo, qui est in bibl. Gothana v. Cyprian. catal. codd. MSS. Blus. 860theca p. 94.

solum ex his, quae Hodius¹ de ipsarum versionum indolis ac styli diversitate concessit, verum etiam ex occasione, qua impulsus interpretes vertendi consilium videantur cepisse: quam quidem ego cum eodem viro docto putabam fuisse fere hanc.

Cum enim et Alexander Macedo magnam Iudaeorum coloniam in Aegyptum, nominatim Alexandriam, deduxisset, pari cum ipsis Macedonibus jure eis concessio,² et biennio post Alexandri mortem³ ingenis Iudaeorum multitudo ob seditionem in Syria motam fuisset in Aegyptum et Phoenicem translata, et post novem delinac annoe alia Iudaeorum turba, vel Ptolemaei liberalitate invitata, sponte se in Aegyptum contulisset: hoc Jadaeos probabile est, lingua sua, ut fit,⁴ fere neglecta, didicisse linguam Gr., neque adeo legere omnes et intelligere potuisse libros suos sacros, Hebr. scriptos. Hanc igitur ob causam, et in gratiam popularium,⁵ non, ut vulgo narrat Pseudo-Aristoteles⁶ sequax, Ptolemaei⁷ et synedrj Hierosolymitani auctoritate, Judaei nonnulli in Aegypto degentes,⁸ vel rogati ab his, quibus jam familiaris esse coepisset lingua Gr., quam Hebr., vel sua pietate commoti, transferuntur primo Pentateuchum, cujus tamen versio ab uno auctore videtur profecta esse, deinde alii accedente tempore, ut jam dictum est, seasm reliquos V. T. libros, ex Hebr.⁹ lingua in Gr., qualis tunc in Aegypto erat usitata. Cur vero non omnes libri sacri simul vertentur statim ab initio, haec haud dubie causa fuit, quod illis temporibus libri Moisi statim publice praeregerentur in synagoga.¹⁰ Postea vero, cum Antiochus Epiphanes, capta urbe Hierosolyma, edicto vetuisset, ne legem Moisi publice in synagoga legerent, eamque comburi jussisset:¹¹ quae calamitas in Ptolemaei Philometori tempora incidit: Judaei, qui carebant lectione sacra, legebant capita quaedam et prophetarum libris depraecata. Ita factum est, ut, etiam cessante Antiochi tyrannide, et potestate Moesen legendi recuperata, lectio haphtharum tamen conjuncta cum sidarum lectione maneret.¹² Quae quidem Iudaeorum Palaestinarum consuetudo, cum, ut omnino ritus sacri in Palaestina usitati,¹³ transmissit etiam ad Judaeos Alex., effecit, ut prophetici quoque libri viderentur esse in Graecum vertendi. Reliqui autem codices Hebr. libri, se in collectione librorum divinarum Graece versorum deessent, fuerunt et ipsi post Mosaicorum librorum interpretationem, temporibus tamen almodum diversis, in Graecum translati, neque absurdum putat esse Hodius,¹⁴ si quis statuatur, ab aliis etiam quam ab Alexandrinis Judaeis quondam illorum Graecos fuisse factos.

§. 2. Haec igitur sufficienter de tempore, loco, occasione versionis nostrae Gr., interpretantur consilio.¹⁵ E quibus non dubito quon recte deduci commodeque intelligi possint aliae magis speciales, ut ita dicam, et quasi propriae causae, quae jussurint interpretes Graecos verba Hebr. eo potissimum modo, quo vertisse reperiuntur, interpretari. Cujus generis causas quantum plures et fuisse et inveniri posse non igitorem, tamen, cum reliquae sint ab instituto meo plane alienae, missis illis persequar unam, quae inest in ea ipsa, qua usi sunt in vertendo interpretes, dialecto. Quam cum Alexandriam maxime¹⁶ fuisse existimem, in exponenda atque demonstranda hac mea sententia puto sic me versari debere, ut primo quarum de ipsius dialecti per se spectatae notione, deinde exitissime aliquando peculiarem aliquam dialectum Alex. argumentis nonnullis demonstrarem, cujusque naturam describam, denique verba nonnulla proponam, quae ad illam dialectum apparent esse referenda.

§. 3. Jam ut, quae proprie sit dialecti natura, quae huic vocabelo notio subjecta, recte possit perspicue cognosci, paulo altius, sed breviter tamen,¹⁷ repetamus primo dialectorum Gr. originem, qua intellecta

¹ L. I. 2, 7—9, p. 159, sqq.

² V. Joseph. archaeol. 14, 7, 2, ed. Haverc. ubi landat et Strabone locum, qui nonne in ejus geographicis non extat. II. 12, 1. It. de bell. Jud. 2, 15, 7, et contr. Apion. 2, 4.

³ De qua tempora computandi ratione v. Hody I. I. 4, 11, p. 59.

⁴ Sic satis nota est narratio de Africa, qua a Solone Solos in Cilicia (vel, ut alii volunt, in Cypro) colos nudi, linguae vernaculae elegantiam per contagionem finitimum barbarorum psallium psallium variisque vitis inquiraverunt, v. praeter alios Eustath. ad Dionys. Perieg. 875. Cf. Schwartz I. I. p. 327. Notandum etiam est, quod Philarchus in Anton. c. 27, refert, reges Aegypti, qui ante Cleopatram regnarunt, (nuncupatos Ptolemaeos) nisi via Aegyptium διαστρεψα παραδιδόναι δαιμονίας coronas eorum adeo se Messalioi tradiderunt.

⁵ V. Hody 2, 8, p. 98, sqq. et Salmas. fuz. linguae hellenist. p. 188, sqq. qui quantum viseri possit Hodii sententiam, quae eadem mea est, infringere, tamen eo ipsa egregie confirmat.

⁶ Cujus fabulosam de septuaginta interpretibus historiam multis refutavit Hodius et van Dale, quorum ille quidem 1684, 8, dissertationem edidit contra historiam Aristaeanae, ac deinde psallium notatam repetendam curavit in opere sapientum jam laudato, cujus una libri I. constituit, p. 1—49. Sed van Dalei dissertatio super Aristotele de LXX. interpretibus profudit Anst. 1705, 4. Utroque ipsa Aristotele verba Gr. addidit. De aliis hujus narrationis editioibus v. Fabric. I. I. p. 661, sqq.

⁷ Et Lagidam quidem intelligunt Jonsius de scripturis historicis philos. I. 1, 18, 3, p. 116, sq. aliique, sed Philadelphum Jo. Alb. Fabricius, v. ejus Bibliothecae Graecae, l. 1, sive de numero imaginario, p. 127, sq. in Opusculorum historico-critico-literariorum synagoge, Hamb. 1728, 4. Fortasse tamen aliqui concedere licent regis a quo se synedrj, si non Hierosolymitani, ab Alexandria, auctoritate accrescente: illius quidem, quatenus exemplum Pentateuchi Gr. conversi cupiverit in bibliotheca sua reponi, (cf. Plot. apophthegmata regum T. viii, ed. Heibsen. p. 114.) qui cupiditate doctus aliqui Judaeos, qui grati non se religioni optime esse consilium tri-

⁸ Neque enim placet Jo. Matthaei Hassencarpii opinio, praescripta in commentatione de Pentateuche LXX interpretum Gr. non ex Hebr., sed Samaritano texta congerit, Marburgi 1765, 4. Plura v. in Fabricii bibl. Gr. Vol. iii, p. 660, et 695, sqq.

⁹ In synagoga autem etiam Graece praefectos fuisse libros sacros, quantum negat Vitringa, (de synagoga, vet. 3, 2, 7, p. 934, sqq. ed. Lezeptii. 1726, 4.) tamen videtur colligi posse ex Jurjo. Mart. apud I. 50, (ed. Thalesm. Lips. 1755, 8.) et Philone de vita Moisi p. 116, T. 6, ed. Mangey. Alius, qui hoc faciat, locos habet Hodius 3, 1, p. 224. Scilicet versio Gr. non sola praefecta fuit ex opinione mea, sed singulae locos Hebr. tercia vocata. Atque sic videtur cancellari inter se posse, quae Salmasius scripsit in epist. dedicatoria, commentario de hellenistica praesens, p. 50, et in ossilio hellenist. p. 518, 522, 529, 532, 537, sq. 344, et in faeneris hujus hellenist. p. 55, 63, maxime p. 61, sqq. ubi ostendit, tam diligens Ptolemaei, quoniam praefectum in synagoga fuisse, sed ab Judaeis, qui non origines, verum religionis Judaei essent, h. e. a proselyta, eorumque posteris. Cf. ibid. p. 96. Contentum autem nobiscum etiam alii viri docti, ut Casaubonus exercitavit ad Bar. p. 180, Huetius demonstrat. evang. p. 462, ed. 2. Anst. 1690, 8. et Eichhorn. I. I. T. I. p. 348, sqq. De Alexandrinis certe synagoga, et de Palaestina ante Jesu aetatem, habitare vis quisquam poterit.

¹⁰ V. I. Marcab. I. 56, sqq.

¹¹ V. Elias Levita in Thibae, apud Hotttinger. thes. philog. p. 222, ed. Tigr. 1640, 4. et apud Vitringa I. I. 5, 2, 11, p. 106, qui loco ubi Vitringa historiam illam negat ultra probabilis ratione se commendare, facit tamen cum Hodio 5, 7, p. 175.

¹² Praefectae Hodius 2, 9, p. 188, alique hanc in rem exemplum uterque templo libi, quod Alexandrinis Judaei in Hierosolymitani imitationem in praefectura Hierosolymitana extraxerunt, et nove postulatate ibidem instituit.

¹³ L. I. 2, 9, p. 191.

¹⁴ Nam de cujusque interpretis ingenio, rudi ad psallita, quereere, nec ad institutum meum proprie pertinere videtur, nec permittunt libelli angustiae.

¹⁵ Neque enim desiderandum esse quatenus puto, ut omnino Alexandrinam esse Gr. versionis orationem, ostendatur. Sufficienter illa demonstratur, saltem cum quaedam dialecti Alexandrinae et Macedonicae admixta habere, et magis quidem constantem, ac plura, quam reliquorum scripturam statos recentioris liberos.

¹⁶ Nam de dialecto Gr. in universum permitti scripsisse reperiuntur, quorum paucos tantum hoc loco recensimus. Plures qui cepit, legat Fabric. bibl. Gr. 4, 34. (Vol. vi, ed. Harles. p. 164, sqq.) Ad. Villosion. prof. ad Hom. I. p. 58, sq. Sic Theodoras

eadem erat cum Attica, et Doricam s. Æolicam. Nam terra Attica, ita dicta ab Athide, Cranaï filio, cum aliis olim nominibus appellata fuisset,¹² primum Ionia vocata est ab Ione, Xuthi filio, Hellenis nepote,¹³ et Æolicam ac Doricam dialectum priscis temporibus unam eandemque fuisse, præter Strabonem locum modo laudatum, etiam ex eo apparet, quod Pindarus Æolicæ se scribere dicit,¹⁴ quem tamen veterum scriptores tradunt unum esse Dorici dialecto, vel communis.¹⁵ Posteaquam vero Iones, vel inopia coacti,¹⁶ vel ab Achæis s. Lacedæmonibus pulsati,¹⁷ duce Neleo¹⁸ eam regionis in Asia maritima partem, quam antea Cares et Leleges incolebant,¹⁹ occupaverant, lingua eorum cum solo mutata fuit, et differre ab Attica cœpit. Hæc enim regio, in qua duodecim urbes condiderunt,²⁰ Ionia dicta fuit, et lingua eorum Ionia. Eadem ratione cum paulo ante etiam Æoles²¹ in Asiam migrasset, ibique occupata regione, cui nomen antea fuerat Mysia, multas ad Hellespontum urbes condidissent,²² tota illa regio nominata fuit Æolis, et nova dialectus orta est, quæ proprie dicebatur Æolica, cum antea, dum in Europa versarentur Æoles, eadem cum Doribus lingua usi fuissent.²³ Locorum enim diversitatem atque mutationem, et commixtionem plurimum populorum, magnam etiam invehere linguarum differentiam, quis ignorat? Ceterum hæc omnia propterea explicare studui, ut viam mihi munirem ad contentandam atque defendendam veram et propriam dialecti in universum spectatam notionem.

§. 4. Ex his enim, quæ dicta sunt, videtur satis intelligi posse, dialectum non esse posse neque dici, nisi constet, esse populum quendam, certis finibus circumscriptum et ab aliis populis separatam, qui tali loquendi ratione, quam dicimus dialectum, utatur. Quod quidem est unum ex his, quibus dialecti naturam contineri atque cœnseri, non solum e præceptis veterum grammaticorum, verum etiam ex ipso nomine dialecti, apparet. Nam vocabulum διὰλεκτός, quod proprie est adjectivum, derivatum a verbo activo διαλέγω, h. e. discernere, significat discretum ac differentem.²⁴ Cum igitur ita positum legitur, ut indicet linguam, quæ nativè a ratione discernitur,²⁵ constat intelligi debere vocabulum γλῶττα. Eodem modo efficitur illa notio, quæ dialectus esse dicitur loquendi ratio ejusmodi, quæ inter se discernuntur populi eadem lingua utentes. Atque hæc notioe utitur hoc loco. De quo eadem vocabuli vi præceperunt multi veterum grammaticorum, ut Gregorius I. l. p. 3. quo loco quamvis nunc legatur: διὰλεκτός ἐστιν ἡ γλῶττα γλῶττα, ἢ διὰλεκτός ἐστι λέξις ἰσὺν χαρακτήρα τῆς ἐμφασιῶσιν,²⁶ tamen certissimum esse ipso Kœnii post Salmasium²⁷ emendationem, qui pro τὸν legendum esse docuit τῆσιν. Nam non solum ipsa ratio hæc lectionem confirmat, quoniam, ut ostendimus, nulla unquam dialectus reperta fuit, aut potuit reperiri, sine populo aliquo vel loco, cui illa familiaris esset, et quoniam e lectione τῆσιν sensus commodus elici nequit, cum χαρακτήρα τῆσιν non nisi per ineptam tautologiam possit explicari,²⁸ verum etiam locus citat apud Clementem Alexandrinum,²⁹ in quo discrete legitur τῆσιν. Consentium item alii, qui ita dialecti naturam explicant, ut τῆσιν legi debere pateat in illo loco Gregorii.³⁰

§. 5. Jam paucis quoque alterum illud, quod ad dialecti naturam pertinere putamus, videtur esse explicandum: nempe dialecti ingenium in singulorum magis quam in conjunctorum verborum diversitate cerni, qui quidem totius alicujus populi vel civitatis communis sit, et que vel ex aliqua vocabuli ejusdem immutatione oriatur, per literarum et syllabarum transpositionem, additionem, detractionem, earundemque ut generum,

p. 494. sq. et passim) literarum figuras, quibus verba Gr. pingentur, invenisse. V. Montfaucon diss. de prisca Græcorum et Latinorum littera (ad cætera. Præf. Gr. Paris. 1708. fol.) p. 18—24. p. 558 sq. et Villosio. proleg. ad Hom. II. p. 57. sq.

¹² Strabo l. 7. p. 12. ἐπὶ τῆσιν τοῦ πλοῦτος Ἀρχίου ἐπὶ αὐτῶν φησὶ, τὸ ἴδιον ἄλλα τὰ ἄλλα. V. Strab. 5. p. 297.

¹³ V. Herodot. I. l. et 1. 143. 7. 94. Strab. I. l. et p. 309. Eustath. ad Dionys. Perieg. p. 109. (ed. Henr. Steph. 1577. 4. c.) Apollodor. 1. 7. 3. et Potter. ad Lycophr. 901. Ceterum Plato in Euthydemo T. I. opp. p. 302. D. et Steph. Byz. in v. Ἰωνία, dum Ionem fœderis Apollinis filium, poetam videtur secuti esse, ut Euripidem in Ione.

¹⁴ Olymp. 1. 164. v. Πηλεὺς. in v. Ἀχαιοὶ αὐτοῦ.

¹⁵ Ut Pausan. 9. 27. p. 753. ed. Kuhn. et Suidas in v. Ἰσθαίος, etiam Pindarus ipse Olymp. 1. 26.

¹⁶ V. Jo. Grammatici de dialectis p. 363. Ne vero quis miretur, communem Pindaro dialectum tribui, efficit Jamblichi locus de vita Pythag. c. 34. §. 428. ubi Orpheum dicit seripisse Doricæ dialecto, quæ eadem fuerit videtur. Doricæ enim dialecti videtur omnino nomine recenseri ab antiqua lingua Hellenum. v. Maltraiti introduct. in Gr. dialectis, et que ibi notant, p. 39. et 36. Certe et alia, quæ a veteribus colligi possunt, argumenta testantur, Orpheum floruisse postquam 300. vel 400. ante bellum Trojanum annos, (v. Lambec. prodrum. hist. literar. 2. 4. 4.) Æoliam autem migravit, ante quam Dures vel Thessaliam incolerent et Hellenicæ lingua usi viderent, vel ita Æoliis mixti vivebant, ut eorum lingua a lingua Æolium non diversa fuisse putanda sit, facta et ante fere 1300. post expeditionem Trojanam. (v. Herod. vita Hameri c. ult.) Recte igitur Doricæ dialectus videtur dici posse communis, cum hæc non alia sit, nisi antiqua Mæcedonicæ s. Hellenicæ.

¹⁷ V. Thucyd. 1. 2. §. 2. V. Herod. 1. 143. Strab. 6. p. 333. Isocr. panegyrt. cap. 54.

¹⁸ V. Marinum. Oson. 1. 42. Herod. 1. 143. Strab. 14. p. 633. Pausan. 7. 2. Elian. v. H. 8. 5. cf. Callim. h. in Dian. 266. sq. ibique Spensbetti. et Apollon. Rhod. 7. 559. et Menrs. de fortuna Athen. c. 6. Vol. I. opp. p. 38—49. Ceterum nomen Nelei quomodo scribendum sit, Nελεὺς an Νελεῖος disputat Davis. ad Maxima. Tyr. 53. p. 623. Nihil scribitur ut e. apud Pintarch. de gloria Athenicæ. c. 7. Sed Νελεὺς rectius scribi hæc nomen, jussit etiam Brunck. scribit. in anæcta p. 94. 97. 98. Fuit autem Codri filius. v. Helianus. p. 52.

¹⁹ Ita dicti ab Æolis, Hellenis filio. (v. Steph. Byz. in v. Ἀχαιοὶ, et Apollodor. I. l.) Horum gens late fuit diffusa. Nisi Græci extra Ithacum omnes, præter Athenienses et Megareses et Dorientes Parnasi accolæ, Strabonem etiam ante dicebantur Æoles. (v. Strab. 6. p. 333.) Antiqua autem temporibus Dorici quoque appellati fuerunt Æoles, et Thessaliam incolæ. v. Pausan. 10. 6. p. 816. De re ipsa v. Mela 1. 12. et Plin. H. N. 5. 30.

²⁰ Næpe ante migrationem illam, cum præter Ionas etiam Æoles ac Dures Poliopeponem incolerent, non paucis ab Achæis Ionibus relatis in Aristotela libello de poet. c. 4. p. 35. ed. Harles. ἡ γλῶττα γλῶττα ἢ τῆσιν ἄλλα τὰ ἄλλα, pro quo c. 12. p. 174. dixit ἢ λέγει. Hæc eodem capite ita vocabali hæntur vis apparet p. 166. et 172. ff. sq. Clem. Alex. Stromm. 7. p. 709. D. et Philon. 1. 2. de legito alleg. t. 1. p. 69. 33. fortassis etiam ap. Pintarch. de Is. et Os. c. 37. ubi Maneros dicitur esse διὰλεκτός, h. e. vox, quæ decet bonitas dicitur et equalitas. Sed alterius observationis utilitas apparere videtur, quod inventionarij ap. veteres scriptores loci, in quibus non potius quam γλῶττα suppliri recto possit. Aristoteles certe (hist. anim. 4. 9.) διὰλεκτός δηλοῖ τὴν εἰς τῆσιν ἢ γλῶττα ἄλλα τὰ ἄλλα, atque eodem dialectum intelligi vult de voce humana et articulis. Et Pintarchus in Coriolano c. 35. hæc dicitur τῆσιν καὶ ἄλλα τὰ ἄλλα.

²¹ Ut in loco Clementis Alex. supra §. 1. not. 2. aliat, apud Diodor. Sic. 1. 37. ἐπὶ δὲ τῶν Ἰσθαίων Ἰσθαίων. Strab. 6. p. 238. D. et Ἰσθαίων Ἰσθαίων. p. 377. D. ἐπὶ δὲ τῶν Ἰσθαίων. Pintarch. in Antonio c. 37. ἐπὶ γλῶττα—λέγειν κτῆσιν καὶ τὸ μάλιστα διὰλεκτός—ἐπὶ Ἀπολλωνίας διὰλεκτός. Pura dixit ad Maltraiti introductionem in Gr. dialectis, p. xxxiii.

²² Eodem modo legitur hæc definitio in criteriis grammaticorum veterum de dialectis libellorum editionibus, et in Planctio Varii de oratore, ceteris quoque et hactenus Adonibus, (qui liber prodit ap. Aldum. Venet. 1696. fol.) ed. 256. et 248. in Joannis Grammatici de dialectis libello p. 563. etc.

²³ In commentar. de hellenist. p. 67. 456. 456. ubi simul probabilem causam affert, cur grammaticæ recitatione—nam vetustissimum hæc de re præcepta interierunt—antiquam definitionem autem, quia nimirum nullis ipsorum ante locos erat, nullis quoque, qui peculiariter litteris posset dialecti illa, quæ dicitur communis, quam tamen et ipsam comprehendere definitione vellent.

²⁴ Nam τῆσιν apud Eurip. Phoin. 165. in Schollis Cantab. explicatur nomine χαρακτήρα.

²⁵ Stromm. 1. p. 538. B.

²⁶ Clem. Alex. Stromm. 6. p. 673. B. διὰλεκτός ἐστὶν λέξις ἰσὺν χαρακτήρα συσταμένης, et ibidem paulo ante, διὰλεκτός, ἰσὺν ἰσὺν καὶ χαρακτήρα, ἰσὺν ἰσὺν καὶ χαρακτήρα. Schol. Aristot. ad nuñ. 317. διὰλεκτός ἐστὶ γλῶττα χαρακτήρα ἰσὺν. Χαρακτήρα autem ἰσὺν quis fere idem significat, quod χαρακτήρα τῆσιν, nemini potius dubium fore.

numerorum, casuum, modorum, temporum, spirituum, accentuum, permutationum, atque per notionum vocabulis subiecturam differentiam, vel ex aliis omnino vocabuli usu, quo populus aliquis eandem rem significare solet, quae ab alio populo significetur alio.¹ Nam cum tanta sit in hominibus sentiendi cogitandique diversitas, ut nemo fere eadem plane cum aliis ratione fingat et conjungat notiones a sensibus menti oblatae et ratiocinando perfectas: facile intelligitur, cogitari nequaquam posse totum aliquem populum, qui eodem omnino modo et ordine, quo alius ejusdem gentis populus, verba animi sententiam declarantia collocet atque componat. Et quamquam quaedam verborum compositiones atque structurae, quae σχήματα λέγει vocantur a grammaticis, inventiuntur magis alicui dialecto usitate ac pene peculiariter fuisse, quam alii:² tamen cum paucissimae fuerint, non dignae videntur, quibus, vel per se et solas, vel saltem praecipue, distinguatur aliquis dialectus ab alia, quam tali syntaxi constet quaedam. Dialectus igitur, quam ex his, quae a nobis disputata sunt, intelligi potest recte dici idioma linguae: certo quodam in loco et apud certum quendam populum, qui illo distinguatur ab aliis populis atque locis, usitatum, cujus omnia proprietates in verbis singulis potissimum posita sit, non in conjunctis,³ differt a stylo et γλώσσει. Stylus enim est forma loquendi singulorum quorundam hominum propria, et γλώσσα, quod vocabulum etiam aliter usurpari acrio,⁴ cum quidem dialecto opponitur, significat linguam, qua in universum tota aliqua utitur gens, ita ut singuli gentis illius populi ac civitates pluribus vel paucioribus linguae ejusdem mutationibus efficiant non novas linguas, sed linguae communis differentias, quas dialectos appellari vidimus. Dialectus enim semper similitudinem aliquam servat ejus linguae, cujus ipsa quasi filia et propago est. Quapropter vel ipso Strabone auctore,⁵ non plures proprie quam quatuor numerate sunt Graeciae dialecti, quamquam sequentibus temporibus addita fuit a grammaticis quinta, *διπλασιος κωνσ* s. *Ἑλλησιος*,⁶ quae scilicet proprie quidem reliquarum quasi mater et Hellenibus antiquis peculiaris fuisset, sed extincto posthac priscae Hellenum gentis nomine, ne digna quidem iudicata a Strabone, quo dialectus appellaretur, qua quatuor illi populi, ex vetusta gente Hellenica orti, in universum quidem nondum illa uti desiderant, sed ita eam flexerant variis modis atque mutaverant, ut novis nominibus significanda videretur, propterea singuli populi consensissent de ea mutanda. Sed nec singula tantum nationes et regiones peculiarem sibi quaque dialectum vindicaverunt, verum etiam civitates singulae, insulae, atque loca. Et illius quidem generis dialecti, quae, ut diximus, non nisi quatuor ab antiquis numeratae fuerunt, commode vocantur *ἰωνικαί* vel *γραικαί*,⁷ hae *τοικαί* s. *ἰθακκαί*. Imprimis autem Doricae dialecti multae fuisse leguntur *βοιωτικαί* *τοικαί*,⁸ cujus generis sunt dialecti Lacedaemoniorum,⁹ Cypriorum,¹⁰ Syracusanorum,¹¹ Sicyoniorum,¹² Siculorum,¹³ Tarentinorum,¹⁴ Amyclaeorum,¹⁵ Eretriorum,¹⁶ et aliarum,¹⁷ quarum glossae nonnullae explicantur in lexico Hesychii, et in aliorum grammaticorum veterum libris.

§. 6. Quae cum ita sit, neminem opinor admodum esse miraturum, qui me statuere legerit, fuisse etiam aliquando peculiarem aliquam dialectum Alexandrinam. Nam linguam quidem Gr. jam a Psammitico in Aegyptum inventam fuisse docet Herodotus,¹⁸ qui sua quoque aetate superfuisset dicit, qui ex illa Psammitichi institutione linguam Gr. callerent, ejusque aegerent interpretes. Quod linguae Gr. in Aegypto studium nunc post Herodoti tempora vigerit, an perierit, equidem judicare non audeo; non tamen omnino linguae illius scientiam sequentibus temporibus evanuisse, verisimile videtur ex eo, quod philosophi Graeci descendit causa se in Aegyptum contulisse leguntur,¹⁹ et quorum consuetudine non absurde putantur Aegyptii haussisse aliquam Gr. ling. cognitionem. Etsi enim Aegyptii non solum Pythagorae temporibus ita sibi abstinentium putabant a consuetudine cum Graecis, ut illi non nisi amputato praepotio liceret cum Aegyptiorum prophetis familiariter congressi,²⁰ verum etiam hic idem mos ab iis in communi vita diligenter servabatur Herodoti aetate:²¹ tamen hic ipse historicus profitetur,²² inde a Psammitichi temporibus certiora se de rebus Aegyptiorum narrare posse propterea quod Graeci, Cares, et Iones, qui scilicet accurate omnia consignarent, admixti illi fuerint, et alio loco²³ narrat, Amasin regem adeo studiosum Graecorum fuisse, ut Graecis in Aegypto venientibus Nancratum oppidum daret habitandum, et feminam Gr., Ladicea, uxorem duceret. Unde saltem apparet, non plane abstimisse Aegyptios a consuetudine Graecorum. Sed ut uti sit, nostra non magnopere hoc loco interest. Ad seriora tempora descendendum videtur. Postquam enim Alexander Macedo magnam terrarum orbis partem, ipsamque adeo Aegyptum, victricibus armis subegerat et occupaverat, quam facile et pene necessarium fuerit, ut linguae Gr. studium ubique vehementer augeretur, nemo non intelligit, imo ita inter omnes haec de re constat, ut agere rem actam nolimus. Nobis potius ostendendum est, Alexandrinos quoque non solum Gr. locutos esse,²⁴ verum etiam peculiari Gr. ling. dialecto usos.

§. 7. Scilicet quae jam supra §. 1. breviter tradidimus de colonis Alexandrinam deductis, ea paulo uberius ex isdem, quos ibi laudavimus, scriptoribus narrata rem optime videntur posse illustrare. Alexander enim non tantum pari cum Macedonibus jure uti permisit Judaeos in urbe nuper condita Alexandria, sed etiam regi

¹ Cf. Jo. Grammat. in Isondo libello p. 365. ubi haec leguntur: *οὐκ ἐστὶν ἡ δὲ διὰ τὴν ἐργασίαν κατὰ τὸν ἰσχυριστὸν ἀλλοίωσις—κατὰ μίαν τι, ἢ κατὰ ἄλλαν, ἢ κατὰ τὴν ἰσχυρίαν, ἢ κατὰ τὴν ἰσχυρίαν, ἢ κατὰ τὴν ἰσχυρίαν.*

² V. Lebonax *ἐπισημαίων*, quem libellum cum Ammonii de affinis vocabulorum differentia libello edidit primus Valckenarius, Lugd. Bat. 1739. p. 175—188. cf. Salmas. l. l. p. 146—149.

³ V. Salmas. l. l. p. 84.

⁴ Intendunt enim, ut hoc ubique indicemus, *γλώσσα* significat vocabulum aliisquod peregrinum, vel antiquis tantum auctoribus, maxime poetis, mitatum, atque adeo ignotum vulgo et obscurum. v. Pollux 2. 109. Aristot. poet. 21. p. 154. c. 22. p. 164. 166. 170. 174. Clem. Alex. Strom. 1. p. 350. C. Pind. l. l. c. 61. de Pythiae oraculis c. 24. et 28. Athen. 10. p. 473. A. Aristot. theoloz. 3. 2. p. sq. Plura addunt Maastric. in diac. crit. ad Harpocrat. p. 387. sqq. (ed. Valer. Legd. Bat. 1663. 4.) Gataker. ad Anton. Philoz. 4. 33. alique, quae laudat Burman. ad Quintil. 1. 1. p. 23.

⁵ p. 333. Quare nos ego, quamquam id opinatus est vir doctus in Leips. Literat. Zeit. 1807. Nr. 74. probare nullo modo aut admittere hanc dialectum quintam in animam indexi: quod cuique, qui diligenter legerit, quo ad Maittairei introduct. in Gr. dialectos p. xxx. subnotas, facile apparebit.

⁶ V. Gr. Guld. Kirchneri diac. de dialecto Graecorum compuni, Viteb. 1709. 4. Clem. Alex. str. f. p. 338. B. et infra f. 3.

⁷ Auctore Clem. Alex. str. 1. p. 338. B. et p. 339. A.

⁸ V. Gageor. l. l. p. 135. et Jo. Grammat. l. l. p. 360.

⁹ V. (Jo. Gelffr. Hauptmanni) programma de Laconico dialecto, Gerz 1776. 4. imprimique Valckenar. ad Theocrit. Adoniaz.

p. 227—233.

¹⁰ V. Aristot. poet. c. 21. p. 154.

¹¹ V. Schol. Theocrit. idyll. 4. 28.

¹² V. Schol. Apollon. 2. 1176.

¹³ V. Schol. Theocrit. idyll. 3. 25.

¹⁴ V. Etymol. M. in *ἀργαίος*, *ἀργαίος*, *βαίσιος*, etc.

¹⁵ V. Schol. Theocrit. ad inscript. idyll. 12. et ad ejusdem idylli v. 13.

¹⁶ v. Plat. Cratyl. T. I. opp. p. 454. C. et Strab. p. 448. et Maittaire l. l. p. 196. sq.

¹⁷ v. Fischeri animad. ad Welleri grammat. Gr. Spec. l. p. 45—56. et Maittaire p. 350—378. ubi etiam emendatis edidi opusculum grammaticis aliisque, quae inscriptionem esse, *ἡδὲ τὸν ἰσχυριστὸν*.

¹⁸ B. 153. Quin Clem. Alex. str. 1. p. 343. D. Mosen jam a Graecis in Aegypto commorantibus *ἦτο ἰσχυριστὸν* rathus edoctum fuisse narrat et Philoz. (de Mose, T. II. p. 83. 4.)

¹⁹ Sic Plato geometriam in Aegypto didicisse fertur apud Clem. Alex. protrept. p. 46. A. cf. str. l. p. 302. D.

²⁰ v. Clem. Alex. Strom. 1. p. 302. C.

²¹ v. Herodot. 2. 41. 76. 91.

²² p. 254.

²³ p. 176. 181.

²⁴ Nam de hoc quidem satis constat v. Cassab. ad Athen. 12. 10. p. 549. 31. et nos statim f. 7.

ab ethnarcha quodam, h. e. principe Judæo, qui iudicia habere legesque populo suo daret, ut perfecta et propria republica rector, et Ptolemæi Alexandri in Ægypto successores, locum adeo proprium et ab alijs ejusdem urbis regionibus separatim si assignarunt, eosque appellari permiserunt Macedonas. Hi ipsi autem Judæi vocabantur etiam simpliciter Alexandrini,¹ quo nomine eos recte appellari putabat Josephus, ita ut, si quis id miraretur, *καθηστίας* esse diceret, quia etiam in alijs barbarorum urbibus habitantes Judæi, simpliciter et neglecta Judæorum appellatione, eodem, quo inquilini, nomine insignuntur. Certum igitur est, iudeos istos peculiarem quodammodo certisque finibus circumscriptum et ab alijs populis distinctum populum Alexandriae fuisse, neque adeo dubitari potest, quia eorum lingua dici recte dialectica possit.

Jam est videndum, Hebraicæ lingua uti perrexerint, an hac neglecta didicerint Græcam. Et hoc quidem probabilissimum mihi videtur altero. Nam est Josephus disertè dicit, Judæis a regibus Alexandria locum aliquem Alexandriae proprium datum fuisse propterea, *ὅτις καθαρῶτατος ἔχουσιν τὴν διαίταν, ἢ τὸν ἔπισημοῦσιν τὴν ἀλλοτρίαν*, tamen hæc verba vehementer dubito an ad linguam etiam sint referenda. Certè vel ex eo, quod Macedonas et Alexandrinos simpliciter eos nominari licebat, videtur colligi posse, cum patriæ gentis nomine linguam etiam patriam eos maximam partem abjecisse; neque eos ita distinctos fuisse a reliquis colonis, Ægyptijs, Macedonibus, aliisque haud dubie Græcis,² quin ex usu quotidiano et commercio multa, quæ proprie reliquorum essent, imprimis vero Macedonum, gentis imperantis, linguam, sibi vindicarent, intelligi facile potest ex insigni Judæorum mercatura et sacri studio, et ex eo, quod nostis quæque temporibus fieri videremus, ut populi etiam diversissimi, modo eandem urbem incolant, gentis dominantis atque primariæ linguam, sua pœne abjecta, facile addiscant.³ Quamquam igitur probabile esse puto, colonos illos ita inter se mixtos fuisse in urbe et agro Alexandrino, ut et nomine eodem insignirentur cuncti, et linguam haberent, mixtam illam quidem atque temperatam et singulorum dialectis, sed pœne eandem: tamen sic quoque videtur in nonnullis diversa fuisse Judæorum et Macedonum in eadem urbe habitantium loquendi ratio. Judæi enim haud dubie multa in Macedonicam linguam intulerunt verba Hebraica et Syriaca, imprimis structuram verborum ad Hebraicæ lingue ingenium formatam.⁴ Quæ tamen differentia vel non adeo magna erat, vel ad Hebraicæ potius quam ad Gr. lingu. naturam pertinere existimabatur. Unde factum est, præsertim cum tali dialecto Alex. perpauci libri scripti essent, ut minus innotesceret grammaticis tanquam peculiaris et a Maced. Alexand. diversa dialectus. Ea enim dialectus Alex. de qua peculiaris olim libri extabant,⁵ et quæ sæpe commemoratur a grammaticis, quorum locos infra afferemus, videtur omnibus Alexandria civibus communis fuisse, ita ut qui plenam vellet et perfectam ejus ideam habere, ei partes, e quibus composita esset, cognoscende sint singula. Quare quaramus ante omnia de Maced. dialecti natura, et qua maxime atque Ægyptijs ortam potamus Alexandrinam.

§. 8. Omnino autem dubitari non potest, quin Macedonum lingua vetustior distinguenda sit ab eorundem recentiori. Hoc enim non solum ipsa rei natura satis declarat, qua quælibet lingua, quædam populo alicui usitata, et quasi viva est, multis modis mutatur atque variatur, emendatur, emollitur, expolitur, verum etiam ceterarum Græciæ dialectorum exemplum, quarum Atticam quidem duplicem fuisse, et antiquam a nova distingui debere, multi viri docti ostenderunt.⁶ De Dorica idem statuentium esse apparet et grammatici ejusdemque verbis his: *ὁ θεότροπος δὲ θεότροπος ἀσπασίς ἀσπασίως κήρυττα τὸν νῆρ' ἐὸν γὰρ εἶσι, παλαιὰ, καὶ νῦν καὶ ἄλλοι μὴν πρᾶξιαι τὴν ἰστίη ἐν τῇ νῆρ, ἢ καὶ θεότροπος χροῖται, μαλακασίη καὶ ἐσολογία.* Quin etiam Ionicam duplicem fuisse, intelligitur ex Apollonii Rhodii Scholiasta.⁷ Hoc idem autem de Macedonica quidem dialecto demonstrant, qui nobis supersunt, lingue istius vocabula, qua liquida apparet alia vere et proprie Gr. et ad veterem Hellenum linguam referenda esse, alia ex aliorum populorum linguis, imprimis Persarum, Syrorum, Hebræorum, Ægyptiorum, aliorumque, quibus cum Alexandri ejusque successorum temporibus versati sunt Macedones, derivari debere. Collegi utriusque generis non pauca. Sed cum et priori genere pleraque protius inusitata esse reperiantur, quamquam ex his quoque plurima Orienti deberi nobis persuasimus, rejecimus ea ad calcem hujus paragraphi. Alterius generis exemplum nonnulla statim in margine adjeci.⁸

¹ v. Tiberius Claudius Caesar ap. Joseph. archæol. 19. 5. 2.

² Plura eam in rem ac certiora viderent altissimi fuisse, si perspexisset libri 10, quos scripserat, quos *ἄλλοτρίων*, Callinæus, cognominis Satorius, sophista, (de quo v. Suid.) et Callinæi Rhodii opus *ἐπὶ ἄλλοτρίων*, quod inedit Athenæus 5. p. 186. A. et 5. p. 287. D. et Apollonii Rhodii *ἐπισημοῦσιν ἄλλοτρίων*, qui liber lausatur a Schol. Nicandri ad *thiæcæ* c. 6. ed. Moreli. Paris. 1597. 4.

³ Talem Hebraicorum dialecto Macedonicæ-Alexand. illatum detexisse mihi videtur in Ptolemæi Euergetis monumento Adulitanæ, ap. Chisholm. antiquit. Asiat. p. 75. ubi insolens verborum structura, quæ conspicitur in his: *ἔχου ἐὸν μύνηρον βῆσιν ἄρα ἐξήρησται*, explicari fortassis possit ex ea Hebraicorum consuetudine, qua nominibus, qua verbis derivata sunt, eandem jungere solent eam, qui jungitur, verbis, a quibus ducta sunt, ut 2. Salm. 3. 11. *וְהָיָה וְהָיָה* etc. Vitavit hæc structura dicitur auctor libri 2. Mænech. 3. 23. *τὸ ἔργον γὰρ ἔστιν*, quæ est Attica loquendi ratio, v. Anonym. Atticæ de Atticis, in Villoisii anecd. Gr. t. II. p. 50. Sic Hebraicam et in Inscrip. Roset. lin. 10. ubi Ptolemæum vocatur *εὐμάρης βῆσιν*, in Suid. Et lin. 19. *ἐμάρης βῆσιν* ad *μῆρον*. Nulli tamen alienari hic potest. Nam, ut de primo saltem exemplo dicam, etiam Attici reperitur insolentior illa nominum structura non raro nisi tunc, ut Plato apol. Socr. T. I. opp. p. 50. A. *ἐὸν ἰστίη τὸν νῆρ' ἐὸν γὰρ εἶσι*. Innotescit etiam in *ἐπισημοῦσιν ἄλλοτρίων*. Epist. de T. III. p. 354. E. 4. *τὸν βῆσιν*. v. Fischer. et Persan. ad Erip. Phoen. 948. Sed nec secundi exempli similia desunt in Atticorum libris. Apud Plat. etiam Alcab. 1. T. tr. opp. p. 121. A. et Xenoph. Ages. 1. 2. sunt *βῆσιν ἐὸν βῆσιν*. Tertium vero, *βῆσιν καὶ μύνηρον*, pro *βῆσιν μύνηρον*, haud dubie originem debet linguæ Orientis, vel Verst. de Hebraicis N. T. 12. 2.

⁴ Nam et Irenæus, qui idem Latino nomine Picaus vocabatur, grammaticum Alexandriae, scripserat l. 7. *τοὺς ἐπὶ τῇ ἑλληνιστικῇ διαλέκτῳ, ἐπισημοῦσιν ἐξ ἄλλης derivaverat*, (v. Elym. M. in v. *ἐπισημοῦσιν*, Suid. in v. *ἐπισημοῦσιν* et *ἰστίη*) et Demetrii Isonis, Antæmynd. *τοὺς ἄλλοτρίων ἰστίων* quæ lausatur ab Athenæo 9. p. 395. B. *Visit iste Demetrius temporibus Aug. Caesaris, v. Suid. in v. ἀσπασίη*, et Menæg. ad Diag. Laert. 5. 84.

⁵ Ut Henr. Stephanus de dial. Att. p. 235. Taylor. præfat. ad indic. in Lysian extrema, Bernardus ad Thesaur. Mag. p. 579. et Vatekan. ad Erip. Phoen. p. 22. et Pierson. præfat. ad Mær. p. 26. 29. et Fischer. ad Weller. Spec. 1. p. 41-43. qui tres fuisse dicit hujus dialecti ætates, quarum primam terminavit Ionum in Asia oram migratione, secunda inde pertinuerit usque ad bellum Peloponnesiacum imperat, tertiam finem in ætate Philippi et Alexandri M. invidit.

⁶ Quæ loquuntur in editione Theophrasti Romani, quam Zach. Calliergus curavit 1516. h. post argumentum illius primi præfixum. Uglye sicut erat, quod virgula quædam divina se incidisse putaret Andr. Schottus (vbi. humans. 2. 50.) in cœteris aliquo Mstæne, in quo ferè videri legitur. Quam codicis ipsius notam cum etiam Maittaire in introductione in Gr. dialectos p. 111. transcripserit, non rædem videtur, quomodo vir doctus in Lætia. Literat. Zeit. 1807. Nr. 74. dicere potuerit, in libro Maittaireano præteritum esse dialecti Doricæ diversitatem.

⁷ l. 998. 1081. id vocabulum *ἄλλοτρίων* *ἐπισημοῦσιν ἄλλοτρίων*, Fischer. l. 1. p. 39. 39. et Maittaire l. 1. p. xxxvi. et p. xxxii. p. 1. et 5. *Uglye* non depulsum dialectum Ionicam præteritum a Maittaire fuisse patet.

⁸ Arædicis, grammaticis ineditis, apud Spanghem, ad Callim. h. in Del. 150. indicat, *ἐπισημοῦσιν ἄλλοτρίων*, Spanghem. libel ex Arædica lingua derivat. Sed potius mihi videtur Jungermann (ad Polluc. 10. 12.) qui legi jubet *παλιὰ*, quo vocabulo

ubi male editur: *ὅταν βασιλευσὶν ἀπὸ λαϊκῶν*. Ceterum potest hęc glossa ab his adhiberi, qui Latini verba utro-que arbitrantur & sic. Sic dicitur est fulmen. Cf. Lemperg. *etymologicon ling. Gr. T. 4. p. 157.*

Ἀρχαίονος *ἄρχος*, Macedoniae. Hesych. et Phavor. *Ἀρχαίονος* *ἄρχος*, *ἐπὶ στρατιωτικῶν*, *ἢ ἐπὶ Ἀλεξάνδρου*. Hesych. et Phavor. Cf. Poll. l. 175. Athen. v. p. 194. D. Polyb. v. 28. Diodor. Sic. xiv. 28. Liv. xlv. 41. Curt. iv. 13. Ceterum hoc nomen, quod ad formam affinit, non deservit ab universa Gr. lingue analogia, neque adeo hęcina Macedoniae proprium existimandum esse, ut se patet cuivis. Eadem est nominum *χρυσόπαιδος* et *χρυσόπαιδα* ratio, atque etiam aliorum quorundam.

Ἄρχος *Ἡρακλῆς*, *παρὰ Μακεδόνας*. Hesych. et Phavor. Opinatur quidem Alberti, Herculem ista dictum fuisse, quia *ἄρχος* etiam significaverit *τὸν βασιλέα*, ut paulo ante Hesychius exposuit. Sed parum magis placet, ut *Ἄρχος* proprie fuisse significet genitivus nominis *Ἄρχος*, *omnis nomine vici*, sed deinde in nominativum abisse (quae re in fine hujus paragraphi exposui), quo Macedoniae ear *Ἄρχος* de Hercule cui sint.

Ἄρχος *ἐπέων*, Macedoniae. Hesych. et Phavor. Nimirum proprie videtur adjectivum fuisse, ortum ex *ἀρχή*. *Ἀρχαίος*, *οἱ ἐπὶ Ἀλεξάνδρου ἐπιτολάις*. Hesych. sed nullo interpretamento addito, ita ut, quales fuerint, sciri non possit.

Ἄρχος *ἴσας*, Macedoniae. Hesych. et Phavor. Facile id derivaveris a verbo *ἀρχο*, de *ἀρχε*.

Ἀρχος *χρημάτων*, *ὄνομα Μακεδόνας*. Hesych.

Ἀρχος, *πυθίων* *Theophrastus* *hist. plant. lib. 10. τὸν περὶ Μακεδονίας* fuit quæritus species, cuius, ut Theod. Gaza interpretatur, sed improbatè Salmasio in exerc. Plin. p. 236.

Βασίλην ἑστίασαν *δαίον*, *παρὰ Μακεδόνας*. Hesych. et Phavor.

Βασίλην ἑστίασαν, *ὄνομα Ἄρχαίας*. Hesych. et Phavor. Sed Is. Vossius legit *Βαγίας*, de quo, præter alios, v. Athen. xiii. p. 603. B.

Βασίλην ἑστίασαν, *Ἄρχαίας*. Hesych. et Phavor. Sed Suidas dicit, esse nomen proprium, et nomen Americae omnifid.

Βασίλην *πρὸ βασιλείας* vel *βασίλειαν* dixit Menander, v. Eustath. ad Hom. Od. v. p. 1423. 40. et ex eo Phavor. in v. *βασίλει*. Cf. Suid. in v. *κωμῶν*, et infra §. 12.

Βασίλην *πυθίω*, Macedoniae. Hesych. ubi pro *πυθίω* Vossius legendum putabat *πυθία*, Albert. *κωμῶν*, equidem *πυθίω*. Nalæus *πυθίω* auctore Steph. Byz. est *ἄρχος* vel *ἐπίτης*. Sed *πυθίω* est *ἐπίτης*, *ἰσχυρός*, *ἀριστός*, *ἐπὶ τῶν ἀνατολικῶν* (v. Schol. Aristoph. Eq. 1057. et Suid.) et *πυθίω* teste Suida alioque est *στρατιωτικῶν*.

Βέλο, a Macedonium sacerdotibus vocatus est aer. v. Neanthes Cyzicenus apud Clem. Alex. str. 5. p. 569. C.

Βραχάσιον *τὸν τοῖς κατὰ μέρος*, *ὄνομα δὲ πρὸς τὸ Μένι Μακεδονίας*. Hesych. et Phavor. Legitur sic apud Polyb. iii. 39. et xxv. 12. Unde Berton, qui scripsit Strab. lib. 7. p. 12. *Ἀλεξάνδρου παρὰ τῶν*, Athen. x. p. 442. B. vocatur δὲ *Ἀλεξάνδρου βραχάσιον*. Et Strabo vii. p. 322. D. ubi de via in Macedonium loquitur, eleganter dicit: *ὄνομα βραχάσιον κατὰ μέλην*.

Βραχάσιον, *ὄνομα Μακεδόνας*. Hesych. et Phavor.

Βραχάσιον *ῥάβδον*, Macedoniae. Hesych. et Phavor. Ex *ῥάβδος* est Latinum *virga*.

Βραχάσιον, *παρὰ Ἀλεξάνδρου ἐπιτολάις* (ita enim, vel ἐπιτολάις, pro *ἐπιτολάις* legendum est), *ἐπίτης ὄνομα Μακεδόνας*. Hesych. et Phavor.

Γόλο *ἑστρια*, Macedoniae. Hesych. et Phavor.

Γόλο *τῶν Μακεδόνας*. Hesych. et Phavor.

Γράβιον *τὸν ὄνομα Ἄρχαίας*, v. Athen. xv. p. 699. E. et Eustath. ad Hom. Od. p. p. 1571. 14.)

Γύργον *ἐπίτης*, Macedoniae. Hesych. et Phavor.

Δαίον *ἐπίτης*, Macedoniae. Hesych. De cognato substantivo *δαίον* v. p. clxi. not. 5. et p. clxii. not. 2.

Δάρρον *Μακεδονίας δαίρον*, *ἢ ἐπίτης τῶν ρουσσῶν ἑστρια*. Hesych. et Phavor.

Δαρρόλον *ἑστρια*, *ὄνομα Μακεδόνας*. Hesych. et Phavor.

Δαυσίον, *Ἀρχαίας δαυσίον* *τὸ κατὰ τὴν εἰρησῶν τῶν Ἀπολλῶνι κλαστικῶν ἑστρια*. Suid. Habet hoc vocabulum Pherecrates apud Athen. vi. p. 645. A.

Δαυσίον, *οἱ ῥωσσογράφοι ἄρχος ἑστρια καταλόγου*.

Χάσιον *τὸν ἄρχος*, *ὄνομα Μακεδόνας ὄνομα καταλόγου*. Athen. iii. p. 114. B.

Ἄρχος *ἐπίτης*, Macedoniae. Hesych. et Phavor.

Ἄρχος *ἐπίτης*, *ὄνομα Μακεδόνας*. Hesych. et Phavor.

Ἄρχος *ἐπίτης*, *ὄνομα Μακεδόνας*. Hesych. et Phavor.

Ἄρχος *ἐπίτης*, *ὄνομα Μακεδόνας*. Hesych. et Phavor.

Ἄρχος *ἐπίτης*, *ὄνομα Μακεδόνας*. Hesych. et Phavor.

Ἄρχος *ἐπίτης*, *ὄνομα Μακεδόνας*. Hesych. et Phavor.

Ἄρχος *ἐπίτης*, *ὄνομα Μακεδόνας*. Hesych. et Phavor.

Ἄρχος *ἐπίτης*, *ὄνομα Μακεδόνας*. Hesych. et Phavor.

Ἄρχος *ἐπίτης*, *ὄνομα Μακεδόνας*. Hesych. et Phavor.

Ἄρχος *ἐπίτης*, *ὄνομα Μακεδόνας*. Hesych. et Phavor.

Ἄρχος *ἐπίτης*, *ὄνομα Μακεδόνας*. Hesych. et Phavor.

Ἄρχος *ἐπίτης*, *ὄνομα Μακεδόνας*. Hesych. et Phavor.

Ἄρχος *ἐπίτης*, *ὄνομα Μακεδόνας*. Hesych. et Phavor.

Ἄρχος *ἐπίτης*, *ὄνομα Μακεδόνας*. Hesych. et Phavor.

Ἄρχος *ἐπίτης*, *ὄνομα Μακεδόνας*. Hesych. et Phavor.

Ἄρχος *ἐπίτης*, *ὄνομα Μακεδόνας*. Hesych. et Phavor.

Ἄρχος *ἐπίτης*, *ὄνομα Μακεδόνας*. Hesych. et Phavor.

Ἄρχος *ἐπίτης*, *ὄνομα Μακεδόνας*. Hesych. et Phavor.

Ἄρχος *ἐπίτης*, *ὄνομα Μακεδόνας*. Hesych. et Phavor.

Ἄρχος *ἐπίτης*, *ὄνομα Μακεδόνας*. Hesych. et Phavor.

Ἄρχος *ἐπίτης*, *ὄνομα Μακεδόνας*. Hesych. et Phavor.

Ἄρχος *ἐπίτης*, *ὄνομα Μακεδόνας*. Hesych. et Phavor.

Ἄρχος *ἐπίτης*, *ὄνομα Μακεδόνας*. Hesych. et Phavor.

Ἄρχος *ἐπίτης*, *ὄνομα Μακεδόνας*. Hesych. et Phavor.

Ἄρχος *ἐπίτης*, *ὄνομα Μακεδόνας*. Hesych. et Phavor.

Ἄρχος *ἐπίτης*, *ὄνομα Μακεδόνας*. Hesych. et Phavor.

Ἄρχος *ἐπίτης*, *ὄνομα Μακεδόνας*. Hesych. et Phavor.

Ἄρχος *ἐπίτης*, *ὄνομα Μακεδόνας*. Hesych. et Phavor.

Ἄρχος *ἐπίτης*, *ὄνομα Μακεδόνας*. Hesych. et Phavor.

Ἄρχος *ἐπίτης*, *ὄνομα Μακεδόνας*. Hesych. et Phavor.

Ἄρχος *ἐπίτης*, *ὄνομα Μακεδόνας*. Hesych. et Phavor.

Ἄρχος *ἐπίτης*, *ὄνομα Μακεδόνας*. Hesych. et Phavor.

Ἄρχος *ἐπίτης*, *ὄνομα Μακεδόνας*. Hesych. et Phavor.

Ἄρχος *ἐπίτης*, *ὄνομα Μακεδόνας*. Hesych. et Phavor.

Ἄρχος *ἐπίτης*, *ὄνομα Μακεδόνας*. Hesych. et Phavor.

Ἄρχος *ἐπίτης*, *ὄνομα Μακεδόνας*. Hesych. et Phavor.

Ἄρχος *ἐπίτης*, *ὄνομα Μακεδόνας*. Hesych. et Phavor.

Ἄρχος *ἐπίτης*, *ὄνομα Μακεδόνας*. Hesych. et Phavor.

Ἄρχος *ἐπίτης*, *ὄνομα Μακεδόνας*. Hesych. et Phavor.

Ἄρχος *ἐπίτης*, *ὄνομα Μακεδόνας*. Hesych. et Phavor.

Ἄρχος *ἐπίτης*, *ὄνομα Μακεδόνας*. Hesych. et Phavor.

Ἄρχος *ἐπίτης*, *ὄνομα Μακεδόνας*. Hesych. et Phavor.

Ἄρχος *ἐπίτης*, *ὄνομα Μακεδόνας*. Hesych. et Phavor.

Ἄρχος *ἐπίτης*, *ὄνομα Μακεδόνας*. Hesych. et Phavor.

Ἄρχος *ἐπίτης*, *ὄνομα Μακεδόνας*. Hesych. et Phavor.

Ἄρχος *ἐπίτης*, *ὄνομα Μακεδόνας*. Hesych. et Phavor.

Ἄρχος *ἐπίτης*, *ὄνομα Μακεδόνας*. Hesych. et Phavor.

Ἄρχος *ἐπίτης*, *ὄνομα Μακεδόνας*. Hesych. et Phavor.

Ἄρχος *ἐπίτης*, *ὄνομα Μακεδόνας*. Hesych. et Phavor.

Ἄρχος *ἐπίτης*, *ὄνομα Μακεδόνας*. Hesych. et Phavor.

Ἄρχος *ἐπίτης*, *ὄνομα Μακεδόνας*. Hesych. et Phavor.

Ἄρχος *ἐπίτης*, *ὄνομα Μακεδόνας*. Hesych. et Phavor.

Ἄρχος *ἐπίτης*, *ὄνομα Μακεδόνας*. Hesych. et Phavor.

Ἄρχος *ἐπίτης*, *ὄνομα Μακεδόνας*. Hesych. et Phavor.

Ἄρχος *ἐπίτης*, *ὄνομα Μακεδόνας*. Hesych. et Phavor.

Ἄρχος *ἐπίτης*, *ὄνομα Μακεδόνας*. Hesych. et Phavor.

Ἄρχος *ἐπίτης*, *ὄνομα Μακεδόνας*. Hesych. et Phavor.

Ἄρχος *ἐπίτης*, *ὄνομα Μακεδόνας*. Hesych. et Phavor.

Ἄρχος *ἐπίτης*, *ὄνομα Μακεδόνας*. Hesych. et Phavor.

Ἄρχος *ἐπίτης*, *ὄνομα Μακεδόνας*. Hesych. et Phavor.

Ἄρχος *ἐπίτης*, *ὄνομα Μακεδόνας*. Hesych. et Phavor.

Ἄρχος *ἐπίτης*, *ὄνομα Μακεδόνας*. Hesych. et Phavor.

Ἄρχος *ἐπίτης*, *ὄνομα Μακεδόνας*. Hesych. et Phavor.

Ἄρχος *ἐπίτης*, *ὄνομα Μακεδόνας*. Hesych. et Phavor.

Ἄρχος *ἐπίτης*, *ὄνομα Μακεδόνας*. Hesych. et Phavor.

Ἄρχος *ἐπίτης*, *ὄνομα Μακεδόνας*. Hesych. et Phavor.

Ἄρχος *ἐπίτης*, *ὄνομα Μακεδόνας*. Hesych. et Phavor.

Ἄρχος *ἐπίτης*, *ὄνομα Μακεδόνας*. Hesych. et Phavor.

Ἄρχος *ἐπίτης*, *ὄνομα Μακεδόνας*. Hesych. et Phavor.

Ἄρχος *ἐπίτης*, *ὄνομα Μακεδόνας*. Hesych. et Phavor.

Ἄρχος *ἐπίτης*, *ὄνομα Μακεδόνας*. Hesych. et Phavor.

Ἄρχος *ἐπίτης*, *ὄνομα Μακεδόνας*. Hesych. et Phavor.

Ἄρχος *ἐπίτης*, *ὄνομα Μακεδόνας*. Hesych. et Phavor.

Ἄρχος *ἐπίτης*, *ὄνομα Μακεδόνας*. Hesych. et Phavor.

Ἄρχος *ἐπίτης*, *ὄνομα Μακεδόνας*. Hesych. et Phavor.

Ἄρχος *ἐπίτης*, *ὄνομα Μακεδόνας*. Hesych. et Phavor.

Ἄρχος *ἐπίτης*, *ὄνομα Μακεδόνας*. Hesych. et Phavor.

Ἄρχος *ἐπίτης*, *ὄνομα Μακεδόνας*. Hesych. et Phavor.

Ἄρχος *ἐπίτης*, *ὄνομα Μακεδόνας*. Hesych. et Phavor.

Ἄρχος *ἐπίτης*, *ὄνομα Μακεδόνας*. Hesych. et Phavor.

ἡρησὶ καὶ Μεσσηνίοις.—ἡρησὶ μὲν δοκεῖ τὸ πρῶτος Πελοπον-
δοῦ τοῦ εὐρέως ἐλαβέν· εἰς χροῖον δ' αὐτὸ ἤγαγον Μακε-
δόνας. Pollux 10. 137.

Καυρία ὄνομα Μακεδονικῆ. Hesych. Sed in libris
Suidæ et Xenoph. Anab. 6. 1. 4. et Athen. 1. p. 15. F.
legitur καυρία. Phavorinus habet formam utramque.
Eandem omnino varietatem notavi in v. ἀκρῶ. Cf. Lex.
Xenoph. in v. καυρία.

Καυρίαῖνα Μακεδονία. Pollux 1. 139. Habet hoc
nomen Polyb. 1. 55. 3. 88. 11. 12. et κατακλιθεὶς ἰσ-
γαυα καυρίαῖνα 11. 11.

Καυρίαῖνα male Meumander dixisse pro καυρίαῖνα
vel φαρία, ait Phrynichus p. 190. Cf. Poll. 6. 40. ubi
Kühnius monuit, in Gloss. vel. nomen καυρίαῖνα
reddi Latinis gameo, gulator. Cf. etiam Nunnes. ad
Phrynich.

Καυρία πῶλος Μακεδονία παρὰ Μεσσηνίαν. Pollux 10.
162. καυρία ἢ εὐλαρία κεφάλαι Μακεδονία ἐκ πῶλον
(i. e. e. lana coacta). Eustath. ad Hom. II. β. p. 255. 1.
Cf. quoque idem scripsit ad Odys. α. p. 1299. 3. et Val-
ckerus ad Theocr. Adoniaz. p. 345. Utuntur nomine
καυρία Antipater Thessalioz. in Brunckii Analect. T. II.
p. 111. nr. x. Polyb. 4. 4. Herodianus, 4. 8. 5. Plu-
tarchus in Amatorio c. 16. Plautus Mil. Glor. 4. 4. 43.
et Persa 1. 3. 75.

Κιβρίαι, vel postius, literarum ordine postulante, κισβ-
ρίαι. Μακεδόνες. Hesych.

Κλωδῶνες· αἱ Βάσχει τῶν Δανείων, παρὰ Μακεδόνες.
Suid. et Phavor. Κλωδῶνες αἱ Μακεδόνες τὰς Μαιναῖδας
αἱ Βάσχει εὐλαῖον. ἴσων ἀπὸ τοῦ καταχρῆσιν γινώσκοντες
κλωδῶνες, ἢ ἴσων τὸ δὴ τὸν σποράτων πῶλον ἔχον ἀποκλείει,
καὶ θροαῖται. Etymol. M.

Κοῖα, ἢ Ἀρῶ, Κοῖα ἱερὴ θεῶν. Μακεδόνες δὲ
τῶν ἀρῶν κοῖαν προσηγορεύοντες. Athen. 10. ap. 455. D.
qui inde explicat grithum, in quo erat: μέγας δ' ἱερὸς
ἀρῶν πῶλος. Sane Latona dicitur Κωσγόνια. v. Apol-
lon. Rhod. 2. 710. et Spanhem. ad Callim. h. in Del.
150.

Καλλιστοῖα ἑστὶ τὸ ἀργυρομαζοῦ.—Μεσσηνία. Phry-
nich. p. 192. Dicit quidem Pollux 7. 170. nomine
καλλιστοῖα Lysiam quoniam esse in oratione de sacro tri-
pole. Sed cum constat, hanc orationem esse in iis,
quæ ad una Lysia profecta sunt dubitatur, (v. Fabric. bibl.
Gr. Vol. II. p. 770. ed. Hartes.) cum locus Pollucis in-
terpolaris videatur, (v. Kühn.) cum etiam alii grammatici
nomen καλλιστοῖα damnent, ut Thom. Mag. p. 109.
et 539. et Moris p. 24. cum denique vix illud nisi in
libris N. T. cognique interpretibus Græcis legatur, ut
Marc. xi. 15. ubi v. Hespulus: nihil recte secutus videtur
sententiam Phrynichi.

Κομμάρι, ἢ κομάρια καρδός. Μακεδόνες. Hesych.
et Phavor. nisi quod in hoc editur κομάρια pro κομάρ-
ια. Vocantur etiam κομάρια, ut ab Epicharmo et So-
phronē apud Athen. 7. p. 306. C. vel κομάρια. v. He-
sych.

Κορῶνες. Hoc nomen in numero eorum, quæ Mace-
donia esse Alexandrina habenda essent, jam olim posse-
ram, ob verba Pollucis 2. 17. τὸ κορῶνες εἰστέλει. Et
Phrynichi p. 24. κορῶνες, ἢ κορῶνες, ἢ κορῶνες λέγονται τὰ
δὲ κορῶνες παραλογόν. Add. Thom. Mag. p. 548. Vidē-
tur enim, non alios, qui hoc nomine ui essent, lau-
dari auctores potuisse a Kypkio Obs. in N. T. T. i.
p. 22. a Salliero, Trillero et Wittero ad Th. Mag. aliis-
que harum rerum studiosis, quam Ariarium in dissert.
Epictetis, Diogenem Laertium, et Lucianum, sed sepe
legi in versione Alex. ut Ruth. II. 8. III. 2. 1 Reg. ix. 11.
Zachar. viii. 5. Susan. 15. et in N. T. ad Matth. ix. 24.
xiv. 11. Add. Symmach. Gen. xxiv. 61. et Plutarch.
de cupiditate divit. c. 10. ubi sunt περιόρισται καὶ θαύματα
κορῶνες. Nam quod in epigrammate Platoni tributo
apud Diog. Laert. 3. 53. κορῶνες extant, id vero me
movere non potuit, quia illud epigramma omnino Dorice
scriptum est. Nunc accedit Scholiasta Homer. a Vil-
loisio editi anacrotas, qui ad Il. v. 404. disertè hæc
precepit: τὰ δὴ τὰ τοῖ, εἰ μὴ τὸ πρωτόθεναι εἰς οὐ χρεῖ,
οὐ τὰ τὸ ὄνομα Ἰθάκης Ἰθακῶνος Ἐπίητος· εἰ
δὲ πρῶτον τὸ τὸ πρωτόθεναι εἰς αὐτὸν ἀνεῖται, οὐ
τὰ αὐτὸν Ἰθακῶνος, Κορῶνες ὄνομα ἔχει καὶ τὸ Κορῶ-
νες, ἢ κορῶνες ἐστὶ Μακεδονία. Adde quod Hesychius
et Suidas nomine κορῶνες interpretati reperuntur voca-
bulum κορῶνες.

Κορῶνες ἄρετες. Μακεδόνες. Hesych. et Phavor. Sci-
licet linguz ratio postulabat κορῶνες.

Κορῶνες, Ἠγήσατροῦ τὰς τραχίνας ἀπὸ κορῶνας ἐστὶ
μὴν Μακεδόνων κορῶνες καλεῖσθαι, ἰσὺ δὲ Ἀθήνησιν ἐπι-
σιν. Athen. 3. p. 87. B. Pro quoque Hesych. in v. κορῶ-
νες habet κορῶνες. Cf. Plin. H. N. 32. 7.

Λακεδῶνι· ὄνομα ἄλλοιον, ἀλλοῖς ποταμῶσι, ὃ πρῶτον
οἱ τῶν Μακεδόνων ἄγοραζον. Hesych. et Phavor. Glos-
sam istam Vossius scribi iubebat Λακεδῶνα.

Λαθῶργος pro ἐπεὶ ὄνομα dixit Meumder, teste Phry-
nicho p. 180. Etiam Meleager eo sic usus est, in Brun-
ckii Analect. T. I. p. 17. n. Iv. v. 5. et p. 20. B. xc. v. 3.
Pro substantivo Λαθῶ legitur apud Lycophr. 241.
Add. adjectivum Λαθῶργος in Brunckii Analect. T. III. p. 238.
n. ccccx.

(Λαῶνας, Ἀμερῖα ἐν Ἰλλυρῶσι λαῶνας ἢ ἐβάρη ἀποδι-
δωκεν. Schol. Apoll. Rhod. 2. 354. Cf. Etymol. M.
p. 567. 13.)

Μαρία sive μαρέλλα, v. p. cxi. not. 2. Ap. Hesych.
μαρῶνι dicitur esse φωνὴ Μακεδόνων, sed viri docti malunt
μαρῶνι et Μαρῶνι.

Ξαθῶς τὸ φωνὴ Μακεδόνων, Ξαθῶς μὲν ἢ (octavo
die) ἀγῶνις ἐστὶ δὲ εὐδαιμόνιαν τῶν στρατιωτῶν. He-
sych. et Phavor. Sed in hujus libris scribitur male per
r. v. paulo post in mensibus Macedon.

Πεζέταιρα, genus militum Macedonicorum. Pollux
1. 175. Cf. ἐτάρας. Originem nominis ab Alexandro M.
deducunt Anaximenes apud Suidam, et Ariarius de exp.
ped. Alex. 2. 4. Sed Philippo jam milites hoc nomine
fuisse patet et Demosth. Olynth. 2. p. 23. 2. aliterque
v. Menis. Attic. lect. 2. 41. (Vol. II. opp. p. 1080. sq.)
et interpp. Hesychii in v. πεζέταιρος. Nam sic quoque,
et πεζέταιρος, quantum utrumque perperam, scribitur.

Πέλα· λίθος. Hesych. v. paulo post πέλλα.
Πέλλασι· φωνὴ αἱ Μακεδόνων. Hesych. Sed glos-
sima Μακεδόνων haud dubie pertinet ad omnium glos-
sima Πελλῶν, cum Πέλλα sit oppidum Macedonia. Sui-
das: Πέλλαιος, ὄνομα καὶ Πελλῶν ἢ ἐ Πέλλῃ, πόλεως
Μακεδονίας.

Πέλλα masculine et πέλλα feminine, (v. Etymol. M.
p. 659. 36. et 38.) bos fuscus, subniger. (Quam notio-
nem vocabulo in dialecto Macedonia subiectam fuisse
docent hæc Ulpiani ad Demosth. de fals. legat. p. 376. B.
ed. Pref. 1604. fol. Πέλλα δὲ, παρὰ Φιλίππου, ἐκλήθη
διὰ τὸ ἐπὶ Ἰσῶν εὐφραδίαν τῶν προσφύγων, πέλλα τὸ χροῖον,
ἢ ἐστὶν τοιαῦτα κατὰ τὴν Μακεδόνων φωνήν, ἢ παρὰ τοῖς
πέλλαι, τοῖς Ἰσῶν, κατὰ τὴν Μακεδόνων φωνήν. v. Span-
hem. preuvas des remarques sur les Césars de l'Empire
Romain Julica p. 72. Ed. Amst. 1728. 4.)

Πεζέταιρα Μακεδονικὴ ἑτάρα. Hesych. Sed glossa
haud dubie laborat vitio. v. interpp.

Πεχῶνι· ἄλας. Ἀμερῖα. Hesych. et Phavor.

Πάρματι· βοστρίχινα, σταφολίς. Μακεδόνες. Hesych.
et Phavor.

Πόλο· τούτο. Μακεδόνες. Hesych. et Phavor. Sed
fortassis scribendum est: πόλοσ ὄνομα.

Πάρισσα· ὄνομα μῦθος, εἶδος ἀνερίων Ἑλληνικῶν, σπαθῆ
βαρῆρα. Μακεδόνες. Hesych. Similiter Phavoris, et
Poll. 1. 138. Sed pro Ἑλληνας non dubium est quin
Μηδικὸς vel Περσικὸς sit ponendum, ut nomen αὐτῶν
habeat. Eusebiorum enim summa fides erit in custo-
diendo rege. Idem tamen Pollux 10. 143. σαρίσσινα
inter arma reliqua recenset sic, ut lingue Macedoniae
non meminisset. Serpe hoc hastarum genus memoratur
in veterum libris, non solum Græcorum, ut Plut. in
Eumene c. 14. extr. Polyb. 2. 69. etc., sed etiam Lati-
norum, ut Curtii 7. 4. 36. qui idem 4. 15. 13. mem-
orat sarissophoros, et explicat hastatos. Sic Festus: Sa-
rissa, hasta Macedonia. Omnino v. Jo. Bapt. Crophii
antiquitates Macedon. (quæ fuit dissertatio, præside
Jo. Andr. Schmidt habita, atque edita Jen. 1682. 4.
sed deinde inserta Gronovii tunc aucta. Gr. Vol. VI.
p. 2839—2938.) 3. 3.

Σαυῖδα, Σαῖδα. Ἀμερῖα τοῦ Σαληρῶν οὖνον καλεῖ-
σθαι φωνὴ τῶν Μακεδόνων. Hesych. et Phavor. Sic Δου-
δάρι· αἱ Σάρρα, παρὰ ἄλλοιους. Idem.

Σαυρία· σαυρία. Ἀμερῖα. Hesych. et Phavor.

Σαυρία καὶ σαυρία τὰ ὄνομα παρὰ Μακεδόνων. Suid.
et laudat epigramma (Antipatri Sidonii, in Brunckii An-
alect. Vol. II. p. 8. extr.): τῆρθε παρ' Ἠρακλῆος θῆρ με
τῆν σαυρία, ubi Brunck. in lect. p. 122. e Cod. MS.,
praefert τῆρθε τῶν—σαυρία. Omnino cum varie scribitur
nomen, σαυρία, Σαῖρία, σαῖρια, Σαῖρία, σαυρία,
εἰγγονα, εἰγγονα, quæ omnia videntur idem plane sig-

nificare, quod *σύνειν*, tanquam *σύνειν* a Suida vocatur *ἀσύνειν* *Ἰσχυρίων*. Silynx ab Ennio apud Festum Illyrii tribuatur, et *σύνειν* apud Aristot. poet. c. 31, p. 154. dicitur esse vocabulum Cypriotum, ut *σύνειν* sive *σύνειν* ap. Schol. Apollon. 2. 99, et Etymol. M. p. 712. 12, et Phavoria, et Eastath. ad Hom. II. 5, p. 344, ubi etiam *σύνειν* scribitur dicitur. Idem ad Odys. 2. p. 1554. 15. *καυρέων* diei ostendit *ἐξείναι*, quam *σύνειν*. Solutet origine quidem Persicum vel Syriacum vocabulum esse valde verisimile est: (v. Interp. Hesych. II v. *ἐξείναι*) sed illud per varias Asia gentes in Europam migrantes primo in Thracia et Illyria usu receptum fuisse, partim ex Ennio loco laudato, partim ex Apollon. Rhod. 4. 320. colligimus, ubi *Σύνειν* dicitur Cnathra populi, et ubi Schol. dicit: *ἐπεὶ δὲ καὶ σὺνείν* εἶδος Ἰσχυρίων, *παρῆρτον γὰρ ἴθνη*. Hinc autem quam facile inferri in linguam Macedonicam seu communem potuerit, quilibet perspicit. Quare non mirum est, hæc vocabula passim reperiri in libris scriptorum, quos post Alexandri M. statum visisse constat, ut *σύνειν* apud Oppian. cyneg. l. 152, (ubi tamen, quia est in accusativo, *σύνειν*, dubium est, an sit nominativus *σύνειν*), *σύνειν* apud Lycophr. 536. *σύνειν* in Agathia epigr. xxi. apud Brunck. analect. T. III. p. 67. *σύνειν* in versu quotam a Suida aliato, *σύνειν* habet Meleager T. I. analect. Brunck. p. 58. epigr. xxxviii. et Alexis apud Polluc. 10. 144. *σύνειν* Polyb. 6. 23. *ἐξείναι* est in versione Alex. Jes. II. c. Jerem. vi. 25. Judth. 1. 15. Sic Codex Alexandr. Mich. iv. 3. pro *ἡ δόξα* exhibet *ἡ ἐξείναι*. Vocabulo *σύνειν* Hesychius tanquam notior interpretatur vocabula alia, que nobis quidem minus obscura videantur, v. c. *σύνειν*.

Haud dubie hæc referenda etiam sunt nomina Macedonica mensium, de quorum tamen ad Romanos vel Atticos vel nostros menses ratione accurate disserere vix hoc loco licet. Potest autem ea cognosci e Scaligeri opere de emend. temp. 2. p. 92. sqq. Jo. Lalanantii diss. de mensibus Macedonum s. Græcorum, inserta Gronovii thes. antiq. Gr. T. ix. p. 1055—1060. Jac. Userii diss. de Macedonum et Asianorum anno solari, cum Græcorum astronomorum parapegmate ad Macedonicum et Juliani anni rationes accommodato, qua ibidem extat p. 1209—1267. Heur. Norani anno et epochi Syro-Macedonum in vetustis urbium Syriae numis, Lips. 1696. 4. et Jo. Alb. Fabricii menologio, Hamb. 1712. 8. Cf. la Naure rapport des mois Egyptiens, Judæiques, et Macedoniens; in Mém. de l'Acad. des Inscrip. T. xvi. p. 291. sqq. Belley comparation des mois des Athéniens, des Grecs Asiatiques, des Macédoniens, et de Cyprique; in Recueil des antiquités du Comte de Caylus, T. II. p. 240. et Wesseling, Probab. c. 29, p. 258. sq. Sed nomina petii e Lexicographis Græc. e Stephani Le Moyne variorum sacrorum T. I. Lugd. Bat. 1685. 4. p. 454. et Josephi, veteris Christiani scriptoris, hypomnestico, quod idem Fabricius addidit volumini II. codicis pseudepigraphi V. T. Hamb. 1723. 8. c. 27. Addidi etiam ex isdem explicationes, quoniam non satis accuratas.

Ἀσύνειν ἴσχυρα μηνὸς παρὰ Μακεδόνας, ὁ *Ἰσχυρίων*. Suid. et Phavor.

Πάρειν ὁ Φεβρουάριος, κατὰ Μακεδόνας. Suid. et Phavor. et Hieron. ad Zachar. i. 7. T. vi. opp. p. 191. H. Sed Hesych. et Phavor. in v. Τετάρτην respondere eum dicunt huic Hebræorum mensi, qui pro Decembre habetur, Josephi autem I. I. mensis. Τετάρτην comparat cum *Ἀπριλίω*. Ita enim Fabricius utrumque nomen edidit. *Δέτειν* ὁ Μάρτιος μήν, κατὰ Μακεδόνας. Suid. et Phavor. Menfio ejus fit a Nicarcho, in Brunckii analect. Vol. II. p. 253. epigr. xv. et ab Anastasio Antiocheno in loco quibusdam post indicando. Alios laudavit Albert. ad Hesych. in h. v.

Εσθίβειν ἴσχυρα μηνὸς παρὰ Μακεδόνας, ὁ *Ἀπριλίος*. Suid. Ita etiam alii, ut Anastasius Antiochenus, in Meursii opp. Vol. VIII. p. 689. Cf. interp. Hesychii in v. *Εσθίβειν*. Memoratur etiam 2 Maccab. xi. 30. 33. 38. Cf. supra p. clvii. not. 2.

Ἀρεγίτιν κατὰ Μακεδόνας ὁ Μάιος. Suid. Sed apud

§. 9. Hæc igitur e vestra disputationis consilio sufficere putamus de dialecto Macedonica. Jam enim tandem veniendum est ad ipsam Alexandrinæ dialecti naturam et indolem, in qua describenda ita versabimur, ut primo, que veteres scriptores disertè tribuisse huic dialecto reperiantur, diligenter recensamus, deinde afferamus quædam eorum, qua idem Ægyptiæ dialecti fuisse docent, demque nonnulla ex illi proponamus, que simpliciter damnasæ atque rejicere leguntur grammatici, et que maxime ad Macedoniam vel Alexandrinam dialectam videntur esse referenda. Antequam vero ejusmodi verba vtriorumque formas enumeremus, pauca quædam dicenda putamus de nonnullis, que pertineant videntur ad naturam dialecti Alexandrini. Et primo quidem dicamus de eo, quod jam §. 7. innotuit, ortum fuisse dialectum Alexandrinam e pluribus aliis dialectis, ut Attica, Macedonica, Ægyptiaca, aliisque fortassis, et huic ipsa plurimum dialectorum inter se mixtura et conjunctione factum esse,

Hæsterius, ad Poll. 10. 95. attulit verba Philonis Byzantii l. 5. Βολωνάϊος, ubi hostis dicitur a mensibus propulsandus esse *καὶ τὸ Ἰσχυρίων* cui *τὸ ἐξείναι*. v. omnino Schweighaus in Athen. Vol. II. antipadv. p. 599. 400. et Wesseling. ad Diod. Sic. 18. 27. ubi scribitur *σύνειν*.

Σύνειν, v. *Ζεφύριον*. *Ἀμρῖαι*. Hesych. et Phavoria.

Ταύγονια (Pergerus scribit *ταύων ἀγῶ*) *Μακεδόνας τὸ ἀρχῶ*. Hesych. et Phavor.

Τετάρτην ἀπριλίους. *Ἀμρῖαι*. Hesych. et Phavor.

(*Τετάρτην*, *Ἀμρῖαι* ὁ *Μακεδόνας* ἐν ταῖς *Γλώσσαις*, *τετάρτην* ἔφη καλεῖσθαι τὸν μήνα). Athen. 4. p. 176. C. Cf. p. 182. D. et Hesych. in v. *τετάρτην*, ibique interp.)

Χαλιμαίνες, genus militum Macedonicorum, Athen.

5. p. 194. D. v. *Ἀρχαίοντες*.

Χάρων ὁ *Μάιος*, κατὰ Μακεδόνας. Tzetza. ad Lycophr. 455. qui illo nomine præter locum laudatum utitur sic etiam v. 660. Hesychius, qui non mentionem facit dialecti Macedonica, eodem tamen modo explicat, addita hæc causa: *ἀπὸ τῆς χερσὸστρον*, prout ut Etymol. M. Sed forsitan rectius non longe leonis deriverat a pugnae studio et fortitudine. Saitem *χάρων* est *μύχη* (v. Hesych. in v. *χάρων*), et apud Lycophr. 260. aquila vocatur *αἰχμάρων*, atque *χάρων*.

Χρωσάινες, militum Macedonicorum genus. Pollux 1. 173. v. *Ἀρχαίοντες*. In epigrammate *ἀδελφῶν* apud Brunck. analect. Vol. III. p. 153. n. iv. est *χρωσάινος* Πάρις.

¹ Vere enim hæc dubie et acrite judicat Hartius in Origenianis, 1. 1. T. 1. opp. Origenis ab ipso editam Colon. 1666. f. p. 1.

² Quis, inquit, accuratam Hellesum nondum in Alexandriam requirit dialecto, que a Macedonica proferta est, barbara ipsa primum et impura, et extra Græcorum cœcum numerata, tot deinde gentium commercio inquinata, et ab Ægyptis demum, inter quos comest, distorta et corrupta? Inde fit, ut Alexandrinorum loquellam tam sæpe carpant critici antiqui, Phrynicus, Thomas Magister, et Hælladius Bezanianus.

latam eorum figuram. Nunc placet Schweighäuseri T. IV. animadv. p. 305. interpretatio; nomine a toto genere p-tito, nomine generali, quod de toto genere latiorum pscium intelligendum videri poterat.

Παλις ab eisdem cor. λέγεται dicebatur Alexandria, ut Atheae ab Atticis ἀερο. v. Eustath. ad Hom. Od. a. p. 1386. 5. et c. p. 1630. 42. Sic legitur nomen 3 Maccab. iv. 11. 12. v. 24. etc. Sed res per se patet.

Σελευκίδης—παλις Ἀλεξάνδρειος ἄλλος ἐπιθόρος. Etymol. M. p. 720. 46. Nomen hoc in dativo videtur ab oblonga figura.

Ἰσραῆλ, εἶτε τῶν Ἰσραηλῶν ἀπὸ θόλας, εἶτε τῶν Ἰσραηλιτῶν, Ἀλεξάνδρειος ἄλλος ἐπιθόρος, κοινῶς τῶν τέχνην Κρησίου 8 ἀπὸ τοῦτοια. Athen. 4. p. 174. B. Cf. sequentia et Eustath. ad Hom. Il. ε. 494. p. 1214. 26. ed. Basil: De inventore censent etiam Plin. H. N. 7. 37. item Hedyli in Brunck. analect. T. 1. p. 484. n. 14.

Ἰστοριογραφία, commentariorum scriba, commentatensis. Fuit magistratus Ægyptius, v. Strab. 17. p. 737. C. libique Casaub. qui idem vir doctus ad Sueton. Aug. 79. ostendit, Latine etiam dici a memoria: Commentorantur hypomnestographi in Cod. I. 10. lit. 31. l. 59. ubi de Alexandrinis agi videtur. Unde idem

nomen venit in versione Alex. ut a Paral. xviii. 15. Jer. xxxv. 3. ubi Hieronymus T. v. opp. p. 121. Latine reddidit a commentariis. Cf. Budæ annotat. reliq. in Pandectas p. 339. B. et Salmas. ad Sportiani Adriani. 11. p. 107. qui interpretatur optionem (v. Digest. l. 48. tit. 20. l. 6. ubi commentariensis synonymum est), h. e. carceris præpositum. Eodem modo Scaliger ad Mamf. 5. 538. p. 416. ed. Argent. 1655. 4.

Φύλαξις παρὰ Ἀλεξάνδρειος, τὸ ἐπιμελεῖα τῶν γυναικῶν πολυτέρη. Suid.

Φωργεῖαι ab Alexandrinis dicebantur libis ex loto factæ, h. e. ligni quodam genere, quod in Libya nascitur. v. Athen. 4. p. 182. D. et Eustath. ad Hom. Il. ε. 494. p. 1214. 22. ed. Basil. De solert. anim. c. 3. ἐφαίνονται μὲν ἑλαφὸς καὶ ἴππος σιγαῖν καὶ ἀλλόθεν, καὶ τοὺς παγοῖσιν ἐν τῶν χειμῶν ἀνελευστέοντα βιαζόμενοι ταῖς φωργεῖαι. Elian. H. A. 6. 31. τοὺς παγοῖσιν φωργεῖαι (ὅμοια δὲ ἄρῳαυ τούτο) ἀποποιεῖται. In Plutarchi loco fortasse legendum est τοὺς φωργεῖαι. Certe Athenæo semper est masculinum, non solum l. l. sed etiam p. 175. E. λέβητος Ἀργεντίας φωρὶ λέγειται τὸν μόνον ἄλλο ὄσφιον εἶναι ἐπιθόρος, καθὼς καὶ τὸν καλοῦμενον φωργεῖαι ἐλαφίαντες.—ἐπιφορῶσαι γὰρ καὶ ὁ φωργεῖαι ἄλλος παρὰ αὐτοῦ, ut apud Alexandrinos.

His a me collectis videhamur posse acquiescere. Plura cum congerere nolui, cum alia quidem patia pertinere ad res in una modo Ægypti parte, ut in agro Alexandrino, præprimis frequentes, sed quia his necessario nomen ab inequalibus imponendum fuit, aliis populis cum re ipsa ignotum, vis ideo putari posse peculiaris eorumdem dialecti partes, qualia sunt etiam in mea collectione, ut Ἀπτοῖος στίσιος, κίσιος, Μελῶσιος, etc. alia vero apparent toti Ægypto communia fuisse, neque adeo, cui potissimum Græcorum in Ægypto degentium civitati nomen quodque debeatur, definiiri a quoquam posse: cujus generis vocabula paragrapho sequenti collegi.

Multo magis, si possem, referre huc cuperem proverbialia Alexandrinorum. Et sane non solum Seleucus, grammaticus Alexandrinus, composuerat libellum περὶ τῶν παρ' Ἀλεξάνδρειος παροιμιῶν,¹ sed etiam Plutarchus.² Neuter vero ad nostra tempora pervenit. Nam Seleuci opus prorsus perisse consentaneum est. Illud autem opusculum, quod Plutarchus in cod. aliquo Florent. tributum³ primus Gr. edidit Gronovius,⁴ deinde Wyttenbachius quoque et Heutenas suis Plutarchi operum editis-nibus adjuverunt, ipso Gronovio iudice Alexandrini eorumdem grammatici opusculum est, non Plutarchi, neque proverbialia Alexandrinis propria continet. Ego quidem certe nihil in his, quod Alexandrinum putari posset, reperti, nisi nr. 111. ἑὸν ἄρῳαζον. ἑὸ τῶν ἐπὶ τὸ χειρὶν ἐν τῆς πράγματι προβαίνοντων αὐτῶν παρὰ τὸ ἴσῳα βαίον. E-igma tamen interpretatione satis patet, cum Wyttenbachio legendum esse ἰσῳαβά. Accedit Eustath. ad Hom. Il. κ. p. 1622. 5. ἐν τῷ κατὰ στοιχείων λέξαι καὶ ἰσῳαβά εἶρηται, ἣ τίς τοῖσι τῶν ἀναγοῖσιν.—nr. vi. κλειρομάτιος. ἑὸ τῶν παιδομαστωῶν. Cf. Hesych. et Suid.—nr. xv. ἀριστα χαλῶς οἰεῖται. Cf. supra κέρσιος.

De mensibus Alexandrinorum vid. la Nauze rapport de l'aucien calendrier des Alexandrins avec le calendrier Julien des Romains; in Mem. de l'Académie des Inscriptions T. xvi. p. 188. 99q. Cf. Noris in libro, quem infra §. 10. not. 9. laudavi.

Quæ de Alexandrinorum et scribendi et pronuciandi ratione olim collegeram, ea, cum etiam reliquis Græcis Ægyptum habitantibus usitata fuisse viderentur, quamvis non omnia certa esse scirem, in paragraphum sequentem conjicienda existimaui.

Denique de structura verborum nova et insolenti, qua et ipsa scimus interdum magnam dialecto alicui proprietatem conciliari, commodius, opinor, dicitur §. 11.

§. 10. Quæ in prima hujus libelli editione ex antiquis scriptoribus collegeram Ægyptiis usitata, ea posthac valde quidem auxi, neque istius consilii ullo modo me poenitet. Nam Alexandrinæ, præter Macedonas et Judæos alioque fortassis, imprimis ab Ægyptiis fuisse habitatas, et ex horum lingua non pauca in Alexandrinam fluxisse, mihi quidem videtur esse sententia non modo probabilis, sed certa, quam etiam eo confirmari puto, quod a grammaticis alioque scriptoribus veteribus dialectus Ægyptia et Alexandrina pro una eademque nonnumquam putari reperitur.⁵ Postquam vero conferre potui libros Crozii,⁶ Scholæi,⁷ Schowii,⁸ imprimisque Jablonskii,⁹ diligentissime illos scriptos, nolui actum agere, verum ex eis, quæ proprie Ægyptia esse constaret, ea tantum huc congerenda censei, quæ in versione V. T. Alex. reperiri vel in dialectum Alex. migrasse scirem, aut de quibus possem Jablonskii maxime collectioni aliquid addere; quæ autem scriptores veteres Ægyptiis quidem usitata fuisse dicunt, sed quæ apparent origine esse Gr., nec nisi compositione, vel notione, vel aliis modis a reliquorum Græcorum consuetudine aliena, ea, si quidem mihi innotuissent, recensere omnia volui, tanquam ad institutum nostrum recte referenda.

Prioris generis hæc sunt:

¹ V. Suid. in Eusebio. ² V. Lampridis de scriptis Plutarchi nr. 139. in Fabricii bibl. Gr. Vol. v. ed. Harles. p. 164.
³ In fine libelli adduntur hæc: Ἰστοριογραφία, ἢ Ἀλεξάνδρειος ἐπιθόρος. Sed in Lampridis catalogo librorum Plutarchi dicitur eodem prorsus modo libellus ejus inscriptus fuisse, quæ Seleuci scriptura inscripta supra retuli.
⁴ In præfatione nono decimo thesauri antiquitatum Gr. præmissa.
⁵ Sic præmissa, de qua l. 9. exponi. Pollicæ 4. 75. auctore fuit Ἰσῳα Αἰγυπτίας, sed ab Athenæo 4. p. 174. B. Alexandrinis frequentius dicitur. Aliud, et irreverentius, si fallor, hinc in rem exemplum paulo post apparuit in v. ἀρῳαζον. It. in v. ἴσῳα.
⁶ V. Lærtæon Ægypt. Lat., ex veteribus illius lingue monumentis collectis et elaboratis a Martino Veyssiere la Cress, quod in comprehensum videtur Cyp. Scholæ. N-talia quædam et indices adjecti Car. Godofr. Woid. Oxon. 1773. 4.
⁷ V. ejus Expositio vocabulorum Cæptiarum, in Repert. für bibl. und morgenländ. Literatur, T. XIII. (Lips. 1763. 8.) p. 1—51. qui tamen, ut ante conat, sua fere omnia Jablonskio debuit, de rebus operæ dixi not. 9.
⁸ V. Charta papyræa Gr. scripta Mossi Berg. Veltræ, edita a Nic. Schow cum annotatione erit. et palæogr. Rom. 1780. fol.
⁹ Præter alios, quibus Jablonskio res et lingua Ægyptiorum illustravit, commentationes, maxime hæc pertinent ejus Pantheon Ægyptiarum, Præf. ad Vocab. 1719—1754. 8. partibus tribus constant, et Collectio et explicatio vocum Ægyptiarum, quarum mentio apud scriptores veteres occurrit, quæ complet V. 1. opusculum Jablonskii, ab Jona Gell. To Water editum, Lugd. Bat. 1804. et C. F. v. 1. (1806.) p. 306—334. ubi sunt observationes, quæ ipse Jablonskio adscriptæ extempore Panthei Ægypt. Ad. Deyling. Obis. sacre. P. III. p. 183. sq. et Nic. Averanii dist. de mensib. Ægyptiorum, adjectis notis Henr. Notis, curante Assi-Frane. Goris. primum edita Florent. 1757. 4. quæ tamen non nisi rationem astronomicam spectat.

'Αἰθίοι βαρῶν δὴ παρὰ αὐτὴν γὰρ ἄλλοις ἐξήμετοι παρ' Αἰγυπτίους. Hesyeh. et Phavorin. Jona quidem, et Hellanicus, αἰθίοι ἄνασι, Atticæ autem αἰθίοι, docuit Valckenar. ad Theorēt. Adon. p. 204. et lexico Sangermannensi MSto. Sed Schol. Aristoph. Plat. 673. precipit, Αἰθίοι dicere αἰθίοι, ἄνασι αἰθίοι, quoniam dialectum vel potius linguam αἰθίοι. Cum si verum sint, cum supra videlicet multos Doricos innotuit fuisse dialecto Alex. vix dubitaverim statuere, per Ægyptios apud Hesyeh. et Phavor. maxime integrandos esse Alexandrinos. Cf. Galenus I. 2. ad Glaucon. p. 612. T. x. p. 390. ed. Charter. disertè: ἐν Ἀλεξανδρείᾳ αἰθίοι ἰσθίονσι. Cf. Biellii novus thes. philol. P. II. p. 40.

Αἰθίοι, porticus. Legitur Ezech. xl. 6. et sepis. v. Jablonsk. opusc. T. 1. p. 83. qui ex eo derivari posse iudicat nomen θάλασσα.

Ἀμῶν, Juppiter, v. Herodot. II. 42. et Plutarch. de Is. et Osir. c. 9. Hinc Jer. xlv. 23. אֱמֹן אֱמֹן et Ezech. xxx. 13. אֱמֹן אֱמֹן et Nahum. III. 8. אֱמֹן אֱמֹן in quorum locorum primi interpretes Alexandrini habent τὰς Ἀμῶν τὰς νῆας αἰθίοι, in secundo αἰθίοι Μέρουα, et v. 14. προ Νῆε ἐν Δουρῶντι, h. e. Thelüs in Ægypto superiore, in tertio deique περὶ τῆς Ἀμῶν. v. Jablonski pantheon Ægypt. -- 2. et T. 1. opusc. p. 85. 162 sqq.

'Αρα, alius Ægyptiorum deus, de quo accurate disseruit Jablonski panth. Æg. 3. 2. Interpretes Alexandrini nomine 'Αρα reddidisse videtur Hebr. אֱרֶר Jer. 26 (46).

15. Nam pro ἰσθίον ἰσθίον in Græcis est εὐρεῖ ἔργον ἀπὸ τοῦ ἰσθίου, ἢ μῆκος ἢ ἐκτάσις αὐτοῦ; sed Eichhornius I. 1. p. 116. procecut, ut videtur, Michaelis in Suppl. ad Lexic. Hebr. p. 870. et 1738. conjicit, eos pro ἰσθίον legisse ἰσθίον, ut ἰσθίου sit ἰσθίον. Cf. quos Biellius laudat in in novo thes. philolog.

'Αρῶν ἰσθίον Μορῶν αἰθίοι, Αἰθίοι μεθύοντες. Hesyeh. Cf. Herodot. 1. 192. et Eustath. ad Odys. r. p. 1854. 12. qui vocat Hepesius. Sed Schol. Aristoph. ad Acharn. 108. atque inde Suid. et Phavor. in v. ἄρα αἰθίοι μεθύοντες ἔστι Hepesius ἄρα ἢ ἀρῶν, v. ἄρα αἰθίοι μεθύοντες non solum Refelandus de hoc nomine exposuit in diss. de veteri lingua Persarum, (diss. misc. P. II. p. 134—136.) sed etiam qui vocabala Ægyptia tractatur, in his Jablonskius v. 1. opusc. p. 39. sq. et in libello, qui inscribitur, Remphah, Ægyptiorum deus, ab Israelitis cultus, nunc ex lingua et antiquitate Ægyptica erutus et illustratus, Berol. 1731. S. p. 54. (Vol. II. Opusc. p. 43.) ubi dicit, Ægyptiace vocari EPTIAB. Cf. Hodius I. 1. p. 116. imprimis Villosion troisième lettre sur l'Inscription Grecque de Rosette; in Millin's magasin encyclopédique No. 7. an xi. p. 321. sq. et p. 344—347. etiam p. 361. Scilicet videtur hoc mensura: genus una cum nomine Persicum origine esse, deinde vero a Persis in Ægyptum introductum. Legitur in epistola Cypri apud Joseph. archæol. II. 1. in hist. draconis v. 3. in versione Alex. pro Hebr. אֱרֶר Jes. v. 10. (ad q. I. vid. Hieron. T. v. opp. p. 22. G.) in Inscriptione Roset. I. 50. apud Aristot. æcon. lib. 2. fecit medio, et Polyan. strateg. 4. 3. 32. (v. interpp. Hesyeh.) it. in Justiniani edict. 13. c. 62. 23.

'Αρα h. l. non prætermittendum est ob hæc verba Dioscori Sic. 1. 28. τὰς Ἀθροῖνας ἢ αἰθίοι (Ægyptii) ἀποκαλεῖται αἰθίοι τῶν ἐν Αἰγύπτῳ, καὶ περὶ τῶν τῆς αἰθίοι ἀναγὰς τῶν αἰθίοι ἀποκαλεῖται παρὰ ῥόνοισι γὰρ τὰς Ἑλληνοῦ τῆς αἰθίοι ἀναγὰς αἰθίοι, μετενεργημένοι τῆς προσηγορίας ἀπὸ τοῦ παρ' αἰθίοι Ἀρῶν. v. quos Te Water laudat ad Jablonsk. opusc. T. 1. p. 40.

Ἀρῶν αἰθίοι memorat Clemens Alex. paedag. 2. 1. p. 140. C. inter alias aves. Utrum vero epitheton Αἰγυπτ. additum sit, ut patet, id genus avium non nisi in Ægypto reperiri, atque adeo nomine quoque esse Ægyptium, an ut intelligatur, Ægyptias attingas præstantiores his esse, quæ Atticæ ἀρῶνσι appellant, non ego dixerim.

Αἰθίοι sive ἄχι lingua Ægyptiorum omne quod in palude virens nascitur, appellat, testatur Hieronymus, ad Jes. xlv. 7. (ubi Gr. interpres pro Hebr. אֱרֶר posuit ῥὸ ἄχι τὸ χλωρὸν) T. v. opp. p. 78. G. Sic Hesyeh. ἄχι χλωρὸν χλωρὸν. Sed Gen. xlv. 2. 18. ubi in Sirac. xl. 10., et ἄχι et ἄχι scribitur, legitur pro Hebr. אֱרֶר. Plura collegit Jablonskius Vol. I. opusc. p. 43. sq. et Vol. II. (pp. in diss. v. de terra Gosen) p. 139. sq. et quos ad

utrumque locum Te Water, et ad Hesyehium interpretes laudarunt. Add. Hod. I. 1. p. 118. et Igen Johi natura et virtutes p. 26. Nam Job. vii. 11. אֱרֶר ab Alexandrinis redditur nomine Botrorum, a Theodotione autem ἄχι.

Βολὸν et βῆρα, ramus palmæ. Illud legitur in Symmachii versione Cant. vii. 8. 1 Maccab. xiii. 51. Jo. xv. 13. βῆρα autem apud Porphyrum de abstinent. 4. 7. ubi βῆρα est accusativus pluralis. Sed adjectivum βῆρα habet idem Symmachus Gen. xl. 16. κατὰ βῆρα. Malum βῆρα. Nam femininum βολόν, quod pro βῆρα βῆρα, virga palmæ, accipiendum esse docuit Salmasius, ad Achill. Tat. Erot. 4. 13. extat 1 Maccab. xiii. 57. v. omnino interpp. Hesyeh. in v. βῆρα, et Jablonsk. Opusc. T. 1. p. 48. sq. βῆρα in novo thes. philolog. et Fischer. de vitis lexicor. N. T. p. 18—21.*

Βῆρα in versione Alex. arcem vel palatium significat, ut 2 Paral. xxxvi. 19. apud Aquilam Prov. xviii. 19. et Theodotionem Jes. xxxii. 13. Eodem modo Daniel apud Josephum archæol. 10. 11. 7. ἀποκαλεῖται ἐν Ἑσθέρῳ τοῖς Μορῶνσι βῆρα, ἐπερὶ τῶν αἰθίοι καὶ κατασκευασίῳ καὶ κατασκευασίῳ τῶν αἰθίοι. 11. 4. 6. ἐν Ἑσθέρῳ, τῆ βῆρα τῆ ἐν Μορῶ. Cf. Hieron. epist. ad Princip. T. III. opp. p. 73. 11. De castro munito apud eundem Joseph. legitur ibid. 15. 11. 4. de bell. Jud. I. 3. 3. 1. 5. 4. Sed Herodotus 2. 96. hoc nomine apud Ægyptios significari ait navigium quoddam fluviiat. Etiam Gregor. Corinth. p. 242. eumque secutas Phavorinus, βῆρα interpretatur τὰς νῆας, sed male Ionibus tribuit. Utramque notionem afferunt Ammonius p. 29. βῆρα ἔστι Αἰγυπτίων πλοῖον, λέγεται δὲ καὶ ἡ μεγάλη οἰκία. Hesyeh. βῆρα πλοῖον, ἢ τοῖχος, ἢ ἀσπίς, ἢ τῦρος. Et Tractat ad Lycoph. 747. βῆρα νῆα μὲν τὸ πλοῖον κατασκευασίῳ, κατασκευασίῳ δὲ καὶ φλοῖον, τῦρος, οὐδὲν, ἄσπίς, καὶ τοῖχος. Quædam notio autem hi duo nullam linguæ Ægyptiicæ mentionem faciunt, ita Eriopides Iphig. in Aul. 297. simpliciter dixit βῆρα βῆρα βῆρα. Ac sane Æschylus Pers. 553. et 1080. eo nomine de Xerxis classe ulitur, et Scholiastes ibi Persicæ lingue idem vindicat, βῆρα naves dicit tradens ἀπὸ τῆς βῆρα, ἢ ἐστὶ πλοῖον Ἑρῶνιδος. Quare hoc quoque nomen, ut nomen ἀρῶνσι, origine quidem Persicum, deinde vero ad Ægyptios translatum putavimus. Certe non tantum in rebus Ægyptiorum memoratur, ut de sacra navi Isidis a Plat. de Is. et Osir. c. 18. τῆς ἰσθίου ἀναγῆρα (Horum, filium) ἐν βῆρα παρῆρα, τὰ δὲ ἐκαστοῦ αἰθίοι, ἢ καὶ ἀλλοῖσιν τῶν ἐν παρῆρα σῶμασι πλοῖον ἐπὶ τῶν κροκεδίων. Cf. Porphyri. apud Euseb. præp. evang. 5. 10. p. 198. B. de navibus, quibus in pugna Actiaca contra Octavianum classem Cleopatra utebatur, a Propert. 3. 10. 44., de Charontis cymba a Diodoro Sic. 1. 96. Leonda Tarantino in Brunckii analect. t. I. p. 235. n. liv. et Diodoro Zona ibid. t. II. p. 81. n. vii. Atque idem Æschylus Suppl. 880. habet Αἰγυπτίων βῆρα. Cf. Herodot. 2. 41. Sed etiam in rebus Asiae, ut de navi, qua Pythius s. Pythes in sepulcro versans quotidie comam sibi advehit jussit, apud Plat. in fine libelli de mulierum vitustibus. Sic ab Josepho archæol. 1. 3. 6. ad illam navem, qua Noachus cum suis servatus est, alluditur, v. quos præterea laudant Jablonsk. vol. I. Opusc. p. 50. et interpretes Hesyehii. Ceterum usum et agilitatem baridum describere videtur Achill. Tat. Erot. 4. 12. quanquam nomine βῆρα non utitur.

Βορῆρα βῆρα τῆ ἐν Αἰγύπτῳ. Hesyeh. et Phavor. Ab Jablonski proprus prætermittendum est, forsitan quod illud vel non Ægyptiacum, vel corruptum putaret. Cognatum videtur βαρῆρα Jud. vii. 16. ubi in Cod. Oxon. et Symmachii versione, opinor, est τῆραβῆρα. Cf. Hesyeh. in v. βαρῆρα τῆρα τῆρα τῆρα et Biel. in novo thes. philolog.

Εἰθῆρα, his, quæ Jablonskius in Panth. Ægypt. I. 4. 6. et I. 1. opusc. p. 64. exposuit, add. Jo. Gottlieb Guiz. Duackelli ΕΙΘΤΗΝ Ægyptius s. de Ictonis dei Ægyptiorum, nomine et nomine, in Misc. Lips. Nov. vol. I. P. 1. p. 7—32.

Ζῆρα erat genus nominis, et frugibus, imprimis ex hordeo, et aqua confectum, quo maxime utebantur Ægyptii pauperiores, v. Diodor. Sic. 3. 34. Dion Academicus apud Athen. I. p. 34. B. Hieron. ad Jes. xii. 10. ubi h. e. monast. in versione Alex. legitur, t. v. opp. p. 78. H. Cf. Hod. I. 1. p. 119. et qui laudatur in Jablonski Opusc. t. I. p. 70—79. qui etiam et Cod. Mss. Goshano attulit præceptum τῶν ἑθῶν τῶν αἰθίοι. Add.

Ζῆρα erat genus nominis, et frugibus, imprimis ex hordeo, et aqua confectum, quo maxime utebantur Ægyptii pauperiores, v. Diodor. Sic. 3. 34. Dion Academicus apud Athen. I. p. 34. B. Hieron. ad Jes. xii. 10. ubi h. e. monast. in versione Alex. legitur, t. v. opp. p. 78. H. Cf. Hod. I. 1. p. 119. et qui laudatur in Jablonski Opusc. t. I. p. 70—79. qui etiam et Cod. Mss. Goshano attulit præceptum τῶν ἑθῶν τῶν αἰθίοι. Add.

Ζῆρα erat genus nominis, et frugibus, imprimis ex hordeo, et aqua confectum, quo maxime utebantur Ægyptii pauperiores, v. Diodor. Sic. 3. 34. Dion Academicus apud Athen. I. p. 34. B. Hieron. ad Jes. xii. 10. ubi h. e. monast. in versione Alex. legitur, t. v. opp. p. 78. H. Cf. Hod. I. 1. p. 119. et qui laudatur in Jablonski Opusc. t. I. p. 70—79. qui etiam et Cod. Mss. Goshano attulit præceptum τῶν ἑθῶν τῶν αἰθίοι. Add.

Ζῆρα erat genus nominis, et frugibus, imprimis ex hordeo, et aqua confectum, quo maxime utebantur Ægyptii pauperiores, v. Diodor. Sic. 3. 34. Dion Academicus apud Athen. I. p. 34. B. Hieron. ad Jes. xii. 10. ubi h. e. monast. in versione Alex. legitur, t. v. opp. p. 78. H. Cf. Hod. I. 1. p. 119. et qui laudatur in Jablonski Opusc. t. I. p. 70—79. qui etiam et Cod. Mss. Goshano attulit præceptum τῶν ἑθῶν τῶν αἰθίοι. Add.

Jo. Henr. Meibom. de cerevisiis veterum (in Gronovii thes. vet. Gr. t. II.) c. 4. qui opportuno p. 358. monet, *ζείρα* a Galeno apertioris. s. 20. ad Alexandrinorum in Ægypto diactam referri. Sic Strabo 17. p. 799. B. ἡ ζείρα τὸ πάλαι ἄλλοι χυρίου τῶν Ἀλεξανδρίων.

Θαλασσίριον, θαλασσίριος, θαλάριον, v. supra *αἰλίριον* et infra *παισιόφορον*.

Θίρα solebat ab Ægyptiis vocari far, v. Hieron. quest. ad Gen. xlv. 21. t. III. opp. p. 147. A. Cf. Hod. l. I. p. 120. Jablonsk. l. I. p. 133. sqq. Ita legitur vocabulum Ps. cxxxi. 15.

Κάλαμος ἢ ἡ Ἀγγύρα *σίρα* ἀπὸ τοῦ *καλῆμιος*. Etymol. p. 486. 25. et Phavor. apud quem et Suidam ultimam scribitur *καλέριος*. Rectius, iudice Sylburgio. v. Strab. 10, p. 489. B. C. ubi Demetrius Scerpisus auctor est; Calyptum esse unam e Sporidiibus. Quæ fortassis est causa, cur Jablonskii vocabulum *καλαριος* omiserit.

Κάουδ, quod proprie Persici poculi genus erat, ἴν. *Réland*. diss. misc. P. I. p. 218. sq. ab Hesychio autem simpliciter *πυρραῖον βαρβαρικόν* appellatur, Ægyptiis quoque in usum fuisse, recte Hodius l. I. p. 115. ex eo colligere videtur, quod apud Athenzum 11. p. 478. A. Nicomachus illud commemorasse legitur in libro *περὶ ἁγῶν Ἀγγύτων*. Præterea extat in versione Alex. Gen. xlv. 2. Jes. II. 17. 22. Jablonskii illud præterminit, utpote a consilio suo alienum. Sed cf. Biel.

Κασμάρι vel *κασμάριον*, quod Pollux 2. 50. simpliciter negat Atticum esse, et pro quo dici *κασάδα* jubet, ab Hesychio et Phavorino expūctur verbis *κασμάριον, καὶ περιζῶμα Ἀγγύτων*. Et sane in versione Alex. legitur *κασμάριον* Jes. III. 18. et ἡ *κασμάδα* τῶν χειρῶν Exod. xxviii. 35. ubi cod. Alex. *κασμάδα*. Cf. v. 4. Omanno v. interp. Hesyeh. et Biel. Nam Jablonskii nec hoc habet.

Μῶν τὸ ὄνομα παρ' Ἀγγύτων, ἔξ ὧν καὶ *Μωσῆς*. Suid. et Phavorin. apud quem tamen *μῶν* legitur. Eadem, quem Suidas, tradunt Clemens Alex. str. 1. p. 343. C. alimque. Sed Josephus archaeol. 2. 9. 61 habet *μῶ*, Philo de Mose, t. II. opp. p. 83. 21. *μῶν*, v. omnino interp. Hesyehū in v. *μῶν*, et Jablonsk. Opusc. t. I. p. 152—158.

Ναυαί dicebantur prefectura oppidorum, in quas dividebatur Ægyptus. v. Plin. H. N. 4. 3. Herodot. II. 164. Diodor. Sicul. I. 54. qui tamen 1. 73. Gr. esse ait hoc vocabulum. Cf. Hieron. ad Jes. xi. 15. et xix. 2. l. v. opp. p. 45. A. et p. 78. B. Sæpe illud sic legitur apud Herodot. ut 2. 42. etc. in versione Alex. Jes. xix. 2. 1 Maccab. x. 30. 38. xi. 34. 37. et 3 Maccab. iv. 3. Multa de eo disputavit Jablonsk. l. I. p. 169—176. et Ægyptium origine esse ostendit. Add. Biel. l. I. P. II. p. 390. sq.

Οἶρι sive *οἶρι μέτρον* in τετραχοῖσιον Ἀγγύτων. Hesyeh. apud quem tamen editur *οἶρον*, apud Phavorin. adeo *οἶρον*, Ezech. xlv. 13. ed. Ald. habet *οἶρι*, et Hieronymus in codd. suis invenerat *οἶρι*, quod ipse corrupte scriptum esse intellexit in commentario ad h. l. t. v. opp. p. 468. C. Idem ad Zachar. v. 6. t. vi. p. 200. H. recte observat, mensuram, quam apud Hebræos dicitur Ephā, ἡ *ἴνα*, crebro a LXX. in *οἶρι* verti. Atque sic legitur Num. xxviii. 5. Jud. vi. 19. Ruth. II. 17. quantum l. I. al. habent *οἶρι*, sed Ezech. l. l. in cod. Vatic. est *οἶρι*, ut apud Chem. Alex. str. 2. p. 382. D. Eandem fere scribendi varietatem vidimus in *ἀχι*, et Ægyptii gaudentibus nominibus in lota desinentibus. Sic *ἄθρι* vel potius *ἄθρι* habet Plut. de Is. et Osir. c. 86. *ἴνα* ibid. c. 10. *οἶρι* ibid. c. 52. et 80. *ἴναρι* c. 46. quod genus herbe Jablonskii non attulit. De *οἶρι* v. Hoil. l. I. p. 113. Jablonsk. Panth. Ægypt. P. II. p. 229. et l. I. opusc. p. 182. sq.

Πάλαρος τὸ παλαιὸν ἂν τῶν Ἀγγύτων εἶναι τοῦτομα πάλαι *χῆρι* κατ' Ἀγγύτων εὐαζέται. (Pauw. vult *πλάταρος*) *ἡ* *αἰκίς* ἢ *βίβλον ἴππικον*. Prynch. p. 132. Sed ubiqueque hæc planta, aut charta inde confecta memoratur, *πάλαρος* scribitur, non *πάλαιος*, ut apud Plin. H. N. 13. 11. Antipat. Thessalonica. in Brunckii analect. t. II. p. 112. n. xiii. quod epigramma, omissis auctoris nomine, Suidas attulit, Job. vii. 11. et in ed. Ald. Exod. II. 5. Cf. supra in v. *βάρει*. Omnino præter Hodium l. I. p. 117. Jo. Godofr. Ungerm. in diss. de papyro fructu ad Jes. xiv. 7. Lips. 1731. edita, et Jablonskium t. I. Opusc. p. 197. sq. legenda est Nic. Schowii præf. ad chartam papyracam p. IV.—xxii.

Πραοῖς, quod nonnulli, perperam quidem, e lingua Gr. explicare voluerunt, quid significet, satis notum est. In versione Alex. non legitur, nisi 1 Maccab. xiii. 28. De etymo v. Jablonsk. l. I. p. 219—225.

Προγγύριον (quod Bochartus hieroz. P. II. extr. recte refert inter vocabula semiti-Ægyptia. Cf. supra *βάρει*), turris munita, munitio turris. Hesyeh. et Suid. *προγγύριον προμαχώριον*. Suidas addit: *οἱ ἐγγυῖστοι τῶν πύργων, ἢ τοῖς ἐγγυῖστοι*. Legitur Ps. cxxi. 7.

Ραυῖρι (quod codex Alex. etiam Act. vii. 43. pro *Ρεβαῖρι* habet) sive *Ρεβας* apud Ægyptios nomine Saturni fuisse, Hodius l. I. p. 115. alique multi demonstrare conati sunt. Legitur nomen Amos. v. 26. pro Hebr. ἡ *ῥῶ*. Cf. Chr. Zoega diss. de Molech et Chiam Israelitarum, Lips. 1686. et Gottlieb Jahn diss. i. II. de ἡ *ῥῶ* Amos. v. 26. Viteb. 1705. Rectiora vero Jablonskii docuit in libello, quem jam supra in v. *ἀραβῆ* laudavi, repetitio in Opusc. T. II. (1806.) p. 3—72. Interpretatur enim dominum sive regem cœli, h. e. solem. Cf. Opusc. T. I. p. 230. sq.

Σαῖδος, ἔστιν Ἀγγύτιον μὲν, περιβάλλον δ' ἂν εἴη τὸ ἐν ἑξοριστῶν κυλιόριον. Poll. 7. 72. qui cum addit, *εἴρηται δὲ τὰν καὶ τοῖσιν οὐρανῶν*, videri potest in mente habuisse hæc Herodoti 2. 86. *καταλιπὼν τὸν οὐρανὸν (τοῦ νεφελῶ) οὐδὲν ἔβασταιν τοῖσιν*. Nam proprie *σαῖδος* est linteum tenuissimum, e quo vel fascia et loca, vel vestes conficiuntur. Atque sic quidem legitur Jud. xiv. 12. et in Cod. Alex. etiam v. 13. it. Prov. xxxi. 24. et Marc. xiv. 51. v. Jablonsk. Opusc. T. I. p. 297—300. et Heupel. ad Marc. l. I. De fascia autem, vel omnino de linteo rudi neque in formam vestimenti pallive redacto est Matth. xxvii. 59. et Herodot. l. I.

Σύργγι, auctore Amunio Marcell. 22. 13. fuerit subterranei quidam et flexuosi recessus, quos, ut fertur, perit rituum vestustorum—penitus operosis digestos fodinis, per loca diversa struxerunt; et excisus parietibus, volucrum ferarumque genera multa sculperunt, quas hieroglyphicas literas appellarunt. Et 17. 7. cavernas intusque terrarum Gr. *σύργγι* appellari ait. Sed cum de talibus cavernis vocabulum legitur, vix dubitandum est quin ex Ægyptica lingua sit derivandum. Certe Elian. H. A. 6. 43. *σύργγι* μὲν Ἀγγύτιον, inquit, ἔθενται οἱ ἐγγυῖστοι, ἄδουσι δ' καὶ λαβήριθους τῶν Κρητικῶν. Et 16. 15. ubi de fornici Indici exponit: *περὶ τῶν τῶν, καὶ δὲ εἰσὶν, σύργγι*, Ἀγγύτιον, ἢ λαβήριθους Κρητικῶν, *σοφία τῶν ἀπορήτων διαρραγῶνται πᾶσι ταῦτα ἀπέφραξεν*. Synonymus quæst. 104. p. 246. *ἴνα* ἔστιν ἡ *Βουβαία* κόλπος—καὶ ταῦτα αὐτὰ παρὰ τὰ Ἀγγύτιον ἕξεται *σύργγι*. Pausan. l. 42. p. 101. ed. Kühn. *ἡ ὀβάλου τῶν Ἀγγύτιαν διαβάται τὸν Νείλον, πρὸς τὰς ἱεράσιν κυλιόριον*. A Strabone 17. p. 808. A. ejusmodi via, non subterranea quidem, et aperta et flexuosa, vocatur *σύργγι* *σκελά*. Quibus omnibus aliisque veterum testimonio (v. Jablonski de Memose Græcorum et Ægyptiorum, Pref. ad Viadr. 1753. 4. p. 65. sqq.) movetur ut credant, quod Jablonsk. in Panth. Ægypt. 3. 5. 17. P. III. p. 181. scripsit, nomen *σύργγι* originem Ægypto debere. Satis hæc sententia multum præferenda videtur opinionio Bocharti hieroz. P. II. 4. 92. p. 399, qui nominis *σύργγι* (ita enim, *σύργγι*, vocat, quantum laudato Eliani loco H. A. 16. 15.) radicem esse dicit Phœnicium verbum ἡ *ῥῶ*, perplexum esse. Ceterum *σύργγι* non modo in epigrammate *ἀδελφῶν* cxxviii. in Brunckii Analect. T. III. p. 176. et apud Aristot. H. A. 5. 15. legitur, sed etiam in Platonis Phædone T. I. opp. p. 110. A. et Timæo T. III. p. 70. C.

Σχοῖνος μέτρον γεωργικόν, ὡς ὅστιν Ἡρόδοτος ἐν τῇ δευτέρῃ τῶν ἱστορίων. Suid. *ὁ σχοῖνος ἑκατόν, μέτρον τῶν Ἀγγύτων, ἕξαιοντα στάδια*. Herodot. 2. 6. Etiam Hieronymus *περὶ μεθόδου βιβλίου*. l. 2. *σχοῖνος* μέτρον Ἀγγύτων ἰσοῦ μέτρον. Nec dissident Hieron. ad Joel. III. 18. T. vi. opp. p. 56. D. Sed Athen. 3. p. 122. A. et Callimachus apud Plut. de exil. c. 10. atque, ut videtur, Plinius H. N. 6. 26. dicunt Persicum, Eustathius autem ad Odys. τ. p. 1854. 37. simpliciter *λίαν ὀνίαν*. Et Jablonsk. T. I. opusc. p. 335. certi quidam consueverunt vix ansit. Ceterum notio illa vocabulo tribui fortassis potest Jer. xviii. 15. et Ps. cxxviii. 3. Cf. Hod. l. I. p. 119. et Biel. In proverbiis Alexandrinis, quæ Plutarcho tribui supra ostendimus, hæc pertinet lxxv. illustratum ab Erasmo chyll. 4. 5. 22.

Υποβομαγῆχι, quod Gen. xli. 45. legitur, Ptolemæo

rum temporibus in Ægyptiorum lingua idem significasse, quod מֹשֶׁה מֹשֶׁה Moysis ætate, non improbabili- ter existimat Hodius l. l. p. 114. laudans hanc in rem locum Josephi archæol. 2. 6. 1. ubi nomen istud apud Ægyptios indicare ostendit ἑρμῆος εἰρηστής. Sed Hieron. quest. Hebr. T. iii. opp. p. 146. E. et de nom. Hebr.

Hæc de prioribus vocabulorum Ægyptiacorum genere postea novam notionem formavit in Ægyptio accepissent, a grammaticis aliisque scriptoribus antiquis Ægyptia nominantur, sunt fere hæc :

Ἄλθενα fuit ἄγαλμα κατὰ τὸν αἰχρὸν διεσπερίσθη ἄλθενα, quod gestabat senior idemque princeps sacerdotum Ægyptiorum et summus iudex, auctore Eliabio V. H. 14. 34. Sic Diodor. Sic. 1. 48. τὸν ἀρχιερέα ἑσπερίσθη ἄλθενα τῆς Ἀλθίνας ἑρμῆστῆρος ἐκ τοῦ τριχάλου, καὶ τοῦ ἑρμῆστῆρος ἑρμῆστῆρος. Et c. 73. ἄλθενα ἑρμῆστῆρος κατὰ τὸν τριχάλου ἐκ χειρὸς ἄλθενας ἑρμῆστῆρος κατὰ τὸν πολυτάλαντον ἄλθενα, ἢ ἑρμῆστῆρος Ἀλθίνας, τὸν δ' ἀρμῆστῆρον ἄλθενα, ἑκείνη τὴν τῆς Ἀλθίνας εἰδένα δ' ἀρχιερέα προσηύδα. Videtur ergo non solum veritatis, sed etiam iustitie imago fuisse. Cui cum simile fuisse apparat illud, quod in pectorali summi sacerdotis Judæorum fuit, מֹשֶׁה appellatum, Marshamus cau. chron. p. 316. Spencerus de legib. Hebræor. ritual. p. 1337. sqq. ed. Lips. 1705. 4. Hodius l. l. p. 115. alique inde factum esse observant, ut interpretes Alexandrini vocabulum illud Hebr. fere nomine ἀλθίνας redderent, et Esod. xxviii. 26. Levit. viii. 8. Deut. xxxiii. 8. Cf. Sirac. xiv. 10. Witius vero in Ægyptiacis, p. 253 —261. utriusque diversitatem demonstrare conatus est. Neque ille non habet, quo utatur. Sed tamen ejus argumenta, et alterum alteri simile fuisse, et interpretes Gr. nomine ἀλθίνας propter hæc ipsam similitudinem pro Thumini uno esse negemus, efficere non possunt. v. Fr. Sam. de Schmidt de sacerdot. et sacrificiis Ægyptiorum, Tubing. 1768. 8. p. 38—43.

Ἄρρωρα, genus mensuræ, de quo Suidas in ἀρρωρία μάνεια simpliciter scripsit hæc : ἡ δὲ ἄρρωρα πέδιος ἔχει τ', quod interpretamentum secutus Indæus de asse et partibus ejus, l. iv. p. 382. ed. Colon. 1528. 8. hæc addit : ἢ id est, octo ulnas et trientem, vel passus decem, ita ut ulnam pro senis pedibus, et passum pro quinque acipiamus. Sed Herodotus 2. 168. ἡ ἄρρωρα, inquit, τετραῖον πύχρον ἔχει Ἀιγυπτίους πάντες, ὃ δὲ Αἰγύτιους πύχρον τριχάλου ἔχει ἅντες τῆς Σαμίας. Itaque ἄρρωρα latus quadratum habuit 120 cubitos Romanos, sive 180 pedes Rom. (v. Eusemichmid. de ponder. et mensuris 3. 3. extr.) et comparari ἄρρωρα potest cum ἄλθενα Græcorum, quod cum Latine reddi solet nomine jugerum, manifestum est, Amelionum in Eclaircissements sur l'inscription Grecque du monument trouvé à Rosette, Paris Ao XI. (1803.) 4. p. 69. nomine ἄρρωρα non male dicere fere idem significatum fuisse, quod Latino jugerum. Scilicet præter Herodotum ἄρρωρα sic legitur in illa ipsa Inscript. Roset. linc. 30. et 51. et in Josephi c. Apion. 1. 22. p. 456. ex Hecæto Alberiti excerptis, qui Alexandri M. et Ptolemæi Lagidæ temporibus floruit. Cf. Villosion epist. iii. quam in præfat. not. l. laudavi, p. 333. et 362. qui nomen ἄρρωρα vocat Alexandrina, atque de eo conferri jubet Roweidi onomasticum rerum et verborum difficiliorum, quod extat in ejus Vitis patrum, Antwerp. 1628. f. p. 104.

Ἀρρωδόντι dicebantur quidam Ægyptiorum sacer- dotes et apicutes, ut recte colligi videtur e verbis Democriti apud Clem. Alex. str. 1. p. 307. A. Add. Euseb. præp. evang. 10. 4. p. 472. B. cui reddendum est hoc nomen pro vitibus ἀρρωδοδόντων. Jablonskius quidem in proleg. ad Paul. Ægypt. p. xciv. et Opusc. t. i. p. 38. illud ex Ægyptiorum lingua deducti, et per τῶντων s. τῶντωντων explicat, ita ut intelligendi sint, qui alias vocantur ἑρμῆστῆροι. Sed cum Herodotus 3. 47. interprete Polluce 7. 31. ἀρρωδόντι vocaverit τὰ ῥῆματα, i. e. illa, ἑρῆναι autem etiam consensere, connectere signifi- cavit, ut apud Aristot. de partib. anim. 2. 9. ἀρρωδόντι καὶ ἑρῆνῆσιν ἐστίν : nondum omnino esse penitet inter- pretationis olim propositæ, qua ἀρρωδόντι appellatos putari eo redimatum caput, quemadmodum flammæ apud Romanos. Varrone de ling. Lat. 4. 13. auctore, nomen labracunt a filo, quo per æstam caput rebigantur. Cf. quæ infra in v. περρωδόντι attuli et Diosdoro Sic.

Γένεια a philosophis Ægyptiis ponelatur de creatione et origine universi. Certe Hodius l. l. p. 115. qui hinc

ibid. p. 197. G. dicit, sermo Ægyptio declarari autem- tem mundi, eo quod Josephus orbem terræ ad immanissi- mum exitio liberavit. Quam interpretationem unice probat Jablonsk. l. l. qui multa de vocabulo disputat p. 207—216.

sufficiunt. Quæ autem origine Gr. erant, sed, cum illastrat inscriptionem primi libri Moisi in versione Alex. (Cf. Gen. 2. 4. et Deyling. obs. sacr. P. iii. p. 183.) et scholiis in Ptolemæum attulit hæc verba : περρωδὸν λέγουσι γένεια Αἰγύτιοι ἄρρωρα. Et sane sic voca- bulo uti sunt, præter Jambluchum de mysticis, Clemens Alex. str. 2. p. 528. A. ἄρρωρα ἔστιν, ἢ ἄρρωρα ἢ γένεια τελευτά. 6. p. 683. D. p. 683. C. p. 698. B. p. 719. A. Josephus hypomnest. c. 28. p. 265. ed. Fabric. τῆς γένειας τοῦδε τοῦ κόσμου. Philo de opific. mundi. l. i. p. 3. 7. ubi Moysi dicit scripsisse τὴν γένειαν mundi, p. 5. 34. p. 9. 25. p. 11. 38. p. 13. 37. p. 18. 2. p. 40. 45. p. 41. 39. et de legum alleg. 2. p. 66. 12. Uide idem de opif. mundi. p. 21. 56. septimum diem dignum esse ait, qui nominetur τὸν κόσμον γενέθλιος. Quin ipsas res creatas nomine γένεια Philo significavit de legum alleg. 2. p. 81. 29. et 3. p. 88. 40. At, ut tacemus, scholia illa perquam exquæ esse præti, jam Plato in Timæo nomen γένεια dixit eodem modo, ut p. 27. A. τῆς τοῦ κόσμου γενέθλιος. p. 29. C. τῆς τοῦ κόσμου γενέθλιος. p. 48. A. ἢ τοῦδε τοῦ κόσμου γένεια. ibid. B. τῆς οὐρανόσ γενέθλιος. et scépius. Quare nec Plutarchum peccasse puta- verim, cum de Is. et Osir. c. 56. scripsit : ἄρχη καὶ γένεια οὐρανοῦ κόσμου ἐστὶ ἄρχη, quantum natura h. l. sic appellari non diffidentem est, ita ut γένεια sit γενέθλιος, non ἔστιν.

Ἐκαστοδότης a Suida simpliciter nomine δῆκαστῆς expli- catur. Sed Strabo 17. p. 797. A. de rebus Ægypti exponens : ἡ περρωδὸς, inquit, (ἢ, ἑρῆστας, præfectus augustalis) τῆς τοῦ θεοῦ ἔχει τὰς ἐπὶ αὐτῷ ἑπὶ ἑπὶ δ' ἑκατοδότης, ἢ τῶν πολλῶν ὀρίων εἰσας. Est igitur idem magistratus, qui Latine juridicus vocatur, ut Digest. l. l. tit. 20. ubi etiam est "juridicus, qui Alexan- drina inquit." l. 40. tit. 3. l. 41. §. 3. Cod. l. l. tit. 37. "apud Alexandrinis civitatis juridicum." Sed ab eodem Strabone, p. 808. C. ipse rex Ægypti, et quidem ante Alexandri M. tempora, dicitur ἑκατοδότης. Substitu- tum ἑκατοδότης habet idem p. 811. D. et sarpisime Polybius.

Ἐως λόγος fuit ipse quoque magistratus Ægyptius, qui, auctore Strabone 17. p. 797. B. τὸν ἀρρωδόντι καὶ τῶν εἰς Κάτωρα πύκτων ὀρεδόντων ἑρῆστας ἔστι : ubi ἀρρωδόντι susti, que assertorem nullum habent, s. res quasi nullius dominio mancipate, interprete Badio annotat. in Pandectas, p. 114. C. Brevius bona vacantia explicat Casabonias, et τὰ εἰς Κάτωρα πύκτων ὀρεδόντων, caduca, per idem λόγος autem intelligit procuratorem Casaxis, vel rationalem.

ἑρμῆστῆροι, v. περρωδόντι. ἑρμῆστῆροι, et ἑρῆστας, v. σπαστάς. ἑρῆστας, musica sacre præfectus, v. κωμῆσις in fine, et Schmidt de sacer. et sacrif. Ægypt. p. 169. sqq. In rebus Judæorum memoratur ἑρῆστας, 3 Est. i. 15. et v. 46. apud Joseph. archæol. 12. 3. 3.

Καλλιστεία Αἰγύτιος τοῦ εἰς τὸ ἀνεργεῖσθαι ὄντων ἀνθρώπων, pines in acutum fastigatos. Pollux 4. 73. et Phavor. in v. ἄρρω. Sed fortassis est nomen origine Ægyptium, i. q. κωλλιστεία, s. κωλλιστεία, v. Jablonski. Opusc. vol. i. p. 116. sq.

Κάρωρ, ἄλθενα, καὶ τὰ Αἰγύτιον ἐλέγματος, ἢ ὄν ἄν καὶ τὰ κάρωρ. Hesych. et Phavor. Sed legendum est κάρωρ. v. interp. Hesych. et Hemsterhus. ad Poll. 7. 176. etiam Jablonsk. l. l. p. 106.

Κάρωρ, apud Clem. Alex. str. 6. p. 653. C. ita describitur, ut, si vera sit lectio, intelligi apparat graphiamam thecam, sive, ut F. S. de Schmidt in diss. de sacer. et sacrif. Ægypt. p. 44. explicat, vix certe aliquid, totum maximeque cylindraceæ formæ, sive scapi rotundæ. Nam, ἢ ἑρμῆστῆροι, inquit, ἔχον—κάρωρ, ἐπὶ ἢ τὸ τε γράμμα ῥῆσας, καὶ ἔχοντα, ὃ γράμμα. Etiam Villosionus (secundæ laticæ sur l'inscription Grecque de Rosette, in Millini Magnis encyclop. v. b. n. xi. p. 197.) interpretatur l'écritoire des scribes sacras. Idem

Μαγιστοφροσύνη, v. εὐφροσύνη.

Ὀδύσσεια, ut satis constat, apud Ægyptios fuit moles lapidea, soli sacra, inferius lata et quadrata, paulatim in gracilitatem et metæ figuram assurgens, v. Amunian. Marcell. 17, 4. Plin. H. N. 36, 8—11. et Gattereri Weltgeschichte, t. i. p. 461—499.

Ὀλέθρ. et

Ὀλέθρην, quamvis etiam in Homeris et Atticorum libris leguntur, atque ab Ætymol. M. et Hesychio aliisque grammaticis dicuntur potius Græca esse, tamen in dubium est, annon Ægyptiaca potius dicenda sint, v. Jablonsk. Opusc. t. i. p. 72—74. Inscriptio Roset. bis habet βίσημα ὀλέθρην, l. 18. et 29. Cf. Hos. ii. 5. et 9. Luc. xiv. 12. etc.

Παροψήχτης, incisor, prosector. Quænam fuerint ejus partes, ita exponit Diod. Sic. l. 91. πρῶτος μὲν ἡ γραμματεὺς λεγόμενος, δεύτερος χαμαὶ τοῦ σώματος (condiendi cadaveris), τρίτος τῆν λαγύνην περιεργάζων τὴν εὐστροφίαν ἔχει τὴν γαστήρ, τέταρτος ἡ λεγόμενος παραψήχτης, ἄλλω δὲ Ἀιθίοπιον, καὶ διακρινὸν ὅσα σάρκα κελύει τὴν σάρκα, περὶ ἧραμα φέρειν ἄριστον etc. v. ibi Wesseling.

Πατροφάνης, sacerdotum genus. Clemens Alex. pedag. 3, 2, p. 216. C. πατροφάνης, ἢ τοὶ ἄλλοι τῶν ἱεροποιούντων περὶ τὸ ἱερόν, — πάλαι τῆ Ἀιγύπτου ἔθνη διέσταν. Cf. str. 6, p. 634. B. Ferrebat in pompis sacris parva sacella (ναῖδες, νατέων, v. Chr. Gotth. Willisch de Naivis veterum, Lips. 1716.) vel ligna eaque desurata (v. Herod. 2, 63.) vel argentea (v. Jo. Andr. Schmidt de templis Demetrii argenteis Act. xiv. 24. Jen. 1683. omninoque interpp. ad Act. I. l. quem tamen locum nonnisi dubitantes hic indicavi), quibus inclusum erat simulacrum illius Dei, cuius festum celebrabatur, atque aditus erant s. custodes templi. Ab Apuleio metamorph. 11, p. 263, 11. vocantur qui divinas effigies progerebant, et paulo post hujus sacramenti collegii nomen esse dicitur Pastophori. Memorantur etiam ibidem p. 271, 11. et p. 273, 3. et describuntur plus semel, nomine non allato, ut p. 262. Sic apud Palladium in hist. Lausica c. 53. p. 500. t. viii. operum Meursii pastophori vel comastæ intelligendi sunt: τὰς τῆς μέγιστης ἐν μῆ τῶν σωμάτων καὶ εὐδαίμων ἐστὶν ἱεροποιήσασα. Σέλιον δὲ ἄρα τοὺς εὐδαίμων τοῖσιν ἐστὶν ἰεροποιήσασα αὐτῶν κατὰ τὰς κήρας αὐτῶν ἱερῶν, βασιλευμένων περὶ τοὺς ναῖδων. Diod. Sic. l. 29. refert opinionem Ægyptiorum hanc: τρεῖς μὲν Ἐρωδιῶνται ἀπὸ τῶν κατ' Ἀιγύπτου ἱερῶν μετατρέφονται, τοὺς Ἰ. κρυπτοὺς (ἢ mysticos, v. Henr. Aug. Zeibich de Cerybicus mysticis, Vitæb. 1752. 4.) ἀπὸ τῶν πατροφάνων: ubi Wesselingus πατροφάν, unde πατροφάνης dicti sunt, expricit thalamos s. domum aedificulos. Et Salmassius exercit. Plin. p. 836. θαλαμῶδους a pastophoris differre negat. Non male. Nam thalami mystici nominabantur delubra, quibus succedebat aut incubabat Apis, v. Solin. polyhist. c. 32. Plin. H. N. 8, 46. Elian. H. A. 11, 10. Hinc navis illa, qua Apidis simulacrum Nilopoli Memphis vehi solebat, vocatur θαλαμῶς apud Diodor. Sic. l. 85, ubi v. Rhodomam, et quos laudat Jablonsk. Opusc. t. i. p. 82—84. Ergo saltem in Apidis pompa θαλαμῶδους idem fuisse, qui πατροφάνης. Sic παρὰ τὸν πύργον νεφετῶν junguntur θαλαμῶν, ita ut interdum alterum pro altero positum videri possit, v. c. in Antiphrasti epigr. ix. t. ii. analect. Bruckn. p. 206. θαλαμῶν ἐστὶν παρὰ τῶν. Meleagri Cass. ibid. t. Iap. 36. θαλαμῶν θησαυρῶν—δωροδοκῶν ποταμῶν. In ἀδεσπῶν DCXC. ἐστὶν πύργον ἐκὼς θαλαμῶν. In lect. p. 205. νεφερίων θαλαμῶν καὶ παρὰ τῶν. In his tamen omnibus intelligitur θαλαμῶν γαμήλιον, ut in Meleagri carmine exv. vocatur. Et quamquam Philippus Thessaliensis epigr. lxx. t. ii. analect. p. 226. Venerem sic appellat: Κεραε—θαλαμῶδου, tamen illum Ægyptiorum usum non secutus videtur. Agit enim ibi de Venere armata, quæ Sparte fert. Alias θαλαμῶδους explicari forsan possit: quæ in thalamo s. delubro supra descripto circumferuntur. In Theonis Alexandrini epigr. ii. t. ii. analect. p. 4. Vemsi dicitur πατροφάνης Πασίης. Sed nec hoc epibethon esse illo Ægyptiorum ritu explicaverim. Varias ejus interpretationes attulit in Empedocle meo, p. 684. sqq. Tribuitur enim carmen istud etiam Empedocli, quæ de re exposui ibid. p. 91—94. Ceterum quod supra ostendi pastophoros etiam aditus fuisse, non omnino certum putabam. Nititur enim hæc sententia fere solius Horapollani testimonio, hieroglyph. l. 41. et πατροφάνης apud Porphyrr. de absti-

nent. 4, 8. a venustioribus distinguntur. Magis vero hæc pertinet, quæ Clemens Alex. in pñiore locum, quos supra laudavi post nomen γαστήρ addidit: ἄλλω δὲ Ἀιθίοπιον τῶν εὐστροφῶν, ἢ ἄλλω τῶν ἰερῶν. Nam τὴ ἀναστρέφοντες esse ille ipse narrat, unde πατροφάνης nomen habent. Sic Schol. Apollon. l. 173. ἐκδύσθη) αὐτῶν δὲ τῶν ἰερῶν ἀναστρέφοντες, ἢ ἄλλω καλεῖται παρὰ τῶν. Ergo pastophorum fuit etiam hoc, calathæ pariter, quæ tamen contagebatur, in ipsam ostenderent, qui videre illud cuperent. Omnia v. Caper. Harpocrat. p. 129. sqq. v. de Maine de Melanophoris p. 227. sqq. Jo. Gottlieb Bidermanni omnia literaria vñt argumenta. P. l. Lips. 1751. s. p. 180—192. Deyling. Othos. sacr. P. iii. p. 185. sq. F. S. de Schmidt de sacerdot. et sacrif. Ægypt. p. 197—208. et Villosini epist. supra in v. κρυπτοῖς laudata, p. 324—326. et p. 331—333. Jam quid per πατροφάνης intelligendum sit, querendum restat. In inscriptione apud Selden. de synecris, p. 539. leguntur hæc: τῶν ἐπιτάων τοῦ πατροφάνου, καὶ τῶν γαστήρ τῶν τε πύργων καὶ τῶν δωρῶν, et plura, e quibus satis apparet, significari ædificium aliquod. Et Seldenus quidem intelligit primarium fani in Ægyptiorum munim delubri partes. Similiter Bidermannus, et Cuperus, qui tamen etiam putat accipi posse de collegio pastophorum, et de fercolo s. theso, cui παρὰ τῶν sacellum cum Dei statua impositum et circumlatum fuerit. Equidem intelligo conclave s. cellulam prope templum extractam, in qua degerent vel habitarent nonnulli pastophori. Saltem sæpe sic legitur in versione Alex. ut 1 Paral. ix. 26. Jer. Alti. 4. Inprimis ad confirmandum sententiam meam pertinet illi loci: 1 Paral. ix. 33. in ed. Ald. ἄρχοντες—τῶν Ἀσσυρίων ἐν τῷ πατροφάνη διακρινόμενοι ἐστὶν ἱεροποιῶν, et xlii. 28. ubi Levite dicitur Ἀσσυρίων ἐν ἀσπύρῳ ἐστὶ τὰς ἀλλοῖς, καὶ ἐστὶ τὸν πατροφάνη. 3 Esdr. vii. 39. ἐν τοῖς πατροφάνη τοῦ ἰεροῦ τοῦ ὄρους. 1 Maccab. iv. 38. τὸ ἄγιον ἱεροφάνη—καὶ τὸ πατροφάνη καθαρῶν. Sic Esdr. viii. 29. pro σπῆνι in ed. Complut. extat πατροφάνη. Eodem modo Josephus bell. Jud. iv. 9. exte. memorat τῶν ἱεροφάνη τῶν πατροφάνη, ἔνθα τὸ ἱερόν ἐστὶ ἐξ ὅσων ἱεραρχῶν ἐστὶν ἰσχυρὰ εὐστροφῶν προσήκοντες ἄλλοτῶν etc. Cf. Elmehorst. ind. in Apuleium, et Biel in novo thes. philolog.

Παροψήχης fuit summus Ægyptiorum sacerdos, v. supra κρυπτοῖς, Porphyrr. de absti. anim. iv. 8. Clem. Alex. str. l. p. 303. A. et 6. p. 634. A. et quos laudat Schmidt l. l. p. 106—128. Sic in Inscript. Roset. lib. 6. junguntur τὸ ἀρχιερεὺς καὶ παροψήχης.

Περισφῶν, penicilli. Ita propter pennas, quas numeris insigne in capite gestabant, vocabantur libi Ægyptiorum sacerdotes, qui alias ἱεροφροφάνης et νεφροφάνης. Clemens Alex. str. 6, p. 633. C. ἡ περισφῶν, ἔχον περὶ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, βιβλῶν τε ἐν χειρῶν, καὶ στήθων, v. supra κρυφῶν. Quarum reuera scientia debuerit imbutus esse, Clemens statim ibidem narrat. Diodor. Sic. l. 87. τῶν φανῶν, ἐν τοῖς ἄρχιερεσιν χρόνιος ἱερός ἰσχυρῶν ἰσχυρῶν ἐστὶν ὁ θῆσας τῶν ἱερῶν, ὄναρ καὶ ἰσχυρῶν περὶ τῶν ἰερῶν, ἔχον γεγραμμένας τὰς τῶν θεῶν βίβλους τε καὶ τῶν ἰερῶν, ὅσων καὶ τοῖς ἱεροφροφάνησιν ὄναρ ὄναρ ἰσχυρῶν, καὶ περὶ τῶν ἰερῶν καὶ τῆς κεφαλῆς. Ἐν ἰσχυρῶν φανῶν, ut supra in v. ἀρκετοῖσιν scribas sacerdotum putavi ita appellatos esse ab ἀρκετοῖς, i. e. filo. In Inscript. Roset. lib. 7. περισφῶνι et ἱεροφροφάνησιν distinguuntur, nimirum ut species et genus, v. F. S. de Schmidt l. l. p. 138—148. qui, ear pennas potissimum gestaverint, hanc affert causam probabilem, quod literarum et artium fuerint custodes, Hermes autem, qui eodem gestamine insignitur, dicitur omni genere doctrinæ excelluisse, literas invenisse, commentariorum scribendorum consuetudinem invenisse etc. Cf. Villosini seconde lettre sur Finscript. Greecque de Rossettes in Millini Mag. encyclop. No. 6. an xi. p. 177. sq. et p. 196—198. Alii vero περισφῶνι sunt in Pitarchi Oth. c. 4. περισφῶνι συνέχου ἔσθων, ἢ τὴν προσηγορίαν ἐστὶν φανῶν. Fuerunt enim vel ἀρκετοῖς et ἀρκετοῖς, qui quam celerrime, quicquid principis cogitatione dignum intellexerint, ei nunciant, atque ab hæc celeritate nomen nacti sunt (v. Casaub. ad Nestl. Aug. 27.) vel venedarii et tabellarii, sive larta sive trieta nunciantes, pinnas in hastis vel in capite gerentes, v. Salmass. ad script. H. A. t. i. p. 104. et 1023.

Σίρρις, (genere feminino, pro σίρρι in neutro) ἢ ἐν

τῶ ἱερῶτα χριστίῳ, Ἀγριππῶν μὲ ἔτι φησὶ, αὐτῶν δὲ ἔτι καὶ τῶν ἱερῶν τῶν ἑσπερίων. Aristophanes grammaticus apud Eustath. ad Od. E. p. 1761. 32. Locum Ionis habet etiam Pollux 5. 101. In versione Alex. Jer. iv. 30, codex Alex. pro ἑσπερίῳ exhibet ἑσπῆν. Vitiose opinor.

Σεμναλὸν, genus sacerdotum Ægyptiorum. Clemens Alex. str. 6. p. 633. D. et ἱεροδιδάκται. Vocantur etiam ἱεροδιδάκται apud Porphyz. de abst. 4. 8. et ἱεροδιδάκται apud Plat. de Is. et Os. c. 3. et ejus c. 39. intelligitur etiam nominis ratio. Nam, ἵερ, inquit, εὐσεβῆτος φησὶ τῶ ἔδατι, καὶ ἐμμελῆτος ἀρώματα καὶ θυμάρματα τῶν πολλοῦδων, ἀνακλάττουσι μενοειδῆ ἀγαλλίαιον καὶ τῶτο σταλάζουσι καὶ εὐσεβῆτος. Paulo ante dicuntur τῶν ἱερῶν εὐσεβῆτος, ubi tamen, propter ea que in v. εὐσεβῆτος dicta sunt, vel minus accurate scripsisse Plutarchum existimem, vel ἑσπερίων de cura et inspectione circumferenda esse ἱευστικῆ interpretandum esse. Num ἱεροδιδάκται fuerunt majore dignitate, quam εὐσεβῆτος vel εὐσεβῆτος. Latine dici possunt vestitores divinarum simulacrorum, cum Firmico 3. 12. vel vestitores deorum.

Restat ut promissi memor nonnulla exponam de literarum, quibus Ægyptii Gr. in scribendo usi sint, figura et forma, atque de pronunciatione et orthographia.

Et primo quidem quod ad literarum characteres attinet, non pigebit hic legisse adscripta, quæ Schowius judicavit. ¹ "Græci in Ægypto habitantes, a primis usque Ptolemaiorum temporibus non modo morem et linguam sed et characterem alphabeti vulgarem mutasse videntur. Hujus mutationis exempla offerunt inscriptiones statuae Memnonis ² una cum inscriptione monumenti Quiriniani ³ fragmentum Evang. Joan. in Museo Borgiano Velitris, ⁴ et codex regius Dioscoridi, in Ægypto scriptus, cujus specimen a Montafanconio palæogr. Gr. l. iii. p. 256. exhibetur. In quo autem proprie consistit hæc characteris Gr. mutatio, ex alphabeto Coptico, ubi antiquus et genuinus character Gr.-Ægypt. sine dubio servatus est, clarius adhuc perspicitur. Exoleto enim aut neglecto alphabeti Ægyptii characteri, alphabetum Gr.-Ægypt. usum adeo invaluit, ut ab ipsa etiam indigenis adhiberetur. Quam autem literæ novi hujus alphabeti ad sonum vocum Ægyptiarum exprimendum haud sufficerent, aliæ septem ex antiquo alphabeto Ægyptio adscisciebantur, quibus etiam in vocibus Ægyptiis scribendis Gr.-Ægyptii interdum usi fuisse videntur, ut in inscriptione monumenti Quiriniani observatum fuit; quodque etiam vidimus in inscriptione statuae Memnonis ap. Pocock. (Description of the east) t. i. p. 104. tab. xxxix. 21. quæ ita incipit: Ἰσραὴλ Καὶ Βουστὴ με τὸν τῶν Ἀβύου, ubi juxta lia. 2. et 3. characteres Ægyptii notati sũnt, quorum duo (ordine secundus et tertius) iis, quos inscriptio monumenti Quiriniani exhibet, perquam similes sunt. Novum hoc alphabetum, ex literis Ægyptiis et Gr.-Ægyptiis compositum, quod diu etiam ante Christum natum inter indigenas Ægypti in usu fuisse videtur, nos hodie Copticum (i. e. Ægyptium) appellamus, cujus appellationis vim et originem Didymus Tauricensis in Rudimento literat. Copt. p. 7. effudit exponit: tempus autem, quo hæc unio alphabeti Græco-Ægyptii cum antiquo Ægyptio facta fuerit, deficiente omni auctoritate historica accurate definiti nequit." Hæc Schowii doctissimi verba quomodo conciliari possint cum specimenibus literarum, quæ e codicibus veteris testamenti Gr. Alexandrino et Turicensi dedit Bretingerus, ⁵ atque ex Alexandrino N. T. Woidius, ⁶ viri eruditè judicent ipsi. Fortasse tamen quisquam concejterit, Alexandri, quippe quæ civitas viris doctis omnis generis plena esset, diutius retentas fuisse veteres et genuinas literarum Gr. formas, quam Ptolemaide, ubi scripta videtur charta Borgiana. ⁷ Aliis ex hæc ipsa literarum in codicibus modo dictis et in Borgiana charta forma diversa videbitur recte posse demonstrari, recentioris ætatis esse codices Alexandrinum et Turicensem, quam vulgo creditur est. ⁸ Certe Schowius p. 119. "Codex Gr.-Ægyptius," inquit, "quo antiquior est, eo magis characterem alph. Coptici refert." Sed, ut diximus, nihil hoc in genere certi putamus posse constitui.

Paulo certiora videntur afferri posse de orthographia et pronunciatione ab Alexandrinis observata. Etsi enim negari nullo modo a quoquam potest, in eorum numero, quæ Bretingerus e codicibus sæpe laudatis notavit, multa esse librarium peccata, et quibus qui certi aliquid vellet efficere, valde sit temere facturus, quantum in hoc quoque de librarium peccatis judicio permagna cautioe opus esse expertus sum; ⁹ tamen et multa illis, que cum constanti quadam differre a reliquorum Græcorum et antiqua scribendi ratione vir doctus observavit, definiti aliquid verisimiliter posse arbitrari. Quare quo melius possit, que sit hujus differentie ratio, cognosci a lectoribus et iudicari, quæ Bretingerus e codicibus suis attulit diversitatis scribendi exempla, maximam partem hæc in unum locum congerere et ordinare non dubitavi, non neglectis illis, que in charta Borgiana sunt hæc in rem observata. Scilicet, ut incipiam a vocalium et diphthogorum permutatione, ¹⁰ scripsisse in nonnullis vocabulis Alexandrinum videntur

Α pro Ε, ut ἱεροδιδάκται et ἱεροδιδάκται Gen. xxxi. 33. xlv. 12. Deut. xiii. 14. Jud. v. 14. xviii. 2. 1 Reg. xxiii. 23. 3 Reg. xx. 6. 1 Paral. xix. 3. Ps. cviii. 11. cxviii. 2. 34. 69. 115. 129. Jerem. xxvii. 26. Obad. 6. 1 Cor. ii. 10.

¹ Y. Claris papyracea Gr. scripta Mas. Borg. Velitris, edita a Nic. Schow cum annotatione crit. et palæogr., Rom. 1783. fol. P. 116.

² Hæc tamen ne quis querat in Paul. Ern. Jablonski syntagmibus de Memnone, Pref. ad Viadr. 1733. 4.

³ Hæc inscriptio accurate descripta est a Schowio p. 26.

⁴ Fragmentum Evangelii S. Joan. Gr.-Copt.-Thebaic, una cum aliis fragmentis Coptici Mas. Borg. Velitris, editum ab Aug. Antonio Georgio, Rom. 1789. 4.

⁵ Specimen literarum e cod. Alex. exhibit in proleg. ad T. i. c. 1. §. 6. extr. e Turicensi præmissit epistola ad Quirinum, de antiquissimo Turic. biblith. Gr. Palmarum libro, Turici 1743. 4.

⁶ Y. Car. Godofr. Woidius notitia Codicis Alex., Lond. 1766. fol. et recensa cum notis Gittl. Lebercht Spinolii, Lips. 1768. 6.

⁷ V. Schow. præfat. p. xxxii.

⁸ Nam codicum Alex. Bretingerus in proleg. ad T. i. c. 1. §. 5. haud diu ante annum 396. exaratum putat. Turicensem autem, quem non amplius Turici, verari dolendum est (v. Argem. Literat. Zeit. 1791. nr. 171. p. 565.), idem in epist. ad Quirinum p. 26. non dubital ratione æquivalenti vel Alexandrino præferre. Quæ codicis Alex. antiquitas etsi Spinolio alioquin nimis videtur, tamen his oculis consuetud. probabiliter displicat potius, non secundo quinto, sextâ vel septimâ sit exaratum.

⁹ Quis v. e. non movendum esse patet Lex. xi. 29. ubi verba scripturam est pro εὐσεβῆτος? Etsi tamen putet quis illud posse defendi ex ill. que supra dixi §. 2. p. cxi. not. 5. nunquam nihil quidem æquale non minus videtur librari negligentia deberi, quam Loc. xli. 58. εὐσεβῆτος pro εὐσεβῆτος.

¹⁰ De eorum origine et causis optime disserunt Schow. in præf. p. xli. 3. et in notis p. 80—91.

cum eodem 3. 14. Similiter interpretes Alex. 2 Reg. x. 22. Ἰσραὴλ ἐνδύθη τοῖς δούλοι τοῖς Βαβλ. καὶ ἔβησαν αὐτοῖς ἱ ἑσπερίων. Omnino v. de Schmidt l. i. p. 128—134.

Σεμφοδιδάκται de conduplico dicere, δευτὴν βάρβαρον καὶ Ἀγριππῶν judicat Flavioz. in v. εὐσεβῆτος.

Σεμναλὸν fuerunt sacerdotes Ægyptii, de quibus hæc prodidit Plat. de Is. et Os. 31. τῶν πολλοῦδων θεοῦδων βουὴ ἐφραγίσθη λογίμω τῶν ἱερῶν καταρτισταῖσιν. Apud Porphyz. de abst. 4. 7. p. 316. vocantur μενοειδῆτος. Ita enim Rheucus recte edidit. Unde haud dubie apud Clem. Alex. str. 6. p. 633. D. ubi ἱεροδιδάκται dicitur scire debere τὰ μενοειδῆτος καλούμενα, rescribendum est μενοειδῆτος. Cf. de Schmidt l. i. p. 181—186. et de Rheuz. ad Porphyz. l. i.

ἱεροδιδάκται et

ἱεροδιδάκται, quorum nominum illud habet v. c. Chærennon apud Porphyz. de abst. 4. 7. extr. hoc Clemens Alex. str. 6. p. 633. B. fuerunt sacerdotes Ægyptiorum primi ordinis, de quorum munere et insignibus permulta attulit Schmidt l. i. p. 148—164.

ἀνεπαρτήτων Rom. xi. 33. Fit hoc imprimis in nominibus Ægyptiæ originis, quoniam antiqua lingua Ægyptiæ sine vocalibus scribatur, v. c. Σάραϊς, Σαραϊνάς, ubi alii in prima syllaba adhibent E v. Schow. p. 54.

A pro H, ut ἀνώτατος pro ἀνώτατος 2 Reg. xv. 14.

A pro O, ut ἴσταν Ps. xii. 9. Βαρκαούριος pro Ὀρκαούριος, v. Schow. p. 90. Ἀρακάρη pro Ἀρακάρη ex Ἀρακάρη Chart. Borg. iii. 9. iv. 24. Cf. Schow. l. l. Ζεῖλας pro Ζεῖλας Chart. Borg. ix. 3. fragm. 12. 4.

A pro O, ut ἀνάγαν Marc. xiv. 15. Luc. xxii. 12. Cf. Maittaire p. 26.

A pro E, ut αἰς 4 Reg. xv. 19. αἰ pro E 3 Reg. vi. 34. Nehem. xii. 36. μαἰ Jerem. xxviii. (li.) 39. τῶν 1 Maccab. xi. 42. τῶν encliticum pro τε in cod. Turic. Ps. lvi. 6. Sic in nominibus, ut ἀλλῆλα pro ἀλλῆλα 3 Reg. xiii. 30. αἰῶν 3 Maccab. iii. 3. ἀδελφῶν 3 Macc. i. 14. Luc. xxiv. 4. αἰτῶν Marc. xv. 41. Sed Luc. viii. 3. ἰσταν Jer. xli. (xxvii.) 14. Act. ix. 33. ἡραμακταῖς 2 Reg. iv. 17. Nehem. vii. 13. ἡραμακταῖς Matth. xxvii. 41. Marc. vii. i. viii. 31. etc. κωνῶν Job. xxix. 20. Ps. vii. 5. Jer. xviii. 15. xxvii. 9. Sapient. i. 11. Marc. xii. 3. Act. iv. 25. Μακαδαῖος et Μακαδαῖον Act. xvi. 9. 10. 12. xix. 21. 22. etc. καίλας pro πύλας 1 Macc. iii. 41. Marc. v. 4. Luc. xx. 11. καίλας pro πύλας 4 Reg. xxv. 7. 2 Paral. xxxiii. 11. καίλας Ezech. iii. 29. παύων 1 Reg. xiv. 14. xv. 5. Jer. xiv. 18. χάλκων Job. xx. 24. χυῖος Nehem. ii. 18. χυρῶταῖος pro χυρῶταῖος Jer. xlv. 14. Jer. xvii. 20. Nahum. iii. 10. In cod. Turic. αἰτῶνα Ps. liv. 15. Βαρκαῖον Ps. i. 2. ἡραμακταῖος Ps. xlv. 2. θηράριος Ps. xlv. 10. σκάρηος Ps. civ. 31. Etiam in verbis, ut αἰς Marc. i. 25. ἀνάγαν Ezech. viii. 11. Act. iii. 1. ἀναλάβητος Amos v. 26. καταβήτων Luc. x. 31. παύων Act. x. 13. ἴσταν pro ἴσταν Ps. xvii. 44. Cod. Turic. καταβήτων Ps. lii. 5. Cf. Galat. v. 14. Imprimis in terminationibus verborum, ut ἀκούων et σπύτων vi. 14. ἀπεκρίθητι Zephani. ii. 5. βέλτων Marc. vii. 18. γυῖων Marc. iv. 13. δουλοῖων pro δουλοῖων 3 Reg. ix. 6. δούων Jer. vi. 10. Marc. xiv. 7. etc. ἰσταν Matth. xv. 35. 42. ἰστανῶν Zachar. vi. 15. ἴσταν pro ἴσταν Jer. xli. 28. Jer. xlvii. 17. ἴσταν Matth. xxvi. 15. κατακρίθησῶν pro κατακρίθησῶν 1 Paral. xxviii. 8. περιβήτων et περιτρήθητων Jer. iv. 4. περιβήτων Jer. x. 2. Matth. xxv. 9. 41. Hujus generis unum modo exemplum reperitum est in cod. Turic.

A pro H, ut μαῖλας pro μαῖλας Zephani. i. 14. φανῶ Jer. iii. 21.

E pro A, ut καθήλων Lev. ix. 15. xiv. 4. Num. xii. extr. 2 Paral. xxxiv. 5. Nehem. xii. 30. Ps. xi. 7. Jer. xli. 27. 1 Macc. xiii. 47. 50. 2 Macc. ii. 19. xiv. 36. 2 Esr. vi. 20. Marc. xiv. 14. etc. μηρῖς 2 Macc. iv. 10. μετακρίων 4 Macc. v. 19. 25. 27. τήνων, τήνωτα, τήνωτακταῖος 2 Reg. ii. 10. v. 4. x. 18. 3 Reg. vi. 1. xv. 33. Job. xli. 16. Ps. xciv. 10. Prov. xxx. 24. Zachar. i. 18. 21. Marc. i. 13. Luc. iv. 2. Cf. Maittaire p. 148. sq. Etiam in Turic. cod. hoc genus reperitur.

E pro AI, ut Ἀραβία pro Ἀραβία 1 Reg. i. 3. ἀφῆρτος pro ἀφῆρτος Luc. xvi. 3. βιβλίος 2 Esr. vi. 1. καθήρωντος pro ἀφῆρτος 1 Reg. xvii. 39. ἴσταν Luc. x. 34. ἴσταν pro ἴσταν Ezech. xli. 4. ἴσταν Matth. xvii. 29. ἴσταν v. 31. Marc. xv. 20. ἴσταν Luc. ii. 13. ix. 30. ἴσταν pro ἴσταν 3 Reg. xvi. 16. 4 Reg. xiv. 21. Job. iv. 19. xvi. 10. Jer. v. 6. iv. 19. xxxvii. (xxx.) 14. Dan. viii. 7. ἴσταν 2 Reg. xxiv. 12. Jer. xlvii. 7. Jer. xli. 21. Luc. viii. 12. xi. 22. ἴσταν Luc. xli. 34. ἴσταν Luc. xlii. 6. ἴσταν pro ἴσταν Jer. xxv. 2. ἴσταν Marc. xv. 67. Jo. xviii. 18. 25. x. pro καὶ Jer. x. 19. κούς et κούτος Deut. xxxii. 17. 3 Reg. vi. 35. Job. vi. 6. κούριον pro κούριον Dan. vii. 12. κούριον Luc. xli. 34. ἴσταν 1 Paral. xvi. 5. πύλας Judit. vi. 12. 4 Macc. vi. 22. πύλας pro πύλας 1 Reg. i. 11. πύλας pro πύλας Jer. vi. 26. σκάρη Zachar. xi. 13. σπύτων Marc. iii. 20. τίς pro τῆς 1 Macc. xiv. 5. χάλκων 1 Macc. xiv. 18. χυρῶταῖος Jer. xlvii. (xl.) 1. E. cod. Turic. notatū Bröttnerus hæc: ἴσταν Ps. xxxii. 2. ἀνακρίθησῶν Ps. lvi. 9. ἀνακρίων Ps. xlv. 10. ἴσταν Ps. lxxv. 6. κούτος Ps. cxxxii. 10. Ζεῖλων Ps. liii. 2. κερκαλαῖος Ps. lxxvii. 65. καλῆτος Ps. cxxxiii. 6.

E pro EI, ut ἀποκρίων v. ἀποκρίωντος, ut est in ed. Romana, 2 Reg. iv. 12. Cf. Maittaire p. 126. et 209. ἀεκτίων Ps. c. 8. χῆρ 1 Reg. xvii. 21.

E pro H, ut ἀνώτατος Zephani. ii. 14. Zachar. ix. 8. ἀλέων 3 Macc. iv. 2. (nisi ἀλέων malis.) ἀλώνα Ezech. xli. 6. xlii. 5. ἰσταν Job. vi. 10. ἰσταν Job. xxxvii. 20. ἴσταν Jer. xlv. (xxxvii.) 2. xlv. (xxxix.) 18. li. ἰσταν) ult. Cf. Maittaire p. 88. ἴσταν Hag. ii. 13. ἴσταν 1 Reg. xxiv. 3. θυγάτηρ 4 Reg. xi. 2. σπύτων Ezech. xxxi. 14. 3 Macc. iii. 6. ἴσταν 1 Paral. xi. 16.

E pro I, ut χυλῶτα 1 Reg. xvii. 18. αἰῶς Luc. v. 2.

EI pro H, ut ἴσταν pro ἴσταν Jer. iv. 5. ἴσταν pro ἴσταν Jer. xxiii. 40. ἴσταν pro ἴσταν Prov. xi. 12. Ἐπιταῖος 1 Macc. i. 11. ἴσταν Rom. xlii. 11. πύλας pro πύλας 4 Reg. vi. 13. Sic in secunda persona futuri, ut ἴσταν 1 Macc. vi. 27. ἴσταν Prov. xxiii. 8. Cf. supra §. 9. p. clxvi. not. 4.

EI pro I, ut ἀγαλλῶντος pro ἀγαλλῶντος Ps. xxix. 6. Luc. i. 14. ἀνακρίων Job. iii. 23. Eccles. vi. 5. βλασφημία Marc. vi. 22. ἴσταν et ἴσταν Matth. xxv. 9. ἴσταν pro ἴσταν Nehem. iii. 4. Prov. xvi. 23. 27. Jer. ix. 12. x. 4. Dan. ix. 1. Amos i. 10. 14. Matth. xxvii. 6. ἴσταν pro ἴσταν Jer. xxi. 12. xxiii. 4. καλῆτος pro καλῆτος Jer. lxxix. (lxxv.) 18. Dan. vii. 20. ἴσταν Matth. xxvi. 49. λαλαῖα pro λαλαῖα v. 73. μακρότερος Marc. iv. 31. xiv. 35. xv. 40. φηραῖωντος pro φηραῖωντος 1 Macc. i. 29. χυλῶτα 1 Reg. xvii. 18. i. in verbis, ut πύλας pro πύλας 2 Esr. vi. 25. αἰῶς Marc. v. 33. γυῖωντος Matth. xxvi. i. xxvii. 24. Marc. iv. 11. etc. γυῖωντος Luc. vii. 12. καλῆτος Matth. xxvi. 30. ἀνακρίωντος Luc. ix. 9. etiam pro I consonante, ut Ελαβῶς 1 Reg. xi. 9. xii. 9. Ελαβῶν 1 Reg. xiv. 51. Ελαβῶν 2 Macc. ii. 24. Ελαβῶν 2 Reg. ii. 25. Ελαβῶν 1 Reg. xxx. 27. Ελαβῶν 2 Reg. iii. 5. Ελαβῶν 4 Reg. xliii. 56. Ελαβῶν 2 Reg. xvi. 11. Ελαβῶν 1 Reg. ix. i. Ελαβῶν Judit. iv. 4. Ελαβῶν 1 Reg. xxvi. 3. Ελαβῶν 3 Reg. xvi. i. 7. Σαρῶνα 1 Reg. xxvi. 6. In cod. Turic. μούσιον Ps. xliii. 8. xlv. 8. liv. 15. xvi. 10. κούτων Ps. xlii. 15. πύλας Ps. xci. 11. πύλωνος Ps. lvi. 6. πύλωνος Ps. xlix. 13. πύλωνος Ps. lxxv. 9. θαρῆτος Ps. lxxi. 10. χυῖων Ps. i. 9. Idem codex constanter legit Σιών pro Σιών. In charta Borg. iv. 11. ἴσταντος, v. Schow. p. 56.

H pro A, ut μαῖλας Jer. xxxii. 16.

H pro E, ut ἴσταν pro ἴσταν 2 Reg. ii. 30. πύλας 2 Reg. xix. 6. ἴσταντος pro ἴσταντος Jer. xli. (xl.) 5. 4 pro i. 1 Paral. xxviii. 8. ἴσταντος Ezech. xxxiv. 4. πύλας pro πύλας 1 Reg. i. 11. πύλας 4 Reg. vi. 17.

H pro EI, ut ἴσταν 1 Macc. iii. 20. ἴσταντος Hos. vi. 13. ἴσταντος 1 Macc. ix. 17. ἴσταν Matth. xxvi. 4. Jo. i. 51. xi. 40. ἴσταντος Marc. iii. 27. καλῆτος Luc. vi. 4.

H pro I, ut ἴσταντος 1 Macc. xii. 36. ἴσταντος 2 Macc. xii. 23. xiv. 42. v. 3. ἴσταντος Luc. vi. 38. 43. Jo. xi. 2. xii. i. κούτων Luc. ix. 14. κούτωντος Sira. xi. 21. κούτωντος 2 Macc. iv. 21. κούτωντος Marc. xii. 39. Luc. xiv. 7. 8. xv. 40. κούτων 3 Reg. xix. 15. 16. αἰῶς Jer. xxvi. 17. ἴσταν pro ἴσταν, v. Schow. p. 80. 3. Unde Πάριος in chart. Borg. ii. 13. iii. 10. iv. 27. et Πάριος ii. 1. xii. 29. et fragm. x. 6.

H pro T, ut ἴσταν 2 Reg. xvii. 4. 1 Paral. xlii. 4. Prov. xii. 29. xxvii. 21. (Cf. Maittaire p. 39.) et sup̄ ἴσταν pro ἴσταν.

H pro O, ut Ζεῖλας pro Ζεῖλας in charta Borg. ix. 3. et fragm. xii. 4.

I pro EI, ut ἴσταντος Matth. xxv. 30. Luc. xvii. 10. γράμματι pro γράμματι 2 Esr. vii. 11. 12. ἴσταντος Matth.

bulis facta. Certe in cod. Turic. non αἰγαλ legitur, sed καὶ ἰγαλ, Ps. lxxvii. 25. lxxviii. 28. etc. nec δατά, sed δατά Ps. xxviii. 8. Apostrophus quoque in eodem codice neglectus reperitur, ut ἰσὶ φῆρ Ps. cxxi. 5. et in Alex. Luc. iii. 2. ἰελ ἀργύτης. xiv. 9. μετὰ ἀργύτης. Cum vero utrumque ab optimis quoque scriptoribus antiquis constet factum esse, non est quod his duntaxat immoremur.

Progrediamur potius disputatione nostra ad describendam consonantium inter se permutationem, quae vel maxime confusae multum videtur ad diligentiam cognoscendam pronunciationem et orthographiam Alexandrinorum, quibus eam quoque combinationem mutuum usitatum fuisse docent idem codices antiqui, imprimis Alexandrini. Reperuntur autem adhibuisse

Γ pro Κ, ut ἔλαγγα Nehem. ii. 7. ἔργους pro ἔακους Exod. xxv. 9. Deut. i. 33. Sapient. xviii. 21. Jo. ii. 18. v. 20. ἰδορύμους Epist. Jer. 25. Dan. iii. 44. 2 Macc. ix. 8. ἰλλήγοντα Rom. ii. 15. ἰπτορύμους Epist. Jer. 58. Act. ix. 39. ἰλγάα et ἰλγάατα Amos ix. 9. παρῆτοργός 2 Macc. xv. 10. ἰπτορύμους 3 Macc. v. 17. Cf. Maillaire p. 185. et 223. Sic in Inscript. Roset. lin. 9. et 41. est ἰγ βασιλῆας, et lin. 18. ἰγλλεμαίνας. E quibus patet, formam γαφῆς, quae legitur Marc. ix. 3. 4 Reg. xviii. 17. et in codice quidem Alex. Jes. vii. 3. xxxvi. 2. etiam in charta Borgiana viii. 14. ix. 51. recte damnatum esse in Th. Mag. in v. ἕνακτορο, atque adeo in veterum Atticorum libris ubique pro γαφῆς, quod non raro ἰερεπαί, κωφῆς orrortere restitui. v. Maillaire p. 3.

Γ pro Χ, ut ἔβραγμα Nehem. v. 15. x. 32.

Φ pro Τ, ut ἰεπτορύμους Deut. xxxiii. 11. Νακαράδ Luc. i. 26. ii. 4. 39. ubi tamen legi dicitur Νακαρά, et v. 51. Νακαράς. Νελαθαρίνης pro Νεταφ. 4 Reg. xxx. 23. Sic ante spiritum lenem, ut καὶ ἰμαοῖν 2 Macc. ix. 22. καὶ ἔβαλαμοῖς Ezech. xx. 14.

Κ pro Σ, ut Ἄβραμίδας 4 Reg. xvii. 31. Jes. xxxvii. 38. Ἄβραμίδας 1 Reg. xxi. 8. xxii. 11. xxx. 7. 2 Reg. xi. 22. i. Paral. xxiv. 3. ἰαβῆ 1 Reg. x. 11. xiv. 21. xix. 7. 2 Reg. iii. 17. Job. xxx. 3. ἰαβῆτας et ἰαβῆς Num. xxxiii. 55. Job. xxvii. 26. 2 Macc. x. 26. Cf. Maillaire p. 191. ubi ante asperum spiritum 4 Reg. vi. 19. Job. xix. 16. xxxviii. 26. i. Esr. iv. 2. 12. v. Maillaire p. 172.

Π pro Φ, ut ἰε' υἱός Ps. cxlv. 3.

Τ pro Θ, ut ἰεπτορύμους Num. xxiii. 16. Jer. xxxviii. (xxx.) 21. ἰπτορύμους Sirac. iv. 25. ἰεπτορύμους Jes. xlv. 22. Jer. iii. 12. Hos. xiv. 2. Amos i. 3. 13. Μαχαρά et Νεταράτ Jer. xvii. (xl.) 8. ἰπτορύμους Deut. xxxii. 24. item ante spiritum asperum, ut καρ' ἰσα Jes. xxvii. 12. καρ' ἰπτορύμους Amos vii. 7. καρ' ἰπτορύμους 3 Macc. iv. 8. καρ' ἰπτορύμους 2 Macc. x. 26. Cf. Maillaire p. 191. ubi ante asperum spiritum 4 Reg. vi. 17. Sic fere in cod. Turic. μετὰ ἀρακατάδων Ps. xxvii. 3.

Θ pro Η, ut in cod. Turic. ἰεφῆν Ps. liii. 9. cxi. 8. ἰρῆσεν Ps. li. 9. v. Maillaire p. 225. Sic in cod. Alex. ἰερεπαρίσεν Act. xiii. 18. ἰερεπα Act. iv. 29.

Χ pro Γ, ut ἔβραγμα Gen. xxxvii. 7.

Α pro Κ, ut Σαβῶχ i Paral. xxii. 22. ἀβραμίδας Tob. ix. 3. οὐχ ante spiritum lenem 1 Esr. iv. 34. Luc. xvii. 22. Galat. ii. 14. et in cod. Turic. Ps. liii. 2. cxxxix. 16.

Neque vero tantum permutando, sed etiam aliis modis Alexandrinis consonantium usus a reliquorum Graecorum consuetudine fuit diversissimus. Nonnullae enim adjectae vocabula reperuntur ita, ut vel in fine vel ante literas ejusdem organi plane superfluae sint. In alia vocabulis duplicatae pro simplicibus, in aliis pro duplicibus simpliciter leguntur. Quaedam denique consonantium cum colloquescent cum sequentibus, aut in eas mutantur, sed retinentur nativae. Superfluae igitur adjiunguntur.

Γ, ut ἀκαμῆ pro ἀκαῖ 2 Macc. iv. 13.

Κ, ut ἰαβῆτας, ἰαβῆταις etc. Deut. ii. 12. xxviii. 48. 1 Macc. vii. 26. xi. 12. Job. xxxvi. 16. Luc. vi. 35. ἰαβῆς; Ps. lxxxix. 4. Quin etiam ἰακχῆρῆς Jes. ix. 2. Ezech. xxxvi. 2. xxxix. 23.

Μ, ut Ζορομῆδα Luc. iii. 27.

Ν, ut σπυροῖς 2 Macc. v. 9. Imprimis in fine accusativorum singularis numeri, ut ἀγαν Num. xv. 27. ἀερίαν Exod. x. 4. ἰπτοργα Ezech. xviii. 13. ἰπτοργῆν Ps. ix. 23. x. 5. xxxvi. 35. etc. ἰπτοργῆν 1 Reg. ii. 10. βασιλῆας 3 Reg. i. 45. Νελοθαῖδων Luc. ix. 10. γραμματίας 4 Reg. xvii. 3. xxv. 19. 2 Paral. xxxiv. 1. ἰπτοργῆν Ruth. iv. 12. ἰελοθαῖδων 1 Reg. ii. 19. ἰπτοργῆν Sirac. xiii. 6. ἰπτοργῆν 1 Reg. xvii. 39. ἰπτοργῆν 1 Reg. xvii. 41. 2 Paral. xxiv. 9. i. Esr. viii. 9. ἰπτοργῆν 2 Reg. v. 18. καρ' ἰπτοργῆν 2 Reg. xiii. 10. μαρβῆν 1 Reg. xxi. 24. πορτοργῆν Ps. xli. 20. xxxiv. 17. Baruch. iv. 16. Νερίαν Rom. xvi. 15. ἰπτοργῆν Exod. xii. 21. 1 Reg. xiv. 34. xiv. 11. 24. 2 Reg. ii. 29. Act. xx. 31. Πτολμαῖων 1 Macc. x. 1. μαρβῆν Jes. vii. 19. εκλίτας Exod. xvi. 18. σπυροῖς Rom. xvi. 11. φάραγγος Judit. xiii. 10. φρίαν 3 Macc. v. 3. χυρίαν 1 Reg. xxi. 8. Jo. xx. 25. In cod. Turic. semper ponitur Ν istud ἰελοκοιτικῆς, etiam ante consonantem, ut in Inscript. Roset. lin. 3. 8. 9. 13. 16—19. 24. 26. 28. etc. Atque eandem litteram prorsus necessariam visam fuisse, apparet e Cod. Alex. Act. x. 15. ubi primò scriptum fuerat ἰαβῆταις σῶ, sed antiqua manus addidit Ν, ut legendum sit ἰαβῆταις σῶ. Sed tamen istud Ν neglectum est Act. xi. 8. et paucis aliis in locis. Contra ἀκαμῆ legitur in cod. Alex. pro ἀκαῖ Job. vi. 30. xi. 11. Ps. v. 10. Rom. iii. 13. et εὐλαῖε 1 Cor. xiv. 8. Cf. Maillaire p. 185. et 406.

Simile est, quod in aliis vocabulis consonantes duplicatae pro simplicibus, in aliis pro duplicibus simpliciter interdum leguntur. Prioris generis haec sunt: Ἀβτορύμους 1 Reg. iv. 1. v. 1. Ἀγγαρηῖ Ps. lxxxii. 7. ἄμαμα Job. xxx. 4. ἀρακατάδων 1 Reg. ii. 25. Ps. xxxviii. 2. ubi tamen prius vrasum est in Cod. Alex. Ἀμαμαῖων 1 Reg. vi. 14. ἀαβῆτων pro ἀαβῆτων Deut. i. 41. 1 Reg. i. 3. 3 Reg. xvii. 6. 1 Maccab. v. 48. Jer. xxii. (xlviii.) 35. Sic Jer. xxii. (xlviii.) 2. ἀαβῆτων pro ἀαβῆτων, et Nahum i. 7. ἀαβῆτων pro ἀαβῆτων ἀποκρίσιων Jes. lvii. 3. Habac. i. 17. Dan. ii. 13. Marc. xii. 5. etc. et in Cod. Turic. Ps. c. 8. Cf. Maillaire p. 126. et 209. ἀποκατάδων 1 Reg. vi. 2. xi. 3. 4 Reg. v. 5. Marc. xi. 3. ἰπτοργῆν 3 Reg. xvii. 32. ἰπτοργῆτων Job. xiv. 17. Luc. x. 4. xii. 33. ἰαβῆτων Num. xxxiii. 51. xxxv. 10. Deut. ii. 21. iv. 26. xi. 8. 29. ἰακαρτοργῆτων Act. xvii. 28. ἰακαρτοργῆτων 1 Reg. xxx. 16. ἰπτοργῆν 1 Maccab. ii. 11. iv. 35. Εἰμῆτων 1 Reg. ix. 4. ἰακαρτοργῆτων Math. xxvii. 28. Marc. xiv. 24. Luc. xi. 50. ἰπτοργῆν 3 Maccab. vi. 5. ἰπτοργῆτων 3 Reg. vii. 15. ἰακαρτοργῆτων Ps. civ. 14. μαρβῆτων Jerem. xxxviii. (li.) 14. καρτοργῆτων 4 Maccab. vi. 20. Κηροῖς in Charta pergamena Borg. Fragm. xli. 8. Cf. Schow. p. 108. qui habet plura ex aliorum scriptorum codicibus exempla. ἰπτοργῆτων ar. Euseb. hist. eccl. iv. 2. et in Charta Borg. vi. 11. Πῶν in eadem Charta vi. 7. xii. 14. πορτοργῆτων Lev. xx. 2. πορτοργῆτων Marc. xv. 42. πρόποκτιμα et πρόποκτιων Sirac. xxx. 13. xxxiv. (xxxv.) 7. 17. 30. xxxix. 24. ἰακαῖ Marc. ii. 21. στυρῆλων Num. vi. 4. σῆμαμα Sirac. xxxv. (xxxii.) 5. ἰπτοργῆτων 1 Reg. v. 5. ἰπτοργῆτων Luc. vi. 38. εὐλαῖων Eccles. viii. 14. Sapient. xvi. 28. χυρίατος et χυρίατος pro χυρίας et χυρίαια. Prius habet etiam Codex Turic. Ps. xliii. 9. Sic saepe imperfectum pro aoristo, ut ἀαβαλων Ps. xxvii. 7. περιβαλων 2 Paral. xviii. 15. 1 Macc. iii. 47. περιβαλων 1 Macc. ix. 3. στυρῆλων 1 Macc. iv. 34.

Sed simplices pro duplicibus adhibite reperimur in his: *άλας* Job. xii. 25. *Αμαρτίον* pro *Αμαρτίαν* 1 Reg. vii. 14. *αναγγέλλω* 2 Reg. xvii. 17. *απαγγέλλω* 2 Reg. i. 13. *αναγγέλλω* et *απαγγέλλω* 1 Reg. xi. 9. xix. 18. *απέρισμα* pro *απέρισμα* Ps. xxx. 22. *απέρισμα* et *απέρισμα* Job. xxvii. 22. xxx. 32. *αρέβω* Job. xxii. 8. *αρεβόντες* 4 Maccab. xi. 15. *αυτίατα* 4 Reg. viii. 6. Jes. xxix. i. xxx. 23. xxxii. 12. Iu. 21. Jerem. ii. 30. vii. 20. viii. 13. Thren. iv. 9. *Εεζα* xxxvi. 30. xlviii. 18. Zachar. viii. 12. 1 Maccab. i. 40. iii. 4. xi. 34. xiv. 8. Matth. xvi. 29. Marc. xiv. 25. *έλεργει* in Cod. Turic. Ps. cv. 41. *εορτή* 2 Macc. iii. 11. *ευνόη* Gen. xxiv. 7. *εξβάλλω* Matth. xxv. 30. *ενοσείσασα* Jer. xxii. 23. *επιλατρίαι* Jos. xviii. i. Jud. xii. 1. Jer. xxxiii. (xxvi.) 9. *επείσθη* in cod. Turic. Ps. liv. 23. *επίσθη* 1 Est. iv. 30. *επίσθη* Matth. xvi. 67. *ερωμένοι* 3 Reg. xiii. 25. Tob. i. 20. *ερώθη* Exod. vii. 10. *ερώθη* in cod. Turic. Ps. lxxvii. 20. *ερώθη*, *ερώθη*, *ερώθη*, *ερώθη* Ps. xvii. i. cvl. 6. cxxiii. 7. et in cod. Turic. Ps. lxxi. 9. Iv. 14. *εραλίαι* in cod. Turic. Ps. 16. *ερώχη* et *ερωλήθη* Job. xvii. 6. xxx. 9. xxxi. 30. *καταστήσω* Prov. xxx. 30. *κατήρα* in cod. Turic. Ps. ci. 11. *κροστί* et *κροστί* Exod. xxviii. 14. 22. 23. Ps. xlv. 14. *Μασφάρ* 1 Reg. vii. 5. sq. *μαγλαρμόνα* Ps. xi. 4. *μεταλωμένοι* Sapient. xvi. 25. *νυσίαν* in cod. Turic. Ps. lxxviii. 4. *παροβήματα* 1 Reg. xxii. 14. *παροβήματα*, *παροβήματα*, *παροβήματα* Num. ii. 29. 1 Reg. iv. 1. xi. i. xvii. 2. 1 Maccab. iii. 42. *παριών* Lev. xiv. 7. *περιβήματα* Act. xvi. 22. *πελορήμα* Job. viii. 2. *προκατεσκεπόμενος* 3 Maccab. iv. 1. *προκατεσκεπόμενος* Nehem. x. 35. *Εεζα* xlv. 30. xlviii. 14. 1 Maccab. iii. 49. *πυρά* Zachar. vi. 2. *συρτός* 2 Maccab. xiv. 31. *συρτός* Sirac. iii. 13. *συρτός* 4 Macc. v. 13. *συρτός* Sapient. vi. 7. xii. 8. *σώτηρα* 2 Est. viii. 3. *σώτηρα* Sirac. i. 1. *σώτα* 3 Reg. iv. 13. *σώτα* Job. xli. 21. ubi saltem *φάλιρ* esse debet, cum significetur frenum lupatum. v. Fischer. ad Weller. Spec. i. p. 152. sq.

Nonnumquam consonantes non colliguescunt aut abjiciuntur, sed retinentur nativa,

M, ut *ανάληψης* Marc. xvi. 19. *ανάληψης* Luc. ix. 51. *ανάληψης* Act. i. 11. *ανάληψης* Ps. xvii. 3. iii. 4. xli. 10. xlv. 8. 12. et in cod. Turic. Ps. xlv. 8. liii. 6. etc. *ανάληψης* Ps. xxi. i. 20. *ανάληψης* et *κατάληψης* Ps. iii. 6. Mich. vi. 6. *έλεγχοντες* 1 Reg. xxi. 14. etc. *έλεγχω* 1 Reg. iv. 11. 17. 19. 22. etc. *λαμβάνω* Jud. vii. 6. *λαμβάνω* Lev. xiv. 16. 49. 1 Reg. ii. 16. vi. 8. etc. *Amos* iv. 2. vi. 10. Mich. i. 11. Ps. xxiii. 5. xlviii. 18. *Marc.* xii. 40. *Luc.* xv. 47. *Jo.* v. 43. etc. *παράληψα* Job. xiv. 3. etc. *ανάληψης* Ps. ix. 16. 17. et in cod. Turic. Ps. i. 7. Iviii. 13. *συνάληψης* Eccles. vii. 27. *ανάληψης* Mich. ii. 4. *παράληψης* Luc. xvii. 34. 35. *προσπάληψης* Act. x. 34. *προσπάληψης* Rom. ii. 10. *πρόληψης* Rom. xi. 46. Similia sunt in Ionium libris. v. Maittaire, p. 155.

N, ut *άποτίκται* 2 Reg. iv. 11. *άποτίκται* Jes. xix. 3. *ένωξω* et *ένωξω* Deut. xxxii. 35. 1 Reg. xvii. 41. *Jes.* xxvi. 17. xxxviii. 12. *Habac.* iii. 2. *ένωξω* Ps. ii. 4. *ένωξω* 2 Paral. xxviii. 31. *Jer.* xxviii. (li.) 60. *ένωξω* Ps. xxix. i. 1 Maccab. iv. 56. *ένωξω* Luc. xviii. 1. *ένωξω* Jer. xxxviii. (xxxii.) 12. *ένωξω* Jer. xi. 23. *ένωξω* 4 Reg. iv. 30. viii. 6. 2 Paral. xiii. 10. *Jer.* xii. 7. *Judit.* vii. 24. 1 Macc. i. 43. 59. *Marc.* xv. 34. et in cod. Turic. Ps. ix. 35. xv. 20. xxvii. 10. xxviii. 11. *ένωξω* et *ένωξω* in eodem codice Ps. l. 12. li. 3. *ένωξω* Rom. xi. 19. 23. *ένωξω* Lev. xlii. 30. *ένωξω* et *ένωξω* 3 Reg. vi. 29. 32. *ένωξω* Zach. xiv. 5. *ένωξω* Jer. xxxi. (xlviii.) 39. *ένωξω* Num. xl. 8. *ένωξω* et *ένωξω* Lev. xiv. 34. *Num.* xxxi. 9. *ένωξω* Luc. ii. 5. *ένωξω* 1 Macc. x. 27. *ένωξω* et *ένωξω* Ps. xxxviii. 8. *Jes.* lxxi. 4. 3 Maccab. v. 14. *ένωξω* Luc. xviii. 22. *ένωξω* Job. xvii. 26. *ένωξω* Eccles. iv. 8. *ένωξω* et *ένωξω* Deut. xv. 16. *Jos.* x. 28. xi. 11. 14. etc. 2 Maccab. vi. 5. *ένωξω* Amos vii. 5. *ένωξω* Eccles. xxv. 25. *ένωξω* Eccles. ii. 9. 1 Maccab. iii. 30. *ένωξω* Jer. i. (xliii.) 12. *Ezech.* xiii. 47. *Ps.* ix. 23. 1 Macc. v. 20. xi. 4. *ένωξω* et *ένωξω* Dan. xii. 9. *Mich.* iv. 14. (v. 1.) *ένωξω* Jer. xxiii. 29. xxxviii. (xxx.) 24. *ένωξω* Jer. xxvii. (l.) 42. *Ezech.* xli. 4. *ένωξω* Jer. io. 30. *ένωξω* Gen. xxiv. 1. *Κερραία* Act. xviii. 18. *πακάρτα* 2 Macc. ii. 32. Etiam in Hesychii libris *πακάρτα* scribitur. *πακάρτα* 2 Macc. iii. 21. *πακάρτα* Luc. xxi. 18. *πακάρτα* 2 Macc. vi. 9. *πακάρτα* 1 Reg. xxiv. 46. *ενοσείσασα* Sapient. ii. 3. *ενοσείσασα* 3 Reg. xx. 16. *ενοσείσασα* Tob. vii. 16. *ενοσείσασα* Rom. vi. 8. *ενοσείσασα* Marc. i. 27. viii. 11. ix. 10. 13. 14. 16. etc. *ενοσείσασα* 3 Macc. iv. 8. *ενοσείσασα* Marc. iv. 54. Act. xxvi. 30. *ενοσείσασα* Jer. i. 15. 2 Macc. xv. 31. *Marc.* xv. 16. *Luc.* xv. 9. *ενοσείσασα* Deut. xxvii. 20. *ενοσείσασα* Ps. xlviii. 18. *ενοσείσασα* Jos. xviii. 12. *ενοσείσασα* Jer. xxx. 30. *ενοσείσασα* Act. i. 26. *ενοσείσασα* 1 Reg. xxii. 8. *ενοσείσασα* 1 Macc. iv. 31. *ενοσείσασα* et *ενοσείσασα* et *ενοσείσασα* 2 Reg. xvii. 17. Ps. xxxiv. 3. *Ezech.* iv. 37. *ενοσείσασα* *Judit.* v. 26. *ενοσείσασα* 1 Macc. x. 71. *ενοσείσασα* Jo. xi. 16. *ενοσείσασα* 1 Macc. xi. 22. *ενοσείσασα* Ps. xxxviii. 6. *Nahum* i. 5. *ενοσείσασα* *Nahum* iii. 14. *ενοσείσασα* 1 Macc. vi. 10. *ενοσείσασα* Act. xx. 10. *ενοσείσασα* Marc. iv. 19. *Luc.* vii. 15. *ενοσείσασα* 1 Est. vi. 28. *ενοσείσασα* Tob. i. 3. *ενοσείσασα* Gen. xii. 20. xviii. 16. *ενοσείσασα* *Hagg.* ii. 8. et in cod. Turic. Ps. xxxviii. 8. *ενοσείσασα* 4 Reg. ii. 1. 11. 1 Paral. xiv. 13. *Jes.* xxiii. 19. *Nahum* i. 3. *ενοσείσασα* *Jes.* xli. 22. *ενοσείσασα* Marc. xv. 7. *ενοσείσασα* *Matth.* xviii. 44. *Jo.* xix. 32. *ενοσείσασα* 2 Paral. vii. 13. *ενοσείσασα* et *ενοσείσασα* *Ezech.* xxiv. 10. 11. *ενοσείσασα* *Luc.* xv. 9. *ενοσείσασα* *Jo.* iv. 9. et multa alia talia. v. Maittaire, p. 224.

Contra haec litera N colliguescit cum sequentibus, ubi alias et ex antiqua orthographia id fieri non solet, ut *ένωξω* Jer. xxv. 21. xxviii. 18. 24. 25. Job. xli. 10. *Jes.* viii. 3. xvi. 18. xl. 11. *Hos.* vii. 1. *Marc.* xiii. 17. *Luc.* xii. 23. *ΕΡΚΑΝΑ* in *εκα* Jo. ii. 11. *ΕΡΚΕΝΡΕΑΙ* pro *Κερραία* Rom. xvi. 1. *εκα* Gen. xii. 3. 8. 1 Reg. iv. 3. x. 10. 11. etc. *Ps.* xxi. 14. 22. xxii. 4. xxxix. 8. c. 2. cxx. 10. *Amos* ii. 9. vii. 10. *Mich.* v. 7. 8. *Marc.* vi. 47. ix. 36. etc. in cod. Turic. Ps. xxxix. 9. xlv. 6. xlvii. 10. etc. *εκα* *Marc.* Luc. ii. 5. *Breitinger* in epist. de MS. Turic. p. 29. confert. *άμμερον* pro *άνα μέρον* apud Hesiod. *εκα*. 209. *εκα* et *εκα* pro *εκα* et *εκα* *εκα*, i. e. τα μέρα et τα μέρα, *Eccles.* i. 14. iii. 11. iv. 1. *Haud* dubie hoc quoque e dialecto Dorica fluxit. Certe in antiqua inscriptione Dorica* legitur *εκα* *εκα*. Sic in Marm. Oxon. i. lin. 2. *εκα* *εκα*. I. 19. *εκα* *εκα*. I. 34. *εκα* *εκα*. I. 62. *εκα* *εκα*. etc.

Ex hac tanta exemplorum multitudine quid jam tandem colligendum sit, obscurum esse non potest. Mihi saltem videtur illa satis luculenter ostendere, non in omnibus, sed in multis vocabulis diacessisse Alexandrinis a reliquorum Graecorum pronuntiandi et scribendi ratione. Quod vero interdum codicum scripturam consentire cum vulgari videmus, ex eo putamus verisimiliter posse colligi, librarium, quippe qui multos jam alios libros descripsisset, assuefactum sensim fuisse antiquae et genuine Graecorum scribendi rationi, ita ut nonnumquam se opus Alexandrini dialecto conscriptum describere oblitus, ratione uteretur magis usitata. Possunt etiam codices V. T. manu scripti subinde in nonnullis correcti fuisse.* Codices, inquam. Neque enim solus Alexandrinus a vulgari scribendi modo discedit, sed praeter codicem psalorum Turic. etiam Colbertinus, quem

* Apud Tollium in fortinis (Amst. 1667. 8.) p. 507. Cf. Maittaire p. 225. 226.

* v. Breitinger. prol. ad l. i. c. 1. §. 8.

existisse aliquando peculiarem aliquam dialectum Alexandrinam, verum etiam et ex hoc, et ex illa quam omnino Ægyptiis Gr. loquentibus scribisse reperiuntur veteres, multa fluxisse in versionem librorum V. T. Gr.; etiam items, cum supra §. 5. dialecti eujuslibet naturam ac proprietatem dixerim maxime positam esse in verbis singulari, et σχηματα illa λέγω, propter ipsorum raritatem, via posse dici dialectum a dialecto distinguere, recensendis potissimum verbis singulari demonstrare conatus sum Alex. dialecti a reliquis omnibus differantiam; etiam denique hoc ita fecisse mihi videor, ut neminem facile exiturum putem, qui me accuset temeritatis eujusdam aut levitatis: non tamen dubito, quin omni culpa me liberandum existimaturi sint viri eruditi, cum viderint etiam insolentibus verborum structura me pauca quedam afferre exempla, que cum sola et per se nullam admodum hoc in genere ad demonstrandum habeant vim, magis certe confirment rem jam alias certam. Et primo quidem hoc referenda videtur consuetudo verbum ἔργουτα et similia componendi cum infinitivo, pro quo reliqui Græci, imprimis Attici, fere semper usi potius esse reperiuntur participio futuri. Alexandrinam autem maxime putandam esse illam structuram, colligi, opinor, recte potest et Ptolemaei Euergetis monumento Adulthan, quod alia etiam præbet Alexandria verborum structura exempla, ut, quod eujusmodi verba junguntur accusativo, que alias dativum vel genitivum sibi junctum habere vel cum prepositionibus constructa esse leguntur. E. Borgiana quidem charta referri hoc potest, quod statim ab initio legitur: τῶν ἀπεργασμένων εἰς τὰ χωματικά ἔργα. Non reprobando verbum ἀπεργασθέντι nomini ἔργα junctum. Nam ipse Plato in Timæo, t. iii. p. 30. B. ed. Steph. non dubitavit ita loqui: ἔργον ἀπεργασθέντος. Sed insolens est, quod illud verbum junctum sibi habet prepositionem εἰς, cum Græci et addunt solum accusativum, ut Plato in laudato dialogo p. 28. Α. ὅσον ἂν ὁ δειμοσκόπος—εἰς ἰσάν καὶ ἰσοῦσα ἀπεργασθέντα. p. 40. Α. τὸ ἴδιον τῶν πλείονα ἰσάν ἐκ τῶν ἐκ ἀπεργασθέντων, etc. Videtur quidem hoc idem Plato, p. 29. E. eodem modo verba struxisse, cum in charta Borgiana stricta videmus. Dicit enim ita: τὰ εἴδη εἰς μὲν ἔργον ἑστὶν ἡμετέρα ἀνεργάστῃ εἰς ἡμετέρα ἐκ τῶν ἀπικαίρων. Sed locus non est similis. Nam apud Platonem verba εἰς ἡμετέρα non indicant id, quod factum est, sed modum, quo factum sit. Ita etiam Cicero videtur intellexisse, vertens (de universo 10. vol. iv. p. 1114. ed. Ernest.): cetera usque ad temporis ortum impressa ab illis, que imitabatur, effinxerat. In aliis locis Plato sic utitur prepositione πρὸς, ut p. 28. C. πρὸς πύργου τῶν παραδουρίων ἐκ τακτικῶν ἀπὸν ἀπεργασθέντος: et p. 37. C. ἐπὶ μάλλον ἴσους πρὸς τὴν παραδουρίαν ἀπὸν ἀπεργασθέντων. Itaque εἰς et πρὸς, ut Latiniim ad, indicant comparationem et similitudinem, et ἀπεργασθέντι est facere, efficere, effingere. Sed in charta Borgiana εἰς; redundat, nisi εἰς τὰ ἔργα interpretari velis in τῶν ἔργων, quam rationem Schowius in versione secutus est, vel ἀπεργασθέντι accipere pro ἔργασθέντι, et ita vertere: qui opus fecerunt, laborarunt, ad aggeres extendunt. Poteram etiam alia ita afferre, sed quia et verendum erat, ne nimis libellus accresceret, et facile providebam, non omnes eadem mecum esse sensuros, putabam ea esse omittenda.

§. 12. Progredior potius ad ultimam disputationis partem, quam in eo versaturam esse dixi (§. 9.) et ex his nonnulla proponam, que simpliciter, nulla dialecti Macedonice aut Alexandrine mentione facta, rejicere leguntur grammatici, que vero ad eam videntur recte referri. Quis quidem in re me nimis audax quibusdam planeque temerarius videar, liceat vel unum adverbii καὶῶς exemplum, de quo supra §. 9. dictum est, in memoriam revocare. Ponamus enim, permissæ Mœschopuli libellam, vel non editum aut alio modo cognitum fuisse: num propterea temeritatis vel ignorantie statim accusamus reliquos, qui simpliciter illud rejecerint, grammatici? Itaque hanc mihi legem scripsi, ut si qua verba, seu grammatici veteres cae improbant, seu omnino non memorent, unice vel saltem sapissime in recentiorum, imprimis Ægyptiorum, scriptorum libris legantur, nunquam vero vel rarissime in antiquioribus et Atticis, cae sine ulla dubitatione tribuam dialecto Alexandrinæ s. Macedonice. Quam legem ne abrogare quis audeat, nullo modo vererem. Certe nec hoc in genere sine argumentis idoneis me affirmaturum quicumque esse spondeo, quippe melius intelligens, quanta hic opus sit cautio, quam ut me omnes errores cavere posse mihi persuadeam.

Ἄλφω, h. e. ἡ σπέρματος ἐπὶ τῶν χερῶν ὑπάρταται, ἀσπέρω αὐτὸ ἐνέγεται, quibus verba a Pausania et Elio Dionysio apud Eustath. ad Od. r. p. 1854. 15. ita ut apparent, non servam x. ancillam significare sed eam, que Gallice dicitur fille de chambre vel fille d'honneur, ab Eustathio ita memoratur, ut hoc nomen simpliciter nisi sic dici ἔθνηται. Ego vero illud Macedonibus imprimis et Alexandrinis utatum fuisse statuo, quia non nisi tales, vel certe recentiori ætatis, scriptores eo usos esse vidi. E. quo genere præter interpretes Alexandrinos Gen. xxiv. 61. Exod. ii. 5. Esth. ii. 9. iv. 4. 16. sunt Menander apud Eustath. l. i. Machon ap. Athen. 8. p. 349. F. Ezechielus, poeta tragicus Judæus, ap. Clem. Alex. str. i. p. 344. D. Jamblicus ap. Suid. in h. v.

Clariton i. 4. et quein ibi (p. 226.) Dorvillius laudat, Heliodor. Æthiop. s. p. 389. 37. ed. Cornelin. Ἀσπέρωται αὐτὸ ἀσπέρωται τῶν ἀσπέρων τῶν Ἐλλήνων αἰτίας, inquit Elio Dionysius ap. Eustath. ad Od. v. p. 1384. 49. Similia præcipit Phrynichus, p. 32. Ver. opinor. Nam præter versionem Alexandrinam Jud. xi. 25. et xv. 2. quo tamem utroque loco cod. Alex. habet κρείσσον, vir quidam doctus in Obs. misc. vol. x. p. 253. hanc comparativi formam apud unum Gregorium Nazianz. legi observavit, quem quidem nimis hinc in re momenti esse quilibet intelligit. Superfluo ἀσπέρωταιc nisi sunt Diodor. Sic. 16. 85. et Apollon. de syntaxi, p. 46. G. Cf. Phrynici interpretes. Ἀγγυρέα, quod Hesych. explicat nomine αγγυρέου,

1 Sic Gen. xlii. 5. ὄψω ἀργύρου, pro ἀργυρίου. Ruth. iii. 7. ὄψω ἀσπέρωται. Nomen, viii. 14. ἀσπέρω τῶν σπέρων. 2 Paral. xxxi. 13. ἀσπέρω ἑσπέρω. Gen. l. 7. ἀσπέρω ἑσπέρω. (Jos. x. 33. est ἑσπέρω ἑσπέρων, sed in cod. Oxon. ed. Campell. ἑσπέρω.) Gen. xl. 3. ἀσπέρω ἑσπέρω. Exod. ii. 5. ἀσπέρω ἀσπέρω. Gen. xxii. 13. ἑσπέρω σπέρων, etc.
 2 In Chisholmi cod. Asiat. p. 78. ἀσπέρω εἰς τὰ ἀπικαίρων—ἐπικαίρων.
 3 Talia sunt i. παύω, debellare, vel bello petere. Cf. Ammon. p. 41. et Valckenari ad eam animadv. p. 72. sq. Num. xxi. 46. εἰς τὰς ἐπιπέδους ἑσπέρων. Jos. xxxv. 14. ἀσπέρω ἐπὶ τῶν χερῶν τῶν ἐπιπέδων σπέρων. Jer. xlviii. 22. ἄρχοντα σπέρων σπέρων. Jud. xii. 23. ἰσπέρω σπέρων, sicut cod. Alex. et Oxon. habent ἰσπέρων, etc. Ptolemaeus ap. Chisholm l. i. p. 77. Th. ἰσπέρω τῶν χερῶν τῶν ἐπιπέδων ἰσπέρων. Hanc scripturam sic uti solent verbo composito ἀσπέρωταιc. 2. De formula ἀσπέρωταιc sic uti jam sic, supra dictum est, p. 185. not. 3. ad l. 7. 5. ἑσπέρω. Gen. xlv. 4. ἑσπέρωταιc σπέρων σπέρων. Exod. ix. 29. ἀσπέρωταιc σπέρων σπέρων. xii. 21. ἀσπέρωταιc τῶν ἑσπέρων, etc. 4. Hoc etiam referendum potius ἰσπέρωταιc, quod vult Phryn. p. 55. juncti accusativo. Nec male, opinor. Nam et si hinc quocumque scriptores interdum eam sicut hinc verio addidisse reperierint, ex interpp. ad Thom. p. 337. etiam item Suidas utroque modo dici solere ostendit: potius tamen videtur Thom. l. i. ratio, qui istatim docet juncti cum genitivo. Rara enim sunt verbi hujus accusativo juncti in Antiqui scripturibus exempla, cum alterius modi exemplum magna sit copia, (s. Heupel. ad Marc. x. 37.) et hoc locis abest, que Suidas citat: ἰσπέρω τῶν ἀσπέρωταιc τῶν χερῶν καὶ τῶν χερῶν, etc. et ἰσπέρω ἀσπέρωταιc τῶν χερῶν. Nomen jam (ad Phryn. l. i.) sentiat Alexandri potius scriptoris esse, quam Attici. Certe in recentioribus, maxime Ægyptiis, scripturibus sæpè, mi fallor, constructio cum accusativo reperitur. Vid. præter versionem Alex., Ptolemaei tetrabitilis p. 191. Clem. Alex. paedag. 3. 7. p. 233. D. p. 237. B. 3. 11. p. 238. B.
 4 Num tamen addidi ex Imcris. Roset. lin. 15. 14. τῶν ἐπὶ τῶν χερῶν ἀσπέρωταιc, in vincula conjecit. Gen. xxxix. 22. simpliciter est τῶν ἀσπέρωταιc, et xl. 16. ἀσπέρωταιc.
 5 Quod autem plura, quia vel ex hoc nostro libello colligere quis possit, vid. v. e. §. 6. in v. ἀσπέρω, §. 10. in v. ἀσπέρω et ἑσπέρω, et aliis vocabulis ἄλλοις.
 6 Quam in rem locat vel unum Tanag. Fabri exemplum afferre, qui ad Anacreont. 35. 19. verbum ἰσπέρω putabat esse nisi referatur, eam tamen, præter omnium illud Anacreonticum, legatur etiam in Xenophontis Cynæc. c. 10. Nisi qui hunc ipsem verbi istius nomen, insperguntibus ponere velit, quibus libellum illum a Xenophonte suo profectum esse demonstrat, quod tamen certe verbi istius nulli nisi optimum scriptorum loci, a Stephano in thesouro indicati.

longe aliter videtur Alexandria dicite. Saltem Nchem. vii. 29. ἡρχιεραὶ θεοκρατίας τὴν διδασκαλίαν ποιεῖται σὺν τῷ ἐκκλησιαστικῷ. Eodem modo Est. ii. 62. et Nchem. vii. 64. ἡρχιεραὶ ἄλλοι ἀπὸ τῶν ἱερατικῶν σὺν τῷ ἐκκλησιαστικῷ sunt sacerdotio, v. Biel. novus thes. philol.

Ἄθουα, quando de re profana dicitur, ut Lev. xiv. 7. Croisus obs. in N. T. c. 35. p. 238. sq. Alexandrinam iudicat. Recte. Nam apud Graecos, ut idem docet, aliud profanus eo nomine significatur. v. c. apud Eschin. p. 321. et 540. ed. Reisk. ἄθουα καὶ ἀκαθάρτου ἄθουα. τὸν ἄθουον, non litatis neque additiois sacris. Sic Lysias, p. 730. ἄθουα τὴν παρὰ τῶν γυναικῶν, nisi cum ὠβίβω malis infecta manere. Apud Platarch. de Is. et Os. c. 21. ἄθουον ἡρώδου est Non sacrificandam et in-ertum sacris putare. Simonides ap. Athen. 5. p. 179. D. ἄθουα (in Brunchii anecdect. t. i. p. 126. est ἄθουα) τῶν τεσσάρων, victimas nondum immolatas, nondum mola salsa usui sacro destinatas. Ille tamen locus docet, quomodo nomen ἄθουον omnino de cibo profano dici poterit.

Ἀφροδίτην et ἀφροδίτηθα Alexandrina ego quidem arbitror fuisse pro ἀφροί et ἀφροίθα, eligere, proferre, delectari. Vix enim reperitur nisi in versione V. T. Gr. ut Gen. xxx. 30. Ps. xviii. 50. et serpius, et Matth. xii. 18. Bene de his exposuit Biel. Eodem modo ἀφροίτι Sapient. viii. 4. dicitur, quae delectatur. Et ἀφροίτι, partium factor, seclatior, studiosior, saepe apud Polybium, ut l. 79. Joseph. de bell. Jud. ii. viii. 4. Diodor. Sic. xviii. 73. quom non parum omnino Graecitatis auctorem esse, multis exemplis docere, si liberet, possem. v. apud ἀρχιμαθητῶν.

Ἀρχιμαθητῶν Phrynicius, p. 192. dicit οὗτος ἀδελφῶν, ἢ καὶ καὶ Μένανδρον αἰετὴν χριστοῦθα, et pro eo dicit jubet ἀρχιμαθητῶν γυνεῖθα. Cf. Thom. Mag. p. 23. Legitur autem iam activum, quam passivum non solum in versione Alex., ut Jud. v. 12. ἀρχιμαθητῶν, et in codice Alex. Ezech. xii. 3. ἀρχιμαθητῶν, etc., sed etiam apud Clem. Alex. str. l. p. 337. D. aliosque recentiores, ut Diod. Sic. xiii. 59. ἀρχιμαθητῶν, xvii. 35. τὰ ἀρχιμαθητῶν, Tzet. ad Lycophr. 183. 330. Eustath. ad Od. c. p. 1659. 14. et huius generis multos, quorum locos indicantur interpp. Thomae, et qui ab his laudantur. Cf. Croisus l. l. p. 208. sq.

Ἄσπρ pro ἀσπρῶν, verpes, vis legitur nisi 4 Reg. xiv. 9. ὁ ἄσπερ et τὸν ἄσπερ. Videtur esse vocabulum ex antiquissima Hellenum lingua superstes.

Ἄσπρῆται τῶν, fereat ut quis audiat. Extat modo Ps. l. 8. Cahi. ii. 14. atque in aliis versionis Alex. locis, et Sirac. xlv. 5. ἀσπρῆται. Theophract. epist. 21. p. 829. l. viii. opt. Meursii. Suidas: ἀσπρῆται δέδωται. Cf. interpp. Heych. in v. ἀσπρῆται et ἀσπρῆται, ubi opportune afferuntur haec Origenis de Orat. p. 97. ed. Wettst. τίς γὰρ παρὰ Ἑλλήνων ἕχησται τῷ Ἄσπρῆτον προσήγορα, ἢ τῷ Ἀσπρῆται, ἀπὸ τοῦ, εἰς τὰ ὄσα δέξαι, καὶ ἀσπρῆται ποιεῖ. (leg. ποιεῖ).

Ἀσπρῶν, quod Pollux 5. 132. ἀσπρῶν esse iudicat, reperitur Sirac. xlv. 15. et plus semel in Aquila aliorumque versionibus. Unde Ἀσπρῶν habet idem Aquila Deut. vi. 17. et ἀσπρῶν Ps. lix. 7. Legitur etiam ἀσπρῶν Prov. viii. 29. in cod. Alex. et serpius.

Ἄσπρῶν pro ἀσπρῶν plus semel extat in versione V. T. Alex. ut Jer. x. 19. Qui autem alii hoc adjectivo usi sunt, non reperit.

Ἄσπρῶν Phrynici, p. 38. ἀλείψῃ, ὅς ἀσπρῶν. Thom. Mag. p. 31. ἀλείψῃ, ὅς ἀσπρῶν. Recte. Nam ἄσπρῶν habent tantum scriptores aetatis recentioris, ut Diodor. Sic. 3. 13. et 14. Theophrast. de causis plantar. 4. 14. Lucillus in Brunchii anal. t. ii. p. 326. n. xlvii. Aphthonius fab. 15. interpretes Alexandrini Eccles. xii. 3. 4. etc.

Ἄσπρῶν, inquam, apud eosdem interpretes legitur, v. c. Dan. l. 8. ἀσπρῶν. ubi Schol. παρὰ Malach. l. 7. ἀσπρῶν: ubi in margine cod. Barberin. est scholion μεταφραστικόν. Hinc ἀσπρῶν Act. xv. 20. de quo loco peculiariter extat Senece diss. inserta ejus operi de legg. Hebr. ritual. p. 692-756. ubi ad nostram tem imprimis pertinet p. 696. Sed de etymo v. Leupner etymologicum ling. Gr. p. i. p. 109. qui bene derivare videtur ab ἄσπρ, ἄσπρ, ἄσπρ, ita ut ἄσπρῶν proprie sit volvendū et versandū inquam sordibus vel pulvere.

Ἄσπρῶν, peregrinitas, alienigenarum status, 2 Macc. iv. 13. vi. 24. Recte ubi videbatur hoc retulisse, et quia nusquam alibi reperitur, et quia non dicitur ἀλλογενῶν. Scilicet formatum est, ut Ἀσπρῶν ab Ἀσπρῶν.

Ἄσπρῶν, v. ἀσπρῶν.

Ἀσπρῶν pro ἀσπρῶν hand dubie Alexandrinum censendum est. Legitur plus semel in versione Alex. ut Job. xxix. 14. ἄσπρῶν, atque in Ctesia Persici c. 10. Eodem modo ἀσπρῶν Job. xxii. 6. xxxviii. 9. et Ἀσπρῶν in Ctesia l. l.

Ἀσπρῶν pro ἀσπρῶν. Legitur tantum Prov. xviii. 4. Sed lectio videtur non satis certa.

Ἀσπρῶν pro ἀσπρῶν. v. Douai praefect. in Demesth. de pace p. 108. ed. Beck. Aa praeter Harpocrationem, qui verbo ἀσπρῶν ὄνομα explicat verbum ἀσπρῶν, et scriptores N. T. ubi extat Act. xvii. 6. Galat. v. 12. usquam nisi in Symmachii aliorumque V. T. versionibus legitur, ut Ps. lviii. 11. Jes. xxii. 5. etc. valde dubito.

Ἀσπρῶν, v. ἀσπρῶν.

Ἀσπρῶν, contemneret, sperneret. Sic est Jer. xxxi. 7. et Matth. xvi. 24. Cf. Fischer. de vit. Iexic. N. T. p. 373. sq.

Ἄσπρῶν, proprie quidem est, qui patre caret. Quo sensu patet non nisi de Deo posse dici, v. Lactant. iv. 13. 2. Deinde hoc nomine significatur, qui patre orbatus est, pupillus, v. Poll. 3. 4. Eurip. Orest. 210. Tum is, cui superstes quidem est pater, sed ob flagitia ita indignatur, ut cum filii loco non habeat, v. Sophocl. Oed. Col. 1375. Etiam is, qui patre vili et obscuro natus est, v. Eurip. Ion. 110. Denique apertus, v. Plat. quest. Rom. 103. De quibus omnibus diligenter ac doctè exposuit Pet. Wesselingus obs. varr. 2. 10. Sed harum notionum nulla satis convenire videtur in locum illum epistolae ad Hebr. vii. 3. ubi Melchisedech vocatur ἀσπρῶν et ἄσπρῶν, h. e. Grotio interprete, 'nulla generis, nulla parentum mentione,' non aliter quam quasi de celo delapsus introducitur. Hæc igitur nomina horum motu, quo indicat hominem, cuius pater omninoque genus ignotum, nec fama aut ab ullo scriptore traditum est, videtur nova esse. Certe nullum vidi a quoquam locum ex antiquo aliquo scriptore alatum, quo illa notio confirmaretur. Sed nulla ejus generis exempla reperuntur in Charta Borgiana, ut l. 11. fragm. 21. 13. etc. Cf. Schowii præf. p. xxxv.

Ἄσπρῶν pro ἀσπρῶν sine λαβῆν (v. Suid. in v. ἀσπρῶν, et Heych. in v. ἀσπρῶν) sine ἔχει. Salmasius in osside ling. hellenist. p. 291. refert ad Alexandrinam dialectum. Neque injuria, ut videtur, quamquam Th. Mag. p. 89. ἀσπρῶν ἔχει χάρις, inquit, οὐλοῦν ἢ λαβῆν, ἀσπρῶν χάρις habet etiam Callimach. apud Brunck. anal. t. l. p. 471. n. xliii. Nam præter interpretes Alexandrinos (v. Num. xlviii. 19.) et scriptores N. T. ut Matth. vi. 2. (ubi v. Grot.) etc. Imbecilli notionem huius verbo tribuisse reperuntur scriptores illius ætatis, qui jam corrupta erat lingua Gr., ut Athenæus 14. p. 649. A. Platarch. Lacon. apophth. t. viii. p. 198. ἀσπρῶν τὰ δειδωκότα, pro quo p. 188. est ἀσπρῶν, ubi in vita Demosth. extr. et de genio Socrat. c. 23. Hegesippus ap. Brunck. anal. t. l. p. 234. n. iv. ubi permutatur cum verbo σιμπλῆς ἔχει. Callimach. ap. Brunck. l. l. t. l. p. 466. n. xvii. Palladas Alexandrinus ibid. t. ii. p. 427. n. xviii. Totus quidam anonymus, quem tamen ante Alexandrum M. non vixisse certum puto, ibid. t. iii. p. 233. n. cccc. Ἄσπρ. fab. 47. et multi huius generis, laudati a Schwarzio in comment. ling. Gr. N. F. p. 147. sq. Fischer. de vitis lexic. N. T. p. 611-615. aliosque.

Ἀσπρῶν in Charta Borg. 5. 20. legitur, e conjectura Schowii quidem, qui, p. 62. explicat ex serva natum. Fortassis etiam reddi possit libertinus.

Ἀσπρῶν locis, expectare, habere Aquila Ps. xxxii. 7. et aliorum locis Polybium, ut xvi. 2. 8. etc. Hinc ἀσπρῶν Rom. viii. 19.

Ἀσπρῶν pro ἀσπρῶν, vulgaris usus verbum et nemini veterum usurpatum vocat Salmasius de hellenist. p. 107. Sane præter Dionem Cass. 71. 28. et Arrianum (v. Raphael. et Albert. et Kyri. ad Matth. xv. 10. et Georg. Hierocrit. P. i. p. 111. sq.) et Artium, onitocrit. l. 35., legitur tantum Ps. clv. 7. et in ed. Complut. l. Reg. xxxi. 9.

Ἀσπρῶν, cidari nudare, a Bocharto in fine hiero- 2 A

zolei recte nominatus Semi-Persicus. Reperitur modo Lev. x. 6. et xii. 10.

Ἀποσθήναι pro ἀποσθήσθαι, recte docet Phrynichus, p. 40. esse recipiendum. Cf. Ammon, p. 21. Th. Mag. p. 96. Eustath. ad Il. e. p. 515. Fischer, de vit. lex. N. T. p. 685. Nam ἀποσθήναι non respondere significat, sed separatum esse. Hanc ob causam, et quia apud nullum scriptorem scripi legitur, quam in Alex. versione et N. T. quia denique eodem utuntur Machon apud Athen. s. p. 349. E. 13. p. 382. D. et Clemens Alex. str. 6. p. 634. C., ut Scholiaest Eurip. ad Iphoe. 362. taceam: non dubito quin ista verbi forma, atque ita ut dixi usurpata, recte pro Alexandrina habeatur. Invenias quidem ἀποσθήναι pro respondere in Platoni Alcib. ii. 1. ii. opp. p. 149. B. Sed ne commemorem, iam veteres, num vere a Platone dialogus hic profectus sit, dubitasse, mihi quidem pro errore librarium, quibus nova ista forma notior esset, videtur irrepisse. Profecto enim si primi editores Xenophontis anab. ii. l. 16. tantum codicibus Paris. et Eton. usi essent, nunc in Xenophontis quoque l. i. ἀποσθήναι legeremus pro ἀποσθίνασθαι. Fluxit autem haud dubie forma ἀποσθήναι et Dorica dialecto. Nam Theocrit. idyll. 8. 74. οἶδε λόγος, inquit, ἐπιθήσθαι ἀπὸ, ubi Schol. bene: ἀπὸ τοῦ ἀποσθίνασθαι, τοῦ ἀποσθίνασθαι γὰρ τὸ ἔχρησθησθαι δοκεῖ. Sic Hesych.: ἀποσθίνασθαι χρῆσθησθαι.

Ἀπολείω, immunem reddere, immunitatem dare. Sic est i. Macc. 3. 29. ἀπέλειωσεν τῆσδε, καὶ ἄλλων πόλεις ἀπὸ τῶν φόρων etc. v. 43. ἀπέλειωσεν βασιλείαν, ἀπελευθέρωσεν. Ap. Joseph. archaeol. 12. 3. 3. est ἀπελευθέρωσεν, ἢ γερουσία, καὶ οἱ κερῆσ—ἀπὸ τῆσδε κερῆσθαι πόλεις, καὶ τοῦ ἀποσθίνασθαι φόρων. Polyb. 21. 9. et 22. 27. ἀπέλειωσεν τῶν φόρων. Sic Inscript. Roset. lin. 30. ἀπέλειωσεν τῆσ ἀργύρης. Sed lin. 16. 17. ἀπέλειωσεν τοῦ κισσῆσθαι, ut Polyb. 3. 88. γῆσ, παραλείωσεν.

Ἀπομύρω, h. e. meris, meris, Hesychio et Suida anctonibus, apud nullum scriptorem antiquum reperitur, sed Ezech. xlv. 20. apud Hieronymum et Suid. in v. ἀπομύρω, quod nomen Atticum pro illud interpretatur. Joseph. archaeol. 6. 14. 6. habet ἀπομύρωσιν τῶν καθάρων, et Inscript. Roset. lin. 13. τῶν καθάρων ἀπομύρωσιν τοῖσ βροῖσ ἀπὸ τοῦ τῆσ ἀπεμύρωσθαι γῆσ καὶ τῶν παραλείωσθαι. Alias significat partem militum a reliquis copis selectam et aliquo delegatam. Detachmentem, ut in locis Agathiae et Anonymi, quos Suidas attulit. Atque sic non minus saepe Polybius usus est verbo ἀπομύρωσιν, quam de iis, qui dividunt et partiumt aliquid, quod ipso sensu apud Joseph. 1. l. est τῆσ λείπεισ ἀπὸ τοῦ (all. ἀπὸ τοῦ ἀπομύρωσθαι).

Ἀπομύρωσθαι, vendere, quod Tob. 1. 7. legitur, quia recte huc relatum sit, profecto nemo dubitabit.

Ἀργαλλίω pro ἀργαλλίω, molestus, molestiam creare, extat in Chart. Borg. fragm. 1. 2. 3. et 4. 2. 7.

Ἀρχηρεσιάζω, publicis lectionibus in synagoga praefecti, memorantur in Novell. 146. c. 1. et nomen habent inde, quod in ΔΡΨΒ. αρχηρσι, i. e. in capitula distinctum, qua legenda essent, auctore Bocharto in fine hierozoiici, qui recte hoc nomen ponit in numero Semi-Hebraeorum.

Ἀρβόλο, inquit Phrynichus, p. 44. ῥῆ λέγει, ἀλλὰ ἀρβόλοσ. Recte. Cf. Elius Dionys. apud Eustath. ad Od. a. p. 1390. 54. Nam forma ἄρβόλοσ in nullo scriptore invenit, nisi in versione V. T. Thren. 4. 8. in Antiphane Comico apud Clem. Alex. paedag. 3. 2. p. 213. B. in Alexandro Aphrodisiensi probl. 2. 73. et Eustathio ad Od. a. p. 1405. 18.

Ἀρβύριον καὶ λυτρίον, βαρβύρα, Suid. in ἀρ. ἔρῶν. Sed in v. ἀρβύριον καὶ λυτρίον dicit: ἢ ἀρβύριον καὶ λυτρίον βαρβύρα. Habent hoc nomen Matth. xv. 17. Marc. vii. 19. et Florentinus in Geopon. 6. 2. 8. v. Croii obs. in N. T. c. 35. p. 272. imprimis Fischer, de vitis lex. N. T. p. 698—700.

Ἀρρησέωσις vix apud idoneos scriptores ita usurpatur, ut sit praesens, imperare, ducem esse. Atqui sic saepe est in versione V. T. ut Exod. xi. 8. 2 Macc. xiv. 6. in Inscript. Roset. lin. 27. ἀρρησέωσις τῶν ἀποστάντων. Cf. Steph. Thes. t. i. p. 1425. G.

Βαλαύσσα pro βαλαύσσι, videtur esse forma Macedonica, Cf. βασιλεύσσα. Legitur in epigrammate ἀδελφῆσ xlv. in Brunckii anal. t. iii.

Βασίλεια de corona regia vix reperitur apud aliquem alium scriptorem, praeterquam in Inscript. Roset. ubi lin. 43. est χροῦσθαι βασιλείας, lin. 45. τῶν περὶ τῆσ βασι-

λείας τετραγώνων: et Diodor. Sic. 1. 47. ubi v. Wesseling. Alias dicitur βασιλεύσα, intellecto nomine στρατῆρος vel simili. At in feminulo βασιλεύσα tale quid intelligi nequit. Nam si v. e. supplere velis nomen στρατῆρος, tamen βασιλεύσα dicendum erat.

Βασίλευσα pro βασίλεισ vel βασίλῃ, daturatur a Phrynichio p. 96. 112. Th. Mag. p. 144. Moride, p. 96. Quorum grammaticorum editores, quibus etiam Fischerus in prima quidem annotatione in Welleri grammat. Gr. edit. p. 159. se assensum proficitur, etsi defendere vocabuli probitatem studuerunt, at illud apud Pollucem s. 90. de regis sacrificii uxore legitur, etsi denique Elius Dionysius apud Eustath. ad Od. a. p. 1425. 39. cuius verba Phavorinus in v. βασίλεισ excerpit, Atticam putabat formam βασίλευσα: tandem persuadere mihi nondum potui, grammaticos falsa tradidisse, imo Macedonicam et Alexandrinam hoc nomen fere proprium factum esse existimo. Nam legitur illud quidem in Xenoph. Geon. 9. 15. Verum ex hoc uno antiqui scriptoris Attici loco sententiam grammaticorum impugnare velle, profecto non minus temerarium et ridiculum foret, quam si quis ex uno Platoni loco, in quo ἀποσθήναι pro ἀποσθίνασθαι positum esse supra ostendimus, ἀποσθήναι Macedonicam formam esse negaret. Equidem laudarem, si quis apud Xenophontem reponere vel βασίλευσα, prorsus ut in Palaphat. 32. 10. ubi 2 eodd. βασίλεισ exhibent. Similiter in oratione in Nearam, qua inter Demosthenicas legitur, p. 1570. 16. pro βασίλευσα scribi poterat et eod. MS. βασίλεισ, qua forma Menander usus est apud Eustath. 1. l. p. 1425. 40. et apud Suid. in v. ποιήματα. Sed servari potest βασίλευσα, salva grammaticorum veterum auctoritate. Nam, ut taceam, iam multos criticos antiquos de genuina istius orationis origine dubitasse, atque in causis dubitationis attulisse etiam hanc ipsam, quod ἢ τῶσθαι τῶν ἀδελφῶν ἀπομύρωσιν in ea reperitur (v. Phrynich. p. 112.), agitur ibi non de regina aliqua, sed de uxore regis sacrificii. Reliqui loci, in quibus extat βασίλευσα, quos attulerunt Schwarz, in comment. ling. Gr. N. F. p. 243. Georgius hierocrit. N. T. p. 112. alique, desunt omnes sunt et scriptoribus temporum recentiorum, certe minus pure dictionis auctoribus, quibus iam addam alios nonnullos, ut Antipatrum Tarsensem et Musaeum apud Athen. 8. p. 346. D. Theopompum ibid. 13. p. 586. C. et p. 595. E. Philonem ibid. p. 595. D. Plutarchum in Antonio c. 54. consolat. ad Apollon. T. vii. p. 343. apophth. regum T. viii. p. 101. de Is. et Osir. c. 13. Callimachus apud Schol. Theocrit. Idyll. 13. 25. Charitonem 5. 3. Eustath. ad Od. a. p. 1559. 41. Schol. Eurip. ad Hecub. 810. et Hippol. 128. Neque me movet, quod hoc vocabulum in multis fatalis praesens ea numeris reperitur. Vel enim non tanta antiquitatis et auctoritatis sunt, ut colligi ex his recte demonstrative possit vocabuli probitas, vel, si essent, ad summum inde appareret, vetustum et obsoletum vocabulum fuisse, a quo abstinuerunt scriptores, florentis ling. Gr. temporibus viventes, sed quod recentiori aetate receptum esset atque in vitae communis sermone illatum. Scilicet, ut de inscriptionibus saltem dicam, in quibus extat βασίλευσα, omnes constat post Alexandri M. tempora factas. Sic titulus apud Spon. miscell. erudit. antiquitatum p. 319. a. 6. quem Fischerus 1. l. attulerat, exaratus fuit Herodis Attici temporibus, qui sub Antoninis claruit. Inscriptio Roset., ubi lin. 9. et 41. Arsinoe, et Monumentum Adulitanum, ubi apud Chishall. 1. l. p. 76. iterum Arsinoe, et Berenice, βασίλευσα dicuntur, sunt et Alexandrina et Ptolemaeorum. Jam vetustum esse hoc nomen, manifestum est partim ex eo, quod vix regis sacrificii Athenis eo appellaretur, partim quia Diores eo usi esse reperuntur. Sic in titulo Cyprio apud Chishall. 1. l. p. 88. Cleopatra dicitur βασίλευσα, et apud Theocrit. idyll. 15. 24. Arsinoe. Atqui Doricam dialectum et antiquissimam fuisse, et matrem Alex. dialecti, supra statim ostendimus. Recentiores autem Graecos insinuat delictatos fuisse vetustissimorum vocabulorum usu, et ipse supra memi §. 3. et Hemsterhus. ad Poll. 10. 68. et Pierson. ad Mor. p. 329. item Villoum seconde lettre sur l'Inscript. Gr. de Rosette, in Millin Mag. encyclop. No. 6. an xi. p. 203. qui etiam illud refert, quod in omnibus numismatibus Aegypti Graecis legitur litera initialis Λ, qua significetur Λεακῶντες, quo ipso nomine sa-

pissime Trætes in Chilandria usus est. Cf. infra γ, γῆρος, ὄλιος, et alia. His omnibus accedit, quod Hesy-chius nomine βουλιονος, tanquam communis, h. e. Macedonicæ, linguae vocabulo, explicat glossam τῆρος, et Suidā atque Schol. Eurip. Hec. 484. glossam ἄνωτος, et quod illud idem nomen in versione V. T. Alex. sapissime, et in libris N. T. plus semel invenitur, sed ne semel quidem βουλιονος vel βουλιονος.

Βουλιονος pro λόφος, a Phrynico p. 156. dicitur ἐν τῷ Στρατηγικῷ ποιεῖται frequentatum, et Philemoni, nova comœdia poetæ, in usu fuisse. Rejicitur etiam ab Elío Dionysio, apud Eustath. ad Il. λ. 710. p. 880. 29. atque inde apud Phavorin. in v. Κολοῖται, et barbarum et peregrinum, quod idem facti Eustath. ad Od. τ. p. 1854. 21. hæc simul causa adjecta, quia sit Libyicum et Africanum, qua in re secutus est Herodoti 4. 199. auctoritatem, qui Cyrenæorum vocabulum esse tradit. Hinc quam facilis transitus fuerit in Ægyptum, atque ad Æleo Alexandriam, sponte patet cuique. (v. Casaub. ad Athen. p. 199. 32. s. T. II. animadv. Schweighaus. p. 187. et Valck. ad Herod. 4. 158.) Sic apud Lycopit. 144. 872. 1227. 1338. legitur vocabulum Cyrenicum ἄνωτος pro ἀνώτος, et v. 749. Ἀρβύλιον, quod et ipsum Cyrenæorum erat pro Πουβόλιον, v. Trætes, ad Il. II. Certe sæpe reperitur in Alex. versione, ut Gen. xxxi. 46. Exod. xvii. 9. Num. xxiii. 9. Deut. xxxiii. 13. Jos. v. 3. etc. et verbum βουλιονος Butli. II. 14. 16. cum λόφος nunquam adhibitum sit. Sed apud Eustath. ad Il. λ. 710. alii dicunt, ἔτι βουλιονος Φιλῶνος ἐν Νόβῳ ἢ ἐν σφόδρα τήρῃσι, ὅλιος δὲ ἢ ἐν Λεβαῶν ἐπισημαίνει. Scilicet Philemon plus semel usus erat isto vocabulo, quod deinde ex ejus, comœdiis in usum communem abiit. Quare nec alii scriptores eo abstinerunt, ut Pausanias 2. 12. p. 138. ubi commutatur cum nomine λόφος. Strabo 6. p. 274. A. B. Polyb. 3. 83. 5. 22. Nicarchus in Brunckii analect. T. II. p. 335. n. xviii. Schol. Eurip. Orest. 402. Sic Alecus Messeniacus in Brunck. anal. T. I. p. 488. n. viii. habet βουλιονος βαρεῖς. Polyb. 2. 15. 3. 22. 9. 21. βουλιονος. Diod. Sic. 5. 40. βουλιονος. Quin grammatici nomine βουλιονος, tanquam omnibus noto et communi, interpretantur alia, ut Etymol. M. p. 328. 5. nomen ὀλιος. Et pierosque Græcæ montes hodie βουλιονος vocant, ut Villosion. proleg. ad Hom. II. p. 1.

Γῆρος, antiquissima forma pro γῆρος, ut εὐρός, οὐδός, ἔδος, ἔρος, pro εὐρός, οὐδός, ἔδος, ἔρος, (v. Eustath. ad Il. τ. p. 1237. 5. et ω. p. 1488. 20. ed. Basil. ad Il. ε. p. 600. 10. et ad Odys. γ. p. 1456. 22. ed. Rom. Etymol. M. p. 93. 8. p. 284. 32. p. 639. 3. Maittaire p. 143. et 344.) supra, ut alia multa hujus generis, de quibus passim rursus expositum est, videtur frequentata fuisse Macedonibus et Alexandrinis. Saltem Ps. xci. 14. omnes codices consentiunt in lectioe γῆρος, atque hæc ipsam formam pro γῆρος exhibet Cod. Alex. Gen. xv. 15. et I Paral. xxix. 28. idemque et Cottonianus Gen. xxi. 7. et xxv. 8. plurimi denique et optimi codices Luc. i. 36. Eodem modo 3 Reg. xiv. 4. genitivus γῆρον extat pro γῆρος, quæ forma reperimus in cod. Alex. Ps. lxx. 9. γῆρον, quam Ed. Rom. sed Complut. et Ven. γῆρος.

Γλωσσῶμος de arcula s. vidulo bene dici negat Phrynichus p. 36. melius esse γλωσσῶμοσιον. Pollux 10. 154. γλωσσῶμοσιον a recentioribus scriptoribus dici auctor est pro ἄγγελοι, et affert locum ex Apollodoro Casertio, in quo legitur quidem γλωσσῶμοσιον, sed legi haud dubie debet γλωσσῶμοσιον, vel certe γλωσσῶμοσιον, prostante etiam ad Phrynich. l. I. Panwio. Jam hexē Hesy-ch. in v. λυσιόμοσιον dicit, nomen γλωσσῶμοσιον Atticum esse, tamen, ut non solum vera præcepisse Phrynichum existimem, verum etiam vocabulum γλωσσῶμοσιον referendum putem ad dialectum Maced. s. Alex., efficit, præter locos veriosos Alex., in qua ter legitur, 2 Paral. xxiv. 8. 10. 11. usus aliorum recentiorum scriptorum, ut Longini 43. 9. Josephi archæol. 6. l. 2. ubi §. 3. commutatur cum vocabulo ἄγγος. Poetæ incerti in Brunckii analect. T. III. n. ccccxxvii. ubi γλωσσῶμοσιον sunt ἐσσοί, Didymi in Geoponic. 4. 15. 9. ubi v. interp. et Platarchi, et quo Κυρκ. Obs. in N. Test. T. I. p. 394. locum attulit, quo ostenditur, hos loculos imprimis adhibitos fuisse ad recommendanda pecunia. De tali enim γλωσσῶμοσιον usurpat etiam Jo. xii. 6. Quo eodem pertinent verba Germani, patriarchæ Con-

stantinopolitani, in Villosion anecd. Gr. T. II. p. 73. γλωσσῶμοσιον ἐστὶν τὸ κἀνάλιον, ὃ τὸ ἀπὸ τῆς βάλαντος τὰ ἄλλοις ἀνάλιος χῆρος διακρίθῃ τῶν ἐστῆρος καὶ δολιόμοσιον, ἔτι καὶ τῆς γῆρος γλωσσῶμοσιον, γῆρος ἰσθμῶστος, τῶν τῶν παλαιῶν, τὰ τῶν ἰσθμῶστος, ἔτι εἰ ἰσθμῶστος γλωσσῶμοσιον τῶν γλωσσῶμοσιον ἐκκαθαίρονται. Ceterum mea sententia eo firmatur, quod Hesy-chius nomen ἄγγος (h. e. capsæ) interpretatur nomine γλωσσῶμοσιον, pro quod tamen vel γλωσσῶμοσιον vel γλωσσῶμοσιον τερμῶστος ἀριθροῖ propter hæc verba Helladii christiani, in Menandri opp. T. vi. p. 306. τὸ γλωσσῶμοσιον κῆρος μὴ ἐστὶν τὸ ἄγγος, ὃ τῶν ἀλλοτῶν ἐκκαθαίρονται γλωσσῶμοσιον, ὃ δὲ τῶν συγχρόμοσιον καὶ ἐστὶ τῶν ἐστῆρος ἐκκαθαίρονται τῶν κῆρος, καὶ τῶν κῆρος ἀετῶν, ὃ δὲ προδιακρίθῃσι καὶ τῶν τῶν καὶ τῶν κῆρος ἄλλοι τῶν προσηγοριῶν τῶν κῆρος ἀετῶν μακάρι, ὅσων καὶ σπυρῆστος καὶ προσηγοριῶν τῶν.

Trætes, qui Alex. et recentioris dialecti fuerit, dubitare nos vult hæc verba Eustathi ad Il. φ. p. 1301. 43. ed. Basil.: γῆρος τὸ ἔθῃσι, ἔτι δὲ καὶ γῆρος, ἢ ἐστὶ τῶν ἑσῶν γλωσσῶμοσιον. Ἄλλοι δὲ Διονυσίου ἐν τῷ λέγειν ἀπὸ τῷ ἄγγος, ἔτι ὅλιος ἰσθμῶστος γῆρος ἔστω. ἔστω γῆρος, ἔστω Ἀρσῶν τῶν πῆσι, γῆρος δὲ οὐδέ-τε. Similiter ad Il. 2. p. 490. 29. ed. Basil.: ἢ τῶν ἄλλοις ὄλιος γῆρος, ἢ καὶ ἔστω γῆρος ὄλιος ὄλιος, ὄλιος τῶν ἰσθμῶστος χῆρος τῶν κῆρος. ἔστω καὶ ἰσθμῶστος. Cf. Etymol. M. p. 535. 23. Neque admodum differunt hæc Hesy-chi: κῆρος Ἀρσῶν, ἔστω τῶν γῆρος γῆρος ὄλιος, ἔτι δὲ ὄλιος γῆρος. Apud Moeridem p. 211. scribitur ἔστω καὶ γῆρος, et Pierosus hæc scripturam tractat. At sive cum Casaub. ad Pers. 3. 77. nomen Gr. et Syriac. ἄγγος τῶν ἄγγος derives, sive cum Heinsio (ad Hesy-ch.) nostrum Gras comparat, utrobique habes s. Est igitur eadem nominum γῆρος et κῆρος, quæ vocabulorum γῆρος et εὐρός, ratio, de quibus §. 10. pauca memui. Legitur autem γῆρος et γῆρος τῶν ἰσθμῶστος non raro in recentioribus. v. Arsyrt. in Geopon. 16. l. 11. et que ibi interp. Notabile est, quod Hesy-chi vocabulo γῆρος, tanquam sua ætate omnibus noto, utitur ad explicandam glossam γῆρος.

Γραγορῶ, γραγορῶ, inquit Phrynich. p. 46. ὃ δὲ ἄλλ' ἐργασίον λέγεται, καὶ ἐργασίον. Sic Eustath. ad Od. v. p. 1880. 26.: Ὅμοιον μὴ τερμῶστος ἄλλοις ἄλλοις, ἐργασίον ὃ δὲ ἔστω, καὶ γραγορῶ τερμῶστος, ἔστω ὃ δὲ αἰσθητῶν τῶν ἄγγος. Cetera, quæ dici de verbo γραγορῶ poterant, jam præcepisse video Fischerum de vitis lexicis. N. T. p. 677. sq. et animadv. ad Wel-ler. Spec. III. P. I. p. 63. Adde, formam γραγορῶ reperi etiam apud Achill. Tat. erot. 4. 17.

Γῆρος de ambitu et orbe dici posse negat Phrynichus p. 184. et Menandrus sit hoc vocabuli usus iniquissime comœdiarum suarum pulcherrimam. Etiam in versione Alex. sic legitur, ut Job. xxii. 14. Sirac. xxiv. 5.

Δεγρομῶσιον, quod in titulo Roset. liti. 30. Itā legitur, ut fere idem sit quod παρόδερμα, h. e. exemplar, ad quod fabricanda fuerant ὄλιος, sive, ut Amellionus p. 66. sq. exponit, ἔταλον, fortasse non inusitato hoc refertur.

Ἐλος pro ἔδωρος, mihi quidem videtur, ut βουλιονος, et γῆρος, antiquissima vocabuli forma esse, recepta deinde in dialectum Maced. s. Alex., sed sero demum a scriptoribus usurpata. Non repugnant sententiæ meæ quæ Eustath. ad Il. β. p. 235. 6. scripsit, repetita in v. μέχος a Phavorino: ἔστω ἰσθμῶστος ἔδος ἄλλοις, ὄλιος καὶ μέχος ἢ μέχος, τὸ δὲ ὄλιος καὶ μέχος, ἔστω τὸ ἔδος ἔδωρος. Et recentioribus verum vidit Leuempius in Etymol. ling. Gr. T. I. p. 227. "Quemadmodum, inquires, a ἔδωρος, ἔδωρος, a ἔδωρος, sic a ἔδωρος est ἔδωρος, et inde ἔδωρος." Nullum vero nomen ἔδος in scriptoribus vestigium inveni, nisi in Geoponicis, ut 20. 7. 4. et in multis capitulis ejusdem libri titulis.

Ἐμῆσιον, cum, pro ἐμῆσι, cornificæ, dicitur, Salmasius ad Achill. Tat. p. 682. sq. Alex. dialecto adferendum putabat. Alter statuunt Dorsil. ad Charit. l. 5. p. 236. ed. Lips. et Reiskius animadv. ad Dioc. Chrysost. orat. 31. T. I. animadversionum ad Gr. auctor. p. 110. Cf. p. 116. qui, "tam frequenter, (inquit,) invenitur ἐμῆσιον pro ἐμῆσι, cornificæ, ut nequam cum illis facere, qui illud dantur, hoc probant, v. Dio Chrysost. p. 336. 2. p. 348. 16." At cum Dio recentior scriptor sit, posterior saltem ejus locus videtur Reiskio

adversari. Dicitur enim ibi nefas fuisse Rhodi legibus, τὸν δαίμονα τῆν πόλιν εἰσαγάδαι, prorsus ut Romæ intra urbem carnifici domicilium negabatur (v. Cic. pro Rabie. 3.), quod de δαίμονος etiam Pollux 9, 10, tradidit, v. Wesseling, ad Diod. Sic. 13, 102. Scilicet quantum δαίμων obis non differat ab eo, qui postea δαίμων dictus est, id quod docetur per huc Eustathii ad Hœg. Od. γ. p. 1438. 10.: ἵνα ἀντιδραστήται τοῖς ἰδῶν τῷ δαίμονι πρόγραμμα, καὶ αὐτοῦ τοῦ (v. 82.), πρῶτος δ' ἔσ' ἰδῶν, οὗ δαίμων. ἔξ ἀν' αὐ' μὲν Ὀμηροῦ τὸ δαίμονος φησὶ καὶ τὸ δαίμονος. Ὅμοια δ' αὖ λέγει χρηστή ἐξ ἀγαθῶν παρὰ τοῖς παλαιῖς, ἵστερον αἱ ἐπιτοαὶ σμυρναίων μετέτεκε, καλοῦσθαι γὰρ ὁ δαίμων παρὰ τοῖς μὲν Ὀμηροῦ. Cf. ad θ. p. 1595, 17, et Ernest. ad Od. γ. 82, et δ. 312, quantumque libenter largior Dorvillio, sive δαίμονος sive δαίμων dicitur, semper vocabulum δαίμων intelligi; tamen hoc verbi usus loquendi effecit, ut omnes ministri seu servi publici, qui questionibus et supplicis adesse solerent, δαίμονος dicerentur, sed ille speciatim, qui carnifex a Latinis vocatur, δαίμων. Atque sic δαίμονος est apud Aristoph. Lysistr. 457, ubi Bisetius: δαίμονος λέγοντες, οἱ φησὶ Σουΐδας, τοὺς τῆν πόλιν δαίμονας. ταῦτα οἱ ἐπηρώτων, καὶ τοῖς αἰσῶν, καὶ Σουΐδης. Sequentibus autem utatur, cum mutari et corrumpi compassis lingua Gr., sensim arbitror hoc discrimen neglectum fuisse. Quotiescumque igitur δαίμονος de carnifice dicitur, ut apud Plutarch. in Phocione, c. 36, minus purum hoc et accuratum atque ideo mutationi lingue per Macedonas et Alexandrinos factis tribuendum existimo, et diffidendum esse viderem, in quolibet loco, ubi recentiore istum vocabuli usumprehendimus, certo definire, utrum ille scriptori debeatur ipsi, an librariorum inscitia, qui fortasse δαίμων putarint esse compendium scripturæ pro δαίμονος, an denique grammaticis, qui nomen sua ætate usitatis adhiberent ad explicandum antiquum et minus jam usitatum. Sic Th. Mag. p. 207, ubi affert aliquem Eschii oratoris locum (p. 396. ed. Reisk.), in eo non δαίμων sed δαίμονος exhibet, ut Codex Mædianus, haud dubie e proleptate. Contra apud Diod. Sic. 13, 102, libri editi habent τὸν τὸν δαίμονος ἐπὶ τὸν δαίμονος ἀγαθῶν, sed codex Venetus τὸν τὸν δαίμονος, quod potest grammaticis paulo doctioribus et elegantioribus interpretamentum videri, qui dicere voluerit, etiam ita scribere potuisse Diodorum, qui nam vocabulo τὸν δαίμονος usus est 13, 107. Itaque res omnis iudicari debet ex ætate scripturarum, neque adeo ullo modo in Eschine v. c. e Thoma δαίμονος peroni pro δαίμονος. ἔ τὸν τὸν ἀθήστων ἐπιτοαίαν καλοῦσθαι δαίμονος—ἔ τὸ δαίμονος εἰς δαίμονος, Theophylact. epist. 39, p. 873, T. viii, opp. Meursii.

Δαίμωνος huc referendum esse docent verba Pollucis 7, 32, 33.: στήναι τὸν στήναι ἢ τὸ στήναι, καὶ προφορεῖσθαι ὅταν γὰρ λέγονται αἱ ἄλλοι τοῖς τὸν δαίμονος καὶ τὸ δαίμονος ἐξ ὅτι ἐν ἀλλή τῷ λέγει, παραλαβόμενον, Ὁ δ' ἐπιτοαίαν ἰσῶν, ἢ δὲ δαίμονος, καὶ πον παρὰ Νικηφόρου ἐν Παιδωργ. ubi equidem probaverim H. Stephani conjecturam, ἐν ἐπιτοαίαν, vel legerim ἐν τούτῳ τῷ λέγει. Nam prior locus est proverbium, qualia non esse puri sermonis exempla habenda satis constat: et Nicophon, cum conicus pota fuerit, potuit plebeium aliquem eo verbo utentem inducere. A verbo προφορεῖσθαι distinguit Schol. Aristoph. Av. 4, et ex eo Suidas: προφορεῖσθαι λέγοντες, τὸ παραφρονεῖν τὸν στήναι τὸν δαίμονος. Hesychius autem verbo δαίμονος ad explicanda verba Attica utitur, ut ἀρεσθαι δαίμονος στήναι. H. δαίμονος (nisi legendum est δαίμονος) δαίμονος ἰσῶν. Sic forte legitur in cod. Alex. Judic. xvi, 14, ἐπιστάτοισι ἐπὶ βασίλειον, et v. 13, in Cod. Oxon. dicitur pro ἰσῶν. Sed Ps. li. 6, Aquila et alius interpretis scriptis fertur ἐπιστάτοισι βασίλειον, cum Symmachus habeat ἰσῶν. Nomen ἰσῶν, quod Etymol. M. p. 270, 18, explicat verbis ἢ πρῶτος τῶ ἰσῶν ἰσῶν, extat Judic. xvi, 13, 14, et in loco Callimachi apud Etymol. I. 1. Add. Suid. qui in v. ἰσῶν de hoc nomine dicit: σημαίνει δὲ τὸ δαίμονος, καὶ ἰσῶν, καὶ ἀρεσθαι, ὡ ἰσῶν δαίμονος μεταβολῆν τὸν δῶν οἰ τὸ δ. Cf. Steph. Ind. Thes. et Valckenær. ad Theocrit. Adoniaz, p. 205, sq.

Δαίμονος pro δαίμονος, v. βασίλειον. Forma illa sæpius reperitur in libris recentiorum, ut apud Epiphani. hæres. 79, in Concilio canonibus Gr. ac Lat., ut Nicæni canonis 19, in Latinis patribus eccles. v. Casp. Ziegler de diacois et diaconissis veteris ecclesiæ, Vitæ,

1678. 4. imprimis c. 19.

Δαίμων pro δαίμονος est in Charta Borg. 7, 16-18, et 9, 23. Cf. Schow. p. 51, et 56, et præfat. p. xxxix, ubi ostendit, eandem illam formam abiqueprehendi in MSS. Liturgico-Copticis episcopi Tuku, in bibl. Collegii de propag. fide asservatis.

Δαίμονος pro ἐπιτοαίαν Menandrum dixisse testatur Suidas et Phavorinus. Atque ista notio videtur verbo a Macedonibus et Alexandrinis tributa fuisse. Unde Num. xxiii, 19, e quo loco etiam Judith vii, 16, pro δαίμονος rescribendum est ἐπιτοαίαν, legitur: οὐχ ὅτι ἐπιτοαίαν εἰς θεὸν ἐπιτοαίαν, ut quo Philo I. de vita Mosis T. ii, opp. p. 125, ubi hunc locum laudat, exhibet ἐπιτοαίαν. Etiam Dionysius Halic. plus temet sic utitur verbo ἐπιτοαίαν, ut archæol. Rom. 1, p. 31, 24, p. 75, 45.

Δαίμονος, inquit Croius Obs. in N. T. c. 33, p. 257, est vox Alexandrina. Eustathius certe ad Od. γ. p. 1917, 31, scripsit hæc: αὐ δαίμονος, ἵδεν τὸ δαίμονος ἀναπνεύματα καὶ δαίμονος, τοῦσδε σπείροντες, καὶ ἔν ἰσῶν ἢ ἀπὸ ἄλλοι ἄλλοι ἰσῶν ἀρεσθαι. Ἰσῶν δὲ λέγει τὸν γῶν ἰσῶν τοῖς περὶ Σουΐδας ἀρεσθαι εἰσῶν πρὸς βίβλιν. Et ad Od. δ. p. 1483, 47, δαίμονος φησὶν ἰσῶν τὸ δαίμονος ἐξ ἐπιτοαίαν πνεύμα, quæ sunt ex Athenæi 5, p. 189, B. desumpta, et que saltem Naucratis hoc verbum in usu fuisse docent. Legitur autem δαίμονος in Aristot. de respirat. c. 16.

Δαίμονος, quod alias significat dissonare, discrepare, ut in Plat. Cratyl. T. i, opp. p. 394, C. τοῖς ἐπιτοαίαν καὶ τοῖς γράμμασι δαίμονος, in dialecto Alex. significare cepit perire, desesse, desiderari, ut I Reg. xxx, 19, καὶ οἱ δαίμονος αἰσῶν (pp. vi, s. ἐξέει). Num. xxxi, 49, οἱ δαίμονος ἀπὸ αἰσῶν ἐξέει. Suidas: δαίμονος ἀπὸ τοῦ ἐπιτοαίαν καὶ τοῦ αἰσῶν ἰσῶν ἰσῶν, τοῦσδε, ἀρεσθαι, Ezech. xxxvii, 11, ἀπὸ αἰσῶν ἢ ἐπιτοαίαν, δαίμονος ἰσῶν. Hesychi: δαίμονος ἀπὸ ἐπιτοαίαν. Cf. Bochart. hieroz. P. ii, p. 646. Scilicet metaphorâ petita est a sono, qui quando per plura loca huc illic pervasit, tandem audit desinere.

Δαίμονος, quando de alioquo et frigoris impatiente dicitur, adulterium vocabulum vocat Phrynichus p. 184, quo Menander usus sit. Nimirum pure Grecitatis tempore videtur in vita communi tantum et plebis sermonibus ita usurpatum fuisse, quod quidem inde puro posse colligi, quoniam ab Aristophane, qui alias fuit Ἀρκεσῶν, illud eo sensu adhibitum fuisse Pollux 4, 186, auctor est: τὰς αἰσῶν ἰσῶν αἰσῶν τοῦ αἰσῶν ἰσῶν, ἀπὸ τοῦ ἐπιτοαίαν καὶ τοῦ αἰσῶν ἰσῶν, ἀπὸ τοῦ ἐπιτοαίαν καὶ τοῦ αἰσῶν ἰσῶν. Neque enim scilicet et simpliciter Aristophanes potest puri Atticismi testis advocari, v. Jo. Aug. Ernesti pro de vestigiis ling. Hebr. in ling. Gr. (Lips. 1753, 4.) p. 11, sq. Postea vero præter Aristotelem list. anim. 8, 25, 9, 3, et 46, de generat. anim. 2, 8, problem. 1, 29, et 8, 10, etiam alii minus puri scriptores eodem modo locuti sunt, ut Apollonius Alexandrinus de syntaxi p. 185, 27, ed. Sylburg. Pref. 1590, 4.

Ἐπιτοαίαν ἰσῶν, ἢ δὲ λέγει πρόγραμμα. Phrynich. p. 104, πρόγραμμα λέγει τὸ δὲ ἐπιτοαίαν, ἰσῶν. Th. Mag. p. 739. Sane ἐπιτοαίαν in scriptoribus iſonens ad legatur, valde dubito. Equidem reperit tantum in versione Alex. ut Euth. viii, 17, ubi synonymum est πρόγραμμα, et Ezech. xvi, 24, ubi Polyehronius interpretatur αἰσῶν τὸ πρόγραμμα, ἔσθαι τὸν αἰσῶν τούτων ἐπιτοαίαν, v. Biel. non. thes. philolog. Adde quod Hesychius eo utitur ad explicandum nomen πρόγραμμα.

Ἐπιτοαίαν pro δαίμονος et ἀπυροαίαν dicit vetant Th. Mag. p. 649, et Meursii p. 291. Recte, opinor. Nam præter Epist. Jerem. xli, ἐπιτοαίαν, et v. 24, ἐπιτοαίαν, et Sirac. xii, 11, ἐπιτοαίαν, nullus, qui huic verbo abstergendis notionem subjecerit, auctor mihi innotuit, nisi Aristoteles hist. anim. 9, 40, ubi legitur ἐπιτοαίαν.

Ἐπιτοαίαν et ἐπιτοαίαν pro ἐπιτοαίαν et ἀπυροαίαν sive ἐπιτοαίαν sive ἀπυροαίαν eleganter dicit negant Phrynichus p. 88, et 128. Th. Mag. p. 318, sq. et Phavorin. in v. ἐπιτοαίαν. Haud dubie recte. Nam que interpretis grammaticorum attulerunt istorum verborum exempla, ea ex Atticis et antiquis scriptoribus desumpta non sunt, sed vel ex Ionicis, quare Fischerus de vitis lexic. N. T. p. 701, sq. Macedonas et Alexandrinos verbum ἐπιτοαίαν ex Ionico dialecto revoocat frequenter dicit, (Cf. infra τὸ λέγει) vel ex his, qui post Alexandri

M. tempora vixerunt, ut Diodoro Sic. 3. 64. 4. 2. aliusque. Sic Apollonius de syntaxi p. 249. 15. p. 275. 8. habet participium *ἐπιτάσσας*, Symmachus Job. xxi. 10. *ἐπιτάσας*, interpretes Alex. Num. xii. 12. Job. xii. 10. *ἐπιτάσας*, quod ipsum legitur i Corinth. xv. 8.

Ἐπιτάσσειν et *ἐπιτάσσειν* a nullo quidem grammatico rejicitur. Sed cum in nullo scriptore antiquo reperitur, contra vero, præter versionem Alex., ut 2 Paral. xx. 20. *Ἐπιτάσσειν ἐν κυρίῳ θεῷ ἡμῶν*, et *Ἐπιτάσσειν* θεοῦ, Sirac. l. 19. 2 Maccab. x. 13. legitur apud scriptores Ægyptios, ut Ptolemeum in libello qui *εὐρώπης* inscribitur p. 220. *Ἐπιτάσσειν θέναι ἃ εὐρώπης τῆ ἰσχυροῦ ἐστίον*, et Clement. Alexandr. protepret. p. 35. B. aliosque receptores, ut Alexandram Aphrodis. probl. 2. 63. init. Æsop. fab. 181. Galenum (v. Steph. Thes. infra) vix dubitandum puto, quis sit ad Alex. dialectum referendum.

Ἐδωρία vel *ἐδωρία*. Phrynicius p. 148. *ἐδωρία ἡραβῆς* *ἄνω ἑστῶς λέγειν*, ἢ *ἑστῶς Κολοῦς*, *σέως τὰ κατά τῆς οἰκίας*, καὶ *ἐπίταξ*. Et quibus verbis cum appareat non solum vestitum, sed omnem suppellectilem intelligi, Pauw scribi jubet *ἐδωρία*. Pollux 10. 12. *τῆς τοιαύτης κατασκευῆς, ἐδωρία ἐστὶ πολλοὶ εὐλοῦσθαι ἐπὶ δὲ οὐκ ἐπιτάξ τούτοις*. Deinceps addit, reperiri hoc nomen in Ὀμηρίδιος ἀπογραφή, per quam Olympiadem cum Hemeterhusio intelligo Alexandri M. matrem, ita ut origo vocabuli Macedonia satis sit manifesta. Sicut autem apud Pollucem alii legunt *ἐδωρία*, Hemeterhusius vero cum reliquis interpretibus *ἐδωρία* præfert: ita Suidas habet *ἐδωρία*, quod haud dubie conflatum est ex duplici lectione *ἐδωρία* et *ἐδωρία*, quorum hæc quidem est frequentior, ita ut dubium sit, utrum probari debeat Hemeterhusii, qui Macedonia *ἔδωρον* pro *δωρον* dixisse conjectat, ut intelligatur suppellex, quas scilicet est *ἐδωρον*, aut Guëtii ad Hesychium conjectura, qui derivat *ἀπὸ τοῦ ἐδωρον μένος*, in a verbo *ἐδωρον*, vel nomine *ἐδωρον* descendere putandum sit, quando vestitum significat, sed *ἀπὸ τοῦ ἐδωρον εἶναι*, quando omnis generis suppellectilem. Pro eorum ratione, qui ab *ἐδωρον* deducunt, pugnant illi loci, in quibus *ἐδωρία* scribitur, et de vestitu dicitur, ut Polyb. 5. 81. Germani (v. supra in v. *ῥαδούκωρα*) et Irenæ Augustæ in Typico c. 28. Sed Hemeterhusii suspicio confirmari videtur loco Polyb. 4. 72. *τῶν ἐδωριῶν* (quem locum afferens Suidas dedit *ἐδωρία*) *ἀπασιν ἐκ τῶν οὐκ ἐδωρία*, item analogia nominis *σέως*, quod et aliam suppellectilem et vestimenta significat, Guëtii autem opinio nomine *ἐδωρία*, quod apud Polyb. 18. 18. de suppellectile legitur. Est enim ab *ἐδωρον* et *εἶναι*.

Ἐστωριδὲς de incisionibus in luctu fieri solitis, quas notio hinc vocabulo subjecta est Levit. xix. 28. xxi. 5. Jerem. vi. 6. Alexandrinum vocatur a Cræto obs. in N. T. c. 35. p. 238. et Hodio I. l. 2. 4. p. 121. Neque habeo quod huic iudicio opponam. Nunquam enim *ἐστωριδὲς* hoc sensu dicuntur in Gr. scriptoribus, quippe qui pro eo vocabulo utebantur nomine *ἄρχει*, v. Pflattsch. in Solone c. 21. et de sera nummis vind. c. 22. T. x. opp. ed. Hutten. p. 269. v. interr. Hesych.

Ἐστωρίζω pro *ἀκούω* sive *ἐκ τῶν οὐκ ἐδωρία* (v. Hesych. in v. *ἐστωρίζω*) putarunt nonnulli viri docti, ut Reinesius epist. ad Vorst. p. 59. ex Hebr. verbo *שָׁמַע* effectum fuisse. Atque ego olim ipse in eodem sententia fueram. Sed Vorstius de Hebraïsmis N. T. l. 3. p. 10. sqq. satis doctissime videtur, verbum istud non a Gr. interpretibus demum fabricatum, sed jam antea in vulgari sermone usitatum fuisse. Cum eidem sententiæ adscriptur Fischerus de vitis læxie N. T. p. 693. sq. Alexandrinum autem verbum esse apparet ex crebro ejus usu in versione Alex., ut Gen. iv. 23. Job. xxxii. 11. xxxiii. 31. Jes. xlv. 8. Sapient. vi. 2. Sirac. xxx. 18. etc. et in N. T. Act. ii. 14. atque apud alios recentiorum temporum scriptores, ut Theodosium Zygomalam, Jos. Genesisum, Greg. Nazianzenum (v. Vorst. l. l.) Cinnamum et Zonaram. v. Fischer. l. l. *Ἐστωρίζω* imbet Theophylactus epist. 24. p. 840. T. viii. opp. Meursii et in prima eorum, quas Lamius primus e Cod. Medic. addidit, p. 940.

Ἐστωρίζω, inquit Krebsius in lexico N. T. in h. v. "est vox vere Alexandrina;" quam notam Spohnius omittit in nova læxie illius editione non debet. Quamquam enim a nullo grammatico illud damnatum vidi, tamen reprobandum censeo, partim ob formam, cum

saltem *Ἐστωρίζω* dicendum esset, quod tamen in Cod. Alex. expressime reperitur, partim ob notionem, cum non tantum pro *ἀκούω* ponatur, ut 4 Reg. xxiii. 13. sed etiam pro *ἑλεάζω*, ut Gen. xvii. 14. *Ἐστωρίζω* *ἐκ τοῦ γένου αἰσῆς*. Exod. xii. 15. *Ἐστωρίζω* *ἐκ τῆς ἰσχυροῦ*. Lev. xvii. 4. *Ἐστωρίζω* *ἐκ τοῦ λαοῦ*. Num. ix. 13. partim quia nusquam verius quam in versione Alex. legitur, cujus paucissimos locos attuli, item in libris apocryphis, ut Sapient. xii. 8. 1 Maccab. ii. 40. etc. et in N. T. ut Act. iii. 23. Nam Kyriacus T. ii. obs. in N. T. p. 27. attulit quidem locum ex Josepho et Testamento duodecim patriarcharum. At vero tales quam parvi valere possint ad probandum, cuius facile patet. Quo eodem loco henzdani est Schol. Aristoph. Plat. 443. qui habet *Ἐστωρίζω*. Poterat saltem Philonem laudare, l. 2. de legum allegor. T. i. opp. p. 73. 2. ubi est *Ἐστωρίζω*, ut apud Schol. Eurip. Hippol. 355. Sic Suidas i *ἄκουω* *Ἐστωρίζω*. Etymol. M. p. 622. 57. *ἄκουω*, 5 *ἔπειτα ἄκουω*. Sed nec *Ἐστωρίζω* probaverim, cum apud nullum scriptorem idoneum unquam reperitur, neque vero in versione Alex., ut Exod. xii. 23. Num. iv. 18. etc. it. Hebr. xi. 28.

Ἐστωρίζω *οὐ καὶ λέγειν*, ἀλλὰ *ἀρρωστίζω*, Phrynicius p. 96. *ἀρρωστίζω*, καὶ *δυσκείνω*, οὐκ *ἔστωρίζω*, Th. Mag. p. 134. Et recte sic statuisse videtur grammatici, cum *ἔστωρίζω* tantum legitur in versione Alex., ut 3 Reg. iii. 13. Job. xiv. 12. et in libris N. T. Jo. xi. 11.

Ἐστωρίζω et *ἔστωρίζω*, quando pro *λαλεῖν* et similibus verbis ponuntur, nemo negaverit Attica non esse, sed Alex. dialecto tribuenda. Sic Ps. xviii. 2. *ἤμαρ τῆ ἡμέρας ἔστωρίζω ἡμέρα*. xxviii. 171. *ἔστωρίζω* *τα χεῖρα μου ἔστωρίζω*. cxlv. 7. *μετὴν ἔστωρίζω*. Matth. xii. 35. *ἔστωρίζω* *καρτερημένη*. Etiam de leonibus rugientibus legitur, ut Hos. xi. 10. 1 Macc. iii. 4.

Ἐδωρία Salmasius de helæntica p. 119. Macedoniam putat, Croius obs. in N. T. c. 34. p. 264. Siculum, aut Arcadium, aut Alexandrinum, nequaquam vero Atticam. Uterque haud dubie rectus Hieronymo, qui ad Ephes. i. 5. T. ix. opp. p. 163. C. "verbum *ἐδωρία*, inquit,—apud Græcos compositum est ex duobus integris, *ἀπὸ τοῦ ἐδὼν καὶ τοῦ δωρία*.—Hinc autem sermone de Hebr. *שָׁמַע* lxx. interpretes translulerunt, rebus novis nova verba fingentes." Legitur enim apud Diod. Sic. 4. 22. *ἐδωρία* *τῆ συνέθης*, *ακρωσιensis*. 11. 47. *ὅσα πάντα τὰς πόλεις ἐδωρία*. 17. 47. *ἐδωρία* *τῆ ἕρη*. Item apud Polybium sæpissime, neque tantum cum dativo rei, sed etiam cum præpositione *ἐν* (v. Schweighæuseri lexicon Polyb.), quam structuram Croius p. 265. phrasin Hebraeam iudicat. Denique in versione Alex. et N. T., ubi imprimis nova videtur constructio cum accusativo rei, ut Lev. xxvi. 41. *ἐδωρία* *τοῦ δαμάρια*. Ps. l. 19. *ἐδωρία* *θεοῦ*. lxxv. i. *ἐδωρία* *τῶν γῶν*. Hebr. x. 8. *ὁμοιωθήματα* *οὐκ ἐδωρία*, in quibus et similibus locis significat amare aliquid, voluptatem ex aliqua re capere, velte aliquid. Cf. Fischer. de vitis læxie N. T. p. 328—332. Ego enim non nisi pauca monere potui.

Ἐστωρίζω *οὐδὲν εἶπε* *τῶν παλαιῶν*, Ἐλαριος δὲ. Meritis p. 145. *ἐστωρίζω* *οὐκ ἄκρωτον*, ἀλλ' *ἐδὼν* *ἔστωρίζω* *ἔστω*. p. 50. *σχολῶν ἄνω*, καὶ *ἐδὼν* *ἔστωρίζω* *τοῦ δὲ ἐστωρίζω* *πᾶσι ἄκουω*. Th. Mag. p. 829. sq. *ἐστωρίζω* *ἢ οὐ πολλοὶ ἀκούω* *ἐπὶ τοῦ ἐστωρίζω* *τοῦ δὲ ἐστωρίζω*, *βλαβῆρον* *ἀπὸ τοῦ ἐστωρίζω* *ἀπὸ λέγουσιν* *Ἀρκαίου* *σχολῶν*. Etymol. M. p. 740. 52. et Suid. in v. *σχολῶν*. Abstinnerunt hoc verbo interpretes Alex., non item scriptores N. T., ubi legitur Marc. vi. 31. Act. xvii. 21. Corinth. xvi. 12. neque Polybius 4. 60. 10. 20. 9. 4. etc. Plutarchus, Philo alique recentiores. v. Henschel. ad Phrynici. et Fischer. l. l. p. 693. sq.

Ἐστωρίζω, *οὐ καὶ ἐδωρία* *παρὰ τοῦ ἀκούω*, *οὐκ ἔστω*, ἀλλ' *ἢ ἔστω*. Phrynicius, p. 60. Consentit grammaticus quidam in Horto Adonidis, cujus hæc sunt verba: *τὸ ἔστω ἐπὶ τοῦ ἐδωρον ἀπὸ ἡμερῶν*. *λέγουσι δὲ ἢν*, *ἡμερῶν δὲ τὰς τοῦ τῶν νεωτέρων*, *οὐκ ἔστω* *τοῦ τῶν ἀπὸ ἡμερῶν ἐν λέγειν*. Item Meritis p. 172. ἢ *Ἀρκαίου* *ἔστω*, Ἐλαριος. Et Schol. Platon. p. 36. ed. Ruhnkens. ἢ *ἀπὸ τοῦ ἔστω*, Ἀρκαίου. Recte. Nam loci veterum, in quibus *ἔστω* reperitur, sunt vel corrupti, aut saltem dubii, ut Sophocli. Trachin. 24. ubi Aldus quidem et Steph. ediderunt *ἔστω*, sed Scholasticus diserte dicit: *ἔστω*, *ἐστω*. Eurip. Helen. 937. quem verum Etymol. M.

εἰς τὴν προσηγορίαν ἀδελφῶν, ubi Grotius explicat: Relatus in matriculam—in alium proprium referri, secundum ab illis qui accedebant. Strabo l. p. 16. B. Ὁμοίως εὐνοχόρηται εἰς τὴν οἰκίαν, carminibus suis inscribitur. Ita et Cassiodorus censendaverat vitiosum euryxochorice, et exhibet Codex Varsaviensis. Decretum civitatum Hermion, et Asia, in Gorii inscripti. Doniam, class. iv. Florent. 1731. fol. p. 137. lin. 23, 24. καὶ δὲ εὐνοχόρηται εὐνοχόρηται τὴν οἰκίαν. Pro quo lin. 27. 28. est ἰσχυροῦς ὄνομα. Hæc leve omnia debent diligenter Villosioni, v. eius troisième lettre sur l'Inscription Grecque de Rosette, in Millini Mag. encyclop. No. 7, an xi. p. 318. sq. Nam etiam in Inscriptione ista sic legitur lin. 37.

Κέρρα et cæteris, Evagrius G. 24. ἀλλοφρον, ἢ ἀλλοφρον, ἢ ἀλλοφρον λέγει. Schol. Callimach. h. in Cer. 111. τὰς ἀλλοφρον τὰς ἰθαυτάς ἐκτρέφοντες αἰετας. Que cum conveniant cum Latinis catta et cattus e. catus, non hæc retulissent, nisi vidissent dubitari posse, annon hæc relicta essent ex antiquissima Hellenum lingua, v. Serv. ad Virg. Æn. l. 423. et Donat. ad Terent. Andr. 5. 2. 14. Cf. infra σφαλαρῆ.

Καλιάρια, v. κριάρια. Καλιάρια, quod sit, et cur recte hæc referendum videatur, apparet ex his Schol. Aristoph. ad Equit. 673. verbis: κριάρια, εἶδος βοτάνης, τὸ εἶν καλιάρια. Flexit hoc hæc hand dubie et dialecto Dorica, ut mox in v. κριάρια patet. Legitur autem καλιάρια in Geoponicis 12. l. 2. et ex Apsyro ibid. 16. 4. 5. Simone Sethi addidit Niclas.

Κοριεῖν sive κριεῖον, ubi simpliciter pro χριεῖον dictum fuit, non tulit Gr. lingue puritas. Schol. Theophr. ad idyll. l. 27. κολοκρίνον, ἄγρον λεγομένου, εκκρημίνον, ὃ κριεῖον ἢ κριεῖον φασιν. Deinde ad v. 30. ubi poeta κριεῖον dixit, adscripsit hæc: ἰσχυρὰ τὸ κριεῖον ἵσχυρῶς τὸν ἄνθρωπον ἐκτρέφοντες ἀετῶν.

Κριάρια, pro κριάρια, uno fere hoc improbandum iudicatur a grammaticis, ut a Phrynico p. 20. Th. Mag. p. 759. Phavorini in v. λέχος, Estathio ad Od. v. p. 1944. 19. etiam Polluce 10. 35. Cf. Schol. Aristoph. ad Nauv. 253. Neque ego dubito, quin Salmasius de hellenist. p. 63. recte illud pro Macedonico habuerit. Quoniam enim, quod ego quidem sciam, non legitur in versione Alex., tamen præter Critonem et Rhinthonem, quos Pollux l. l. eius auctores laudavit, scriptores tantum recentiores eo usum sunt. Et Kyrius quidem obis, in N. T. Vol. I. p. 154. addit modo locum ex Ariani dissert. Epictet. attulit. Adde Schollasten Enripidis, qui ad Hippol. 977. ter posuit hoc vocabulum, et libros N. T. in quibus plus semel legitur, ut Marc. ii. 9. qui locus cum Triphyllio, Ledrensiam episcopo, laudandus pro concione esset, pro κριάρια dicitur narratur περὶ τοῦ v. Sozomen. hist. eccl. l. 11. Atque hoc idem in eodem Marci loco laudando fecisse dependit Clemens Alex. paedag. l. 2. p. 81. B. Unde vocabuli vilitas potest dici. Alios auctores habet du Fresnoie in glossario med. et inf. Græcitalis. Præterea Hesychius nomine κριάρια interpretatur nomina κλέρα, et κριεῖον, et κριεῖον, et χαλιάρια. Sic idem habet: λέκτρα κριάρια. Et Suidas: κλέρα (potius κριεῖον) τὸ κριάρια, ἢ κριεῖον κριάρια. Cæterum Kuhlms ad Poll. l. l. nomen κριάρια ex Hebr. קריא derivat.

Κριάρια dicendum est, auctoribus Th. Mag. p. 554. et Phrynico p. 76. non κριάρια. Scilicet non plane rejici debet hæc altera forma, sed non Attica putari: id quod docetur per hæc Athenæi p. 3. p. 110. C. verba: εἶδος δὲ τῶν Ἀρσινῶν μὲν διὰ τοῦ ρ σταχείον λέγουσι καὶ κριάρια καὶ κριεῖον· Ἡρόδοτος δ' ἐν δευτέρῳ τῶν ἰστοριῶν (c. 92.) ἐφ' ὁμοίαν διαφέρει, καὶ δὲ Σωφρον δὲ ἐφ' αἰσ. ἑσπέρια, ἢ κριάρια, κριεῖον· πέρας; Eadem forma vocabuli per λ, etiam a Sopatro adhibita legitur apud eundem Athenæum 14. p. 656. F. et a Strabone 16. p. 754. A. item Gen. xv. 17. Levit. ii. 4. xxvi. 26. et sapient. et Matth. vi. 30. et κριάρια ἄρα apud Florentinum in Geopon. 2. 33. 5. 2. 47. 10. Alia recentiorum testimonia habet du Fresnoie l. l. Nimirum etiam hæc forma ad Alexandrinum migravit a Doriensibus: id quod partim ex Athenæi verbis supra positis intelligitur, partim manifestum est ex Etymol. M. p. 538. 19. ὅτι δὲ κριεῖον κριάρια λέγουσι. Quam vulgare autem hoc et omnibus notum fuerit, recte colligit inde, quod Hesychius nomine κριάρια utitur ad nomina ἰεῖον et

εὐνοχία interpretanda, et quod quatuor codices Didoti Siculi 2. 49. κριάρια pro κριεῖον exhibent.

Λαγυῖα rejicitur a Phrynico p. 78. quod λαγυῖα, inquit, ἢ Ἀρσινῶν, δὴ δὲ τοῖς Ο ἢ Ἰαε, τὸ λαγυῖον δὲ εἶδος ἴεον. Jam quoniam hæc forma non improbari videtur ab Athenæo 9. p. 400. C. τὸ λαγυῖον, (op. apud Hom. Il. x. 310.) εἰ μὲν ἔστιν Ἰαετικὴ, ἀλλοφρον τὸ ἢ Ἀρσινῶν τὸ α. quæ verba paululum mutata repetit Eustath. ad Od. e. p. 1534. 19. et p. 1821. 23. et Phavorinus: tamquam cum Phrynico facio. Nam λαγυῖον in nullo scriptore idoneo reperitur, quoniam illud per librariorum incertiam in duo Xenophontis locos irreperit in Lexico Xenoph. docui, supra vero in recentioribus ac minus pura Græcitate usum, ut Callinacho h. in Dian. 91. et 153. et epigr. 53. l. Antipholo in Brunckii anal. T. ii. p. 175. nr. xxiii. Isidor. Ægata ibid. p. 475. nr. i. v. 3. et 6. in ἀβασκίον ἐπιγραμματικῶς multis, ut T. iii. p. 144. nr. xi. p. 239. nr. ccccxvii. p. 288. nr. DCXLVII. Plutarcho Lacon. apophth. T. viii. ed. Hutten. p. 209. 228. Hermete apud Stobæum eclog. phys. c. 52. p. 1074. Schol. Nicand. ad theriaca p. 23. 33. et ad alexipharmaca p. 54. 64. 69. Didymo in Geopon. xiii. 14. 9. Licet hæc obiter notare Leonidas Tarentini in Brunckii anal. T. i. inconstantiam. Nam p. 223. nr. xii. dixit λαγυῖον, p. 234. nr. xvii. λαγυῖον, et p. 228. nr. xxxi. τὸ λαγυῖον; quæ varietas fortassis nostri necessitati tribuenda videatur. In versione Alex. extat λαγυῖα, et quidem in cod. Alex., P. ciii. 18. Atque hæc veram esse Judæorum Alexandrinorum versionem, diserte docuit Hieronymus in epistola ad Suniam et Fretellam, T. iii. opp. p. 61. H. Omnino de hujus nominis scriptura v. Oudenloper, ad Th. Mag. p. 564. Cæterum si genuina est lectio in Cyrilli Lexico MS. a Bernardo ibidem allata: τὸ δὲ λαγυῖον Ἀνακίας ἴεον, hoc ipsum respondentem putem in Phrynico pro τὸ λαγυῖον δὲ εἶδος ἴεον, et rursus appareat, formæ istius fontem esse Doricum dialectum.

Λαγυῖον et Λαγυῖον, pro ἀνάετος sive κριεῖον, barbata a Suida vocari jam in v. ἀφάρδης vidimus. Legitur 4 Reg. x. 27. in Cod. Vatic. Λαγυῖον, in Cod. Alex. Λαγυῖον, in Abd. Λαγυῖον, in Complut. Λαγυῖον. In glossis ad h. l. exponitur per ἀφάρδης. Alias Λαγυῖον est balneum.

Μαγυῖον dicitur Phrynico p. 120. et Th. Mag. p. 391. Quibuscumque si confuleris locum Poll. 6. 13. ubi μαγυῖον et ὀστρακίον tanquam synonyma sine ulla nota ponuntur, videri possint male egisse Afflicite. Ad hæc dubia verba præceperunt. Nam ea tantum notione, quæ ipsam culinam significat, rejectum ab illi arbitror istud vocabulum: quare nec locus Pollucis, ubi paulo diligentius consideraverit, ad eos confutandos referri potest, quippe cujus hæc mens est, pro μαγυῖον dicendum esse ὀστρακίον, id quod satis docet alius Pollucis locus l. 80. ὀστρακίον τὸ μαγυῖον ἴεον. Athenis enim μαγυῖον significavit locum quendam, unde coqui conducebantur, forum coquinum, v. Poll. 9. 48. Sic nec Theophrasti locum (charact. 6. 4.) potest recte opponi: Atticis magistri posse, quæ Theophrastus ipse in idoneis pure Græcitalis auctoribus haberi aequit, et quæ vix dubium esse potest, quod illi significantur popine, h. e. loca in quibus cocta venduntur, non loca ubi coquantur opione. Philoni autem, apud quem et ipsam culinam notione subiecta legi docuit ad Thomam Salierium, facile inhæzere potnisæ apparet ex assida versione Alex. lectio, in qua sic legitur μαγυῖον Esch. xlv. 23. Præterea multa grammaticæ et interpretati reperuntur vocabula Attica, ut Schol. Aristoph. Plat. 816. Harpocraton, Suid. et Hesych. nomen ἴεον, Schol. Aristoph. Equit. 1030. Pac. 891. Etymol. M. p. 629. s. Suid. et Hesych. nomen ἰστρίον sive ὀστρακίον, Hesychius nomina τριάρια, τριάρια, et τριάρια, quorum primum ille dicit Laconicum esse.

Μαγυῖον, quod l. Reg. viii. 13. reperitur, hæc retuli, quia eodem modo formatum est, quod δακτύλιον.

Μαδῶς sive Μαδῶς, quod Hesychio aliusque est εἶδος ἰριῶν Ἡεροῦν πολέμου, jam a Sopingo ad Hæch. in v. βιβλίε vocatur vox Macedonica. Neque videtur, quid huic sententiæ possit opponi. Nam supra scriptissime vidimus vocabula Persica in dialecto Maced. et Alex. migrasse, et sæpe nomen, de quo agimus, legitur in versione Alex., ut Jud. iii. 16. l. Reg. xvii. 38. 39. ubi

Complut. habet *θεραπειας* pro *μαρτυρας*, 2 Reg. x. 4. aliisque post Alexandrum M. scriptoribus, ut Dione Cassio 67. 8. 71. 95. 72. 21. Artemidoro 2. 3. nunquam vero in antiquis. v. omnino interp. Hesychii, it. Reiff. ad Artemidoro. l. l. et Biel in novo thesauro philolog. et quos laudant, imprimis du Fresne Glossar. med. et inf. Graecitatis.

Μαρτυρας pro *σπρεττός*, sive a Dorico *μαίνας* s. *μάνος* (v. Poll. 5. 99.), sive a Latino manus derivandum censens, sive cum Polyb. 2. 31. a Gallis repetendum ducas, sive cum Bocharto P. II. Geogr. sacr. 1. 42. -e Chaldaico *מַרְטָא* ortum, certe novum esse vocabulum et Alex. dialecto vindicandum. Legitur enim non ubi apud recentiores, ut Polyb. 2. 29. et 21. interpretes Alexandrinos, ut Dan. v. 7. 16. 29. it. 3 Est. iii. 6. Plutarch. in Cimone c. 9., ubi tamen memorat *φάλαξ* *χρυσά*, καὶ *μαρτυρίας*, καὶ *σπρεττός*, ut ita et haec ultima vel grammatici alicujus glossaena, vel ipsius Plutarchi interpretamentum videri possint. Utuntur eodem nomine grammatici ad explicanda vocabula Gr., ut Hesych. *μαρτυρίας* — *μαρτυρία*, *περὶ δόξας*. it. *ἐπιπέτοις* — *μαρτυρίας*, *ἡ περὶ δόξας*. it. *κλόδος* — *κλόδος*, *ἡτοι μαρτυρίας*. Schol. Theocrit. idyll. 11. 40. *μαίνας* ἢ *ἐπίων* ἢ *περὶ ἀρχαίων κώμους*, τὸ *λεξιόμενον μαρτυρίας*. Hoc *μαρτυρίας* vix apud alium quonquam reperias, et fortassis mutandum putes in *μαρτυρία*, quod etiam Phavorinus habet, et exponit τὸ τοῦ *ἱππιῶν νεομαρτυρίας*. Cf. Scheffer. de antiquorum torquibus, cum notis Jo. Nicolai, Hamb. 1707. 8. p. 22—24.

Μεγατάρων, proceres. Phrynichus p. 84. testatur, Antiochum Sophistam hoc vocabulo usum esse, secutum fortassis ea in re Menandrum, dici vero debere *μέγα δυνάμειον*. Th. Mag. p. 602. *μεγατάρων*, *ἀδύκτων*. *σὸ ἐὼν μέγα δυνάμειον λέγει*. Salmassius de hellenistica p. 104. illud ut Macedonicum esse, propterea quod non habeat analogiam aut terminationem Gr., certe non exemplum suppetere ostendit vocabuli sic Graece formati. At vit summus, nisi putandum est de solo superlativo disisse, quod disertè Pauv ad Phrynichum fecit, laud dubie humanum quid passus est. Neque enim desunt talis formae exempla. Sic Etymol. M. p. 599. 14. et Phavorinus in v. *σενάριον* *παρὰ τὸ εἶδος γένετον εἶδος*, ἢ *μεγατάρων*. Et Stephanus Byzant. in v. *Αἰσία* τὸ *ἑθνητὸν Αἰσίων* — *ἢς μέγιστος μεγατάρων*. Quae ipsa et plura habet Eustath. ad B. β. p. 335. 14. Sic recte et bene dicitur *Ἀσπυρίων*, *Ἀσπυρίων* (v. Suid. in v. *σενάριον*) et similia. Huc etiam refero, quod Apollonium Dyscolus in grammatica sua scripsit (v. Vossii ex ea excerpta ad calcem libri Maittairiani de Gr. loquae dialectis p. 571.): *ἐπιπέτοις* *τραυλιότατος*, καὶ *παρὰ ταῖς μεγιστάς*, *δυνάεις* *τε* καὶ *ἐπὶ τὰς*. *ἐπιπέτοις* ἢ *ἐπιπέτοις* καὶ *παρὰ τὸ εἶδος*, *σενάριον* — ἢ *τὸ κενάριον* καὶ *σενάριον*, καὶ *παρὰ τὸ ἐπὶ τὸν γένετον* *παρὰ τὸ εἶδος* etc. Ha ego quidem legendum putabam, v. quae ibi notavi. Cf. Etymol. M. p. 825. 13. ubi scribitur *εἶδος* et *μεγατάρων* item Phavorinus in v. *σενάριον*, qui, ut Suidas in v. 3 *σενάριον*, quem excerpit, vocativum nominis *εἶδος* dicit docet *εἶδος*, et Dorice *εἶνος*. Quamvis autem ob eam causam, quam Salmassius attulit, negem hoc nomen posse Macedonicum appellari, tamen illud ad dialectum Macedonicam vel Alexandrinam referre ideo non dubito, quia et a recentioribus tantum scriptoribus, ut Artemidoro 1. 2. 3. 9. et 13. Anonymo apud Etymol. M. p. 311. 28. Josepho archid. 11. 3. 2. 30. 2. 3. et de vita sua 1. 23. et 31. Traeta chab. 5. 434. aliisque ab Alberto ad Hesych. habitatis, etiam Latinis quorum locus Brisonius de regio Persarum principatū p. 209. et Frisingensis ad Carp. 5. 13. 2. collegerunt, et ab Alex. interpretibus, ut 2 Paral. xxxvi. 18. et a scriptoribus N. T. ut Marc. vi. 21. ubi *Heupelios conferendus* est, adhibito reperitur. Scilicet proprie quidem indiciase videtur proceres et primores Persarum. Jam vero vocabula Gr. multa ex Oriente petita esse, imprimis post Alexandri M. tempora, satis constat. Ut enim taceam vocabula notissima, *ἀγροαρίων*, *γαζα*, *μάγα*, *σπαρδοίον*, et alia, afferendum putavi aliud ejus generis minus notum, verbi Eustathii ad Od. a. p. 1403. 40. *ἐκ τοῦ ἀπὸδ ἡμάτων* (*ἡδαι*), καὶ *τὸ παρὰ Αἰλίου Διονυσίου ἡδαιον*, *καὶ τὸ λέγει ἡδαιον*, *ἐστὶ τὸ μὲν ἡδαιον*, *ἑλλησικὸν* ἢ *ἐκ χρεῖας*, *Περσικόν*. ἢ *ἐκ ἡσπεί*, *προγενέστερον*, *προεθνητὸν τὸ βασιλείου*, *ἢ ἀσπυρδοκῶν*. *ἑσπυρδοκῶν* ἢ *ἐσπυρδοκῶν* *καλεῖται τὸν ἐπιπέτοιον* *τῆς ἐλαχίστου* *κακίας* *καὶ παρασκευῆς*. Cf. Athen. 4. p. 171. B. ibique Schweighäuser. vol. II. animadv. p. 611. sq. et Etymol. M. p. 315. 37. Eodem igitur modo nomen *μεγατάρων* arbitror recte dici Gr. quidem vocabulum esse, si termi-

nationem et formam species, sed recens inventum ad designandam notionem aliquam peregrinam, ac semel in dialectum Maced. et Alex. receptum, sensu de aliis quoque, praeter Persicos, magnitudinis dici solet.

Μόλυστα cum dativo rei, pro sludere, operam dare, vix dubito quin recte huc referatur. Forma enim verbi est antiquissima, sed hic ejus usus recens. Sic in Orphicis argonaut. 379. *δυσασπυλὴ μέλυστα καὶ ἰσάριον*. Dionys. perieg. 1045. *κρησίου τάσσει καὶ ἰσασσέρι μολυστα*.

Μουζῆζον, a nemine damnatum, tamen in nullo scriptore idoneo invenit. Exat saepissime apud recentiores, ut Diod. Sic. 1. 32. *καὶ ἢ μουζῆζον τούτοις*. ubi alii legunt *κρησίζον*. Apollonium Alexandrinum de syrtiaci p. 207. 14. Eustath. ad Od. a. p. 1389. 38. *ὁ μῦθος ποῦ τῆν Ἀλοφίαν χώραν λέγει μουζῆζον*, p. 1390. 9. *ὁ ὄφθαλμὸς μουζῆζει τὴν ζῶαν*. Schol. Eurip. Med. 60. *ὁ μῦθος ὁ λέγει, ἄλλ' οὐδὲ μουζῆζει*. Phavorin. et Etymol. ineditum apud Bielium in novo thesauro philolog. in v. *μουζῆζον*, et Sapiens. 13. 14. Locos Byzantinorum scriptorum, qui huc verbi etiam aliam notionem subjecerant, magno numero collegit du Fresne in Glossario mediae et infimae Graecitatis.

Μουσοποιῶν ut Menandri verbum rejicit Phrynichus p. 182. Ex illius igitur comediis transisse videtur in linguam vulgarem. Praeter Stracidem enim 34. 21., ubi Lamb. Bos male servavit *μουσοποιῶν* pro *μουσοποιῶν*, utuntur eo Diod. Sic. 18. 34. Appianus bell. civ. 2. 88. Theophrastus charact. 25. 1., ubi pro *μουσοποιῶν* Reiskio rescribendum videbatur *χρησοποιῶν*.

Μουρολαρα quid significet, patet et verbis Imp. Zenonis, in Cod. Justin. 1. 2. lit. 12. l. 27., ubi saepe legitur, semel autem explicatur per translationem mandati. Eandem legem Graece et Basilicis posuit et interpretatus est Cajacius Obs. 13. 5.

Μουρῶζον auctore Phrynicho p. 188. apud veteres et bonos scriptores significabat τὸ τὰ *σπυρδοκῶν* *μεγιστῶν* *φίλων*, sed Menander dixit pro *ἀδελφῶν*: quam ipsam notam lexico suo inseruit Phavorinus. Vera autem Phrynichum praecipio, cum hoc verbum, ubi pro egrotate dictum reperitur, improbetur, manifestum est. Nunquam enim sic legitur, nisi in versione Alex., Nelseni. 2., ubi pro *μουρῶζον* in edit. Complut. est *ἀδελφῶν*, et, quod apud alios scriptores recentiores, qualis est auctor carminis de effectis plantarum, Deo aliquid sacrarum, quod extat in Fabricii bibl. Gr. vol. II. p. 630—660. edit. 1., in quo *μουρῶζον* statim v. 3. sunt agroti, v. ibi Fabric. p. 632. sq. qui de omnibus verbi notionibus diffuse exposuit.

Μύρα saepissime apud scholasticas aliosque veterum scriptorum interpretes, ubi ostendere volunt, locum aliquem etiam aliter posse explicari, sic legitur, ut fere idem sit quod *ἴσως*, fortasse. Exempla ubique sunt obvia. Quare pauca attuli. Et primum quidem, quod Aegyptiorum codicum reliquiae Voeltius in bibl. Naniana asservate, et ab Jo. Aloys. Mingarellio Bononiae 1785. fol. editae, p. xcvi. suppeditant, ideo quia hic liber partim in paucorum nostratum manibus est, partim usum istum Aegyptiis atque adeo Alexandrinis frequentatam fuisse declarat, quantum ibi de re grammatica non agitur. Mingarellius p. c. notavit, particulam *μύρα* ab Origene, Didymo, aliisque accipi pro fortasse. Sic Athen. 1. p. 11. E. *ἄριστον μύρα ἐστὶν*, τὸ ἐπὶ τῆς *ἐκ λαμβανόμενον* *δὲ τὰς*, τὸ *σπυρδοκῶν* — *μύρα* *ἢ* καὶ *σπυρδοκῶν* ἢ *ἄριστον* *τῆς* *δύστης*. v. Casaub. ad h. l. et Schweighäuser. l. I. animadv. p. 107. sq. Idem Athenensis 13. p. 386. E. *μύρα* *ἢ* *δοξῶν* *ἀπὸ τῆς* *Ἀσπυρίας*. *Ἄριστον*. Eustath. ad Od. η. p. 1571. 15. In versione Alex. similiter est Gen. xxiv. 5. *μύρα* *ἢ* *βασίλειον*. ubi Cod. Alex. *βασίλειον*. l. 15. *μύρα* *ἢ* *μυρδοκῶν*, ubi al. *μυρδοκῶν*. Jud. iii. 24. aliisque in locis. Et in libris N. T. Matth. xxv. 9. etc. Item apud M. Antonium Imp. 4. 24. et Theophrastum, Bulgariae episcopum, in epist. p. 937. l. viii. opp. Meursii.

Μολύρα, columnis miliaribus distinguere viam. Ita bene explicatur in Glossario Polyb., additis tribus Polybii locis 34. 11. 8. 3. 39. 8. 34. 12. 3. Quare Strabo 6. p. 283. A. *Πολύρας*, inquit, *ἀπὸ τῆς* *ἰσχυρίας* *μεγαλοῦσθα* *ἔσται*. Idem p. 266. A. *τὰ διαστήματα* *δὲ* *δισησθέντα* *μολύρα*. Patet autem, haec et nomen *μολύρα*, quo saepissime Strabo alique recentiores utuntur, origine esse Latina.

Νεοκῆς et *ροσῆος* Phrynichus p. 88. *ἀδύκωτα* *σκατ*, et

tator verba *πίστευ ποιήσαντες τὴν ἡμέραν*, ad quem locum v. Albert.

Προσέομαι, inquit Phrynicius p. 182. *ὄνομα Μέγαςδοσι*. οὐ δ' ἀρχαῖα περιττὰ λέγουσιν. Quae in lexicon suum etiam Phavorinus transcripsit. Sed eodem nomine προσέομαι utitur Gr. interpres Prov. xxiii. 21. atque inde Clemens Alexandr. paedag. 2. 2. p. 153. A. Nomen προσέομαι habet Scholiastes Aristoph. Av. 286. Verbum *καταπροσέομαι*, sed sine auctore, in Thesouro Stephani ponit. Ceterum quia apud Pollucem 6. 188. Kuhluis et Jungermannus pro προσέομαι perperam e codicibus recipere προσεοσίων voluerint, dubium esse vix potest.

Προσάγομαι Meris p. 294. ait Ἐλληνικῶς dici, sed Attice *πεπράσμαι*. Etiam Th. Mag. p. 719. hanc alteram formam magis probat. Et sane prior illa in libris antiquiorum atque idoneorum scriptorum non facile reperitur, cum tamen frequens sit in versione V. T. Alex., ut Lev. xxv. 34. 42. xxvii. 27. Deut. xxviii. 68. Jerem. (xli.) xxvii. 44. Ezech. xlviii. 14.

Προσάγομα et *Προσάγομαι* pro *ἴδω* non tulit veteris Graeciae elegantia. Eustath. ad Il. 5. 629. p. 867. 54. *ἴδω*, ἵνα καὶ ἐπὶ τοῦ ἀρχαίου προσάγομαι, ταῖς δ' εἰρεῖς καὶ τοῖς προσάγοις, τοῖς ὄνομα λέγουσι. Meris p. 274. *ἴδω*, Ἀρριῶν προσάγομαι (Pierson. e cod. Cousin. aliique habet *προσάγομαι*), Ἐλληνικῶς. Th. Mag. p. 668. *ἴδω*, ὁ προσάγομαι. Et προσάγομα quidem legitur in Baschii hist. eccl. 2. 17. p. 45. D. et apud Dioscoridem, cujus locos monstrant lexicographi, sed *προσάγομα* Jo. xxi. 5. in Scholiis Venetis a Villosio editis ad Il. l. 1. p. 284. a. atque apud alios recentiores, quos du Fresne l. l. laudavit p. 1054 sq. Utroque vocabulo Suidas interpretatus est nomen *ἴδω*, ut nomine *προσάγομαι* Athenaeus 9. p. 383. F. nomen *ἴδω*, et 7. p. 276. E. nomen *ἴδω*, sed nomine *προσάγομα* ut explicandum *ἴδω* usi sunt Etymol. M. p. 646. 14. et Hesychius in v. *ἴδω*, ubi v. Albert. Cf. Fischer. de vitis lexie. N. T. p. 697. sq.

Πρόσχημα, auctore Florentino in Geopon. 6. 16. 14. a nonnullis vocatum fuit vinum s. mustum ex vitis nondum calcatis sponte profusum. Ab antiquioribus dicitur *ἄνω πρόσχημα* v. Athen. 2. p. 45. E. Meris p. 305. Pollux 6. 17. et Plin. H. N. 14. 9. et πρόσχημα. v. Athen. 1. p. 20. R. Unde Hesychius: πρόσχημα ἄνω τοῦ τοῦ ἄνω τοῦ πρόσχημα, ubi legendum videtur πρόσχημα, quò nomine Meris p. 492. utitur ad explicandum *ἄνω πρόσχημα*, ubi tamen vocabulo πρόσχημα aliud quoddam substituendum putatur.

ῥῆγες de avis eorumque acinis, barbaram dicit Eustath. ad Od. 1. p. 1633. 44. e quo loco Plavinius hausit, quae habet in v. ἀπορίστῃ. Dicendum potius esse ῥῆγες, quia ῥῆγες apud Homerum significant aedem partem. Pecorantur enim Dioscoridis in Brunckii anal. t. ii. p. 80. n. iii. cum y. 3. dixit *ῥῆγες* — *πεπράσμαι*, etsi p. 81. n. vi. v. 3. ἀπορίστῃ ῥῆγα adhibuit. Et Cu. Lentulus Galenus ibid. p. 166. n. iii. *πεπράσται τὴν ἀπορίστῃν ῥῆγας*. Denique interpretes V. T. Graeci, ut Levit. xii. 10. ubi edit. Abl. pro *ῥῆγας* habet ῥῆγας, et Jes. lvi. 8.

ῥαρόν non dicendum esse, sed *καρόν* et *καυρορέν*, auctor est Phrynicius p. 28. et 44. His *καυρορέν* addit, eodem precipiunt, Th. Mag. p. 348. qui idem p. 789. *καυρορέν*, inquit, ὁ *καρόν*. Similiter Meris p. 356. *καυρορέν*, Ἀρριῶν *καυρορέν*, Ἐλληνικῶς. Et sane praeter Lucam xv. 8. et Matthaeum xii. 44. et scriptores ecclesiasticos, nullam hujus verbi auctorem novimus, nisi Pamphilum in Geopon. xlii. 15. 4. et Quintilian ibid. 14. 6. 5. Cf. Croisobus, in N. T. c. 24. p. 267. sq.

ῥαῖον, quae voce interpretes Gr. utuntur Levit. xix. 27. et quam quidam *κράβηλον*, cincinnum vel nodum capillorum interpretantur, est vox Alexandrina. Ita recte, opinor, judicat Croius l. l. c. 33. p. 258. cujus judicium Hodius quoque l. l. 2. 4. p. 121. sequitur. Nam Scholiastes ad Levit. l. l. *ῥαῖον*, inquit, ἵστίον ἢ *κράβηλον* ἄλλοθεν δὲ ἴστίον τοῦτο, ὅπερ Ἐλληνες ἐπέλεοντο ὡς *Κροακίον ἰστίον*, καὶ μὴδὲν Σαρρακίον μέγιστον τοῦτο ποῦσιν. Similiter Suidas: *ῥαῖον* τὸ *κλεῖδιον*. Aliter explicasse videtur Hesychius. Videtur, inquam. Nam in ejus lexico leguntur haec: *σισοκρόν* ῥαῖον. *Φασαλίαν*. Quae verba corruptissimam Casaubonum ad Sueton. August. 45. et post eum Heinsius in Aristarcho sacro c. 4. p. 108. proclare viderunt sic esse emendanda: *σισίφ* *κομῆ* *κοῖν*. *Φασαλίαν*: quam rationem si sequimur, *σισίφ* non certum

quandam comae complicationem aut cirrum, sed aliquod totiusque genis significat, et fuit proprie Cilicum Phaselitaganum, a quibus illud ob mutua Phaselitarum et Alexandrinorum commercia, cum et Phaselis et Alexandriae urbes maritime fuerint, ad Alexandris omninoque ad Egyptios pervenisse non parum probable est. Quare Casaubonus vocabulum *σισίφ* non Gr., sed Alexandrinum, et Villosius in Troisième lettre sur l'Inscription Grecque de Rosette, quam asspissime jam supra laudavi, p. 330., *Ἀgypticum* esse aiunt, Heinsius vero Phaselitas istud nomen a Syris ultra Ciliciam accepisse conjectat, et Bochartus in Geogr. sacr. P. II. l. 6. p. 362., cum Solymi fuerint Phaselidi vicini, Phoenicemque linguam et ritum usurparavit, Phaselitas Phoeniciae linguae nonnulli Graco sermone inspersisse statuit, comparans nomen *ῥαῖον*. Cf. Devling. Obs. sacr. P. II. p. 154. sq. et interpp. Hesychii.

ῥαῖον, usquam reperi nisi Nehem. iv. 13. et apud Suidam, ubi simpliciter posita est glossa *σάκκινος ῥαῖον*. Quam scribendi rationem si amplectimur, ponendum est, hoc adjectivum descendere a substantivo *σάκκος*, ut *σάκκινος* a *σάκκος*. Sed cum *σάκκος* usquam extet, saepe vero *σάκκιν* legatur, equidem praefereundum arbitror *σάκκινος*, quemadmodum ab *ἀκμή* apud Hom. Od. ψ. 191. deductum est *ἀκμηρία*.

ῥαῖον pro *σάκκινος* est etatis recentioris, neque habet forma contracta usquam ante Dioscoridem videtur usum esse. Saepissime vero legitur in Geoponica, ut 12. 30. 12. 31. 3. et 7. 13. 12. e Leontino 14. 17. 5. et 7. e Paxamo. 15. 1. 28. e Zoroastro. 16. 13. 2. e Theonemio. 17. 15. 2. atque 2. 1. ex Oppiano. 20. 3. e Didymo. 20. 4. e Democrito. 20. 13. et 35. Hinc ibid. 12. 30. 7. *ἀκμηκόρον*, i. e. τὸ ἄκρον *κρόνον*, ut eodem loco explicatur. Etiam Theophrastus, Bulgariae archiepiscopus, habet *σάκκινος* epist. 7. p. 932. l. viii. opp. Meursii. Cf. Du Fresne in Glossario saepe laudato, qui etiam habet *ἀκμηκόρον*.

ῥαῖον et tanquam Alexandrinum habet referentem, motus sum eo, quod illud non nisi ab Alexandris et recentioribus scriptoribus adhibitum legerim, quales sunt Lycophron 46. et Apollonius Rhodius 2. 570. Cf. Suid., qui etiam attribuit verba Crinagorae Mitylenae in Brunckii anal. t. ii. p. 141. n. vii. Fortassis illud, ut multa alia, (v. quae in v. *βαρδοῦσα* monui) desumptum fuit e lingua Hellenam antiquissima. Etiam a Romanis dicitur *spelunca*.

ῥαῖον a Polluce 2. 162. explicatur *τὴν ἁρῆθὴν τὸ μέγεθος*. Sed quando pro diminutivo nominis *ἁρῆθῆ* dicitur, rejicitur a Phrynicio p. 168. Et profecto sic, vel omnino pro *ἁρῆθῆ*, apud idoneos auctores non reperitur, sed in loco Eriiphi apud Athen. 2. p. 65. C. et in versione Alex. Exod. xxix. 27. Levit. vii. 20. Num. xviii. 18. ac saepius.

ῥαῖον non modo solem et lunam, omninoque astra, (v. 2 Petr. iii. 10. et 12.) et eorum significavit in dialecto Alex. (v. du Fresne l. l.) sed etiam aera. Saltem sic est in Josephi hypomnest. c. 144. p. 320. ed. Fabric. ad calcem Vol. ii. Codicis pseudepigraphi V. T. v. quae e lexico Cyrilli MS. attulit, omninoque quos laudavit Bielius in novo thesauro philologico.

ῥαῖον de luxu et lascivia ac libidine cum insolentia conjuncta, nemo qui pure scriberet dixit unquam. In genere neutro sic positum legitur 4 Reg. xii. 38. Apoc. xviii. 5. et apud Palladium Alexandrinum in Brunckii anal. T. ii. p. 421. n. liv. In masculino apud Epiphani. haeres. 46. (66.) p. 267. 38. ubi etiam lin. 20. est *τὸ πρὸς τὴν ῥαῖον ἁρῆθῆ*, et de magna cupiditate est apud Lycophr. 438. Verbum *ἁρῆθῆ* pro *ῥαῖον* gravissime damnatur a Phrynicio p. 168. Et sane ego quoque illud Macedonicum et Alexandrinum maxime fuisse statuo. Nam *ἁρῆθῆ* pro lascivie et protervum esse traditur apud Athen. 10. p. 420. B. Lycophron dixisse, ut ibid. 3. p. 100. A. Sophilus, et p. 127. D. Antiphanes, comicus. Idem legitur Apoc. xviii. 7. et 9.

ῥαῖον recentius vocabulum esse, non solum ex eo patet, quod illi potius nomine *στροβίλος*, quod Hesychio teste Attice sic dicitur, uti sunt, ut Levit. xi. 15. Job. xxx. 29. etc. sed etiam ex his Galeni verbis, de alimentis 5. 20. τὸ *ῥαῖον* *στροβοδομήλον* (*ὄνομα*), ἄρῆθῃ ἀναμάσσον τῆρ αἰσῆς μεγάλας *στροβίλος*. (v. Xenoph. Anab. l. 5. 2.) Et de proba pravissime alimentor. succis c. 6. *ἐν ταῖς μεγάλας*

σπερδός, ἢ τὴν ἀσπιδόζουσαν σπερδοσπιδόζουσαν. Atque hoc reperitur apud Strab. 16. p. 772. B. in Alexandri Aphrodis. præfatione l. i. in versione Symmachii Job, xxx. 29. Ejusdem et Aquilæ Mich. 1. 8. Eodemque et Theodotionis Jes. xlii. 20. qui idem Jes. xlii. 21. σπερδοσπιδόζουσαν divisim translatur.

Υστερον, quo Menander usus est, adulterium vocabulum vocat Phrynichus p. 184. Saltem non legitur in antiquis et puris auctoribus. Nam de tessera, signo aliquo communi, quod ex composito datur, adhiberunt hoc nomen Diodorus Siculus 11. 22. et 61. 30. 31. Etiam Theophrastus in polioretico c. 4. ad quem locum v. Casaub. Item Strabo 6. p. 280. A. interpres libri de Suffragiis 20. 38. Marc. xiv. 44. Sails hoc nomine interpretatur notum σάβηλα. Sed σάβηλα etiam de quovis alio signo legitur, ut apud Diod. Sic. 3. 5. in lib. de fluminibus, qui Plutarcho vulgo tribuitur, 14. 5. in Hedylii epigrammate iv. T. ii. anal. Brunck. p. 527. Jes. v. 26. De iugibus vel imperii, apud Diod. Sic. 1. 70. vel forogladis, apud eund. 5. 29. Atque sic in Marci l. i. intelligi assuit Fischerus de vitislexic. N. T. p. 24.

Τελείων cum recte et eodem modo et τελειῶν formatum appareret, quo τελέωμενος et τελεῖται, (Cf. Etymol. M. p. 201. 22. et 33.) non hinc retulissent, nisi nullum præter recentiores et Alexandrinos scriptores eo usum esse viderissem. Legitur enim in versione Alex., vel potius Theodotionis (v. Salmas. de Hellenist. p. 244. sq.) Deut. xxiii. 18. ubi τελειώμενος diversis modis explicatur. Hesych. τελειώμενος πλερώμενος, τελειώμενος, quibus habet, M. p. 751. 4. addit ἐπιπλήρωτος. Unde Biellius in novo thesauri philolog. reddit: Initatus impari gentium sacris. Etiam Cyrillus apud L. Bos interpretatur τὴν γενεάν τελεωγόμενον. Et Hesychii in verbis modo allatis eadem mentem fuisse, intelligi potest et alia eius glossa: τελεωγόμενος τελειώμενος: ubi tamen additur etiam glossa ἐπιπλήρωτος, quocum consentit Lexicon Cyrilli MS. apud Biellium et Albert. ad Hesych. in v. τελεωγόμενος: τελεωγόμενος μεμνημένους. Haud dubie recte, si sententiam spectes. Nam in loco Deut. laudato τελειώμενος vix aliud quid significare potest, quam scortum masculinum, cui pro flore corporis tributum pœditur ac merces persolvitur, quæ sunt verba Salmasii de trapezit. famore p. 460. Certe etiam in Inscript. Roset, lin. 32. τελειωσαν dicitur pro persolvere. Verba sunt: ἐδωκεν τὴν τελειωσαν εἰς τὴν ἰδία ἱερὰ.

Τερίβητος pro τερμύβητος sive τέρμυβος est xvi recentioribus. Damogeron in Geopon. 10. 63. 2. τέρμυβος, ἢ οὐκ ἐπιχώρα τερμύβητος καλοῦσι. Democritus lib. 10. 75. 2. τέρμυβος ἴστω, ἢ καλοῦσι τερμύβητος. Nicolaus ad h. l. nota, non nisi semel, ἵστω per descriptivum vilius, apud Theophrast. hist. plant. 3. 15. legi, cum alius ille semper utatur altera forma. Similia jam Brodæus ad Epigr. Gr. l. I. p. 119. monuit. Ibi enim et T. ii. anal. Brunck. p. 177. legitur Antiphili Byzantii epigramma, in quo est adjectivum τερμύβητος. Scholiastes ibi præter alia habet hæc: τερμύβητος τὸ αἰὲς καὶ τέρμυβος. Ἐπιχώρα δὲ τὸ πλῆν ἐν Τυρῶ τῶ Μακεδονίᾳ. Pollux l. 2. 23. paulo aliter: τέρμυβος, εἰρησὶ δὲ αἰὲς ὁ κερπὶς ἢ ἐπιχώρα καὶ τερμύβητος. Sed minus recte, ut videtur. In versione V. T. Alex. reperitur utraque forma. Nam Gen. xiv. 6. pro τέρμυβητος cod. Alex. habet τερμύβητος. Sic l. Reg. xvii. 2. Ald. et Complut. exhibent τερμύβητος, ubi τερμύβητος, Jos. xxiv. 26. cod. Alex. τερμύβητος, reliqui τέρμυβος. Contra Gen. xliii. 11. idem codex τερμύβητος, ceteri τερμύβητος. Sed parum aberat quia ubique reponendum iudicaretur formatum τερμύβητος. Nam sine ulla lectionis varietate hæc legitur Gen. xxv. 4. Jes. i. 30. vi. 13. et apud Joseph. archæol. 2. 6. 5. qui Josephi locis maxime notabilis est, quia ibi refert ex Gen. xliii. 11. Apud Xenophontem vet. Anab. 4. 4. 7. ubi quidam editores formatum antiquum resituerere debelant, sine omni controversia pro τερμύβητος etiam sine libris rescribendum est τερμύβητος, cum vel in Aristotelis de mirab. auscultat. c. 89. unus codex Vindobonensis τερμύβητος præbeat pro τερμύβητος.

Τερεχία τερεχά, τερεχά τὸ ἀκούει μὴ λέγει, ἄλλ' ἀν' αἰσὴ τῆ δούριον χωρ τερεχά. Phrynichus p. 174. Similia tradunt Th. Mag. p. 842. et Phlavorin. Recte. Nam prout alia perfecti forma, consequendi notionem subjectam habens, reperitur tantum apud scriptores Doricos, ut Eryphanum Pythagoreum, in Galic opusc. mytholog. p. 665. ed. 2. vel Alexandrinus, ut Job, vii. 2.

ubi tamen pro τερεχά in Cod. Alex. ut τερεχάου. Hebr. vii. 6. vel alios recentiores, ut Polyb. i. 66. et 81. viii. 9. Phitarch. Aleib. c. 1. Phitruet. de mat. chor. c. 15. p. 163. ed. Gal. l. i. Sic παυροτερεχάδης Iul. Pich. 12. 8. παυροτερεχάδης idem 12. 27. παυροτερεχάδης idem 3. 48. παυροτερεχάδης Jambl. vit. P. Thag. sect. 199. Diod. Siculi locos Wesselingus ad i. 32. indicavit quatuor. Quare etiam Fischerus animadvertit in Weller. gramm. Gr. Spec. iii. P. l. p. 184. dialecto Macedonice hæc forma tribuit. Viletur autem resumata esse et lingua vetustiore, cujus generis exempli plurima passim jam attuli.

Υστερον cur hæc retulerim, doceant hæc verba Sexti Empirici adv. Mathem. i. 246. τὸ ἴσ' ἡμῶν καλοῦμενος ἐπιπλήρωτος Ἀβρουῖος καὶ Κάου χλωδία καλοῦσι. Certe ἐπιπλήρωτος apud nullum scriptorem antiquum et idoneum reperitur, sed vel apud Alexandrinos, omninoque Ægyptios, ut 2 Paral. ix. 18. in Complutensi quidem editione, sed in omnibus edd. Ps. cix. 1. Act. ii. 35. Jes. lvi. 1. Act. vii. 49. Thren. ii. l. Matth. v. 35. apud Athen. 5. p. 192. E. vel apud alios recentiores, ut Eustath. ad Od. 8. p. 1482. 5. imprimis apud grammaticos, qui eo utuntur ad explicanda nomina antiquæ et Atticæ, ut Schol. Aristoph. Plat. 543. et Equit. 368. ἡμῶν ἐπιπλήρωτος. Hesych. ἡμῶν ἐπιπλήρωτος, ἢ ἡμῶν ἐπιπλήρωτος, ἢ χλωδία τὸ ἐπιπλήρωτος. Cf. Suid. in v. ἐπιπλήρωτος.

Φάγματος βάρβαρος, inquit Phrynichus p. 144. λέγει οὐκ ἴσται καὶ ἀντιδότης, τούτω γὰρ Ἀναξίω. Hoc perceptum, cui simile etiam Th. Mag. p. 263. habet, si verum est, intelligendum putabam de præsent. Nam futurum secundum, si compares Etymol. M. p. 786. 23. recte sic dici videtur, quantum nec, hoc, quantum memini, usquam nisi in versione V. T. Alex. et in libris N. T. ut Gen. ii. 17. iii. 5. 18. 4. xxvii. 25. xl. 19. xliii. 16. xlv. 18. etc. Luc. xiv. 15. xvii. 8. Jac. v. 3. Apoc. xvii. 16. reperitur. Exemplum temporis præsentis, quod quidem certum videri posset, non nisi unum inveni, Sirac. xxxvi. 18. πᾶν ἄρμα φάγματος κοιλία. Super etiam legitur conjunctivus præsentis, sed nunquam in omnibus libris, v. c. Dan. i. 12. φάγμεθα, Cod. Alex. φάγμεθα. Damanda verò nisi quidem vilescitur forma φάγομαι, cujus permulta sunt in versione Alex. exempla, ut φάγο Gen. ii. 16. iii. 14. 17. 18. 19. Deut. vii. 16. viii. 9. 10. 4 Reg. xix. 29. in codice Alex. aliosque pro φάγο. Sed φάγο hæc eadem persona scribitur 4 Reg. vii. 2. 19. φάγομαι Jes. h. 16. aliosque in locis, ut Luc. xvii. 8. φάγομεθα est Gen. ii. 16.

Φάλασσα pro φαλακία legitur tantum Cantie. l. 3. Similia supra vidimus, ut φαλάσσα, βασιλίσσα. Cf. Valckenar. ad Theophr. Adonias. p. 321. et e. quem laudat, Hamsterburg. ad Lucian. judic. vocal. c. 8. T. l. p. 92.

Φελασάθος de amuleti dicta fuisse satis notum est e Stephani thes. Hunc autem vocabuli usum tribuendum esse dialecto Maced. et Alex., præcipuum inde, quod simili modo dicitur Math. xxiii. 5. et in Inscript. Roset, lin. 45. Multa alia exempla hæbet ad Fresne.

Χοράθειον ad homines relatum, non puto veteris Græciæ usum ferre. Utuntur eo sic Nicostratus apud Athen. 15. p. 693. B. Lucianus in Bruciæ anal. T. ii. p. 309. n. vii. Scholiastes Nicandri, quod ad theriaca p. 31. ἀνα, inquit, οἰκεῖ χοράθειον, κερσθηθῆν, ἡμελεσθηθῆν, ad alexipharm. p. 69. verbum αὐτοῖσιν explicat verbo χοράθειον, nempe οἰκεῖ, et p. 75. χοράθειον ponit pro κερσθηθῆν, quo poeta usus erat. Interpretes Alex. Ps. xxvii. 19. lvi. 15. lxxx. 16. ἐκ σπέρματός μου χοράθειον αἰῶνος. cvj. 9. cxxx. 15. τοῖς παγκοῖσι χοράθειον ἄνω. etc. Sic χοράθειον est Prov. xxiv. 15. ut in Lucilli epigr. apud Brunck. l. l. p. 322. b. xxvi. πῶς μοι χοράθειον ἀρραβίον πόνου; Item ἀχοράθειον Deut. xxvii. 20. in versione Symmachi, et ἀχοράθειον Ps. lvi. 15. apud eundem. Quin etiam χίρος de cibo hominis legitur in Cratetis Thebani apud Brunck. T. l. p. 187. epigrammate vi. χίρος ἰσθ' ἀνεχθῆναι ἕρε γαστήρι. Hesych. χίρος—χίρασσα. Sophocles hic ipsum quoque videri possit ab hoc verbi usu non aberrasse, dum in Tyro (apud Athen. 3. p. 99. F.) hæc verba scripsit: οἱ τοῖς χοράθειον ἡεζέθησαν. Sed nec hæc Sophocles locum, nec solum Aristophanis in Gerytæa, quem ibidem Athenæus servavit, potest adhiberi posse ad defendendum hæc nona verbi χοράθειον notionem, quantum ille quidem vocabulo χοράθειον uti recte potuit de cibus, qui appropinquaverit hominibus valde

quist. 71. T. viii. opp. Meursii p. 925. Schol. Nicandr. ad Ther. p. 20. extr. Schol. Eurip. Orest. 511. 2 Petr. ii. 3. et iii. 5. *ἀεὶ ἴεσι* præter versionem Alex. Eccles. viii. 12. inveni apud Schol. Apollon. Rhod. 1. 517. et Matth. iv. 17. *ἴεροι* habent Socrates Rhodius apud Athen. 4. p. 148. D. Chares Mityleneus apud eund. 12. p. 538. F. Phanodemus apud eund. 10. p. 437. D. Aristoteles hist. anim. 3. 12. extr. Clemens Alexandr. str. 6. p. 665. A. p. 698. A. Plutarch. in Cæsare c. 48. Æsop. fab. 143. Geoponicorum auctores 11. 2. 3. Eustath. ad Il. α. p. 43. Tzetzes ad Lycophr. 24. 49. 603. Schol. Nicandr. ad ther. p. 18. Schol. Theocrit. 3. 48. Causam, cur *ἴεροι* imprimis improbandum sit, afferre tentat Pauw. ad Phrynich. l. l. Fortassis etiam viri harum rerum gnari huc referendum putaverint *ἴεροι*, pro *ἴε εἶ* positum, ex Apollon. Rhod. 2. 634. 3. 67. 4. 867. qui etiam habet *ἴεροι ἴεροι* 4. 521. Certe in nullo idoneo scriptore me legere memini *ἴεροι*. Sed usi eo sunt Callimachus h. in Apoll. 48. Palladas Alexandrinus in Brunckii anal. T. ii. p. 413. n. xxx. Agathias ibid. T. iii. p. 37. n. ix. et p. 63. n. lxxviii. P. Silentianus ibid. p. 75. n. xiii. et p. 77. n. xix. xx. Anonymi poeta ibid. p. 96. n. xxxix. et al. Schol. Eurip. Cod. August. ad Phœn. 1528.

PAULI ERNESTII JABLONSKII

GLOSSARIUM VOCUM ÆGYPTIARUM.

EXCERPTA E PRÆFATIONE GUIL. TEWATERI

Ad P. E. J. Opusc. τ. i. Lug. Bat. An. 1804 edita.

Ad Opuscula, quæ cum maxime eduntur edenturque quod attinet; damus ante omnia Glossarium Vocum Ægyptiarum, quæ in Libris Sacris et apud scriptores veteres Græcos Romanosque dispersim inveniantur. Non meo tantum iudicio, sed et, quod majus est, Ruhmkemii, Schultzeii, Scheidii, hisque similium idoneorum iudicium, non diutius illud in obscuro latere et eruditiss. subdoci oportebat.

Diu ante existimarat Ludov. Picquesius, omnia λέξαις linguæ Ægyptiæ, in libris Græcorum ac Romanorum ubique sparsa, colligi oportere; non disscutiente Th. Edvardo, sed ex hujus sententia seorsim potius collocanda, quam Copticis in Lexico miscenda. Vide Commercium Epistolicum, subnexum dissertationibus Lud. Fourii Longueveii de variis Epochis et Anni Forma veterum Orientalium, p. 285, 292. Consilium simile placuit Hadr. Relando; qui indicem vocum Ægyptiarum ubique conquisitum, misit ad Davidem Wilkinsium, a quo edita suit a. 1715, et illustrata in dissert. de Ling. Copt. p. 94—112, ubi addit, potuisse se adjicere plus ducentas alias voces prisorum Ægyptiorum, sed earum explicationem peculiari libro de *antiquis veteris Lingua Coptica* reservare. Meminit ejusdem Wilkinsius in Thes. Epist. La Croziano t. i. p. 572, 574. In publicam lucem, quod sciam, non prodit. Eodem tempore animum adiecit Jablonskius ad colligendas illustrandasque voces Ægypticas, quotquot in codicibus aliarum gentium possent inveniri. Anno seculi præteriti quinto et decimo ad La Crozium libec scripsit: "Maximam partem indicis vocum Ægyptiarum a me in ordinem redactarum et ad te missarum cum ex appendice Dioscoridis et Apuleii de herbis libro depromserim, fateor quidem ea ut plurimum esse mirum in modum depravata; ærumtamen si aut secum invicem, aut cum aliis etiam scriptoribus illa comparentur, ne dubito quidem, quin aliquid visurus sit, qui in lingua Coptica aliquantum est exercitatus. Neque postremo loco commemorandum est, multa herbarum genera, quæ in his occurrunt, commemorari in S. literis." Sedecim post annos ita idem ad eundem: "Catalogum meum vocum Ægyptiacarum, quas partim ex mente tua, partim ex conjecturis meis explicui et illustravi, tantum non ad umbilicum perduxit. Insunt huic indici quidam articuli, qui in magnitudinem fere justarum dissertationum excreverunt: quæ omnia, ubi semel etiamnum Berolinum excurrere licerit, tux censura libentissime subjiciam." Cf. Thes. Epist. t. i. p. 163, 164, 187. Ad literas priores respondit La Crozius, ibid. t. iii. p. 131: "Quas voces Ægypticas misisti, eas fere omnes habebam, exceptis tamen iis, quæ ad Botanica spectant, pro quibus, ut et pro aliis, gratias habeo." Perrexit deinceps Jablonskius in legendis utriusque linguæ scriptoribus antiquis, Poëtis, Geographicis, Chronologicis, Historicis, item Theologicis veteribus, Patres vocant, et recentioribus itinerum descriptionibus, ut ex iis summa cum cura vocabula quæque Ægyptia recolligeret. Monet ipse in scidula, "filium laboris hujus, per complures annos interruptum et neglectum, se resumisse anno 1732, mense decembri." In alia scribit, "collectionem vocum Ægyptiacarum describi coeptam esse aucto 1722, absolutam anno 1740." Quantum temporis huic operi datum est! Facilius profecto erat, multos et magnos de quolibet disciplinarum genere per tantum temporis spatium conscribere libros, quam hunc unum.

Ex codice autographo, quo usus sum, appare, primum, dimidiam fere Glossarii partem ab Auctore recognitam esse, limatam, emendatam, mansu diligentiore descriptam; deinde, multa illic, præsertim in parte posteriore, aut mutata esse, aut erasa, aut etiam excissa, cum remittantur lectores ad Pantheon et disputationes in Miscellanæis Berolinensibus, et; porro, non pauca subinde et ad extremum usque vitæ tempus marginibus codicis ab Auctore, allata esse, vel ad finem Glossarii posita, vel scripta in chartis sine junctura errantibus, quas suis locis, quanta fieri potuit, accurate reposui; apparet insuper, citari sæpe testimonia quædam Coptica, e codicibus MSS. ducta, brevi tamen ante aut deinde typis descripta, ex. gr. ex interpretatione Palmorum Coptica, e fragmentis N. T. Sahidicis sive Thebaicis, aliisque; demque, provocasse nonnumquam Jablonskius ad sua scripta, quæ fortasse non supersunt, ad me certe non pervenerunt: ex quo genere sunt Cura Secunda in Prolegomena ad Pantheon Ægyptiacum, dissertationes de Syringibus et de Planete, quarum fit mentio p. 362, 374, et sibi.

Novimus aliunde, plura cum molitum esse, digna sine dubio, quas, si alicubi lateant, ad communem usum proferantur. Pectinet huc Index-vocum Scythicarum, Thracicarum, Parthicarum, et peregrinarum aliarum, cuius facit mentionem in Thes. Epist. t. I. p. 182. 183., quem non displicuisse La Crozio, letus intellexerat. Loquitur ibidem p. 194. de sua Historia Anathemismorum Cyrilli, Alexandrini Episcopi, in qua, ut scribit, opinionem hominum eximeret, quae multorum pectora occuparet, Anathematisms istos publico Concilio Ephesini iudicio probatos esse, ostenderetque, Cyrillum, etsi honesto modo, quodam in us incommode et darditer dicta revocasse et correxisset. Sed de hac re dicam in pref. ad eum Opusculorum partem, qua continentur libelli varii ad controversiam Nestorianam pertinentes. In Aeddotis, mihi ignotis, numeranda quoque Introductio in Linguae Ægypt. cognitionem, de qua Stoschius l. c.; item Disputatio de Therapeutis, quos neque Christianos fuisse autumat, neque Iudeos, sed Sacerdotes Ægyptios. Rem paucis tangit in Glossario p. 279., plenius autem argumentum libelli exposit in literis ad La Crozium t. I. Thes. Epist. p. 178—181.; qui quidem hanc sententiam arbitratur verissimam, non item, nomen eorum Ægyptium fuisse **ΨΗΘΥΤ**, quod fortasse **CHIH**, id est, *Targol*, unde et *Ψηθολ* appellati fuerint. V. eisdem Thesauri t. III. p. 168—170. An Calendarium Festorum Ægyptiacum MS. memoratum in Glossario p. 197. et 376. diversum fuerit ab illis, quae scriptis in Miscellaneis Berolinensibus, exploratè dicere non habeo, quamquam valde dubito. In praefatione ad partem priorem Panthei promiserat Auctor Ægyptum antiquam Sacram, sive dissertationem de Templis Deorum, per totam Ægyptum constructis, et sacris tibi fieri solitis, Explicationem Tabula Bembinæ sive Isiacæ, etiam Schediasma de diebus Festis Ægyptiorum, cuius utriusque specimen quoddam extant in Miscellaneis Berolinensibus, denique Syntagma de Sacerdotibus Ægyptiorum, eorumque variis ordibus; at vero in pref. ad Panthei partem posteriorem exposit causam mutati consilii. Ad Ægyptum Sacram quod attinet, ait, hic, Pocockium quasi mentem fecisse, quae posteris vis spicas relinquere. De Tabula Bembinæ, Festis Ægyptiacis ac Sacerdotibus abunde se dixisse monet, cum in Pantheo, tum in Prolegomenis c. 2. et 3., quae lectoribus iterum apponi nec oportere, nec opus esse existimavit. Car non, quod promiserat, ediderit La Croziana, de quibus sepius in hoc Glossario et in libro de Memnone p. 100., copiose docet in pref. ad eundem librum p. 6. ac seqq.

Ceterum, non necesse, anno 1753, Jablonskium, Syntagma de Memnone inscribentem Mânckenio, hac potuisse: "Non ignoras, me anno superiori, gravissimas ob rationes, chartarum mearum, ad res veteris Ægypti sacras et civiles spectantium, quas ab annis quadraginta et amplius, horis quibusdam subsecutis, in ritum meum concesseram, jacturam sponte et ultro fecisse.—Unicum tamen hæcæ ex illo naufragio tabulam servavi, eo quod juris mei non esset, verum tibi omnino deberetur." Quae calamitatis tui fatalis tamque defloranda causa fuerit et origo, si plena fide hic narrarem, nihil inde lucrì ad nos remique literarum proficisceretur. Est igitur, quod vehementer latenter, ex miserrimo isthæ naufragio servatum quoque esse Glossarium Ægyptiacum, de quo mihi hoc dicendum superest. Si Jo. Renoldo Forstero data est occasio inspicendi eruditum Jablonski opus, de qua re dubites, videtur alio ejus exemplo usus, siquidem conjectura non facienda est ex his argumentis, quae in annotatione p. 216. 217. animadvertit. Cum jam factum esset initium edenda hujus partis, recordabor primum, legisse me ante hos vixiginti annos Christ. Scholtzi Expositionem vocabulorum Copticorum, in scriptoribus Hebraicis ac Grecis proditorum. Extat in libro Germanico, qui est inscriptus, Repertorium für Biblische und Morgenländische Litteratur, Leipzig, 1785, t. XIII. p. 1—31. Bene se de literis Copticis meritis censetur, quoniam non tantum a. 1748, per libellum supplicem ab illustrissimis Academiae Lugduno-Batavae Curatoribus veniam petiit et impetravit, ut Car. Godofr. Woide, Polonus, tunc in Collegio Ordinum Hollandiae Theologico literarum studiis operam datus, describeret partem Lexici MS. Ægyptiaci, a La Crozio confecti, atque Liturgiæ Copto-Arabice librum *ἀκρίφαλοι*, verum etiam idem illud Lexicon in compendium redegit, Oxoniquæ a. 1775, prodire curavit. De quo ipse Scholtzius plura dixit in praefatione. Tantum tamen abest, ut in Repertorio, quod modo citavi, nova dixerit, ut, præter pauca, quae ex Forsteri Mantissis Ægyptiacis accesserunt, sua fere omnia iisdemque verbis a Jablonski traxisse videatur. Usus autem Scholtzius est exemplo operis alio, seu apographo, seu apographo, certe minus accurate perfectoque, ut hic illic a me observatum esse moui. Nonnumquam Jablonskiana ad verbum descripsit; aliquando summas rerum dedit; passim observationes Auctoris probavit, rarius ab eo dissentit, dicam an? dissentire visus est; paucis in locis nomen illius apposuit, p. 4. 16. 17. 23., non item alibi. Jablonski igitur, non Scholtzi, debetur arduus labor, in tot vocibus Ægyptiis in unum congerendis illuminandisque præclarum in modum conspicuus.

Sequitur, ut de opera, in edendo Glossario a me præstita, brevier dicam. Loca scriptorum veterum, ab Auctore citata, comparavi praeque cum exemplis editis praestantioribus, quae aut ad ejus notitiam non pervenerant, aut post ipsius mortem primum prodierunt. Haec loca, qua pagina, qua item lectionis varietate, legantur in illis optimarum recensione exemplis, monui vel in ipso opere, vel in annotationibus. In his autem, nonnumquam aliorum meoque iudicio longioribus, quam oportuerit, id mihi imprimis negotii datum credidi, ut a libris rarioribus, vel paucis abbas annis in Italia, Gallia et Britannia editis, quorum usum plurimum in Batavia hoc usque carere, ea conquererem, quae ad illustrationem emendationemque Glossarii Jablonskiani apta viderentur. Ordinis mei hominibus, Theologis, non omnino displicebat, ut spero et confido, quae aliquantum conducant recta interpretatione S. Literarum. Rem Botanicae, cuius frequens mentio in Glossario, cur vix usum sim attingere, sed aliorum industriae commendatam malim, opus non est, ut dicam. In Geographia veteri cum non plane hospes mihi viderer, de ea dixi plura; si non nimia. Critici ægre ne ferant, quæso, laudari conjecturas, quas viri eruditiores sua manu antiquis quibusdam scriptoribus allieverunt, item collationem codicis MS. Medicei, quam ad exemplum Strabonis, jure etiam nunc meum, Abr. Groenovius ascripsit. Bene novi, virum doctum in Variis Geographicis, a. 1739, hac in urbe vulgatis, dedisse animadversiones in Strabonem, et MS. codice Mediceo deprimas; sed hæc desunt in libro nostro. Itaque nihil illic de varietate lectionis in libro decimo et septimo, ubi potissimum Ægyptiaca pertractantur. Ad finem hujus partis accedit Auctarium vocum nonnullarum, recte vel secus pro Ægyptiacis habitarum, quarum numerus, si ita videretur, ab hoc ipso tempore posset augeri. Errores Jablonski, haud raro nimis sibi indulgentis in conjecturis Etymologicis, hic illic serendicum indicavi; meos vero, forsitan longe plures ac gravioris, emendat alii, nullarum rerum imprimis Ægyptiarum cognitione me multum antecellentes, quibus idcirco, quod candide profiteor, maximas habeo et agam gratias, nec detrectabunt, quotquot hoc studiorum genere delectentur. Denique, Glossario subjungendos putavi complures Indices, et quibus Theologi, Antiquitates, Geographæ, artis Criticæ, Botanices aliarumque disciplinarum studiosi intelligant, Glossarium hoc Jablonskianum cura omnium et attentione dignum esse.

¹ [Nota inter [] inclusa, quibus subjuncta sunt literæ, End., e nostra manu profectæ sunt. Literæ H. St. loca ex H. Steph. Thes. Indice descripta indicant; voces asterico notatæ in Thesaurio non leguntur. EDITORS.]

COLLECTIO ET EXPLICATIO
VOCUM ÆGYPTIACARUM,

QUARUM MENTIO APUD SCRIPTORES VETERES OCCURRIT.

Ἀβραβίαν, πικρὴν πλεοκομένην καὶ Ἀγυπτίαν ἐπιβίβαν
καὶ καθάρην αἶμα, Hesychius. Originem vocis Ἀβραβίαν
in Chaldaea quaesivit Bochartus, in defensione
contra Salmasium, p. 820. et 832. Non satis feliciter.
Quaerenda potius videtur in Ægypto. Vide, an huc
spectet ΤΒΕΗΗ, ὁ σπαθίος, postis januae, Exod.
xxi. 6. ΛΑΩΥ est potio ἀβραβίαν, Exod. xxviii.

4. Vix audeo huc referre Copticum ΠΙΕΡΗΘΟ,
quod in Scala Copto-Arabica explicatur Byblus, juncus,
papyrus. — Quid, si legatur Ἀβραβίαν in Hesychio?
Nam BIP videtur Ægyptiis designasse πλέκην, unde,
ut eredo, formatum est BIP, quod in N. T. Coptico
corbano, σπινθίς, significat. Forte ejusdem originis est
quoque βίαι, quam vocem vide infra suo loco. Σπινθίς
hinc sine dubio erant sacrae, et, nisi fallor, illae catenulae
sive corallae, collum ambiennes, quibus in Tabula Bem-
bilis simulacra Deorum toties ornantur. Credo easdem
a Sacerdotibus quoque gestari consuevisse. In vitis
Patrum et Monachorum Ægypti saepius mentio fit hujus-
modi Σπινθίς. Ita in apophthegmatibus Patrum, in Co-
leteri Monumentis Ecclesiae Gr. l. i. p. 340, θεωρεῖ τὸν
ὁ Ἀντώνιος ἐν ταῖς καθάραις καὶ ἠεροζόμεναις — καὶ
τὴν σπινθίαν πλέκοντα, p. 520, καθίζηται σὺν Θεῷ βίβας τὰ
μυρία μὴ ὅλλα, καὶ πλέκων αἶμα σπινθίαν ἕγω, p. 675.
ἀγαπᾷ τὴν σπινθίαν καὶ οὐ δύνανται πικρὴν ἠεροζόμεναι. Jo.
Moschus¹ in Prato Spirituali c. 176, scribit, ἔμμεν
σπινθίαν καὶ πλέκων σπινθίαν. Apoll. Palladium in Hist. Lau-
siana² c. 2. ἔλεγον σπινθίαν τὴν ἐκ θαλάσσης φοιτοῦσαν, c.
28. p. 942, καὶ βίβας θαλάσσης ἐκ φοιτοῦσαν, λέγει ἀπὸ
δύο, πλέκων σπινθίαν, ὡς βίβας ἰστέ. Auctor Etymol. M.
in v. Ἀβραβίαν huc habet, Ἀβραβίαν, τὸ ἀβραβίαν,
καρὰ τὸ ἀβραβίαν τὸ ἀβραβίαν, ἀπὸ μεταφορᾶς τοῦ
σπινθίαν σπινθίαν τὸ σπινθίαν λέγουσαν ἐκ τοῦ πλέκων
σπινθίαν ἀβραβίαν καὶ ἀβραβίαν. Scriptores Latini
Σπινθίαν, quia nempe πλέκοντα, Plectas vocare consueve-
runt. Cassianus Collationum l. xviii. c. 15, “Codiceem
suum, inter ejus Plectas, quas de palmarum foliis solebat
intexere, lateus abscondit,” et interjectis nonnullis,
“inter Plectas palmarum, quas illi Siras vocant.”³ In
hisc locis indicatur, Plectas illas a Monachis a foliis pal-
marum contexti solere. Hesychius⁴ vero invenit Plectas
ex bybulo, sive juncu, specie quadam papyri, confectas.
Et omnino adhibebatur etiam vulgo juncus: unde recte
in Glossario, quod Cassiano subjungi solet, Plectas expli-
cantur, “quas Ægyptii, (nempe Graeci loquentes), Siras
vocant, habent sine, et palma, juncu aut spurto contextas,

ex quibus sportas, canistras atque similia conficiuntur.”
Nescio, an non Plectas eandem reses sive resticulae quo-
que appellentur a Cassiano l. i. de habitu Monachi c. 6.
p. 82. “Gestant etiam resticulae duplices, lanes plexas
subtegmine, quas Graeci αναβλαβας (ἀβραβίαν), non vero
succinctoria, seu redimicula, seu proprie rebrachatoria
possimus appellare. Quae descendit per summas cervi-
cis, et a lateribus colli divisa, utraqueque alarum sinus
ambiunt, atque hinc inde succingunt; ut constringentia
latitudinem vestimenti ad corpus contrahant atque con-
jungant.” Moris Ægyptiaci dependuntur hodieque
vestigia apud Brachmanns, quorum Theologia et instituta
religiosa cum Theologia et institutis sacris Ægyptiorum
mirifice⁵ conspirant. Vide de his Brachmannum corollis
Abr. Rogerii portam apertam part. i. c. viii. p. 45. 46.
p. Vallensis Voyages part. iv. p. 80. ed. Gall. le Recueil
des Voyages faits pour la Compagnie Orientale t. vi.
p. 415. t. vii. p. 70, les Voyages de Vincent le Blanc
part. i. p. 90. 228. 232., le Voyage de Gautier Schouten
t. i. p. 340. [“Ἀβραβίαν, teste Hese, σπινθίαν πλεοκομένην
καὶ καθάρην αἶμα, ἠεροζόμεναι, βίβας, funiculas
qui apud Ægyptios plectebatur ex papyro ad purgandum;
ut hodie orbiculi ex herbis quibus utuntur ad extergendas
patinas.” H. St.]

“Ἀβραβας. Athenacus l. vii. p. 312. inter pisces Nilo-
ticos hunc quoque numerat. Cum nomina reliquorum
aut indubie Graeca sint, aut ad hanc linguam referenda
videantur, hinc Ἀβραβας, piscis forsitan Ægypti vicinis
que proprius, τὸν Ἀβραβίαν pra se fert. Opus
voco esse originis Ægyptiacae. Piscis vero hujus me-
mori et Oppianus Halicut. l. i. v. 244. [“Ἀβραβας,
piscis Nilus ap. Athen. vii.” H. St.]

“Abrech. Ἰβρεθ. Vox haec, et quidem, ut videtur, ceu
peregrina adfertur a Mose Gen. xli. v. 43. ubi de Josepho,
Ægypti Prorege, legitur; Et Pharaeo vili fecit esse in
curru suo secundario, et clamavit ante eum Ἰβρεθ
Abrech. Interpretes Alexandrini vocem illam in sua
interpretatione omiserunt, id tantum indicantes, praecones
ante currum Josephi aliquid populo edixisse.⁶ Nisi
prolixum esset, omnes virorum creditiorum de hoc no-
mine conjecturas, et interpretationes afferre. Possunt, si
cui volupe est, Pfeifferi Dubia vexata ad h. l. ⁷aliquae
hic consuli. Ut vero meam huc de re sententiam pro-
feram, non dubito, quin cordati terribi arbitri mecum
sentiri sint, i. quidem, vocem hanc Abrech ex lingua
Ægyptiaca⁸ esse explicandam. Res agebatur ubi
Ægypto, praeco vocem hanc ad Ægyptios proferre juco-

¹ Inserta operibus Bocharti ad eadem Geographia S. Praeter ipsius opinionem de origine vocis Chaldaea, Alberti ad Hesychi-
um, etiam, immensis Hartii observationibus Barckenrothii, in Misc. Obs. Crit. vol. 98. p. 316, vocabulum Ἀβραβίαν derivant ex
Ἰβρεθ. Nisi, inquit, abscissa esset vel abscissa. Quae conjectura nempe Cl. Rudolphius videbatur digna, quam in Anneturum Eusebiastinum
referret. Praeter aliquam observationem Jablonkii repetitur, sed nulla de causa vocem Ἀβραβίαν huius praebuit Schellinus in Repertorio
Literat. Bibl. et Orient. t. xlii. p. 4. 5.

² Est in Magna Bibliotheca Patrum t. xlii. Parisiis edita.

³ Inventus ibid. Palladii Historia. Primum Graece edita est a J. Meurice, ac repetita in editione operum ipsius Florentinae s.
1746. t. viii.

⁴ Cf. nota ad Cassianum, p. 627.

⁵ Hesychi ubi verbo aliquo affert observatio Casauboni ad Atheni l. iv. c. 2. p. 392. ed. nov., sed clariorem locum Strabonis
l. xvii. p. 1179, ubi dicitur ἡ ἀβραβίαν ἀποκαλεῖται ἰστέ, ὡς τὸν ἰστέ, τὸν ἰστέ, τὸν ἰστέ, τὸν ἰστέ, τὸν ἰστέ. Pro nomine Casauboni inplet
καρπῶς. As recte, contravertitur in doctis hominibus, Almeloveano ad Strabonis locum, Jungermanno ad Pollucem x. 179, Seppio
et Alberti ad Hesychi v. σπινθίαν, aut potius σπινθίαν. Almostrati Hemsterhusii ad Pollucem x nemine neglexerit. Pro vulgato τὸν ἰστέ
apud Strabonem legitur sine dubio ἰστέ. Polluci pariter ἰστέ; l. c. reddiderunt errorem, nisi astra exquiras.

⁶ Pfeifferus dicit Jablonkii in Psepho Ægyptiorum part. i. p. 383. sup. part. iii. p. 101., et in Prolegomenis p. 20. 25., imprimis
verbo Pfeifferi s. Bartholomaei in Systemate Brahmanico ex monumentis Indicis Maset Bergiani Vetricis, a. 1791. Romae edita,
p. 86. 108. 109. 110.

⁷ In descriptione animalium, avium, amphibiorum, piscium, insectorum, vermium, qua in itinere Orientali observavit Petrus
Forster, edita a Carsten Niebuhr, Havnae a. 1773., non memini aliud piscis nomina hinc simile invenire, nisi Malla nersitima, cui
hodie nomen est Arabicum Ἰβρεθ, quodum forte non dissimile Ægyptiacum. Describitur filicis p. 20.

⁸ In nova versione Gr. Pentateuchi, ex unico S. Marci Bibliothecae codice Veneto primum descripta a D'Anse de Yilloison, V.
Cl. auctore edita a C. F. Ammon, a. 1798. Ἰβρεθ vertitur ἰστέ. Qui autem non ignorat, anctorem versionis Copticae Pentateuchi
hinc verum interpretationem Gr. Alexandrinam, ut verbum verbo redderet potius, quam sensum dictionis Gr. recte videtur,
nihil mirabitur, vocis Hebraicae Ἰβρεθ rationem nullam ab interprete Copt. habitam esse.

⁹ F. L. Opreus Palming, p. 94—97.

¹⁰ Nisi forte judicentur Linder, Picquet, et Jo. Reinhold Forster. Diversam tamen esse tenere viam, atque a Jablonkiano
Jongha discrepare. Picquetus originem vocis Ἰβρεθ quaerebat in ΒΡΕΖΙ, ἰστέ, curru. In epistola ad ipsum data, The

hatur. Et in tricas se conjiciunt, quæ exitum non habent, qui lingua Hebraicam in subsidium vocant. 2. Præconem nomine regis populo injunxisset, ut aliquod profunda reverentia signum Josepho ederent. Bene igitur Pfeifferus monuit, in voce Abrech, posteriorem partem aperta satis vestigia servare Vocis Ægyptiacæ PER, quæ inclinare significat. Sic Jo. viii. 8. verba hæc *κείνη ἀπέβη*, interpret Coptus reddidit *ⲉⲃⲔⲠⲚⲚⲚ*, inclinavit caput suum. Totam vero vocem Ægyptiacam, ex duabus compositam, optiamus meum et doctissimus La Crozius Ægyptiacæ sonisive censebat *ΟΥΒΕ ΠΕΡ*, ubi-rek, *ΠΕΡ*, quemadmodum dixi inclinationem corporis, *ΟΥΒΕ* vero contra significat. *ΟΥΒΕ ΠΕΡ* igitur erit, inclinate, nempe corpus vestrum, contra Josephum. Varenius, a Pfeiffero citatus, rem hæc divinando assecutus est. Existimant enim, præcones nomine regis populo indixisse *γυμνασιον*, tanquam clamantem: Ita dixit magnus Pharaoh: Ego omnibus impero *gymnasium*. In eadem sententia fuit Aquila, qui, teste Hieronymo, in Quest. Hebr. in Genesim, Opp. t. II. c. 541., verba Mosis sic transtulit: Et clamavit in conspectu ejus adgenialicationem. Vide Montfauconii Hexapla Origeni t. I. p. 79. Quæ Pater hic videtur habuisse ab Origene. In enim in Catenis MSS. Bibl. regie Paris. observat, *Ἄραξαι δὲ οὐδὲν ἔλεγε, ἢ τὸ γυμνασιον*, hæc vox *ουβείρη* ἢ *ουβείρη* τὸν κρηνον. Hæc vox autem Abrech nihil aliud significat, quam genus fectere. Clara quippe est vox præconis. Quod Origenes in Ægypto potuit ab Ægyptiis discere. Et cum his sentit vulgatus interpres Latinus; nam si verit: Clamante præcone, ut omnes genu coram eo flecterent. Hicce *γυμνασιον* admodum emphaticæ vocæ hæc Ægyptiorum exprimitur *ΟΥΒΕ ΠΕΡ*, Inclinate contra. Græciz ritus hic dicitur etiam *προσκύνησις*, inque eo consistebat, ut adoratorum, inclinato corpore, manus ad genua illius demitteret, quod profunda hæc humilitate salute et honorare volebat. V. Elianum var. hist. l. i. c. xxi. et Plutarchum in Artaxerxe p. 1869. ed. Gr. Steph. Herodotus ritum hæc bene explicat, de Ægyptiis loquens, l. ii. c. 81. *Τὸς μὲντοι ἄλλους ἑτάδων ἐσθασοίσι συμφοροῦσι ἄντι τοῦ προσκύνειν· ἀλλ' οὐκ ἔστιν ἐτοίσι· ἄδοσι, προσκύνειν, καί τινες μὲν τοῦ γούνατος τὰ χεῖρα, quod plane est *ΟΥΒΕ ΠΕΡ*. Fourmont, dans la description des Plaines d'Helio polis et de Memphis p. 110, scribit: "La coutume ordinaire, lorsqu'on s'aborde, est,*

d'abaisser la main jusqu'aux genoux, de la porter ensuite sur la poitrine." Pertinet hæc ista Heliodori l. vii. Æthiop. p. 251. ed. Bourdel. *Ὁ τὸν ὀφθαλμοὺς ἀεικταῖς καὶ μὲναι ἐκείθεν, ἢ τὴν κεφαλὴν ἔπειτα εἰς τὸ προσκύνειν καὶ ἀναχέμενος, τὴν τὴν χεῖρα ἀναείρει.* Ad Græcos enim et Romanos gestus hæc corporis homines ingenuos illiusne decebat? erantque ignominiosus, et turbum in servis ferendus. Testatur hoc Ovidius Heroid. Epist. xx. v. 77. Atque solent famuli, cum verbera sua ventent, Tendere submissas ad terra crura manus.

Plinius l. xi. c. 45. "Homines sine supplices attingunt: ad hæc manus tendunt: hæc ut aras adorant, fortasse quia iis inest vitalitas."

* *Ἀγροῖον* dicitur a Stephano Byzant. *πάλαι Ἀγροῖον*, cuius meminit Alexander l. xiii. *Ἐγυπτιακόν*. Videtur legendum *Ἀγροῖον*, sicuti est forma similis *ἰ* nomen aliarum urbium Ægyptiarum, *Βασῖδ, κορῖν, ἀβῖδ, κερῖδ, λεορῖδ*. *Σεισάρον* est, quod de origine nominis tradit Stephanus, urbem illi vocatam esse, quia ibi ex adjectante lapicidina scindebantur anchora lapide, quibus eo tempore utebantur, nomen *Ἀγροῖον* vel *Ἀγροῖον* ex ling. Ægypt. non potest illustrari.

* *Ἀγρ.* Auctor appellat *ἄ* ad Dioscor. de Mat. Med. ii. 160. *περὶ Σέρασι*, scribit, Ægyptios eam appellare *ἀγορ*, Romanos intubum, sive intubum agrestem.

* *Ἀγροῖον*. Quandoquidem de Ægyptis scribit Diad. Sic. l. p. 40., antiquissimis temporibus eos comedisse herbas, caules, et radices in paludibus nascentes, *πρώτον δὲ οὐ μάλιστα προσεσκέχασθαι, τὴν ἰσχυροτάτην ἀγορῶν*, conjictebat sagacissimus meus La Crozius, *ἀγορῶν* ἢ *ἀγορῶν* esse nomen graminis *ἔγ.* Mox tamen dicitur Græcum, quia in Appendice ad Dioscor. iv. 30. [p. 464.] dicitur Ægyptii *Ἀγροῖον* vocasse *Ἄνοισι*, de qua postrema voce infra suo loco agam.

* *Ἄδωνι*. Steph. Byz. de urbibus in Ἀραβίαις. *Ἀραβίαι, πάλαι Κόρπος ἀρχαιοτέρη ἢ ἡ Ἄδωνι Ὀντιμὸς ἐπιμύο, ἐν Ἀρραβίαις ἐπὶ Κόρπον καὶ Φοῖβας ἰδιοποιούσασιν.* Videtur autem Adonidis hujus cultum, si vere est Ægyptius, Argivi ex Ægypto in Græciam invexisse, Pausanias in Corinth. p. 67. ed. Gr. Wech. *Ἐργαῖοι τὸν Ἄδωνι καὶ γυναικας Ἀρραβίαν ἀφῆσαν.* De *Ἐγροῖσι* Orpheus in H. in Venereis, in Corp. Pœt. Lectu t. i. p. 314. [p. 252. ed. Gesn.] *Ἐρ ἢ Κόρρ, ἄνασσα, πρώτῳ εἶο: ἔθλα εἶλασι ἐκ Παρθίας ὀδύνην ἔρροισ ἢ ἄνα πῆρ ἔδνατον Ἰγροῦσι ἐκ μίσαρα καὶ ἄβροισ ἄρην Ἄδωνι.* Suid. ex Damascii Vita Isidori, in *Δαιτυρίων*. *Ὀῖον δέγγω τὸ ἄρροισ ἄγαλμα τὸ ἀῖονα ἰπὸ τῷ Θεῷ κτε-*

Edvardus scribat: "Ego nullis manuscryptis codicibus lingue Ægyptiacæ habeo penes me (Osmanni in bibliotheca cum blattis et tinea rixantur) unde tibi probarum *ΠΡΕΞΙ* pro eura vectorio legi, aut contrarium ostendere. Epulosis si geminum vocabali sonum attingas, felix et pulchra tibi obvenit conjectura de origine vocis *ΠΡΞ* in textu Hebr. Gen. c. xii. nisi dissimilis sonus *Γ* et *Ξ* diversè organo litterarum obtinere videatur." Recte postea monet Picquiesius, *ΠΡΕΞΙ* significare currum, Num. vii. 5. nec scrupulum esse circa *Γ* et *Ξ*. Vide Commercium Literarum Picquiesii, Edvardi et Acoluthi, adjectam dissertationibus Ludov. de Pour de Longueure de variis epochis et anni forma veterum Orientalium, p. 293. 296. 297. 298. 299. Notum esse omnibus est, *ΠΡΕΞΙ* de eura frequenter pœti, Gen. xlv. 19. 21. 27., atque aliis, non tamen Gen. xli. 43. ubi *ΠΡΕΞΕΣΩΥΤΣ*. Forster in Mantibus Ægyptiacis, suboxia libro de Byssio antiquiorum, p. 111. et 112., observat, similibus Josepho contigisse honorem, quo Mordachai Judæus, regis mandato, affectus dicitur, Esth. vi. 11., similis quoque verborum sonum esse in *ΠΡΞ*. Plurimo similibus tunc dicitur deus Josephæ, veritate byssina esse amicitia, torque aureo ornati, curam secundo regis impendi, et ante eum voce personis proclamari jussit, Abrech! Qui annulo regio, torpore, byssina veste regia ornatus ante ingressus et elatus esset, omnino honoris summique a rege nostratim afflictabatur. Verba igitur proclamati jussa, ex opinione Forsteri, sunt *ΞΩ—ΠΡΞ—ΠΡΞ—ΠΡΞ* *Πραχεκχ*, a rege cinctus, vel vestitus i. e. Et hominem regis vestibus cinctum! quia rex eum ipse perficit *Πραχεκχ*, cum nullo rege, postreque nemine inferiore vult esse, sed id præcipit, ut ipsi quilibet in omnibus morem gerat. Quamvis adjectum Forster, et neutiquam dubitare, quæ vocem *ΠΡΞ* recte interpretatus sit, quæque tamen eam sententiam eligat, quæ maxime placeat. Mihi lactenus arrisit La Crozius, Jablonkio etiam præbata, nec rejecta a Michaelis, in Bibl. Orient. v. ix. p. 214., Duthioque in notis ad Gen. xli. 43. ad p. l. eadem in Schellæ Rozemullera repetit. Postquam Jablonkii sententiam de vocabulo *ΠΡΞ* verbis præcipue enumerasset, addidit Scholius l. c. p. 2. 4. Thebaon diphthongum *ΟΥ* sæpius vertere in *ΟΥ*, sed et in *ΟΥ* per syncopeo et *Ι* omittitur, remanente tantum litera *Α*: hinc vero ex *ΟΥΒΕ—ΠΕΡ* oriri Sæbidicum *ΔΒΕ—ΠΕΡ*, quod Mosis expressit *ΠΡΞ*.

¹ Pro *ουβείρη*, quod vulgo præcipuum videtur, Westlingius fide codicum recepit *ουβείρη*.
² Legendum simulatim Valæntineri ad Herod. ii. 80.
³ Cf. J. Gavel in Misc. Obs. Crit. l. iv. p. 228., imprimis Westlingius ad Antonii Itiner. p. 183. et ad Heppolis Synecdemon p. 791.
⁴ In editione operum Dioscori, quam J. A. Saracenus a. 1696. curavit, hæc verba leguntur p. 446. In nominibus codicibus scriptis ecclitæque nomina præcipua aut contextus inserta sunt, aut principis capitulo annexa, aut margini subscripta. Saracenus suppositiva etiam et falso Dioscoridis nomen præferentia a contextu præcipua censuit, locumque hic ad calcem operis assignavit, p. 441—473. Hic etiam quædam omnia, quæ frequenter deinde ex Appendice ad Dioscor. omnia esse Jablonkio testatur.
⁵ Westlingius in annotatione ad Diad. Sic. l. c. 45. p. 52. existimant non aliud *ἀγορῶν* videri atque *ἄγρ.*, ab Alexandr. interpretibus additum. Consuetudo Jabl. ad v. Arch. Ex sententia Comitis de Caylus, Recueil des Antiquités t. vii. p. 168. erant *ἀγορῶν*; non diversa a *Λετο*. Alia dabant vbi erant ad Hesych. vv. *ἀγορῶν* et *ἀγορῶν*, atque in Misc. Obs. v. x. p. 63. [⁶ Species graminis est, quam Hieron. Comment. in Ovis c. x. optime describit. Hieron exhibent etiam Lexica, ingenuus vero Matth. vi. 28. Dodon. p. 548. Cf. Rar. Plant. Hist. vi. 58. Bod. p. 35. et id imprimis, qui illi studium tribuit singulari, Jo. Schenckius, *ἔγρ* Apogoniaribus Tigri 1719. 8. prædicit, et cum Auctario Halleri lib. 1775. J. N. Niehar ad Geopon. ii. 8. 4. ubi, Genesii hic dicitur, *ἔγρ* ἔγρ. ἔγρ. ἔγρ. ἔγρ. ἔγρ.]
⁶ Berkelius p. 112. legendum conjicit *Αδωροῖον*. Vulgatum defenditur a J. Gronovio in not., edit. Berkeliana subnixis, p. 8. 6.

χρόνου, ἡ Ἀλεξανδρινὴ ἑστίασμα Ὀψια κενεὴ καὶ Ἀδύνα
ἄρα ἐστὶ μακροὶ ἰσχυρισμοί. Vide emend. in Ἡσίοιο, et
Phot. in Biblioth. Cod. cexlii. col. 1049. ed. Gr. Lat.,
cujus verba ex Suida supplenda esse memento. Adde
Voss de Idolor. ii. c. x. p. 182.

Ἄλκυον, Ἄλκυον ἄρριον, testante Hesych. Ter-
rarum omnium Ægyptum fuisse accommodatissimum
unguentis scribit Plin. xiii. 3, et varia unguentorum
Ægyptiacorum genera memorat xii. 21, 22, 26, 28. xiii.
1. Μύρον Ἀλκυον ἐσκαυτο Athen. i. ii. c. 25. Origo
vocis Ἄλκυον, quam esse Æg. ἄτο, hactenus me latet.
[Ἄλκυον Æg. τὸ ἄρριον dicitur, teste Hes. H. St.]

Ἄρα, ἢ Ἀργεῖον, παρά τὴν Ἄρα καὶ γὰρ ἱερόσημον
ἀγρῶν φανῆ, Steph. Byz. v. Ἄρα, et iterum v. Ἀργεῖον.
Fuit hoc vetustissimum Ἄρα ἑgyptii nomen, non Græcum,
ut vulg. Steph., etiam Schol. Apollonii Rhod. i. 580.
mouens, Thessaliam appellatam fuisse Ἄρα, παρά τὸ
μελλάνον αὐτῆς τῆς γῆς ὄνομα γὰρ τῶν Ἀλκυον ἑρπύων
φασι: atque Eusebium in Chron. Gr. πρῶτον παρ' Ἐλ-
Ἄρα Ἄρα ἰσχυρο. Sed nomen fuit Ægypt. Docuit
me c. l. La Croze, ΔHP esse vocem origine Ægypt.,
etsi non diversam significatione a Gr. ἄρα et Lat. aer.
[Cf. H. St. Thez. i. p. 132. C. Eob.]

Ἀθάρα, Ἀθάρα, Ἀθάρα, Athara, est vox Ægypt. sed
quam non amnes eodem modo interpretantur. Dioscor.
ii. 114, Ἀθάρα ἔξ τῆς ἀλκυονίης εἰς λευτὸν ζῆλον
εὐεσθόταται ἔστι. ἢ ῥόφημα ἐν πόλιν ἑρπύων, ταῖσιν
ἄρριον τοῖς ἑ καὶ εἰς τὰ κρηναλάματα. Hesych.
Ἀθάρα ἄλκυον, ἢ πρῶτον τὸ παρά καὶ καλοῦσθε τι.
Idem, Ἀθάρα ῥηῖνα, ῥηῖνα. Schol. ad Aristoph.
Ran. p. 213. versus fin. Ἔξ τῆς ἄρας ἄθαρα. Eo
sensu ipse Aristoph. ex voce sua est in Pluto v. 673.
ΔHP ἢ Ἀθάρα χύμα τῆς ἰσχυρο. Etiam v. 683. Ἐοί-
την γὰρ ῥηῖνα τῆς ἀθάρας ἀρριοναί. Et ibid. v. 694. Ἐοί-
την γὰρ τῆς ἀθάρας τὸ ἄρα ἑλκασ. Suid. Ἀθάρα ἄλκυον
ῥηῖνα. Idem in v. Μεγαλακίον. Μουσαῖος
ἰσχυροὶ αὐτῶν ἄρα, ἄρα ἄρα. Nemo tamen ex om-
nibus his, quorum testimonium usus sum, vocem hanc
Ægyptiis tribuit. Id igitur usum probandum. Est
nempe et hanc glossa Hesychii. Ἀθάρα ἢ ῥόφημα ἐν
πόλιν καὶ γὰρ τῆς ἄρας ἑρπύων παρ' Ἀργεῖον. Ad cuius
loci illustrationem commode hanc Plinii verba succurrunt
xiii. 21. "Est et lotometra, quæ fit ex loto sata, ex
cajus semine, simili millo, fiunt panes in Ægypto a pri-
sonibus, maxime aqua vel lacte subacti." Cf. Colum.
ii. 3. p. 490. "Milium pulment præbet, maxime cum
lacte non fastidendum." Hoc est sine dubio, quod He-
sych. ἄθαρα vocat, et forte etiam Epiphanius, qui in
Expositione Fidei p. 109.3. ubi loquitur de Sacerdotibus
Hieroparitis in Ægypto, ait: ἄθαρα τε καὶ σπυρίδιον
— τὰ ἑστία χυρισμοί. Euseb. Præp. Evang. ii. 1. p. 32.
36. [p. 51. ed. Vigeri], τὰ λευτὸν ζῆλον ἐν ἱερῶν περιβάσει,
σπυρίδιον προσφάρατος, ἢ χύμα ἑρπύων ἐν γάλατι, καὶ
σπυρίδιον ταυροδότης ῥηῖνα φῶτατες. Note sur le voyage
d'Égypte par M. Grangier p. 11. "La nourriture ordinaire
des Égyptiens est de la farine d'orge détrempée dans l'eau."
Verba Epiphanius confirmantur et hinc Plinii xiii. 25.
"Olyram arcanum diximus vocari. Hac decocta fit me-
dicamentum, quod Ægypti Atharam (in aliis codicibus,
Atheram) vocant, infantibus utilissimum; sed et adultus
Biani c. q. I. e. quod Epiphanius dixerat, ἄθαρα —
τὰ ἑστία χυρισμοί. Addenda aut et hanc Hieronymi

verba, Quæst. in Gen. Opp. t. ii. col. 543. ed. Martian.:
"Porro thiam venationem magis potest sonare quam
fruges; tanetsi moris sit Ægyptiorum θῖρα, etiam far
(de quo vide Drus. in Exod. ix. 32.) vocare, quod
nunc corrupte atheram nuncupant." Hac quoque referit
Apophthegm. Patrum (in Cotelerii Monam. t. i.) p. 667.
ὅτι αἰγύβια μάκρον ἄθαρα, ἐστὶ ἀπὸ νόμου. Et nota, ὅτι
ὄνομα αὐτῆς τῆς ἄρας. Ex his omnibus apparet, Ægyptios,
sive per illos intelligatur Alexandrii Græci, sive Indi-
genæ vetusti, atheram, vel atheram, dixisse seu far, vel
genus aliquid frumenti, seu, quod ex fave coctum aut
alio modo coactum est. Hieronymum veli, Ægyptios
eo nomine dixisse far, vel fruges, Plinius vero docet,
medicamentum, vel, ut Dalech. legit, pulmentum ex
olyra decoctum dici atheram. Ubi observare opera
prestant est, quod Herod. de Ægyptis refert ii. 36, ἀπὸ
ἀθάρων ποσῆρατα αἰγύβια, τὰς ζῆλας μετῆρατα αὐλοῖσιν.
Plin. autem non docuit, ex Olyra decocta fieri Atharam.
Ipsam Olyram veterum Ægyptiorum sermo vocitatum
fuisse ΒΠΥΤ, et cum articulo masculino, ΠΙΒΠΥΤ,
constat ex versione veterum Ægyptiaca Pentateuchi Exod.
ix. 32. Athara igitur non dicebatur ipsa Olyra. Ju-
cerunt igitur hucusque est, quæ fuerit vera vis vocis
Ægyptiorum Athara, cuius mentionem faciunt veteres.
Aliquid tamen circa hanc vocem moest Lud. Piéques,
Doctor Sorbonicus, et lingue Ægyptiæ non imperitus.
Vide Jordan Hist. Vite La Crozi, pt. ii. p. 295.

Verum quia tamen Hieronymus, cuius diligentia ab
omnibus laudatur, loco jam citato disertis verbis testatur,
Ægypti far proprie θῖρα, idque corrupte, voce nempe
magis ad Gr. sermenem detorta, dici atheram, credendum
Ægyptiis antiquis id fuisse atheram, vel atheram, quod
hodie et in Ægypto et in aliisque regionibus appellat
Dora. Lud. Barthelema, cuius peregrinationis satis notis
omnibus sumt, l. ii. c. 1. loquens de Arabia, hæc scribit:
"Es ist allda auch ein überfluss an fleisch, korn, gersten,
und weissen hirs, weleli sie Dora nennet." Latine
exemplar habet: "milii abundantis, dora ipsi appellantur,
C. Scardas, qui dia Missionarii partes in Ægypto obiit,
in aliqua relatione, quam ex Ægypto in Europam misit,
de eadem re hæc habet: "Je vis avec plaisir plusieurs
petits champs élevés sur les bords de la riviere, dont les
chaussées servent de rempart pour défendre le Dora,
c'est-à-dire le Millet d'Inde. Le Dora, ou Millet d'Inde
croît de la hauteur de huit ou dix pieds sur une tige
nouée et ligneuse, comme le roseau. Sa graine est à la
cime, formant un bouquet bien rangé, et unique sur
chaque tige. On fait du pain de cette graine pour les
peyssans. Le Dora est mûr en Novemb. et Decemb."
V. Nouv. Mém. des Missions l. ii. pt. l. p. 143. Idem
videtur ille in animo habuisse alio loco, t. v. p. 223, ubi
opus amplum de rebus Ægypti promittit: Nous parlerons
du bled d'Inde. Grangier, descript. d'un Voy. en
Égypte p. 12. "Encore ce pain n'est il pas fait avec
de la farine de bled; c'est avec celle d'un gros millet,
que les Grecs appellent Caraboch et les Arabes Dora; on
sème ce millet sur les bords du Nil, et dans les endroits
qu'on peut arroser facilement, la tige de ce grain est
de la hauteur de cinq pieds, et une mesure en produit au
moins cinquante." Adl. Rauwollfs Reisebeschreibung
p. 198. fin. In Nubie regio Doram eandem reperiri
testatur Hieronymus Lobo in Relatione hist. Abyssinie

1. In Vossii sup. adscriptoribus Hesychio, "Quod eadem saret," videtur habuisse pro vocabulo Gr.
Ἐστίασμα ad Diogen. Pertez. v. 239. ἰσχυρο ἢ νεο καὶ τὸ ἱερόμα καὶ ταυροδότης γὰρ αὐτὸ Ἄρα. Hesych. v. Ἄρα scribit, hoc
nomen Ægyptum dictum esse, sed quoque Thiam insulam, Libyam, Cretam, Siciliam, Æthiopiā et Cyprum. Cf. Vales. et Alberti
in notis. Cum varis regionis eo nomine appellatæ sint, dubia fit ejusdem origine Ægyptiaca.
2. Ab ista certissima non dissentit C. Muller in Natura Obs. Philol. p. 292. Dubios hæret A. A. Georgius not. ad Liturgia frag-
menta ex Veltremo Museo Bergiano p. 302, cuius hæc verba sunt: "Si ἄρα, ut scribit La Croz, in Lex., vox est orig. Ægypt., quod
proprie significat, nempe milium, quæ Hesych., emendatus tamen a J. Alberti, exponere solet. Nichilam enim et caliginem ex ardore
et aestu partem exponit. Ex his et morbi et pestilentie in homines, in sala vero frugis corruptio infer Ægyption orient solent." De
caliginis generatio ubi frequenter ponitur apud poetas, imprimis Homerum. Vide Apollonii Lex. Hom. p. 47. 48. Longin. v. γ. s. 9.
p. 36, notaque ad ista loco, et viros eruditos ad Hesych. vv. ἄρα, ἄρα, ἄρα, Torster in Epist. ad J. D. Michæli p. ii.
Ægyptum appellatam Æriam cœmet quasi HI—PH, Ater, dumtaxat Solis.
3. T. Heust. not. ad Aristoph. Plat. p. 223, 225. Pro ἄρα τῆς ἑρπύων. V. X. Misc. Obs. Crit. p. 23. legi vulg. ἄρα τῆς ἑρπύων.
4. Adde hoc Therostrati apud Athen. xi. c. 19. p. 373. ed. nov. Ἡεροστῆ μὲν ἄρα καὶ μάκρον ἑρπύων αἰνῶ. Ap. Pallacem vi. 54.
legitur ἄρα. Brevis nota, quæ Hesych., emendatus scribit ἄρα ἢ τῆς ἑρπύων.
5. Ptolem. ἄρα, cum Kunst. et Alberti.
6. Opusculum Ptolemæus, vocem ἄρα Gen. ii. 1. esse Ægyptiacam ἄρα, vel ἄρα, vel ἄρα, atque et ex, cum articulo
feminino T sive Q, factum vocabulum θῖρα, quod ab Hieronymo vertitur far, et a Plinio scribitur Athera, ect. V. Commercio
Ptolemæi et aliorum p. 32.
7. Cf. Faun. Orientalis, sive Rerumque Plantarum, quæ Lud. Rauwollf colligit, p. 134. 135. ed. s. 1733. s. J. F. Gronovii, apud P.
Fischeri Flora Ægyptiaca Arabica p. 174. 175. ubique C. Nubio, Couteau possunt, quæ Georgius Zeigæ, ad Nubium Ægypti
Imperialis proutæ in Mus. Berg. Veltiri p. 172. disseruit.

ἄβυρ ἄβυρ. Ἄβυρ, ἄβυρ καὶ Δέλτα, et Apion sit nomen proprium scriptoris non incelebris, quem secutus facit Orion Gram.¹ Alii legunt, ἄβυρ ἄβυρ ἄβυρ, nisi cor pyr, sive pyrorum. Ex eorum igitur sententia totam Delta Ægypticæ vocabatur ἄβυρ, quod pyrum sonet. In medio autem rō Delta situs erat nomen Athribites, vel Ἀθρίβη, quod cor i. e. medium pyri significat. S. Bochartus, vir supra vulgus Theologorum doctus, monet P. I. Geogr. S. L. l. c. 15., Rib sive Riph esse nomen Ægyptium partis Ægypti tetraetæ, Nilii ostiis comprehensæ, et sic vocari a pyri forma, atque nomen medium Athribem, i. e. cor pyri, inde appellari. Pluribus deinde eandem rem persequitur J. iv. c. 24. ubi, postquam verba Etym. produxisset, hæc adiciebat, v. Ægyptis ἄβυρ vel ἄβυρ est cor, ut scribit Herod. Hieroglyph. l. 7., et ἄβυρ vel ἄβυρ pyrum; inde Athribis cor pyri, quia in medio pyri, i. e. Ægypti partem, quam a pyri forma Ægypti Rib, i. e. Pyrum, vocabant. Quod nomen hodieque servat post tot secula incorruptum. Eriff scribit Leo Afric.² l. c. 2778, præfixo articulo Arabum, qui ante R non aliter sonat, ut norant illius lingue periti.³ De prima hujus vocis syllaba non est dubitandum. Nam Ἀβ vel Ἄβ, Coptice ΖΗΤ omnino dicitur, ut potest e centenis locis versionis Coptice Pentateuchi ne librorum N. T., et ex Liturgiis Copt. MSS., quas in Britan., Paris, et Lug. Bat. consule mihi datum est. Sed dubitatur de altera vocis parte, an Πίβ sive Πίβη pyrum Æg. designaverit. De qua re et alius huc pertinentibus infra dicam in v. Rib.

Ἀθρίβ, πύρ καὶ βόη τὸν ἄβυρ Ἀθρίβη. Locum hunc Hesyeh. explicatum videtur in Panth. l. c. 1. §. 3. et 15.⁴ [Vide infra v. Ἀθρίβ. Ἀθρίβ Hesyeh. ἡρῆσις et βο ἄβυρ; mensis autem ille ἄβυρ in Lex. meo vel dicitur respondere Lat. Novembri.⁵ H. S.]

Ἀθρίβ, domus Hori mundana. Ita Plutarchus vocem hæc explicandam esse testatur, de Is, et Oisr, p. 374.⁶ Explicationem uberius ex lingua vet. Æg. illustrare satagit M. Veyssiere La Croze, in Thes. Epist. l. iii. p. 159. De eadem et sententiam meam⁷ exposui in Pantheo iii. v. §. 4.

Ἀθρίβη, Ἰερατῆρος, ἴδ est, Mercurio satius. Ita nomen hoc interpretatur Eratosthenes in Catal. reg. Theb. Ægypti, ad quem originationem hanc pluribus excussit. V. la Chronol. de l'Histoire Sainte par A. des-Vignes, t. ii. p. 737 et 738.

Ἀθρίβ, Ita Æg. nuncupasse Venerem suam, docet Orion Gram. ap. Etym. in v. Ἀθρίβ. Proxime de hoc Æg. Numine disputo in Pantheo l. i., ubi ostendo, Ἀθρίβ Æg. scribendum esse ΘΥΡΠΡ, idque significare Noctem, maximum veterum Ægyptiorum, et aliarum quoque gentium, Numen.⁸ [E. locis, ad que Jabl. hic et supra in v. Ἀθρίβ provocat, excerpta pauca, ad rem pertinentia, huc transferemus. "Fuit aliquod vestustioribus Ægypti incolis Numen, magna veneratione cultum, ab ipsis quidem vocatum Athor, quod vero Græci, qui omnia diversarum gentium nomina ad theologiam suam referre apte accommodare solent, Venerem interpretati sunt. Docet hoc Orion, Grammaticus non incelebris, cujus testimonio Etym. M. sæpius utitur, qui et huc ex eo excerptit in v. Ἀθρίβ: Ἀθρίβ ὁ πύρ, καὶ τὴν

Ἀθρίβηρ Ἀθρίβηρ ἄβυρ Ἀθρίβηρ καὶ πύρ καὶ βόη τὸν ἄβυρ Ἀθρίβηρ ἄβυρ Ἀθρίβηρ ἄβυρ Ἀθρίβηρ. Equidem præter hunc Orionem, non succurrit sane res aliis, qui rem eandem verbis diversis ita tradiderit; sed adiuvat tamen alios, que, ubi cum testimonio Orionis, et inter se comparantur, dubitationem locum nullum relinquunt. Faciant ad rem hæc verba Hesyeh. seq.: Ἀθρίβ, πύρ καὶ βόη τὸν ἄβυρ Ἀθρίβηρ. Quod ad mensam attinet, idem jam vidimus tradere Orionem.⁹ Et est sane res notissima, tertium anni Ægyptiaci mensam, Niligen dictum fuisse Athori, quippe quod Venerem, Gr. et Rom., persepe testentur. In Coptorum libris nomen hoc semper scribitur Athor, Ἀθρίβ, idque nos monere Orion non neglexit: Venerem, inquit, Ægypti vocant Athor, et ab ea tertium anni sui mensam denominantur. Quando vero Hesyeh. addit, Ægyptios bovem pariter dixisse Ἀθρίβ (Athyr), id non de bove naturali, sed de nostra tantum Athor intelligi potest. Nam simulacrum hujus Dæi, suama Ægyptiorum religione consecratum, fuisse bovem feminam, vel vaccam, docemur §. 15. Injuxta capitis. Sed omnino optime Herodotus, scriptor antiquitatis ultimæ, observationem Orionis de Athori, testimonio hæc cæteris confirmat. Scribit is namque 11. 41. urbem esse in prefectura Prosopide, cui nomen fuerit Ἀθρίβηρ, Atarbecis, quod ego, ut alio loco jam monui (Æsero, de Rheniph, p. 77.), interpretor Aphroditopolis, i. e. Veneris urbem. Interpretationis hujus argumentum invictum, Herodotus ipse mihi subministrat, quando l. c. de urbe illa hoc commemorat: ἵδ δὲ αἰὲρ Ἀθρίβηρ ἴδον ἄβυρ Ἰερατῆρος. Urbem hæc Strabo, de eadem plane loquens, xvii. p. 552. ed. Casaub., appellat Ἀθρίβηρ πόλις. Nempe Herod. dederat nobis ipsum patrum urbis illius nomen Ἀθρίβηρ, vel, uti scribendum esse censeo, Ἀθρίβηρ: Strabo vero, secutus scripti. Gr., non, Æg. interpretatur cum illis Ἀθρίβηρ, non male, Ἀθρίβ enim, vel, ut scribit Orion, Ἀθρίβ, est secundum interpretationem Gr. Veneris. ΒΑΡΙ porro (Baki) sermone Ægyptiorum avito et Copt. urbis dicitur, ex quo patet, Ἀθρίβηρ esse Ἀθρίβηρ, Veneris urbem. Plat. de Is, et Oisr. p. 266: "Mense Athyr perire Osiridem dicunt, quando Nilus recedit, et solum audivit. Quando autem vox fit longior, ac tenebre crescent, lucisque superatur et tæbescit vis; tunc sacerdotes cum alios tetricos ritus peragunt, tum bovem auratum, nigro byssino amictu tectum, ostentant in iuncta Dæi, bovem enim Osiridis et terræ ducunt imaginem." Verba hæc tanto libentius hic descripsi, quam manifesto de Athor, sive Æg. Venerem, et Noctem agant. Illius enim simulacrum fuisse bovem feminam, sive vaccam, ostendit §. 15. Et solennitas illa lugubris, quam descripsit Plat., ingruit in mensam Athor, qui Athor, sive Æg. Venerem nomen accepit. Sed differri tamen nequeo ea, que scribit auctor laudatissimus, referenda esse ad annum gentis Æg. fixum, qui tempore Augusti Imp. introduci denuum cepit, cum vetusta gentis hujus sacra, ad annum antiquum vagum pertinerent, adeoque mensæ omnes successive percurrerent—Numen hoc Noctis per totam Ægyptum, Tempa habuit complura, celebrata a multis frequentata, cultu ejus et laudibus personantia. Simulacrum Dæi huic in Tempis consecrari solitum, erat vacca, et plerumque naturalis viva, solenni Æg.

¹ Berkelio præsertim Fr. Syllburg in not. ad Etym. M. p. l. his verbis: Nam scio, an verius sit Ἄβυρ, ut Orion ea citet ex Apione Grammatico. Non raro gradus sua de variis Etym. Gr. locis conjecturas publicantur, non ante consultis Syllburgi notis, aut certe factis ipsis nomine.

² Respicit Bochartus ad L. Africani viii. p. 666. "Ab Alcandro Roctum, oram, vocant Erisiam," et mox, "Erisia fructibus et oryx (antecebat)." Adde eund. p. 669 et 715.

³ Ab ista Bocharti sententia discedunt D. Wilkins in Diss. de Ling. Copt. (adjuncta Orationi Dominica in diversis omnium fere gentium linguis versæ, edente J. Chamberlayno), p. 29. J. de Bary apud Roland, in Palag. ill. p. 940—942. G. Muller in Satana Obs. p. 97—99, qui testatur, Coptos nomen urbis scribere ΘΡΕΒΙ, pro quo Græci deinde Ἀθρίβ dixerunt. Docem secutus est Kircherus. Cf. La Croze Lex. Ægypt. p. 24., cujus ἀθρίβηρ servatur in Bibl. Lug. Bat., a Mollero diligenter lectum, eo tempore nondum publicè hinc duxerunt.

⁴ Comparatur, quæ Jabl. alibi scripsit, in Misc. Herod. vii. p. 306, 307., et in annotat. ad Eratost. catal. Reg. Theb. Ægypti, inserit A. des-Vignes Chronol. Hist. sacr. t. ii. p. 760, 761. Ἀθρίβ non generatim fuisse bovis nomen Ægyptium, sed tantum vaccæ, que erat Veneri sacra, bene monet J. Wachter in Misc. Obs. Crit. Nov. t. ii. p. 137. Quorum animadvertimus omnes et J. Alberti potuisse expendere, vix opinor, cum nomina scripturum fuisse, que scripsit in Misc. Obs. v. iii. p. 446, 449, repetisse ad Hesyeh. v. Ἀθρίβ, sigillatim de vocis origine et usu lovere.

⁵ Eo in loco pro ἄβυρ sive ἄβυρ legendum ἄβυρ, ex conjectura Squitii p. 456, 139, que tamen auctor videtur, et nimium abest Ἀθρίβ.

⁶ La Croze vocem Ἀθρίβ cõpositam putat esse HI vel H dunnus, ΘΘ universum et ΟΥΡΟ rex. Idem placet Kochero l. c. p. 156. Jablonsium eandem Æg. interpretatur ΘΥΡΤ ΟΥΡΗ HI, Chat-ner-oi, mundum Hori dunnus. Que verior sit sententia, suo iuræ est iudicium. Uratque certe probabilior, quoniam est Wilkinsi opinio, in diss. de Ling. Copt. p. 28. putantibus Ἀθρίβ vocem esse Gr. Ἀθρίβ, dunnam jam carentem. Cf. scriptores, supra v. Ἀθρίβ in nota laudatis.

more, qui animalia volebant esse *μηρῶνα* quaedam, *ἰμαγίνας* aeterni Numinis vivas, quibus virtutes et effectus illius, aliquo modo adumbrarentur. Tale simulacrum Plat. commemorare, quae saltem est mea conjectura, nonni §. 14. Sed ne ad conjecturas indus res haec redire cupiam videtur, confirmemus eam testimoniis, omni exceptione potioribus. Refert autem Elian. N. A. xi. 27. vicinam esse Nomi Heropolitani, Chusam nomine, quem ob situs magnitudine laudat, deique eo addit: *ἐν ταύτῃ εὐχόμενοι Ἀραβῆται, Ὀφραῖαι κἀπὲρ καλόμενοι, τῆμῶν δὲ θελείαν βόει.* Nam in Tempis solebant Aegypti tempore aere animalia, Diis suis consecrata, quae tantquam vivas illorum effigies adorabant. Idcirco Elian. ib. haec addit: "Et ipsam quoque Isin Aegyptii bubulis comibus et fingunt et pingunt." Hanc nempe rationem reddit, cur Aegyptii vocem divinis honoribus afficiant. Adhuc clarus id docet Strabo xvii. p. 552: *οἱ δὲ Μαυρηταίαι τῶν Ἀραβῶν τῆμῶν, καὶ πρόσθεν θύλακα βόει ἴσιν, καλεῖται ἐν Μίσηρι ὁ Ἄρει, ἐν Ἠλίω δὲ πόλις ὁ Νρεῖσι.* Locus huius luculentiss, usum tantum simulacrorum vivorum satis nobis explicat. Sunt et ejusdem haeec verba p. 356: *εἰς δὲ Ἀρροῖστοπόλιν νεμῶν, καὶ ἡ ἰσχυρῶν πόλις, ἐν ἡ Νρεῖσι βόει ἴσιν πρόσθεν.* Hinc jam lux in Hesyeh, redundat, qui alicubi observat, Aegyptios et mensum quandam, et bovem quoque, nempe fecimam, dixisse *Athy*, vel *η. i. Athor*.¹ EDD.]

* *Αἰθῶν.* Sentic, rubus. Apuleius de herbis c. 87. Append. Dioscor. iv. c. 37. [p. 464.]
 * *Αἰθῶν.* Galipolis. Append. Diosc. iv. 95. [p. 469.]
 * *Αἰθῶρον.* Pentaphylion. Apul. de herbis c. 2. Append. Dioscor. iv. 42. habet *ἄιθῶρον.* [p. 465.]

Alabastrum, Alabastrites. Plin. xxvii. 5. Lapidem quem Alabastrites Aegyptii vocant. Vide et c. x. Alabastrites nascitur in Alabastro Aegypti, atque xxvi. 8. Theophr. de Lapid. p. 392. ὁ κεραι Ἀλαστῶν ἐν Ὀψίαν ἀλαβαστρίται. Sciendum autem, **ΑΛ** Eg. significare gemmam, aut lapidem pretiosum, qualis est lapis specularis. **ΟΥΘΥ** porro isdem candidum colorem designat. Erat itaque **ΔΑΟΥΘΥ**, (Aluob, Alaals vel Alalab) lapis pretiosus candidus.²

* *Αλλὰλα.* Solanum hortense. Append. Dioscor. iv. 71. [p. 467.]
 * *Ahe*, vel *ak*, nomen Stellae ejusdem, de qua Chalcid. in Timoneo p. 218. ed. Meursii. "Egyptiorum quoque Prophetæ, Stellam quandam aliquot annis non visam venerunt, quam vocant *Ahe*." Ulri Fabric. in not. observat, Rigaltium orae Cod. sui adscripsisse *Ihe*. De

argumento hoc, vix est, quod addam. Forte tamen legi possent *Ahe*, vel *Ahse*. Nam **ΩΗΡ**, *Ωse*, *Ἔg* dicitur *βραδύτατα*, tarditate, moram necere, et *χρηστότερον* Ps. lxx. 5. "Et vero de stella illa dicitur, quod aliquot annis visa non fuerit. Ceterum Jac. Kochius in belechenetes Hiob, existimat voce **ΩΗ** *Asch* Jobi iv. p. xxxvii. 32., designari Stellam quandam, et nominatum Satorum." Quod si haeec sententia viri erudit admittere videatur, ulterius disquirendum, sine forte alic Chalcidii illa ipsa Stella, quae in lib. Jobi *Asch* audit.

* *Ham.* Aegyptus sic dicebatur a regionis illius incolis. Hieron. Plura vide in *Nuxia*.

* *Amaranthus.* Centaurea minor. Apul. de Herb. c. 35. Ed. Tor. in marg. habet *Amarā*, quomodo etiam in Cod. MS. Voss., qui optime notis, et nunc est in Bibl. Leid., scriptura invenit.

* *Αμύβη.* Ὀφθαλμοῦ τῶν πνευματικῶν μύβηται. Palladius Lausiac. Hist. c. xlii. p. 960. In ead. hist. c. cxxvii. commemoratur quaedam *Αμύβη*, ubi Heveteus in vers. recte mihi sic distinguere videtur: *Vitae Annæe Talidae.* In Gr. est, *Περὶ Ἀμύβηται.* His sermo est de rebus in Aegypto gestis. Vide et Moschi Patrum Spirituale c. 127. in Monach. Eccles. Gr. Constantii t. ii. p. 405. et c. 128. p. 407., ac pariter Apophth. Patrum, apud eund. Coeler. t. i. p. 465. Vox haec videtur esse originis Syr. Syri etiam *Amā* dicitur Matrem, Chald. **NSN**. Sic ergo Monachorum Praefectus dicitur Abbas, i. e. **NSN**. Syr. Pater, ita quae Monialibus praefacta erat, dicebatur **NSN**. Mater, Victor Vitisiosus de Persecut. Vandal. l. i. p. 12. ed. "Chiffri." Quae nunc speresit virgo, mater multarum virginum Dei.⁴

* *Αμύβη.* In Aegypto nuncupant locum, in quem mortuorum descendunt animæ, teste Plat. de Is. et Os. p. 362. Et ita se res omnino habet. In vers. Copt. seu *Æg.* S. Scripturae, *ἄμβη*, i. e. locus, vel status, ad quem mortui perveniunt, semper dicitur **ΔΟΥΗΤ**, *Amūti*, et in Dial. Sahid., sive superioris Aegypti, **ΔΟΥΗΤ**, *Amēnte*. Non opus id est testimoniis probare. Nam ubi in textu Gr. est *ἄμβη*, ibi semper aut tantum non semper ap. *Æg.* interp. reperitur **ΔΟΥΗΤ**, vel **ΔΟΥΗΤ**. Sed pergit Pintarehus, et vocem hanc *Æg.* ex thes. ling. Aegypt. sic illustrat: Significat haecce nomen τὴν λαμβάνουσα τὸν ἔδωρον, accipientem et dantem, quam explic. falsam esse suspicatur Wilkins., in Diss., quae voces Aegypt., ab aliis comment. et explicatas, examinat p. 95. Cf. vero La Crozias, cujus

¹ Alabastrum esse vocem orig. Gr., voluit Etyim. M. v. *Ἀλαβαστρίται*, Smid. in vv. *Ἀλαβαστρίταις* et *Ἀλαβαστρίται*, Salmas. in Exerc. Plin. p. 298, et J. D. a Lempy in Etyim. L. Gr. l. i. p. 99.—Nota ubi *Ἔg* *Ἀλαβαστῶν* v. Ptolemao, Plinio, aliis. Adscribitur Phrygae a Strabo, Byz. qui testem appellat Herodot. Male, V. Berkel. Holstenianus in not., et Wessel. ad Herod. viii. 126. Jac. Gronovius in not. MSS. ad castig. Holstenianus: "Fuerit plures Herodoti, et *Ἠλίωρον*." Quibus verbis quid velit, dicitur ex ipso animad., ad Herod. locum. Si vera sunt omnia, quae de orig. nominis, haece ubi indit, scribit Salmas. l. c. ex ling. Aegypt. Illud hanc usque illustrandum, atque vocem *Ἀλαβαστῶν* et *Ἀλαβαστρίταις*—De notione vocabulorum **ΑΛ** lapis et **ΟΥΘΥ**

ΟΥΘΥ candidum, v. La Croz. Lex. p. 69. 71. Est autem observata dignum, in vers. Copt. ex edit. Wikinsii *Ἀλαβαστῶν* Matth. xvi. 7. reddi **UORI**, sed in interpretatione N. T. dialecto superioris Aegypti, dicta Thebaïdica vel Saldica, quae verso primam prodit Oxonii a. 1799, inveniri **ΑΛΑΒΑΣΤΡΟΗ**.

² Testim. plura dabit La Croz. in Lex. p. 119.

³ Hic non primarum locum primariorum dicitur A. Schulters, qui etiam de doctis posterioribus docte disputavit. Junge J. D. Michalis Suppl. ad Lex. Heb. p. 1200—1207. Non tamen omnia eadem sentiam.

⁴ Cf. v. 64. ad Hesyeh v. *Amūbē*, Tewaters. [i. e. *Amūbē*, nutritrix et mater Diana, item Rhea, et Ceres, teste Hes. Supra *Amūbē* quoque de Ceres dicitur nominari. H. St. Iterum v. *Amūbē* Etyim. et Lex. vel. τῆς καὶ μῆτρὸς καὶ θεογονίας, inquit, addunt quae *Amūbē* quoque sic nominari; verum pro eodem dicit *Amūbē* quoque et *Amūbē*. H. St. *Amūbē* Hex. nutritrix, mater, nutritrix, quae et *Amūbē*. H. St. *Amūbē* Suidae 4 *Amūbē*, Ceres. H. St. *Amūbē*, dicta Ceres, ἀπὸ τῆς ἀμύβης τῆς μῆτρὸς, quod fractus et fruges a fructibus ad maturitatem perveniunt, ut annotat Hes. At Sald. *Amūbē* vocari scribit Proserpinnam, quae Amūbē mater Cereus; et indeque proverbio dicit *Amūbē* τὴν Ἀμύβητα μῆτρῶν, de his qui dim aliquot quereunt, vel τὴν πνευματικὴν ἰσχυρῶν πόλις. H. St.—Cf. Erasim. Chilian. tit. Cent. vii. Adag. 74., et Zenobii Parem. iv. 20., ubi Didymus, aut et Sald., tradit, Cereem *Amūbē* dicit, Proserpinnam c. dicitur *Amūbē*. *Amūbē* ac Zenobio dicitur *Amūbē* τῆς μῆτρὸς, ad hoc ubi probat; invenit enim de Cere et melion jus dicitur, v. Val. ad Hesyeh v. Albertus putat Hesyehi locum esse mutatum. Sed fallitur, et quod fallitur, qui putat Hesyeh, errasse, cum dicit Cereem dictam esse *Amūbē*. Insignis est Spanheimi nota de hae re ad Gallos. H. in Car. p. 749. "Hic Dea seu Ceres et filia Proserpina proferuntur ferre ap. anctora et in aliis antiquioribus monumentis appellationibus, sicut τῆς μῆτρὸς v. 135. *Amūbē*, prout *Amūbē* huius eadem mater et filia seu *Amūbē* dicuntur ab Aristoph. Thesmoph. p. 702 et 703., et a Proclo, ubi de Platone ait in ejus Theolog. p. 267. τὴν θεογονικὴν μῆτρὸς ἀμύβητα, et quomodo tempore vel nomine huius ap. Eurip. Phoen. 699., aut *Amūbē* dicit, seu *Amūbē* huius nominibus, et qua de re jam supra ad v. 121., quomodo ap. Messenio et Arcadas edita. Hinc etiam *Amūbē* Ceres dicta juxta Hesyehi., quod proinde noscendum viro erudito ad Hesyehi negotium ferre, et Proserpina juxta Didymum ad Gallos. iv. 20. Imo ambigua nomenquam Ceres et Proserpina signa, inde Pantheus de Triplicibus dicitis Apollinis Anythos, omnem sit castissio, cui insisteret signum Cereus vel Proserpinae, sicut in *Amūbē*, iv. p. 143. et quod fide etiam veterum ac insignium numorum licet bene comprobare. Alioqui *Amūbē* huius, binominis Deae, ab Euripide vocatur, Phoen. 699." Idem libell. 135. monet: "Cetera quoque juxta filiam Proserpinnam dicta eadem Ceres, cum alio, tum in veteri Aponae magno Gaze Mediceo." Quod ad v. *Amūbē* attinet, ad Seiden. de DD. 8. 11. 2. Buehart. Geogr. S. P. II. L. i. c. 7. p. 372. "Est ab Hebr. **NSN**, an, quod Matrem significat; hinc non migam, Rheam, Matrem Decorum, itemque Cereem, l. e. Terram, cum nomen quasi omnium matrem, *Amūbē* appellatam fuisse." Kusterus. Ceterum voces *Amūbē*, *Amūbē*, *Amūbē*, *Amūbē*, *Amūbē* in Schenodii Lexico non invenitur. EDD.]

institutioni qualemque signa Ægypt. sentiam de-
beo, vicissim existimabat, obs. Platarchi veram esse et
recte se habere. Arbitrabatur nempe vocem **ΔΥ**,
in Copt. lang., signific. habere capiendi, vel accipiendi,
ideoque fabrum lignarum ab his dici **ΔΥΩΕ**, ab
ΔΥ, videlicet, sive capiendo, et **ΩΕ**, lignum, ut sic
ΔΥΩΕ cum designet, qui ligna capit et continuo
tractat. **Φ** porro est dare, **ΕΗ** vero vel **Η** est par-
ticula connectendi: unde sequitur, **ΔΥ-ΕΗ-Φ**,
etymologicè significare capientem et dantem. Equidem
laud invitus largior Viro opt., **ΔΥ** olim Ægyptiis so-
misse capere, vel accipere. Hinc enim est **ΔΥΟΗ**,
vox frequenter occurrent, et significans aperiri, i. e.
capere, apprehendere, conficere: sed non possum non
dubitare, siue hac ratione vox **ΔΥΩΕ** explicanda.
Credo potius a **ΩΕ**, lignum, esse **ΩΕ**, vel
ΕΩΕ, lignarius, quod deinde effertur capit
ΔΥΩΕ. Formatio hæc et derivatio est admodum
analogica, cujus innumerabilia in ling. Æg. reperiri
exempla. **ΤΙ** porro, vel **Φ**, dare quidem significat:
at in dial. superioris Ægypti, qui est haud dubie
antiquior, **φδς** non dicitur **ΔΥΕΗΤ**, verum
ΔΥΕΗΤΕ, ubi originatio Platarchi locum non
habet. Crediderim itaque explanationem hanc Platarchi
quibusdam eo tempore in mentem venisse, cum dial.
Ægypti infer. prævaleret, ideoque **ΔΥΕΗΤ** longe
frequentiùs audiretur, quam **ΔΥΕΗΤΕ**. Nam in
ΔΥΕΗΤ, etymol., de quo loquimur, potest de-
fendi. Observatio tamen insuper dignum est, vocem
ΔΥΕΗΤ, uti videtur, derivatam esse a voce
ΕΥΕΗΤ, qua Occidens designatur. Sic postea
dictus quoque **ΩΕ**, vel infernus, qua veteres Ægypti
credebant, malos genios habitare plagam mundi Occi-
dentalem, sicuti boni Angeli Orientalem. V. Apophth.
Patrum, in Cotelerii Monum. t. i. p. 449, 450. Hinc
Proclus observat l. i. in Tim. p. 24. *Η δὲ αὐτῶν*
Αἰθέρων, τόπος ἐστὶν ἀπὸ τοῦ ἀνατολίου καὶ δυτικού. Ha lege.
Observe quoque, ipsum solem, quando jam occidentem hemi-
sphaerium superius deserit, creditum fuisse ad Tartarum
descendere. Sic Virg. Georg. i. 242.

Ἀμηνόω. Ha patria Æg. sermo dicebatur ille,
quod Graeci Memnonem vocant, et a fabulatore Tithoni
et Aurora filium, qui, cum Prismo patrem auxilium tulisset
adversus Graecos, Achilles tandem manu interit. In
Ægypto circa Thebas erat ejus statua ex marmore, quæ,
sicut atque radii solis caput ipsius attigissent, solem
quotidie edere solebat, tanquam matrem suam Auroram
salutaret. V. Pausan. in Attic. p. 101., Philostr. vi.
V. Apoll. c. 5., Dionys. Perieg. 249, 250., ibi Eustath.,
praesertim vero Strab. xvii. p. 561. Huc igitur Mem-
noni Ægypti nomen imponere Amenophis, sive, addita
nota generis masculini, Phamenophis. In Chronico Alex-
andr., quod Paschale vulgo vocant, p. 338. legitur,
Καθηκόντων τῶν Ἀμηνόωτων, οἱ Μένων ὑποτίθεντο εἰς αὐτὸν
ἄλλοι, καὶ ὀφθαλμοῦν, ῥέματα. Scriptum fuisse videtur,
ὅτι Μένων ὑποτίθεντο εἰς αὐτὸν, καὶ ὀφθαλμοῦν ἄλλοι. Auctor
enim Chronici ea verba sumisit ex Euseb., ex quo iisdem
fere verbis ea etiam repetit G. Anselm. in Chronogr.
p. 72 et 151. *Οἱ αὐτοὶ δὲ Ἀμηνόωται ἄλλοι, ὅτι Μένων εἰς αὐτὸν*
ὑποτίθεντο, καὶ ὀφθαλμοῦν ἄλλοι. Leguntur eadem in
Eusebiano Gr. p. 16., ubi tamen recte Scaliger Ἀμηνόω-

tas restituit, quod ipsum nomen etiam extat in Eusebii
Chron. Lat. p. 72. Existimo, statum illam sonantem,
ab antiquis tantopere celebratam, non exhibuisse imagi-
nem aliquam veri, verum gestarum magnitudinis clar., sed
more Æg. fuisse mysticam et mæra symbolice. Satis
idem legitur ex fabulis de Amenophi hoc traditis, uti nec
minus ex eo, quod cum Aurora vel Diæ filium perhi-
buerint. Cum qua fabula coincidit illi quoque, quod
veteres magna cum admiratione de statu hac narrant,
eam quotidie, radiis solisbus illustratam, continuo so-
lem quandam vocalem edidisse. Nisi me mea conjectura
fallat, statua illa resonans, non secus atque Pyramides
et præterea Ægyptiorum monum. alia, inservierunt obser-
vacionibus Astronomicis Sacerdotum, uti cursum solis,
et quilibet sidem et solstitia, accuratius deprehendere
possent. Nomina itaque ab Ægyptiis statum isti imposi-
tione rem hanc ipsam aliquo modo sine controversia ex-
presserunt. De nomin. aliis deinde dicitur. Ratio
nominis Amenophis non usque adeo certa et perspicua est.
Marshamus de Amenophi eruditè quidem disserit in Can.
Chron., sed in exponenda orig. nominis errat, scribens
p. 425.: "Amenophis Thebis is est, qui Graeci Memnonem.
Nomen ex Mentis, primis regi, nomine componi vide-
tur. Memnophi Gr. euphonice causa Memnon, sive Mem-
non. Ceterum obscura est Æg. nominum ratio." Sunt
Menes et Amenophis vocabula Æg., sed eorum significatio
vehementer a se invicem differit. *Μένων* autem est no-
men Græcis proprium. Neque potest demonstrari, Amenophin
sic dictum fuisse de Mene, rege Ægypti. Quæ vero
Perizonius in Orig. Ægypt. c. xv. scripsit de conveni-
entibus nominibus Amenophis, Amenemmis et Memnoni,
æque minus satisfaciunt. Meas nunquam proferam conjecturas,
de quibus iudicium esto penes peritos et æquos lectores.
Est, cum conjicerem, Amenophis, literis Copt. scriptum,
sonare **ΔΥΟΗ-Η-ΩΕ-ΦΙ**, Amun-noh-phi, quod
significaret custodem urbis Thebarum. Antiqua urbis
Thebarum nomen Ægyptium erat Amun, vel Anon-no,
pro quo in locis alius S. Codicis V. T. Hamun-no et
No-Amun, de quibus nomina. inf. sum dicturus. **ΦΙ**
sermo Æg. denotat regere, servare, custodire, Matth. ix.
17. Diceretur itaque Amenophis sive Memnon custos
urbis Thebarum, quemadmodum Pthas, præcipuum
Æg. nomen, ipsorum lingua dictus est **ΧΗΥΙ-ΦΙ**,
sive **RHUE-ΦΙ** in dialecto Thebaidis, *Καρχαῖος*,
i. e. conservator, vel custos Ægypti: quo spectat locus
Ciceronis peregrinus ille, sed a multis non bene intel-
lectus, de N. D. iii. 22. Secundus Vulcanus, Pthas, ut
Ægypti appellant, quem custodem Ægypti voluit.
V. Pantheon i. c. 4. l. 9. Quam maxime hæc pertinet
inscriptio Gr. in cruce Memnonis sinistro visa et a
Pocockio inde descripta, injuria temporum valde cor-
rupta ac detrita, sed in qua nihil verbe hæc verba de-
lexisse, **ΕΡΘΕΙΖΕΤΕ ΜΕΜΝΩΝ ΘΗΒΑΙΩΝ ΠΡΟ-**
ΜΑΧΟΣ. sonum dedit Memnon Thebæorum Propag-
andum. Vide Description of the East, V. i. p. 103.º

Possent etiam nomen Amenophis explicari **RHUE**
HOYΦΙ, Kame-nuphi, vel **ΧΗΥΙ HOYΦΙ**,
Chami-nuphi, quod Græci, omisa aspiratione, fortasse
extulerunt Ἀμηνόω, quod significaretur Ægyptus
bona. Puto tamen potius, nomen Amenophis Ægyptium

scribendum **ΔΥΕΗΟΥΦΙ**, et vertendum esse,
qui bonum, vel latum, annunciat. In Copt. libris
HOYΦΙ, nisi, vel enasi, frequentissime occurrit,

¹ Hinc etymologicè nonnulla ὑποτίθησι Wilkins in Thes. Epist. La Cruz. t. i. p. 378, 379., utaque **ΕΗ** ap. Coptos esse particulam
connectentem et, atque **ΣΥ** voc. Copt., quæ significat capere. Utraque in Lex. an. La Cruz. omisit.

² Verba Jablonskii de **ΕΥΕΗΤ**, indeque ducta voce Ἀμηνόω, repetita sunt a Scholtzio l. c. p. 2.

³ Quod et aliunde patet, et ex epiqr. in cruce Memnonis inciso, quod R. Pococke edidit in Inscript. antiquis Gr. et Lat. p. 84., ubi
male Memnonis ἔθηκεται, sed D'Ort. Anim. in Charit. p. 351. emendatus dedit: *ΕΛΛΟΥ ΑΜΗΝΟΩΤΩΝ ΙΣΤΗ ΠΑΙΔΩΝ ΗΑΙΩΝΩΝ ΘΑΥΡΩ ΤΗΣ ΕΙΣΕ*
ΜΗΝΩΝ ΤΗΣ ΦΑΙΩΝΩΝ.

⁴ P. 119., 121., et ad istam loc. Almelov.

⁵ Quam in honore fuerit Astronomia apud sacerdotes Æg., majori certe, quam apud plerisque aliarum gentium sacerdotes, docet
Jabl. in Proleg. ad Panth. p. xxviii. seqq.

⁶ Enit ista voces Jabl. e. literis. . . . N . . . N ΘΗΒΑΙΩΝ, quæ exhibet Pococke, etiam in Inscript. antiq. p. 93. n. 14. Con-
jecturam Jablonskii, non omnibus forte placituram, nemini tamen laudatam esse probatumque a Rulak.

et denotat bonum. Hinc εὐαγγέλιον et εὐαγγελίζω est
ΨΕΝΗΟΥΦΙ ac **ΞΙΨΕΝΗΟΥΦΙ**, quasi
 dicas proficere lignum bonum, quae locutio sine dubio
 ex prisca quadam Ægyptiorum consuetudine fuerit deri-
 vanda. **ΔΥΕ** interpretor annuciare, docere, ostende-
 re. Equidem in Copt. libris MSS. et editis, quos ego
 hactenus inspexi, vocem hanc semper cum **T** reperi
 scriptam, **TΔΥΕ**, Matt. viii. 4. Apoc. iv. 1. alibi.
 Verum suspicor, primitivam vocem fuisse **ΔΥΕ**,
 atque Æg. antiquitas sic dixisse et scripsisse. Cf. Panth.
 v. c. 7. §. 5. Inde etiam nomen missis Æg. Phame-
 noth explicari posse, ea in voce moncho. Est igitur

ΔΥΕΝΟΥΦΙ, et cum indicio generis masculini

ΦΔΥΕΝΟΥΦΙ, qui annunciat bonum, quasi
 dicas εὐαγγελίζω. Si fortasse ex me exquiras, quid
 hoc ad Amenophin pertinet, respondebo, rationem hujus
 nominis dependere ex Astronomiacis sacerdotum Ægypt.
 obs., quarum in superioribus facta est mentio. Plura
 vide in Diss. MSS. de Memnone. * Atque hæc hactenus
 de Amenophi Æg., qui non est diversus a Gr. Memnone.
 Porro monendum, id ipsum nomen satis familiare fuisse
 in Ægypto, datum ipsius pluribus regibus, ut patet ex
 historia Manethonis et Chereemonis Ægyptiaca, cujus
 fragmenta nobis servavit Fl. Joseph. i. contra Apionem
 §. 15. 26. 28. 32. Vide et Syncell. Chronogr. p. 62. 70.
 ac seqq. Nemo mirabitur, nominè Amenophis reges ap-
 peltatos esse, qui noverit, pariter nomen Memnonis
 velis hominibus fuisse commune, ut ex Diod. Sic.,
 Strabone, Curtio, et aliunde satis notum.

* **Ἀμνοθηραῖος**, [An potius, **Ἀμνοθηραῖος** ?] nomen
 regis Thebaeorum Ægypti, in Eratosth. Catal. Monui in
 annot. ad istum Catal., vehementer hic diserepare lect.
 Scaligeri, qui ex conjectura, ut videtur, in Eusebianis
 editis **Ἀμνοθηραῖος**. V. in Vignolii Chron. S. t. ii. p.
 765.

* **Ἀμνόν**. Hoc nomine, si credimus Grecis, Jovem
 lingua sua Ægyptii appellabant. Plat. de Is. et Osir.
 p. 334. attamen ex sententia aliorum, scribit, ἰδὸν τοῦ
 Ἀμνοῦτος ἕνεκα τοῦ Δαῖος εἶναι τὸν Ἀμνόν, ὃ παράσχετο
 ἔργα Ἀμμωνος Μεγάρου. Non uno modo nomen a veteri-
 bus scribitur. In Herod. l. ii. 42. est, Ἀμμωνίς Ἀμνοῦ-
 τος καλεῖσθαι τὸν Δία. Ap. Jacobbichum de Myst. s. viii. c.
 3. **Ἀμνόν** ἐστὶ τὸν τῶν Ἀμνοῦτος γλῶσσαν Μεγάρου.
 Male Hesych. Ἀμμωνίς. Non opinor, Aristotelem sic
 locutum fuisse. Sed est forte error librariorum, non
 ipsius Hesychii, qui scripserit Ἀμμωνίς. Est sine dubio
 nomen Æg., scribendum **ΔΥΟΥΗ**, quæ vox
 significat lucidum, vel lucem inferentem. Plura cum in
 rem testimonia congesta, ipsamque hoc nomen ex lingua
 et Theologia veterum Ægyptiorum explicatum videbis in
 Panth. ii. 2.¹² [* Ἀμμων, υἱος αἰ, Jovis in Lybia cog-
 nomentum, ab arenis ei inditum, quia Libero patri, quem

per Lybiam exercitum duceret, frangite siti et ejus auxi-
 lium imploranti, ostenso prino arido, fontem in arena
 aperuit: vicissimque Bacchus ei templum illi facieque
 urictina simulacrum statuit. Posuit et alia nominis ratiō
 offerri. Scribit enim Pomp. Meli 3. 8. in Cyrenica pro-
 vincia esse Ammonis oraculum et ripem quandam anstro
 sacram: que quom hominum manu attingitur, illam
 immodicum exurgere, arenasque quasi maria agitentem,
 sic sevir et aquor fluctibus. Cujus rei in **Σφίτρο** quoque
 facta mentio est. Frequenter porro reperitur, ἐν Ἀμ-
 μωνος, ἐν Ἀμμωνος, ἢ Ἀμμωνος, subaudito acccus, υἱος,
 dativo τῶν, genitivo υἱοῦ. Athen. xiv. (652. a) ἐν γῆ ἐν
 Ἀμμωνος ἀναβάσει. Plut. in Apoph. (p. 716. Wytch.
 l. i. p. ii.) ἐν Ἀμμωνος ἐπὶ τοῦ προῶτον τοῖς Δαῖος προσα-
 γρησθεῖς. Idem in Alex. (c. 72.) ἢ Ἀμμωνος ἄδεις παρ-
 ούσα.... Rursam ab Ἀμμων est Ἀμμωνίος, υἱος, τὸ
 Templum seu oraculum Ammonis, Fanum Ammoni sacrum in
 quo responsa dat. Steph. H. St.]

* **Ἀμνοθῆ**, Ἀμνοθῆος, Ἀμνοθῆος, nomen regis The-
 baeorum, de quo infra v. **Μισραῖος**.
 * **Ἀμνοθῆ**, Amubis. Nomen Æg. forma canina, aut
 capite saltem canino præditum, quod Greci Mercum
 interpretantur. De eo prolixè disputati in Panth. v. 1.¹¹
 Ostendi illic voc. Amubis, vel sine terminatione Gr.
 Amub aut Annub,¹² Æg. significare arcum. Rationem
 hujus denominationis ibid. exposui.

* **Anese**. Artemisia. Apul. de Herbis c. 10. Kircherus
 hoc interpretat bonum, in CEd. T. iii. p. 71. Aliquid
 divisset, si interpretatus esset pulchrum, nempe
ΕΗΕΘΕ. Sed Anese non potest significare bonum.

* **Antes**, vel * **Entes**, et **Antaus**, idem qui Mendes, Pan
 videlicet Æg. Idem etiam vox hæc significat, quod Mendes,
 V. inf. v. Antaus. [* Μένδης Æg. hircus, sub caper
 dicitur, et capripes Deus Pan, quorum utrumque sancte
 colebant Panopolii. H. St.]

* **Antiamis**. Centaurea major. Apul. c. 34. Auctor
 ined. Arabs in Bibliotheca, si modo re ipsa exstat, citatus a
 Kirchero in CEd. V. iii. p. 70. v. c., ex vers. ejus ita scribit:
 Centaurem Ægyptii vocant Antims.

* **Anusi**. Apul. de Herbis c. 101. ait: * **Græci** ἐλεῖσι-
 φανον, alii crosmin, alii becbion, alii phacion appellave-
 re. Æg. Anusi, Lat. salviam, alii tassuginem.* Append.
 Dioscor. iii. 40. [p. 433.] Οἱ Ν. εἰσπορ, οἱ Δ.
 γάγγου (vel σάγγου), οἱ Ν βόχου (v. Erotian. in Bochio),
 Ἀγγεῖται ἀνοῦσι (vel ἀνοῦσι), Ῥωμαῖοι κοραλῆθου, οἱ Δ.
 βου.¹³ V. Apul. I. c. Plin. xxvi. 6. [H. St. Flæs. iii. 1164. d.]

* **Ἀνοῦσι**. Gramen. Append. ad Dioscor. iv. 30. [p.
 463.] An legendum Ἀνοῦσι, vel Ἀνοῦσι? Achi certe
 Ægyptii dicebant viride. Vide illum vocem, et sup.
 Ἀνοῦσι. In vulgatis Copt. libris gramen dicitur
ΟΥΤΙΟΥ.¹⁴

* **Anteus**. Nomen Æg., a quo dicitur nomen * **Antropo-
 lites**, urbsque * **Antaxopolis**. Idemque ex aliis indicis col-
 ligitur. Mea quidem sententia, Anteus hic Æg. sonabat
ΕΗΤΗΧ, Antes, eratque idem cum Mendete, Copt.
ΟΥΕΗΤΗΧ, quem Greci Panem reddunt. Plura de

* Utriusque vocis exempla dabit La Croz. in Lex. p. 126. 156., sed in eo desideratur **ΗΟΥΦΙ**.
¹ Postquam hæc scripsisset Jabl., ipse edidit a. 1753. Syntagma tria de Memnone Gr. et Æg., hujusque celeberrima in Theleide
 status. Testatur Wesselingus, Jabl. de Memnone perconsulte egisse, ad Herod. l. 106. ubi antiquissima et prima statua Memnonis,
 Thebis erecta, mentio invenitur.
² L. c. 47. xvii. 7. 62., ad qua loca legendus Wessel.
³ Rescript forte ad H. xlii. p. 200., sed illic pro **Μισραῖος** restitendum **Μίρα**, monente Casaub.
⁴ L. ix. 5. 21.
⁵ J. K. Forster in epistolis ad J. D. Michælis, hujus specielegum Geographæ Hebraeorum externæ jam confirmantibus, jam casti-
 gantibus, p. 10. loquitur de "rege **ΔΥΤΗ-ΤΩΙΟ** Ammutas, i. e. Ammutas (ap. Eratosth.) qui a Manethone (ap.
 Joseph.) appellatur Tiamui vel Ti-Amun **Φ-ΔΥΟΥΗ**, ab Ammutas dicit; quod reversi idem nomen est." Sed apud Eratosth.
 dicitur Ammutas, et a Manethone ap. Joseph. l. c. Apollonius §. 14. Τῆσι, sive in cod. Hafn. et ap. Euseb. c. Præp. Evang.
 c. 13. Τῆσι, non vero Τῆσι. Rescript forte Forsterus ad ea, qua scripserat Jabl. in Vignolii Chronol. t. ii. p. 756.
⁶ Eratosth. in Dionys. Perieg. 211. legitur in suo Herod. cod. Ἀνοῦσι, quod veris videbatur Wesselingi in notis, qua consulenda.
⁷ In cod. MS. Paris. legitur Ἀνοῦσι, teste Th. Gale, in notis p. 302.
⁸ Hebr. esse opinatur Bechart. Geogr. p. 204. in defensione hujus apertis adv. Salmas. p. 631. et alibi. Nec dissentire videtur
 Aquino ad Plat. de Is. et Osir. p. 22. Originem nominis Æg. agnoscit Wilkins in Diss. de Ling. Copt. p. 23., sed derivat a voce
ΕΟΥΕΤ Occidens. Minus recte. Cf. Jabl. Panth. P. i. p. 166. 167.
⁹ Vid. Alberti in Obs. Misc. Cr. V. iv. p. 96., et ad Hesych. v. Ἀμνοθῆ.
¹⁰ Antea Jabl. de Amubide, nomine Æg., et de origine nominis, quædam monerat, inserta J. G. Michælis Obs. Sacr., ac Thes.
 Epist. La Croz. t. i. p. 168. - 170.
¹¹ Origine nominis Æg. non neglecta, Ἀνοῦσι potest servari in Steph. Byz. v. Κροῦ εἶδος, quod contra Bekk. Holstenium
 monet Jabl. in Panth. I. c. p. 17. 18. In Luciani Dial. Mart. codices omnes editi præbebant Ἀνοῦσι, quod deinde receptum
 Ἀνοῦσι. V. not. t. i. p. 302.
¹² In ed. Sarac. legitur αἰ, σῆμα, αἰ β, γάγγου, Ἀγγεῖται ἀνοῦσι, Ῥωμαῖοι κοραλῆθου, οἱ Δ. βου, οἱ Δ. βου, οἱ Δ. βου.
¹³ Pro Ἀνοῦσι forte legendum esse Ἀνοῦσι, etiam Scholtzius observavit p. 2.

hoc argum. disserui in Panth. II. vil. §. 15. p. 302. seq.

* Antico Rin Besor. Buglossa. Apud. c. 41. Append. ad Dioscor. iv. 128. [p. 471.] habet Ἀπώστρατον βόσων. Cod. Apulicis optimis Voss. in Bibl. Leid. antebenebris Besur. Mira est Kireheri interpretatio, quæ ejus incredibilem in Copticis imperitiam satis prodit. Ita autem scribit in Ed. T. III. p. 73. ΔΗΤΟΤΕΡ ὁ ΒΟΥΣ. Id est lingua bovis. Quibus in verbis nihil omnino sani inest.

* Ἀπώστ. Telesphum. Append. ad Dioscor. II. 217. [p. 451.]

* Ἀσπιρ. Oreosclinum. Append. ad Dioscor. III. 76. [p. 455.]

* Ἀσπιρ, ὡς ἑπίκοπος. Eratosth. in Catal. Regg. Theb. Quod sibi vult ὡς ἐπίκοπος? Voce hæc videtur significari Hermaproditus, utroque sexu præditus. Id vetera crediderunt de grubus. Suid. Ἰσπανοί, τὸ ἴσπερον ἐπίκοπος τῶ γένει. Grammatici nomina illa vocant ἐπίκοποι, quæ sunt generis et masculini et femini. Sed veteri Eratosth. in mendio cubant, ad hunc modum corrigenda. Ἀσπιρ, ὡς ἐπίκοπος, Anosphes, quod significat filium illustrem, vel filium gloriose gentium. Posses et legi Ἀσπιρ, ΕΘΩΟΥΥΙΣ, vel ΕΘΩΟΥΥΙΣΙ, quod significat proprie gloriose gentium. Plura hæc in rebus disputo in annotat. ad Eratosth. Catal. ed. a Vignolio in Chron. S. T. II. p. 745. seq.

* Ἀσπυ. Helixie. Append. ad Dioscor. iv. 39. et p. 464.

* Ἀσπυρ, ὡς ἰσπανός. Eratosth. in Catal. Regg. Theb. Nempe ΔΦΨΦ, Aphoph, et in dial. super. Ægypti ΕΠΨΦ, Aphoph, significat giganteum. Plura de h. v. notavi ad Eratosth. Catal. in Vignolio Chron. p. 753. 754. V. et Panth. v. c. 11. §. 22.

* Ἀσπιρ. Mandragora. Append. ad Dioscor. iv. 76. [p. 467.]

* Ἀσπιρ. Cicuta. Append. Dioscor. iv. 79. [p. 468.] Apis, hoc sacer Æg. idemque Numen ab hoc genæ religionis cultum Memphis. Omnia, quæ de Nomine hæc dicere possunt, collegi et accurate digessi, in Panth. II. c. 11. * [Ἄπιο, nomen Dei et Regis Æg. de quo Lucian. De Sacrif. (T. I. 15. p. 539.): Ἐστὶ δὲ ὁ Ἄπιο ἡ ἀγάλμα θεῶν, ἰδί τῶ προτέρω χειροποιήματα, καὶ ἡ ἀγάλμα καὶ στήματα τῶν ἱερέων ἰσίου. Multa de hoc simbolo eorum Deo Herodot. (II. 28. 29.): meministi et Diog. Laert. in Vita Eudoxi, et Plin. (VIII. 46.) H. St. Cf. Forcellinus in v. * Ἄπιο, ἄπιο, Hesych. ἡ Μορφορ, ἑς, quoniam fortassis illi colebatur Apis. H. St. EDD.]

* Ἄπιο. Ita appellatur, in Æg. fabulis sacris, Solis frater, qui adversus Jovem bella gessit, teste Plut. de Is. p. 365. Vox Apopis idem significat, quod Ἀσπιρ, Eratosth., nempe Gigantem. V. vocem Ἀσπιρ, et imprimis Panth. v. c. 11. §. 22.

* Ἄπιο. Vide ἄπιο.

* Ἀσπιρ. Anethum. Append. Dioscor. III. 67. [p. 455.] In vers. N. T. Copt., Anethum Matt. XXIII. 53. dicitur ΠΑΨΙΛΙ.

* Ἀργυ. Argivi quondam cum Ægyptiis videntur habitasse convenientiam. Nomen ipsum Ἀργυ, erit ΕΡΧΩ,

quasi dicas Musiciam. Fuertnt Argivi Musices non imperiti, ut nec Græci omnes. Sed tum a Barbaris hoc traxerunt Græci. V. Suid, in Ἀργείοι ἀπὸ ὕβ. De Argivis Eustath. in Dionys. p. 68. extr. 69. init., cura ἡ ἑστὶ ἡδύτορον ἡσυχία, τὴν καὶ ἡσυχία ἔλεγε πρότερον τῶν Ἑλλήνων. V. Eustath. in II. 2. p. 1139. v. fin. De Tabis Argivorum Plut. in Sympos. Opp. T. II. p. 671, et Nauplios Ἀργείοις τὰ παλαιότερα εἶσαε Pausan. existimant, Messen. p. 145. Κάτορον, νεώπιον Ἀργείοι, ap. Hesych. videtur accedere ad ἩΘΑΨΙΡΙ. Quia Luna, Eustath. in Dionys., Cedren., Æg. ΙΟΘ. Quis si hinc Juno regina, quemadmodum Isis sive lo regina Cæli dicebatur? Junonis sane cultus ab Argivis ad Faliscos, Dion. Hal. II. p. 17., a Faliscis ad Romanos pervenit, ut e Liv. et aliunde patet. Utebantur Argivi scutis insigni magnitudine, ita ut in proverbium abiret. Apud Faliscos, qui erant Argivi, hoc quoque inter reliquias morum patriorum commemorat Dion. Hal., quod uteretur scutis Argivis I. i. p. 17. Cf. Pausan. Corinth. p. 324. vev. Gall. ubi consule notas Gedovii; et Arcaicæ. p. 355., ubi iterum note interpe. Gallici consulenda. Scuta vero Ægyptiorum etiam in S. Lit. memorantur. Erant enim Ægyptiæ quoque magnitudinis. Vide præcipue Xenoph. K. II. Ἀργείοι Ἀργείοι ἄνθρωποι, καὶ ἡ ἑστὶν ἐκείνη Ἰσπανία, teste Zenofoto in Comment. Hist. apud Athen. III. c. 15. Videtur hoc esse Æg. Vide de subus Herod. II. c. 47. Ratio ædificandi antiquissima apud Argivos videtur desumta ab Ægyptiis. Exemplum habes in constructione murorum Tyrinthum. V. Pausan. ibid. c. 25. Noveæ in Argolide certissima sacra celebrabat in honorem Jovis Nemæi circa solstitium hybernum. Pausan. ibid. c. 15. Ad latius loci illustrationem hæc facient. Primo enim Pelagorum, qui Argivi sunt, nomen videtur esse Ægyptiacum, et idem cum Polis, ut vocabatur urbs quædam a Colchis cædem, de qua notum illud Callim. 3. Epig. Ἀστέρων ἐπίστατον. Τα μὲν ὄνομα τῶν ἐπίσταται Ἰσπανία, ἵπταρ εἰσὶναι γλῶσσῃ εὐαίρησιν Ἡλλάς. Testari hoc etiam videntur veteres, si locum componatur. V. Grot. in I. Macc. XII. 7. Deinde Phloroum audit Ægyptium Arnobio L. VI. p. 191. Denique Inachus Æg. sonat fluxum, qui Argam velat:

quasi dicas Musiciam. Fuertnt Argivi Musices non imperiti, ut nec Græci omnes. Sed tum a Barbaris hoc traxerunt Græci. V. Suid, in Ἀργείοι ἀπὸ ὕβ. De Argivis Eustath. in Dionys. p. 68. extr. 69. init., cura ἡ ἑστὶ ἡδύτορον ἡσυχία, τὴν καὶ ἡσυχία ἔλεγε πρότερον τῶν Ἑλλήνων. V. Eustath. in II. 2. p. 1139. v. fin. De Tabis Argivorum Plut. in Sympos. Opp. T. II. p. 671, et Nauplios Ἀργείοις τὰ παλαιότερα εἶσαε Pausan. existimant, Messen. p. 145. Κάτορον, νεώπιον Ἀργείοι, ap. Hesych. videtur accedere ad ἩΘΑΨΙΡΙ. Quia Luna, Eustath. in Dionys., Cedren., Æg. ΙΟΘ. Quis si hinc Juno regina, quemadmodum Isis sive lo regina Cæli dicebatur? Junonis sane cultus ab Argivis ad Faliscos, Dion. Hal. II. p. 17., a Faliscis ad Romanos pervenit, ut e Liv. et aliunde patet. Utebantur Argivi scutis insigni magnitudine, ita ut in proverbium abiret. Apud Faliscos, qui erant Argivi, hoc quoque inter reliquias morum patriorum commemorat Dion. Hal., quod uteretur scutis Argivis I. i. p. 17. Cf. Pausan. Corinth. p. 324. vev. Gall. ubi consule notas Gedovii; et Arcaicæ. p. 355., ubi iterum note interpe. Gallici consulenda. Scuta vero Ægyptiorum etiam in S. Lit. memorantur. Erant enim Ægyptiæ quoque magnitudinis. Vide præcipue Xenoph. K. II. Ἀργείοι Ἀργείοι ἄνθρωποι, καὶ ἡ ἑστὶν ἐκείνη Ἰσπανία, teste Zenofoto in Comment. Hist. apud Athen. III. c. 15. Videtur hoc esse Æg. Vide de subus Herod. II. c. 47. Ratio ædificandi antiquissima apud Argivos videtur desumta ab Ægyptiis. Exemplum habes in constructione murorum Tyrinthum. V. Pausan. ibid. c. 25. Noveæ in Argolide certissima sacra celebrabat in honorem Jovis Nemæi circa solstitium hybernum. Pausan. ibid. c. 15. Ad latius loci illustrationem hæc facient. Primo enim Pelagorum, qui Argivi sunt, nomen videtur esse Ægyptiacum, et idem cum Polis, ut vocabatur urbs quædam a Colchis cædem, de qua notum illud Callim. 3. Epig. Ἀστέρων ἐπίστατον. Τα μὲν ὄνομα τῶν ἐπίσταται Ἰσπανία, ἵπταρ εἰσὶναι γλῶσσῃ εὐαίρησιν Ἡλλάς. Testari hoc etiam videntur veteres, si locum componatur. V. Grot. in I. Macc. XII. 7. Deinde Phloroum audit Ægyptium Arnobio L. VI. p. 191. Denique Inachus Æg. sonat fluxum, qui Argam velat:

Aren, genus bulbi, in Ægypto maxime provenient. Plin. xix. 5., et xxiv. 16.

* Ἀσπιρ. Æg. dicebatur Horus senior. Plut. de Is. p. 335. Id. p. 373. Apollo ex D. et Osir. adhuc in utero Rhææ versantibus dicitur natus. — Ideoque decem illum — seniores Nomum appellant? Qualem sit hoc Numen, et quid nomen illius significet, prolixè satis expovis in Panth. II. c. IV. §. 7. 9., et 13.

* Ἀππεδονατ. Ordo quondam sapientum et sacerdotum in Ægypto, teste Democrito apud Clem. Alex. Stromat. I. p. 304. Vide et Euseb. Prep. Evang. x. 4. Existimio sic in Ægypto appellatos fuisse τὸν ἱερογλωσσῶν, sive Sacrorum Scribas, nomine ipso indicante ἱερογλωσσῶν, sicut eos, qui τὸν ἱερατῶν, scientias sacerdotum sacras, tradent et excolerent. Pluribus ea de re sententiam meam dixi in Thes. La Croz. T. I. p. 179. 180., et in Prolegom. ad Panth. §. 40.

* Apoproates vel Harpocrates, Deus Æg. de quo extat Syntagma valde doctum G. Cuperi. Ego existimo, nomen ejus Æg. somisse, ΔΡ—ΦΨ—ΡΑΤ,

¹ Antæpola, urbs Ægyptia, creditur vulgo nomen sortita ab Anteo, de quo in fabulis Herculis multa poetæ. See his tantum hominis prelati, sed et viri eximii, Jablonskii, Cellarius I. v. Geogr. A. p. 52. Wesseling. ad Antonini Itin. p. 166., ubi appellatur Antio, in eod. Neapol. Antioch. in Hieroclii Synecod. p. 731. Antio, ubi iterum compertio Wesselingii, nomen, sic scribi pro Antio. Si recte jndicat Zoega I. c. p. 124., sperans de Gr. sive Lilyco Antio lodice cogitare nememus, nomen est Ægyptium, dubium de voce ΔΗΘΟΥΣ, significans reptile.

² In ed. Sarac., ubi Ἄπιο vulgatur, verba appendis ad c. 36. non repetuntur.

³ Cf. Forster in epist. ad Michaelis p. 4—7, qui Ægyptum et Sesostrion esse eundem contendit.

⁴ Negligente non sunt nota Alberti ad Herod. v. 457; Wessel. ad Valerem. ad Herod. III. 20. et 23. La Croz videtur origo nominis Ἄπιο; ex Æg. ΗΠΙ (ap), numerus, mensura, verosimilior, quam ex ὀββΗ (hah), lactus, lucre. Zoega I. c. p. 81. animat, nomen Fabida patri sermone falso ΔΠΑΣ, ΣΠΣ, quo significaretur senex, venerandus pater, dominus.

⁵ Adjugatur F. 8. de Schmidt de sacrif. et sacrif. Æg. p. 262—324. Scribit Squire ad Plut. I. c. p. 14. "Hic Apopis idem videtur fuisse atque Æg. Apis, Gr. Epiphon." Sed vide Jabl. I. c. p. 309.

⁶ Herod. III. 151.

⁷ Inter Epig. Callim., a Benthico collecta, (xiv.) p. 476., ubi v. Injus not., De Colchorum et Ægyptiorum copulatione testatur Herodot. II. 103.

⁸ Paus. Cl. Wyttren. p. 459. ed. nov., hanc esse glossam, certam esse antecessentibus, p. 460. Pro Ἀπιο ap. Plin. Ἰσπανοί legendum opinatus Jac. Bryant in Observations upon the ancient History of Egypt. p. 151. Quæ conjectura si placeat præclaro Pitaræki editari, Wyttenskiacis non, nec mihi leviter videatur, estroquin non probanda.

⁹ In lapide iterato Alexandr. ap. Murator. p. 247. 5. pro ΑΟΥΤΙΣ, seu Α ΑΟΥΤΙΣ, forte legendum ΔΟΥΤΙΣ, ex conjectura Hagenederhi in Epist. Epigraph. p. 306. Vide etiam de alia inscriptione ib. et p. 207.

¹⁰ Legendum eundem de Schmidt de Sacrif. et Sacrif. Æg. p. 134—145.

claudicantem pede, et Numen hoc fuisse symbolum solis hybernici, vel solis in solstitio hyberno, quo tempore sol veluti claudicare vetustis Theologis videbatur. V. plura in Panth. ii. c. 6.

* *Ἀρσάφης*. Cognomen Osiridis, teste Plut. de Is. p. 265., quando nepos Osiris significat non maritum, sed filium Isis. Addit, nomine hoc Æg. designari τὸ Ἰν-Ἰρῶν, i. e. et La Croz. explicabat, membrum viri, generationi inserviens. Id certe vox Æg. clare significat. Nam *ἘΡΧΦΕ*, quod Græci vix aliter, quam per *Ἀρσάφης* exprimere noverant, lingua Æg. dicitur τὸ αἰτίον τῆς γενέσεως. Plura hæc de re videbis notata in annot. ad Ezeroth. Catal. Regg. Theb. in Vignolii Chron. S. T. ii. p. 740., et in Panth. ii. c. 7. §. 9.

* *Ἀρσάφθ*. Genus quoddam mensuræ, nonnunquam plus valens medimno Attico, nonnunquam eidem æquipollens, nonnunquam minor, unde tres statuuntur Artabas species. A nonnullis vox hæc tribuitur Persis et Medis. Quam in rem testimonia Liberali manu congestit H. Reiland. Diss. de vet. ling. Pers. v. Artaba. Alii eodem eundem Ægypto in acceptis referunt. V. Reiland. v. c. et Wilkinsii Diss. de Ling. Copt. p. 96 et 97. Et certum est, in Copt. libris reperiri vocem *ἘΡΤΩΒ*, ad designandam hanc mensuram. Prefert etiam ista vox ἵππῶν Æg., et ex Ling. Æg. facilius illius ratio reddi potest. Denique et illud addendum, vocem hanc hodieque Coptis in usu esse, qui voce Arabæ certam quandam mensuram designant, quod refert Vanslebicus, dans la Relation d'un Voyage fait en Égypte. p. 24. Verum dici vix certo potest, an vox illa origine sit Æg., an vero a Persis, cum hi dominarentur Ægypto, in regionem isthanc fuerit inducta. * *Ἀρσάβθ*, ἢ, ἢ, Artaba: mensura Persica, tribus chenicibus Atticis capaxior quam Attici medimnus, teste Herodoto, i. (192.) p. 49. Ap. Ægyptios autem artabam facere modios viginti, scribit Hieron. in Esais c. v. V. et libellum De mensuris sub fin. t. i. huj. operis. H. St.—Schol. Aristoph. Acharn. Ac. i. Sc. 3.: Ἀρχία μέτρον ἐστὶ Περσικόν, ὅσπερ ἡ ἀρσάβθ παρ Αἰγυπτίους: sensus est Græcos achænen, et Ægyptios artabam a Persis usurpasset. Artaba enim olim Persica fut potius quam Ægyptia: Herodotus in Chio: Ἡ δὲ ἀρσάβθ μέτρον ἐστὶ Περσικόν. Hesyech. et Suid. dicunt esse μέτρον Μερδικῶν ἐταῶν. Sed postquam Ægyptum Persæ invaserunt, eadem mensura coepit esse Ægyptia, Fannius: Est etiam terris quæ advena Nilus inundat Artaba, cui superat modii pars tertia post tres. Hieronym. in Is. v. 10.: Pro xxx. modis est. lxx. vertunt ἄρταβας ἢ artabas sex, quæ mensura Ægyptia est, et facit modios xx. Proinde idem Schol. Aristoph. alibi de artaba: Περσικὸν δὲ οὐ Αἰγυπτίον τὸ ἕκρομα. Bochart. Geogr. S. L. i. c. 17. p. 427.—EDD.

* *Ἀρσπ*. Stella Martis. Vide in articulo *Ἐρσπ*.
* *Ἀρσφ*. [s. * *Ἀρσφρ*.] Halimus. Append. ad Dioscor. i. 121. [p. 443.]

* *Ἀρτ*. Urbis. Athenienses vocem hanc ab Ægyptiis, ac speciatim Saitis traxisse, Ægyptii quomodo asserverant, teste Diod. Sic. i. p. 24. fin., cujus hæc verba sunt: τὰς Ἀθηναίους δὲ σάου ἀνακτορῶν εἶναι Σαίτων τῶν Ἐ Αἰγυπτῶν, καὶ παραστῆσαι τῆς ἀνακτορῶν ταύτης ὄψεις ἀποδείξαι παρὰ μέγιστον τῶν τῶν Ἑλλήνων τῆς πόλεως Ἀρτῶν κελύθειαι, μήτε προσεγγίξαι ἀπὸ τοῦ ποταμοῦ Ἀρτῶν. Quid vero de obs. hæc dicendum sit,

nihil nondum constat.*
* *Ἀρσολοῦρι*. [s. * *Ἀρσολοῦρι*.] Halimus. Append. ad Dioscor. i. 121. [p. 443.]

* *Ἀρσάχ*. *Ἐστίαται τὸ τοῦ ἔπαι, κατὰ τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσάν, οἱ εἰ ἀριστερῆς χειρὸς παρρησίονος βασιλεῖς*, quod est indicium ignominie, Herod. ii. 50. Nempe sinistra manus, uti hodie, ita tum quoque minus erat honorata, quam dextra, quemadmodum observat Diod. Sic. i. c. 67. Wilkins vocem hanc ex ling. Hebr. explicare aggreditur, quem vide p. 97. Observare autem opere pretium est, Codd. Herodoti non eandem h. l. præferre lectionem. In ed. certe Gronov., quæ auctoritate Cod. opt. Med. præcipue sequitur, legitur Ἀρσάχ. Quid si igitur addita litera unita legamus Σαρσάχ I. ad explicari possit *ΣΑΡΣΑΧ*, Sosmeh, aut Sosmah, quod significat plenos ignominia et despectu: quod loco Herodoti adducto satis bene convenit. Aut composita vox erit ex *ΣΑΧΧ*, sinistra, et *ΟΞΙ*, stare. Legerem tum *Ἀρσάσρχ*, nempe *ΣΑ ΣΑΧΧΗ ΟΞΙ*, ad sinistram stantes, quod rem ab Herod. significatam promis exprimit. Videtur hi esse, quos alii scripti, vocant * *Ἐσάρμητας*, Ptolemæus Geogr. iv. 3. p. 114., Agathemerus ii. c. 3., Steph. Byz. h. v., Pseudo-Cathartes ap. Fabric. Bibl. Gr. v. xiv. p. 148. In lingua Æliop, reperitur vox Herodoteæ certe admodum similis, sed quæ contrariam significat. Eam in rem affero verba La Crozi, dans l'Hist. du Christianisme d'Éthiopie p. 205. in not.: "Assache est un mot de la Langue Amharique, qui signifie des Soldats choisis, ou distingués. Voyez le Lex. Amharique de M. Ludolphe p. 77."

* *Ἀρσθ*. Vide *Ἀρσθ*.
* *Ἀρσφρ*. [s. * *Ἀρσφρ*.] Halimus. Append. Dioscor. i. 121. [p. 443.]

* *Ατaboras*. Ramus aquæ venientis e tenebris. Ita Plin. v. 9.

* *Astapus*. E tenebris aqua. Diod. i. p. 24., τῶν νοτιῶν (Nilum) Ἀρσάπων προσηγορεύουσαν, ἧρπ ἐστὶ μετρημένον ἐπὶ τῶν Ἑλλήνων διάλεκτων, καὶ τοῦ σάουτος ἕσασ. Plin. v. 9.

* *Astusapes*. Latentis significationem adjicit Plinius v. 9. Ceterum, tria hæc vocabula postrema, ad Æthiop. vel potius, quam ad Æg. ling. videtur referenda.

* *Asterion*. Marrubium. Apul. c. 45., et sic Append. Dioscor., * *Ἀστροῦν*, iii. 119. [p. 458.] V. et Kircher. Œd. T. iii. p. 74.

* *Ἀρσφ*. Halimus. Append. Dioscor. i. 121. [p. 443.]
* *Ἀρσφ*. [s. *Ἀρσφ*.] Ballote, seu nigrum Marrubium. Append. ad Dioscoridem Lib. iii. cap. 117. [p. 457.]

* *Ἀρσάθ*. Arroglossa. Ita Apuleius de heribus cap. i. Aliæ editiones et Codex MS. Vossianus habent *Ἀρσθ*. In appendice ad Dioscoridem L. ii. cap. 153. [p. 445.] legitur *Ἀρσάθ*. Videtur scriptum fuisse *Ἀρσθ*, uti legitur in Codice Apuleii Vossiano, et editionibus quibusdam. Sic etiam auctor ineditus Arabum apud Kircherum in Œliop, Vol. iii. p. 70., et apud eundem interpres Hebræus Avicennæ Ἰβν-Ḥν.

* *Ἀρσάθ*, nomen urbis Egyptiacum, in qua *Ἀρσάθ*, τῆς ἰσθμῆς ἄνωθεν ἕρπται, quod testatur Herodotus Lib. ii. c. 41. A Stephano Byzantino *Ἀρσάθ* appellatur, Censui in Herodoto legendum esse *Ἀρσάθ*, cuius reliqua verba ipsam nominis originem indicant. Erat in

* In Plut. loco, præ *Ἀρσφ*, Squirus p. 94. malebat *Ἀρσφ*. Volgarum tamenti idemque Jahnolico assensituri Cl. Wyttich. p. 498. nov. ed. Squi conjecturam vero valde similem judicat A. J. Silvestre de Sacy, Lettre au sujet de l'Égypte. Egypt. da monument trouvé à Rosette (à Par. 1802.) p. 30.

* D. Wilkins in Thes. Epist. La Croz. T. i. p. 579. monet, in Lex. suo MS. non inventiri vocem *ἈΡΧΦΕ*, unde ex sententia La Crozi derivandum *Ἀρσάφθ*. Hoc scribens, non recordatus videtur, vocabulum *ἘΡΧΦΕ*, sic enim dederat La Croz, esse compositum ex *ἘΡ* et *ΧΦΕ* sive *ΧΦΟ*, quod æquius positæ notione generandi aut nascenti. Loris a Jahn. et in La Crozi Lex. p. 169. laudatis addit Ges. v. 3. 4. 6. vi. 10. xxiii. 4. 1 Cor. v. 15. 2 Tim. ii. 25. In Diss. de Ling. Copt. p. 86. dubitat Wilkins, sicut *Ἀρσάφθ* vox Arabica, ac Copt., in Copt., derivandum censet ab *ἘΡ* facere et *ΣΑΦΗ* fiducia, et indicat vir cui fiducia est in virtute sua; potius tamen originem ex Anala petit.

* Grammatici vet. ac rec. veli *ἄρσφ* originem Gr. attribuerunt, sed valde diverse, et non raro ineptam. V. not. ad Hesyech. et Steph. Byz. v. ἄρσφ. atque Leonor. Byz. L. Gr. i. 173. Wessel. ad Diod. Sic. l. c. 28. putat, voc. ἄρσφ. præter in Greciana versione, et a prisnis Atheniensibus ad ægyptios Græciæ incolas propagatum fuisse, atque id ipsam ineptissimas Grammaticorum originum arguere.

* Quomvis in aliis codd. Wesseling. quoque invenisset *Ἀρσάθ*, et nihil hæc de vocab. constitutum haberet, retinuit tamen auctoritate plurium schedarum *Ἀρσάχ*. Resilio non displicebat *Ἀρσάθ*, istud cum simili Arabico vocabulo, sinistram notante, contenti dedit.

* In notis ad Herod. l. c. opinio Wilkinsii, levi errore, Relando ascribitur.

* De tribus istis vocabulis legitur Salmas. in Isære. Plin. T. i. p. 276. 276., et Wesseling. ad Diod. Sic. l. 37. p. 43. [Wesselingi nota est hæc. "Nilus" medius Æthiopes cæcis, cognominibus Astapus, quod illorum gentium lingua significat aquam et tenebris profluentem. Plin. v. 9." Alii Astapum a Nilo distinguunt, de quibus Ch. Chelarius Geogr. iv. 6. p. 241.—Epp.]

* Interpretatio Latini præbet Aschat.

ista urbe templum sive aedes Veneris, et Græcis dicebatur Ἀφροδίτη ἱερόν. Videtur Strabo Lib. xvii. p. 552. Ἄρσι enim est nomen Veneris Ægyptiacum, sermone patrio Δῶσιρ, et Βῶσιρ significat urbem. Plura dixi in Diss. de Memphis p. 77, 78. et in Pauthio Lib. I. c. l. §. 3.

Ἄρσι. Ἡ πόλις τοῦ Ἀγυπτίου. Hesychius.* Quomodo fraxinus ab Ægyptis appellata fuerit, ex eorum libris, quos quidem videri, disscire non licet. Arborem vero hanc in Ægypto non fuisse infrequentem, discimus ex Theophrasto Lib. iv. Hist. Plant. cap. ix. p. 86. Non dissimulabo hic conjecturam, quæ olim mihi in mentem venit, Hesychium scilicet scripsisse, Ἄρσι ἢ Μόλινα τοῦ Ἀγυπτίου. Mylittam dictam fuisse Venerem linguæ Assyriorum, scimus ex testimonio Herodoti Lib. i. c. 139. 199., quem illustrare satageret viri docti. Accedit, quod alibi Hesychius Μόλινα exponat Venerem simpliciter, non addens, hoc esse ex dialecto Assyriorum. Μόλινα, inquit, τῆς Ἀφροδίτης. Ægyptios vero Venerem suam dixisse Ἄρσι, vel Ἄρσι, vel Ἄσιρ, probavi in Pauthio meo Lib. l. cap. 1.

Ἀνάσι, habitaciones deserti interpuncte. Ita Strabo Lib. xvii. p. 544. * ex emendatione Casauboni, loquens de Oasi Ægypti, Ἐστὶ δ' ἄσπιρ οἱ ἐλλοι θηλοῖσι, καὶ ἐκ αὐτῶν Γραῖσι Πείσιρ, ἱεραῖον γυνήτερον τῆς χώρας, διαγεῖται ἄρι, τοῖσι παράλλοι, κατατάσσεται γὰρ ἔστι τὰς οἰκίστας περιχωρήσιν ἱερῶν καὶ ἀνάσι γῆ. Καλοῦσι δ' τοιαύτας οἰκίστας ἀνάσι οἱ Ἀγυπτίους. Et p. 559. Ἀνάσι δ' οἱ Ἀγυπτίους ἀνάσι τὰς οἰκίστας χώρας περιχωρήσιν ἐκαστὴ μεγάλην ἱερῶν. Vide et Stephannum de Urbibus, in voce Ἰασι. Wilkinsius in explicatione vocum Ægyptiarum a veteribus conservatarum p. 99. ex eo putat nonnisi explicari posse, quod Ægypti tractum dixerint ΟΥΤΑΣΟΙ, U-as-soi Marc. ii. 4., ut sic intelligantur habitaciones tectæ, circumdatae solitudinibus et desertis. Neque explicationem hanc Cl. La Croix, cum ea de re olim sermo iniecerit, improbat.* Observa tamen, in Dialecto superioris Ægypti, quæ ab Arabibus Sâhidica nuncupatur, ΟΥΗΣ ΧΛΙΕ, quasi dicitur ὄσισι, dicitur habitationem desertam.† Copti hodie regionem illam in suis libris Ouah appellant, vel Oûah, quasi posterior pars nominis hujus paulatim absorpta et omisa fuisse.

Ἀντιόπιρ Βέσιρ. Vide supra in Antico rio besor.

Ἄλοσι. Mercurialis. Apuleius cap. 72. Appendix Dioscoridis ad Lib. iv. cap. 191. [p. 475.]

Ἀσι. Scordium. Appendix Dioscoridis Lib. iii. cap. 125. [p. 458.]

Ἀγέσι, nomen regis Thebæorum, ab Eratosthene expositum Ουαῖσι. Vid. in Vignoli Chronol. t. ii. p. 754.

Ἀχι. Viride. Hieronymus Lib. vii. in Iesaiam col. 157. Pro junco papyrus transtulerunt LXX. de quo chabta fit, addentes de suo achi, viride, quod in Hebræo non habetur. Quomæ ab eruditiss quæserim, quid hic sermo significaret, audivi, ab Ægyptis, hoc nomine, linguæ eorum, omne quod in palude virens nascitur, appellari. Legitur vox hæc Iesaiæ xiv. 7.† Genes. xii. 2. 15. Codex Hebræicus ibi* habet ἄχι, interpretes Alexandrii Ἄχι.* Coptus vero vel Ægyptius ΠΙῶσι, ubi tamen dissimulatio polo, Membranas Oxonienses, Bodlicianas, quas evolvi, habere ΠΙῶσι. Sol suff-

icit tamen Wilkinsium in suis Codicibus repetisse ΠΙῶσι, quæ vox ita scripta haud dubie origine est Ægyptiaca. Nam aliquin Copti cum extintis ΠΙῶσι. Plura vide in Dissertat. de Terra Gosen

Dissert. v. 4. ix. p. 59. Esset igitur ΠΙ-ῶσι, junctis viridis in paludibus nascentis.† [“Ad Hesychio ἄχι, planta quedam.” H. St.—Lex. Cyr. MS. Bonn: i. Ἄχι. ἄχιος ἄχιος. Cf. Biel Thes. philolog. h. v. End.]

* Ἀσπιρ. Sphondylium. Appendix Dioscoridis Lib. iii. cap. 90. [p. 456.]

* Βαθίσιρ. Festinacia. Appendix ad Dioscoridum Lib. iii. cap. 59. [p. 454.]

* Βαθίσι. Typhonus nomen. Vide in Βέσιρ.

* Βαί. Anima. Horas Appello i. 7. ἔστι γὰρ τὸ πῶν βαί ἔχει. V. quæ ea de re dixi in Proleg. ad Pauth. p. cxxvii. [“Verni arboris, vox, hanc esse tantum symbolicam, et ex dialecto Sacerdotum petitam, nam paulo ante dixerat: ‘Etiam pro anima (ἐπιψύχη) positur accipiter.’ I. e. Accipitrem volnerat esse symbolum animæ. Est vero Βῶσι, Βαί, hai, species aliqua accipitrum, ut supra videret. Deut. xiv. 7. Ac idem quoque in Dictionario aliquo perbreve, Coptico-Græco, Bibliothecæ Reg. Paris, inveni. Et apparet, quosdam utriusque generis accipitrum annumerare. Ægyptius igitur accipiter symbolum erat animæ; ideoque Sacerdotes animam significatam, utriusque, vel accipitrem dicebant. Ceterum, quod ab h. l. non alienum est, accipitrem Æg. quoque symbolice designasse ventum, alibi (Pauth. l. ii. c. 4. §. 5.) jam monuimus.” Hartenau Jabl. Proleg. ad Pauth. p. cxxxvii.] Observa præterea Βῶσι Æg. dici longævum. Ideoque forte anima Βῶσι dicta fuit, quod vita ejus etiam post mortem corporis duraret. Confirmari id ex eo possit, quod Horapollon scribit i. 34. Phœnicem avem symbolum esse animæ, quæ distans in hac vita mortem traxerit, Ἐρχο δ' ἐνθάδε πάλιν χροῖσι διατριβήσων ἰθαυτοῖσι γυνάσι, φοῖσι τὸ ἕρπον Σαγροῖσι. — Ἰθαυτοῖσι τὸν τῶ σῶμα πολυχρόνιστον ἐπιπέχει τὸν τοῦ Σωτ.

Ac vero forte antiquiores Ægyptii de animæ immortalitate eadem sentiebant, quæ Stoici I. de quibus Cic. Tusc. I. 31. * Stoici autem unquam nobis largiuntur, tanquam cornicibus, dum narrant animam animos, semper negant.† V. quæ observavi in Pauth. l. c. 11. §. 2. 3.*

Βαθί. Ἰερὸν. Accipiter. Ita Horapollon i. 7. ἄχι δ' ἱερὸν τῶσων, ἐκ τῆς τοῦ ἀνθρώπου ἰσχυρίας ἀσπίρ τῆς τῶ Ἀγυπτίους ἐ ἱερῶν. Βαθί. Certe Βῶσι Æg. quondam audiebatur certa accipitrum species, in Vocabulario brevi Copt. Solid. Gr., quod in Bibl. Reg. Gall. extat, hæc deprehendi. ΠΟΥΦΟΣ. ΗΕΡ-ΤΕΡΟΡΑΣ. ΗΒῶσι. ΗΘΙΟΣ. ΘΙΒΙΣ. Et mox iterum, ΒΟΥΒΟΣ ΗΒῶσι. V. præterea Deut. xiv. 7., et Proleg. mea ad Pauth. p. cxxxvii.

Baie. Ramus palmæ. Chæremone Stoicus, ap. Porphyry. de Abst. iv. §. vii. de Sacerdotibus Ægyptiis: Καὶ τὸ αἰετοῦ ἐκ τῶν ἑταίρων (sic recte Salmasius censend.) τῶ φαινοῦ, ἀν παλαιοῖς βαί, ἐπέλεγε. Nempe Βῶσι est ramus palmæ, quæ vox Æg., ap. Interp. Copt. Scripturæ, frequenter occurrit. Transit hæc vox

* Conf. Murell. Observ. Crit. vol. iii. p. 54, 55.

* De verbis Hesychi, v. Ἄρσι eadem apud Scholtzium l. c. p. 3.

† Alio ferunt locum Hesychius, Μολινα τῶ ἄσπιρ. Ἄσπιρ. Plura debent eruditi ad v. Μολινα, et Μόλινα, sed nihil v. Ἄρσι, nisi tantum coniectura quosdam Is. Vossii, vix antiquam pieriora. Jablonskianæ vero, nisi fallar, se nullis approbabit.

* Legimus lib. ii. p. 192, 193, ubi notantur Castalbani et Almeloveenus, itronum ad lib. xvii. p. 4160. In priori loco codex MS. Medicum, omnino Albræi Grænovici, præbet ἄσισι, quæ lectio non magis probanda, quam ἄσιρ, et ἄσιρ. Comparatur Michælis not. ad Iosuea Descript. Ægypti p. 3, 21—3. Jablonskium sequitur Scholtzium p. 3, et 4. In explicatione lojus ac vocis præterea Arch.

* Conf. La Croix Lexicon, p. 87.

* Idem nomen Forster in epist. ad I. D. Michælis p. 13, 14., ubi et alia. Adde Wesselingum ad Hieroclii Synecdemum p. 725, 726., et A. A. Georgium in præfat. ad fragm. Ev. Joannis Copto-Thebæicum p. 74, 80, 94q.

† In versione Alexandrina. In codice Hebræo est Πῶσι.

* Item Job. viii. 11., ubi Alexandrii dederunt Ἰουάσι, Aquila et Symmachus ἰαῖ, Theodotus autem ἰαῖ. [Cf. Sib. XL. 16.]

* De vocabulis Πῶσι. Ἄχι. Ἄχι. res. Ἄχι. comarloni Wesselingius ad Dioscorum Sec. tom. i. p. 22. Alberti in Misc. Obs. Crit. vol. iv. p. 22. Idemque et alii ad Hesychium vi. ἄσι. et Ἄχι. Schultens ad Job. viii. 11. Michælis in Suppl. ad Lex. Hebr. p. 55, 56. Haltona in Curis Philol. ad Gen. xii. 2., sed imprimis Olavus Celsius in Artis Societatis Scientiarum regni Upsalienis a. 1741. editis, p. 9—12, atque in Hierobotanico pl. ii. p. 349—356. Comparat dicta de voce Ἄχιρ. Vitringa, Schultens, Haltona, Celsius, plures alii, vocem Ἄχι attribuerunt originem Hebræam vel Arabiceam, sed Ægyptiacam Bochartus, La Croix, Woide, Michælis, quibus ceterisque usque adjunguntur Hodius de Bibliorum version. Original. p. 116.

* Dubito, an ad Æg. symbolice significet animam humanam, respectu habito ad vocem Βῶσι, ramus palmæ, cujus distinctio patens celebratur. Cf. O. Celis Hierobot. pt. i. p. 534, 544.

postea ad Gr. recentiores, qui ea non raro utuntur, V. Hesych. in *Bala*, et alios. Wilkins in Diss. sapius cit. p. 99., ait: **ΒΑΙ** stirpem, palmitem significat: negligentem admodum. **ΒΑΙ** enim nomen de palma arbore accipitur, neque etiam arborem ipsam, sed tantum palmæ ramum significat. Ipsi Palmæ arbori nomen erat

ΒΕΗΙ. Jo. xii. 13., **ΔΥΤΙ ΗΣΑΝΒΕΛΙ**
ΕΒΟΑ ΔΕΗ ΣΑΝΒΕΗ, *Εθαβον τὰ βάλια τῶν φοινίκων*. Ex quibus verbis differentia inter **ΒΑΙ**, quod ramum palmæ designat, et **ΒΕΗΙ**, quæ est ipsa palma arbor, a quovis colligi facile potest. De v. **ΒΕΗΙ** vero, quedam habes etiam hic in v. *Σελήνιον*.

[¹] *Balis s. Balus*, Ramus palmæ arboris. Prius Hesych. exponit *βάλια φοινίκας*, posterior Etym. M. *ὄλιθος φοινίκας*. Jo. xii. 13., *ἔλαβον τὰ βάλια τῶν φοινίκων*, et *ἔβηθη ἐς ἐπίστανον αἰῶν*, (pro quo Marc. xi. dicit, *στράβως ἐκστῶν ἐς τῶν δένδρων*, Matth. xxi. *ἐκστῶν ὄλιθων ἀπὸ τῶν δένδρων*.) I Macc. xii. (51.), *μετὰ αἰσχύων καὶ βάλων*, cum laude et ramis palmarum. (Incert. Lev. xxiii. 40. Sym. Caut. vii. 8. *Balis* ap. recent. Græcos *Dona*, munera, largitiones, erogationes, rogæ, quæ quotannis ab Imperatore et Patriarcha, hebdomadæ, quæ ante diem Palmæ est, populo distribuebantur, et ab ipso hebdomadæ *Bala* appellatur. Theodorus Balsamon de Incens. Patriarchæ, die Cæciliæ: *Τῶν ὑβρόλητον τῶν θεῶν ἀνεσπάρτων πενήτων, καὶ τῶν ποταρχῶν τῶν μεγαλειότην μετὰ τῶν ἄλλων ἑλισσῶν καὶ ἐπάθων ῥέμει πρὸς καὶ βάλων φουκίμωρα*. Cf. Luitprandum Levitar. Ref. Europ. iii. 5. ap. Meursium in Gloss., “In aliis quoque solennitatibus id fiebat: Cedrenus, Πατήριον δὲ εἰς τὸν τραχύνον αἰῶνα, ἔθιμον ἀπολύσεων τοῦ πρῶτου βάλων, ἐπέβη ὁ θεός. Etiam quædamque donum generaliter ita dicitur: Palladius de Mon. Egypt. in Joanne, *Bala* dicitur παρὰ τὸν κρησιώτερον ἀπερῶμενος, τῶν ἑσῶν ζῶων ἐργάτωρ.” Meursius Fallitur: *Bala* enim l. l. sunt palmarum rami s. folia, de quibus plectas intertextat. *Eg. Monachi*. Cf. Jablonsk. supra ad voc. *ἀβυθίστιον*. Palladius Hist. Laus. c. 2., *Ἐλκετο στέφανος τῆς ἐς ἑλλάδα φοινίκας*. Auctor Vita S. Theodori Studite: *Ἦν γὰρ τρικαταὶ καὶ ἡ λαμπρὰ ἰσὴ τῶν βάλων, ἢν τοὺ πάθων, καὶ τῆς ἀναστάσεως τοῦ ἁγίου οὐρανίου περὶ ἑσπέρων*. Eadem, in mox virebimas, *Βαίσιον* appellatur. Cf. Suicerum Thes. Eccles. h. v.) Inde (s. *Bairis*, δ, ἦ, E ramis palmarum factus, I Macc. xiii. 37. ubi ita rex Demetrius in Epistola ad Judæos, *Τὸ σπέρμα τῶν χριστῶν, καὶ τῆ βάλων, ἢ ἀπεστέλλειν, ἐκστῶμεθα*, supple *βάλων*. Cf. 2 Macc. xiv. 4., ubi *φοινίκα* cum aurea corona tanquam munus allatum legitimus. Sym. Gen. xi. 16. *τρία κατὰ βάλια*. Drusius Fragm. Vet. Int. Gr. p. 55. conjicit significari illis castris castris s. alba, h. e. et viminibus decorticatis et albis contexta.) *Βαίσιον*, (δ, ἦ, s. *Βαίσιον*) Qui ramum palmæ gestat: ait *Βαίσιονος ἵσθη*, Festum quo gestantur illi palmæ rami.” H. St. Dies Palmarum, ἢ *Βαίσιονος ἵσθη*. Epiphanius Monachus de locis sacris: *Τὸ τῶν αἰῶν τῶν τῶν ἐλαία, ἔξ ἢ καὶ ἐπὶ ἀνέστην σὺπτοναι ἑλάδιον τῶν, δίδονται πρὸς ἑστῶν τῶν, καὶ μετὰ λαγῶν εὐαγγελιστρῶν εἰς τὴν πόλιν Ἱερουσόλημ τῆ ἡμέρῃ τῆς Βαίσιονος*. Cedrenus in Theopilo Michaelis filio, καὶ ἡ ἀρχαία δὲ τὸ κατὰ τῆς Βαίσιονος, Theophanes Orat. xxvi. εἰς τῆς Βαίσιονος ἡμέρας. Eod.

φόνος. Cedrenus in Theopilo Michaelis filio, καὶ ἡ ἀρχαία δὲ τὸ κατὰ τῆς Βαίσιονος, Theophanes Orat. xxvi. εἰς τῆς Βαίσιονος ἡμέρας. Eod.

[²] *Bala*, Myrrha. Testatur id Plat. de Is. et Osir. p. 583. Monet Athen. xv. p. 689., Myrrham primo in Ægyptum, et ex Ægypto in Græciam veli. Observa vero, in Copt. Iliris myrrham dici **ΨΔΑ**, Sal. V. Exod. xxx. 23. Matt. ii. 11.

Bala, ἰσθαλίνα. Ita Hesych. *Μεσ* vero ex ling. *Eg.* deluxisse, coram me monuit, idque mihi facile persuasit Montfaucon, cum a 1719. Lætie Paris. scripsit ad eum inviserem. Etenim **ΒΑΔΑ** *Eg.* dicitur oculus, ἰσθαλίνα. Verosimile fit, ab illa voce **ΒΑΔΑ**, Græcos, Medicorum filios, in Ægypto confectose voces *βαλίνα*, eamque ad alios Gr. deinde dimississe. [³] *Bala*, Hesych. est ἰσθαλίνα, Morbus oculorum. Qui et *Bala*us a Cretensibus vocari dicit ἰσθρα, Orbis, s. oculis.” H. St. Bene ait Montfaucon, ap. Albert. in Hesychico. [⁴] *Bal* ap. Ægyptios usæ frequentissima ἰσθαλίνα, seu oculus, significat. Ex *Eg.* voce autem Cretenses, qui frequenter Ægyptum navibus petebant, eam vocem mutati fuerant, eamque vocantes *βαλίνα*, ut *βαλίνα* est oculus morbus.” Platarchi locus est de Is. et Osir. p. 383. D.: *Τῆν ἡμέραν παρ Ἀλεξάντριαν Βαλ καλεῖται, ἔχρησθηδόν—τῆν λαφύειν ἐκκαρπύσιον*. “Quodsi ap. Plat.” ut ait Albertus, “*παρόμοιος* scriberetur, aliquid huic faceret: *παρόμοιος* enim infra est τὸ ὄλιθος: sed confudisse videtur Plat. voces **ΨΔΑ**, myrrha, et **ΒΔΑ**, oculus.” Schol. Theoc. viii. 27.: *Φύλαρος δὲ ὁ λέωνος καὶ Ὀμήρος Κύματα φαλαγγίστα λέγει, τὰ λεονοειδέα τὰ φάλιον δὲ, καὶ βάλιον λέγοντο ἐπὶ τῶν ἰσθρῶν τῶ λεονῶ ἐν τῇ μετώπῃ*. EDD.]

[⁵] *Bala*, Navigii genus, ap. Herod. ii. 41. et præcipue 96., ubi illius structuram describit. V. et Diod. i. p. 87. Hesych. v. *Βάρα*, Plat. de Is. et Osir. ubi p. 358. legitur, τῆν δὲ ἰσθρα πλοῦν ἀναστῆναι ἐν βαρῆν πενήτων, τὰ ἔθι διεκπέλοισιν. Nam, ut Plin. ait, xii. c. 11., “Papyrus nascitur in palustribus Ægypti,—ex ipsa navigia texunt, et ex libro vel tegetesque.” Themistius Orat. iv. p. 49., *Ἐσ τῶν βάρων πλοῦσιν δὲ τὸ Νεῖλον*. V. ibi nota Petavii, et Pignorini in Explic. Tabulae Isiacæ p. 26., vers. et 36. ed. Franc. Adde Synes. de Prov. p. 66. ed. Turnebi, et omnino Galeam in Jambli. de Myst. p. 285. Annon. veteri διαφόρων λέγων Βάρα, Ἀγγεῖται ἑλάδιον. Videtur Βάρα dicta fuisse παρὰ τὸ ἑλασθεῖν, quod ex bybulo vel papyro terebatur. Etenim *λέγων βαλίνα*. Πάλιον vero, texere, Ægyptii lingua navi-ventur dixisse **ΒΑΡ**, vel **ΒΗΡ**, sive **ΒΙΡ**. Inde existimandum esse **BIP**, σπῆρι, seu corbis, Marc. viii. 8. Cogitandum, an non ipsum Papyri nomen ab hac origine descendit.

[⁶] *Basalte*. Marmoris quedam species, de qua sic Plin. xxvii. 7., “Invenit eadem Ægyptus in Æthiopia, quem vocat *basalte*, ferri coloris atque duritie.” Ad dicitur ibid., “Unde et nomen ei dedit.” Ex eo robur aliquod acquirere videtur conjectura Wilkins, censentis, vocem hanc non esse originis *Eg.*, in Diss. de Ling. Copt. p. 100. Notum enim est, Hebræos ferrum dicere **בַּר**, cum Ægyptii audiat **ΒΕΗΠΙ**. Aliis quoque ante

[¹] Voces *Bal*, et *Bala* origine Gr. esse, mal opinabatur Etym. M., Phavor., alii. Optime Grammaticus qui incoertus, enjus vera est, MS. dedit *Bu* Change in Gloss. p. 166., *ἡ ἀρχαία εἰς φοινίκας ἔθρην* (imo vero Ægyptii) *βάλια τρωμαγίτων—βαλίνα δὲ καὶ τῶν ἐξ ἡμεῶν κατακλιθεῖσιν ἀναστῆναι τῶν αἰῶν τῶν βάλων*, De origine *Eg.* vide Salmas. ad Achill. Tat. p. 621., 622., et J. H. Mirkov. in Not. ad *Eg.* Codd. reliquias, Venetiæ in Bibl. Nat. acceptatas, p. 147. Dicitur ramus palmæ dialecto Miconiatica

ΒΑΙ, sed Saldica **ΒΑΒ**, unde magis origo vocabuli *Bal*. *Eg.* comprobatur, quia in Ægyptiorum dialectionibus etiam in fine aspirantur vocales, quod recte Priscianus animadvertit l. i. p. 349. ed. Putsch. [²] *Salmastius* locustis est hic, “*βαλίον* φοινίκας, hinc nota est *Bala*, lingua Ægyptiaca.” In Excerptis (Jo. xi. 13.), *τὰ βάλια τῶν φοινίκων*. Alqui satis erat dixisse, *τὰ βάλια*: cum *βάλια*, Ægyptiaca ramus palmæ: unde Græcis *βαλίνα*, et *βάλια*, ad simpliciter *φοινίκας*. Hesych. *βάλια*, *βαλίνα* *βαίσιον*, *βαίσιον*: sic leg. Evangelium Ægyptiaca ex loco Joannis, *εἰς βάλια τῶν φοινίκων*, verit simpliciter, *οὐβῆτα*. Quod est, *τὰ βάλια*: cum illi *βάλια* nota est pluralis numerus, *βάλια* est *τὰ βάλια*, vel *τὰ βάλια*, ut Græci in summo deluxerunt illos Ægyptiacam. Certe et *βάλια* simpliciter dicuntur in Maceæd., rami palmæ, non *βάλια βάλια*, quasi *βάλια βάλια* significet tantum ramos, cum ramos palmarum denotet. Inde *τὰ βάλια* in iudem Mace. l. i. c. 13. *virga palmæ, sub. βαλίνα*. Quæ vox non fuit intellecta interpretibus. Lat. bœnen retinuit: *τὸν σπῆριον τῶν χριστῶν, καὶ τῶν βάλων*, l. i. c. 13. *τὸν σπῆριον, palmam, ramum palmæ, imigne victoris*. Infra l. ii. c. 14., vocat *βάλια*, hinc verbis: *κατὰ τῶν αἰῶν, ἄριστον χριστῶν, καὶ τῶν βάλων*, vel *τὰ βάλια*, vel *τὰ βάλια*. De qua non alibi. Glosiastoribus Latini sacre scripture Baines exponunt, luminam auri ab aure ad aurem, quæ familiares regum utebantur, vel ornamentum colli ex auro et gemma. “Nage: ubi est nipi lo, quod diximus. Nostri interpretes Bibliorum non fuisse feliciores in ea voce exponenda. In Historia Barlaami vocatur *βαλίνα βάλια*, hinc verbis, de Theuda Mago, καὶ ἀπὸ τῆς βαλίνας καὶ κατὰ τῶν βάλων, κατὰ τῆς πηλαγίας.” In Marcabæia absolute est *βάλια*, de palmæ ramos.” De hoc voce optime scripsit J. F. Fischerus Prologus de Vitæ Lex. N. T. l. p. 10—22., ut et Schlessener in v. EDD.]

[³] Cf. not. ad Hesych. v. *βαί*, et de Rheas ad Porphyri. l. c. p. 318.
[⁴] Plat., raptum ab aliis in errorem, sentit non Montfaucon, et Kuster, confudentes quod recte monuit Albert. ad Hesych. v. *βαί*, et ante non Wilkins. l. c. p. 109.
[⁵] Plura qui velit, adeat v. *βδ*, in not. ad Hesych. v. *βδ*; Wesseling. ad Herod. ii. 96., Velicet, in Diss. de Byssa, Phenicia Arcis Cartaginæiense Nomine, e. v., et Anim. ad Annon. p. 44. 45., Keen. ad Gregor. p. 247. De orig. vocis Ægyptiaca plerique non dubitant; etymologiam tacent omnes; an conjectura Jabl. satisfaciat, iudicent alii.

ΨΔΑ, myrrha, et **ΒΔΑ**, oculus.

tum fuisse, tradit. A nom. Βοειρα non multum recedit ΒΑΩΠ, Baschor, vel Basor, quod vulgum designat. An id in antro labuerit Hieron., aliis djudicandum relinquo.

Βοειρα, εἶδος τῶν Αἰγυπτίων, ἐν ᾧ αἱ εὐδαίμονες γίνονται, Hesyeh., de ejus originationis veritate addubiter videtur Wilkins in Diss. de Ling. Copt. p. 101. Contra La Crozium, ante peropemodum xl., recte nihil asseruit, interpret. huic Hesyehianae prorsus favere linguam Æg. Nam in Evangelis BH dicitur sepulcrum. Hinc analogice formatur pluralis ΒΗΟΥΤ, quod Græci efferunt Βοειοὶ vel Βοειοί.¹ Observa autem, Isidem capulum, in quo inerat cadaver Osiridis, Bati deposuisse, et illic in capulum hunc incidisse Typhonem, qui membra Osiridis evulsa disjecit, teste Plat. de Is. et Os. p. 357, 358. [“Βοειοί, Hæc teste, Æg. loca, in quibus mortui ponuntur, mortuorum conditoria.” H. St.]

* Βοειρα, Latona. Docet id Steph. Byz. in Βοειρα. Τελευταίοι δὲ Βοειρα, ἀφ’ ἧς καὶ ἡ Ἄγρα Βοειρα.² Bati, urbe Ægypti infer.,³ fuisse Templum et Oraculum Latone Ægyptiæ, testatur etiam Herod. i. 155. V. et de hoc nomine eund. ib. c. 156. Postquam et veterum traditiones de hac Butone sedulo expendi, et cum illis alias Ægyptiorum doctrinas sacras contuli, aliter existimare non potui, quam Numen hoc sacerdotibus Ægyptiorum symbolum fuisse Plenilunij. Pluribus id persecutus sum in Panth. iii. 4., ubi et nominis Æg. interpretationem tentavi.

* Βοειρα. Lapius. Append. ad Dioscor. ii. 132. [p. 444.]

* Βοειρα. Εἶδος ἰσχυρίων τῶν Αἰγυπτίων. Ita Arcadia Grammaticus MS. in Bibl. Reg. Paris., ex quo Excerpta nonnulla, manu Ed. Spanhemij, in hujus Bibl. evolvi.⁴ Ex illis hæc descripsi. Ad illustrationem vero nom. huj. nihil modo se mihi offert.

* Γεοβαρῶ, Chamæleon, herba. Apul. c. 25. Cod. MS. Voss. in Bibl. Acad. Leid. habet Gervaste, Γεργασῶ. Tibia minoris forme. Pollux iv. c. 10., Γεργασῶν μερῆς τῆς αἰθίας, Αἰγύπτου, ποσὶδὲ πρόσφορος.⁵ [“Γεργασῶ, teste Poll. iv. 10. fuit tibia parvula Æg. accomodata monodijis: non multum absimilis est ap. eund. ὁ γίργασ.” H. St.]

* Gosen, nomen regionis Ægyptiæ, in qua Hebræi habitaverunt a tempore Jacobi Patriarchæ usque ad exitum

ex Ægypto. Vocatur Ψ Gen. xlv. 10. xlvj. 25, 34. xlvij. 6, 27. l. 8. Ex. viii. 22. ix. 26. Per terram usque region. Gosen autumo debere intelligi Tractum Heriaticum, ἡμεῖν Ἡραδιόνη. Colligo id ex huj. sita, ex historia exitus Israelitarum ex Ægypto, et vetustis Ægyptiorum tradition.⁶ Nemo mirabatur, nomen peregrinum a Græcis variè fuisse scriptum, Γεσιμ, Γεσιό, Κασιό, Κεσιό, Κασίω, Κοσιό, Κοσιό, vel accedente terminatione Γα, Κασίω, Κοσιό, &c. Mihi non superest dubium, quin origo hujus nominis sit Æg. Sermone patrio⁷ ista regio videtur dicta tanquam terra Herculis. Nam RIII sen RIII Æg. significabat terram, regionem, et ΧΟΥ robur, fortitudinem, unde etiam Herculi nomen ΧΟΥ

sive ΧΩΥ ΗΘΟΥΤ. Desjon enanti, i. e. virtus Dei. Sententiæ meæ non obstat litera Ψ in v. Hebr. scripta Ψ, cuj. tamen litera vestigium nullum est in isto nom. Æg. Notum enim est, in libris Copt., qui ad nos pervenerunt, ne vix quidem occurrere vocem ullam verè Æg. in qua litera Ψ adhibetur.⁸ Sed de his rebus omnibus ac multis aliis, hoc spectantibus, copiose dixi in Diss. Acad. viii. de Terra Gosen, a. 1736, a me editis, qua emendationes et multum auctiores alio tempore vulgabo.⁹

* Γεοβαρῶ. Nomen regis Ægypti superioris in Catal. Reg. Theb. Eratosth., num. viii. Vox hæc ibid. exponitur, αἰγυπιακῶν. Non dubito, quin verba hæc Gr. sint corrupta. Verum quænam corruptio illis medela parari possit, ignoro. Vox Æg. videtur sic scribi posse literis Copt. ΧΟC ΕΡΥΠΩΟΥ, i. e., loquens lacrymis. An hoc esset αἰγυπιακῶν? Sed sit et adhuc incerta manus de tabula. Cf. annot. in Vignoli Chron. S. t. ii. p. 744.

* Gobares, vel Gabares, vel Gabbares. Ita Ægyptij perhibentur, lingua sua, dixisse exsiccata et medicalia cadavera, que hodie mumias vocant. Augustinus de diversis, Serm. cxx. c. 12.: “Ægyptij soli credunt resurrectionem, quia diligenter curant cadavera mortuorum: morem enim habent siccare corpora, et quasi arena reddere, Gabbaras”¹⁰ vocant. Glossæ Papiæ: Gabari, inclusi barbari: unde Gabbares, mortuorum corpora condita. Glossæ Iagorici: Gabarus, inclusus Barbarus, unde Gabares mortuorum.¹¹ Cum aliquando ea de re colloquerer cum La Crozio, is

¹ Nec aliter existimat vir d. in Misc. Obs. V. iii. p. 34.
² De vera h. l. lectio nonnullis Gavali in Misc. Obs. nov., T. v. p. 451.
³ Frequens ejus nomen apud Herod. ii. 99. 63. 83., Strab. xvii. p. 1153, 1154., sed variè scribitur. Adde Wesseling. ad Hierodis Syecedenum p. 754.
⁴ Eadem verba inveni in Is. Vossii Excerptis MSS. ex Areadio apographum penes me est.
⁵ In ed. Pollucis Hæmi. S. 92. p. 395. legitur, Σπυραξ ἡ ποσὶς τῆς αἰθίας, Αἰγύπτου, ποσὶδὲ πρόσφορος. Vide illic not. Kuhnii et Jungmanni, item Schæferi ad S. 92., in quo nunc etiam Σπυραξ. Quæcumque præter lectio, apparet, falli Diosd. Sic. i. c. 31., affirmantem, moria non fuisse apud Ægyptios diuere Muscæ, quam nos modo insellum judicant, sed et noxiam esse. Meliora docet Wesseling. in not. p. 92. Testimoniis, ab eo allatis, jungantur Plat. de Is. et Osir. p. 373. 376., Apuleij Metam. xi. p. 771, 772. ed. nov., atque monumenta antiqua Ægyptiæ ap. Montfaucon, Comitum de Caylus, et in splendido opere, le Pitture antiche d’Egèci, de quibus forte alio loco dicam.
⁶ De sita huj. Gosenitica dia erat eoque aliæ divortium sententiarum. Cum Jablonskio non parci eruditè favebant, in quibus Dathor in not. ad Gen. xlv. 10., et Forster in Epist. p. 28. Contra dissentientibus, reliquis ut tacemus, J. M. Hænius in Descriptione Regni Davidicæ p. 129—131., Muller in Satira Obs. p. 107, 108, 109, K. Schutte in Diss. de Itinere Israelitarum per Desertum Tom. 7. seq., et J. D. Michælis in Supplem. ad Lex. Hebr. p. 371—381., qui monet, sibi non probari ducentes Jablonskij, magis viri et auctori usque in multis doctoris, dissertationis de Terra Gosen, immo ne quidem excerpta digna videri, etæ rarioribus ænumerationibus libris. Doctorum hominum sententias varias de sita regionis Gosen diligenter excerpit Jac. Bryant in Observations upon the ancient history of Egypt. p. 75—94.
⁷ In vers. Copt. nomen scribitur ΗΧΕCEU vel ΓΕCEU, nomen La Crozio, Lex. p. 165. In ed. autem Pentateuchii Wilkins. constanter legitur ΗΓΕCEU.
⁸ Testatur La Crozio in Lex. p. 14. literam Ψ nusquam occurrere in vocibus pure Æg., nisi in ΓΩΑΑΟΥ, vespertilio, et ΔΩΩ, perdilio. Postrema sic scribitur τ Petr. ii. 1., etiam in MSS., contra indolens Linguæ Æg., que τ Græcorum non adhibet, nisi in vocibus peregr., nomen La Croz. ad v. ΔΩΩ, p. 2. Similia legas apud Forsterum de Byso p. 72., adjuvante, per ΔΩΩ alios Codd. MSS. habere ΔΩΩ, non dubitare se, quin forte ΓΩΑΑΟΥ in aliis MSS. ΓΩΑΑΟΥ scribatur, et ex inspecto cod. MS. in Oxon. Bodl. Bibl. patere, Ægyptios scripsisse aliquando hæc vocem ΓΩΑΑΟΥ et ΧΕΑΧΟΥ, prioræ vocem occurrere Levit. xi. 19., ubi tamen Wilkins, seu ex alio cod., seu e conjectura, edidit ΧΩΑΧΟΥ, posterioræ vero ΧΕΑΧΟΥ Deut. xiv. 18. In vocabulis origine Græ. non raro litera Γ et Σ a librariis Memphisitæis et Thebæis permutata esse, docent exemplis Mingsrell. not. ad Ægypt. Codd. reliquia p. l. h., et Akerbiad in Epist. de Inscr. Roset. p. 26.
⁹ Propositionum non peregit Jabl., qua demum causaque de causa. Hinc rariore facta sunt Dissert. de Terra Gosen. Scribebat a. 1731. N. Barkley, in Symbolis Literariis Hagæni C. ii. fasc. 3. p. 461.: “(Jablonskij) dissert. emend. et auctores in unum vel. collect., quod—jam nunc—dubia nonnulla—sibi nuncupat contracta”, utinam tandem prodirent! Forster vero, in Epist. ad J. D. Michælis p. 23., a. 1772. ita: “Ut vero hæc Dissertationes antæ not. aucteri a 61. Jablonskij demum publicæ constructæ,—ex unica copia, neque dubito, fore, ut multa emend. et prorsus limitæ prodesset.” Utinamque ex plurium aliorum votis non satisfact. Sequatur enim in altero tomo Opusæ Cæcil. Diss. de Terra Gosen, ab auctore castigatæ et præclarum in modum auct.
¹⁰ In cod. Augustinij MSS. est varietas lect., in nonnullis vox peregr. omittitur.
¹¹ In ed. Grævisi p. 28. legitur Gabarus, insulorum, barbarus, unde Gabares mortuorum. Adhuc Didorus: Gabares (legendum, cum Chellicio et Grævio, Gababares), mortuorum condita corpora.

satis probabiliter et ingeniose vocem Æg. explicabat per **ΣΥΧΙΙ ΔΡΕΣ**. Nam, ut pergebat, vox prior significat reliquere, posterior vero custodire, et custodia. Denotatur ergo vox integra (Sosp-areh) custodiam vel conservatorem reliquiarum, necque corporis demortui. Potest ad illustrandam hanc originem adduci locus ex Herod. iii. 16, ubi de medicato Anasis corpore agit. Sic **ΣΥΧΙΙ** reliquie dicuntur in Liturgia Basilii M. Ægypt. MSS. **COXII** et **CEXII** dicitur etiam de eo, quod post mortem relinquitur, Marc. xii. 19, Psalm. xlii. 10.

Post mortem optimi La Crozii, evoli in ejus Bibl., quam acquisiverat Car. Steph. Jordanus, historiam Josephi Fabri legarii, a Geo. Wallino Arabice, cum vers. Lat. et notis, ubi p. 76, ad verba hæc Wallini: Vocabatur illis Gabares, sequentem manu La Crozii adscripta deprehendi: "Augustinus Sermon. de Temp. 361. Tom. v. Quasi **ΟΥΔΕΡΕΣ**, Pura custodia." **ΟΥ** Ægyptiorum adspirari solet." V, quoque Theop. Epist. La Croz. T. iii. p. 173. Et mihi quoque varix circa hæc vocem in mentem venire coniectare. Sed quia auctores Relationum Gotting., recensentes Pantheon metum Ægypt., non semel conquiruntur, etymologus, quæ affero vocum Æg., labore copia et abundantia, malo hæc silentio pretere. Fateatur etiam, me interpretationem vocis Gabares La Crozianam, quam primo attuli, imprimis probare, eamque alii præferre.

* Dardiana. Brionia, herba. Apul. c. 66.

* **Δουρωρία**. Leontopodium. Append. Dioscor. iv. 331. [p. 471.]

* **Δάρον, Δάρων, Δάρωνος Πεδύωνος**. V. in **Τύρον**.

* Deuterobon. Olustratum. Selinon agrion. Apul. c. 106.

* **Δαμύρι, φασκαίρα**. Nomen regis Ægyptii, cum interpretatione illius Gr., in Catal. Reg. Theob. Ergotosth. In annotat. meis ad Catal., insertis Chiron. S. Viguoli, T. ii. p. 738, 739., vocem hanc auguratus sum Æg. scribendam esse **ΤΕΒΙΩ**, quasi dices mella dantem, Id vero Ægyptii hodie pronuntiant Diabio. Illustrationis ergo ibi hæc attuli ex Ann. Marcell.: "Per speciem

apis, mella conficientis (h. e. **ΤΕΒΙΩ**) indicant regem: moderatori cum jucunditate aculeos quoque innasci debere, his signis ostendentes." Plura legi possunt loco indicato.

* Dipsacos. Dictamnus. Apul., ed. Toria, c. 62., et sic cod. Voss. MS. c. 64.

* **Δουραστρωσι**. Gingidium. Lepidium. Append. Dioscor. ii. 167. [446.]

* Elymion. Vox hæc occurrit in Regula Pachonii, c. xiv. ed. Rigalt.: "In die Dominica, vel oblationis, nullus decrit de hebdomadarum, sedens in loco Ebyimii, psallentique respondens." Cum Regula illa, ex sermone Æg., per Hieronymum Lat. conversa fuerit, pronum est colligere, vocem Ebyimii esse ab ipso Pachonio, adeoque Æg. Ap. Cassianum. Coll. i. c. ult. p. 196., loquentem de Monachis Ægypti, hæc reperitur: "Hortatus est (beatus Moses) isdem ipsis, quibus in se habebant, psallitis admodum incubare, embriim pariter capiti nostro cervicalium vice suppositis, quæ crassioribus papyris, in longos graciles fasciculos coaptatis, sesquipedali intervallo molliter nexa, nunc quidem humillimum scellidæ ad scabelli vicem fratris in synaxi consentibus præstant." In Apophth. Patrurn, ap. Coteler. in Mon. Eccles. Gr. T. i. p. 493., legas: *καὶ ἔθηκεν ὁ γρηγορὸς τὸν ἐπιθίμα, ἐν τῷ δευτέρῳ, καὶ ἐν τῷ ἀποστόλων αἵματι, καὶ ἐν τῷ, καθίσταται. Ibid. p. 422., ἐστραπὸν ἐν τοῖς πόνοις ἐπὶ τὸ αἶμα, ἐν τῷ ἐπιθίμα* (excuti debebat *ἐπιθίμα*). Et p. 535., *ἔπει ἐκεί ἐπιθίμα* Ἐλθίμα ὑδαμά. Καὶ λαζίαν

ἐν ἑσέτῃ τῷ ἰατρῷ ἐσάλας ἐν ἐπιθίμα. Ex his intelligitur, quid sint Embriim. Recte præmisse I. Casaub., ubi locum Cassiani, quem et nos adduximus, attingit, ita judicat: "suspicabamur nos, *ἐπιθίμα* dicta *εἶνα* τῷ *ἀποστόλων*, quod dormitare, et somnum levem capere significat." Sunt igitur *ἐπιθίμα* palmaria, in quibus quiescit somnante capere licet. Videtur vox imprimis apud Ægyptios Monachos in usu fuisse, unde etiam in Regularum Pachonii se insinuavit, tanquam esset Ægyptica.

* **Εβύρα**. Potamogeton, herba. Append. Dioscor. iv. 101. [p. 469.]

* **Εβύρα**. Polytrichon. Apul. de Herbis c. 51, Append. ad Dioscor. iv. 136. [p. 472.] habet *εβύρα*. Nam forte **ΗΠΙΘΡ**, numerum faciens, i. e., numerosus, ut respondet *εβύρα* Gr. Sed hæc sunt incerta, quemadmodum dubia est etymologia plerumque nominum Æg. quibus herbe appellantur.

* **Εβύρα**. Eruca. Append. Dioscor. ii. 170. [p. 446.]

* **Εβύρα**. Nomen ab Ægyptiis cultum. Jamb. de Myst. Ægyptiorum v. viii. c. 3., *ταύτην δὲ (τὴν ἑβύρα) τὸ ἐν ἀμύρις καὶ ὁ φασκὸς (Hecetes) ἐπίσκοπος μύρατος, ἢ καὶ Εβύρα (τροπὸν) ἔχει*. Crediderim esse cognomen Cereph, atque significare **Ιθ** **Θ**, Ich-tho, i. e., Spiritum Universi. Pluribus de nomine hoc dixi in Panth. i. c. 4. §. 6.

* **Εβύρα**. Lactuca sativa. Append. Dioscor. ii. 165. [p. 446.]

* **Εμηνυπε**. Dictamnus. Apul. de Herbis c. 62, Kircherus, in Ed. T. iii. p. 75., opinatur, nomen hoc Coptice scribi oportere **UHHIΨΥ**, idque inepte interpretatur genium Lunæ. In hoc vero interpretatione nihil proavis inest sani, profit ea potius summam sermonis Æg. imperitiam.

* **Εμινον**. Dracontea. Apul. c. 14. Vide Kircheri Prodr. Copt. p. 149.

* **Εμπτονε**. Narcissus, seu bulbos vomitorius. Apul. c. 55. Cod. MS. Voss., quem consului, exhibet *Estane*.

* **Εντες**. Vide Antes.

* **Εναρτα**. Vide **Αβύρα**.

* **Εναρτα**. Medium. Append. Dioscor. iv. 18. [p. 463.] Cf. Plin. xxvii. 12.

* **Επαφης**. Satis ex Falbuis Gr. notus est. Verum ille, haud dubie, ex antiquis Sacerdotum Ægyptiorum traditionibus mysticis profuerunt. Traditur nempe Epaphus ex Ione Argiva, postquam in Ægyptum pervenisset, ubi et postea, nomine Isidis, cultum religionis invenit, in lucem editus fuisse. Idem postea Ægyptii imperavit, urbemque inclytam, totius regni sedem, Memphim condidit. Eum quidam cum Api eundem fuisse contendunt. V. Herod. iii. 27., Clem. Alex. i. Strom. p. 222., Elian. H. A. xi. 10., qui tamen traditionem hanc falsi coarctat. Quæ coniectura, ut si navis, traditio, forte aliquid ex vero trahit, quod tamen aliter explandam relinquo. Ipsum nomen videtur idem esse, quod Erotosth. in Catal. Reg. Theob. effert *επαρτες*, idque interpretatur *μύρατος*, i. e. magnitudine corporis alius longe superantem. Accuratius nomen idem scribitur *Αροτα*, et *Αροτα*, quippe quod Æg. sermone giganteum designet. Plura de h. nom. disserui in Vignoli Chron. S. T. ii. p. 742, et in Panth. Æg. v. c. ii. §. 23.

* **Επείρα**. Vide in **Εθνα**.

* **Επείρα**. Mensis Æg. undecimus. Meminit illius Plut. de Is. p. 372., *σημῶνας, ὕψιμα* die mensis Epiphi, sole et luna in eadem linea coeuntibus, ferias apud matutinos oculorum Ori. Schol. Anat. p. 56., eum respondere putat Rom. Augusto, Julio vero, Arrianus in Periplo Maris Erythraei, p. 8. 22. 29. 32. ed. Huds. Incidit vero Epiphi, maximam partem, in Julium mensem, Quod si ea fuisset primæva ratio Calendarii Æg., quam, a temporibus Augusti Imp., adoptarunt Alexandriini, et

* Similia habet Schultz. L.c. p. 6. Forster de Hynso p. 78. censet, corpora medicata sic ab Æg. appellata esse, quia sacre custodiuntur, tanquam **ΣΟΥΔΑΒ-ΔΡΕΣ**, nam **Σ** est articulus, alia item vocibus præfixus, **ΟΥΔΑΒ** est sacra, et ultima omnium pars significat custodiam vel custodie.

* Per hæc occas. observo, lit. Copt. **Δ** non inveniri in vocabulis, quæ origine sunt Æg., sed tantum in vocibus, quæ Ægypti a Gr. sunt. Atque in his ipsis non raro per **Δ** marparat lit. **Τ**. Hinc in Lex. La Croz. litera **Δ** præter prætermissa cit. Cf. pro **Μαγάρ** ad Æg. Codd. Reliq. p. xxviii. xlii. xlv. et Akerblad de Inscri. Roset. p. 16.

* In Exere. i. de Reb. Sacre. et Eccles. p. 37.

* Pro **ἑβύρα** videtur legendum esse vel **εβύρα**, et pro **μύρατος** potius **μύρατος**, partus. V. Gale in notis p. 361. Addit autem ille, nulla de sua sacra procedisse Kircherum, sibi autem istud novum ad hunc incognita esse significatio.

in universum Graeci in Aegypto, ratio aliqua vero non dissimilis huius nominis reddi facile posset. Certum enim est, mensis Epiphi, secundum Calend. Alexand. fixam, Nilum crevisse, et incrementa eius potissime iam observari. Schol. Arati, l. c., affirmat, incrementum Nilivacuum, illo mensis, ad medium circiter partem pertinere: *ὅτε τὸ πλεονάζοντες ἑρῆ ἔρη τὸν Νείλου ἀνὰ τὸν αἶμα*. Itaque Aegyptii mensis illud graecum et Nilotum Nilii crescentis sedulo observabant. Sermone vero *Ἐγ. ΠΙ ΠΠΙ*, sive *ΠΠΙ*, aut quod eodem redit *ΠΠΠΙ*, Epiphi, significat numerare. V. Levit. xxv. 27, 50. Iude igitur dictus fuerit Epiphi, i. e., mensis numerationis, quo nempe sollicite Aegyptii ascensus Nilivici incrementa numerabant. Quantum vero solitudinem Aegyptii in isthoc negotio adhibuerint, intelligi potest ex his, quo observavi in Panth. iv. c. i. §. 8. Quae quoniam ita se habent, fateor tamen non invitus, interpretationi huic duo ob stare argumenta, non levisissimi momenti. Nam primo quidem, antiquissimum *Ἐγ. Calend.* scimus fuisse non vagum, sed fixum, et menses eorum, ab initio, in aliud omnino tempus incidisse. Quod tempore Augusti, quando Alexandrini Calendarium adhibere coeperunt fixum, Epiphi in Julium mensem ingruerit, non nisi fortuito casu accidit. Deinde, in libris Copt. nomen huius mensis non scribitur Epiphi, uti a Graecis¹ Romanique effertur, verum *Επεφ. ΕΠΠΠ*.² Quantumvis vero non negem, fieri potuisse, ut nomen illius mensis, processu temporis, corruptionem aliquam expertum fuerit, scriptio tamen illa Copt. efficit, ut de origine mensis Epiphi, quam suppeditavi, et quae pro certo ponit, Aegyptios nomen hoc ita extulisse, Epiphi, certi haudquaquam esse possimus. Andr. Muller in Gloss. Sacr. p. 2. existimat, nomen mensis *Epep* idem esse cum Hebr. *Abib*. "Jamque," inquit, "illa ipsa dictio *Abib*, et *Ἐγ.* mensis vocabulum est. Namque Aegyptii, in hunc usque diem, quendam suorum mensium, *ΕΠΠΠ*, (ita enim scribunt) vel *Abib*, (ita enim legere solent) appellant. Arabes quoque *أبب* scribunt, idem quibus Hebraei *Abib*. Graeci *ΕΠΠΠ*. Sed Moses peregrinum vocem, non aliter, ac si Hebr. esset, usurpat." Et p. 4., "Vides prope omnes velle, vocem Hebr. esse, et PRIMUM GENIUM FRUCTUM notare. Sed vox vere *Ἐγ.* est: atque ut habet mensium nomina: *Adar, Eul, Tamuz, Thebet*, et *ispum Nisan*. Et sunt, qui velint, Epiphi de *Erapo* dictum esse. Quod et credible est. Namque et alios menses *Heroum* nominibus insigniverunt Aegyptii, atque ac Persae, Athenienses, Romani." Hoc, ut videtur, sententiae suae fundamentum princeps p. 7. suppeditat: "Nihil dubito, quin, cum Israel Aegypto excederet, mensis, quem ante Martium dicitur, ap. Aegyptios, adeoque Hebraeos Epiphi fuerit." Verum Cl. Vignolius probare conatus est, nihilque etiam persuasit, Aegyptios tum, cum Israelitae exirent ex Aegypto, egisse primum suum mensem *Thoth*. V. ejus Chron. S. T. i. p. 568. ac deinceps. *Abib* igitur Hebraeorum tum concurrebat, non cum *Epep* Aegyptiorum, sed cum eorumdem *Thoth*. Fundamentum igitur, cui superstructa est sententia Mulleri, re ipsa nullum est. [¹ *Ἐπεφ*, Aegyptius undecimus mensis nomen, Anthol. i. (Anal. ii. p. 510.) *Καὶ σπουδαίως κατέχων ἐπιφάνειά τῆς Ἐρῆφ*.] H. St. *Ἐρῆφ* vulgo et in Vat. Cod. Jacobusius

edidit *Ἐρῆφ*, Edn.]
Ἐρῆφ, nomen proprium regis Thebaici, qui etiam dicebatur Siphosus aut potius Sophthas, in Catal. Eratosth. ad quem legatur annotatio mea in Vignolio Chron. t. ii. p. 763. 764. Vertitur illic *Ἐρῆφ* Mercurius, et non minus, quam sequens illic *Ἐρῆφ*, habetur pro interep. Gr. nominis *Ἐγ. Σοφῆος* sive *Σοφῆος*. Male omnino. Eiusdem regis nomen *Ἐγ.* alterum erat *Ἐρῆφ*. **EP-UEE**, Ermech, cum proprie significans, qui alicui rei complementum dat, vel eam plenam perfectamque reddit. Plura dixi in Panth. v. c. 5. §. 20.
² *Ἐρῆφ* nomen urbis Aegypti, de qua vocatus est Jupiter et Apollo. ³ *Ἐρῆφ*, ut auctor est Steph. Byz., testem appellans Strabonem, lib. nempe xvii. p. 817. Nomen habuisse videtur urbs a voce. **EPYAN**, quod *Ἐγ.* malogranatum significat, vel malum Punicum. Pot sunt hoc referti, qui habet Balth. Bebel, de Orig. Philistaorum §. 5. 6. p. 165—167. coll. p. 141.
Ἐρῆφ nomen *Ἐγ.* olim dicebantur *ἱ μάχισοι*, bellicosi, i. e., milites. V. Herod. ii. 164., et ix. 31., Steph. in *Ἐρῆφ* nomen, Diod. Sic. i. p. 25. et avi. p. 445. Assentior autem La Crozio, qui aliquando me docuit, vocem hanc compositam esse ex **EPYATOI**, pugnare, vel bellum facere, et **OYBE**, contra. Nam **YATOI** *Ἐγ.* militem sonat, **EPYATOI**, militare, bellum facere, i Cor. ix. 7., **OYBE** autem contra. Esset igitur **EPYATOI OYBE**, qui militat, vel bellum facit, contra. Haec acute omnino et vere⁴ observavit vir doctiss. Opera autem pretium est animadvertere, Herod. et Steph. aliud praetera *μάχισοι* nomen in Aegypto commemorare, quos *καλασπῆται* vocant, de quibus suo loco plura dicentur. Hoc inter eos credo fuisse discrimen. Si recte iudico, *Ἐρῆφ* nomen veterani, secundum antiquos Aegyptiorum leges, defensionis patriae usque destinati, ut omnem alienam injuriam ab ea averterent. Non alios extra patriam aggrediebantur, bellumque contra Aegyptii fines proferebant, verum lares patrios tantum contra aliorum vim pro virili tutabantur. Id ipsum eorum nomen *Ἐγ.*, uti a La Crozio quondam mihi explicatum fuisse meminisse, satis clare indicat. *Καλασπῆται* vero, quod nomen hoc per se declarat, erant juvenes, qui belli muneribus vacabant cunctis, et si bellum extra patriam gerendum esset, en quoque ibant. V. praetera de Aegyptiorum *μάχισοι* Plut. de Is. p. 254., Aristidem Rhet. Opp. t. i. p. 379. ed. P. Steph. Hanc vero Aegyptiorum inter *τῶν μάχισων*, et reliquos terrae illius incolae, distinctionem, qua effliciebatur, ut perpetuum illic aleretur miles, Lycurgus, teste Platarcho in ejus Vita, vehementer admiratus est, eundemque morem Spartam advenit. Adde Herod. ii. 167. Hermotyribibus haec Aegyptiis similes erant Persarum veterani, qui extra patriam bello non vacabant, quod ap. Xenoph. legitur, K. II. l. i. p. 4. ed. Steph. Ap. Romanos pariter Serv. Tullius instituit, seniores ad urbis custodiam, ut praesto essent, juvenes et foris bellum gererent, teste Livio l. 43. [⁵ *Ἐρῆφ* nomen *Ἐγ.* *ἡ πόλις τῶν μάχισων*, ut Steph. ex Aristogore Aegyptiacis tradit: ap. Herod. p. 98. et 332. legitur *Ἐρῆφ*.] H. St.]
⁶ *Ἐρῆφ*. Ita *Ἐγ.* patrio sermone dixerunt Stellan

¹ In libris Gr. non est eadem scriptura ratio, *ἑρῆ, ἑρῆ, ἑρῆ, ἑρῆ, ἑρῆ*, ne quidem in Codd. MSS. et editis conjuncte scriptura. V. Fabrici Menolog. p. 22—27. et quos in hanc vim. Non neglexit curam de mensibus *Ἐγ.* et ejusdem interpositionem Lat. Grotii, sed servavit nominibus *ἑρῆ* et *epiphi*, pro quibus in nov. ed. Anthol. Gr. cum veris. Lat. H. Grotii t. i. p. 354. 355. *ἑρῆ* et *epiphi*.

² In fragmento cod. Aegyptii, quod et bibl. Nam. edidit Minsarell. p. clxxxviii. nomen mensis scribitur **ΕΠΠΦ**, sed in gradum potius **ΕΠΠΦ** existimavit p. ex. in cod. Evang. MS. Paris. est **ΕΠΠΠ**, teste La Crozio in Theop. Epist. t. iii. p. 124., qui istam scribendi rationem in Lex. retinuit. De origine nominis enim in sententiam Georgius duxit, in prof. ad Pragm. Evang. Joannis Thebaicum p. cxl. et in *Ἐγ.* istius mensis appellatione Isteret nomen Ibdos, **ΣΠΠ**, adhibita terminatione **ΣΠΠ**, atque cum articulo Aegyptiaco **ΠΣΠΠ**. Cum nom. *Ἐγ.* comparandum censet **ΠΣΠΠ**, mensem sic dictum de epica natura, atque inde illustranda verba Martiani Capelle l. ii. p. 42.: "Ipsa vero *Ἐγ.* praenotatum gerit nomen ejusdem mensis Memphisitici."

³ Cum his comparandis, quo Jabl. ad Vignol. a. 1740. de eodem nomine scripsit. V. Syllogon nov. Epist. V. iv. p. 146—150.

⁴ Nomen non una ratione scribitur. In edd. Steph. Byz., quae Bebelius et de Pinedo curantur, legitur *Ἐρῆφ*; ap. Strab. lib. xv. p. 1171. *Ἐρῆφ*, ubi tamen in cod. MS. Mod. *Ἐρῆφ*, ubi *Ἐρῆφ*, *Ἐρῆφ*, *Ἐρῆφ*, docente Wesseling, ad Anton. Itin. p. 160., in quo Hermuthi. V. ibid. nota surta. Nomen gentile scribitur *Ἐρῆφ*, in Pocockii Inscript. aut. ap. 42. De recitibus nominis ratione, Ernest. Arment. Arment. Arment. Arment. Michaelis ad Abulofodum p. 58. In tribus Hadriani nomen apud Zoega p. 126. legitur *Ἐρῆφ* et *Ἐρῆφ*. De novo dixerit Bellel in Comm. Acad. Inscr. t. xxviii. p. 536. 7.

⁵ Fide Kircheri, dedit La Crozio in Lex. **EPYUOT**, Arabice **أرضة**. Minus recte, iudicio Georgii in prof. ad Prag. Evang. Jo. Theop. p. xxix. lxxxv.

⁶ Notatio sive Gr. aliorum, sive Hebr. Berckelii ad Steph. Byz., non probanda, sed potius quaerenda in Aegypto. Non disceat T. H. ad Aristoph. Mist. p. 249. qui apparet mens mirabitur, qui non nocent, Virum illum sumimus, juvenis ad hoc cum esse, literis quoque Aegyptiacis cavasae, apparet et Catal. vocum *Ἐγ.* Hebr. et Arab. in Diss. Wilkinsii de Ling. Copl. p. 112—115.

⁷ Distinctio esse fuisse, non debet Wesseling, ad Herod. li. 164., nec tamen docet, quale eorum fuerit discrimen.

Martis. Eoque nom. virtus, quam Stellæ huic inesse credebant Æg. exprimitur. Ap. Vettium Valentem, Astrologum nomen edium, Æg. nomen hoc effertur Ἀστρῶν, additque auctor ille, Æg. ideo Stellæ huic istud imponisse nomen, ἔτι τῶν ἀγροκότων, οἱ τῆς ζωῆς παραμέτρῳ ἔστιν. Forte Vettius nomen istud ex Gr. sermone derivare amicus est, quæ est Seldeni et Salmasii sententia. Ἀστρῶν enim potest formatum esse ex ἀστρῶν, e medio tollo, tumque significaverit interfectorem. Sed potuit etiam interpr. hæc respici ad voc. Æg. quæ ap. Codrenum, iudice etiam Salmasii, nomen rectius effertur Ἐρῶν. Posset hoc etiam exponi ΕΡ ΤΟCΙ, damnatum inferens, quæ est interpr. V. Valentis. Verum id quidem suo loco relinquamus. Cedrenus, cui genuinum vocis huj. lect. debemus, Ἐρῶν, eandem etiam, recte, ut videtur, et commode interpretatur. Τετρῶ δὲ Ἐρῶν τὰς τὰς γῆρας Ζωοποιεῖται, οἱ ἀστρῶν οὐρανῶν καὶ ἄλλῃ φύσιν οἱ δὲ τῶν ἀγροκότων οἱ Ζωοποιεῖται: Significat autem nomen hoc omnis generis procreationem et vivificationem, omnisque substantiæ et materiæ naturam et vim arduantem ac procreantem. Nempe ΕΡ ΤΩΧΙ, Er-tos, Æg. dicitur τὸ αἶμα τῶν φασείων, vim habens et indens genitivam et seminalem. Plura videri possunt in Pantb. Æg. iii. c. 6. §. 4.

* Ἐρῶν. Irius, Erysimum, herba. Append. ad Diosc. ii. 188. [p. 447.]

* Ἐρῶν. Ballote, s. Marturium nigrum. In Append. ad Diosc. iii. 117. [p. 457.]

* Ἐρῶν. Esamnus, de quo Damascius in Vita Isidori ap. Phot. in Bibl. cod. cexlii. p. 1074: ἢ ἐν Βαβυλῶν Ἀλεξανδρῶν οἱ ἔστιν Ἐλλῶν, οὐδὲ Ἀγγύτων, ἀλλὰ τὰ ἐπιχρῶμα φασὶν Ὀρῶν δὲ ἔλκετο ἐπὶ τοῖσιν ἢ Ἐρῶν, ἢ Ἀλεξανδρῶν ἰσχυροποιεῖται. Et postquam observasset, Esamnum sic dictum esse a Phœnicibus propter calorem vitæ, addebat Damascius: οἱ δὲ Ἐρῶν οὐδὲν ἄλλοθεν ἰσχυροποιεῖται, ἔτι ὁρῶν ἢ τῶ Ζαχάρι καὶ, ἢ τῶν διὰ τοῦ γῆρας τῶν ἀνθρώπων. Erat Esamnus l. q. Pan s. Esculapius. Orpinaluntur Seldenus ac Bochartus nomen esse explicandum e sermone Hebr.: ego puto, e ling. Æg. in qua **ΨΟΥΘ** et **ΨΥΗΝ** signif. octavum. Plura dixi in Pantbæ ii. 7. §. 11—14.

* Etum, ΨΩΝ, quæ vox in Proverb. occurrit vii. 16, ubi pro Tapetum aliquo genere, cortina, aut opere texto, scriptur. Quoniam vero dicitur ΨΩΝ illud fuisse Ægypti. **ΨΩΝ** interpr. Alex. verterunt ἄφρατα τὰ ἐν Ἀγγύτων. Credi potest, v. hæc ΨΩΝ esse Æg. camque Græcos extulisse ὄψων, et ὄψων. Clem. Alex. Paed. l. ii. c. x. p. 204., memorat τὸ ὄψων τὰ ἐν Ἀγγύτων. Vestimenta Sacerdotum Æg. ex ὄψων conficere, moris erat. Sic Lucanus in Philops., Opp. t. ii. p. 495. ed. Salmasii, Sacerdotem aliquem Æg. ex ordine rēps Ἰσχυροποιεῖται, hunc in modum describit, ἰσπῶν ἄλλῃ ἔστυλον, ἢ ἰσπῶν, ῥοκίμα. Apud Pseudo-Callisthenem de rebus Alex. m. in Fabric. Bibl. Gr., V. ult. p. 149. legas: Ὀψῶν ἰσχυροποιεῖται, οἱ ἀφῶν τῶν Ἀγγύτων. Hist. de Aenetha, Ægyptia, Josephi, Ægypti Prærogæ uxore, (ed. a Fabric., in Cod. Apoc. V. T. v. ii.) c. ii. p. 85.; et alibi ἰσχυροποιεῖται, οἱ ὄψων ἰσχυροποιεῖται. Observa tamen, ὄψων, Act. x. 11., ad in-

esse arbitror.
 * Ἐρῶν. Sempervivum parvum. Append. ad Dioscor. iv. 90. [p. 465.]
 * Ἐρῶν. Lampyræ, napium. Append. Dioscor. ii. 142. [p. 444, ubi ἔστυμα.]
 * Ἐρῶν. Canobi uxor, in urbe Canobo culta. V. v. Mithras.
 * Ἐρῶν. Chamæleon albus. Append. Dioscor. iii. 10. [p. 452.]
 * Ἐρῶν. Chamæleon albus. Append. Dioscor. iii. 10. [p. 452.]
 * Ἐρῶν. Biltum. Append. Dioscor. ii. 143. [p. 444.]

* Zachlas. Nom. Propheta Æg., de quo nonnulla narrat Apul. l. ii. Miles. Loquens de eo Gibb. Gaulminus, in not. ad Vit. Mosii p. 234., Zachlas inquit, i. e. φασεία, vel vocalis. Quam interpr. utinam quilibet evolvisset, vel explicuisset! Voluitne vir d. nom. hoc explicare ex vetusto Æg. sermone? cuj. cognitionem aliquam, sed admodum tenuem, aut propria industria acquisivisse, aut a Salmasio, amico, acceptisse videtur.

Æg. Zachlas, satis verosimiliter, scribi posset **ΣΔ**—**ΛΔC**, i. e., Scribæ lingua. Inter Æg. Sacerdotes erant quidam Γραμματεῖς, Scribæ. Apul. eorum mentionem quoque fecit, Miles. xi. p. 265: "Tunc ex his unus, quem cuncti Grammatæ dicebant." Plerumque dicitur Γραμματεῖς, Scribæ Sacrorum. Æg. vero scribita dicitur **ΣΔ**, Sach. Lingua porro istædem sonat **ΛΔC**, Las. Erat igitur Sach-las, idem quod Scribæ Lingua. Utraque hæc vox conjunctim occurrit in vers. Copt. Ps. xlv., ubi v. l. verba ita habent: ΠΛΑCΟΥΡΩΠΗΝΤΕΟΥCΩ, LINGUA mea calamus est Scribæ. Posset etiam Zachlas exponi **ΣΗΡ ΔΔC**, Sakhis, lingua perfecta. Nolo tamen dissimulare, nomen illud Zachlas, in omnib. Apul. Codd., haud eodem modo scribi, ut protioe ambigi quest, sitne Zachlas vera et genuina lectio, et ab ipsa Apul. manu profecta. Ego in Cod. quodam MS. Bibl. Bodlianae, quem Guil. Laud. legavit, scriptum reperi Cathlas, et Zathlas. Aliud non docet Salmas. in Exerc. ad Solin. p. 408., ubi scribit: "Insecunda Milesia Apulei, quidam Æg. Propheta Zachlas vocatur. Sed optimi libri ibi legunt Tachas. Legendum Tachos, Ταχος, nomen proprium Æg. cuius ap. Plutarch. et alios mentio. Haud equidem difficite, conjecturam Salmasii, nihil quidem minus probari. At hoc tamen dubio careat, in opt. Codd. pro Zachlas legi Tachas, adeoque dubis obnoxium esse, quænam sit gentium nom. illius lectio. Ea de re igitur certi quidpiam definire minime auiam.

Cum nom. hoc Zachlas, affinitatem aliquam habet, si sonum spectes, nom. Angli cjudam, aut Eoni, quem olim Gnostici crebris celebrabant sermonibus. * Saclas nomen. Epiphanius Hæresi. xvi., quem est Gnosticonum, §. 10.: Ἐκ βεβαίως ὀνομαζομένη ἐστὶν τῆς Σακλῆς, ἄφρατα τῆς φασείας. Repertur etiam nom. hoc in aliquot geminis Gnosticonum Abraxæis, in Montfauc. Antiq. explic. editis. Erat quoque nomen. idem in Secta Manichæorum percelebre. Augustus, de hæres. p. m. 216., illius mentionem scribiturque: "Adam et Evam ex Parentibus Principibus fiant asserunt natos, cum pater eorum nomine Saclas sociorum factus omnium devogasset." Plura dabit

terpr. Copto reddi **ἩΒΨHC ἩΙΑΥ**, vestem lineam. Quamobrem porro in isthanc rem inquirendum

¹ Locum prestabit Salmas. de Ann. Climact. p. 506., et Seld. de Dilis Syr. p. 190.
² Cf. Jabl. in Thea. Epist. La Coen. t. l. p. 167, 168., et ap. Vigoul. Chron. t. ii. p. 767.
³ In nova vers. Gr. Proverb., quæ ex vulgæ S. Marci Bibl. cod. Ven. primus cruit-d'Ansse de Villœison, edititque a. 1744. **ΨΩΝ** dicitur **ΨΩΝ** ἰσχυροποιεῖται.
⁴ **ΨΩΝ** ab **ΨΩΝ**, quod Arabibus **ك**, mollem et delicatam acubitionem designat, commodissime descendere, existimat Schultze ad Prov. vii. 16. Ex Ægypto orig. vocis repetit Forsier de Byso ant. p. 75., scribens: **Δ** **ΑΤΣΙ** stamen Ægypti significabat, **ἩΙΑΥ** vel **ΟΥἩΙΑΥ** est limum; igitur **ΑΤΣΙ-ΟΥ-ἩΙΑΥ**, Athionianum, feret stramen seu vestem lineam seu linteam; quod pressus consensum verbis Hebræicis, **וּמְשָׁלִים** hinc **וּמְשָׁלִים**. Non dissentit Michælis in Sup. ad Lex. Hebr. p. 68.
⁵ Voces **Ἡ** et **ἰ** hinc esse origine Gr. putabant Grammatici, Andromachus, vel quilibet auctor Elym. M., Heysch., Cyrillus, ab Alberto in notis innotatis, Apollon. Lex. Hebr. p. 490., aliique. Cum Jabl. faceret Schultzes, Foster, Michælis, ne dicam de iis, qui sunt nimis in derivandis vocib. Gr. cōsente Opiani.
⁶ Elym Act. xi. 5. **וּמְשָׁלִים** non eodem modo, Loc. xxiv. 12. Jo. xix. 40. xx. 5, 6, 7., redditum est in utraque vers. Ægypt., Memphis, et Sakh., sed utriusque **ΑΤΣΙ-ΟΥ-ἩΙΑΥ**.
⁷ Sant verba Apul. l. ii. Metam. p. 120.: "Zachlas adest Ægypti, qui necum janthodum grandi premio pepigit," etc. Mergens lectionis varietatem in nom. Zachlas, quod tamen in nova edit. servatum, atque eruditiorum conjecturas Gudendorp. notavit.

Is. de Beausobre, in praestantiss. Hist. Manich. t. ii. p. 405., ubi et interpret. quaedam nom. huj. afferuntur.

* Zenis. Cynoglossa. Apul. de Herb. c. 90.

Zobos, Zythus. Potus Æg. ex hordeo confectus, unde ab Hes. et Suid. exponitur *ὄλεος ἀπὸ κριθῶν γυρίμενος*, vinum hordeaceum. * Non tantum rem ipsam, sed nomen hunc, Ægypto etiam deberi, testatur Theophr. de C. P. l. vi. 15., *ἢ οὐ τοῖς οἴνοις ποιοῦντες ἐκ τῶν κριθῶν, καὶ τῶν κριθῶν, καὶ τὸ ἐν Αἰγύπτῳ καλοῦμενος Ζόβος*. Idem Plin. tradit xlii. 23. D. Wilkins, in explic. vocum Æg. p. 103., iudicat, voc. hanc e Græciā in Ægyptum fuisse translata, cum tamen certum sit, hanc potius confectiōnem non Græcis, sed Ægyptiis deberi. Hi igitur rei a se inventæ nomen utique dedisse videntur. At ibid. vir erud., neminem, excepto Theophr. et Plin., voc. istam nobis per Ægyptiaca venditare. Verum id nullum rei huj. detrimentum aufert. Theophrastus, scriptor Gr., vocem orig. esse Æg. handquam affirmasset, si ea natales habuisset Gr. Sed præter duos illos, quos excitavimus scriptores, sunt alii non pauci numero, qui idem asseruerunt. Et nemo omnino est veterum, qui loquens de orig. Zythi, id non observaverit. Clarissime id testatur Diod. Sic. l. p. 31. Hieron. in Is. vii. col. 184., et alii, quorum testimonia conquisiverunt G. J. Vossius, de vitis Lat. Sem. l. 4. p. m. 18, 19., et Lindenberg, in Amman. p. 166. Hebraei cum his consentiunt. In Tractatu Talmud. *סודות* c. iii. et Mischn. i. 1. legas, *זיתון זית*. Zythus Æg. Plura inventiri possunt in Buxtorfi Lex. magno Talmud., v. *זית*, p. 694, 695. Adde, Harenbergii Diss. de inopia pluvie in Ægypto, in Misc. Lips. Nov., V. l. p. 213. ac seqq. Quod jam ad originationem vocis Æg. attinet, *ΖΙΤ* exponi potest dans potum, vel liquorem potabilem. An vero hæc sit genuina vocis illius significatio, pro certo affirmare non ausim.

In Bibl. Dutali Gothana servatur Cod. MS., qui inter alia continet brevem notitiam, quomodo (in Ægypto hand dubie) ex hordeo potenta fiat, et cervisia coatur. V. Fabric., ex Keines., in Bibl. Gr. V. xii. p. 749. Cum autem illius brevis notitia a C. Schlegero, qui Serenis. Duci a Consiliis, a Bibliotheca, et Antiquitat. est, apographum huius expetissem, is pro sua humanitate precibus meis locum dedit, schedamque petitam ex Cod. MS. descripsit, atque ad me transmisit. Ea autem sic habet: p. 165. b. *Περὶ Ζόβου ποιοῦσθαι. Λαβὴν κριθῶν καθαρίαν καλάν, βρέξον ἐπ' [i. e. ἡρίων μίαν. Schleg.] καὶ ἀνάσταντος ἢ καὶ κότερον ἐν ἀντήρῳ [i. ἀντήρῳ Sch.] τῶν τῶν πρῶτ' καὶ πῶτος βρέξον ὅπως ἐπιβάλλει ἐπὶ βροχίονος ἡγέρωνος ἡθροῦσιν ἐκ βροχῆς, προσαυλάσθαι, [i. προσαυλάσθαι, Sch.] τῶν ὅσ' γίνονται ὡς τῶν καὶ ὅτε γίνονται ἴσον ἐν ἡλίῳ, τῶν ὅσ' τῶν. Τὸ μάλιστα γὰρ ποιεῖται, λαμβὼν ἄλεον καὶ ποιεῖται προσηλαῶν ζῶμα, ὅσπερ ἄρεον, καὶ ὅσα ἄμεινον καὶ ὅτ' ἂν ἐπιβάσθαι, δάλακ' ὅσπερ γλαῦν, καὶ ἴσμεν δὴ ἴσμεν ἢ κότερον λεπτόν, ἄλλοι δὲ ὀστάντες, [i. ὀστάντες, Sch.] ἄρεον βάλαντον ἐπὶ εὐνοῖον, [λαβὼν hic zhennum, vel simile aliquid vas est.] μετὰ ὕδατος, καὶ ἔλθειν κροῖον, τῶν μὴ κοχλάσθαι, μήτε ἢ κροῖον, καὶ ἀνασπῶσι, καὶ ἴσμεν ποιεῖται καὶ περιουσιάζει θερμίσσεται, καὶ ἀναρίσσει. Hac usque Cod. MS. [*Zobos*, ov, ὄ, vel ev, τῶ, Zythus: vinum hordeaceum, seu potus ex hordeo: Lat. nonnulli cervisia, Gr. etiam βρώτος, βρώτος, βρώτιον, βρώη, βρώνη, πῶτος seu πῶτος, et periphrasticon κριθῶν οἶνος. Dioscor. ii. 109. *Zobos* σενάδιον ἐκ τῆς κριθῆς. Theophr. de C. Pl. l. vi. c. 13. *ὡς οὐ τοῖς οἴνοις ποιοῦντες ἐκ τῶν κριθῶν καὶ τῶν κριθῶν, καὶ τὸ ἐν Αἰγύπτῳ καλοῦμενος Ζόβος*: et et Herod. l. ii. p. 74. scribit *Ἐγύπτου οἶνον ἐκ κριθῶν πεποιημένον διαχυθῆναι*: et Hecatæus, Ath. x. (476.) κριθῶν ἐκ τῶν πύρρα καταλεῖσθαι (καταλείσθαι). Hieron. in Is. xix. *Zobos* genus est potationis ex frugibus aqueque confectum, et vulgo in Dalmatia Pannoniaque provinciis gentili barbaroque sermone appellatur Sabinum; hoc maxime utuntur Ægyptii. Et*

Plin. sub fin. l. xxii. Et frugum quidem hæc sunt in Ægypto medico. Ex iisdem sunt et potus, zythum in Ægypto, ocella et ceria in Hispania, cervisia et plura genera in Gallia aliisque provinciis. Ubi nata neutro genere dixisse zythum: quum Dioscor. masculino dicat *ὁ Ζόβος*: ut et Galen. Simpl. Medic. l. vi. *Ζόβος κριθῶν ὄλεος τῶν κριθῶν ὁ πρῶτος*. Ap. Plut. vero reperio etiam *τὸ Ζόβος*, seu *τὸ Ζόβος*, in l. i. *ἀντήρῳ ἡφαῖος πρὸς κατασπῶσιν*, sub fin. p. 887. mea edit. (T. iii. p. 9. Wyttben. vii. 945—9. Reisk.) *τὸν ἔλεγον τὸ Ζόβος μάλιστα γυρίμενον καὶ καλῶντα κροῖον καὶ διαχυθῆναι ἴσον, ἄλλως δὲ ὁ ὀστάνος*. Cujus rei et Dioscor. meminit l. ii. c. 109. *εὐρίων δὲ (inquiens) καὶ ὁ ἔλεος γίνεται κροῖον ἀντήρ*. Sunt vero et qui *Zobos* scribant, circumflexo v, dicentes ita scriptum reperiri ap. Galen. Columella (x. 116.) certe ipsum producit, in Hortulo suo canens, Ut Pelusiaci prorit potula zythi. Ap. Theophr. vero in loco sup. cit. per *η* scriptum *Zobos*: quod nequaquam probō, quum et ap. Hesych. et ap. Suid. sua serie reperiam *Zobos*, expositum itidem *ὄλεος ἀπὸ κριθῶν γυρίμενος*: ap. Hesych. vero etiam *Zobos*, *ἀλῆρον πῶτος*. H. St. Voc. *Zobos* non agnoscit Schneid. Lex. Glossæ Labb.: "*Zobos* Fermentum." "*Zobos* ἀπὸ οἴνου Curmen. P." "*Zobos* Cervisia." Eisdem Glossæ: "*Fermentum*: *πῶτος ἀπὸ ζῶμα*. C. Zérov. C. Zépa. S. Zépa. C." In primo loco pro *Zobos* leg. *Zérov*, ut et secundo loco patet. Vocem * *Zérov* H. Steph. omisit, et Schneid. Lex. non agnoscit, male, ut opinamur, EDD.]

* Hb. Cor. Ita interpretatur voc. h. Horapollid., et recte, l. 7. Nam in Æg. libris cor dicitur *ΖΗΤ*, Hæc seu Heth.

* Hb. Inter Æg. vasa commemoratur et hoc ab Hællanico in Ægyptiacis, ap. Athen. xi. p. 470. Addit Casaub. in notis, nuppiam præterea voc. h. reperiri, Neque est non Gr., verum Æg. Pensitandum aliis relinquo, an non credi possit vox *θῆβαιος* descendisse ab *ΟΥΤΩΣ*, quod *ἀρτεῖον* significat, ut igitur *θῆβαιος* Æg. dictum sit *ἀρτεῖον*, hanritorium, vas, quo aqua aut alius liquor lauriri possit. Hæc tamen, fateor, explicatio nunc oblate videtur adverbii, quod *θῆβαιος* Hællanici, non fuisse *ἀρτεῖον*, verum poculi quendam speciem, ex Athen. satis liquet. Quare nihil definire. Rem potius in suspensio relinquam. Alius forte meliorem ac verosimiliorem dabit interpretationem. [Cf. Thea. G. L. i. p. 1448. F. Athenæi locus est: *Αἰγυπτῶν ἐν τοῖς οἴνοις οἴτου φαῖλον χρῆσι, καὶ εὐνοῖον χαλκῶς, καὶ θῆβαιον γάλακτος*. Hællanici h. l. de poculorum generibus tractat. Budanus ex Hermol. interpretatur "*colum*, quo vina aut similia excolantur," v. *θῆβ*, colo: sed bene addit H. Steph.: "*Ubi tamen colum significare non videtur, sed poculi genus, foras simile aliquid cum colo habens*." Paria atque H. Steph., annotavit J. Casaub.: "*Etsi suadet vocabuli origo colum hæc voce significari; puto tamen, non sine gravi causa inter pocula esse hic positum id nomen*." Addit Schwigh.: "*Disertum de poculo interpretatus est Breviator: θῆβαιον, inquit, ἔκταμον παρ' Ἑλληνας, καὶ ἡμίτονον παρ' Ἀρραβί, ἀπὸ τοῦ σχήματος οἴνου οἰομένου*. De hemitono brevier Hesych. *ἡμίτονον* ἔκταμον: videtur dimidiati globi forma fuisse. Ap. Polluc. vi. 98. in neutro genere, plurali numero, *ἡμίτονα* legitur." Vocem * *ἡμίτονον*, et * *ἡμίτονον*, pro poculi genere, omisit H. Steph. Ap. Hippocr. vox usurpatur in alio sensu, de quo idem H. Steph. scribit: Erotian. *ἡμίτονον* ἐπὶ δέπτερον ὄνομα. Ceterum voc. *θῆβαιον*, ut nobis videtur, non ex Æg. radice derivandum est, sed e Gr. *θηβ*, colo, unde vel Græci in Ægypto, vel Ægyptii ipsi fecerunt suum *θῆβαιον*. Strabius in lib. de Ling. Maced. et Alex. silet. EDD.]

* *ἡμῖτιον*.⁴ Vestis quoddam genus Æg. Pollux vii. 16., *τὸ δὲ ἡμῖτιον, ἐστὶ μίαν καὶ τοῦτο Ἀἰγυπτῶν*. At dicitur, esse sudarium, et sic in media Comœdia accipit, quum in rem versus hos adfert ex Aristoph. Plut. p. 76.

¹ De Ægyptiis Herod. ii. 77., *ὄλεος ἐκ κριθῶν πεποιημένον διαχυθῆναι*. Diod. Sic. l. 34., *καταλεῖσθαι ἐκ τῶν κριθῶν ποῖον, καὶ τῶν κριθῶν καὶ τὸ ἐν Αἰγύπτῳ καλοῦμενος Ζόβος*. Item Strabo xvii. p. 1179., *ὡς ἡ Ζόβος ἡμῖτιον ποῖον ἐστὶν ὄλεος*. Alia de *Zytho* dicitur Alberti ad Hes. v. 259. Valer. et Wessal. ad Herod., multi alii, quos laudavit Tydemans not. ad Shawii Itinera t. ii. p. 97. Veterum autem testim. tantum non omnia sedulo jam collegat H. Steph. in Thea. Gr. Ind. p. 1011.

² Gr. voc. esse exaripante pueri, in insque J. D. a Lempet pt. l. Etym. p. 312. Quorum est sententia tolerabilior, quam Pontani et Rami Gallie esse orig. consentiunt. V. Wesseling ad Diod. Sic. v. 26.

³ C. x. p. 142. ed. Surenhmii.

⁴ Inventur apud scriptores Gr. *ἡμῖτιον* et *ἡμῖτιον*, eademque lectiois varietas est in eod. MSS. Pollucis aliarumque.

⁵ Utram scribendi rationem sequar, modo *ἡμῖτιον* origini esse magis consentire tenussum, nulli omnino interest: quæ veritas est T. Hæ ad Aristoph. Plut. v. 729. Hesych. *ἡμῖτιον* καὶ ἴσμεν, *ἢ οἰνοῖον* dicitur, ubi cf. Alberti et cet. Interpr.

Ἐπειτα, καθάρων ἡμετέριον λαβίαν,

Τὰ βάλαντα περιέλασαν.—

ubi Schol. : ἡμετέριον, ἀπὸ τοῦ ἀνομιῶν, ἴσως ἡμετέριον λέγειν ἢ, ὡς ἐμαρτυροῦν. Καὶ Σαφροῦ, ἡμετέριον ἐπαλάσσειν [σφάλασσον] ἢ ἐμαρτυροῦν [ἵεροσταν] φακέλων, Damascius in vita Isid., ap. Phot. Bibl. p. 569., ed. Gr. Hirschel. Τὸ πρόσκαιρον τὸ ἐμαρτυροῦν, ἡμετέριον. Galemus in Lex. voce Hippocr., editus cum Erotiano, p. 75.; ἡμετέριον, ὁμοῖον καὶ τοῖς μέτροις.

Si vox verè Æg. est, quemadmodum Pollucem affirmare vidimus, credo, τῶνδον esse orig. Æg., et sic dictum fuisse lino, aut aliquam lini speciem, Sacerdotum præcipue usibus destinatum, id enim vox τῶνδον significare videtur. ἡμετέριον vero Græcis debetur, qui aliam lini speciem, crassiorem et viliores, sic appellaverunt. Τῶνδον, ablata nempe terminatione Gr., Æg. sonuisse ΤΟΥΒΟ, valde verisimile est. Id autem purum, mundum, sanctum designat. Hæc denotatio ap. Ægyptios lini generatim competit, quippe quod sanctum et purum censebatur. Apul. in Apol. p. 310. " Lana, segnisissimi corporis excrementum, pecori detracta, jam inde Orphi et Pythagoræ scilicet, profanus vestitus est. Sed enim mundissima lini segetis, inter optimas fruges terræ exorta, non modo indutai et amictui sanctissimi Ægyptiorum Sacerdotibus, sed oportui quoque in rebus sacris usurpatur." Sic et Grætus in Cyneq. 42.

Vix operata suo Sacra ad Babastia lino

Velatur sompne astivi turba Canopi.

Philostr. de V. A. Tyan. viii. 7. 5. Ἄνω δὲ ἐπιπέσει μὲν, ὡς ἐπρεπε, — ἄνω ὅμοιον ἀπὸ τοῦ ἡμετέριον ἐμαρτυροῦν, καθάρων μὲν Ἰεδοῖα δόσει, καθάρων δὲ καὶ Ἀγυρτίων. Hinc ap. Sueton. in Octavio c. 12., Lintæ religiosæque vestis. Poterunt itaque Æg. ΤΟΥΒΕ dici, et inde Gr. τῶνδον, quæquæque ex lino, mundissima segete, et præcipue lino Æg., quod optimum fuisse testatur Plinius, conficeretur. Quæ autem adulterarentur, et viliora viderentur, ἡμετέριον dicta fuerit. Nam certe pro lino crassiori, notæque pejoris, accipiunt Gr. Grammatici. Idque res ipsa satis clare ostendit. [" ἡμετέριον esse dicitur ἠνδιόλον Ἰεροσταν, et Schol. Aristoph. exp. Ἰεροσταν φακέλων et σιδάρα, in h. l. Plat. Ἐπειτα καθάρων ἡμετέριον λαβίαν. Τὰ βάλαντα περιέλασαν, fasciolum, seu sudarium ex puro lino. Hippocr. De Morb. Lib. II. (LII. 35. V. Lind.) προσερίσσει ἀπὸ τῶνδον ἡμετέριον, et De Artic. (t. 46.) ἄνω τὸν ἄνω ἡμετέριον. Galen. (Lex Hippocr.) ἡμετέριον esse dicit ὁμοῖον καὶ τοῖς μέτροις. H. St. Hesych. ἡμετέριον λέγειν ἔνδορα, ἢ συνδύον Ἰεροσταν. Suid. ἡμετέριον Ἰεροσταν. Hinc bene calligit Sopiogius verba illa ap. Schol. Aristoph., ἢ Ἰεροσταν (ἵεροσταν) φακέλων, non esse Sapphus, sed pro interpretamento ipsius Scholæste. Doct. Blomf. in Mus. Crit. I. p. 28. Sapphionis fragmentum sic legit, ἡμετέριον σταλάσσειν. Volgerus quoque ad Sapph. Fragm. p. 119. verba ista, ἢ Ἰεροσταν φακέλων, pro interpretamento habet. Aret. de Morb. diuturn. I. 5. p. 123. Boeth. ἐνδύων τὸν ἄνω ἄνω (al. ἄνω) ἡμετέριον λέγειν ὁμοῖον (al. ὁμοῖον), i. e. extremis sudario ex erudis lincis confecto involutus. " Philostorgius Hist. Eccles. VII. 14. p. 102. λευκὸν ἀπὸ τοῦ καθάρων περιελκόμενον ἡμετέριον. Observabis juxta hanc lectionem dici ἢ ἡμετέριον, genere feminino: repugnat tamen auctoritas aliorum scriptorum, ap. quos constat ἡμετέριον, genere neutro? quomodo etiam ap. ipsum Philostorg. xi. I. p. 145.: Ὁ μὲντοις τῶνδον ἀπικεῖσθαι, ἵνα μὴ το σαρταῖον πρὸς ἔσταν τοῦτο χωρῆται τὸν ἱεροστανίον, τὸ ἡμετέριον αἰσὶν τῶν τροχίλων ἵσων τῶνδον περιελκόμενον ἀνομιῶν, ἢ δὲ αἰσὶν τῶν τῶν αἰσὶν γῆρας ἀπαγερῆται. Suiceri Thez. Eccles. EDD.]

Hæc. Ita Gr. sermone Aurora dicitur. Accipitur sero etiam pro die. V. Eustath. in Od. B. p. 1450. et imprimis in Od. E. p. 1527., ubi quoque observat, τὴν Ἥην σαρταῖον, et Deam, a Poetis hinc. Adde Athen. v. p. 195. B. Nec minus Eustathius illic ex Hesiodo monet, Deam hinc perhiberi vocis filiam. Τὴν γὰρ vero, quando interpretatur diem, id ex Æg. sermone illustrari potest. Illis enim dieis dicitur ΕΞΘΟΥ, Eho-n. Idem hic tanto magis observatione nostra dignum est, quia Hæc, Dea illa Poetarum σαρταῖον, mater fuisse

signatur Memnonis, cujus in Thebaide statuum vocalem veteres magnopere celebrant. V. itea de Memnone Syntagmas. Deam illam Diem interpretatur ex veteribus non pauci, quorum loca adduxi in Syntagmate primo. Diem vero inter VIII. Æg. Nunina primaria et antiquissima numerari, ostendi in Proleg. ad Panth. Æg., c. II. §. 29. p. lxx. et seqq.

* Thaboris, Chamaelon, herba. Apul. de Herb. c. 23.

Θάλαμος. Vox notissima significatio, quam Æg. esse originis, apud quosdam memoria profudum inveni. Dico potissimum habet vos habet significaciones, quarum altera notior est ac vulgata magis, eamque Ægyptus quoque in acceptis fert Isidor. Orig. xv. 3. " Ægypti quoque, lingua sua, loca, in quibus habitantes succedunt et inculant, thalamum appellat." Hanc, significatiorem vocis thalamus ap. Gr. Romanosque fuisse receptam maxime, omnes norunt. Hinc vero etiam Æg. designaverit θάλαμος, dubis expositum magis videri potest. Nam Ps. xix. 5., quod in Gr. legitur, ὡς ῥόμβος ἐπερπέμενος ἐκ παρῶν αἰσῶν, ubi παρῶν idem place significat, quod θάλαμος, Coptus ita reddit: ὙΦΗΤ ΗΟΥΠΑΤΨΕΛΕΤ ΕΓΗΗΟΥ ἘΒΟΛ ΗΕΗ ὙΔΗΨΕΛΕΤ. Παρῶν igitur Æg. veritatur ὙΔΗΨΕΛΕΤ, proprie locus (habitato) sponsæ. Nulla hic in Æg. sermone vestigia vocis thalamus. Potuit tamen fieri, ut locus, qui de sponsa dictus est ὙΔΗΨΕΛΕΤ, conclave sponsæ, alio quodam respectu diceretur θάλαμος. Est et alia vocis hujus significatio, Ægypto magis propria, quam Plinius aliique plurimi nobis tradunt. Verba Plini sunt viii. 46.: Sunt ei (Ari) delubra gemina, quæ vocant Thalamos, anguria populorum. Solum, ubi de Ægypto, c. xxxii., Delubra, quibus succedit et incubat Apis, mystice thalamos nominant. Observa, his ipsis verbis usum esse Isidorum, paulo ante excitatum; sed ca ad alium sensum transtulisse. Thalamum pariter Apidi tribuit Amm. Marcell. xvii. p. 245., et Elian. H. A. xi. 10. Video θάλαμος etiam vocari Sacella in majoribus Templis aliarum gentium inædificata. Sic Lucianus de Dea Syria c. 31.: Ἐρδοθεν δὲ ἐν τῷ αἰε ἀπὸ τοῦ ἐστὶ, ἄλλῃ δὲ αὐτῶ θάλαμος ἄλλοις πεποιθῶν.—Ἐν μὲν οὖν τῷ μὲν ἔσταν ἔσταν κἀντες εἰσέρχονται, ἐν δὲ τῶν θάλαμον αἰ ἱερείῳ μόνον. Interpretes Alex. loquentes de Templo Domini, thalamos hujusmodi solent appellare παρῶν, vel παρῶρα. Hieron. in Is. vii. (Opp. t. iii.) col. 200., " Præcipitur Isai Propheta (xxii. 15.) et ingreditur ad eum, qui habitat in Tabernaculo, quod Hebr. dicitur Sochen.—Sochen autem, vel Tabernaculum interpretatur, vel Pastophorion, h. e. Thalamus, in quo habitat Propositus Templi." Ibi in Gr. est, Ηιερον εἰς τὸ παρῶρα. Idem Hieron. xii. in Ezech. xl. col. 981. " Post lincem autem porte, juxta Hebræicum, mensus est Thalamum sive cubiculum, et Symmachus transtulit παρῶρα, i. e., postes ex utraque parte, calamo uno, tam in longum quam in latum. Quod et ipsum Lxx. Eliam transtulerunt, quod in consequentibus Symmachus autelincem interpretatus est. Inter thalamos autem duos, sive cubacula, et παρῶρα erant quinque cubiti." Et post nonnulla addit: " Thalami autem, i. e. cubacula, quæ post portam Orientalem erant ædificata in vestibulis, respiciebant ad viam Orientalem." Videtur igitur thalamum dictum fuisse cubiculum in Templo, vel exiguum delubrum aut sacellum singularis formæ sive structuræ. Herod. thalamum etiam nuncupat ἄλλῶν: Ἄλλῶν τὸ τῶ Ἄξι ἑσῶρα, ii. 153. Nisi modo Aula Apis, ab eisdem Thalamo, vel sacello, distinguenda sit, quod utique verum est. Cf. Strab. xvii. p. 555. Pantheon Æg. pt. II. p. 186, 187.

Crediderim Thalamum, qualis ille fuit Apis, Porticum fuisse oblongam, vel cubiculum, forte columnis distinctum, cujus major multo esset longitudo, quam latitudo. Inde angur sero, quod Ægypti navigia quoque habuerunt, in formam et ad imitacionem Thalamorum fabricata, quorum nonnullam veteres meminerunt. De Ptolemæo Philopatore Athen. memoria prodidit v. p. 204., κατασκευασε δὲ ὁ Φιλόσοφος καὶ πτωχῶν πλοῖον, τὴν θάλαμῶν ἐκδομῆν. Strabo quoque xvii. p. 530.,

* Voc. ἡμετέριον ab Ægyptiis usum esse, vere monuit Pollux, judicante T. H. ad Aristoph. Plin. v. 727, ad quem locum E. Spanheim non aliter judicare videtur.

nomenclationem fecit τῶν θαλασσοῦν πλοίων, ἐφ' οἷς αἱ ἑρμῆ-
ται εἰς τὰς ἄνθ' ἡμετέρας ἀναπέλευσαν. Huiusmodi navibus
θαλασσοῦς ἄριον σιγίλλαν, Nilopolim Memphim veli
conversus, testatur Diod. Sic. l. p. 76., cuius hæc sunt
verba: Ἐρετα εἰς θαλασσοῦν ναῦς, ὁμοίαν ἀρχαίων ἐκ-
έχουσαν, ἐπιπέλαγος. [τὴν μέρησιν] εἰς θεὰ ἀνάγουσι
εἰς Μέρην, εἰς τὸ τῶν Ἡραίων γέφυρον.

Voces hæc Ἐγ. Θάλαρον aliquando la Crozius puta-
bat plane eandem esse cum ΘΑΣΥ, Thlom, quod
nomine Ἐγ. vocant ἄλακα, suleum, Num. xxii. 24. Ps.
lv. 10. Neque mihi tum illa interpretatio displicuit.
At nunc, ubi rem hæc curatius expendo, nescio, possitne
edificium aliquod, aut conclave, sulci nomine rite de-
signari. Estne, qui suleum Apici intelligat de Saccello,
homi huic apparatus? In mentem itaque venit, quod in
Wilkins, Diss. de Ling. Copt. legisse me recordor p. 113.,
ΘΑΣΥ Copt. porticum significare. ΘΑΣΥ,
inquit, porticus, Hebr. פֶּתַח. Hebr. cerce פֶּתַח dici
porticum, observant Philox. in l. 1 Reg. vi. 3. Forte
idem significat Ἀλάκα, qua voce interpr. LXX. sæpius
utitur Ezech. xl. Videtur Wilkins. eandem vocem
ΘΑΣΥ, in libro aliquo V. T., Coptice verso, depre-
hendisse, quod ego usque non sum. Estque verisimile,
vores has פֶּתַח, Ἀλάκα, et ΘΑΣΥ, rem unam

eandemque significare, et ex Ἐγ. ΘΑΣΥ deinde
reliquas derivatas fuisse. Quod si ita se habet, uti auguror,
tum habebimus originem vocis θαλάσσιον Ἐγ. Nam si voci
ΘΑΣΥ, præposita notam femin. generis, habebis
ΘΕΑΣΥ, Thalau, quod porticum, aut conclave
porticium simile, designat. Si addideris terminationem
Gr., exibit θαλασσα.

Thebe. Urbs Ἐγ. amplissima et præstantissima, to-
tiusque Ægypti superioris princeps, a qua Provincia
Thebais denominata est. Verum quidem urbis illius
maxima nomen, quod ex S.S. didicimus, fuit Amun-
Noh, vel Noh-Amun, de quo nonnulla deinde obser-
vabo. Sed veteres tamen aliquo modo significat,
Thebarum nomen eidem urbi Ἐγ. pariter impositum
fuisse. Et Hieron. Proem. l. ii. ad Galatas observat,
urbem hanc suo tempore Thebesten vocatam fuisse.
Est igitur originatio nominis illius ex sermone Ἐγ. pe-
fenda. Bochartus, in Hieroz. Pt. l. col. 169., ex Kir-
chero, monet ΘΕΒΑ, thba, Ἐγ. sonare decem millia.
Hinc putabat nomen fuisse Thebis. Verum ipse Bochar-
tus legendus est, qui illustrari poterit ex notis Is. Vossii
ad Pomp. Mel. l. 9. p. 77, 78. Aliud mihi quoddam
in mentem venit, quod paucis exponam. Testantur
Scriptores optimi, Herod. et Aristoteles, ab Is. Vossio,
l. c. p. 79, ad testimonium vocati, olim Thebarum no-
mine totam Ægyptum, Ægyptum nempe superiorem,
designari consuevisse. Adde locis, a Vossio allatis,
Olympiod. in Aristot. Meteorol. p. 26. a. Ægyptus
vero erat, ut Hieron. monet, humilis et dejecta. Verba
ejus hæc sunt l. ix. in Ezech. (Opp. t. iii.) col. 904.:
"Neque vero unum habet flumen draco Ægyptus, sed
multa flumina, quibus irrigat Ægyptum humilem et de-
jectam, et nihil in se habentem montium." Humilem
vero et dejectum Ἐγ. dicunt ΘΕΒΙΕ, thebie, et
ΘΕΒΙΩ, thebio. Plerumque id de morum humilitate
quidem usurpat, sed tamen etiam de terra humili
et æquabili planitie. Ita accipitur in fragmento quodam
lex. xl. 3., quod ex Lectionario quodam vetusto Ecclesie
Copt. in Abbata S. Germanensi, Lutet. Paris. descripti:
ΤΩΟΥ ΗΙΒΕΝ. ΗΕΥ ΚΑΔΑΥΦΟ
ΗΙΒΕΝ. ΕΥΘΕΒΙΩΟΥ. — ΟΥΟΣ
ΗΕΘΗΑΩΤ, ΗΑΩΠΠΙ ΕΣΑΗ-
ΩΙΤ ΕΥΧΗΗ. Græca, que interpr. Copti
in linguam suam transtulerunt, ita habent: Πᾶς ἵβος
εἰς βένους πρὸς ἐπιπέλαγος, καὶ ἑταίρα—ἡ τραχὺ εἰς πεδίον.
In eo vero humilitas Ægypti sita est, quod sit πεδίον,
campestris, et plana, quemadmodum Herod. loquitur, ii.

108.; quod et omnes, qui Ægyptum viderunt, conor-
dissime affirmant. Anniversario indignum non est,
quod in verbis ex Ies. translatione, conjungantur loca mem-
bra et ΕΥΧΗΗ, levis, montibus et collibus vacua,
πεδίον, campestris, ut est in Gr. Uti enim a priori voce
ΘΕΒΙΩ, humilitate, nomen labuisse Thebas urbem,
non præter rem conjicio, ita a voce posteriori ΧΗΗ,
vel ΧΑΗΕ, levi, denominata videtur urbs Ægypti
inferioris antiquissima, que in S.S. dicitur ΒΥΒ, Tyoon,
Gr. Τάβις, in Coptorum vero libris ΧΑΗΗΗ. Ad hæc
vero urbis Taneos, et non. huj. interpretationem, ipse
textus S. manu nos ducit, in quo legitur, Deum mira-
cula edidisse ἐς πεδίον Τάρεω, in campestribus Taneos.
Et vero, in loco Ies. πεδίον, campestris, Copt. interpre-
s vertit ΕΥΧΗΗ, quod e ΧΑΗΗ descendit.

Objici quidem posset, Thebiden postea Arabibus
dictam fuisse, hodieque dici Sahid, i. e. regionem aliam,
teste Vanslebii, in Relatione itineris sui Ἐγ. Gallie,
p. 20. Id etiam de Ægypto superiore observat Theopha-
de Ventis p. 404., τὸ δὲ ἄνω ἑρμῆπορε. Sed id tantum
locum habet respectu Ægypti infer., quæ depressior er-
ditur. Ægyptus superior ceteroquin, non minus quam
inferior, humilis est, et dejecta, atque in campis agrum
multis non intercipientur. Ideoque dici recte potuit
ΘΕΒΙΕ, vel ΘΕΒΙΩ.

* Theomestrum. Pentaphylon, herba. Apul. de
Herb. c. 2. Ed. Torini habet Theomestron.

* Θερμοσίθις. Aspidis quædam species, sacra, Isidi
quippe singulariter dicata, qua et Dea hujus capiti cingi
solebat. Elian. H.A. x. 31. Quod, si interpretetur,
θερμωσίθρον significat, vel mortiferam. Cujus rei ratio-
nem suggerit idem Elian. vi. 38., "Nullus, ab aspidæ
morbus, ex malo incoluntis evasisse memoratur.—Amplius
quatuor horis,* quos non dormiderit, vivere non possunt."
Erat hæcæ aspis symbolum Isidis, que Týrhambo, cog-
nominabatur, quasi dicas iræ furentem. Etenim certum
est scelerum vindex habebatur. Ideoque et ipsa
hæc Isis cognomen quodæ habuit Thermuthis. De hisce
Isidis cognominibus egi in Panth. Æg. l. 3, sigillatim de
Thermuthi, §. 10, 11.*

* Θέουξ. Cyclaminus, herba. Append. Dioscor. ii.
194. [p. 447.] V. infra in v. Týthotos.

* Θέουθ, a Platone, in Philebo, appellatur Nomen illud
Ἐγ. celeberrimum, quod alii Thot, vel Thoth, alii Thyoth
nuncupant. De eo plura vide in v. θεθ.

* Θέουθ. Polygonon, vel Proscopiniaca, herba. Apul.
de Herb. c. 18. Append. Dioscor. iv. 4. [p. 462.]
Kircherus interpretatur CΤΕΥΦΤ, idque vult sig-
nificare curam Dei, in Ἐδipi ton. iii. p. 75.; imperite
omino, ut reliqua omnia.

* Thiophengé. Peristeron, herba. Apul. de Herb.
c. 65.

* This. Mentastrum, ἰδέουρον. Apul. c. 9. Append.
Dioscor. iii. c. 41. [p. 454.] habet This. Observa, ἰδέου-
ρον Matt. xxiii. 23., et Luc. xi. 42., redditum esse
ΠΙ ΔΩΠΗ ΗΣΘΟΙ, ab interpr. Coptis.

* Θυοτίς, Thumus. Urbs Ægypti, dicta lingua Ægyptia
ab hircu, inquit Hieroz. xiii. in Ies. col. 340. Opp. t. iii.
et l. ii. in Jovin. c. 6., Opp. t. iv, ubi Thumus, inquit,
interpretatur hircus. Ad hæc loca respiciens D. Wilkins,
in Diss. de ling. Copt. p. 111., ita pronuntiat: Copti hodie
ΟΥΟΙ hircum feram vocant. Verum in libris Copt.
ΟΥΟΙ Leonem designat quidem; et nunquam hircum.
Si ad sonum vocis Thumus attendas, dicendum foret, eâ
significari Leontopolin, vel urbem Leonis, aut Leonum,
quod, qua ratione urbi illi, cuius Nomen tutelare erat
hircus; convenire queat, alii viderint. Suspicio tam-
en, urbem hæc Ægyptiæ, forte non a ΟΥΟΙ,

leone, verum a ΟΥΟΕ, quod radium solarem innuit,
denominatam fuisse. Vox hæc Ἐγ. eo, quod dixi, sensu,
reperitur Hebr. l. 3., et ab ea Pyramis, vel obeliscus, in
honorem solis erectus, nomen accepit, quod pluribus
explico in Proleg. ad Panth. Æg. c. ii. §. 34. Quia

* Θαλασσοῦς ἄριον πλοῖον οὐ γινώσκουσα memorat Appianus Alex. in præf. p. 13. ed. nov. Cf. Rhodomann ad Diod. Sic. l. 83., Burmannus alique interpretes Suetonii in Cæs. c. 26.

* Forster in epist. ad J. D. Michæillis p. 7. nomen Thebarum repeti a voce ΤΕΟΥΤΗ, habitatio, existimantque illustrari
hinc posse Herod. ii. 13., τὴν δὲ πᾶσαν εἰς πεδίον ἀγροῦνς ἰσχυρίσθαι, quandoquidem pars Ἐγ. ἄριον semper fuit habitabilis.

* Legebatur quoniam τέρητος ἄριον. Ed. Gronov. præbet τέρητος ἄριον, ut significetur pars quarta hore. * Cf. Scholtz. l. c. p. 7.

igitur Mendes, Numes Æg. Thmus, in hirco animali cultum, symbolica quaedam solis imago erat, quod ad ductus Ægypti rationibus, in Panth. Æg. l. ii. c. 7., prolixè ostendi, potuit urbs, in honorem solis, aut hirci, qui ejus putabatur imago, condita, facie a radio solis denominari, etsi proxima hujus denominationis ratio, a veteribus quippe memoria non mandata, non lateat. Quod vero Hieron., sine dubio post alios, Thmus ab hirco sic dictam esse perhibeat, hanc veram esse rationem existimo. Urbs huc Thmus, Æg. Prefectura Mendesia caput, etiam vocatur Mendes. V. Cellarii Geogr. antiq. Africae p. 28. 29. Mendes vero nomine hoc insignita erat a Mendete Nubine, quod in hirco animali colebatur, unde veteres quidam nisi persuaserant, etsi falso, Mendes Æg. hircum sonuisse. Sed hac de re prolixè disserui in Panth. Æg. l. ii. c. 7.

* **Θεο**, Thoth, vel Thot, vel Theuth, vel Thoythi. Nomen Æg., sermonibus veterum non mediocriter celebratum, quod Gr. Mercurium interpretatur. Nominis huic Ægypti inventionem literarum, et scientiarum aliarum propendendum omnium, in acceptis ferunt, ut videtur esse nomen, non Philosophi cujuspiam, aut etiam Dei, verum ipsius scientiæ. Quia autem scientiæ olim, ac præsertim in Ægypto, columnis inscribebantur, idque quod in columnis inscriptum erat, Mercurio huic vel Thoth, tanquam vero auctori, adscribebatur, suspicatus sum, Thoyth re ipsa nihil aliud fuisse, quam **Θυσωϑ**, i. e. columnam, in qua res memorabiles, ac imprimis scientiarum meliorum inventa, inscribi consueverant. Extat ea de re ampla nostra Dissert., in Panth. Æg. l. v. ubi omnia, que ad Numinis hujus historiam veramque significationem spectant, diligenter excutuntur. [* **Θεο**, mensis Æg. nomen est, Lat. septembris respondentis, ut voluit nonnulli. Suidæ vero **Θεο** est Mercurius." H. St.]

* **Θεορ**, Thyphonis solis, teste Plut. de Is. et Osir. p. 358. Auguror, vocem hanc Ægyptiæ scribendam esse **Θουϑρhc**, quod antrum vis ventum meridionalem significat. Pluribus expositionem hanc adstruxi et illustravi in Panth. Æg. v. 3. §. 5-8.

* **Θεορ**, Nomen regis Thebæi in Ægypto, quod Eratost. in Catal. regum illorum exponit **θεορ** et **θεορ** Ægypto. In annot. ad illum Catal., in Vignelli Chronol. S. t. ii. p. 756., monui, nomen Æg. sic legi oportere, **Θεορ**, quod sic scribi potest Æg.

ΟΥΘΝΗ ΧΟΥ ΕΡΗ, i. e. **potens**, qui est sol. Plura, quibus interpretationem hanc confirmavi, legi possunt loco huic indicato.

* **Θεορ**, Aliud nomen regis cujusdam Thebæi, quod ab eodem Eratost. Gr. redditur, **θεορ** **αδζουρ** **ου** **εραουρ**, auctens robur paternum. In annot. meis ad h. l. p. 757, 758., observavi, pro **Θεορ**, legi **Θεορ**, que est levisissima mutatio, præsertim, si, ut olim fieri consueverat, literæ adhibentur majusculæ.

Parum certe a **ΘΥΠΑΑΟC** differt **ΘΥΠΑΑΟC**. Id jam ex sermone Æg. explicandum est. Nempe **ΘΗΗ**, (thebi) est **αδζουρ**, crescere, Mart. iv. 8. 27. **ΔΑΟΥ** vero, vox valde communis et trita, puerum designat. Erit igitur **ΘΗΗ ΔΑΟΥ**, thebi-alo, **αυτ** **αδζουρ**, puer crescens et augetens. Sed plura l. c. videri possunt.

* **Ιαορ** vel **Ιεορ**. Eo nomine in V. T. flumen Nilum designari videmus, Gen. xli. 1. Ex. i. 22., et **αβη**. Ægypti fluvium **ΙΑΡΟ**, Iaro, dicunt. Et quia Nilus unicus et solus est in Ægypto fluvius, antiquissimis temporibus aliud quam fluvii, **ΙΑΡΟ**, nomen non habuisse videtur. Succedente ævo, cum Ægypti aliorum insinuum fluviorum notitiam acquisivissent, ad fluvium suum ab aliis distinguerent, Nilii nomen eidem imposere. V. Panth. Æg. iv. 1.

* **Ιβουδ**, Pedicularis, herba. Append. Dioscor. iv. 156. [p. 473.]

* **Ιβου**, Ibis. Avis Ægypto peculiaris, cujus figuram satis bene depictam vide dans le grand Cabinet Romain de Michel Ange de la Chausse, p. 71. num. xlii.³ Suspicatus sum aliquando, hirci avi nomen inditum fuisse ab **ΙΒΙ**, Ibi, quod et sitim, et sitire significat. In hac sententia non parum me confirmavit, quod ex epit. Nestorii, ap. Evagrium Hist. Eccles. l. 7., intellexerim, **Οαίν** Æg. superiorum dictam quoque fuisse **Ιβου**. Videbatur namque tractus ille nomen hoc consecutus esse a siti. Est enim regia perquam siticabosa, ad quam Nilus non accedit, et que rarum utique pluvium sentit. Verum, ubi deprehendi, Ibis avem Lev. xi. 17., et Deut. xiv. 16., ab interp. Copto **ΣΙΠΠΗ** nominari, rectius me facturum putavi, si iudicium meum hic cohiberem. [* **Ιβου**, **αδζουρ**, **αδζουρ**, Ibis, avis serpentes devorans, ob id colitur ab Ægyptiis: v. Herod. ii. 75. 76.) et Plin. xxv. 8. viii. 27. x. 48." H. St. Cæ. de N. D. i. 36. " Ipsi, qui irriserunt, Ægypti nullam beluam, nisi ob aliquam utilitatem, quam eis ea caperent, consecraverunt. Velut Ibes, maximam vim serpentibus conficit, quam sitit aves exelset, curibus rigidis, corpore proceroque rostro; et advertit prorsus ab Ægypto, quam volucres anagæ ex vastitate Libyæ vento Africæ insectas interficiunt, atque consumunt, ex quo fit, ut illæ nec morsu viva nocent, nec odore mortuæ." Juvenal. xv. 2. " Crocodilon adorat Pars hæc: illa pavet saturnum serpentibus ibi." Savignius, Æg. societatis sodalis doctissimus, ostendit Ibis candidam (quam a Tantalò Ibiæ Lin. diversam esse jam Cuvierus docuerat) peculiare esse genus, et appellavit Numinem Cuvieri; nigræ autem, que etiamnum candidam in Ægypto committatur, et sola in monumentis antiquis occurrit, esse aquaticam avem, in Italia Cursi dictam (Falcinellus Lin.). C. A. Bottigerus Comment. Archaeolog. iii., in Actis Seminarii Regii et Societ. philolog. Lips. a Beckio

¹ Nomen urbis varie scriptum est, nec una ratione corruptum in libris antiquis, Gr., Lat., Copt., V. Berkt. et Holsten. ad Steph. Byz. v. Soudæ, Savitium ac Wenning. ad Asien. Ilin. p. 153., imprimis A. A. Georgium in præf. ad Fragm. Jo. Thebæic. p. vii. l. c., sed qui dubium facit, sicut Thmus et Mendes una eademque urbs Ægypti. Herod. certe li. 166. distincte nunciat **αδζουρ**, **Μενδης** et **Θουρ**.

² Agatharhidem, p. 157. 162-164., de nomine mensis primi Æg. Thoth, cuius etiam Cicero meminisse de N. D. iii. c. 22., ubi quondam Thoyth vel Thoyth edocetur, non rectius Thoth. Reperit Tulli verba Lactantius l. 4. §. 6., ubi C. Cellar. et Bæronium. In Anthol. Gr. l. i. p. 356. optime **θεορ**, et in Lat. Grotii vers. Thoth. In Ibris Copt. MSS. nomen mensis scribitur **Θυσωϑ**. V. Thea. Epist. Croz. t. iii. p. 133.

³ Dialecto croce Memphis, Sabid, autem **ΙΕΡΟ**, vel potius **ΕΙΕΡΟ**, V. Lex. Croz. p. 126., imprimis Georgium ad Fragm. Linguæ p. 220. l. Panter Nilus ser **εγερ** tantum dicitur **εγερ** ap. Elin. V. L. H. l. 4., ad q. l. notavit Kuhnium. Ipsa vox Hebr. **יָר** manifeste et exotico nomen est, et vere Æg., tempore habitationis in Ægypto in linguam Israelit. receptum. Ita Michaelis in Suppl. ad Lex. Hebr. p. 1041, 1042.; præsertim notandum, nullum certe linguam aliam Orientalem, præter solam Hebr., habere istam vocem, nec ex eorum quibus affertur, et adeo radice Orient. vocabulis non querendam esse. Quæ de orig. voc. **יָר** Hebr. habent Simons et Læxicogr. alii, auctoribus ac relinquenda opinor. Adde Mallevi Sataram Obs. p. 161. v. Schöllz. p. 80.

⁴ Elin. H. A. ii. 28., de Ibiæ scribit: **εγ** **εγ** **αδζουρ** **αδζουρ**, i. e. Is, qui Ægyptiorum propria dicitur, **αδζουρ**, nunciat quoque Ibis a Strab. xvii. p. 1178, 1179., ubi plura de ista ave legatur.

⁵ Etiam in Coryeæ Middleton Antiquities Monuments Tab. 2., ubi p. 129-154., tantum non omnia congrua sunt æ scripturis antiquis, qua sparsim de Ibiæ invenitur. Sed de orig. nominis tacet. Tærenti partem crediti alii, qua citantur P. Bodlaert et J. Tyleman in not. ad Shawii Ilin. T. ii. p. 93. Testatur autem Shaw, p. 102., esse hanc avem semper in Ægypto libidè rarissimam ac propendendam incognitam. Hinc factum opinor, ut in P. Forskal descriptionibus Animalium, Avium, res, nomen Ibiæ fieret nulla.

⁶ Ab interp. LXX. **εγερ** vertitur **αδζουρ** Lev. xi. 17. Eodem vocabulo interpretatur **αδζουρ** Deut. xiv. 16., nisi forte, errore librario, verba Gr. alitè transposuissent, cum in hoc etiam loco **αδζουρ** commemoraretur. In utroque loco pro **αδζουρ** Coptus dedit **ΣΙΠΠΗ**. Ies. xxxv. 11. legitur **αδζουρ**, et Gr. redditur **αδζουρ**. Sed ejus libri integri versus Copt. edita adhuc desiderantur. Vix illud mihi superest dubium, quoniam probari debeat sententia Georgii, voc. **αδζουρ** derivantem ex Æg. **ΣΙΠΠΗ** sive **ΣΙΠΠΗ**, qua Ibiæ appellatur. V. præf. ad Fragm. Jo. Thebæic. p. 140. Testatur Scholtzius l. c. p. 7., La Cronica in liturgie vire. Copt. Pentateuch, ubi **ΣΙΠΠΗ**, notante **ΠΕΗ** decore in Cod. suo MS. Restat ergo **ΣΙΠΠΗ**, Ibi, cui accedit **ΓΡ**, terminatio **αδζουρ**. Dialecto Sabidica, ab aspiratione abhorrens, prebere dicitur **ΙΙ**, Ii, unde **αδζουρ** ap. Alexandrinos.

edita V. l. p. 281. Cf. Aristot. H. A. ix. 19., A. H. A. ii. 38., Eustath. ad Dionys. 262. Plin. x. 30., "Ibis circa Pelusium tantum nigra est, ceteris omnibus locis candida." Varietas nigra, notante J. Stackhousio in Nota MSS., occurrit hodie rarissima.—Edd.]

* *Ipsob.* Titulum hunc loco cuidam suo praefixerat Zosimus Panopolites, cujus Lib. ix. commemoratur in Synecell Chronogr. p. 13. V. et Fabric. Biblioth. Gr. V. xii. p. 755., in not., ubi observat, Reinesium in Var. Lectt. p. 385. conjicere, *Ipsob.* *Æg.* Lingua Chemiam notasse. In aliquo Heron. Trismegisti libro, qui inscriptus circumferbatur *επι ελεφαν. ap. Stob. Ecl. Phys. p. 117.* *Æsculapinus* dicitur ε *Ασκληπιος* ε *Ιψοβης* *σκαυου*, *επι ηρακλειου βοιωταις*. Alii habent *Ηραος* *επι βοιωταις*. De quo loco aliquid notavi in Panth. *Æg.* v. 6. §. 2. et 5.

* *Iobansos.* Lactuca sylvatica. Ejus meminit Apul. de Herb. c. 30. In nomine *Æg.* herbae huj. videtur submissi aliqua illius ad Lunam relatio. Priores enim dux litera Ιο (ΙΟΖ) *Æg.* Lunam designant. Reliqua mihi obscura sunt.

* *Ipsol.* Hemerocallis, herba. Append. Dioscor. iii. 137. [459.]

* *Ir Cheres.* *יר חרות*. Urbs commemorata Es. xix. 18. In margine vero notatur hac lectio *יר חרות*. Illud civitatem dirutam, hoc solis urbem denotat, inquit Mullerus l. c. plura hanc in rem addit, quae apud ipsum legri malim. Contr. Ikemius lectorem Textus hic tuetur, et *יר חרות* *יר חרות* Arabicis interpretatur Leontopolim. Rationes ej., quas proposuit, in Diss. Philol. p. 264. et sqq., expendi merentur.

* *Ipi.* Oculus. Quidam ex veteribus memoriae proderunt, non, Osirisid compositum esse ex v. *Æg.* Os, quod recte omnino interpretatur multum, et iri, quod volunt oculum signific. In postrema hanc v. aberravit interp., quousi est, quem Platarchus de l. et Os p. 355. sequitur, nam *IPi* non oculum signif., verum facere. Totum itaque nom., si hanc mandationem sequaris, non designat proprie *σφαιροειδωλον*, multioculum, uti Diod. S. Plin., et alii referunt, sed multum et magna agentem, aut magna agendi facultate praeditum. Si sacerdos quispiam *Æg.* v. Osiris interpretatus est multioculum, interp., illa existimanda est symbolica, et forte ex dial. Sacerdotum arcana et mystica *Æg.* desumpta. De hac re dixi etiam in Panth. *Æg.* ii. c. l. §. 11.

* *Ipsia.* Helleborus niger. Append. Dioscor. iv. 151. [p. 473.]

* *Ipsandys.* *Ipsandēs.* Itaq. *Æg.* vocatum fuisse Memnonem, cujus statua mirabilis cernebatur prope Thebas *Æg.*, testatur Strab. xvii. p. 813., *Ὁ Μίμνων ἐπὶ τῶν Ἀργυραίων Ἰψάνδῃ λέγεται.* *Ipsandēs* vero et *Osymandyas*, cujus res gestas Diod. S., ex Hecataeo Abderita, tam proluxe exposuit i. p. 44., unam eandemque personam constituit. *Ipsandēs* vel *Osymandyas* *Æg.* proprie dicebatur statua Memnonis in Thebaide visenda, in qua veteres vocem, quam fere quovis die, aurora exorta, emittere solebat, tantopere mirantur, laudibusque praedicant. Et hoc ipsum nom. *Osymandyas* subinnuit. Nam

ΟΨΥΧΗ ΗΨ, *Usmandi*, signif. emittentem,* vel

dantem vocem. Et sic veteres statuae hanc nuncupare solent. Dicitur enim, quae rano, *Αἰθίοι Ἰψάνδης*, *Αἰθίοι Ἰψάνδης*. Lapis loquens, quod quidem *Æg.* *Usmandi* egregie exprimit. Quidam, qui veram nom. huj. rationem ignorabant, quique sibi persuadebant, *Usmandi* esse nom. regis alicuj. vel herois, quem mirabilis illa statua representaret, confinxerunt nobis regem, a quoque *Osymandyam*; reb. gestis permagnis incluctum, quae ap. Diod. S. legi possunt. Omnia haec, adductis veterum testimoniis, et rationibus idoneis, exposui ac illustravi in tribus de Memnone Syntagmatibus. V. imprimis Syntagma iii. c. 5.

Isis. Dea *Æg.* maxime, cui in cultu populari publico praecipuus habebatur honos. In Panth. *Æg.* iii. c. 1. argumentis non contentemendis ostendi, eam aliam ab *Ægyptiis* habitam non fuisse, quam Lunam, cui gens illa vim prorsus mirificam in res omnes sublimitates inesse credidit. Quia igitur, secundum doctrinam Philosophorum *Æg.*, maxima et continua Lunae ad terram nostram est relatio, eaque ad res omnes, quae in mundo sunt, influxu suo concurrat, hinc factum est, ut terra quoque nomine *Isidis* designata fuerit ratio symbolica. Ex eo quoque arbitratus sum, nom. *Isidis* esse exponendam.

Æg. *ICI* dicitur *Προμηθεύς*, abundantia, et satietas se diffundens et permansans. Quia abundantiae huj. esse putabatur Luna, a nobilissimo hoc et praecipuo ejus effecta, nom. ei indere placuit. Signif. porro *ICI*, distendere et inflare. Luna enim credebatur ap. *Ægyptios* Nilum movere, atque inflare, ut, statuto tempore, se exundare, agros *Æg.* irrigare, eoque abundantiam terrae et satietatem procurare posset. Utramque hanc significationem videtur mihi Sacerdotes *Æg.* in nomine *Isidis* conjugere voluisse. *Plunius* hac persectus sum l. c. V. imprimis §. 15. [*Ἰσα, ἰσος, ἰς, Ἰσις*: *Æg.* quedam dea, quam Plutarchus denotatam existimat παρὰ τὸ εἶδέναι, seu ἰσασθαι, ὑποτε καὶ παρὸς πολλοὺς τὸ εἶδέναι καὶ ἡ ἐπισημὴ προσηκεῖ ἴσοις, quae nomine cultoribus ipsius promittente γῶνός, καὶ εἰσέναι τὸ ἴσον; quare nonnullos esse Mercurii, alios Promethei filium dicere. V. et alia de hac des ap. eum in lib. quem de Is. et Osir. inscripsit. V. et Suidam. Ad *Ἰσίδος* *παιδοποιος*, herba ap. Plin. sub. fin. l. 13." H. St. Plinii verba sunt haec:—"Juba tradit, circa Troglodytarum insulas fruticem in alto vocati *Isidis* crinem, corallium similem, sine foliis, praecipuum mutato colore in nigrum descere, cum cadat, frangi." De *Isidis* crine silet Sprengel. Hist. Rei Herb.

"*Ἰσείων*, (*Ἰσείων*), *os*, τὸ, Sacramentum s. Fasium *Isidis*, H. St. Hefodians ap. Hermannum Gr. Gramm. p. 308.: "Ἐπὶ ἀμφοτέρωθεν τοῦ λήγοντος Σαραπίων, ἢ Ἀσκληπιῶν, ὡς γὰρ ἴσων ἴσους ἴδεν Ἀσκληπιῶν μὲν ἴσους, Σαραπίων δὲ οὐκ, ἀλλὰ Σαραπίων (Σαραπίων) λέγει τῶν αὐτῶν ἴσων ἴσους ἴδεν εἰς τὸ δοῦναι, ταῦτα καὶ ἐπὶ τοῦ καταρχησίου (sic) σχήματος τὸ δὲ φησὶν ἴσων ὄν Σαραπίων, Σαραπίων, ἢ τῶν αὐτῶν καὶ Σαραπίων ἴσους καὶ ἴσων ἴσους ἴδεν ὄν ἴσους, ἢ καὶ ἴσους ἴδεν τῶν ἴσους ἴδεν ἴσων." (Eur. Andr. v. 19.) Pro καταρχησίου, Cod. Par. 3027. habet καταρχησίου: optime reponit Bast. ad Greg. Cor. p. 650., *εργασίω*, Hermannus, l. c. grammaticae rationem probans: "*Ἰσείων* rectius formatum, quam *Ἰσείων*." "Mihi utraque forma," ut ait Schaeff. "proba videtur: illa derivanda ab *ἴσων*, *ἴσους*, haec ab *ἴσων*, *ἴσους*: idemque sentio de similibus." Lat. Euseb., Plin. v. 9.; Junium, Lamprid., Alex. Sever. 26., Trebell. Poll. de Tetrico Iunior 24. Item, ab illa adj. *ἴσους*, ab hac venit adj. *ἴσους*, unde . . .

ἴσους (*ἴσους*), Cereis Festum. Diod. Sic. i. 14. *Ἡρακλείων*

* Jauge Foster. in Epit. ad Mich. p. 29., et quae ex infra v. Trephon afferuntur. Magna hic est lectionis varietas in eod. MSS., de qua legitur Kennicott. ad Is., et in Dissert. generali, t. ii. V. T. subnexa, p. 10. 33., atque De-Rossi V. iii. Var. Lect. V. T. p. 77. Scribit Ikemius l. c. p. 261., "omnes eod. non solum constanter legere *יר חרות* per 77, sed et unam hanc variantem lect. a Masorethis annotatam esse, certissimo indicio, quibus illorum utate discrepantem lect. inventam esse." Quia in re fallitur. Non solum de eod. aed. aed., in quibus legitur *יר חרות*, certo jam nominam, eod. MSS. decem et sex *יר חרות* servasse. Probatum hanc lect. Vitrings, Kennicott, alii. Eandem mita in lib. inventisse videtur interp. Gr. Alex., si recte se habent *יר חרות* in ed. Cosopolit., ac Symmachus, Hebraea versio *יר חרות* *יר חרות*.

* Ab Ikemio non dissentunt C. Muller in Sat. Obs. c. vi. p. 63. sqq., Doederlein et Daxhe, quorum iudicio ita evictum est, *יר חרות* esse Leontopolim, in nomo Heliopolitano sitam, ut vix alieni locus dubitandi relinquatur, et qui aedae ipsam Leontopolim non, verisimiliter sub intruserunt. Contra cum Jahlebkio facient, et Heliopolim intelligent, Vitrings, A. Schultens, in Ind. Geograph. ad Vrb. Saladin v. missi, J. Bryant in Account of Egypt in its most early state, p. 128. 29., Kennicott, et Mich. in Sep. ad Lev. Hebr. p. 274. 375. E. P. C. Rossmilliers, in Schol. ad Is., p. 484. 294., neque paucos, neque levia Ikemio oppositi, incertum tamen, legendum esse *יר חרות*, et *יר חרות*. Si primum, veriti vult arde liberationis, i. e. libertate a calamitatibus, si vero alterum, urbs custodia, servationis. Plura ut adjuvant, vetat instituti ratio.

* Quae eadem de causa tegumentum capitis Sacerdotum Osirisid in monum. vetustis conspiciunt oculis multis ornatum, ap. Com. de Caylus t. iii. 2., et alibi.

ἢ τῶν ἰατρῶν αὐτῶν ἰατρῶν τῆς ποσῆς περὶ τῶν ἄλλων
 φέρουσι καὶ ἐπιθῆναι πρὸς αὐτὸν, ἀπογοητευμένοι
 τῶν ἔξ ἄρχῃ τῆς θεῆς ἐκλήσεων ἐπιθῆναι: i. 87.
 Ἔστι δὲ καὶ τῆς Ἰαίδου παραφρασεως τοῦ αἰῶνος, καθ' ἃν
 αἰσῆς ἔδρασε τὸ ὄνομα, τὰ ἐν θεῶν αὐτῶν ἱερῶν
 ἀετῶν: διὰ δὲ ἐπιθῆναι διδοῦνται πρὸς τὴν ἀπογοήτευ-
 σιν καὶ τοῖς ἱερεῶσι προσετιθέσθαι τοὺς αἰῶνας κατὰ τὴν συμ-
 πῆρ τῶν καταβιβάζοντων τὸν τὸ νόμον, σημαίνοντες τὴν
 πάλαιαν τοῦ ἑσῆς χάριν. Ad priorem Diodori locum
 Wesselingii: *Hæc est ποσειδῶνος, quam Thilorenes
 Iaidis in honorem more Ægypto bis quotannis, vere at-
 que autumnus, magno apparatu celebrabant, teste Pau-
 sanias s. 32.: nec multum diversa ea videtur, ejus
 pompam pomposaque instrumenta describit Apuleius Me-
 tam. s. p. 261. Græci, ut multa alia, Cerealem pom-
 pam, et Calathum, solenne ejus ferculum, speciebus frugi-
 busque referunt, monstrante Melampode ap. Clem. Alex.
 Protrept. p. 12, et infra l. 97., aut Danaïdibus, ceu vi-
 sum Herodoto l. 171, hinc acciperet. * Τραχιάς, οὗ δὲ
 ἡ, Ἰαίδου, h. e. Initiatus sacris Iaidis, vel Sacerdos Iaidis,
 ut Plin. (xxvii. 7, et Sueton. Domit. i.) dicit Isiaci sacerdot-
 es: vide Plut. de I. et Os. p. 627. (vil. p. 389. ed.
 Reiske.)—H. St.—Edd.]

* Ιανῶν. Fœnum Gr. Append. Dioscor. ii. 124.
 [p. 444.]

Ια. Sic Luna dicebatur ab Argivis, Æg. colonis.
 Ἡ δὲ παλαιὰ κατὰ τὴν Ἀργεῖαν εὐχαιρῶν, inquit Eustath.
 in Dionys. Perieg. p. 23. ed. B. Steph.: cui jungi potest
 Auctor Chron. Alex., vel Paschalib. p. 96. ed. Raderi.
 Existimo hoc nomine Lunam ab Ægyptiis diu cultam
 fuisse, et nom. hoc ab eis ad Argivos, ipsorum quippe
 colonos, pervenisse. Ægypti enim voc. non habent, qua
 in communi vitæ usu Lunam designant, præter ΙΟΒ,
 Ιοθ. Postea, uti scientiæ Sacerdotum sacre studiosè
 excolite jam fuissent, et Theologia ipsorum mystica et
 symbolica poliri jam corpisset, simpliciori priori nom. Ιοθ
 successit aliud allegoricum et mysticum Ιαίς, quo ab isto
 temp. Lunam in sacris designare placuit. V. Panth. Æg.
 lib. 1. §. 2, 3., et Proleg. ad Panth. §. 47. p. 110, 111.
 * Καίρις. Cognomen Horii, Dicit Æg., teste Plut. de
 Is. et Os. p. 374., qui et cognomen istud interpretatur
 per φέρωνες, eum, vel id quod videtur, vini expocum et
 aspectabile est. Suspiciatis aliquid sum. voc. Æg.
 sic scribi posse ΚΑΒΙ ΟΥΙΗ, Kahi emmin, at-
 que exponi mundum ipsum. Et sane Plut. in illo lib.
 nescio ex quorum sententia. Horum satis aperte pro-
 nundo sensibili et aspectabili, Osiris Iaidisque fructu,
 habet. Verum non ita pridem incidi in Misc. Croz-
 magna ej. scripta, et fidei mex ante plures ann. ab ill.
 Jordani concessita, ubi hæc lego: Καίρις προσγορευομένη,
 ἔσπερ ἄριστος φέρωνες. Forte ΗΩΥ ΟΥΗ. Hæc vir-
 dos, qui conjiciebat, locum Plut. in mendo cubare, et
 ap. eum pro Καίρις leg. Ναιρίς. Acute omnino. Nam
 ΗΩΥ ΟΥΗ, secundum analogiam sermonis Copt.,
 interpretari possis eum qui videtur. Et ita Plut. cognom.
 illud Horii venturum esse affirmat.

* Κακία. Panes quidam speciei singularis, Æg. usitati.
 Meminit eorum Strab. xvii. p. 824. Καὶ ἐὶ κοκκίῳ ἢ
 ἰσῶν τὴ ἄριστος γένος σταγυῶν κοκκίας. Difficile fuerit, ve-
 rum vocis originem explicare, cum panum horum vera in-
 doles nobis non ita perspecta sūt. Observato tamen,
 Æg. RHRC dicere sqummas. Act. is. 18., vel tumores,
 qui assurgunt, et super superficiem se nonnihil at-
 tollunt. Ullæ forte etiam KARCCEZT, dicitur
 kprosus. Intelligendi tamen venient panes, in quibus
 tumores quidam quasi pustule assurgunt. Germanis
 nostris æc præcipue Silesiis mos est, plantentas hujusmodi
 satis largas, sed crassitie admodum tenaces plantentas co-
 cere, in quibus passim tumores nonnihil assurgentes
 apparent. Solent appellari æc eo Aulfassier. An tales
 fuerint sacris Æg., querant alii.

Καλαίων. Aliquod coloris genus. Hesych. τὸν Αἰ-
 γυπτίων χρώμα καλαίων. Mihi quod hæc de re dicam,
 non occurrit: sed tangit eam Bochart in Hieroz., P. ii.
 l. iv. c. 27, col. 625. Sunt nempe hæc ejus verba:

"Unde constat, Arabum Kirmez esse Græcorum αἰῶνος
 βορῶν, et hæc v. tam gravum tinctorium significari,
 quam vermem, æc euj. same color elicitur.—Ita ipse color
 Chald. ܕܘܪܝܐ zehori dicitur, a luce et splendore. Illi
 enim ܘܪܝܐ zehor lucem sonant.—Ethiopiibus idem est
 ቢ፣ laia, voce, nisi fallor, decurtata æc Ἔγ. Καλλίαις,
 unde Callianus vel Callianus color." Hesych. Καλλίαις, ε.
 A. Hactenus ille, quibus non est, quod addam? [Sed
 et verbis Hesych., τὸν Αἰγυπτίων χρώμα καλαίων, nihil
 aliud evincitur præter nomen calliani coloris ap. Ægyptios,
 i. e. Græcos in Ægypto, s. Alexandrinos, ad vasa ornan-
 da et coloranda. Teste H. St. loco mox laudando, "ap.
 Actuarius vasa Alexandr. vocatur καλαίων." De h. v.
 nihil dixit Strazius in perdocto lib. de Dial. M. et Alex.
 Schneiderus in Lex. habet: "Suid. εἰρηρῆς καλαίων
 αν, olme illh zu erklaren: dicitur werden ἐν ποσῆς τὰ Ἀλεξ-
 ανδρῶν τὰ καλαίων καλαίων ποσῆς, welche Galenus
 Comp. Medic. sec. loca i. c. 5. tenent; uo aber τὰ με-
 λαυα steht." Elius, vi. 65, hat dafür τὰ καλαίων ἴσταναι.
 "Καλαίς, Hesych. est τὸ ἴσταν, Veim; et non. pro-
 prium. Alioqui καλαίς est nomen proprium lapidis cui-
 jusdam. Plin. l. xxviii. c. 10., Augites non multis aliis
 videtur esse quam que calais. Et aliquanto post, Calais
 sapphirum mutatur, candidior, et litoreo mari similis.
 Unde Καλαίαι ἴσταναι, ap. Galen. τὸν αἰῶν ἴσταν, l. 3.
 et El. vi. 65., Vasa testaceæ et calai lapide. Sic ap.
 eund. Et. alibi, et ap. Actuarius, Vasa Alexandria que
 vocatur καλαίων. Idemque καλαίων χρώμα, Callianus
 color: de quo obiter t. ii. c. 39. E. Diosc. p. 100. de ja-
 pside, ἡ δὲ ταυροβόθου λεγεται, καλαίω χρώματι προσ-
 ῥομαι, calaino coloris assimilis. Sed notandum hæc
 et duplici a scripta reperiri, ap. Plin. videlicet et Ga-
 len." H. St. Fallitur H. Steph., καλαίων χρώμα deduc-
 ens et gemma καλαίς. "A callico colore," ut scribit
 G. J. Vossius Etyrn. L. L. "nomen habet gemma calai-
 lais." De hæc re accurate et plene egit Salmas. in Solim.
 p. 107. G. "Callaica, et Calliana idem: et sub. Gemma.
 A colore sic dicta est. In aliis plerisque gemmis color
 ab ipis nomen habet, ut amethystinus ab amethysto:
 hyacinthinus ab hyacintho: pædoretinus a pædoreto. At
 Callaica gemma, vel Calliana, a colore calliano. Princi-
 palis est καλαίαις. Unde καλαίαις, et καλαίων. Sic ἂν
 ἀρχαίαις, ἀρχαίαις: ab Ἀρχαίς, Ἀρχαίαις et similia. Sed
 et verbum καλαίαις: ut ἀρχαίαις. Unde et καλαίων
 χρώμα. "H καλαίαις nomen quoque gemmæ. Nam Calais
 a Plinio refertur inter gemmas ordine alphabeti ab
 ipso descriptas, quasi diversa sit a Callaica, sive Cal-
 laiana. De qua paulo post. Hesych. Καλαίαις ἐὶ τὸν
 ἀλεκτρυόνος πόρωνα, καὶ τὰν κορυφοειδὲς χρώμα. Ἔστι
 δὲ τὰ ποσειδῶν, καὶ τὰν Αἰγυπτίων χρώμα καλαίων. Κα-
 λαία δὲ βατὰ ἴσταν. Etyrn. M. Καλαίαις καλοῦνται τὰ κα-
 ταῖον τῶν ἀλεκτρυόνος ὕπερ γένος, διὰ τὸ εἶναι ἄσθηρ καὶ
 κορυφοειδῆ. Idem: ἐστὶ καὶ τὸ καλαίων, ἐστὶ δὲ τὸ χρώμα
 ἄσθηρ ἢ τὸ βένετον οὗτο καλαίων. Nihil dubii est,
 quin τὸ καλαίων, ἢ τὸ καλαίων χρώμα ἐπὶ τοῦ καλαίων
 deducatur. Aut auctor ille, significari hoc nom. colorem
 ἄσθηρ vel venietum. Per ἄσθηρ intelligit τὴν κορυ-
 φοειδῆ. Nam Gr. ἄσθηρ, et ἄσθηρὸν χρώμα de purpu-
 reo, et punice usurpant. Significat et venetum, B. e.
 pallide virentem. Inde Callaica, sive Calliana gemma
 hoc loco appellata et viridi pallens. Solum: pallidum
 viret. Optimum esse in ea smaragdi colorem dicit Plin-
 ius. Glosse: Καλαίων venetum. Porphyrius in Tet-
 trab. Ptolemæi, περὶ τῆς τῶν ἡμεῶν χροῖα Ὁ Κρίσις
 τῆς ειστροπῆς. Ἡ Ἀρόβη, λευκὴ χροῖα. Ὁ
 Ζεῖν γαλακτοειδῆς ἐπὶ τὸ λευκὸν μεταπίπτει μακρῆς. Ὁ Ἄρσι
 πρῆξις, φλογίτη ἀσθηρ, ἴβαι χρυσοειδῆς. Ἡ
 Σάβη πρῆξις. Τυλακτοειδῆς δὴ τὴν καλαίων.
 Incertus auctor de Circo: Ὁ δὲ βένετον Κόβηρ ἢ Περσι-
 δαν. βένετον δὲ ἐκλήθησαν ἀπὸ τῶν τῶν Ἀρῶν Ἐσπερῶν
 τοιαύτας ἄσθηρ χροῖας. βένετον δὲ οἱ Ἑσπερῶν τὸ πρῶ-
 τόν καλαίων χρώμα προσγοροῦνται. Viride marium
 vulgo vocamus hunc colorem. Nicetas καλαίων βορῶν,
 et γράσειον pro eadem ponit. At Callais ap. eund. Plin.,
 quasi diversa ab hæc Callaica recensetur capite, quo
 gemmas descripsit per seriem literarum. Callais, inquit,
 sapphirum mutatur, candidior, et litoreo mari similis.
 Certe aliam oportet esse a Callaica, vel veneti coloris

* In ed. Abelov. p. 1179. κάλας. Conferit Casaub. καλαίων ap. Herod. li. 97.: de quo panis Æg. genere infra dicetur.
 * Cf. Crozi Lex. p. 30. 32. * Cf. tamen not. ad Hes. t. ii. p. 123.

gemma. Sapphirum purpurea est, vel cœrulea. Hæc callais, quæ sapphirum imitatur, candidior est, h. e., purpure dilutioris, et literoso mari, nec ita profundo similis. Nam altum mare, *πυρρόφρον*, et *κραιότερον*, unde Grammatici *πυρρόφρον* de mari, *βαθὸν* exponunt. Et *καλλαι* idem etiã dicta, quia *καλλίαιον* purpureum colorem etiam significat, ut supra notavimus. Callaica vero, vel Callaina gemma, coloris veneti, atque e viridi pallentis. Quare diversa est a Callaide. At nemo unus est hodie eruditiorum, quin Callaicam pro Callaica accipiat. Quin etiam omnes sibi persuadent passim callaicam esse, quam Turquesiam vocantur. Quorum errorem supra castigavimus. Plinius porro in eodem ordine literæ C recenset etiam Callaicam a Callaide utique diversam. Sic enim libri scribunt: Callaica e turbido calamo ferunt plures conjunctas inveniri. In editis ita tantum habetur: Callainas plures ferunt conjunctas inveniri. In indice Callaica etiam scribitur hoc modo: Callais, Cappadocia, Callaica. Sed illa corruptissima sunt, e turbido calamo. Inde et in scriptis quibusdam nomen ipsius gemmæ corruperunt antiquarii pro Callaica scribentes, Calamitis e turbido calamo. Quid sit, bene conicere nescio, nisi legendum sit: Callaica, e turbido calamo: vel, e turbido calaina. Callaicam dicit callaini coloris esse, sed turbidū. Callaimum enim Latini pro Veneto etiam usurpaverunt. Martialis: Indueras albas, exue callainas. Recentiores hoc nomen plerumque scribunt cum unico *I*, ut et Græci *καλλιζών* et *καλαίον*. Hanc Callaicam non dubito eandem esse cum ea, quam alibi Callainam vocavit, et quæ ex eo Callaica hinc a Solino vocatur. Sed cum ex diversis auctoribus opus suum compilavit, de eadem re plerumque diversis in locis tradidit. Sic Arabum lapidem, et Arabicam gemmam, quum sit eandem, duobus tamen locis posuit. Callaicam hæc scribit e turbido calaino esse. Quod convenit et Callainæ, quam capite viii. scribit reperiri apud aecolas Caucasii montis fistulosam, et sordium plenam. Callaica igitur, et Callaina eadem, et diversa a Callaide, quod nos nunc primi ostendimus. Hoc nisi sit, in Plinio culpa hærebit, qui diversos facit. Auctor Periply Erythrei *Καλλιόων λίθον* vocat. Sed male in eo legitur *Καλλιόων*, et sic legendum: *καλλίαι*, sicut *Καλλιόων λίθον*, et *καλαίον*. De portu Indico Barbarice loquitur. Callaica, inquit Isidorus, coloris viridis, sed pallens, et crassa, nihil jucundius aurum decens, unde et appellata. Nascitur in India, vel Germania. Lege: Carmania. Legisse Callaicam, non Callain ap. Plin. apparet. Nam hic eposus loci de Callaica ex Siliis, et Plinii verbis compositus est. Et Callaicam ideo dictam scribit, quia aurum præcipue decet. Callaicum aurum dicebatur: et Callaicum metallum Martialis de auro. Sed tales sunt Isidori originationes. Callaicum aurum a gente Lusitania. Nam *καλλαιος* Gr. quous Lat. Gallæcos vocant. At Callaica gemma a colore callaino. Callaicus lapis dicitur in Indice Solini: de Callaico lapide, de Ceraugio albo. An Callaicam *ἀπό τοῦ καλλίου* interpretatur dictam Isidorus, quod aurum maxime decet? Utrumque falsum. Hæctenus Salmasius. "E verbis Isidori videntur, putasse cum callaicum dici vel a *καλλίαι*, i. e. pulchritudo, vel quia decet callaicum aurum, cuius meminit Martialis xiv. 95. Lemma est: Philia aurea caelata: distichum tale: "Quamvis Callaico rubeam generosa metallo, Glorior arte magis, nam mens iste labor." Dicitur autem callaicum aurum a Callaica, h. e. ut nunc loquitur, Gallæcis. Hispania populo, unde Callaicum Oceanum idem poeta dixit x. 37. Sed quod censet, callaicam dici ab auro calamo, plane fallitur; nam ejusdem est originis ac callais, a quo non multum color differt." G. J. Vossius Etym. L. L. Addidit idem vi doctus: "dicitur e color (callainus) *καλλιζών*, pro *καλλιζών*, e in *γ* converso, ut *καρπύριον*. Verbum *καλλιζών* Salmasius eruit e Porphyrio in Tetrabiblion Ptolemæi: H. Steph. et Schneid. omiserunt et * *καλλιζών** et * *καλαίον*. Agnoscit Schneid. *καλλιζών* *καλαίον*,

καλλιζών, *καλλίζιον*, addere debuerat *καλλάια*, *καλλίαι*, *καλλίαιον*, *καλλίαιον*. E Plinio patet ap. Græcos in usu fuisse et *καλλίαιον* et *καλλίαιον*: voc. * *καλλίαιον* omiserunt H. St. et Schneid.—EDD.]
Καλαίον. Hi, teste Herod. ii. 163, et ix. 31, Gr. dicebantur *μάχηροι*. Sic vocabatur in Ægypto certa quædam militum species, distincta ab Hermytibibus, de qua suo loco, in *Τετραβιβλίον*. Salmasius ad interpret. huj. voc. aliquid de suo collaturus, de Ann. Climaet. p. 567, observat, eam, ut plures alie, ex *ΨΙΠΙ*, quod filitua notat, compositam esse. Haud dubie vero rem ad testigit vir lingue Ægypt. quondam longe peritissimus E. Croz. qui me ante ann. fere XL. docuit, *καλαίον* Æg. nihil aliud esse, quam *ΨΑΨΙΠΙ*, quo adolescas, vel juvenis designatur. Eodem nom. insigne habetur etiam milites setati vegeta et florida, qui ad magna militie alis aptiores sunt. Ideo Varro, ap. Censorin. de D. Nat. c. xiv. observat, ab an. ætatis trigesimo ad quadragies, quomodo appellari juvenes, eo quod Remp. in re militari possint juvare. Neque etiam insolens est Gr. Romanisque scriptis, ut milites adolescentium nomine compellent. Ap. Plaut. Epid. Act. iii. Sc. iv. 3, Periphanes militem sic alloquitur. 'Adolesces, si istum hominem, quem tu quaeritas, tibi compositassus.' Et mox, 'Non repereristi, adolesces, tranquillum locum, ubi tua virtutes explices.' In Liv. xxxv. 35, Alexander milites suos hinc in modum hortatur: 'Agenda res est, juvenes.' Marcus quoque Evang. milites ad capiendum Jesum missos, *νεανίσκους*, adolescentes, vocat, xiv. 51. *καί κρατίστους ἀντίοῦ τοῦ νεανίσκου*. Interpres Æg. ibi retinuit vocem *ΨΑΨΙΠΙ*. Similia ap. Curtium, scriptoresque alios, non infrequenter leguntur. Sed alia præterea superest ratio, cur quidam ip. Ægypto milites *ΨΑΨΙΠΙ*, adolescentes, dicebantur, ut sic nimirum distinguerentur a veteranis, qui extra patriæ limites pedem promovere non solent, sed eam defendere tantum tenebantur, si hostes, cum aggredierentur, quam ob rem appellabantur *ΕΡΨΑΤΟΙ ΟΥΒΕ*, quasi dicas, qui pugnant contra (aggressores patriæ).

Καλαίον. Vestis quoddam genus, quod a nomini tribuitur Persis, ab aliis vero Ægyptis. J. Pollux vii. 16. [segm. 71.] *καλαίον* χιτών θησαυριστός Αἰγύπτου. Suid. *καλαίον* χιτών φαιρος, λεγε *πλατισσόν*, *εἶδος Αἰγύπτου*. Sic et alii. Omnibus vero his antiquior, Herodotus Calasiries accurate ita describit, 'Ἐκδοῦσαι δὲ χιτῶνας * λυαίνας, ποῖ τὰ στέλα θησαυριστός, οὗ καλοῦσι ἐκαστοί, ἐπὶ ταῖσιν δὲ ἐρίαια εἶματα λεῖπὰ ἐπινοῦσθαι φορέσασθαι, β. 81. Bochart, in Opus. p. 281, voc. h. ita explicari posse censuit: a *Καλ*, Karol, talus, venit Calasiris, toga talaris. Verum primo, Karol ab Æg. Calasiris nimirum recessit. Deinde, cur ex ling. peregr. voces Æg. interpretamur? Porro, Calasiris Æg. non erat topus, sed tunica interior. Et postremo, quod summum rei caput est, vestis illa Æg. non decebat usque ad talos, unde nomen ei fuisse Bochartus suspicatur: sed circa eorum carti fimbriata, *ποῖ τὰ στέλα θησαυριστός*, uti Herod., qui eas sepe vidit, testatur. Quinimo videntur Calasiries ille *πικρῶν*que nominis ad genus pertigisse. Eas in petraulis veterumque monumentis, que etiamnum supersunt, conrere licet. Id quoddammodo etiam ipsa vox Æg. *καλαίον* innuere quibusdam videbitur. *ΚΑΙ* enim, Keli, vel, uti etiam pronuntiatur, Kali, designat gena. Sed in aliis tamen nominum reperitur etiam Calasiries ej. generis, quales Herodotus describit. V. Marmor, quod Julius Lucas exhibet in Itinerar. tertio, P. i. p. 366. et aliud siveque, quod editum est a Steardo, dans les nouv. Mém. des Missions, T. ii. p. 269.

Observo de hinc Calasiribus, quod fuerunt *χερότες*, tunica, velsimia interiora, que ipsius corpus proprie tegerent. Tale vestimentum adhuc clarus a Moscho in

* Aut scribere voluit Jabl., interp. Æg. in verbis Marci eam non retinisse, aut memoria eam fecellit. Nam vocis *καλαίον* ratio plane nulla habetur in vers. Copt., quam edidit Wilkins, neque id inuere e neglectis in Proleg. p. 20. In vers. Copto-Salidica invenitur *ΚΑΤΠΗΡΕΤΗΣ*, que est v. Gr. *ἐσθητόν*.

In quibus Relandus, P. II. Dias. Misc. p. 149, 150.—Cum Bocharto convenit B. Caryophilus in Dias. Misc. p. 95.

Ap. Heych., *καλαίον*, *χιτών πλατισσόν*, *χιτών πλατισσόν*, ubi plura de v. *καλαίον* in not. Jungé T. II. *ἀλλοιωμένη* ad Pollucem I. x. segm. III. Suid. quomodo emendavit Brissonius de Reg. Pers. ii. §. 109. Karterus tamen, in vestis etiam edidit prioribus, retinuit *καλαίον*.

* *καλαίον* est in ed. Wesselingi, ex dial. Itonica. Nec aliter vii. 61. 139. alibi. Recte de Jusside Ductum ad Aristoph. Acham. v. 739. *ἀπὸ χιτῶν καλῶν ἵσθηται*. Editum illic etiam est, *θησαυριστός καλαίον*, *καλαίον*.

Pasto Spirituali appellatur *χαριστικός δίδουρα*, tunica interior. Etiam plures tunicas induebant. Plat. in Tib. Gracchis p. 1308. Ὁ δὲ τῆς τοῦ Ἰσίου ἄριδος, καὶ φρονῆος τοῦ χαρισίου. Latini dicitur *interna*, et subulcra, de quibus consiliis possunt Salmas. ad Tertul. de Pallio, p. 409. 410. Festini Antiq. Homer. E. lib. c. 6. Octavius Ferrarius de Re Vestiar. P. I. Lib. iii. c. 76. tota. Existimem igitur *καλλίρα* Æg. sermone somnise **ΧΗΑ ΘΩ ΨΑΡ**. Nam **ΧΗΑ** et **ΧΗΑΘ** est amicire, vestire. **ΨΑΡ** lingua illa dicitur cotis: erit igitur **ΧΗΑ ΘΩ ΨΑΡ**, *Shal-ha-schar*, proprie vestis ad cutem, vel vestis ipsam cutem contingens ac velans. Id enim est *χιτών*. Audiamus Feithium, cui suus constabit honor, quamdiu literis humanioribus. Sic autem ille: "Χιτών vestis ea erat, quæ proxime corpori circumponebatur, τὸ προσχωρῶν ἔσχητον τῆς σαρκὸς ἱμάτιον: unde et Athen. ἔσχητον dixit L. xii., ubi de Phryne loquens, ἔσχητον γὰρ, αἰτ. χιτώνος ἀπέχετο. Et clare hinc ita se habere ex eo, quod Ulysses Od. xx. [Od. xii. 233.] ait, se χιτώνω sensisse corpus, vel caput tunicam, Τὸν δὲ χιτών ἐπέχετο περὶ τοῦ σπυλαίου, ὅπως τε κρομμύον λατὼν κατα ἰσχυλάω. "Hanc autem intercalum observavi circa corpus splendidam tanquam capere tunicam aride." Tunicam interioream dixit Val. Max. [vii. 4. § 5.] Ovid. simpliciter Tunicam iii. Am. [i. 5. 14.]

Pugnabat Tunica se [rectius, sed] tamen illa tegi. Et [iii. 14. 21.]

Illic nec Tunicam tibi sit possuisse pudori. Nimirum, quia hæc corporis vestis tregit; quemadmodum etiam indicatur Il. ii. [v. 262.] ubi Ulysses innotat Thersiti, se detracturam

Χλιτών τ' ἠδὲ χιτώνα, τὰ τ' αἰδοῖ ἀμφικαλύπτει.
Eoque pertinet, quod ait Herod. [i. 8.]: Ἄρα δὲ εὐδαίει ἐδιδόσαν, ἐδιδόσαν [συνεδόσαν] καὶ τῆν αὐτὰ γύνη, cum tunica simul pudorem exiit mulier.

Hæc omnia originationi, quam dedi, non leve præsidium afferunt. Non possum tamen non etiam hoc innotere, **ΡΩΑ** esse curi; Lev. xiv. 4. **ΟΥΒΩΒΩC** **ΕΦΗΗΟΤ' ΕΒΡΗΙ ΨΑΗΙΡΩΑ** dicitur *perisæla*, proprie et ad literam, vestis, quæ ad crura usque pertingit. Adde vi. 10. Unde qui non immerito posset suspicari, v. αὐλάνα, descendere a **ΡΩΑ**, i. e. αὐλάος, quia Herod. testatur, fuisse vestimentum *perisæla*. Judicent, meliusque explieant alii. Observari insuper et hoc vellet, i. tunicam in libris Coptici dici **ΤΨΩΗΗ**, 2. Eustath. memorie prodidisse, Calaisin vestem fuisse Sacerdotibus propriam, *καλλίρα λευκὴ χιτών ἱερουργία*, in II. p. 391. Sed reprimat Herod., testis oculatus, et vetustus. [* *Καλλίρα*, Hesych. est *χιτών πλατῆστος*, tunica lato clavo insignis: vel *ἱμακίον καὶ ἱεραῖόν χιτών*. Quidam dicunt esse λευκὸν αἰ ποδῶν χιτώνον ap. Aristoph. in Thesmoph. (sec.) Herod. ii. p. 75: de Ægyptiis, ἐδιδόσαν δὲ εὐδαίαν λευκὴν περὶ τὸ σπύλον ἠσπασμένον, ὅτι αὐλοῖσσι καλλίρα: ἐπὶ ταύταις δὲ εἰρήνη εἰσάγει λευκὴ ἱμακίον ἄλλοθεν φορέων. Ap. eund. ib. p. 58. *Καλλίρα* sunt et Ægyptiorum gens quorundam μάχρη. Rarsum Hesych. *Καλλίρα* dicit innot. τὰς θῶας, Fimbrias." H. St. Hesychii locus est: *Καλλίρα* τὰ λεχίον, 2. αὐλοῖσσι θῶας: Cod. Ven. ὄν, οὐα. Sopingius legit τὰ λεχίον, ὄν, vel

λεχίον, i. e. fimbria. Pro *καλλίρα*, quod Schneideri Lex. non agnoscit, Osmersus de Quadruped. I. 1. p. 372. 33. legit *καλλίρα*, ut accusativus sit a recto *καλλίρα*; Salmasius legit, *Καλα ἑσπία*, et *εσπία* interpretatur ornamenta. Ed.].

* *Καλλίρα*. Cognom. Dei Pithæ, vel Vulcani Æg., signif. proprie Custodem Ægypti. Prolixæ cognom. hoc expositum v. in Panth. I. c. iv. §. 9.

* *Κάνα*. Hesych. *Κάνα*, κάνα, καὶ τὰ Αἰγύπτου ἐλέγματο, ἀπ' αὐτῆς καὶ τὰ ἐπιθήρη. Ultima hæc verba indicare videntur, v. *ἀνα* esse origine non Æg. sed Gr. Adde hæc Cassiani Collat. xviii. c. 15. "Et olim apud Ægyptios Monachos plectæ, seu habebat ad canistra conficienda, ποιηθίκα seu tegetes, ex eadem palma conficiebantur." [Κάνα H. St. Thes. ii. 58. d. et Salmasio de Hou. Hyt. latr. p. 256. est Hebr. kaneh, calamus. Ed.].

* *Κανοβί*, Canobus, urbs Ægypti inf., ad nate medii, in confinis Libyæ sita. Eam veteres Græci tradidere a Canobo, gubernatore Menelæi Spartani, conditam fuisse. Scriptores quidam addidere, a Canobitis cum honoribus divinis esse cultum, et Nomen urbis evasisse tutelæ. Sunt quoque fabule lepidæ, quas de hoc Æg. Namine narrat. Quæ omnia præcisè Ægypti incolis penitus incognita fuisse, ostendimus in Panth. Æg. I. v. 4. Confirmata, que dixi, Sacerdos Canobiticus, qui Aristidi Rhetori retulit, urbem Canobum non. haudquam accepisse a Canobo, Menelæi gubernatore, sed non, hoc esse Æg., et signif. *χιτώνος ἄρα*, solum aureum, quemadmodum Aristides ille ipse testatur in Ægyptio p. 96. a. ed. Gr. Florent. Et rem ita se habere, jam dudum observavit La Crozias. [* Nam **ΚΩΩΙ ΗΟΥΗ**, Calis-nub, est terra aurea. V. plura I. c. Reliqua Græcorum fabulis debentur.

* Caradana. Seclerate, Batrachion, seu Apium rusticum. Apul. de Herb. c. 8.

* Cathois. Poliana. Apul. ibid. c. 57.

* *Κερωνία*. Ζωή ἐν Αἰγύπτῳ, ut testatur Hesych., qui et hæc habet: *Κερωνία δίδουρα, ἢ ζωὴ (ita lege) Αἰγυπτία*. Theophr. H. Pl. i. 18. *καθέρη ἢ τε κερωνία, ἢ τὴν καλοῦσι σπῆρη Αἰγυπτίας*. Idem c. 23. *ἰσθατὰ ἢ ἢ τὸ σπύλον ἐσθῆτος, ὅπερ τῆς ἐν Αἰγύπτῳ σπυμῆρος καὶ ταύτης γὰρ φασὶ φέρει ἐκ τοῦ σπύλου οἱ δὲ μὲν ἐκ τῶν ἀρκεμῶν, ὅπερ καὶ τῆς κερωνίας, αὐτῆς γὰρ ἐκ τῶν φέροι, ἢ τῶν αὐτῶν. καλοῦσι δὲ κερωνία, ἀπ' ἢ τὰ εἶναι τὰ Αἰγύπτια. L. vero ii. 2. hæc habet, *Ταύτῃ δὲ παραπλοία καὶ ἢ αἰ ἰσθατὰ κερωνία καλοῦσι ἐκ σπύλου γὰρ καὶ αὐτῆς φέροι τὸν πλείστον κοῦρον ἀπὸ δὲ τῶν ἀρκεμῶν, ὅπερ εἰσθατὰ ἄλλοι ὃ δὲ κερωνία ἔδαζον, ἐκ δαλοῦσι τινες Αἰγυπτίον σπῆρον, ὁμομηροῦσι. οἱ γίνονται γὰρ ὅμοι ἑπὶ Αἰγύπτου, ἀλλὰ περὶ Σοῦρίας*. Descripsit ista haud dubie, que vertit Plin. xii. 8. Similis his siliqua, quam Iones ceraniam (lege cerantoniam, vel ceroniam) vocant: trauco et ipsa fertilis.—Ob id quidam Ægypt. ficum dixere, errore manifesto. Non enim in Ægypto nascitur. Si Theophrast. et Plin. audimus, vos, quam hic Attalium, erit Gr., non Æg. Idque vero similis est.*

* *Κερσρα*. Anarum, seu Nardum sylvestre. Append. Dioscor. i. 9. [p. 441.]

* *Κερσῶν*. Vide v. *Κερσῶν*.

* *Κέρν*. Conyza. Append. Dioscor. iii. 156. [p. 439.]

* *Κυβανον*. Fœculi genus in Ægypto. Hesychi. *Κυβανον Αἰγύπτου*. Eodem ἐπὶ κερωνίον. V. Athen. iii. lib. 7.

* Potius *σπῆρη*, ex emend. T. H. ad Pallare. vii. segm. 176., ubi plura de vocibus *αἰσῆ* et *αἰσῆρα*. Junge Interpr. Hesychii ad utramque istam vocem.

* T. ii. p. 339. de Jedd.

* Jablonskium dicitum habuit Schultz. p. 7. Non uno in loco id repetit Croz. V. Thes. Epist. t. iii. p. 80., et Lex. Ægypt. p. 51. Aliam somnisi orig. Æg., ab ea multum diversam, sed et plane repugnantem testimonio sacerdoti Ægypti ap. Aristid., dedit J. Kocher in Diss. de nominibus Cypriâ aliisque, inserta Misc. Obs. Crit. Nov., t. ii. p. 137—142., existimans, non. *Καλλίρα* derivandam esse e v. **ΗΟΥΦΙ** bouis, et præposito articulo Æg. **Χ** vel **Κ**. Non longe hinc abicit G. Zoega in Nouns Æg. Imperatoris (Romæ 2. 1787.), p. 34—38. Sententiam Crozi et Jablonskii super admodum probatam esse ab erud. A. J. Silvestre de Nucy, intellexi e Diario Germanico, Allgemeine Literatur-zeitung, May 1802. c. 359. Ipse enim ej. Obse. de origine nom., quo Gr. et Arabes appellantur Pyramides Æg., atque de rebus somnisiis aliis, ad antiquitatem Æg. pertrahentibus, dum hæc scribo, nondum ad me pervenerunt.

* Alberti edidit 2 *σπῆρ*. Conjectura Jahl. faveo ipse Hesych., infra p. 1290. scribens: *Σπῆρ Αἰγυπτία, ἢ λεχίον αἰσῆ*, (vel, *κερωνία*, quod Tollus et Alberti malunt) τὸ ἰσθατ.

* P. 264. 5. ed. nov., ubi citat Athen. versus Nicandri in Georgicis:

Σπυμῆρον ὄνομα Αἰγυπτίων, ἢρα βελτίον
* αἰσῆ καὶ σπῆρον ἀπὸ τῆς ἢ τῆς κερωνίας
* ἀκαλοῦ κερωνίας αὐτῆς ἡσπασμένον
* Ἐξ ἰσθατῆς αἰσῆς, κ. τ. λ.

Addit Athenæus, Nicandrum loqui de radicibus, que ab Alexandrinis *καλλίρα* appellantur, et paulo post, Ἐπὶ δὲ καὶ αὐλοῖσσι ἰσθατῶσιν. Læge ad omni loc, notas Schweigham. p. 2. 3.

et ad eum animadver. Casab. col. 147. "Ciborium proprie est ipsa faba. Ægyptia, vel ejus folliculus, non planta, quæ fert fabam. Pro planta aliquando accipiuntur, ut mox Diphilus, ubi dicit γάρνηται κόμην ἐκ τῶν κίβρων. Sic colossia, proprie fabæ radix, ap. Plin. xxx. 15. est integra planta. Quod Diphilus vocat κίβριδες, lanosum, cum ait, κίβριτες δ' ἐστὶ τὸ ἴδιον κίβριδες, Plinius arancosum. Colossiam et Nilo metunt, caule, cum coctus est, arancoso in maddendo." Hæc ille. Horat. ii. Od. vii. 21.

Oblivioso levia Massico

Ciboria exple:—

ubi hæc commentatur Schol. vet.: "Ciboria sunt Alex. poma, quæ habent similia colossidis folia; in quorum similitudinem facta pocula eodem nomine appelluntur. Ciboria etiam sunt vasa, in quibus navigantes soliti sunt ferre suos cibos." Strabo de hoc Ciborio ita scribit xv. p. 550.: φέρεται δ' ἐν τοῖς Αἰγυπτιακοῖς ἔλαι καὶ ταῖς λυγαῖς, καὶ ἡ Αἰγύπτια κόμην, ἔξ ἧς τὸ Κίβριον. Diod. S. l. p. 301.: Τὸ κίβριον διαφέλλεται ἑσπέρου, φέρον τῶν καθύπευθεν Αἰγυπτίων εἰσίων. Dioscor. ii. 128. plura habet. Versionem Lat., ut brevior sim, adscribo. "Ægyptia faba, quam nonnulli Ponticam vocant, in Ægypto quidem magna copia provenit, sed et in Asia quoque et Cilicia, palustribus locis invenitur. Folium vero habet amplum instar petasii seu galeri, caulem cubitalem, digiti crassitudine; in flore rososum, dupla papaverini floris amplitudine. At ubi defloruit, utriculus gerit folliculi similes, in quibus faba paululum super operculum instar bullæ prominat. Ciborium aut Cibotium ideo nominatur, quasi locobotium, quod seratur istiusmodi faba, ipsa humenti glebe indita atque ita in aquam demissa. Radix autem subjacet; harundinis radice crassior: quæ cocta crudaque estur, et colossia nominatur. Faba quoque ipsa virens comeditur: sed exsiccata nigrescit, et Græcæ magnitudine superat. Vim porro habet astringendi; stomachicum jurat." Aëtius Tetrab. i. serm. i. col. 35. Videm fabarum Ægyptiacarum fructum ciborium appellat. V. et Theophr. H. Pl. iv. 10. Erudite de hæc planta egit Mahudel in Diss., quam inscribitur: Examen des divers Monuments, sur lesquels il y a des Plantes, que les Antiquaires confondent presque toujours avec le Lotus d'Égypte, et vulgata est in t. iii. de l'Histoire de l'Académie Royale des Inscriptions et des belles Lettres p. 171. sqq. ubi et in Tabula addita ad p. 185. delineatam habes ejus iconem. Cf. H. Junium Anim. l. 10. Salmas. Exerc. Plin. p. 679. sqq. et p. 925. ["Κίβρα ap. Ætios perna, sacculus, unde et κίβριον (εἰσίων) in Scuto 224.] pro eodem ceteris Græcis: inde κίβριος, arca, et κίβριον. Alexandr. Græci colicos Æg. fabarum sic vocantur." Salm. l. c. "Κίβριον, οὐ, τὸ, Ciborium: fructus fabæ Ægyptiæ. Dioscor. eim. ii. 128. inter alia tradit Fabam Ægyptiam ferre folliculis in quibus faba supra operculum prominat bullantis ampullæ modo; quam vocari κίβριον sive κίβριον, δὴ τὸν φέροντα τοῦ εἰσίου γάρνηται αὐτὸ ἐντέλειον ἐν ἰατρικῷ: radicem vero ejus nominari κολοσσίαν, quæ et cruda et cocta edulis sit. Idem fere tradit Athen. l. iii. initio, afferens locum quemdam Nic. et Georgicus, in quo jubet πείρει κόμην Αἰγυπτίον ἑβρα τὰ πεττῆρα (Λεπίων κομῆσι εἰσίων διαγρηγοῦσαι Ἐς χόμας ἴδμεται πάλαι πούθινον ἄρῆσι: subjungens, Πῶς δ' ἐν τοῖς αἰσίοις ἀφελῆσαι πρῶτον: discernimus et ipse τὰ κίβρια ἀπὸ τῶν κολοσσίων. Hicdem vero et Diphilus Siphium quom dixisset fabæ Ægyptiæ radicem κολοσσίων dici, subjungit, οἱ δὲ γάρνηται κόμην ἐκ τῶν κίβρων, χλωροὶ μὴ εἶσι δόξασται. Et rursum, γίνεται δὲ ἐκ τῶν κίβρων καὶ ἀδύς σπείραντικόν, ab Ægyptiis dictum λωρὸν, a Naucratis μάλωρον, ut Athen. L. v. (imo, iii. 73. a.) dicit, κίβριον ἀθεσι καὶ ἑλλὰς ἴμεται ἔχει τῶν κίβρων. Steph. quoque in "Ἀρχ. ait huj. plantæ radicem dici κολοσσίον, τὸ ἰσπερροῦν: autem nominari κίβριον. Ubi nota eum generalis dicere τὸ ἰσπερροῦν, Quod supermascitur, seu

Quod in summo caule nascitur: ideoque et de faba ipsa et de folliculo ejus intelligi posse: ut Diphilus paulo ante etiam pro folliculo accipere videtur, quum dicit, οὐ γάρνηται κόμην ἐκ τῶν κίβρων. Alioqui κίβριον est etiam ἑβρα ποσῆριος, poculi species, ut testatur Athen. l. sup. cit. iii. et Hesych. quoque esse dicit Æg. nomen ἐστὶ ποσῆριος. Athen. xi. (477. e.) esse Didymu referit, κίβρια forsan esse τὰ λεγόμενα ποσῆρι, δὴ τὸ κίβριον εἰς ἀπὸν ἀπὸ κίβρια τὰ ἄγρια κίβρια." H. S.]

Cichorium. Erraticum intubum. Plin. xix. 6. Est et erraticum intubum, quod in Ægypto Cichorium vocant. L. xx. 13. In Ægypto Cichorium vocant, quod sylvestre sit. Sativum autem Serin. V. et L. xxi. 15. et 17. ["Κίχρον, η, ἄ, ap. Theophr. H. Pl. vii. 7. legitur in censa τῶν ἀρροπαίων λυγαίων, i. e. oleum arvenium. Dicitur et Κίχρον, οὐ, τὸ, idem olus ab eod. ibid. Meminitque ejus Dioscor. ii. 160., ibi enim tradit τὴν ἑβρὰ esse duorum generum: alteram sativam, alteram agrestem: et hæc appellat κίχριον, a nonnullis κίχριον. Idem cap. seq. chondrillam quoque a nonnullis ἑβρὰ, ab aliis κίχρον nominari tradit, utpote quæ habet folia, caulem et flores similes τῷ κίχρον: unde et ἑβρὰ ἑβρῆριος speciem esse dicit a quibusdam. Plin. xix. 6. erraticum intubum in Ægypto cichorium vocatum scribit, qui itidem xxi. 15. In Ægypto (inquit) proxima auctoritas cichorio est, quam diximus intubum erraticum." Nicander etiam Κίχρον appellat, in Alex. v. 429., Κίχρον ἐπιδραμίδος τῆ: ubi innot. Schol. τὰ κίχρα suo tempore dicta fuisse γάρνηδι, ab Atticis autem κίχρια sive κίχρια. Pro quo κίχρια, Poll. eum diphilographo habet κίχρια, vi. 9., ubi et ipse hanc herbam inter agrestia herba recenset. Porro a sup. κίχρον deriv. Κίχρονος, οὐ, ἔ, καὶ ἡ, significans Similis cichorio, Ad cichorium proxime accedens, seu Qui et cichoriorum genere est. *Theophr. H. Pl. vii. 7. de arvensibus oleibus, κίχρον, ἀγρίων, καὶ ἑβρα ὄνα κίχρονος: hæc enim et similia esse dicit ἑβρὰ τῷ κίχρον. H. St. Glossæ Labbeance: "Κίχρια Ambubia, P." "Κίχρονος Ambubia, E." EDD.]

Κία. Herod. ii. 94., Ἀλέξια δ' ἔχρονται Αἰγυπτίωσι οἱ περὶ τὰ ἑλαι εἰσέστας, ἀπὸ τῶν ἀλλοτριῶν τοῦ καπνοῦ, τὸ καλεῖται μὲν Αἰγύπτια Κία." Postea alii scripti describuntur. Hesych. Κίαν, ὄβρι καλεῖται, ὁ τινος εἶνος (εἶνος) Αἰγυπτίωσι, οἱ δὲ σασαμίδα ἄγρια. Sic et Galeus Lex. Hippocr. p. 82. ed. H. Steph., Κίανος μῆζα, τῆσο οἱ Αἰγυπτίωσι εἰσὸν ἀνομήζουσι. Id. p. 58., Αἰγυπτίωσι Πασιον, ἕπερ ἀπὸ καλοῦσι εἰσίων. Οἱ μάλιστα τῶν κίαν καὶ εἰσίων. De oleo hoc videndum etiam Dioscor. l. 38. Plin. xv. 7. ubi de oleis fatiscis, scribit, Proximum fit et eici arbore in Ægypto copiosa: aliis crotoneum, aliis trixini, aliis sesamum sylvestre appellant. Idem olei cecini meminit xxiii. 4. Strab. xv. p. 824. inter ea, quæ Ægypto propria sunt, refert etiam τὸ κία, de quo ait, ἑστὸς τὸ σπειρόμενον ἐν ἀρούραις, ἔξ ὧν ἑλαιον ἀποβλήσεται, εἰς μὲν λόχρον τοῖς ἀπὸ τῆς χώρας ἑστέον τὸ πᾶν, εἰς ἄλλομα δὲ τοῖς νεωτέρωσι. Similiter Diod. S. i. p. 31., χροῖται δὲ καὶ πρὸς τῶν ἑλλῶν καπνοῦ, ἐπιχέροντες ἀπὸ ἑλαιῶν τὸ ἀποβλήμενον ἐκ τινος ὄβρι, πρῶτον γρηγοῦσιν καὶ κία. Paul. Ægineta p. p. 297., Ἐλαιον εἰσίων τῶν αἰσίων τρῆσον ἐν Αἰγύπτῳ γίνεται ἀπὸ τοῦ σπειρόμενου τῆς κίας, (εἰσίων) οἱ καλεῖται κίανος, ἑβρῆσι κομροῦσι οἱ νεωτέρωσι. Adde ex recentioribus Chardinium in Relat. itin. Pers. t. iv. p. m. 210., et P. Luca Relat. itin. tertii in Orientem t. ii. p. 284.

Ap. Scriptt. Hebr. etiam sæpius commemoratur ᾗ 1229. Oleum kik. V. Buxtorf. Lex. magnum Talmud. col. 2029. et Bochart. Hieroz. pt. ii. col. 293. qui observat, uti et alii, קיק, ejus meminerunt Talmudici Scriptt. alique Judæorum magistri, idem esse cum Jonæ קיקר. V. Jonæ Prophetiam iv. 6—10. ibique Commentarius Criti. et Pfeifferi Dubia Vexata S. 2.

Tantum id unum adjiciam, in Scala Kircheri p. 185. legi, RYRI Granum Alcherou, forte Cherimes,

* Jungo interpret. ad Hesych. v. Κίβριον.

† Male J. Gronov., anctoritate Cod. Medic., pro κία admisit τῶν, merito castigata a Wesseling. in not. ad Herod. L. e., item ad Diod. S. l. p. 141.

‡ Oper. Palæol. t. i. p. 450. Consularum eruditè explanatorum Antiq. Hierusalem. t. viii. p. 10. Melto tamen magis consularum O. Celsus, Hierobot. pt. l. p. 273—282., Mich. in Suppl. ad Lex. Hebr. p. 2183—2190., et docta Blasi Caryophylli, diss. de קיקר, ubi plorima de κία, in Diss. Misc. p. 229—274. Quæ cum sint omnino eruditissimè ferre referat, et ad universam Antiquitatem, Æg. quoque, illustrandam plurè utile, utinam in plorim essent manibus! Pars prior Romæ a. 1718. posterior unquam edita est. Argumentum istarum Dissert., a longo tempore rariorum factorum, paucis commemorat a Dan. Gerse in Floril. libr. rar. p. 376. Adde Cl. Sæxii Onom. Lit. P. vi. p. 104, 105.

Quorum verborum quis sit valor, que fides, dicere non habeo. [* *Kiv*, *sun*, *ra*, *Cici*: arbor quæ alio nomine *κόρα* dicitur, et *σπινθιον ἄγρον*, et *σίοδα κόρα*, teste Diosc. iv. 164. ubi eam et vires ejus medicas describit; addens, *ide est κόρα* dicitur quod fractu ejus *ἀροθίνθηται*. Unde Plin. xv. 7. Fit oleum et e cicis, arbore in Ægypto copiosa: alii crotoneum, alii trix, alii semina sylvestre appellant: nostri cum riciniam vocant a similitudine seminis. At de medico uno cicini olei, v. eand. xxii. 4. De isdem Galen. Simpl. Med. l. vii. H. St. Est ricinus communis Linnæi. * Ricinus communis, *κόρα*, Hippocr. Morb. Mul. l. 649.: idem docet esse Galenus ac Elic.: Herod. ii. 94. *ἡ πικροτέρα* vocat, que Æg. nomen *cici*.* Sprengel. Hist. Rei Herb. EDD.]

* *Κρόν*. Ægyptiis dicebatur ὁ Ἄγαθοδαίμων, bonus genius vel spiritus. Veterum plurimi nomen hoc ita scribunt. Straboni idem audit *Κρόνια*. Et sic nomen istud in geminis nonnullis Abraxæ effertur. Puto Æg. nomen hoc vetum et plenum tonnisse Ἰχθυοειδῆ.

ΙΒ ΗΟΥΓΑ, quod secundum litteram significat ἰβυθὸς δαίμονα. Prolixè argumentum hoc persecutus sum in Panth. Æg. l. 4.

* *Κρόνια*. Non differt a *Κρόν*, de quo proxime dictum est.

* *Κρόν*. Fumaria. Herba. Append. Dioscor. iv. 110. [p. 470.]

Κόλασσα. Vide brevi post in v. **Κάλασσα**. Colocasia. Plin. xli. 15. * In Ægypto nobilissima est colocasia, quam *εγμωον* alii vocant. Hanc e Nilo metant, caule, quam coctus est, araneoso in mandendo.* Et mox, * Adeo Nilii sui dotibus gaudent, ut implexis colocasie foliis, in varias speciem vasorum, potare gratissimum habeant.* De coloc. floribus intelligendus Virgil. Ecl. iv. 20.

Mixturæ rident colocoasia fundet acantho.*

[* *Κολοκασία*, *πρ*, *ε*, et *Κολοκασιον*, *ορ*, *τῆ*, Fabre Æg. radix. Athen. in iit. l. iii. ab Alexandrinis *κολοκασία* nominari scribit *τῆς τοῦ Ἀλεξανδρινῶν κούρης βίζας*. Videmus que Diophilus Siphnius ibid. *ἢ σὺ κούρη* (inquit) *τοῦ Ἀλεξανδρινῶν βίζας, ἢ τῆς λέγουσας κολοκασίας, κούρημαχία ἵσται*. Et Diosc. ii. 128. de Æg. faba, *βίζα δὲ ἔσται κωκέρητα κολοκασίας, βερνικωμένη ἄρρη τε καὶ ἀφ' κολοκασίας κολοκέρητα*. Necnon Nicand. *κωκέρητα λέγουσας κολοκασίας, ἐστὶμαχί τε*. Aliter tamen Plin. xli. 15. In Ægypto (inquit) vobissima est colocasia, quam *εγμωον* alii vocant. Hanc e Nilo metant, caule quam coctus est, araneoso in mandendo, thyrsu autem, qui inter folia emicat, spectabilis, foliis latissimis, etiam arboreis comparentur. Et mox, Implexis colocasie foliis in varias speciem vasorum, potare gratissimum habent. Fuit Siccone et *κολοκασίας Ἀθήναι ἵσται*, teste Athen. in i. iii. — H. St. V. sup. v. *κωκέρητα*. EDD.]

Κόρμη. Ita vocantur lacryma spinæ Æg. *Τὸ δὲ δάκρυον ἄρρη ἵσται*, scribit Herod. ii. 96.* Strabo xvii. p. 556. *Τὰ τῆς ἀκείνης ἄλλως τῆς Θυβαίτης, ἔξ ἡ τοῦ κόρμη*. Theophr. H. P. iv. 3. loquens de spinæ Æg., observat, *Ἐστὶναι δὲ ἐκείνη καὶ τὸ κόρμη καὶ βίζα, καὶ πωκέρητα, καὶ κωκέρητα ἄρα κωκέρητα*. Artian. in Periplo Maris Erythr. (in Geogr. minor. Huds. t. 1.) p. 16. *Ἔστι τῆς ἐν αὐτῷ τῆς Ἀλεξάνδρου πόλεως ἄρρη τὸ κόρμη*. Et loci, modo adducti, facile intelligitur, l. voc. *κόρμη*, vel *Κόρμη*, esse voc. Ægypto propriam.* Unde etiam Athen. l. p. 66. observat, vocem Gr. neutrius generis, EDD. non desinere in *i*, præter *βίζα*, quædam vero Græci usitata, quales sunt *πέτραι*, *κόρμη*, *κόρη*, esse peregrinas. 2. *Κόρμη* proprie dici, liquorem la-

cryma instar ex arbore destillant, qui deinde concrevit et durescit. Unde *γυμνὸς* dicitur non modo humor ex spinæ Æg. guttata delinens; sed, etiam ex aliis arboribus, eujusmodi arborum meminit Dioscor. i. 25. ii. 99. Id. v. l. de vite visifera, *Τὸ δὲ δάκρυον κούρη ἵσται ἐκ κόρμη, περιεργασμένη τοῖς ἐρελέχθαι*. De ead. re Plin. prof. lib. xxii. Lacryma vitium, que veluti *γυμνὸς* est. Id. xxiv. 9. Unum arbor ipsa exudit *γυμνὸς* modo. Et xxxv. 11. hæc refert: Modestiores scilicet æque falsum prodidit, in extremis Adriat. sinus rupibus, in vis arbores stare, que cum ortu hoc effundunt *γυμνὸς*. Et hoc ipsum voc. Æg. *κόρμη*, recte excussa, satis subindicat. **ΧΩ** enim Æg. *δίωον*, positionem quamcumque et consolidationem designat; **UH** vero et **UE**, voces que jam in desuetudinem abiit, et derivata ab illis **UOT** et **UWOY**, aquam vel humorem designant. Inde sine dubio est **EPUE**, lacryma, quam dicat aquam facere, et **PIUI**, plorare, quod plane easdem in compositione voces servat. **EPUE**, lacryma, si originem etymolog. spectes, est proprie res humida, quæ illa manet: **ΧΟΥΗ**, vel **ΧΩUΗ**, humor, sed qui postea concrevit, vel humor concretus. Est igitur *κόρμη*, **ΧΩUUI**, vel **ΧΩUΗ**, consolidatio humidi, vel gutta, aut lacryma concreta. Et hoc est *γυμνὸς*. In scala Kircheri legitur **ΧΟΥΗ**, *Guigni*, V. et v. *Κούρη*. [* *Κόρμη*, (*ορ*, *τῆ*, * *κόρμη*, *ἡ*) *Guigni*: nom. exotico a Gr. usitatum. Est autem lacryma arborum quorundam, congelata in ipsorum troncis: eo a resina differens quod magis aqua substantia est, nec flammam ut illa concipit, sed in ignem coniectum crepitat. Verum quam multa sint ejus genera ex diversis arboribus prædentia, ut cerasis, amygdalis, prunis, juncipero, cypripino, pini, behera: quæ simpliciter *κόρμη* dicitur, intelligitur id quod ex acacia spinæ provenit, in vermiculorum speciem contractæ, vitri modo pellucidæ, *γυμνὸς*: quod et *γυμνὸς* Arab., et a quibusd. acanthium appellatur, utpote quod ex *κεανθία* nascatur, ut scripsit Diosc. (post Herod. ii. 96., notante Schweigh. in MSS.) idque primam ap. antiquos laudem meruit, teste Plin., scribente *γυμνὸς* optimum esse ex Æg. spinæ. Ritus vero commendandi *κόρμη* ἐπιδαμῶν τὸ δάκρυον: Scribitur inter cetera *ἰατρικὰ φάρμακα γυμνὸς Ἀλεξ.*, et in huiusmodi collegio *γυμνὸς* Thebæicum: que omnia idem sunt cum Arab. *am* Æg. (Meminit Herod. quoque, (ii. 96., *τῆς κόρμη* ἔσται *κόρμη*, *γυμνὸς* sublinere. [* *Κόρμη* inter *ορ* et *res*, quibus nomen *κόρμη* convenit, peculiare quiddam est. Nec enim resina proprie *γυμνὸς*. Succo ex plerisque arboribus lacrymæ modo stillant et coherescent, quod alio nomine caret, vocatur *κόρμη*. Sic nec myrrha, nec thus, nec succinum *κόρμη* sunt. Aristot. in Meteorolog. iv. 10. *καὶ ἕνα λέγουσιν δὲ δάκρυον πᾶσι κούρη, λυβαίνωσιν, κόρμη*. Quod ex cerasis, prunis, et aliis profudit, quibus alio nomine non est, *κόρμη* vocatur.* Salmas. Comment. de Manu p. 251. Schol. Plat. p. 151. Dimin. * *κωκέρητα*, Schol. ad Nic. Theophr. 110.] Id. *κωκέρητα*, s. *κωκέρητα*, *γυμνωσία*, *γυμνὸς* referens. Prins ap. Aristot. legitur, dicentem *γλυκὴ καὶ κωκέρητα*, lenta et *γυμνωσία*. Posterior ap. Theophr. H. P. v. 15. *ἔστι τῆς Ἰνδίας, ἢ κούρη κωκέρητα*. Plin. (xli. 9.) Beldium Indicæ esse *γυμνωσία* tradit. Est inde et verb. *κωκέρητα*. *Guigni* species præbere, Diosc. (i. 78.) teste Bud.* H. St. Diminutio * *Κόρμητα*, *τῆ*, augeri possunt Lexic. Schol. ad Nic. Alexiph. 110. *Κόρμη δὲ τὸ κωκέρητα*, *οὐρα γὰρ ἔστιν ὁ στέφανος αὐτοῦ ὁ κωκέρητος*. Et *κωκέρητα*, et *κωκέρητα* agnoscit Schneider Lexic. * *Κωκέρητα*, *ορ*, *ἡ*, s. *κῆ*

* Campanari autem debent. Diss. J. Kircheri de Elymo Nominum Campan. cet., in Misc. Obs. Crit. Nov. t. ii. p. 129—144., in prima p. 144 sup., atque obs. Georgii in pref. ad Fragm. Jo. Theb. p. xxxv. clv—clviii., et in not. ad Fragm. Liturg. p. 456.

* De Colocasia v. Salmas. in Exerc. Plin. p. 678—680. 924, 925., de Honon. Hylæ Latr. p. 298. 2., Mahudii in Hist. Acad. R. Inscrip. l. iii. p. 171., et Rawlinf. Florum Orient. p. 117. Multa de Colocasia, Arabibus vixit dicta in **القَلَقَاتِي**, sibi et Abdolatif in Compend. Messarab. p. 16. sqq. ed. Tubing. 1709: E. eod. MS. Bud. editum sicut erat a Jos. White. Memorabilia ita scriptoris Arab. Germanice verit notique illustravit S. P. Gunther Wahl, a. 1700. In qua interpret. de Colocasia agitur p. 68—75. Mænet autem p. 64., *voe voc. Æg. antiq., composita ex *ωα*, convolvere, pleræque, et *ωα*, arunda, atque hoc nomine plantam optime sic appellari, ut patet ex ipsi ictone ap. Clus. in Hist. Plant. rat. iv. p. 75. De ipsa re judicant Bataine. Verum est, quod ad de vocabulis **ROA** sive **RUAA**, et **RWU**. V. Cresti Lex. p. 50. 35. 54.*

* Meminit quædam Herod. ii. 66. ad g. l. v. Wesseling. * *Κόρμη*. Que de origine vocis hic legitur, in compendium redegit Scholtzius l. e. p. 10. Errore caritæ vel operam dicitur illic **ΧΩU** significare consolidationem. *Κόρμη* habet consolidationem. Qui *Κόρμη* et *Guigni*, non *Κούρη*, *Yon*, et alia, voces que origine aut Arab., aut Gr., opinantur, non satis attendisse videtur ad testimonia Herodoti similiaque.

α-μαδδου. Sed nullum affert exemplum. Schmeiderus in Lex.: «Κόρησι; ἢ, da Putzen oder Schmirken; s. v. a. κόρησι und κεραιόσι.» Aristot. H. A. v. 22. de apibus: Κόρησι δὲ ἄρρανοι ἀπὸ τοῦ ἄρρανος τὸν δάκρυον, μέλα δὲ τὸ στέφανον ἐκ τοῦ ἄρρανος, καὶ μέλας τὸν ἄρρανον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, καὶ ἄρρανος ἐπὶ τῆς ἰσθμῆς. Aut ceras fieri ex floribus: τὸ κέρων μὲν ἐξ ἄρθων: ex arborum lacryma, κόρησι l. ix. vocat κόρησι. Atque ita hic reponendum, aut certe utrobique κέρωσι et Plin. Idem tamen κόρησι, nempe ἢ δάκρυσι. Alii κέρωσι vocantur, quod fieret ἢ τὸ κέρωσι, et ex arborum lacryma. Salmas. in Solin. p. 717. D. «Apariis, s. mellariis, aut melurgis, ut Varro loquitur, sive μελιουργοῖσι, κόρησι dicitur ἢ τὸ κέρωσι δάκρυσι, ut Hesych. docet, quod signif. alius originis est, videlicet a κέρω, gummi, unde Colum. silf. 50. gummitifenum appellat. Plin. xi. 7. «Prima fundamina κόρησι vocant periti; secunda, pisoceros; tertia, propolin, inter coria cerasque. Commosis crusta est prima, saporis amari. Pisoceros super eam venit, picantium modo, eum diluitor: cere initium plerumque et mitiore gummi.» Qui locus Plinii desumptus est ex Aristot. H. A. ix. 40., sed ibi scribitur non κόρησι, sed κέρωσι. Virg. (Georg. iv. 160.) gluten vocasse videtur. H. St. Thes. ii. p. 367. D. Cf. Turnebus Advers. xxiii. 13. Virgili locus est: Narcissi lacrymam, et lentam de cortice glutem Prima ponant fundamina. Plane Virgilio gluten est i. q. Aristoteli κέρωσι, s. κόρησι, s. κέρωσι. Plin. xi. 6. ex Aristot. ix. 40. «Primum favos construunt, ceram fingunt; h. e. domos cellasque faciunt; deinde sobolem, postea mella; ceram ex floribus, melligenem et lacrymis arborum, quae glutinum pariunt, salicis, ulmi. Cf. H. St. Thes. ii. p. 194. A. Schmeiderus Lex.: «Κόρησι, bey Aristot. H. A. ix. 40. s. v. a. κέρωσι, κέρωσι: andere lesen κέρωσι von κέρωσι und κέρωσι no. 5.» Κόρησι est voc nihil: leg. cum Cod. Vat. κόρησι, a. v. κόρησι, pix liquida, κέρωσι, pice innungere: vel κέρωσι, a. v. κέρωσι l. q. κέρωσι, pice oblinere. De hac re copiose scripsit E. H. B. in Epist. ad Schaefer., (Class. Journ. N. xxiv. p. 461-103) Voc. «κόρησι adde Lexicis. EDD.]

Κόρησι, vel Κόρησι. Strab. l. xvii. p. 566., Γίγεται δὲ καὶ τὸ κέρωσι, ὅμοιον τῷ πεπερὶ γράμμα, μικρὸν αὐτῷ μέγεθος. Theophr. H. Pl. iv. c. Th. δὲ μέλα τοῦ λωτοῦ καλεῖται πικρὸν κέρωσι. ἔστι δὲ ἀπορρογῶν τὸ μέγεθος, φέρον μέλαν κέρωσι. [Diod. Sic. i. 10. — Τῆν τε γὰρ τοῦ καλῶσι μέλαν, καὶ τὸν λωτόν, ἐστὶ δὲ τὸν Ἀιγυπτίον κέρωσι, καὶ τὸ καλοῦσι κέρωσι (ubi, καὶ τὸν Cl. I. Fl. mox κεραιόσι Co. R.), καὶ πολλά ἄλλα ἔτερα τροφῶν ἐπιτομῆν παρὰ γένεθαι τῷ γένει τῶν ἄρθων. Ubi Wesseling. «Mirum sane praeprae opinionem accidit discernim, quod lotum inter et corsium instituitur; est enim ipsa loti radix rotundiore figura et amplitudine mali cotonei, Theophr. H. P. iv. 10. (l. c.). Movit hoc Bodemann a Stapel, ut κεραιόσι hic scriptum fuisse suspicaretur: quam arborem cum Noster c. 34. κεραιόσι, aut κεραιόσι appellet, praeterquam Strabo xvii. p. 1178. D. in corsii descriptione multum a Theophr. dissentiat, haud injuria corrigendi hunc impetum detempus compescuit. In Hesych. refingendo opera illi felicitur processit; nam quae Grammaticis in v. Κεραιόσι scribit, modo κεραιόσι in loc. τοῦ κεραιόσι substituit, huc pertinet. V. Bodaei Comment. p. 447. et Prosp. Alpini Diss. de Loto p. 83., et iuxta mecum agnosces, de corsio nondum omnia ad liquidum esse perducta.» Hesych. Κεραιόσι μέλα τῆς ἠνίσημα παρ' Αἰγυπτίους τὸ κεραιόσι λεγόμενον: ubi Albertus nil habet praeter Bod. et Wessel. conjecturas, et refert ad Salmasii not., quae infra afferretur. Ut nobis videtur, duae glossae in Hesychii loco confusae sunt, vel librarius non negligens, vel Hesychii ipsius errore. una, qua κέρωσι s. κέρωσι exponatur μέλα τῆς: altera, qua κεραιόσι explicetur ἠνίσημα παρ' Αἰγυπτίους. Si voces παρ' Αἰγυπτίους connectenda sunt, ut Jabl. ipse in seq. artic. putat, et ut nobis videtur, cum praeced. voc. κεραιόσι, fortasse per Αἰγυπτίους intelligendi sunt Alexandrini, adeo ut nomen κεραιόσι sit origine non Αἰγ., sed Alex., quanquam Sturzius de Dial. Maced. et Alex.

p. 62. (cf. supra p. clxviii.) Αἰγ. esse censet. Hesychianus per Αἰγυπτίους aliquando intellexisse Graecos in Αἰγύπτῳ, s. Alexandrinos, docet idem ib. p. 862. clxxiii. Hesych. Κεραιόσι Αἰγυπτίους ἠνίσημα ἐστὶ κεραιόσι: recte censet Salmas. ad Solin. p. 680. «Alex. Graecos calices fabarum Αἰγύπτ. sine vocasse a v. κέρωσι ap. Aëtolo per ἄν acculus, unde et κέρωσι pro eodem ceteris Graecis, inle κέρωσι, arca, et κέρωσι.» Iterum Hesych. Κόρησι τὸ Αἰγυπτίον κέρωσιον λεγόμενον καὶ καλοῦσι. Recte idem Salmas. ibid. p. 678.: «Græci Alex., ut apparet, ita vocantur a similitudine fabae, idque post Alex. M. atatem.» Alexandr. voc. κέρωσι omisit Sturzius. Hesych. v. Κέρωσι: Καὶ παρ' Αἰγυπτίους κέρωσι καλεῖται. Supra demonstratum est p. ccxxiii. b. per Αἰγύπτῳ h. l. intellig. esse Alex. Graecos, et Bochartum falli, qui voc. καλλῶσι ex orient. fonte derivavit: nam est plane Gr. Cf. Jabl. iv. v. H. St. Ind.: «Ap. Actuarium vasa Alex., quae vocantur καλλῶσι.» Sed, ut ad voc. κεραιόσι, quod Hesych. interpretatur ἠνίσημα παρ' Αἰγυπτίους, τὸ κεραιόσι λεγόμενον, revertamur, Salmasius et Relandus voces παρ' Αἰγυπτίους connectunt non, ut nos post Jabl., cum praeced. voc. κεραιόσι, sed cum seq. voc. κεραιόσι, adeo ut Hesych. exponat κεραιόσι per Αἰγ. nomen κεραιόσι. Salmas. in Solin. p. 679. sine Hesychii loc. legit: «Κεραιόσι μέλα τῆς καὶ ἠνίσημα κεραιόσι παρ' Αἰγυπτίους καλοῦσι, alibi ap. eund. Κέρωσι Ἀσιανῶν ἠνίσημα, de quo in libro de Re Nummaria.» Cf. Lib. de Usuris p. 581. Siquidem ad hanc formam Hesychii verba sint refingenda, sine dubio voces παρ' Αἰγυπτίους ad v. κεραιόσι referenda sunt. Sed haec mutatio est violentissima. Fallit tamen Relandus, qui nulla mutatione facta voces παρ' Αἰγυπτίους ad v. κεραιόσι referri velit, cum, si Hesychii ipsis nam locum sic scripsisset: κεραιόσι ἠνίσημα παρ' Αἰγυπτίους τὸ κεραιόσι λεγόμενον: verborum ordo plane postulet, ut voces παρ' Αἰγυπτίους, non ad voc. κεραιόσι, sed ad voc. κεραιόσι referamus. Relandi verba, de vet. Pers. Ling. disserentis (Diss. viii. p. 158.), sunt. «Κέρωσι, nummus Asiaticus (Hesych. Κέρωσι Ἀσιανῶν ἠνίσημα: idem hoc esse cum Pers. et Arab. kers Salmas. de Usur. p. 581. observavit: an huc pertinet ἠνίσημα, quod Αἰγ. κεραιόσι dicitur?» H. St. in Ind. Thes. habet: «Κεραιόσι, Hesych. auctore, radix quadam dicitur, et numisma quoddam ap. Αἰγυπτίους quod κεραιόσι vocatur.» Ergo H. St., recte ut Jabl., non κεραιόσι, sed κεραιόσι, per Αἰγ. nomine accipit. Schmeiderus autem in Lex. de v. κεραιόσι, non per numismate, nihil loquitur, et mirum est vocabula satis bona nota κέρωσι et κεραιόσι eund. virum diligentissimum omnino omisisse. Quod ad voc. κέρωσι attinet, H. St. in Ind. Thes. scribit: «Κέρωσι, ὄν, τὸ, vocatur radix loti, rotunda, mali cotonei magnitudine, auctore Theophr. H. P. iv. 10. (l. c.). De h. v. nimis jejunè Schmeiderus Lex.: «Κέρωσι, τὸ, (κέρωσι) bey Theophr. H. P. iv. 10. Diodor. i. 10. die Wurzel der Wasserpflanze Lotus, bey Hesych. κεραιόσι und κεραιόσι, bey Diodor. κεραιόσι.» Salmas. in Solin. p. 679. accuratissime scripsit. «Diodorus de herbis Αἰγύπτ. edulibus: τῆν μὲν γὰρ τοῦ καλῶσι μέλαν καὶ τὸν λωτόν, ἐστὶ δὲ τὸν Αἰγυπτίον κέρωσι καὶ τὸ καλοῦσι κέρωσι: secerit corsium a loto, quum Theophr. loti radicem sine vocatum scriperit: Strabo quoque κεραιόσι aliud statueret videtur a radice loti, qui γράμμα esse ἴσκι, ὅμοιον πικρῶν μικρῶ αὐτῷ μέλι: Hesych. κεραιόσι μέλα τῆς καὶ ἠνίσημα κεραιόσι παρ' Αἰγυπτίους καλοῦσι.» cum Theophrasto sentit de radice corsio. Falluntur, qui putant Diod. Sic. et Strab. loqui de loti radice, de qua Theophr. loquitur: nam apud illos scripti. κέρωσι est manifeste planta: genus: quænam autem planta sit intelligenda, viderint Herbarii. Silet Sprengel. Hist. Rei Herb. EDD.]

Κεραιόσι est μέλα τῆς, ἢ ἠνίσημα παρ' Αἰγυπτίους, τὸ κεραιόσι λεγόμενον, teste Hesych. in Κεραιόσι. An hoc etiam pertinet, quod ante scriperat Hesych., Κέρωσι Ἀσιανῶν ἠνίσημα? Κεραιόσι. Ciconia. Ita Horpollio l. 55. Wilkins. in Diss. de lingu. Copt. p. 102. ait, forte ex Kirchero, cui animus fudit, eandem altem a Coptis hodieque ΡΟΥΡΟΥΦΩΤ appellari. Quod suo loco re-

1 [Hardinius et Codd. locum sic concinnavit. «Pisoceros super eam venit, picantium modo, eum diluitor cere. E vitium popolorumque mitiore gummi propolis.» EDD.]
2 Auctor nobis est Diod. Sic. i. 10., Αἰγύπτῳ ad victum suppeditare καὶ τὸ καλοῦσι κέρωσι, Legit illic doctam Wesseling. annotat. sed junge Salmas. in Exerc. Plin. p. 678. 679.
3 V. not. adstruente Hesych. locum.

πν εόντι, ἐν τῷ Ἱερῶν καὶ τῶν ἀποφῶρων. Plura vid. ap. auctores doctos. Omittere hic non possum obs. egregiam Th. Galii, qui in ep. not. ad Jamb. de Myst. Æg. legitur p. 252, 253. "Erat Ægyptiorum et quidem Dioplitariarum propria dictio *κωρατῆς*, Deorum pompa solennis. Et *κωρατῆς* *ῥάβδου*, sive *κωρατῆς*, portabant *κωρατῆρας*, i. e. Arcus, thecas, *κῆδέας*, *ῥάβδου*, *πασσάδας*, in quibus erant Deorum quorundam simulacra; neque enim omnes omnium Deorum imagines producebant in populum; sed eas sollemmodo, quæ erant subdiale (quarum in S. S. mentio habetur), non illas, quæ in adytis occultabantur." Plura ap. eund. legi possunt.

Quod ad me attinet, in ea sua sententia, *κωρατῆς* e Sacerdotum turba illos fuisse, qui Astrologiæ et rerum celestium scientiæ se addixissent, quique etiam ex ea scientia futura prædicarent. Ad hæc sententiam ipsa vetus Æg. lingua non manu ducere videtur. Etenim **ΥΩΔΙ**, et **ΥΙΟΙ**, lingua illa significat nasci, et **γένεσθαι**, nativitatem. Ita in ipso N. T. init. legitur

ΠΧΩΥ ΟΥΙΟΙ, Βίβλος γένεσθαι. Igitur **ΧΩ ΟΥΩΔΙ**, iisdem est *Μεγαν τῶν γένεσθαι*, vel *γενεθλολογεῖν*. Vel etiam **ΧΩ ΟΥΩΔΙ** erit *θεῖναι τῶν γένεσθαι*, ponere nativitatem. Ex quo conficitur, **ΧΩ ΟΥΩΔΙ**, vel **ΧΩ ΟΥΩΔΙ**, dici genethliacum, vel *γενεθλολόγιον*. Erant autem inter Sacerdotes, quibus scientia hæc commendata, atque injecta erat. Videri potest Pseudo-Callisthenis Fragm. ex historia vite Alex. M., quod Jo. A. Fabricius edidit in Bibl. Gr. V. xiv. p. 148—150. Erant plura Sacerdotum munera, quibus certi quidam Sacerdotes, quibus illa speciatim demandata erant, solite fungebantur. Eorum præcipuos nominat et describit Clem. Alex. Strom. vi., quos inter p. 635. commemoratur etiam Heroscorpus. De eo hæc ibi legas. *Ἡεροσκόπος ἀστρολόγος τε καὶ χῆρος, καὶ ἡσθεῖα, ἀστρολογίας ἔχων σφύραδα, πρῆστειν*, etc. Astrologos Æg. habes etiam ap. Diod. i. p. 24. Et sic eorum mentionem non fecit? Illos vero ex Astrologis, vel Astronomis, qui, ex stellarum ortu et relationibus cum aliis stellis, futura hominibusque eventura prædicarent, dictos arbitror fuisse Constatas. Cumque illorum semper in Ægypto numerus fuerit insignis, et auctoritas non levis, ab illis ordinem totum *Ἱερογγραμμάτων*, ap. Synes. dictum fuisse *εὐάν κωρατῆρας* auguror. Certe ap. hunc scriptorem, inter tres Sacerdotum Æg. ordines, *Κωρατῆρας* constitutum secundum. Illos vero Sacerdotes alii nuncupant *Ἱερογγραμμάτας*.

* *Κωρατῆρας*. V. sup. in v. *Κεῖρ* et *Κροῖος*.
* *Λιθῆρας*. Οἱ μέγιστοι. Militum aliquod in Ægypto genus. Ita ap. Steph. Byz. legitur in isthac voce. Verum plane assentior Abr. Berkelio, in not. monenti, voc. h. corruptam esse ex *καλαριεῖς*, quomodo scriptores antiqui hosce milites nuncuparunt. V. quæ sup. [p. 101, 102.] diximus in v. *Καλαριεῖς*.
Λαβῆρας. Hoc nomine in Ægypto scimus vocatum fuisse ædificium structure amplissimæ, valde suntuosæ, et vere miranda, cui simile vix in toto orbe ostendi queat. Sed et nom. hoc nemini paulo humiliori ignotum esse potest. Fuit enim et in Creta Labyrinthi oppido celebratus, cui, memoriam in nummis conservarunt Gnossii, quales recenset Harduin. in Num. antiqu. illustr. p. 254., et in imagine exhibuit Laurent. Begerus in Thes. Brandenb. Puerunt et alii Labyrinthi; sed reliquos omnes *ἄλλοις* Labyrinthi Æg., et ex hoc reliqui videtur esse derivati, quemadmodum illis etiam nomen Æg. Labyrinthi adhæsit. Marsham tamen, vir antiquitatis omnis peritissimus, Labyrinthum Creticum Ægyptiaco antiquiore censet, in Can. Chron. p. 291. Quæ veteres de stupenda Labyrinthi Æg. magnitudine, de incredibili ej. sumptuositate et magnificentia prædicant, fidem omnem superare videntur. V. Herod. ii. 148., Diod. S. p. 53, 60., Strab. xvii. p. 557., Melan. i. 9., Plin. xxxvi. 15. Quibus, ex recentioribus, qui ru-

dera magnifici huj. operis viderunt, addi poterant Vinslebii relatio Itineris Æg. Gall. scripta, p. 268, 269., P. Luce historia peregrinationis sue tertie, de An. 1714. T. ii. p. 18., Les Nouveaux Mem. des Missions T. v. et vii., Itinerarium Grangerii p. 150, 151., inprimis vero accuratissima R. Pocockii Descriptio Orientalis, ac sigillatim Ægypti. De loco, in quo mirabile hæc ædificium erectum fuit, videtur aliquis esse inter veteres consensus. Herod. Diod. S. Strabo, et tota fere veterum turba Labyrinthum locat prope lacum Meridis, meridia versus. Secundum Plin. vero v. 4., in fine, Labyrinthum, in Meridis lacu, nullo addito ligno exadificatus fuerat. Sed scriptores hic conciliari haud difficulter possunt. Erat enim in medio-lacu Meridis insula, cujus meminerunt, præter Plin., Herod. ii. 101, 149., et Luculentius Diod. i. p. 48. In illa insula, quod scriptores iisdem docent, conspicebantur Pyramides, et alia quedam industria Æg. monumenta eximia. Cumque omnes testatur, Labyrinthum inservisse sepulchris regum et erodidorum sacrorum, Diod. insuper memoria profudit, Regem Meridem, qui lacum effodisse creditur, sibi et uxori in illa insula sepulchra condidisse. Regis vero, qui Labyrinthum condidit, sepulchrum in ipso Labyrinthum locant alii. Et satis apparet, insulam, et Labyrinthum in continenti, ad opus idem a conditore Labyrinthi fuisse destinatum. Minus certo constat, quis fuerit verus opus tam suntuosus auctor. Plineus testatur, tradi Labyrinthum factum esse ante annos 1111111, Ptoleus regis, sive Titheo. Herod. et ex eo Diod. S., affirmat, Labyrinthum opus esse XII regum, cui coronidem imposuit Psammethicus, Hinc Mela vocat Psammethici opus Labyrinthum. Strabo opus ait fuisse Imandri Regis, quo nomine, quemnam scriptor eximius designare voluerit, dicere difficile facit. Diod. S. appellat Memdem p. 55. Satis perspicitur ex his, veras origines Labyrinthi Ægyptii recte et certo cognitas haud fuisse, at Sacerdotes saltem eas, multarum fabularum cortice tactas, vulgum celare voluisse. In Dynastiis Manethonis, ut ab Africano et Euseb. reperitur dispositæ ap. Syncell. videtur Dynastia XII ad nostrum negotium spectare. Nam in Africani Excerptis Chronol. ex illa Dynastia, rex IV nominatur *Λαβῆρας*, et de illo additur, *ἐν τῷ ἐν Ἀρσενίῳ Λαβῆραθεν ἑαυτῷ τάφος κατασκεύασεν*. V. Syncell. p. 59. Idem vero p. 60. Eusebii Digesta adfert, quæ de eod. rege hæc habent, *Λάβρας, ἐν τῷ ἐν Ἀρσενίῳ Λαβῆραθεν ἑαυτῷ τάφος κατασκεύασεν*. Quæ si esset vera lectio, facile jam foret nos. Labyrinthi explicare et interpretari. Si enim Labaris, vel Labaris, verus auctor est illius Labyrinthi, tum vox hæc Labyrinthum commode exponi posset, domicilium Labaris, vel Labaris. Certe

ΘΟ, tho, Apoc. in 10. redditur *σωτηρία*. Sed dubitari potest, designaveritne vox illa totum semper orbem terrarum, quod vox Gr. vulgo significat, an vero nonnunquam locum quemvis bene cultum et habitatum, Quod si posterius locum habet, **ΛΑΒῆΡΗΘΟ**, Labyrintho, recte et analogice significabit ornatum et bene cultum Labaris habitaculum. **ΤΟΙ** porro significat partem, portionem, sortem: esset proinde **ΛΑΒῆΡΗ ΘΤΟ**, pars, possessio Labaris. Verum etiam atque etiam metumendum est, ne nomen hoc Eusebii ad sonum Labyrinthi contorserit, ut sic vocis huj. postrema originationem facilem et commodam lectoribus præberet. Labaris huj., ceteroquin nulla usquam mentio occurrit, ne apud illos quidem, qui in conditores Labyrinthi sollicita industria inquirunt.

Mihi certum est, Israelitas, dum tota eorum gens servitute Æg. premeretur, ad construendum Labyrinthum, tum eum, qui in insula conspicebatur, tum qui in continenti extabat, fuisse adhibitos. Multa, dum argumentum hoc volvo et revolvo, cogitationibus meis se offerunt, quæ id, quod dixi, mirabiliter confirmare queunt. Sed ea hic exponere, nimis foret prolixum. Unicum tantum memorabo, quod non parum habet verosimilitu-

* De nonnullis omnino, quæ hic attingit, ipse Jabl. pleura agit in Proleg. ad Panth. Æg. c. 3. Sed comparanda imprimis P. S. de Schmidt Diss. de Sacerd. et Sacrif. Æg., in qua p. 104. et seqq. de variis ordinibus classibusque Sacerdotum, et de Constatas p. 217—218, accurate disputatur. Nihil autem illis de orig. vocum *κωρατῆρας* et *κωρατῆρας* Æg., quæ Gr. *judicia*, est vulgari pleorunquam cruditorum sententia.

* Immo vero in v. *Ἱερογγραμμάτας*, ad q. l. Hoestensis idem monet, quod Berkelius. Assentitur Oesperus in Sylog. Epist. Barmann. t. ii. p. 690.

et arboribus, commune fuerit. Disquis hanc alius igitur relinquitur.

[*Λωρίς*, *ω*, *δ*, *Ε*, *Ε*τος: a Theophr. H. Pl. vii. 14. numeratur inter ea quae ἐν πλείοις ὄβαις ἐστὶ καὶ σχεδὸν οἰὸν ἑρμύριος: multas enim huj. esse species ait, quae et folio et caule et flore et fructu differant. De prima specie v. cum iv. 4. et Plin. xiii. 17. ubi celtin vocari tradit. Huj. fructus magnitudine fabae est, colore croci, densus in ramis nauti modo nascenti: tam dulci ap. Afros cibo, ut nom. etiam genti terraeque dederit, nimis hospitali adveniarum oblivione patriae: quemadmodum sane ap. Hom. Od. i. (94.) sociorum Ulyssis ἔστιν ἠλωρία φάγοι μελέθια κορυβί, ὄβειε ἀπαρχαίαι πάλαι ἤβελαι εὐδὲ μέλιθαι: Ἄλλ' ἀκού βούλομαι μὲν ἀνθρώποι Λωρογάροις ἑαυτὸν ἐρπυθήμερον μετρίων, νίστον τε λαβέσθαι. (unde proverbio ἠλωρίων φαγείν, lotum comedisse, dicitur is qui externa regione dulcedinem captus patriae obliviscitur) Vinum quoque exprimitur illi, simile mulsio: baccarum contusae cum alica ad cibos doliis conduntur: quin et exercitūs pastos eo tradunt, ultra citroque commeanates per Africaam. Haec fere Plin. l. c. et Athen. xiv. (651.) et Polybio, consensientium cum Plin. quod ad fructum attinet, non quod ad arborem. Sed et fabam Gr. Romae a suavitate fructus sylvestris quidem, sed cerasorum pene natura, lotum appellatur. *Auctor idem Plin. xvi. 30. ubi descriptionem ej. prolixiorē vide. Est eod. nomine in Aeg. canis in palustrium genere: recedentibus enim aquis Nilii riguis, provenit similis fabae, caule foliisque densa congerie stipatis, brevioribus tantum gracilioribusque: cui fructus in capite, papaveri similis inclausus omnique alio modo: intus grana, cum milium: incolae capita in acervis putrefaciunt: mox separant lavando, et siccata tundunt, eoque pane utuntur. Auctor idem Plin. xiii. 17. et Theophr. H. Pl. iv. 10.: necnon Herod. I. ii. p. 77. c. 92., (qui et superioris loti meminit I. iv. p. 176. c. 177. palaeam dulcedinem ei tribuens, et vitum inde confici dicens.) Athen. vero init. I. iii. scribit ἐν τῶν κερύβωνι nasci et florem coronarium, quem Aegyptii ἠλωρίων appellunt, Naucraticae vero μελίλωτον: unde μελίλωτους σπυράδιον vocari, admodum odoratos et in aestu maxime refrigerantes. Alioqui ἠλωρίς et ex herbarum genere est. Dux ej. species: una, ἡμερός, quam τριφυλλιον appellant nomuli, φωνήν τε ἐν παραδείσοις: altera ἠλωρίς ἀγρία dicitur, alio nom. ἰβώτος, quod in Libya, ut plurimum proveniat, folio similis ἠλωρί τῷ τριφυλλίῳ τῷ ἐν χροαστασίαις γεννημένῳ, semine feni graeci, sed multo minore: id φαρμακῶδες ἐν τῇ γένει. Auctor Diosc. I. iii. c. 111 et 112. Item Plin. xxii. 21. Lotum (inquit) qui arborem putant tantum esse, vel Hom. auctore cogitari possunt: is enim inter herbas subnascentes deorum voluptati, lotum primum nominavit: nimirum Π. ε. (347.) de Jove et Junone canens, Τοῖσι δ' ἔπος χθών δια φωνε νεσθάλα ποίηρ, Ἄλωρίν τ' ἐρπυθίνα ἰδὲ κρόνον ἢ δὲ ἰάκωθον. Quin et inter equorum pabula ἠλωρίων commemorat idem poeta Π. β. (775.) ἴσται δὲ παρ' ἱρμῶν οἷον ἑκατοῖα ἠλωρίων ἐρπυθίμων ἑλοεσπένον τε οὐλίον. Et Od. δ. (601.) Τελεμαχὸς cum inter alia munera a Menelao accepisset equos etiam, hos ei reddidit, dicens Ithacae suam pratis carere, ipsum vero νεβίον ἀνάσσειν Ἐλέω, οἱ τῷ μὲν ἠλωρί καλῶς, ἐν δὲ ἐσπέρῳ, Ἡπείρ τε ζεῦλ τ' ἠδ' ἔρ (τ. ἔδ.) ἐρπυθίσι κί λευκῶν. Redco nunc ad lotum arborem, de quo primo loco dixi. Lignum ej. colore nigro est, cariem vetustate non sentit: ad tibiarum cantus expetit: et radice vero cultellis capuli firmi, auctore Plin. Sane pro tibia inde confecta ponitur frequenter a poetis, [Simplificiter ἠλωρίς, pro tibia, vel fatula. Heysch. ἠλωρίς αἰδία. Euriop. Alcaeus. 356. Herc. Fur. 684. Αἰζύβη αἰδία, pro quo Helen. 169. τὴν Αἰζύβη ἠλωρίν, Iph. A. 1056. καὶ ἠλωρί Αἰζύβη, Troad. 544. Αἰζύβη γε ἠλωρί: inde Heysch. Αἰζύβη γε ἠλωρί: ἃ ἀπὸ Αἰζύβη αἰδία. Alio modo explicat Athen. xiv. p. 618. B. Αἰζύβη δὲ τὸν αἰδίων προσηγορεύουσι οἱ περὶ τῆς, φασὶ δούλει ἐν δέντρῳ τῶν περὶ Ἰαλαβόκλει, ἐπειθὲ Σαυίτης, ἃ ἐστὶ πρῶτον κέρειν τῶν αἰδίων, Αἰζύβη ἐν τῶν Νομῶν, ἐκ καὶ ἐαυτοῦ ἰσχευε τῶν

μυρῶν πρῶτος. * Tibias Phryges invenerunt Olympes et Marsyas, Plin. et Clem. Alex. Sirtes hic non tibias reperit, sed viam excogitavit inflanti arbori tibias: adit Jul. Poll. iv. 10. (78.) Atque hic Sirtes καυρήνους ἀ μιντῶν πρῶτος, I. c. primus ad Matris Deum sacra tibium adhibuit. * Casaub. * Modorum Olympi et Marsyas meminit Pollux iv. 78.: Sirtes mentionem usquam facit, nec Pollux, nec alius (quod sciam) scriptor praeter Durio, e quo ista retulit Athen. * Schwigh. A ἠλωρί, αἰδία, venit verb. * ἠλωρίς. Zonaras p. 1326. ἠλωρίς τὰ αἰδία. Suidas ἠλωρίς scribit vocari ἐπιθαλάσσιον τοῦ αἰδίων, haec ex Euriop. (Anthol. Gr. Meleg. 125.) afferens exempla, ἠλωρί ἄχων, καὶ θαλάσσιον ἐλασπυρῆσθαι θῆραι. Et rursum (Meleg. 125.) Ἄρτι γὰρ ἑσπέρῳ νόμῳ ἐπὶ ἐκείσιν ἄχων ἠλωρί. Item (Anthol. Gr. Philip. 79.) Ἄρτι μὲν ἐν θαλάσσιον Νισυπιδῶν ἠδὲν ἑσπέρῳ ἠλωρί, καὶ γαμπίσι θύραι ἔχων ἐσπέρῳ. Affert et δούλει ἠλωρίων ἐρπυθίον. (Anthol. Gr. Philip. 6.) Sic ap. Athen. l. 4. (p. 175.) ex Sophrone de nabis, ἢ ἠλωρί ἐν πλείοις ἀφῆρας παρὶς Ἐσπέρῳ ἀπὸ ῥοισίαν. [Casaub. cum Dalecampio παρὰ, pro τῶν, scribit joint.] Quamquam sunt nonnulli qui ἠλωρί: scribant per i cum pro tibia usurpant, ut supra docui. Venio nunc ad composita et cetera derivata. A loto arbore dulcissimi fructus ferunt, dicuntur ἠλωρογάροι populi viciniae, Latini fidem Lotophagi, ex eo quod loti fructu viciniae: de quibus Hom. Od. i. (l. c.) Herod. iv. p. 176. (c. 177.) Pl. v. 4.: a quo c. 7. et Lotophagi insula memoratur. Sed et Strabo l. vii. (834.) Ἀλωρογάροι meminit et σπύριον Ἀλωρογάροι: lotum indicans herbarum esse et radicem quae gustata potu non indiget. Inde et Ἀλωροί, Lotini, Qui e loto est: ut Ἀλωροί ἴδιον ap. Theophr. H. Pl. l. v. et l. iv. c. 3. Sic Athen. iv. (p. 175.) ἠλωρίων αἰδίων vocari scribit qui κατασκευάζονται ἐκ τοῦ αλωροῦ ἠλωρί, ab Alexandrinis dicitur ὠρογάραι: ubi ἴδιον subiungit lotum esse lignum in Africa nascens. [Inde Heysch. Ἀλωροί αἰδία: ἐκ ἠλωρίων ἔλκω. Theocr. 24. 45. μέγα ἠλωρίων ἔργον.] Quidam et ἠλωρίων ἀρόδιον vocant hunc ἠλωρίων αἰδίων, quasi luscinae et loto confectas: luscina appellans ob cantus suavitate. [Heysch. Ἀλωρίων ἀρόδιον τοῦ αἰδίων: Ἄρδιον καὶ τοῦ αἰδίων ἐκ ἠλωρίων ἀρόδιον τὸν ἔρη (Euriopides).] Item Ἀλωρίων, ἔρη, δ. Loti ferax, Loto abundans. Ex huj. accusativo λωροῖνα Attice contracto in ἠλωροῖνα, Hom. fecit Ionicum Ἀλωροῖνα, Π. μ. (282.) canens, Ὑψηλὸν ἄρτων κερύβηθι καὶ πρῶτος ἀρόδιον καὶ νεβίον λωροῖνα, καὶ ἀρόδιον πρῶτον ἔρη, campos loti trifolii feraces: ἠλωρί ἔχοντα νεβίον, Hes, qui et generalius exp. ἀρόδιον: ἴδενδεμ ἠλωρί ἠλωρί attulerat pro ἀρόθ, Flores t. ac ἠλωρί esse dixerat proprie t. ἐν τῶν ἰβώσι ῥοισίαν, ἐκ παρ' ἄλλοι. Ad haec ἠλωρί sive Ἀλωρί, Suidas σπύριον ἐκ ἠλωρί, Sertium e loto. Et verb. Ἀλωρίω, significans Lotum carpo. Hes. Ἀλωρίων exp. non solum ἀναφθίσεσθαι, sed etiam ἀπολλέειν: a quarum significationum priore est verbale Ἀλωρίω, quod exp. οἱ πρῶτος καὶ ἐλεστοί. (Zonaras p. 1326. Ἀλωρίω ἀπόσθημα ἀνάσσειον.) Verb. Ἀλωρίω usurpavit Eschylus Suppl. 970. Τοῖσιν τὰ λῆρα καὶ τὰ θυρηθῆρα Πάρεσσι ἠλωρίσασθαι: ubi Schutz. * Ἀλωρίω ἐκ ἐλωρίω: ab Hes. explicatur per ἀναφθίσει, hanc decerpere, unde vocab. ad universam eligendi s. optima, quae vestigia eligendi notionem deflexit. * Sed in Hes. non est ἀφαιθεῖν, quod notat florem amittere, sed ἀφαιθίσειν, florem decerpere. * Ἀλωρίω exp. Eur. (Iphig. Aul. 793.) afferit pro traho, distraho, separo. * H. St. Euriopidis locus est: Τῆ ἀρα μ' ἐπὶ λακῶσιν οἶον, Ἔσθη θυρηθῆρ' ἀνάσσει Παρῆσι οὐλομένης, ἀπολλυμένη: Suppl. 459. Ὅταν τὰ, ἃς ἠλωρίων ἠρόντ' ἄρτων, Τόμῳ ἀφαιθεῖν, ἀπολλυθῆναι ἴδω, ubi Barnesius optime: * Ἀλωρίω, proprie lotum curiosus carpo, hinc quodvis gramen aut florem, et figurate selectiores homines neci demeto. * Verb. ἠλωρίω in eodem metaphoricō sensu aliquando usurpatum esse, ex Hes. glossa patet: Ἀλωρίω ἀπολλέειν, ubi Heinicus et Abreschius legunt ἀπολλέειν, sed nihil est mutandum. * Ἐλωρίω, quod omisit H. St., servavit

* [Schol. Ven. ad Hom. Ἀλωρογάραι: huius ἠλωρίων: quod veteres contractum e ἠλωρίων voluit, a ἠωρί, alii e ἠλωρί, quia a verbo ἠωρί, quod caesit, lotum et herbas praefert. Apollon. Lex. Homer. Ἀλωρίων ἴδιον μὲν ἐστὶ τῶν αἰδίων, ἀρόδιον δὲ ἢ τῶν ἠλωρίων, ἀρόδιον ἔχον, τῶν ἠλωρίων, τῶν ἠλωρίων. Cf. Zonagru Lex. p. 1326. Sed verbum ἠωρί in corrupta Hes. glossa: Ἀλωρίω ἐν τῶν ἠλωρίων ἀφαιθεῖν. Codex Heysch. Marcianns, teste Schow, habet, Ἀλωρίω, ἔσθη, ἠλωρί, c. Legendum: Ἀλωρίω ἠλωρί, praeterea cum alibi primis, ut cum Horatio Iouanum, Od. i. 4. 4. lotum cum Nymphis candidum exhibet colorem. Ut ἀφαιθεῖν, ita ἠλωρίω, ἠλωρί. Hes. Παρῆσι ἠλωρί ἠλωρί, ἃ παρὶς ἠλωρί. Sed fortasse verum scribit Tourpin Emendit. in Hes. iv. p. 122. Ἀλωρίω ἢ τ' ἠλωρί, ut Hes. ἠλωρί explicat per vocem ἀλωρίων. Eod.]

Hesych. Ἐλαφίζερα ἐπιθίζερα, Ἀχαιοὶ Οἰδίωδοι. Ἐλαφίζερα ἀπὸ φέρω. Verbalia lotorum, Eurip. Helen. 1609. Τί μέλλει ὁ γὰρ Ἑλλὰδες λυσιπάραι; hinc Hesych. loco ab H. St. adducto. Ad Λυσιπάραιον ὄλον, idem a nonnullis vocari scribit Ægyptios, ab aliis Thracas, ab aliis Sythas: proculdubio quod loti pastu victitent, ut et Ἀυτοτόμοι. [Nymphæus Æg. semine, caule, ac radice vescébatur Ægyptii, haud secus ac lotophagi sui lota, ex quo λυσιπάραιον ὄλον, ut veterem poemam quidam etiam de Æg. interpretati sunt.] Salmas. in Solin. p. 683. Zonaras p. 1325. Λυσιπάραιος ὄλον, ἢ Ἀίγυπτος.] Est et Lotometra (inquit Plin. xlii. 21.) que fit ex loto sata, ex cuij. semine, simili milio, fiant panes in Æg. a pastoribus, maxime aqua vel lacte subacto. Λωραὺ autem, quod in v. l. reddat Latro, Qui torpiter vitam agit: item Voluptuarius, Unquents delibutus: interpret. potius Tibicen, a λωραὺ, quo signif. Tibia, ut Eust. tradit quosdam per ὁ μικροὺς scribere λωραὺ, τὴν αἰδέω, unde λωραγα dicit τὸν ἀνδραγ. H. St.

[Eustath. ad H. B. p. 344.: Λωραὺ δὲ εἶναι, οἷον οἶον ἐν Ὀδυσσεΐ ὁ γλυκεῖο, καὶ ἀπὸ τῆς ἐπαγωγῆς βοτάνη δὲ λωραῖος, ἵππεσι ἐσπάραιος καὶ οὐραὶ μὲν ὁ λωραὺ, καθὰ καὶ ἐν Ὀδυσσεΐ, εἰα τὸ αὐτὸ μετὰ τοῦ ἔχει τὴν ἀπὸ τῆς αὐτῆς δὲ γὰ εἰα τὸ αὐτὸ μετὰ, οὐραὶ δὲ δηλοῦμενοι ἐν τῇ, Λωραὺ καθὰ πνεύματα μελαί, σπασίλλαι τὴν ἀπὸ τῆς παρὰ τῆς, καὶ ὄλον κελαιρῶσι τὸν ἔξ οὗ καὶ λωραὺ, λωραὺ, ὁ περὶ τοῦτοῦ λωρὸν ποικίλλομαι. Zonaras p. 1324.: Λωραὺ ὁ λωραὺ ἢ ὁ πῆρον ἢ ὁ μύρα ἀπὸ τῆς ἡμῶν ἢ ἐκαπαδιστῆρον ἐν τοῖς ἀσχροῖς τὸν βίον αἰετῶ, αἰ ὁ πῆρον, καὶ ὁ ἀνδραγῶν ἢ ὁ ἀσχροῖς. Ap. Chrysostom. Homil. xiii. in Epist. ad Ephes. λωραὺ est Mendicis, notante Meursio Glos. Gr. Barb., et Suicero Thes. Eccles.: Οἷον ἰσχυρὰ τοῖσιν τοῖς προσηγοῖσιν, οὗ λωραῖος ἦν ὄλον κελαιρῶ, πῶς περιπατεῖ, πῶς καὶ οὐραὶ ἐλεῶμαι. EDD.

[Hesych.: Λωρὸν τερροζοῦδαιετὸς χλωρὸς γλυκεῖο, ὅθεν αἱ γλυκεῖοι τὸν αἰδέω, ubi Salmas. τερροζοῦδαιετὸς, Is. Voss. Λωρὸν τρωζοῦδαιετὸς, herba lotus ap. Troglodytas. Cod. Hesych. Marcianus, teste Schow, habet: Λωρὸ. τερροζοῦδαιετὸς, x. EDD.

[Λυσιπάραιος, ὁ, ἢ, (λωρὸν φέρω), loti ferax. (Hac voce caret Schneid. Lex.) Auctor Metallorum, Athen. xv. 685. Ἐν λωραῖοις λυσιπάραιος. Steph. B., Λυσιπάραιος χλωρὸς. EDD. [Λυσιπάραιος, ὁ, ἢ, (λωρὸν φέρω), lotum alens s. prodeus. Eurip. Phœn. 1387. Pors. Λυσιπάραιος κατὰ λωραῖα. EDD.

[Sprengelii Hist. Rei Herb. p. 26. scribit: "Trifolii species, quarum sit, quæ loti nomine Homero (II. ii. 778. Od. xii. 283.) pabulum eorum fuit, in contentione est." Herum p. 184. "Lotus corniculatus, λωρὸς ἕρμος (ap. Dioscor. iv. 111.; Lotus rectus, ἄγρος λωρὸς λωραὺ, iv. 112. Sed L. Dioscoridis hic pertinere non videtur, quum et patria Libya et altitudo duobus cubitis excedens contradicant. Hæc forte λωρὸς ἀνδρομάχης, Diad. Sic. iii. 43, quum Agatharides in Arabia invenit, quæque cum medica herba et agrostide comparat." Herum p. 143. "Ziryphus paliurus, Virg. Ecl. v. 40. [loco ab H. Steph. infra adducto]: Ziryphus Lotus, Diospyros Lotus (genus huius unum, Georg. ii. 84.): Lotus vero corniculatus, obid grata, Georg. iii. 294." Herum p. 89. "Diospyros Lotus, Diospyros, Theophr. H. P. iii. 13, cum ceraso comparatur." Herum p. 83. "Ziryphus paliurus, παλίνωρον, Theophr. H. P. iv. 3: cf. Anguillara p. 34: Ziryphus Lotus, λωρὸς λωρὸς, id. ibid. iv. 3. Sed celtin australem simul describit, ut Anguillara p. 74 s. recte observat." Herum p. 22. "Ziryphus Lotus (λωρὸς) cuij. ὄλον εἶδος (fructum florentem) Ulysses comites lacteus cepervit, ut ipsorum patriæ obliviscerentur, Od. ix. 83., eadem arbor est, cuij. fructus in Barbaria Fontanensis nostris temporibus gustavit. Cf. Antiq. bot. p. 51." Herum p. 29. "Ægyptiorum monumenta lotum mythicam frequentissime habent. Est et Nelumbium speciosum Willd. s. cyamus Smith., sacra Ægyptiis planta, quod elegantissima foliorum rotundorum forma, pulcherrimus flos et mysticus ortus quotidianæ et Nili iudis ad divinam naturam spectare videretur. Isis ipsa loti folio coronata conspicitur (Pocock's Reise, I. tab. 60, 61.) E. Ioto Ostris ortus, in foliis loti tanquam in navigiis natæ di veteres dicebantur. Harpocrates Ioto insidebat: in ipsis numismatibus Ptolemæorum ca planta occurrat (cf. Antiq. meas botan. p. 56.) Fructus edebantur (cognus nigræros), sed, sacerdotibus et Pythagoricis, corum amula, interdium putabatur, si fabis his vesce-

rentur (Cic. Divin. I. 30. cf. Smith's Exot. Bot. n. 7. tab. 31, 32.)" EDD.

[In Sprengelii Diss. de Lotis Veterum (v. Sprengelii Antiq. botan.) nulla facta est mentio lotometrae, de qua H. Steph. supra Piniil locum addidit, et de qua eruditè disputavit Salmas. in Solin. p. 687., et Prolegom. in Libr. de Hom. Hyl. Iatr. p. 22. Herbarium vetus, quod sub Apuleii nomine vulgatur, nymphasina a quibusdam lotometram vocari adnotat: "Nymphæa Græce, escabon lotometram, rhesalon. Itsi prorsus ascibendum est antiq. Cod., qui habet Lotiohetram. Non omnis Nymphæa dicta lotometra, sed ea tantum, quæ in Æg. nascitur. Λωρὸζοῦδαιετὸς, h. e. præcipua lotus, vel lotorum omnium mater: sic ὄλονζοῦδαιετὸς Hesych. ὄλονζοῦδαιετὸς exponitur: ita et ecliohetram majores sunt echni. Et sane nulla est herba loti nomine appellata, quæ loti Ægyptio magnitudine sit confenda. Hoc voc. λωρὸζοῦδαιετὸς in Schneidleri Lex. non invenitur. EDD.

[Est nomen loti ap. recentiores scriptores, γλυκεῖοζοῦδαιετὸς, de quo silet H. Steph., ut et Schneiderus, et de quo Sprengelius, nec in Antiq. Botan., nec in Rei Herb. Historia, agit. Vox ipsa γλυκεῖοζοῦδαιετὸς non reperitur in H. Steph. Thes., nec in Schneid. Lex., quanquam H. Steph. sæpe alibi in Thes. suo testimonium addubit Nic. Myrsini, in cuij. lib. hoc voc. occurrit, (vide Thes. v. curiomas). De hoc scriptore sibi loquitur Sprengel. Hist. Rei Herb. p. 217. "Ultimus fere Gr. medicorum, Nicolaus Myrsenicus" [quem H. Steph. et Salmas. Myrsenium vocant], "longe plura medicamina ex Arabibus potissimum corrasit, quam majores ipsius congenerant: vixisse autem seculo decimo tertio alibi (Hist. Med. II. 321.) docuit." V. Salmas. in Solin. p. 918. I., et de Hom. Hyl. Iatr. p. 6. Scribitur et γλυκεῖοζοῦδαιετὸς, et γλυκεῖοζοῦδαιετὸς: prius illud Salmas. præferre videtur. Scribitur quoque γλυκεῖοζοῦδαιετὸς. (Voc. γλυκεῖοζοῦδαιετὸς in H. Steph. Thes.: habent tamen Glossæ Labbeæque, "Κελαιρῶν harundinetum"). Zonaras p. 1324.: Λωρὸς τὸ γλυκεῖοζοῦδαιετὸν. EDD.

[Alio nomine ap. Græcos λωρὸς appellabatur *Λίβωρον, (male λιβὸς ap. H. St. l. c.) quod in Libya nascetur, ut rē Macrobi dictum est, quod a Medis venisset; τὸ λωρὸς, herba que a Scythia; τὸ Περσίον, quod a Peris, malum nempe Persicum; τὸ Λωρὸς, spinæ genus la Lycia nascens. Cf. Salmas. in Solin. p. 173. b. Dioscor. iv. 112.: Λωρὸς ἄγρος ἢ δὲ λιβὸς καλοῦντο ὄλοντα μὲν πλεονεξία ἐν Λιβύῃ. Voc. λιβὸς, quod H. St. obiter tantum notat in v. Λωρὸς, et in proprio Thesauri loco proterus omisit, in Schneidleri Lex. non invenitur. EDD.

[In Athenæo Naucratica credere possumus, eandem rursus plantam, quam alii loton vocabant, a Naucraticis meliloton solum esse appellari; notante Schweigh. Athen. iii. 2. ex Epitome: Γενετὰ δὲ οὐραὶ ἐκ τῶν ἐπιπῶν καὶ ἀπὸ τῶν στεφανοῦσιν καλοῦσι τὸ Ἀλφειῖον μὲν ἀπὸ λωρὸς Naucraticῶν δὲ ὁ ἐπιπῶν, ὅθεν οὐραὶ ὁ Ἀλφειῖος, μελαίωρον. "Confundi ab Athenæo loton, quæ nymphææ species est, cum faba Ægyptiaca, nomine Bodezus p. 440. et Salmas. p. 686. et 689." Schweigh. "Naucraticæ videntur μελαίωρον appellasse, quæm alii Ægyptii λωρὸς, propter mellem saporem, qui ex caule ej. ac radice predehnditur, dum mandantur: Herodotus de loto, ἢ δὲ μετὰ ἐπὶ λωρὸς: multum diversum illud μελαίωρον Æg. a meliloto Græcico, quod sætte campanula nomine vocantur Latini." Salmas. in Solin. p. 686. EDD.

[Notanda sunt verba Photii v. λωρὸς: Λωρὸς βότανη εἰσὶν, ἢ ἐστὶν μολοῦδαιετὸς καλοῦσι. Eadem verba occurrunt ap. Suidam et Plavov. et Zonaram, (ubi Cod. A. μολοῦδαιετὸς) Corrupte legitur μολοῦδαιετὸς in Cyr. Lex. MS., teste Schowio Supplem. ad Editt. Hesychii Alberti; Λωρὸς βότανη εἰσὶν, ἢ ἐστὶν μολοῦδαιετὸς καλοῦσιν. Scholia ad Luciani de Merc. cond. 8. vol. I. p. 664. ed. Reitz.: Τὸ λωρὸν βότανη εἰσὶν, ἢ ἐστὶν καλοῦσι μολοῦδαιετὸς. "Μολοῦδαιετὸν V. Hoc Schol. in M. non extat. Ultra præstet scriptura nescio, nisi M. du. S. Sed ego nescio cur dulciter ille, nam cum λωρὸς l. e. lotus herba et arbor sit nomine notissima, licet de generibus suis controversia sit (vid. Matthioli ad Dioscor. p. 157. et Salmas. de Hom. Hyl. Iatr. p. 6.), λωρὸν vero ap. reinherbarum scriptores non invenitur, nulli dubium non est, μολοῦδαιετὸν esse, etai compositum hoc non invenio inter lotos, est tamen τὸ μῆρον alibi mutatum, ut myrobalanus, Reitsinus. Voc. *μολοῦδαιετὸς nec H. St. Thes. nec Schneidleri Lex. agnoscit. G. Burgersius (Classical

λαση. No. xviii. p. 300.) legit μελλίωσις: an recte, alii viderint. EDD.

[Λαση, Herod. auctore, est vox Æg.: Φίρασι εν τῇ ἄστει τρέφει πολλά, τοῖς Αἰγύπτου ἐπιπέσει λαση. EDD.]

[Lotus triflorus, sativa et sylvestris, of foliorum similitudinem, triflorum dicta est. V. Geoponica ii. 4. et 5. ibique Niclasii notas. Glossæ Labbeana: "Trifolium. Λαση, τριφύλλον. S. Λαση, ὁ χόρτος. C. Τριφύλλον. E." "Trifolium pratense audit quocumque Lotus. Dioscor. iv. 112. lotum aut sylvestrem folia habere lotum τριφύλλον, τῇ ἐν χόρτοις αὐτῆς γυνταρίνη, similia. Ib. c. 115. cytisum comparat λατῷ τριφύλλω. Hesyeh: Λασηῖς καὶ δένδρον, καὶ πῶν, τινός δὲ τῶν ἐν ταῖς λασηῖσι φρούτων, l. e. trifolium pratense." Niclas ad Geopon. li. 5. Idem ibid. "Medica, saltem Medicæ species, lotus vocatur. Hesyeh: Μελίσις πῶς ἢ τριφύλλωσις: αὶ δὲ, λασηῖς ἐκείνησι ἀρροζόντα. Αἰτρί τριφύλλον, ἐτὶ πῶς Μελίσις, ἐτὶ λασηῖς inter se differunt, ut ostendit Salmas. in Solin. p. 172., quem vide. EDD.]

[Restat ut aliquid de Alexandrinorum conno Agathoclis dicamus, et de simili arbore paliiaro. "Athen. (xiv. p. 649.) jungit conparos et paliiaros tanquam similes et congenere fructus. Ita Theophr. λατῶν Libycaum, s. Cyrenaicam simul cum paliiaro commemorat. De paliiaro porro loquitur non vulgari Græciæ, sed Africa peculiari: δὲ δὲ παλιούρος θαυμαστότερος τοῦ λατοῦ, ὁ ὅλος δὲ παλιούρος χρεῖσται ἐνταῦθα, τῶν δὲ κωνῶν δειρόρου. Κόνωνος igitur et παλιούρος similes arbores. Hesyeh. Κόνωνος καρπὸς δένδρον ἕμαιο παλιούρος. Αἰ connarus Alexandr. eadem cum Libyca, vel Cyrenaica loto." Salmas. in Solin. p. 729. "Connarus, arbor Alexandr., quam proluxe describit Athen. xiv. (p. 649.) ex Agathocle Cyziceno: Hesyeh. habet ἐκόνωρον, immensæ esse fructum arboris similis paliiaro." H. St. Sed, ut ait Albertinus, "ἐκόνωρον in accusat. positum, licet explicatio sit in nominat., ut sup. in Βασιδα, καλλίσταρον, etc." Athenæi ἐκόνωρος est Sprengelio Hist. Rei Herb. p. 134. zizyphus jujuba. EDD.]

[Hesyeh. Παλιούρος τὸ θαυμαστὸν δένδρον. "Παλιούρος, paliiarus, spinosus frutes, ut Virg. quocum testatus est, canens (Ecl. v. 39.). Carduus et spinis surgit paliiarus acutus: vide Theophr. et Dioscor." H. St. Virgili paliiarus Sprengelio Hist. Rei Herb. p. 143. est zizyphus paliiarus. Spine et rubi genus est, inquit Pin. xviv. 13. Hinc apparet Servii lapsus, qui ad Virg. l. c. ait, Paliiarus herba est asperima et spinosa, notante Gesnero Thes. L. L. Glossæ Labbeana: Παλιούρος ἢ ἄκαυθα, rubus. Hinc παλιούρος audit quocum ἄκαυθα. "Nam ἄκαυθα epithetum est omnium arborum, que spinulentes fastigii insperant: unde et παλιούρος Dioscoridi ἀκαυθα." Salmas. in Solin. p. 675. Geoponica v. 44: e Diophane περί σπονσίων φρούτων: Καρπὸς βῆτος, καὶ παλιούρος, καὶ ἀκαυθα: ubi Niclas. "Sepium materiem vitarum recenset istum Arsenid. Oneirocr. iv. 59. p. 235. "Λασηθὶ δὲ καὶ ἐκωλετός, καὶ παλιούρος, καὶ βῆτος, καὶ βῆλανος πρὸς μὲν ἀρράβειναι ἐπιπέθει βῆτανα (i. heta significant omnianibus) δὲ τὸ εἶς φρούτων γίνεσθαι, καὶ ἐκ τῶν χωρίων. In his paliiari hortos tuendi manus sibi tanquam proprium vindicant in eleganti Gemmi Epigr. quod est 663. Anthol. Reisk. "Ἡ παλιούρος ἔγω, τρηχὺ ἔδωσι, αἷσι ἐκ ἔρεος Τις μὲν ἄραρον λέξει τῆν φρούτων ὄψιλον, quod Salm. in Solin. p. 321. sic vertit: Sum Paliiarus ego, quo septium hunc aspectu hortum: Fragiferas seruo, sed nihil ipse fero. Unde ap. Nic. Theriac. 868. ἀρραβεινὸς audit, αἷσι περιπέσουσα, καὶ πρὸς ἰατρικῶν ἐν περιπέσει (l. περιπέσει), ut interpretatur Schol. Plura de ea vid. ap. Bod. ad Theophr. p. 265. Cf. etiam Schreber. ad Theocr. 24., 87." Theophrasti paliiarus iv. 3. et Dioscoridis i. 121. Sprengelio (Hist. Rei Herb. p. 85. et 162.) est paliiarus zizyphus. Died. Sic. iii. 31. de Tro-

glodytis: Πατῷ ἔ οὐ μὲν ἰδῶται συγχρότως παλιούρος βοτάνης. Hesyeh.: Παλιούρος κῆδος, ἀνταρῆρ. ΕΒΡ. — [Παλιούρος, ὁ, ἢ. Schneiderus affert ἀρραβεινὸν. Strabo xvi. 776. "Ριζῶν παλιούρος δὲ τῆς ἀστει. EDD." "Παλιούρος, ἢ, ἢ. ὄψιλον, Suid. v. κωνῶν ex Epigr. Antiphili, Anal. ii. p. 170. no. 4. Kusterus legit "Παλιούρος, l. e. paliiaro tectum, (ut χροστῆρον, arbo tectum) e Cod. Bigot. Tompius, rubrum Jacobo, ponit παλιούρος, hinc et illic, rursus prostant, jactatum. EDD.]

[* Legitur in glossis Hesyeh.: Ἀλλοεικασθῶ ὁ τῆς λατοῦ καρπὸς, καὶ πῶς ἐδοῖ. (Elym. M.: Ἀλλοεικασθῶ ὁ τῆς λατοῦ καρπός.) Fructum loti sic vocantur Græci a similitudine acinorum rubentium, qui in herba vesicaria appellata nascuntur. Græci ἀλλοεικασθῶ dicere, et est genus strychni. Hi acini ceræa colore et forma referunt. Hinc lotum arborem recentiores Græci ἀλλοεικασθῶ, vel corruptius ἀλλοεικασθῶν nuncupantur. Inde in eorum lexicis hæc mihi lecta: Λατοῖς ἢ τῆς αἰς: Λατοῖς ἢ ἀλλοεικασθῶ. Hæc ultima de arbore sunt accipiendi, que fructum habet similem haliacacobi, s. vesicaria aquæ cocineis. Talis fructus Cyrenaice loti, rubens, rotundus instar majusculorum cerasorum." Salmas. in Solin. p. 732. "Inde hodieque lotum eodem a Græcis vulgari vocatur Cavavin," notante codem de Homon. Hyl. Iatr. p. 67. a. Glossarium Vetus, sub Apuleii nomine vulgatum: "Nympha Græce, Cacabon, Lotometran, Rhopalon." EDD.]

Man. Cibis Israelitarum in deserto, de quo, primum viso, Israelitæ dicebant ΝΥΜ Π, hoc est Man." Andr. Mullerus, in Gloss. Sacr., vocat pectat esse. Æg.

[* Μάνη, sive Μαν, (quorum alii dicit Chald., hoc Hebr. esse voluit) ab Israelitis dictum fuit id quod Deus in deserto loro instar noctu de epulo mittebat, post solis exortum liquescens. Erat ἀραι σπέρμα κυρίου λατοῦ, τὸ εἶδος αὐτοῦ δὲ εἶδος κωνῶν, l. e. velati senes coriandri albam, crystalli species: mane id ante solis ortum colligebant, mola aut pistillo in mortario terebant, in ollis coquebant, aut ex eo conficiebant ἔγχωρια, placentias subcineritias: gustu referant ἔγχωρια ἢ μέλι. Certam vero mensuram ej. colligebat, et in crastinum servari non posset a putrefactione et vermiculatione. Auctor præter Joseph. in Ant. Jud. Moses Exod. c. xvi. et Num. c. xi. V. et Deut. viii. et Jos. v. David Ps. (77.) appellat ἀγγέλιον ἄρον, panem anglorum: Nonn. Μάρωρον ἄρον, a mellea dulcedine. Predicator et Arab. quoddam μάνη, grani fidei formam habens; eodem modo esse dicitur μελιώδης χυλὸς ἐκ τοῦ ἄρον, eam ob causam ἀερρόλιτος et δροσολίτος nomine dicta, a Virg. (Georg. iv. l. Ecl. iv. 30.) Mel aerium, et Rosidum mel: ab Hippocro. ἐδῆρον μέλι, forsan quod cedris insidiat," ut Theophr. H. Pl. iii. 99. ex Hesiodi auctoritate scribit, τῇ ἡνὴ τὸν ἐξ ἄρον μελιώδης χυλὸν προσέξει. Gale. sane De Alim. Facult. iii. de melle, tradit magnam copia colligi in Libano concussis arboribus: in quo monte cerasæ esse cedros satis notum est. Corn. Celsus Syriacum mel appellat, quod in Syria maxime proveniat, cuj. regionis mons est supradictus Libānus. V. et Arist. Hist. Anim. v. 22. περὶ μελιότος τοῦ πύργου ἐκ τοῦ ἄρον. Unde Pin. ii. 12. Veni hoc ex acis, et maxime siderum exortu, præcipueque ipso sero exprolescente fit, nec omnino prius Vergiliarum exortu subluccans temporibus. Itaque tum prima aurora folia arborum melle rosida inventantur; ac, si qui matutino suo die fure, unctas liquore vestes capilluque concretum sentiant: sive ille est oculi sudor, sive quedam siderum saliva, sive purgantis se aeris succus. Ap. medicos μάνη, sive μάνη λαβάνου, vocatur grana saca micæ thuris concussa discæ. Quum enim thus gestatur, vehiturque, aut quorū

* Placuit idem Drusio, Grotio, Palæ. Aliis tamen aliter visam est. V. et multis Dachs ac Rosenmüllerum ad Ex. xvi. 15. Πύργου τ. l. Opp. Phil. p. 122. Hæc καμάνη in Præconitæ Hist. p. 68-72. Michaelis in Suppl. ad Lex. Hebr. p. 1317. Notus est omnibus aut esse debet Salmasii comment. de Manna, subjecto Exercit. de Homon. Hylis Iatr. p. 245-254.

[* H. Steph., hoc esse mannam putat, fallit, et Castellan. qui in Lex. Medicæ sic scribit. "Mel cedricum Hippocro. dicitur, quod ex cedris raris modo defuit, et coriis super terram extensis, exunisque arboribus in ollis, et ficticia exsiccatur, melique rosicidum, vel aerium vocatur, etque vel ipsa manna, vel hinc affine: de Uler. i. 3." Bene scribit Salmasius Comment. de Manna p. 248. "Ab Hippocro. (mannam) ἄρον μὲν αἰσὶν τίκασι γινώσκον. Necnon an auctori sicut. Per ἄρον μὲν nulli aliud fortasse ille intellexit præter ἄρον βῆτος, quod melle habet cerasum. Fallitur, aut fallit ille Medicus, qui in Definitionibus suis Theophrasti effert textumque, sed de l. i. Hist. e. 9., quod probet ἄρον μὲν dici mel aerium, quod cedris insidiat. Nihil quippe de cedris eo capite Theophr. ex l. quæc hoc docet. Quicquid aut, non pato Hippocro. neominus melle aeris, quod manna est; nec enim Galenus omnino auctoritate ej. id confirmare, nisi de hoc melle agit. Resinatum autem oleo simplicioris, aut melle: οὐ μὲν δὲ αὐτοῦ, αὐτὸ μὲν ἄρον, αὐτὸ δὲ ἄρον, quæ talis resina dicitur, quæ Gr. ἄρον vocatur: ea quippe crassior, ἄρον, καὶ δειρόρη. Idem ἄρον μὲν καὶ appellat Hippocro. ἄρον ἄρον βῆτος, quod ex cedris fiat eo modo, quo narrat Dioscorides, et supra diximus." EDD.]

modo tractatur, multa ex eo fragmenta decidant necesse est, quæ mannæ proprie appellant, inquit Galenus, V. eum *πυραυρα γάρνην*, et Diosc. l. 74. Sic Plin. xlii. 14. de thuris, Micas concussu elisas mannæ vocamus. Colam. quoque vi. 30. thuris micas dicit: Scribouius Largus sæpe pollinem thuris nominat." H. St.

[¹ Tribuitur, ut ait Castell. Lex. Medic., "thuris micas concussu elisis, quæ vocatur manna thuris. Gal. l. iv. de C. M. S. L. c. 4. l. 5. de C. M. P. G. c. 2. l. 13. m. m. c. 3. Alibi vero succussio, et pollen, *ἑσπεστειρα* nuncupatur, de Artie. ii. t. 44. V. Libanotos: quamvis Dioscor. l. i. c. 83. et 84. Mannam Thuris à Polline manifeste distinguat. V. Rhod. ad Scrib. n. 205."

[Voc. * *μαννάς* H. Steph., ut et Schneiders, omisit. ² *Μαννάδες* ap. Hippocr. dicitur medicamentum ex thuris polline, aut ej. granis, et micas concussu elisis, adstringens, siccat, et digerens: legitur l. vii. Epid. V. Foes. *Œc.* p. 396." Castell. Lex. Medic.

[³ Mannam Arabes vocant *مان* man, mellis gemus aeris, quod in certarum arborum folia e celo, cadit. Notum est et Hebr. *מָן*, nam, quod interpr. dixerunt *מָן* man, mannah. Chaldaeus *מַנְנָה*, mannâ. Arabum quoque interpretes illud man, quod pro serio vel rosicelo melle somitur, vocaverunt mannâ. Græci quoque medicis recentioribus, qui Arabes ut plurimum sequuntur, *τὸ μάννα*, ut Actuarius, Charitoui, Joanni Archiatro, et aliis. Sic etiam vocat Suldas et antiquo auctore. Græci tamen paulo vetustioribus, qui tamen sic genus mellis etiam noverunt, nusquam hæc vox usurpatur in hæc significationem, sed *εσπερίδα*, et *ἀσπιδιά* passim appellant, mel rosis et aeris, ut Athenæus (qui Anymtam citat vetustum scriptorem *τὸν ἀσπιδιάδα* disseverentem in manibus Asiaticis) Galenus, Actius, Paulus Æginetâ, aliique, de quibus in Exercitati. Habent quidam, et illi antiqui, *μάννα* vocabulum usitatum, sed longe alia ratione. Exiguas thuris micas sic nominant. *Ἡ Λιβανωτοῦ μάννα* Dioscoridi et aliis, sunt exiguae thuris micas s. grana. *Μάννα* etiam simpliciter sine adjuncto vocant, et idem intelligunt: ut ap. Trallianum et alios passim legere est. Glossæ veteres: Thuris pollen, *μάννα*, Thyspolline, *μάννα*. Ita quidem Lat. discernit, quæ Gr. *μάννα*, improprie ut videtur. Non enim thuris in pollinem reductam Gr. vocatur *μάννα*, sed pusilla mica et parva grana. Plinius, de thure: Micas concussu elisas mannâ vocamus. Nemo dixerit, pollinem farinae micas esse. Micas salis dicuntur, ut micas thuris. *Χρόσθη Λιβανωτοῦ, χροσθη ἀλά*. In farræ quoque *χρόσθη* dicti appellantur. Gr. crassiuscula fragminibus mollita grana. Unde *χρόσθη περιδάλα*, crassiore modulo fracta siligo, *ἡ πεχυροτέρα*. Dioscor. etiam *τὴν μόναν* probat, quæ est *εσπερίδα*, quæ granis ac micas constat: *Μάννα δὲ Λιβανωτοῦ λέγεται ἕως ἄ σήμερον ἐσπερίδα*. Quis in polline esset, ille improbare: quandoquidem monet eligendam *τὴν ἑσπερίαν*, quæ in micas consistit. Mice proprie, quæ de pane exsiccantur parva frustula, dum scinditur aut frangitur: Gr. *ψίχα*. Glossæ: Micas, *ψίχα*. Grammatici interpretantur hæc, *ἀσπιδιότεια τῶν ὀσῶν περιεσθῆναι*. Mica, Gr. *μικρὸν*, et Doctice *μικρὸν*. Diximus alibi. Ita igitur et in thure elias concussu micas Gr. *μάννα* appellaverunt. Quæ dictio hoc significare vetustissimis Græcis usurpata, non ambigimus, quin descendere ex illo Chald. manna, a similitudine granorum. Nam manna illa Hebr. et coriandrî granis traditur similis, *ἀσὶν σπάρων κυρίως*. Manna quoque Arabum in specie quoddam, cui nomen trugbinis, grana præfert coriandra similia: sed paulo majora, quæ ex arbore cotina deciduntur, in qua conacta hærent. Sed et communis manna, quæ ex Calabria ad nos invahitur, granis constat minutis, ut sunt grana mastiches, et interdum crassioribus. Vocat et vulgo mastichinam, mannam ex oriente allatam, nomine indito a similitudine granorum mastiches. Mannam autem thuris, quæ granula sunt ex thuris glebis, dum conculcuntur, elisa, Lat. pollinem thuris ea re vocasse, quod simul cum polline thuris venderentur. Etenim verisimile est, non solum micas, sed etiam minimas quoque thuris particulas, et farinam ipsam pollinoque, diligenter adservari et colligi solitas, ut simul veundarentur. Ex masticioribus autem granis resina fuisse similitudinem manna thuris *εσπερίδα* ac granulis constantis, contabant. Thuris minutum

Lat. dixisse pro hæc ipsa manna, sibi notavimus, ut et Gr. *λεπρὸν Λιβανωτοῦ*.⁴ Salmas. Comment. de Manna p. 245. Item p. 246. "Mirum est, quod fultio dicebant, Græcos *μάννα* vocabulum, ab orientibus acceptum, non pro illo melle casteli in granulis concreto id usurpasse, sed pro granulis thuris. Sed id in omnibus ferme linguis ac nationibus solenne, ut vocabula, quæ ab aliis mutuantur, interim proximo, inferius sæpius alieno significati ponant. Hoc norunt satis linguarum periti. Ceterum quæ res in oriente communis ac frequens fuit, eam ab omni etiam ævo ibi nonen habuisse verisimile est. Hæc manna est Hebr., Chald., et Arab. sic vocata. Res ipsa Græciæ ignota. Nec enim memini proditum, locum usquam in Græciâ reperiri, ubi colligatur. Roscida folia liqore quodam pinguiore subulcanis temporibus decedente, nobis narrat corum auctores. Id astate apud nos et in omni Europa, plus aut minus, contingere satis compertum. Meminit et huj. mellis Aristoteles, ex quo apes suam sumere tradit. Nihil hoc ad mannâ illam, quæ concrevit in ipsis arboribus, et instar gummi cogitur ac densatur. Eadem tamen est materia. Sed alibi coagulatur, alibi non hoc facit. In aliis locis copiosior decedit, adeo ut colligi possit et adservari: in aliis folia tantum arborum herbarumque pingui succo veluti polita tantum dimittit." Iterum p. 254. "Mannæ novæ de rore caeli etiam ap. Græcos olim usitatum, sed in ore præcipue vulgi. Interpretes veteres *τὸ ἄγρον* mela ap. Math., quo victissimè in deserto Joannes traditur, ut et locustis, de melle ejusmodi acro, quod vulgus *μάννα* vocabat, acceperunt. Suidas ex antiquo auctore v. *ἀσπιδιά* hæc verba ponit: *Ἦθετε δὲ ἀσπιδιά ἢ πρόδρομος, εἰ μὴ αἴγρον, ὅπερ ἀπὸ τῶν διόδων ἑσπερίων γίνεσθαι, μάννα τοῖς πολλοῖς προσκαλεῖσθαι*." Ibid. p. 254. "Græci medicis recentiores *μάννα* etiam vocant, ut alibi docuimus, medullam casie cathartica, quod est *χολάριον σίλικης Ἀγυπτίης*, et quadamtenus dulce est." Item Salmas. in Solin. p. 924. scribit: "Videri posset Charitoui medicus *μάννα καλάρου Ἰβηδίου* usurpasse pro medulla casie cathartica, quam jussit cum oxyphorico s. tamarindo in compositione *εσπερίαν*, ad solvendam alyum: *Καὶ λέγουσιν ἐν ἀσπιδί μάννα καλάρου Ἰβηδίου* ἢ καὶ ἐσπερίαν καλ μάννα ἀσπιδί. Sed mira profecto hæc forent. De saepe charo mambu *ἢ* supra accipiebamus, quod esse mannâ Indicæ harundinis ecrediderunt nonnulli veterum. Et quis aliter posset interpretari? Non raro ap. eum occurrit Indicæ mannæ mentio, quæ videtur de saccharo Indico mambu accipienda, quod saccharum mannâ esse veteres tradiderunt. Sed ecce alius locus quid. Charitonis, quo vinci potest *εσπάρου Ἰβηδίου*, et *μάννα καλάρου Ἰβηδίου* pro manna possimè. *Περὶ ἀσπιδιότεια*, in asprochemate *ῥοσ δέλας* καὶ ἐσπερίαν φάσκειν, καὶ τὸν σπάρου ἀπὸ τῆς χολῆς, ita scribit: *λαβὼν ἕλαια ῥοσθη Ἰβηδίου Γο ἢ καὶ ἐσπερίαν νεαυροσπάρου Γο ἢ καὶ τὸ μάννα τὸ ἔτος τοῦ καλάρου, τοῦ μλάνου, τὸν Ἰβηδίου Γο γ'.* Hæc aliter exponere nequeas nisi de pulpa casie præparatæ, quæ intra fistulam nigram habetur. Ἰβηδίου vocat *εσπάρου*, quia in India quoque reperitur. Alias nihil prohiberet, et *εσπάρου Ἰβηδίου* de canna saccharina intelligere. Idem Charito et Persicæ mannæ meminit: *Ὅτι ἐστὶ τῆ δουλοσθίτη μάννα Περούτων, ἐσπερίων, εσπάρου Ἰβηδίου ἀπὸ Ἄ γ'.* Item Indicæ: *Εἰ δὲ εὖσθὸς εὖσθὸς μάννα τὸ Ἰβηδίου θίσι ἀπὸ αἰνῶν μάννα τὸ πόνου.* Mentio ap. eund. et *μάννα τοῦ Σάλευδου*, quæ videtur esse manna Calabra. At *εσπάρου μλάν Ἰβηδίου*, intra quem mannâ ait reperiri, fistula est nigra casie cathartice. "Ἀσπιδιότεια Suidas (et Zonares) *τὸ μάννα*. Meminit et verbè *εσπιδίον*, sed non exponit." H. St. EDD.]

Μαννίον. Nominè isthoc, Elym, inclytum Gr. Poetam, celebratum fuisse ab Ægyptiis, auctor est Herod. li. 79. "Ἐστὶ Ν Αἰγυπτίῳ ἢ Αἰγύτιο εὐκατέρον Μαννίον. Addit ibidem, *Ἰσραὴλ δὲ γὰρ Αἰγυπτίῳ τὸ πρῶτον βασιλευσάντος Αἰγυπτίων [Αἰγυπτίῳ] ταῦτα μαννίονα γένεσθαι*. Si vera⁵ hic narrat historicus obliuissimus, fuit Maneros filius primi Æg. regis. Is autem, consentaneus omnibus, fuit Menes, quod in notis ad Eratosth.

Catal. regum Theborum interpretatus sum *Ἰβηδης*, Menes, l. e. veterum. Et profecto, in *Μαννίον* levia apparent vestigia nominis *Μέννης*, vel *Μάννης*.⁶ Adde,

⁴ Legendas omnia Wasseling, ad Herodoti locum.
⁵ Manerota dictum esse de Meno, vetustissimo illo Æg. rege, non a vero alicum putat Siquet ad Plat. de I. et Os. p. 41, 42.

quod in Pentateucho, voce uitas rariori **ἮΡΟΤ**, Choro, dicitur, si recte memini, filius, aut soboles. Unde **ΥΕΝΕΣἮΡΟΤ**, Menelochroi, exponi posset, filii, aut soboles Menis. Ad hanc expositionem, cui tamen nihil tribuo, manu nos ducit Herod. Forte scriptor ille aliquem consuluit, cui melior vocis illius origination non suppetebat. At verum esse non iudico. Aliter Hes. v. *Μαρίνος*: Τῶν τε φάρσι Αἰγυπτίους (sc. ἄντα) ἡμελολογησάμενοι πρότερον, παρὰ Μάγην (Μωσαίαν) διδάχθεται, καὶ διὰ τοῦτο πάλιν ἀνὰ πτόλιμα γερθεῖσσι. Pro ἡμελολογησάμενοι commodum sensum hic non fundit, legere malim *θεολογησάμενοι*. Vni omnia plana, facilia, et perspicua sunt. Sed quis ille Maneros sit, qui, a Magis eductus et initiatus, primus Theologiam tradidit **Ἰσραήλ**, id me latere fateor. Et omnino veretur, ne Hes. hic nobis parum vera persuadere vulerit. Communiorem hanc apud veteres traditionem reperio, Maneros fuisse aliquod cantilem genus, ab **Ἰσραήλ** in honorem Lini cantillari solite. Ita Herod. l. c., Pausan. in Boeot. p. 303, 4, ed. G. Wechel. et Athen. xiv. p. 620. Suid. memorie prodidit, eandem cantilem dici etiam *περμαῖος*, in v. *Μαρίνος* et *Περμαῖος*, cuj. Hes. meminit, qui primus **Ἰσραήλ** Theologiam docuisse perhibetur, etsi haud credam, illum a Magis, Perzarum Philosophis, institutum fuisse. Forsitan in verbis Hesych., præter mendum illud, quod sustulimus, aliud etiamnum latet, haud observatum, et cuj. emendationem nunc non tentabo. Forsitan Maneros ille, qui primus Theologiam, certis sine dubio regulis et legibus comprehensam, **Ἰσραήλ** tradidit, quod ap. Græcos præstitisse Lirus fertur, hanc ob causam a Græcis Lini nomine insignitus fuit. Voluerunt nempe subinnuere, eum fuisse **Ἰσραήλ**. Non vero omnimodum, quod de re eadem Plat. scriptum reliquit de Is. et Os. p. 357., τὸν δὲ γόρμον Μαρίνοιο, πρῶτον εἰρηῆν μοναχῶν ἰσραηλῶν. ἔπειτα δὲ φάρσι, ἄνομα γὰρ οὐκ ἐνὶ ἔθνει, διὰ τὸν δὲ πτόλιμα ἀδελφῶν, καὶ θεολογῆσάμενοι πρῶτον, αἰσῆμα γὰρ ἔσχετο ποιεῖν. τοῦτ' ἔγινε γὰρ Μαρίνοιο φραζόμενον ἀνομαζῶν ἰσραηλῶν τοῖς Αἰγυπτίους, v. r. λ. Videtur enim *Μαρίνος* fuisse aliquod celestium, quo omnes ad cantandum et gaudendum excitarentur. Nam

ΜΑΡΕΒΩΣ, (Mauerbos) significat cantate, aut **ΜΑΡΕΝΩΣ**, (Marenho) cantemus, uti in Canticis Mosi Ex. xv. 1. 21. Potest etiam fuisse initium alieque, cantilem, a quo initio tanta cantilem *Μαρίνοιο* vocata fuit, quod non infrequens est. Sic Athenis cantilem quendam *Ἀρμαῖος* dici consuevit, quia a celebrando Harmodio incepit. Initium ej. erat, φάρσι *Ἀρμαῖος οὐκ ἐστὶν ἰσραηλῶν*. V. Suid. v. *Οἶδ' ἄρ' ἔγινε*, et *Ἰσραήλ*, et cf. Schol. Aristoph. Acharn. p. 418. Antequam ad alia progrediar, monere visum, me in La Crozianis, manu ej. exaratis, et fidei meæ ab Ill. Jordano quondam creditis, hanc legisse viri doctiss., ad loc. Pitarachi paulo ante a me adductum, observationem: " Filium regis Bybli, quem Isis terrore interfecit, *Μαρίνοιο* **Ἰσραήλ** appellavit. Eum Isis, ut videtur, lactaverat, inde **Ἰσραήλ** **Ἰσραήλ**, Maneroti, cui hac præbetur." V. Herod. ii. p. 117. et Clericum in Hesiod. p. 328. Hæc ille, que ego, vel propter famam viri præstantissimi, minime negligenda esse duxi.

[¹ *Μαρίνος*, ap. **Ἰσραήλ** est *φάρσι γένος*, genus cantilem,

a Manero quodam, in quem compositum fuit, Athen. xiv. (620.) ap. Polluc. iv. 7. scriptum *μαρίνοιο*, dicitur, que esse **Ἰσραήλ** agriculturarum *ἔργα*, at *Μαρίνοιο* existisse viri *γεωργίας εἰρησῆν, μοναχῶν μαθητῆν*. Ap. Suid. quoque *μαρίνοιο* scriptum est, qui iidem esse dicit *Ἰσραήλ* tum ap. Eubol. in Campylione. Hic vero *Μαρίνος* **Ἰσραήλ** primus fertur a magis (Musa) fuisse eruditus, ac propterea omnium ore celebratus, ut refert Clearchus *ἐν τοῖς πρῶτοις παιδείας*. H. St. Suid. *Μαρίνος*, et *Περμαῖος* *ἰσραηλῶν φάρσι* *Ἐσθῆδος Καρμαῖοιο*. Eadem verba occurrit ap. Suid. v. *Περμαῖος*, et v. *Ἀρμαῖος*, quod Suidas interpretatur *φάρσι ἰσραήλ*: in nota ad h. l. Kusterus monet: " De hoc vocabulo *ἰσραηλῶν* nihil me legisse memini." Vocibus * *περμαῖος*, et * *ἀρμαῖος* caret H. Steph. Thez. et Schneid. Lex. EDD.]

Μαρία. Lacus prope Alexandriam, unius diei itineris, ab urbe illa distans. Scriptores eum passim vocant Lacum Maroiti. Strabo xvii. p. 793. *Τῆς Λαμῆς, τῆς Μαρείας, ἢ καὶ Μαρωνῆς Λαγυρα*. Qualia habet etiam Steph. Byz. v. *Μαρεία*. Ad q. l. consuli possunt note eruditiorum virorum. Verum tamen antiquum *Μαρία* illius nomen **Ἰσραήλ** est *Μαρία* et *Μαρεία*, cui cognominis erat urbs ad Austrum Palædis sita. A Palude et urbe nomen habuit regio Maroitis: et hoc ipsum nomen postea a Gr. et Romanis, Paladi quoque nonnunquam datur. V. de *Μαρία* vel *Μαρεία*, Strab. xvii. p. 805., Phil. Jud. in lib. de Vita Contemp. p. 392. Ita et Ptolemæus in Geogr. vi. 5. p. 117. ed. Bert., (etsi *ἑπιφανίαι* typographico excusum legas 121.) V. porro *Ἰσραήλ* H. A. vi. 32., Aristid. Rhæt. in **Ἰσραήλ** p. 94. a. ed. G. Florent., Athen. i. p. 53., Sotom. Hist. Eccl. i. 14. 17., et Palladii Hist. Lausiac. c. vi. et xvii.*

Nemo ambigere potest, quin nomen lacus *huj.*, quippe antiquissimum, originis sit veræ **Ἰσραήλ**. Dicitur ego lacum hunc *Μαρίαν* existimo a **ΜΑΡΙΑ**, vel cum **Ω** in fine vōcis, Mahri, sive Mahro, quod **Ἰσραήλ** incolis stercus designavit, ex. gr. in verb. *Copt. Lac. c. xii. 8*. Hanc autem esse veram * nominis *Μαρία* rationem, ex his intelligi potest, que Nic. Chr. Radzivilius, Princeps, in Epistolis de peregrinatione sua, de indole lacus *huj.* memorie mandavit. * *Àter Alexandriæ a mense Maio usque ad primas autumnii pluvias, insalubris et prope modum pestilens est. Nonnulli paludem Maroitiem, seu Arapeton, que uso et dimidio milia abest a Civitate, causam mali existimant: in quam cum Nilus Sordes omnes, ex agris et campis, qui sunt ab illa Alexandriæ parte, collectas exoneret, multaque veneno a animalia comportet, — aerem putredine corruptum in Civitatem prorellunt (Etesia).*

* *Μαρία*. Nomen regis Thebæi in **Ἰσραήλ**, quod ab Ezersthi. exponitur *Ἰδαρόπος*, a sole datus, vel donum solis. Recte omnino et bene. Nam **ΜΑΡΙΑ**, Mare, id ipsum, sermone **Ἰσραήλ**, plane significat. V. not. nostras in Eratosth. Catal., ap. Vignol. Chronol. Sacr. t. ii. p. 744, 5.

* *Μερίω*. Cognomen Isis in **Ἰσραήλ**. Plut. de l. et Os. p. 374. ait, nomen hocce compositum esse *ἐκ τῆς τοῦ ἄλλοιο καὶ τοῦ αἰῶνος*? ex pleio et causal. Nempe cognomine hoc Sacerdotes subinnuere viderunt eam, que plena est virtutis causalis, vel effectricis, vel, in qua insignis inest facultas agendi et efficiendi. Id ipsum accurate significat et exprimit **Ἰσραήλ** **Ἰσραήλ**,

¹ Non erat, quare totam hanc dictionem, *Αἰσῆμα γὰρ ἔσχετο ποιεῖν*, Pansa hæc nobis admitt, proterus corruptam aliter retineretur Xylander, nomine Wytenbachio p. 466., cui tamen pro v. *αἰσῆμα* forte legendum videtur *αἰσῆμα*.
² Pro τῶν πατρίων τῶν ἐσθῆδων indicavit I. S. Semler, Erklärung der Egyptischen Alterthümer durch ubersetzung der schrift Pitarachs von der l. und dem Os. p. 215. τῶν ἐσθῆδων legitur Marklandus, et libri MSS., momente Wytenbach.
³ Aristoph. Acharn. v. 977., *ὄσθ' ἔστιν ἔτι τῆς ἰσραηλῶν γένος*, ubi plura Berglerus, quem, ut et Schol. an Fl. Christianum, v. ad ejusd. Comel. Versip. v. 1227. 249. Cum **Ἰσραήλ** *Μαρίνοιο* comparatur *Μαριάνοιο*, vel *Μαριάνοιο*, *ἰσραήλ*, *ἰσραήλ*, aut que conque veri fuerit scribendi ratio, que in codd. MSS. variat, ab Athenæo xiv. p. 619., et Polluce iv. 54., ad q. l. plura dabantur, item ad Hes. v. *ἰσραήλ*. Qui ad ea aliqua ej. generis attendat animum, non in extemplo, opinor, conjecturam *Jabl. fastidiet*. Meliora forte et certiora deinde docebimus.
⁴ Vna adjectivæ Diæd. s. l. 60., cum nota Weslingii.
⁵ *Jablonskiana* ubi nomen *Schozias* l. c. p. 3. Aliter indicat Forster in *Ægipt. ad J. D. Michællis* p. 15., observans, lacum *Μαρο* ante esse nominatum *Αρσάλε*, teste *Plin. v. 10.*, utrumque vero illud nomen **Ἰσραήλ** *Ἰσραήλ* *Ἰσραήλ*, cum sit *ΜΑΡΙΑ*, *Μαρείω*, locus custodie, et *Αρσάλε* *Ἀρσάλε*, custodia occidentis. Non videtur ultimum **Π** pronunciationem. Quam conjecturam forte adjuvabit Herod., de Panmeticho rege narrans li. 30., sub eo *τοῦ αἰσῆμα* esse collocatas adversus *Λαβυριν* *Ἰσραήλ*.
⁶ Leguntur in *Isidis Hieroclytanina* Peregrinatione, *Epist. liii. p. 210. ed. 1601.*
⁷ Pro *ἰσραήλ* Marklandus et Squire p. 139, 140., malebant *ἰσραήλ*. Vulgatum sanum esse, Wytenbach. ex *Jabl. animalyranis* patere cernit p. 281.

Meh-tu-er, i. e., plena virtutis causalis et effectricis. Plura videtur possunt in Panth. nostro l. iii. c. 5, §. 6.

* *Mesi*. Serpens. Horapollō Hierogl. i. 59., *Tā 52* *ἔρπετος τῆς ἑρπετος τῆς Αἰγυπτίας τῆς Μοσι*. Verum observandum, *Æg.* non serpentem naturalem vocē hac designasse, quod ex Copt. libris univocū patet; sed serpentem symbolicū vel Hieroglyphicū, plenum nempe atque absolutum, atque, ad verum suum principium redeuntem. Id enim sine dubio significabat *Æg.* serpens in se revolutus, eadē caudam suam comprehendens, etī veram symboli huj. rationem Horapollō assecutus minime sit. Ille igitur serpens symbolicus, quatenus annum hieroglyphicē innuebat, dicebatur *Mesi*. Equidem *Jos. Scaliger* de Emend. Temp. iii. p. 194. verbis Horapollinis meandru subesse coniecit, navallye pro *Mesi* legere *Nesi*, quā Cophtice hodieque *ῥὰς ἔρπετῶν*, quinq̄ue dies in fine anni additas, eo nomine designant. In quo ratio virum magnum selescit. Sed de voce *Nesi*, vel *Neci*, quam vix *Æg.* esse crediderim, plura suo loco. Ab ea utique differt vox *Mesi*, quam esse verē *Æg.* certo scio. Aliquid hic vidit *Salmas.*, qui veram viam ingressus, at non emensus est. Ita enim scribit *Epist. Is.* ad *Gottum*: "Male ὡς *μυσῶντι* Scaliger *Mesi* *Horii* *Apollinis* cum *Nesi* confundit. Serpentem, quo anni revolutionem signabat, qui ore caudam apprehendebat, vocarunt illi *Mesi*, quod est caudam capiens. Nam *Mei* (*UEI*) apud illos cauda est. Σ (*OTI*) in ea lingua significat capere, sumere." Sed vix magis, qui sententiam ling. Copticæ a lineam tantum salutarerit, hic rem acu non tetigit. Quod ad v. *OTI*, vel *Σ*, attinet, eam utique bene interpretatus est capere, vel sumere. Quando vero asseverat *UEI* esse caudam, omnino frustra est. Nescio, utrum hanc vocem *UEI* significationem coniecitō tantum hariolatus fuerit, an vero eam ap. auctorem fideli minus probate invenit. Caudam interpret. Copti reddunt *CAWT*, sat, vel *CHT*, set, sicuti *Exodi* iv. 4. et *Apoc.* ix. 10. Et quod observasse non penitebit, in locis his sermo est de serpentibus et scorpis. Videtur *Salmasius* Iota in voce *Mesi*, quod sane superfluum est, decessisse. Alioquin vocis huj. *Æg.* interpretatio perfacilis censenda est. Nempe vox illa *Æg.*, quæ in codd. Horapollinis nunc scribitur *Mesi*, offerenda rectius esset *Mesi*, estque composita ex *UEZ*, meh, plenum, vel plenitudo, et *OTI*, quod *Salmas.* recte interpretatur capere et sumere. Est igitur *Mesi*, *UEZOTI*, complementum accipiens. Dicebatur sic symbolicus annus *Æg.*, qui, postquam quinq̄ue *ἔρπετῶν* illi essent additæ, credebatur plenitudinem omnem assecutus esse. Atque id symbolus serpentis in se revoluti *Æg.* significabat. Conceptis verbis id servit in *Æn.* 84. "Annus secundum *Æg.* indicabatur, ante inventas literas, picto dracōe, caudam suam mordente, quia in se revolutus." Ead. de causa *Herod.* annum *Æg.* circulum vocat in se redeuntem, il. 4. *Ἀγύπτου δὲ τροχὸς περιέρχεται ἑαυτὸν τοὺς δώδεκα μῆνας, ἀγύροντι ἀπὸ πᾶν ἔτος ἑστὲ ἡμερᾶς κατὰ τοὺς ἀστροὺς, καὶ οὗτοι εἰς κύκλον τῶν ἡμερῶν εἰς τῶντα περιέρχεται παραγίναται.* Addi potest *Diod.* 2., qui de anno, ab *Ægyptis* in eam, quam dixi, formam redacta, l. p. 46. c. 50. loquitur, atque tandem ita pronuntiat, *τοῦτο γὰρ τροχὸς τῶν ἐνάδεκα κύκλων ἀνακαλύπτει.* Annus vocal circulum, et formam anni *Æg.*, circuli illius ἀνακαλύπτει, plenitudinem, vel complementum. Id plane signif. *UEZOTI*, *Mesi*. Quin imo res adeo notabilis regi ipsi, quo regnante annus *Æg.* illam formam

accepit, nomen indidisse videtur. Rex ille in *Eratosth.* *Catal. regum Theb.*, num. xxv., vocatur *Siphos*, ut vulgo legitur, ut vero ego corrigendum esse censeo, *Saphis*, idemque cognominatum *Hermes*. Verba *Eratosth.* sunt: *Θυβίαιος νε, ἑβάρδατος Σοφῆς (I. Σοφῆς) εἰς καὶ Ἐρῆς, νῆς Ἡγῆταιον.* Dicitur igitur *Saphis* illi fuisse etiam *Ἐρῆς*, quod interp. pro nomine *Gr.* habuit, veritatem *Mercurium*. Eum sequitur *Marshamus* in *Can. Chron.*, qui hinc arguit eum fuisse *Mercurium Æg.* secundum. Ego vero *Ἐρῆς* non pro nomine *Gr.* habeo, sed *Æg.* esse arbitror, hujusque meæ sententia rationes dedi in *Panth.* l. v. §. 18. et 20. Nomen istud *Ernes*, vel *Armes* et *Armais*, non raro in historia rerum *Æg.* occurrit. Ego illud l. c. interpretatus sum *EP—UEZ*, *Erneh*, l. c., qui rei alicui complementum imperia, quod ex ante dictis explicare facile fuerit. Angur purp. huj. ipsius regis meminisse *Censorinum* de *D. N. c.* xii. hinc verbis: *Annus Æg. novissime ARMINION ad tredecim (cruditi legunt duodecim) menses et dies quinq̄ue, perduxisse.* Qui *Eratostheni* audit *Ernes*, cum *Censorinus*, incertum ex quo auctore, *Arminion* nuncupat. Quæ hæc usque adstruxi, jam a 1720. per literas *Viro* etiam ductus, *Alphonso* de *Vignoles*, significavi, cum in ea de re sententiam meam requisivisset. Meminit illius in *Chronol. Sacr.* l. i. p. 771. §., etī si tamen sententia *Marshami* de signif. vocis *Ἐρῆς* inhaeret. Rem enim hanc verbo tantum attingam, rationibus non additis, quas deinde in *Panth.* exponam. *V. Vignol.* l. c. p. 774. §. Meminit vir ille beatus etiam illius partis mearum literarum, in qua voc. *Mesi* explicetam, l. cit. l. ii. p. 671., et de hac explic. ita iudicat: "Mr. Jablonski me répondit, entre autres choses, que sans rien changer, *MESI* signifie une chose qui devient complete, (accipiens complementum). Idée qui convenable à l'année Egyptienne, qui devance toujours le solaire: mais très propre à représenter le grand cycle. On peut aussi le dire de leur année secrète, à laquelle on ajoutoit le quart d'un jour." Idem et ego observaveram, antequam *Viri Praestantissimi Chronologiam*, que primum a. 1738. prodit, viderem. In *Adversaria* meis hæc notata deprehendi.

* *Mēp̄os*. Crocodillum, quod figuram habet chamaeleontis nigri, teste etiam *Dioscor.* iii. 32. *Abel* de *Herbis*, c. 32. *cod. MS. Voss. h. l.* habet *Imilia*. Et sic pariter reperit in *ed. Torini Basil.* a. 1528.

* *Memenepeos*, *Chamepepy*. *Apud* de *Herbis* c. 26.

* *Mēp̄os*. Urbs celeberrima *Æg.*, et satis diu regni illius sedes. Quod ad signif. huj. nom. attinet, de ea sic scribit *Plut.* de *Is.* et *Os.* p. 359.: *Τὰ μὲν εὐλόγητο Μῆμπος οἱ μὲν ἴσταν ἀναθῆναι ἑρμηνεύοντες, οἱ δὲ οὐ τοῦτο ὀνομάζοντες.* Nempe *Memphis* audiebatur *Æg.* *Memphi*, atque hoc nom. vere significat plenam bonorum.* *Pluribus* originationem isthanc adstruxi in *Dis. iv.* de *Totta* *Gosen*, §. iv. p. 40, l.

[*Steph.* de *Urbi*. p. 549. C. *Mēp̄os*—, et *οὐλίτης*,

* *Μεφίτης*, καὶ *Μεμφίτης*, *εἰρητικός*. *Εἰδ.*.]

Mēp̄os. Nominis hoc, *Ægyptis* vet. et hircum, et *Deum* *Pani*, designasse, antiquorum pernulli testantur. Testimonia ea de re copiosa videri possunt in *Panth.* l. ii. c. 7. §. 1., et apud alios auctores, illie u me laudatos. Sed *ibid.* §. 2. observavi, hircum naturalem, animal illud libidinosum, in *Æg.* lingua, aliud¹ nomen habere, et *Mendes* illo sermone hircum non significare. Sed *Æg.* hoc nomine deum illum suæ gentis, quem *Gr.* *Pani* interpretantur, et cuij. symbolum, eum viva quadam ej. imago, hircus erat, serper designabant. Hircum igitur illum, qui *Pani* sacer erat, eo quod esset illius imago, et

¹ Vix dicere *Virum* optimum etsi nemo erit, qui dubitet, v. tamen *Syllogen* nov. *Epist.* *Uhl.* v. iv. p. 192. 5., et *Vignol.* *Chronol.* *S.* l. ii. p. 671.

² *Memphis* vocabatur *UEHQI*, *Saladice*, *UEHQE*, monente etiam *Georgin* in *graf.* ad *Fragm.* *Jo. Thebæica*, p. xxvii. sed et *UEZHOTI*, in quo nomine *Kocherus* pro *Q* ponit literam *Φ*. Hinc orta videtur nomina *Ἡδ* et *Ἡδ*, que ab *Interp.* *Alex.* vertuntur *Μέμπος*, ut deinde dicebat. *Cæpti* hodierni vocant *UEHQI*, et *Arab.* *memf*, *Menf*. *V. A. Schlegel* in *Ind. Geogr.* ad vitam *Saladin* v. 312., et *J. Kocher* in *Misc. Obs. Crit.* *Nov.* l. ii. p. 158—153., qui et alterum nominis *Μέμπος* significatum, a *Plut.* servatum, *μεμφίτης*, conatuer tæteri, ut sit contractum ex voce. *UEZAY* septembris, et *OHFI* sine *OUFI*, quandoquidem *Ovris Æg.*, teste *Plut.*, etiam appellabatur *Ἡρῆς*, tanquam *ἑρῆς*. *Etymologium* *Jabl.* non probat *Mendes* in *Suppl.* ad *Lex. Hebr.* p. 1536. 1537., et significat, *Plut.* scripsisse *Ἡρῆς ἑρῆς*, partes bonas. Comparatur autem *Forster* in *Epist.* p. 34. In nemo *Antoni* ap. *Zoega* p. 188. *Græce* scribitur *ΜΕΝΦΙΤΙΚΗ*, sed *ΜΕΜΦΙΤΙΚΗ* in aliis numis, p. 508. 509., *ΜΕΜΦΙΤΙΚΗ* p. 93., *ΜΕΜΦΟ*, p. 122.

³ *Cf. D. Wilkins* in *Theat. Epist.* *La Croz.* l. i. p. 379.

Pan ipse censetur, Ægypti auncupant Mendetem. Significat autem Mendes, vel literis Æg. scriptum,

ΥΗΤΗΧ, seminale, prolificum, fecundum. Volebant enim Æg. symbolo hoc fecunditatem prolificam Nature, ac sigillatim Solis, ænigmatice adumbrare. Omnia prolixè explicantur et illustrantur in Panth. l. ii. c. 7.¹

¹ *Μένδης*, Æg. lingua Hircus seu Caper dicitur, et caprius deus Pan: quorum utrumque sancte colebant Panopoli. Inde *Μενδήσιον Έλιον* sive *μύρον*, Mendesium oleum sive unguentum, dictum quod in ea urbe fieri consuevit. V. Diosc. l. 73. et Paul. Ægin. vii. 18. V. et l. ii. c. 833. d. Ægyptium quod vocari tradunt, H. St.

² *Mendesion*, ut ait Castellus Lex. Medicæ, "unguenti genus est, Ægypto peculiare, ita dictum a capro, qui in Ægypti parte, ubi primum unguentum illud repertum est, colebatur, et *μύρον* vernaculo sermone colebatur. Dicitur est et Æg. unguentum, item *μύρον*. Meminit Galen. l. ii. de C. M. S. L. c. 1. Descripsit Dioscor. l. 72. Æginet. vii. 18. V. Megalione. Menhianem fecit et vini macedusii Hipp. x. de Int. Aff. xiv. 19. estque vinum album, et molle. Foes. p. 407. Έρρ.]

³ *Mecem*, Satyrion. Apul. de Herbis c. 15. Videtur vox hęc cum illa, quam modo explicuimus, Mendes, aliquam affinitatem habere. Confirmat hoc auctor Arabs a Kirchero productus, si modo fides illi adhiberi potest. Verba ej. hæc sunt, a Kirchero descripta in (Ead. t. iii. p. 70. : "Satyrion, vel testiculæ canis, herba est, quam Sapientes Æg. vocant Panium, quia potenter excitat ad coitum." Illustratur hæc non mediocriter ex iis, quæ de origine vocis Mendes, in Panth. nostro, disputavimus.

⁴ *Μενερόδ.* Crocodilli. Ita legitur in Chron. Alex. vel Paschali, p. 364. ed. Raderi. Adde Dorotheum in Vitis Prophetarum p. 448. ed. Fabric. : *Τὸν γὰρ ἰδιῶτον οἱ ὄφεις, οἱ καλοῦνται οἱ Αἰγύπτου Μενερόδ, Ἕλληνας δὲ σποκείδοναι*. In vers. paschalium Copt. occurrit sæpi-

sime vox Æg. **ΥΩΗΦΩΤ**, Manfot, eaque refugium significat, proprie locum refugii. Sed non videtur tale non locum habere in crocodilo. In Epiphanio, cui etiam liber de vitis Prophetarum ascribitur, Opp. t. ii. p. 239, scribitur *Νεφέδ*. Et sic locum huic video etiam citari a Bochart, Hieroz. pt. ii. l. v. c. 18. fin., etsi si aliter lectione Menephot, vel Manephot, præferat: "Id inquit, puto rectius. Sic enim dicitur videtur a Memphi, quæ Arabibus Menf, vel Meneph. Itaque Menephot erunt Memphitæ, et Memphitæ Æg., quæ Ægypti metropolis erat Memphis." Ubi tamen haud difficile, origin. hanc viri summi minus mihi probari. Non constat illi cum analogia lingue Æg. Et cur quæ crocodillus diceretur Memphiticus? Crocodillorum longe major copia est in Thebaidæ, quam in aliis Ægypti partibus. Et Thebæe videtur prius caput regni fuisse, quam Memphis. Dicens hæc ratione potius fuisset Thebæi, quam Memphiticæ. Est præterea alia vox, quæ Ægypti bestias illas designabat, quod Herodotum non latuit. V. v. *Χάρμω*. D. Wilkins. Diss. de ling. Copt., ubi ad hanc vocem pervenit, de ea p. 104. scribit: "Hodie **ἘΦΩΤ**, in lingua Copt. crocodillum, et **ΗΦΩΤ** crocodillus significat." Verum hæc non singularem Copticismi peritiam producit. Forte autem respicit ad Nomenclaturam Coptico-Arab. a Kirchero edit. in quo p. 171.

legitur, **†ΕΦΩΤ**, Piscis loricatoris, testudo. 81

vere **ΕΦΩΤ** Piscem loricatorum Æg. designavit, ut habet versio Lat. illius Nomenclatoris, tum ratio patet,

cur Æg. quidam Crocodillum dixerint **ΕΦΩΤ**, vel

ΥΗΝΕΦΩΤ. Nam crocodillus, certa ratione, piscibus loricator accenseri potest. V. Jobi c. xli., secundum Hebræos vers. 6. et ad illum locum Schulzeius prolixas obs.

⁵ *Μένουθ*, Fuisse Æg. Nomen aliquod, generis fœminæ, hoc nomine dictum, tempore et accris honoratum, disci potest ex Epiphanio l. iii. adv. Hæres. p. 1093. Testatur idem in Ancorato f. cviii., nomen hoc fuisse uxoris Canobi, de quo sup. aliquod notari. In postremo quidem Epiphanio loco legitur *Ἐμμένουθ*, sed viri docti jam dudum animadvertenter, illæ quæ legendum esse *Μένουθ*. Nom. ipsum, quod veteres, quantum memini, non explicant, significare videtur aut **ΥΕΙ—ΗΟΥΤ**, Meivuti, amantem Dei, aut **ΥΗ—ΗΟΥΤ**, Menuti, Deam maris. Erat et vicæ, cui nomen *Μένουθ*, juxta Canobum situs, cui meminit Steph. Byz. Plura dixi in Panth. l. v. c. 4. §. 11.

⁶ *Μέριπ*, nom. regis Theb. in Catal. Eratosth. num. xxxviii., quod reddidit *φάδρα*. Verum sciendum, ita, ut edidit, legi in Eusebiano Gr. a Scalig. ed. p. 23. In Synkello, qui cura Goarri Parisiis prodit, scribitur *Μερίπ*, et *φάδρα*. Utraque lectio corrupta mihi videtur. Sed haud video, quænam sit adhibenda medela. Illud tantum monebo, **ΡΩΙΣ**, et **ΡΗΣ**, Æg. dici *ἀμπερ*, vicia, noctem vigilando transire, Luc. xii. 57. An id in rege nostro observatum, isque ideo dictus fuerit Philosopherus, alii arbitrandum iis quoque.

⁷ *Μερούσιον*. Seryplum. Apul. de Herbis c. 99. In Append. Dioscor. ii. 46. [454.] legitur *Μερούσιον*.

⁸ *Μερίπ*. Memis nom. Æg., et quidem ultimi. In anno gentis huj. fixo, quo omnes illic utuntur, a temporibus religionis Christiane penitus stabilita, memini hic respondet maximam partem Augusto. In Copt. libris, præcipue antiquioribus, scribitur **ΥΕΣΟΤΡΙ**. Nom. hoc La Crozius mihi aliquando interpretatur **ΥΕΣΟΤΡΙ**, plenum Nilum. Qua de re videtur possunt, quæ disserit in Panth. l. iv. c. 1. §. 9. Ego in sententiam viri dignissimi pedibus haud subie irem, si quo tempore nomina mensibus indita sunt, Ægypti usi fuissent anno fixo. Verum cum certo sciamus, olim obtinuisse annum ex diebus tantum 360 compositum, illique successisse annum ægyptium, in quo cuncti menses pervagabantur tempestates omnes, merito hic *ἐπέχου*. Ut Mesori responderet fere mensi Augusto Lat., nomini a temporibus Augusti Imperatoris, ap. Alexandrinos locum habuit.

Μερίσιον. Unguenti species Æg. Dioscor. l. 71., *Σακκάριον ἐν Αἰγύπτῳ μύρον, ἐπιχειροῦν ὑπὸ τῶν καλοῦμένων μερίσιον, διὰ τὴν χαλκίαν μίμρον τὴν γύλην, ἐξ οὗ γεννᾶται ἡ χαλκίαν, μερίσιον καλοῦνται*. De eod. Athen. xv. p. 688. fin., Galenus Lex. Hippocr. p. 38. V. *Ἀγύστιον μύρον*, Paul. Ægineta vi. p. 298. inii.
⁹ *Μερίπ*, sive *Μερίπ*. V. dicta ad v. *Μερίπ*.

¹ Nota erit Æg. Mendes, cum ex Historicis, Herod., Diød. S., Plot., tum ex Strabone xvii. p. 1154, Steph. Byz., Xenophontæ Ephoræque in p. 55, ad quos legitur Hæmagier, in Misc. Obs. Crit. V. xi. p. 274. S. In tribus Numo Hadriani fit mentio *Μεγδαλιον*, ideo in uno conspicitur Hircus stans. In Numo Marci Antonini legitur *ΜΕΝΔΑΙΟΣ*, et conspicitur vir barbatus, Jupiter vel quis alius, sinistra Hircum sustinens. V. Numos Æg. Imperatoris, quos Mus-Berg. et alimnde editit G. Zoega, p. 117. 115.

² Cf. Hieron Scholtz. p. 3.

³ Dubium non est, quæ ejusd. viri memoria servetur in lapide antiquo ap. Gruter. lxxxv. 1., cum fiat simul mentio Isidis Phis, h. e., quæ in insula Æg. Pharos colebatur. — Est præterea Memthis nom. viri proprium Æg., de quo Georgius in præf. ad Fragm. Jo. Theb. p. xxvii.

⁴ In Vignoli Chronol. t. ii. p. 739., ubi que scripsit Jabl., ex his possunt augeri.

⁵ Etiam **ΥΕΣΟΤΡΙ**. Cf. Theb. Epist. La Croz. t. iii. p. 134. Gr. nomen varie scriptum legitur, *Μερίπ*, *Μερίπ*, *Μερίπ*, *Μερίπ*, *Μερίπ*, *Μερίπ*. V. Fabric. Menolog. p. 23. 26. In Synesi Epist. cxlii. p. 400, scribitur *Μερίπ*. Ex Cod. MS. Mosq. edidit Matthæi V. 1. Averd. Gr. p. 66. *Οὐρανα Μενίπ*. Illic autem *Μερίπ* invenitur. Literis Arabicis nomen scribitur *ميريب* in potis Carlyle ad Jemaleddi-Abul-Mehassen Maured-Abatafat sive rerum Æg. annales, e cod. MS.

Cent. a 1799. ed. p. 47. apud quos *ميريب* ap. Abdollatiphum p. 39. ed. Arab. Tubing. Loci sermum sensum non assecerit etiam in vers. Germ. p. 135. Wahl, nomen Æg., mensium impositorum, eo tempore immemor, deinde tamen meliora doctus, p. ix. præf.

⁶ Alibi habet Dioscorides, *Σακκάριον ἐστὶν ἕρπητος ἐν τῇ γῆνι γέννηται, ἡ δὲ ἴσος Μενίσιον καλοῦνται, 110. 99. ad. q. l. Scholtz. Narceus legitur. Ego in Salmas. anepistata vni. codicis MS. invenit h., quod pertinet ad *ἴσος*, necnon, cum ad *χολκίαν*, galbanam, in Etere. Plin. p. 449. Monet autem Caryophilus in Diss. Misc. p. 83, 84, "in errore versari Virum clariss., cum idem Dioscorides*

Mecheis. Mensis Æg. nom., qui maxime Lat. Februarii, sed et ex parte Januarii respondet. Hieron. in Zachar. c. i. col. 1709. fin. Ab Ægyptiis Mechir, — a Romanis Februarii appellatur. Plin. vi. 23. Machireum vocat. In opt. Copt. Monumentis scriptum reperimus **MEÇIP**. In finem huj. mensis incidere solebat Quadragesima, ut notat Theophilus Alex. l. i. Paschal. su. ex interpretatione Hieronymi col. 705. Quod si Æg. antea scilicet usi fuissent fixo, et eul eorum amo nomina mensium essent accommodata, auderem nominis Mechir rationem reddere, non ita longe petitam. Eam nihil suppediat Epigr. Gr., in Anthol. l. i. c. 91. Ep. l. ubi et haec leguntur:

Ἐπιταφίαι Πανήρωσι Μεχίρι κείνοι Ἀρσινόεσι.

Itaque in Ægypto, praesertim, ut puto, Alexandria, mense Mechir solebant navigationes et itinera maritima redampicari, eoque populus frequentior in plateis urbium maritimarum tum conspiciebatur. Hoc potest designare Mechir. Pars prior vocis, quod saepius monimus, significat plenus, **HIP** verò, citur, est vicus vel platea urbana, Luc. xiv. 2. Mechir itaque, si alia concurrent, commodè exponi posset Mensis, quo vici et plateae rursus frequentari incipiunt, aut quo populus jam frequentior in plateis apparet, et discurret. Posset forsitan eo etiam trahi sollemnitas religionis Æg., quam sibi Cenchres in Graecia vitam, Apul. describit Miles. l. xi. 3. De ea quaedam commentatus sum, in Misc. Berol. Soc. Scient. Reg., t. vii. p. 441. 2. Sed quia anno Æg. erat vagus, non fias, quo tempore Mensi huic, de quo loquimur, nomen Mechir imponere placuit, nihil desitire audeo. Rem hanc in universum loco suo relinquo.

[*Mecheis*, nom. mensis Æg. in Epigr. In quodam meo Iuxco veteri *γνώστου* etiam *Μεχίρι*, dicitur esse Februarius Lat. (H. St.)

* *Μήρις*. *Μηρὸν ἱεραίων πάτρι Ἰαίας μήριος* Plat. de I. et Os. p. 359. Quale autem fuerit illud *μηρὸν*, et unde non. traxerit, nec ea illo Platarchi loco, nec alitudo dicere potius.

* *Μήρις*, nom. regis Theb. 3° primi, in Erastoth. Catal. ubi dicit Gr. redditor *Μήριος*. Verum haud dubie in Catal. illo legendum est *Αἰώνιος*, i. e., aeternus. Id enim

nom. Æg. **UENES**, Meheb, omnino significat. Pluribus nomen istud in annoti. ad Catal. illustravi. V. la Chronol. Sacr. de Mr. des Vignoles, t. ii. p. 736. 7.

* *Μεχίρ*. Anagallis, herba. Append. Dioscor. ii. 209. [p. 449.]

* *Μεχίρος*. Planta in Nilo crescens, dulcis sapore. Theophr. H. Pl. iv. 9. 85. *Διαφέρει δὲ καὶ τῆ γλυκύτητι, καὶ τῆ γράμμι γὰρ ἁπλοῦτα ἢ ἐν ἁπλοῦσι, καὶ τὸ καλοῦμενον Σάρι, καὶ τῆρον, ὃ Μείλιον καλοῦσιν.*

Et mox versus finem. *Τὸ Ν Μείλιον ἔσθεται ἴσως, ἀπὸ τῆς ἁπλοῦτα γράμμιτος. Γ' ταχίχρηται, χρίσις, ἅλις ἐστὶ γράμμι.*

[*Μείλιον* in Æg. dicitur herbecium quoddam, quod ut papyrus edole est, dulcissimum in cibus saporem offerens, Theophr. H. P. iv. 9. H. St., in Nullo dubito quin pl. Ægypti a D. Bruce descripta et delineata sub nomine Ensete (vid. App. p. 26.) hic referenda sit. Demta terminatione Gr. *ος*, vocis moni, nisi haud ambigua, et usus planta ad victum humanum idem, J. Stackhouse ad Theophr. loc. Idem P. ii. p. 1543. "E similitudine vocum Mnas, Enas, vocibus, ut videtur, Æg., demta utriusque terminatione haud inverisimili videtur plantam a Bruce descriptam sub nomine Ensete eandem esse ac Mnasium Theophrasti. Botanici quavis ex icone et descriptione genus istud intermedium inter Palmas et Musas in systemate collocaret. Iconem sisto magnitudine dimidiata. V. tab. ii. p. 174. Fructus Ensete imedullis esse dicitur, bases foliorum avenias, tenerimus, instatissima ap. Aethiops ad cibos. Brucei Append. p. 39. Respectu dulcedinis egregie rei *Μείλιον*, aliud inter *ἄσθιλλο* (vi. 4.) *Μείλιον ἑυτάσθιλλο* recensetur. N. B. Arceae oleaceae medulla, si ita dicam, in insulis Caribbeis adeo in delicia, certe antiquitus ignota. Notandum tamen Phoenicis dactyloides (Cyclop. Britan.) cot prae dulce et lactuosum." *Μείλιον*, cyprus esculentus, ut ait Sprungelius Hist. Rei Herb. p. 78. "idem sub nomine Æg. *Μελιβάλλω* occurrit: id non bene derivatur a *μέλι* et *βάλλω*, Harduin. ad Plin. xi. 15. Tubera describuntur, qualia mespilii fructus, folia gladioli similia; illa et cocta manducant et cum herdeo cocta belliarum vicem gerunt. Cf. Colum. Phytobas. p. 5. Trachine hoc potest *ἄσθιλλο*, cuius fructus *ἄσθιλλο* Aeneas similes assaturit J. Dios. S. ii. 37. Certe autem hic *εὐτάσθιλλο*, quorum medicibus vocis Rhizophagae tradit Dios. S. iii. 23." Theophrasti loci est: *Ἐστὶ δὲ τοῖς Ἀρβύλοις χηρίσις, ὃ ἔστιν ὃ σῆμα τῶν κοκκίσι, γάρτα κατὰ γῆ, ὃ καλεῖται Μαλιβάλλω, σπυρίχλω τῆ σχήματι, μήριος δὲ ἄλιον ῥεπέλιον, κίτριον δὲ, ἄρλουρο ῥάλλω δὲ ἄλιον ἀπ' αὐτοῦ ἕρσα Κίτριον ταῖτα ἐναγόμενα ἐστὶν τῆ χηρίσι εἴδησις ἐν ἄσθι, τῆ ἀπὸ τῶν σπῆλων, καὶ γίνεται γλυκὴ σπῆρα. Χηρίσις δὲ σπῆρας ἄσθρῃ γράμμιτι;* ubi J. Stackhouse, "Sub terra tuber Cyperi esculentum L. reperitur in arenosis juxta Nilum. A Plin. vocatur anthalium; igitur scribendum *μήλιον ἄσθιλλω*. V. Icon. ap. Bod. p. 471. Huj. mentio in Flora Gr. fasc. 2." *Μελιβάλλω*, *εἶς*, ὃ planta esse dicitur in Ægypto nascens, auctore Theophr. H. P. iv., H. Steph. Theophrasti locum sic veritit Plin. xii. 15: "Anthalium longius a flumine nascitur, mespilii magnitudine et rotunditate, sine nucleo, sine cortice, folis cortice, folio cyperi: mandunt ipsa comparantur." Non velle autem veritit Theophrasti videtur Plin., cum absolute dicit *mespilium sine nucleo esse et cortice*. Quod enim prae in radice describens hanc notam describit, quod *mespilium curvat*; quippe cura ista proprie tate minime comensatur radice? Hec saltem colligenda ex Plin., legisse enim in Theophr. veritas dicitur *τὸ μέλιλον ἄσθρῃ*; non, ut vulgo legitur, *ἄσθρῃ* il. Sed male lotes *mespilium* retulit ad radicum, quasi dixerit *Philosophus sine nucleo esse anthalium*. Quod curi ratio. Anthalium magnitudine die dixit esse mespilii, sed *mespilium sine nucleo esse anthalium*. Instar mespilii nucleis Paretois. Instatigit enim mespilii speciem, quam tria tantum *mespilium* inter habet, quae nomen sibi Dioscori, quod et *Αρβύλι* dicitur, cui folia trinit *γάρτα*, i. e. *scycanthia* similia. Notandum quoque quod *mespilium* dicitur Theophrasti anthalium esse magnitudine et rotunditate mespilii, in Plin. veritit, sed rotundum quidem esse, magnitudine autem mespilii apriti habere. Anthalium alio loco vocatit illic Ægypti radicum, et eod. L. c. 27. "Anthali, quod Ægyptii edunt, nullum alium reperi usum."

alias [l. 71.] scriptum reliquit, quid ait *Μείλιον*. Vox enim Æg. est, qua non *mensis*, sed lignum significatur — hinc etiam patet, Plin. errare xi. 21, qui *Meliorum esse larynum Ammoniaci autumat*. Reliqua, qua addit Caryophylli, occupavit Forskii Eccl. Hibocet, p. 415, non oblitus Høyebeli, scribens: *Μείλιον ἁπλοῦτα, αὐτὸ ἐναγόμενον ἐστὶν ἡ Μεχίρις, ποῦ καὶ forte scribendum Μείλιον, judicente Forskii l. c.*, iterumque p. 406, ubi plura de v. *Μείλιον*. Ad H. v. *Μείλιον*. Cf. Theophr. H. P. iv. 9. p. 352. Variate nominis scripturam Gr. docet Fabric. in Menologia p. 27. In Gr. Inscrip. Rasae legitur, *ΜΕΝΟΣ ΒΑΝΚΟΥ ΤΕΡΑΤΑ ΑΠΗΤΗΤΗΝ ΑΕ ΜΕΧΕΡ ΟΚΤΟ ΚΑΛΑΚΑΤΑ*. Monet id A. J. Silvestre de Saey in Epit. de Ista Inscrip. Æg. p. 45. Sed nova non erit controversia, quum tamen meam hic non facio, de initio ac fine Xanthici meam prae gentes diversitas, ex mente ejusd., mensurata ut Martii, est Aprilis, sed etiam alius, inter se respectu. Cui vae, potest commemari viros quodam ad Hes. v. *Σοῦρ* et *Εὐβοῖα*, Notitiam de anno Macedonum, t. ii. Opp. p. 6, 7, ubi seq. Corisium Fasc. Atque, l. ii. di. 13. de Flor. de Lorraine de variis *Epochis* et anni forma veterum Orientalium c. 1 et 2. *Μεχίρ* est in eod. Fasc. Atque, ap. Mathias, p. 96.

* *Græcis veritit*, l. i. Anthol. Gr. p. 355. ed. nov.: *Pandera vela Mechir juncit et decemque ponto*.
 * Verba Apuleii xi. Metam. p. 789 sunt: *Tunc ex his nom, quem vultis Grammatica dicebant — de literis fausta vota prefares, Principi magno, Senatibus, et Epitit, totique Romano Populo, nauticas, navibus, quaque sub imperio mundi nostratit reguntur, remittat, nomen atitque Græccorum, ita: *Αἰώνιος Αἰώνιος*." Pro remittat ut cum Jahn. legentur velintur, non probatur *Quintilianus*, cui tanta consuetudo Jahn, pro *Αἰώνιος Αἰώνιος* existimatio *ΗΑΟΥ Αἰώνιος*, navigationis iustitiam, non precario duplicabit.
 * In scribendo regno nomen magna veterum discrepantia est, item in plerisque eod. MSS. Comparatur Squire ad Plat. de I. et O. p. 21, Havercamp. ad Pl. Joseph. Ant. viii. c. 6. §. 2, praesertim Westling. ad Dios. S. ii. 43, et Herod. ii. 1.
 * Non apud hoc mutatione; mensure locum Wytrob.
 * [Plani etiam notandi, et Theophrasti locum exhibet, Salmasius de Homon. Hyles Iatr. p. 72. "Plerisque phœci Traci esse, quum Theophr. inter radices, Ægypti preteritas, que eum sunt, commemorat, et *Μελιβάλλω* appellat, que vix in ejus libri corrupta in hunc usque utatem mansit, cum halesionis in fronte, quomodo ap. eum legitur Plin. Sic igitur legendum H. 10. " *Ἐστὶν ἄσθιλλο* χηρίσις, ὃ ἔστιν ἄσθρῃ τῆς παλαιῆς, ἵνα κατὰ γῆ, ὃ καλεῖται Μαλιβάλλω, σπυρίχλω τῆ σχήματι, μήριος δὲ ἄλιον ῥεπέλιον, κίτριον δὲ, ἄρλουρο ῥάλλω δὲ ἄλιον ἀπ' αὐτοῦ ἕρσα Κίτριον ταῖτα ἐναγόμενα ἐστὶν τῆ χηρίσι εἴδησις ἐν ἄσθι, τῆ ἀπὸ τῶν σπῆλων, καὶ γίνεται γλυκὴ σπῆρα. Χηρίσις δὲ σπῆρας ἄσθρῃ γράμμιτι;* Quae Plin. sic reddidit xii. 15. "Anthalium longe a flumine nascitur mespilii magnitudine et rotunditate, sine nucleo, sine cortice, folio cyperi: mandunt ipsa comparantur." Non velle autem veritit Theophrasti videtur Plin., cum absolute dicit *mespilium sine nucleo esse et cortice*. Quod enim prae in radice describens hanc notam describit, quod *mespilium curvat*; quippe cura ista proprie tate minime comensatur radice? Hec saltem colligenda ex Plin., legisse enim in Theophr. veritas dicitur *τὸ μέλιλον ἄσθρῃ*; non, ut vulgo legitur, *ἄσθρῃ* il. Sed male lotes *mespilium* retulit ad radicum, quasi dixerit *Philosophus sine nucleo esse anthalium*. Quod curi ratio. Anthalium magnitudine die dixit esse mespilii, sed *mespilium sine nucleo esse anthalium*. Instar mespilii nucleis Paretois. Instatigit enim mespilii speciem, quam tria tantum *mespilium* inter habet, quae nomen sibi Dioscori, quod et *Αρβύλι* dicitur, cui folia trinit *γάρτα*, i. e. *scycanthia* similia. Notandum quoque quod *mespilium* dicitur Theophrasti anthalium esse magnitudine et rotunditate mespilii, in Plin. veritit, sed rotundum quidem esse, magnitudine autem mespilii apriti habere. Anthalium alio loco vocatit illic Ægypti radicum, et eod. L. c. 27. "Anthali, quod Ægyptii edunt, nullum alium reperi usum." Eod.]

De v. *Mæris* Schneiderus in Lex. scribit: "Eine ägyptische essbare Wasserpflanze, Theophr. H. P. iv. 9. wo die alten Ägypter *μαρῖος* haben." *Ep. d.*

* *Mæris*, *Mæris*. Bos *Æg.* sacer, religiose Heliopoli cultus, sicuti Memphi Apis. Plura de Numine hoc *Æg.* dicit in Panth. l. iv. c. 4. §. 2. ad 7. Nom. istud §. 6. hoc modo interpretatus sum: "Græci—nomen hoc scribunt *Mæris*, et in casu quarto *Mæris*." Hoc ultimum, *Mæris*, ad typum vere *Copt.* proxime accedere arbitror. Inde Gr., ut opinor, casum formatum primum *Mæris*. Si bene divinavi, literis *Copt.* id sic exprimen-

dam esset, *ἸΗΟΥΕΙΗ*, *Mnoein*, vel *ἸΗΟΓΙΗ*, *Mnoicin*. Dicitur nempe *ΟΥΟΕΙΗ*, u-o-ein, *æ* el

ΟΕΙΗ, o-ein, additque præfixo consueto *Ἰ*, *HOEIH*, lux, eademque voce designatur etiam Sol.

Hinc igitur est, quod urbs *Æg.* perveñta, quam incolæ, lingua avita, dixerunt *OGIH*, *Hebraei* vero scribere solent *Ἰ*, a Gr. interpret. vertatur *Ἰδιούλις*, i. e., urbs solis. Accedente autem novo præfixo, *Ἰ*, nom. illud induit naturam adjectivi, potestque *ἸΗΟΓΙΗ* commode reddi *Oeniens*, vel qui ad urbem On pertinet, aut qui Onæ est consecratus. Sed potest illa vox etiam non minus commode exponi et reddi, consecratus soli."

* *Μελιούβη*. Portulaca. *Apul.* de Herbis c. 103. *Append.* Dioscor. ii. 150. [p. 445.] habet *μελιούβη*. Auctor Arabi in ed. in Biblioth. Vat., ap. Kirch. *Œd.* t. iii. p. 78., Motmut.

* *Μοβό*. Chelidonium. [*Chelidonia major*] *Append.* Dioscor. ii. 211. [p. 450.]

* *Μοῖσις* vel *Μωϋσῆς*. Lacus *Æg.* mirabilis, et valde celebris in Arsenoite nomo, ad Occidentem situs, multis veterum sermonibus et orationibus vehementer celebratus. V. Cellarii *Geogr. Antiq.* pt. iii. p. 64. et de vera nom. hujus scriptioe, Holstenium in Steph. Byz., v. *Ἀρβύρα*. De lacu ipso et præterea Marsham *Cam. Chron.* p. 238. et seqq. atque recentiorum Peregrinatorum, Pauli Lucae præsertim, et R. Pocockii Relationes.* Si veteres audimus, Lacus ille nom. accepit a Rege *Mæri*, vel *Myri*: qui, in *Ægypti* salutem et commodum, effodi eum curavit. V. Marshamum. Verum longe alia fuit La Crozio sententia, quod ex Epistolâ, quas L. Bourguetius ad cum quondam dedit, quasque ante novent annos curæ meæ credidit illi. Jordanus, eo fine, ut eas notis illustrarem, collegisse potui. Scripserat Bourguetius ad La Crozium in Epist., que in Volumine, necum olim communicato, erat xxxiv numero, in hæc verba: Comme il y auront donné au Saïd celui de Saris, ut *Meris*, suivant votre remarque, parce qu'il s'tourment au Midy, en s'y rendant. Et permultis interjectis hæc sequuntur: Je crois voir, que le Lac *Meris* n'a porté ce nom, que parce qu'il étoit au Midy de la Méditerranée, et non pour quelque roy, qui l'ayt fait, car au reste je le crois naturel, et non pas artificiel. Ad que verba illustranda, cum literis La Crozii, ad quas hic respicitur, nobis eadem sit, hænce, uti rogatus eram, notam apposui: Ed effet, *ΜΟΕΡΙ* est le Midy en langue Copte, comme Pseaume xxxvii. 6., dans la version Copte Manuscrite, et en plusieurs autres endroits. Le Midy est aussi appelle *UEPI* *Gen.* xviii. 1., d'où vient *ἸUΕΠΙ*, *meridians*, dans le même endroit. Et Saris, ou bien

Saris, dont il a été parlé cy-devant, veut dire un pays situé au Midy. En relisant ce que je viens d'écrire et pensant attentivement à ce qui a été dit cy-devant du Lac *Meris*, je m'apperçois, que selon Mr. La Croze, *ἸΟΥΠΙϞ*, vel *ἸΟΥΠΗϞ*, est une portion, ou un pas donné, qui est au Midy. La langue Copte autorise cette étymologie. Ou plutôt, ce qui me parait le plus vraisemblable, *ἸΗΡΗϞ*, ou bien *ἸΟΥ ΠΗϞ*, peut aussi signifier la mer du Midy. C'est à ce que je crois, la véritable pensée de Mr. La Croze. Nam *ἸΟΥ* est aqua, etiam in Iacubus stagnans, aut in alveis fluens, uti patet ex *ἸΟΥ ἩϞΠΡΕῤῥ*, qua voce *Ægypti* torrentem designant, *PHC* vero est merides, *ἸΟΥ-ΠΗϞ* igitur recte prosumus significat lacum Meridonalem. Gr. id pronunciantur *Μωϋσῆς*.*

* *Μοῖσις*. Fuit hoc *Mosi* gom. *Æg.*, si credimus *Hebr.* magistris, ac sigillatim *Aben Esra* ad Ex. ii. 10. *Gib.* *Gaulminius*, de Vita *Mosis* §. 3. p. 111. p. 195 et 196., nominis huj. istam reddit rationem: *ΜΩ* *Æg.* est aqua, *NI* ex *Μώγις* igitur est, ex aqua. Quæ verba ostendunt, virum illum doctum ne prima quidem elementa lingue *Æg.* recte didicisse. Nam etsi merito largior, *Ἰῤῥ*, præsertim in vocibus compositis, aquam designare, *HI* tamen nunquam *Æg.* significavit ex. *Andr.* *Müllerus* *Gloss.* sacer. de nomine hoc ista habet p. 26: "Isuper *Aben Esra* tradit, *Mosen* *Æg.* *Μωϋσῆς* *Monios* vocatum esse. Sic ille ad Ex. ii. Testatur autem, in libro *עבודת האדמה*, Agriculture, [de Agriculture] ita legi qui liber ex ling. *Æg.* in *Kedare-an* [sanctum, s. *Hebr.*] translatus sit. Addit *Aben Esra*, se idem in libro *Philosophorum* Gr. legisse. An vero ibi *Μωϋσῆς*, *Monios*, vel aliter lectum sit, non liquet. Ap. *Gedalsium* sane non *Μωϋσῆς*, *Monios*, sed *Μωϋσῆς* legitur, *Sachselsch.* p. 11. h. *Corruptam* esse vocem, *Kircherus* non frustra conjicit, *Prodrom.* *Copt.* p. 157. Forte *Mævis* est, *Kircherus* l. c. verba *Aben-Esra* adducit.

Quid jam de v. h. judicandum sit, etiam atque etiam ambigo. Posset quis conjicere, *Monios* *Æg.* sonare *ἸῤῥHI*, nam, quod dictum jam est, *Ἰῤῥ* in vocibus compositis sæpe aquam designat, *HI* vero ducere, et educere, unde intelligitur *ἸῤῥHI*, recte sermone *Æg.* cum diei, qui ex aqua eductus est. Observare præterea operæ pretium est, quod *Monios*, in veterum libris non semper eodem modo affertur. Nam *Gedalia* scribit, ut modo didicimus, *Chonios*, et forte, si alia supersessent *Hebr.* monumenta, que memoriam illius nom. conservarent, etiam aliam ejusd. nominis scripturionem illic deprehenderemus. Vitio igitur mihi verti non potest, si conjiciam, vocem *Monios* depravatam esse ex *Æg.* *ἸῤῥHI*, *Amoni*, quod pascere et pastorem significat; *Mosen* vero fuisse et Pastorem gregum, et Pastorem populi Dei, ex S. S. oppido notum est. Quid si vero nomen hoc *Moï*, per errorem, *Mosi* tribuitur, cum re ipsa datum fuerit filia *Pharaonis*, que *Mosen* ex aquis extrahi curavit? Nam *ἸῤῥHI* *Æg.* dicitur notris, *προβα*, 1. *Thessal.* ii. 7. Et *Gen.* xxxv. 8. *προβα* *Copt.* redditur *ἸῤῥHI*, mater nutriti. Filiam autem *Pharaonis*, recte et jure optimo, dicitur potuisse nutricem, et *Mosen* eam nominis causa eo nomine compellasse, qui dubitet? sed arbitrium huj. rei perlibenter alius relinquo.*

* *Moph*, *Ἰῤῥ*. Ita in Scriptura S. nonnunquam* ap-

* *Ap.* *Plat.* de L. et O. p. 264. (492. ed. Ox.) *Μωϋσῆς* probarunt *Xylander*, *Hentl.*, *Markl.*, *Squire* et *Wyttenb.* Alii male *Μωϋσῆς*. *Opt. codd.* *Diodori* S. *Eliani* et aliorum pariter habent *Μωϋσῆς*. De orig. omnino aliter statuit *Kocherus* in *Misc. Obs. Crit. Nova* t. ii. p. 155. 6., existimans, nom. *Μωϋσῆς* et *Μωϋσῆς* esse idem, derivandamque ex *Ἰῤῥ* vel *ἸῤῥHI* et *HOYPI*, aut potius, ad nom. *Oisiridis* *Ἰουσιρῆς*, vel dempto articulo *Νωϋρ*, literam *Ἰ* accessisse, ut *Oisiridis* diceretur *Bos*, quasi *Oisiridi* vel *Omphidi* sacer.

* *Nolin*, negligas, que notavit *Wesseling*, ad *Diod.* S. l. 51., et *Herod.* l. 149. Digna est imprimis, que attente legatur, *dissertatio* *Giberti* de hoc lacu, in *Commentariis Acad. R. Inscript.* t. xviii. p. 225-245.

* *Annotatio* *Menestieri* ad *Epist.* *Bourguetii* debet *Scholtzeo* l. c. p. 5, 10.

* *Judicium* de altima *Jabl.* conjectura ego quidem alius relinquo. *Observandum* tamen, filiam *Pharaonis*, cui *Mosen* plurimum debebat, appellari a *Fl.* *Josepho* *Ἰουσιρῆς*, s. *Ἰουσιρῆς*, ab *Artapano* *Μωϋσῆς*, ab *Abulensis* *صهاروت*, *zsharut*, unde *Relandus* suspicabatur pro *Ἰουσιρῆς* in *Josepho* legendum *Ἰουσιρῆς*. V. not. ad *Josephi* ii. *Antiq.* c. 9. §. 5. De nom. *Moï*, sive *Monios*, egit *Baudehors* in *Hist. Eccl.* V. T. l. i. p. 399, 3.

* Si bene meminimus, nempe, *Hos.* ix. *Ἰῤῥ* ubi habet perierit *codd.* *MSS.* *Ἰῤῥ*, ubi *Ἰῤῥ*, teste *Kraemeri*, *Æth.* vero interpretet, quoniam est magna sacerdotis in rebus, ad rem *Ægypti* Geographicam pertinentibus, probant *Μωϋσῆς*. Quæ secuti sunt *Hieronymus* ad *Hosæ* locum, interpretat *Flat.* antiqui, alii. *Cum* his non discordant recentiores, de quibus nominasse sufficiet *Ravium* in not. ad *Shawii* *Hæcra* t. ii. p. 82., *Maugerum* ad *Hosæ* verba, et *Michælis* in *Suppl.* ad *Lex. Hebr.* p. 1366.

pellatur Memphis, contractum nempe ex Memphis. Ita Crensi Dissert. iv, de Terra Gosen §. iv, p. 41.

* Mōseus. Nomen regis Thebei in *Æg. ap. Eratosth. Catal. num. xvii.*, qui illud interpretatur *ἄλιερος*. Nempe **ΜΟΙ**—**ΧΡΗ** Moïse, *Æg.* dicitur donum solis, vel donatus a solē. V. nota mea ad illam Catal. in Vignoli Chron. S. I. ii, p. 752.

* Mōst. Cognom. *Ἰαίλις*, significans matrem. Plut. de I. et O. p. 374, § 8 *Ἰαίλιος ὄρεσι καὶ ΜΟΥΤΩ, ἑρμηνεύοντες δὲ τὸ πρῶτον τῶν ἑρμηνεύων ΜΗΤΕΡΑ*. Nempe **ΜΟΥ** et **ΜΟΥΤ**, matrem designat, quod *Gr.* extulerunt *αὐτῶν*. Observatu vero haud indignum, quod idem Plut. scriptum reliquit p. 268, *Æg. Lanam, i. e., Ἰαίδη*, appellasse matrem mundi: quod tam mihi suspicionem suggestit, fieri posse, ut Plut. cognomen hocce Ἰαίλις Μωσὶ in mente haberit. Nam **ΜΟΥ**—**ΘΟ**, recte dici potest mater mundi. Plura vide sis in Panth. I. iv. 5. § 3.

* Mōra. V. supra in v. Moïse.²
* Mōraus. *Ἀμμωνιόδωτος*. Ita Eratosth. Catal. regum Theborum *Æg.* num. xxiii. In notis ad Catal. dixi nom. *Æg.* vere ita scribendum fuisse *Ἀμμωνιότος*. Nam **ΔΩΘΗ ΤΑΩ**, est donum Ammonis, vel idonum ab Amnone, *Ἀμμωνιόδωτος*. Verum *Gr.* paulatim nom. hoc pronuntiando corruperunt, diserruntque pro *Ἀμμωνιός, Μωραύτος, et* vitiosa illa pronuntiatio propagata, tandem ap. *Græcos* invaluit. V. Chronol. S. Vignoli t. ii, p. 756.

* Mōra et *Mōra*. Aqua. Observant hoc scriptores veteres permitti, qui nom. *Mōsis* ex *ling. Æg.* interpretari satęgerunt. Et certum est, **ΜΟΥΟΥ**, *Mo*—*u* significare *Æg.* aquam. In voce, compositis etiam occurrit **ΜΟΥ**. Vide v. *Mōra*.

* Mōra. Deus marinus, si credimus Jo. Tzetze, qui id, nescio unde haustum, memoria prodidit *Chil. ix. lib. 239. — τὸ Μωραὸν ἄλοιο τὰς γυναικας Ἀγυαίνας Περσεὺς θεὸν θαλάσσιον, καὶ θεὸν τῶν ὕδατων*. Vocatur igitur *Æg.* Neptunum, Deum maris, sermone patrio *Mōra*. Ubi observabis, I. Neptunum Maris Præsidem, in *Ægypto* cultum non invenisse, qua de re consuli potest Panth. I. v. c. 3. § 2., et c. 4. § 3. 2. *Mōra* esse nom. ab homine regum *Æg.* ignaro confectum, compositum quippe ex v. *Æg.* et *Hebr.* **Μ** enim, ut aliquoties jam monui, non vero *mo*, in compositis vocibus, aquam significat: qd vero vox *Hebr.* **מ**, Deum designans, *Ægypti* *θεὸν τῶν ὕδατων*, vel *θεὸν θαλάσσιον* dixisset **ΜΟΥΟΥΤ**, aut **ΜΟΥΟΥΤ**. Sed *Mōra* *Æg.* vere monstrum aliquod vocis fuisse censeri debet.

* Mōra. Ita interpret. *Alex.* efferunt nom. magni illius viri, qui populum Dei ex *Ægypto* eduxit, ejusque in Arabia deserto Legislator existit. *Hebræi* nomen illud scribunt **משה**. Nomen ipsum veterum permitti *Æg.* esse judicant, et ex illa *ling.* etiam interpretari sunt. Quic hoc negant, nominisque huj. origines in *Hebr.* sermone quaerendas esse contendunt, praesidium in his ipsis *Mōsis* verbis, *Ex. ii. 10.*, se invenire existimant, ubi haec nominis *Mōsis* ratio additur, **כִּי נִקְרָאתִי מֹשֶׁה** quia ex aquis extraxi eum: vel, uti verit *Pfifferus* quia ex aqua extraxisti eum, tanquam mater *Mōsis* verba hoc protulerit, loquens cum filia Pharaonis. **משה** igitur *Hebr.* significaret extractum ex aqua, et hanc esse veram nominis *Mōsis* significationem, testaretur *Mōses* ipse. At non alio se erit, hic observasse, I. voc. **משה** sumi quidem de extractione qualicunque: verum non de extractione ex aqua. Vox igitur *Hebr.* **משה** significabit quidem eum, qui alicunde extractus est: sed non extractum ex aqua, nisi addatur, ut fecit *Mōses* **כִּי נִקְרָאתִי מֹשֶׁה**, ex aqua. Recte id etiam monuit *Eus. Remondotus*, dans les Mémoires de Littérature de l'Acad. des Inscrip. t. ii, p. 272., tametsi *Bochartus* in *Geogr. S. P. I. t. i. c. 15.* asseruerit, at non probaverit, voc. **משה** semper sumi de extractione ex aqua. *Mōses* igitur

hæcquaque significat extractum ex aqua. 2. Voc. h. ne significare quidem extractum, qualitercumque demum id fiat. Explicemus hoc verbis *Aud. Mulleri*, qui in *Gloss. S. p. 28.* hac de re ita dicitur. *Vox* **משה**, *Mose*, non extractum aquis significaret, sed qui extraxisset. Extractum vero **משה**, *Massi*, diceret, 3. Nihil omnino decedere auctoritati et veritati textus *Sacri*, si dicatur nomen *Mōsis* fuisse origine *Æg.* Non enim affirmat historia *Mosaica*, nomen *Mōsis* ex *ling. Hebr.* esse desumptum, sed docet tantum, ex eventu illo memorabili, quo jussu filiae regis ex aqua servatus est, nomen *Mōsen* accepisse, sive id factum fuerit ab *Hebræis*, sive ab *Ægyptiis*. Cum autem nom. hoc ex *ling. Æg.* optime deduci possit, idque, quod historia *Mosaica* de nomine hoc observat, plenius exprimat, si ex *ling. Æg.* explicatur, quam si ratio ex *Hebr.* sermone reddenda sit, intelligitur facile, saltem utique esse auctoritatem textus *S.* Non video igitur, quid me impedire possit aut debeat, quominus in eorum pedibus sententiam eam, qui *Mōsis* nom. vere fuisse *Æg.* censent. Sunt potius rationes plurimae, et quæ pondus habent non leve, quæ ne, ut sententiam eorum meam faciam, induxerunt. Nam I. Interpret. *Alex.* qui sunt *Jædoorum* omnium, quorum scripta ætatem tolerat, antiquissimi, qui vixerunt in *Ægypto*, ubi *Mōses* nomine hoc donatus fuit, qui *Æg.* et *Hebræorum* ea de re monumenta consulere poterunt, jam dudum perperita, non præter rationem nom. id extulere *Mōra*, quod est vere *Æg.* et rem illam, quam de nomine hoc nos docet *Scriptor S.*, egregie et æsse exprimit. Sine dubio illi veram docere volebant pronuntiationem nominis *Mōses*, cum *Hebræi* ab ipso jam principio illud idem magis ad genium linguæ suæ detorsissent, scribendo et pronuntiando **משה**. Ipsum vero *Mōsen* pronuntiationem hanc, a populo suo receptam et dudum stabilitam, retinuisse, mirum profecto non est. Num spreta sanorum consuetudine, qui a teneris assuetus ipse erat, forum nominis *Æg.* forte tum plurimis ignotum, prætulisset? Quis tale quid de *Mose*, cuj. munici implacabiles erant *Ægyptii*, suspicari poterit? II. Non aliam fuisse doctis olim *Hebr.* magistris sententiam, ex antiquissimis eorum, quorum aliquid supersit, facile intelligitur. Eos inter est *Archielius Tragicus*, ab ætate interpret. *Alex.* non ita remotus. Illius hanc verum, quibus filia Pharaonis matrem *Mōsis* alloquitur, adferunt *Clem. Alex. Strom. l. p. 345. [414.]* et *Euseb. Præp. Evang. ix. 28. Τούτων γάρ, τῶν αὐτῶν ἐλάγι μωσὴν ἀνοήτως ὀνόμαζον. Ὅμοιον δὲ Μωσῆ ἀνιστᾷ, τῶν ἡμεῶν Ἰσραὴλ ἀνέδρασεν ποταμὸν ἄν ἰσὸς*. Quæ quæ ratione accipienda sint, et a scriptoribus vetustis re ipsa accepta fuerint, ex his, quæ ap. *Clem.* præcedunt p. 343., colligere proclive est. *Ezechiel* ad stipulatur *Philo Jud.* in l. i. de vita *Mōsis* p. 605. [t. ii. p. 83. ed. Mang.] scribens: *Ἐτα δίδωσιν ὄνομα, θεμελίω Μωσῆν ἑρμῆος, διὰ τὸ ἐκ τοῦ θαλάσσιου ἀνέαν ἀνελθεῖν τὸ γὰρ ἕσθαι ΜΩΣ ὀνομάζουσαν Ἀγυαίνας*. *Jungendus* haec *Josephus*, *Antiq. Jud. ii. 9. l. 6. : εὖτ' αὐτῶ τῶν ἐπιλομένων ταύτων, (Μωσῆς) κατὰ τὸ συμβεβηκὸς ὄνομα, εἰς τὸν ποταμὸν ἵκασθαι τὸ γὰρ ἕσθαι μὲν οἱ Ἀγυαίνας ἐκασθῆναι, θεὸς δὲ τοῦ ἐξ ὕδατος εὐνοῦσθαι*. E *Jædoorum* scriptis accepisse hoc videtur vetustus auctor versum *Orpheo* tributorum, qui *Mōses* audit *ἐκ ποταμοῦ*, ex aqua ortus. V. *Jos. Scaligeri* not. in *Fragmenta veterum selecta*, libris de *Euaend.* *Tempt.* subjuncta, p. 48. III. *Eudem* porro, de nom. *Mōsis* *Æg.* sententiam, suam quoque faciunt *prisci Ecclesie* *Christ. Doctores*, *Clem. Alex. p. 343.*, *Hieron. Op. t. ii. p. 103.*, *Eustath. Antioch.* in *Hæmameron* p. 79., ad quem *Leo Allatus* in not. addit *Rexabum Maurum*, et *Procopium*. Ad stipulatur illis *Suid. v. Μωσ.* *Μωσὶ τὸ ἕσθαι τῶν Ἀγυαίνας ἕσθαι καὶ Μωσῆς*. IV. Ex recentioribus igitur nostris erudit, et *Scripturae* interpretibus, cum hic tot haberent sibi præעות, eorum sententiam non inviti amplexi sunt *Hottingerus*, alique non pauci, quorum nonnullos adfert *Pfifferus* *Dub. Vex.* ad *Ex. ii. 10.* Est inter eos etiam *Athanasius Kircherus*, qui aliquam linguæ veteris *Æg.* notitiam jactavit potius, quam

¹ Post *ἑρμῆος* excidisse videtur *νότος*, *judice* *Marklando* p. 130. ed. *Squir.*
² *Μωσῆς* est in quibusdam codd., sed rectus scribitur *Μωσῆς*. Cf. *Wesseling*, ad *Diod. S. t. i. p. 61.*
³ *Ap. Herod.* *v. lib. ii. 140. iii. 125. et Thucyd.* i. 119., nom. scribitur *Ἀγυαίνας*.
⁴ *Pullio* tanquam *ἑρμῆος* alio aliter etiam est. Scribit enim, I. de somnium mutatione, l. i. p. 597. *Μετασθῆναι γὰρ Μωσῆς καλοῦται ἀπὸ τῶν ἑσθῆναι ἢ καὶ ἑρμῆος, διὰ τὸ ἐκ ποταμοῦ ἀνέαν*.
⁵ *Op. Phil.* t. i. p. 112, 113.

habuit, et Cl. Salmasius, qui feliciore in illo studio progressus fecit. Eorum verba mox adferemus. V. Considerationem hic et illud meretur, quod nomen *Mosis* infanti, tñm exposito, a virgine *Æg.*, regis filia, datum fuerit, quæ id profecto non ex Hebræorum, sed suo proprio et patrio sermone desumptura fuisse videtur. Urit hoc non sine causa Kircherus, idemque argumensum ponderis non spernendus esse censet Hottingerus Exere. Anti-Morin. p. 44. in nota. Quibus et VI. illa accedat ratio, quod *Mosis* nom., vel ut Alexandrini habent *Muosis*, commode ex ling. *Æg.* explicari possit ita, ut rei et verbi scriptoris S. omni ex parte satisfiat. Videmus primo, quo pacto Salmas. rem h. expeditur. In l. de Ann. Climat. p. 614. hunc in modum disserit: Σ

(Σ) est capere.—In fine positus passivam inducit (significationem), ut *Muosis* (ΥΠΟΥΣΙ) captus ex aqua, ἀναπόδεις ἐξ ὕδατος. Non omnia Salmasii verba tuentur assim. V. et ejusd. Epist. l. p. 152., et lxxviii. p. 167. Salmasii explicationem, tacito ej. nomine, adoptavit Huëth's Demonst. Evang. p. m. 75. Certum tamen est, ΥΠΟΥΣΙ recte exponi posse sumtum, vel captum ex aqua. Posset quoque vox eadem explicari ΥΠΟΥΣΕ, ex aqua veniens, egrediens, quod magis favet scripturam Alex. interpretum, et scripturam N. T. qui frequenter habent *Muosis*, quod plane est ΥΠΟΥΣΕ. Et hanc originem probasse videntur, qui olim *Muosis* interpretabantur τὸ ἀπορεύσασθαι ἐξ ὕδατος, ap. Clem. Alex. p. 343. Communiter tamen veteres nom. hoc significare aiunt servatum ex aqua, ut Joseph., Eustath. Antiochenus, et alii. Sic enim sententiam suam declarant, τὸ εἶναι, μὴ, (vel, ut alii, μὴδ) ἐνοχλῶντες Ἀγύπτου, καὶ δὲ τοῦ ἐξ ὕδατος σωθῆναι, ubi voces has ἐξ ὕδατος, glossæma esse mihi persuadeo, quæ essent delenda ap. Joseph., uti nec ap. Eustath. Antiochenum comparant. Piacuit hæc interpretatio Kircheri, qui, in Prodr. Copt. p. 138., ΥΠΥΤΗC, inquit, *Æg.* est, non Hebr. ΑΥΘ, et ΥΤΗC, quod ex aqua servatum dicit. Verum hic, ut in aliis plurimis, fecum lectoribus fecit Jesuita ille, et fumum vendidit. Non est enim vox *Æg.* ΥΤΗC: et multo minus servare, aut servari, aut servatum significat. De expos. hæc, ut eam Kircherus protulit, merito etiam dubitat Andr. Mullerus Gloss. Sac. p. 29. Dum vero ipse, rejecta Kircheri interpretatione, suum substituit ΥΠΟΥΨ—CWT, quod verit servatum ex aquis, quis non videt, emæ a scriptioe nominis huj. quæ in omnibus linguis reperitur, et citra ullam necessitatem, longe recedere? Interpretatio, quam veteres nobis subministrant, veritati prorsus congruit, dum modo recte exponatur. Nempe ΥΠ, in vocibus compositis, aquam persæpe designat. ΟΥΤΥC vero, use, vox notissima, et in Copt. libris admodum frequenter occurrens, est οὐζου. Unde patet ΥΠΟΥΣΕ, *Muosis*, et eum terminatione Gr., *Muosis*, vere *Æg.* sonasse *submersa* ἐξ ὕδατος.

* Nacophton. Malobathrum. Apul. de Herb. c. 79. Ubi suspicari quis posset, Nacophton *Æg.* vere sonasse *HEC—ROPT*, Neb, vel Nab-Kopt. i. e., oleum Copticum, aut potius *HΩ—ROPT*, Copt., i. e.,

Æg. *Ægyptii* enim a multis inde seculis Copti vocantur, suntuque longe plurimi, qui nom. hoc ipis ab antiquis ab urbe Copto in superiori *Ægypto*, adharisse agnoscunt. Potuit vero Malobathrum dici *Æg.*, aut Copticum, quod Malobathrum optimum *Ægypto* esset præcipuum, ideoque *Æg.* re ipsa dici soletur. Testatur hoc Euting. Lex. Hippocr. ubi scribens, *Miser* Ἀγύπτου, ἐπὶ ὕδατος, τὸ Ἀγύπτιον ἀπὸ αἰσῶτος, τὸ γὰρ ὁμοιωτικὸν ἐστὶ δὲ μελοβάθρων (i. Malobάθρων.) Unquam tamen Malobathrum singulari ratione, et per excellentiam videmus dictum fuisse *Æg.* Certe originis hanc ipsam non mediocri commendare se posset, si *Ægyptii* regionem suam unquam *Ægyptum*, vel Coptum, ejusque locum *Ægyptos*, aut Coptos, dixissent. At nunc tan certum mihi est, quam quod certissimum, *Ægyptum* voc. esse non *Æg.*, sed tantum Gr. originis. Ipsi *Ægyptii* regionem suam patriam, nunquam aliter, quam ΧΗΥΙ, Chami, et *Ægyptium* semper ΗΧΧΗΥΙ, Na-chami vocant. Denominatio vero Coptorum debetur unque Arabibus, quod Jos. Scaliger de Emend. Temp. acute vidit, aliisque ostendit. Certum est, Coptorum nom., antiquam Arabes *Ægyptum* sibi subjecissent, nupiam usulum lectumve fuisse. At quis ab illo tempore passim lingua Arabica incolis *Ægypti* patria eorum, ex eo scriptura est, ut et ipsi Coptos se nuncuparent. Itaque origines vocis Nacophton, quam obtuli, locum habere non potest.

* Næs. Iris Illyrica, herba. V. Append. Dissert. l. i. c. i. [p. 441].
 * Nesi. Vide v. Nesi.
 * Nemecon. Apium rusticum. Apul. de Herbit. l. i.
 * Nemesepa. Chamæpitys. Apul. de Herb. c. 30.
 Sic et ed. Torini, et MS. Voss., c. xxxiii. Kircherus, in *Œdipo*, t. iii. p. 71. id interpretatur polcritudinem, seu decorem cæli. Inscite opinatio. Arabs ap. eund. loc. hæc habet: *Æg.* dicitur Nespha.
 * Nesi. *Ægyptus* lingua sua sic appellare τὴν ἐναγέπειναι, Scaliger memorie prodidit, de Emend. Temp. p. 194. Eand. vocem ille Horapollini restitutum putat, pro eo quod ap. eum legitur *Nesi*. Hæc potestatem tamen vocem, recte se utique habentem, Horapollini merito vindicavi suo loco. Certum ceteroquin est, quicquæ *Ægyptiorum* ἐναγέπειναι, ab Arabibus, quorum lingua a multis jam seculis utitur *Ægyptii*, dici *النسي*, Nesi. Salmas. Epist. p. 132. putabat, esse hæc vocem *Æg.*, et interpretabatur *HISI* assumptiones. Sed verior etiam atque etiam, ut unquam *Ægyptii* voce isthac, illo sensu, usi fuerint. Assentior potius J. Golio, vocem h. Nesi pro Arabica habentem. V. notas ej. ad Alferganum s. Alfraganum p. 44. 5.
 * Nephos, vel Nephos. Uxor Typhonis, cuj. meminerit Plat. de I. et Os. p. 359. 6, 366, Jul. Firmicus Maternus, de Error. Profan. Relig. post init., et Epiphanius lib. adv. Hær. p. 1095. fin. Plat. p. 355 et 366. nom. hoc exponit *relevaris*, finem, et *relevaris*, ultimum. Quare conjecti aliquando, licere nom. hoc interpretari *HECΘΩΨ*, nephthos, i. e., terminale. Nephthys namque nomine symbolico *Ægyptii* intelligebatur terminale *Ægypti*, qui ad mare rubrum spectabat, aut Arabiam *Æg.* Plura ea de re dixi in Panth. *Æg.* l. v. 3. §. 1. ad 5.
 * Nephth. Neth. *Ægyptii* uti nomine Deam appellabant, eadem religione Sai, in *Ægypto* infer., cultam, quam

¹ Ad sententiam Jabl. accedit Scheltrius p. 10. Omissis aliis, quæ ex scriptoribus vetustioribus quant æstivæ, tantum adscribere et Cod. MS. Voss. in Bibliotheca Lugd. Bat. Glossam hanc in Ortatenchibus: *Μουσις* καὶ *Μου* (Μου), ἡ ἑρμηνεία ἐκείνου Ἀγύπτου, καὶ τὸ *Σ*, ἡ ἑρμηνεία τῆς ἀπορίας καὶ ἀπορίας ἢ τὴν τοῦ ὕδατος ἀπόδεις. De orig. nominis *Mosis* recentiores quoque in diversa abeant. Ut tacitam interpretis libri Mas. Ex. l. 10; Mangey ad Philonem t. II. p. 83., et Alberti ad Hesych. v. *Moi*, Hebr. putant. Contrarium vero esse similia opinatur Michæalis l. c. p. 1501. Mingeardius ad *Æg.* codic. reliq. p. cxxxi, cxxxii, nominis originem *Æg.* agnoscit, compositi nempe ex ΥΠΟΥΨ, aqua, et CE, bibere, aut ΨE, ire, abire, nisi forte illud CHC ait complementum omnia, nihil per se detinens. Nom. esse vere *Æg.*, indicat A. A. Georgius, deicque ex ΥΠΟΥΨ, Thebatic *UOOU*, aqua, et GI, Theb. XI, captus, sublatu, vel eductus. V. præf. ad Fragm. Jo. Theb. p. calix., et not. p. 174. §. 266. 7, intelligitur ex his, neque viros traditos, quibus nom. *Æg.* videtur, in etymologia concordare esse.
² Constat La Croziam, moneteque, voc. Nesi esse Arab., nupquam eam in libra *Æg.* de Epagomenis occurrere, has autem dici

ΠΙ ΑΒΟΤ ΗΡΟΥΧΙ, Pi Abot Enkougi, h. e., parvum mensuram. V. Thes. Epist. t. III. p. 134.
³ In Plat. per Nephthi repositi Squire Nephthi; ex collatione aliorum scriptorum, sed sic codic. MSS. Wytshabach. p. 459. et deinceps.
⁴ Pro *relevaris* recte forte legi *relevaris*, ut in loco altero, mponit Squire p. 96., et hoc a sua correctione recepit.
⁵ Nephthi significatio est limitans, *Ægyptum* inter et Arabiam deserta in Siribnoidis vicinia; ubi qualiter arena versus montem Casium ita erigitur, ut Nilo, nisi supra medium exaudante, mergi nequeant, et Plat. patere scribit Michæalis p. i. Spic. Geogr. Hebr. extera p. 268. 9.

Plato, et, qui eum sequuntur, Græci alii, semper Minervam interpretantur. Testantur hoc Plato, in Timæo, p. m. 474. et ej. interpretes vet. Lat., Chalcolibius. Testantur hoc idem Aroobius l. v. p. 137, Hesychus, Eratosth., et alii, quorum loca adduxi in Panth. Æg. l. i. c. 3. §. 2. Multa quoque occurrunt, in historia Æg. nomina propria, virorum et feminarum, que Numinis illius vestigia præ se ferunt luculenta, et ex illo composita fuere. Quin et in ipsa Græciæ temporibus antiquissimis, Neithum honoribus divinis collectatam fuisse, ex veterum monumentis satis certo colligitur. Multa eam in rem disserit in Diss. de Neitha, inserta Miscellaneis Lips. Nov., V. vi. p. 447. et seqq., atque in Panth. Æg. l. i. c. 3. Ibid. plura de Numinis huj. vera significatione et cultu, quo eam Ægyptii dignati sunt, poterunt legi. Obtuli quoque plures nominis Nøth interpretationes, que vel aliis, vel etiam mihi videri in mentem. Mihi videtur nom. hoc deduci a verbo HEIT, quod decernere significat. Hinc formatur HEIT, vel HHIO, quod designatur decernens, ex cuij. nempe decreto pendunt omnia, que sunt et fiunt. V. Panth. l. c., et Præf., quare Panthei parti illi. præmissi, ubi quædam in prima parte dicta correcti.

* Ninive. Heliotropium. Apud. de Herb. c. 49.
* Nitrosum. Nom. regium, in Eratosth. Catal. regum Thebarum Ægypti. Est vero nom. illud compositum ex HEIO, Minerva, et ΔΗΡΙ, αἰθέρι. Et sic interpretatur Eratosth. Ἀδριανὸν νιτροσόν. V. Chronol. Vignoli, l. ii. p. 755.*

* No. Hoc antiquitus fuisse Alexandriæ nom., Hieron. tradit v. in Is. (Opp. t. iii.) col. 125: Significat sive No Ægypti civitatem, que nunc Alexandria dicitur, rel. Et l. ix. in Ezech. col. 912: nos autem, pro No, Alexandriam posuimus. Ap. Ezech. sane commemoratur urbs No c. xxx. 14. et 15., secundum divisionem Textus Hebr. Et vs. 14 quidem N2 No, ab Alex. interpr. redditur Δουροδολο. Verum vero 15 eadem dicitur N2 N277, quod vertunt lidem interpretes τὸ πῦλον Μεμφοῦ. vs. 16. iterum legitur N2 ubi Alex. versio habet Δουροδολο. Et recte. N2 No, nempe, et plenus N2 N277, vel N2N N2, vel N2N N2, unam eandemque urbem significant, nempe Diospolis, sive Thebas Ægypti super. In nomine hoc explicando aberrant permulti et veterum et recentiorum. His se adjunxit Hieron.* Nos plura nunc de illa dicemus.

* No-Ammon, Hebr. N277 N2 et N2N N2. V. Jer. svi. 25. Ezech. xxx. 13. Nahum. iii. 8., ubi Interpretes Alex. nonnunquam habent μεμφο Δαριού, l. c., partem, vel possessionem Ammonis, nonnunquam etiam Δουροδολο, uti Græci Thebas Ægyptias sæpius nuncupare solent. In Martyrologis Copt. MSS. appellari solet ΠΙΟΥ

ΗΤΕ ΠΙΛΜΟΥΗ, locum Amun, vel Ammonis, forte, quia tum temporis locus tantum ostendebatur, in quo olim Thebe steterant.

Certum itaque est, No-Ammon voc. esse compositum ex Ammonis, vel Amunus, quod nom. erat Numinis Æg. sanctissimi, et No, quod μεμφο, partem vel possessionem, lidem designavit. Postremam hanc vocem Vitringa quondam ex Hebr. lingua optine explicari posse censet, siquidem N2, vel N2N locum habitationis commodum significaret. Obs. S. i. 6. p. 74.* Verum cur quæso vocis Æg. signifi. in lingua Hebr., ab Æg. tantopere diversis, quærecamus? Tentemus igitur, possitne vox eadem ex patria Æg. sermone, commodius exponi. Ille autem illico nobis offert vocem HOZ, Noh, que sæptem vel possessionem designat, atque proprie est Ægyptios vel Ægyptiorum, funis et funiculus, quo nomine ap. Ægyptios etiam intelligitur aliquod mensuræ genus. Erat autem varius et multiplex horum Ægyptiorum usus. Utebantur illis, ad dimetienda locorum intervalla, unde Ægyptios sæpe certum viæ intervallum designat, cuij. meminerit Herod., Strabo, Heliodorus ix. p. 452, et alii. Ap. Isidor. Orig. xv. cap. ult. corrupte legitur: Men-

suras viarum nos miliaria dicimus, Græci stadia, Galli leucas, Ægyptii siges, ubi legendum scholæ. De hac dimetiendi intervalla locorum ratione loquitur Max. Tyrius Diss. xxiii. p. 270. Διμετρούμενοι τὰς γὰρ ἑκατόβλους καθήκεν Ἀἰγύπτου. Videndum, an hoc pertinet, quod Hieron. scribit in Jos. c. iii. (Opp. t. iii.) col. 1367: ἑκατόβλους, quod aut funiculos significat, aut juxta Ægyptios mensuram certii liseris, Palaemista dicente: Scintilla meam et funiculam nunciam tu investigasti (P. exxiv., vel secundum Hieron. exxxxv. 5.) In Nilo enim Fluminis, sive in rivis ej. solent naves funibus trahere, certa habentes spatia, que appellant funiculos, ut labori defessorum, recentia trahentium colla succedant. Erant igitur trahentibus naves certa spatia constituta, illaque spatia Ægyptios dicebantur. In terra, ac præsertim in desertis, intervalla illa notabantur calamo, in terra defixo. Plin. vi. 29., Unum iter a Pelusio per arena, in quo nisi calami defixi regant, vii non reperitur, subinde aura vestigia operiente. Calamus ille a Gr. scriptoribus vocari solet σημιον. Sic Pallad. in Hist. Laus. c. xxii. p. 383., κατὰ τὰς αἰσῶν ἑκάστην, καθήμενοι τὸν περὶ αὐτὸν, καὶ κρατούμενοι ἐπὶ τὸ σημιον τῷ κλάτῳ. Idem c. lxi. p. 1000., καὶ οἱ μὲν αἰσῶν ἀπὸ τριῶν σημιων καὶ τεσσαρῶν εἰς τὴν πέλασον ἔχουσιν. Et c. xxxix. p. 951., ἄριστος δὲλεῖται τῆς γῆρας τὰς καλομένης Κλίμακα, τίσις δὲ τῶν ἐστὶν καλομένης εἰς ἐκ αἰσῶν ἡδυνῆθαι ἀσθενεὶ κατὰ τὴν ποταμῶν, τὴν ἀπὸ δεκαοκτὼ σημιων ἑκάστη τὸ ὄραρον τὰς ἄκρας. Sic et Olympiodorus de Oasi loquens, ap. Phot. Bibl. Cod. lxxx. col. 192. ἀνεκείμενοι εἰς ἑκάστην σημιον τὸν περὶ διστετακίτας. Ceterum σημιον illa, sive signa, nihil aliud fuisse, quam calamus in terra defixus, satis indicat Palladius Hist. Laus. c. xx. p. 926., καὶ καθῆκεν τὸν κλάμω, ἕνα κατὰ μίλιον τῆρα ἑκάστην σημιον. Æg. vero scilicet

nomine Noh, vel HOZ HPW, significat calamus, calamus, junceum, qui in paludibus et ad Nilr rivos accedebat, et ex quo varia spellex texebatur. Hoc idem Gr. nomine σημιον designabatur. Speciatim vero vocabit istud postenus de calamis accipitur, qui ad dimetiendum aliqui adhibebantur. ΠΩΩ enim, vel ΡΧΩ, in Copt. libris signi, habet metiendi. Sic Michæ. c. ii. 4., verba hæc μετὰ μόλις κατὰ κατακτῆρας εἰς σημιον, Coptis in Lectionario Heliodorani sanctæ MSS. S. Germ.

Paris) ita est interpretatus ΤΤΟΙ ΥΠΔΑΔΟΣ

ΔΥΡΩΔΙΣ ΥΦΗΘΣ. Significatur igitur utroque isto nomine Æg. calamus memoris, de quo operæ pretium est videre Schindleri Lex. Pentaglot. in ΠΩ col. 1629, 30. Ab his vero calamis memoris, terra infixis, que certam viæ longitudinem indicabant, et dimetiabantur, intervalla ipsa, ab uno calamo ad alterum porrecta, nomen accepisse videntur. Forsitan tamen et alio modo intervalla dimetiabantur Æg., qui magna ad mentem Hieronymi accedit. Nam per Noh, Ægyptios, potest et intelligi restus, vel funis ex junco contextus, certæ et definitæ longitudinis, que ad dimetienda spatia quæcumque uti poterunt, quod et hodie fit in Ægypto, quemadmodum in his testatur Vanslebuis, in historia peregrinationis suæ Æg., Gallice conscripta, p. 16. Le fidéon en Egypte contient 400 cassabes, on cannes, chaque came est longue six bras de caire. Quando igitur Copti Ægyptios vertunt

HOZ et HOZ HPW, commode intelligi potest funis, quippe quod Ægyptios pariter significet. Sic etiam Hebr. vox N277 designat et calamus et funem. Utrouque vero utebantur ad metiendum. Nempe, ut verbis utar Schindleri l. c., Funis mensurabantur fundos, sed calamo p̄dicata et alia. Et sic Æg. etiam non tantam viam, sed et fundos et agros diligenter et sollicite dimetiabantur, sive calamo, sive fune, et ad hoc necessitas ipsos compellebat. Etenim Nilus in agris Æg. quotannis se effundebat, eosque totos inundabat, quo effluente, ut limites agri ejujusvis sæpius mutandi fuissent, nisi possessores eorum mensuram accuratam veluti in numero habuissent. Etym. M. v. Ἀκασα: Ἀκασα ἐστὶ βάθος, τὸ καλούμενον

* Cf. Jabl. de Rempbal. p. 73. d.
* Hieronymi errorum recte castigavit Michaelis Suppl. ad Lex. Hebr. p. 1676, 9, ubi et alia de locis Vet. Test., in quibus commemoratur urbs No, non diversa a Thebis, se desinite dicitur Δουροδολο.
* Addebat, an Vitringa l. c. id doceret. V. tamem ej. Comment. ad Is. xxvii. 10. p. 72. Paria præbet Schultzeus l. 10.

ἰσχυροτέρῳ, ἀριστοτέρῳ δὲ ὄντι. Νελευὶς δὲ τῶν Ἀλεξανδρινῶν βασιλέων, ἀναβιβάζων καὶ ἀνερχόμενος διὰ τὸν Ἰσραὴλ, τὰ ἔθνη τῶν Ἀλεξανδρινῶν γῆς τὴν ἑσπέρην λίαν καὶ μεγάλως, ἀπώλλων, Ἰσχυροὺς δὲ ῥάβδους λαλοῦντες, τοὺς ἰσχυροὺς γῆς ἐκτελεροῦντες. Καὶ γεωμετροῦντες, ἵνα τὸν ἴδιον γῆς ἀπώλλωσαν διὰ μὴ ἰσχύειν. Ἰσχυρὸν ὄν τὸ ῥάβδον, ἐν τῷ γεωμετρικῷ, ὄντι, καὶ ἀριστοῦ ἀριστῶν τὸ εὐκλεῖς ἀλλόλου, ὁ ἔστι φασκεῖν. Μεγίστη δὲ, ἐπὶ Θεσσαλίᾳ τοὺς ἐπιβίβει τοὺς Ἀλεγύτας ἐκτελεροῦν τὸ ῥάβδον γεωμετρικῶν τῶν γῆν. Quibus junge hæc Olympiodori in Aristot. Meteorol. l. p. 23. p. Δὴ δὲ καὶ ἐπινοήσαντες παρ' Ἀλεξανδρίων μετροῦν, ἀπὸ ἀντικῶν ἀλλόλου, ἐπὶ τὸν στέριον τοῦτο τοῦ ὄντος. Sed etiam hæc scrupulosam diligentiam, quam adhibebant possessores agrorum, in dimetiendis limitibus possessionum suarum, sèpernumero, et impetus Nilii vehementer, et avaritia possessorum, inane reddebant et inutilia: quod Palladius observat Hist. Laus. c. xxxvii. p. 934. Optime Strabo xvii. p. 542. Ἰσχυρὸν δὲ τῆς ἐκ' ἀριστοῦ καὶ ἀπὸ λατῶν διαμετροῦσα διὰ τὴν συνέχου τῶν ἄνθ' ἰσχυροῦσι, ἐπὶ ἃ Νελευὶς ἀπερρίθεται τὰ τὰ ἀλέξων, ἀριστῶν καὶ προτιβίβει καὶ ἰσχυροτέρων τὸ ἄριστον καὶ ἃ ἄλλα ἄριστα ἀριστοτέρων, ἃ ἀριστοτέρων τῶν ἀλλόλου καὶ τῶν ἄλλων. ἀίσην δὲ καταμετροῦσθαι εὐκλεῖς καὶ ῥάβδον.

Erat igitur Nob, vel Ἰσχυρὸν, certa mensura, certumque intervallum, quo agrorum suos dimetiabantur Ἰγ., ut præter alios docet Herod. ii. c. 6. Ὅσα μὲν γεωμετρικῶν εἴσι ἀριστοῦσι, ἀριστῶν μετροῦσθαι τῶν χωρίων, οὗσι δὲ ἴσων γεωμετρικῶν, ἀπώλλων, οὐ δὲ πάλῳ ἄρῳ, παραπύργουσι, οὐ δὲ ἄριστον λίαν, ἀριστοῦσι. Etsi autem mensura schenoris non eadem ubique fuerit in Ægypto, quod plerumque Strabo docet xvii. p. 552. certum tamen est, schenris agrorum divisa et definitis fuisse, eaque mensura, Græcis ἔχειντος dicta, Ἰγ. audiebatur Nob. Cyrill. Alex., adv. Julian. l. p. 30. ex libro Hermæion, hæc de Hermete, siue Thot, describit: Ἀρ' ἔχει καὶ τὸν ἡμέτερον Ἰσχυρὸν ὄντι, τῶν τε Ἀλεγύτων ἐν ἄριστῳ καὶ ἄριστῳ ἄριστον ἄριστῶν, ἔχειν τὸν ἄριστον καταμετροῦντα, etc. Audiamus nunc Coptica, quæ summi ex cod. MSS. Eo pertinet locus, supra ex vaticino Michæ c. n. 3. allatus.

ΤΤΟΙ ΥΠΑΔΑΘΟΣ ΔΥΡΩΥΣ
ΥΦΗΘΣ, Meris Anon μου καταμετροῦσα ἐν Ἰσχυρίῳ.
Ab hæc porro mensura, ipse ager ipsaque possessio ap. Ægyptios eodem nomine dicta fuit, quasi tu dicam demensam, certam, limitibusque suis circumscriptam ac definitam possessionem. Ita accipitur Ps. cv. 10. ΘΗΔΤ
ΗΔΡ ΥΠΗΔΑΘ—ΟΥΘΟΣ ΗΡΩΥ

ἮΤΕ ΤΕΡΡΑΗΡΟΝΟΥΣ, Dabo tibi (Canaanem) in Schenon (Gr. habet ἔχειντος) hereditatis tuæ, l. e. Dabo tibi Canaanem in possessionem hereditatis tuæ. Similiter Ps. xvi. 6. memoratur

ΣΑΗΗΘΣ ΗΡΩΥΣ, Scheni, quæ Messias sibi cecidisse illic testatur, secundum versionem Copt., in fortibus, l. e. Firma et robusta est ea, quæ mihi obditi possessio. Ex his jam prolixè disputatis facile colligitur, quid sit No-Ammon, nempe, ut Alex. interpretes ad verbum reddiderunt Nahum iii. 8. Meris Ἀμμῶν, pars, portio, possessio Ammonis. Nam uti homines in Ægypto agros suos habebant definitos, et limitibus suis circumscriptos, ita universa etiam Ægyptus inter deos gentia hab. erat distributa. Unusquisque enim Nomon sui alicui deo peculiariter erat consecratus, a quo et nomen habebat. Id indicare volebat Diod. S. i. p. 12. Hinc igitur Nomon Panopolites, Aphroditopolites, et alij, qui ab illis diis nomina habebant, quibus erat consecrati, quorumque erant in tutela. Nomon Thebæus, illiusque civitas princeps Thebæ, erant in tutela Ammonis, Ἰγ. Jovis. Hæc urbs illa censebatur pars, possessio et peculium. Hoc significat nom. ej. Ἰγ. No-Ammon, quod Gr. postea reddiderunt Διόσκουλι, Jovis urbem.

Nomus.² Totâ Ægyptus in plures olim divisa erat præfecturas, quæ omnes certis diis consecrate erant, illas autem Præfecturas Ἰγ. patrio sermone appellabant Νομῶσι. Strabo xvii. p. 541. Ἡ δὲ χώρα τῆς γῆς πρὸς τὸ ἰσχυρὸν ἐκ τῆς ἡμετέρας, ἴσων μὲν ἃ Θηβαίσι, ἴσων δὲ ἃ τῷ ἄριστῳ, ἴσων δὲ ἡμετέροις νομοῖσι, ἴσων αὖ τῷ Λαβυρινθῷ ἀπώλλων, ἀπὸ αὐτῶν τῶν πρῶτων. Ἰσων δὲ ἡμετέροις νομοῖσι, ἴσων αὖ τῷ Λαβυρινθῷ ἀπώλλων, ἀπὸ αὐτῶν τῶν πρῶτων. T. l. p. 355. Post hæc limites Præfecturarum vehementer contracti, sensimque immitti fuerunt, ut in plures tota regio dividi posset. Ptolemæus certe, suo tempore, in Geographia Ægypti, quinqueviginti circiter Nomos enumeravit. Et verosimile mihi videtur, illam Ægypti per certos Nomos divisionem, tempore Romanorum, re ipsa desisse, ubique nisi memoriam illorum superfluisse. Ptolemæus igitur, et ante cum Strabo,

¹ Fortassis Epist. ad J. D. Michæalis p. 25—26. de No-Ammon in eam sententiam disputavit, ut Nob significaret habitationem, nec sola Diopoli, sed totius universæ Ægyptus hoc nomine indicaretur. Cui sententiam favere videtur locus Nahum iii. 6. quem tamen plerique interpretes accipiunt de Diopoli, vel magna, vulgo Thebis, vel alia in Ægypto inf. supra Mendecem, qui meminissent Strabo xvii. p. 1154. et Demetrius Phal. ap. Diog. Laert. v. sect. 7. vel iterum alia. Etiam in sola Ægypto fuisse ejusdem nominis urbes quinque, teste Steph. Byz. v. ἰσχυρῶν. Ut revertar ad originem nominis No; novam de eo proponit conjecturam eruditus Akerblad in Epist. de Inscript. Æg. Roset. p. 34, 35. his ipsi verbis: «Parmi les longs et fastueux titres dont est décoré Ptolémée Evêque dans l'inscription Grecque, se trouve celui de ΕΙΚΩΝ ΗΜΙΑ ΤΟΥ ΔΙΟΣ. Le nom qui en Grec signifie Jupiter, est rendu en Egyptien par un mot qui consiste en une seule lettre, celle que nous avons reconnue pour un Η ou un ΟΥ, dans les noms Ptolemée, Αἴλιος, &c. Ce nom n'a en peu embarrasé le Copie s'avoit point d'appellatif de cette forme et d'une signification convenable, et je ne connoissais point de divinité Egyptienne de ce nom. Je crus enfin avoir trouvé la solution de cet te difficulté; mais je la propose comme un simple conjecture. La ville de Jupiter, ou Diopoli (parva) dans la Thébaïde, porte dans les dictionnaires Coptes, le nom de ΗΩ ou ΗΟΥ. Dans le manuscrit universel 09, provenant du Vatican, actuellement à la Bibliothèque nationale, il est fait mention du nom Ho, ΠΘΩ ΗΩ; c'est le nomus Diopolites des anciens, et le

هو كورة de Makrizi. La plupart des auteurs Arabes et plusieurs voyageurs modernes connoissent ce nom; et d'Anville l'a inséré dans sa carte, en écrivant How, d'après l'orthographe Angloise. Or il me paroit assez probable que ce nom étoit celui d'une divinité adorée dans la haute Egypte, et qui est la même que le ΟΥ de l'inscription; que la ville dont nous venons de parler s'appelloit ΘΒΩΗ ΗΩΗ la ville de Ho, ou, selon l'orthographe de notre inscription, ΗΩΗ.—Cens qui aiment les rapprochemens étymologiques, retrouveront peut-être ce mot dans le No-Ammon ΗΩΗΝΣ, ou Hamon-No ΗΩΗΝΣ nom qui se rencontre dans les prophètes, et qui, sans doute, désigne quelque grande ville de l'Égypte, quoique les interprètes soient guère d'accord là-dessus. Le Septante et la version Copte rendent effectivement ce mot par Diopoli (Eg. xxx. 16.); mais il faut avouer que la description de No-Ammon, qui se fit, Nahum iii. 8. ne convient pas trop à Diopoli de la Thébaïde. Aussi les Septante, et le Copie qui les traduit servilement, ont-ils trouvé tout autre chose dans ce passage que dans celui d'Eséchiel. Un endroit de Jér. xlvii. 25., achève de rendre la chose au moins fort douteuse. Quant à l'étymologie de ce nom, elle

paroit assez bien s'accorder avec notre Ho; No-Ammon seroit ΗΩΗ ΔΙΟΥΗ, Jupiter-Ammon; d'autant plus que le préfixe Η est devenu adhérent à ce nom, qui même est écrit ΗΩΗ ou lien de ΗΩΗ dans un des vocabulaires Thébaïques de la Bibliothèque nationale n°. 44. «Præclarum hæc Akerblad annotationem, etâ loquacem, hic a me libello, non omnibus lecto, repetam esse, nemo puto lamnoiar erit, ut opinor, qui argere ferat.

² Sicque Ferraro ex vox prolatat in numis Æg. Invenit tamen Bellay in duobus aërie Trajani et Antonini Pil. V. Comment. Acad. Inscr. Paris. t. xxvii. p. 329. Numi isti sunt maximi moduli, sed æquæ antiquitatis. Scribuntur quoadam in Museo Nazariano Pelusini, qui vero ipse de legitima sanctitate dubitare videtur. Melioris notæ est numus Hadriani, in quo CATHIC NOMOC, primus vulgatus a Zoega l. l. p. 105. In lapidibus literatis non nemini me voc. Νομῶν; usque legitur.—In annotatione p. 169. l. 16. pro هو كورة ponatur حور, nisi tamen legepōm sit حور, quod vicum, tributum, aut simile significat, et in plurali facit حور.

Non mihi hæc observationem debes, sed Ravio nostro. Quæ habet Jabl. p. 175, 6., de هو كورة ducendo ex ΗΩΗ possessio et ΗΩΗ picina, placere itidem Scholtzio p. 19.

paroit assez bien s'accorder avec notre Ho; No-Ammon seroit ΗΩΗ ΔΙΟΥΗ, Jupiter-Ammon; d'autant plus que le préfixe Η est devenu adhérent à ce nom, qui même est écrit ΗΩΗ ou lien de ΗΩΗ dans un des vocabulaires Thébaïques de la Bibliothèque nationale n°. 44. «Præclarum hæc Akerblad annotationem, etâ loquacem, hic a me libello, non omnibus lecto, repetam esse, nemo puto lamnoiar erit, ut opinor, qui argere ferat.

² Sicque Ferraro ex vox prolatat in numis Æg. Invenit tamen Bellay in duobus aërie Trajani et Antonini Pil. V. Comment. Acad. Inscr. Paris. t. xxvii. p. 329. Numi isti sunt maximi moduli, sed æquæ antiquitatis. Scribuntur quoadam in Museo Nazariano Pelusini, qui vero ipse de legitima sanctitate dubitare videtur. Melioris notæ est numus Hadriani, in quo CATHIC NOMOC, primus vulgatus a Zoega l. l. p. 105. In lapidibus literatis non nemini me voc. Νομῶν; usque legitur.—In annotatione p. 169. l. 16. pro هو كورة ponatur حور, nisi tamen legepōm sit حور, quod vicum, tributum, aut simile significat, et in plurali facit حور.

Non mihi hæc observationem debes, sed Ravio nostro. Quæ habet Jabl. p. 175, 6., de هو كورة ducendo ex ΗΩΗ possessio et ΗΩΗ picina, placere itidem Scholtzio p. 19.

quando de Nomiis loquuntur, antiquam Ægypti Geographiam videntur sequi, non illam Ægypti in certas suas definitas Provincias divisionem, quæ illo, quo scribunt, tempore obtinebat. Hinc est, quod Græci, seculo iv. v. æræ vulgaris nostre Christianæ, etiam in Ægypto viventes, Nomos Ægypti limitibus admodum angustis includant, et qui pristina Ægypti in Nomos vel Præfecturas divisioni minime congruant. Cyrill. Alex., qui ineunte seculo v. floruit, et in Ægypto scripsit, ad locum lxx., paulo ante allatum, hæc commentatur: *Νόμος ἡ Ægyptία τῶν τοῖς τῶν Ἀγυπτίων ὀνομαζομένων χωρῶν, ἰσχυρὰ πόλις καὶ αἱ περιχώριδες αὐτῆς, καὶ αἱ ἐπ' αὐτῆς κώμαι, καὶ τῆς ἐπιτοῆς τῶν ἀγροῦν ἡ τοῖς ποσὶ. Nomos autem Ægypti inqulis dicitur unaqueque civitas, cum vicina regione, et pagis, qui ei subsunt. Et vox hæc ap. illos perulvata est. Hæc nonnulli antiquor., Epiphanius, ita scribit, in Hæresi xxiv. §. 1: *Νόμος γὰρ οἱ Ἀγυπτίους φασὶ τῆς ἰσχυρῆς πόλεως περιχώρις, ἢ τῆς περικώμας, et paucis interjecta: Ὅτις γὰρ ἐστὶν ἄγρ' ἰσχυρῆς Ἡραῖα εἶδος γυμνασίου περὶ τῶν πόλεων Ἀγυπτιακῶν, ὡς τῶν Τάβου, ἢ Μίραου, ἢ τῶν τοῖς τοῖς Βουβύτων, Ἀγυπτιακῶν τῆς περικώμας τῆς τοῖς ποσὶ κώμας. Sic et Eustath. in Dionys. Perieg. v. 251. τῶνος, uti scribere oportet, interpretatur ἑσπῶσις, id quod urbs finitimum, vel intra ej. fines situm est, et in Hom. II. A. p. 156. Νόμος—ὁ ἐπὶ Ἀγυπτίῳ ἐστὶν ἑσπῶσις, (credo suppleri debere εὐχάρις) τῶτος.**

Jam de vocis huj. vera atque gemina significatione disspiciamus. Multi ex Græcis, quos inter est Diod. p. 66., Procius in Ym. Plat. p. 30. Eustath. in II. Hom. I. c., et multo plura alii, more ipsa valde familiari, et hæc τῶνος vocem, ex fontibus linguæ Gr. derivatam esse censent. Neque aliter Casaub., qui hæc sunt verba, in notis ad Strab. p. 218. [1155.] Cujdam putant, hæc τῶνος vocem esse Æg., quos falli et omnes sciunt, qui ulquid Gr. sciunt, et Diodorus discrete admonet. Cui viri longe doctissimi iudicio non immerito opponimus iudicium H. Stephani, Seceri ej. qui ad Diod. S. 7 scribit: *Ἐγὼ τῶνος Gr. esse vocem, vis nihil persuasero. Et testimonio Diod. S., quod et attulit Casaub., in ipse Stephanus aliquid opponit ejusdem Diod., de Sesoisi ita scribentis, Τῶν χωρῶν ἄνωσιν ἐκ τῆς ἐπιτοῆς τῆς πόλεως, ἢ ἐκ τῆς ἰσχυρῆς ἑσπῶσις. H. Stephani conatus non prorsus improbat etiam S. Bochartus Geogr. S. P. I. 4. c. 24. quem vide. Et profecto res facile extra omne dubitationis periculum collocari potest. Esse vocem Νόμος vere Æg. 1. ex eo satis constat, quod Gr. scriptores non pauci id hæc inviti et conceptis verbis testentur. Ipse Diod. S., quod modo observabamus, qui allocumto τῶνος auguratatur esse originem Gr., alio loco fatetur, voc. istam non Gr., sed Ægyptiis debere. V. plura ap. Bochart. I. c. Plinius, loquens de Ægypto et Ægyptus v. 9, ait, Dividitur in præfecturas, quas nomos vocant. Sic et c. xiii. Hieronymus pariter, quem in hujusmodi rebus impense exercitatum fuisse norant omnes, Comment. in Esaiam, I. iv. c. 12. (Opp. T. III.) col. 113. Et diverse regiones Ægypti, quas τῶνος (ita scribit) Ægyptii vocant. Et I. vii. col. 181. in territorio Heliopolitano, quod Ægyptii τῶνος, (ita et hæc scribit) vocant. 2. Fatente ipso Casaub., si ex Gr. deducta sit τῶνος, locum proprie significat pascuis aptum, et pascuorum divitem. Id vero de omnibus Ægypti regionibus, que τῶνοι dicuntur, predicari haudquaquam posse, recte beneque urget Bochart. 3. Græci vocem τῶνος, in illo, quem nos illustravimus, sensu, tantum adhibent, quando de Æg. regione sermo est. In Græcia, in Asia, in Italia, τῶνος non agnoscunt. An non eo ipso satis clare innotuit, voc. τῶνος Ægypto esse propriam, et sermone patrio incolarum huj. regionis deberi? Equidem non ignoro, Herod. III. 90. Sætrapias Persarum vocare τῶνος, et Maccab. I. I. c. x. 30., mentionem fieri τῶν τῶνων τῶνος τῆς Συμαριτῶνος, quæ loco diligentiâs Bocharti non effugerunt. in cod. L. i. Maccab. c. xi. 57. legitur, Antiochum juniorem Jonathanem Principem Judæorum profectum constituisse ἐπὶ τῶν τῶνων τῶνος, quemodo utrobique in illo libro legendum esse, ex superioribus con-*

ficitur. Simili modo Herod. III. 127. ait, οὗτε δὲ τῶνος τῶν ἐν Φοίνικι, καὶ Ἀσίᾳ, καὶ Ἰουδαίᾳ. Verum exampia hujusmodi adeo rara sunt, ut vel bene colligere liceat, auctores itos vocē huc abuti, quemadmodum videmus, scriptores vocem Sætrapie, quæ omnium consensu Persica est, ejusdemque cum τῶνος fere significationis, nomenclam usurpare, quando de regionibus aliis loquuntur.

Silentio prætereuntem non possum, virum Copt. linguæ non mediocriter peritum, Guil. Bonjour, in Monumentis Copt., Romæ editis, existimare, τῶνος Æg. proprie dici non τῶνος, sed ὨϞϞϞϞ. Evidit illis Monumentis epistolam quandam Synodalem, linguæ Æg. exaratum, in qua p. 12. vir ille doctus ἩϞϞϞϞϞϞ ἩΤΕ ΧΗΥΙ veritè nomos Chemi, et in notis explicat nomos Ægypti p. 13. Verum illo tempore non amplius obtinebat illa vetusta Ægypti in Nomos proprie sic dictos divisio, cum tempore jam Strabonis res ipsa desisset, quanvis memoria illius etiamnum conservaretur. Aut certe Strabonis tempore τῶνος aliud quid significavit, quam Sesostris et antiquiorum Ægyptiorum tempore. ὨϞϞϞϞ nihil aliud est, quam ager, aut certa quedam regionis portio suburbicaria, quam et Toparchiam verbis Strabonis appellare licebit. Sic Ager Samniticus, Ager Vicens, Ager Romanus, et similia, ap. Liv. alioque historia Rom. scriptores non infrequenter occurrunt. Simili plane ratione, Græci quoque vocē τῶνος et τῶνος ut solent Aristoph. Plut. v. 771, 772. καὶ κρῶνῶν γὰρ ἄνωσιν μὲν τῶν ἄνωσιν, ἔπειτα κρῶνῶν Παλλὰδος ἀνωσιν τῶνος. Idem Æg. est ὨϞϞϞϞ.

Ps. lxx. 11. ΝΕΚΡΕΩΨΟΤ ΕΓΕΥΟΣ ΕΒΟΛ ΔΕΗ ΠΕΤΡΕΝΙΩΤ, Τα τῶνια οὗ τλαβήσονται τῶνος, Ps. xcvi. 12. ΕΥΕΡΩΔΙ ἮΧΕ ΗΙΕΩΨΟΤ, Χαρήσεται τὸ τῶνια. Rem eandem Æg. significabat quoque vox ΤΡΟΙ, sicut Ps. lxxviii. 12 et 33, ΔΕΗ ΤΡΟΙ ἮΧΩΔΗ, ubi Græcus habet ἐν τῶν τῶνος. Vides ΤΡΟΙ, adeoque ὨϞϞϞϞ etiam, nam duo hæc rem eandem indicant, accipi de aliqua regione Æg., non autem de majori et ampliori, qualis olim τῶνος dicebatur, sed de minori, quales sunt illæ, de quibus Strabo p. 541. fit, πόλις ἢ αἱ τῶνοι τῶνος ἄλλαι ἔσονται, ἐν γὰρ τῶναρχίας αἱ ἐκ τῶνος ἀνωσῶν, καὶ αὐτὰς ἢ τῶν ἄνωσιν τῶνος, Ἀγυπτίους ἢ αἱ ἰσχυρῆς πόλις. De ἰσχυρῆς Horapoll. I. 5. Ἐστὶ ἢ τῶνος ἢ ἰσχυρῆς, τῶνος ἰσχυρῆς. Neque mirum est, Nonni vocem, in scriptis Ægyptiorum recentiorum non reperiri, cum res ipsa in communium usu dudum jam desisset, et tantum ex antiquitatis cognitione nota esset.

Cum autem luculentis indicis colligatur, voc. τῶνος, quando sermo est de Præfecturis Ægypti, Gr. non esse, videntur, quidnam res ipsa τῶνος Æg. significaverit, et unde vox hæc derivata aut compassa esse censeri queat. Bochartus voc. τῶνος ex Hebr. idiomate satis explicari posse arbitratur. Fallor, inquit p. 251. aut ex Hebr. מַנָּה Mana, vel מִנְיָו Mono, ut Syri efficit, factum est τῶνος, vel Ἐg., vel Græcis, hæc metallis peregrinum vocabulum emollire conatis. Verum nisi me opinio mea fallit, res ipsa indico, nomine Æg., si possint, ex patrio gentis huj. sermone potissimum esse decenda. Deinde illa, quam originationis suæ subteritur, ratio, meam, quam nunc adferam, nuice confirmat. Alii, מִנְיָו Mono, apud Syros designare partem, atque id ipsam esse τῶνος. Diod. etiam p. 66. τῶνος exponit μέρος. Et Enseb., L. III. Præp. Evang. p. 37. ἴσχυρῆς τῶ, inquit, τῶν Ἀγυπτίους, ἢ ἐκ τῶνος τῶνος. Id vero res ipsa Æg. dicebatur τῶνος, a qua voce longius profecto recessit Mono. Noli enim, in articulo sup., No-Ammon, fuisse expositum, sermone Æg. avito, dicitur pars et possessio. Et hinc sine dubio defluxit vox τῶνος, quam recte interpretari possis possessionem plenam, vel majoris inditibus. Privatorem partes et possessiones angustis valde limitibus

¹ Frequenter a liberariis, immo a viris quoque doctis in eod. scriptorum veterum, permutate sunt voces Νόμος et Νίμος. Exempla qui videntur, adnot. Albert. ad Hecyech. v. Νίμος.

² L. c. 30. Aut mutavit sententiam H. Steph., aut in origine vocis tacere maluit in Thes. L. Gr.

³ Casaub. insensibiliter Wesseling. ad Diod. I. 73. N. c. dicitur videret Bertricus ad Steph. Byz. v. Ἀδελφῶν.

⁴ Bonjourium secuti sunt La Croixia Lex. p. 50. et Mignarellus ad Æg. eod. reliquias p. fassi.

erant circumscripta; cum quibus comparate, Praefectura vere omnino dici poterat possessiones plene, quia iuste erat magnitudinis, regnaque dici quodammodo poterat. Unde Proclus i. in Tim. Plat. p. 30., loquens de Æg. Nouis, hunc in modum scribit: *Ὄνα δὲ ἰσχυρὰ Αἰγύπτου τὰς ἐπιπέδους τὰς κατὰ τὰ πελάγη τὰς Αἰγύπτου γῆς*. Eni! nomi sunt majores partes, ac majores possessiones in regno Ægypti. Iterum observo, Praefectura illas dici fuisse consecratas, unde etiam nonnullae acceptae, Nomen Heracleopolites, Nomen Hieropolites, Nomen Heliopolites, eumque ad modum reliquit. Vocabantur itaque ab his *vepai*, quasi dicerent plenas theorum suorum possessiones. Vel etiam *vepai* exponi fortasse posset portio durabilis et perpetua. Nam

UHH est firmus, durabilis, unde est **UHHUHHI**, portus, i. e. locus tutus, firmus, ac stabilis. Eset igitur **HOZUHH**, portio terrae certis et non mutandis limitibus circumscripta. Milii tamen interpretatio prior magis placet.

* Nonus et * Nonna. Hoc nomine ap. scriptores mediæ ævi frequentissime designantur Monachi, et Monachæ. Loca horum scriptorum, perquam liberali manu, nobis subministrant Vossius de Vitiis Lat. Serm. ii. 13. Du Fresne in Glossario, ut aliis tacam. Voces hac originis esse Æg., eruditior permulti sibi persuaserant. Vossii, lib. i. 6., hæc sunt verba: Est autem vox Æg. *hii* cum Monachos Nonnos; Monachus Nonnas vocant: ut traditum quoque Cacl. Rhodigino, Antiq. Lect. v. 12. Ger. Falckenburgius in Epist. ad Jo. Sambucum, præmissa Nonni Dionysiæ, ab ipso editis, p. v. ait: Neque silentio præferendum existimavi, quod olim Ægyptii viros et virgines, pietale et vite sanctimoniam insignes, Nonnos et Nonnas appellaverint. Et ex eo Nonno Panopolitano, auctori Dionysiæ, nomen adhaesisse, lib. vi. ille doctus suspicatur. G. J. Vossius, l. c. et Schræzerus de Imperio Babylonis, Nonnum explicant **Ἡ**, filium, tanquam vox illa Hebr. Ægyptiis quoque usitata fuerit: per filios vero Monachos, Abbati tanquam patri suo obedientes, per filias vero, virgines sacris innui antea. Verum explanationi huic id omnino repugnat, quod Nonni, non filiorum, sed patrum, et Nonnae, non filiarum, verum matrum loco haberentur et colebantur. In regula Benedicti, qui obiit A. 542, ap. Voss. et Du Fresn. hæc leguntur: Priores juniores suos Fratres nominent: juniores autem, priores suos Nonnos vocent, quod intelligitur Paterna reverentia. Unde Syriacus Aquigranensis, habita A. 816, voluit, Ut, qui præconantur, Nonni vocentur, h. e., Paterna reverentia. Et Papias ap. Du Fresn.: Nonnos vocamus majores, ob reverentiam, nam intelligitur Paterna reverentia. Addit Du Fresnus sub finem articuli: Italia etiamnum Nonno, aviam dicitur, pater patris, ut avia, la Nonna. Voc. Æg. quidam putant.

Si vox hæc sit Æg., quod multis in montem venit, et veritati adeo dissimile non est, eam exponerem

HHOTENEZ, Eoueneh, vel Nueneh, que non est huj. seculi, vel qui, sive quæ, seculo renuntiavit. **ENEZ** est *aior*, Seculum, eaque vox tam late accipitur, quam Gr. vox *aior*, ap. Ægyptios recentiores, qui phrases et locutiones Scripturæ S. communi usu terere, suoque facere consueverunt. Quia igitur *aior*, ap. Script. S., in locis bene multis, eorum statui opponitur, qui in omnibus vero religionis sensu ducuntur, sequæ

Deo toto consecravit, **HHOTENEZ** optime dici potest, qui mundi negotiis, et illecebri in universum renuntiavit, suamque vitam et se ipsum Deo consecravit. Exprimat vox hæc, quod versus illo canitur, quem ex veteri fabula Romæ, Du Fresnius adducit, Nounne devint, et le siècle laissa. Et sane, Nonnos illem videtur esse, quod sanctus et castus. Ita Hieron., qui primas ea voce usus est. Epist. xxii. ad Eustoch. 4. 6.: Quia maritorum experte dominatum, viduatum præferunt libertatem, Casta vocantur, et Nonna. Idem Epist. xlvii.: Que in adulterationem tui, sanctum Nonnamque coram te vocat. Arnobius Junior in Ps. cv.: Si ille, qui sanctus vocatur et Nonnas, sic agit; ego quis et quotus sum, ut non agam? Et in Ps. cxl.: Adalantes nobis invicem, in præsentibus positus, sanctos nos vocamus et Nonnos.

* Noss. Anabasis Nilii. Horapollio Hierogl. i. 21., *Νελας δὲ ἀναβάσει ἀναβαίνοντα, ἢ καλοῖσι Αἰγύπτου Νετ, ἰσχυροῦ δὲ ἀναβαίνοντα*. Ph. Jac. Maussacius, in not. ad Plat. de Flum. p. 291., ex hoc loco Horapollinis, conjiciebat, et certissime se probaturum esse pollicebatur, Noss fuisse Nilii verum nom. Æg. At enim vitiosa lectio in Horapolline viro docto imposita. Nam pro eo, quod in ej. codd. legitur, *ἢ καλοῖσι*, mutatione perquam levi, scribendum est *ἢ καλοῖσι*, quod ante me jam dudum vidisse Gilb. Gualminium, postea deprehendi. V. ej. notas in vitam Mosis i. 10. p. 249. Loquitur Horapollio de Anabasi Nilii, eamque dicit Æg. voce patria appellari *nois*. Quod sane verum esse potest. Nam **HOYH**, que vox in Copt. scriptis non est infrequens, dicitur profundum, abyssos, Gen. i. 2. Deut. xxxiii. 13. Loc. viii. 31. Et sumitur etiam de aquis fluviorum, in campos sese effundentium, Deut. viii. 7. Unde tanto magis apparet, vox recte posse adhiberi de Nilo adscendente, agrosque Ægypti nonnullam satis alte inundante. Ceterum, si liceret, in Horapoll. pro *nois* legere *malleu* *maereu*, quod erit **UZZ HOYH**, plena abyssus. Hoc Anabasis perquam commode designare poterit, et satis familiare est scriptoribus, ut Nilii adscensionem *αἰγύπτου* et *αἰγύπτου* nuncupent.

* Noph, **Ἡ**. Ita Ies. xix. 13. Jer. ii. 16. et Ez. xxx. 16. appellatur Memphis, sicuti et Moph. Cf. C. Vitringæ Geogr. S. c. vii. p. 36, 37. et Comm. in Ies. t. i. p. 564. Mem de hoc nomine trantentium qualemcumque intelliges ex dictis ad v. Moph.

* Ob, vel * Obb, **Ἡ**. Qua voce Scriptores Codicum Hebr. syderunt utuntur, ad indicandum divinatorem, haruspicem, qui de futuris responsa dat. Dissimulant inter se viri eruditi, tum de orig. vocis, tum de verp. ej. sensu, que hic prolixè referre supervacuum ducio. Videri possunt D. Millii Diss. select. xii. que est de **Ἡ** et **Ἡ**, Schuckfordi Histoire du Monde t. ii. p. 335 et sequq. Clodii Lex. Hebr. select. v. **Ἡ**, p. 18 et 19. atque plures alii.

Bochartus Hieroz. p. i. l. i. c. 3. censet voc. esse Æg. Legit nempe in Nomenclatore Kircheri, quem citat, obion ap. Coptos hodieque serpentem sonare, idque putat Horapoll. efferre *obpion*. Libenter adstipulor viro doctissimo, voc. esse Æg., ad interpret. ej. probate non possum. Nomenclator Kircheri. tuo credi non potest. Kircherus ipse linguæ, euj. se restauratore factat, prosum erat imperitus, et immensus sane errores in illo Nomenclatore commisit, ne nomenclatorum de fraudibus manifestis et imposturis, quibus Kircheriana omnia, que

* Vocem à Nive Palladio Hist. Laus. c. 87. restituit Meursius, quem etiam in Glossario Græco-barbaro p. 335. 6. ed. Eler. V. i. i. In quibus Erasmas et Hespiusianus. Scribit autem in Scholia ad Hieron. Epist. xxii. 1. "Ægyptus præter cetera provinciarum monarchiarum grægiam abundabat: quorum lingua pato monachos et sanctos Nonnos fuisse vocatos, monachas et virgines Nonnas." Alter de Monacha l. 1. "Apparet enim hæc verbum (Nonna) ab Ægyptiis in vulgè sermone vocari." Solum enim aliud *nois* est: genus sancti vocabuli, in quo percipere fuerit, sub unde nata sunt." Sequuntur deinde verba Erasmi. Si, que habet Jabl. de origine appellationis, vera sunt, nomen certe est valde honorificum. Admonuit me M. Tydemanus, in Scalgerianis becculis p. 524. ed. Amst. hæc verba attribui Scalgerio: "Nomen vocantur generaliter nomine, est vox Æg., que virginem significat. Legi ante 40 annos ap. Hieron."

¹ Vespulum h. satias retinet, et Nilus de ipse Nilo captum Mercurus, Hæschelus et Cassinus ad Hotopoll., item alii in notis ad Hæsch. v. 362.

² Eandem voc. Æg. hæc adlocaverunt Bochartus, Wilkins, ac Georgius ad Pragm. Liturg. p. 321.

³ Conspicatur Scholæ p. 10, 11.

⁴ In duobus prioribus V. i. l. ii. cc. interpretes Alex. habent *nois*, in ultimo esse varietas locutionis, de qua Michælis in Suppl. ad Lex. Hebr. p. 1536. Nomen Noph, etiam Moph, originem dicit ex notitia urbis Memphisæ appellatione Æg. quam videmus supra p. 157. Conf. Ravina in not. ad Shavui Iluzer, t. ii. p. 62.

⁵ Prolixè cumlateque de **Ἡ** et **Ἡ** disputavit J. Tjeenk, in Comment. Soc. Scient. Ulisingensis t. i. p. 346—354.

ii. 40. V. de hoc animali Hesechiel in Horapoll. l. i. c. 49. Damascus ap. Phot. p. 558. ed. Hoesch., Plat. de Solertia Animal. p. 1794. ed. Gr. Steph. Scholasten Arati p. 82. ed. Ox., Elian. H. A. vii. 8. Plura dabit Salmas. in Solin. p. 473, 4. Adde eund. p. 157. 636. et Bocharti Hieroz. pt. i. l. iii. c. 26. 28. Nom. Oryx esse Æg. adstruit etiam C. de Paww ad Horapoll. l. i. c. 49. * Imaginem ej. in Tabula Benabina exhiberi, docui in specimine novæ interpretationis Tabula Benabina, quod insertum est Miscellaneis Soc. Reg. Berol. t. vi. p. 143. [Cf. H. St. Thes. ii. p. 1480. B.]

* Ory. Æg. dicitur multus. Et ex hac voce compositum esse nom. Osirisid testatur Plat. de Is. p. 355. OΥ utique sermone Copt. dicitur multus. De etymologia vero totius huj. nominis consuli potest nostrum Panth. l. ii. c. i. §. 11.

* Oυσιρις, vel * Oυσιρις. Nom. Mosis quo in Ægypto insignitus fuit, teste Manethone in Ægyptiacis. Verba ej. hinc attulit Joseph. l. i. contr. Apion. §. 26. p. 460., loquens de Israelitis in Ægypto, Ἰσραηλιτῶν αἰσῶν λέγοντες τὸν τῷ Ἰσραηλιτῶν Ἰσραὴλ Ουσιριδῶν ἱερέα. Res ipsa clamat, sermone hic esse de Mose. Et luculenter id ipse Manetho declarat, lib. p. 461. Ἀγῶντι δ' ἴτα τῶν πύλων καὶ τοῖς νόμοις ἀπὸν καταβάλλοντες, ἱερεῖα, τὸ γένος Ἰσραηλιτῶν, ὄνομα Ουσιρις, ἀπὸ τοῦ ἐν Ἰδου καλεῖται Ουσιρις, ὃς μετὰ τὴν εἰς τὸν τὸ γένος, μετὰ τὴν τοῖν καὶ προσήκουσθαι Μωσῆν. Verbis his etiam viam nobis aperit Manetho, ad veram nominis huj. originem facile invenendam. Ait enim, nom. hoc esse compositum ex Oυσιρις, sive Osiris. ΟΥΙ vero, et ΟΥΙΙ, vastationem et desolationem innuit. Est igitur Oυσιρις, desolata vel destructio Osirisid. Patet etiam hinc, verum nom. Æg. uti illud Manetho non interpretari docuit, scribendum esse Oυσιρις, non Ουσιρις. Ceterum, etiam hoc non monente, quisv rerum Æg. vel medicorum tantum peritus, per se facile intelligit, per Oυσιρις, quom Manetho ait Heliopoli cultu religioso honoratum fuisse, intelligi debere Solem, a quo urbs nomen Heliopoles accepit. Verum tamen est, Solem Heliopoles Symbolico Osiris nomine non adoratum fuisse. Colebatur etiam sub nomine Ægyptiis sacro-sancto ΦΡΗ. Et Osiris nom., me quidem judice, temporibus Mosis multo est posterius. Dixi ea de re in Panth. Æg. l. ii. c. i. §. 8, et 16. et in Proleg. c. i. §. ix.

* Oυσιρ. Osiris. Nomi. ap. Ægyptios symbolice Solis. De Osiride varix extant et veterum et recentiorum sententia. Sed erat haud dubie Sol, qui nomine hoc designatus est, postquam Theologia ap. Ægyptios symbolica et allegorica invaluisse, et in sacerdotum scholis omnibus tradi consuevit. Ab eo tempore Osiris, Numinum omnium, que coluit Ægyptus, summum exiit atque princeps. Neque obicit, quod veteres Osiridem dicant eund. cum Bacco. * Plura de eo attuli in Panth. Æg. l. ii. c. 1. Veteres nom. hoc Osirisid non uno modo interpretantur. Eorum expositiones non intelligenter excussi ibid. §. 10, et seq. Mihi, postquam omnia que de Osiride ap. veteres memorata sunt, diligenter et meditate expendi, visum tandem est, nom. Osiris exponi quam optime posse ΟΥΟΕΙΩ ΙΡΙ, quia dicit causam effecisse temporem. Origin. hanc

pluribus illustravi loco indicato §. 15, 16. * [Hinc vox Oυσιρις. Soidas in v. Ἀσκληπιόδοτος, notante D. Schöto App., Ἐὰν τὴν Ἀλεξανδρείαν τῶν ἑσπερίων ζώων, καὶ τὴν πάλαιον τῶν μαγειρίων. Totum articulum, vivente Kustero, descripsit Suidas ex Damasco de V. Isidor. Zonaras p. 1475., Oυσιρ, καὶ δ' Oυσιρις αἰῶν. Voce * Oυσιρις caret H. St. et Schneideri Lexx. EDD.]

* Osirites. Cynocephalia, vel Cynocephala, herba. Plin. xxx. 2. ex Apione scribit, cynocephalus herban; que in Ægypto vocaretur Osirites, divinum, et contra omnia venefica. Potuit herba, more Æg. sacerdotibus perquam familiari, et lingua ipserum sacra, ab Osiride cognominari. Aut etiam, quia tanta ipsi tribuebatur vis, ex eo nomen potuit trahere. Nam ΟΥΙΡΙΙ, Æg. dicitur, quod multum facit, quod multum potest, vel multum prestat et efficit. Sed priorem interpret., quæ disciplinis Æg. sacerdotibus tam bene convenit, ut docui in Proleg. ad Panth. §. lviii. p. cxxvii. cxxxv., posteriori præterlim. [Harduinus legit Oysirites. Hac voce caret Schneideri Lex. * Oυσιρ ἢ Oυισκορ. iv. 143., herba surculacea, colore nigro, tenuis virgis, fractuque contumaciibus, in quibus folia terma, interdum et quaternaria, quina, senave, cum lili, nigra nitida, deinde colore mutato rubescentia. Plin. xxvii. 12. Galenus Simplic. 8. Est, Schneiderio judice, Chenopodium Scoparia Linnæi, vel Osyris Alla Linnæi: * Jene heisst noch in Griecheland ὄσιρ. * Herba Osirites i. e. Cynocephalia Apul. de Herb. c. 86. appellatur * Osireostaphæ, quæ in Osirisid Sepulchrum dicitur, notante Gesnero Thes. L. L., qui addit: * Osiriaca s. * Osiriaca herba, que alias Maiva erratica, Apul. de Herb. c. 86. EDD.]

* Oυσιρις. V. supra v. Oυσιρις. * Oυσιριδῶν. Æg. meminit Diod. S. l. i. p. 43 et 44. cap. 47., atque inscriptionis, in qua lectum fuerit, Βασίλειος Βασιλέως Ουσιριδῶν εἰρη. Et δὲ τὰ εἰδέναι βασιλέως, ἑπὶ τὸν εἰρη καὶ τὸν οὐρανόν, νεώτερον τὸ τῶν ἑσπερίων ἔργον [ἔργον]. Vidimus supra, Memnonem Æg. dictum fuisse Amemnonem et Ismaudem [p. 26—30., 97. 98.]; ab Ismaude autem non diversum esse Osmamanda, docui in Syntag. de Memnone Gr. et Æg. p. 52. 52—53. 102 et seqq.

* Oυσιρ. Lactris. Apul. de Herbis cōp. * Oυσιρ. Φωτὴ μαρτύρησεν ἐκείνην ἐπὶ Λίγυρσιος οὐσίρ. Ita Horapoll., i. 29. Voc. h. ex Arab. lingua, sed frustra, explicare tentat Bochart. Hieroz. pt. i. p. 866., Wilkins de Ling. Copt. p. 106., quare accipi potat pro voce lamentabilis, qualis est οὐσίρ Gr. quam Copti in libris suis ΟΥΓΕΙ effere solent. Verum aliud innunt verba Horapollinis. Docet is, non vocem lamentabilem, nec etiam vocem quancunque, generatim, sed vocem e longinquo auditam, Æg. dici οὐσίρ. Optime igitur et recte, ante annos propemodum quadraginta me monuit La Crozius, οὐσίρ Horapollinis esse ΟΥΓΕΙ Copt., quod in eorum libris toties legitur, accipiturque pro μαρτύρησεν, ut loquitur scriptor ille. V. Ps. xxii. 19. Ps. x. 1. Eph. ii. 17., et alia loca plurima. * Est igitur οὐσίρ, vel Copt. ΟΥΓΕΙ, proprie ἢ μαρτύρησεν, quod ad res plurimas transferri potest. Sed hic subintelligenda venit ἢ φωτὴ.

Oυγγον. Theophr. H. P. l. i. p. 3., Τὸ ἐν Ἀγύπτῳ

* Oυγγον mentioni fit a Diod. S. iii. 28. Magna illic varietas lectiois. In Herod. iv. 192. dicuntur Oυγγον. Ad utrumque loc. Wesseling. notavit. Oυγγον vocem esse origine Gr., perquire voluit, in quibus Vocibus in Etym. L. L. Fallacibus in v.

* Conspereunt cum his, que Jabl. ea de re scripsit in Panth., Wesseling. ad Diod. S. l. c. 11., Valcken ad Esrip. Phoen. v. 634. et Kenn. ad Gregor. de Dial. p. 247. h.

* De nomine Osiris origine Æg. vitæ est discussa, sed tamen de ratione etymologica. Scribit F. S. de Schmidt de Sacror. et Sacrif. Æg. p. 18. 19.: * Non prius etymon hoc verbi Osiris ex ling. Copt. tentavimus p. 14. libri, qui inscribitur, Dissertation sur une Colonie Egyptienne établie aux Indes. Junctum videtur ex eod. multus, et Iberi, populi oculi. * Vitæ prioris, OΥ, natio certast, sed posterius, ΙΟΡΒ, nittur slobis Kircheri aenositate.—Novam super exposuit conjecturam Silvestre de Sacy in Epist. de Inscr. Roset. p. 26—28. * Patai vir doctus, plus une fois in monumento isto Æg. inventi scriptura Oυσιρ s. Oυσιρ, aut Oυσιρ s. Oυσιρ; restat nominis Æg. nom. non fuisse Osiris, quod vulgo creditur, sed Osinia; hoc vero compositum esse ex OΥ multum, atque ΕΗΕΒ, secundam, vel ΟΗΒ, vitæ, vel ΟΥΤΗΒ, illuminatis. Addit, si scribitur nom. Oυσιρ, rectius intelligi ejusd. interpretationem ἰσοϋσιρ, ap. Plat. de Is. et Os. p. 455. ed. Ox., cum OΥ significat multum, et ΗΕΒ, vitæ. Scriptores vet. ad unum omnes, quos equidem novi, habent Oυσιρ, Osiria. In nulla eorum codice lectum memini Oυσιρ, Oυσιρ. Perisignis certe hæc in causa foret auctoritas monumenti Æg. Roset., modo satis constaret, in eo legi Osinia, aut quid huic simile. At verò in ipis in locis, ubi hoc nom. se invicem S. de Sacy suspicabat, illud plane non inveniri, sed multo potius voc. Æg. alian. ΠΕΡΦΟΤΙ, (ej. numerus singularis est ΕΡΦΕΙ, significans tempus, τὸ ἴδιον, ut legitur in cod. lapide Gr. Roset., docet eruditissimus J. D. Akerblad in Epist. de Inscr. Æg. Roset. p. 37—44. Cum autem Osinia in tribus Inscriptionibus Gr. Roset. locis commemoretur, opere pretium facturus est, qui ostendat, quod modo nom. istud illic Æg. scribitur. Est ex eum plurimum pendet veritas conjectura solertis et ingeniosæ de nova omnino Osiria forma, Osinia.

* Hæc etiam ΟΥΓΕΙ, Thebaice ΟΥΓΕ, significat recedere. V. Mungrell. ad Æg. eod. reliquia p. lxxvii. cxlviii.

ΠΣΩΔΕΥ ΟΥΤΩΣ, Phoeneticus, significat accrescentes fructus. Et profecto Statius, Theb. l. i. in fin. Osireidem dixit frugiferum. Plura hanc in rem disputavi in Panth. *Æg.* l. v. c. 7. §. 6. [Vide Meurs. Zanetti. p. 40. An huc pertinet sequens Hesychii glossa, alii videntur: Παλωσιὶ βασιλεὺς παρὰ, αὶ δὲ, Πάλωσι. Pro παλωσι Heins. male παλωσι conjicit. Bene vidit Albertus Hesych. respexisse ad Lycophr. 691. *Ἐσ ἢ παλωσι πάλμην ἀφάρθου γένει Διφοροῦν εἰς κραταίην φέροντος. Οἱ μάλον ἀφάρθου ἔχοντες Κρόνον. Sc.* Jupiter, interentia gigantibus, insulam dedit simiis habitandam, a quibus dicta sunt insule Pithecusæ, notante Mullero. Schol. lre. v. a Mullero ed.: *Μυρῶν, ὁ βασιλεὺς ἰ Ζεὺς τῶν θεῶν; ὁ βασιλεὺς ἰ Ζεὺς.* Schol. Tract.: *Ἐσ ἢ παλωσι γένει ὁ πάλμην καὶ βασιλεὺς τῶν ἀφάρθου, ἔστι τῶν θεῶν, φέροντες. Ἡ δὲ λέξις τοῦ πάλμην τῶν ἰσταν ἔστι, καὶ χρεῖται ταύτη Ἰππώνασι λέγων Ἠ Ζεὺς πατέρ, θεῶν ἀλαρίων πάλμην, Τί μ' οἶς ἔδωκεν χροστίον ἀγόρον, πάλμην;* ubi Mullerus. "Lobeck ad Sophoc. *Æl.* 191. p. 249. *χροστίον (ἥ) ἄργυρον*, non male, sed unde, non addere ei libet. Ceterum h. l. attulit, ut ostendat, verbis, *τί μ' οἶς ἔδωκεν*, in Hipponacte elidit *μοί*, sed quis sciat, an μ sit lectio integra, et an μ pro μο positum in contextu ad aliud verbum, non vero ad ἔδωκεν, referatur." In secundo versu, "Vitt. 2. et 3. πάλμην λέγει, quam lectionem Thyllit. præfert, putatque duo diversos locos ex Hipponacte laudari," ut addit Mullerus. Voc. * Παλωσι s. Παλωσι H. Steph. omisit. EDD.]

* Παμμο. Nota, regis Thebæi in Ægypto, quod Eratost. interpretat *Ἀρχιόδη*. De nomine hoc pauca ista notavi in not. ad ipsius Catal. num. xix, in Chronol. de Mr. des Vignes t. ii. p. 752. "Meneo tantum, in Eusebiano Scaligeri legi, Πάμων, Ἀρχιόδη. Vim horum verborum non perspicio. Non desunt conjecturæ; verum illas tamen, quia certi quidpiam afferre jam non possum, malo silentio premere."

* Πομαργί. Herba dicta Gr. αἰζέλιον, semper vivens. Append. Dioscor. l. iv. c. 89. p. 468. Videtur nom. Gr. αἰζέλιον, ex asse respondere Ægyptiaco. Sed tum pro παμαργί, leg. putaverim παμαργί. *Æg.* ΠΩΝΗ ἘΝΕΣ, est vivens æternum, ζῶν αἰών. Id vero ipsum est etiam αἰζέλιον. *Yox Æg.* ΠΩΝΗ ἘΝΕΣ, Panclanchæ, vix alter literis Gr. effert potuit, quam παμαργί, nisi modo librarum Græcæ voc. hunc, ut eam magis attemperet typi Gr., mutarit in παμαργί. Ad eā, que dixi, alludit Mart. Capella de nupt. Philol. l. ii. p. 36. "Verum diva, cum immortalitate esse poculum cerneret ebibisse, quo e terris illam in cælum immortalitate factam, velut ænigmatem redimiculi perdoceat, ex herba quadam rurestri, cū αἰζέλιον vocabulum est, virginica coronavit, præcipiens omnia, que adhuc mortalis adversus vim superam in præsidium coarparat, expelleret." [Sprengelius Hist. Rei Herb. p. 92. : "Sempervivum lectorem αἰζέλιον Theophr. l. 16. vii. 14.", p. 174. "Sedum stellatum, αἰζέλιον ἕρπον Dioscor. l. v. 91." p. 176. "Sempervivum tectorem, αἰζέλιον τὸ μέγα Dioscor. l. 89., a. Arboreum, quod in Cephalonia Anastasie nomine venit, intelligit Anguillara p. 277." Sempervivum secliforme, αἰζέλιον τὸ μικρόν l. v. 90. : cf. Jacq. Hort. Vindob. l. t. 85." Glossæ Labbeane : "Αἰζέλιον Sedum. P. Edum. E. Αἰζέλιον, βοτάνη Sedus P." EDD.]

* Παοί, vel, ut Gr. Romanique scribere solent, * Παοί, Phaphi, mensis Æg. veterum secundus, qui Octobri Romano ferè respondet. In Copt. libris, ac præsertim antiquioribus legitur ΠΩΠΙ, uti in

Canone Lectionum Dominicalem et Festorum, subjuncto Codici æstivissimo iv. Evangeliorum, quem servat Bibliotheca Reg. Paris., quemque ex Ægypto in Galliam attulisse perhibetur Ludovicus Sanctus, Galliarum rex. Nomina mensium ex Canone illo descripta, et a me accepta, La Crozium cum cel. Fabricio postea communicavit. V. Thea. Epist. La Croz. t. iii. p. 133.4. Scitendum vero est, ΠΠΙ, epi vel api, et ΠΠΙ, opi, Æg. sermone vetusto dice numerare. ΠΩΠΠΙ, igitur, erit mensis numerum, vel mensis, quod numeratur. Et sic ΠΩΠΠΙ, vel ΠΩΠΠΙ, conveniret quoad nom. cum mense Epiphi, qui plane rem eand. innuit. Et nom. hoc profecto, utriusque hinc mensi, Epiphi nempe et Paopi, in anno Æg. hxo, optime convenit. Nam mense Epiphi, qui fere Julio nostro respondet, Nilus cum impetu ita crescit, ut incrementa ej. ab omnibus notari et conspici possint, unde jam illo tempore, cubiti Nilii ascendenti sollicite observari et in Nilometris numerari solent. Mense vero Paopi decrescat Nilus, postquam in campos Ægyptiorum exoptatam fertilitatem contulisset. Schol. Arati p. 56; notat, mense Thot, qui Lat. est September, Nilum incrementa sua consummare. Addit ibid., *Τὸ γὰρ φασὶ ταύτην ὁ Νείλος, ἢ ἔστι κατὰ Ταμίσιον Ὀκεανῶνα.* Uo igitur mense non minus aude Ægyptii numerabant decrementsa fluvii sui, atque antea illius incrementa notaverat, ut agros jam conserrere, et pisces etiam, quos Nilus relinquebat, capere possent. Eo forsitan respicit Epigr., quod nomina mensium Æg. veluti explicantur, Anthol. l. i. c. xci. p. 176: *Ἰθυσῶ-ἀσιες φασὶ (ita lege) φέρονε παρδιόρον ἄργυρ.* V. et *Ælian. H. A. l. x. c. 43.* Uterque igitur mensis a enumerando ap. Ægyptios nom. accepti: Epiphi, quod e numerant Nilii incrementa; Paopi, quod attendent ad decrementsa. In Tabula Bembina, que, uti arbitror, præcipua Ægyptiorum, per totum annum, Festa nobis in imagine symbolica exhibet, mediam regionem auspicatur Nilometrium portatile, de quo in Panth. dixi l. v. c. iii. §. 5., eandemque regionem imago plane similis claudit. Prior figura videtur esse consecrata Nilii incremento, posterior decrementsa. Nempe utroque mense, Epiphi, et Paopi, Festa mense agitur, ob eam rem, quam dixi, institutum. V. Plat. de l. et Os. p. 372., ita scribentem: *Τῆ δὲ ἐνδὸς ὀβριοντος τοῦ φασὶ Βακτριῶν ἄλιον γινέσθαι, ἢ ἔσονται μετὰ φθινουσαν ἰσημερίαν, αὐτὸν aliquando suspicatus fuit pro γινέσθαι ἔνδεbe legi γινέσθαι, ut in Calendario Festorum Æg. MS. a me fuit ostensum. Sed omnes nostræ hæ rationes corrumpit, si consideres, non nomina mensium Æg. locum habuisse in anno ipsorum, non fixo, sed vagos.*

Papyrus. Planta Æg. celeberrima, que ad ripas Nilii crescabat. Ex ea Æg. chartam conficiebant, eamque ad varios insuper usus* adhibebant. Voc. Æg. esse, memo facile inficias ierit. Et veteres* quoque illi testantur. Targum Hierosolym. ad Ex. ii. 3. voc. *פפיר*, que junctum significat, reddidit *פפיר*, quod se non intelligere, Drusius ad illum loc. fatetur. Sed videndum, an non forsitan hic lateat vox Æg. *παπυρ*. Ies. xix. 7., Papyrus videtur appellari *פפיר*, vel *פפיר*. V. ibi Vitrangan. t. ii. p. 559. Ap. Hebr. Magistros vox *פפיר* et *פפיר*.

* Squamiferi generis præda est bona mensi Paiphi. Scribi oportere in Epigr. *φασὶ*, monere laud neglecti Wesseling, in Diatr. de Jud. Archont. p. 8. cuj. etiam observatio p. 39, et seq. de forma anni Æg. possunt comparari cum illa, que Jabl. hic et alibi, de eadem disputavit.

* De planta in multiplici ej. que in Ægypto multi munit, sed imprimis O. Celsius, p. 128—135. Comment. de Capina in Comment. Acad. H. Inscript. t. xxvi. p. 267—276., et F. S. de Schmidt in Opusc., quibus res antiquæ, præsertim Æg., explanantur p. 367—379. Que alii observant, aut non fere eadem, aut minoris momenti videtur.

* Phrysiens in *Æcl. Att.* p. 124: *Βασίλειος ἄνευ ἐπὶ τῆς ἀβύσσου ἔστι τὸ πῶν πῶν ἄλυστος αἰζέλιον.* De orig. vocis Æg. eruditi recentiorum viri dubitant, sed veram etymologiam rationem se ignorare laud diffidentur. Conjectura Jabl. quam ipse supra p. 50. innotent judicabat, an sit verisimilis, dicunt, qui meliora norant docere. Probat autem et a Scholtzio in illis, cui titulus, Repertorium für Bibliche und Morgenländische Literatur xiii Theil, s. 21.

* Nom. Gr. variis modis scribitur. V. Fabricii Menol. p. 27. 26. Fortasse, imprimis culpa librarium. Optime Phlart, et alii *φασί*. In lapide Litrato ap. Marator. p. DLXII. i. quem Maffæus, Bouchierus et Wesseling. docte illustrant, appellatur *φασί*. In cod. MS. Mon. est *φασί*. V. Matthæi vel. l. Anecd. Gr. p. 86.

* Theb. ΠΩΠΠΙ. Georgias in *privat.* ad Fragn. Jo. Theb. p. xxxv.

* Vulgo legitur *φασί*, etiam in nova ed. l. i. p. 354. Paulo rectius H. Grotius: Squamiferi generis præda est bona mensi Paiphi. Scribi oportere in Epigr. *φασί*, monere laud neglecti Wesseling, in Diatr. de Jud. Archont. p. 8. cuj. etiam observatio p. 39, et seq. de forma anni Æg. possunt comparari cum illa, que Jabl. hic et alibi, de eadem disputavit.

* De planta in multiplici ej. que in Ægypto multi munit, sed imprimis O. Celsius, p. 128—135. Comment. de Capina in Comment. Acad. H. Inscript. t. xxvi. p. 267—276., et F. S. de Schmidt in Opusc., quibus res antiquæ, præsertim Æg., explanantur p. 367—379. Que alii observant, aut non fere eadem, aut minoris momenti videtur.

* Phrysiens in *Æcl. Att.* p. 124: *Βασίλειος ἄνευ ἐπὶ τῆς ἀβύσσου ἔστι τὸ πῶν πῶν ἄλυστος αἰζέλιον.* De orig. vocis Æg. eruditi recentiorum viri dubitant, sed veram etymologiam rationem se ignorare laud diffidentur. Conjectura Jabl. quam ipse supra p. 50. innotent judicabat, an sit verisimilis, dicunt, qui meliora norant docere. Probat autem et a Scholtzio in illis, cui titulus, Repertorium für Bibliche und Morgenländische Literatur xiii Theil, s. 21.

Œdipo t. iii. p. 75, exponit ΠΕΥΠΤΕΥΦΤ, quod vertit donam Dei; imperite omnino.

* *Peppus*. Nom. regis Theb. in *Æg.*, quod Eratosth. Catal. num. v., sic interpretatur: ὁ ἴστω Πρωκείδης. In notis ad h. l. ap. Vignol. Chronol. S. t. ii. p. 739, suspicatus sum pro *Peppus* legi oportere *Serapis*. Nam id Πρωκείδης, i. e., sobolem Herculis significat. Piora l. c. a me dicta sunt.

* *Peuchurica*. Nom. regis Theb., euj. interpret. nullam addidit Eratosth. Non dubito, quoniam exponendum sit ἱερεὺς τῆς Ἀποδοῦρας. De nomine *Æg.* ΠΕΥΡ, Gr. dicto Ἀποδοῦρας, sup. p. 20, 21. monui. ΠΖΟΗΤ autem est Sacerdos alicuj. numis, et quidem Sacerdotum summus. Legitur æ vox in vers. Copt., Gen. xli. 45. 54. xli. 20. Conferri possunt, que dixi in Vignoli Chron. S. t. ii. p. 760, 1.

* *Peualia*, Hyssopus. Append. Dioscor. l. iii. c. 50, p. 453.

* *Petephre*, * *Pereroph*, vel *Pentephre*, * *Pererroph*. Ita Gr. interpr. nom. Potiphar, ΠΕΤΕΡΡΟΦ, Gen. xli. 45. Sacerdotis Oniensis efferunt. Alexander Polyhistor, ap. Euseb. Præp. Ev. ix. 21. scribit *Pererroph*. Et sic etiam in historia Asenæthæ, quom Fabricius Codici Apocrypho V. T. inseruit, t. ii. p. 85, et seq., legitur. On est Heliopolis, ubi sol sub nom. ΦΡΗ colebatur. Sacerdos igitur Oniensis erat Sacerdos Solis. Et id ipsum plane *Pererroph*, vel *Pererroph*, *Æg.* significabat. Videri eam in rem potest Panth. l. i. c. 1. §. 8.

* *Phiala*. Observata digna sunt hæc Plinii verba v. 9.: "Timæus Mathematicus occultam protulit rationem, in cernenti Nili, Phialam appellari fontem ej., merisque in cuniculos ipsum annem vapore anhelantem fumidis cautibus, ubi conditor, verum sole per eos dies coctus factus, extrahi ardoris vi, et suspensum abundare; ac, ne devoretur, abscondit. Id evenire a canis ortu, per introitum Solis in leonem, contra perpendicularium solis sidere stante, cum in eo tracta absorbantur umbræ." Ex eo Solinus sua descripsit, in compendium tale redacta, Polyhist. c. xxxv. ed. Grasseri: "Nonnulli affirmant, fontem Nili, qui Phiala vocatur, sidereum motibus excitari, extractoque radiis cadentibus celestis igne suspendi, non tamen sine certa legis disciplina, nec sine lunis coaptantibus." Quæ Timæus, et si qui forte alii hæc de re aliquid tradiderant, ab *Ægyptis* procul dubio acceperunt. Unde non possum non suspicari, voc. *Phiala*, que designari fontem Nili aiant auctores citati, esse orig. *Æg.*

Est autem ΠΑΛ, et cum signo generis Masculi ΦΙΛΑ, Speculum. V. que inf. observabo v. Sacal. Nempe quia de Fonte Nili, cui nom. fuit Phiala, eadem narratur, que de celebri Puteo Syenæ, quod in eo, die Solstitii æstivi, sol clarissimo splendore effulgeat, et totum veluti puteum tectis, potius sane eleganter fons ille dici Speculum, subintelligi solet. De lacu quodam Italie tale quid observat Serv. in *Æn.* vii. 516. Est nemus haud longe ab Aricia, in quo lacus est, qui Speculum Dianæ dicitur.

* *Phorpus*. Vox est sine dubio *Æg.*, quam sic interpretatur Herod. ii. 145, *Phorpus* cur' Ἑλλάδα γλώσσας, καλὸν εὐαγθὲς. Re ipsa vox *Æg.* ΠΗΡΩΣΙ significat hominem, ramque signat. ipsa Herodoti oratio satis probat. Quod vero *Ægyptii* id Herodoto interpretati fuerint, καλὸν εὐαγθὲς, honestum et bonum, id pro iussu aliquo etymologico habendum est. Nam ΠΗΡΩΣΙ, Piremei, sane significat facientem quod iustum est. Hinc forte conflatum esse voc. ΠΗΡΩΣΙ, sibi persuasit, qui Herodoto dixit, eam signif. honestum bonumque. V. Proleg. ad Panth. §. xviii. p. xxxvii.

* *Pol*, ΠΟΛ, faba. Legitur hæc vox 2 Sam. xvii. 28. Ex. iv. 9. Suspicio, voc. esse *Æg.*; nam in Lex. Arab. Copt. Kircher. p. 193. faba dicitur ΠΙΩΛΙ, et ΠΙΦΩΛΙ, in quibus vocibus, uti in centenis aliis,

ΠΙ est tantum articulus masculinus præfixus. Fabarum *Æg.* sæpius Judæorum Magistri meminere. V. Guisii notas in Cod. Miscic. ΔΝΩΣ c. i. p. 110. Videtum de statu vite functorum, S. v. p. 74., et Schindleri *Lex.*, v. ΠΟΛ col. 1428. In Bereschit Rabba ad illud Gen. xiv. 18. Et dabo vobis ΠΩΣ ΠΩ Bonum terræ *Ægypti*, scribitur: Bonum illud est faba frissa, que prodest contra tristitiam, vel mororem animi. Observat id Buxtorf. *Lex. Talmud.* v. ΠΩ, col. 480. Forte Judæi in *Æg.*, ubi leguminibus, ac sigillatim fabis, que ipsis in deliciis illic fuisse, satis testatur locus et Bereschit Rabba modo allatus, assueverant, nom. illius leguminis, sibi tam familiare et usitatum, postea retinuerunt. Et certe fabas *Æg.* in universum veteribus valde celebratas, caras, et jucundas fuisse, multis modis probari potest. V. Proleg. in Panth. p. cxxvii.

* *Potiphar*, Vir primarius inter *Ægyptios* dignitatis, et Satellitum regis Pharaonis Princeps, Gen. xxxix. 1. Plura hic neque de ipso, neque de munere ej. addo. Illud tamen observatu indignum non est, quod jam monuit Pfeifferus *Dub. Vex.* ad Gen. xxxvii. 36, quodque M. V. La Crozius magnopere probavit, nom. hoc sermone *Æg.* vet. significare Patrem regis, Nam ΠΙΩΤ, Piot, patrem, ΦΟΥΡΟ vero, Phuro, vel dial. Salid.

ΦΡΡΟ, Pharro, regem designat. Est igitur

ΠΙΩΤ ΦΟΥΡΟ, pater regis. Fuisse hæc magnum in gente *Æg.* dignitatem, ex his patet, que Josephus patri suo Jacobo de se prædicat, Gen. xlv. 8. Deus constituit me patrem Pharaonis. Potestque observari, locutionem hæc gentibus, ad Orientem positis, valde fuisse frequentem, sive ea designaretur dignitas quedam ex eminentioribus, sive, honoris tantum causa, viri de republica bene meriti titulo hoc compellatur. In Apocrypho libro Esther xii. 6., Artaxerxes Persarum rex ita de Hamane scribit, ὁδ' Ἀμῆν τοῦ τετυρωμένου ἐπὶ τῶν πραγμάτων, καὶ δευτέρου πατρὸς ἡμῶν. Ubi videtur quoddam excidisse, que illustrari possunt ex c. xvi. 11., ubi hæc ita habentur: ἔρχεν (Ἀμῆν) παλαστρινῶν ἐπὶ τοῖσιν, ὅτε ἀναγορεύσθαι ἡμῶν πατέρα, καὶ προσηγορευθῆναι ἐπὶ πάντων τῶν δεινότερον βασίλειῶν ἠθῶν προφύτων διατελέει. Ita quoque 1 Macc. xi. 32., Demetrius Syriæ rex, Lastheni, uni ex duobus suis hellicis, hunc in modum scribit, Βασίλειος Δεμῆτριος Ἀσθενῆν τῷ πατρὶ χαίρειν. Sacerdotem porro Imperatores, sive Chalifas, præcipuos regni sui administratos, quos Vizirios vocant, nuncupasse etiam patres suos, ex Elmacio colligi potest in vita Haronis p. 112. V. etiam Carpenteriana, p. 248., Herbelotii Biblioth. Orient., artic. ΑΒΕΚΚ, l' Histoire des révolutions de l' Empire des Arabes par Mr. de Marigny, t. i. p. 150., Historiam vitæ Tamerlanis, ex Persico in Gallic. sermonem conversam, t. iii. p. 221., les Voyages de Chardin t. i. p. 50.

* *Psothomphanech*, vel * *Psothomphanech*, que potterior vocis huj. vexatissime scriptio omnium maxime mihi placet, Gr. Ψοθωμρανῆχ et Ψοθωμρανῆχ. Nunc omnes, hoc esse nom. *Æg.*, quod rex *Ægypti* Josepho, istius regionis liberatori et conservatori, ad eum honorandum imposuit. Rem ita narrat Moses Gen. xli. 45. vocavit autem Pharao nom. Josephi ΠΩΣ ΠΩΣ, Zaphnath Paneach; quod novum Josephi nom. Alex. interpretes expresserunt Ψοθωμρανῆχ et Ψοθωμρανῆχ. Expositionem nominis *Æg.* Scripser Sacra non adjecti: verum illam posteris conjugandam reliquit. Ut et ego,

¹ Quæ de nom. Potiphare scripsit Jabl. in Diss. viii. de Gosen l. 4., repetit N. Barkley in Symbolis Litter. Hag., Cl. II. Fasc. 3. præmissa disert. Bielu de eodem Potiphara, adjectaque sua mausia, p. 443-450, ubi dubia quedam, nec ea levioris ponderis, etymologicæ Jabl. observantur, attamen melior et certior in eorum locum non substituitur.

² Parisiæ desit Scholtzius p. 11, 12.

³ Ad eandem sententiam accedunt Valcken. et Wesseling. not. ad Herod. p. 175, 4.—Ex omni antiquissimo vocis ΠΗΡΩΣΙ in urbe ipsa Thebarum, colligit Georgius in præf. ad Præp. Jo. Theb. p. xxy, xxxi., dialectam Memphisicam fuisse antiquiorem Sâbâlica sive Thebaica, qua deinde homo dicebatur ΠΗΡΩΣΙ aut ΠΕΙΡΩΣΙ.

⁴ Cf. O. Celii Hierob. pt. l. p. 106, 7. De Fabâ *Æg.* legantur Dioscor. ii. c. 170., et Saraccum ad istum loc. p. 40., scriptoresque alii, supra in contextu ac notis, p. 108-110, et 113., jam indicati.

⁵ Opp. Phil. t. l. p. 90, 91.

quid de hoc non, καὶ ἀλλὰ εἴπω, tunc exponam, in antecessum observabo, quod tamen neminem fugi duplicem esse huj. vocabuli scripturam, a se invicem discrepantem, unam in Cod. Hebr., alteram in Gr. Alex. interpretationem, cum luc usque si non composita sit, quædam merito suo debeat perferri. De utraque primum sigillatim dicam, et deinde exponam, utram sequendam nobis esse potissimum opiner.

Hebr. textus voc. sic representat צַפְנֵס צַפְנֵס, Zaphnath Panech, in eoj. explicatione omnes, qui scripturam hanc tulerunt, minime consensunt. Judæi antiquiores, Paraphrasæ Chald. Onkelos et Fl. Josephus Antiq. ii. 6. §. 1., qui eodem circiter tempore floruerunt, etiam veteres Christiani interpret., Syrus et Arab., nec non Commentatores celeberrimos, Chrysostomus, Theodoretus et alii, exponunt nom. de eo, qui abscondita novit, atque Gr. illud interpretant τὸν κρυπτὰς κρυπτὰς, ut est ap. Fl. Josephum, vel τὸ ἀποκαλύπτει τὸ μυστικόν, quod aliis placet. Quo etiam spectat, quod Philo Judæus¹ a. tit. nom. hoc signif. ἀποκαλύπτει. Eorum sententiæ ex Criticorum ordine permulti quibus summi adjectivi calculum, interque eos Vitringa, Ods. s. l. i. diis. i. c. 6. §. ii., quamvis vel eapropter merito suspecta sit, quod vocab. haud dubie Æg., ex peregrino sine Hebr. sermone explicetur. Ægyptios etiam diversimodo habuisse linguam ab Hebr., res ipsa docet, testatur quoque S. Codex. Quod inficias Bochartus ire non potuit, Gregor. S. l. i. c. 15., etsi persuasum habens, nullum inter utramque linguam intercedere affinitatis; quod vehementius multo urget in responsionibus ad objectiones Salmasii, imperitiam editioni subjunctis. Precisissè luc Bocharto alioque ἐπιπέφυκα videtur Hieron. qui in Es. l. vii. col. 186. ita commentatur: Lingua Chananitis media est inter Æg. et Hebr. Affinitas vero illa haud magna est, neque major, quam quæ linguam Æg. cum alia quacumque conjungit. Hebræicam adeoque ab Ægyptia diversam merito agnoscit Origenes l. iii. cont. Cels. p. 115. [431.] Cum autem Hebræi per plura secula in Æg. commorati sint, nuntium nihil est, Ægyptios voces quasdam Hebr. ex quotidiano cum ipsis commercio deinde retinuisse, et vicissim Judæos vocæ, quædam accepisse ab Æg., et secum asportasse in Canaanem, ita tamen, ut neque Ægypti, neque Hebræi idcirco censeri debeant suam mutasse linguam; quod recte monet Leusdenius in Iona illustrato p. 129. V. Pfeiffer. Dub. Vex., et in peculiaris de hoc nom. Exercitatione.² Alii igitur צַפְנֵס צַפְנֵס ex sermone Copt., et certe rectius, interpretari molestantur. Voces istas, Hebr. Ægyptis sonasse צַפְנֵס צַפְנֵס, et signifi. relaxationem vitæ, putabat el. Ægid. Gutbier, teste Pfeiffero Exerc. cit. §. 23. [p. 371.] Sed profecto illa expositio neque notitiam aliquam sermonis Copt. prædit, neque commodum sensum suppeditat, neque consultatione uberiori digna est. Attamen haud melior est illa ex parte opinio, quam huic substituit nobisque offert ipse Pfeifferus §. 32. et seqq. [p. 573. 4.] Patet vocabula Hebr. non fuisse diversa ab Æg. צַפְנֵס צַפְנֵס, quorum prius significatè desiderata, quaesita nec inventa, posterius doctorem vel indicem; ut adeo Josephus dictus esset Index rerum desideratarum, quas omnes amicus quaerebant, sed non invenire poterat. Monet, sic tunc interpretibus suam constare honorem, nosserique lectionem Hebr. Quomodo deinde originem istam comprobare audeatur, apud ipsam legi malim. Sed nondum ille prima sermonis Copt. rudimenta tene-

bat, vir ceteroquin laude sua non defraudandus; alioquin enim hæc excideret calamo ej. non potuissent. Verisimiliter hæc verborum necesse poterit tueri. Etenim nec צַפְנֵס צַפְנֵס, nec פְּנֵס צַפְנֵס aliquid Æg. significant, multo minus id, quod voluit Pfeiffer. Illud tamen secutus fuit C. G. Blumberg in præf. ad Fundam. Ling. Copt. p. 22., ubi in margine exemplaris sui hæc verba manu sua La Crozius adseripserat: Lappotico forte; certe Coptice luc voces multo significanti. Si omnino genuina est scriptura, quam Cod. Hebr. præfert, poterit ex illa satis commode exculpi voc. Æg. Namque צַפְנֵס צַפְנֵס, Sophente Panech, ut nos promittimus illas literas, significabilis caput mundi, vel seculi. Et hoc certe aut parum aut omnino non recedit a literis Hebr. צַפְנֵס צַפְנֵס. La Crozius autem existimabat eisdem vocibus optime literis Æg. sic exprimi, צַפְנֵס צַפְנֵס פְּנֵס צַפְנֵס, Caput vite, a quo neque vita et conservatio derivetur.

Ab illa scriptura differt ea, quam LXX. nobis reliquerunt, qui prouide aut in suis Codd. Hebr. aliter legerunt, ac nos hodie legimus, aut gravibus de causis lectionem Codicis Hebr. inveteratam mutandam esse iudicant. Sed nec omnes τῶν LXX. codices scripti in efferendo hoc vocab. conspiciunt, ut ex eod. recentissimis et accuratissimis, et virorum eruditiorum annot. intelligi potest. Similis differentia observari etiam potest ap. scriptores veteres, Judæos et Christianos, qui hæc ex LXX. Interpretibus adhauc: Præsertim luc spectantia congestit Ed. Bernardus in not. ad Josephi Antiq. l. ii. c. 6. §. 1.³ Quæ omnia ubi curate expendo, videor mihi satis certa colligere, antiquissimas et optima exemplaria legisse, vel Ψοθηρισαντες, vel Ψοθηρισαντες, quam postream lectionem opinor antiquiorem, etsi prior communis sit, atque plurima exemplaria incedere. Nec illius interpretatio diu quaerenda erit, etsi a multis infeliciter tentata. Kircherus, in quo semper plus inest ostentationis, quam solide eruditionis, in Prodromo Copt. c. v. credere nos jubet, ΨΟΗΤΟΝ Æg. signif. futura, et ΠΑΗΡ, anguem vel catrem, idque viris magni nominis, Bocharto, Hottingero, Waltone, Castello alioque, quorum Pfeifferus meminit, et ipsa persuasit, cum tamen vocabula illa non nisi e cerebro Kircheri in lucem prodierint. Quando porro in Scala Coptico-Arabica Kircheri ΠΙΣΤΟΝ ΠΑΗΡΩΝ Arab. exponitur augur, vel indicans revelata, illa non erudenda est explicatio vocis Æg. Sed auctor, quisquis est, vac. hæc in libro Geneseos reperit, et corrupte quidem expressam, sibi autem omnino non intellectam, ex communi opinione interpretatus est, quæ Judæorum magistris in acceptis ferenda est, nec orig. habet in sermone Æg., verum Hebr., ex quo vocis Æg. originatione petenda non erat. Si, vera est lectio, quam præferunt LXX., Ψοθηρισαντες vel Ψοθηρισαντες, haud dubie vera etiam est vocab. huj. interpretatio, quam Hieronymus jam prædixit nobis suggestit. Ita autem ille in Quest. Hebr. col. 342.: Interpretatur ergo sermone Æg. sophanet plane, s. ut LXX. transferre voluerunt, Ψοθηρισαντες salvator mundi, eo quod orbem terræ ab excidio imminente famæ liberavit. Iterum in lib. de nom. Hebr., v. somniphane habet: Ab Ægyptia didicimus, quod in lingua eorum (sophanet plane, aut potius Gr. Ψοθηρισαντες) resonat Salvator mundi. Quam interpretatio ipsum Textum versionis Lat. Vul-

¹ Ψοθηρισαντες, ab eo explicatur τὸν κρυπτὰς κρυπτὰς, s. lvi. p. 606. ed. Mansf.
² T. l. p. 106. ed. Schellii, ad quaerendum de interpret. nominis צַפְנֵס צַפְנֵס, sic enim illic legitur, respondet Theodoretus, τὸν ἀποκαλύπτει τὸν κρυπτὰς κρυπτὰς, et τὸν κρυπτὰς κρυπτὰς.
³ Cf. Origenes Hexapla l. i. p. 40., et Bernardus ad Fl. Jos. l. c.
⁴ Scribit Philo in lib. de Josepho, t. li. p. 268. Μετακλήσει τὸ ὄνομα, Pharus Josephum, ἀπὸ τοῦ ἁγιογραφικοῦ, ἵνα κρυπτὰς κρυπτὰς κρυπτὰς. Aliud tamen, agenda de nominum mutatione, t. li. p. 269., ubi, ἡμετέριον τὸν, Ψοθηρισαντες, ἀποκαλύπτει τὸν κρυπτὰς κρυπτὰς. Leg. esse, ἢ ἀποκαλύπτει τὸν κρυπτὰς κρυπτὰς, levius est conjectura Masguy, paucæ alia de nom. peregrino addentes, vel entes ab aliis dicta.
⁵ Magnopere falli, qui linguam Æg. Hebræam cognatam aut sociam putant, iudicat Michaelis in Suppl. ad Lex. Hebr. p. 219. Nec aliter existimat Georgius in præf. ad Fragm. de Theb. p. xlii. xliii., qui tamen ipsam notam passim minoræ vocabula Æg. quorum origo quaerenda in dial. Hebr. Ex multis aliis nom. adijunge Remondinis in Diss. de orig. literarum Gr. inserta Comment. Acad. R. Inscript. t. ii., qui et affinitatem linguæ Hebr. Ægyptiacæ nullam esse affirmat, et pariter negat, hoc Josephi nom. ex Hebr. posse explicari, p. 255. c.
⁶ Opp. Philol. t. i. p. 98—10., et p. 364—374.
⁷ In Uranico Paschali sive Alex. p. 76. dicitur Ægyptii Moysen appellasse Ψοθηρισαντες, ἢ ἱεροκρυπτὰς, ἢ ἀποκαλύπτει τὸν κρυπτὰς κρυπτὰς. Corruptum mihi legitur nom. peregr. in nova veri. Gr. Πραγατευσις et cod. Ven., λαοθηρισαντες.

gatē occupavit, quippe in hoc ita nunc legitur: Veritque nom. ej., et vocavit eum lingua Æg. Salvator mundi. Tantopere igitur hanc expos. Hieron. probavit. Ex eo eadem repetunt Iodorus Etyim. vii. 7., et Petrus Scholasticus. Neque Græcis ex interpretatio ignota fuit: in Origenis quoque Gr. Oxon. MS. ap. Bernardum l. c. legitur Ὁμοιωσανθῆ, ἵ ἐστὶ ἡ σωτηρία τοῦ κόσμου. Quinimo in Pentateuco quodam Arab., voc. hanc, in margine, rita Copt. Ὁμοιωσανθῆ scriptam reperit Bernardus, addita hæc interpretatio Arab., Servator Mundi. Et hoc certe vox illa, uti a LXX. effertur, sonat. Nam

Ὁμοιωσανθῆ, vel Copt. literis expressum, ΠCWTῸ-
ΦΗΕΖ, sicut laudatus Bernardus recte monuit,
significat salutem seculi. CWT enim, ὁσῶτε, vox est
Siculis frequentissima. ΠCWT notat et σωτηρία et
σωτῆρα. ΦΗΕΖ vox pariter oppido trita αἰών

designat. Est igitur ΠCWT ὉΦΗΕΖ, ut
Bernardus aiebat, Salus Seculi, sive Salvator Mundi. Qua
originatio nibil verius dici potest, quamque esse genui-
nam, facile concedit, qui hujusmodi delictis captivum,
Gr. dici posset Σωτῆρ τοῦ αἰῶνος, quo honorifico cogno-
mine Imperatores quosdam Romanos vocatos novimus.
Cf. Spanhemii Comment. Gallic. in Juliani Cæsares p.
276. Tartari summum gentis suæ Principem solent ap-
pellare Imperatorem seculi. Vide la Vie de Tamerlan
l. i. p. 203. Non dubito, quin hæc dicta magis mercen-
tium assensum, quam que de isto nom. scriptis le Moyne
in not. ad Var. Sacra p. 132, 3.

Ex his, quæ modo ad illustrandam lectionem τῶν LXX.
adduxi, jam satis colligitur, nec hanc ipsorum lectionem
preferre scripturæ modernæ Codicis Hebr. Quamvis
non nesciam, multos fore, qui religioni sibi ducant a
lectione Codicis Masoretici discedere, me tamen, ut hoc
quidem in loco eam descendendam esse censuerim, rationes
permoverunt nec pauca, nec levis. Nam l. dubio locus
vix est, quin, quod supra jam verbo tetigi, LXX., cum
scripsissent Ὁμοιωσανθῆ, aut vocab. hoc ita in suis codi-
cibus Hebr. legissent, aut a lectione ibi reperta propter
graves rationes discesserint. Ipsos vero in versione sua
ita scripsisse, ut nos hodie in illa legimus, non facile
negabit, qui meminert, Josephum abosque veteris ævi
scriptores voc. hanc non aliter scriptam in suis codicibus
repperisse. 2. Ex supra adductis fundere constat, scripturam
Codicis Hebr. sensum nullum fundere satis com-
modum, qui ex sermone Æg. derivari possit, voc. vero
illam, uti a τῶν LXX. representatur, esse vere Æg., in-
tellectu facilem, Josepho præterea et historicis illius tem-

poris perquam accommodatam. Diximus quidem ΠCWT
τῶν posse fere sine ulla mutatione sic exprimi,

ΧΩΥ ΗΤΕ ΠΗΕΖ, Caput Seculi; sed
cognom. hoc habet, quod auribus meis ingratum vider-
atur. Esti Josephus sponseratis Egypti a rege accepisset,
ad Philo loquitur in lib. de Josepho p. 561., vere tamē
caput regni dici non potuit. Quantum hoc cognom. ad
gloriam Josephi adiecisset, tantumdem auctoritati et
honori Pharaonis derogasset. At quodnam poterat ip-
sius cognom. Josephi imponi, præter hoc, Salvator
Mundi, quod et verissimum est et omnibus desiderabilis-
simum. Ipse Servator monuit Luc. xxii. 25., nom. εὐα-
γγέλιον Regibus ac Principibus in delictis esse, quod et
historia omnis antiqua satis confirmat; sed illo cogno-
mine est multo magnificentius illud σωτηρία τοῦ αἰῶνος.
3. Res ipsa docet, alterius linguis vocabula in lingua
altera non ita facile exprimi posse. Imprimis lingua
Hebr. minus apta est sonis omnibus accurate reddenda.
Quare mirum non est, si vox Æg. literis Hebr. non adeo
felicitur exprimi ac representari poterit, quam id
Græcis factum esse videmus. 4. Quod si autem dica-
mus, illud ipsum nom. a Mose non ita scriptum esse, ut
hodie in codd. Hebr. legimus, nullam sic Codici S. inju-
riam inferemus. Unius literæ transpositio lectionem
Hebr. cum scriptura Gr. optime conciliabit. Scribe pro
ΠCWT ΠCWT ΠCWT, vel, si adhuc unicum literam
inserere velis, ΠCWT ΠCWT, et habebis ipsissimum
scripturam τῶν LXX. Nec mirum est, voc. h. potuisse cor-
rumpi, cum sit peregrina, et a nullo Hebraeorum intel-
lecta. Neque etiam ad integritatem Codici S. facit, ut
vox hæc Æg., Judæis lecta quidem, sed non intellecta,
accurate expressa legatur. 5. Quequid sit, sive In-
dierna Codicis Hebr. lectio antiquior fuerit, sive minus,
agitur hic de scripture et pronuntiatione vocis Æg.,
quæ Hebræis peregrina erat, et a diversis diversimodo
enunciari poterat. Interpretæ Alex., qui ad tradi-
tionem veterum Hebræorum, et hoc vocab., sibi, ut
opinor, non ignotam, addiderat cognitionem linguæ ac
rerum Æg., quam versio eorum ubique spirat, scribebant
in Æg., ad manus habebant monumenta Æg., Ægyptios
consulere poterant, et ut nihil prorsus esset, in simili-
bus occasionibus omnino consulabant. Cum ipsorum
scriptura conspirat exacte explicatio, quam ab Ægyptiis
acceperat Hieron., et illam nunc lingua Æg. egregie con-
firmat. Item illa explicatio historie Josephi tam bene
convenit, ut nihil possit magis. Quis amplius desideret
sequi judex? Æquum tamen est, ut unusquisque sumum
judicium sequatur.

* Πριμπα. Ita Æg. sermone suo illam partem re-
gionis suæ, quam Gr. Delta vocant, appellasse, auctor

* Pantomphaneæ servavit Versio Lat. antiqua, sed Salvator mundi est in recentiori. Cf. Saubert ad Gen. xli. 45. Ultimam
Anama graviter reprehendebat in interprete Lat., hanc infeliciter defenso a Joachimo de Arcevedo in libro apologet. pro Vulgata
Bibliorum Lat. ed. (Olisipone a. 1795.) p. 47, 6.

* Sentesimus Jabl. ex omnibus verissimillimas judicavit Michaelis, cum in Biblioth. Orient., t. ix. p. 206., tum in Suppl. ad Lex.
Hebr. p. 2129. Sequitur eandem selectionem in Repertor. für Bibl. und Morpoc. Litteratur, viii. Theil s. 29. Dicit ante pro hac
voce interpretatione proposuerat Ludov. Picques, viz supra vulgus misere ordinis homines eruditus, in epistolo, quæ celsit. C. s.
Jordan, in Historia Vitæ La Crozi p. 299-303. Picquesio tamen panca opposuit Th. Edzardus in Commercio Litterario, quod
Wicklerus Opuscula Logœrensis adhibet, p. 298. Ab is omnibus multum abijt Forsterus in Manutius Æg. p. 101-110., existi-
mans, nom. Josephi Æg. fuisse CWT-ΠHOYT ΠA-ENEZ-IT, hæc-ponit pa-ench-ich, ut significaret
scriba Divinus spiritus æterni, vel pertinentæ, spectans, ad spiritum æternum. Si vero alia vox Æg. in isto nom. usurpata fuisse,

putat interpret. hanc fore, CWT-ΠHOYT ΠA-ENEZ-IT, sive-noti pa-ench-ich, quibus verbi
designaret sapiens Divinus æterni spiritus. Cui explanationi haud parum roboris accedere animat ex ipsi Pharaonis verba Gen.
xli. 38, 9. Adijt Forsterus, nom. ab interpret. Æg. expressum esse Ὁμοιωσανθῆ, cum probe nosset verum significatum vocem Æg.,
at titulum CWT Josepho, totius Ægypti prægei, non satis honorifice crederent, eaque de causa adhiberet Π-ΣOHT,
vel, coalescentes scilicet Π articulo et sequente Σ, ΦOHT, et adeo Josephum, ut ipsius hunc consulerent, appellarot
ΠΣOHT ὉΦA ENEZ IT, summum sacerdotem spiritus æterni; quod non aliter Græcus scribere poterit vel
enunciare, quam Ὁμοιωσανθῆ. Nam quod p̄riopie codices habeant 9 loco 9 in vocis initio, id vitium credit Forsterus, ex nimia affli-
ctioe utriusque literæ ortum. Ita interpretatio, processu nova et satis aca, si modo vera, probata est a Dathio ac panico aliiis.

* Judæi autem non videntur recte associatos [associati] esse vix illos in Bibliis exoticiorum Numinum nomina; cum plerumque Galldicet
Persica et reliqua exotica, non secundum orthographiam, sed secundum receptam suo tempore vulgarem sonum, eoque corruptam,
in Bibliis dederint; idque quia non ex libris et scriptis talia hæserunt, sed tantum auditu, ex vulgi ore, ac accepterunt; quod idem
fecere Græci et scriptores omnes.—Et si primi Historiarum auctores vix recte associati sunt talium exoticiorum Numinum veris sonos,
quomodo post tantum temporis delatam potuerint S. Bibliorum Punctatores talium omnium, in variis linguis, veros suos notia
posteris exhibere? In hisce enim Nominibus Bibliæ duplex fuit difficultas: p̄mo in Consonantium scripture in ipsiis Autographis,
scilicet in Variam adscriptionem et Punctatōribus. Et tamē saepe miratur sum etiam præterea et diligenter, quod scilicet C. s.
civitate Appellativa fere semper associati fuerint veritatem punctationis, et quod in Propriis plerumque tam probe associati ad eam,
nec longia aberraverint. Verba sunt Th. Hyde, in Hist. Rel. vet. Pers. p. 63, 64.

* Amplissimus Jabl. excusatus de nom. Josephi Æg. abunde docet, erasse Forsterum, cum scriberet L. c. p. 101. "Maxima ha-
bit interpretandi idem illud nom. 9 difficultas deternit etiam doctos, virum P. E. Jabl., qui nunquam tentavit hoc nom. explicare:
est hic Vir summa notus modestia nisi scribit in hoc literarum genere, quam plures scilicet, qui sequuntur tentant idem explianum
dare."

est Ephorus, ap. Steph. Byz. v. ΔΑΥΑ, qui scribit: ΔΑΥΑ, ἡ δὲ πρὸς τὴν Σαγγῆν, καὶ πρὸς Ἀφύρην ἐστὶν Ἰσραήλ, καὶ Ἀφύρην ἐστὶν ἡμετέραν Περσίδα, ἀπὸ τῆς τοῦ ἑσπέρου ἑσπέρου. Holstenius in notis arguitur: 'F. leg. περιμῆ, nisi sequantur tantum ad Delta referri velis.' Quod etsi verum esset, tamen posset legi περιμῆ, quoniam eadem est et τοῦ ΔΑΥΑ, et Pyramidis figura. Quod Gr. propter figuram ΔΑΥΑ vocant, propter eandem figuram Æg. περιμῆ omnino vocare poterunt. Ego conjecturæ huic sane ingeniosæ magnoopere faverem, si illa aliunde confirmari posset, et nisi lingua Æg. usis alio nos dirigeret. Περιμῆ non adeo nom. fuit ferre, quam Nilus cursu suo divisio enim in modum circumfluit, ut Græci Delta speciem præbeat, quam potius ipsius Nilī, in quantum huic Æg. parti beneficium istud præstat. Nempè UOP et UHP est cingere, atque solet plerumque de cingulo accipi, quod qui semet ipsum cingit. Vid. vers. Copt. Jo. xiii. 4, 5. xxi. 18., quævis etiam ad alias res transferri possit, et transferatur, Matt. xiii. 30. Qua de re dicit plura auctor MS. Commentarii Mystici in Literas Alphabetic Gr. p. m. 51. Quo posito, facile intelligitur ΠΤUOP, vel ΠΤUHP, vel etiam ΠΤUOYP dicit Nilum? quasi cingentem cingulo, quod huic Ægypti partem totam circumdat, et circumducendo, insulam efficit. Schol. Germanici in Phavon. Arati p. 114, 112.; Quidam dicunt, Deltoton Ægypti esse effigiem stellæ figuratam in tribus angulis, i. e. trigono, et Nilum talem ambitum facere. V. imprimis Eratosth. Catasterismi p. 7. ed. Ox. Græci id ipsum de Nilo observant, sed veris paulo alius expriment. Eo laudabili respexit Isocrates in Busiridis Laudatione, quando Ægyptum nobis representat p. 550. [p. 159, 160.] ut ἄλλοιον τελεῖ τῆς Νεῖλος τετρακτύρου, ἢ αὐτὸ μὲν ἡμετέρας, ἀλλὰ καὶ τῶν ἄλλων αὐτῆς τετρακτύρου περιμῆ. Quæ ad totam quidem Ægyptum pertinent, sed imprimis tamen ad Delta, illam Ægypti partem, quam Nilus totus, maris ad instar, aluit et circumdat. Id dicens, quoque est de us, qui ibidem sequuntur: ἐπέλα γὰρ (ἡ περιμῆ) ἀπὸ τῆς περιμῆ, καὶ πρὸς ἄστρον, καὶ ἄστρον ἀπὸ τῆς περιμῆς περικύβητος. En, veluti ad verbum Græc. reddidit, quod Æg. ΠΤUOP dixerant. Etsi autem, uti ex allatis colligere est, ΠΤUOP vel ΠΤUOYP proprie nom. sit Nilī fluvii, qui flumine suo, in quantum muro, Delta circumdat, potuit tamen per metonymiam nom. illud etiam indi terra, quæ a Nilo circumvallata est. Scimus tamen illam Ægypti partem, quam Gr. a figura, Delta appellat, simili de causa Æg. dictam fuisse Rib, quod exponitur pyrum, cuj. speciem regio illa referi. Vide sis, quæ in articulo illo dicentur. Ad ΠΤUOP ut redeam, videtur idem Hebr. significasse כַּיִם, i. e. manus locus. Observat autem Bochart., Geog. S. pt. 1. l. iv. c. 24., hoc nomine in Scriptura S. aliquoties Æg. intelligi. Exempla præfert 2 Reg. xix. 24., siccabo planta pedum meorum comes rivus Masor, ubi in Hebr. est כַּיִם יִשְׂרָאֵל כַּיִם, Es. xix. 6., Et sicabantur fluvii כַּיִם Mich. vii. 12., Et a Masor usque ad fluvium scilicet Ephraim. In duobus prioribus locis Masor s. Matzor aperte aut Nilum fluvium, aut rē Delta regionem designat. Quoniam Bocharto facta Delta, regionem כַּיִם exponenti locum munium, i. e. illam Ægypti partem, quæ est τῆς Νεῖλος τετρακτύρου, quævis vir eruditus addat, fieri posse etiam, ut Ægyptus Matzor dicta sit ab angustia. Tam nom. hoc magis conveniret Ægypti superiori. Sed quæ modo monimus de locis S. Scripturæ, a Bocharto prolatis, dubium vix relinquunt, quin illo vocab. Delta potissimum designatum fuerit.

Περαμῆ, Pyramis. Nom. est, quod Æg. imposuerunt mobilis illis stupendis, quæ, qui Ægyptum aduent,

etiam hodie, non sine admiratione intueri possunt, quæque sunt monumenta, uti totius mundi antiquissima, ita laboriosæ Ægyptiorum indolis, et potentæ ac magnitudinis regum illius terræ, certissima. Non id mihi nunc negotii datum esse potui, ut istum, figuram, magnitudinem, usum, et quævis Pyramides celebres reddidit, multis explicem. Cui enim hoc ignotum est! Extant descriptiones proluxæ et veterum et recentiorum, qui admiranda hæc magnificentiæ Æg. monumenta oculis suis subjecerunt, et quæcunque memorata digna judicasset, in usum aliorum in commentariis retulerunt. De ratione nominis hic tantum mihi agendum est. Non minor explicationes huj. vocab. Græcæ, qualis est Steph. Byzantii et Etym. M., qui nom. Pyramidis deducunt ἀπὸ τῆς πυρῆς, a tritico, in Pyramidibus tanquam horreis conservato; quod pro meo fignento, mea quidem sententia, recte habet Holstenius in not. ad Steph. Minor proinde, hanc vocis orig. approbatam fuisse a Vossio Etym. L. L. et viris doctis aliis. Paulo verosimilior alii nom. hoc derivant ἀπὸ τῆς πυρῆς, ab igne, cuj. etymologie hanc, nec spernendam, rationem reddunt, esse nempè voc. desumptam ἀπὸ τῆς πυρῆς ἀπὸ τῆς ἑσπέρου, ἢ τῆς ἑσπέρου πυρῆς, καὶ τῆς ἑσπέρου, ἢ τῆς ἑσπέρου πυρῆς (ita recte Syllburg, Icones. rotæ N. 4. pyramis). Hæc sunt Etymologie veter. Schol. Horatii in Carm. l. iii. Od. ult. p. 211.: "Pyramides proprie regum Æg. sepulchra sunt, ingenti mole constructa, et in caecum ducta in modum flammæ surgentes, unde et nom. est inditum." Quibus opere pretium est addere hæc Ann. Marcellini ex l. xvii. c. 15. p. 249, 250. ed. Lindenb. "Pyramides erectæ sunt turres, ab imo hitissimæ, in summities acutissimas desinentes. Quæ figura ap. Geometras ideo sic appellatur, quod ad ignis speciem, τῆς πυρῆς, ut nos dicimus, extrinatur in conum. Etymologia istas non eo attuli consilio, ut eas probarem. Quis enim credat, Ægyptios, quorum hoc in totum est inventum, et quorum in eodem invento περιμῆς ne alia quidem gentes emularet, sunt, operibus suis propriis, et suæ gloria indicis luculentissimos, nom. imposituros fuisse ex Græcia arcessitum? sed illa ipsa tamen Græcorum observatio, quæ in ling. Æg. nullum quidem habet fundamentum, at nihilominus a Pyramidum forma et structura est petita, nobis in vera nominis huj. ratione invenienda faciem præferre poterit. "Profecto difficile admodum est, conjecturæ assequi, quidnam potissimum spectaverint, qui operosis his sedificiis nom. Pyramidis indidissent. Nec in re adeo lubrica, multisque erroribus exposita, operam aliquam collocarem, nisi decem habere fide non indignum, viamque commonstrantem. Is autem est Plin., qui, sicuti ingeniosissimus ac doctus, La Crozius observavit et mihi indicavit, voc. Pyramidis ex Æg. lingua ita explicat, xxxvi. 8.: "Trabes ex eo (Sycuite lapide) fecere reges quodam certamine, Obeliscos vocantes, solis numini sacras. Radiorum cj. argumentum in effigie est, et ita significatur nomine Æg. Loquitur Plin. proprie de Obeliscis, quod nemo negaverit, verum cum Obelisci profecto sint Pyramides minores et exiliore, quod de illis observat, de his quoque dictum esse putare debemus. Significat igitur Plin., Obeliscos vocatæ Pyramides soli esse sacras, cūque rei argumento esse, ab ipsis radiis solis representari, quod etiam nom. eorum Æg. indicat. Uno verbo, docet ergo Plin., Pyramidem consisti, radium solis. Quo sane, si linguam Æg. consulas, nihil est verius. Namque ἀπὸ τῆς πυρῆς, quod proprie splendorem et radios solis significat, Æg. dicitur UOYΓ, quemadmodum constat ex Epist. ad Hebr. c. i. con. 3. Item Lev. xiii. 24. οὐρανὸν ab interpr. Æg. verum est ΓΕΤUOYΓ, et ita porro ibid. v. 25, 26, 28. xiv. 56. Exod. xxx. 34., quæ locum corrigere ex citatis. In cod. MS. P. xvii. 12,

1 Præter Ephorum, quantum nunc recordo, nemo de veteribus nom. meminit nom. Πυραμῆ. Et tamen videtur frangi pergravis et vide idoneus, ἀπὸ τῆς πυρῆς, ut scribit Strabo lib. p. 924.
 2 Dicta in compendium redidit repetitque Scholtzius in Repert. Cur R. n. M. Litt. xiii. Th. p. 21.
 3 De locis V. T. sup. citatis alioque nominis nomina Michaelis in Suppl. ad Lex. Hebr. p. 80-82.
 4 Exemplum Jæb. equat, esse commemorabo, quæ ut alii, sive veteres, præsertim Abul-Fatîh s. Abul-Fatîh in Memorabilibus Ægypti p. 49. seq. ed. Arab. Tabing, sive recentiores; imprimis Shawis, Pococke, Norden, reliqui, uti nuper admodum Grobert ac Denon de Pyramidibus Æg. scripserunt.—Cum autem diu et magna cum cura fœstra a nobis quæstis sit Ol. Celsi Historici Pyramidum Ægypti, laudata a Fabric. Bibliog. Antiq., Sæcio in Oonomastico, et aliis, hæc occasione morbo, dissertationem istam, ed. Upsalæ a 1725, non ab O. Celsio, præcæra viro eruditissimo, conscriptam esse, quod vulgo creditur, sed a Jo. Akerman. Quæ de Pyramidibus ante dixerat Radzivilius, Beldandius, Grævin, Hrusinus et Montfaucon, diligenter in repeti, item aliorum observata de orig. nominis, scilicet Gr., sed nihil novi adjungit.

inveni quoque **ΠΙΟΤΙ** de fulgore adhibitum. Erit igitur **ΠΙ—ΡΗ—ΪΟΥΤΕ**, *Pi-ran-u-e*, ut explicabat vir paulo ante nobis laudatus, *ἀπὸ πύραμυ*, radius solis; vel si **ΡΗΟΥΤΕ** jam sit una composita vox, scribi poterit **ΠΟΥΡΗΟΥΤΕ**, quod Gr. vix aliter quam *πυραμὶς* vel *πυραμῖς* scribere poterant. Quam apte haec explicatio conveniat cum testimonio Plinii, nemo est, qui non illico videat. Eam vero, si rem ipsam spectes, confirmant Graeci, qui, ut supra jam tetigimus, ἀπὸ τοῦ πυρὸς deducere vocab. conantur. Quare non est, ut de interpretatione hac quisquam addubitet.¹ Wilkinsius de ling. Copt. p. 108. putabat, *Pyramis* litera Copt. scriptum, esse **ΠΟΥΡΗ ΪΙΣΙ**, quod regiam generationem significet, sicque *Pyramides* appellatas fuisse, quia sepulturae regum et regio sanguine ortorum inserviebat. Verum **ΠΟΥΡΗ ΪΙΣΙ** vel **ΠΟΥΡΟ ΪΙΣΙ**, quod unis perpetuis hujusmodi compositorum ex **ΪΙΣΙ** docet, nil potest significare, nisi genitum ex regibus, vel regio sanguine cretum, quae non. an edificio conveniat, alii arbitrentur. Nostram vero explicationem, quam a La Crozio accepimus, et auctoritas Plinii et res ipsa confirmat atque egregie illustrat. Monere opere pretium, Leonem Africanum, in *Descript. Africae* p. m. 728., moles has vocare *Barba*. Altissimas, inquit, turres, quas patrio nomine *Barba* vocitant. Loquitur autem de *Pyramidibus*, circa Assuan, quae est veterum Syene, spectandis. Pro *Barba* tamen legendum videtur *Birabi*, vel *Berbi*, vel *Birba*, quod postremum nomen occurrat ap. Muradum et alios ad designandas *Pyramides*. V. Vattieri Praef. praemisam versionem Iosuae Muradii, auctoris Arabis, de *Miraculis* *Æg.* p. 43.² Ne longior sim, hoc unum adjungam. Perizonius voc. h. derivat a *πύραμις*, ut testatur Herod., significante

καλὸν ἐκλογὸν, cum *Pyramides* destinate fuerint sepulturae illustriorum virorum. V. cf. Origg. *Æg.* c. xxi. p. 447. De v. *πύραμις* et loco Herod. supra p. 204. dictum fuit; unde colligere est, quod fundamento lubrico sententia viri doctissimi nitatur.

* *Ραχώρις*, vel * *Ραχώρις*, vix antiquissimi in *Ægypto* aut urbis nom. hand dubie *Æg.* cuj. tamen veram orig. et causam me latere nolo disseten. Occurrit nom. ap. Steph. Byz., qui in v. *Ἀλεξάνδρεια* testatur, hanc quoque dictam esse *Ραχώριον*, et alibi scribit, *Ραχώρις ὄνομα τῆς Ἀλεξάνδρεια ἐκκλησίης*. Quo postremo in loco sine controversia legendum *Ραχώρις*, ut Berkehus, Holstenius et alii recte observantur. Non aliter nom. scribitur a Strab. xvii. p. 545. [1142.], Pausania in *Eliacis* l. p. 432., Clem. Alex. in *Protrept.* p. 51. [12.], Tacito *Hist.* iv. 84. Diu igitur ante nota erat *Rhacotis*, quam conderetur *Alexandria*; cuj. deinde veluti suburbium fiebat. Nom. esse vere *Æg.*, vel ex eo patet, quod interpret. N. T. Coptus, a Wilkinsio editus, in locis omnibus, ubi sit mentio *Alexandriae* et *Alexandriopolis*, nobis conseraverit nom. antiquum **ΡΑΧΟΤΙ**, *Rakoti*, *Rakoti*, *Act.* vi. 9. xviii. 24. xxvii. 6. xxviii. 11.³ Quod etiam locum habet in libris Coptorum recentiorum *Eccliesiarum*.⁴ In *Epistola* *Systatica*, quam edidit *Benjaminus* in *Monumentis* *Copt.* appellatur *Alexandria* p. 12. **ΤΗΨΩΤ ΟΥΟΛΙΣ ΡΑΧΟΤΙ**, magna urbs *Rhacotis*. Cf. dicta in *Panth.* *Æg.* l. ii. c. 5. §. 4. [Steph. Byz. p. 652. D. *Ραχώρις* = *ἐκκλησίης*, * *Ραχώρις*. EDD.]

* *Rahab*, **ΡΑΗ**. Saepius hoc nomine in *Literis* *Sacris* appellatur *Ægyptus*, vel *pars* *ej.* inferior, s. *Delta* *Æg.* Quod recte monuit *Bochartus* *Geogr.* S. iv. 24., huc referens P. lxxxvii. 4. lxxxix. 11. et *les.* li. 9. In priori *Psalmorum* loco *Gr.* interpret. *Alex.* habet *Ραῖβ*, et

¹ Similia deicit, istiusque etymologiae auctorem esse La Crozium, monuit *Jabl.* in *Proleg.* ad *Panth.* p. lxxxj—lxxxiii. Reperit eadem *Scholzius* l. c. p. 21.

² De orig. et vera notione vocis **Πύραμις** in partes secundum erudit. Alii de *Pyramide* explicant, alii de *temple*. Quibus prius placet, observant, voc. ortum videri ex ipso *Pyramidis* nom. Qui posteriori probant, vocab. *Arab.* opinantur natum ex *Æg.* articulo **ΠΙ** et voce **ΕΡΦΕΙ** *templum*. Cf. L. H. Schultens *Biblioth. Crit.* V. t. p. 106, 107., et *Sacy* in *Notices* et *Extraits* des MSS. de la *Bibliothèque* de *Ro.* t. i. p. 370. His scriptis, plura de hoc nom. monuisse doctus *Sacy*, in comment. de nom. *Pyramidum* p. 51—41, primum intellexi, cogitatione curaque eruditorum valde digna. Voc. **Πύραμις** notione *templi*, ab *Ægyptis* sentiam esse, opinatur quoque *Wald* ad *Abdollaiphum* p. 167.

³ Perizonio nominis apponit C. Swaving, amicus a juventute mihi perquam dilectus, in *Disp. Philol.* potissimum de locis aliquot V. T., summe de orig. nominis **Πύραμις** sententiam novam exposuit, p. 44—51. Summa rerum haec est. Cogitatione cum dialectis *Orientalibus* conjuncta erat lingua vet. *Æg.* et *Hebr.* dixerunt **רַחַם**, *Arabes* **رَام**, ita *Æg.* videtur nisi verbo **ΡΗΩ** vel **ΡΨΥ**. Vocab. **Ρηω**, et **Ρηω** ap. *Herod.* eandem agnoscunt orig. H., articulus vulgaris, et fortiter est in *Π.* In media utriusque vocis syllaba permutantur, ut fieri asolet in multis aliis, litera **Ω** et **Α**. **Ρηω** significat hominem eminentem, **Ρηω** terram, ut loquitur *Plin.* v. 9., sive columnam eminentem, quem in modum *Tacitus* li. *Ann.* 61. *Pyramides* vocat in ista montium cunctas, et *Abelpharagus* **الهرام**, in *Hist. Dynast.* i. p. 9., nisi agitur de primo *Pyramidum* inventore. Dum haec scribis, mecum communicat *Ravint*, *Chiefa* honoratissimus, libellum eruditissimi A. L. *Silvestre* de *Sacy*, de quo supra mentio facta est p. 107., inscriptum: Observations sur l'origine du nom donné par les Grecs et les Arabes aux Pyramides d'Egypte, et sur quelques autres objets relatifs aux Antiquités Egyptiennes. Proxime improbat etymologias e *Gracia* petitas, item conjecturas *Wilkinsii* ac *Perizonii*, de quibus *Jabl.* supra dixit. Sed et dupliciter eidem sententia La Crozio *Jabl.* addit, quae nititur auctoritate *Plinii*, de *Obelesco* quidem sermone facientis, non vero de *Pyramidibus*.

postulare indolem et rationem linguae *Æg.*, ut, mutato verborum ordine, potius dicantur **ΠΙΟΥΤΕ ΪΦΡΗ**. Hand magis satisfacet *Sacy* opinio *Aleri*, in *Bibliothecische* *Reise* nach *Rom.* p. 192. scribens, voc. esse compositum ex **ΠΙ** articulo et verbo **ΡΑΩ** vel **ΡΑΥΙ**, cum quo convenit *Hebr.* **רַחַם** et **רַמָּה**, altum esse, ut sit *Pyramis*; monumentum altum et verbum, cuj. etiam censuratur vestigia in nom. **ΡΑΩΩ**, quod non tropico divitem significat: nisi, post La Crozium in *Lex. Ægypt.* observat *Wald* in *notis* *Germanicis* ad *Abdollaiphum* p. 159., quo *Judaei*, *Obelesco* *Æg.* appellabantur **ΠΙ—ΡΗ—ΪΟΥΤΕ**, id *Pyramides* **ΠΙ—ΡΑΩΩ**, vel forte potius **ΠΙ—ΟΥΡΟΥΙΣΙ** et **ΦΟΥΡΟΥΙΣΙ**. Videndum de sententia de *Sacy*, p. 23. et seqq. In v. **Ρηω** est is terminatio *Gr.* li est articulus *Æg.* pro quo *Gr.*, cum orig. nominis ab igitur repererunt, sic scribentur. Medium syllabam *ρ* refert ad radices **ΣΡΨ** s. **ΣΡΑΥ**, quae ap. *Ægyptios* quoque in suo fuisse videtur, nisi in dialectis *Orientalibus* omnibus, notione primaria separandi aliquid a commercio unaque hominum, unde reliquae deinde multoties diverse significaciones derivatae sunt. Eset igitur **Ρηω** locus sanctus, adificium modo singulari consecratum, sive alieni naminis, sive etiam nisi cuidam religioso, *Æg.* **ΠΙΣΑΡΑΥ** vel **ΠΙΣΡΑΥ**. Adipirationem servarunt *Arabes* in suo **هرام**, sive praefixo articulo **الهرام**, quo nomine *Pyramides* appellantur ap. *Abdollaiphum*, *Maccrizium*, *Abelfedam*, alios. Cum nom. *Arab.* sit vere *Æg.*, non est, var origo *ej.* quae ratur in *Arabia*, ut factum ab aliis, quos inter *Michaëlis* not. ad *Abdollaiphum* *Descript. Ægypti* p. 64. *Gr.* vera, omnia adipiratione **Σ**, dixerunt **Ρηω**, quemadmodum *Klein* pro **ΡΑΩΙ—ΗΟΥΤΕ**, *Sabidico* **ΡΑΩ—ΗΟΥΤΕ**. Sententiam istam *Sacy*, qua est ille his in rebus sagacitate incredibilis, et ornavit, et a diffinitivibus, quibus cum premi forsitan alii arbitrarerent, vindicare conatus est. Cui opinioni priores partes tribuendo? Mihi jam satis est, varias recentiorum doctorem hominum etymologias vocis **Ρηω**; paucis commemorasse, cum malis *Jabl.* aliorum limitato perficere hac in re stare, quam meo.

⁴ In vers. *Sabidica*, nuper primum vulgata, *Act.* vi. 9. et xviii. 24. legitur **Ῥαχῶρις**. Reliquorum lecturam interpretatio *Thebaica* sine deficit.

⁵ Exempla alia sunt ap. *Mignarell.* p. cii. *Reliq. Codd. Ægypt.*, et *Georgium* in praef. ad *Fragm. Jo. Theb.* p. xxxix.

eruditus Anglus, ut satis ostendit Perizonius in Orig. *Æg.* c. xvii.¹

* Rib fuisse voc. *Æg.*, et significasse pyrum, testatur Kircherus, quem sequitur Bochart, ut jam antehac in v. *Ἀρβὰ* p. 17. sqq. a me monuit est. Patrocinium queritur ex Etym. M. *Ἀρβὰ* explicante *καρβὰν ἄρβαν* vel *ἀρβαν*, cor pyrorum. Sed de isto loco satis ibidem dixi. Negat autem Wilkins, de ling. Copt. p. 99.

PIB unquam denotare pyrum, nisi per metathesin **ΠΕΡΓΙ** pro **PIBIC**, **Π** et **B** mutato, pro *Pyro* vel *Persico* sit sumendum. Quia haecenus libris destituitur, in quibus vñe. illud occurrit, litam hanc didicisse haud possumus. Certum tamen videtur, Rib dictam fuisse *Æg.* illam *Ægypti* partem, quam *Gr.* *Delta* appellat; atque a vero non proprus abhorret, *Athriben* sic vocari, quoniam veluti cor in medullis *Ribis* vel *πύ* *Delta* erit sita. Memoriam ejusdem nominis conservat *Scriptt. S.*, *Ægyptum* *Rahab* appellantes, quod pluribus supra p. 226—228. illustravi. Arabes, ipsius *Ægypti* superioris ad mare rubrum incolae, non habent aliud nom., quo *Ægyptum* designent, praeter *Riffan*. V. Renandoti *Hist. Patriarch. Alexandr.* p. 162. le Grand, *Relation historique d'Abysinie* p. 212., qui *Ludolphum* testem adducit. Additur *Samlung aller Reysebeschreibungen* t. I. p. 214. Pro certo tamen affirmare non audeo, utrum huic regioni tale nom. inditum fuerit, quoniam figuram pyri referebat, an quia pyri illie majore copia crescebat. Nullo pyros, proprie sic dictos, in *Ægypto* provenire, observat *Jac. de Bary* in *epist.*, quam *Relandus* vulgavit in *Palest. Illustr.* p. 933. et seqq., sed id non in universum videtur verum. Fructus hi illic sunt deterioris notae, atque expropter non valde excoluntur. Vide la Description de l'Égypte par Maillet t. ii. p. 106. Praeterea admodum dubito, an ex eo, quod hodie obtinet locum, valeat disputato ad tempora longe remotissima. Est igitur probabile, Rib quondam *Æg.* signif. pyrum, et hinc *Ægyptum* Arab. dici *Rif*, in *S. Cod. Rahab*.²

* *Ρελαρ*, *Blitum*. *Append. Dioscor.* ii. 143. p. 444.

* *Σαβαθα*, *Tussilago*. *Append. Dioscor.* iii. 126. p. 458.

Sabaei vocabantur *Sapientes* vñi vetustissimi, iudemque idololatriae magistri, de quibus multa viri eruditi, quae hic non tangimus, de orig. nom. unce tantum pauca dicere cupientes. Nom. *nihil* videtur appellativum; non vero est proprium, deriv. scilicet a **ΣΑΒ** *Gen.* x. 6. Ps. lxxxii. 11. ubi intelligo *Sabaeos* *Africanos*, quoniam aliter statueret Bochart. *Geogr. S. L.* iv. c. 8. ² Qui necum credunt nom. appellativum esse, in orig. indicanda discrepant. Valde miror, cum esse quaesitam in v. *Hebr.* **ΣΑΒ**, exercitum denotante, ac si Sabaei ita appellarentur, quoniam totum ceteri exercitum sui sidera colebant. Haec erant opinio *Pocockii Spec. Hist. Arab.* p. 139. et *Tb. Hyde Hist. Rel. vet. Pers.* iii. p. 83., quos alii postea sequentur. ³ Ratione magis probabilis alii derivatur nom. ex ling. *Arab.*, sed quod iterum fit modis multum diversis, ut potest videri ap. *Spencer.* de *Leg. Hebr.* rit. II. c. i. s. L., qui, etsi non in omnibus, quae deinceps de Sabaeis disserit, probandos nihil videtur, est tamen lecta peridignus. Ipsos *Sabaeos* non satis certos fuisse de orig. nominis (no.) *Arab.*, intelligitur ex *Pocockio* l. c. p. 138. Antiquissimos temporibus inter Arabes quoque viguisse quandam hominum ordinem, qui *Sapientes* vocabantur, haud negatur, quum manifesto patet ex *Jer.* xlix. 7. *1 Reg.* iv. 30. Sed existimo origines tam istius ordinis, quam nominis *Sabaeorum*, ex *Ægypto* repetendas esse. Quae Sabaeis attribuit *Abulfeda* ap. *Pocock.* l. c. p. 144., disciplinam sacerdotum *Æg.* satis redolent. *Plin.* xxx. 3. conjunctim collocat *Arabiae Ægyptique Magos*, i. e. *Sapientes*. Atque de his intelligi debet

Servius, *Sabaeos Ægyptiorum colonos* vocans, ad *Geogr.* l. 37. De *Sapientibus*, peculiariter ordine *Sacerdotum* in *Ægypto*, testimonium praclarum extat *Gen.* xli. 8. quo ipso e loco oritur suspicio minime levis de vera etymologia nom., *Sabaeorum*. *Ninurim* *Sapiens*, lingua *Æg.* dicitur **ΣΑΒΓ**, *sabæ*, *Matt.* vii. 24. xxv. 8. Ps. lvii. 5., cui pluralis **ΗΙΕΡΑΒ** legitur in *Gen.* l. c. ⁴ Haec obs. confirmat *Murtadi* in lib. de *Mirac. Æg.* p. 74. versionis Gallicae [Steph. Byz. * *Σαβα*, πύλα μεγάλη, ἄσπελον τῆς ἐρυθρᾶς θαλάσσης, καὶ ὄρησον τὸ ἰθὺν κόν τῆς πύλων καὶ τὸν ὄρησον, * *Σαβαίος*, καὶ ὄρηκος, * *Σαβαίος* καὶ τὸν ὄρησον, * *Σαβαίος*, ἡ ἀπὸ τοῦ Σαβατῆ * *Σαβαίος*]. Ubi *L. Holsten.* * *Agatharchidi* ubi haec vocatur *Σαβα* ap. *Photium* p. 1372.: *Τὸ δὲ τῶν Σαβαίων ὄρη τὸ πικρὸν ἔθνος προσηγορίας ὄρηκος, ἐπὶ ὄρησι ἐστὶν εὖ μεγάλου, πολλοὶ κάλλιστοι καὶ τῆς Ἀσβίας ὁ κάλλιστος Σαβαίος*: sic enim leg. potius quam *Σαβαίος*, *Diod.* S. facit fidem, qui inquam ex *Agatharchide* l. iii. p. 125.: *Μετὰ τοῦτον Σαβαίος, πολυπληθῆστατος τῶν Ἀσβαίων ἔθνος, ἐτ. p. seq.*: *Τὸ δὲ ἔθνος τοῦτο μακροπόλις ἐστίν, ἢ καλοῦσι Σαβαί, ἐπὶ ὄρησι κτισμένη. Vide de hac urbe plura ap. *Salmassi Exer.* *Plin.* p. 491. *Τὸ ἔθνος τῆς πύλων καὶ τὸν ὄρησον Σαβαίος*—et * *Σαβαίος*, quod occurrit infra v. *Ἰσραηλ* (ubi tamen *L. Holsten.* pro *Σαβαίος* legit *Σαβαίος*, a *Σαβα*, de qua urbe nunc dicitur), unde possessivum formatur *Σαβαίος*. *Dionysius Σαβαίος* incolae ab oppido *Σαβα* in *Perieg.* 939. *Ἄσπερον Ἰσραηλῆται πλεονὸν γαιονος θαλάσσης Μινυραίοι τε Σαβαί τε*, quod *Avienus* vertit, *Sabatate* tenent, ubi *Sabata*, ubi nostro *Σαβαίος*. Nisi malis cum *Salmasso* legere *Sabatathæque*, a recto *Σαβαθ*, vel *Σαβαθ* *Ptolemaei*, *Arriani*, et aliorum." *Steph. Byz.* * *Σαβα*, πύλα μεγάλη πύρου τῆς ἐρυθρᾶς θαλάσσης· αἱ πύλας, * *Σαβαίος*: ubi *L. Holsten.* "Scribe, *Σαβα*, ut *Ψαβ*, *Ψενα*, *Χορνα*, aliaque *Ægyptiaca*: hinc genitivus *Σαβαίος* v. *Βερος*, et v. *Κάβος*. *Oi* *πολλοὶ*, *Σαβαίος*—*Salmassius* ex hoc gentili *Σαβῶ* eandem facti urbem, quae ante *Σαβα*, *Exer.* *Plin.* p. 491., quod vix puto. Immo * *Σαβαίος* hinc fit infra v. *Ψαβ*, et *Χορνα*, et supra v. *Βερος* et * *Σαβίος* v. *Κάβος* (* *Κάβος*, πύλα Ἰσραὴλ ἐπὶ Ἀσβίον Φουαίρας Ἐσραῖος Περσῆσι ἀπὸ τῶν καὶ Ἰσραὴλ τῶν ἄσπε, καὶ * *Κάβος* ὁ πύλων * *Καβίος*, ἡ * *Σαβίος* τῆς Σαβαίος, ἢ * *Καβίος*, ἡ τῆς * *Βερος* (* *Βερος*))." *Edd.**

* *Σαββάρωσι* et * *Σαββῖο*, morbus et dolor inquitum, τὸ *βουβῶσι* ἄλγος. Ita *Arion* rationem redditurus, quamobrem *Judaei*, ex *Æg.* exeuntes, diem septimum colerint, *Sabbathumque* eam vocaberint. Haec autem sunt ej. verba quae *Fl. Josephus* productit ii. contra *Arion.*, *Opp.* t. ii. p. 47. c. *Haver.* "Ὁμοιωταί τῆς ἡμερᾶν ἰδὸν βουβῶσις ἔχει, καὶ διὰ τούτων τὰν αἰτίων, τῆ ἡμέρῃ ἡμεῖς ἀνεπαύσατο, καθὼς ἐστὶ τῆς χώρας τῆν ἐν Τυβαίαν λεγομένη, καὶ ἐκάλουν τὴν ἡμερᾶν *Σαββάρωσι*, οὐκ ὄντες τῆν Αἰγυπτίαν γλῶσσαν" τὸ γὰρ βουβῶσις ἄλγος ἐκάλουν Αἰγυπτίαι *Σαββάρωσι*. Mox *Josephus*, quibusdam interceptis, haec addit, *Τὸ δὲ σαββῶ, καθάπερ ἐκείνη φασί, ἐστὶ παρ' Αἰγυπτίων τὸ βουβῶσις ἄλγος*. Apparet ex his, *Arionem* historiam *Judaeorum* de institutione *Sabbathi*, ut multa alia, fignosis suis incrustate voluisse, quae sine vocem *Sabbathi* deducere non ex *Hebr.* lingua, ut oportuerat, sed ex lingua *Æg.*, quippe quam exeuntes ex *Æg.* locuti fuerint. Testatur autem, *Æg.* *σαββάρωσι* et *σαββῖο* significare τὸ *βουβῶσις ἄλγος*, *Wilkinsius*, de *L. Copt.* p. 109., putat, voc. *Σαββάρωσι* potius ductam esse a *Sabbatho*, quia *Arion* refert, septimo die *Judaeo* morbo illo afflictos fuisse; sed non est dubium, quoniam *Arion* *Sabbathi* denominationem ex ling. *Æg.*, et quidem ex voce *σαββῖο* et *σαββάρωσι*, duxerit. Errasse eum, nemo negabit. Attamen in propulato est, cum voc. *Hebr.* a voce *Æg.* deducere. Superest igitur, ut videamus, quidnam sit τὸ *βουβῶσις ἄλγος*, et quomodo id *Æg.* *σαββάρωσι* et *σαββῖο* dictum fuerit. *Βουβῶσις*

¹ Cf. *Wesseling*, ad *Herod.* ac *Diod.* S. l. c.

² Dubio caret, *Ægyptum* *Arab.* **رَيْف** *الرَيْف* appellari, non item, an regio hoc nom. accepit ab *Æg.* **PIB**, atque idcirco in *Liberis S.* **רִיפ** appellatur. Negat utrumque *Muller* in *Sat. Obs.* c. vii. et *Michaëlis* in *Suppl.* ad *Lex. Hebr.* p. 228. 3. Comparari possunt, quae scripsi p. 19. 227. Addatur annotatio *Michaëlis* ad *Abulfeda* *Ægyptum*, p. 10.

³ Cf. *Michaëlis* in *Spicil.* *Geogr. Hebr.* extra p. l. p. 177—189., et in *Suppl.* ad *Lex. Hebr.* p. 1707., sed neque negligenda *Virringa* ad *Lex. xliii.* 3. sive 14.

⁴ In quibus etiam *Müller* in *Dias.* sel. p. 25., ubi plura deinde de Sabaeis haud vulgariter leguntur.

⁵ Cf. *Jabl. Praefat.* ad *Pauth.* p. xcii. xciii.

Gr. duo significat. Primo quidem ipsas partes verendas, ut in illo Hom. II. 3. 492. *ἄλλοτε βοῦβέρα*, ad que verba legatur Eustath. Videatur etiam Pollux l. II. segm. 186. Rufus Ephorus, ap. H. Steph. in Expos. vocc. Medio, p. 536., Heliodorus l. vi. p. 305., Lucianus Timou. p. 95. D., Aristides *Ἀργύ. λογ. Α.* p. 167. ed. Flor., Evagrius Hist. Eccl. iv. 29. Deinde significat etiam morbum in partibus illis verendis, quem sic describit Pollux l. iv. c. 25. segm. 202., *βοῦβέρ, ἐπὶ βοῦβέρας ἄλγος πρὸς ἀλγυμῶντι*. Adde Lucian. in Philops. t. II. p. 470. l. Et hæc est communior *ροῖ βοῦβέρας* significatio: prior enim est fere poetica, aut certe rarietas et in libris Medicorum maxime reperunda.¹ Posteriori itaque sensu, pro tumore inflammato in partibus verendis, acceptiase videtur *ροῖ βοῦβέρας ἄλγος* Josephus, uti et accipiunt omnes, qui ej. verba citant, quosque videre mihi contigit. Quæ mens si fuit etiam ipsis Apionis, Ægyptii, quique lingue patriæ ignarus non credendus est: in explicanda voce illa quæ mihi hæere, non in vitis fateri. Apionem quidem ita intelligi voluisse, liquet ex eo, quod de Mose et Judais scribit, *Ὀνειδιστὰς τῆς ἑστῆρας ἰδῶν βοῦβέρας ἔργον*. Sic igitur accipi voluit *βοῦβέρας ἄλγος*, de quo loquitur. Sed tamen, si omnia rite excutio mechanicè perpendo, dicendum videtur, ut Apionem auctorem suum, ex quo hæc hausit, non recte cepisse, aut studio rem, quam narrabat, obscura et confusa brevitate, intellectu difficillem reddere voluisse: ut solent facere, quibus cura est, ut mendacio aliquem colorem inducant. Certe morbum illum, quem indicare videtur Apion, non dictum fuisse *Ἔγ. βοῦβέρ*, aut *βοῦβέρας* mihi persuasum est. Itaque cum Apion *βοῦβέρας* et *βοῦβέρ* interpretaretur *ροῖ βοῦβέρας ἄλγος*, pro *βοῦβέρας* intelligo non morbum aliquem, circa partes verendas solum habentem, sed ipsas partes verendas, et per *ροῖ βοῦβέρας ἄλγος*, dolorem, qui ex circumcissione persentiscitur. Uno verbo, existimo, Apionem per *βοῦβέρας* suam significasse circumcissionem, a Mose, ut creditur, primum institutam, in cuj. memoriam Sabbathum deinde nomen accepit. Nempe circumcisio *Ἔγ.* sermone dicitur *CEBI*, circumcidere et *CEBI* et *COYBE*. Ita in historia institutionis Iuj. divina Gen. xvii. 10. pro *περιτομῆσθε τῶν υἱῶν ὑμῶν*, Coptus habet *ΣΩΟΥΤ ΗΙΒΕΝ ΗΤΩΤΕΝ ΕΡΕΤΕΝCOYBE*, v. 11., *cal περιτομῆσθε τῶν υἱῶν τῶν ἀσθενησίων ὑμῶν* vertitur *ΟΥΟΣ ΕΡΕΤΕΝCOYBE ΤCΑΡΞ ΗΤΕΤΕΝΟΥΕΤΑΤCΕΒΙ*, v. 13., *περιτομῆσθε τῶν υἱῶν τῶν ἀσθενησίων ὑμῶν* vertitur *ΟΥΟΣ ΕΡΕΤΕΝCOYBE ΤCΑΡΞ ΗΤΕΤΕΝΟΥΕΤΑΤCΕΒΙ*. Circumcisus dicitur *COYBHT*, Gen. xxiv. 22. Plura exempla adducere supervacaneum est, que in vers. Copt. Librorum V. et N. T. frequentissime occurrunt, quoties in Gr. *τῆς περιτομῆς* et *τοῦ περιτομῆσθε* notio occurrat. Utrumque autem et circumcidere et circumcisio dialecto Ægypti super., que hodie *Salhidica* vocatur, dicitur *CBBE*, sabbe, in qua dial. cum nihil hodie extet typis descriptum, pauca exempla addam. In Vers. Actuum Apost., cuj. apographum, ex Biblioth. Oxon. Bodd. ab amico acceptum, mecum nuper communicavit La Croze, hæc leguntur, c. x. 45. *ΔΥΠΩΣC ΗCΙ ΟΥΙCΤOC ΕΤΩΟΗC ΕΒΟΛ ΣΘ ΠCΒΕC*, ubi textus Gr. habet, *ἕξουσαν οἱ τῆς περιτομῆς*, c. xvi. 3. de Paulo Timotheum circumcidente, *ΔΥΩ ΔΥΧΙΤΑ ΜCΒΒΗΤΗ*, quod exprimere debet hæc Gr. *αὐτὸν περιτομῆσθε ἀντὶς*.² Unde jam facile colligitur, *Σαββέρ*, quod Apion interpretatus est *ροῖ βοῦβέρας ἄλγος*, n. ipsa significare cir-

cumcisionem, que in partibus verendis, nec sine dolore, peragitur. Moses ipse hoc observat in historia circumcissionis Sichemitarum Gen. xxxiv. 24, 25.: Et circumcisi sunt omnes mores.—Evensit autem dies tertio, quia esset in dolore.—Et Philo Judæus, circumcissionis Judaicæ ritum, adversus Gr. ac Romanorum scemata, defendens, sic etiam ratiocinatur: verisimile non esse, tenere circumcidi tam multa hominum millia *πρὸς καλῶς τῶν ἀλγυμῶν περιτομῆσθε* rā *ἔστω* enī, rā *τῶν οὐκ ἐκτετακῶν σφῆρα*, que magno cum dolore et sua et charissimorum pignorum suorum corpora mutilant, de Circumcis. p. 810. [t. II. p. 211. ed. Mang.] Hoc igitur sensu *CEBI*, *Σαββέρ*, i. e. circumcisio, poterit dici *ἄλγος βοῦβέρας*. Sed id ipsum secundum litteram significat *Σαββέρας*. Nam *OGI* *Ἔγ.* est *ἄλγος*, damnum, nalam, dolor, uti videre est Philipp. iii. 7. *ἦμα λῶνον ἐροῖ νοτόσι ἔσβε πλξc*, quomodo Copti interpretati sunt hæc Gr. *ταῦτα ἕγγυα δὲ τῶν κρῶτων ἔστω*, et vs. 8. *τῶν υἱῶν τῆσθε τῆσθε ἔσωνος*, et mox *ΔΙΤOC ΗΣΩΒ ΗΙΒΕΝ*, pro quibus ita Gr. habet, *ἕγγυα τῶν κρῶτων ἔστω*, et paucis interpositis, rā *ταῦτα ἕγγυα*. Unde talis compositio oritur *CEBHTOC*, Sabbathos, vel *COYBHTOC*, Subetos, signif. vel damnum circumcissionum, vel damnum s. malum circumcissionis, vel quod ex circumcissione oritur. Hanc esse verum explic. verborum Apionis, vix quisquam dubitabit.³ Præterquam enim, quod hæc explicatio satis comoda sit, et ex ling. Æg. mirum in modum stabilitur, concinit huic explicatio ipsa popul. Judaici historia. Novimus enim, Judæos in deserto natos, antequam in terram Canaan introducerentur, jussu Dei circumcisos fuisse. V. Jos. c. v. Quod per traditionem etiam scripturibus exoticis innouat. Nam idem testatur etiam Strabo xv. p. 524., post egressum denum ex Ægypto superacessisse leges de circumcissione. Ceterum mirum non est, inter historiam S. et traditiones scripturum exoticorum incrustatas, insignem discrepantiam intercedere, sub qua tamen verum latitans perspicere et eruere possumus. Si porro ipsa Apionis verba recte excutimus, illum cum iis, que dixi, facile conciliabimus. Pauca illa ej. verba, que nobis dedit Josephus, non continent integram ej. perfectamque sententiam, etsi eandem, tum ex iis, que modo observavimus, tum ex alio quopiam Josephi loco assequi, et hoc modo, que desunt, supplere possimus. Non negaverim, Apionem Judæis, ex Æg. egressis, illum in inguibus morbum tribuisse, qui *βοῦβέρ* vocari solet, dummodo mihi concedatur, eum cum hoc malo conjunxisse circumcissionem, ab Hebræis, ut credi voluit, tunc ad depellendum illud malum susceptam, et postea conservatam, et circumcissionem *Σαββέρ* vel *Σαββέρας* nuncupatam fuisse. Hoc sane egregie convenit cum Æg. doctrina et instituti, quemadmodum et Phil. Judæo colligo, qui, ubi loc. cit. disputat, circumcissionis ritum, quo Judæi utuntur, neququam absurdum censi posse, hæc adhibenda circumcissionis rationem quoque adfert, petitam sine dubio ex traditione Æg., inter quos vivebat, et quorum paulo ante memineram, quod nempe circumcissione depellatur morbus gravis et curata difficilis, quem vocant *ἀσθησα*, carbunculum, appellatam sic, quod urat inflammatione, que præputatis facilius insinatur. Tale quid ipsa Apionis verba, ut a Josepho relata sunt, nobis subinnuere deprehendunt. Narrat enim, Judæos in sua profectioe ex Ægypto, sexto die, bubones i. e. malum in inguibus sensisse, septima vero die quiescisse, et ab illa quære vel intermissione doloris diem illum septimum *Σαββέρ* et voc. Æg. nuncupasse. Non autem celebrantur in perpetuum diem septimum, quod tum *ροῖ ἄλγος* *ροῖ βοῦβέρας* senserint, sed quod ab illo quiescerint,

¹ Diligenter voc. illustravit Foisins (Cz. p. 125, 6. Addatur Alberti ad Hes. v. *βοῦβέρ*; et *βοῦβερακίον*).

² Si habuerit ratio temporis, que hæc acerbatur, verum id est, non item nostra ætate. Sapphemero supra a me citata sunt Fragmenta Colicem Thebæicæ, ed. a Mingreilto et Gregorio, apud Verrii N. T. Solidica.

³ Non alius exemplum La. Croze in opere, *Lesiis Solidicæ* p. 171. offert, quare nunc a. ed. MS. de Myst. Litterarum. Potest autem exemplum numero nunc facile augeri ex vers. N. T. Thebæicæ sive Solidicæ, Ox. a. 1759. ubi in ea regione traditur *HCBE*, Act. vii. B. X. 45. sive superius *CBBE*, Gal. vi. 15. Col. ii. 11. *επιτομῆσθε* Act. vii. B. *ΔΥCΒΒΗΤΗ*, *επιτομῆσθε* *ΗΤΕΤΗC*, Act. xv. 1. Mitto alia, que aut tunc extant, aut sine dubio extabant, quæ primum fragmenta versiois Theb. que adhuc desiderantur, detecta fuerint et vulgata.

⁴ E. Theb. Epist. La. Croze, t. I. p. 167. apparet, Jabl. a. 1717. hæc compositum cum La Croze primum communicasse.

dit: Nicasus auctor est, in Ægypto nasci simili modo, et vocari Sacal.—Wilkins, de L. Copt. p. 109. putat, Sacal nasci in deserto Indico, quod ab Arriano vocetur Sacal, et inde hoc electri nomen ortum. Sed verba Plinii citata dierte de Æg. succino loquuntur, quod distinguitur ab Indico. Nam illic sic pergit: item in India. Verba autem Plinii, quae vir eruditus citat, non ad Sacal respiciunt, sed ad naturam electri in genere ac sigillatim, uti in Oceano Septentrionali, (non Orientali), et quidem ap. Germanos generatur. Non itaque dubium est, quin Plinius loquatur de Electro Æg., huiusque nom. esse Sacal, digne testetur. Quod jam ex ling. Æg. confirmabimus. Electrum putatur esse humor, s. illum lacrymam, sive sudorem appellare velis, concretus, gelu rigens, et consolidatus. Unde veteres fluxerunt, lacrymas sororum Phaethontis, lugentium fratrem suum, in electrum abisse. Aristoteles *περί Φαιστων*, *Ανομοι* p. 115. ed. Steph. *μυθώσων δ' ἔγχρωσι, φαισθονα κρυσθαίνοντα ποσει δὲ τούτων τῶν λίθων εἶναι φησὶν αἰτῆν κρυσθαίνοντα πολλὰ, ἔξ αὐτῶν κρυσθαίνοντα κρυσθαίνοντα φασκεύει. Οἱ δὲ λέγοντες, ἕλιον εἶναι κρυσθιν, διὰ τὸ ἀποκρυσθαίνοντα ἕλιον εἶναι λίθον.* Ovid. Met. l. 364. Inde fluit lacryma: stillataque sole rigescunt De ramis electra novis: quae lucidus nanas excipit, et nubibus mittit gestanda Latinis. Quam fabulam multis veterum, Æschylo, Philoxeno, Nicandro, Euripidi, aliisque memorantur, sic Plin. breviter refert: Phaethontis fulmine icti sorores, fletu mutatas in populos, lacrymis electrum omnibus annis fluendum iuxta Eridanum amnem, quem Padum vocamus. Ap. Britannos, idem Plin. l. c. ex Sotaco memoriz prodit, arboribus, ut creditur, electrum effluere. Ex Pythæ mox addit, in Germania ad maris aecolas, quos Guttones vocat, electrum fluctibus advehi, et esse concretum maris purgamentum. Nicasum deinde laudat, qui electrum Solis radiorum succum intelligi voluit: hoc enim circa occasum vehementiores in terram actus pinguem sudorem in ea Oceani parte relinquere, dein in litora ejici. Videndum, an non intelligatur lapides, quos recentiores peregrinos a silices appellant, quae reperuntur in desertis, quae tendunt ad mare rubrum, et ex quibus mollia et alia similia conficiuntur. V. les Nouveaux Mémoires des Missions t. vii. p. 78., et le Voyage de Graugier p. 102. Addit deinde Plin., similem in modum nasci in Ægypto et vocari Sacal. Et id ipsum, quod ille de natura electri disserit, plane exprimit vox Sacal. Est enim electrum, ut vidimus, sudor vel humor fluidus, sed coarctatus et condensatus. Hoc prope et etymologicè Æg. dicitur *κρυσθιν*, ut sup. [p. 114, 115.] monui. Idem omnino Æg. videtur indicasse alia voce *ἄλ*. Certe sic in libris suis appellat grandinem, quae sane est gutta concreta. Cf. Senec. Quæst. Nat. iii. 25., et iv. 3. Grammatici¹ Gr. *χάλωτος*, grandinem, exponunt *ῥέθυμ κρυσθιν*, cui *ἴσθ* *ῥεῖσθωτος* *ὑπερῖσθωτος* *οὐ* *καρκεῖσθωτος*, nubem concretam, et a vento deorsum projectam. Æg. autem grandinem in locis, ubi vox Gr. *χάλωτος* occurrit, dicunt *ἄλ*. Ex. ix. 23. *ΟΥΘΩΔΠΟΣ Τ ΗΣΩ ΗΣΩΗ ΗΒΟΥΤῶΔΔ*, et vs. seq. 24. *ΗΔΩΠΩΠ ΔΕ ΗΧΕ ΠΙΔΑ ΠΕ ΟΥΘΩ ΠΙΧΡΩΠ ΗΔΩΣΙΩΔ ΠΕ ΕΒΟΛΩΠ ΠΙΔΔ*. Dicitur etiam grandio ΠΙΔΔ ὕφε, grandio cœli, quasi dicat guttam concretam cœli, vel de cœlo missam. Ut Ps. lxxviii. 47. *ΔΨΨΤΕΒ ΝΟΥΨΒ ΗΛΩΛΙ ΔΕΗ ΠΙΔΔ ὕφε*, et vers. seq. *ΔΨ ΗΝΟΥΤΕΒΗΨΟΥΨ ΕΤΟΥΨ ὕ ΠΙΔΔ ὕφε*. Vocatur igitur grandio, quemadmodum cœlestis humor, ap. Plin. xxxvii. 2., ita ab Ægyptiis ΠΙΔΔ ὕφε gutta concreta cœli, ut

distinguitur ab aliis hujusm. guttis concretis terrestribus. Certe Crystallinum, etiam in vers. Copt. eorum librorum, quos ego vidi, vox Gr. retinetur, simili modo vocatum fuisse *ἄλ*, non est, quod dubitem, quia eadem creditur esse Crystalli natura, de qua Plin. eodem capite, 'Contraria hinc causa,' inquit, 'crystallum fecit, gelu vehementer concreto. Non alibi certe reperitur, quam ubi maxime, hybernae nives rigent: glaciemque esse, certum est.' Et hoc ipsa Crystalli vox per se indicat, ut Grammatici et Lexicographi Gr. observant. Cf. Senec. Quæst. Nat. iii. 25., Olympiodorus in Aristot. Meteorol. l. i. fol. a. b. ἡ Κρυσθαίνωσις ἐστὶ παρὰ τὸ ἄλ ἕλωτος. Ceterum, quando dixi, Æg. distinxisse inter concreciones cœlestes, qualis est grandio, et terrestres, qualis est crystallum, id alii etiam tenuerunt, uti intelligi potest ex his Suidæ in v. *Νεφέρας* *ῥεῖσθωτος* *εἶναι τῶν ἐν τῷ αἴμα τούτων ἑστῶτος ἰσθῆτος ἰσθῆτος μὲν ἄνω, ἐπ' ἄνωθεν μὲν χιόνι, ἐπὶ πλάτος δὲ χάλωτος: ἐπὶ γὰρ δὲ κάτω, ἐπὶ ἄνωθεν μὲν πάχην, ἐπὶ πλάτος δὲ κρυσθαίνωσις.* Quamvis autem mihi certum sit, Crystallum ap. Ægyptios, propter causam indicatam, fuisse nom. *ἄλ*, certius tamen est, Myrrham, quod ex Copt. libris intelligitur, eodem fere vocab. appellatum fuisse. Dicitur enim Myrrha Æg. *ΨῶΔ*, Matz ii. 11., et alibi. V. que in v. Bal. dicta sunt, p. 49. Eadem vero et hic denominationis est ratio, quare Poëta eandem myrrham, quam succino assignat originem. Fabulatur enim, Myrrham a patre Cinyra post cognitos incestos esse amores expulsum, tandem in arborem conversam fuisse, quae etiamnum lacrymas fundat. Ovid. Met. t. 499. Quae quoniam amisit veteres cum corpore sensus, Plect tamen, et lepidæ manant ex arbore guttas. Est heron et lacrymis: stillatae cortice myrrha Nomen heron tenet, nullique tacetur *ἄλ*. Dioscor. l. 77. myrrham vocat lacrymam arboris nascentis in Arabia, et Tertull. Apol. c. xxx. Arabice arboris lacrymam commemorat. Verbo, notum est, myrrham haberi guttam concretam, sicuti succinum: et hinc nominatur *ΨῶΔ*. Mirum vero est, ab Ægyptiis lapides pretiosos eodem vocab. insigniri. ΠΙΔΔ enim ipsis est lapis quidam pretiosior, Apoc. c. ii. 17., ubi in Gr. textu ἔσθωτος. Idem voc. Gr. Ex. iv. 25. redditur *ΟΥῶΔ*, ubi non potest intelligi gemma sive lapillus pretiosus, sed culter quidam lapideus.² Videtur ἔσθωτος designare lapidem transhædum, quae est vitrum Obsidianum, de quo Plin. xxxvi. 26., qui lapis ab Arriano in Periplo Maris Eeyth. p. 3. appellatur ἡ Ὀψιδάσος λίθος. Sicuti Æg. *ΟΥῶΔ* s. *ΟΥῶΔΔ*, ita Gr. *ἄλωτος*, inde fortasse ortum, significat lapidem pellucidum, non vero proprie vitrum nostrum. V. Schol. Aristoph. Nub. 766.³ Quod tamen cum dico, negare minime cupio, aut originem vitri esse antiquissimam, aut etiam hodie Ægyptiis bene notum fuisse, quemadmodum populus alius pervestitus. V. Plin. xxxvi. 26. Nilominus dubium mihi manet, an huc merito referatur varia loca V. t. c. e. g. Job. xxviii. 17. Dent. xxxiii. 18, 19. Ies. liv. 12.; etiam, an usus vitri in conficiendis fenestris ad acetum ita remotum assurgat. Certe Montfauc. t. iii. Art. Explic. p. 103. 4. aperte negat, fenestras vitreas fuisse antiquius in usu.⁴ Vasa ex tali lapide confecta vocantur ἄλωτος ἄλωτος a Paulo Ægin. p. 297. Ejusd. generis fuisse creditur *ἄλωτος* sive *ἄλωτος*, cui, usum in condendis mortuis ap. Æthiopes memorant Herod. iii. 24. et Diocl. S. ii. 15. etiam Strabo p. 365.⁵ Prasertim attendendum est ad loca varia Arriani l. c. p. 4. ac seq. ed. Hud., ex quibus de vera indole ἄλωτος Æg. judicari potest. Hinc *ἄλωτος* et *ἄλωτος* a Copto vertuntur *ΟΥῶΔΔ*, 2 Cor. iii. 18. Jac. i. 23. Locus uterque accipi solet de speculo. Observant tamen vv. dd., in priori certe rectius intelligi speculari, per quod distinctio curvatur objecta. V. Jo. Oldermann Dis.

¹ Legentur ea verba ap. Suid., sed aliunde sumta, monente Kustero.

² Comparatur *ἄλωτος ἄλωτος*, de cuius not. Herod. ii. 66. et Diocl. S. i. 21. c. n. Weselingii ad loc. utrumque.

³ Cf. ad ptam I. Kuster., et Cooper. in Epist. p. 272., ex cuij. conjectura *ἄλωτος* est crystallus.

⁴ Non parum haec illustrant possunt ex Dion. J. D. Michailidis et Hamburgensis, in Continens. Societ. Sc. Gotting. t. iv. p. 301. 399., p. 454. seq. De verba Joh. legentur A. Schultze, item H. Montfaucon in not. ad vers. Joh. Belgic. p. 109. De loco Ica. consulant Diederent, Dübne, ipse Michailidis in Suppl. ad Lex. Hebr. p. 236. 7.

⁵ Picta sicut Hennerth, ad Thum. M. p. 362. 3., Weseling. ad Herod. ac Diocl. l. c.

super 1 Cor. xiii. 12.¹ Hoc fortasse Æg. **ΙΔΑ**, Plin. xxvii. 17.: Theophrastus auctor est, et translucidos lapides in Ægypto inveniri, quos Ophitea similes ait, atque testatur xxxvi. 22., in Arabia quoque esse lapidem vitri modo translucidum, qui utuntur pro specularibus. V. et c. 26., et Maillet Descript. Ægypti t. ii. p. 354. Ægypti nempe in humoribus sive guttis coneritis terrestribus, quales habebantur electrum, crystallus et lapides pretiosi, splendorem inprimis et pelluciditatem animadvertabant, et veluti speculorum usum ea omnia prestare credebant. Ex his omnibus, que lacteus dicta sunt, manifestum satis fit, **ΔΑ** esse Æg. humorem, succum, concretum et condensatum. Erit igitur **ΙΔΑ** lapis *αἰσθημα* transmittens, *εἰσργή*, *δαρσάνη*, sicuti Gr. loquuntur. In Epigr. dlxxxiii. Anthologiae mex MS. *δαργόν ἄρ ἀμύροτον*. Achilles Tatius *ἔρωρ*. iv. p. 269., *ἀρπαγμένην δὲ ἰδών τῆς θαλασσοῦς ἐκάλει*. Agatharchides de Mari Rubro p. 54., *ἔν δὲ ταύτῃ γίνονται τῆ ἠμέρῃ καὶ τὸ κολοίμερον τοσιότιον*. *ἔστι δὲ τοῦτο λίθος διαφανέστερος, ἰσχυρὸν προσεφέρεται, ἡδίστα ἐν χρωστὴ θεωρίᾳ ἀποδίδουσι*, ubi v. Hudsoni annotat. Arrian. in Periplo Maris Erythr. p. 32., *καὶ λίθια διαφανῆ παρτοία, καὶ ἰδάρια, καὶ ἰδάρια κ.λ.* et p. 55., *γίνονται ἐν αὐτῇ ποταμῷ, καὶ λίθια διαφανῆ, καὶ εὐδότερα*. Hinc illustrari poterit Tertull. Apol. c. xxxv. p. 32. 297. 8. scribens: Jam si pectoribus ad translucidum quandam specularem materiam natura obdusisset, cet. Sed revertendum ad voc. Sacal, et dicendum quoque de priorē ej. parte. **ΧΩΡ** vero et **ΧΗΡ**, aut plenus **ΧΩΡ** **ἔβωλα**, est perficere, quod vocab. et derivata admodum vulgaria sunt atque ubique occurrunt.² Est ergo **ΧΗΡΔΑ**, Sacal, gutta concreta, que ad maturitatem perfectionem pervenit. Tale autem quid esse electrum, adeoque recte **ΧΗΡΔΑ** Æg. vocari, nemo negabit.

¹ Sacatos. Ros marium infructuosum. Apul. de Herbis c. 79.

² Σάλα. Myrrha. Nom. Æg. esse **ΨΔΔ**, non vero **ΒΔΔ**, ut per errorem incaute alii Plutarcho dixerant, jam sup. p. 49 et 249. monui.

³ Σάλα appellatur ea, que sana mentis non est. Ita certe Palladius Hist. Laus. c. xlii. p. 96. ed. Meursii, *Σάλα, ὅπου κελόσει τὰς πασχόσους*. Quæ verba Hervetus interpretatur: unam habemus Salem. Sic enim vocant illic (in Æg.), que non sunt sanæ mentis. Rem ita se habere, ex historia ipsa satis perspicitur. Cf. versionem Herveti p. 99. **ΣΔΔΕ** dicitur claudus in libris Copt. Ita in Fragmento MS. Paris. versionis Mal. i. 8., etiam Matt. xi. 5. xv. 30. Act. iii. 2., in quo ultimo loco verba Gr. *καὶ τὸς ἀνὴρ χάλας ἐπάγων*, Copt. interpretatur, **HE OYON OYPIWU LE EFOI**

ἩΣΔΔΕ. Novi equidem istud Lucretii iiii. 454. Claudicant ingenium; an vero Ægyptii eandem illam voc. metaphoricè translulerint ad morbum aliquem animi, ignoro. Saltem huj. dictionis exemplum eo significatu me reperisse, non memini. Habent ceteroquin Ægyptii plurimas voces ad eum designandum, qui non est sanæ mentis. *Μαρία*, stultus, ipsis appellatur **COX**, quod tamen non tam morbi ad infirmitatis animi, quam potius convicii nom. est. *Ἀσάρων*, insipiens, dicitur **ΔΤΣΗΤ**, veluti Ps. xciv. 8., et bene multis L. locis, quæ dicas hominem sine corde, recòrdem. Mentis suæ non esse compotem, propria locutione dicunt

ΣΗΤ **ΣΙΣΙ**, quasi dicas corde insanientem. Sic Marc. ev. iii. **ΗΜΥΧΩ** **ΥΝΑΡ** **ΥΜΟΣ** **HE** **ΧΕ** **ΔΠΕΡΕΣΗΤ** **ΣΙΣΙ**, *ἄλογον γὰρ ἔσθι*, *ἕστην*, 2 Cor. v. 13. **ΙCΧΕ** **ΔΗCΙCΙ** **ἩΣΗΤ**,

ΔΗCΙCΙ **ἩΣΗΤ** **ΥΦΤ**, *εἰτε γὰρ ἕστησεν*, *(ἕστησεν)* *Θεῷ*. Denique *μάρτυροι*, cuj. sunt vari gradus, Æg. dicunt **ΔΠΙ** et **ΔΟΒΙ**. Act. xxvi. 24. **ΧΕ** **ΔΡΑCΙΟ** **ΠΑΥΛΕ** **ΔΠΙΟΥ**

ἩCῆΔΙ **ΔΤΘΡΕΡΑΙΒΙ**, insanis, Paulè, multitudine literarum et scientiarum factum est, ut insanias, et c. xii. 15. **ἩΘΜΟΥ** **ΔΕ** **ΠΕΧΩΟΥ** **ΗC** **ΧΕ** **ΔΡΕΛΟΒΙ**, illi autem dixerunt ei, Insanis. Versio dialecto Sahid. composita, quam servat Biblioth. Oxon., h. l. habet, **ΧΕ** **ΡΔΟΒΕ**.

Quæ vox **ΔΟΒΕ**, Lobe, forte ipsa ³ illa vox est, quam subnuntii Palladius; sed tam loco Σάλα scribendum esset *Λαύβ*, que discrepantia non est insignis. Arbitrium tamen est penes alios.

³ Saleb.³ Crucem Æg. hoc nomine dici, scripsit Salmas. Lib. de Cruce. Ipsum Salmasii librum ³ ad manus non habeo; sed hæc inventio ap. G. J. Vossium Harmon. Evang. ii. 7. 5. 12.: ³ Nec vero crux solum figuram referebat Hebræi Taw, sed etiam Ægyptii. Quæ de re Salmas. vide, de Cruce c. 245. et seq. Ubi inter alia docet, circiter non modo Dei, vel Di, appellari; sed etiam Salebdi, a crucis forma, quia Saleb Æg. crux. Addit, forma hæc sæpius etiam occurrere in literis Æg. Hieroglyphicis, ubi S. S. Patres annotarunt; ac aliquando etiam cum ansula inveniri, sicut Tavi Abyssinorum. Ægre me habet, quod ipso Salmasii lib. dum hæc scribo, nihil carendum sit. Nam quæ ap. Vossium ex lib. illo citata legi, illustratione et emendatione egent. Quando igitur ait, crucem appellari Æg. Dei vel Di, id intelligi de litera, aut potius compendio duarum literarum, in Alphab. Copt. **Π**, quæ, uti emittitur, figuram crucis refert, ac pronuntiat **Τ**. Copti cum vocant Di, vel Dei, quia **T** mollius ad instar **D** pronunciare solent, Ceterum litera illa non origine Æg. est, sed Gr. composita quippe ex **T** et ³ superscripto, uti etiam in Codd. antiq. MSS. Gr. reperitur. Illam itaque Ægyptii post tempora Ptolemæorum cum aliis Gr. literis adhiberunt. Quæ deinde addit de Salebdi, videtur ex Kircherò, atque hæc ex Arab. haussisse. Certe ubi subjicit, Saleb Æg. dici crucem, Arab. voc. cum Æg. confudit. Æg. sermone *σταυρωσ* crucifigere dicitur **ΔΨ**, **ΕΨ** et **ΙΨΙ**. Gal. iii. 1. **ἸΗΣ** **ΠΧC** **ἩΔΡΕΚ** **ΟΥΒΩΔ** **ΕΛΥΔΨ** **Η**, Jesus Christus ante oculum, qui crucifixus est, et c. v. 24. **ἩΗ** **ΔΕ** **ἩΤΕΠΧC**

ἸΗΣ **ΔΠΨΙ** **ἩΤΟΥCΔΡΕ**, qui crucifixus est Dominus eorum. Quod vero ad substantivum *σταυρωσ* attinet, id adeo videntur boni Copti, ut semper, quoties in Libris S. occurrat, dictionem Gr. textus authenticè refuscant, et quidem, ut in paucis quibusdam aliis vocabulis sanctioribus fieri ab illis consuevit, per compendium scriptam. ³ Dixerunt vero Æg. crucem

¹ Editæ est Helmsdalti a. 1719. Argumentum dissertationis præcipuum legi potest in Wolfii Cer. Phil. ad Paali I. c. Integris vix regna est in Theol. Nov. Theol. Philol., quem Hasaam et Kenius ediderunt t. ii. p. 895—856., ubi tamen attribuitur T. G. Harzbergio. Rector, an secus, non dicam. At vero fallitur Fabric. in Bibliogr. Antiq. p. 1703., ex una eisdemque dissertatione duas diversas efflagens. Præsertim tanto Virò, crasse alios, mirum nihil est. Meliora addiscere poterant ab Ikenio, qui in expressa voce *σταυρωσ* ab Oldershamo ad Harzbergio dissentit, t. i. Diss. Philol. Theol. p. 555—560.

² Exemplum dabit La Croix in Lex. p. 165. 170. ³ Non dissimilia legas ap. Schollæum p. 23.

⁴ Epistole Salmas. de Cruce, scripte ad Th. Bartholinum, subnexæ sunt huj. dissert. de Latere Christi aperto, ac primam viginti A. 1646.

⁵ In vers. Copt., scripta dicit. Mephritha, Crux modo appellatur nomine Gr. *σταυρωσ*, per compendium scribendi, modo **ΨΕ**, et id quidem in narratione ejusd. hist., uti Matt. xxvii. 37. 40. 42. Sed interpret. Thebaica scæ Sahidica ubique retinuit voc. Gr. illi quædam in locis, ubi de poena crucis in vers. Mephrith. usurpatur verbum **ΔΨ** aut simile, Jo. xiv. 6. Matt. xx. 19. Act. ii. 24. ubi. De more Coptorum, nom. Gr. *σταυρωσ* suis in libris per compendium ita scribentium, ut e duabus literis **T** (vel potius **Π** prefixa **C**) et **P** efficiant Monogramma, dixit Mingarellus ad Codd. Æg. Reliq. p. xxiv.

☩ lignum, ut Gen. xi. 39. **ΕΥΕΛΛΗΡ**

ΕΥΧΗ ΟΥΨΕ, *εὐχεται ἐπὶ τῷ ἄλλω*. Nam

ΩΥ et **ΨΙ** proprie significant suspendere de ligno, quod etiam fit in penna crucis. Saleb est vox pure Arab. De qua hæc habet Herbelotus in Bibl. Orient. art. Salb fol. 747. Salb et Salih. Cæ mot Arabæ, qui significat in Cruce, signifiçat indifferenter toutes sortes d'instrumens punitifs. Les Chrétiens s'en servent seulement pour exprimer la Croix de N. S. Jesus Christ. Ils appellent à El alsah la Fête de l'exaltation de la Croix, et Salhouh le Vendredi saint, auquel N. S. a été mis en Cruce. V. ibi plana, et in artic. Salh fol. 748. b. Michl. Vanslebuis in Relatione itineris sui Gallicæ p. 411. memorat monasterium in vico super. Egypti Neygade, cui nomen fuerit Deir el salih, quod reddidit Monasterium sanctæ crucis. Denique Salmas. sibi perscrudet, in vetustis Æg. monumentis Hieroglyphicis repeti figuram crucis etiam cum assula. Non hæc quidem est peculiaris Salmasii sententia, sed quam ipsi communis est cum Kirchero, L. Pignorio et aliis eruditis viris, quæque hæc a veteris Ecclesiæ Doctoribus acceperunt. Notum est, quod Rufinus memorat prodidit Eccles. in 23. "Signum hoc nostrum Dominicæ Crucis, inter illas, quas dicunt *separata*, i. e. sacerdotales literas, habere. Egyptii dicuntur, velut unum ex cæteris literarum, quæ apud ipsos sunt, elementa. Cuj. literæ significationem hæc esse asserunt interpret. Vita ventura. Dicebant ergo hi, qui tunc admiratione rerum gotarum conuertebantur ad fidem, ita sibi ab antiquis traditum, quod hæc, quæ nunc coluntur, tamdiu starent, quando viderent signum istud, in quo cæset vita." Quibus similia habet Sacros Hist. Eccl. v. 17., quæ aut a Rufino, aut, ut ipse ait, ex traditione quædam accepit. Credi-derunt, Æg. crucem illam appellasse **ΕΡΨΗΨ**

ΕΥΗΝΟΥ, quasi dicas causam efficientem vitæ venturæ. Cum vero **ΕΡ** in compositionibus Ægyptiorum significet et efficere et esse, postremo modo acceperunt, qui interpretati sunt vitam venturam. Et certum est, in Tab. Isac., quam erulite explicuit Pignorio, in lapide itidem, quem Piga. in Comment. ad Tab. Isac. p. 9. h. adfert, et in omnibus fere Æg. vetustis monumentis figuram occurrere, quæ crucis

erit Gentilibus, velis Christianis." Aliud mysterium hæc latere, memoria prodidit Abenecephis Abaras, ap. Le Moynœin notis ad Var. Sac. p. 802.3. Auctor Historiæ Cæli putat, figurâ hæc designari Nilometrum, l. i. p. 51.2. R. Pöcocke, Description of the East, V. i. p. 93. scribit: "These statues have each of them in one hand the cross with an handle, which is said to represent the four Elements." Assentior La Croix, Hist. du Christianisme dans les Indes, Liv. vi. p. 430. sq., existimanti, figuræ illas, quas pro crucibus habuerunt eroditi, nihil aliud esse, quam phallos, adeoque representare illam viri partem, quæ generationi inservit. Probat hoc ipsa characteris huj. hieroglyphici figura, dummodo meminerimus, picturam Æg. valde rudem fuisse, quod moment veteres, quodque residua gentis hujus monumenta testantur. Vero dissimile non est, ex hac figura phallica desumptum fuisse hæc Astronomorum characterem φ , quo Venerem designant. Præterea refert Socrates, eos, qui literarum hieroglyphicarum notitiam habebant, indicasse, characterem illum designare vitam futuram, in quo consentit Rufinus: idque verum potest; sed hoc phallo, sive *μολύβη τῆς γενεῆς αἰρίας*, apprimè convenit, quippe quo mediante vita producit, quæ nondum existit, sed tamen futura est. Vide, an hæc etiam spectet illud Plat. de Is. et Os. p. 263. *ἡσὶν γενεῆς μολύβη τῶν ἄνθρωπων τοῦ βίου*. Ad hæc, in sacris Serapidis, de cuij. templo illic fero, est, phallos frequentes in usu fuisse, ipse Socrates observat capite præced. xvi. l. v., ubi de Theophrasti Alexandr. Episcopo scribit: "Serapidis vero et aliorum deorum mysteria, quam ridicula essent, ostendit, phallos pro medium forum sublimes ferri iubens." Et in universum phallorum in sacris Æg. maximum usum fuisse, sicuti etiam character ille in omnibus fere Æg. monumentis conspicitur, et magna sub illo phalli symbolo latuisse mysteria, veteres omnes testantur: quæ de re aliquid dicemus in artic. ϕ άλλος. Quod autem et Rufinus et Socrates narant, alia literis hieroglyphicis Æg. indicatum fuisse, inem tunc habiturum Serapidis templum, cum nota crucis apparuisset, et fictionem magis præ sapit, et sibi ipsi repugnat. Si enim character ille crucem representat, ab initio conditi templi crucis conspecta fuit; si vero nota crucis non apparuit, nisi cum templum Serapidis esset diruendum, quod historie a Rufino et Socrate narratæ congruit, character ille in templo Serapidis ab antiquo pictus, signum crucis nequam haberi potuit.

Σαμψαχου, **Σαμψόχου**, **Σαμψόχου**, (**Σαμψόχου**). Variè enim scribitur nom. Σ Hæsch., **Σαμψόχου**, *ἐκείνη γενεὴ τῆς Αἰγύπτου*, *ὅμοιος δὲ μολύβη αἰσθητῆς αἰετός*. V. Guleius et Salmas., pro *μολύβη*, legendum esse iudicant *ἀμολύβη*. Quam in rem adducunt verba Dioscor. iii. 47. *Σαμψόχου σπυρίωνος ἐπὶ Κελευθίωνος καὶ Κόρυμπος, ὑπερπύκνισ δὲ ῥιζώων τῶν Αἰγύπτου, αἰσθητῆς δὲ τῆς Κελευθίωνος καὶ τῆς ἑξ ἑσπερίων ἀμολύβης*; et hæc Serui in En. l. 697. ϕ . "Amuracum puer regis inguentarius fuit, qui casu lapsus, dum ferret unguenta, majorem ex confluxione odorem creavit, unde optima unguenta Amuracium dicitur. Hæc postea in herbam Sampuchum dicitur versus, quam hunc Amuracum dicit." Plin. xxi. l. 3. "Amuracum Diocles Medicus et Sicula gens appellatur, quod Ægyptus et Syria Sampuchum." Idem eod. Lib. c. 22. "Sampuchum sive Amuracum." Oslunella c. 171., Natæque jam veniant hilaris Sampucha Canopo. De Amuraco Æg. loquitur Athen. xv. p. 676. Sampuchum nom. esse Æg., testatur Plin. l. c. ϕ . Vide an Sampuchum

speciem referre videtur, hæc fere in ϕ modum ϕ V. Pauli Lucas Itinerar. tertium, P. i. p. 382. ubi scarpis figura eadem cernitur. Sed difficultate credi potest, in illis vetustis Æg. monumentis, quæ Vaticanis pleorumque Prophetarum Judæorum antiquiora sunt, crucem reperiri, nam præbet, sed Gr. literæ Tau cum globula superimposito, quamulti pro assula habent. Recte igitur ipse Socrates ea de re subdubitavit. "Ego nequaquam existimo, inquit, Ægyptiorum Sacerdotum, dum hæc crucis cæligent lapidibus incidere, eorum, quæ Christo ventura erant, notitiam habuisse. Adeoque sine dubio aliud quid p. hæc nam figuram indicare voluerunt. Nec etiam Gentiles ite agnoscerunt, quod Christiani ex hac figura concepta sibi imaginabantur, etsi tale quid subianxi Rufinus, Socrates ait: "Christiani signum esse dicentes salutaris Christi passionis, propriam religionis suæ notam, crucem scilicet, esse cælebant." Sequentia c. j. verba in verba esse cæno: "Gentiles vero dicebant, Quid Christiani crucem est cum Serapide? Si character ille crucem refert, crucis illa alius ref symbolonum

ϕ Adde Saanen. Hist. Eccl. vii. 16. Inde lux accenditur Saida in v. *Isopis*.
 ϕ Veteres quidam existimabant, figurâ istâ representari oculum et acceptrum, canque pertinere ad Osiridem. Quapropter Plat. de l. et Os. p. 356. scribit, regem esse donicum Osiris exprimi oculo et acceptro pictis; atque Macrobi. Saturn. l. 21. pluribus verbis testatur. ϕ Osiris Ægyptii, ut Selden esse asserunt, quosdam hieroglyphicis literis exprime voluit, insculpsit acceptrum, inque, quæ species oculi, et hæc signis Osiris monstrat.
 ϕ Dubitare etiam videtur Lipsius de Cruce l. 2. in nota.
 ϕ Abbas Plicke, idem ille, cui debetur the spectate de la Nature.
 ϕ [Ap. Aræteum de Cer. Morb. Acut. li. 6. et ap. Athen. xv. p. 676. ϕ *σάμψαχου*, Schneid. ad Athen. xv. p. 681.: "Non dano scripturam *σάμψαχου*, quam h. l. habet 918. A., pro quo etiam *σάμψαχου* cum circumflexa in pronuntia, ut, ap. Hæsch., tenet poterat. Sed procul fuit *σάμψαχου*, quod consentiente Epit. hic eduntur arti: quam sandem scripturam ambo Salmæ cum v. 676. d. l. sic verum p. 684. h. penultima nihilo minus longa, et ibi versus docet." Penultima est *σάμψαχου*, i. *σάμψαχου* est longa in versu Nicandri Th. 616. — *ἡ ἑρὴν αἰὼν καὶ τῶν ἀσπυρίων*, ut et in versu Meleagri ap. Salmas. de Homon. Hyl. Intr. c. 13. *Ἔρ ἡσὶν αἰὼν καὶ τῶν ἀσπυρίων ἡσὶν*. Cod. Hæschii Marc. habet *σάμψαχου*. Eod.
 ϕ Plura dubium interpret. Hæsch. v. *σάμψαχου*, inscriptis Alberii. Legendum omnino Salmas., de Sampucho ejusque nomine præfixe disputat, de Homon. Hylæ Intr. c. xii. toto.
 ϕ Nec dubitavit sibi, in quibus Cægyptioides Dios. Misc. p. 191. *Ægyptios sua lingua Sampuchum appellasse* ϕ 260. testatur scriptor ægypticus ad Dioscor. p. 454. [Vide Jabl. h. v.]

dictum fuit **ΣΑΜΠΟΧΗ** *sampsuchum*, tanquam dicitur herbam unguenti, vel unguentarium.

[* *Σαμύχων*, *Sampsuchum*. Est herba ramosa, perpetuo vitens, per terram repens, foliis ej. calamitine que tenui folio constat, et *λεπτόφυλλος* appellatur: hirsuta et rotunda et odoris: radice retortida, summo esperte leniter hærente, multifida: quam Dioscor. ait a Romanis majoranam dici. An vero idem sit *sampsuchum* cum *amaraco*, pterique dubitant. Hæc inter alia *Gorr.* qui ex Dioscor. et *Plin.*, *Siculis* *amaracum* idem esse quod *sampsuchum*, testatur: sed *Galenum*, *Aëtium* et *Paulum* aliter sentire videri dicit. Hinc *Σαμψύχων* adjectivum: ut *σαμψύχων μύρον*, *Sampsuchinum unguentum*. Item verb. *σαμψύχω*, *Sampsuchi* odorem represento. Sunt odores *sampsuchi*. Ap. *Heych.* legitur etiam *Σαμψύχων*, qui *marathum* ab aliis vocari tradit. H. St. De ratione *sampsuchini* componendi, *περὶ σαμψύχων ενουσία*, v. Dioscor. i. 58. et *Gorr.* " *Σαμψύχων* *Διονυς* *Αἴτιος* iv. 42. docet conficere *con* *sampsuchi* in duplici vase cum oleo: calcificat et valde digerit atque discutit." *Gorr.* *Athen.* xv. p. 689. *Kai* *τὸ σαμψύχων* *καὶ τὸ ἐν ἑσπερίῳ ἐπιπέθει* *πρὸς πόνου*. Exemplum verbi *σαμψύχων* nondum invenimus. *Sampsuchus* *Bauhino* p. 324. *Marum*; *Sprengelio* (*Hist. Rei Herb.* p. 180.) *Dioscoridis* iii. 47. *sampsuchum* *Origanum majoranoides*. *Edd.*

[* *Ἀμαράκος*, *ov, ô, s.* *Ἀμαράκος*, *ov, τὸ*, *Amaracus* seu *Amaracum*: herbae nomen est, que alio vocab. *σάμψυχον* seu *σάμψυχον* dicitur, ut *Dioscor.* testatur iv. 47. ubi de *sampsuchum* loquens, *καλεῖται δὲ* (inquirit) *ἐν τῷ Κελευθῶν καὶ τῶν ἐν ἑσπερίῳ ἄμαράκος*. Hincque *Plin.* xi. 11. *Amaracum* *Diocles* medicus et *Sicula* gens appellaverit quod *Ægyptus* et *Syria* *sampsuchum*. (*Athen.* xv. p. 681. *Διοσκῆ* *δὲ* *ἐν τῷ περὶ θαλασσίων φαρμάκων*, *ἄμαράκος* *ῥησι*, *ὃ σαμψύχων τὸν καλεῖται*.) Nota autem *Dioscor.* illo in loco dicere neutro genere *τὸ ἄμαράκος*, ut *Plin.* quoque rursus c. 22. ejusd. libri, *Sampsuchum*, s. *amaracum*, in *Cypro* laudatissimum et odoratissimum, *scorpionibus* adversatur. Masculino autem genere *ὃ ἄμαράκος* dicitur a *Theophr.*, ut a *Virg.* (*Æn.* i. 697., et *totum gremio* *Dea* *tolit* in *altos* *Idaliæ* *lucos*, ubi *mollis* *amaracum* *Ilum* *Floribus* et *dulci* *aspirans* *complectitur* *umbra*. *Athen.* xiii. p. 608. et *Chærenomis*, *Tragici* *poeta*, *Æneo*: *Ἦ ἄμαράκος δὲ θαλαρπὴ ἑσπερίαις ἄμαράκος* *Λευκάσι* *μυλακόσι* *ἐξέρχεται* *ἀέριον*. *Catullus* in *Epithal.*, *Cicero* *tempora* *Floribus* *Sunve* *olentis* *amaraci*. *Phærates* *ap.* *Athen.* xv. p. 685. *ait*, *flores* *non* *nillos* *coronarios* *memorans*, *oculo* *ejusdem* *dedicatuli*, qui *totus* *flores* *oleret*, *referrit* *dulcem* *halitum* *amaraci*. *Ἦ ὄλεον* *μὲν* *ἄμαράκος*, *ἠσοκίον* *δὲ* *πέλιου*.)

[* Unde *Ἀμαράκος*, *ov, ô*, *amaracinus*, h. e. Qui est ex *amaraco*, *Ex* *amaraco* *confectus*, ut *amaraco* *conditus*, ut *ἄμαρακος* *ἄλιος*, *flos* *amaracinus*, s. *flos* *amaraci*, *ap.* *Dioscor.* ii. 94., et *ἄμαρακος* *μύρον* *ap.* *Athen.* v. (195. d.) et xii. (p. 553. d.) ex *Antiphane* in *Thoricis*, *Ἀμαράκος* *δὲ* *τὰς* *ὀφθαλμοὺς* *ἐπιπέθει*. *xv.* p. 688. ex *Apollonio* *Hierophilio* de *Unquentis*: *Γενεῖται* *δὲ* *μύρον* *καλλίστην* *κατὰ* *πέπον*, — *ἀμαράκος* *δὲ* *Κύου* *καὶ* *Μύλων*. Cf. *J. Pollav.* 104. *Amaracium* *ap.* *Lat. scriptores*, ut *Gr.* *Ἀμαράκων*, ponitur absolute pro unguento *ama-*

racino: *Lucret.* iv. 1171. ii. 846. *Nihil* *cum* *amaraco* *sui*, *proverbium* *ap.* *Gellium* *prof.* *sub* *fin.* de *is*, qui *nullum* *cum* *re* *aliqua* *commercium* *habent*, *vel* *qui* *nullam* *ex* *re* *aliqua* *voluptatem* *capunt*; *ines* *tam* *amaracinum* *maxime* *fastidium*, *teste* *Lucret.* v. 973. Et *Ἀμαράκων* *Θάου* *ap.* *Dioscor.* i. 19., quod *Plin.* est *Amaracinum* *oleum*, *xxi.* 22., qui et *unguenti* *amaracini* *memit* (xiii. l. *Ap.* *Athen.* xv. p. 675. e. *amaracia* *corona* *capit* *grave* *dicitur*, *Καὶ* *Ἀμαράκος* *καὶ* *ἀμαράκος* *τοὺς* *ὀφθαλμοὺς* *ἐπιπέθει* *ἢ* *βορῶντες* *ἄλλως* *εὐφραίνονται*.)

[* Et *Ἀμαράκος*, *amaraco* *similis*, *Nicard.* *Theophr.* (303.), *Τῆς* *μὲν* *Ἀμαράκος* *χρητὴ* *περιπέθει* *μύρον* *χαίτε*, *ubi* *Schol.* quoque *exponit* *παράκλησι* *ἀμαράκος*. H. St. *Sprengel.* *Hist. Rei Herb.* p. 95.: " *Origanum* *majoranoides*, *ἄμαράκος*, *Theophr.* i. 15." *Edd.*

[* *Coronam* *amaracinum* a *sampsuchina* *diversam* *fuit* *Artemidorus* *i.* 29.: *Σαμψύχων* *δὲ*, *καὶ* *ἄμαράκος* *ῥησι*, *καὶ* *λαβάνθου*, *καὶ* *λευκίνου*, *καὶ* *ἀνεύρου*, *καὶ* *σαμψύχου* *σπέρματος* *ἀναδεδίθη*, *πῶς* *παντός*. " *Ex* *antiphano* *Melenger* (j. 12.) *σαμψύχων* *et* *ἄμαράκος* *diversa* *fact* *in* *eo* *poemate*, *quo* *singulos* *poetas* *cum* *singulis* *foetibus* *comparavit*: *Τῷ* *δὲ* *ἄμῳ* *καὶ* *σάμψυχον* *ἢ* *ἑσπερίαις* *Ριπῆς*, *Καὶ* *γὰρ* *ὁ* *ἄμαράκος* *καθημερινῶς* *ἐκτρέφει*. Et paulo post (v. 41.), *Ἐὰ* *δὲ* *ἄρ* *ἄμαράκος* *ἴσῃ*, *Πολύστρατος*, *ἄλλο* *ἄλλως*, *Φιλοσῶφ* *ἢ* *ἄλλο* *κέρως* *ἢ* *Ἀντικύριος*. *Galenus* *quoque* *et* *Paulus* *Ægineta* *diversis* *capitibus* *de* *sampsuchi* *et* *amaraco* *tractant*, *quod* *non* *facient*, *si* *unus* *idemque* *esset* *amaracum* *et* *sampsuchum*. *Nicander* *ἄμαράκος* *et* *σαμψύχων* *hoc* *uno* *discriminat*, *quod* *amaracum* *in* *Grecia* *nascatur*, *sampsuchum* *externum* *sit*. (*Theophr.* 374.) — *μῦλον* *δὲ* *ἢ* *καὶ* *ἄμαράκος* *εἰν* *Κυπρίῳ*, *ἠσπίτης* *τε* *καὶ* *ἀνδρότε* *χλωδῶν*. *Per* *hæc* *indicit* *de* *eo* *se* *non* *raro* *loqui*, *quod* *in* *arvis* *hortorum* *æ* *pulsivis* *vallis* *non* *proveniebat*. At *sampsuchum* *paulo* *post* (v. 6153) *tanquam* *diversum* *ab* *amaraco* *inter* *remedia* *venenatorum* *ponit*: — *ἢ* *καὶ* *ἀπὸ* *Κυπρίου* *ἠσπίτης*, *ἢ* *καὶ* *πολλὰ* *καὶ* *ἀπὸ* *Σαμψύχων*. A *Siculis* *et* *Cyzicenis* *amaracum* *vocari* *ait* *Dioscor.*, *quod* *est* *idem* *sampsuchum*. *Hoc* *non* *facit*, *ut* *revera* *sit* *istius*. *Ipse* *alind* *esse* *aperte* *indicit*, *cum* *μύρον* *σαμψύχων* *et* *ἄμαράκος* *distinguit*. *Diocles* *ap.* *Athen.*, *Ἀμαράκος*, *ἢ* *τοὺς* *σάμψυχον* *καλεῖται*. *Exemplo* *id* *firmat*. *Græcorum* *quodam* *τὸ* *εἶδος* *etiam* *λεῖρον* *vocantur*, *autore* *ipso* *Dioscor.* et *aliis* *multis*. *Nec* *hoc* *prohibit*, *quod* *alii* *de* *narcisso* *dixerint*. *Et* *sane* *plures* *hanc* *voc.* *λεῖρον* *pro* *narcisso* *interpasse* *constat*, *quam* *pro* *lilio*, *quod* *Gr.* *dicitur* *εἶρος*. *Aliquid* *tamen* *fortius* *in* *amaraco* — *Non* *dubitarim*, *quia* *amaracum* *Gr.* *dicitur* *sit*, *quod* *sampsuchio* *Æg.* *respondet*, *sed* *aliud* *etiam* *quam* *sampsuchum* *hoc* *eodem* *nominis* *Græci* *vocantur*. *Cyziceni*, *ap.* *quos* *platinum* *æ* *laudatum* *nascetur* *sampsuchum*, *id* *vocantur* *ἄμαράκος*, *item* *Siculi*. *Non* *omnis* *tamen* *alia* *Grecia* *consensit* *in* *nominis*. *Nam* *Ἀμαράκος* *alii* *dixerunt* *parthenium* — *Duplex* *amaracum*, *alterum* *aliter* *vocatum* *parthenium*, *alterum* *sampsuchum* *nominis* *Ægypti*, *in* *Syriaco*? *Vix* *tamen* *censeam*, *Galenum* *et* *Paulum*, *cum* *sampsuchi* *et* *amaraci* *descriptions* *separarunt*, *de* *hoc* *parthenio* *amaraco* *sensisse*. (*Sic* *tamen* *censei* *Gorræus*.) — *Sic* *igitur* *autores* *concland*, *qui* *nodo* *samps-*

* Unguentum *Æg.* dictum esse **COYEH** s. **ΠΟΧΗ**, certo novimus; non item, an **CAU** significat herbam, nisi **CIU** et **CUES**, quas voces ex notatione poni docet Lexicon, non discrepare existimetur. *Caryophilus* eadem de re plenus dicit in *Diss.* *Moc.* p. 241—244.

[* *Gr.* nomen est *ἄμαράκος*, *Syriacum* *σάμψυχον*, *Indoles* *hæc* *nomine* *viderit* *plante* *Syriacæ* *aut* *Æg.* *Nam* *Σαμψύχων* *urbs* *in* *Ægypto*, *et* *ἑσπερία* *in* *Arabia* *viciis*, *et* *Σαμψύχων* *in* *Syria* *Judeæ*, *quos* *Uassius* *in* *interpretatione*, *et* *σάμψυ* *Διον.* *unde* *et* *Βασιλίου* *in* *Arab.* *alii*, *quod* *Siphacium* *non* *alio* *exponit*. *Notum* *est*, *Hebr.* *salem* *dicit* **שָׁמֶשׁ**, (*schemesch*). *Quod* *etiam* *ap.* *Abas* *idem* *habet* *nomen*. **شامش**. Salmas. de *Homon.* *Hyl.* *Tatr.* p. 10. Cf. *Reines.* *Voy. Lectt.* c. 25. p. 1144. qui, ut *Salmasius*, docet **شامش** *Arabum* *esse* *Hebr.* *schemesch*, *pro* *quo* *et* **שָׁמֶשׁ**, *schemesch*, *effertur*, *quo* *vocabulo* *lib* *denotatur*. *Steph.* *Byz.* *Ἐσπερία*, *καρὰ* *τὴν* *ἄσπιλον* *τὴν* *ἑσπερίαν*, *ἢ* *σάμψυχον*, *κατὰ* *τὴν* *ἄσπιλον* *ἢ* *δοκ.* *Ἐσπερία* *ἢ* *σάμψυχον* *ἢ* *ἄμαράκος* *κατὰ* *τὴν* *ἄσπιλον*, *ἢ* *ἑσπερία* *Βασιλίου*, *ἢ* *ἑσπερία* *κατὰ* *τὴν* *ἄσπιλον* *ἢ* *σάμψυχον*, *ἢ* *σάμψυχον*. *Heb.* *Geltius* *et* *nomo* *Trajani* *idem* *epipidum* *nomen* *diversipet.* *ΚΑΤΑΜΑΡΑΚΟΣ*, *notante* *Berkelio*, *Bethams* *in* *acris* *Irbeta* *vocatur*. " A *Σαμψύχων* *formatur* *et* *ἄμαράκος* *ap.* *Epiphanius*, *ubi* *de* *Officiis* *et* *Sampsacia*. v. *Catal.* *Herb.* *Dunnæus*. " *Lac.* *Holsten*. *Hæc* *etiam* *perlinere* *videntur*, *autore* *eodem*. " *Σαμψύχων*, *quod* *Hevycho* *addidit*, *ἢ* *ἑσπερία* *κατὰ* *τὴν* *ἄσπιλον*. *Codex* *Hevychi* *Marcianus*, *triste* *Schow*, *ἢ* *ἄμαράκος*, *ἢ* *ἄμαράκος*. *Bellius* *ap.* *Albert.* *ad* *Hevycho*. " Forte *nomen* *illud* *ἄμαράκος* *origini* *tribuit* *ex* *v. Suph.* *vel* *Siph.* *quæ* *Arabes* *sepius* *vocabunt* *varium* *et* *volentem* *appellare*, *didicit* *ex* *Alcamano* *ap.* *Bochart.* *Hieroz.* *P.* *h.* *l.* *lib.* c. 7. p. 399., *si* *alio* *ex* *hæc* *Hevycho* *libro* *patet*, *quod* *Arabes*, *non* *minus* *æ* *Phanices* *et* *Ægyptii*, *discrepant* *ἄμαράκος* *dicuntur* *recensent*. cf. *cf.* *hæc* *Bochart.* *Hieroz.* *P.* *h.* *l.* *lib.* c. 14. p. 499. *Edd.*

[* *Dalsercampius* *ἄμαράκος* *amaracum* *vocat*, *tanquam* *æ* *Peria* *primus* *adverbum*. " *Jano* *de* *amaraco*, *inquit* *Schwartz*, *quod* *visum* *putavit* *esse* *quam* *Majaram* *vocare* *solemus*, *perlegi* *veterum* *auctorum* *libro* *a* *Bedeo* *Stapleio* *ad* *Theophr.* *p.* 546. et *p.* 697. *sq.* *collecta*. *et* *Cyzicenum* *quidem* *amaracum*, *itemque* *Cyprium*, *olim* *pro* *ceteris* *laudatum* *vidi*; *Peria*, *tanquam* *patria*, *nullam* *ab* *illo* *veterum* *auctorum* *mentionem* *factam* *reperi*. *Ac* *fateor*, *etiam* *alioquin* *suspectam* *mihi* *esse* *istam* *scripturam* *παρα*; *sed* *quo* *vocab.* *suspicio* *hætere* *aliquem* *genitivum* *nominis*, *regionem* *aut* *terram* *pericli* *quo* *inductam*, *qui* *genitivus* *æ* *v. ἄμαράκος* *revertitur*. *Quo* *minus* *audendum* *putavi*, *ipsum* *hoc* *ἑσπερία* *cum* *Grotio* *in* *ἑσπερία* *mutare*. *Edd.*]

nucham idem cum amaraco, modo diversam struant. An non simile est, quod ligustrum idem cum cypro quidam volant, alii nolant? *Dicimus* alio loco. Cyprus, ligustrum orientale; ligustrum, cyprus communis. Non tamen parum differunt flos et odor. Qui amaracini unguenti *ερωσιν* descripiunt, qualis Cyziaci parabantur, ubi *ἀρωσιν* nom. habuit, *ἀρωσιν*que etiam id unguentum nominarunt. Qui autem Ægypt. *εϋσιν*, unguenti compositione literis manserunt, *εϋσιν*que *εϋσιν* id vocarunt, quia Æg. *εϋσιν*que appellabatur. Alii has diversas *ερωσιν* in libris suis transcriperunt sub titulis diversis. Quod fecisse Dioscor. clarum est: qui tamen alio loco agnoverat *ἀρωσιν* et *εϋσιν*que eandem esse, sed sola dialecto distare. Hinc Galenus, eoque secutus Paulus, ea disparant ac seorsum recensent tanquam diversa. Salmas. de Hom. Hyl. latr. p. 10. EDD.

[*Γεωργία*. Hesych. et Phot.: *Γεωργία* *εϋσιν*que. E literarum serie scribendum est *γεωργία*, notante Küster. Voce *γεωργία*, quae peregrina esse videtur, caret Scheidei Lex. EDD.]

**Σάπυς*. Hippomarathrum. Append. Dioscor. iii. 82. p. 455.

* Sant vel * *Santh*, *Acacia* aut *Spina* Æg. Quamvis hoc nom. in libris antiquis Gr. et Lat. non occurrat, meretur tamen hic attingi, quandoquidem recentiores passim nominis huj. mentionem faciunt, Hebraei autem suum *שֵׁנַת* et Arabes *شنت* ab Ægyptiis videntur accepisse. In Mémoires des Missions t. ii. pt. i. p. 187. et t. v. p. 230. appellatur *Santh*. Sed ab aliis *Sant* dicitur. Audimus Prosperum Alpinum de Plant. Æg. p. 6., hæc scribentem: “*Acacia*, quam *Sant* Æg. appellant, in Ægypti locis a mare remotis nascitur; hujusque arbores copiosissime in montibus Synei penes rubrum mare positos proveniunt. Sine dubio hæc arborum esse veram antiquorum *Araciam* vel *Spinam* Æg., ex notis affirmandum est: præcipueque, quia nulla alia arbor spinosa in Æg. reperitur, quae magis notis *Acacia* tribuit respondet. Accedit ad mori magnitudinem, ramisque sursum latius expandunt.” Quæ observatio quam sit utilis, deinde nobis patebit. Idem nom. *Sant* servarunt alii plures. *Yanobeh* p. 17. scribit *Zante*. Mâus recte *Rauwolfius* in *Hodepore*. P. i. p. 114., et P. ii. p. 138. et 173., scribit *acolis* dici *Schack*, Arabibus *Schanuth*. *Cærupe* quoque nom. scribitur in P. *Læz* Itiner. pr., P. i. p. 75., et ab aliis. *Pococke* t. i. Itiner. p. 69. et 205. habet *Soum*, quod accedit propiis ad nom. Æg. Fuit hoc *ΣΩΝΤ*, quæ voce appellantur spinæ in vers. *Copt.* Gen. iii. 18. *Matt.* vii. 16. *Hebr.* vi. 8. Jam vero *Acacia* erat *Mimosa* spinis geminatis distinctis, foliis duplicato-pinnatis, ut *Alpinus* et alii monuerunt. Hinc arbor dicitur *Acacia* ab *Herod.* ii. 96. *Dioscoride* i. 135., scribente, *Acacia* *γενναία* et *Αἰθιοπία*, *Acacia* [*ἢ*] *ἄρι* *Σάπυς* κ. τ. λ., a P. *Egineta* vii. 229. *Acacia* *Αἰθιοπία*, quæ addit, dici ab aliis *Arabicam*, atque a *Plin.* xiii. 9. *Spinis*. Missis jam reliquis, tantum hæc *Servi* adjungam ad *Georg.* ii. 119. “*Acanthus* arbor est in Æg. semper frondens.—*Acanthus* dicitur, quæ spinis est plena.” Ex antiqu. nom. Æg. suum *ἄκινθος* vel *شنت* deinde derivasse videntur Arabes, qui hæc arborem suo sermone appellant *ب-5 kharad*. In cod. MS. *Abu* *Fadli* de *Medicina* et *Re Botanica*, qui quondam fuit *Jac. Gouli*, nunc servatur *Uppalæ*, aperte legitur *شنت* esse nom. Arab. *Spinæ* arborescentis, Æg. vero *شنت* sunt dici. Hoc me docuit meus *La Croxius*. Non dubito, quod et *Hebr.* voc. *שֵׁנַת* sive *שֵׁנַת* denotet quoque *Acacia*, contractum ex *שֵׁנַת*, ortumque ex Æg. *ΣΩΝΤ*. Non necio, aliter visum fuisse viris eruditissimis, arbores *שֵׁנַת* explicandum de laticibus, citris, pinis, cedris. Postquam sententiam approbarunt *Villalpandus*, *Pfeifferus*, *Cocceus*, multi alii, in quibus

etiam *Vitringa* t. ii. in *lex.* p. 410. *noceus*, *Spinam* Arab. s. *Ægyptiam* tam *crassam* non fuisse, et *colobum* et *assers* *Tabernaculi* ea ex confici poterunt. *Athenæ* contractus *Herod.* l. c. *malus* *namque* Æg. ex *Spina* factus esse, et *Hieron.* in *Comment.* ad *Joel.* iii. 19. tam *grandes* esse istas arbores scribit, ut *latissima* ex illis *tabulata* evadatur. Addit *Theophr.* H. P. iv. 3., *Spinam* esse arborem magnitudine excellentem, quippe *duodecim cubitorum*, et *tectis* *navibusque* *faciendis* *utilis*. Quibus testimoniis si *observationes* *recentiorum* *perseperantur*, *Spina* Æg. et Arab. adjungatur, *difficilis* a *Vitringa* alioque *obnota* plane tollitur. Quotquot *factenus* *testarint* *originem* et *notionem* *vocis* *ΣΩΝΤ* *invenire* in *Bogua* *Hebr.*, *frustraneam* *navarunt* *operam*. *Quærenda* *multo* *potius* est in Æg., uti *supra* *indivi.* Ex *ΣΩΝΤ* facile natum *ΣΩΝΤ*, et ex hoc contractum *ΣΩΝΤ*.

Quod si verum est, ultro quisque intelligit, non inconstitit hic *derivas* de *Namque* *patrio* *Acacia* s. *Spina* Æg., de qua *consulti* *velim* *Namque*. *Exer.* *Pin.* p. 369—385., et de *Homou* *Hyles* *latr.* c. cui.

* *Sapon*, *Advena*, vel *Advena*. *Quæ* et *Plinio* *dicimus*, qui l. vi. 30. “*Inde* *dierum* *duodecim* *Esar*, *Ægyptiorum* *oppidum*, qui *Psammethicum* *fagerunt*.—*Itum* *autem* *Sapon* *vocat*, *quod* *ille* *(Aristocreon)* *Esar*, *et* *ipso* *nomine* *advenas* *ait* *significari*.” *Ita* *editio*, *quæ* *utor*, *Daléchampi*. *Quæ* *si* *genus* *genus* *lectionem* *præ* *se* *fert*, *nomini* *huj.* *hec* *difficilen*, *hec* *longe* *peritiam* *rationem* *reddere* *poterimus*. *Namque* *dialecto* *Sabit*, *vel* *super*.

Ægypti, *ΠΩΝΕ* dicitur *ἢ* *προσεσιν*, *transmissio*, in cod. MS. de *Myst. Liter.* p. 25. *ΣΑΠΩΝΕ* vel *ΣΑΠΩΝΕ*, quod idem est, per *idiotismum* *Copt.*, *significat* *homines* *transmigrationis*, *res* *res* *perseverantia*. Quod *Lat.* non melius quam *advenas* *exprimere* *possunt*. *Possent* *etiam* *Sapon* *vel* *Sapon* *exponi* *ΣΩ ΠΩΝΕ*, *Caput* *transmigrationis*. *Exat* *eius* *urbis* *princeps* *illius* *regionis*, *quæ* *occupaverunt* *Sebrite*, *de* *quibus* *deinde* *dicitur*.

* *Sarabaitæ*. *Monachorum* *aliquod* *in* Æg. *genus*, quod *ita* *describit* *Autor* *sermone* *ad* *Patres* *in* *Eccl.* *serm.* *xxi.* *Opp.* *Augustini* *t. x.* *col.* *1314.* “*Tales* *fuerunt* *illi* *Sarabaitæ*, *de* *quibus* *tertio* *nobis* *scripsit* *pater* *Hieronymus*, *quorum* *genus* *est* *omni* *affectu* *vitandum*, *Ipsi* *denique* *in* Æg. *erant* *in* *foraminibus* *petrarum* *habitantes*, *induti* *porcorum* *et* *homin* *pelibus* *tantum*, *cincti* *funibus* *palmarum*, *spinis* *ad* *calcenas* *portantes* *ad* *cingulum* *ligatis*, *dilectati* *et* *sanguine* *cruciatu* *caevras* *exuentes*, *ad* *festum* *scenæque* *pergebant* *Hierosolymam*, *et* *Sancta* *Sanctorum* *infrantes*, *paupertatem* *et* *abstinentiam* *prædicabant* *omni* *affectu* *servare*, *barbas* *postea* *in* *conspetu* *hominum*, *sine* *redemptione* *evellere* *testabantur*, *et* *sic* *acquisita* *fama* *et* *lucro* *ad* *propria* *remanebant*, *solitarie* *gaudentes* *et* *epulantes* *supra* *id*, *quod* *explicare* *possumus*.” *Ipsæ* *Hieron.* *quantum* *scio*, *Sarabaitarum* *nusquam* *nomine* *meminit*; *sed* *facile* *apparet* *esse* *eosdem*, *quos* *in* *Epist.* *ad* *Eustoch.* *appellat* *Remoboth*, *et* *de* *quibus* *sub* *jam* *loco* *p.* *229.* *dictum* *est*. *Illi* *igitur* *vocabantur* *in* Æg. *non* *tantum* *Remoboth*, *ΡΕΜΟΥΘΤ*, *sed* *etiam* *Sarabaitæ*, *sive* *ipsi* *hoc* *nom.* *sibi* *adseverint*, *atque* *is* *impositum* *fuerit* *ab* *aliis*. *De* *his* *Hieron.* *in* *Epist.* *indicata*: “*Inter* *hos* *sæpe* *sum* *jurgia*, *quia*, *suos* *viventes* *cibo*, *non* *patiantur*, *se* *alicui* *esse* *subjectos*. *Re* *vera* *solum* *certare* *jugiis*, *et* *rem* *secreti* *victoria* *faciunt*.” *Eorundem* *mentionem* *facit* *Jo. Cassianus*, *qui* *et* *nomini* *rationem* *paulo* *acutius* *exponere* *videtur*, *Collat.* *xviii.* *7.*: “*emerit* *istud* *Sarabaitarum* *genus*, *qui* *ab* *ep.* *quod* *semper* *opus* *a* *conobiorum* *congregationibus* *sequestrarent*, *ac* *agilitatem* *suas* *curarent* *necessitates*, *Æg.* *lingue* *proprietas* *Sarabaitæ* *nuncupati* *sunt*.” *Meminit* *eorundem* *prolegeta* *Benedictus* *in* *regula* *c. i.* *Odo Chuniac.* *l. iii.* *Collat.* *v.* *xxii.* *Pater* *Damianus* *l. v.* *ep.* *4.* *Isidorus* *de* *Eccl.*

* Operam minime laudet, qui enim hæc, comparat *Rauwolfii* *Flor. Orient.* p. 654., *Th. Hassi* *Syllogem* *Diis.* et *Obs.* *Pallod.* p. 170—252., *O. Cellii* *Hierobot.* pt. ii. p. 490—501., et *S. H. Manger* *Diis.* de *his*, quæ ex *Arabia* *in* *uom.* *Tabernaculi* *fuerunt* *patria* (*Trag.* *ad* *Rhen.* a. 1753.) p. 4—11., recens in *Germania*, meritoque laudata a *Rosenmüllero* *in* *Schollis* *ad* *Ex.* *xvi.* *5.*, sed minus recte *scribitur* *tanquam* *ancoræ* *S. Ravio*. *Cum* *Celsus*, *Sharwin*, *ac* *Relandus*, *strictis* *intelligentiis* *de* *Acacia* *s. Spina* Æg., fecit *Adanson* *in* *Comm.* *Acad.* *R. Scient.* *Paris.* a. 1773. p. 12. *Vides*, *hominis* *derivas* *nostra* *est* *visus* *in* *Hieronymi* *sententiam*, *prelabile* *librum*, *sed* *quæ* *rejiciam*. *Cf.* *Wahl* *ad* *Abdoltaphum* *p.* 49—99. *Partem* *maximam* *observationum* *Jablonskianæ* *reperit* *Schollam* *p.* 17. 15.

* Cf. *La Croxii* *Lex.* p. 190., item *vers.* *N. T.* *Salud.* *Matt.* *l.* *11.*, *17.*, *17.*, ubi legitur *ΠΩΝΕ*, *Gr.* *periphrasi* *Act.* *vii.* *4.* *in* *causidæ* *ΣΑΠΩΝΕΤ*.

Offic. ii. 16. V. Mich. Le Quien Proleg. ad Jo. Damasiani Opp. §. x. p. 7. Adde Car. du Fresnoe Gloss. Med. Latin. v. Sarabaitæ, qui præter alia etiam hæc affert ex Glossis MSS. Sarabaitæ, reuertes aliorum seriphianæ. Mich. Le Quien vocah. hoc ex Syriaco semper exponi posse putat.¹ Verum ex Cassiano audiuimus, esse voc. *Æg.*, et ex proprietate illius lingue sic iudicari eos, qui semetipsos a conuolutorum congregatibus sequestrent, ac sigillatim suas necessitates eurent. Veror quidem, ne Cassianus duo nomina, monachis his imponi solita, inuicem confuderit. Nam id, quod hic de Sarabaitis predicat, uere indicatur uoce Remoboth, que innuit uirum solitarios, cœnobita uitantes, et sigillatim uictantes. Hos uero Remoboth a Sarabaitis diuersos non esse, supra iam monui, et id ipsum quod obseruauit du Fresnoe loco cit. Origo nominis non est mihi explorata. Novi **ἘΡΑΒΑΙ** in lingua *Æg.* significare tonitru, Ps. ciii. 7. Marc. iii. 17. Jo. xii. 29. et alibi; sed ex hæc uoce non uideo nom. Sarabaiturum satis comode posse illustrari.

Σαυῆς. Vide breuiter post v. *Serapis*.
Σαῦς, Juncus, crescens in maribus et locis palustribus, byblos a papyro similit. Theophr. H. P. iv. 9., de iis, que in *Æg.* nascuntur, disserens, αἱ τὸ δὲ σαῦς φέρται μὲν ἐν τῷ ἕδασι καὶ τὰ ἄλλα καὶ τὰ πεδία, ἐπειδὴ δὲ παραπλοῖα ἀπέχθη· μέγας δὲ ἔχει ἐκδορὴν καὶ σπυροειδέα κῆρ καὶ ἔξ ἀβύθου φέρται τὰ σαῦρα καλοῦνται ταῦτα δὲ, μέγας μὲν ἐστὶν αἰὶν ἄρχαι, πῆχυς δὲ ἕλατος ὁ ἕλατος ὁ μέγας τῆς χειρὸς τριγώνου δὲ τοῦτο, καθῆρας ὁ πῆχυρος, καὶ κόμην ἔχειν παραπλοῖαν· μασθίραι δὲ ἐξβάλλονται καὶ τοῦτο τὸ μασθῆρ τὸ μῆρ δὲ οἱ σαυροειδῆ ζῶοντα, τὴν γὰρ ἀθήρα καὶ σπυροειδῆ, δὴ τὸ σπυροειδῆ εἶναι τὸ ἕλαος. Hesych. *Σαῦς*, uel *Σαῦρα*, φέρται τὴν γαῖαν ἐν τοῖς κατ' Αἴγυπτον ἔλαισι. Plin. xiii. 33. Fruticosi est generis et Sari circa Nilum nascens, duorum ferme cubitorum altitudinis, pollicari crassitudine, comæ papyri, similitque manditur modo.² Ex ista Sari conficiebatur Psaltri aliaque multa a Monachis et Eremitis; unde frequens junci mentio reperitur in regulis Monachorum *Æg.* Quoniam Sari papyro est similis, ut Theophr. l. c. obseruat, uenit nonnunquam nomine bybli et papyri, a qua tamen differt, quæ de re v. Meleh. Guillaud. in Comment. in Plinium de Papyro Memb. vii. p. 202. 3., ed. Amberg. 1613. Obseruari potest, Sari Kamisch Kawasaki, Turcice dici Cosacos calani uel junci fului. V. Demetr. Cantener. in Hist. Imp. Osmaniadarum p. 402. not. 10., et P. ii. p. 435. ed. Germ. Quoniam in illis Copt. libris, qui in nostris manibus sunt, junci illius mentio non fit, mirandam non est, nom. illud non occurrere separatim. Sed occurrit tamen in compositione. Cum enim mare, quod uulgo appellatur rubrum, sinus nempe Arabicus, perpetuo in Copt. libris dicatur **ΦΙΟΥ ΗΨΩΡΙ**, Mare Sari, cui exemplis occurrit Ex. x. 19. xiii. 18. xv. 4. Ps. cxi. 7. 9. 22., ego quidem existimo, *Ægyptios* mare illud sua lingua a juncis cognominasse. Et uidentur Hebræi id ab *Ægyptiis* accepisse, utpote qui præter idem mare uocitare solent **יַם סוּף**, i. e. ut non pauci interpretantur, mare juncum. Ita Aben Ezra, citatus a Fagio in Ex. xiii. 18.: Dicunt nonnulli mare uocari eo nomine, quod per ej. circuitum nascuntur papyri; et R. Salomo ap. eund., Soph juncum significat, quod nomine mare illud appellatur, quod calanorum et papyrorum copia in eo nascitur. Et hæc quidem denominationem rei ipsi apprimè congruere, testatur Vincent. Le Blanc Itiner. l. i. c. 8., ubi hæc in modum scribit: Juxta mare rubrum magnam arundinum copiam crescere, quibus progressu temporis procreantur insulæ, indeque ad litus laboriose appellatur. Adde Thevenot Voyage P. i. l. ii. c. 35. p. 552.³ An eadem de causa Nilo fluuio nom. Sari uel *Sarap* impostum fuerit, diuersæ operæ præsum est. Vid. in v. *Sarap*. [⁴ *Σαῦς*, sari, plantæ cuiusdam nom. in *Æg.*, v. l. e. Theophr. iv. 9.: ibidem annotatur, *Σαῦρα* dici que-

dam excentia ex illa planta, que Sari uocatur." H. S. "Cyperus fastigiatus, *σαῦρα* Theophr. iv. 9.; culmo nigro conuoluto Cyperum Papyrus equare, stolones autem et radice digiti crassitie propellere dicitur." Sprengel, Hist. Rei Herb. p. 78. "Σαῦρα, barbara vox, et scribit J. Stackhousius ad Theophr., "planta affinis papyri describitur sub hoc nomine; sed nulla ueritas apud *Ægyptum* Linn. nec ap. antiquos, quoad scimus." Heram ad Theophr. P. ii. p. lxxiii.: "Σαῦρα, saccharum Persarum in Catalogo partium prima: accuratius tamè peruenit mihi, vix ulla uidetur dubitatio Saccharum, efficiuntur, L. uel saltem S. biflorum, Forskål. *Ægypt.* hoc indicat. Quod ad S. offic. dicitur, "calmos uenales circumferri, et crudos edi," p. 15. Descriptio S. biflori ap. eund.: "Culmus homine altior ex aquis extat;—in litore Nilu limoso tanta crescit copia cum Arundine Donaci, ut penetri non possit hæc sylvæ arundinea, nisi molem paruos excinderent tramites," Ibid. p. 16. Ap. Theophr. etiam τὰ σαῦρα καλοῦνται μέγας εἰς δύο κῆρ· τὰ μὲν δὲ ὀδύρατες ὁ μέγας, τριγώνου δὲ τοῦτο, (forsan per incertiam et similitudine culmi Πιπεροῦ,) καὶ κόμην (pasticum) ἔχειν παραπλοῖαν· μασθίραι δὲ ἐξβάλλονται τὴν τὴν μασθῆρ, i. e. manucantem caulem exspuunt crudam materiem." EDD.]

⁴ Sauses. Monachorum erat quodam gentis in *Æg.* de quo Hieron. hæc memorie prodidit in Epist. ad Eustoch. de cust. virgin. p. 44. "Tria sunt in *Æg.* genera Monachorum. Unum Cœnobitæ, quod illi Sauses gentili lingua uocant, nos in commune uicentes possumus appellare." Ubi omnino primo de uera et genuina uocis istius lectione dispicendum est. Vulgaris lectio est Sauses, quomodo uoc. hæc etiam representat præclara Martiani ed. Codd. quidam manu exanti, quos ipse consului, legunt Saules, alii Saueles. Optime uero et antiquissima membrana in Biblioth. Reg. Berol. exhibent Saules. Ex quibus uera lectio erui potest, quam puto esse Saues, uel per transpositionem Saules. Quantum memini, **ΟΥΕΣ** Socium et Asseclam designat; sed locus, in quo uocab. hoc sensu reperitur, mihi jam non occurrit. Ceteroquin **ΟΥΩΣ** uel **ΟΥΕΣ** signific. habet adiungendi. **ΠΙΨΕΥΟ ΕΘΟΥΕΣ ΕΡΨΤΗΝ**, ὁ προσφῆτης ἔ προσείρηται ἐν ἑστῆ, Lev. xvi. 29. xvii. 8. 10. Lev. xx. 2. **ΗΨΕΥΣΟΥ ΕΤΑΥΟΥΟΣ ΔΕΗ ΠΙΣΑ**. Adde xv. 6. **ΟΜΕ ΟΥΩΣ** dicitur sequi aliquem, uel, quod idem est, se iungere alicui.

Communi dialecto id dicitur **ΟΥΨΙ ΗΣΩ**, uadere post aliquem. Ita fere in N. T. Copt. exprimitur et redditur τὸ ἀκολουθεῖν. In dialecto uero Thebaidos, uel *Ægypti* super., loco illius dictionis fere semper reperitur **ΟΥΩΣ**. Quod exemplis nonnullis declarabo. Act. xii. 8. uerba ἀκολουθεῖ μοι, in versione communis dialecti redduntur **ΟΥΨΙ ΗΣΩΙ**, uade post me. Versio autem Theb. MS. ita habet, **ΗΨΟΥΩΣ ΗΣΩΙ**, adjunges te ad me. Versu 9. est in Gr. ἀκολουθεῖ, quod uertit interpr. Copt. uulgatus, **ΔΨΟΥΨΙ ΗΣΩΨ**, ambulauit post illum. Versio Theb. habet **ΔΨΟΥΩΨ ΗΣΩΨ**, adiunxit se illi, uel adiunxit se post illum.⁵ Occurrit etiam **ΟΥΨΗΣ**, eoh. ut Act. xxi. 36. **ΠΑΔΟΣ ΨΑΡ ΤΗΡΨ ΟΥΨΗΣ ΗΣΩΨ**, ubi in Gr. est, ἀκολουθεῖ γὰρ τὴν πλοῖον τοῦ λαοῦ. Non temere autem dixi, uoc. hæc proprie signific. habere adiungendi, utpote quod ex aliis locis colligere liceat. In Cod. MS. P. X. 6. Græca hæc uerba, **Ἡμέραι ἐφ' ἡμέραι βασιλεὺς προσέβητο**, Copt.

¹ Acerbum Marci Ant. de Dominis iudicium de Sarabaitis legitur in Biaghiani Orig. Ecol. V. ii. p. 17.
² Ita ante eum Eochart. P. ii. Hieron. l. iv. c. 14. p. 330.
³ In Hesych. uulgatum est, **Σαῦρ σαῦρ, τριγώνου κ. τ. λ.** ad q. l. v. Albert. Pro [σαῦρ] legendam *σαῦρα*, et pro [σαῦρ] leg. *σαῦρ*, et in Piniis uerbis frutesco pro fruticosi, monet Salmas. in Exerc. Plin. p. 706.
⁴ Hæc similia quædamque generis alia dicit Jabl. Diss. v. de Gosen f. 10., et in Panth. *Æg.* P. ii. p. 151-155. Quæ uero maris libro de Gortemide adleuit, in ed. uoua cum lectore communicabo. Potest conferri Scholtzius in Report. l. B. v. M. Lit. xiii. p. 15.
⁵ In ead. uer. Sâhidica, nunc ed., **ΟΥΩΣ** eadem notione extat Act. xiii. 45., ac frequenter in libris Evangelicographæ.

interpr. sic veritas, **ΣΑΗΕΖΟΥΤ** **ΕΧΕΝ**
ΣΑΗΕΖΟΥΤ **ΗΤΕ** **ΠΙΟΥΡΟ** **ΕΡΕ-**
ΟΥΤΖΟΥΤ. Eadem notione Matt. vi. 33. **ΗΜΙ**
ΤΗΡΟΥ **ΕΦΕΟΥΤΖΟΥΤ** **ΕΡΨΤΕΝ**,
 hæc omnia adjiciet vobis, Luc. xii. 31., et aliis in locis
 bene nullis. Unde videtur esse **ΔΩΟ** thesaurus, ubi
 unum ad aliud adjectum. V. Matt. xii. 55. xix. 21. et
 alibi. Ex his intelligitur, **ΟΥΤΖ**, vel **ΟΥΤΣ** et
ΟΥΕΣ, signific. habere adjungendi, atque vocab. eo
 sensu accipi, et de rebus, et de hominibus. Indicat
 igitur, ubi de hominibus usurpatur, aliquam societatem,
 sodalitatem et communionem, que est adjunctio unius
 ad alium. **ΣΑ ΟΥΤΖ**, sa ubi, vel **ΣΑ ΟΥΕΣ**,
 sa ubi, ex idiotismo Copt., significabit igitur hominem
 sodalitatis vel communionis. Et id ipsum voc. hæc signi-
 ficare, luculenter indicat Hieron., scribens: Sauses
 lingua gentili vocant, nos in commune viventes possumus
 appellare. Ibidem eos opponit τοῖς Remoth, i. e.
 Solitariis, vel hominibus unitatis, ut vocem illam suo
 loco p. 229, 230. exposuimus. Paulo post idem sic
 pergit: Venimus ad eos, qui plures sunt, et in com-
 muna habitant, i. e. quos vocari Cenobitas diximus.
 Que omnia originationem nostram egregie illustrant.

* **Σαπη**. Chamaleon. Apul. de Herbis c. 25.
 * **Σαπη**. Ita legendum cuseo in catal. regum The-
 bæorum ap. Syncell. et in Græcis Eusebians. pro eo,
 quod in vulg. edd. reperitur, **Σαπη**, vel **Σαπια**. Inter-
 preatur autem Eratosth. *νομος τῶν Ἡρακλειτων*, filius
 Vulcani; et recte, ut alibi ¹ dictum est.

* **Σαπη**. Hyoscyamus. Append. Dioscor. iv. 69.
 p. 467. Ita et Apul. de Herbis c. iv. Kircherus in
 Prodr. Copt. p. 149. ex Apul. citat **σαπη**, idque in-
 peitè plane explicat. Videndum tamen, an non herba
 ista vere appellata fuerit **σαπη**, vel **σαπια**, quasi dices
 Vulcanicam, vel Vulcaniam.

* **Σαφί**, *σαφίτης*, *κατὰ τὴν ἑταίριαν χημικιστίαν*. Era-
 tosth. in catal. regum Thebæorum in Chronico Eusebii
 Gr. p. 21. Testatur ergo Eratosth. nom. illud non uno
 modo exponi posse, et duas interpretationes adfert, sit
 notione aliorum vocabulorum fecit Plut. de. I. et Os.
 Quod sine dubio ex diversa unius ejusdemque vocabuli
 pronunciatione ortam est, quale quid etiam in Oisridis
 nomine Plut. observavit. De utraque Eratosthenis inter-
 pret. aliquid addimus. At primo, **Σαφί** exponi posse
εμπαστήρ, comensatorem. Ubi suspicari quis posset pro
εμπαστήρ leg. potius esse *εμπαστήρ*, crioitum, comatum,
 quod Epitheton ipsi Apollini suo Dial. Deor. Juno ait p.
 151. (215), *τῶν καλῶν εμπαστήρ τοῦτον ἢ ἰδὴ ἀνθρώπου*,
 formosum istum comatum Ida educavit. Hoc ipsum
Ε.g. significare potuit **ΧΩ ΟΥΤΨΙ**, Chouphoi.
 Observe autem, nom. **Æg.** de quo sermo jam est, di-
 versis modis scribi. Monuit certe Perizon. Origg. **Æg.**
 c. xiv. p. 270. et seq., modo scribi Saophin, ut in Era-
 tosth. Catal. modo Suphis, modo etiam Choepem. Est
 vers **ΧΩ ΟΥΤΨΙ**, qui ponit capillum vel comam.

ΧΩ vox notissima est, significat ponere, et de multi-
 plici positione accipitur. **ΟΥΤΨΙ** vero dicitur crinis,
 coma. Ponere vero capillum est bene et ornate dispo-
 nere. Ita Ovid. ii. Amor. El. viii. 1. Ponendis in mille
 modis perfecta capillis. Et Fast. l. 406. Pars aderant,
 positæ arte manique comis. Itaque Saophis vel Chao-
 phis significat ornandæ comæ studiosum. Sed et sim-
 pliciter potest significare *εμπαστήρ*, i. e. capillus nutrien-
 tem et desultentem. Etiam **Æg.** **ΨΗΟΥ**, sive, quod
 idem est, **ΨΗΟΥ** est *δακνὴ*, hirsutus, pilosus, et
 plectonice **ΨΗΟΥΤΨΙ**, Sauphi. Ita 1 Cor. xi. 15.

† **ΤΣΙΥΙ** **ΛΕ** **ΗΘΟΣ** **ΕΨΨΗ** **ΕΡΕ**
ΧΩΣ **ΨΗΟΥ**, mulier vero, si caput ej. coma
 abundet. Gr. textus habet, *Γενὴ δὲ τῶν κοψῶν*. Sic vers.

preced. 14., **ΠΙΡΨΙ** **ΥΠ** **ΝΑΡ** **ΕΨΨΗ** **ΕΡΕ**
ΧΩΨ **ΨΗΟΥ**, vir enim, si in capite capillum
 nutriat. Hanc lectionem ap. Eratosth., et Saophis sit
εμπαστήρ, s. comatus, fateor mihi magis placere. Si vero
 retineatur *εμπαστήρ*, et illius interpretationis aliquam red-
 dere poterimus rationem. Est autem *εμπαστήρ*, comen-
 sator, non tantum qui potui et crapulæ indulget, sed et
 qui lusibus amatoris deditus est. Vide que Critici
 observant ad illa notissima Theoc. Eid. iii. 1. *Κομῆν δὲ*
τοῦ τῶν Ἀμφιλλῶν. Sic et Lat., uti Apul. Apol. p. 272.,
 Habes crimen meum, Maxime, quasi improbi comensa-
 toris, de scrtis et canticis compositum. Quo sensu si et
 Eratosth. accepit *εμπαστήρ*, uti sane videtur, posset **Σαφί**
 hoc exponi **ΣΑΟΥΨΙ**, Sauphi, quasi dicas oculo-
 foriam, vel qui oculis, et ludibus hujusmodi amatoris
 capitur. **ΦΙ** et cum artic. indefinito **ΟΥΨΙ** est
 oculum, et **†** **ΟΥΨΙ**, dare oculum, s. oculari.
 V. Matt. xxvi. 48. 49. Luc. vii. 38. 45. Rom. xvi. 16.
 1 Cor. xvi. 20. **ΣΑΟΥΨΙ** dicitur, qui est ad oc-
 culum, i. e. qui osculo capitur: de quo usu particula
ΣΑ, et que idem innuit **ΣΑ**, aliquoties diximus.
 Id ipsum Gr. significat *ὄφθαλμος*, quod cognom. fuit
 Apollinis a Milesiis culti. Meminit Comon Narrat. xxxiii.
 ap. Phot. Biblioth. p. 441., sed ibi non satis recte editum
 est, *ἔστιν ὄφθαλμος Ἀπόλλωνος ὀφθαλμοῦ ἑταίρου*. Leg. enim
ὄφθαλμος. Et verte ea, que modo processerant, *οὐκ ἔ-*
στιν ὄφθαλμος ἱεραθεῖς Ἀνάλλου, et amore ejus captus,
 Apollo eum osculatus est. Hinc *ὄφθαλμος* postea cogno-
 minatus fuit. Docet hoc aperte Varro in Libris rerum
 Divinarum ap. Lutatium, ab aliis dictum Lactantium
 Placidium, Statii Scholiast. in Theb. viii. p. 283. ed.
 Lindenbr. ² Hic cum Apollinem osculatus fuisset, com-
 prehensus est ab eo, et accepta corona virginæ vallicuri
 cepit. — Et Apollini Phileio pariter consecrata sunt
 templa, que ab osculo Brachii, sive certamine piero-
 rum, Phileia nuncupantur. ³ Meminit etiam Apollinis
ὄφθαλμος Macrobi. Saturn. l. 17. p. 196. Ipsum phile-
 matis vocab. inter blanda poellorum cognomina reponit
 Lucet. iv. 1162., Simula, Silena ac Satyra est; labiosa,
 Phileia. Sed præterea monet Eratosth., posse Saophis
 etiam verti *χημικιστίαν*, pecuniam concernendæ studio-
 sum, vel divitiis contentem. Videatur itaque vox **Æg.**
 esse composita ex **ΔΩΟ**, quod thesaurum notat, ut
 jam diximus in v. Sauses p. 269., et **Ψ** significante
εμπαστήρ, custodire. **ΔΩΟΨΙ** proinde, Abophi, est
 custos thesauri, vel qui thesauro sollicite incubat, pecu-
 niam corrādendæ intentus est. Ceterum memoria tenen-
 dum, nom. illius regis, quod Eratosth. interpretatur,
 non uno modo scribi, ut Perizonius observat, et ali-
 quando etiam *χασίψι*. Nec sine ratione Salmas. monuit,
 de Ann. Clém., **Χ** literam nonnunquam nominibus præ-
 figi ap. Ægyptios, cuj. rei exempla alibi suppeditabo.
 Si igitur et hic literam illam s. articulum præmitas socii,
 quam exposui, **ΔΩΟΨΙ**, habebis *χασίψι*. Forsitan
 autem diversa illa nominis huj. scriptio est pronuntiatio
 interpretationi diversæ occasionem præbuit. Nam **Σαφί**
 nonnisi aut *εμπαστήρ*, aut etiam *εμπαστήρ*, *χασίψι* no-
 nit *χημικιστίαν*.

* **Σίβο**. Doctrina. Ita Horapollon l. 38. *Ἀφ' οὗ καὶ ἡ*
ταύτην εὐπ' αὐτοῖς ἔτιδ' ἐκείνων ἕως τῆς ἰσχυροῦς,
ἐλαφὴ τροφῶν. At ille, Sho **Æg.** dici doctrinam, id vero,
 si interpretis, significare plenum nutrimentum. Quod
 ad prius attinet, id omnino verum est. **ΣΒΨ** enim
Æg. doctrinam sonat. Inde **†** **ΤΣΒΨ**, dare doctri-
 nam, i. e. docere, et **†** **ΣΙΤΣΒΨ** accipere doctrinam,

¹ V. Vignolii Chronol. S. t. ii. p. 764. Male illic, culpa typographi, legitur **ΣΑΦΑΨ**. In catalogo memorum, ubi ab
 oprio, vel a correctore commissum, scribitur nom. **ΣΑΨΘΑΨ**. Item nom. **ΣΑΨΘΑΨ**. Est enim **ΣΑΨΘΑΨ**.
² In descriptione Hyoscyami **Æg.**, quam dedit Forskal in Figs. Ægypt. Arabica p. 65., nihil omnino est, quod huic conjecturæ
 subveniat et optulerit.
³ Et hic eodem. poterit augeri annotatio Jabl. de nom. **Σαφί**, in Vignolii Chronol. S. t. ii. p. 750.

ieu dicere, et ΠΙΡΕΤΤΟΚΩΣ, δίδασκαλοι, doctor. Quae omnia frequentissime in N. T. Coep. occurrunt. Cum vero idem scriptor addat, voc. hanc **CBW**, recte excusam, significare plenum nutrimentum, id me non intelligere, fateor.* Et si omnino vera est illa interpretatio, pertinet ad sacras et occultas *Æg.* scientias, quae, non magis ac scriptura Hieroglyphica, Qædipum hæctenus nòpdm invenit.

Σεβένιον, corticosum, quod in summitate palmarum crescit. *Heseyh.*, Σεβένιον τὸ ἐπὶ ἄκρῃ τῆ φοινίκῃ φλοιδὸς γενόμενον. Non addit *Heseyh.* voc. esse *Æg.* verum hoc res ipsa loquitur. **ΒΕΗ** enim est palma arbor. Ex. xv. 25., ubi in Gr. est, ἰσοβοσκοντα στελοχου

φοινίκης, Coptus habet **Ō HXCWY HBETHI.**

Adde Jo. xii. 13. **ΨΕ** autem significat lignum. E quibus duabus vocibus *Σεβένιον* esse compositum, id, quod *Heseyh.* ad explicandum istud vocab. affert, sibi superque testatur. Moschus in Prato c. cxx. ex vers. Lat. (t. xiii. Biblioth. Patrum p. 1109.) memorat tres Anachoretas, indutos collobiis de Sibino. Capitis huj. textum Gr. dedit Cotelerius Monum. t. ii. p. 403., sed verba allata ibi desunt. Idem Moschus c. cxxiii. *εἰς τὴν αἰσθητὴν γέφυρα προσέρχεται ἀπὸ τοῦ βουτῆος καλλύβιον.* Paulus Monachus Collect. l. i. ap. Meurs. Gloss. Græcobarb. v. *Σεβένιον, εἰς παρῆς ἡμῶν, καὶ δὲ ἄβῆτος Παμβῶ,* (quod nom. est *Æg.*) *παλαιὰ πολυπόροτα ἱέρωρον, καὶ σεβένιον, τῆς δὲ πολέμου σοφείας.* Occurrunt hæc eadem in Apothegmatibus Patrum. V. Cotelerii Monum. t. i. p. 491. Unde patet, Monachos in *Æg.* ex illa palme cortice, quæ erat in arboris summitate, sibi vestimenta confecisse. Inde, ut obiter illi moneam, nom. videtur accepisse regio quædam super *Ægypti* Tabenne, cui incola Tabenneiotta. Palladius Hist. Laus. de Tabenneiotta p. 89. ed. Meurs., *Ταβέννηος ἑστὶ τόπος ἐπὶ τῆ Ἰσθαδὶ ὄρει καλούμενον.* Ubi non inepte Meursius corrigiit, *Ταβέννη τῆς ἐστὶ τόπος, ex Sozomeno ii. 13., et Nicephoro ix. 14.* Videtur namque *Ταβέννη* dicta fuisse **ΤΔΒΗ** regio palmarum propter Monachos, qui ex palmis vivebant, et omnia, quibus utebantur, ex indem conficiebant. Alia dicuntur inf. v. *Ταβέννη*.

[* *Σεβένιον*, Id corticosum quod in summa palmarum nascitur: ut v. l. exponant ex *Heseyh.* Adundque, hæc vocæ usum esse Archigenem ap. Galen. *ἐντὶ τόπος, l. ii. (p. 183. s. 248.)* Diei autem et *Δάκρυς*, necnon *σπῆλαις*, in palma, l. e. *σπυραῖλοις*, fructus palmarum florentis adhuc involucri, atque *ἀμύριον*, Galeno, De simpl. l. viii. necnon Dionc. t. 150. ff. H. St. Vide J. A. Sarraceni Schol. ad Dioscor. p. 22. Salmas. in Solin. p. 290. d. 934. d. Foes. *Æcou.* Hippocr. "Integumentum fructus palmarum *σεβένιον* vocabant; unde *σεβένιον* λέγεται," Salmas. l. c. p. 290. * *Σεβένιον*, quod in Schneideri Lex. desideratur, existit in Paulo Monacho l. c. et in Joanne Carpathi Episc. in Narrat. de Monachis MSS. ap. Da Cang. Gloss. ad Scriptt. M. et l. Gr. Ebd.]

* *Σεβίραι*. Advene. Ita hæc vox ³ scribitur in ed. Strabonis Casaub., xvi. p. 350. (1115.) *Ἡ δὲ ἐν Βαβυλωνίῳ χώρα, Ἰσραὴλ λέγεται ἔχειν αἰ αἰνῶν αἰ κωρὰ Ψαρμῆτος γυναικὸς Αἰγυπτίῳ ἐποδοποιήσαντα δὲ Σεβίραι, ἢ ἐν ἐπιλάδῃ.* Et xvii. p. 541. (1134.) *Ὁλλοῦ δὲ εἶναι νότον ἀπὸ τῆς Μεσῆδος, ἢ ἔχειν αἰ Αἰγυπτίῳ γυναικὸς, ἢ ἐν ἐπιλάδῃ.* Ad quæ verba posteriora in margine hæc nota adjecta est. 'Scripti *Σεβίραι*. Vulgo *Σεβίραι*.' Et hæc tamen posterior lectio videtur præferenda. Sed et hæc præteritur lectioem, quæ Codices Plinii occupavit vi. 30., Insula in Nilo Semberritarum,

reginæ patet. Unde veram hujus vocis signifié, ut puto, explicari potuit. **ΒΕΠΙ** enim vox trifidissima quædam significat, **ΣΙ** vero capere, accipere. Erit igitur **ΣΙΥΒΕΠΙ**, simberi, qui nova capit, pœta nova sedes, uno verbo novus-Colonus, vel diapherico Colonius, qui novam regionem occupat. Et vero Strabo ait, vocem hanc signifié *ἐπιλάδα*, advenas. Quantum ex collatione Strabonis cum Plinio colligere potui, insula ipsi in Nilo sita non erat *Topyria*, s. *Terebinth.* et forte etiam Semberrit. Saltem insula ejus incolæ dicti, Semberritæ, quod et Strabo et Plinius testantur. Tenupis vero Plinii diversam esse a Tenesî ap. Strab., etsi aliud videbatur Casaubono, res ipsa docet. Insulae autem Semberritarum caput erit Sapo, idem fere significans, quod Semberris. V. que ad voc. Sapo sup. p. 263. 4. monuimus.

* *Σεθῶν*. Nom. regis *Æg.*, de quo Herod. ii. 187. mirabilia narrat, sed minus vera. Nolo hic repetere, quæ de Sethone, Vulcani sacerdote et rege *Æg.* atque de isto Historico loco monuerunt Perizon. Orig. *Æg.* xiii. et Vifringa in Comment. in Ies. t. i. p. 318. 531. 2. t. ii. p. 331. Adde Vignoli Chron. S. t. ii. p. 215. qui tamen cum Usurio alisque non eadem sentit. De orig. nominis *Σεθῶν* seu *Σεθῶ* *Æg.* non adeo quidpiam statuere, ne videar forte literarum similitudini nimium tribuere. Nota ceteroquin est vox **CHT**, de qua deinde dicatur. Quamvis autem reges *Æg.* sibi frequenter nomina deorum sumerent, valde tamen ambigo, an quipiam eorum de Typhone, nalo gene, voluerit appellari.

Σεστρας. V. infra v. Sistrum.

* *Σελέριον*. Urtica. Append. Dioscor. iv. 94. p. 469.

* Semberritæ, idem qui *Σεβίραι*. V. dicta ad h. v. p. 276.

* *Σεμέθ*. Cardamom. Nasturtium. Videantur Append. Dioscor. ii. 185. (p. 446. ubi *Σεμέθ*) et Apul. de Herbis c. xx. Sed ibi Cod. Voss. in Bibl. Leid. exhibet Sem.

* *Σεμενοθι*. Hunc titulum libro cuidam suo *Ægyptiacum* præfixit Horapius, cui, sive meminit Theophilus ad Antolye. ii. 5. vi. p. 92. ed. Wolf., *ἢ ἐμάρτυρα Ἀσὴλ δονίδας, ἢ καὶ Ἰσραὴλος ἐποδοποιῆς, ἢ Βεβῶν τῆ ἐκτεροπορεύσῃ Σεμενοθι.* Ad q. l. J. Fellus, Episcopus quondam Oxon. in edit. sua addotaverat, uti Wolfius retulit, seme-nothi in ling. *Æg.* denotasse librum Deorum: quia obs. nihil esse verius puto. Nam certe **ΧΨΥ** *Æg.* est liber, ut in ipso Evangelii Matthæi initio. **ΠΧΨΥ** **ΨΥΙΣΙ**, *βιβλὸς γενέσεως. ΗΟΥΤ porro est Deus, et in plurali Dii. Erit igitur **ΧΨΥΗΗΟΥΤ**, somenuthi, *Æg.* liber Deorum. In illo vero libro de Diis et Dæmonibus *Æg.*, deque eorum cultu, ac de antiquissimis temporibus disputatum fuisse, Theophilus non obscure indicat.**

* *Σεμεν*. Lychnis corenaria. Append. Dioscor. iii. 114. p. 457.

* *Σεμεν*. Gnaphalium. Append. Dioscor. iii. 132. p. 459.

* *Σεμμεορ*. Chamæleon. Apul. de Herbis c. xxv. ubi MS. Voss. legit *Σεμμεορ*. Auctor Arabis Vaticanus, ap. Kircher. in *Edipo* t. iii. p. 72., samur habet. In Append. Dioscor. iii. 12. p. 452. observatur, Crocodilion, quod figuram habet chamæleonis nigri, quod chamæleon etiam vocatur, *Æg.* dici *Σεμενορ*.

Σεμεν. Voc. hæc sermōnis *Æg.* suam debere originem, mea conjectura est. Philo in lib. de Vita Contemplativa, Theophrasturum instituta et vivendi rationem edisserens, scribit, unumquemque eorum habere ædic-

¹ Intelligere sibi videbatur D.W. Triller, Obs. Crit. p. 465., opinatus, voc. *Æg.* ² *ἰδῶ* apposite respondere Hebraicæ **יָדוּב** sibi seu sbo, savoritas, a v. **יָדוּב** satari. Assolet Medicus eruditiss. *Ægyptiaca* alia ex Hebræis illustrare. E. g. *ἰδῶ*, de qua sup. p. 76. ac *εἰσῶ*, etā vox *Æg.* magnam tamen habere affinitatem p. 198. opinatur cum **יָדוּב**, unde **יָדוּב** computatio et **יָדוּב** patus.

² *Σεμεν* *Σεμεν* sive *Σεμῶν* in libris veterum Medicorum inveniri, docent H. Steph. et Foes. Cf. Alberti ad *Heseyh.* v. *Σεμῶν*. Originem vocis Graecam aut ignorat, sed certe tacet omnes; de *Æg.* cf. Scholtzius in Repert. F. B. a. M. Lit. xii. p. 15.

³ A Ptolemaeo l. iv. c. 6. p. 114. appellatur *Βεβῶν*, et ab Agathemero, qui eundem in recensendo *Æthiopicum* populum, quem ille, servavit ordinem, *Σεβῶν*, Geogr. l. 5.

⁴ Idem verus hæc legatur in Eranthismæ *Βουβῶν* cui *Ναῦα*, a Jo. Fello post Aratum edita p. 65. qui in notis monet p. 45. totum legere, ex Strabone descriptum esse.

⁵ In Cod. MS. Strabonis Mediceo, et notavit A. Gronovius, legitur p. 1115. *Σεμενοθι*. Idem libi Codex præbet p. 1124. *Σεμενοθι*, sed in loco altero *Σεμενοθι*. De qua scripturæ varietate notavit Wesseling. ad Diad. xiv. 35. et Herod. i. 105.

⁶ Repetit hæc Scholtzius in Repert. F. B. and M. Lit. xiii. Th. s. 15, 14.

iam, quo vocatur Σεραπίς. Verba c̄j. sunt p. 893.: Έστὶν ἡ δὲ λέξις ἡ αἰώνια ἔσπρι, ἡ αἰώνια ἀνεσίτων καὶ μονοθεῖος. Vox hæc Græcis eo sensu familiaris non est. Nam cum Hesych. vocab. hoc ita exponit, Σεραπίς ὄλισε ἔσπρι, videtur ob oculos habuisse illa ipsa Philonem verba, quæ civitatis. [Cf. Phavor.] De Suida vero nullum est dubium, quæ Σεραπίς interpretatur μονοθεῖος. Sed quæ ap. eum red. artic. sequuntur plura, ex illo Philonis libro descripta esse, dubio caret.¹ Vox itaque illa vix² alibi, quam ap. Philon. illo sensu reperienda est. Describit autem mores et instituta hominum, qui in Æg. vitam agebant. Ac præterea suspicor, Philonem in illo lib. longe plurimum, quæ Therapeutis suis tribuit, et institutis sacerdotum Æg. depromissis: quod verum esse, non difficulter concedet, qui librum illam Philonis cum descriptione vite sacerdotum Æg. quam ex Chæremonis protulit Porphyrius de Abst. iv., p. 306. sq., conferre dignatus fuerit. Habebant etiam illi sacerdotes suas aedificia, in quibus Astronomie et aliis disciplinis vocabantur.

Et illas quidem lingu. Æg. vocatas fuisse **CEUNI**, **CEUNI**, certe *σεῦνιμα*, ut habitationem Æg. significat. Ps. cii. 28., ubi in Gr. est, οὐκ εἶναι τὰς δόξαις σου κατασκευασσώσιν, Copt. interpr. illam sententiam ita expressit, **ΠΙΨΗΡΙ ΗΤΕ ΗΘΕΒΙΩΙΡ**

ΕΥΕΨΩΠΙ ΔΕΗ ΟΥΣΕΥΝΙ, erunt in habitationibus. Videtur autem vis illius vocis esse, ut significet non amplas domos et ornatas, sed locum, ubi quis pedem suum figere potest. **CEUNE** enim est firmare. Hinc **CEUNI** locus, qui firmam præbet domicilium, ut ubi quis pedem firmum figere potest. In Scala Magna, s. Nomenclatore Copt. Arab., ap. Kircher. in Ling. Æg. restit. p. 94., legitur, **ΠΙΣΕΥΝΙ**

Quies, cœnatio. **ΠΙΣΕΥΝΙ** idem videtur esse, quod Gr. *κατάλυμα*. Hinc usurpatur etiam de *θεοκότῃ*, scabello, s. loco, in quo quis pedem collocat, et quiescere potest. Ita Matt. v. 35. verba *ὅτι ἐπιτακῶν ἐστε τῶν ποδῶν ἀσπῶν* interpr. Æg. reddidit, **ΧΕ ΦΥΔΗΣΕΥΝΙ**

ΗΤΕ ΗΘΕΒΑΔΑΥΧ ΠΕ. Sic et Ps. xcix. 5. *προσκύνησεν τῷ ἰσσοῦν τῶν ποδῶν ἀσπῶν*, interpr. Copt. vertit, **ΟΥΨΩΤ ὙΦΥΔ ΗΣΕΥΝΙ**

ΗΤΕ ΗΘΕΒΑΔΑΥΧ. Colligitur ex his, **CEUNI** esse domicilium, sed frugale, ad solam necessitatem comparatum, *κατασκευῆμα*, quale describit Philo, et sacerdotibus Æg. tribuitur. Eod. nomine vocantur tentoria, Ps. lxxviii. 51. Vero non ita dissimile videlicet, ab hoc nomine etiam nom. Nasamonum posse derivari. Erant hi Cyrenæorum vicini, ut veteres Geographi³ memorie prodiderunt. Videntur illi, ut alii illius tractus populi, in tentoriis habitasse, et inde nom. traxisse. Namque **ΗΘΑΣΕΥΝΙ** dici possunt homines tentoriorum, vel in tentoriis, ut in exiguis frugalibus habitationibus, degentes. Ap. Ptolem. commemorantur *Λίβες* et *περσῶν*, iv. c. 10. segm. 74. Et Hebræis aliqua regio Africae eandem de causa dicitur **תנן** Suetob. 2 Chron. xii. 5. Gr. interpretes hie verterant *Τρωγυδῆνα*, vel, quod idem est, *Τρωγυδῆνα*, ita dicti, quod in spelunca habitarent. V. Schindleri Lex. Peninsul. p. 1215. 16., et imprimis Bocharti Geogr. S. P. l. i. iv. c. 29.⁴ Sunt igitur **תנן** Hebr. ὄ, qui Gr. *Σεργησῶν*. Quod utrumque exprimit Æg. **ΗΘΑΣΕΥΝΙ**,

Nasemi. Gr. bestunt in *Νασαμόνες*. Ceterum nemo videtur, Nasamonum nom. a me ex sermone Æg. expositi, quod adeo absurdum non est, cum plerumque illarum gentium nomina per Ægyptios pervenerit ad Græcos, Eod. modo rem instituit Bochartus, qui harum gentium nomina ex lingua Æg. explicanda esse censet Geogr. P. l. i. v. c. 30., ubi sui finem capitula hæc rationem addit: Sæden ex Herodoto constat, plerosque Libyæ incolas ad Tritonidem usque annum Ægyptiis usos moribus, cum multo aliter viverent, qui trans Tritonidem debebant.

¹ Σεραπίς. Lycinus sylvestris. Append. Dioscor. iii. 115. p. 457.

² Σεραπίοντος. Nom. regis Theb. in Æg., quod Eratosth. interpretatur ὁ ἑστῆς Ἡρακλῆς Ἀποκαίτης, ap. Euseb. Chron. Gr. p. 22. Facile intelligitur, nom. hoc compositum esse ex duobus nominibus Numinum *Σεραπ* et *Φουερῆτος*. Σερ est illud nomen, quod Gr. interpretantur Ἡρακλῆς, Herculeum, et in scribendo Æg. nomine ap. auctores Gr. aliqui deprehenderunt varietas. V. v. *Χάρ. Φουερῆτος* porro est illud nomen, quod appellari solet Harpocrates. In Anthol. l. ii. c. 22. Epigr. 4., vocatur * *Ἀρκαράτης*. [Cod. Vat. Ἀρκαράτης. Jacobs. edidit Ἀρκαράτης. EDD.] Ἡρ τὸ ἔχει ἔχθρῶς, *δοκίμῶς, μή καταρήσῃ τῆν ἑὸν τοῖμα, μὴδ τὸν Ἀρκαράτην*. Hic vocatur *Φουερῆτος*. V. v. Arpocrates p. 38., et Vignoli Chron. S. l. ii. p. 758.

³ Σεργῶν. Vide infra v. Περγῶν.

⁴ Σενάβης Δεύτερος. Ita Eratosth. in Catal. regum Thebæorum ap. Euseb. Chron. Gr. p. 21. **CHOT** et **CHOT** in Copt. libris duos significat. **ΤCHOY** et **ΤUΔΣ CHOT** secunda, *δοκίμῶς*. Nam utrumque occurrit. **CHOT** etiam constituit cum nominibus mascul. generis **ὙΠΙΔΩΤ CHOT**, Ex. xvi. 1. **CHAY** secundus, vel uti vulgo exprimitur **ΠUΔΣ CHAY**. Sed **CHAY**, et cum nota mascul. generis **ΠΙCHAY**, tantummodo valet, quantum **ΠUΔΣ CHAY**, sicuti **ΤUΔΣ CHOT** et **ΤCHOY** æquipollent. Nihil vero impedit, quominus ex analogia lingue Æg. **CHOT** vel **CHAY** adjecta in fine litera **Ἥ**, nota generis mascul., dicatur *δεύτερος*, secundus, quemadmodum adjecta **Ἥ** nota femin. generis **CHOT** frequenter admodum dicitur *δεύτερα*. Ita occurrit 2 Cor. viii. 10. et ix. 2., ubi **ΙCXH** **CHOT** pro ἀπὸ *ἐπιπέρι* ponitur. **CHAY** vero vel **CHOT** euhonia causa a Græcis vix aliter ferri potuit, quam per *Σενάβης*. Idque re ipsa *δεύτερος* sonat. Qua de causa inter regi hinc nom. *δεύτερος* inditum fuerit, prolixè disquirere operæ pretium non censeo. Ap. Romanos cognom. Secundi non infrequens fuisse, satis omnibus constat. Et ap. Græcos forsitan reperitur *δεύτερος*, etvi tamen in hujusmodi nominis quæ non meminerim. Eratosth. vero celebrem inter antiquos Polyhistorum B. i. e. secundum, cognominatum fuisse, cum in disciplinis omnibus secundas partes tenuisse videtur, a veteribus memoria proditum legitimus. V. Epitome Strabonis l. i. p. 5. (t. ii. Geogr. min. Huds.) et Marcianum Heracleota in Pèriplo. p. 63. (t. i. ejusd. operis.) Sed quæ fuerit causa, ob quam rex Æg. tale nom. accepit, Eratosth. ipse non explicat; quare conjecturis incertis indulgere desino. Non possum tamen dissimulare, Manthonium, qui ex Syncello Catal. Eratosth. in Canonem suum Chronicum transtulit, nom. illud regis Æg. p. 20. ex-

¹ *Ἐστὶν ἡ δὲ λέξις ἡ αἰώνια ἔσπρι*, legitur in edit. Mangoli t. ii. p. 475.; et ap. Euseb. H. E. ii. 17., *Ἐστὶν ἡ δὲ λέξις ἡ αἰώνια ἔσπρι καὶ α.*
² Voc. *Σεραπίς*, quantum notis, Græci veteres ignorarunt. Hezych. et Suid. eandem e Philone habuisse videntur. [Phot. Bibl. p. 27 c.; ubi *μονοθεῖος* ad *εἰρημῶν*, v. Philone, ut ante Albertus. Cf. H. Steph. Thes. iii. p. 153. c. " Philo usurpat de loco, in quo monachi ob τὴν ἑσπρίαν βίαν μοναχίαν ἐπέλεξαν, quod et *μοναχίον*, Suidas; *ἐπιπέρι* et *μοναχίον*, in *ἡ μοναχίον* et *ἀσπῶν* et *ἡσπῶν* βίαν μοναχίαν ἐπέλεξαν. Methodus in Cōnicio; *Μαρία; ἡ ἐκκλησιαστικὴ πάλαι μοναχίον ἐκτεθειμένη, ἀπὸ γυναικῶν πρὸς τρωγυδῆνας, Βασιλιανὸν ad Can. xii. Concilii li. Nicæni p. 519. " Ὁ ἐπίσκοπος ἐπέλεξε τρωγυδῆνας ἐπ' ἑαυτῶν, ὡς αὐτὸν τὸν ἑσπρίαν ἡ *Μοναχίον* τῆς *μοναχίον* τῆς, καὶ λατρεῖν ἐστὶν ἐπὶ τῆς *δοκίμῶς ἀσπῶν* βίαν." Suidæus Thes. Ecclesæ. " Ehrwürdiger-geliebter Orts-Tempel, heiligste Tempel der ewigen Ruh, d. i. Frieden." Schneiderus Gr. Germ. Lex. 2200.] Ab Alexandria propagata est, ut verbum Theolasticis plura, ad Christianam alios, commemorantes episcopi, i. e. monasteria, sed alio sensu, quam hebreorum. V. Sacerdotum t. ii. Th. Eccl. p. 947. 8., et Bingham v. iii. Orig. Eccl. p. 526.
³ Strabo xvii. p. 1193—95., Steph. Byz. v. *Νασαμόνι*, ibi Berkelius et Holstenius. Junge Oudendorp. ad Liccanum ix. 430.
⁴ Dissertit Michælis in Suppl. ad Lex. Hebr. p. 1748. 49.*

110.: Hœdie ap. Coptos **CEPIHOY** vocatur, et Petroselinum denotat. In Scala Coptica Kircheri legitur p. 196.

ΠΙΣΑΝΗΘΩΡ Endivia (vel intybus) Sylvestris. [*Ἰνθύς, ἴνθ, ἢ Intybi genus, s. cichorii.* Columella lib. 11. ducet ascribitur legendum esse genus intybi quod Græci intybi appellant. Sic Dioscor. (n. 160.) qui et accus. *σείρια* habet. H. St. Sprengelius Hist. Rei Herb. p. 183.: "Cichorium Intybus, *σείρια* ἄγρια ἠθαλοειδέστρια, Dioscor. B. 160.; Cichorium Endivia, *σείρια* κρητικὴ περὶ Ἰταλίαν, Didiyus in Geoponicis xii. 23.; *Nicias* (ita legendum, auctore Salsasio, pro *σείρια*, ut Nicias edidit), *τοῦτέστι τῶνδ' ἐν Ἰταλίᾳ καὶ ἐν Ἰταλίᾳ σείρια* κατὰ Ἀλλὰξ." Acetariolum nom. proprium factum *τῶν σείριων*, quæ τῶνδ' ἐν Græcis appellata sunt. Glossæ: Acetaria, τῶνδ' ἐν. Aliæ Glossæ capite de oleibus: Atriplex, ἀτρίπιον, Escaria, τῶνδ' ἐν. Intellegit *σείρια*. Nostre Alue Glossarium: τῶνδ' ἐν λαχάνων, acetaria. Glossæ nostræ ἀκρόστα, distinguunt τῶνδ' ἐν λαχάνων τῶν σείριων, et *σείρια* verum intybus, τῶνδ' ἐν vero escaria, quod in aliis etiam editis habetur. Sed scaria vocatur pro escariis in antiquissimo Cod.: τῶνδ' ἐν scaria. Inde hodiernæ scariola vocantur intyba erraticæ et agrestem seriem. Inde troximali Arabibus intybus sylvestris. Sic escaria et acetaria eadem, quæ Gr. τῶνδ' ἐν et *σείρια*. Quæ coctæ edebantur et aceto intingebantur ad stomachi bonum faciendum, ut testis est Dioscorides. Itaque acetaria non tantum de erudis oleibus, sed etiam de coctis dicta, quæ ex aceto edî mos erat. Atqui hæc sunt *σείρια*, quæ proprie appellata acetaria. Sed eruda etiam manebantur, et propterea appellata acetaria. Nam et Plin. discrete dicit acetaria in herbis appellari, quæ abque ignis opera semper essent parata." Salmas. in Sofin. p. 899. EDD.

[Sofian: *Σείριας* εἶδος λαχάνων, τὰ παρ' ἡμῶν Σείρια λεγόμενα, αἱ περὶ τοὺς πῦρ ἄλλως, ἢ μᾶλλον ἢ ἀλφειότερον εἶδος, Μακεδονίαν. "Alii *σείρια* pro simplicis *σ*." Kust. De v. "Μακεδονίαν, seu potius "Μακεδονίαν, silent H. Steph. et Schneiderus. Μακεδονίαν autem est, herba genus, Itali vocant Apium Macedonicum; Græcis veteribus "σείριας et Μακεδονίαν *σείριας*." Achines cap. cxvii.: *Εἰ δὲ ἴδῃ ἄρα ἔσθ' ἑκάστων, ἢ μακεδονίαν, ἢ μὲν νοεῖ, σείριας ἔσθ' ἄρα, ἢ δὲ μὲν, σείριας μέγιστος ἀνθῶν.* Myrepsus de Antidotis cap. xviii., *Ακρίαν, μακεδονίαν, γρασοειδὸν.* Heysch: *Ἀκρίαν ὀκρίαν, μακεδονίαν.* Sic glossam citant Meurs. et Car. Da Fresco in Glossar. Vulgo Μακεδονία. Alias simpliciter Μακεδονία legi possit, notante Alberto. Certe de Macedonia dialecto intelligit H. Steph. Ind. et Storz. de Dial. Maced. et Alexandr. p. 34—cxlii. De v. *σείρια* vide H. Steph. Thez. sibi. 1149. EDD.]

* **Σεσαλις**. Caulalis. Append. Dioscor. ii. 169. p. 446.

* **Σεσενάριον**. Vide v. Semneor.

* **Sephardæa**. Vox Hebr. **שפרא** occurrit Ex. viii. 1. et seq., sed quom nonnulli voluisse Æg. Perique interpretes ranam vertunt. Aben Ezra vero vult **שפרא** esse voc. Æg., raneque designari crocodillum. Hæc sunt verba cæ: Sephardæa est piscis Æg., qui vocatur Arab. Altimsach (vel Timsach), qui ex humine egressus rapit homines. V. Gaultin, in notis ad vitam Mosis l. i. c. xi. p. 236. Verum est, quod illic affirmat Aben Ezra, Crocodillum Arab. dici Altimsach, s. Timsach, quod et Gaultinus abunde probat, et confirmatur a Bocharto Hieroz. P. ii. l. v. c. 2. p. 635. Sed Arabes sine dubio voc. hæc accepturum ab Ægyptiis, quorum Terra crocodilos gignit et alit. Illi autem animal hoc regioni suæ proprium, hæc ipsam ob rem, dixerunt **ἸΣΑ** Amsa et **ΣΑΙΣΑ** Hamsa: de quo vid. inf. v. *Χαμψάι*. Cete-

tum **שפרא** ap. Mosem non crocodillos innere, sed ranas, multis Bochartus comprobavit l. c. cap. 1. et 2.

* **Σεσωστρις**. Nomen regis, vel potius regum, in historia Æg. abunde notum. De celebratissimo Sesostris nemo expectabit, ut hic dicam, post Perizon. Orig. Æg. c. 8. §. 16., Vignolium t. ii. Chronol. §. p. 117. sqq., et plures alios. De etymologia nominis tantum pauca velim.

Potest fortasse nom. regis Æg. exponi **ΣΣ ΧΟΥΩΤ** **ἸΡΗ**, Sois, vel Sis-ust-er, Dominus intenus in solem, vel, momente La Croze meo, **ἸΣ ΟΥΤ ΡΗ**, Sois vel Sis-ostre, ut significetur Dominus adorans solem; quod fere eodem reddit. * Ex eo intelligi quæ potest, cur nonnulli Amenophion s. Memnonem, de quo antehæc p. 26 et seq. dictum est, vocarint **Σεσωστρις**, ut auctor nobis est Pausan. Attic. c. 42. p. 101.

* **Σχολιαστρος** videtur nom. Æg. doctoris Heliopolitanæ, cui, vel discipulus Plato, testante Clem. Alex. l. i. Strom. p. 303. (356. ed. Potteri). Opinor, esse eam voc. compositam ex **ΣΑΔ** et **ΗΟΥΦΙ**, de quibus sup. p. 73. 112. dixi.

* **Σηδ**. Stella canalicula. V. infra v. *Σαδῖ*.

* **Σηθ**. Ita Æg. cognominatus fuit Typhon, Epiphanius adv. Hæres. t. ii. p. 1093. ad Petavi, *ἀπὸ τῆς τῆς ἄγ. εἰς ἄβραμ τῶνδ' ἐν, ἵθνην τῶν Τυφῶν, ἡλεῖται ἰσχυροῦς*. Plutarchus lib. cognominis istam rationem suppeditat de Is. et Os. p. 367. *Ἰθ τῶν Τυφῶν Σηθ* ἢ *Αἰγύπτου καλοῦσθαι, ἵθνην ἐπὶ καταδυνάστευσιν, ἢ καταβυζύσεσιν*. Et p. 371. *καὶ τῶνδ' ἐν καταρῆσι τῶνδ' ἐν (l. ἢ) τῶν Τυφῶν καλοῦσθαι: ἵθνην μὲν τὸ καταδυνάστευσιν καὶ καταβυζύσεσιν, ἵθνην δὲ τὰ κατὰ τῶνδ' ἐν καὶ τῶνδ' ἐν ἰσχυροῦς*. Adde p. 376. * **ἸΣ. CHT** significabat infra. Hinc **ΠΣCHT**, et quidem in compositione **ΣΑ ΠΣCHT**, vel, quod idem est, **ἸΠΣCHT**, deorsum, frequenter in Copt. libris occurrit. Inde est **ΣΑΠΣCHT** descendere, i. e. venire deorsum. V. quæ scripsi in Panth. l. v. c. 11. §. 24. Ex eo Montfaucon, quondam presentis verbi explicabat locum Stephan. Byz. cui. hæc sunt verba, *Ἰσχυροῦς ὄνομα τῆς Ἀγύπτου*. Putabat enim, Steph. esse deceptum, aut non recte intellexisse, quæ alibi legerat; *Ἰσχυροῦς* non esse vicium in Æg., sed totam Ægyptum infer. Certe **ΠΣCHT XHUI** Æg. sonat Ægyptum inferiorem, cui respondet *Ἰσχυροῦς* ap. eund. Steph. qui tamen et hæc vult fuisse oppidulum Ægypti; sed **ΠΩΠΙ XHUI** lingua Æg. designat Ægyptum superiorem, quam obs., ut iam monui, debeo Montfauconi. Quid autem sibi velit Plin., quando addit, *Σηθ Æg. situm significare ἀνατορῶν et ἰσχυροῦς*, id me non satis intelligere, nec ex ling. Copt. illustrare posse, fateor. Nolo hic prætermittere, quænavis l. c. huj. conjecture ingeniosæ jam a me facta fuerit mento, La Croze, cum aliquando de hoc vocab. necum discriberet, me monuisse, **CHX** dici pullum asini, notum vero esse, cum aliunde, tum ex illo Epiphanius loco, quem modo adduxi, Typhonem tum imagine Asini fuisse representatum. * Ex hæc obs. alia lux nascitur Plutarcho, qui, voc. *Σηθ* explicans, memoria prodidit, hoc Æg. significare ἀνατορῶν et ἰσχυροῦς. Forsan enim respicitur ad **ἸΣCHX**, quod Æg. est saltare. V. Matt. xiv. 6. xi. 17. In omni vero saltatione solet esse et ἀνατορῶν et *σάβητος*, ut etiam Lucian. memuit in lib. de Saltatione. Ceterum, omnium atque singulorum rationem accuratam et perspicuam reddi non posse, nemo mirabitur, qui paucitatem monumentorum Copticorum cogitaverit. *

* Interpret. recentiores tantum non omnes **שפרא** intelligunt ranas, sed perique originem vocis silentio prætermittunt. Reliqui aut Bochartus sequatur ducem, aut ducunt ex Hebr. **שפר** saltavit atque Arab. **سفر** limus, quasi diras saltantes in limo. Scribit Grotius ad Ex. viii. 2. "Est et hic Æg. vox **שפרא**. Genus est ranarum, aut ranæ simile, Ægypti proprium, ut alibi rubete. Manet nom. ap. Arabes, extrita s. litera." Praeter **שפרא**, temere licet a quibusdam adjectivum, non novi aliud nom. Copt., quo appellatur rana.

* Paris dedit Koclyus Misc. Obs. Crit. Novæ, l. iii. p. 147. s. Cf. Panth. Æg. P. l. p. 101. s.

* In altero Plutarchi loco aut pro **ἰσχυροῦς** scribendum **ἰσχυροῦς**, aut potius istud adverbium proreus delendum est, iudice Spirio p. 104. v. *ἰσχυροῦς* p. 300.

* Ex eo illustratur Elian. H. A. x. 22. ad q. 1. A. Gromæ, verba Plutarchi hæc neglexit.

* Originem vocis **Σηθ** non associato esse La Croze et Jabl., existimat F. S. de Schmidt de Sacrali et Sacrif. Æg. p. 418, cum arctico cum **Σηθ** comparandum Sit Sit et Sit Sit, representativum Coptorum vocabulum, quæ in huius lingua plurima occurrit, perscrutans, studens, illustracionemque significans. Deut. ix. 27. Gen. xiv. S. 7. Num. xiv. 45. Notum est verbum **ἸΣCHT**, vel **ἸΣCHT**, ut alibi scribitur. An exinde Typhon dictus sit **Σηθ**, non auiam affirmare.

ἡμαρτίαι, H. St. Agnoscit Schneiderus in Lex., sed nulla auctoritate stabilivit. EDD.]

* Simacus, portitor literarum velocissimus. Liberatus Breviar. c. xxiii. scribit: 'Per Portitores Literarum velocissimos pedestres, quos Ἐγ. Simacos vocant.' Dieti forte sunt a singulari et molestissimo labore, quem perferabant, qui hōc munere fungebantur.

ἸΡΔΣ Ἐγ. est πόρος, et quidem labor gravis et molestus, qualis Israelitarum in Ἐγ. in quorum Hist. vox illa saepius occurrit, Ex. i. 11. 14. c. ii. v. 11. ἘΤΑΥΤΘΗΥ ΔΕ

ἘΠΟΥΡΔΣ, in Gr. est *καταρτίαι δὲ τὸν πόρον αὐτῶν*, adde iii. 7. Erat autem certe labor horum portitorum molestissimus. Comparari namque merito possunt cum Herodotomus Gr., qui ex C. Nepotis Vita Militia omnibus satis notū, et de quibus alia veterum testimonia diligenter congressit Bath. Stollberg. Diss. de Anagninis Vet. c. ii. in Exerc. Gr. Ling. p. 160 et seq. Nescio, an ex pristino illo instituto Ἐγ. fluxerit mos, qui etiamnum servatur Alexandriae in Ἐγ. ubi hujusmodi portitores literarum publicis sumptibus aluntur. Memoratu digna, que hanc in re refert Vanslebicus, quoque ex ej. relatione Itineris Ἐgypt. Gallica p. 211, 12., hic ascribam: "Le 23 de ce mois je vis revenir un More d'une course qu'il avoit faite, pour montrer sa vigueur, et qu'il avoit assez de force pour être mis au nombre des Porteurs de Lettres d'Alexandrie au Caire. Cette course de celui qui prétend être fait Messager d'Alexandrie, consiste en ce qu'il doit porter sur ses épaules un feu allumé dans un panier de fer, fait en forme d'un grand réchaud, qui est fiché au bout d'un bâton de la hauteur d'un homme, et auquel sont attachés plusieurs cercles de fer, du poids de 36 rotols; et avec ce fardeau, il doit faire une course de vingt sept milles sur le chemin de Rosette, et revenir le même jour à la ville avant le coucher du soleil; ce qui fait en tout 54 milles, toujours chargé du même fardeau; et s'il en vient à bout, il est non seulement reçu parmy les Messagers, mais il gagne encore la gageure que les autres ont faite contre luy; Et au contraire, si les forcés luy manquent, il perd sa vigueur, et il n'est pas reçu dans leur corps. Celui que je vis revenir, ce jour là, et qui avoit achevé sa course avec gloire, parce qu'il avoit encore deux heures du soleil de reste, gagna une gageure de 3 piastres, fut reçu dans le corps des Messagers, et eut de plus huit piastres de ceux qui étoient les spectateurs de son glorieux retour." Similia referuntur de quibusdam regum Persiæ Ministris, quos illi sermone vernaculo vocant Schaler. V. Thevenot Voyages P. ii. p. 354, 5., et Chardinii Itiner. t. iv. p. 137, 8., et alibi. Ex his intelligi potest, quoniam portitorum illorum fuerit conditio, ut ab ἸΡΔΣ labore, molesto denominari merito poterint.

Est autem ab ἸΡΔΣ labor, ἸΡΔΣ laborare, ærumosum esse, quod et dicitur **ΠΕΠ ἸΡΔΣ**, Gen. xlix. 15. E quo sequitur, Simacos recte explicari posse **ΣΙΜΑΚΟΣ**, Simach, et adjecta terminatione Latina Simacos, vel euphonica causa Simacos, *σοπιότατος*, moleste laboriosus. Utinam tamen supplerent Codd. MSS. Liberati. Reperiretur forsitan lectio, e qua sensus erui posset adhuc commodior. Cetera consensus vero librorum MSS., in fingendis peregrinis vocibus, ingenio

indulgere, aut potius abuti velle, præsertim ubi non adest certum aliquod, cui superstruere possis, fundamentum, periculosose plenum opus ales esse arbitror.

Σαδὸν, Lat. etiam Sindon. Hebr. scribunt **סדן**. V. interpr. ad Judic. xiv. 12. Ita Ἐγ. dicebatur linteam tenuissimum, e quo conficiebantur tunice interiores, quibus involvebantur etiam mortuorum cadavera. Elym. M. Σαδὸν vel, ut scribit, Σάδον, putat non. traxisse a Sidone urbe, in qua nempe Sindones textæ fuerint [p. 713, 34. Σαδὸνα κάλυπτον Ezechylus Suppl. 128. 129. EDD.] Sed merito illam ætymologiam rejecti Bochart, Geogr. S. P. II. l. ii. c. 14. Esse namque voc. Ἐγ., nititur testimoniis veterum. Pollux, vii. c. 10. s. 72. de lineis vestibus agens, Sindonem etiam commemorat hunc in modum: *Σαδὸν λέγουσι Αἰγυπτία μὲν, περιβάλλοντες δ' ἄνθρωποι τὸν νεκρὸν κατακείμενον, εἰρησὶ δὲ τὸν καὶ τελευτῶν σινδωνίτην*. Herod., quo loco conditum et sepulchrum Ἐγ. describit, ii. 86. postquam modum condendi corporis explicasset, hæc addit: *Λατῶντες τὸν νεκρὸν, οὐκ ἄσπαστοι τὰς αἰσὶν τὸ σῆμα σινδῶνα βραχίονι τελευτῶντα περιβάλλοντες*. Quæ verba sic reddenda esse cœsus Steph. Le Moine ad Var. Sac. p. 109., Involunt totum corpus dissectis loris sindonis byssine. Ibid. vir ille rudis, mentionem Le Moine fecit, adfert hoc Martialis Epig. xvi. lib. 2. Quid torus a Nile, quid sindone cincta densi? Ostendit stultas quid nisi morbus opes? quod sic explicat: Eger iste toro et lecto Niloticæ jaces, et fasciis a sindone paratis ad vulnera sua vincienti utebantur. Alter autem, quod dissimulare noīum, verba hæc, ex veteris libris, legit et interpretatur Petr. Scriberius in animad., quas vide. Palladius in Vita Serapionis p. 104. ed. Meurs.: *Σπαρτίου τὸ ἀνάγειν γέροντος τῆ γῆρας Αἰγυπτίῳ, ἐπιτάφιος Σινδῶνα παρῆτος γὰρ σινδῶνι οὐδέποτε οὐδέ ἄλλο περιβάλλετο*. Hic tamen et alibi Sindon alio sensu accipitur, quam ap. Herod. V. P. Lucam in Itiner. iii. P. ii. p. 271. Ἐγ. vestimentum illud linteam dixerunt **ΠΕΠΤΩ**, quod in Copt. libris sæpe occurrit. Sic Marc. xv. 46. vox ista Copt. semel iterumque ab interpretibus Ἐγ. pro Gr. **ἸΡΔΣ** ponitur. Vid. et reliquos Evangelistas in historia sepulture Domini. Et sic quis putet, interpretes Ἐg. idem tantum his in locis voc. istam adhibuisse, quia in Gr. *σινδῶν* legitur, idem etiam *σινδῶν* solent per idem istud vocem reddere, uti Jo. xix. 40. Nam, quod in Gr. legitur, *Ἐλαβὸν αὐτὸ τὸ σῆμα τοῦ Ἰησοῦ, καὶ ἔθηκεν αὐτὸ ἐν σινδῶνι*, Copti interpret. ita expresserunt, **ΔΥΒΩ ΟΥΗ ΟΥΗΣΩΔΗ ΝΤΕ ΠΗΘ ΟΥΟΣ ΔΥΚΡΟΤΑΜΑΥ ΗΣΔΗ ΠΕΠΤΩ ΗΝΔΥ**. Itaque *σινδῶν* verterunt **ΗΣΔΗΠΕΠΤΩ ΗΝΔΥ**, i. e. vestimenta lineæ, quod alias dicunt **ΗΣΩΒΣ ΗΝΔΥ**, vestimentum lineum, quomodo idem *σινδῶν* verterunt Act. 11. xi. 5., et *χιτών* **Λαβὸν** Lev. vi. 10. xvi. 4., item *ἱμάτιον σινδῶνιον*, Lev. xiii. 47. 59. Ex omnibus autem locis, ubi **ΠΕΠΤΩ** occurrit, satis apparet, proprie intelligi vestimentum, vel tunicas interiores, ex lino, bysso, aut consimili materia confectas, quibus aut vivi, aut mortui amiciebantur, etsi nonnquam illius Sindonis latus etiam pateat significatio. Voc., hanc retinuerunt Copti in hodiernum usque diem, in communi vita usu, quamvis illi lingua soleant uti Arabica, *Ἐγυπτιακὰ φερε* plane rudes et ignari. Intellexi hoc ex Epist. Du Bei-

1 In quoque Seberus ad Polluc. l. c. et alii. Hebr. **סדן** nimum sicut ab urbis nom. **סדן**. Latine vero et **סדן** ejusd. originis vocabula esse, vix in dubium vocatur. Relandus, præsertim Gallo ad Afragum p. 77., nonne accesserit a Sind, regione India, quæ inchoatione meminit Heysch, *Σινδὸν ἴστω* Lev. ii. 12. uti et *Σινδὸν* *Μακρὸν* *Σαδῶνα*. Pro *Σινδὸν* E. Vossius ad Scylacis Periplusu *μαυρὸν Σινδὸν*, Sic et alii, quos citat Alberti. Cf. etiam Wesseling. ad Herod. iv. 86. Multi originem vocis quaerunt in Arabi.

Schmiten, ad Prov. vii. 16. xxxi. 4., et Schroderus de Vestitu eet. ad Hes. iii. 23., ducunt a **Σινδῶν**, laxavit, demisit vestem. A tantis viris ego quidem juvenis non audebam discedere in Disputatione Historico-Critica ad Historiam sepulchri et sepulture I. C. p. 17. Nec ducunt Michailis in Suppl. ad Lex. Hebr. p. 1721., ita tamen, ut **סדן** mallet referre ad Arab. istud verbum, non significat laxandi, sed velandi, qui speravit in **سدين** velum.

2 Voc. esse Ἐγ., monet Forsterus de Byso antiq. p. 86., sed primum scribit: "Est enim **ΠΩΗΝ**, Sithen, quod vestem, imprimis laxam, splendens, fimbriatam significat." Deinde adjungit: "Vestes antiquorum ex lana non egstant fimbria, — at hinc vel ad minimum marginem erant complicata. Ἐγ. complicare vel plectere dicunt **ΠΩΗΝ**, sicut, unde postmodum vestes lintæ et xylinæ fimbriatæ, vel complicatæ vocatæ fuerunt **ΠΩΗΝ**, sitheno, quæ voce Coptus nititur interpr. Scriptura pro Sindone, unde et ortu ipsa vox Gr. ἐστίν." Cf. Scholtzius in Repert. l. c. p. 14., et Almazanus l. iii. Obs. in Libros N. T. p. 646. Nom. Ἐγ. esse, monent quoque Bezanus de vest. Sacrod. Hebr. l. i. p. 148., et Mianthe in Obs. ad Diad. Sic. ad Matt. xxvii. p. 39., sed ejusd. notationem repetunt de urbe Sio, quæ est Pelusium in Ἐγ. [Cf. Schlessneri Lex. N. T. EDD.]

μυστὴν Ἰαβὼν ἀπολαύσαντα μετὰ τὸν ἱερὸν γάμον ἐκλονήσαντα. — τὸ δ' ἐρωτήματα. Meminit idem hujus ἐρωτήματα l. i. p. 50. Plin. v. 13. Istud ἐρωτήματα vocat cernuus? Ceterum, quia in fabulis Æg. iste Sirbonis lacus traditur domicilium esse Typhonis, in quo occulatur,† forte id occasione prebuit alii fabulæ, quam Plut. commemorat de Is. et Os. p. 353., quod nempe Typhon in lucem prodierit nec justo tempore, nec loco consueto, ex utero materno, verum premature, latere matris sue disrupto. Quod ad lacum ipsum attinet, ej. descriptionem jam dedimus e Strab. De eodem Diod. ita loquitur i. 30. "In medio cavee Syriæ et Ægypti lacus est, latitudine perquam angustus, sed profunditatis admirande; longitudo ad cc stadia excurrit; nomen ei Sirbonis. Si qui imperitia loci propius accedunt, periculis insperatis involvuntur. Strictior enim cum sit alveus, fasciæque similis, et vasta fabulosi littoris crepidine undique circumfusa, quando Austri perpetua magna vis arex ingurgit, que superficiem aque obscurat, paludisque aspectum ita terre assimilem facit, ut omnino discerni nequeat. Ideo multi, natura loci non præcognita, cum totis ibi exercitiis absorpti perire, cum a vero itinere aberrassent." Quod ipsum confirmat xvi. 46. "Interea Persarum rex—signa versus Ægyptum profert. Ad magnam vero paludem (Sirbonidem), ubi, que barathra vocantur, occurrunt, per imperitiam locorum exercitus partem amittit." Ubi Diod. lectorum ad l. i. remittit. Et certe illic monet, c. 30., campos circa lacum Sirbonidem appellari barathra. Strabo xvi. p. 526. (1109), ubi de Mari Mortuo in Palestina quedam dixerat, hæc addit, quod ad lacum Sirbonidem spectare videntur: "Ἐν δὲ ταῖς ἐκδομαῖσι Τρωχέαισι, ἡ Νίγη μὲν τρωχέαισι ἰχθύων ἀπέχεις παρέχει, οὗτοι δὲ δειδωρα κατοικοῦσα μετὰ τὴν ἑρμῆν· χλοῖται δ' Ἀλεγκτῶν ἐπὶ ἀσφάλτῳ πρὸς τὴν τρωχέαισι τῶν νεκρῶν." Hæc, inquam, videntur ad lacum Sirbonidem spectare.* Nam loquitur de τρωχέαισι, quas fuisse in Æg., et plures numero, et celebres, satis constat. V. Steph. Byz. v. Τρωχέαισι, ibique notas Berkelii et Holstem. Ac sigillatim Τρωχέαισι Πηλουσίω [Τρωχέαισι τῶν Πηλουσιῶν, in ed. Wesseling.] mentionem facit Herod. i. 15. Et vero Sirbonidem lacum fuisse prope Pelusium ad orientem, veteres omnes docent. Præterea Strabonem vidimus trahere, Æg. lacus huj. bitumine uti ad condicienda mortuorum suorum corpora. Sed idem hoc, ut verum fatear, scrupulum mihi iniecit. Testatur enim conceptis verbis Diod. S. xix. 99., bitumen, ex Mari Mortuo Palestinæ, in Ægyptum transportari, et ad mortuorum conditura vendi. Non memini, me apud aliquam quendam scriptorem de bituminis lacus Sirbonidis quidquam legisse. Itaque eam in rem pluribus adhuc inquirendum esse puto. De Lacu Sirbonide porro et hæc observa Aristidis verba e sermone Æg. fol. 94. a. ed. Gr. Flor. "Ἡ δ' αὖ Σαρβῖνα Νίγη περιφασὴ ἐστὶ τῶν ἑρῶν νεκρῶν ἐστίν. Τὸν ἀσφάλτῳ γὰρ Πηλοῦσιος, καὶ τὸν ἑρῶν τὴν σινδεδέσσαν τὸν Ἀλεγκτῶν θάλασσαν, ἐστὶ πρὸς Οὐτρακτῆν βαθὺτατα. Ἦεν δὲ μὴ μάλιστα τὸ ἀσφάλτῳ (lego ἀσφάλτῳ vel ἀσφάλτῳ) τῆς Ἀραβίης· εἰ μὲν οὐκ αὖ εἰς ταῦτα ἐκ τῶν ἰσθμῶν τῶν ἐρχομένων τῶν Νεῖλων τὴν ἀσφάλτῳ, οὐδὲν ἐστὶν ἄλλοιον· οὗτι δ' ἐκ τῶν ἐρῶν τῶν ἑρῶν τῶν ἑρῶν τῶν ἑρῶν, ὅλων ἐξ ὧν εἶται. Videtur Serbonis esse nom. Æg. compositum ex ΧΡ, spargere, dispergere, et ΒΩΗ, fœtidum, quibus accedit terminatio Gr. Est igitur Serbonis lacus, qui spargit fœtidum, quemadmodum lacus Asphaltitis in Palestina, de

quò idem testantur Diod. S. xix. 98., et plures alii, veteres ac recentiores.†

* Σίρις, nom. regis Theb. quod Eratosth. interpretatur ὄσις κέρσις, addens, ὡς δὲ ἑρῶν, ἀβύσσος. Salmassi explicationem, de Ann. Cim. p. 367., jam sibi commemorari et rejeci, quoniam nom. Σίρις non tantum Gr. ab Eratosth. vertitur ὄσις, sed ὄσις κέρσις, filius matris illæ. ΨΗΡΙ in omnibus Copt. libris significat filium; atque in vers. Copt. V. et N. T. ὄσις (ὄσις) dicitur de maxilla. Esset igitur ΨΗΡΙ ὄσις ad litteram ὄσις κέρσις. Quam vero ob rem rex Thebæorum Æg. fuerit dictus filius maxillæ, divinari non possum præ defectu monumentorum historicorum, aut etiam, cur ἀβύσσος, ab invidia vel a fascinatione totus et immensus; quod postremum vitæ prioris tantum illustratio, an vero interpretatio nova et diversa, nunc quidem intactam relinquo. Aliorum autem esse iudicium de mea conjectura, ex qua ap. Eratosth. pro ὄσις κέρσις l. ὄσις κέρσις, filius virginis, h. e., filius opinione et expectatione citius natus e matre, que adhuc nuperime pro virgine habebatur, cujusmodi filii etiam Gr. παρθένους vocantur. Esset igitur Σίρις Æg. ΨΗΡΙ ΙΗΘ (sic enim leg., non ΨΗΡΙ ΙΗΘ, ut vitio typographico extat ap. Vignol.) filius festinus. Sed hæc satis.

† Siris est Nili nom. antiquissimum, et, ut puto, origine Æg. Occurrit ap. Dionys. Perieg. 223., Plin. v. 3., et Steph. Byz. v. Σίρις. Intelligitur ex isdem scriptoribus, nom. Siris maxime in usu fuisse ap. Æthiopes, ad Syenem usque et fines Ægypti habitantes. Auctoritate magnorum virorum inductus, ipse quoque olim existimabam, nom. Siris et Hebr. שִׁירַי esse unum idemque. Nunc alia sum sententia. Neque mihi placeat viri eruditissimi, qui opinantur, Sirin et Osiridem s. Osirin esse vocalia ejusd. originis ac significationis.† Etsi Nilus potissimum ab Æthiopiis nomine Siris appellaretur, videtur tamen hoc nom. esse origine Æg., et forsitan derivatum a v. ΨΗΡΙ, que junctum significat. Sed de his omnibus dixi plura in Panth. Æg. l. iv. c. i. §. 3. 34.

* Σαρβῖνα vel Σαρβῖνα. Vide infra v. Σαρβῖνα. † Σιστροχέρης est nom. proprium regis Theb., quod Eratosth. interpretatur Ἡρακλῆος κέρσιος. Videtur scriptura nominis ap. Syncellum corrupta, neque cum eam concordiam posse reddere interpretatio Eratosth. Hinc nata fuit conjectura mea, pro Σιστροχέρης legi debere * Ἐροσχορῆς quæ exornare conabar in Annotat. ad Eratosth. Catal., quas A. des-Vignes inseruit t. II. Chronol. S., p. 761—763. De priori nominis parte Ἐροσι s. Ἐρῶσι dixi etiam supra p. 71, 72. Pars posterior χέρσις videtur esse ΕΡΩΣΙΣ, et accedente articulo instar litteræ Χ, ΧΕΡΩΣΙΣ. Recte ergo Ἐροσχορῆς vertitur Gr. Ἡρακλῆος κέρσιος vel Ἡρακλῆος κέρσιος.

† Sistrum, Gr. Σίστρον, genus crepitaculo, Ægyptiis proprii, quo in sacris Sacerdotibus eorum utebantur: Quare Sacerdotes Isis, et in universum Sacerdotes Æg. nobis a veteribus describuntur ut Sistrati. Hinc Martialis xii. Ep. 29., Lingiveri fugiant calvi, sistrataque turba. Cf. Anonymus ap. Suid. v. Ἀγρίοι, et Σίστρον, cuij. sunt hæc verba: ὁ δὲ Ἀλφειὸν ὄμιλον, ὑπερὶ τὴν κεφαλάν, καὶ τὸ γένειον, καὶ ἐπὶ τὴν Ἀλεγκτῶν ἀνωμάλιον, ἢ αὖ Ἰσθμῶν θρασυτέρῳ ἡσθηταί, καὶ σίστρον ἐπισείουσι, καὶ πόλιον ἐκ πόλιον

† Cf. Casaub. ad Strab. l. p. 114., et Wesseling. ad Diod. S. l. ii. p. 569.
 ‡ Herod. iii. 5. Schol. ad Apollon. R. ii. 1215. Eratosth. ad Dionys. Perieg. 253.
 § Conspicatur, que scriptus Jald. Panth. Æg. P. ii. p. 64—66. 104—107. Quæ autem ille in hoc Glossario disputat, ea in compendium redegit et descripsit Scholtzius l. c. p. 12. De orig. nominis Serbonis alteri judicasse videtur Chr. Muller Sat. Obs. p. 114. qui confert vel Arab. شربان, شربان, et cum sibilis شربان, actionem occultandi et demergendi inimicam. De nomine vocum ΒΩΗ et ΧΡ sive ΞΩΡ v. Lex. La Croz. p. 14. 164. 176.
 * In Vignolio Chronol. S. t. ii. p. 747. † In not. ad Eratosth. t. II. Chron. Vignol. p. 763.
 ‡ Postquam viri in reprobata litteraria principis, Scalliger de Emend. Temp. p. 370., Seldenus de Diis Syr. l. 4. p. 147., et qui sunt eorum similes personæ, decemcent, nomina Nilii et Osiria esse synonyma, ducti homines quæ plurimi eandem opinionem amplectunt, etiam Millius Diss. sel. p. 194., et Georgius ad Fragm. Liturg. Copt. p. 321., qui et Nilum a Σίρις non diversum aut nominant. Contrarium tenent Mullerus Sat. Obs. c. 2. et 4., de nomine Siris prolixè imprimis disputans. Quæ si audias, Siris dicitur quoque Giris, Gir, Geir, Giris, Nigris, Niger, nominibusque istis omnibus inter nota nigredinis, a v. ΓΥ, vel ΓΥ sive ΓΥ, quod in plerisque linguis Orientalibus et ap. ipsos Æthiopes, significat ariditatem, adustus fuit. Mitto reliqua, que ap. ipsum repetantur.
 † Cf. La Crozii Lex. p. 3.

que in vita Ptolemii p. 83. Nom. hoc deserto videtur impositum a Christianis de vite sua genere austero, cui illic assuebant. Quam in reu opere pretium daco adscribere verba La Crozii, in literis ad me datis ita scribentis: In fine duorum Codicum Syriacorum, ap. Assemanum t. i. Bibliothecae Orientalis p. 563. 569., observatur, Desertum Scetes significare trutinam cordis, nimirum **ΨΙΣΗΤ**.¹ Eg. certe **ΨΙ** est mensurare et ponderare, eademque vox **ΣΗΤ** significat mensuram et stateram sive trutinam. Quavis plerumque statera seu trutinam plenus soleat dici **ΨΩΨΙ**, Lex. xiv. 36. Ps. lxi. 9. Apoc. vi. 5., hoc tamen est a v. **ΨΙ**, frequenter in Copt. libris occurrente.² Cor dici **ΣΗΤ**, notissimum est.³ De ejusd. loci nomine Arab. scribit C. Sicard, in les Nouveaux Mém. des Missions t. ii. p. 63.: J'appris en chemin faisant, que la Plaine de Scetes est nommée par les Arabes Chahat. Videtur idem locus indicari nomine Scatina, de quo Renaudot, Hist. Patriarch. Alexandr. p. 143. scribit: "Fuisse tunc ait Severus sexcenta Monasteria in Eg., tam virorum quam foeminarum, prater ea quae in agris erant, Scatina dicta, quae vox quid significet, ignoramus." Ad hanc terminationem magis accedit vetustior Gr. pronuntiatio in verbis Ptolemii Geogr. iv. p. 359. ed. Bas., **Και ἐν τῇ Σαθαῶν χόρῳ Σαῶθα**. Cassianus Collat. vi. 1. etiam loquitur de eremo Scithi.⁴

¹ **Σαῶθα**. Rhododendron. Append. Dioscor. iv. 82. p. 468.

² **Σαῶθα**, **Ψαῶθα**, Rex Theb., in Eratosth. Catal., ex ed. Scalig. p. 23. Alii legunt, **Λαῶθα** **Ὀρα** **ῥαῶθα**. Me in his nihil videre, candidè fassus sum,⁵ et adhuc fateor.

Σαῶθα. Quamvis hodie nulli ex Eg. afferantur Smaragdi, dubitari tamen non potest, quin Aegypti quondam hoc lapidum pretiosorum genere abundaverit,

fuerintque Smaragdi. Aegypti prius multis aliis celestibus quod idemque veterum et recentiorum testimonio pino, comprobabo, quam de orig. nominis dicam. Plin. xxxv. 5. loquitur de Smaragdis Eg., qui prope Copton, oppidum Thebaidos, ex castibus erantur, aliosque memoria Aethiopicos, acriter virides, lineare trium detur a Coptis inventos. Solinus Polyhist. 2. 15. testatur, Asiamque Scythiam esse Smaragdis patriam, precipueque esse honorem Scythicis, addit tamen, esse et Smaragdis Aegyptios. Hinc Junge Theophr. de Lapid. p. 23, cap. haec verba sunt: **οἱ περὶ τὴν ἄστυ καὶ ἐκ τῶν γύρω τόπων, οἷον—ἐκ Αἰγύπτου, καὶ ἐκ τῶν Καραβήτων, καὶ Ἰατρῶν τῆς Ἐλαφρῆς πλάης—ἐκ Παρῶν, καὶ τῆς Περσίας.** Praeterea Geographus Nubiensis p. 18. monet, non procul ab urbe Assan, i. e., Syene, ad latus Nil meridionale esse montem, in cujus radicibus extat fodum Smaragdi in deserto ab aedificiis remoto, nec reperiri in tota terrarum orbe Smaragdum, qualis in hac fodina, quae fossoribus est perfrequens, et ex qua deinde in loca quaelibet distrahit. Similia leguntur ap. alios scriptores Arab., de quibus Bebelot in Biblioth. Orient. p. 141. et 580.⁶ Atque in quidem veteres. Videamus de scriptoribus recentioribus. Scribit Chardin t. ii. Itin. Pers. p. 239: "Dans les Poëtes Persans les Emeraudes de vieille roche sont appellées Emeraudes d'Egypte, et on tient, qu'il y en avoit une mine en Egypte, qui est à présent perdue." Et iterum p. 69, 70.: "J'ajoute à ce chapitre, que les Persans font une distinction entre les Emeraudes, comme nous faisons entre les Rubis. Ils appellent la plus belle sorte, Emeraudes d'Egypte, la sorte suivante, Emeraudes vieilles, et la troisieme, Emeraudes nouvelles. Avant la decouverte du nouveau monde les Emeraudes leur venoient de l'Egypte, plus hautes en couleur, et ce qu'ils prétendent, et plus dures, que les Emeraudes de l'Occident. Ils m'ont fait voir plusieurs fois de ces Emeraudes, qu'ils appellent Zemeroud Mesri, l'ancien nom de l'Egypte, et aussi Zemeroud Assani, d'Assan, ville de la Thebaïde, nommée Syene

⁴ Pura forte La Crozias alia annotaverat, quod quidem Jabl. ad oram paginae MS. scribit: "Addè ibi [in Assemani Bibl. Or. t. i. p. 563.] notas MSS. B. La Crozii, margini exemplaris sui, sive me, aletas." Quod exemplum ubi cum maxime servetur, non fagit.

⁵ Adh La Crozii Lex. p. 129, 130. ⁶ Eadem repetit Scholtzins l. c. p. 24.

⁷ In fragmento Theb. ap. Mingarelli, in Eg. Codd. Reliq. p. celxv., fit mentio montis **ΨΙΗΤ**. Monet vir doctus p. celxvii, eund. montem Memphis vocari **ΨΙΣΗΤ**, diversumque esse a deserto, quod a Palladio aliisque **Σαῶθα** vocant, quemadmodum etiam alibi **ΨΙΗΤ**, mons, in quo monasterium Macarii Abbatis, et **CRΥΘΗC** s. **CRΥΘΗC**, desertum, dictum vulgo Scetes, aperte distinguuntur.

⁸ In Vignoli Chronol. t. ii. p. 700.

⁹ Omitti non debet Strabo xvii. p. 1170. **Ἐκ δὲ τῆς λαπιδῆς τῆς αἰγῆς** (prope Copton et Apollinias urbem s. vicinam) **καὶ τὰ ἐκ τῆς ἀστυπύλης** **ἠεροῦδος** **ἔργα, καὶ τὰ ἐκ τῆς ἀστυπύλης** **ἠεροῦδος**, **ὡς ἄξιον ἰσχυρίσθαι** **ἠεροῦδος**. Notavit autem A. Gronov. in marginis exempli mei, verba **καὶ τὰ ἐκ τῆς ἀστυπύλης** in Cod. Med. Medic. venedic. 1. 1. inculsi. Nec negandos Epiphanias, cap. liber de xli. Gemmis in Rationali summi Sacerdotis Hebr. primum inter et eod. Val. Latine ex antiqua vers. editus est Romae s. 1745. Scribit autem p. 13, 14.: "Sunt et alii Smaragdi—in India—in Aethiopia." et p. 14—19., "Est enim (mon.) intrusus in Mari Rubro, quod sic appellatur, in ipso grossa (ingressi) regionis Isidorum—Smaragdium vero sic vocatur insula modica, ex adverso sita Beronice, in qua portus est Indiae dirigens ad Thebaidem—contigua est autem Beronice, quae sic appellatur, regioni Elephantinis, nec non et Telini, [Telini, quae urbs Eg. memoratur in Antonini Itin. p. 151.] quae nunc a Blemis obtinetur. Concurrunt affluvi montis huj. montis, insulae metalli alia in ipsorum Barbara Blemiorum quae Telinus in montibus constituta, quae sunt effluentes Barbari Smaragdos incident." Quae sunt in isto Epiphanias testim. de Smaragdis Eg. obscuriora, illustrare conatus est F. Foggini in notis, esseque intellecto faciliora, si Graeca non desiderarentur. Nam quae C. Gesnerus, Petavios, et Hillerus ediderunt, sunt tantum epistoma quod J. Foggini vulgati, quod J. A. Fabric. Biblioth. Gr. vii. p. 424, 5. non perspexit, Cavemum inserto reprehendens, quia consuevit de Lapidibus inter insedia Epiphanias retulerat.

¹⁰ F. K. de Schmidt in Opusculo, quibus res antiquae praecipue Eg. explanantur, p. 551. monet, in diario Paris. (Journal des Savans, Juin 1780.) citari Arabes, qui ipse dicit se hustrasse has Smaragdi fodinas Eg., octo dierum itinere a Kona distans. Unam adnatum testimonium, sed valde laesepes, scriptoris Arab., nati in Eg., et qui aut habitavit, aut certe in urbe Cahira saepe commorabatur, saeculo xiii. circiter medio. Scribit enim Teifaschi in lib. MS. de Gemmis c. iii., locum, unde afferat Smaragdos, cuius nom. in Cod. Florent. scribitur **الزمرود**, esse in limitibus Aegypti et Aethiopiae prope Syenem, esse ibi montem quendam, qui pennis agens

referat in ipso ponte esse fodinas, quae efflodi et educi Epiphanias, rel. Addit deinde, idem ibi praefectum fodinarum in Eg. jussu Soltani interdu praeposuit, in fodina Smaragdi primum esse consuevit lapidum quoddam genus, Tale dictum, deinde fodinas inveniri pulverem molliorem, rubri coloris, in quo habebatur Smaragdos. Testatur etiam Teifaschi c. iv., nunci cadem in locis, in quibus Smaragdos, quod si dixerat, atque una cum eo inveniri, sed minori copia, gemmam **الزمرود**, quam sit species Smaragdi. Verba Arabica s. Codd. MSS. primum atfuit, Latine vertit et docte illustravit Ravus in Spec. Arab., continente descriptionem et excerpta libri Adamae Teifaschi de Gemmis et Lapidibus pretiosis, p. 98—120. Quamvis Colaba optimus ab omnibus eruditissimis libris gratiam et loco speciminis, quod juvenis admodum a. 1764. edidit, integrum Teifaschi librum vulgare non procuravit, notaque suis eximii exornare: cuius lib. dum hac scribo, spem fieri vehementer lator. Dum haec analeta typorum machinae imprimuntur, ad me postulerit liber, inscriptiones, Aegyptus auctoribus Ibn al-Vardi, et hoc anno ex apographo Escorialensibus primum Harvi Arabicè ed. a C. M. Frazer, in quo scriptor p. 40. testatur, in fodina montis Aiki, in Nili plaga australi eminentis, parte inter Smaragdi fodinas, quibus non est alia in tota ista regione. Junge notas ad istum locum p. 97, 98. Non ita de causa eperie pretium factura mihi videtur, si addidero, quae his diebus Ravus noster, Vir omni liberali doctrina et humanitate politus, et annotato p. 314. emendaretur atque illustraretur, ad me scripsit. En ejus verba: **الزمرود**. Villose expressum ex parum accurata scriptura

speciminis mei: legendum **الزمرود**, vel sine articulo **زمرود**. Memini Hypothetas, cum articulum ejusque puncta delere ducerent, sola puncta delivisse, nuda statim esse vocabuli hoc monstrum. Ceterum testibus, qui docent Smaragdos in Aegyptio inveniri, addere licet duos auctores perquam idoneos, Macarium in tractatu MSS. de mineralibus et fodiis (v. catal. Bibl. L.B. p. 457. n. 3223) qui dicitur ita: **ذهب** **و يوجد** **ببلاد** **الزمرود** **سمرود** **عاجل**, invenitur etiam in India in fodinis auri, et Ebn Haukal celeberrimum Geographum, qui tradit Smaragdos strinsusque nominis, et **زمرود** **و سمرود** **و سمرود** inveniri in Eg. in medio deserto ad austrum Nilii, ed. Omeley, p. 55.

par les anciens géographes." Brevi post, p. 70, 71., significat Charidin, minus certe se vera sibi videri ea, quae a Persis acciperet, sed forte Smaragdus ex India per Mare Rubrum allatus primum Ægyptis esse, et ab his deinde aliis venditum. Audiamus igitur testem alium, cuiusque profecto, si quis ullus, valde idoneum, Prosp. Alpinius, l. iii. verum Æg. c. 4. sic scribentem: "Quod Smaragdi pretiosissimi omnium in Ægypti Provincia, Galt vocata, effrosidantur, omnibus qui Æg. habitant, notissimum est. Inaque in Galt, sub Ægypto meridiam versus posita Provincia, vel regio, ubi olim Isaurum regnasse ferunt, Smaragdorum puteus est, quem Æg. sicut quereque vocant." Sequitur alia, quæ illic legi malim: "Est quoque operæ pretium de Smaragdis Æg. consulere Maillet, Descr. de l'Égypte p. ii. p. 59-73, et Pococke, Obs. on Egypt, l. ii. c. 3. p. 89. Quamvis quidem erig. fide et auctoritate scripturum veterem ac recentiorum Ægyptus sit locus natalis plurimum et præstantissimorum Smaragdorum, vis equidem dubio, quin et non ipsorum sit origines Ægypt., quod ab Ægyptis transit ad Arabes, Græc. et Romanos, xvi. tamen mutatione et varietate scripturæ, aut. auctores Lat. inventit Smaragdus et Smaragda, quemadmodum Smyrna et Zinzyna Smazaga est in usu volgarum, atque defenditur a Prisciano l. l. p. 364. ed. Pat. c. 4. Zinzaga malunt alii, inter quo Plerius ad Virc. Æn. vii. 648., atque Brookh. ad Tibull. (i. 1. 31.) ii. 4. 27., idemque [et P. Burmannus sec.] ad Propert. l. ii. El. 13. 45. "Dauscu et Manut. in Orthog. et alii magni nominis critici et vet. lapidibus et Lat. veteri consuetudine, zinzaga scribi malunt; imo in omnibus vocibus ab s. incipientibus s in z mutari, ut Zmyra, Zmintheus, etc. His pos quoque subscribimus: neque tamen alteram scripturam non probamus, longo usu probatum, et defensam a Prisciano, Forcellinus. Cf. Burm. ad Petron. c. 55. p. 273. et ad Ovid. Met. ii. 24. EDD. Sed ea differentia scripturam minus ad etymologiam facit, quam quod locum habet in lingua Græc. Nam appellatur Σμαράγδος et Μάραγδος. Posteris e Menandro fragm. ap. Athen. iii. protulit H. Steph. Ind. Theas. Gr. p. 1416., hanc scribendi formam approbat. Ap. Herod. ii. 44. per vulgato Σμαράγδος et Cod. Medice. Groenovius reponit Μάραγδος. Plerique tamen scriptores reliqui utuntur Σμαράγδος. Quæcumque præferat scriptio, mihi nunc perinde est, ne vix quidem putanti, quempiam hodie probatorem vocis derivationem vel a μαράγδος s. σμαράγδος, quibus H. Steph. attribuit signific. lucendi, splendendi, vel a μαράγδω, rutulæ, que etymologia placuit Athenæo, Eustathio, alioque, vel a σμαράγδω, [lucere,] ut vult Etym. M., qui tamen fluctuante videtur." Multo minus probanda est opinio eorum, qui vocis originem quaerunt in lingua Hebræa. In Cod. V. T. Smaragdus appellatur כִּרְכִּרִּת Ex. xxviii. 17., s. כִּרְכִּרִּת Exch. xxviii. 13., ubi interpret. Alex. habent Σμαράγδος, et recte omnino, sed male Ex. xxviii. 9. et xxv. 27., in quibus locis occurrit nom. כִּרְכִּרִּת, quo potius Sardonax significatur. Non novi aliud Smaragdi nom. Hebræ., et quoque voc. Græc. et Lat. commode possit derivari.¹ Vix igitur alio superest, quam ut existimemus, natales vocis Σμαράγδος queri oportere in vet. ling. Æg.: quorum incipimus tota hæc de Smaragdis disputa-

tiæ spectabat. In vers. Copt. Ex. li. cc. et Apoc. iv. 3. xi. 19. legitur $\Sigma\mu\alpha\rho\alpha\gamma\delta\omicron\varsigma$, semel $\Sigma\mu\alpha\rho\alpha\gamma\tau\omicron\varsigma$, Ex. xxviii. 9.² Alia de origine vocis legitur in Relationibus Missionariorum Danciorum in India, Continuat. xlv. p. 1258. in notis. [¹ Μάραγδος, ou, è gemma, quæ et σμαράγδος appellatur, Smaragdus; sed rectius μαράγδος dicitur sine e; nominata enim est κατὰ τὸ μαράγδω, τῷ λυγαίῳ ἐπιγάγει, propterea quod pellucidus sit. Ita Athen. l. iii. p. 94.] hoc affertur ex Menandro exemplum, Μάραγδος εἶναι ταῦτ' εἶναι αὐτὴν ὀνίδω." H. St. Σάδιος, intellige ὀνίδω, et a Platonis Phæd. docuit H. St. in v. "Σμαράγδος, ou, è Smaragdus. In v. l. annotatur dici et masculino genere; sed feminini duntaxat affertur exemplum, e Suida, de smaragdo Polycratris Samii, τὸ σμαράγδων τῆς ἐπιβάλλουσις εἰς τὸ πέλαγος εἴρεσις." H. St. "Μάρασσα, affertur pro Splendore; indeque esse dicitur ut μαράγδος ἄλιος, sed nullo id exemplum probatur, nulla auctoritate." H. St. "Σμαράσσα, pro μαράσσα, Lucæo, Splendore; unde Σμαράγδος esse dictum putatur: ut Μάραγδος (nam et hoc inventur) a μαράσσα." H. St. Etym. M. p. 720, 34.: "Ἔστι δὲ καὶ ἴσῳρον σμαράγος, καὶ σμαρῖται τοὺς λαίμαυτο ἔξω καὶ σμαράγδων ὁ χαυριότατος ἄλιος" κατὰ τὸ μαῖρα τὸ λαίμαυτο, ὁ μάλαιον, πορῶν κατὰ παραγωγίῳν, μαράσσων πλεονασμῶν τοῦ δ, σμαράγδων καὶ μαρμαίρων ἴσῳρον, σμαράγδος καὶ σμαράγδω. Μαράσσωνes usquequā, quod sciamus, occurrit in sensu lucendi, sed Erosianus habet: Μαράσσωνες ὀνίδω."² Σμαράγδος, lucco, Lexica H. St. et Schneideri non agnoscunt. Habent tamen μαῖρα, quod Etym. M. l. c. exponit per λαίμαυτο. "Μαῖρα, affertur pro lucco, quod potius μαρμαίρα." H. St.

[A v. μαῖρα, lucco, derivandum est Σμαρῶ, ὄνος, ἴ, "Pusillus quidam piscis: aliqui mendacia esse putant. Gaza ap. Aristot. (H. A. viii. 30.) verit. Cerrum piscem et marinarum genere. v. l." H. St. "Σμαρῶ, Σμαρῶ, quæ et Μαρῶ Athenæo (p. 313.) piscis marinus, a μαῖρα, lucco, nempe ob colorem candidum. Nam eadem est ac Μακρὰ candida: Ὁ πραγμίσμος, quomodo dicitur μαῖρα et σμαρῶ, μαρῶσσα et σμαρῶσσα, μαράγδος et σμαρῶγδος." G. I. Voasis Etym. L. L. Attica forma est σμαρῶ. Plin. xxii. 10.: "Mulieribus lactis copiam facit glauciscus et jure sumtus, et smaragdus cum pitam sumpta, vel cum feniculo decoctæ." xxiii. 11., "Spondyliis, smaridibus, stella, spongia." c. 10., "Prossunt et smaridibus illia." Cf. Dioscor. ii. 30. Prior syllaba corripitur: Epigr. Phani. 7. — Ὁ σμαρῶν, ὡ σμαρῶρα: (ubi vide Jacobus Animadv. viii. 172.) Ovid. Habent. 120. "Fecundamque genus Marine, Laxyroscopæ, Smariæque." Hesych.: Σμαρῶσσα ἡ γράσις καὶ ἡ θήρις μαῖρα ἄφρατος οἴδι, τῆς μαρῖδας. Hesych. ad Athenæi locum vii. p. 313. a. respicit: Σμαρῶσσα δὲ, ἢ δεινὴ ὄφις, ὡ μαρῖοσφῶν καὶ Ἐπιχάρου ἐν Γῆ καὶ Οὐδαῖος ὄφιοι. Ὁξὺ τῶν βλάτων τὰ λαίμαυτα καὶ μαρῖδα. Ἐπιχάρου δ' ἐν Ὀξὺ ὄφιοσφῶν κρητὶ Σμαρῶρα, ἢ τῆς οὐδαῖος Νεῦο Ἐνὸς. Sicut Speusippus similes esse manibus smaridibus, dixit: sic eodem piscem junxit Aristot. H. A. viii. 30.: Μεραβόλαις δὲ καὶ Ὁ Μαῖρῆς, ὄφις ἑλισσῶν, καὶ ἡ Σμαρῶ. "De viri utroque piscicularum genere consuli possunt, et de Schmidt l. c. p. 349-352. Adhuc verba Joannis de Laet l. i. de Gemmis et Lapidibus s. v. p. 37.: "Observatum in Ægypto ad oppidum Caira clanculum ab Æthiopiabus Smaragdos venales adferri, unde proclive se ab vestris homine aliquot extra urbem emisse, qui se protuliss surripuerit, non est verisimile ex India commercio quæsitus."³ Verba Menandri, Μαράγδος εἶναι ταῦτ' εἶναι, extant ap. Athen. iii. p. 94., qui addit, εἶναι ἢ εἶναι ἢ ἔσθαι. ἀπὸ τῆς γῆ καὶ μαρμαίρων ὄνους μαρῖδας, ὡ ἴσῳρον Σμαράγδος. Vide ad hæc verba nota Schweighæuseri p. 131.⁴ Sed minus recte, ut monent Wase ad Theocly. iv. 13., et Wesseling. ad Herod. l. c.—Orpheus ἐπὶ ἄλλοι xvi. 5. p. 342. memorat ἀγλαῖας Μάραγδῶν, ubi Gesnerus nullam notavit lectionis varietatem.⁵ Jablonskio igitur neque placebant observationes Lemsupii et Scheldii in Etym. L. L. s. 351, 352.⁶ Quic credat, Gr. Σμαράγδος s. Μάραγδος, ductum esse ex Hebr. כִּרְכִּרִּת? Ita tamen, permutationes scilicet facillima litterarum σ et μ , ρ et τ , ν et α admittenda, censuit Brunsius l. c. p. 635-636.⁷ Ne quid distat, origini Æg. vocabuli Smaragdus non parum efficiunt observata de usu litterarum Σ et Λ in libris Copt. p. 30 et 31. Accedit, interpret. Coptos ad exemplum Alexandrinorum uti voce $\Sigma\mu\alpha\rho\alpha\gamma\delta\omicron\varsigma$ sive $\Sigma\mu\alpha\rho\alpha\gamma\tau\omicron\varsigma$ ista etiam in locis, ubi de Sardonaxie sermo fit, non autem de Smaragdo. Equidem tamen non erubescit ignorantis origini, nisi hæc forte Arabia rectius dicitur. [¹ Aliquis existimet μαράγδος esse ab Arab. $\mu\alpha\tau\alpha$, quod idem notat; sed contra verum esse Arabes accipere a Græcis." G. I. Voas. Etym. L. L. EDD.] [² De h. l. sic scripuit Adr. Heringa, a Franzis laudatus. "Quorum hæc referenda sint, hæc tomere affirmaverim: quoniam tamquam præcedentem μαράγδος ad l. l. de Meph. Mal. p. 694. 53., collectoria ductus refero ad eundem libellum, p. 695. 20., in ἄφρατος οἴδι, ὡ ἴσῳρον σμαρῶ, καὶ τῆς οὐδαῖος Νεῦο Ἐνὸς. Sic tamen, perierunt μαρῖοσφῶντα legimus pro σμαρῶσφῶντα: sed ipsius εἶδος ἐν τῆς ἀφρατος οἴδι, καὶ τῆς οὐδαῖος Νεῦο Ἐνὸς. Ita Hesych.: Σμαρῶσσα ἡ γράσις. Quod vero enumerata nostra loca litterarum permutat, nihil certo a vide que de hæc re c. l. monui. De vocis vero ἄφρατος vera scriptura, que jam per multa sæcula incerta fuisse videtur, nihil in presentia, quod auctoritas, occurrat: vide, si liberit, Eretianum, cuij. tamen locus mihi valde obscuro est, nec verum attulisse patet Fossum, qui τῆς οὐδαῖος ἐμειψάτο." EDD.]

scriptis prudenti (ut solet) delecti annotavit Camus ad Aristot. p. 775, et p. 494." Schweigh.

[Wetstenius N. T. l. ii. p. 844. ex Epiphano affert, Σμαράγδος, ὄρος ἐν Αἰθίᾳ καὶ ἐν Ἰσραὴλ, et Psello de Lapid., πρὸς ἐκείνην. De σμαράγδω masculino genere H. Steph. l. c. dabitur. Lat. smaragdus femin. genere occurrit ap. Lucan. s. 121. Crebra maculis distincta smaragdo, ubi al. leg. crebro. Claudian. de vi. Consul. Honor. 363. Inter Erythraeos surgentia colla smaragdus. Etiam Ovid. Met. ii. 24. In solio Phœbus claris lucente smaragdus, al. e. MSS. leg. clara smaragdo.]

[* A nom. Σμαράγδος est ad]. Σμαράγδους, ὁ ἐστὶ Σμαράγδινος. E smaragdo factus. Item σμαράγδινος λίθος, Apocal. iv. (3. ὁμοῖος ὄρασις σμαράγδινος, λίθος non additur, sed subintelligi debet,) pro smaragdo." H. St. Σμαράγδινος, smaragdinon, nomen est Emplastri, cuius descriptio habetur ap. Celsum v. 19., ita dictum ob eamdem viriditatem.]

[* Ab eodem est et verbum σμαραγδίζειν, Smaragdum colore refero, Smaragdi colorem refero, s. imitor. Sic ἴσως dicitur σμαραγδίζειν a Basilio et ab Aretha." H. St. Σμαραγδίζουσα ζῶα, Diod. S. ii. 52. Cf. Salmas. in Solin. p. 778., b, c.]

[* Σμαραγδίζω, ἔ. Plin. xxxv. v. " Mons juxta Calchedonem, in quo legebantur (smaragdi.) Smaragditus vocatus est." Σ. λίθος, Eath. l. 7.]

[* Σμαραγδίζω, Smaragdo similis, Schol. Nic. Ther. 443. H. v. ignorat Schneideri Lex.]

[* Σμαραγδίζω, Ad smaragdum pertinens, Hel. Æth. 115." G. W. in Notis MSS.]

[* Σμαράγδους, Myth. p. 38." Idem. Utrumque vocabulum ignorat Schneideri Lex.]

[* Σμαράγδους. Marc. Anton. de Rebus suis iv. 20.: Σμαράγδινος γὰρ ἐστὶν χίτων γίνεται, τὰς μὲν ἐπιπέδους; τὰ δὲ χροαία, ἄλτρα, πορφύρα, μαχαιρῶν, ἀβέλλων, δειδύμων; EDD.]

[* Σμῶ est cognom. Tiphonis, quod Plat. de Is. et Os. p. 376. sic explicat: ὁ δὲ Τύφωρ, ὡστερ εἰρηρῆς, Σμῶ, καὶ Βίβωρ, καὶ Σμῶν ἐπιπέδους, βίβωρ τὴν καὶ καλυπτῶν ἐπιπέδους, ἰερανοῦτων, ἢ ἀναστροφῆν ἐμφανῆσιν βουλομένη τῶν ἀνοήτων. Cognominis Tiphonis Βίβωρ et Σμῶ recte habent Æg., sup. p. 51. 389, 290., observari. Et fas est credere, Σμῶ esse quoque nom. Æg., a Plat. explicatum, sed ita tamen, ut veram interpretationis istius sententiam non poterim assequi. Conjecturam meam de orig. Inj. cognominis repetenda e. v. Æg. ΣΜΟΥ, significante id, quod est tenue, subtile admodum et minutum, factam in Panth. Æg. l. v. c. 11. §. 23., hic non repetat. Meliora et solidiora nemo hactenus me docuit, que libenter audire, et sequi etiam, paratum me semper futurum ibidem testificaber. Mihi quidem deinde in mentem veniebat voc. ΣΜΟΥ, quo designatur peregrinus, hospes, advena, Ps. xviii. 45. xxxviii. 12. Rom. xvi. 23. Act. vi. 5., sed non audebam ad Typhonem referre. Nec placet, conj. antehac mentioem facere neglexi, sententia Bocharti, nom. Σμῶ derivantis e sermone Hebr., Geogr. S. l. c. 1., nimirum e nom. Sem. qui erat unus de tribus Noachi filiis.]

* Σμυν, vel Σμιν, Copt. ΨΟΥΣΗ aut ΨΟΥΗ, nom. Numinis Æg., non diversi ab Esmuno, de quo jam p. 72. dixi.]

* Σμυν et Σμιν, sive Schmun et Schmin, fuit nom. duram urbium in Æg., sic dictarum de Namine cognomine, cuj. modo facta fuit mentio. Altera istarum urbium vulgo dicitur Panopolis, altera Hermapolis magna. Plura qui velit, adeat Panth. ii. c. 7. s. 13.]

* Σμ3Α. Chameleon piger sic Æg. appellabatur, teste auctore Appendicis ad Dioscor. iii. c. 11. p. 452.]

* Σμ3Π. Nomen Æg. Tragii, sed diversi ab altero Tragio, quod tantum in Creta insula nasci scribit Dioscor. iv. 49. V. Append. ad ejusd. lib. iv. c. 50. p. 465.]

* Rallweill Flora Orientali p. 465.

* Præsertim Drusian, in notis majoribus scribens: " Videtur esse voc. Æg., cuj. ideo explanationem post subjungit." Monet autem Grotius, quod hic additur, carcerem istum fuisse locum, ubi victi erant regni captivi, id non tam ad explicandum voc. Solar, quam ad distinguendum istum carcerem ab aliis carceribus, positum videri. Grotius alii imitati sunt.

* Abbe Lera. La Crée, p. 99.

* Jahl, æquiper Scholtzeus l. c. p. 14., Michalis vero in Suppl. Lex. Hebr. p. 1721, 20., auxilium pro illustranda voce ΣΜ petit ex Arabum مَسْمُومٌ vigilavit, et ΣΜΟΥ ΠΙΣ sit domus excubiarum, prætorium. Nec tamen ubi aliquid superesse debi simulat, ortum e differentia literarum Σ et Ο.

* Fabricii conjecturam Jahl. Panth. p. ii. p. 37. comprobavit. Licetne per leges artis Criticæ, ΣΜΟΥ mutare in ΣΜΟΥ, cum tua sit vocabulorum peregrinorum discrepantia, eequidem dubito.

* Solar, ΣΜ, carcer. Occurrit ista vox in solo Genesios libro, et quidem c. xxxix. 20-23. et c. 4. 5., ubi historia Josephi narratur. Quam igitur ubi non invenitur, illic unten sermo sit de rebus Æg., non male judicantur interpr. quidam, esse eam peregrinam, novam a re abertasse videntur, qui habentur pro Æg. His dudum præsertim Aben Ezra, scribens: Nescimus, atram, vox sit Æg. Probabile est, ut Vitringa ex post eam ubi docuerunt, Mosem in scribendis amabilibus nom. fuisse monumentis historicis antiquioribus, sive scindis Patriarcharum, atque in iis reperiisse vocem peregrinam ΣΜ; que cum non satis nota esset Hebrais omnibus, Moyses ipse adjugebat interpretationem, per quam vox intellecto difficilis explicaretur. Postquam enim Gen. xxxix. 20. commemorasset ΣΜΟΥ ΠΙΣ domum Solar, addidit ΣΜΟΥ ΠΙΣ ΙΣΡΑΗΛ ΣΜΟΥ ΠΙΣ locus, ubi victi, sive captivi, regis custodiebantur. Qualis profecto vocabuli ΣΜ illustratio minus necessaria recte putaretur, si fasset illud origine Hebr. V. Bochartum p. i. Geogr. S. l. c. 15. et Hottingerum adv. Morinum p. 46. De etymologia tamen diverse sunt virorum doctorem sententia, quas vide ap. Cartwrightum aliosque interpretes Genesios, et Clodium Lex. Hebr. sel. p. 352, 3. Necnon non est, in rebus hujusmodi obscuris certi quid definire. It tamen monuisse non abs re fuerit, voc. hanc, si sit Æg., uti esse videtur, e sermone Æg. luenter posse explicari. ΣΜΟΥ enim Æg. denotat vincire, ligare,

Ps. cvii. 10. Act. xvi. 25." Upe ΣΜ ΗΣΜΟΥ, locus vincitorum, ubi interpr. Copti hanc ipsam rem expresserunt Gen. xxxix. 20. 21. 3. Similiter Panpharste Chald., Jonathan et Onkelos, voc. ΣΜΟΥ vertunt domum vincitorum. ΑΡΕΣ porro, vox admodum et communis, significat et custodie et custodiam. Erit igitur ΣΜΟΥ ΑΡΕΣ, sonhareh, ex quo facile constari potuit Solar, custodia vincitorum.* Est autem observatu dignum, interpretes Coptos in vertendo nomine ΣΜΟΥ non presso pede secutos fuisse interpretes Gr. Alex., qui dederunt ὄχημα munitionum.]

* Σολεχίρ. Chalcedius in Timeum Platonis §. exix. ed. Fabr. scribit: Cum hanc eandem stellam ἀστρῶνισιν quidam, Ægyptii vero σολεχίρ vocent. Pro voce prioris, Lindenbrogius legit ἀστρῶνισιν, Fabricius mavult ἀστρῶνισιν. De posteriori vocab. Fabric. observat, illud in ed. Paris. scribi σολεχίρ, in ed. vero Leid. Meursii σολεχίρ, ipse autem censet, legendum esse σολεχίρ, propter testimoniam, quam illic affert, et nos etiam apponemus in artic. Σμῶ, ubi vocem hanc interpretari consuevit. Itaque in ista Fabricii emendatione libens acquiesco.]

[* Ἀστρῶνισιν, Canis sidericus, quem Ægyptii Solachy vocant, ut tradit Coel. Rhodig. (xvii. 27.), dicens inde Cynicum annum vocatum esse." H. St. Thea. i. p. 593. Vera lectio est σολεχίρ, et ἀστρῶνισιν, ut vidit Jos. Scaliger de Emend. Temp. iv. p. 247. ed. 1729., ubi citat Horapoll. i. 3.: "Ἰσὶ δὲ μῦθῳ σὶταὶ ἴσιν ἀστρῶν, Ἀλγερῶντι καλοῦμενος Σόχης, Ἐλληνιστὶ δὲ Ἀστρῶνισιν, ἐκ καὶ ζῴων βασιλευσῶν τῶν λατῶν ἀστρῶν, ὅτε μὲν μελίσση, ὅτε δὲ ἔσσαν ἀντέλλων, καὶ ὅτε μὲν λαμπρῶτερα, ὅτε δὲ, οὐχ οὐτῶν." Et δὲ καὶ διείσι κατὰ τὴν τοῦτοῦ τοῦ ἀστρῶν ἀναστροφῆν, σημεῖομαθὰ περὶ πλάτων τῶν ἐν τῷ ἐπινοῦρ μελλόντων τελείων." Δύπερ οὐκ ἀλόγως, ἴσιν ἐπινοῦρ, ἴσιν λέγουσιν. D. Henschel: " Hæc lectio (ἀστρῶνισιν) Ms. Cod. Aug. vera est, ἀστρῶνισιν." Voce ἀστρῶνισιν caret Schneideri Lex. EDD.]

* Σμ3Π. Absinthium. Append. ad Dioscor. iii. 26. p. 453. A scriptore Arab., ap. Kircher. Cœd. t. iii. p. 77. Σμ3Π vocatur. Videtur autem hoc Absinthium distinctum esse ab Absinthio marino, de quo Dioscor. scribit iii. 27. Πλείστον ἐν τῷ περὶ Κατωτάτων Ταμίρ ὄρει γενέσθαι, καὶ ἐν Ταρσοσίρει ἐπὶ Αἰγύπτου ἢ ἀπὲρ θαλάσσης Ἰσημίου

* Licetne per leges artis Criticæ, ΣΜΟΥ mutare in ΣΜΟΥ, cum tua sit vocabulorum peregrinorum discrepantia, eequidem dubito.

χρῆται. Similia dedit Plin. xxvii. 7.: Est et Absinthium maritimum, quod quidam Scripium vocant, probatissimum in Toposin Ægypti. Huj. ramum Isaci præferre soleant habent. Cf. xxvii. 9. E sententia Pignorii, representatur Isis in Tabula Benubia s. Isidica, Scripium vel Absinthium maritimum manu prædentem. V. ipsam Tabulam et Pignorii expositionem p. 14.

* Σερπία. Heligbros albus. Append. Dioscor. iv. 130. p. 473. Fortasse in hac voce supersunt vestigia nominis, quo Hercules Æg. appellabatur, ΧΟΥ. Cf. Panth. ii. 3. §. 4. Favet autem huic conjectura, quod scriptor istus Appendicis l. c. adjunctus, Helleborem album a Πρόphetis s. Magis vocari γένος Ἡσίολεως, genturam Herculeam sive Hercliam.*

* Σοπορ. Aristotolice. Apul. de Herbis c. 19. ubi alii legunt Sophora. In cod. MS. Voss., quem in Biblioth. Leid. evolvebam, sic legitur: Ægyptii Σοπορ. Camemelos. Opites. In Append. ad Dioscor. iii. 6. p. 451. scribitur Σοσορ. Auctor Arabs ap. Kircher., t. iii. Œdip. p. 72., habet Saphsep, et Hebr. interpres Avicennæ ap. eund. ΣΟΠΟ.

* Σοσιρῶν Æg. vocabatur Thlaspi, s. Thlaspidium, teste auctore Appendicis ad Dioscor. i. 186. p. 446.

* Σορ est nom. Æg. Viticis. Vid. Append. Dioscor. i. 135.*

* Σοφίρ. Que de ista voce scripsi in lib. de Remphi Æg. Deo §. 10. p. 49. sq., nolo hic repetere.*

* Σοφύλα. Append. Dioscor. iii. 31. p. 433. ait, sic Æg. vocari Sticheadem s. Stochedam, quæ gignitur in insulis Gallie, e regione Massilie sitis dictisque Stochadibus, quæ numerantur tres a Plin. iii. 5., Prote, Messe et Hypea, i. e., Πρωτή, Μέση et Ύγεινα. A Plinio non differt Mart. Capella vi. p. 206. Legitur illic in editis: Tres Stochades, quarum hæc sunt nomina singularum, prima Themista, secunda Pomponiana, tertia Hypea. De h. l. a me consulti La Crozius et Hemsterh., respondeant ambo, verba Capelle sic in integrum esse restituentis: prima Prote, Messe secunda etc., quandoquidem in Cod. MS. est Prothemisto.* Sed hoc obiter.

* Σοχός, Crocodilli quædam species. Damascius in V. Idid. ap. Phot. Cod. cexlii. p. 557. ed. Hoesch. p. 1048. scribit: Ο Σοχός δὲκαὶ ἄλλα ἔσται δὲ Κροκοδείλου, καὶ ἔστι δὲ Σοχός, οὗ γὰρ ἀδελφὸς εἶναι ὀφείλει, Σαχός γάρ, nom. autem est et species Crocodilli: animal enim nullum lædit. Insignis est in hæc res locus Strabonis, Theophrasti oculati, xvii. p. 558. [1165. 66.] scribentis: Κροκοδείλου δὲ πάλιν ἀδελφεὸν ἴσως Ἀρσινόε) πρῶτον, σφόδρα γὰρ ἐν τῇ κοίτῃ τούτου τρώει τὸν Κροκοδείλου, καὶ ἔστιν ἰσως καὶ αὐτοῦ (Æg.) ἐν λίμνῃ καὶ πόντῳ τρωόμενον, χρωμαθὸν τοῖς ἰστέροις καλεῖται δὲ Σοχός, τρωόμενος δὲ στίχου, καὶ κροκό, καὶ σόφ, προσηγορίων δὲ τῶν ἔστων, τὰς ἐπὶ τῇ θύρᾳ ἀφαινομένων—ἀφαιρὸν δὲ ἐπὶ τῷ χεῖρῳ εἰσέρχον τὸ θῆρρον προσηγορίαν δὲ οὐ ἰστέρι, οὐ μὲν δὲ στίχων αὐτοῦ τὸ στίχου, ὃ δὲ ἐστέθειν τὸ στίχου, καὶ πάλιν τὸ στίχον ἐστὶ τὸ μελίσθρον εὐρισσοῦ καθολόμενον δὲ ἐκ τῆς λίμνης, διζῆεν εἰς τὸ στίχον.*

* Crocodillos Æg. appellare solebant χροκόφα, uti Herod. memoris prodidit, et infra a me dicitur. Σοχός vero videtur fuisse peculiaris aliqua Crocodillorum species, quod satis huculentur Damascius l. c. docet. E Strabone autem haud immerito colligitur, Σαχός proprie appellatus fuisse Crocodillos mansuetos, a Sacerdotibus in arce Arsinoe veluti sacros nutrirī solitos: quale quid etiam in urbe Onbo fieri consuevisse, Elianus scriptum reliquit de N. A. l. x. c. 21.* Nec aliter Bochartus rem cepit. Nam Crocodillorum nomina expropterea de Saeha hæc observat, Hieroz. p. ii. l. v. c. 18. * Secundum id Σοχός.—Dicitur hodieque nomen. Nam Crocodillos Copt. Σοχό, Saeha vocatur, quasi colorῶμενον dixerit, l. c. natatorem, s. urinatorem. Hebr. enim

תוד, Talmudicis תוד. Arab. سوح vel سوح est natare, vel arinari. Nomen ab argumento inditum. Quippe in Arsinoë Nomo Crocodillopolitani Crocodillum quendam sic appellabant a se certis ritibus consecratum et cultum,* cet. Ubi illud probo, quod vir eruditus Σοχός pro aliqua Crocodillorum specie habet. Non certe hoc nom. fuit commune quorunque Crocodillorum. Ceterum in Copt. libris ΓΟΥΧΙ occurrere pro Crocodillo, non facile erididerim: quamvis in Scala Coptico-Arab. Kircher. v. 171. legatur ΠΙΣΟΥΧΙ (Pisuch) Crocodillus, atque idem dubia e. j. e. teste Wilkum. diss. de ling. Copt. p. 111.* Cum autem Bochartus Σοχός exponeret natatorem s. urinatorem, id non e. ling. Æg. hausit, verum ex Hebr. et Arab. Quare vix ac ne vix quidem dubito, quin aliud omnino Σοχός Æg. significaverit, tametsi de vera significatione nihil certi possum asserere.*

* Σοφ. Sampsuchum. Append. Dioscor. iii. 47. p. 454. Frequens hoc fuisse in Æg. docet Hesyeh. Ipsum Sampsuchi nom. fuisse Æg., auctor est Plin. xli. 2. Vide supra v. Σαμψουχ. p. 259. 260.

* Σοχρός est nom. aliquid. Numis Æg., ut testatur Cretianus junior ap. Hesyeh. in loco valde depravato v. Ηαμῆλη, ubi ἡ Αλγυπτῶν Σοχρός. [Cod. Marc., Σοχρός., EDD.] Eundem locum sup. tetigit p. 193. 3. * Sic recte se habet scriptura Σοχρός, erat forte cognom. Isidis, significans, eam præesse generationi hominum et animalium, et compositum ex artic. ΣΑ et v. ΨΑΡΙ concubitus. Quam aliasque conjecturas proposui in Panth. Æg. v. 7. §. 7. Postea in mentem veniebat, an hæc pertineret ΠΙΟΥΣΙ, quod est Ovis. Notum est Ovis mysticum Vphicorum, sine dubio desumptum ex Æg. Theologia. V. Euseb. iii. Præp. Evang. p. 69. ed. R. Steph. c. xi. p. 115. Nolo tamen diffidere, esse ovum ovo similis, quam sunt voces ΠΙΟΥΣΙ et Σοχρός. Suspicar autem in Pantheo, nom. Σοχρός esse depravatam. Si enim legeretur Σοχός, huic fortasse aliquid ling. accederet et lingua Æthiop., in qua vocab. hoc significat vesperam et tenebris vespertinis occultantem. V. Morini orat. inaug. de Linguarum original. utilitate p. 34. 35. Mihi tamen hic tenebras superesse, non invidus fateor.

* Σοφμερῆς nom. est regis Theb. quod illustrare nequeo, cum ne quidem interpretationem ejusdem adficeret Eratosth.: ut ad huj. Catalog. jam significavi in Vignolli Chronol. S. t. ii. p. 761.

* Σοφρίον. Polygonon, s. Proserpiniacus. Append. Dioscor. ad L. iv. c. 4. p. 462. ubi multa alia ex. nomina recensentur, etiam Æg. Θέρις, de quo dixi non loco p. 88. Ap. Apul. de Herb. c. 18. vocatur Stemplum s. Stemplin.

* Σοφρίον. Eo nomine Thymum appellari Æg. scribit auctor Appendicis ad Dioscor. iii. 44. (454.) [* Σοφρίον dicitur a quibusdam ὀθρίον, ut habetur ap. Dioscor. Eodem auctore (iv. 147.) σπορίον dicta est aliquando ἡ ἰσως Ἀλεξί-θριον (Sprenglio Hist. Rei Herb. p. 192. Ruscus Hypophyllum), quia ex ea virescentes consistunt.* H. St. Pbes. iii. p. 1027. g. Explicatio est H. Stemplin ipsius; nam Dioscorides habet nil nisi verba, οὐ δὲ Σοφρίον καλεῖται. EDD.]

* Σοφρίον est nom. proprium regis Theb. quod ab Eratosth. explicatur ὄνομα λυσιθέρτου. Sic enim vulgare Stalger aliiq. et veterum, Mars absque sensu. Sed male. Nam me possunt conjecture in Vignolli Chronol. S. t. ii. p. 743 et 744., ubi pro ὄνομα legi volebam ὄνομα i. e., monente Saïda, ἡ μὲν ἔχου ἴσως, qui naves non habet, sensu odoratus caret, non bene sapit, cui deest canem ingenii et iudicandæ sagacitatis. Idcirco

1 Idem observatum a de Schmidt in Opusc. Æg. p. 109.
 2 In Notis Dioscoridis p. 443 ed. Saurenz legitur Σοχός. Quod rectius videtur. Pro ὄνομα ἴσως ibid. reponendum ὄνομα ἴσως.
 3 Monuit aliquid Aluviovenus in Add. ad notas in Strab. p. 1329.
 4 Idem etiam Martianum Capellam invenit Wesseling. ad Anton. Itin. p. 513.
 5 Pro ἴσως legitur in Cod. MS. Medic. ἴσως, et pro σπορίον, quod Caumbono suspectum fuisse videtur, idem Codex præbet ὄνομα, ut in exemplo meo A. zoomis potuit.
 6 Cf. Herod. ii. 67.
 7 Notissime sententiam Jald., diluam fit, argumento annotatam in Panth. P. ii. p. 71. In Lex. La Croz. p. 97. Nam, Crocodilli ΓΟΥΧΙ, auctoritate Scala Kircheriana, locum obtinuit.
 8 Almelov. ad Strab. xvii. p. 1166. pro Σοχός leg. censet Σοχός, cum sit terminatio in is. Ægyptiis admodum familiaris; existimatque, hoc genus Crocodillorum accepisse nomen. a v. Hebr. תוד, autem, spelunca, quoniam in spelionibus non tantum, sed etiam in guttibus ac spelionibus alevatur. Nec aliter E. Spanh. de V. et P. N. p. 150. Videt tamen Michaelis Seppien. Lex. Hebr. p. 1749. 69.

illustrationis ergo ab Eratosth. additur *Ἐρατοσθένος*, sensu carens. Dicitur odor **ΘΘΟΙ** in vers. Copt. Luc. i. 10. Jo. xii. 3. 2 Cor. ii. 15. **ΧΙΠ** significat ponere, Ps. xviii. 24., et saepe alibi. Erit igitur **ΘΘΟΙΧΑΠ**, **ΣΥΡΩΣ**, ponens odorem, odore carum, qui non sentit.

Σωίης, Syene, urbs antiquissima et celeberrima in *Ἄγ.* Arab. jam dicta *Asvan* s. *Assevan*. Nom. varie olim scriptum fuit. Hebr. dicebatur **סוּיָה** Ez. xxix. 10. xxx. 6. uld **סוּיָה** vendendum, a Migdolo Syenen usque, * non vero, ut fieri assolet, a turri Syene. Littera η in fine vocis **סוּיָה** est paragogica localis, quam vocant Grammatici. Vastaretur tota *Ἄgyptus*, ab urbe Migdolo usque ad Syenen. Opponitur hic duplex urbes *Ἄγ.*, altera septentrionalis, altera australis. **סוּיָה** est eadem urbs, quae Gr. vocatur *Μαυδαλὰ* s. *Μαύδαλος*, memorata a Steph. Byz. et Geographis aliis, ac diu ante hoc ab Herod. ii. 159.* Gr. nom. urbis Syenes non eod. semper modo scribitur; ap. plerisque quidem Historicis ac Geographis *Σωίης*, consentientibus etiam codd. MSS.; et rarius *Σωίης*, in eod. Alex. versionis τῶν LXX. Ez. xxix. 10.; item *Σωίης* in eod. cod. Ez. xxx. 6.*

Ista scriptura variata usi nobis venire potest, in originem nominis inquirentibus, de qua plerique Geographi tacent, magis de situ urbis et antiquitatibus solliciti. Quae Leo Africanus in Descript. Africae p. 727. de alia *Ἄgypti* urbe *Asna*, non ita procul ab *Asvan* disita, his verbis commemorat: *Asnam* antiquitatis Senam vocitarunt, quo nominis immutatio ab Arabibus dimanavit. Quorum idioma Sena rem fadam ac turpem significat. Asnam igitur appellarunt, h. e., pulchram et elegantem, quod sita peramone juxta Nilum ab Africa parte constructa sit; haec, inquam, mihi in memoria vocantur nom. *Ἄgypt.* urbis Syene, cui haec ipsa verba apprime convenire videntur, nec minus nom. ab *Ἄgyptis* impositum. **COYEH** enim *Ἄγ.* egregium, pretiosum, pulchrum sonat, et imprimis de lapidibus pretiosis adhibetur. Ps. xix. 10. verba *ἄνερ χρυσοῦν καὶ λίθων τίμων πλῆθὺς* a Coptis interrpt. ita versa sunt, **ἔζοτε πινοῦν. ηἴη πιῦν**

ἘΝΑΠ ἘΝCOYEH. Vocem *μαργαρίτης* Matt. xiii. 46. similiter reddunt. Sic et de Nardo legitur Jo. xii. 3. In qua explicatione inservit a Vanslebto, qui in Itin. *Ἄγ.* p. 18. observat, *Isvan* i. e. Syene a Coptis appellari *Sovan*. **COYEH** vero literis Lat. vix aliter exprimi potest, quam per *Sovan*. Quam bene autem Syene nom. hoc conveniat, colligi potest ex Leone Africano, ubi situm urbis *Asvan* ejusque commoda recenset p. 728. Quibus addi potest observatio Herbeloti Biblioth. Orient. p. *Asuan*. Possit *Σωίης* etiam explicari

ἸΗ ἘΝΕΣ, vel **ἸΗ ὈΤΕΝΕΣ**, terminus saeculi sive mundi, nempe *Ἄγ.* Est enim Syene, respectu *Aethiopiae*, * *ἀρχὴ τῆς Θηβαΐδος*. Quem in modum

Τάφρα, quae ab altero latere *Ἄgyptum* claudenda, ex poni possunt **ΤΑΦΕ ἘΝΕΣ**, caput s. initium saeculi, de quo deinde dicitur. Herod. ii. 30. hoc terminus statuit, hinc a meridie, et illic a septentrione *Ἄgypti*. Nominat quidem Elephantinam, sed illa a Syene determinatur tantum Nilo fluvio, qui inter utraque urbem medius fluit, quod dicitur testantur Aristides et Strabo, Inodati a Berk. in nota ad Steph. Byz. p. 340., ubi adjunguntur testimonia Vitruvii ac Pompeiani Melae.

* *Syltho*. Bulbus Scylliticus. Ita Apul. de Herbis c. 42. A scriptore Arabe, in *Ἐδῶπο* Kircheri. l. iii. p. 74. appellatur *Sitha*. Plura de illa herba vide ibid.

* *Συμφραφός*. Liliium. Testis est auctor Append. ad Dioscor. iii. 116. p. 457. Nom. *Ἄγ.* Liliū commune videtur fuisse **ΣΡΗΠΙ**. Τα *κρίνα τοῦ ἁγίου* Matt. vi. 28. Coptus verit. **ΗΙΣΡΗΠΙ ἩΤΕ ΤΡΟΙ**. Ne quis autem cogitet, sermonem hic esse de Liliūna specie peculiari, agrestis nempe; etiam Lat. xii. 27. ubi in Gr. textu legitur, *τὰ κρίνα πῶς αἰθάνει*, Coptica veritas habet, **ΗΙΣΡΗΠΙ ΧΕ ΠΩΣ ἘΣΩΜΙ**. Adde Ex. xxv. 31. Potuerunt tamen Lilio alii fuisse nomina ap. *Ἄgyptios*, sicuti ap. Graecos foren *Bum* modo *ἄριον*, modo *λεπύον* nuncupatum fuisse, novima. Forte etiam nom. istud, quod in Append. Dioscor. adfertur, fuit mysticum, prophetice et sacerdotibus imprimis usitatum. Praecedunt enim illic haec verba, *Πρόφῃτα ἄνω Ἀπόλις, Ὀρθῶντες ἀπὸ κροκοδείλου*, quae verbi sortis, Magi Martis sanguinem (vocat), *Osthanes* anam Crocodili. Videntur ea ad *Ἄgyptios* pertinere, propter mentionem Crocodili. In *Συμφραφόν* quidem vestigia *ἄνω Ἀπόλις* reperire mihi videor. Quamvis *Ἄγ.* non habentur Numen peccatoris, Martis nomine dictum, tamen cum Marie Gr. potest comparari illud *Ἄγ.* Numen, quod Gr. *Herusalem* solent interpretari. Quamobrem stella Martis ab *Ἄgyptiis* vocatur stella *Herculis*. Vide Panth. iii. 6. §. 2. et 4. Jam vero Numen hoc, *Hercules*, lingua *Ἄγ.* videtur fuisse dictum **ΧΙΠ**, quod nom. Gr. efferebat *Χίον*, *Σῆρ* et *Σίπ*. Cf. quae dixi in Diss. vi. de Terra Gosen §. 3., in nota ad Eratosth. catal. p. 739., potissimum in Panth. ii. 3. §. 3. ac seq. Id ipsum nomen opinor latere in priore parte vocis *Συμφραφός*. Si liceret legere *Συμφραφός*, haberemus voc., quo Propheta iste Magos significasse Liliū, auctor istius Appendix testatur. Nam **CHOY** est sanguis, in permittis locis versionis Copt. Pentateuchi, *Palmorum* et N. T. Erit igitur *Συμφραφός*, *alium* *ἄνω Ἀπόλις*, sanguis *Herculis*, vel, quod idem est, Martis.

* *Synochon*. Apium rusticum. Apul. de Herbis c. viii.

* *Σεβαμνα*. Ricinus. Append. Dioscor. iv. 164. p. 474.

* *Σῆρ* et *Σίπ*. Vide peculiarem meam ea de re Dissertationem MSS.*

* Duobus alii hanc verborum Hebr. interpretationem proferunt, a quibus non dissentit Wesseling, ad Anton. Itin. p. 171. * Venetus ad Ez. xxxii. 10. p. 143., Michaele Suppl. ad Lex. Hebr. p. 1726. Observatio autem de usu *ἄνω Ἄγ.* paragogici facili, ad haud necesse est extimare, partium η usque ante η deducere, ut videntur et Wesselingio, vix summo, a quo nunquam de cetero, nisi amor veri postalit. Mirum magis. * Tamen lege, quae ad Herod. loc. a Wesselingio notata sunt.

* In lapide antiquo ap. Ptolemaeum nom. scribit *Σοῦ*, moerit Forsterus Epist. ad J. D. Mich. p. 35. Lat. codd. editi emendationes exhibent Syene, sed MSS. variant. V. not. ad Anton. Itin. p. 168.

* Hinc dicitur Syene *ἄνω Ἀπόλις* vel *Αἰθίοπη*; a Steph. Byz. cuj. exemplo meo sua manu adscriptis Petr. Burmannus: "*ἄνω Ἀγ.* emendatur in *Ἰουβαν*, Geogr. Lond." An sic recte emendetur, dubito; et qui non mesiat scribendi rationem, quam Steph. tenet, necesse debet citari. Si quid mutandum sit, malim *Σοῦ*, *ἄνω ἄνω Ἀγ.* vel *Ἀγ.*, quod est in MSS.

* Lucis, a Berk. citatis, additar aliam Strabonis xvii. p. 1135. quo teste Syene et Elephantinae fere *ἴση* *ἄνω Ἀπόλις* vel *ἄνω Ἀγ.* Posteriori Jahl. conjecturas de orig. nominis repetit, sed non sine vitio, Scholtzium in Report. t. 39. p. m. Litter. t. xii. p. 14. 15. Novam proponit Forsterus l. c. hie verba: "*Erat* certe (Syene) prima *Ἄgypti* habitatio versus *Aethiopia*, unde et nom. idem significans, habuit **COMI HOYH**, prima habitatio." In fragmento Vitae Matthaei Abbatis Saldicis, ap. Mingselli p. ccxliii. mentio est urbis *Ἄγ.* **CHH**. Dabius haeret eruditus editor, intelligente Syenen, an Cyenam, an aliam quampiam urbem. Quid miri? Ebi enim mulier, civis urbis *Sor*, habitasse dicitur Babilone, urbe *Ἄgypt.*, ex eo tamen sitis urbis alterius tunc definitur nequit.—Quae plura alia de Syene dicti possent et Geographi veteribus ac recentioribus, Strabone, Dionysio Per. et ad ant. Eustathio, Cellario, Wesselingio ad Anton. Itin. p. 164. 5., Michaele in notis ad Abulfed. p. 97. 98. in Suppl. ad Lex. Hebr. et l. ii. Spicil. Geogr. Hebr. p. 39.—42., atque alibi, cum non admodum huj. sint loci, silentio premeam.

* Est, quod doctissimus, dissertationem hanc litter. Orosiana Jahl. MSS., quae mihi Rahmkeolus edenda commendavit, non inveniri. Aliqua tamen ea parte damnata sitit resarcitur perlegendis doctis observationibus in Panth. *Ἄγ.* p. vii. p. 173—181. Immo vero credibile sit, intergram istam Dissert. a Jahl. insertam esse libro eruditissimo de Memnon Gr. et *Ἄγ.* p. 60—69. Quae illic de antiquae origine, forma, suo vario, numero, bodieraque Syringum conditione prope Thebas *Ἄgypt.*, doctis disputantur, nemini non placebunt; at vero minus certa videbitur multae quoque nominis *Ἄγ.* *Ἄgyptica*, ducta nempe et **ΣΡΗΠΙ—H—CHAM**.

Seren-schal. Ex. xxiii. 26. colorem significans, eamque inscriptam *ἄνω* cum *ἰσχυρῶς*. Voc. *ἄνω* esse origine Gr., cum illud vix Hamater. in Lesenspij. Etm. l. Gr. p. 741. Quae habent Hervey. et Suid. vv. *ἄνω*, *ἄνω*, *ἄνω*, et docti homines in notis,

et alii docent. Videntur ergo interpretes Alex. nom. Sophiri accepisse ab Aegyptiis, ut vocabula quadam alia, de quibus antea diximus, et quorum usus deinde invaluit ap. Coptos-recentes. Quoniam enim concederetur, Coptos nom. Sophiri non ex vet. lingua Æg., sed ex usu recentiorum ipsorumque interpretum Alex., retinuisse et Indis dedisse, quod scribit Reland. diss. de Ophir §. vi. (Diss. Misc. pt. 1. p. 171.), exinde tamen non consequeretur, ut idem interpretes Alex. nom. Sophiri non poterint accipere ab Aegyptiis antiquioribus.

* **Σαροβί.** Erythrodanum s. Ereuthodanum, Lat. Rubia. Ita Append. ad Dioscor. iii. 160. p. 460.

* **Ταβήνη** est nom. regionis in Æg. super., palmarum feracis, unde et nom. acceptive videtur. Nam **ΒΗΗ** significat palmam, et **ΤΑΒΗΗ** regionem palmarum. Cf. dicta v. **Σαβήνων** p. 274.3., que hic nolum repetere. Potius adjuvamus, Tabennem fuisse insulam in Nilo, ut testatur Sorozomen. iii. 14.* Idem apparet ex Nouv. Mém. des Missions t. 1. p. 157.8. t. v. p. 222. 1. vii. p. 41. Videtur esse *The Isle of Dooms* in Pocockii Itin. p. 84. De eadem insula sine dubio loquitur Strabo xvii. p. 563. (1174.) *Ἐρη δὲ ἐν τῷ ἠγαυαίῳ, εὐχὴ βρεῖται ἀπὸ τῆς ἐπιπέδου καὶ ἐπιπέδου ἡ ἡμεῖς ἀπὸ τῆς ἐπιπέδου τῆς ἐπιπέδου.*

* **Τάου** nom. est urbis celebris in Æg. infer. ca), aliquoties in Literis Sacris mentio occurrit. Hebr. scribunt **טַאָו**, **Τζοαν** s. **Τζοαν**. Erat urbs hae tempore Asaphi ac deinde admodum celebrata, tanquam metropolis ac regis, ut patet e Ps. lxxviii. 12. 43. Isr. s. ix. 11. 13. xxx. 4. Ez. xxx. 14., sed et diu ante eorum, docente Mose Num. xiii. 22. Interpretes Alex. istis in locis pro **Ταβ** habent **Τάου**, quod nom. est urbis, Gr. Latinsque scriptoribus, de Æg. agentibus, valde notum. **Νομὸς Ἰσραὴλ** minoratur Herod. ii. 166., *Nili ὄρμη Ταννίτιος* Diod. S. l. 35. Junge Strab. xvii. p. 802. 813. (1154. 1167.) qui scribit, *Ἐστὶ τὸ Ταννίτιον ὄρμη, ὃ τινες Ζαῖντιον ἄλλοις ἄλλοις καὶ τὸ Ταννίτιον, καὶ πάλιν ἐν αἰσῶν [αἰσῶν], rectius in Cod. Medic. ἡ μεγάλη Τάου. Similiter **Τάου** dicitur Steph. Byz. *πάλιν μεγάλη Αἰγύπτου*. Lat. nomen modo scribit **Tanus**, modo cum aspiratione **Thanus**, monente Surita [ac Wesseling.] ad Auton. Itin. [p. 153.] Verbo attingam errorem Goli abnormique, qui urbes Æg. **Tanis** et **Tennis** easdem esse opinabantur, bene tamen distinguendas. **Tanis**, metropolis Æg. antiqua, sita erat ad Nili ostium Tanniticum; **Tennis** s. **Tennesis** est insula in facu, cui idem nom., sed scriptoribus veterum non ita cognita. Quam observationem, ut nullas alias, me debere La Crozio, gratus affirmo.* Castigandus quoque est error Fl. Josephi de B. J. ub. 9.4. 7., **Ταβ** accipiens de Memphi, cum tamen ipsi Ant. Jud. i. 8. §. 3. rectius intelligit **Tainin**. In verq. Copt. Pentateuchis servatur nom. **ΤΑΗΗΗ**, sed in MS. interpretatione Ps. lxxviii. legitur **ΧΑΗΗ**, que vox aut significat urbem mollem s. delicatam, ut **ΧΑΗΗ** sumitur Matt. xi. 8., aut potius urbem humilem, dejectam, depressam, qua notione similis vocabulum occurrit Luc. iii. 5. Lev. xiii. 31, 32. 34., pro Gr. *ἐγκατεfallen ist* et*

xiv. 37. **ΣΑΗΧΕΝΑΥ** pro *καυαίαις*. In eadem MS. versione libri Peshorum cap. 6. et cxxxvii. 6. et *ταβήνη redduntur ΗΙ ΧΑΗΕΥ*. Totam hanc Ægypti partem humilem et depressam fuisse omnes testantur. E multis tantum laudabo Herod. ii. 4., et Diod. S. l. 31 et 36. qui *τὴν περὶ τὸν ἠγαυαίον ἑστὶν ἑστὶν ἑστὶν* commemorat. Idem igitur nomine **Tanis** significaretur, quod Sallustius de Italia dixit ap. Servium in Æn. iii. 522., Italia plana ac mollis.

* **Tanobus**. Hoc nomine appellatur monasterium aliquod Thebaidis, de quo loquitur Hieron. in pref. Regule Pachonii: Aiebat enim, quod in Thebaidis et in monasterio Metanoae, quod de Tanobo in penitentiam, felicitas (i. felicitas) nominis conversione, mutatum est, rel. Nemp **HOBI** in quam plurimis locis versione Copt. Pentateuchi ac S. T., etiam in Liturgiis Copt., significat peccatum, et **EPHOBI** peccare. De usu praefixi **ΤΑ** s. **ΘΑ** jam supra dictum est. Itaque **ΤΑΗΟΒΙ** erit locus peccatorum, in quo quis ducitur penitentia criminum ante commissuram. Idem locus, mutato antiquo nomine, deinde dicebatur *Merisias*, locus resuscitentium, *μερυσίας χόρα*, ut loquitur Euseb. Hist. Eccl. vi. 34.

* **Taio** nom. urbis Æg., caj. meminit Steph. Byz. v. **Ταία**. De situ nihil certi habeo, quod dicam, neque etiam de origine nominis Aegyptiaca: Cum tam ingens fuerit numerus vicorum et urbium in Æg., teste Diod. S. l. 31., qui loquitur de 18. millibus, quum duo de pluribus 30. millibus regnante Ptolemaeo Lagi; mirum profecto non est, omnium vicorum et urbium nomen non posse etymologica illustrari situmque accurate definiri. Notamus tamen, in Auton. Itin. **Tava** s. **Tava** collocari inter urbes Cyro et Andro, nec ita longe abfuisse ab urbe Tanis, Thamis, alisque fides memoratis. Si in Geographicis tuta satis esset ibidem historica Xenophonis *Επια* iv. p. 56., crederem urbem **Tava** fuisse sitam in via, que ducitbar Leontopolim. Vix enim dubito, quum pro **Δαλθίνας** *ἢν δὲ τὰτα ἐπὶ Ἀκουῖν ἔρχονται πάλιν*, legi debeat scriperitque Xenophon, *Δαλθίνας πάλιν ἐπὶ Τάου ἐπὶ Ἀκουῖν ἔρχονται πάλιν*. Erat vero Leontopolis sita prope anthen Busiriticum, nec longe ab urbe Athribi, ut docent Geographi antiqui. V. Cellarii Geogr. Afric. p. 20. 21.

* **Τάουη** s. **Τάουη**, urbs Æg. distans a Pelusio xvi. millibus passuum. Ita nomen constanter scribitur ab interpretibus Alex. V. T., quorum magna merito commendatur auctoritas in rebus Aegypti Geographicis nominibus que urbium propriis indicandis. V. Jer. ii. 16. xliii. 6, 7. 8. xlv. 1. Ez. xxx. 13., quibus in locis habet textus Hebr. **דַּאֲפְנָא** *Tachpanas*. Vocatur eadem urbs **Δάφνη** a Steph. Byz., sed iugante, cum sic dictam fuisse *παρα τὴν ἐκεί πολλῶν φοινίκων δάφνης*, de magna laetorum ibi crescentium copia. *Δάφνη* *Πηλουσια* est in Herod. ii. 30. In Itin. Auton. appellatur **Daphno**. Cf. Cellarii Geogr. Afric. p. 38.* Aliquando secutus ductum scripturae Hebr. **דַּאֲפְנָא**, *Taphnas* s. *Daphnas* interpretatur aut *Taphenes* **ΤΑΦΕΝΕΣ** aeternam, sin enim urbs ob monumenta fortis dici potuit, cum certo

* Nam **Sophiri** a ling. Copt. a **LXX.** interpretibus sumunt esse, suscipitur quoque Michaelis in Spicil. Geogr. Hebr. pt. i. p. 199. 200., de Ophir prolixius disputans a p. 184., atque intelligens anni divitem Arabum.

* Pre valq. **Ταβήνη** nom. est **Θαβήνη**, ap. Sorozomen. in eod. MSS. legitur *ἡ Ταβήνη τῆς ἑστ.* quod, post Tillenont. t. vii. p. 679. probavit Mingeveilius nam ad Æg. cod. reliq. p. clxxxii.; dubitans, an locus, ubi Pachonius monasterium fundavit, unquam Æg.

dictus sit **ΤΑΒΕΗΗΗ**, quin potius **ΤΑΒΕΗΗΗΣΕ**. Reliqua autem, a viro docto illic adjecta, praterbo.

* Observatio de **Talenne**, non tamen laudato auctore, repetit Scholtzius in Report. V. B. u. M. Lit. t. xlii. p. 15. Idem dictum velis de v. **Tau**.

* Erratis Goli comes fuit Michaelis in Spicil. Geogr. Hebr. pt. i. p. 236., sed meliora deinde doctus. V. ipsius Annot. ad Abulphed. Doerpt. Æg. p. 119.—125., et Suppl. ad Lex. Hebr. p. 217.2., ubi plura alia de urbe **Tanis**. Etymologiae gentium Hebraicarum non in prolat. sed Egyptiacarum, a Forstero illustrata in *Erpt.* ad ipsam scriptis p. 32. Zoega scribit, **Tanis** dictam esse de sinus sinu **Τ—ΕΗΣΕ** ἡ *χαίρα*. Videtur ergo cum aliis permotare **Tanis** ac **Tennis**, sive **Tennesis**—**Jabl.** scriba compilavit Scholtzius p. 15.

* Elegantissima conjectura hanc est, probata etiam dumvisis summis, Hemsterhausio in Misc. Obs. Crit. vi. p. 295.6. ac Wesselingio ad Hierocli Synecdem p. 726. Nom. urbis **Tanis** etiam Diodoro S. xvi. p. 306., ubi editum *τὴν τῶν ταῖν*, reddendum suspicatur Hemsterh. Sed lege annot. Wess. t. ii. p. 76. In Hierocli Synec. p. 725. junguntur **Diospolis**, **Sebasteus**, **Omphis**, **Tana**, **Cicoparis**, **Cyno** et **Bousiris**.

* Cf. Wesseling. ad Itiner. p. 163., et ad Herod. ii. 30. **Michaelis** in Suppl. ad Lex. Hebr. p. 253. vii. substantivum edidit, **דַּאֲפְנָא** s. **דַּאֲפְנָא** esse eandem urbem, quam Gr. 261. *Βουσιρ* appellant; quia habent alii, praeterquam se praetermittens scribit, citatque Scholtzius in Report. t. xiii. p. 6., sed qui una perperam debet hunc **Jablonkianis**. Malebat sciri **Michaelis**, quibus literis Coptis non urbis in versione locorum **Jeremia** et **Ezechielis** scribitur. Cui tamen desideris non aut poterit satieseri, quam verso istorum **Urbium** Copt. integra e lateribus enatar.

satis constat, fuisse locum sive castellum minutissimum, aut Tapenese ΤΑΠΗΝΕΣΣΕ cornu amenum, quandoquidem Æg. promontoria minuta nuncupare solebant cornua, eujusmodi erat Ἄγυος κόρνα, a Strab. memorata xvii. p. 801. (1153.) situm prope urbem Bolbitinen, vulgo hodie dictam Rosette. Sed nunc malo interpretari ΤΑΦΘ ΕΝΕΣ Taphe-eneth, i. e., caput vel principium seculi. Nos dicemus initium mundi, vel terræ. Sic responderet urbi Syene, quæ Ægyptum claudit versus Æthiopiæ, uti suo loco p. 330. notavimus; quemadmodum Taphus Ægyptum claudebat versus Syriam et Arabiam. Tota Ægyptus porrigitur a Daphnis usque ad Syenen. Quocirca Panmethos, teste Herod. l. c., præsidia collocabat, Elephantiam quidem adversus Æthiops, Daphnis vero adversus Syros et Arabes. Elephantiam autem non ita longe remota erat a Syene, ut supra p. 330. jam monui. Præteriti tamen non debet sententia C. Vitringæ, Theologi imprimis docti, in opere posthumo de Geogr. S. c. vii. p. 40. scribenitis: "Occurrit etiam in loco citato Ezech. Ἐθῆβη Ταχπανες —, Jer. xlii. 7. Jer. xlii. 11., ubi omnia fere loca recensentur in inferiori et superiori Ægypto sita. Ταχπανες sunt Daphne Pelusis, locus amœnus subjectus Pelusio, dictus ab uxore regis Jeroboam. Dedit enim Pharaon filium suam Taplines Jeroboamo. Hebr. non poterant aliter scribere, quam Ἐθῆβη. Litera Ἐ usum habuit vocalis ap. Hebræos veteres, et usurpata loco v. Gr. Leguntur Ἐθῆβη Taplines, vel Tephnes, et l. Reg. xi. (19. 20.) scribitur sine ἠ. Ἐθῆβη. Alibi ab Ezech. aliter punctatur." Opusculum hoc non tam esse elaboratum et perpolitum, ut sint veri magui Obs's, S. et præclarus ille in Jes. Commentarius, mirari desinet, qui sciat, Geographiam S. ab eo haud esse conscriptam, ut in manus eruditiorum publicè traderetur, sed hoc tantum consilio, ut ab auditoribus in usum privatum calidam exciperetur. Quamobrem neque hic disputabo, quod censendum sit de origine nominis urbi Tachpanes inditi, quam Vitringas exponit.

* Τεβόβι. Instrumentum Musicum Æg. cuij. meminit Josephus, s. Josephus, vetus scriptor Christianus, in Hypomnestico, s. libello sacro memorialis, p. 144. Scribit autem ille: Ἐν Αἰγύπτῳ τὸ Βοβὶ ἴσχυρον ἢ ἐπισημῶν, ἢ γυμνασίου ἢ ἐπισημῶν ἢ τῶν κωμῶν ἢ τῶν κωμῶν ἢ τῶν κωμῶν. Primum ea verba e cod. MS. Cant. protulit Th. Gale in notis ad Jambl. de Myst. p. 218., et recte observavit, verba ista desumpta esse ex epist. Porphyrii ad Anthonem Ægyptium. Edidit Ouleus τὸ Βοβὶ, ut in MS. legebatur, sed monuit legendum re Βοβί. Integer Josephi liber primum in lucem editus est ab eximio Polyhistoro J. A. Fabricio, subuexus volumini ii. Cod. pseudopyrg. V. T. Leguntur illic verba citata p. 330. In textu Gr. dedit Fabricius τὸ Βοβί, sed in vers. Lat. Buni. Dubium vis illum mihi est, quin una voce scribi debeat Τεβόβι, et nomen instrumenti Musici Æg. ex ipsa horum lingua explicari. Trigonorum instrumentorum Musicorum non rara ap. veteres mentio occurrit. Vide Athen. xiv. p. 636. coll. liv. p. 157. et 182.; Suid. in v. Σαββίαν, Hesych., qui scribit: Τεβόβος ἔδος ἀγῶνος ἀθλητικῶν, pro quo malim ἄθλητον, ἢ γυμνῶν ἢ Αἰγύπτῳ. Mart. Capella appellat Panduram. Ap. eum sic fatur Harmonia de Nupt. Phil. ix. p. 313. ed. Grot., Panduram Ægyptios attestare permisit. Fortasse representatur in lapide ap. R. Pococke in the Description of the East, V. l. Tab. lxi., et in monumentis vetustis ap. Montfaucon. Antiq. Expl. ii. 116. et 140., atque alibi. Ex eo genere erat Τεβόβι, instrumentum trigonum, non prorsus dissimile lyre vel citharæ, quatenus illius chordæ consimili modo pulsabantur plectro, nobis vulgo dictum eia Harpe. Voc. τεβόβος esse origine Æg. admodum probabile fit ex iis, quæ ex Porphyrio asfert Josephus l. c. Videtur literis Copt. scribendum ΤΟΥΨΗΗ. Gen. xxxi. 27., ubi Alex. habent κάβαρ, interpr. Copt. dedit ΟΥΨΗΗ, et citharæ-dus vocatur Apoc. xiv. 2. ΡΕΙΣΡ ΟΥΨΗΗ. Quod autem scriptor Gr. voc. ΤΟΥΨΗΗ effert τεβόβι, non insolens videbitur, siquidem con-

stat, literas e et ex expe cum β permutari. Qui Æg. dicuntur ΡΕΟΥΨΗΤ, ab Hieronymo vocari Remboth, sup. p. 229. 330. vidimus. Quæ observatio si forte aliis minus arduis, arisist tamen Montfauconio, quando cum eo de loco Scopii ap. Galeum ante plures annos Lutetia Paris. sermone miscbam, atque La Crozio, literis, a. 1735. ad me datis, significanti, s. observationem meam de ΤΕΒΟΒΗ valde probare, talenque esse arbitrari, ut mihi εἰσποιοῖ possit.

* Τεβόβος, Liliū. Ita Append. ad Dioscor. iii. 116. p. 457., de quo loco alia monui, cum diceretur p. 331. 32. de v. Σαββίαν.

* Τεβόβος. In Append. Dioscor. iv. 102. p. 469. de herba Stratiote legimus, Αἰγύπτῳ Τεβόβος (αὐλοῖον), Προφῆας ἄλφα ἀδωδῶν. Si vocem hanc Æg. etymologice consideres, Τεβόβος, vel forte rectius Τεβόβος, proprie significat στρατιώτης. Nam ΤΟΥΒΕ est pugnae contra, unde Ἐθρομῆβος dicitur τὸ μάχου, milites in Æg., quemadmodum vocem istam loco suo p. 69. exposui.

* Τεβόβος fuit Hecatez nom. Æg., testante Epiphanius p. 1093. cuij. hæc verba sunt: Ἄλλοι δὲ τῆ Τεβόβος, ἢ Τεβόβος, Ἐσθῆρ ἰσχυροῦς, ἴσχυρος τῆ Νεβόβος, ἄλλοι δὲ τῆ Ἐθρομῆβος, ἢ Ἐθρομῆβος. Sic enim verba legenda videntur. Vix alius quicumque istius nominis mentionem fecit. Optime tamen e ling. Æg. potest illustrari.

ἸΒΟΗ, Embon vel Ambon, quod alibi scribitur ΕἸΒΟΗ, significat iram, furorem iræ. Itaque ΤῪΒΟΗ, Ti-ambon, designat graviter iratam, irā furentem, et ΤΘΡΗ ἸΒΟΗ, Ti-thra-embon s. Tithrambon, exponi potest ut ira furens, aut etiam alius furorem indens. Reliqua, hæc pertinentia, legi possunt in Panth. Æg. l. 5.

* Titthos, Cyclaminus. Apud de Herbis c. 17. Dicebatur quoque Æg. ἸΒΟΗ, ut ante p. 88. vidimus.

* Totaphoth, Τεβόβος, quæ vox in libris Mosaiscis occurrit Ex. xiii. 16. Deut. vi. 8. xi. 18. Non eodem ubique modo eam reddunt interpretes vel, s. Græci, s. Orientales, Syrus et Arabs, ut apparet ex Origenis Hexaplis, a Montfauconio ed., atque e Bibliis Polyglottis. Multum quoque diverse sunt eruditiorum recentiorum sententiæ de vocabuli significatione, ejusdemque origine, quæ ab aliis refertur ad Ἰβ, Chald. Ἰβ, spectare, aspicere, ab aliis ad Ἰβ, s. Ἰβ, notione multum aspiciendi, ab aliis ad Ἰβ, ligare, ab aliis ad Arab. حَب, agilis fuit.

V. Buxtorfii Lex. v. Ἰβ, p. 869. 870. Schultens. in Clavi Dialectorum p. 320., Hackmanni Præcedanea Sacra p. 92—112., et Schroeder. de Vest. Mul. Hebr. p. 127. E locis Mosaiscis modo citatis colligi potest, Τεβόβος fuisse frontaliam, s. anuleta et phylacteria in fronte gestari solita, vel in universum ornamenta quædam capitis et brachiorum, quasi memorialia. Cf. præter eruditos istorum locorum interpretes, Fullerus Misc. 3. 7. et Witsius in Ægyptiacis l. 9. §. 3. ii. 9. §. 7. atque seq. Vocis istius mentionem hic faciendam putavi, quod eruditus quidam eam e ling. Æg. derivandam esse censent. Jos. Scaliger vocem hanc in universum Ægyptico deberi existimavit. Bochartus Geogr. S. P. l. l. 1. c. 15. scribit. "Talmudici, quos citat Kimchius in Lexico, Τεβόβος pro frontalibus volunt esse voc. semi-Æg. Compositionis tamen ratio mihi haudquam probatur." Equidem e non sum, qui litei istam componere audeam. Non tamen ita absurdum sunt Judæorum magistri, quando vocabula natales in Æg. quarunt. Dummodo enim quædam satis esset, voc. Totaphoth Æg. esse originis, compositionis ratio facilis dari posset, imprimis si non tantum fuerint ornamenta frontis, sed et brachiorum. Sermone Æg. manum dicit ΤΟΥΤ, perculgatum est. Deinde ΦΩΤΣ significat aliquid sculperem, affabre effingere. Ex. xxv. 7., ubi in Gr. legitur ἄβουα εἰς τὴν γλυπτῶν. Copt. interpr. dedit ΖΑΗΑΗ ΕΠΦΩΤΣ.

¹ Pictus hæc nominis notatio Forsteri Epist. p. 32. 33.

² V. Theop. Epist. La Croz. t. iii. p. 183. coll. l. i. p. 206. Cf. F. S. de Schmidt de Sacerd. et Sacrif. Æg. p. 170—172.

³ Eadem dabit Scheltzian l. c. p. 13.

Vers. 11. ejusd. cap. Gr. *παύσεις τῶν ἰατρῶν χροῶν ἀπερῆ*
κίβδη redduntur Copia **ΕΡΕΘΩΛΟ ΗΞΩΔΗ**
ΖΩΠΤ (* 24. scribitur **ΗΞΩΔΗΖΩΠΤ**)
ΗΝΟΥΒ ΣΥΦΩΤΖ **ΥΠΕΚΡΩΤ**.

Sic etiam vers. 18. *ποιήεις δύο χροῶν ἡ χρυσοροσῆ*
Copt. exprimuntur **ΕΡΕΘΩΛΟ ΗΧΕΡΟΥ**.
ΒΙΥ Ε ΗΝΟΥΒ ΥΦΩΤΖ. Cf. Ex.
xxiii. 4. 16. imprimis Lev. xxvi. 1. Est itaque **ΦΩΤΖ**
quidquid sculptum, cælatum et ex pretioso metallo arti-
ficiose elaboratum est. Foret igitur **ΤΟΤΦΩΤΖ**
sculptile manus, vel monile in manu aut in brachio
gestandum. Sed ea de re judicium penes eruditos esto.

* *Τογχαρῆς*. In Catal. regum Thebæorum, uti in
Eusebii Scaligeri editio est, hæc verba aut potius
verborum monstra leguntur: *Θηβαῖον Ἀλυπτίον Ἰβαλ-
λερῶς ε' Τογχαρῆς ἄρχος χειρὶ Μεμφίτης, ὁ ἱμμερῆ-
ται Τισαύτης*. In Syncello, e quo Scaliger ista descrip-
sit, Gorus postmodum sic eadem vulgavit: *Θ. Α. ἕβ.*
ε' Τογχαρῆς Ἀρχὸς Μομφίτης, ὁσῆς ἱμμερῆται τῆς ἀφῆρῆς
περὶ τογχαρῆς. De h. l., uno omnium difficillimo, et sine
controversia admodum corrupto, tam in vocibus *ἕβ.*
quam in Gr. erudient interpretatione, satis ample dixi
in Annot. in Eratosth., quas A. de-jecta-Vignoles inseruit
Chronol. S. t. ii. p. 741-743. E. conseruata mea, verba
ἕβ. ita constitui possunt, *Τογχαρῆς ἄρχος μομφίτης*, Græca
vero hunc in modum legi, *ὁσῆς ἱμμερῆται σῆσῆ-
ταις περὶ τογχαρῆς*. Nom. *Τογχαρῆς* fortasse erit *ἕβ.*
ΤΟΥΧΕΡΕΥ, compositum e prefixo **Τ** atque
duabus vocc. **ΟΥΧΕ** *seruare* et **ΡΩΥΙ** homo, pro
quo in compositione scribi solet **ΡΕΥ**. Est igitur
ΤΟΥΧΕΡΕΥ ὁ σῶζων ἀσθενούς, vel breuis
σῆσῆ-θους, quod nom. Gr. scriptoribus non ignotum est.
Si pro *ἄρχος μομφίτης* scriberetur *ἀσῆς* vel *ἀσῆρ μομφίτης*,

hoc foret *ἕβ.* **ΕΠΩΦ ΟΥΟΞ ΗΨΦΗΡΙ**,
græca admiratio plenus, s. prorsus admirabilis, proæra
nempe corporis statura; qualis homo dicitur *περὶ τογχαρῆς*
a Manethone Ægyptio Apoteles. iv. 464. Ob-
seruationibus meis, l. c. vulgatis, hanc utam nunc ad-
jungo. Potest forte seruari *ἄρχος*, et, cum reliquis verbis,
ἕβ. exprimi **ΑΧΩ ΟΥΟΞ ΗΨΦΗΡΙ**, Lat.,
Magus regum mirabilium plenus, vel admodum mirabilis.

In vers. Copt. N. T. Magna dicitur **ΑΧΩ** Act. viii.
9. et in cod. MS. Danielis l. 20., quavis alibi retineatur
ΥΑΧΩ, Matt. ii. 1. 7. 16. Neque dubium
est, quin nom. Magi ap. Ægyptios valde fuerit honestum,
ut ap. Persas, eo appellantes Sacerdotes et Philosophos.
In Ægypto artes Magice a Sacerdotibus colebantur, ut
vel e libro Moisi secundo satis patet. Ad illarum cognitiōnem
non admittebantur alii præter sacerdotes ac viros
honoratioris, ἱεροσῶτες reges. Cujusmodi artes Magice
efficiant, ut eorum periti laborum rerum mirabilium
auctores, et populum in sui admirationem raperent. Hæc
explicatio minus abit a scriptura Syncelli, sed non in
universum ei respondet Gr. Eratosth. interpretatio, nisi
forte *περὶ τογχαρῆς* exprimat de admirabili corporis
proteritate et robore membrorum.
* Totihoc.

* *Τουχαρ*. Fumaria. Append. Dioscor. iv. 110. p. 470.
Dicebatur etiam Fumaris s. Caprus ab Ægyptiis *ουα*, ut
idem testatur.

* *Τογχαρ*. Periclymenum. Append. Dioscor. iv. 14.
p. 462.

Τροχίλος vel *Τροχίλος*, Trochilus, est nom. avis *ἕβ.*
de qua Plin. viii. 25: "Hunc (epocodulum) saturnum cibo
piscium, et semper esculento erit, in litore sonano datum,
parva avis, quæ Trochilus ibi vocatur, rex avium in Italia,
invitat ad biandum pabuli sui gratia, os primum ejus as-
sultim repurgans, mos dentes, et iustus fauces quoque ad
hanc scabendi dulcedinem quam maxime hiantes." Eius-
dem meminit Plin. x. 74. Etsi dissentit Harduinus,
["Diversus est," inquit, "a regulo nostro trochilus
peregrinus s. Nilicius. Valde veroc ut verba, Rex
Avium in Italia, Pliniana sint, ac non glouosa potius
sapient alicujus conjectoris, translatum ex L. x. 74. ubi
trochilum nostratrem regem avium Plinius interpretat."]
Edd.] Comparetur *ἕβ.* N. A. iii. 11. quod et de Tro-
chilo viii. 25. hæc narrat: *Ὁ μὲν τροχίλος ἴσως ἐστὶ τῆς*
Δελου τῆς καὶ τῶν ἑδῶν τῶν ποταμῶν ἄλλῃς, καὶ δὲ
τὴ ἀν τῆς παρεδῆλων, βασιτεῦσας τρέφει δὲ αἰνῆς καὶ κρο-
κόδελος κ. λ. Addit viii. 15: Ὁς πῶς τὸ τῶν τροχί-
λων γένος τῆς γῆς τῆς ἑβῆς ἵστανθῆς (καὶ δὲ αἰνῆς γῆς
καὶ ἐν ἑβῆται, τροχίλος, οὗ ἀκούσις ἀντίτετα, καὶ δὲ πῶς
ἐστὶν αὐτῶ) μόνος δὲ τῶν ἐκλυμένων ἐκλυδῶν ἄρχος ἐστὶν
καὶ ἕβῶς ἕβῆς." Memorata dignum est, quod de tro-
chili avium genere legitur in Vanslebii Itin. Ægypti, Gallie
scripto, p. 77, 78: "Ce que Plin dit du Trochile, a
besoin d'éclaircissement, car on pourroit demander cent
ans durant en Egypte, quel est cet oiseau, qu'on s'en
pourroit jamais apprendre. Voicy donc ce qu'en dit
Beitar: "Quand le Crocodile est saoul de la proie, qu'il a
devorée, il sort hors de l'eau, & se met à dormir au
soleil, & parce qu'il lui reste toujours de la vilenie entre
les dents, dont il s'vengendrait des vers, un petit oiseau
semblable au Tectari, entre dans sa gueule, mange
cette vilenie, & les vers même, s'il y en trouve; et lors-
que le Crocodile sent, qu'il n'a plus rien dans sa gueule,
il la ferme, pour manger l'oiseau aussi: mais la Nature
ayant pourveu à sa sureté, en lui donnant deux epines
fortes adessus de sa tête, & le Crocodile se sentant
piqué, il la rouvre incontinent, alors l'oiseau s'enfuit."
Je m'informais de plusieurs Mores, s'ils connoissoient un
oiseau, qui avoit deux epines sur la tête, & ils me re-
pondirent, que non; il me dirent bien, qu'il y avoit en
Egypte le Saksak, que j'ay veu moy même fort sou-
vent, qui est toujours autour du Crocodile, parce qu'il
se nourrit des restes de la viande, qu'il trouve entre
les dents. Il se peut faire donc, que le Saksak des
Mores et l'oiseau dont parle Beitar, soit le Trochilus de
Plin."

* *Τυβί*, Tybi, nom. mensis quinti Æg. respondens
diebus postremis Decembris, sed imprimis Januarii Ro-
manorum. Dies enim sextus Januarii erat undecimus
mensis Tybi, ut alio loco a me observatum est. Hac
ratione facile in concordiam redigi possunt veterum tes-
timonia. Scribit Plin. vi. 23. circa finem: *Ex India re-
navigant mense Ægyptio Tybi incipiente, nostro Decem-
bris: aut utique Machiris intra diem sextum.* Schol. in
Arati Phaenon. p. 39. ed. Fellh hæc habet: *Μεγὰς ἡ τῆς*
Τυβί, ἡ ἐστὶ κατὰ Παλαιὰς Ἰουδαίας τῆς γῆς ἑβῆς
ἑστὶς ὁ χροῶν. Adde p. 40, et 53., atque Arriani Periplus.

* De veterum interpretatione vocis **ΤΥΒΙ** diligenter egit Mich. Suppl. Lex. Hebr. p. 1000-1011. Conjecturam Jabl. adjecto
huj. vocis, commemorat Schallizius l. c. p. 15, 16., sed improbat, et alia adjungit, que tamen ipse Jabl. h. l. in medium attulit.

* Hæc vocis in codice meo sibi a Jabl. subscriptum invenitur. Frustra enim non diffucio, quævisi, in eum Glossario suo Jabl.
adhibuit. Tandem tamen habere nulli videor certam viam aliquæ rationem, qua verum investigare et conserui possim, præter
Mingædalis in utris ad Æg. eod. reliq. p. ciii. cap. hæc verba sunt. "Quidquid exculenti residuum erit monacho, aut superfluis,
BIBI ad Totihoc reportare debebat, l. c., ut S. Hieron. primo Pachomianæ Regule capitulo interpretatur, ad Propositum domi
sue. Æg. enim sine dubio habenda hæc vox est, si recte tamen a libyris scripta ad nos pervenit, nam littera Bita s. aspiratio illa, quæ
h. in Gr. versione, que Hieronymo tradita fuit, esse non potuit. Quibusnam vero e vocibus non, hocce componatur, an ex **TOT**
(nam **ΤΤΟΤ** in Act. xiii. 11. valet præses), et ex **HI**, omnia, et **ΣΙΩΡ**, petitiones inquirent. Quod quidem
de hac derivatione statuerimus sit, tribus Pachomianæ Regule capitula iustitice nostrum hocce illustrant." Hæc Mingædalis. Epi-
quidem nisi rectius novi.

* *Τογχαρῆς* penult. brevis. Aristoph. Av. 79. *Τῆς ἡ ἑβῆς. ἢ τῆς ἑβῆς ἑβῆς*: Achæm. 875. *Νέστορος, ἀκούσις, ἀντίτετα, τῶν ἐβῆς*,
τῶν ἐβῆς, ἀκούσις. ἢ ἀκούσις τῶν ἐβῆς, ἢ τῶν ἐβῆς τῶν ἐβῆς. Vide Morell Lex. Gr. Prooed. Enq.]

* De Trochilo sua habent Arriani, *ἕβ.* N. A. iii. 11. quod et de Trochilo, quem vide it. 60., ibique Weseling et Valerem. (Pitaribus X. 9. ed.
Reisk. Oppianum, H. St. Thea. iii. p. 1670. b. E. Aristoph. Achæm. 875., et Av. 79. ubi Beckii Commentarius.) — Non modo enim
avem, que etiam *ἕβῆς*, *τῶν ἐβῆς* dicitur (Zanuckiotti), sed etiam historiam avem (Strabonem) ita dici, docuit Schneider. Lex. G.
ii. p. 541. Bæfano etiam *τροχίλος* non est, qui Fræncopolis dicitur Le Rotteid, sed The Trochilus, qui ista agilitate propria est, que
h. l. trochillo tribuitur, v. Not. Francæ. Interp. Av. in Brumoi Th. Gr. xii. p. 228. Itaque incertum tamen esse monet esse
Wiland. que avia h. l. intelligatur. "Epp."

Mar. Erythr. p. 5. t. i. Geogr. Huds. Passim istius mensis scriptores Gr. vet. meminerunt, eunque Τεϋβι nominarunt. Ita Clem. Alex. Strom. l. p. 408., epigr. Gr. Anthol. l. t. c. xci. 1. Τεϋβι δὲ παλαιὰ βασιλεύσαν εἶμα ραίνας. Præsertim commemorandus est Plut., in euj. lib. de Is. et Os. plus una vice nom. Τεϋβι occurrit, p. 374., ubi dies septimus mensis Τεϋβι dicitur ΑΦΕΙΣ ΙΣΙΔΟΣ ΕΚ ΦΟΙΝΙΚΗΣ, adventus Isidie et Phœnicie, et p. 366., quo in loco post verba, Τῆ δὲ ἑταίρη ἐπὶ Νεα, excidisse nom. mensis Τεϋβι, suspicari in Misc. Berol. t. vii. p. 288-300. In libris Copt. scribitur nom. huj. mensis ΤΩΒΙ. Ita certe invenit in cod. Evangeliorum membranaceo, scripto a Michaeli, Episcopo Damiatensi, assertaque in Biblioth. reg. Paris. Nec nullum a vero aberratum me opinor, si existimem, non. mensis decimi Hebr. רבב, quod semel tantum legitur in cod. Hebr. V. T., Esth. ii. 16. et Hebraicæ tempore prium seriori a Grecis accepisse videtur, esse origine Æg., et a Τεϋβι non diversum. Testis hac in re admodum locuples nulli est Hieron., in comment. in Ezech. c. 29. scribens: Porro iuxta xv. decimus mensis, qui Hebr. appellatur רבב, et ap. Ægyptios Τεϋβι, ap. Romanos Januarius dicitur. Quidquid enim aliæ de origine nominis Hebraicæ רבב afferunt, si ab Æg. discedas, id quidem merito minus probabile iudicabitur.*

Τεϋβιαν, ἰχθύς Νεχλεσας, καὶ ὄρεας ἔδωκ, teste Hesych. v. Τεϋβιαν, qui brevis potest scribit. Τεϋβιαν, ἔδωκ ὄρεας, et anteq. voc. Κεϋβις exponit ὄρεας ἔδωκ, ἢ καὶ Τεϋβιαν pro quo legendum suspicor Τεϋβιαν, uti in altero loco pro Τεϋβιαν rescribendum Τεϋβιαν ex Eliasi N. A. vii. 13. et Nicantri Thei. 393. [492.], ubi Schol. explicat Τεϋβιαν. * Neque illud analogia repugnat, neque hoc improbandum. * D'Arnaud. Lectt. Gr. p. 130. Aristot. H. A. vii. 24. τοὺς τεϋβιαν ὄρεας, pro quo vi. 13. αὐ τρεϋβιαν ὄρεας, (sic El. l. c.) quod, H. Stephano suspectum (Thes. iii. 1703. g.) præfert Sylburgius. Routhius ad Hederici oram: * Τεϋβιαν, serpens quidam, Epiphani. Her. 60. cap. ult. * V. Schmid, ad Aristot. H. A. vi. 13. EDD. Si vox origine est Æg. ut videtur, et. tamen etymologiam non minus legitimo, quam alii Græcæ.

Τεϋβι, Typhon, celebre Ægypti Numen, sed hæcibus, euj. meminerunt Herod., Diod. s. Plut., plures aliæ. Nomen non est Hebr. aut Gr., sed Æg. ΘΗΟΥ—Τ—ΩΟΥΤ, Then-ph-oh, significans ventum malignum, nocivum, vel ΘΗΟΥ—ΦΩΗ, Theuphon, ut Typhon sit ventus evertens, sive pervertens, vel etiam ΘΗΟΥ—ΦΟΞ, Then-phoh, ventus corruptor. Sed de hac re et aliis ad Typhonem Æg. pertinentibus copiose dixi in Panth. v. 2.*

* Τεϋβιον, Hebr. תבאי: pars nominis urbis, quæ Ex. xiv. 2. 9. vocatur Baal-Tezephon, ab interpretibus Alex. * Βελερεϋβιαν, aut Βελερεϋβιαν, quod habetur in cod. Alex., et ap. Euseb. in Onomasticon. Sita erat e regione urbium Migdol et Pibachiroth. Ab aliis habetur pro Heroopol, ab aliis pro Sues s. Arsinoe. Plura dicta in nova multumque aucta editione Dissertationum de Terra Gosen dicit. v. i. ix. p. 59. Hic tantum pauca de orig. nominis adiungam. Qui Ξεϋ putant Hebr. veritatem Septentrionem s. Boream, referunt ad Ξεϋ occultavit, vel ad Ξεϋ speculatus est, non tamen rationem denominationis ido-

nam afferunt. Quidam potius dicam, Ξεϋ esse Æg. ΨΑΦΕ, Isernia, desertum, sicuti cor Ἐρηξ vocabatur desertum istud, quod Iserniae hoc tempore ingreditur sunt, Ex. v. 1. vii. 27. 28. xiii. 16.*

* Τεϋβι s. Τεϋβιαν. Cf. dicta p. 359, 340. v. Tavis. * Τεϋβιαν. Voc. hanc nomine e ling. Æg. explicat Manetho, ipse Ægyptius, e euj. libro secundo Ægyptiacorum Π. Josephus hac profert contra Apionem l. 3. p. 445.: Τοῦτο δὲ τὸ ἔθνος αἰὶν ἄνθρωποι ἸΚΣΩΣ, τοῦτο δὲ ἔθνη βασιλεὺς ποιεῖν τὸ γὰρ ἸΚ καὶ ἱερὰ γλῶσσαι βασιλεὺς σημαίνει, τὸ δὲ ΣΩΣ ποιεῖν ἔθνη, καὶ ποιεῖν, κατὰ τὴν αἰτὴν διάλεκτον, καὶ οὕτως ἀντιθέμενον γίνεται ἸΚΣΩΣ. Τίτις δὲ λέγουσι, αἰτοῖς Ἀρῆας εἶναι. Ἐν δὲ ἄλλῃ ἀντιγράφῃ αὐ βασιλεὺς σημαίνεται, διὰ τὴν τοῦ ἸΚ προσηγορίαν, ἀλλὰ τοῖς ἀντιγράφοις ἀκριβολέτοις ἀλλοιωτὴν ποιεῖται. Το γὰρ ἸΚ πόλις Ἰγρυπταντῆ, καὶ τὸ ἈΚ διασημῶς ἀκριβολέτοις ἁρῆας σημαίνει. Καὶ τοῦτο μᾶλλον πιθανώτερον μοι φαίνεται, καὶ πάλαισι ἱστορίαις ἔχρηστον. Hæc Manethonis verba, non uno nomine memorabilia, ab Eusebio Præp. Evang. x. 13. cum aliqua lectionis varietate reposita, hæc ab editoribus Josephi satis illustrata, quod tamen fieri oportuerat, nunc e consuetudine ac lingua Æg. historice breviter interpretari conabor. Ait Manetho, populam quandam, quam Israeliticam fuisse significat, in vet. Æg. monumentis vocari ἸΚΣΩΣ, vocemque hanc esse duabus compositam esse, ἸΚ et ΣΩΣ. Ad priorem vocem ἸΚ quod attinet, cum affirmat Manetho καὶ ἱερὰ γλῶσσαι significare regem. Antequam vero eam e ling. Æg. illustrem, monebo, non. Τεϋβιαν, mea quidem sententia, longe rectius alicui homini convenire, quam toti populo. Docet id ipsa illa res ἸΚ interpretatio, quam Manetho e sermone Æg. supradicta. Quis enim de universo populo dixit, cum esse regem? Existimo nomina ἸΚΣΩΣ designari illustrem aliquem in gente Hebr. virum, et ipsum forsitan Moesem, ut deinde plenius ostendetur. Quo observato, pergendum est ad interpretationem vocis ἸΚ, quam cum dicat Manetho significare Æg. regem, caute id accipiendum est. In lingua Copt. monumentis omnibus, que ad manus nostras pervenite, vocis istius vestigia nulla occurrunt. Sed neque Manetho affirmat, ἸΚ generatim Æg. vocare regem. Tantum ait, voc. hanc significare regem καὶ ἱερὰ γλῶσσαι, lingua sacra. Quæ autem hæc erit, alia, quam allegorica, symbolica, hieroglyphica, sacerdotibus propria? Aperte distinguitur a dialecto communi, euj. διάλεκτον, quæ ap. Ægyptios omnes in vita communi et civili erat us recepta. Similiter Manetho ap. G. Syncellum in Chronogr. p. 40. loquitur de quibusdam columnis Æg., inscriptis ἐπὶ διάλεκτον καὶ ἱερογραφίαις γράμμασι, pro quo ἱερογραφίαις legi malim ἱερογλυφίαις. Huc pertine videtur Plut. de Is. et Os. p. 632., commemorans Sacerdotum τὸ συμβολικῶς καὶ μυστικῶς, et Spartian. in Antonino Caracallo l. i. Script. Hist. Aug. p. 721.: Unde, quomvis Greci vel Ægypti c. c. genere, quo formam hominum, etiam Luman Deam dicunt, mystice tamen Deum dicunt. Certum magis est, recte hac referri verba ipsius* Manethon ap. Joseph. l. c. p. 445., memorantis urbem ἀλλοτρῆσαν ἀπὸ τοῦ ἱεροῦ θεολογίας Ἀβαρον, pro quo deinde p. 400., ἔστι δὲ ἡ πόλις Αἰθιοπία, euj. τὴν θεολογίαν ἀπέθετο * Τεϋβιαν. Porphyrius V. Pythag. c. ii. testatur, Ægyptios habuisse γραμμαίων τρισῶν διασφῶν, * Ἐστρω-

* Joseph. in Hypomnestico c. 27., ubi comparantur verbes Hebr., Æg., Maced., et Rom., hæc nomina conjuncta leguntur, Τεϋβι Τεϋβι (pro Τεϋβι), Ἀβδωμῆ, Ἰσσημῆσι. Vide ad istum locum, quæ Fabric. notavit p. 20. In Menologio, quod Matthas Aneod. Gr. V. l. p. 16. edidit, mensis Τεϋβι, sic enim illic scribitur nom., videtur assimilari Januario.

* Græca interpretatur Gratius, l. i. Anth. Gr. p. 835.: Τεϋβι magistratus tertio producitur in astro.

* Cf. Thes. Epist. La Croz. t. iii. p. 133. Thebaice scribitur ΤΩΒΕ. V. Georgium in præf. ad Fragm. Evang. Jo. Græco-Copto-Theb. p. 134.

* Eandem de origine vocis Τεϋβι sententiam tenet Mich. Suppl. Lex. Hebr. p. 999, 1000., Hieronymi item testimonium attem, sed minus accurate citat. Nom. Hebr. Græce vocatur Τεϋβι, Τεϋβι, Τεϋβι, monet Fabricius in Menologio, p. 16.

* Comparatur Alberti aliique ad Hæsch. γρ. κενῆσι, Τεϋβιαν, et Τεϋβιαν.

* Forsterus Epist. ad Mich. p. 29. testatur, Typhonem Æg. esse Ξεϋ ΦΩΗ. Dubium tamen est, an Ξεϋ ἰδεν significet, quod ΘΗΟΥ, i. e. ventum. V. Jabl. pt. iii. Panth. p. 97. Fenestra Ξεϋ ista notione quaeres in Lex. La Croz.

* Quod modo dixi de incerta vocis Ξεϋ significatione, debiam quoque facit Fenestri i. e. conjecturam, hæc Typhonem esse Hieropolim, supra excusatum μυχῶν maris Arab. istam, in desertis, prope lacus anarum, Typhonem sacrum, tempore Menis vel paulo post deletam, deinde recititament appellatamque Hebr. דַּוָּיָו יֵסוּ יֵסוּ, et quondam Baal-Tezephon dictam de nomine Typhonis, Ξεϋ ΦΩΗ, cum Hebr. pro Ξεϋ aut sint ἰδεν. V. de verbis Isonie quæ supra notavi p. 95 et 96., nihil repetere. An vero ἰδεν ἰδεν in Herod. ii. 3. sit eadem urbs, quæ Baal-Tezephon et Hieropolis, non satis exploratum videtur. V. Dioid. S. 4. 59. Hieropolis Typhonis sacrum finise, doctæne Steph. Byz., in dubio item est. Certe non erat, cur Forsterus pro ἰδεν, ἰδεν Ἀλφονῆσι scriberet ἰδεν s. A. Vaigatum defendit mos Æg. et Antea. Itin. p. 170. c. ii. n. Wescel. Plinius dicitur ἰδεν ἰδεν; astrabone l. ii. p. 140. l. xvii. p. 1123.

Λαρχαίω, καὶ Τεργολογαίω, καὶ Σαρβαλαίω, et Clem. Alex. Strom. v. p. 553. 6. [657.] Ægyptiis triplicem hanc litterarum formam adscribit, τὴν Ἐπιστολογραφίαν, τὴν Ἱερογραφίαν, τὴν Τεργολογαίαν, ubi plura alia adiunguntur huc spectantia. Neque omitendum est, Diod. S. i. p. 51. loci de cippis ἀεγραφίαν habentibus Ἀεγραφίαν γράμμασι, τοῖς Ἱεροῖς λεγόμενοι, p. 72. de Sacerdotibus, pueros duo litterarum genera docentibus, τὰ τε Ἱερά κατανοεῖν καὶ τὰ κοινοτάτα ἔχειν τὴν ἱερότητα, et l. iii. p. 145. de Æg. literis Hieroglyphicis.¹ Hinc intelligi potest, quid sibi velit Fl. Josephus, l. c. p. 446. addens: Ἐν ἄλλῃ δὲ τῶν βιβλῶν τῶν Ἀλεξανδρινῶν Μανθῶν λέγουσιν φησὶ ἕως, τοῖς κατανοεῖν ποιήμασι, ἀρχαῖότατον ἐν ταῖς Ἱεροῖς αἰτίων βιβλῶν γράφεται. Conferri possunt, que hic illic monui in Panth. Æg., presertim in Proleg. lxxvii. et seq. Multo tamen magis consulendus Guil. Warburton in erudito libro, The divine Legation of Moses demonstrated, iv. 4. vel etiam in Essai sur les Hieroglyphes des Egyptiens l. i. p. 74. sq., 163. 174. sq. Nunc e diverticulo in viam redeundum. YK, vel Æg. scriptum, ut puto, **ZIR**, proprie significat Magum. Act. viii. 11. αὶ μαγείας Coptis audiunt **HIUET-ZIR**, unde apparet **ZIR** esse Magum et **UET-ZIR** Magiam. In cod. cap. v. 9. pro μαγείων versio Copt. habet **ΕΘΙΟ ΗΑΧΩ** existens Magus. Et sane concretum τὸν μάγον Copti semper reddere solent **ΑΧΩ**, etsi abstractum τὴν μαγείαν transferant **UET-ZIR**. Versio autem Æg. dialecto Thebaidis composita, hoc etiam in loco, Gr. μαγείων expressit **ΕΦΨΙΡ**. Quod etiam analogia lingue postulat. Si enim **UET-ZIR** est *magia*, **ZIR** μάγον esse omnino oportet. Hinc quoque γαρμαξία veneficia Apoc. ix. 21. dicuntur **ΦΑΔΡΙ ΗΙΡΙ**. Cum igitur Manetho affirmet YK, s. Copticum **ZIR**, significare regem, sed καὶ ἱερά γλώσσα, lingua Æg. sacra, ammadvertendum porro est, ap. Ægyptios habet secus, quam ap. Persas et Chaldeos, Magiam in magno honore et sacerdotibus maxime propriam fuisse, ut jam in antecedentibus p. 349. ad voc. Τεργολογαίω observavi. Quin ipso reges Ægyptios didicisse Magiam, et e Magorum numero fuisse, Judæorum magistri tradunt. V. Gaulminii notas ad Vit. Moisi p. 135. Et is, que Manetho ait, colligi posse videtur, Sacerdotes et Scribas sacros per Magum ageritice et hieroglyphice Regem designasse. Sed hoc accuratius expendendum aliis relinquo. Hæc ipsa vero expositio e mente Æg. egregie convenit Mosi, quem fuisse Magum, Æg. monumenta referbant. V. Justinum xxxvi. 3. Præter hanc τὸν YK interpretationem de rege, afferit etiam alia a Josepho et libris Manethonis, significare nempe YK Æg. lingua αἰχμάλωτος, captivum. Dubium non est, quin Manetho respiceret ad voc. Æg. **ΨΑΡ** vel **ΨΑΡ**, que significat cingere, præcingere, ζωνοειν, περιζωνοειν. Et notione utriusque vocabulum Copticum occurrit Gen. xxii. 3. Lev. viii. 7. 13. xlv. 4. Num. xxii. 21. Luc. xii. 35. 37. Singulatum istæ voces usurpantur de armis, quibus qui se ipsum cingit, Num. xxxi. 3. 5. xxxii. 17. 21. 30. 1 Petr. iv. 1. 1 Tim. i. 18. et alibi. Hinc idem nom. tribuitur quoque armaturæ. Παροπλιον Eph. vi. 11. et 13. Coptis interpretatur

ΨΠΨΑΡ ΤΗΡΑ. In MS. Duxologia quædam Martyrologia Copt. scriptura reperio de Philopatere Mercurio, **ΑΥΤΨΨΑΡ ΤΗΡΑ ΠΨΑΡ ΤΗΡΑ** **ΗΤΕ ΠΙΝΔΩΤ**, induit totam armaturam fidel. Est igitur **ΨΑΡ** et **ΨΑΡ** se armare, arma induere,

agnis se cingere. Non tantum Æg., sed Gr. quoque ac Latini notationem cingendi transferunt ad eos, qui arma sumunt. Το ἔδριον τὰ ἑδά veteres dixisse ζώνησιν, scribit Pausanias Bœot. ix. 17. Hinc ἐδρώνος sunt armis instructi in vers. Alex. Isa. i. 14. iv. 13. Alia dabit H. Steph. Theos. L. Gr. l. i. p. 1409. ac sq.² Ap. Latinos accingi esse et arma, ciangi gladio, similesque locutiones sunt pervulgatæ; veram etiam appellantur cincti, qui arma sumunt militæque bonam dant. E multis unum sufficit exemplum. Scribit Plin. Epist. vii. 25.: Sunt plures cultu pagano, quo cinctos et armatos diligenter scrutatus invenies. Fieri potest, ut Æg. ab initio quidem Hebræos a vitæ genere, quod coluerunt, nuncuparent Pastores, postea vero, cum idem Pastores arma cepissent, vocarent Pastores cinctos sive armatos. Dubio certe caret, Hebræos in deserto fuisse armatos, non item, an armis cincti et Æg. egressi sint. Unus est locus, e quo id affirmari posse videtur, Ex. xiii. 18. ubi Insetelæ dicuntur egressi **עֲרֹבָה**. Quam varias fuerit sent. et recentiorum interpretationes vocis Hebr., docent Drusius, Grotius, et alii ad istum locum, etiam Fullerus Misc. v. 2. Alex. vertunt *πεπρωτὴ γενεῆ*, sed Aquila ἐντοπισμένους, et Symmachus καθολοπισμένους, atque vulgaris Latinus armati. Vide Origenis Hexapla, a Mont-fauconio ed. Nec aliter R. David Kimchi, Hieron., Latherus, et plurimi alii. Cum his facit Pococke in nota ad Portam Moisi p. 54., vertentis, æquine composito,

acie instructa, moentissia ap. Arabes **سوار** significare exercitum, s. aciem, quæ, quoniam quinque partibus compositur, scilicet poterat appellari a **سوار** quinque. Cum de hac rebusque aliis consulissem Albertum Schultens, eximium illud Literarum Orientalium decus et presidium, verbis humanissimis sic respondit. "Possit versio Aquilæ et Symmachi defendi ex Arabismo. Sententia Pocockii non plane contemnenda videtur. Aut conferri poterit Arabum **سوار**, crudus, durus, vehemens fuit in omni re, drinde fortis ac strenuus fuit in bello. Sic enim explicatur in Camuso et alibi."³ Et dictis intelligimus, potuisse Hebræos ad Ægyptiis appellari pastores armatos, atque eo facere notionem verbi **ΨΑΡ** seu **ΨΑΡ**. Sed idem illud verbum non adeo usurpatum de vinculis, quibus captivi vincuntur ac constringuntur. Solent enim Copti hæc in re adhibere voces **ΣΩΗΣ** et **UOP** vel **UHP**, ut patet ex omnibus S. Codicis locis, in quibus vincendi, ligandi, captivandi, vel captivorum mentio occurrit. Quæ omnia cum medium perpendo, non parum in ea confirmor sententia, que jam dudum menti meæ etiam invitæ obrepit, Manethonem, quamvis esset genere Æg., Sacerdotumque in ordinem allectus, Gr. tamen potissimum literis innotuitum fuisse, lingue autem patriæ Æg. et antiquitatum genitio sine vix mediocriter peritum. Vivebat in Æg. infera, in qua eo jam tempore lingua Gr. prævalabat, cum pauci omnino inveniuntur, qui avitas Sacerdotum Æg. scientias excolerent. Quod si cui mirum et paradoxon videbitur, mirari is desinet, ubi meminerit, Strabonem tempore Augusti Imperatoris, cum studioso in antiquas res Æg. inquireret, comite Elio Gallo, Ægypti Pæflecto, neminem plane potuisse invenire, præcis Sacerdotum artibus ac scientiis imbutum, Chæremonem vero quendam, scientias istas falso venditantem, eruditioribus libris fuisse. V. notabilem Strabonis locum xvii. p. 354. editionis, quam ipse Casaub. curavit (p. 1159. ed. Amel.). Quando igitur Manetho YK interpretatur αἰχμάλωτος, captivos, non tanta ej. ap. me fides est et auctoritas, quanta videtur aliis, reclamante usu lingue Copticæ. Neque enim huc pertinere videtur **ΨΑΡ**,

¹ Cf. Wesseling. ad Diod. l. i. p. 65. 91. 176., et ad Herod. ii. 36., quo teste, Ægyptii δεικνύοντες γράμμασι χίτωνας, καὶ ἐν μὲν ἀρχαῖς, καὶ ἐν ἡμῶν καινότεροι. Præterea que manuit Georgius in præf. ad Fragm. Jo. Theb. p. 35. 36.

² *Σωφροσύνη* exprimitur ἀνατολίως ab Hebræo ἀνίστασθαι. Cf. Alberti ad ve. *Σόφρον*, et *Σωφροσύνη*.

³ Legatur Schultens ad Prov. iv. 37., Halimta in Curia ad Fr. p. 86—89. 196., et Mich. in Suppl. Lex. Hebr. p. 855—859. coll. p. 823, 855., qui pro **עֲרֹבָה** mutatis vocalibus legi vult **עֲרֹבָה**, vertitque quinq;angulæ, in colubæ quinquegenarum divisi. Quod quid eligatur, opus non est conjectura critica Hoobigantii p. 85., opinantis, litteram unam tractant **עֲרֹבָה** legendum quod **עֲרֹבָה** vel **עֲרֹבָה**, fortissime, quod extat Jud. xviii. 9., et profectiois fastidio illa significatur, et qua dicitur est Ex. xii. 11. Quod addit illis, ex hodierna scriptura **עֲרֹבָה** sententiam docet, vel problemem, vix posse, nec vero ullam veterum potuisse interpretari. nec facile omnibus persuadebitur.

quod Ps. xxxii. 9. ponitur pro contringere veluti vincula. Progrederi nunc ad alteram vocem ΥΚΣΙΣ partem, nempe ΣΥΣ, quæ pastorem designat, teste Manethone. Quia in voce, est nullis negotiis facere videtur, parum re ipsa est difficultatis. Quamvis enim in vers. Copt. Pentateuchi Mosiaci et Librorum N. T. frustra vox ista queratur, ibidemque pastor dicatur ΟΥΔΕΣΩΤ, reperitur tamen in Fragmentis, quæ dialecto Thebaidisive Sahidica sunt conscripta, et in Bibliothecis quibusdam extant. Deprehendi cum in Dictionario Coptico-Atabico, in Biblioth. Reg. Paris., quod exhibet vocabula Coptica ex Evangelio Joannis, adjuncta interpretatione Arabica. Eo in cod. MS. inter vocabula et cap. x. Evangelii Joannis est etiam ΠΥΣΣ, quod translatio Arabica reddit pastorem. Postea La Croix nactus est apographum Fragmenti capit. x. Evangelii Joannis, eadem dialecto Thebaica, et cod. MS. Biblioth. Bodl. Oxon., quod necum sua pro benevolentia communiavit. In illo autem Fragmento ita legitur vers. 2.,

ΠΕΤΗΝΥ ΔΕ ΗΤΟΣ ΕΒΟΛ ΖΙΤΥ

ΠΡΟ ΗΤΟΣ ΠΕ ΠΥΣΣ,

quæ qui vero ingreditur per portam, est ipse pastor. Et sic iterum vers. 7.

11., ac quoties in Gr. ejusdem capituli textu prostat

ποιμῆς. Unde haud dubie constat, ΣΥΣ, vel Copt.

scriptum ΠΥΣΣ, Æg. vere pastorem significasse.¹

Observari meretur, Euseb. Præp. Evang. x. 13. ubi citat

locum Josephi, pro Σός p. 294. ed. R. Steph., dedisse

Οσείας. Scribit enim: *Ἐσείας δὲ τὸ ποιμῆν ἀνῶν*

ἔθως Ὑσείας: iterum, *Τὸ δὲ Οσείας ποιμῆν ἔστι,* et

sic porro. Lectionem hanc non putem aspernamam

esse. ΟΥ enim est articulus indefinitus, qui substan-

tivum cum masculini, tum feminini generis pronome ad-

ditur. ΟΥΠΥΣΣ igitur gerē est ποιμῆς. Vix aliter

Æg. in continua quadam oratione dicerent, quam ΖΙΤΥ

ΟΥΠΥΣΣ, vel ΠΥΣΣ ΟΥΠΥΣΣ. Præinde

varians hanc lectio non est de nihilo. Si autem ea recte

se habeat, novum ex ea capi possit argumentum, quod

patet, non hoc non toti populo impositum esse, sed

uni alicui viro in gente Hebr., nempe Mosi. ΟΥ enim

articulus nunquam cum plurali, sed semper cum singu-

lari tantum numero jungitur. Cum autem Ὑσείας, ubi

explicitum, significat aut nuncium pastorem, aut pasto-

rem arguunt, utramque illud ad Mosē, et sententia Æg.

potest referri. Erat certe pastor, non tantum ex gente

pastorum Israelitarum oriundus, sed qui etiam pastorem

provinciam in Mediae ap. socerum suum gessit. Dicitur

Moses *παλιβοσκῆτος ἐκ Ἑβραίων, ποιμὴν τῶν κ. τ. λ. α.*

ap. Clem. Alex. Strom. l. p. 413. In primis legatur Philo

de V. Moisi p. 612. [90, 91.] Eo forte respicit Herod.,

lib. ii. 128., imperasse Ægypto reges quosdam im-

probos, qui templis deorum occulderent et populam ad

extruendas Pyramides cogent, atque has Æg. vocari

Pyramides Pastoris Philidionis, *Ποιμῆν Φιλιδίωνος.* An-

non hic lateat? Pastor Philidionis s. Palestinus, id est,

Judaicus? Cum vero addat Herod., imperasse istos reges

per xvi. annos, videndum, an hoc sit regnum Heracleo-

polititarum, quod Manetho ap. Euseb. p. 18. affirmat du-

rasse e. annos. Heracleopolin vero esse Gosen, terram

Israelitarum in Æg., ubi domi. Habetur idem Moses

pro Mago s. Sacerdote Æg., et credebatur disciplina

scrivis Æg. ita imbutus, ut cum Magis auderet decerere,

se tot tantaque ederet miracula. Addatur superius

dicta p. 359., et interpretes eruditi Actuum xii. 32. ubi

Moses dicitur *ταυδεσθῆς τῶν ἁγῶν Αἰγυπτίων,* et *ἑβραῖος*

ἐκ τῆς Ἰσραὴλ ἐκ τῆς γῆς Ἰσραὴλ. Quis denique negat, Mosē

tractasse arma, ducem totius exercitus Hebr. fuisse tem-

porē liberationis et servitute Æg. atque in deserto, et vic-

toriam sæpe de hostibus reportasse? Si quis vero Ὑσείας

accipere malit de pastorem armatis, et istud referre ad

universum populum, non ego quidem præfrecte refraga-

bor, ea tamen lege, ut intelligantur Hebræi, in Æg. diu

vixentes, indeque tandem egressi, non autem Arabes,

quod vult Marsdamus Can. Chron. p. 100—106., et 319

—325., quem confutrant Perizonius Orig. Æg. c. xix.,

Budden Hist. Eccl. V. T. t. i. p. 358. et seq. alique

plures.²

Ὑσείας, Hyssopus, Hebr. זכור. Satis constat integ-

rasse, unam eandemque plantam triplici nomine

designari, atque nugari Etym. M. et cetero, cum secuto,

quando vocem aiunt esse origine Gr. Estne igitur

Hebr. I. Ita veniat plerique, qui de Hyssopo prolixe

egerant, Salmas. de Homon. Hyles latr. c. xix., Bochart.

P. i. Hieroz. l. ii. c. 5., Ol. Celsius P. i. Hierobot. p.

407—448., alii. Mihi quidem videtur voc. Æg., quod

ab Ægyptiis primum ad Hebræos transit, ab his ad Gr.

ac Romanos. Non provocabo ad vers. Copt. Æg. xii.

22. Lev. xiv. 4. 6. 51. 52. Num. xiii. 6. 18. Ps. li. 9.

Jo. xix. 29. Hebr. ix. 19., quibus in locis reperitur

ΖΥΣΣΠΗΘΝ aut cum articulo. ΟΥΖΥΣΣΠ-

ΠΗΘΝ,³ quandoquidem haud nescio, videri posse inter-

pretres Coptos ad literam secutos Gr. Ὑσείας, quod

habent lex. et scriptores N. T., adeoque non esse voc.

Æg. Dicam ergo potius, Hyssopum fuisse plantam in

Æg. crescentem, non modo memoria recentioris, testibus

peregrinatoribus omnibus, sed etiam temporibus remoti-

ssimis. Sacerdotes Æg., quibus nefas est quidem

comedere et bibere aliunde inductam, solebant Hyssopum

usam cum pane sumere, et ex Chærenone refert Paph-

lax, de Abst. iv. 6. Notabilis magis est usus Hyssopi

in primo Paschatis festo, ab Hebræis celebrato, antequam

Ægyptum relinquere, Ex. xii. 22. Existimo igitur,

Mosē in scribenda historia reituisse non. plantam anti-

quam, in Ægypto nascentis, ipsam ipsam non. deinde

datum esse eidem plantam, etiam in Palestina crescenti,

quod semini dubium est. Si quis autem ex me querat

¹ Fragmentum Codicis Oxon., de quo Jabl. h. l. et in Thes. Epist. La Croix, t. i. p. 180. loquitur, editum est Osouli a. 1799. sed verba commatis secundi piano alteri distinguuntur. Idem obtinet in edit. editione Fragmenti, ad. Naniam ap. Mignardum in Æg. Cod. reliq. p. 84. Ubique tamen erratur ΠΥΣΣΣ. In Fragmento alio Thebaico, ibid. p. 541., legitur ΠΥΣΣΣ. Est tamen vox eadem, momentum Tekie ac Misgærio.

² Ingressa hæc conjectura nimis fævit auctoritas plurim cod., in quibus pro Φοιβῶν legitur Φοιβῶν, quod Gronov. probravit, et Weseling. in textum recepit.

³ Præter scripturas, qui ad Christianum illustrantur, aut Historiam s. communem s. ecclesiasticam, ubi Virginius t. i. Comm. in Sen. p. 349, 350., et ubi commentatione præterita de regno Æg. p. 354—355., ubi auctore non laudato, non pauci dant aliâ sibi amorem. Fortassis Epist. p. 9. pastores electos, i. e. reges ΠΥΣΣ—ΠΥΣΣ exponit de Amalæis, gente agnatis, Arabibus origine, vitæ genere pastoribus. Partem aliquam observationis Jabl. deest Schultans in Repert. t. xiii. p. 17. 18. Subjecta verba, Hæcæus Jablonskii, nunquam adjuvat sententiam, et quæ ΥΡΥΣΣΣ narrant armati pastores, id vero Amelæici s. Arabes.

Vilissimæ autem ipsam Jabl. satis single dicitur de pastorem armatis. Ne longius sijn, non præterite modo, lectu dignum esse con-

centrationem alterationemque, amicum tamen filium, et deest sententiæ, de pastorem Hebr. regibus Æg. aut veris aut fictis, quæ

Bateman inter et. Bateman interest, ubi motus dispositionis arguuntur præcipuos legitur in Hist. Acad. Reg. Hist. et honorum Lit. Paris. t. iii. p. 21—55. In explicanda voce ΠΥΣΣ, sive ΠΥΣΣ, ut est ap. Euseb., in longè alia dicitur Bryant in

Oss. on the ancient History of Egypt p. 160. sq., de quo forte alias plurius.

⁴ In versione Sahid. scribitur ΟΥΖΥΣΣΠΗΘΣ, Jo. xiv. 29.

⁵ Non aliter La Croix videtur iudicare, cum voc. ΖΥΣΣΠΗΘΝ in Lex. omittit.

⁶ Ubius de Hyssopo commentatus est Blains Caryophyllus Pt. i. Diss. Misc. p. 103—126. Intelligit Origanum, et non uno

argumentum genere evincere studeat, non esse Æg., ad Aslanos primum translata, postea a Nicandre ac Dioscoride usurpata,

non item a Theophrasto, qui vocat ἡρῶν.

Cilicia; in Pamphylia, et Smyrnae agro. Plin. 25, 11. 26, 11. a med. et 12. Lat. Hyssopus, et Hyssopus, i. f.: Columella vii. 5. "Remedio sunt hyssopus, et sal quibus pœnderibus contrita." "Υσσωπὸν ἴστρον, medicamenti nom. quod e sordida lana præparatur, ut habetur ap. Paulum vii. 17, quo loco omnes ἔσσωπον habent, cum tamen ἄσσωπον legendum videatur. Qui error non illic tantum admissus est, sed multis alijs locis ap. auctores tam Gr. quam Lat. Notandum Nicolaum Sect. 3. de Unguentis per ἔσσωπον ἴστρον, i. e. hyssopum humidum, intelligere ὄσσωπον veteribus Græcis dictum; vocat autem ita ὄσσωπον non tantum Nicolaus, sed et Paulus aliquot locis, et hæc appellationem officinarum medicorum in hunc usque diem retinuerunt. Non est itaque ut errore aliquo acciderit quod multis in locis recentiorum Græcorum medicorum ἔσσωπον ἴστρον scribatur, ut plerique censent, sed relinquenda in contextu verborum hæc lectio tanquam legitima, sic enim ipsi lanam succidam appellatur, non ut veteres conseruauerunt, ὄσσωπον: dictorum et illud fidem facit quod Nicolaus Sect. 5. de unguentis meminit hyssopi cerati, quod ἔσσωπον κρήνην vocat, quod idem est cum medicamento illo ex ὄσσωπο composito, quod Græci veteres aliquando ὄσσωπον φάρμακον, aliquando ἄσσωπον κρήνην, ut L. 14. Meth. mendendi Galen. et interdu ἄσσωπον κρηνητικὸν, interdum etiam ἄσσωπον ἴστρον nominant; que sane omnes appellationes a forma medicamenti, quod liquidi cerati instar paratur, sunt deductæ, Compositum rationem et modum tradit Paul. vii. 17. Quod itaque alij Græci ὄσσωπον κρήνην, ipsam Nicolaus ἔσσωπον κρήνην appellat." GORTZEUS.

[Υσσωπὸν. "Hinc Ἰσσωπὶτις οἶνος, Hyssopites vinum, quod conficitur e contuis hyssopi folijs, ap. Dioscor. (v. 50.) et Columell. xii. 55." H. St. Plin. xiv. 16. EDD.]

Φαλλός. Hoc nomine Gr. appellat simulacra membri virilis, aut status, que membra humi modis habent appensa, insinuatæ magnitudinis, quibus illi in sacris utebantur. Hæcych. Φαλλῶν τὸ ἕλκων αἰδοῖον ἀνδρῶν. Idem, Φάλλος, (corrigunt eruditi Φαλλῶν) φῆβ' πεποιημένη εἰς τὸν Διόνυσον, τὸ φαλλὸν φέροντες. An hic legendum ἰστροπέριον, i. e. quando Phallus portatur et circum gestatur? Idem, Φαλλῶν (ita corrigunt v. dd.) ἰστροπέρι, εἰ δὲ μέλος, ἄλλος, φῆβ' ἀστροπέριον ἐπὶ τῷ Φαλλῷ φέροντες. Lucian. de Dea Syria p. 587. (c. xvi. p. 403.) Φαλλῶν Ἐλλῆρες Διονύσιον ἑστρώσαντες ἐπὶ τοῦ καὶ τοῖν δὲ τι φέρονται, ἀνδρῶν μίμησις ἐν ἕλκων πεποιημένους, μεγάλα αἰδοῖα ἔχοντες. Καλλιμάχης δὲ τοῦδε νεωτέρωστος. Rescribit Lucian. ad Herod. ii. 48. Præcipue tamen Phallus dicebatur membrum viride effictum, et in pompa sacra portari solitum. Sacra istiusmodi Phallica fere ap. omnes gentes usitata fuerunt, que hisce imaginibus et simulacris vim naturæ genitricis et fecunditatis, cui omnia debebant, symbolice aduenerat voluerunt. Videtur autem nos ille primam Ægyptis usitatus fuisse, et ab his ad alias decem gentes dimanasse. Cf. Hospinianus de origine Festorum, V. l. Opp. p. 116. sq.³ Testatur id historicorum antiquissimus Herod. ii. 48., ubi loquens de Festo aliquo Bacchi, i. e. Osiridis, ita scribit, τῆρ δὲ ἄλλων ἀνάγοντι ἴστρον τῷ Διονύσι ὁ Αἰγύπτου, πλὴν ἄλλων· κατὰ ταῖτα ἐκείνῳ πάντα Ἐλλῆρες ἀντὶ δὲ φαλλῶν, ἄλλα κτ' ἐπὶ ἱερωμένῳ ἔσων τε πυχονία ἀγάλματα ἐπιπέσαντο, τὰ περιόριστον κατὰ κόρας γενναίας, ἔστιν τὸ αἰδοῖον, ἐν πολλῷ τῶν ἑλλῶνων ἐν τοῦ ἄλλων ὄσσωπον. Προηγύρεται δὲ αἰδοῖα, αἱ δὲ ἔσωνται ἀείδουσαι τῷ Διονύστῳ. Διὰ δὲ μέζων τε ἔχει τὸ αἰδοῖον, καὶ εἰσὶν μίμησις τοῦ σωματος, ἐπὶ λόγος πρὸς αἰσὸν τοῦ λεγόμενου. In sequentibus patet, Melampodum sacra hæc Phallica ab Ægyptis accepta in Græciam intulisse. Originem sacrorum Phallicorum Diod. S. a fabula Osiridis et Typhonis decantata et trita repetit i. c. 22.. Τὸ δὲ αἰδοῖον ἐντὸς μὲν Τυφῶνος εἰς ποταμῶν μύθητι λέγουσι, διὰ τὸ μύθητι τῶν εὐαγγελιστῶν ἀπὸ ληθῆν βασιλευσέναι· ἐπὶ δὲ τῆρ Ἰσίδου οὐδὲν ἴσταν τῶν ἄλλων ἐκωβήθη· τῶ μὲν ἰσο-

θεῶν. Ἐν τῷ γὰρ τοῖς ἱεροῖς εἰδωλοῖσι αἰσὸν κατασκευάζοντες, τῆρ κατεβαίνει, καὶ κατὰ τὰς κερὰς αἱ τὰς θύρας τῶν θεῶν τούτῳ γενόμενος, ἐντρίψασθαι ποιεῖται, καὶ πλείους σεβασμῶν τεύχεται. Διὰ καὶ τοῖς Ἐλλῆρας, ἔξ Αἰγύπτου παραληρόστας — τῆρ τούτῳ τὸ μέζων ἐστὶ τὸ μυστήριον καὶ τοῖς τοῦ θεοῦ τούτου κερὰς τε καὶ θύρας, ἐπιόριστον τε αὐτὸ φαλλῶν. Idem eod. Lib. c. 58., Καλλῶν δὲ τὸ αἰδοῖον οἷς Αἰγύπτου μίμησιν, ἄλλα καὶ τῶν ἄλλων τῶν ἀλλοῖς καθιερωμένους κατὰ τὰς κερὰς, ὡς αἰσὸν τῶν τοῦ θεοῦ γενόμενος· τοῖς τε ἱεροῖς τῶν παραλεβέντων ποταμῶν ἱερουσίας κατ' Αἰγύπτου, τούτῳ τῷ θεῷ πρῶτον μίμησιν. V. quoque Plut. de Is. et Os. p. 358., Noni Συναγωγῆν Ἰστωρῶν p. 139. ed. Eton., et Euseb. Præp. ii. c. 1. p. 50. Idem Euseb. c. ii. p. 59. addit, ἔσων ὄν καὶ ἐξ Αἰγύπτου τῶν Ἰσῶν ἕρποντα τὰ μέζων τοῦ Ὀσίου ἀστροπέριον, τὸ αἰδοῖον αἰσὸν φῆβ' ἀστροπέριον ἐστίν, κατεβαίνει τῶ μὲν δὲ θεῷ, καὶ ἀναβαίνει κατὰ τὸ ἱερὸν ἑστρώσαντες. Alii de Phallis Æg. vide supra p. 258. p. v. Saleb. Rescribitur ex his, que attulimus, Phallium Æg. symbolum fuisse virtutis genitricis et fecunditatis, que nature luxur, etique hæc de causa in summa veneratione fuisse et cultu religioso ornatum. Nec minus ex illis testimonijs intelligitur, usum phallorum ab Ægyptijs peruenisse ad Græcos. Ego vero existimo, non modo rem, sed cum tunc vocabulum etiam ex Æg. transisse in Græciam, Orten videtur vox φαλλῶν eonamode e ling. Gr. explere posse. At lingua Æg. nobis suppeditat, unde vocabali illius rationem satis faciem reddere possumus. Nεμρ ΔΑΟΥ et cum signis masculini generis ΠΑΛΟΥ vel ΦΑΛΟΥ nectam significat. Ita nomine patris venerandioris videtur veteres Ægyptij appellasse primo quidem simulacra illa νεωτέρωστος, que Herod. i. c. describit, et deinceps quosvis phallus, sive imagines membrorum virilium, in templorum parietibus aut alibi depictas, vel alio modo effictas. Videtur hoc eorumfieri ex hisce Clem. Alex. verbiis, que rescripuit Stron. v. p. 670., Ἐν Διοσπόλει τῆρ Αἰγύπτου, ἐπὶ τοῦ ἱεροῦ καλοῦ μέζων παλλῶν, διατετρωμένῳ ταῖσιν φῆβ' γενόμενος πύλοισιν. Erat igitur pater symbolum generosiore, non minus quam phallus. Nescio, an non eo etiam perueniat, quod Lactantius scriptum reliquit Instit. i. 21.: Isidis Ægyptijs sacra sunt, quantum illius paruum, vel perdident, vel inuenit. Et quibusdam interceptis: Deinde pater procreatur, quasi inuentus. Observa, hæc Lactantii verba tangere inventionem Osiridis. Et ille vocatur pater, cum alioquin sit maritus Isidis. Auguratur itaque pater pectus, ΦΑΛΟΥ, Ægyptios κατ' ἐπιφωτισμῶν, hic saluberrimum phallum, cui in sacris Isidis primarium usum fuisse, ex superioribus constare potest. Et forsitan eodem rescripfit Plut. de Is. et Os. p. 362., cui verba ita sonant, Ἰστροπέριον δὲ καὶ Ἰσίδου τῶν ἐν τῷ Διονύστῳ τῶ Αἰγύπτου, οἷς Ὀσρις, ἄλλα Ἀρσάφης, ἐν τῷ ἄλλῳ γράμματι λέγουσιν, δηλούστων τὸ ἀνδρῶν τῶ ἀσώματος. Itaque Osiris ille, qui erat pater Isidis, et qui inueniebatur, dicebatur Arsaphes, quod nomen sermone Æg., teste Plut., significat ἀσώματος, i. e. membrum viride. Nihil verbum. Νεμρ ΧΦε est γενεῶν, generare. ΕΡΧΦε igitur est τὸ τῆρ γενόμενος αἰσὸν (sc. μέζων), ut Diod. et Euseb. membrum illud vocant. De nom. Ἀρσάφης comparantur, que supra p. 38, 39. dixi. Hinc igitur Gr. φαλλῶν et φαλλῶν; nam et ipsos antiquitus pueros sic vocasse e quibusdam vestigijs colligi potest. Eust. in Il. A. p. 84. καὶ παλλῶντες δὲ τῶν τῶν ἀρχαίων οἰόν, ὡς φησι Φαλασίδης ἐν ἑργασίῳ. Hes., *παλλῶν, ἄρρον νήπιον. [Etym. M. παλλῶν, οἰ, ὄ, Penis ligneus, vel coriaceus, s. Lignum oblongum in summo habens pncem ligneum, aut coriaceum. Quidam interpr. ficulneum vereturum, sequentes expretionem Gr. qua dicitur esse σίκων αἰδοῖον: sed supertion esse potest σίκων non pro σίκων interpresit.] H. St. Suidas: Φαλλῶν μῆρμα δερμάτινον, ὃ ἕλκων ἐπιόριστον, ἔχει ἐν τῷ ἄσσω σίκων αἰδοῖον. Φαλλῶν αἰδοῖον σίκ-

¹ Isti conjectura non admodum favent, que ap. Hæsch. sequuntur v. Φαλλῶν.
² De φαλλῶντι v. μίμησις leguntur Scholæ ac nota ad Lucian. l. l., Wesseling, ad Herod. et Diod. B. cc., Elmest. et Herald. ad Arnob. adv. Gentes v. p. 176. v., interpretis eruditi Antioq. Herculanensium l. ii. p. 149—151. ibi, 273—277. iv. 72. vi. 509—512. 597. a. Uenit adjuvans. Ab Ægyptijs videtur Brahmanes, et ritus plures, ita quoque accipere cultum phallorum in honorem Shive, qui a Baccho non diversus est. Vid. P. a S. Bartholomæo in Systemate Brahmanico ac monumentis Menei Berg. Vêtris p. 185, 9.
³ Gronovius e eod. Motic. dedit χηρῶν eborationum, servatum a Wesseling., etai in nota prostante χηρῶν porcorum.

quoniam eo utebantur ἐν τῇ ἰσοβάλλου πομπῇ, ut testatur Schol. Hephæstionis. (p. 35. 7. ed. Gauf., ubi lege notata, p. 40. 5. 47. 8. 83. 6. J. Pollux iv. 53.: *Διόραμα βασι, ἰσοβάλλου, ὀσχοφορέα*. Vide Vossii *Instit. Poet.* iii. 18. Casaub., ad Athen. vi. p. 233.) H. St. *Λέγει ἰσοβαλεῖ* ap. Bekkerum *Anecd. Gr.* p. 246.: *Ἐἰσοβάλλου ἔστιν ἄρχιμαχὸν ἔστι δὲ καὶ αὐτοῖς δερμάτινον, καὶ ῥαβδὸν τὰ περι τῶν Διόνυσου καὶ τῶν κωμῶν ἀγορεύει*. EDD.

[Hinc adj. * *ἰσοβάλλου*, quod in Schneideri Lex. affertur ἀμαρτήριον. *ἰσοβάλλου* sc. *ἔσθια*, iudicia carmina in honorem Priapi, ap. Dionys. de Struct. c. iv. p. 48. ed. Schæf. *Τοῦτοι ἐστὶ τὰ Πρωϊαία, ὑπὸ τῶν δὲ ἰσοβάλλου λεγόμενα*. EDD.

[*Ἄνωσιεισβάλλου*. Vide H. St. iii. p. 756. c. Wakefieldus ad oram Hederici: "Eustath. II. 1453. Od. 778." Edd.

* *Φάλλος*. Ad *φάλλος* pertinere videtur *φάλλος*, de quo *Meursius Græc. Fer.* Opp. T. iii. p. 971. d.:—"In Bacchi honorem ab Atheniensibus agitalatur: Suidas γ. *φάλλος*: *Καὶ ἀρχὴ τῶν περι τῶν Διόνυσου, φάλλος καλομένη*; et initium erant, τῶν Διονυσίων: Schol. Aristoph. *Nub.*" Scholiastæ locat, ad quem respexit Suidas, occurrit ad v. 71.:—"Ἐὰ τοῦ Φάλλου. Τῶτος οὗτος καλοῦμενος ἐν Ἀττικῇ: οὗ μὲν ἄλλὰ καὶ περι τῶν Διόνυσου ἐστὶ τῶν ἀρχῶν Ἰσβαλλοῦ φάλλος καλομένη, ἣ τῶν δὲ Διονυσίου ἀρχαίαι. Λουκιανὸς ἐν τῇ περὶ τῆς Σαρπὸς βῆσι βάλλοισ, ἔφησι, Ἐλλαντες τῇ Διόνυσῳ ἐστῆσαν, ἐπὶ τῶν καὶ τοῦν δὲ τὰ φέρονται ἄγρια μαρτυρῶν ἐκ τῶν πεπονημένων μετὰ λαοὺς ἔχοντας, καλεῖται ἐκ τοῦ νεύσαντος καὶ ἰσοβαλλῶν δὲ, Ἐκ τοῦ προελπίου τῶν Σαρπὸς θεῶν νεῦσι, φάλλοι ἐστῆσαν οὗς Διόνυσος ἐστῆσαν. H. l. φάλλος et *φάλλος* de una eademque re usurpantur. Clem. Alex. *Protrept.* 4. (p. 42.): τῶς * *Μορῆτος Διόνυσος τὸ ἄγαλμα Ἰσβαρῆ γενόμενος ἐκ τοῦ * φάλλου καλοῦμενος λίθου*. Suid. *Μάρκος ἐπιθετός ἐστι τοῦ Διόνυσου*. V. Hesyeh. v. *φάλλου*. EDD.

[*Φαλλογυγία*. (Hac voce caret Schneideri Lex.) "Erant quædam *παύσημα* ap. Romanos, teste Suida, quem videt." H. St. Locus est: *Φαλλογυγία παύσημα ἐστὶν ἄλογον παρὰ Ῥωμαίους, ἐν ᾗ δὲ βάλλοισ ἀπὸ τοῦ*. EDD.]

* *Φαμενοθ*. *Phaenoth*, mensis *Æg.* respondens maxime Martio Rom. [Schol. Arati *Phæn.* v. 462., et teste Routhio in ora Hederici sui, Clem. Alex. *Strom.* i. 21: p. 408. EDD.] In illum ingruat æquinoctium verum, adeoque mensis ille annunciabat solem, magnum *Æg.* deum, ad istos jam redeuntem." Suspiciamus igitur sum, an non *Φαμενοθ* *Æg.* sonuerit *ΦΑΜΕΝΟΘΥΤ*, i. e. annuncians Deum. *ΔΥΕ* est annunciare, ut v. *Ἀμεινωτής*, p. 29., observatum est, atque *ΗΟΥΤ* significat Deum, * ut norant omnes.

* *Φαμενοθ*, Memnon Gr. Nomen servavit Pausan. *Attic.* p. 101., ita scribens, *Ἐστὶ γὰρ ἐπὶ καθήμενος ἄγαλμα ἡρώων [pro vulg. Ἰδαίων] Μίμωνα ἀνομολογῶν ἐπὶ πολλῶν, ἀλλὰ γὰρ οὐ Μίμωνα ἐπὶ Θεοῦ λέγονται, Φαμενοθ δὲ εἶναι τῶν Ἰσχυρίων*. Non discrepat *Phaenophis* ab *Amenophi*, de quo ante p. 26—30. a me abunde dictum est. Nimirum *litera φ*, prefixa nomini *ΔΥΕ*

ΗΟΥΤΙ, tantum est nota generis masculini.

Φάρα est notissimus Orphi et Orphicorum deus, qui eum fingunt *πρωτόγονον*, ex æthere et nocte productum. Vide loca Orphicorum allata a P. Leonardo Emeud. xii. 2., et T. Cantero Var. Lect. i. 26. Adde Eschenbachii Epigenem Orphicum p. 64. 82. 92 ac seqq., et R. Bentleyi *Epist.* ad Jo. Mill., subnexam Chronographiam Jo. Malala. Recte omnino, si quid iudico, observavit Bentley, voc. *Φάρα* e Gr. lingua originem nimirè habere, etsi Gr. illud ἀπὸ τοῦ φαίνου ducere consueverint. Horus ex Or-

phæo, ap. Etym. M. v. *Φάρα*, rem ita explicat, *Τὸ ἐκ καλοῦσι Φάρα, ἐπὶ πρώτοι ἐσθὲν φαίνου ἔσθια*. Sed Orphæus nomina hæc sine dubio e Theologia Barbarica, et sigillatim ex *Æg.* desumit. Plenius enim ab *Ægyptiis* Orphæum accepisse, et in Theologiam suam transtulisse, ab omnibus agnoscitur. Phænētis etiam mentionem fieri in Theologia *Æg.* invenio. Ita Ausonius *Æg.* xxvii. *Λίγιστον μὲν Ὀσμου ἐγὼ, Μορῆτος δὲ Φαίρας*. Quod idem Epigr. xxix. ita Latine interpretatus est, *Orgyia* hoc Bacchum vocat, *Osirin* *Ægyptii* putat, *Myster* *Phænæa* nominant. In quibus versibus pro *Φαίρας* reponendum esse *Φαίρα*, et in Latinis Phænētis, necno negaverit, qui loca veterum de celeberrimo Orphicorum Phænētis utente expendit. *Ægyptii* itaque Phænētis volebant esse ipsum *Osirin*. Id Ausonius indicat, et Orphæus ipse in versu illo, quem legimus ap. Diod. S. i. c. 11., Clem. Alex., Euseb. *Præp.*, Julian., aliosque, *Ὅς δὲ τῶς * καλοῦσι Φάρα τὰ καὶ Διόνυσος*. Ibi per *Διόνυσος*, non Græcis perquam familiari, intelligi *Osirin* *Æg.*, res ipsa habet obscurè loquitur. Sed quid *Φάρα*, si vox illi *Ægyptiis* debeatur, horum sermone designabit? Existimo,

Φάρα esse *Æg.* *ΦΕΨΕΖ*, i. e. *αἰώρα*. Convenit hoc 1. cum Theologia veterum fere omnium Gentilium, in qua plurima τῶν αἰώνων mentio. 2. Id quoque observandum, ex opinione Orientalium, τῶν αἰώνων ex æthere, vel nocte, in lucem editum fuisse, quod de Phænētis suo fabulantur Orphici. Phænicum Theologia, teste Sathoniath. ap. Euseb. *Præp.* i. 10. p. 34., tradebat, *γενεσθῆαι ἐκ τοῦ κατὰ (Spiritus Dei) καὶ γενεσθῆαι ἀπὸ βίαν (ΣΠ)*, τῶτος δὲ νύκτα ἐκρηγῆσαι, αἰών καὶ πρωτόγονος ἀφῆται, οὗτος καλοῦμενος. 3. si ipsam sigillatim *Æg.* Theologiam adeamus, et illic αἰώρα περιπέμψω, qui ab indigenis alio nomine quam *ΦΕΨΕΖ*, *Φάρα*, insigiri non potuit. Pseudo-Hermes in *Dialogo* *Asclepio*, inter *Opera Apulei*, ex *Æg.* Theologia hæc profert p. 82.: *Æternitas Dominus Deus primus est, Secundus est mundus. Homo est tertius. 4. Et illum αἰώρα* *Ægyptii* quidem eundem putabant cum *Osiride*, sicuti Phænētem Orphæus et Ausonius pariter non aliam, quam *Osiridem* agnoscunt. Damascius in V. Isidor. ap. Suid. in vv. *Δακρυόμας*, et *Ἡρώϊδες*, *Ὀθρη ἐγγύρα τὸ ἀρχόνον ἀγαλμα τῶν αἰώνων ὑπὸ θεοῦ κατηγορούμενος, ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ἐτίμησαν, Ὀσμου ἔσθια καὶ Ἀουσιν ἡμῶς κατὰ μυστικῶν βιβλίων*. Vide de h. l. etiam *Phibotum Biblioth.* Cod. exlib. p. 558. ed. Hæsch. Idem Damascius ap. Suid. v. *Ἐπιρώϊδες*, *Τῶν ἀρχῶν τῶν Ὀσμου τελεῶν ἢ Ἐπιρώϊδες, ἐπὶ μόνον δὲ, ἀλλὰ καὶ τῶν τῶν Αἰώνων ἰσχυρίων θεῶν*. Neque illud 5. prætermittendum est, quod *Nosus* *Æg.*, aucter antiquitatis omnis, ac præcipue Theologia veterum non mediocriter peritus, Dionysius. I. xii. sub init. *Αἰώρα* et *Φάρα* pro isdem habere videtur. Vide eum p. 213. ed. G. Falckenb., et compara veterum hunc 9., *Καὶ μακάριον τινι τοῦτο γέρας μυστικῶτα αἰών, ἔσθια πάντα, τὰ περι περιπέμψω κατὰ μυστικῶτα ἡμῶν τῶν ἐπιρώϊων μαντικῶν χεῖρ*. Plura vide in Diss. MS. de Phænētis.

* *Φαράδ*, *Pharao*, Hebr. פֶּאֲרֹ, nom., quo in V. T. omnes fere *Ægypti* reges insigiri solent; e quo recte colligitur, nom. fuisse istud non unum vel alteri proprium, sed appellativum et commune omnibus. Africanus hoc, *Æg.* sermone, designari regem, auctor est. Verbi c. j. ap. Euseb. *Chron.* Gr. ed. Scalig. p. 20. ista legatur, *Φαράδ, οὗτος γὰρ Λίγιστος τῶν βασιλέων Ἰσραηλῆται*. Scribit Syncellus *Chronogr.* p. 63. ed. Par. (p. 50. ed. Ven.) *cuætorum regum* *Ægypti* nom. commune et appellativum fuisse *Pharao*, et rarissime propria eorum

* Partem huj. animæversionis de v. *φάλλος*; iteravit Scholtzins, sed aperte significans, se sua Jablonskio debere, p. 22. 25.
 * Scribit Plat. de Is. et Os. p. 308. ed. Ox. τῶν πρώτων τῶν Φαμενοθ μὲν ἰσβαρῆ λέγονται, ΕΜΒΑΣΙΝ ΟΣΙΡΙΑΤΙ ΕΙΣ ΤΗΝ ΣΕΛΗΝΗΝ ΔΕΙΛΑΤΕΣΤΕΣ, τῶν ἀρχῶν ἔσθια. Athal. Gr. i. l. p. 353., ἄλλοι τὴν φάρα Φαμενοθ λέγουσι μολογῶν, Ἀρμένιος Φαμενοθ vocat ad ista bella cohortes, et Græcos interpretatur. Ab aliis appellatur Φαμενοθ, monente Fabric. in *Memoria* p. 22. 86. Mores recte.
 * Est hinc origines suspensio etiam fere videtur Josephus in *Hyponomæco* c. xxvii. p. 90., mensis *Æg.* scribens *Φαμενοθ*, reponens tamen nom. *ΦΑΜΕΝΟΘΥΤ*, quod legitur in *Menologio* *Copt.* adjecto collecti Evangeliorum in Biblioth. Paris. V. Theop. *Epist.* La Croz. t. i. p. 134. Rele. et ali. *Φαμενοθ*. Est item *Φαμενοθ* in *Menologio* ap. *Matthæi An. Gr.* v. i. p. 84.
 * Sic legitur ap. *Macrob. Saturn.* i. 16., et alios, sed *Τάλοισ* μετὰ σ. φ. in *Diod.* i. c.
 * Non ea ad me pervenit. Abi vulgatum esse, non jam recorder. Pauci de Phænētis legas in *Panth. Æg.* Pt. i. p. 126. De vetulo Suida v. *Φάρα*; notavit vir doctus in *Obs. Misc. Crit.* V. ii. p. 11. 12.

occurrere nomina in Libris Divinis, est. Ita et ante Euseb. Josephus, et post eum Hieron. et alii, quorum testimonia observavit Leo Allatius in Hexameron Eustathii Antiocheni p. 280, 81. Quibus adde Isidor. Orig. vii. 6. Fuerunt eruditi, qui veteribus, et memorie prodentibus, fidem denegarent, aut rem in dubium vocarent. Sed frustra. Nihil sane verius. Idque ex eo intelligi satis potest, quod reges Ægypti omnes, in Codice S. memorati, non illud gesserint. Idem ex stylo Scriptorum Sacrorum, loquentium de Pharaonibus, confirmari vel maxime potest. Consuli possunt, quæ de re notata in Diss. de Terra Gosen iv. j. iii. p. 59., ubi in istis hæc notavi: Æg. communis dialecto ΦΟΥΡΟ regem significat, et dialecto Thebaidis, quæ est antiquissima, ΠΠΡΟ, quousi dicas Parro, vel quod Ægyptiis plane idem est ΦΠΡΟ; Pharro. Quibus quod addendum nunc sit, non occurrit.

* Φαρμυθι, Pharnuthi, mensis Æg. qui cum Aprili Romano ferè congruit. [Anti Schol. Phenom. v. 265., Τὸ Φαρμυθὶ μῆσις, ἐστὶ τὸ πρῶτον Ῥωμαίων Ἀπριλίου, ἢ τὸ ἐκ τῆς ἑσπέρης ἐκ τῆς Ἀλεξάνδρειας. Clem. Alex. Strom. l. 2i. p. 408., notante Routhio. EDD.] Josephus Antiq. lib. 14. j. 6. auctor est, interfectionem primogenitorum in Æg. contigisse lato mensæ. Quod si verum esset, atque probari posset, illo jam tempore mensis Æg. ordinatos fuisse, elegans dari ratio posset, ob quam mensis ille Æg. * φαρμυθι audiverit. Id enim Æg. sermone sonat lethalem, vel letiferum, quia nimium mensis ille omnibus Ægyptiorum in hominibus et pecibus primogenitiis lethalis et exitialis fuit. V. plura in Calendario Æg. MS.

* Φάρος, Lat. Pharos. Insula quædam prope Alexandriam, continenti adiacens, in qua turris edificata erat in salutem navigantium. Utraque et insula et turris non, Phari habitus. V. Steph. Byz. v. Φάρος. Adde de Insula illa Strab. xvii. p. 544. 5[1143]. Antiman. xvii. 16., Eustath. in Hom. Od. d. p. 1500., eademque in Dionys. Perieg. p. 43., et iniprimis Salmas. in Solin. p. 379. ed. Paris. ac Prædani. Hist. des Juifs t. iii. p. 14-16. Nomen insule hæc didicisse nominasti a Pharo quodam, Menelai, vel, ut alii volunt, Helenæ et Parisii nauclero aut gubernatore navis, qui illic ex morsu serpentis perierit. V. Steph. Byz. et Eustath. l. c. atque Etym. M. v. Φάρος. Sed notum est vulgo, Græcos fabulatum talium plenos esse. Alii nominasti ita veram significationem e Gr. sermone croere solentibus. Ita Etym. M. Φάρος—πῶρος τὸ φῶς, φάρος, πῶρος τὴ φαινομένη ἀπὸ τῆς Ἀλεξάνδρειας ὄρει ἐστὶ καὶ ὁ ὄμιλος ἄστρων, οὗ ἐστὶ τὸ πρῶτον ἀπόδειξις τοῦ πλάστου πύργου, ἅτε παρὰ τὸ φῶς φάινεται τοῖς πλάστου ἢ παρὰ τὸ φῶς αἰῶν.—ἀπὸ δὲ χρυσοῦσιν ὄρει. Pariter alii quoque, et veteres et recentiores Critici. Verum Phari non, est antiquissimum, cui Homerus jam mentionis videmus Od. d. 355., adeoque insule illi non a Græcis, verum ab ipsis Ægyptiis impostum, quare nonnisi ex eorum lingua merito explicandum erit. Neque etiam difficile est, e ling. Æg. nominis illius rationem reddere. Nempe Pharus ab antiquo specula fuit, et

locus mansuetus, φάλαξ, qui ab Ægypto peregrinos arcebat. Id verò Æg. dicitur ΔΡΕΖ et cum artic. mascuini generis ΦΔΡΕΖ. Testem locopletem habeo Strab. qui l. xvii. p. 545. [1142.] in scribit de Pharo. "Εἰνὸν-vero primi Æg. reges, suis contenti opibus, nec importata aliunde magnopere desiderantes, omnibus exteris navigantibus eo infensi erant; maxime Græcis, qui ob solam penuriam populari artem appetere aliena solebant, Ideoque, muniverunt locum hunc præsidio imposito," ἐκτέτακται φάλαξ τῷ τότῳ ποίῳ. Itaque locus ille vix videtur accessisse a custodia Ægypti, quod est, uti dicit, ΦΔΡΕΖ. Eadem vox etiam speculam potest designare, quia in specula custodes solent esse constituti. Et ita vox Æg. usurpatur Ps. lxxvii. 4. Quod Num. xxiii. 14. in Gr. est, uti παραλαβὴ αἰῶν ἐκ τῆς ἀπὸ τοῦ πύργου, interpretes Æg. transtulerunt, ΟΥΟΣ ΔΡΟΛΛΥ ΘΕΡΗΙ ΕΧΕΘ ΟΥΔΑΝ ΔΡΕΖ; ubi observa ΦΔΡΕΖ et ΟΥΔΑΡΕΖ, si vim vocum species, idem significare. Et vero tradunt antiqui, Pharus fuisse speculam, speculam. Dionysius certe Perieg. ita Pharus describit v. 258, 9. Ἴπὶ τῆς ἀπὸ τοῦ Φαινοῦστος ὀρειῆς Πηλαγῶντος Ἐξοχῆσις. H. e., interprete Prisciano p. 503. in Poematis Veteribus Pithæi, et Pharus Idotheus scopuli Pallenioidis alii. Eustath. ad illa Dionysii verba hæc commentatur p. 45.: "Ὅτι κοινῶς τὴ Ἐξοχῆσις λέγεται τῶν ἐπὶ Ἀλεξάνδρειαν Φάρον, ἢ τὸν Ἀντιρρῶρον, ἐξ ὧν ἐστὶν καὶ αἰῶν, ἢ λέγεται τῶν ὀρειῶν αὐτῶν Ἐξοχῆσις τῆς τοῦ Πύργου. etc. Vide et eund. in Hom. Od. d. p. 1500.

* Phaselus, navis breviculis genus, quæ Ægypti in Nilo flumine utebantur, [voluptatis causam, eujusmodi Veneti Gondolas vocant. V. Georg. iv. 287. * Nam quæ Pellæ gens fortunata Canopi Aceoliti effuso stagnante flumine Nilum, Et circumpectis velatur sua rura phaselis." Ubi Servius: Phaselis, brevisbus phaselis, quibus utuntur, cum stagnaverit Nilus. Nomen 13., 7. Phælus est navigium Campaniæ, nec tantum minoris generis, sed omnino etiam grandioris. Voc. φάσηλος Strabo usurpavit, teste G. V. Jossio Etym. l. L. EDD.] V. Cellarium in Thes. Fabric. Insuper vocam Ægyptiis, eorumque sermoni vindicæ allabarar Jac. Hassus Diss. de 272 Biblioth. Brem. Cl. v. Fasc. iv. p. 589, 590. Testimonia, quibus vi ille eruditus ostendere conatus est, ipsam voc. Phaselis Ægypto deberi, accuratius expendi merentur. Quæ vero ipse attulit, ad voc. illam, quam credit Æg., illustrandam et explicandam, non sermone Æg., sed Hebr. spectant, et ab Ægyptio, lingua suæ probe gnaro, intelligi hæud possent. Quod pariter de aliis etymologia vocum Æg., illic occurrentibus, dictum volo.

[* Φάσηλος, phaselus, fascelus, fascellus, fasculus, ab hæc pertinet, videntur alii. Aristoph. Pac. 1144., Ἄλλ' ἕρπαιος τῶν φάσηλων, ἢ γένος, τρεῖς χίλια. Vide Athen. li. p. 56., et Isidor. Orig. xvii. 4. et 10. * Quidam in duo genera dividunt, majus et minus: majus putant esse quod nos dicimus fava; minus, quod appellamus fagioli. De

* Testatur Josephus Antiq. viii. 6. 2., omnes Æg. reges per annos amplius trecentos et mille Pharaones dictos esse; nom. esse Æg., et significare nos, nos, perierit nomine alio suo, et reges creavit deus vocatos Pharaones, ut ipsorum potentia lingua patet significare. A Josepho ex parte dissentit Bochartus Geogr. l. ii. c. 26. G. Jansson in Spécul. Antiq. Æg. p. 5, 6., et non parvi alii existimant, non, τῶν esse origine Hebr. vel Arab. Vix hodie aliquis erit, qui negat, natales suos in ipsa Ægypto queri oportere.

* ΟΥΡΟ est rex, hinc cum artic. ΠΙΟΥΡΟ, ΠΟΥΡΟ et ΦΟΥΡΟ, Theb. ΠΠΡΟ ac ΦΠΡΟ sive ΦΕΡΡΟ. Cf. Picques in Jordan Hist. vité La Cruxii p. 292, 3., et Michaëlis in Suppl. Lex. Hebr. p. 2033. In Herod. li. c. iii. mensis scribitur Φῶρα, ad q. l. vide Westling. Erat ab initio non, appellativum, ut vocent, deinde factum vixit propriè, in finibus Æg. regibus omnibus operum tanquam aliquid a ceteris quibusdam circumstantibus. Cujusmodi exempla in annalibus veterum scriptorum extant plura, hædatis a Picquenno l. c. et Rolando P. i. Diss. Misc. p. 224.

* Coepte scribitur ΦΑΡΜΟΥΤΙ et ΦΑΡΜΟΥΘΙ. V. Thes. Egip. La Croz. t. iii. p. 154. Anthol. Gr. l. i. p. 429., Ἐπειὸς Φαρμυθὶ ἴβας φαρμυθὶ ἴβας. Interpretæ Græci, Præta sensu index veris Pharnuthi colerat. In lapide literato ap. Donicum Inscript. Antiq. p. 25 legitur ΑΡΡΙΑΜΙΝ ΦΑΡΜΟΥΤΙ.

* Comment. de Calendario Æg., man. Jabl. scripta, mihi tradita non est? Aut fallor, aut quæ in ea de Pharnuthi mense scribitur, inserta legitur Miscell. Berol. t. vii. p. 420-425.

* Monumentis Ægypti præstantioribus commemoratur Pharus Alexandria, et hinc altitudo 100. cubitorum adscribitur ab Aristoph. in Descript. Æg. p. 7., ad q. l. vide notæ Michaëlis p. 38. Observat Ptol. de Ge. et Os. p. 261. et Or., Pharus, quam Homerus curus jussu dicit ab Alexandria esse casit, quæ partem esse Ægypti, cet. Quæ docti homines de verbis, Honeri disputant, Vossius, Palmerius, alii, legas in Somneri notæ Germ. ad Pint. l. p. 549. Præstantior autem est Diss. Montifancon. de Pharo Alexandria, in Comment. Acad. Inscr. et Lit. l. vi. p. 376-382., de vocatibus Æg. origine Æg. non dubitatis. Eadem de origine nominis Æg. dedit Scholtzius in Mæpert. l. c. p. 23., item de Ægæ, quæ vox illustratur p. 329, 330. Multis de Pharo Alexandria scripti Hæc et Vardi in Ægypto p. 41, 42., observantur, ut qui præter hæc operi nimis et tam admittit in toto terrarum orbe inveniri; Phari altitudinem esse trecentorum cubitorum Ezechielicè notant in summa ei. parte dicit fuisse speculam, in quo navæ prece et aliæc iter mensis abesse potest conspicit; Pharus et Pyramidis ab eadem extractas esse, rei. Nemini Aristideli, ut opinor, sententia Hassel, in Bibl. Brem. Cl. v. p. 508., nom. Pharus docentis ex artic. Æg. ΦΑ et voce Hebr. זָנָן caput, notione promotori et repit.

hoc minore intelligunt illud Virg. Georg. i. 227.—Vicini- que serres, vilesque phascolus, et Colum. x. 377. Et gravi atriplici consurgit longa fascelus. Adde I. ii. 10. et Pallad. in Septembr. tit. 12. Forcellinus, Glossae: Fascoll. λαζολ. λαζοί proprie siliquis notant. Phascolus vulgaris Linnæi, EDD.

[* Φασκόλος, ὁ ἀγροστί Schneiders. Exemplum huj. formæ ap. Gr. scriptt. nondum invenimus, sed ap. Columellam occurrit I. ii. 2., "Milium et panicum hoc tempore demittitur, quo fascelus ad escam scitur." EDD.]

[* Φασίολος, ὁ Dioscor. ii. 130. J. Poll. i. 247. Φασίολος, φασιό, κίωμα. "Passiolus pro eo legas (omnibus fere locis) in antiquis Plinii codd. Et videtur ita scriptisae Glossarum auctor, ut e vett. membranis Salmasius (in Solin. p. 724.) observavit, et ordine ipso literarum fiquit: sic enim scriptum fuit, Passiolus, ἰοῦ, ἰοῦ, ἰοῦ, παρ- ταρῶ. Passio, πάσιος." G. J. Vossius Etym. L. i. Voce φασιόλος, detorta ab antiquo Gr. φασιόλος, Græci auctores recentiores passim usi sunt: φασιόλος, fasciolus, vel fasciolus, ut φασιόλος, fasciolus. EDD.]

[* Φασίον, fasciola. Hoc voc. quo caret H. St. et Schneideri Lexica, usurpavit Archelaus ap. Epi- phan. Hær. 66, c. 28., teste doctissimo Routhio in ora Hederici sui. EDD.]

Φάσις, Phasis, Colchidus fluvius celeberrimus. Nom. hoc Bochart. Geogr. S. P. i. l. iv, c. 31. p. 327., et Sy- rorum sermone exponendum putat: Et Phasidis vocabulum pro rivo vel flumine mere Syrum est. Sic Pseudo Syro xlii. 2. 8737 78 (al phasid demio) ad rivos aquarum. Ad Hebr. linguam recurrit Otto Verbragge, Orat. de sita Paradisi p. 16. ita scribens. "Fischn nom. habet a פִּישׁ; i. e. exsiccare et se diffundere, quod sæpe ultra ripas vagatur. Est autem idem fluvius, qui Phasis." Sed nescio, an id Phasidi conveniat, quod sæpe ultra ripas vagatur. Saltem idoneis testimoniis id comprobandum erat. Aliud fere colligere licet ex iis de Phaside veterum testimoniis, que Relandus attulit in Diss. de Paradiso, Misc. Diss. t. i. Posthabitis igitur conjecturis hæc parum verisimilibus, nemo, opinor, miculatur, si ego vocis huj. interpretationem ex Æg. sermone tentavero. Veterum enim consensu constat, Colchoz ortu Æg. fuisse, adeoque linguam patriam aliquamdiu saltem conservasse. Quo semel posito, consequi omnino videtur, ex illa lingua vocabula Colchorum celebriora decedenda potissimum esse. Cuj. rei specimen, ex ipso huj. celeberrimi in Colchide fluvii nomine capere possum. Phasin quippe Æg. sermone sonuisse putem ΦΑΣΙΔΙ, levem. Est enim ΔΙΔΙΔΙ, et cum artic. masculini generis, ΦΑΣΙΔΙ, levit et levitas. V. 2. Cor. iv. 17. Matt. xi. 30. Act. xxvii. 38. Et hanc quidem levitatem in Phaside veteres magnopere celebrant. Testem huj. rei adduco oculatum, Arrianum, quæ in Periop. Ponti Euxini ad Traj. Imp. hæc sunt verba p. 8., Geogr. Hud. t. i. "Fluvij huj. aqua præter ceteros, qui mihi quidem noti sunt, et levit in- primis, atque colore mutabilis. Levitatem autem illius vel ætatera quis reprehendat, vel ex eo, quod mari in- hatat, nec cum eo commiscetur." [De hoc fluvio vide Apoll. R. ii. 401., Pindarum Isthm. ii. 61., (Eurip. Androm. 648.), Æsch. Prom. Solut., Dionys. Perieg. 691. Hesych. * Φάσις ποταμός Κόλχων: Lex. Reg. Ms. Φάσις—ποταμός ἐπιδήριον τῆς Σελθίας, ὅπου κατοικεῖται. Ad Phasin relegere, proverbialiter dictum ap. Athen. ix. p. 387. Τὸ αὐτὸ καὶ περὶ τῶν φασιανῶν ἰσχυρῶν ἔχει λέγειν: οὗ ἐστὶν διὰ τοῦ ὕδατος οὗ πλεονεξίας περιφορημένοι εἶναι: οὗ δὲ κατὰ τὰς συνήθειας ἢ καὶ ἄλλοις ἀναλόγῃ τὸ ἀπολογησθαι, οἷα * Ἐπαυρήσιον ἄνευσι σε γρήγορα, ἀλλὰ τὸν Φάσιον ἀνεύροτον ἀνεύροτον. Cf. Athen. l. p. G. d. "Notum olim primisqum Magnæ in subsidium venisset, dum Phœnicæ Pleindum adhuc suspensum in cursu regundo nitentur, navigationem plerumque omnem intra mediterraneum stetit: Plato dixit in Phædone utri usi homines αἰεὶν μέγιστον Ἡρακλέους σπῆλαιν ἀπὸ Φάσιδος ἐν ἑσπέρῳ τῷ μέρει, ὅσπερ περὶ ἔλαμν μύρμινα: neque enim hinc ultra Phasio, aut illine ultra Herculis columnas letendit ἡ ἀπορῆσις ἡδυσσος, ut veteres vocant: de Phaside versus proverbialis, Εἰς Φάσιον, ἔθθα ναυοῖς ἔλαυνον θῆρας, atque e regione ἄετρεσσα Ἡρακλέους σπῆλαιν usurpat Pindar. Olymp. 3. et subjungit, τὸ τίρωσ Δ' ἐστὶ σφοδρὸν ἄβατον, Κόρφορος, οὗ μὴν δάωσιν, εἰς αἶμα εἰσῆ." J. Windetus in lib., cui titulus Στρατηγικῶν ἐπιστολῶν, de Vita functorum Stato, Lond. 1663. EDD.]

[* Φασιανός, ὁ, ὁ Phasianus, avis. Affertur et Phasi- anensis ex Athen. Sic autem vocata est hæc avis a fluvio Colchidici, cui nom. Phasis. Est vero et urbs Scythiarum eodem nomine, ut testatur Schol. Aristoph. Acharn. In iisdem Aristoph. Acharn. (726.) φασιανὸν pro συρ- φαντα παρὰ τὴν φάσιον, ut tradit idem Schol." H. St. Phasianos in Aristoph. Acharn. 726. pro συρφantha, per Phasio verborum intec τὸ φασιανὸν nomen delere, et ἰσὺν Φάσιον, fluv., ut Φασιανὸν Av. 68., Ἐπαυρήσιον ἔλαυνε Φασιανῶν. Schol. Aristoph. Nalb. 109. Φασιανὸς οἱ μὲν ἴπποι, οἱ δὲ ἄρῃα: οὗτοι δὲ ἴπποι χυμῶντες ἔλαυνε φασιανῶ, αἱ ἀλεκτροῖς—οἱ δὲ περὶ Ἀρχιλόγου, ἰσχυρῶν γένου. De Phasianis avibus lege Athen. ix. p. 387. l. Voc. φασιανῶν, quod H. St. agnoscit, reject Schneiders: habet tamen Athen. l. c., φασιανῶν ἰσχυρῶν, φασιανῶν ἰσχυρῶν, et e Speusippo, secundo Simulium, hæc profert: Φασιανὸς δὲ οὗτος ἐκλεῖστος, οὗτος, καὶ ἐς φασιανῶν: cf. lib. xiv. p. 634. Hesych. i. Φασιανὸς ἄρῃα ποῖος: οἱ δὲ τοῦσ Πητικῶν φασιῶν. [Cod. Ven., φασιανῶ, α.—ποτιρῆσιον φ. EDD.] Thom. M. p. 885., Herodian. in Fragm. p. 466. (ubi v. Sallust.) J. Poll. vi. 52. Suidas: Φασιανῶν οἱ αἰετῶνες τοῦ ποταμοῦ καὶ Φασιανῶν καρδοῖος, οἱ ἀπὸ τῶν Φάσιδος, ποταμοῦ Μεναι- ἴου. Steph. Byz.: Φάσις, πῶσις τῆς Αἰτίας, πρὸς τὴν Πάριον ποταμῶν ἐν Κόλχων ἐπίθῃ δὲ τῶν Μελιτιῶν. Τὸ θῆρας οὗτος * Φασίτης, αἱ * Οὐαίτης, * Μαρῆτης, ἡ * Φασίτης, ἐλαυνεῖται τοῦ α, αἱ καὶ λέγεται. Τὸ θῆρας (αἰετῶν) * Φασίτης, καὶ * Φασιανῶν (Φασιανῶν), καὶ Φασιανῶν, Ἀποτορῆσιον ἐν Ὀακίαι. Καὶ Φασιανῶν θῆρας, καὶ Φασιανῶν γένου οἰδέτερος. Ἐστὶ καὶ ἄλλος ποταμὸς Φάσις, ἐν τῇ Ταυροσίδη. Tertium quoque Phasin ad Μουσίου ostium commemorat Orpheus Argon. v. 1090., notante L. Holst. Phasianὸν λίαν οὐ tenatatum commendat ad Xenoph. de Venat. ii. 4. Cf. J. Poll. v. 26. Sturz Lex. Xenoph. vv. Φασιανῶν, et Φάσις. Ταῖρος, ὁ, * Ταῖρος, ἡ, * Ταῖρος, Phasianus, vide Athen." H. St. Forte Æg. hoc est Phasiani nomen. Athen. ix. p. 387., d: Ἀρε- τίδωρος δὲ ὁ Ἀριστοτέλης ἐν ταῖς ἐπιτομοῖσι τῶν Ὀλογοῖσι Γλωσσῶν, καὶ Παρμῆδος ὁ Ἀλεξανδρῶν ἐν τοῖς Περί Ὀσμῶντων καὶ Γλωσσῶν, Ἐπιτομοῖσι παρατίθησι λέγοντα ἐν τῇ Ὀσμῶντων, ὅτι ὁ φασιανὸς ἄρῃα Ταῖρος καλεῖται. Προλεμαῖος δ' ὁ Εὐεργέτης, ἐν δημοτικῶν Ὑπομνημάτων, ἔταρον ἄρῃα ἰσχυρῶσθεσιν τῶν φασιανῶν ἴππων. Athen. xiv. p. 634., h: Προλεμαῖος ὁ βασιλεὺς, ἐν τῷ δημοτικῶν τῶν Ὑπομνημάτων περὶ τῶν Ἀλε- ξανδρῶν βασιλέων λέγων, καὶ περὶ τῶν ἐπιτομῶν τῶν προλεμαῖων, ἄρῃα: Τὰ τε τῶν φασιανῶν, αἱ τῶν ταῖρων (ταῖρων) ἰσχυρῶσθεσιν, οὗτοι οὗ ποταμοῦ ἐν Μελιτιῶν μετῆροσθι, ἀλλὰ καὶ ναυαῖος ἰσχυρῶν ἰσχυρῶν, ἐπιτομῆς ἔλαυνε, ὡστε καὶ αἰετῶσθεσιν τὸ γένος ἰσχυρῶν ἀπορῆσιον. In priore loco, pro ταῖρων, quod in ταῖρων mutet Schweigh., τάτων bene coniecit Dalec., unde habet ed. Cas. 3. EDD.]

* Φασίω, nom. mensis, quod Copt. scribitur ΠΩΠΠΙ vel ΠΩΠΠΙ. De eo supra p. 195—197. dictum fuit. [Arati Schol. Phenom. v. 462., Τῷ Φασίω μηνί, ἐξ ἑστῶν Οὐεβῆριον.]

* Pherepe. Saxifraga. Apul. de Herbis c. 97.

* Φερρῶς Equisetum. Append. Dioscor. iv. 46. p. 465.

* Φφάσι. Neque hic repetam, neque retractabo, illud augelo, que in Panth. Æg. l. i. c. 2., corpore scripti de nomine Phthas, ab Ægyptis summa religione culto, a Græc. Latinsque vulgo habito pro Vulcanco, et de origine nominis Æg. Nimirum Phthas erat nymen, cui attributa vi ac potestas decernendi omnia, defunctiendi et constituendi s. ordinandi. Ea notione adhibetur ΘΩΩ, ΘΗΩ, et ΘΩΩΩ, unde ἰσχυρῶν Hebr. iv. 7. vertitur ΘΩΩΩΩ. Verbo autem ΘΩΩΩ præfigitur articulus notissimus φ. Nom. hoc cum sit peregrinum, nihil miri est, liberatis in eo scribendo sæpius a vero aberrasse. Auctor Clementinum Homil. ix. 4. 6. scribit, Ἀφῆσιον δὲ θῆρας πρὸς ζῶντας, καὶ τὸ περὶ ἰσχυρῶν Φφῶ καλεῖσθαι, ὁ ἑμῶν νεώτεροι Ἡρασιον, οὗ τῷ ἑσπέρῳ καὶ ἑσπέρῳ ἀπὸ τῶν βασιλεύοντων προσηγορεύεται. Recte autem monuit Colclerius, pro Φφῶ legi oportere Φφῶ. Idem nom. iure redditum fuit Cicero de N. D. ii. 22.: Secundus (Vulcanus) in Nilo natus, Phthas, ut Æg. appellant, quem custodem esse Ægypti voluit. Male illi quondam elebatur Opas. Eod. in loco pro in Nilo natus recubendum videtur Nilo natus. Non nascebatur Vulcanus Æg., s. Phthas, in Nilo, sed Nilo patre, cui, ille dicitur

filii, pronomen erat, quod aliunde novimus.¹ Suidas idem nomen etiam vocavit Ἀφθία. Scribit enim, in littera A, quod addo, ne quis opinetur, esse vitium librarium, Ἀφθία, ἢ Διδύμοι τοὶ ἐπικράτοι, ἢ ἀπὸ ἀφθῆναι καὶ ἠερμολόγος, ἢ ἄρθοι τοὶ ἀεὶ ἀλλήλοισιν ἢ ἢ ἀπὸ χρονολόγος. Iterum in v. Φθία αὐτ. Ὁ δὲ ἄρθοι ἠερμολόγος, ἀπὸ ἀφθῆναι, ἀπὸ ἀφθῆναι, ἀπὸ ἀφθῆναι. Existimabam quendam, Suidam hæc ex corruptis eodæ, hanc esse, quoniam ipse rō ad redundare satis clare agnoscit. Nunc vero, re accurata considerata, quidpiam Ægyptiaci hic latere suspicor. Cum enim Æg. pro ΦΘΑΥΨ ΔΥΧΨΥΠΟΣ ΗΔΑΡ, Φθία εὐς ἀεὶ ἀλλήλοισιν, artic. ΔΥ διjungendo, eleganter scribere soleant, Δ ΦΘΑΥΨ ΧΨΥΠΟΣ ΗΔΑΡ, quod re ipsa plane idem est, hanc elegantiam non intellectam fuisse eroris causam mihi persuado. Quod addit Suid., ex auctore suo, quem non nominat, Aphthian hanc fuisse ratem, χρονολόγος, ac futura velati prædixisse perihelit, non parum explanationem nostram nominis Φθία confirmat. Quando adjuncti Suid., case Φθία nom. Bacchi, intelligi debet Bacchus Æg., i. e. Osiris vel Sol, cui illud nom. ΦΘΑΥΨ recte omnino tribuitur, cum sit Sol rex cœli et astrorum, summusque rerum omnium gubernator et ordinator habeatur. Hinc Jamblichus de Myst. Æg. S. viii. c. 3. testatur, Ammonis, Osiridis et Phthas diversa nomina ubiuis nominis fuisse, et per varia ista nomina indicari distinctas virtutes ac potestates luculentè agnoscit. Eo igitur sensu Ἀφθία s. Φθία dici potuit Bacchus a Suida, quod Kusterus non videtur animadvertisse.² Quæ vero Kircherus Prodr. Copt. c. 6. offert de ΦΤ ad illustrandum nom. Φθία, vix ea digna sunt, quibus legendis tempus perdat. Vide sis Wilkins de ling. Copt. p. 108.³ ab errore ipsum non immunem. Neque audeo assensurū Morino in Mém. de l'Acad. R. des Inscrip. et Belles Lettres t. I. p. 46, 47., nomen Φθία et Παρθάσι esse ejusd. originis. Vero magis videtur similis virorum emditorum conjectura, Gr. Vulcani nom. Ἰπρωσιον, factum esse ex Æg. Φθία, qui est Ἰπρωσιον παρὰ Μεγάρωσι, et scribit Suid. Cf. Euseb. Præp. iii. c. 22. et Jamblich. l. c.

¹ Φθία, Sol. Vox Æg. notissima, isdemque sacrosissima, que in Gemmis Abraxæis sæpius occurrit. De ead. extat antiqua ap. Martian. Capellam ii. p. 47. Plura observata invenies in Diss. viii. de Terra Gosen t. 4. et in Panth. ii. c. 1. §. 8. Adde Montfaucon. Palæogr. Gr. p. 179.

² Φθωσιον nom. regis Theb., quod Erastoth. explicat Nilus. Vide que a sæc dicta fuere in Vignolii Chronol. S. t. ii. p. 764, 5., sed præsertim in Panth. Æg. iv. 1. §. 9., ubi satis docuisse mihi videor, nom. Æg. fuisse Φ—ΞΡΟΥΡ, et Nilum sic dictum de descensu aquæ, s. de aquis cessantibus agroque delinquentibus.

³ Φθάλωον. Clematis. Append. Dioscor. iv. 7. p. 462.

Φθωρον. Genus aut Lini, aut vestimenti Æg. Pollux vi. 16. p. 738., Ἐστὶ δὲ ὁ φθωρον Αἴγυπτίος, ἢ παρχὸν

λίον, ἢ τὸν δὲ καὶ ἰπρωσιον. Ab Ægyptiis transit usus huj. vocis ad Græcos, qui illam ut Gr. adhibent et explicant. Etym. M.: Φθωρον τινδὸν φθωσιον, λιὸν τε, ἢ τὸν παρχὸν ἢ καὶ τὸ ἰπρων τῆς γῆς περιφωρισίον, ἢ παρὰ Αἰγυπτίους. Ἀρλοσταυ καὶ φθωσιον ἰπρωσιον—ἢ φθωσιον τὴ ἰπρωσιον ἄρχεται δὲ οὗτο καὶ παρὰ Παρθάσι καλεῖται φθωρον. Similia fere habet Suid. v. Φθωσιον, qui et addit, φθωρον τὸν ἰπρωσιον. Sic et Hezych., Φθωρον τὸ λιὸν ἰπρωσιον. E quibus apparet φθωσιον nomine venisse vela navium, oraria, sudaria, et quæcumque e lino crassiori confecti solerent. Solent voc. hanc etiam e Gr. linguæ ducere. Ita Enstath. in Il. p. 1131. Ἐκ δὲ τῆς φθῆναι καὶ ὁ φθωρον ἔπει φθωσιον ἐλεπαριὸν ἀνέμῳ ἔσπερον. Eustathium sequitur H. Steph. et alii. Sed bene monuit Pollux, voc. hanc ab Ægyptiis acceptam esse. Et id omnino verum potest. Significat autem φθωρον, vel uti Æg. scribendum credo, ΦΨΥΠΩΝ, vestem ex pilo confectam. ΦΨΥΠΩΝ est crinis, pilus, atque ΨΩΝ et ΕΡΨΩΝ, quod posterius non tritius et vulgatus est, vestimentum⁴ aut quoddamque expanditur, vel quo aliquid tegitur. Talia sunt ciliicia, quæ Æg. etiam dicuntur ΗΙCOC ΨΨΟΙ, Apoc. vi. 12. Cf. Itinerarium Rauwolfii p. 153, 4., P. Lucæ Itiner. tert. P. ii. p. 258. Ceterum, utraque hæc vox ΨΨΙ et ΨΩΝ, e quibus composita est φθωρον, etiam conjunctim occurrit, ut 1 Cor. xi. 15. ΧΕ ΕΤΑΥΤ ὀΨΙΠΨΙ ΗΔΕ ΗΤΨΕΒΨΨ ΗΟΤΕΡΨΩΝ, Quia datus est ei capillus loco velaminis, Ex. xxvi. 7. ΕΡΕΘΑΥΙΟ ΗΞΩΗΕΡΨΩΝ ΨΨΙ, Facies vela ex pilis: qui locus expositioni meæ valde est accommodatus. Ex his igitur intelligi potest, φθωρον significasse primitus et proprie Æg. vestimentum, aut velum, aut quicquid luyusmodi esset ex pilis confectum, ἑσθῆρας ἢ γυζῶν περιφωρισίον, ut Josephus ait de B. J. i. 24. §. 3. Sed postea usus obtinuit, ut ita vocarentur etiam, que ex lino, sed paulo crassiori confecta essent. [Cf. H. St. Thes. iv. p. 259. Edd.]

⁴ Ναῖα, ultimum, lingua Æg. Eas. Renaudot. Hist. Patriarch. Alexandr. in Chaite ii. p. 325. ex Jacobitarum libris observat: "Aunt enim illum ab eo tempore non se Michaelen in publicis literis appellasse, sed Chaia; que, inquit, vox ultimum significat, quæ testatus præpostera illa humilitate, ultimum se esse Ecclesie filiorum, quod sacras ej. letters transgressus esset, illiusque bona vendidisset." Hactenus recte Renaudotus. Nam ΗΔΕ, et cum artic. masculini generis ΠΙΗΔΕ, re ipsa Æg. ultimum significat, estque ea vox in Copt. libris minime infrequens. Quare se ipsum non parum sefelit vir eruditus, quando istam ἐπίρρωσιν addidit: "Talis ferme sentus esse potest, nisi mendum est in Codice, legendumque, Kaia, ut sæpe id nom. scribitur, quod inter alia multa Oeconomum et Dispensatorum sig-

¹ Eræsti cum Davido in textum recipi Phthas, eto Opas habent libri fere omnes; sed in Nilo natum retinuit, quo lectio habetur Victorio, pro qua rectius ante, Nilo natas, monente Gronovio, Critico perfectio.

² De notatione nominis Φθία, et loco Suidæ potest conferri Scholtzium l. c. p. 24.

³ Plura legenda J. Bocherus in Mém. Obs. Crit. Nov. t. ii. p. 120—122., et La Croix t. iii. Thes. Epist. p. 160.—Post inventam a me Inscriptionem Phthæ, in qua Phthasius Rex quinquages. lin. 4, 5, 9, 27, 29., dicitur φθωσιον ἢ φθία, nomina de nomine huj. Æg. quæque nomine monere transiri eruditissimi. Quamvis vix ne continerem, quæ integras recte adscribam observationes, argumetibus tamen rariim præcipuum parci tantum indicabo. American. in Eclaircissemens sur l'Égypt. Gœzeque de monument trouvé à Rosette p. 31., nom. Gr. Ἰπρωσιον ex Æg. descendum opinatur. Monet Silvestre de Sacy, in Epist. ad Chaptainum de Isacr. Æg. Roset. p. 23—24., in monumento Gr. legi ΦΘΑ, in Æg. ΦΤ, quod est compendium vocis ΦΗΟΥΤ, Sahid. ΠΗΟΥΤΕ, Copti vero recentiores pronunciant absonū s. absonā, significatque Deum. Observat deinde vir doctus, cum scribitur hic Φθί, Jabl. miens recte nomen istud antiquum, ut et Φθία, mutare in Φθίε præterea, Ἰπρωσιον in monumento Roset. aperte distingui a Φθί, cum hoc non nisi Vulcanico proprio nom. ficit, sed commune Deorum omnium. Littera autem t cum non pertinet ad antiq. voc. Æg., sed a Græca addita sit, etymologiam a La Croix Jablonskioque commendatam probari non posse, Sacyus existimat. Tæcendæ, quæque haudquam sunt animadvertendæ Viri Amplissimi Akerblad, eoj. amicitia mihi tam est jucunda, quam honorifica. Monet autem ille, in Epist. de Inscript. Æg. Roset. p. 34, 55., pro Φθί huj. Æg. scriptum videri ΦΤΑ, nec aliter in locis Inscriptionis Æg., ubi in Gr. legitur Ἰπρωσιον; colligit ex eo, Ἰπρωσιον et Φθί esse nom. idemque nomen, quæ est opinio pervulgata; addit, Gr. ἰπρωσιον ἢ φθί ἢ φθί exprimi vix voce Æg. ΦΤΑΥΕΙ s. ΦΤΑΥΑΙ; obijicit, vix convenire quidem linguæ Copt. recentioris rationi, ut scribitur ΦΘΑΥΑΙ, quo significatur is, qui diligitur a Phtha s. Valcano, sicut ὀΨΑΙΦΟΥΡ pro eo, qui amat Phtham, recte dicitur, sed tamen primum non repugnat idolol. linguæ, et diversification linguæ veteris ac recentioris non valde mirandum est. Adscribenda hæc putavi, ut cum Jablonskianis ab harum rerum peritis compararetur.

⁴ Cf. v. p. 64. ad Hezych. v. φθωρον, et ad Lucian. Lexiph. p. 320., ubi φθωσιον.

⁵ Proprie videtur ΕΡΨΩΝ vestimentum hotum, cum opponatur lino, in vers. Copt. Lev. xiii. 47. In definienda etymologia Scholtzium p. 24. ejusd. sententiam est.

scavante l. xi. P. i. p. 63. *Æg.* id. nom. pronouciant Schenuda, vel Schanuda, Arabes vocant Chanuda. Ex eorum scriptis, quæ sarpe res Chemicas attingunt, corruptum est nom., uti illud a Salmutho profertur, Chanothi. In Cod. MS. Copt. Bibliothecæ Coislin. Paris, in Monast. Benedict. S. Germ. olim reperti Fragmenta Catecheseos Sancti, ubi *Æg.* scribitur nom. illud $\Psi\epsilon\eta\omicron\Upsilon\Upsilon$, ΠΕΙΗΤ ΔΒΒΑ ΨΕΗΟΥΤ, Pater noster, Abbas Selanudi vel Schanuti. Quo tempore Sanctus ille vixit, neque ex auctoris ipsius fragmentis pauculis nihil visis, neque ex aliorum testimonis de eo comperio potui. Occurrunt tamen in historia Ecclesiæ Coptorum nonnulli nomine eo insignes. Cuius visitur templum dedicatum Amba Schude, i. e. S. Senodii. Vansleb Voyage d'Égypte p. 244. Non procul ab Aknui, vel Panopoli, habetur Monasterium S. Senodii, cui nomenit Granger dans le Voyage d'Égypte p. 92. Poccockio dicitur p. 79. Embeschanda, in cui. vicinia is putat sitam fuisse Crocodolopolin. Vansleb Voyage d'Égypte p. 370. scribit: Je partis de Tahta pour le célèbre Monastère de Saint Senode, surnommé le Blanc, éloigné d'une bonne demie journée de Tahta. V. et p. 272. Non possum ego definire, quis fuerit Catechesios illius auctor: suspicor autem, eum esse satis antiquum, lia Renaudoti Hist. Patriarch. Alexandr., quinquagesimus quintus ponitur Sanctus seu Chenoudi, de quo nomine hæc p. 301. notat Renaudot. "Varie hoc nomen ap. Ægyptios scribi solet; in Copt. quidem libris, ut in Catalogo Kircheriano *Sensos*, Senodiv; alii aliter: Arabice vulgo scribuntur Chenuda." Catalogus Kircheri, quem, nisi me fallit memoria, in relict. Ling. Copt. edidit, ad manum nunc non est. Sed si illic nomina Patriarcharum Coptice scripta efferantur, quod meminit mihi videor, non dubito, quin illic legatur $\Psi\epsilon\eta\omicron\Upsilon\Upsilon$. Gessit idem quoque nom. Sancti, vel Chenuda Patriarcha Alexandrinus, quem ordine numerant sexagesimum quintum, de quo vid. idem Renaud., qui et p. 410. aliqd. de h. nom. observat. In Biblioth. Orient. Assemani, t. ii. p. 234., is ipse appellatur Senuthis, quod quam proxime ad scripturam et genium pronouciationem Copt. nominis $\Psi\epsilon\eta\omicron\Upsilon\Upsilon$ accedit. Inter antiquiores Æg. reges, ab Artapano videns referri, ap. Enseb. Præp. i. 26., aliqum * Παλαμνῶθης, cui. nom. plane id ipsum significasse puto, quod Chasmoth, nempe ΠΕΖΑΛΛΗΟΥΤ, Phalmanuthi, quod præter interpretor cultorem Dei. Nam in dialecto Theb. ΖΕΥΖΑΔΑ id ipsum designat, quod dialecto communi ΨΕΥΨΕ, colere, sēdere. Uti vero ex ΨΕΥΨΕ, abjecta priori syllaba, fit ΨΕΗΟΥΤ, ita consimiliter ex ΖΕΥΖΑΔΑ, abjecta syllaba priori, fit ΖΑΛΛΗΟΥΤ, cultor, vel magis proprie prius Dei.

Potuit ex his quæ dicta sunt, satis perspicui, Chasmoth, Chenouda, Senuthis, *Sensos*, non hæc omnia unum sunt nom., esse originis Æg. Doctissimus tamen Assemanus nom. hoc Syris quoque non inusitatum esse observat, ilque Syriacum esse, atque imberben designare pronouciat, l. iii. p. 477. V. Theis. Epist. La Croz. l. iii. p. 186. In quod pluribus inquirere alius relinquo. * Χασθ. Que Gr. Romanice de Charonte inferno Portitore fabulantur, nota omnibus et trita sunt. Ea vero omnia cum nomine Charontis ex Ægypto pervenisse ad Græcos, auctor est Diod. S. l. 92. Cadavera enim mortuorum ap. Ægyptios navi vecta transmittuntur Lacum, ut ait Diod., et portitor illius navis lingua Æg. dicebatur Charon, χαρῶν, ἐν Αἰγύπτῳ κατὰ τὴν ἑπὶ τὸν ἕλαττον ἑσπέρουσαν ἕλατον. De Charonte illo fabulosa multa hodieque referunt Ægyptii ex incurtatis Arabum traditionibus, e quibus id saltem intelligitur, Lacum, de quo loquitur Diod., esse Lacum Meridis, et sermonem

esse de illis endeveribus, que in Labyrinthum deportantur, illic sepelienda. Plura de traditionibus istis lectu non indigna referuntur in Pauli Lucæ Itin. sec. t. ii. c. 6. p. 50., Itin. tert. p. 2. præcipue p. 18. V. etiam lia Relation de Vansleb, p. 257; 267-269., et les Nouv. Mém. des Missions t. ii. p. 264, 3. *Æg.* sermo $\Psi\epsilon\eta\omicron\Upsilon\Upsilon$ silere et silentium significare, certum est, eoque sensu in Copt. libris frequentissime occurrit. Hoc autem Charonti illi Æg., portitoris mortuorum, egrege convenit, et officio ipsi attributo optime congruere existimat olim La Crozianus, cum ea de se macum sermones consereret. Et mihi etiam conjectura ej. improbabili visa non est. Suspicio tamen, in fabula Charontis latere nescio quis veterum Ægyptiorum de Aërone, Moysi fratre, primo Hebr. summo sacerdote, traditiones. Sed nihil distulit. Perpendi meretur in Herbolto artic. Caran, ut intelligatur, quomodo nomina illa Hebr. consueverint corrupti. Meminit Aeronia et scriptoribus Ethnicis Justinus xxxvi. 2. sub nom. Aruce. [* Χασθῶν Plutarcho, qui Orcini Suetonio: utramque vid. hinc in Augusto (c. 95.), illam in Anton. (c. 13.) H. St. "Orcinos senatores ap. Sueton. Aug. c. 35. Χασθῶν etiam ab inferorum illo portitore vocat Plin. in Anton. p. 922. c., et pulcre explicat, nempe eos, qui Senatorem dignitatem invaserant post moxien Cæsaris, quam ex illius Commentariis et Actis se habere dicebant, nundinationis illius et fraudis principe Antonio: qua de re multum queritur in Philippis Tullius. Manest ergo Orcinom esse, qui statum suum debet Orco s. morti alterius. Gothofredus * Χασθῶν vocari monet a Theophilo l. 3. Instit. de sing. Reb. per fideic." Gesnerus Theis L. L. EDD.

[* Χασθῶν, vel χασθῶν, (χασθῶν) necnon χασθῶν δῆρα, Porta, per quam ad supplicium abducebantur, qui damnati erant. V. Pollucen (viii. 104., Τοῦ δὲ χασθῶντος θύρα μὲν, χασθῶντος ἑλκῆρος, ἐν τῇ τῆς ἄστυος ἀρχῆς: Hierych. Χασθῶντος θύρα μὲν τῶν νεκρῶν, ἑλκῆρος, ἐν τῷ οἰκισθῆναι τῆς ἐπὶ θυρῶν ἕλκῆρος. Cf. Suid., et Zenob. p. 165.) Item Χασθῶν in vulg. Lexic. q. (Dion.) Lactio in Zenone et geographis, Barathra quædam et Plintonia fuerit odore exhalantia. Galeus, Πάλλας δ' ἄρα τῶν πειθῶντων μόνον κατὰ τὴν εἰρησὶν ἐν βλάτῃ γίνεσθαι, καθῆται ἐν τοῖς χασθῶντος ἑσπέρουσαν χαρῶν. Quilam vocem Gallicam charongue hinc deductam esse, potantur." H. St. "Charontium l. 9. χασθῶντος s. χασθῶντος; nom. ex eo, quod loca cisternarum Charontis ostia et portus eederentur, que et Romani Deorum manuum s. inferum ostia nominant. G. J. Vossius Etym. L. L. "Qualis erat Phrygia regio, Charonia dicta, ap. Strab. vii; meminit Galic. c. 2. de nat. hum. t. 2. l. 7. de C. P. l. i. in l. i. Epid. in prozon. et exponit per βουδῆρα, gravem odorem spirantia, lib. de stil. resp. c. 4. ita ut vel unica inspiratione homines moriantur, quasi acutissime strangulati. Arct. i. 7. (Ἐν χασθῶντος αἰ ἐπὶ τῆς οὐραίας καὶ ἐπὶ τῆς ἀστυος γίνεσθαι, ἀλλὰ καὶ κατὰ τὴν ἑσπέρουσαν ἑλκῆρος, ἢ καὶ τὸν κατὰ τὴν οὐραίας καὶ κατὰ τὴν ἀστυος.) For. p. 675." Castelli Lex. Medic. Plinius ii. 93.: "Charoneæ scrobes, mortuorum spiritum exhalantes." Χασθῶν, cum i. pro e, usurpavit Olympiodorus Cosmi in Platonis Gorg., notante doctus, Routhio in ora Herodici sui. J. Poll. Iv. 127., χαρῶντος εἰρησῶν: 122., ἀπὸ χαρῶντος εἰρησῶν, καὶ τὸ τὴν ἑλκῆρος καθῆσθαι κατὰ τὴν οὐραίας καὶ κατὰ τὴν ἀστυος. Cf. Cœl. Rhodig. Antiq. Lectt. viii. 8. EDD.]

* Chasmani, quorum mentio est Ps. lxxvii. 32., חַשְׁמָנִי כִּי יִשְׁעוּ בְּיָדָם. Venient Chasmaniini ex Æg. Ubi quia Chasmaniini dicuntur venturi ex Æg., eruditus non paucis suspicio oborta est, non. ipsum originem esse Æg. V. Pfeifferi Crit. Sacr. * in h. l. Vix illa alibi non occurrit. Et hic etiam nonnisi conjectura indulgere licet. Satis probabiliter tamen voc. e ling. Hebr., aut affini Arabica, ducunt. V. Pfeiff. l. c., et Vitringæ Expos. Ps. lxxvii. subjunct. ej. conspiciuntur et

* Quod si cui volupe sit, adeat in Mingarelli ad Æg. cod. reliq. p. cxxxii. et Georgianum in præf. ad Fræge. Et. Jo. eliv. et illud, in notis ad ipsum Fræge. p. 293., et ad Liturgia Fræge. p. 292. Quos qui consulat, observationem Jabl. facili negotio aut innotabit, aut confirmabit, aut etiam emendabit.

* Exemplum dedit La Crozianus in Lex. p. 184. Exempli nomen adjungitur, quod extat Ps. lxxxix. 3.

* Eadem vox Kaya originem Æg. La Crozianus ex ea scripsit commissivavit cum Bayero, quum memoria reciderat, opinatus, esse hoc voc., s. nunde La Crozianus, compositum ex ΔΑ et ΡΟΗ. V. Theis. Epist. t. iii. p. 43. col. t. i. p. 41.

* T. i. Op. Phil. p. 359, 321.

Miraculis Christi p. 651. ed. Germ. Mihi meliora et probabiliora nunc non succurrunt.
 * *Xela*. Crocodillon, herba. Append. Dioscor. iii. 12. p. 452.

* *Xerms*, Panopolis, urbs in Æg. super. caj. meminit Herod. ii. 91. *Xέρμυ*, vel *Χέρμυ*, *μυθροεργονόριον Πανός πόλις*, ap. Diod. S. i. 18. V. et Plot. de Is. et Os. p. 356., ubi pro *Xerms* legendum esse *Xέρμυ*, recte monet Holsten. ad Steph. Byz. p. 355. Hodie vocatur Akmin, vel Achmin.¹ Vox Æg. non respondet Græcæ Πανόπολις. Nam constat, Æg. Πασιεμ, numen religiosa veneratione cultum, patrio sermone Memem appellasse, ut suo loco observavimus. Illius vero in nom. *Xέρμυ* vestigia nulla apparent. Putabam aliquando latere in nomine huj. urbis reliquias nominis Chami, qui forte Æg. Pan fuerit. Sed in Copt. libris nom. urbis scribitur **ΨΥΠΗ**, unde Gr. formatur suum Chemmis, Arabes autem Achmin vel Akmin. Plura monui in Panth. Æg. l. ii. c. 7. §. 5. 10. 11. 13., et alia dicam ad v. *Xerms*.

* *Xerms* erat quoque nom. insula mirabilis et natantis in Æg. infer. Scribit de ea Herod. ii. 156., *Νήσος ἢ Χερμῖς καλεῖται, ἧται μὲν ἐν Χίρῳ βόθρῳ καὶ πλεῖστὴ ἐκέρμη παρὰ τὸ ἐν Βορῶν ἴσθμῳ, λέγεται δὲ ἐν Αἰγυπτίῳ στήν ἢ νῆος εἶναι πλεῖστῆ*. Addit, se tamen eam neque insulam vidisse, neque motam; sed hoc auduisse se mirandum, si que est insula vere natans. Ad que postrema Historici verba non satis attendunt, qui fidem ipsius reddere dubiam commovent, eumque fabulas ad posteritatis memoriam propagasse scriberent, quamquam exempla alia insularum natantium affertur at Seneca Quæst. Nat. iii. 25., Plinio ii. 95., Theophrasto H. P. iv. 13., aliisque scriptoribus, tam veteribus, quam recentioribus. Sed id nunc non ago. Pauca hæc debent honorari præstantiori Historici; quem qui non magni faciat, dignus est ira omnium Musarum. Ejusd. Chemmis motus facta est ad Hecatozo ap. Steph. Byz. v. *Xέρμυ*, Mela i. 9., et Eustathio ad Hom. Od. K. p. 1644., sed qui eam appellat **Ἐχρμῖς*. Non parum miror, eruditissimum Th. Gale, p. 149. adscripsisse Herodotum. * Quæ autem hic dicitur insula Chemmis, non recte sic dicitur. Nam Chemmis et urbs et insula alibi ponitur ab ipso Herodoto. Adde, quod codex Arch. [Archiepiscopi Cantab., G. Sauerhoff] legit *Ἐχρμῖς*, quam quidem lectionem secutus est Eustath. ad Od. K. Sane Steph. in *Xέρμυ* scribit huj. insulae nom. per β, itaque ap. Hecatomum repetisse se testatur. Diverse utique sunt Chemmis, de qua Herod. ii. 91., urbs sita in Æg. super., et Chemmis insula in Æg. infer., de qua ii. 156., sed ex eo non consequitur, utraque eod. plane nomine haud potuisse appellari. Sunt autem istiusmodi exempla plura in Geographia Æg. aliarumque regionum, quæ affere nihil attinet.

* *Xerms*. Avis Æg. species. Ex Hesychio discimus, avem fuisse minoris magnitudinis. Sic enim ille, *Χέρμυς, ὀρνιθὸν ἐν τῇ Αἰγύπτῳ τοιαυτὸν ὄν*. Addit, qui *ἐξ ἑδῆς ἰχθύος*. Athen. auctor est ix. p. 393. esse Chemnis exiguam coturnicem, τὸν δὲ καλοῦμεν *Χερμῖν*, μικρὸν δὲ ἐστὶν ὄρνιθον. Ibidem addit hæc et Cleomenis ad Alexandrum Epistolâ, *Χέρμυς τοιαυτὴ μίση*, itidemque istos Hipparchi ex Iliade Ægyptia versus, *Ὅν μὲν Αἰγυπτίαν βίος ἔσεται, ὅσιν ἔχοντες Χέρμυς ἰλλοῦσται*. Adfert præterea ad locum illum Is. Casaub. in Animadv. p. 674. versus hæc Epigrammatis Gr., *Ἦρως δὲ ἰσθμίου κολημένης ἄμυρῳ πάντα Χέρμυς, καὶ γυρῶς, χερῶς ἄμυρῳ λίσσῃ*. Vid. et Bochart. Hieroz. P. ii. l. i. c. 15. p. 107., ubi eadem loca videbis citata. Hæc videtur et Clem. Alex. designare, quando loquens de sacerdotibus Æg., castimoniam operam dantibus, *ὀρνιθεὺς τε ὡς κου-*

φοῦρος χερῶνται, Strom. vii. p. 850. Coturnicum salutarum mentionem etiam facit Herod. ii. 77. V. et de coturnicibus Æg. Marsham Canon. p. 147. Ceterum monere hic oportet, Æg. propria sua lingua aliud vocab. habuisse, ad designandum coturnicum, nempe

ΟΥΨΕΙΩΤ ὈΨΗΡΙ. Ita enim constat interpretes Scripturæ Ægypti reddunt Gr. *ὀρνιθίον*. V. Ex. xvi. 15. Num. xi. 31, 32. Ps. cv. 40. *Ὀρνιθίον* vero, teste Hesyeh, est coturnix, sed magnitudine præstant, *Ὀρνιθίον ἰσθμίου ἰσθμίου*. V. Bochart. P. ii. Hieroz. l. i. c. 14. p. 93. Et forte peculiare nom. fuit speciei coturnicum minoris, quod Gr. efferunt *Χέρμυς*. Quæ etsi ita sint, nolim tamen negare, lectionem Athenæi vulgatam mihi suspectam videri. Legemur liberter, si liceret, τὸν δὲ καλοῦμεν *Χερμῖν*, μικρὸν δὲ ἐστὶν ὀρνιθόν, quemadmodum Hesyeh. ait, *Χέρμυς* esse ὀρνιθίον τὴν ἐν Αἰγύπτῳ. Existimarem autem, intelligi aliquam locustarum speciem, quippe quæ sermone Æg.

ΨΧΕ Sehe dicuntur. Vox illa in versione Bibliorum V. et N. T. Copt. sæpius occurrit. Erat autem Locusta olim cibis non infrequens. Utque gustus ej. esset tanto gratior, sale conditi solabatur. Ab eo integra in Africa natio nom. Acridiophagorum accepit, qui annuallio ille quovis tempore vescubatur, sive cum sale sive alter condito, uti scribit Agatharchides de Mari rubro, in Huds. Geogr. min. V. i. p. 43. Plin. vi. 30. Pars quædam Æthiopia locustis tantum vivit, fumo et sale dantis in annua alimenta. Adde Diol. S. iii. 29. Alia dabit Bochart. Hieroz. P. ii. p. 490. l., ubi observat ex Paraphrasi Jonathani in Ex. x. 19., et recentioribus scriptoribus, etiam Ægyptiis locustis sale conditis vesci consuevisse. Th. Shaw, Voyages de la Barbarie t. i. p. 333., Les Sauterelles salées et frites approchent du goût des écrevisses d'eau douce.—On trouve dans Loddole (Comment. Hist. Æthiop. p. 185. etc.) une dissertation ingénieuse, ou il tâche de prouver, que les Shellowin, ou les Cailles, que les Israélites mangeoient dans le Desert, n'étoient qu'une espèce de Sauterelles. Mais le Psalmiste, qui les appelle de la volaille, ayant ale Ps. lxxvii. 27. détruit entièrement cette opinion. Vide et iter Maddrelli p. 82, 83. ed. Germ., qui ad sine dubio habuit a Ludolfo. V. p. 81. De Persis, sinum Persicum accolebantibus, Chardin t. ix. p. 227. De aliis gentibus magis ad Orientem sitis Dampier t. ii. p. 128.9., t. iii. p. 31, 32., Jacobus à Vitriaco Hist. Hieros. c. 53. p. 1073. ait: "In hac autem eremi solitudine, nonnulli locustas cum melle B. Joannes edebat. Est autem in partibus Syriæ plenusque consuetudo, adveniente locustarum multitudine, eas colligendo et congregando, ad victum reservare." De Nasamonibus Eustath. in Dionys. Perieg. 209., *ἐπιβίοντες δὲ ἄρτελαβας, πρὸς πλῆθος ἐπιβίοντες, εἶδος δὲ ἀρίστου ἐπιβίοντος*. [* *Χέρμυς*, Avenia quædam muria conditi solita. Item, Picis conditiæ genus. Plerique *χέρμυς* scribunt ex Athenæo (ix. p. 393.) v. l. Vide Hesyeh., ap. quem est itidem *Χέρμυς*, duplici v." H. St. EDD.]

* *Xerms*. Hedera. Plut. de Is. et Os. p. 365., *καὶ ἐπὶ Αἰγυπτίῳ λέγεται Χέρμυς ὁ καρπὸς ἀμυρῶντα, ἐπιβίοντος τοῦ ὀρνιθίου, ὡς φασι, φέρων Ὀρνιθίον*. De h. i. sit Salmasius scribit ad Golum in Epist. p. 167.: "*χέρμυς* Æg. erat Planta, et est Coptis, unde *χέρμυς* ἰσθμίου Ὀρνιθίου, *χερῶνται φέρων ἄμυρῳ*." In quibus v. ille eruditissimus a vero non aberravit. **ΨΕ** enim est lignum quodcumque, etiam arbor. Sed imprimis **ΨΨΨΨ** vox propria est ad designandum arborem. Adhæret autem Æg. voc. illam **ΨΨΨΨ** non modo ad desig-

¹ Præter interpretes Palmi xviii. recentiores, de **ΠΥΨΠΤ** docte disputavit Michaelis Spiell. Geogr. Hebr. t. i. p. 375. ad Abulfole Descript. Æg. p. 106.6., et in Suppl. ad Lex. Hebr. p. 972.6. Cuj. sententia si vera est, Chasmannos s. Chasmanoxos fuisse incolas ubi nunc nom. in script. Ægypti, est nom. Achæmonum, viximilior lit origo nominis Ægyptiacæ.

² Pitarcho *Xerms* reddiderunt *scipure* et Wyttenb. p. 461. In Herod. codd. MSS. est *Χέρμυ* et *Χέρμυ*. In Diol. S. *Χέρμυ* ponunt alii, sed *Χέρμυ* Wesseling., qui ad istum Herodotice locum legatur. Adde Albert. ad Hesyeh. v. *Χέρμυ*.

³ Item Echmin ab Abulfole in Descript. Æg. p. 17. ad quem plura Michaelis in notis p. 78—83.

⁴ Cum Jablonkianis comparatur omnino obs. Wesselingi ad Herod. p. 160.

⁵ [Vide Broeckii Analecta t. ii. p. 411. num. xli. EDD.]

⁶ **ΠΥΨ** Ex. xvi. 13. non esse coturnicem, sed locustas, quibus passim in Oriente vescubatur homines, nomen Wesseling. ad Diol. t. i. p. 135. coll. p. 70. Plura qui vult, adæt interpretes Matth. iii. 4., et vix eruditus, ad istum locum lausatos a Wolfio de Kechem. Attamen coturnicis quædam fuisse cibum frequentem in Oriente, docet Diol. S. i. c. 60. Adde rem recentiorum testimonio, Alpini, Hasselquisti, aliorum, nisi ea occupasset Rosenmullerus in Schol. ad Ex. xvi. 13. Nec monere ille neglexit, præsertim Niebhrius, coturnicem admodum ab Arabibus **جلم** appellari.—Vix est, ut dicam, Jablonkiana de voce *Xerms* et *Χέρμυς*: sua fecisse Schotzium in Repert. xiii. 26, 27.

mandam arborem proceram, sed et generalius ad significandum *quævis*. Sic Ps. l. 3. Gen. xxii. 13. *Et quævis* Σαβίε, ab Ægyptiis translatus legitimus **ΒΕΗ ΟΥ ΨΩΗΗ ΧΕ ΣΑΒΕΚ**. Dialecto Salidica, vel Thebaidis **ΨΗΗ** scribitur. Locus citatus Gen. xxii. 13. in lib. de Mysteriis literarum MSS., conscripto dialecto Sahid., ita laudatur, aut potius eo sic alluditur. ΠΕΣΩΟΥ ΣΩΜΦ ΗΤΩΥ ΨΩΑΤΥ ΗΣΙ ΔΑΡΑΣΩΟΥ ΕΤΟΥΡ ΣΗ ΗΕΥ ΤΑΠ ΟΨΩΗΗ ΕΤΟΥΟΥΤΕ ΕΡΟΥ ΧΕ ΣΑΒΕΚ. p. 46. E quo nunc facile intelligitur **ΨΗΗ** sive **ΨΩΗΗ ΟΨΗΡ**, vel, quemadmodum legitimus in Plat., *Xerônos*, revera Æg. significare *quævis* *Opisides*. Si tamen ad indolem sermonis Æg. attendamus, et id quivis colliget, rectius nom. illud Æg. *Xerônos* ap. Plat. scribi.

* Chertom, s. Chartom. Vox, que in Cod. S. occurrit ad designandum Sacerdotem aut Philosophum, contemplationi et forte etiam magicis artibus deditum. Moses vocæ hac utitur, ubi sermo est de Magis Æg., Ex. vii. 11. מִשְׁמַרְתֵּי הַמִּצְרַיִם וַיַּעֲבֹדוּ אֶת־כִּרְתֹּמִי (vel Magi) Ægyptii. Daniel vero eandem vocem adhibuit, ubi loquitur de Sapientibus Chaldaeorum et Babyloniorum. Dan. i. 20., dicitur Daniel sapientior et doctior fuisse מִכָּל־הַחֲכָמִים, super omnes Chertomim. Gen. xli. 8. rursus dicitur Pharao vocasse מִשְׁמַרְתֵּי הַמִּצְרַיִם, omnes Chertomim Ægyptii. Quia igitur Moses, loquens de sacerdotibus et Philosophis Æg. vocæ ista semel iterumque usus est, viri quidam eruditi existimant, eam originis quoque Æg. esse. Cf. Cartwright ad Gen. xli. 8. Præviti illis eruditus Judæorum magister Aben Ezra, eumque sequuntur et recentioribus viri doctissimi. V. Pfeiff. Crit. S. in Ex. vii. 11. * Gaultimius in notis ad Vit. Mosis i. p. 179. ita judicial: Hebræi, Æg. voc., que *isoproparagata* notat, ad linguam suæ formam detorseant. Sed, quod pace tanti viri dictum sit, mihi ita non videtur. *Isoproparagata* interpretes Scripturæ Æg. constanter vertunt **ΣΑΒ**, qua ipsa etiam vocæ videtur Æg. *isoproparagata* designati fuisse. Non deessent ceterorum conjecturæ satis probabiles, qui lus virorum eruditorum sententiæ aliquam conciliare possem auctoritatem. Nam **ΕΡ** significat esse, et **ΤΟΥΤ** vel **ΤΩΟΥΤ** Æg. vet. dixerunt *ecstasin*. Quando Act. x. 10. dicitur de Petro, eum fuisse in *ecstasi*, Æg. interp. habet, **ΑΨΩΠΙ ΟΥΤΟΥΤ ΕΒΡΗ ΕΧΩΠ**. V. etiam xi. 5., et xxii. 17. Esset itaque **ΕΡΤΟΥΤ**, *Ertonit*, et cum aspiratione Chertom, vic qui contemplationi totus deditus est, et frequentes *ecstases* habet. Fuisse tales inter sapientes quondam Ægypti, non est, quod dubitem; quemadmodum et relationibus recentiorum scimus, esse inter Italicæ, et Japonicum Philosophos, qui talem vitam colunt, et ab ea vivendi ratione non traxerunt. Verum hos Philosophos ap. Ægyptios alio nomine insignitos omnino fuisse, mihi quidem certo persuasum. Erant illi Arpedomptæ, de qua vocæ suo loco p. 38. pluribus disserui. Alia, que mihi sese offerunt, libenter tacebo, præter hoc unum. Observari potest, **ΕΡΧΩΠ**, *Erson*, vel, ut etiam pronunciari solet, *Erthom*, dici patratorem miraculorum aut operum stupendorum. Ex ista voce, accedente nempe aspiratione, ut in multis aliis vocabulis, nasci potuit Chertom, sive

Chaytom. Nemo ignorat, **ΕΡ** frequentissime habere signific. faciendi, patrandi, et **ΧΩΠ** usurpari de miracula Matt. vii. 22. xl. 20. ac seq. xiii. 58. xiv. 2. Act. viii. 10. i. 3. xix. 11. * Cum tamen omnia rei momenta accurate perpendo, iudicare cogor, voc. Chertom originis esse non Æg., sed peregrini: LXX. certe interpretes, qui in Æg. vivebant, quoque et lingue et antiquitatum Ægypti peritos inprimis fuisse, multa iudicis perspicitur, in eadem videtur fuisse sententiæ. Etiam Gen. xli. 8. voc. **ΜΑΡ** reddiderunt *Magis*, æserorum interpretum. Interpres vero Æg. adhibuit voc. hanc patriam **ΠΙΣΦΡΑΝΨ**, que etiam in versione Danielis legitur. Exodi vero vii. 11. et Danieli i. 20., idem LXX. interpretes voc. **ΜΑΡ** verterunt *incantator*, incantatorem, hominum genus, quo Ægyptus etiam abundavit. Novianus autem e vers. Æg. utriusque illius loci, Ægyptios incantatores vernaculo sermone dixisse **ΗΙΡΕΥ-ΣΙΨΗΟΥ**. Unde ego conjicio, voc. Chartom ex alius linguis populorum Orientalium esse petitam, sed tum temporis notam omnibus et uso frequenti tritam. Nil itaque mirum, si illius origines viri eruditi et reliquis sermonis Persici vel Arabici eructis amittantur. Quæ de re consuli potest D. Milli, viri doctissimi, Diss. de **ΜΑΡ**, que est inter selectas ab eo editas numero viii. * Mihi quidem præ reliquis interpretationibus omnibus, aviro erudito allatis, cum primis placet illa Hydi, qui in libro de Relig. Vet. Pers. p. 379. originem vocis quærit in Pers. lang. qua

چردمانند Chardamand, pro quo alibi چردمانند Chiradmand, in genere Sapiens, vel Philosophus designatur. Erat igitur Chartom vel Chertom, qui postea in religione Zoroastri Magus dici consuevit.

* *Xapia*. Ita Æg. ipsi patriam suam Ægyptum appellant. E Græcis id ipsum observavit jam Plat. de i. et Or. p. 364. *Τὴν Ἄγυπτον ἐν τοῖς μάλιστα μελιγγίον ὄνομα, ὅθεν τὸ πῶτα τὸ ὀρθότατον χημία καλεῖται, καὶ καθὼς πορεύσασθαι*. Hieron. Quest. Hebr. in Gen. ix. 18.: "Unde in presenti loco (scilicet LXX.) Cham transfugerat, pro eo, quod est HAM, a quo et Ægyptus usque hodie Æg. lingua HAM dicitur." Adde eund. in Gen. xli. 2. Ap. Isidorum, Orig. vii. 7., legitur **KAM**. Lectionem, quam præ se ferunt Codd. Platærci, confirmant luculenter ipsi Æg. libri, in quibus terra eorum nunquam nomine Ægypti designatur, sed constanter **ΧΗΟΥ**, *Chemi* s. *Chami*, audit. Ita enim semper ii patriam suam vocant. Quoties in Gr. texta mentio fit Ægypti, ipsi voc. hanc non retinere, sed semper **ΧΗΟΥ** reddere solent. * E quo conjicere pronum est, vocabulum Ægypti, non Ægyptus ipsi deberi, sed Græcis proprium esse. Observa autem, dialecto super. Ægypti, s. Thebaidis, Ægyptum * dici **RHUE**, cui videtur respondere Hieronymi **HAM**, et Isidori **KAM**. Veram autem nominis huj. originem videtur petere posse ex Psal. Divino, qui Ps. cv. 22. Ægyptum vocat terram Chami, uti ex historia et genealogia Patriarcharum, post diuivum viventium, pluribus perspicitur. Plat. tamen l. c. vult voc. **ΧΗΟΥ** habere significationem nigredinis et caloris. Quod ab indole sermonis Æg. utique alienum non est. Nigram enim lingua Æg. dicitur **ΧΑΥΕ** Lev. xiii. 37. Matt. v. 36. Apoc. vi. 5. 12. **ΨΟΥ** vero et **ΨΟΥ** calorem et calidum designat, Act. xxviii. 3. Ps. xxxviii. 3, Jac. ii. 16. Marc. xvi. 54. 67. Forte eo pertinet, quod veteres aiunt, Ægyptum prius dictam fuisse *χώρα τῶν μελιγγίων*, Ægyptum

* *Zyngara* Platarcho redditum est in Proleg. ad Panth. Æg. p. cxxxiv. Junge Caryophilum Dis. Misc. p. 191. Vocis **ΨΩΗΗ** exempla sunt plura, etiam in Lex. La Croz, ubi quoque Sahid. **ΨΗΗ**, sed nullo adjecto testimonio. Veram lectionem esse *Xerônos*, significare videtur Bryant, Obs. on the ancient History of Egypt p. 166.

* Opp. Phil. l. i. p. 117. * Cf. Jabl. in Vizotii Chronol. S. i. li. p. 769, 3. * Præterea conjecturam rejicit, sed hæc probavit Schottus l. c. p. 19, 19.

* Est in nova Diss. Misc. editione xii. p. 411—423. * Post longam disputationem, originis vocis **ΠΕΡΙΣ** Perice sum tandem adiecit calculum Michaelis Suppl. ad Lex. Hebr. p. 920—923. Est tamen explicata facillima, qua via voc. Æg. pervenit ad Peras ac Chaldaeos, populus utato recentioris, quam a Peris ad Ægyptos jam tempore Machi. Dilectissimum vidit Michaelis p. 723. in solvendo, vide auctore delirare.

* Nec aliter Ægyptus vocatur in Heron. Boet., ubi perferuntur **ΧΗΟΥ** sive **RHUI**. Monuit id Akerblad in Epist. ad Scyrum p. 35—37., dixisse alia, que ad hoc Ægypti nom. illustrandum pertinet.

* Res certa est et nota. Si quis tamen exempla exigat, inveniantur plurima in vers. N. T. Schid., Matt. ii. Act. ii. vii., alibi, item in fragmento codicis Theb. ap. Marellæ. p. cccxi.

vero, Beli filium, Libyes nepotem, eam de suo nomine Ægyptum cognominasse. Ita Eustath. in Hom. II. A. p. 37.¹

² Χρησις. Elaphoboscum. Append. Dioscor. iii. 80. p. 455.

³ Χρησις. Atractylis. Append. Dioscor. iii. 107. p. 456.

⁴ Χρησις Γεωργος. Est hoc nom. regis Thebæci, de quo Eratosth. in Catal. num. xii. p. 748., Χρησις Γεωργος, ὁ ἔστιν χριστῆς, χρυσῶν νόμῳ, cui loci explicationem, uti in Vignolii Chronol. S. t. i. b. edita est, compendii causa subiungam. — Locum hunc tentavit Salmas. de Ann. Clim. p. 566., in regibus Thebæorum, inquit, χρυσῶν, vel χρυσῶν redditur χρυσῆς et χρυσοβαρῆ, χρυσῶ νόμῳ. Sic enim legendum. Perpetam ap. Scaliger. scribitur χρυσῶν γεωργος. Nam ἔσθι vel ἔσθι est filius. Hæc ille. Quod iam ad primam vocem attinet, χρυσῶν, de ea ambigendum certe non est. **HOYB** Æg. est aurum.⁵ Accedit ὄ articulus instar, ὁ χρυσῶν.—Est itaque **ΧHOYB** proprie aurum (ita tibi legi debet). Existimo tamen usu invaluisse, ut **ΧHOYB** idem significet, quod **HHOYB**, vel **EHHOYB** aureus,⁶ etc. Et deinceps, — Legerem itaque in Eratosth. χρυσοβαρῶν χρυσῶν, i. e., χρυσῶν significat aurum. Et forsitan regis illi Ægyptio, cui. nom. Eratosth. interpretatur, ab Anubide Numine, impositum fuit nom., quod tamen revera autem sonat. Quod vero attinet ad sequentia, Γεωργος χρυσῶ νόμῳ, Salmasius ea ita corrigiit χρυσοβαρῆ, χρυσῶ νόμῳ. Quibus, quoniam nunc nihil occurrit verosimilius, quod addam, non habeo.⁷

⁸ Χρησις. Tuba Æg. ab Osiride inventa. Ita nos docet Eustath. ad Π. Σ. p. 1159., ἀνετίρα, ἡ ἀπὸ γογγύλης (ἀπέλας) παρ' Ἀγυπτίους, ἡ Ὀσίριος εἶνε, καθιερωμένη φωνὴ Χρησις χροῦνται δ' αὐτῆς πρὸς θεοῖτας, καλοῦντες τοὺς ὄχλους δὲ αὐτῆς. Ait igitur Eustath., esse Tubam Æg. inflexam vel recurvam, cui. imaginem vide ap. Bartholin. de Tibis p. 403. ed. Anstet. Addit Eustath., Osiridem eam invenisse et vocari, uti quidam perhibent, χρυσῶν. Idem instrumentum videtur subinvenire Apul. Miles. xi. p. 261. (772.) — Ibant et dicat⁹ magno Scerapi tibiçines, qui per obliquum calanum ad aurem porrectum dextram, familiarem templi Deique modulum frequentabant.¹⁰ Ubi tamen non tubicinum, sed tubicinum mentionem fieri videmus, tanquam sermo esset, non de Tuba, sed de Tibia, ut usus Tibiar in festo Osiridis Herod. ii. 48. meminit. Et certe, que Eustath. de Tuba Æg. memorie prodidit, eadem Jul. Poll. de Tibia refert iv. 10. 77., Παρὰ δ' Ἀγυπτίους, πολὺ ἄρτιον αἰῶνος, ὁσίων ἐστὶν, ἐξ ἐκλήρας ἐκλήρας. Idem initio illius cap. 74., Μέναντος ἐστὶν μὲν ἔτος Ἀγυπτίους. Tibiarum Æg. ex arundine confectarum, meminit etiam Solinus Polyh. c. xi. Ipse Eustath. in Π. Σ. p. 1157. hinc in modum scribit, Παρὰ γοῦν Ἀλεξανδρείαν ἢ μίαντος κλάρας Ὀσίριδος φωνὴ ἐστὶν. Et quibusdam interjectis, Καὶ ἐστὶ καὶ νεβροῦ κλάρα ἐπιπύον αἰῶνος, ἐὶ Θεβαίων φωνὰ ἐστὶν, τὴν κατ' Ἀγυπτίους, ἴσως, ἐστὶ καὶ Ἰβρίας ὁ τοῦτο τερροῦν Ἀἰθίοβ. Quæ videtur Eustath. desumisse ex Athen. iv. p. 175.: Ἰβρίας μὲν—Ἀγυπτίους φωνὴ λέγεται τὴν μίαντος Ὀσίριδος εἶναι ἐστὶν, καθιέρηται καὶ τὴν καθιέρηται φωνὴν ἑλληνιστῶν, ubi tamen etiam ἑλληνιστῶν tibia obliqua Osiridis inventum perhibetur. Utriusque huj. tibiæ et μουσῶν, s. tibiæ simplicis et rectæ, et πλαγίως, s. tibiæ oblique et recurvatæ effigiem puto

exhiberi in monumento antiquo ap. Gruter. p. xxvii. Tibiam rectam exhiberi etiam existimo in marmoris ap. P. Lucan in Itiner. post. t. i. p. 282. Πλαγίως, quia illi inest κλίση, Tuba propria, Eustath. in loco sub initium citato, et alii Græci videtur nonnumquam ἀλάτρυα tubam appellare. Sic etiam Pollux, ubi de Tubâ disserit, iv. 11. 86. ait: — Est etiam quidam Tuba canens, Pompis sacris dicitur, adhibitus ab Æg. et Argivis, Tyrrhenis itidem et Romanis, quando reus sacrum faciunt, et sacrificant.¹¹ Plat. etiam de Is. et Os. p. 646. ed. Steph. observat inter Ægyptios Lycopolitas et Bostires in sacris a tubarum usu in universum abstinere. Quibus Elian. Abydenos addit, N. A. x. 28., Σάλτρυγα ἢ οὐ βελοῦνται Βενερίται καὶ Ἀβίδος ἢ Ἀγυπτίους, καὶ Ἀσίου πάλαι. Strabo pro Tuba tibiam dixit xvii. p. 560. (1169.) Ἐστὶ τῆ Ἀβίδος τιμίσι τὸν Ὀσίριος ἢ ἐστὶ ἰσὺ τοῦ Ὀσίριδος εἶνε ἔστιν, εἶνε ἔστιν, εἶνε ἀλάτρυ, εἶνε ἀλάτρυ ἀπὸ ἑκλήρας τῆ ἰσὺ, καθιέρηται τοὺς ἄλλους θεοῖτας. Similiter Demetr. Phalerens., s. nector libri elegantissimi de Elocutione, eodem respiciens, memorabiliter hanc Æg. ritum §. 71. refert. In Æg. sacerdotes Deos celebrant, septem vocales pronunciant continuo. Leo Tibiæ et Citharæ, literarum harum somis auditur, ubi suavitate vocis, quam in se habent. Si quis loci opata a me citata conferat, inveniet fæste, unum idemque instrumentum in sacris Æg. adhiberi solitum, modo Tibiam, modo etiam Tubam vocari, quantumvis Ægyptio vocabulo proprio, ad designandum Tubam, plane curvisse videtur. Certe quoties in N. T., aut in vers. Gr. V. T. vocc. ἀλάτρυ, tuba, et σαλπίζειν, tuba canere, occurrunt, occurrunt autem sæpius, interpretes Æg. in locis omnibus, quos vidi, verba hæc Gr. retinuit, neque ea per alia, sibi vernacula, vertunt. Matth. tamen vi. 2. ubi in Gr. habemus, μὴ σαλπίζετε ἐμπροσθέν σου, legitur in vers. Copt. **ΥΠΕΡ ΕΨΤΩΠΙ ΗΧΩΨΗ**,

e quo intelligitur, Æg. dixisse σαλπίζειν **ΕΨΤΩΠΙ**, quasi dicas clangere cornu. Existimo igitur Ægyptios τῆν ἀλάτρυα Tubam habuisse pro instrumento Gr., sibi peregrino, adeoque vocem illam Gr. in versione sua retinuisse. Sed quæ tamen semel et forte iterum clangorem tubæ τὸ σαλπίζειν reddidit **ΕΨΤΩΠΙ** canere cornu, suspicor ipso habuisse instrumentum, quod patrio suo sermone **ΤΩΠΙ** appellat consueverunt. Erit autem illud hand dubie πλαγίως, quippe obliquum et ad instar cornu recurvatum. Itaque ibidem Æg. curvam, non ut volebat Eustath., Χρησις, sed Ταρ ἀππέλαταν fuisse, monumentis gentis huj. antiqua fides faciunt. Sine dubio, Χρησις etiam μουσῶν, Tibia simplex et recta, que κατ' ἔσοχην Tibia appellari potest, cui. iconem, ut iam observavi, cerere licet ap. Gruter. Sed videtur ap. Eustath. legendum esse Χρησις pro Χρησις. Certe etiam in Copt. libris semper appellatur **ΧΨ**, aut **CHBI HXΨ**, i Cor. xiv. 7., quemadmodum tibia canere **ΧΨ** et **ΕΡΧΨ**, et tibiçen **ΡΕΡΧΨ**, Matt. ix. 23., Apoc. xviii. 22., ubi hic puto eandem esse voc., quam Horapoll. i. 29. expressit οὐαῖ, et quam suo loco p. 190. explicuimus. Nempe **OYH, OYEI, OYHOY**, Æg. dicitur longus et longinquus. Itaque Horapoll. οὐαῖ exponat φωνὴ μακροῦς, vocem que e longinquo auditur. Erit igitur **ΧΨ HOYEI**,

¹ A nigredine dici potuisse Ægyptum, docent Perizonius in Orig. Æg. c. 1.; defenditurque hic adversus Jameson, a Dulcra in nota. Fortassis in Epist. ad J. D. Michælis p. 36—39. negat, Ægyptum nom. Chamie habuisse a Chamo, Neachi filio, cum petrus sic dicta fuerit ab nigredinem soli. **ΧΑΜΕ** et Theb. **ΡΑΜΕ** significat tigrim. Steph. et Suid. Μουσῶν nom. Ægypti fuisse asserunt. Hom. Od. d. 350. Nil arquam vocat μῶλας ἑλας. Nilum ipsum alii appellant μῶλας. Erat quoque aliud Ægypti nom., Ἐσχυρῆσι ap. Steph., Ἐσχυρῶν ap. Hesych., sed utrumque mutandum in Ἐσχυρῶν, moxente Forstero. Et es non solum recedit Michælis in Suppl. ad Lex. Hebr. p. 804—806., sed pro **ΩΤ** Ps. lxxviii. 51. cv. 23. 27. cvi. 22., legi vult **Ω** vel **ΩΤ**, ut nom. Hebr. ad Æg. **ΧΗΥΙ** proprius accedat. Adseribunt verba Didymi Taurnensis, vero nomine Thamus Valperga, in *Literaturæ Copt. Rudimenta*, Parmæ a. 1783, p. 8, 9, 11.: — Ægyptus hand dubie est terra Cham (**ΩΤ**, **حام**) Captus **ΧΗΥΙ** dicti, et Ptolearcho **Χημία**. Est autem **ΩΤ** caelum, adustus, atque adeo fuscus, niger, Copt. **ΧΑΜΗ**, ut **ΩΤ** Gen. xxx. plus semel est **ωαῖ**, ej. plane coloris, qui Arab. **سودا**. Nam **ΩΤ** et **ΩΤ**, communicata significatione, — non modo calens, sed et nigredinis notioem habent. — Ipra Jablonskii verba, nec tamen integra, lectori apposita sunt a Scholtzio p. 27, 20.

² Minus accurate Renanot. scripsit, v. **ΧHOYB** aurum adhuc Coptice significari. Non enim sic aurum vocant, sed **HOYB**, cui præfigitur articulus; observante Mingarellio ad Æg. toid. rli. p. cclxxiv.

ΧΩΗΟΥΗ, tibia que e longinquo auditur. Testatur enim Pollux, tibiam Æg. fuisse *εὐλόβουλον* sonoram, que audiri e longinquo poterit. Et saepe testatur Eustath. in articulo huj. initio adductus, Ægyptios per tibiam vel tubam populam ad sacra vocasse, ut igitur Tibia ipsa vicem campanæ præsterit. Tibias Æg. sacras memorat Synes. de Provid. i. p. 66., et Claudian. de iv. Cons. Honorii v. 574.5. Aut **ΧΩΗΟΥΕΙ** possumus etiam interpretari Tibiam longam, quod se ipsa longa esset. Hujusmodi tibis in Templis ubi inter sacra moris erat. Testis est Marius Victorinus Art. Gramm. i. p. 2457. et Putechii: Spondes et dambus longi—dictus a tractu cantus ej., qui per longas tibias, in templis, a supplicibus (ita lego) editur. De Orhone Imperatore in vita ej. refert Niphilius p. 67., eum dixisse: Quid me oportebat longis tibis (*μακροῖς ἀλλοῖς*) canere! Et forte ap. Ægyptios Tibia illa singulari hoc cognom. accepit, ut distingueretur ab alia longe minori, de qua Pollux iv. 10. 82. *Ἰγγύλαρος δὲ μακροῖς τοὺς ἀλλοῖσιν Ἀγύροις, μακροῖς πρόσωποις*, de quo v. loco p. 56.

* **Χωῖα**. Scolymus. Append. Dioscor. ii. 16. p. 452.

* **Χωῖα** nom. Mensis, qui fere respondet Decembri Romanorum. Et ita Schol. Arati in Phœn. v. 300. 314. p. 40. et 41. ed. Ox. vel 35. ed. Morel., ubi tamen minus emendate *χωῖα* legitur. Gr. semper³ scribunt *χωῖα*, uti Lat. Chœcæ. In Copt. etiam libris⁴ legitur

ΧΟΙΩΑΡ. Si Menses Æg. semper fuissent fixi, uti a tempore Augusti Imp. evaserunt, voc. hanc interpretaretur

ΧΟΩΑΙΡ, i. e. Encænica terræ. **ΧΟ** enim s. **ΧΩ** esse terram, in hisce nostris observationibus sæpe monendum fuit, et monimus ea de re lectorem in Diss. viii. de Terra Gosen §. 5. **ΑΙΡ** porro est *ἐγκαινία*, renovatio. * V. Joan. x. 22. Est autem Decembris, sive Choise in Æg. quædam terre renovatio, nam in eo mense primitiis frugum ex terra in Æg. prodire incipiunt. Unde in Epigr. Gr. de Mensibus Æg. *Χωῖα ἐκρηθῆναι προχρῆται βέλτων χωῖωάρα*. Sed fatore tamen, quod jam monui, non tantum in Gr., sed etiam Æg. libris nom. hoc scribi non *χωῖα*, sed *χωῖα*, et præterea menses Æg. ab initio non fixos, vel vagos fuisse, omnia hodie norunt. Cum mensibus nomina primò inferentur, Choise videtur non in Decembrem, sed in aliud omnino anni tempus incidisse. Itaque interpretationem aliam ipse non affirmo probandum.

* **Χωμοῦθα**, nom. regis Theb. in Æg., quod Eratosth. in Catal. interpretatur *χώμας φάλαρατος*. Verba Eratosthenis levi emendatione indigent, quam nobis suppeditat Salmas. de ling. Hellen. p. 391. ita scribens: "Hinc proximum est Æg. **ΧΩ**, quod est *θεῖα*, vel *χώμας*, unde nom. Æg. vel Thebæi regis *χωμοῦθα*. Quod Eratosth. Gr. vertit *χώμας φάλαρατος*. Nam *θῶα* est Vulcanus, et quo *Ἡρακλεῖον* fecere Gr." Idem de Am. Cim. p. 567., hæc, que jam subdivisa, fere repetit: Inde alterius regis Thebaeorum nom. *χωμοῦθα*, i. e. interprete Eratosth., *χώμας φάλαρατος*. Et verum est. Prave editur *χωμοῦθα*. In explicatione Catalogi Ilius Eratosth., Chronol. S. I. §. p. 760. de explicatione Salmasii hæc addidit. "Satis bene Salmas. nom. hoc explicat. Nam primo **ΧΩ** lingua Æg. dici terram ad num. xxvii. jam monuimus. **ΩΕΙ** porro et **ΩΑΙ**, præcipue in compositionibus est amare. Sic Deus dicitur frequentissime in Copt. libris **ΩΑΙΡΩΩΙ**, *φιλώθητος*. Superest *θη*, vel rectius *θηα*, quod nom. esse Vulcani Æg., testantur veterum plurimi. Apparet jam ex his, nom. Æg. scribendum sic esse *χωμοῦθα*, vel, quod idem est, *χωμοῦθα*. Idque Gr. plane sonat *χώμας φάλαρατος*."

* **Χωμοῦθα**. Legitur hoc nom. Æg. in Plat. de Is. et Os. p. 354., qui etiam narrat de Genio Socratis p. 578., Agetoridem venisse Memphis ad *Χωμοῦθα* *τὸν προφήτην*, ac petisse, ut, si quid de tabula ærea in Alcmeæ sepulchro condita intelligeret, sibi interpretaretur. Forte non discrepat *Χωμοῦθα* ap. Clem. Alex. l. Strom. p. 257. Dicitur enim eo præceptore in Æg. usui esse Eudoxus Astronomus. Nec alius * *Ἰχθυόμας* ἢ * *Ἰδαμοῦθρα* in Æg. de quo Diog. Laert. viii. §. 90. Ratio nominis potest intelligi et dictus de v. *Χωμοῦθα* p. 185. Æg. est **ΧΕΗΟΥΦΙ** in dialecto Memphis., Theb. **ΩΕΗΟΥΦΙ**, atque præterea nota generis masculini **Π—ΩΕΗΟΥΦΙ**. Recte ergo idem nom. scribitur a Plat. in Solone p. 92. * *Ψέωφια*. Significat autem cultorem boni (dæmonis), vel cultorem Dei.⁵

* **Χωθῖο**. Nom. est regis Theb. in Eratosth. Catal.: *Ἰδαμοῦθα Χωθῖο ταῖσιν, τῖσιν αἰσῶν*. Apponam hic quæque ea, quæ de interpretatione Eratosth. jam monui in lib. cit. p. 758.9. "Videntur hic representari tres voces, una Æg., dua Gr., quæ Æg. explicat. Diversis voc. *Χωθῖο* proprie significare Taurum, per Taurum vero symbolice designari Tyrannum. Quæ locutio nec ipsi Scripturæ S. imitata est. V. Ps. xxij. Quamvis in hac sententia et ego fui, interpretatio Eratosth. hæc non parum negotii mihi fecissit. Tandem vero deprehendi, *ταῖσιν*, quam initio cum alii crederant voc. Gr., partem facere Ægyptiacæ, et cum antecedente in unam esse contrahendam. Sic necupae loci hic legendus est, *Χωθῖοταῖσιν, Τύραννος*. **ΧΩ** necupæ Terram Æg. significat. **—ΩΕΡΤΩΡ** porro est *ραταῖσιν*, perturbare, Act. xv. 24. xvii. 8. Gal. i. 7. Certum itaque est, **ΧΩ ΩΕΡΤΩΡ** Æg. dici Terræ perturbatorem. Deprehendi etiam in libris Copt., illis præsertim, qui dialecto Theb. conscripsi sunt, **ΩΟΥ** esse syllabam *δραταῖσιν*, quæ significationem verbi intendit æqueque, sicut fere ap. Græcos *δρι*. Sic igitur **ΩΟΥ—ΩΕΡΤΩΡ**, recte vertitur insignis perturbator. Hoc vero Eratosth. interpretatus est *Τύραννος*.

* **Χωσέρθ**. Malva hortensis. Append. Dioscor. ii. 144. p. 445.

Χωῖα. Ita Æg. appellasse Numen quoddam suum, quod Gr. Herculeum interpretantur, auctor est Etym. M. v. *Χωῖα: τῶν Ἡρακλεῶν αἰσῶν αὐτῶν τῶν Ἀγύρων ἐπέλας τῶν Χωῖα λέγεσθαι*. Paulo aliter, et quidem⁶ corruptius, nom. hoc exprimit Hesyeh, ap. quem legitimus *Γρωῖα, εἰ δὲ Γρωῖα, Πάρατος, ἐπιδάρατος, Τραπέζος, εἰ δὲ Ἀγύρτιαρ Ἡρακλῶα*. In Eratosth. Catal. regum Theb. num. xxvi. occurrit *Σερωμοῦθα*, quod ille interpretatur *Ἡρακλεῖ Ἀρραεράτης*, ubi, quod in notis ad illum Catal., non ita pridem editis, monere oblitus sum, plane scribendum est *Σερωμοῦθα*. Nam *Φωσέρθ* et *Ἀρραεράτης* omnino unum idemque est, quod alibi pluribus locis. Itaque in nomine hoc mentio Harpocrationis atque occurrat. Superest, ut syllaba residua *Σω* significet Herculeum Æg., idque prorsus verum est. Ex illo Eratosthenis nom. corrigendus alius, quod jam monui, qui occurrit num. V., ubi rex quidam Theb. vocatur *Ἡρωῖα*, idque explicatur *Ἡρακλεῖος*. Dixi, legendum esse *Σερωῖα*, id enim significat Hercules solenne. Plura vide in notis citatis, Chronol. S. I. t. p. 739. 740. Si jam locutionem Etym. M. et Eratosth. secum invicem conferamus, intelliges fuisse Æg. nomen aliq. quod ipsi sermone patrio dixerunt *Χωῖ*, vel *Χωῖ*, vel *Σωῖ*, et quod Gr. interpretati sunt Herculeum. Æg. sine dubio nom. illius Numini sic exprimentum est, **ΧΩ** sive **ΧΩΥ**, quod virtutem et potentiam significat. Nemo est, qui non

¹ In Anthol. Gr. t. i. p. 335. *Χωῖα σπορίσθω προχρῆται βέλτων χωῖωθα*, Chœcæ episcopo conspergit semine silicos, ex interpretatione Geati. In inscriptione, que est in cruce Memnonis sinistro incolpta, dicitur Armenidus, a. xv. Hadriani Imperatoris, audisse Memnonem mense **ΧΟΙΑΚ**. V. Jabl. de Memn. p. 90. Nullo, nullo mensis omnium consueti in Ptoecki Inscript. p. 83. Non tamen perpetua est hæc nomina scribendi ratio; docente Fabricio in Menologio p. 22. 26.

² Theb. Epist. La Croz. l. iii. p. 153. Dicitur Theb. **ΚΟΙΑΚ**, teste Georgio in Pref. ad Fragm. Jo. p. lii.

³ Comparandus Kocherus in Misc. Obs. Crit. Nov. t. ii. p. 147. ubi Jabl. Panth. pt. i. p. 100—102., et, in quibusdam ab eo discrepantibus, Grigoris in Pref. ad Fragm. Jo. p. civi, civiis, qui **ΧΕΗΟΥΦΙ** interpretatur munus Dei, *εἰς Ἡρωῖα*, ut explicat Plat. in quo pro *Χωμοῦθα* sine dubio legendum *Χωμοῦθα* affirmat.

⁴ Fosse tamen vulgatum *Τῶν ἐν Ηωῖα*, defendi, observat Jabl. Panth. pt. i. p. 185.; cui animadversionis, hæc scribens, immemor fuisse videtur.

intelligat illico, quam bene nom. hoc Herculi congruat. Sed præterea interpretæc nómium luculentum habeo Macrobiúm, qui, Saturn. l. 20., Sacratissimo, inquit, et augustissima Ægyptii Hercule religionæ venerantur. Ipse creditur et gigantes interemisse, cum cælo propugnaret, quasi Virtus Deorum. Paulo ante Deum illum dixerat Deum virtutem regentem. Id vero plane ΧΨΥ, vel paulo plenus ΧΨΥ ΗΗΟΥΤ designat. Vix erat, cur dubitaret Wilkins, de Ling. Copt. p. 111, 112., unde hæc vox derivanda esset, an a ΧΟΥ, fortitudo, robur, an a ΧΙΗ, delicia, benignus, an a ΣΨΗ, jubere, præcipere. Primum enim attulit in Dissert. vii. et viii. de Terra Gosen, atque in Panth. ñ. c. 3. §. 3 et 4. [“ Χάμα, gens Italica, ab Hercule nom. hoc sortita, quam Æg. vocabant Χάμα: vide Etym.” H. St.]

Ψάδας. Nom. alicujus unguenti Æg. Vox hæc ap. auctores nonnuquam Sagdas scripta reperitur. Clem. Alex.: *Τοῖσιν δὲ τῶν μύρων ἄκροισι διαφόροι βροῖσθιν, αὐ μετὰλοι, αὐ βασιλικοῖς, πλεχρόνοις τε καὶ Ψάδας Αἰγυπτίας*, Pæd. ñ. p. 207., ubi legendum esse Ψάδας Αἰγυπτία, Heinio non invidus assessor. [v. Αἰγύπτια. Scalig. in Locos controversos R. Itii, iv. p. 90. EDD.] Galenus Alex. Hippocr. p. 104. ed. Steph. Ψάδας, εἶδος τι μύρων. Athen. celebratiora unguenta recensens, huj. etiam oblitus non est. Possunt ap. eum xv. p. 690. aliquot veterum loca, in quibus Ψagdas, seu unguenti aliqua species, commemoratur, legi. In his etiam est locus Eubuli, Αἰγυπτίῳ Ψάδας τριῶν λελευμῆται, quem sic emendari posse, Casaub. existimat, Αἰγυπτίῳ Ψάδα τριῶν λελευμῆται, ut sensus sit, Ægyptio Ψagda uncta, et nitro lota. Verum nisi fallor, rem acut tetigit La Crozias, in *caj. Miscellanis* manu exaratis hæc deprehendi: Ψάδα, genus unguenti Æg., ut videtur. Eubulus ἐν σφραγιστάλοις, Αἰγυπτίῳ Ψάδα τριῶν λελευμῆται. Sic legendum videtur ap. Athen. p. 690. E. Commemorato vero Athen. in sequentibus etiam τῶν λελευμῆται Ψάδας, seu speciem unguenti, a priori distinctam, p. 691., que tamen est ipsissima Ψάδας. Hesych., Σάδας, εἶδος μύρων, ἢ Ψάδας, ubi, ut bene observat viri eruditus, pro Ψάδα legendum est Ψάδας. Et sane communiter ap. scriptores legitur Ψάδα. Meminit huj. unguenti etiam Hesych., v. Ψάδα, ubi pariter Ψάδας rescribendum esse, recte monerunt viri eruditus. [“ Videtur Athenensium, que de unguentis his commemoratur, ea fieri omnia ad verbum et vetustioribus quibusdam Grammaticis descripsisse, et ex alio quidem hæc, que sub nomine Ψάδα hæ adposuit, ex alio vero ista, que pag. seq. sub nom. σάδας tradit. Et in nonnullis quidem veterum poetarum testimonio diversæ lectiones secuti erant hi Grammatici, quorum scriba Philologus noster complavit. Scilicet dicebatur et Ψάδα et σάδας, quemadmodum Ψίτραος et σίτραος, σάχαις et σάχαις: v. Hesychii interpres ad voc. Σάδας, Ψίτραος, et Ψάδα.” Schweigh. ad Athen. l. c. J. Poll. vi. 104., Σάδας δὲ Αἰγυπτίῳ ἢ μύρων. EDD.]

Est ceteroquin vox hæc, quod auctores allati jam bene observarunt, origine Æg., cuj. proinde e gentis illius sermone vera significatio peti debet. Ex illo etiam ratio reddi potest, quamobrem modo Σάδας, modo Ψάδας scriptum reperitur. Et enim II voci Σάδας additum, nihil aliud est, quam nota generis mascul., que proinde ornati recte potest, sicut ap. Græcos artic. ὀ. Dicitur ὀ Θεός, et Θεός. Est autem COXEH Æg. μύρων, unguentum, et eum nota mascul. generis ΠCOXEH, Matt. xvi. 7. 12. Luc. vii. 37. 38. 46., Joan. xi. 2. et alibi. Equidem Σάδας et Ψάδας, literis Gr., non Σάδας, sed potius Σαγῶν, vel Σάγν, et Ψάγν scribendum erat. Sed vox hæc, in Æg. scripsi audiatam, Græci, et

omnium primi poetæ, ut versibus consilere possent, corruerunt, ac paulatim corrupta pronuntiatio invaluit. Cum vero Gr. scirent, unguentum in Æg. dici Σαγῶν, vel Πσάγν, aut ut corrupte pronuntiabant, Σάδας et Πσάδας, eo nomine unguentum Æg., cuj. peculiarem aliquam unguenti speciem, designarunt. [“ Ψάδας, unguenti genus quoddam, ut tradit Galen. in libello quem inscripsit τῶν Ἱπποκράτειος γλυστροῦ ἔργων. Est certe hoc vocab. ex eorum numero que ad hæc γλυστροῦν appellationem pertinent. Esse enim γλυστρομαρίον manifestum est: et quidem sumpsit vix barbarum quiddam habere videtur. Sed ap. Hes. duplex est huj. vocis scriptura. Scribitur enim ψάδα; cuj. subjungitur, Ψάδα; μύρων ποῖον. Quem locum mendo non carere arbitror, omnia videlicet particula ἢ quam Hesych. inter diversas scripturas interjecerit, quæcumque illi essent. Haud scio autem an voces istas ex Ψασοῖσι detortas esse suspicandum sit. Nam et μύρων quoddam dicitur ψασοῖσι, nimirum quod alio nomine σάδα; appellatum postea fuit: ut tradit Eustath.” H. St.—Schedæus in Lex.: “ Ψάδας, ἢ, σ. ψάδα; ἢ.” Salmas. in Solin. p. 497. e.: “ ὀ σάδας.” * Ψάδα; ἀραι, ἢ. Eubul. ap. Athen., * Ψάδα; 2. Ψαγῆ; ὀ, Hesych. Ψάδα; ψάδα; μύρων ποῖον. Athen. xv. p. 690. e: Ψάδα; Ἀριστοφάνη ἐν Δαιτυλοῖσι Φῶ; ἰδο τί σοι εἶδος τῶν μύρων ψάδας φάλας; Εἰσὺλος δ' ἐν Μαρσιῶ—ψάδας ἄγρῳνα; Εἰσὺλος δ' ἐν Σφραγιστάλοις; Αἰγυπτίῳ ἄγρῳνα; τριῶν λελευμῆται. * Commodius ψάδα; penultima circumflexa hic scriptum foret; certe in ψάδα; etiam penultima producta usum esse poetam metrica ratio docet. Quod autem h. l. post ψάδα; in editis libris (nescio an et in MS. A.) interpergebatur oratio, quas nominativus casus ψάδα; esset, id perperam factum nobis visum erat. Cum enim in poetarum Atticorum testimonio, qui de h. v. adferunt, accusativus casus ψάδα; formetur, nominativus casus ἢ ψάδα; fuerit, genitivum τῆς ψάδα;. Itaque jungenda ista judicavi, ψάδα; Ἀριστοφάνη, sc. μύρων, ut μύρωνεῖται, ut paulo ante, Βροῖσθιν δὲ μύρων μύρωνεῖται.” Schweigh. Iterum Athen. pag. seq.: Τῆς δὲ λελευμῆται σάδας (μύρων δ' ἐστὶ αὐ τοῖτο) Ἐπιδαυος ἐν Κωραλίῳ—Βασκαρίας τε καὶ σάδας ὄρου; καὶ Ἀριστοφάνη ἐν Δαιτυλοῖσι, καὶ ἐν Μαρσιῶ Ἐπιδαυος Σάδας ἰσχυγγῶνα; λίγων. ἕνεκε δ' ὀνομαστῆρια Νικαίου ἐπὶ τοῦ ἄγρῳ γλυστροῦ εἰρηθεῖται ἀνοῖσι. * Breviter Epitoma, Μύρων δὲ αὐ ἢ * σάδα; Ἐπὺλος, Σάδας ἰσχυγγῶνα;. Jam a recto casu ἢ σάδα;, genitivum τῆς σάδα;, non (ut hic scribitur) σάδα;, forasni debebat; sicut pag. præc. τῆς ψάδα;. In recto quidem casu etiam * σάδα; dicebant, ut mox Epilycus, et Pollux v. 104. Sed hæc sub forma videri poterat masculini generis esse nom., cuj. secundus casus τοῦ σάδα; vel τοῦ σάδα; esset. At in exoticis ὀμνibus, variis atque variis inflexionibus uti licebat Græcis hominibus: unde etiam in tertio casu ψάδα; divisæ Eubulorum supra vidimus.” Schweigh. 2. In alio sensu vox occurrat ap. Athen. xv. p. 691. pro sufficienti genere quodam; Θεῶν ἢ Θεοῖσιν τὶ ἄγρῳ ἀνοῖσι. 3. Sagda, ἢ, f. gemina species. Plin. 37. 10.: “ Sagdam Chaldæi adhaerescens navibus invenimus, prasni coloris.” (Cf. Solin. c. 50. Isid. Orig. xvi. 7.) * Nomen huj. generis cum unguento commune, quod Sagda dicebatur, vel Ψagda: nam utrumque nom. idem. Forte lapis a colore hujusmodi unguenti, quod erat viridolæ, sic appellatus: sicut Myrrhites, qui myrrhæ colorem habet: sic * Libanochus, que thuris: et lapis * Stactachates, qui stactæ; Aromatites, myrrhæ coloris, et odoris.” Salmas. in Solin. p. 497., d. V. Marbodæus c. 36. EDD.]

* Ψάδα; ἰσχυγγῶνα, εἶδος τῆς Αἰγυπτίας, teste Steph. Byz., qui nom. gentile * Ψαταχρημίτη; adjungit in v. Ψάταχρημα; et iterum in v. * Ψαταχρημα;, quod est itidem eum. oppiduli Æg. De utroque isto loco Ethnographi necum

* H. Steph. Ind. Thes. L. Gr. p. 193.
 * Ψάδα;, pro quo alii Ψάδα; mutant, in textum recepit Alberti, cuj. et aliorum legenda annotationes, item ad v. vobis, ubi tamen servatum, vobis ἄγρῳ μύρων ποῖον. Conjecturas de verbis Eubuli ap. Athen. l. c. repetit La Croz. ad v. Æg. COXEH p. 7., sed illic, vitio operatum, male χλαμῖται. [Sic in vet. membranis scribitur, et sic in suo Codice repererat Natalis Comes, teste Schweigh. Etm.]
 * Memphitice vocab. scribatur COXEH. Litera X, qua Græci carent, aliquando saltem per litteras γ expressa est. Litera O in Græcia ipsaque Ægypto pronuntiata interdum veluti Ω. Factum hinc, ut litteræ Ω et Ψ multis in vocibus Æg. permixterentur. Pro COXEH Sabid. scribitur COGH in Jo. xi. 2. Cf. Mingarelli in Æg. cod. rel. p. xli. xlii. Legitur item in vers. Sabid. Matt. xvi. 7 et 12.

TEWATERI AUCTARIUM

VOCUM PAUCARUM, RECTE AUT SECUS PRO ÆGYPTIACIS HABITARUM.

NEXO facile erit, ut spero et confido, qui non magno-
pere laudet assiduum operam, conquiendis atque illus-
trandis vocabulis Æg., per tot tam diversos veterum
scriptorum libros ubique sparsis, a Jabl. præclare nava-
tam. Quis autem miretur, aut ej. diligentiam fugisse
voces pauciores vere Æg., aut silentio esse prætermis-
sas alias intactasque relictas, etia dudum a viris erud., bene
vel male, Ægyptiacis annumeratas. Igitur scribo ego
quidem auctarium paucarum istius generis vocum; sed
quod ut aliæ scriptoribus, maxime veteribus Gr., velint
adangere, vehementer opto. Sciens præterea nomina
plura propria, hominibus urbibusque et vicis indita, sine
dubio Æg., sed quorum origo aut admodum incerta est,
aut nihil saltem penitus incognita. Lectori cuique at-
tento, sive Historicorum, qui res Æg. attingunt, imprimis
Herod., Diod. S. et Fl. Josephi, sive Geographorum,
Strabonis, Steph. Byz. aliorumque, sive Periegetarum
recent., qui per Æg. fecerunt iter; tali igitur lectori dif-
ficile non erit, opus Jabl. meumque appendicem, exemplis
novis emulatae amplificare. Curandum mihi erat, ne
auctarium in nimiam excresceret molem, tediumque pa-
reret lectori benigno.

'*Ἀθήραι*, urbs Athenarum, et 'Ἀθρῶ, Minerva. Monet
Berkele ad Steph. Byz. p. 42., "opus non esse, ut diu
in enodanda nominis 'Ἀθραι etymologia desudemus, cum
unicuique, imo et pueris, sit notissimum, nom. accepisse
παρὰ τῆν 'Ἀθρῶν, quoniam Minerva—præ ceteris Diis
Deabusque ibidem culta fuerit." Hactenus bene. Dubium
vix est, quin nomina 'Ἀθραι et 'Ἀθρῶ eand.
habent originem. Sed quom? Tacet Berkelius. Dis-
putant eruditi alii. V. Muncker et van Staveren ad Ful-
gent. Myth. ii. 2. p. 667., viros doctos in Pitture Ant.
d'Ercoleano, t. vi. p. 17, 18., et Albert. ad Hesych. v.
'Ἀθραι, qui adjungit: "Sed verius est Æg. ling. illud
Deæ nom. accessi, norunt docti." Videtur nom. ductum
e Neitha s. Netha, inverso nempe literarum ordine. Æg.
veteres a dextra in sinistra literas scripsisse, testatur
Herod. ii. 36. Netha credebatur eadem, quæ Lat. Mi-
nerva, Gr. 'Ἀθρῶ. Cf. supra p. 161, 2., item annota-
tionem de v. Ἄρρη p. 40., et Schmidii diss. de Colonia
Ægyptiorum Athen., in Comment. Societ. Antiq. Londin.
V. i. p. 258—259. Cohesit Bartholemæus t. xxxii.
Côm. Acad. Inscript. p. 232. Originem Æg. ling.
dissipulicis Hemsteth. et Valckenærio probe notis. Nec
dissertabat Ruhken. meus, ut e colloquio intellexi.
Wesseling, quo præceptore optimo in Antiquitatis Gr.
studio uti mihi contigit, rem nimis certam exploratam-
que existimabat.

["'Ἀθρῶ, ἄ, ῥ, Minerva, Pallas. Proverbialiter
'Ἀθρῶ τὸν εὐλογοῦν, s. ἐνεργεῖν, dicitur ἐπὶ τῶν κακῶν
συνεργῶν τὰ κρείττονα τοῖς ἥτοις διὰ μισρὰν ἡμετέραν,
veluti si quis ob glaucos oculos felem Minervæ compa-
ret, inquit Suidas (v. Zenobium et Diogenianum). Ead-
em Dea vocatur etiam 'Ἀθραιά: quod vocab. præce-
dente antiquius esse creditur: annotat enim Eustath.
(Od. Γ. p. 1456, 50. Cf. Eustath. ad Il. A. p. 84.) ex
veteribus, ὡς ἐπειδὴ ἤρξαντο 'Ἀθραιά γυναικεία λέγεσθαι
ἀπὸ ἀπῶν καὶ Ἀρτίων (qua de re inf. in 'Ἀθραιῶν τὴν
ἑρῶν ἢ Παλλὰς λέγεσθαι τραπεζοῦσιν Ἀθρῶν. Atque
adeo docet non a poetis solum ita nominari, verum etiam
a proce scriptoribus, afferens e Demosth. Orat. in Aris-
totel. οὐ σύμμοχον ἀρσενίον τῆν 'Ἀθραιά λέγεσθαι. ("Ἀρ-
σενίον τῆν 'Ἀθρῶν, i. e. symbolice dicitur pro τῆν τῶν

'Ἀθραιῶν πολυτεία, οὐ σύμμοχον ἴσ. τοῦτον τὸν στίχον
ἀνέθεσαν." Reisk. p. 616, 3. Lege 'Ἀθραιῶν
Eustathii loco.) Et ex Plat. Euthyd. Ἐσθία Ζεὺς καὶ
ἠθρῶν, καὶ Ἀθραιῶν φραστρία. (31. p. 82. ed. Routhi,
qui sic edidit, de Eustathii loco nihil monens, Ζεὺς ἢ
ἠθρῶν πατῆρς μὲν οὐ καλεῖται, ἠθρῶν δὲ, καὶ φραστῶν, καὶ
'Ἀθρῶν φραστρία. Platoni 'Ἀθραιῶν ex Eustath. l. c. resti-
tuendum esse, monet Porson. p. lvii. ad Xen. K. A. vi.
3, 39.) Videtur tamen hoc 'Ἀθραιῶν præsertim esse Ionic.
potiusquam Attic. et pro 'Ἀθρῶν seu 'Ἀθρῆν ita dici ut
σοληναίῶν pro σολῆνῶν; præsertim quem ap. Herod. i. 69.
et sæpe alibi legatur. Ap. Hom. certe frequens est, qui
Il. a. (200.) dicit etiam, ἔργα Παλλὰς 'Ἀθραιῶν.
(Faltur H. St. Formæ huj. productæ usus Ionicis scripti,
cum Atticis vetustioribus communis: v. Schef. ad L.
Bos. Ellips. p. 554. s. 577, 849, 923. et ad Gregor. Cor.
p. 394. Porsonus p. lvii. ad Xen. Anab. vi. 3, 39.
Σύμμοχον δ' εἶπον 'Ἀθραιῶν:—" Rem acu tetigitis censeo
Binghamum, qui Minervæ nom. tesseram falsè suscipit:
'Ἀθραιῶν enim plane dat MSS. Par. Etou. Neque
obstat forma vocis, quæ forsitan παλαιωτέρα esse videri
posset, quin eam Xenophon usurparit: v. sup. ad L. v.
p. 421. Sed et Aristophanes hoc vocab. non dedignatus
est Av. 829. Τὴ δ' οὐκ 'Ἀθραιῶν ἔμπερ Παλλὰς; 1632.
Ἐπιεικῶς εἶπον τῆν 'Ἀθραιῶν δοκίαι. Eq. 760. Τῆ
μὲν δεσποσίῳ Ἀθραιῶν." Aldæ Pac. 371. ἢ τῶντα Ἰον-
τικῶν 'Ἀθραιῶν. Cf. Sturzias de Dial. M. et A. p. 173. unde
discas, hujusmodi formas paragogicas ad se in citiorum
Græcitatem transisse.) Dores 'Ἀθραιῶν dicunt. Theo-
cer. (xv. 80.) Περὰ 'Ἀθραιῶν, ποίαι ἀφ' ἐπιπέτων ἠθεῶν;
veneranda Minerva. (xviii. 1.) 'Ἀθραιῶν, unde constr. Ἀθ-
ρῶ, Ἀθρῶν.) Appellatur et Ἀθρῆν: pro quo Ἀθρῆν dicunt
Dores. Hom. Il. δ. (839.) γλαυκῶπις Ἀθρῆν, Il. e. (1. 61.
121. 256. 840. 856.) et rursum Il. e. (908.) ἀλαλομένην
'Ἀθρῆν. Itidemque alibi sæpe. Dicta autem hoc no-
mine putatur quasi 'Ἀθρῆν, quod ubera non suxerit, ut-
pote e capite Jovis progredita. (v. Eustath. ad Il. A. p. 83.)

["Ut vero ad 'Ἀθρῶν redeam, tradit Hesych. ex Me-
gaclide, ita vocari etiam εἶδος αἰθλοῦ, genus quoddam
libiæ: ut et J. Poll. iv. (77.) ubi etiam nominis rationem
affert, quoniam nimirum ex inprimis Nicophiles Theb.
usum fuerit εἰς τὸν τῆν 'Ἀθρῶν ὄνομα. (MSS. ὄνομα, no-
stante Kuhnia, qui hæc loca indicavit: J. Poll. iv. 66.
Νόμα δ' αἰθλοῦ, Δαῖα, Ἀθρῶν, Ἀρῶλλεων: Hesych. Ἀρ-
ῶλλεων ῥιζῶν ἐστὶν δὲ τὸν τῆν Ἀθρῶν ὄνομα, ἄλλοι δὲ
τῶν, ἀπὸ τοῦ ἠεροῦς: pro ἀπὸ in Cod. Marc., teste
Schow, legitur ἐπὶ. Plato in Cratylō c. 31. Νῆν ἢ
Ἐδῆν ἀπέρο τῶν τῆν Ἀθραιῶν ὄνομα τραπέζων ἐπισημα-
σαι. V. Plutarch. de Musica vol. x. p. 673. Wyttken.)
Porro ab 'Ἀθρῶν seu Ἀθρῆν, quæstus Decæ nom. est,
deriv. est Ἀθραιῶν, signifi. τὸ ἴσον τῆν Ἀθραιῶν, Templum
sue fanum Minervæ, ut Ἡραῖον, Ἀρρολλεῖον, Ποσειδῶ-
νιον, Διονύσιον, Διμήτριον, dicitur Templum sue fanum
Jannonis, Apollinis, Neptuni, Bacchi, Cereris. Ποσειδῶ-
νιον autem Doricum est) Herod. v. (95.) τὰ ἔθλα ἀρε-
κρίμασαν παρὰ τὸ Ἀθραιῶν τὸ ἐν Σαργεῶν, suspendendum in
fano Minervæ quod in Sigeo est. Ceterum quoniam
poete Gr. in Athenæo sua carmina antiquitus recitaban-
t, ut Latini in templo Apollinis et Musarum, inde factum
ut Athenæxon pro auditorio seu distribiâ usurpari
conseruit: cuj. usus exemplum ex Hieron. habemus:
Omne Athenæxon (inquit) stolicasticorum vocibus conso-
nabat. (Lamprid. in Alex. Sever. c. 35.—Ad Athenæum,
audiendum et Gr. et Lat. rhetorum vel poetarum causæ,

notante Kustero, ideo in homines graciles et longos dicebatur, quod Ægyptie elefantibus essent longe et tenues, ut testatur Plin. xxiv. 15.) Et *Αἰγύπτια δασυτή*, de iudice integro atque incorrupto, ut annotat Cael. Rhod. xli. 46. (xxlii. 14.) Et ap. Hesyeh. *Αἰγύπτια ἡμερόδω*, ἡ ἡμέρα, cui ἡ ἐπιπέδη φορέα, varii generis merces, et sarcinae ex ejusmodi mercibus, ut *Αἰγύπτια ἡμερόδω* hic idem sit quod sup. *Αἰγύπτια ἡμερόδω*. Afferit autem id ex Eurip. Item *Αἰγύπτια δασύς*, Oleum Ægyptium: (Major unguentum quod oleorum pars ap. celeberrios veterum auctores Ægyptiorum cognominia sibi vindicavit propter myrrha copiam, notante Gorrao. Hippocrates, ut Gal. in Exegesi scribit, quatuor eorum genera recenset, de quibus hæc sunt sigillatim notanda.) quod ipsi *εἰς* et *εἰς* αἰγύπτια δασύς appellat. Et *Αἰγύπτια δασύς λευκός*, quod ex illis paratur, indeque *αἰγύπτια* et *αἰγύπτια δασύς* nominatur. (Eo utitur sepe Hippoc. l. i. περὶ γυναικ. et λευκός simpliciter dicitur l. ii. Gorra.) Itid. *Αἰγύπτια μίρον*, unguentum Æg. confectum a Bore spinæ Æg. alioque nomine dictum *γαλένιον*. (Sunt qui Hermolaum et Ruellium secuti, Galenum erroris insimulant quod metopium idem fecerit cum unguento Æg. propterea quod Didymus ap. Athen. xv. 689. b. unguentum Æg. stacten faciat, metopiumque a Dioscor. et Paulo, valde ab Æg. diversum ponatur. Sed nec quidem iudicio stacte et unguentum Æg. non parum inter se differunt: etenim unguentum hoc ex pluribus commixtis, puta cinnamomo, myrrha, et aliis constat, ut patet e Theophr. de Odoribus: erat vero stacte, unguenti generis omnium simplicissimum, ut ibid. docet Theophr., quam ex sola myrrha constitisse tradit Athen. xv. c. 13. Dioscor. ipsius myrrha pinguitudinem fuisse scribit: neque contrarium inquit ipse Athenæi locus, ubi tantum asserere videtur Didymum, unguentum Æg. fuisse ab Æthiæ pro stacte expositum, sed eo loci potius, interrogantis instar de illo ambigere videtur.) Gorra. Athenæi verba sunt hæc: *Τὸ δὲ Αἰγύπτια μίρον μνημονεύει Ἀρχιμ. ἐν Ἀδριακῆς ἱστορίᾳ ὡς ἔχοντος Κωνσταντίνου Δασύου κίονος, χριστῆν δὲ Αἰγύπτια. Μετὰ ταῦτα, ἔστι δὲ Διδύμου, τὴν αὐτοῦ ἰστορίαν σπαστὴ λέγει, εἰς τὴν ἑπίστασιν, ἢ ἐν Αἰγύπτια καταργητὸν καὶ δασύον πρὸς τὸν Ἰλλυριαν. Ubi Schweigh. "Æg. unguenti, cum id genus alius, meminit Antiphanes ap. Athen. p. 555. d. et Anaxandrides ibid. e. et mox xv. 690. a.: frequens ejusd. mentio ap. Theophr. de Odor." Cf. l. ii. 66. d. iii. 124. b.) Et *Αἰγύπτια μίρον λευκός*, quod paratur illis et aromatibus, ideoque *αἰγύπτια* nuncupatur, dictum alioquin et *αἰγύπτια μίρον* et *Μερβίρια*. (Eo sepe utitur Hippoc. in *τῶν γυναικῶν προγραμμάτι*, et lib. de Superfl. appellatur *εἰδός*, idem et *μίρον λευκός* simpliciter dicitur l. i. περὶ γυναικ. Eo vero antiquius mulieres utebantur nimium cutis eandem oculare volentes: appellabant autem, etiam alio nomine *αὐδύρια*, ut auctor est Pausan. Gorraeus.) Gal. ap. Hippoc. *Αἰγύπτια εἰσάρας* seu *ἡμάρτας* nomine accipiendum ait τὸ ἐξόνον τε καὶ μελάρον. (3. de Fract. l. 29.) Eidem ap. eund. *Αἰγύπτια σπαστήρι* est ἡ σπαστή καὶ τριχίτις. (Franzius p. 416. edidit, *Αἰγύπτια σπαστήρια* ἢ δὴ καὶ Σπαστὴν καὶ Τριχίτιν ἀνομάζουσι: Ald. *τριχίτις*: Gorraus, *σπαστὴν καὶ τριχίτιν*. Cf. Hippoc. de Ulcer. x. 3. 4. xli. 11. Ap. Aretæum Acut. i. 9. describitur *Αἰγύπτια* καὶ Σαρματικὰ ἄλας, feda quaedam tonsillarum ulcera in Æg. et Syria frequentia, unde Ægyptia et Syriaca ulcera vocantur. *Αἰγύπτια* "nom. est medicamenti stonatici, quod habetur ap. Paul. vii. 14.: constat melle, oleo, resina Terbinthina et croco liquefactis in cacabo: illius situs est in reliquis inflammationum sub finem d. cutiendis. Est et *Αἰγύπτια pessi* nom., cuij. compositione Paulus explicat vii. 24.: constat melle, resina Terbinthina, butyro rosaceo vel susso, croco, quibus inflammatio abest arguendum addunt. Est etiam huj. nominis Emplastrum Cephalicum Andromachi, quod describitur ab Aetio xv. 13. Constat cera, spuma argenti, thymamate, lina secunda usta, aristolochia, thure, squama apis, stomate, myrrha, opoponace, et oleo Sicyonio vel antiquo: extimam habere inquit duciendum et emolliendi vim, et ulcera maligna ad cicatricem perducendum. Describitur paulo alter a Gal. l. vi. c. γένος. c. 8. et 9. ex diversis acribus, atque etiam c. 12. ex Democrite, *Αἰγύπτια* præterea nom. liquidi colligij est ap. Gal. c. rer. iv. 7. ad callos et oedothum albungues. Est et *Αἰγύπτια*, siccioris ejusd. compositionis nom., descripta a Gal. c. rer. iv. 1. Est et medicamenti nom. ad nervorum vul-*

nera, quod a Gal. describitur c. γένος. iii. 9. ibidemque ex variis auctoribus multiplicat." Gorra. *Αἰγύπτια γήμινα* Lex. Rhetor. Sophist. ap. Bekkeri Anecd. Gr. p. 361. *Αἰγύπτια γήμινα*: Σοφιστῶν Πάριος πρὸς Ἰβὴν λέγων ἀποδοῦναι ἀνάγκη, Ἐπειὰ φησὶναται γέννησθαι μίρον, Ἐπειὰ γήμινα καλεῖσθαι Αἰγύπτια. Αἰγύπτια γήμινα ἡμερόδω, καὶ αἰμὴν τοῦ Ἰλακίου γήμινα: c. Hesyeh. An Sophocles respicit ad Homeri loc. Od. p. 13? Τῶν δὲ ἐπειδὴ ἵστα Αἰγύπτια δὴ ἀγύπτια, Ὅτι δὲ γήμινα αἰμὴ ἴσα, καὶ μίρον ἴσον.) Sed et *Αἰγύπτια*, Ionice *Αἰγύπτια*, dicitur pro *Αἰγύπτια χέρσα*, Æg. regio: i. e. ipsa *Αἰγύπτια*; sed ap. poetas præsertim. Ad hoc potto *Αἰγύπτια*, vel ab *Αἰγύπτια* etiam, est possessivum *Αἰγύπτια* αἰγύπτια. Athen. iv. (130.) γαίτη δὲ ἴσται ἴβη δασύων Αἰγύπτια, Ægyptiaca, Ap. Æg. usitata. Idem Athen. (xlii. 560.) xiv. 616.) citat *Αἰγύπτια* cuiusd. Lycæi Naucratis (et l. iii. 83. Aclepiadum, et l. i. 34. xi. 470. xv. 670. 680. Hellaniæ, et l. iv. 150. Lyncei Sami) i. e. libros conscriptos de Ægypto et rebus Ægyptiacis. (Plut. de Fluvio c. xvi. citat Thrasylum de rebus Αἰγύπτιακαί.) Præterea ab *Αἰγύπτια* sunt duo adverbia. Primum, quod qualitate significat, est *Αἰγύπτια*, Ægyptiace, Æg. more, Theocr. (xv. 48.) οὐδένα ἀκούσας δακρύων τὸν ἴσταν παρῶντος Αἰγύπτια, i. e. Æg. astu, (pro παρῶντος Valck. ad Theocr. Adonia, c. 356. reponit παρῶντος) traduntur enim Æg. fuisse callidi et versuti: unde et *αἰγύπτια* est pro *παρῶντος* dicitur, ut paulo post doctro. (Et *Αἰγύπτια*, Æg. lingua, Herod. ii. 46. Καλέσται δὲ ἡ γῆλος καὶ ὁ Πόντος Αἰγύπτια, Μένδης: 156. Αἰγύπτια δὲ Ἀπόλλων πρὸς Ἦρον.) Alterum adverbium est locale, sive nimirum *Αἰγύπτια*, In Ægyptum. Hom. (Od. p. 426.) Αἰγύπτια δὲ ἴσται δολογῆν ὄδω. Insuper ab *Αἰγύπτια* sunt duo verba. Primum est *Αἰγύπτια*, neutrale habens significat. declarat enim Ægyptios imitari: ut quum dicitur aliquis *Αἰγύπτια*ζειν τὴν φωνήν, in loquendo ut dicendo Ægyptios imitari. Æg. linguam amulati. (Lucian Philopat. c. 31. Ἐγὼ δὲ ἀπαρχομένους τὴν ἀρκυδοῦντα ἑαρίσθαι, αἰγύπτιαζειν τὴν φωνήν, ἐπιβάλλω ἀκούσας αὐτῶν ἐν τῷ γυμνάσιον ἐπειρητῶν ἀκούσας: Convin. c. 18. Καὶ ἀνάσταται ἀκούσας βασιλεὺς, αἰγύπτιαζειν τὴν φωνήν.) Item *Αἰγύπτια* dicitur qui Ægyptios dolis et astu amulantur, seu Qui Æg. astuti et versuti utuntur, Qui dolose et callide agunt ut Ægyptii: nam Eschylus dicit, ἄπορος εὐλαῖος τοῦ μηχανοῦ Αἰγύπτια: unde et Theocr. dicit *παρῶντος Αἰγύπτια* in l. c. Meminit huj. significatiōnis Suidas *Αἰγύπτια*ζειν exponens *παρῶντος* et *λακωνοειδέσθαι*, quō sensu et Καλιόλεω dicitur, ut docuit linc. t. ii. col. 3. b. (Aristoph. Theam. 920. Οὐ μὲν, ἂν παρῶντος κατὰ εἶναι μὴ δασύς, καὶ τοῦδὲ τὴν ἑρβόλουσος ὄλε ἴσται καλῶς Ἡγύπτιαζειν: Δῶν δὲ μὴ ἴσται δασύς, "Αἰγύπτιαζειν hic est vos accipio: tam enim significare potest de Ægypto quadam garrive, vel loqui, quam Æg. versutiam et fraudulentos mores imitari." Kuster. Schol. Aristoph. ad Nub. 1128. Αἰγύπτιαζειν τὸ θῶαλα πρῶτος. Hesyeh.: Αἰγύπτιαζειν ἀκούσας ἀκούσας. Eust. ad Il. 741. 21. Od. 1491. 10. Hesyeh.: Αἰγύπτιαζειν κατὰστατος αἴστω δόλοσ τὸν ἴσταν. Pro *Αἰγύπτιαζειν* Cod. Hesyehi Marc. testat Schow. habet *Αἰγύπτιαζειν*. G. Wakefield ad oram Hesyehii pro *κατὰστατος* legit *κατάστατος*. Certe Hedychi in Lex.: "Αἰγύπτιαζειν, adutor." Αἰγύπτιατος Eustath. ad Od. p. 1484. interpretatur *ἐκείστω*, adutere. Elym. M. p. 29. 23: Αἰγύπτιαζειν τὸ ἀκούσας καὶ *ἐκθῶντος εἰδέσθαι. p. 29. 18. Αἰγύπτια—ἐπιμύνηστος τὸ θεολόγηστος ἡμῶν, ἂν ἐπειδὴ, Αἰγύπτια τὸν ἀκούσας καὶ *ἐκθῶντος ἡμῶν. Αἰγύπτιατος, Joseph. c. Apion. l. 14.) Alterum verbum ab *Αἰγύπτια* derivatum, est *Αἰγύπτια*, active significans, Ægyptium redolo, seu Æg. modo nigrum atruive reddo: sunt enim Ægyptii ex ardore solis nigrosos. Meminit huj. significatiōnis Hesyeh. Αἰγύπτιατος exponens *μελάρον*, diciturque, atrum reddere. Sic certe accipitur in senario hoc, Χρῶς δὲ τὴν πρὸς ἄλλοις ἄμωτος φλογὶ Αἰγύπτιατος, (Αἰγύπτιατος ap. Eust. ad Od. p. 1484. 27.) eutem tiam sol splendens suis flammis Ægyptium reddet, i. e. atrum seu nigrum more Ægyptiorum percutorum solibus." H. St. Berkeley ad Steph. Byz. v. Αἰγύπτια p. 56. —"Solinus in Hesyehii loco scribendum censet, Αἰγύπτιατος μελάρον, quod proprie significaret, Nigrum reddere, nisi solum Ægyptium est; nam non potest formari τα εἰς verbum ab Αἰγύπτια, sed ab Αἰγύπτια, et tali forma cum ap. Phavorinum (et Elym. M. p. 30. 18.) legitur: Αἰγύπτιατος μελάρον καὶ ἐκείστω, verum, si scribendum

casset Αἰγυπτῶσαι, libenter concederem illud ab Αἰγύπτου formari debere." Verbi Αἰγυπτῶσι in Lex. suum recepit Schneider, Salmas. in Solin. p. 936. b. s. — "A egypte tinctura, quae ibi primum reperta est, Φοινίκαι Γραεὶ appellaverunt, ad Αἴβουσι et Μαύρουσι a colore vultus, quod nigri essent. Etenim Αἴβουσι antiqua lingua Gr. niger, ut et Μαύρουσι. Sic Αἰθίοψ nom. quōque Gr. idem significans. Sed et Αἰγύπτουσι, "Aegyptium," ut ait Scalig. ad Fest., "vocabant nigrum s. fuscum: Glossae, Aegyptium. φοινίσι. In quo secuti sunt Graecosi, qui Αἰγύπτουσι, μέλας vocabant." Graeci cum scirent ab ipsis Αgyptiis Nilum Νῆλῳ vocari, h. e. μέλας, ἰσοδυναμῶν verbo ἰσο αἰγύπτου reddiderunt. Sic quum scirent Ἐδουμ ἰσοδυναμῶν Graece reddi, ab eo τὴν βύλασαν ἰσοδυναμῶν appellaverunt sinum Arabicum." Fallitur H. St., derivans adv. Αἰγυπτιαστὶ ab Αἰγύπτουσι. Imo descendit ab *Αἰγυπτίζω, quod verbum praetermittere non debebant Lexicographi. Sic a *Πολυαἰγυπτίζω derivatur *Πολυαἰγυπτιαστὶ, et Δοτίζε Πολυαἰγυπτιαστὶ. Apollon. κερὶ ἐπιγραφῶν MS. ap. Bast. ad Greg. Cor. p. 91.:

Τὰ δὲ τὰ ἐπὶ ἐκείνουσι (ἐπιγραφῶσι) ὁμοῖον ἔχοντα ἀπὸ ῥημάτων παρῶσι, ἢ καὶ συντεταχῶν τὸ ῥήματα, καὶ ταῦτα πάντα εἰς τὸ παρανοήματα, καὶ καθὼς ἀπὸ μῦθι συνῆγας τῶν ῥημάτων μία σχεδὸν καὶ ἡ συνῆγία τῶν ἐπιγραφῶν. Ἐλλογόν τε καὶ τὸ ἐπαλλογῆναι τὸ ἐπιγραφῶσι συνεισλάθῃ τὴν πραγμασίαν. Ὁ γὰρ πῶσαν πᾶσα τὸ ἔλλαρ τὸ ἔλλαρσι, μᾶλλον δὲ πᾶσα τὸ ἔλλαρσι. Παρὰ γούτῳ τὸ θῆρ (Cod. τὸ θρῶς) πᾶσι διαφέρει κατὰ τὴν κατάληξιν ὄν, οὐκ ἀπὸ τὸ αἰὸν παρανοήσῃσιν ἄριστοι, παρὰ δὲ τὸ θρῶσι τῶν ἀγῆσι πᾶσι ἔχοντες συνῆγας. Ὅθεν ἔχει παρὰ τὸ θρῶσι ζωῆσι, καὶ *αἰολισί, βαρβαρισί, *μαδισί, *συσί, *σουλισί, καὶ ἐπεὶ ἀπᾶς τὸ ἰσῶσιν συνῆγας τὸ τὸ ἰσῶσι, ἢν καὶ τὸ αἰὸν ἐπιγραφῶσι συνῆγελεῖσιν τοῦ πάσης ἰασί, καὶ παρὰ θῆσι πᾶσι τὸ ἰσῶσι τὸ ἰσῶσι παρανοήσῃσιν.

* Αἰγυπτιαστὶ, ὁ, ἡ, s. * Αἰγυπτιαστῆσι (γῆσι). Aeschylus Pers. 34. Σοικιστικῶσι, Πηγαῖσι τῶν Αἰγυπτιαστῶν. Blomf. "Sic Ald. Turn. Pars. Med. Baroc. Mosq.; ceteri Αἰγυπτιαστῆσι, synecphorice Attici ignota: Suppl. 31. Ἐρῶσι ἄριστοι Αἰγυπτιαστῆσι." Αἰγυπτιαστῆσι tamen Schol. ad Pers. habet: utrumque agnoscit Schneiderus in Lex. Aeschylus Suppl. 1060. Ὁ μῦθος Ζεὺς ἀπαλλάξαι τῶν Αἰγυπτιαστῆσι μοι (pro ἀπαλλάξαι Turn. habet ἀπαλλάξαι). * Αgyptiis, gemma nigri et caerulei coloris, sic vocata, quod frequens in Aeg. reperitur, Plin. xxviii. 10. Isidor. Orig. xv. 11. Αἰγύπτῃ ad Αἰγύπτου nihil pertinere videtur. * Αἰγύπτῃ Hes. σῆρα, ἀκαλοῦσθρα, Noxius, Stello. Ita cumi reponit Varinus pro Αἰγύπτῃ, conscientie etiam serie alphabetica." H. St. Cod. Hes. Marc. teste Schow, habet: Αἰγύπτῃ σῆρα, ὁ καλοῦσθρα. Lex. Rhetor. Sophist. ap. Bekkeri Awecd. Gr. p. 361. * Αἰγύπτῃ σαῦρα, νομῆσι. Voc. αἰγύπτῃ ignorat Schneideri Lex. EDD.]

* Αἰβῶσι, nom. libri ejusd. sacri. Scribit Horapollon l. 38, "Ἐστὶ δὲ παρὰ τοῖς ἱερογραμματέουσι (loquuntur de Scribis Sacris Aeg., qui dicuntur ζωῖν καὶ θάνατον διακρίνειν) καὶ βίβλος ἱερᾶ, καλονμένη Αἰβῶσι, ἧ ἡ κρισιῶσι τῶν καταλόγων ἁρῶντων. Edidit cum βίβλος, ἱερᾶ καὶ Α. haud posse defendi, bene monuit de Pauw p. 323, atheni, Αἰβῶσι haud dubie voc. Aeg. esse. Fusiwerat Mercerus, p. 183. scribens, nom. esse Aeg., quantum conjicere licet. Non memini voc. ΔΥΒΡΗC alibi legere. Neque exstat in Lex. La Crozii. Nihil tamen minus recte habetur Aeg., teste Horapollone, qui dicitur a Suida, Φαιεῖσθαι, κωμῶν τὸν Παιεῖσθαι νομῶν, γραμματέουσι, διδάξαι ἐν Ἀλεξάνδρεια, τῶν ἐν Αἰγύπτῃ. Ad integrum Horapollinis locum recte attendentibus, facilis nobis possit oriri suspitio, ex Ἀρβῶσι factum esse verb. ἈρβῶσιZen, ab Hesycho expositum θεατικῶν ἐν τοῖς ἱεροῖσι. Sed intercedunt Pauvius et Albertius, [cui "ἀρβῶσιZen pro ἀρβῶσιZen positum" videtur, "ut ἀρβῶσι, vel ἀρβῶσι potius, sunt θεατικῶν." G. quoque ad hanc referendum censet. H. St. in Indice Thesauri haud vocem agnoscit, nihil praeter Hesychi locum afferens. EDD.]

* ΖῆΝ, Ego, nom. esse voc. Hebr., sed origine Aeg., deinde ab Hebraeis civitate donata, existimabat Haenerus Obs. Crit. §. 19, a testate Blumbergo l. c. p. 17, 18., qui tamen addit, noudum se posse induci, ut ei suffragia sua transcribat. Inscriptionis Phenicis Oxoni., quam post Barthelimum, t. xxx. Comment. Acad. Inscr. Paris., et Swintonum, t. liv. Act. Acad. Scient. Londi-

nens, nova interpretatione a. 1802, illustravit Akerblad, vox prima est ΖῆΝ, de qua idem p. 14. scribit: "Vox ΖῆΝ nihil aliud est, quam ΖῆΝ Hebr.; sive quod Phenicis idem pronunciarerint, more Aeg., a quibus hanc vocem accepisse Hebraeos ipsi Rabbini testantur; sive quod jod finale hinc hinc fuerit omissum." Item signicare videtur La Crozium Lex. v. ΖΗΘR.

* Αραποτες. Plin. v. 10. qui lacus, Mare, ante Αραποτες nominabat. Erat forte nom. Aeg. ΑΡΕΘ — ΠΣΟΤΗ, Arah-phot, custodia occidentis. Vide annot. sup. p. 132. ex Epist. Forsteri p. 43.

* Αραποσι videtur nom. Aeg. hominis, quem Dio Cassius t. ii. p. 1183. appellat ῥαβῶν Αἰγύπτου, testaturque, Mercurium aërium ab eo artibus quibusdam magicis invocatum esse ita, ut tempore Marci Aurelii Imp. exercitus largiori pluvia recrearetur.

* Astaroth, Jud. ii. 13. est vox Aeg. ἸΣΤΡΩΤ, Venus; si credas Blumbergo in praef. ad Fundam. L. Copt. p. 23.

* Arazel, Vox explicatur difficult. Lex. vii. s. "Quid obstat, quin harioleum esse (voc.) Aeg. Γ' Marthaus Can. Chr. p. 205. Sed vide, praeter interpretes, S. Escriben in not. ad Shawii llin. p. 400.

* Borith, Scribit La Croze ad Jabl. t. iii. Tbes. Ep. p. 172. "Cogita quiesco, an vox ΖῆΝ, Jeremias ii. 22. et Malachias iii. 2., non nisi videtur praes se ferre vestigia quaedam Aegyptiasini." Multa de voce, de origine Aeg. nihil, Michaelis in Comment. Societati Sc. Goetting. per annos 1758-1762. praefectis, diss. viii., et in Suppl. Lex. Hebr. p. 229-232.

* Βύσσουσι, linum xylinum. Fensterum si audias, de Byso Antiq. p. 9. 48. 49. Aegypti debet voc originem, composita ex GC et artic. ΠΙ, multa litera Aeg. Π in Gr. B. Phenicisium vero nom. putat Michaelis in Suppl. Lex. Hebr. p. 161. Persicum vel Arabicum Relandus Diss. Misc. P. 2. l. p. 212. ["Βύσσουσι, ov, ἡ, Linum quoddam genus ap. Indos, teste Polluce vii. (75. Bysal Indice meminit Philostr. Vit. Apollon. li. 20.: Σολῶς δὲ εἶνα τοῖς μετὰ τὸν Ἰνδὸν λίαν φαιὸν ἔχοντων, καὶ νεώτατα βύβλου, καὶ κούρη, ἑπέρε βοῦ, καὶ βύσσου δὲ τοῖς γονεωτέροις αἰτῶν φασὶν ἐστάρθαι τὴν δὲ βύσσουσι φαιεῖσθαι δένδρον φαιὸν, ὁμοῖον μὲν τῇ λεινῇ τῶν βύσσουσι, περιελατῶν δὲ τῇ ἰσῶ τὰ πέταλα, καὶ ἄρθουσι τῇ βύσσουσι ἁρῶσι Ἀπολλωνίῳ, ἐπειδὴ ἕκαστ φασὶ τρέβουσι, καὶ ἐς Αἰγύπτου δὲ ἐξ Ἰνδοῦ ἐς πᾶσι τῶν ἱερῶν φασὶ ἡ βύσσουσι. H. I. Philostr. byssum confundit cum gossypio. Vide Strab. xv. p. 447. e. Nearcho, et Eustath. ad Dionys. 1116. Arthas in Apocalypsin c. 57., ad Strabonis loc. respiciens, Τούτων γὰρ ἡ βύσσουσι φαιὸν δένδρον Ἰνδοῦ, εἰς λίαν καταργησάμενοι. Hieron. in Ezech. c. 27.: Byssus in Aegypto quam maxime nascitur." Ex quo τὰ βύσσουσι φασὶ, maximo habita in pretio. Teste enim Plin. xiv. 1. Asbestino lino principatus in toto orbe datur: proximus byssino, molliorem maxime delicias circa Elim in Achaia genito. Caj. scripula-quaternis denaris, ut auri, quondam permutata se reperisse ait." (Fallitur Forsterus de Byso Antiq. p. 5., affirmans Plinium solum hae de Byso circa Elim in Achaia genita habere; byssum enim Elim cum byso Hebraea comparat Pausan. in Eliaicis, et flavidine differre dicit, quae major sit in Hebraea. Vide Pausan. v. 5. v. 26. Theocri. ii. 73. ἰσῶ δὲ ἐφ' ἡ μεγαλότατος ἠδαιότερος, βύσσουσι καλὰν πύρρατα γένεσθαι." Hesyeh. tamen βύσσου esse ait χρώμα ἀντὶ τῆς ἔργῃ παραλαβῆσθαι, quā βύσσουσι quoque exponit πορφύρα, purpurea, (et βύσσουσι πορφύρα), ut Suidas etiam βύσσουσι significare ait βαρῆ τε πορφύρα, et βύσσουσι τὸ βύσσου βεβαρῆσθαι. Sed perperam utraque; nec enim coloris genus est, sed delicatissimi lili et diversi a purpura, ut e Luca etiam patet (xvi. 19.), ὁ πλοῦσιος ἐπέδιδόκετο πορφύρα καὶ βύσσουσι. (Prov. xxxi. 22., "Ecce βύσσουσι καὶ πορφύρα ἐν αὐτῇ ἰσῶματα.") Sic. Exod. xxv. 4. Καὶ ἰσῶσθουσι, καὶ πορφύρα, καὶ κόκκων δαυλοῦσι, καὶ βύσσουσι, κελευσμένη, καὶ τριχῆσι αἰγῆσι, et xxvi. (1. Δεῦτα) αἰλαῖσι ἐς βύσσουσι κελευσμένη, (καὶ βυαῖσθουσι, καὶ πορφύρα, καὶ κελευσθαι κελευσμένην χρομῆσι), ἄλλα ex byssino manine (31. Καὶ πορφύρα κατακασάμα ἐξ βυαῖσθουσι, καὶ πορφύρα καὶ κελευσθαι κελευσμένη, καὶ βύσσουσι νεορημένη.) H. St. Apocalyp. xviii. 16. ἡ περιβύσσουσι βύσσουσι καὶ πορφύρα, κε, ἑδῶμα τ. ἱματίου, quod sepe omittitur. Excerpta e Marichopulo MS. in Agapetum ap. Fabric. Bibl. Gr. xii,

p. 306. Βύσσος τὸ εἰκόσιον ὄμμα, ὅπερ λέγουσι ἰδιωτικῶς ἀλλοῖσι, καὶ λέγουσι ἀπὸ τοῦ βύσσιν τοῦ βύσσου, ἕνεκεν τοῦ εὐφραδίου λέγουσι δὲ καὶ τὸ βύσσιν ἐξ ὄμμα, βύσσου. Etym. M. et Zonaras: Βύσσος εἶδος βύσσου, ἢ οὐ καὶ τὰ ἄλλα ἰσχυρῶς ἰμῶνα βύσσου λέγουσι. Plavor. et Zonaras: Βύσσος εἰκόσιον. Hesychii et Suida interpretatōnem non probant Sopingius, G. J. Vossius Etym. L. L., Jo. Crocus Obs. in N. T. p. 115. et Kusterus, "quoniam βύσσος," ut aiunt, "non est coloris, sed hui generis," et aliud est byssus, aliud purpura, ut e veteribus scriptoribus satis constat: male ergo ista Suidas confundit." His similia scripsit Hoffmannus, qui in Lex. Universali Lucae locum attulit, et subiungit: "Unde colligitur a purpura vestem byssinum distinctam fuisse, quod notandum contra verbes Grammaticos, qui byssinum colorem purpureum interpretati sunt." Hesych., Suid., et Etym. M., ait Forsterus de Byssu p. 3., "byssum de colore purpureo intelligunt, sed certe falluntur: id probabile videtur, temporibus quo vivere, byssum pro colore usurpatum fuisse." "Byssus de colore purpureo," inquit Salmas. ad Tertull. de Pallio p. 219., "etiam exponitur a quibusdam, a flore byssi vel lini, qui purpurei coloris est." Vestes mollissimae ac tenuissimae, ut scribit Pāscus Lex. Antiq. Rom., "ex illa lini specie pretiosissima conficiebantur, et haec quoniam pretiosissima, et, ut dicit Plin. xix. l., mulierum deliciae erant, ideo ferme purpura tegebatur, quae res veteres grammaticos in errorem impulit, ut byssinum colorem purpureum interpretarentur." "Purpuream alicubi nasci, aut succum fundere purpureum, quo inficiantur, et tinguntur alia, legere non memini, praeterquam apud Grammaticos, quos de his rebus decedentes facile nimis ferat. Sic Βύσσος χρῆμα, colorem (purpureum) explicat Hesych., et Suidas, Βύσσος βερβερῶνον, byssu tinctum. Bisetas in Aristoph. de amorgide, ἔστιν εἶδος χρωστικῶν, θρωσὶ βύσσου. Notatus hic error ab H. Steph. et Emilio Porto." Ol. Celsus in Hierobot. t. ii. p. 178. Sed omnes hi critici hodierni in magno versantur errore, cum Grammatici veteres sic exponendo minime errent. Verum vidit Bochart. Geogr. S. P. t. 1. l. c. 14. p. 415.: "Amorgina (ἀμωργία) pro purpureo ideo sumi visusque, quia colore purpureo plerumque imbeuebantur; qua ipsa de causa byssus quoque pro purpura usurpatur." Byssum vestes non "purpura tegebantur," ut censet Pāscus l. c., sed inficiebantur. "Aliud est, quod intactum praetere sit legimus," inquit Bochart. ibid. p. 1. iii. c. 4. p. 156., "byssus sic, vel e byssu vestes, quod genus est lini tenuissimae, purpureum colorem non raro imbibisse: unde in Scriptura toties (vide loca ab H. Steph. supra laudata) byssus et purpura, vel purpura et byssus pro purpurea byssu per figuram ἐκ δὲ ὄμμα: atque inde factum, ut byssus pro purpura sumeretur, et byssinus pro purpureo." Cf. Schlessner. Nov. Lex. Gr. Lat. in N. T. Inducebantur autem byssino varii colores. 1. Purpureus. Haec cocci mixtura elegantissime fieri, docet versus Empedoclis ap. Plut. de Def. Orae. c. 41.: "Ἄλλα γὰρ ἄλλα οἶκτα καὶ πρόσφορα, καθότι τῆς μὲν πορφύρας ἐς κόκκον (f. l. χρῶμα), τῆς δὲ κόκκου τὸ κίτρινον δοκεῖ πλεονεχῆ ἄνευ μεμιγμένον-βύσσου, ἢ γλαυκῆς κροκῆς καταμίσγεται, ἢς ἑπιτεθειλῆς εἶναι." Empedocles versus corruptus est, quem ita citat Ol. Celsus l. c., Βύσσος δὲ γλαυκῆ κροκῆ καταμίσγεται ὄμμα. De croco ad tincturas usurpato vide Spanh. ad Callim. H. in Apollin. 83. Sturzium ad Empedocles Carm. 293. legit, Βύσσος δὲ γλαυκῆ τὸ κροκῆ καταμίσγεται ὄμμα, "ὄμμα, h. e. color, necessarium videtur ut addiderit, et poterat illud nom. facile absorberi a seq. εἶ." Idem Sturzium in Addeis malit, Βύσσος δὲ γλαυκῆ κροκῆ καταμίσγεται ὄμμα, ut color sit murex, ut in Naemachi monitiis populilidis v. 62., Εἴματα δ' εἰσπλάττει ἐπιτεθειλῆς ὄμμα κοχλῶν. Sed fortasse rectius scripsisset, Βύσσος δὲ γλαυκῆ κροκῆ καταμίσγεται ὄμμα, vel Βύσσος δὲ γλαυκῆ κροκῆ καταμίσγεται ὄμμα. Κροκῆ, κοχλῶν, an κόκκος legas, Platarchi et Empedocles sensus dubio procul est, purpuram s. byssum mixtura cocci s. cochylis elegantissime fieri. Plin. ix. 38. de purpurarum succo: "Buccinum Pelagius admodum alligator, nimumque ejus nigritiae dat aurescitatem illam nitoremque, qui quantum, cocci: ita permixtus viribus alterum aliter excutatur ut astringitur." ix. 41. "Quin et terrena miscere, coccoque tinctum Tyrio tingit, ut fietet hyssinum." Plin. xviii. 10. "Glaucium granum habet cocci coloris:" recte ergo γλαυκῆ κροκῆ ap. Empedoclem. Cinnam Hist. Jo. et Man. Comenorum p. 36. "Ve-

nienti (novae Imperatrici) obviam effusa sunt tam alia illustrissima matrone, tum et Alexi quondam conjux, indula byssina veste, ceterum auri et purpura ornata. Sed ob colorem in byssum purpureum et nigricantem cum atraty videretur, quoniam illa esset lugubris et magnifico habitu, percunctata circumstantes est." 2. Color niger byssu inducatur. Plut. de Is. et O. c. 39.: "Ἐπί τῶν ἄλλων τῶν δὴ καὶ σκεπτόμεν, καὶ βαῖν δάκρυον ἰσχυρῶς ἰμῶνα βύσσου περιβάλλοντες, ἐπὶ πάλαι τῶν ποτὶ δεικνύον. Byssum candor maxime commendabat." Apocalyp. xii. 8., "Τῶν περιβάλλοντων βύσσινον καθάρου καὶ λευκῶν;" 14., "Ἐκδεδυμένοι βύσσινον λευκῶν καὶ καθάρων." Theophr. Or. xiii. p. 301.: Καὶ εἶδος ἑνὸς ἑαυτοῦ ἐκ τῶν ἄλλων τῶν Ἀπύχων ἀπὸμα ἐκ Σουπῶν καὶ Ἐπιτεθειλῶν ἀργυρίων σὺν κροκῆσι, καὶ χρομῆται ἀρχαῖα βύσσου λευκῆ ἐκλεγομένη. Tertull. de Cat. Fem. c. 13. Vestis v. serico prolatitas, byssino sanctitatis, purpura pudicitiae. Eucher. Instruct. L. Byssus castitatis vel continentiae candor. "Queritur autem non immerito, num byssus natura nascatur alba, an arte candor ei concilietur, ut communi lino? Braunius, p. 131., "Byssus natura est alba et caudissima." Sic Rabbin. A. Ezra Ex. xxv. 5. "Tenuis est et alba et non tingitur." At Pausanias de byssu nondum laborata: "Ἡ δὲ βύσσος ἢ ἐκ τῆς ἡμῶν, κροκῆται μὲν ἔνεκα, ὅτε ἀποδοῖ τῆς ἑβασίας, ἐπὶ δὲ οὐκ ἔστι ἰσχυρῶς." (Vide Philostrati loc. supra laud.) "Alii colorem ipsi aureum tribuunt. Scaevola Animadv. ad Athenens. p. 175. "Byssi color ut auri, sub flavo genere continetur." (Jul. Scalig. Exerc. 325. 13., "Byssinum aureo proximum statuant a byssu hui generis: nunc quoque e sericis crudis quiddam simile texunt." Antonius Thyliensis byssum alii coloris fuisse pene auri.) "Rectissime Bodinus: 'Varietas color byssi pro ratione soli in quo nascitur,' Comment. ad Theophr. p. 426." Ol. Celsus l. c. "Lapidi asbesto byssi vel lini appellationem veteres applicaverunt, quod et ipse in fila contorquetur et texti possit: hanc autem factum, ut materia illa, quae minera est, pro byssu vel lino accepta sit a multis. Sed distinguit evidentissime Plin. ix. 3., dum lino asbestino principatum in toto orbe adscribit, proximum byssino." Ol. Celsus l. c. Cum serico byssum aliquando confundisse Gr. et Lat. scriptores, res est manifesta, ut Strabo xv. p. 987. ed. Falc., e Nearcho: Τούτων δὲ καὶ τὰ σερμῆα, ἐκ τῶν ὄμμα καὶ ζανωμένης βύσσου. Cf. Eustath. ad Diogen. 1116. et Salmas. in Solin. p. 212. g. Eucher. ad Salon. c. 5., Byssus genus serici grossioris pariter et fortioris. De byssu plura vide infra ad v. σερμῆα et βερβῶν. Dicitur non modo ἢ βύσσος, byssus, sed et τὸ βύσσιν, byssum, quoniam Lexicographi hanc formam non agnoscunt. Saldas: Βύσσινον τὸ βύσσος βερβερῶνον. Sic locum citat Vossius Etym. L. L. neascimus qua auctoritate fretus: Kusterus enim edidit, Βύσσινον βύσσος βερβερῶνον, de lectionis varietate nihil monens. Diserte tamen Steph. Byz. v. Βύσσος: Τὸ μὲν τὸ βύσσος ὀρθῶς βαρβερῶνον, ἄρ' εἰ καὶ βύσσινον. Gloss. MS. in Praph. ap. Bédium in Lex. T. 7. Βύσσος τὸ βύσσινον. Isidor. Orig. xiv. 27. "Byssum genus est quoddam lini nimium candidi et mollissimi, quod Graeci papavem vocant." In v. papavem inveniendum est: lege Papavem: Graecis enim μίαν non solum notat papaver, sed etiam textum byssinum s. lineum. Hesych.: Μίανον τὰ τῆς σίτης περιττότερα (περὶ σίτης), καὶ τῶν ἰσχυρῶν, καὶ μίαν, καὶ ὄμμα βύσσου. A pinnarum capillitio et molli lanositate tenuis vestis μίαν appellata; nam et nebatur ejusmodi pinnarum vellus, et vestes ex eo texebantur. Inde vestis papaveracea ap. Luciliam et Plin. Vide Salmas. in Solin. p. 792. 3. et Vossius Etym. L. L., et nos infra ad v. μίαν. "Βύσσινον, Byssinum, qui ex byssu est, ἢ ἐκ βύσσου, ut prosercalianus βύσσινον προσερκαλιανόν. Sic βύσσινον εἶδος ap. Herod. ii. 86. et βύσσινον σφαιον (Sophocles) ap. Plut. (ἐπὶ Ἀσπίε κ. Κασίας c. 2.). Eschylus Sept. c. Theb. 1041., Κόμην ἀπομύνη βύσσινον πελοποννήσου, Pers. 129. Βύσσινος δ' ἔστω πελοποννήσου τῆσθε Λαίω. Eurip. Bacch. 819. Στελλὰν ἐν ἄρῃ χρῆσι βύσσινον πελοποννήσου. Plut. de Pythia Orae. c. 11., Ἐ γὰρ, εἴτε, ἢ ἐξέ, ἐκείνη τῆσθε σίτη καὶ λευκῶν, καὶ τῶσθε, ὅσπερ τὰ σερμῆα καὶ τὸ βύσσινον τῶν ἰσχυρῶν, ἄρ' ἢ καὶ Ὀμφορ εἴτερ Καρποῦσαν δ' ὄμμα καὶ ἀπομύνη ἰσχυρῶς Δαίω, ἐκδεικνύμενη τῆσθε ἀφίπνευ καὶ λευκῆσθε τοῦ βύσσου, τῆσθε προμύνη τῶν Δαίω, ἀλλ' ἀπομύνη καὶ ἀπομύνησθε τῆσθε κακῶσθε, ὄσθε, (lege cum Wytenb., ὄσθεσθε)." Ap. Plut. in Apollin.

(T. i. Pt. ii. p. 691. ed. Wyttenb.), Parysatis ἐδέσθη τὸν (τῆς) βασιλῆα μέλλοντα πρὸς τὴν ἀφροσύνην ἀδελφύθητι, βασιλεῖος χηρῆσαι ῥήματα, admodum libertatem inloquendo temperandam esse lenitate quadam, et asperitatem mollitie; nisi potius βασιλεῖος legendum, ut quidam habent Codices, ut velit regem a verbis liberioribus ad scuticas et flagra devenerit, i. e. verbera: fuit enim Parysatis animo iracundo et fero vindicatore cupidissimo, ut patet ex historicis. Coel. Rhodig. lib. 39. (xxiii. 7.) βασιλεῖος λόγους esse ait Verba que sublimitatem habent ac nitorem, ut Philoph. quovis βασιλεῖος ῥήματα in illo Plat. loco interp. gnatioque atque ornatis verbis. H. St. Bysina verba sunt, ut exponunt Ol. Celsius Hierobot. l. ii. p. 177., Gesnerus Thes. L. L. h. v., et Forsterus de Byssu p. 46., mollia, blanda, pulcendiss. regum auribus apta; mollitia enim omne byssi genus excellit. Aristoph. Nub. 911. Τόβα μ' ἴσως μοι Ρεϊκίαν πλεονεκτήσειας, ab ἴσως, nectō, ἴσως mihi nexuisti, Proverbium ad eos, qui dicunt quæ grata sunt: cf. Schol. et Suid. v. ἴσως. Lucianus Herc. Gall. c. 4. t. iii. p. 84.: Ὁμοῦ γὰρ τοῦ καὶ τοῦ Νέστορος ἴσως ἀπορήξει ἐπὶ γλῶσσην τὰ μέλα, καὶ οἱ ἀγοραῖοι τὸν ἴσως πρὸς ἅπα τὴν δεξιόσταν ἀφροσύνην ἐπιπέθησαν: λέγουσι γὰρ καλεῖσθαι, εἶρη μέγιστη, τὸ ἴσως. Respicit ad Plat. H. b. γ. 152. De H. St. errore v. M. Maithrae ad Hom. Apophtheg. p. 98. EDD.]

[* Βασισσάρει Hes. exp. μεγαλοσάρει, forsitan famem sēnat potius βασιλεῖος φάρος ἐπέδερμα. H. St. Sopingius pro βασισσάρει ponit βασισσάρει, Hesych., Βασισσάρει μέγιστη, ἀπὸ τῆς καταστροφικῆς αἰς βαθὺν εἰς τὰ βαρῆ. Kusterus glossam hanc sic refingit: Βασισσάρει μεγαλοσάρει. EDD.]

[Sub v. βύσσω, lini genus. H. St. ponit βύσσω τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον, pro quo Suid. habet μύσων in Κοθή, Schol. Aristoph. ad Pac. 965.: Πρὸς τῆς κρήνης παίζεις, ὅμοιο τὸν ἀνδρῶν αἰδοῖον κρήνη ἕλκον, τὸ δὲ γυναικεῖον, βύσσω. Marcus Argentarius in Epigr. Anal. t. ii. p. 266., βύσσω τούτο περιεσχέσθαι (τοῦτο ἴσ. πῶς, quod ostendebat Hesych.). Sic edidit Jacobinus; Albertus tamen ad femina, scribit βύσσω: "Βύσσω," inquit, "vel idem est cum Hesychiῳ βύσσω (βύσσω γυναικεῖον αἰδοῖον)," vel cum βύσσω, pro quo sup. βύσσω. Βύσσω. Salmasio ad Tertull. de Pallio p. 123. est i. q. Μύσων. "Μύσων Hesych., τὸ γυναικεῖον μύσων." H. St. Sic, notante Salmasio, ibid., βύσσω μύσων, βύσσω μύσων, μολγὸς βόλγος, Lat. bulga, βόλγαι βύσσω, βύσσω βόλγαι μεμβράει, ἴσως βαρῆ, unde becum pro corneo rostro, βαρῆα μάχη Lat. mæca, βάρη βαρῆ. "Satyricum signum, pudendum subreptum instar Satyrici." Hinc Mutinus, ut signum subreptum pro eodem in Lucillii verso, Nam quid Mutino, subreptoque huic opus signo? Perperam autem Mutino pro Mutino scribitur: nam Mutinus, vel Mutinus verum egi. nom. Gr. μύτιος, et μύτιος μύτιος (Voc. * Μύτιος H. St. non agnoscit.) unde hic mutinus et mutinus. Tertulliano, Sterculius et Mutinus. Ut legit in Lucillio auctor Glossarum; Mutinus. Πρωτοκρίσιον αἰ Λουκιλλίου. Sed μύτιος Græci τὸ γυναικεῖον significat, non τὸ ἀνδρῶν, quum tamen mutinum et mutonium ex eo Latini pro virili tantum usurpent. Hesych., Μύτιος τὸ γυναικεῖον. Nomen erat Πρωτοκρίσιον, Mutini Tutini nomine, Romanis matronis cultum, quod utriusque obsceni appellationem videtur labuisse. Male ap. Festum scribitur Mutini Tutini, pro Mutini Tutini, Arnobius iv. * Etiamne Tutinus, cui, immanibus pudendis, horrentique fascino, vestras inquirat matronas, et auspicabile ducitis, et optatis. Ista vetustissimus liber Regie Bibliothecæ, non Mutinus, ut vulgo legitur. Paulo post vetus idem liber habet: * Sapplices, hoc est, uno procumbimus, atque est uno. Quæ cum inquinatissima sint, sic constat emendanda: * Sapplices Mutino procumbimus, atque Tutino. Sic duplex ejusdem Dei nom. Mutinus, Tutinus. Ex utroque obsceno videtur appellatio composita. Merces Siculum, vel Æolicum pro μύτιος de pudendo muliere. Inde μύτιος μύτιος, et Lat. mutinus. Πωδὴ et ποδῶν, qui ingens habet viliæ, Æolicæ ποδῶν ποδῶν, inde Lat. Puttonus et Tuttonus: nam t et p vicinissime permixtate nam Æoles, quam veteres Latini. Utriusque igitur sexus pudendum habuit hunc nomen, vel certe utriusque pudendi simulacrum eodem sacculo consecratum. Ideo promiscue mutinum, mutoniumque pro viri usurpant; et fortasse in versu Lucillii utrumque designant. * Nam quid mutino subreptoque huic opus

signo? Nam mutinum pro muliebris potest; subreptum signum pro virili. Utrumque verū τὸ γυναικεῖον, veteres, et arcendo fascino in usu fuit." Salmasius, in Sola, p. 220. Ceterum ad voc. Βύσσω perferre videtur Βύσσω. * Βύσσω, ap. Hesych. de quodam Ioniarum s. rasure forma, s. de pudendo muliere. H. St. Hesych.: Βύσσω, εἶδος ὑφαντοῦ ἐπὶ καλλιστοῦ, κίτριον δὲ τὰ πύργια, ἢ τῆς κεφαλῆς, ἀπὸ τῆς εἰς τὸ γυναικεῖον, Photius: Βύσσω, τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον, ἀπὸ τῆς οὐρεθῆς καὶ βύσσω, ὡς καὶ οὐθῆ (Cod. D. ἀπὸ τῆς recte. Βύσσω, ἕρπης ἑσθῆς. Pro Βύσσω, Schleusner Cur. Nov. in Phot. reponit Βύσσω. Photius alibi pro Βύσσω habet Βύσσω s. Βύσσω: Βύσσω τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον καὶ κίτριον καλοῦσι, καὶ Βύσσω (Hesych. αἰδῶν, sed Suidas quodque habet αἰδῶν), καὶ Βύσσω (Cod. D. αἰδῶν) Suidas, αἰδῶν, καὶ τῶν αἰδῶν (Suid. αἰδῶν), καὶ τῶν αἰδῶν, καὶ τῶν αἰδῶν. EDD.]

[Schneiderus in Lex.: Βύσσω—die Seide von Pinia marina, μύση. " Sed tuis ille hui. vocabuli, qui multas sæpe confusiones peperit," notante Schweigh. ad Athen. iii. p. 89. c. " non nisi recentiorum quorundam inventa est, leviter corrupta et perperam accepta ista ap. Aristot. scriptura deceptorum." " Quod me pene fugerat, ad pinna lanam," ut scribit Bochnr. Hist. L. ii. c. 45. P. i. p. 490., " multi referunt Aristot. H. A. v. 15., Αἱ Μύτιος ὀφθαλμοῦ αἰδῶν ἐπὶ τῶν βύσσω τοῖς ἀρμυραῖς, καὶ βύσσω, quæ Gaza ita reddidit, Pinna erectæ locis arenosis compositis e bysso in villo, s. lana illa pinnali proveniunt." Scalger quoque, Pinna surrectæ emanant et bysso in subuleis et cæca, Et Rondeletius Pinna et bysso proveniunt." (Villobrunus, quæ merito castigat Schweigh. l. c., Max le pinne s. attachent droites par leur bysso.) " Sed Gesnero id suspectum est. 1. Quia pinnarum villus non appellatur bysso, utrius, sed lana, aut vellus. 2. Sive bysso, aut lanam appelles, ex eo bysso pinna non provenit, sed potius villus e pinna. 3. Bysso pro lino femininum est (sed vide loca supra laudata): " itaque dicendum fuisse ἐπὶ τῆς βύσσω, non ἐπὶ τῶν βύσσω. 4. Proinde, mutato accentu, legendum contendit ἐπὶ τῶν βύσσω, i. e. e fundo maris proveniunt." (Camus in sua Historia Animalium Aristot. ed. p. 372., " Sive pinnæ nassent droites du fond de la mer," qui fere pinna naturalis est locus, 5. Iude est, quod Athenæus (l. c.), hunc ipsum locum Aristotelis referens, pro ἐπὶ τῶν βύσσω habet ἐπὶ τῶν βύσσω, e fundo. 6. Et de pinna dicit Oppian. Hal. ii. 186., Ὀππριακὸς ἀδ βύσσω μύση εἰς κίτριον. Testa quidem profundas maris plagas obtinet. Et Nicand. Alex. 391. quædam editiones sic legunt, Κεφάλαια φασκίοντα, βύσσω ἀπὸ βύσσω αἰδῶν, Animalia in alga degentia, quæque pascuntur in fundo maris, e i. pinnae et conche reliquæ, quas recenset continuo post." (Falsa est hec lectio, de qua silet Schneiderus, qui sic edidit, Ὄσσα τε περιεχόμενα ὑπὸ βύσσωι θαλάσσης Κεφάλαια φασκίοντα καὶ περιβύσσωι ἄρμυρα, ὅ ἐστιν αἰγυλοῖς, περιβύσσωι κεφάλαια, καὶ οἱ τὰ τοῦτα.) " Quibus rationibus cum videatur vitiosissimum etiam ab invivissimum extorque, miror, cur Casaubonus d. μέγας (ad Athen. l. c.) inter utramque hanc sententiam hæreat ita suspensus, ut nesciat ut se addicat. Ego ut rem certam assero, Græcos vetustiores nihil scripsisse de lana pinna, nec ejus meminisse quemquam ante Jubam et Androthionem, quos pates, ad supràres fuisse putaverim. De ea saltem ap. Ctesiam nihil extabat, nec ap. eos, qui scripserunt de rebus Alexandri, quos Strabo, et Diodorus diligenter evolvunt. Nec ante Procopium Græcorum ullus est, quod sciam, qui vestia meminerit ex ea materia confectæ. Sed Talmudici doctores, qui Babylone degabant, de mercibus Indiæ sui temporis potuerunt citius et certius edoceri, quam Græci. V. Salmas. ad Tertull. de Pallio p. 218.—220. Fallitur Salmas., ibi dicens, " Lanam nemo utquam bysso appellavit, aut appellatam legit." Ibid. Orig. xix. 22.: " Bysina candida est quodam genere lini grossioris; sunt et qui genus quoddam lini bysso esse existimant." Locum in mendo cubare recte suspicatur Forsterus de Byssu p. 4., cui respondendum videtur, " Sunt et qui genus quoddam lanæ bysso esse existimant." " Isidorus enim jam observaverat bysso esse confectam ex quodam genere lini: si hæc præterea correctio fit magis probabilis, si consideres verba J. Pollacii vir. 17., Καὶ μὴν καὶ τὰ βύσσω, καὶ ἡ βύσσω, λινὸν ἢ

figura stolata insidet monti, e quo vitis provenit. V. Zoega l. e. p. 130.

* **אף**, oliva, quae vox frequentatur in Cod. Hebr., sed habetur **אג** **ΧΛΙΤ** a Jablonskio, in Thez. Epist. La Croz. t. i. p. 184. Vide tamen Mich. Suppl. ad Lex. Hebr. p. 611, 12.

* **אפן**, arca, Ex. ii. 3, 15., et alibi. Forsterus in Mantissa p. 113-115. originem vocis repetit ex **ΒΑΝ-ΧΟΙ** vel **ΒΗΤ-ΧΟΙ**, ut significetur navis et ramis s. foliis palmae parata; quale genus navigi Nilotici adhuc in usu est, teste Pocockio. Ap. Strab. xvii. p. 362. [1173.] pro **Παύρω**, quom dicit naviculam et scythalibus compactam ita, et textibus videatur, **Ηαβή** rectius legi, Forsteri est conjectura. Scholtzius, in Repert. Lit. B. et Or. t. aiii. p. 28, 29., voc. Hebr. opinatur duccendam ex **ΕΘΗΙ**, quae invenitur Ex. ii. 3, 5, 6., vel ab **ΣΗΗ** abscondere, unde **ΤΣΗΗ** absconditorium, vas abscondendi rebus vel personis ad earum conservationem idoneum. Dydymus Taurinensis (Valperga) p. 68. dubitat, an **ΕΘΗΙ**, **Θηβή**, fissella plexa in modum arcule, voc. **Εθ**, ut, an Gr. Adde Albert. ad Hesych. s. **Θηβή** (**Θηβή**), **χιβήρω**. Locum mihi in memoriam revocavit Wytenb., plura diciturus in Comment. ad Plat. de Isid. p. 359. E.

* **Iames** et **Iambres**, nomina propria hominum **Αγ.**, servata a Paulo 2 Tim. iii. 8. Eandem rem putant plerique narrari a Mose Ex. vii. 11., sed ipsa Magorum nomina illic reticendi, non tamen ignota Judaeis antiquis et aliis. Praeter Westenium et reliquos interpretes loci Paulini legitur Jabl. de Rempsh. 5. vi. p. 26, 27., van Goens in Diatr. de Cenotaphis p. 130, 131, 138, 139., et in notis ad Porphy. de Antro Nymph. p. 98, 99. Ego patris de origine nominum, in quibus tamen scribendis non consentiunt Iudaei et Christiani, neque etiam codd. MSS. Epistolae Paulinae, Pro **Ιαμβρή** est in vers. Copt. **ΙΑΜΗΓ**. Servatur in eadem **ΙΑΜΒΡΗΣ**. In fragmentis versionis Sabid., nuper vulgatae, locum Pauli desideratur. Duo codd. Gr. Augustinis et Boerzianus, praebent **Μαγώω**, ceteri **Ιαμβή**. Haec igitur lectio retinetur. Originatio **Αγ.**, a van Goens memorata, valde dubita, an cuiquam placitura sit. Credibile magis fit, nomina esse **Αγ**. Scripserat in litteris ad Blumbergum, eo momento in praef. ad Psud. I. Copt. p. 27, 28., Ludov. Piques, esse Iames nom. **Αγ**.

* **ΑΜΕ**, gratiosum significans, Iambres vero duccendam est **ΑΜΒΡΗΣ**, quod liberum sacrum notat, cui interpretes **Αγ**. Magi se prostabantur. Paris de nom. Iambres dedit de Schmidt de Sacerd. **Αγ**. p. 156.

* **Κασάου** s. **Κασάου**, ut scribit Ptolemaeus, nomen est regionis, inter Gazam et Pelusium sitae, ubi celebre templum **Απ** s. **Κασού**, et urbs, **Κασού** dicta. Vid. Strabo et Wesseling. ad Anton. Itin. p. 152. Isti regioni recte datum nom. terrae desertae. **Αγ** **ΧΑ**-**ΧΑΜΕ**, Chadaise, vel **ΡΑΩ**-**ΧΑΜΕ**, et omissio **Ι**, **ΡΑΩ**-**ΧΑΜΕ**, Kabsaie; observante Forsteri in Epist. ad Mich. p. 17.

* **ΑΠΠΙΣ**, Caslucliae, Gen. x. 14. Bocharti sententiam, Colchos, gentem orta **Αγ**, intelligentis, Geogr. iv. c. 31. non probat Michaelis, Spic. Geogr. p. i. p. 276., sed qui sint, adhuc se ignorare fatetur. De aliorum interpretatione plura illic adduntur. Forsterus l. e. nom. exponit de regione prope Pelusium, dicta terra deserti paludosa, lutosae, **Αγ** **ΧΑ**-**ΧΑΜΕ**-**ΛΟΙΣΙ**. Non displicuit id Rosenmullero in Scholias.

* **ΑΠΠΙΣ**, Capthorae, Gen. x. 13. 1 Chron. 1-12. Deut. ii. 23. Jer. xlvii. 4. Amos. ix. 7. Magnum est sententiarum divortium in explicando isto nomine Capthor. Intelligitur vel Cappadocia, vel Creta, vel Cyprus, vel quae alia regio aut insula. Post Bochartum, Calmetum, in diss. de origine Philistorum, et Swintonum, de Inscrip. Cytici et Nymis Samaritanis p. 78-85., nemo uberius de Capthor dixit, quam Michaelis in Spic. Geogr. l. p. 292-308., et in Suppl. ad Lex. Hebr. p. 1338-1340. Suspicatur autem, esse nom. **Αγ**. Favel conjecturae Forsterus Epist. p. 17, 18., cui videntur Capthorae circa Tamiathim s. Damiathim habitasse, sic dicti de **ΡΑΩ**-**ΠΕΤΟΗΡ**, terra Hori, vel quae

ad Horum spectat, et quae est Hori, i. e. soli, aera.

* **ΣΣ** Ex. viii. 12-14. Ps. ev. 31. Intelligitur vulgo pediculi. Ita Fl. Josephus ii. Ant. 14. 3. Quam sententiam Bochartus imprimis ornavit, Hieroz. pt. II. l. iv. c. 13. Rectius tamen, ut videtur, Calices, **σείφι**. Interpr. Alex., Philo Alexandr. t. ii. p. 27., Origenes, **Αγ**gypti incolae, t. ii. p. 159., et Hieron., rerum **Αγ**. valde peritus, t. i. p. 1540., habent **σείφι**, s. **σείφι**, sciniphis, ciniphis, cymiphis. Lecti digne sunt animal-versionses Michaelis in Suppl. Lex. Hebr. p. 1200-1206. Junge Rosenmullerum in Scholias ad Ex. viii. 12. Cum dialecti Orientales omnes penitus ignoret voc. **ΣΣ**, **Ε**, esse, ambo suspicantur. Non nego. Observatur tamen dignum est, in vers. Copt. inveniri **ΛΕΑΗΗ** s. **ΛΕΖΑΛΕ**, vocem Hebraicam **ΣΣ** plane dissimilem.

* **Κετρον**, s. **χερναίος Κροσσέδω**, **Ηεσυχ.** interprete. Unum nom. duetum esset a Copt. **ΧΑΡΟΥΤΗ**, an aliunde, dubitavit Bochart, Hieroz. t. i. p. 1063. Alberti in subsidium advocat **Αγ**. **Και**, de quo vide sup. p. 116 **Αγ**.

* **Kolzum**, Arab. **كولزم**, parvum oppidum ad litum maris Arabiae in latere **Αγ**., unde totum mare accepit nom. Maris Kolzum. V. Abulfedam Deser. **Αγ**. p. 7. cum notis Gagnierii, vel p. 30. ed. Michaelis, qui in notis p. 117. observat, plane incertum esse, Graece an Arabicam, an neutricum, i. e. **Αγ**., originis sit.

* **Κετρον**, pro quo alii minus recte **Κετρον**, nomen unius **Αγ**., notum magis, quam est ejusdem notatio, in verbis **Πιστάρχου** de I. et O. p. 462. ed. Oxon., **κετρον** **εν** **επαρχία** **Κετρον**, **Εκτρον** **δε** **καραία**, **καραία**, videtur aliquid difficultatis inesse. **Κετρον** et **κεροτρον** dicitur **Αγ**. **ΚΡΩΝ** vel **ΚΗΚ**. V. Lex. La Croz. p. 132, 142. Vox **κετρον** aut hinc simile **κετρον** non in usu erat. Conjectura Marklandi, **κετρον** **ΕΚ** **Αγ** **κετρον**, dubito, an satisfaciens Critici, consilioque et toti orationi scriptoriae, ab alii forte in errorem ducti. Semlerus in notis Germanicis ad anal. Plat. locum p. 212. nom. **Κετρον** ducit e vocibus **Αγ**. **ΚΩ** s. **ΚΩ**, terra, regio, et **Κετρον**, vulcanum, E Cophtho ait Gr. deinde fecisse **Κετρον**. Nominis Coptorum non veteres **Αγ**gyptios, sed indigenas eorum posteros, religione Christianos, ab Arabibus intelligi, recte monet Michaelis ad Abuhl. p. 100. At vero **Κετρον**, non dictos esse de **Κετρον**, celebri Hebraeos empore, quod Arabes **Κετρον**, appellant, observat Renaudot. t. i. Littor. Orient. p. 115. confirmatque Valperga l. c. p. 84. cum Copti non vocentur a **Κετρον**, sed a **Κετρον**, alia

littera media, unde **Κετρον** **Αγ**gyptius, et **Κετρον** **Αγ**gyptia. Quibus in vocibus nominis **Αγ**gyptiorum mutatum censet γ in **Κ**, x in **π**, et amissionem α, ut Thalmudicus **Κετρον** lingua Coptica, Aethiopicus **Κετρον** est **Αγ**gyptus.

* **Kus**, urbs **Αγ**., quam Abulfeida p. 17. vocat **Κωσ**. Videtur non diversa ab Apollineopoli parva, de qua Strabo xvi. p. 1128. xvii. p. 1170. Haec post de Anvianis, Michaelis, qui p. 76. adjungit, **Kus** non est **Αγ**. et antiquum, quod unde **Kus**erit, non habeo dicere. de Hebr. nom. **Κω** plane non cogitandum, refragante etiam orthographia.

* **Cyris** est Arabiae insula, in qua Troglodytiae praesens eruerunt Topazin, teste Plin. xxviii. 32. qui eandem collocat ad fances Maris Rubri, vi. 34. Appellatur **Κωσ** **Αγ** Ptolemaeo iv. 8., ubi forte **Κωσ** legendum existimat Forsterus in Mantissa **Αγ**. p. 121, 123, 124. nom. ducens a **Κωσ**, quierere. Eadem opera illustrare vult et emendare haec Plinii verba: **Topazin** enim Troglodytarum lingua significationem habere querendi. Pro Topazin scribere debebatur **Cyris**. Lingua vero Troglodytarum erat **Αγ**., vel affinis ejusdem dialecti, quam Romani pro lingua peculiariter habebant. [Hae insula Cyris quoque legitur **Cyris**, inter **Emacalandus** ex aliis Plinii Editionibus. Forsterus l. e. **Edo.**]

* **Lehabim**, **Κετρον**, Gen. x. 13., de quibus Geographi, imprimis Michaelis Spic. pt. i. p. 262-267. Intelligit nomen Libya, s. partem **Αγ**gypti occidentalem, de qua Strabo xvi. p. 1160. Assentitur Forsterus Epist. p. 15. De origine nominis abeunt in diversa. Alter quoniam

Hebr. **לִיבָא**, flamma, vel Arab. **لُوب**, sinitre; alter putat Æg., atque nomen Libyæ, extra fines Ægypti situm, hucque multo altiorum, dictum esse **ΕΛ—ΟΥΤΗΣ**, alta habitatio. Incerta ea sunt; sed fabulosa, quæ ali de nomine Libyæ præbent.

* **Leviathan**, **לִיְוִיָּתָן**, Job. iii. 8. xl. 20. Ps. lxxiv. 14. Jer. xxvii. 1., et alibi, de quo Th. Hasæus dissertationem eruditam conscripsit. Situe intelligendus Crocodilus, quæ sententia probabilior, an Balæna, an Draco, an Orca, an quod aliud animal marinum portentose magnitudinis, non hic mihi disputandum, de origine nominis tantum agenti. Hebr. vel Arabicum plerisque videtur. Consultatur Schultens et Vitrinus ad l. c. Ægyptium suspicabatür Hasæus l. c. p. 109., et in Thes. Epist. La Croz. i. 147, 8., ubi expetit, ut La Crozium suam de ista voce sententiam exponat. Quid responderit, haud scio. Jablonskius autem in cod. Thes. p. 184. opinionem Hasæi in dubium vocat, additque de La Crozio: "Memini te ante hos sex septemve annos veriorum aut potius verissimum nomen huj. originationem mihi explicuisse." Sed quam, non addit, nec aliunde mihi innotuit. Nomen **Leviathan** non esse Æg., aperte affirmat Jabl. p. 52. huj. Glossarii. Contra tamen Michaelis in Suppl. ad Lex. Hebr. p. 1429. scribit: "Derivationem attingere vix audeo, nomen enim reliquis dialectis toriorum ignotum, peregrinum esse possit, an forte Ægyptium; qui enim negare sustineat, præter illud, quod vix dum attulit (**לִיְוִיָּתָן**), alia quoque Ægyptiis domesticis monstri nomina fuisse?" In monumentis Æg., ad huc vulgatis, non mihi invenire non. **Leviathan** aut simile, de Crocodillo positum.

* **Ludim**, **לִדְדִים**, Gen. x. 13. i. Chiton. i. 11. Ex erudit. obs. Michaelis pt. i. Spic. Geogr. p. 256—260. Suppl. Lex. Hebr. p. 1417., et Forsteri Epist. p. 13, 14. unum leviter attingo. Non debent intelligi Lydi, quodam fortasse nomine dicit Jer. xlv. 9. Esæch. xxvii. 10. xxx. 10. neque Lydæi, populus a Semo ortus, Gen. x. 22., sed colonia Æg., habitans in regionibus, quas Æg. quondam appellabatür Anases, s. Oases, dictaque **ΕΓ. ΕΛΘΗΣΧΑΙΕ**, Elouehsaiæ, i. e., alta et elata habitatio deserti. Conjecturam Forsteri de loco habitatorum **לִדְדִים** non rejicit Michaelis, sed licet vult **לִדְדִים**, quia Oases Æg. in hunc usque diem **Elvachath الوحات** dicuntur.

* **Lychnos** nom. Æg. **Πελουσι**, et sententia Forsteri Epist. p. 16. 33, 34., scribendum **ΛΟΙΒΙ—ΗΟΥΤΗΣ**, vertendumque Luti habitatio. Testem appellat Hieronymus, Epist. h. p. 161, l. iv. p. 84. ed. Martian. scribentem: "venit Pelusium, visticque fratribus, qui in vicina eremo erant, et in loco, qui dicitur Lychnos, morabantur." Lychnos et Pelusium unam eandemque fuisse urbem, haudquamquam his verbis ducetur, sed ad locum, cui nom. Lychnos, forte monasterium in vicino deserto, prope Pelusium situm, adisse Hilarionem, fratres visitaturum. Cf. Michaelis pt. ii. Spic. Geogr. p. 96.

* **Maripeus**. Mignotus in Comm. Acad. Inscript. V. xxvii. p. 95—100., de **Maripeus** prolusius disputavit, ut ostenderet, voces **Maripeus** et **Atræus** eandem habere significationem. **Canthæna** nempe appellabatur **Atræus**, non de aliquo, cui nomen Linæus, sed de v. Phœnicia **לִיבָא** lamentatio, orta et verbo **לִיבָא** **לִיבָא**, quod in Hiphil habet notionem murmurandi, conquirendi, ejulandi. De voce altera scribit: "Lanciam vel Ægyptium manar ou maner, que les Grecs ont rendu **μαριπευς**, ne signifioit qu'un avertissement ou un signal. Dans les langues orientales **לִיבָא**, **לִיבָא** ou **לִיבָא** signifie aussi conseil, souvenir, avertissement, signal; de-là le nom encore en usage dans tout l'Orient **לִיבָא** ou **לִיבָא**, pour désigner le lieu d'où l'on donne le signal et l'avertissement pour la prière. Le Cantique, qui n'a voit été composé, suivant plusieurs Égyptiens, que pour faire souvenir l'homme de sa mortalité, pour l'avertir de ce qu'il seroit un jour, pour l'instruire et lui conseiller d'user sobrement et avec modération des biens et des plaisirs de la vie, a pu à juste titre être appelé manar ou maner." In Lex. Croz. has similes voces non invenit. Forte alibi prostant. Quod si verum, digna est hæc interpretatio, quæ accuratus indagetur.

* **Manfalut**, nom. oppiduli in latere Nili occidentali.

Abulfeda p. 23. vocat **منقولوط**. Nom. varie scribitur. "Quod Græcum urbi nom. fuerit, non constat; sed hoc, quod nunc habet, non dubium prodi. Copt. originem. Est, ut ita dicam, Memphis Loti. Sic ipsi Copti explicant, exilium Loti, forte melius, portum securam Loti," rel. Verba sunt Michaelis not. ad **Abulfeda**. p. 101—103.

* **Messil**, nom. Copt. urbis Æg., dicitur **Φορρα** ab **Abulfeda**, ab aliis paulo aliter, nomenque habentis a bonitate malorum Punicorum, aliorumque pomorum. Ita Michaelis not. ad **Abulfeda** p. 47, 48., addens et **Messil** factum esse **Gr. Μεσσαλας**. Hujus meminerunt Steph. Byz. et Geographi alii. La Crozium Lex. p. 42. scribit: **ΜΕΣΑΛΑΞ**, **Μεσση**, Phuzh, urbs Ægypti.

* **Michæ**, Troglodytes. Scribit **Philo**. vi. 29.: "Troglodytes, quam præci Michæon, quod Lat. et Græci vix alter efferre poterunt quam Michæ, erat habitatio speluncæ, i. e. exacte Troglodytice." Legis verba Forsteri Epist. p. 7, 8.

* **Migdol**, urbs Æg., cuj. fit mentio Ex. xii. 2., ad scipius alibi. Græci vocant **Μαγδαλας**. Hinc in Anton. Itin. p. 171. **Magdola**, ubi quantum male **Magdolon**. Opus tamen non est, ut cum viro eruditio in annoit **MSS. Μαγδαλας**, ap. Steph. Byz. mutetur in **Μαγδαλας**. **Migdol** ob collium frequentiam Æg. dicebatur **ΠΥΛΩΣ**, multitudo collium. Cui etymologia favere **Copt.** interspretem, qui præbet **ΠΥΛΩΣ**, censet Forsterus Epist. p. 29. In vers. Copt. invenitur **ΠΥΛΩΣ**. Quæ tamen scripturae differentia parum conjecturæ, si ea probanda esset, obstaret.

* **Μεσσαλας**, Ægyptus. Frequentius scribitur numero duali, aliquoties tamen et **Μεσσαλας**. Prætermissis ceteris omnibus, quæ moneant Bochart, Reland., Mich. pt. ii. Spic. Geogr. p. 157—160., et Suppl. Lex. Hebr. p. 1542, 43., tantum monesbo, et sententia Forsteri Epist. p. 8. esse voc. Æg., scriptam **ΠΥΛΩΣ**—**ΠΗ**, quæ significet agrum solis. Pro nom. Hebr. habet cum alius Jabl. de Gosen dias. vi. l. 1. Dubitat Michaelis, sine origine Hebr., an Arab., an Æg. Wahl ad **Abdoliati**, **phum** p. 20, 21., opinione censet esse **ΥΠΟΤΟΥΡ**, **regnum**. Pro sua opinione Forsterus citare poterat Fl. Josephum, f. Ant. vi. 2. testantem, uno adhuc tempore Ægyptum ab indigenis vocatam esse **Μεσσαλας**, Ægyptus **Μεσσαλας**. Huc fortasse etiam facit nom. primi regis Heliopolitani in Ægypto **Μεσσαλας**, ap. Syncellum p. 52; 53, 21. Dicitur in **Mitres** a **Plinio** xxxvi. 8., ut fide eodum **MSS. Harduini** editi, cum æquale legitur **Mitres**, qui in solis urbe regnabat. Cf. **Vignoli** Chronol. S. l. ii. p. 716, 717, 769. Unam tamen Forsteri officere videtur. Quoties in Cod. V. T. nom. **Μεσσαλας** occurrat, nunquam illi servavit interpret. Copti, scilicet **ΧΗΥΙ**. Verum id est. Interpretes tamen **Gr.** iique **Alex.** retinuerunt **Μεσσαλας**.

* **Moloch**, nomen idoli. An Æg.? Sic vix est Mullero Gloss. S. p. 42. et Blumbergo l. c. p. 23., monumentibus **ΜΟΛΟΧ** Æg. esse Martem, qui Israelitis, vix Ægypto egressis et ad idololatram Æg. redeuntibus, notus fœrit. Præterquam Kircherus Prodr. Copt. p. 147, t. i. **Cedipia**, 328. ii. p. 63., et **Hottingerus** Biblioth. Orient. p. 217. Ab his non dissentit **Beyerus** in **Addit.** ad **Selden** de **Diis Syris** p. 243. Sine **Moloch** nomen idem, quod **lū** **Ἰννατεν**, aut **Mars**, aut **Saturnum**, aut **sigillatim Saturnus** celestis, nunc quidem nihil ad me. Præter interpretes S. Codiæi V. et N. T., legi possunt **Selden** l. c. **Syntagma**, i. c. 6. toto, **Beyerus** **Addit.** p. 242—262., **Michaelis** **Suppl. Lex. Hebr.** p. 1231. 1514. Nomen Ammonitarum fuisse, ex l. Reg. xl. 7. certo movimus; non item, an quoque Ægyptiorum veterum, et circa tempora Mosis. Nom. **Moloch** Æg. habitum non est a La Crozio et Jabl. Nec legitur **ΜΟΛΟΧ** in vers. Copt. Lex. xxvii. 21. xx. 2. 81., et **ΜΟΛΟΧ**, ut **Alex.** habent **ἱερογ.** Servatum est quidem ab interpret. Copt. utroque, **Memphitico** et

après Homère." Dacier, ap. Clark, ad Odys. γ. 300. V. Eustathii loc. supra ad voc. Αἴγαντος laud. Eurip. in Archelao ap. Valck. Diatr. p. 30.: Νεῖλος λέων κάλυπτος ἐν γλαυκῷ, Ὅτι ἐν μελαχροῖσι πλοῦτοι βούλι Αἰθιοπίδος γῆς, ἥτις ἐν τῆσδε χερσὶ, Τίθασθ' οὐκίνοτος ἡλίον καὶ αἴθρα. Euripides hac in re Anaxagorae praecceptoris dicitur sententiam sequutus Diodoro Sic. i. p. 46., ubi Helene initium adfertur. Incrementis in Aegypto Nili causam Aeschylus etiam quassiv in nivibus Aethiopiae solis ardore liquefacta. Idem Aeschylus Suppl. 886. "Ὁ ἱερατὴς ὁ μέγας Νεῖλος ἰβριδοζογία ἐκ ἀποκρίσεως—Ἐν αἴτῳ ἔβρε." Mira est emendatio Scalig. "Ἢ βροχὶ γαῖα ὁ μέγας. Νεῖλος κ. γ. λ." Butler. Unde haec duxerit Butlerus, nescimus. Jos. Scalig., teste Valck. Diatr. p. 53., sic emendabat in margine libri sui, quem servat Leidensis Bibliotheca, ne littera quidem adjecta, Ὁ βροχὶ γαῖα, ὁ μέγας Νεῖλος. "Quae perdocta magni viri correctio mittitur," ait L. C. V., "ut puto, Aeg. veteri traditione, quam nobis Heliodorus conservavit Aeth. ix. p. 423, et 424.: Θεσσαλονοῖσι τῶν Νεῖλος Αἰγύπτου, ἀντιμῆνον οὐρανοῦ τοὺς ποταμῶν ἐρημιοποιήσεως (Ὅτι ἀντὶ Διὸς Θεσδὸς Αἰγύπτου εἶδον—Ἰγναίει, Eurip. Helena x. 2.)—Ἢ δὲ ἰβριδοζογία λέεται, τοῦ εἶναι καὶ ζῆν ἀθρώποις ἰβρῶτα καὶ ἑρῶς οὐραῖς σφόδρον μάλα τὸν ποταμὸν—καὶ τῆσδε μὲν ἰβρῶτα τῶν Νεῖλος, θάλασσα δὲ τῶν Ἰβρῶ τῆσδε ἰβριδοζογίαν—πρὸς δὲ τοὺς μέρησι Ἰσραὴ τῆσδε γῆς, καὶ Οὐρανοῦ τῶν Νεῖλος καταγγέλλουσιν—τοῦσδε γὰρ ἀπὸ τῆσδε ἡ θεῶν, καὶ χερσὶ σπέντες. Haec minime prolixa miror omissa Jabl. de Nilo agenti Panthē Eg. iv. i. ubi conferri poterit p. 168. accedent ista Philostrati de V. A. vi. c. 1. de Indo et Nilo: Ποταμοὶ ἠφῆεν ἄσπετος περὶαίοντα γὰρ τὰς ἡπειροὺς ἐν ἑρῶ τῶν, ἵστανε ἡ γῆ ἐπὶ ποταμοῖς, ἵεμπε τοὺς ποταμοὺς θεοῦ, cuius sensum turpem cogitabat Sophista." (Fallitur vir doctus; Jablonskium enim totum Heliodori locum protulit p. 173.) Νεῖλος vocabatur Αἰγύπτου Ζεὺς, ut inundationem loco plurivarium, et ob fecunditatem et τὸ ζωοποιόν. Pindarus Pyth. iv. 99. χρόνος Ἰερέρι νάσσει τολεῖς ἠγαγὲν Νεῖλοιο τρῶς πῖον τέμενος Κρονίδα, ubi divinitas eius exprimitur, ut filius Saturni, et Ζεὺς Αἰγύπτου. Schol. Τέμενος Νεῖλος Διὶ τῆν Αἴθρα ὁμοί, ἥτις τῶν Νεῖλος ἀντὶ τοῦ Διὸς ἡρώς—ἐπειδὴ παρὰ τοῖς Αἰγύπτιοις ἡρώσις ἡ θεῶν καὶ Παρθένου, Αἰγύπτου Ζεὺ Νεῖλος—ἀναλογεῖ γὰρ τοῖς τοῦ Διὸς ἰβρῶτος ὁ τοῦ Νεῖλος ὄνομα. Parmenionis versus ab Athenaeo v. 203. c. citatur. Quod Nilo Aegypti festum celebrant, καὶ θῆναι τὰς ἡρώς, ἡ τῶν Διὸ θῆναι, ὡς τοῦ Νεῖλος καὶ τοῦ Διὸς ἔργου πῶσιον, ex Aristaeo Historico refert Nonnus Συναγωγῆς Ἰστωρῶν ad β. Σπλω. Gregor. p. 168. sq. c. 25. "Hinc Nilo Fluvio, non secus atque alius Diis, a superstitiosa Ege gente Tempia erecta, Sacerdotisque consecrati fuerunt. Ab eo nom. habuit urbis olim non inaelebris Nilopolis, in qua et Templum fluvio huic dedicatum visendum erat; et extant passim Numi, nomine Nilopolitarum signati." Jabl. Panth. Eg. iv. i. p. 170. Et urbs ipsa, et Templum Nilo in ea dedicatum, Νεῖλος dicebatur, si Stephano Byz. fides sit habenda: Νεῖλος πόλις Αἰγύπτου Ἐστωρῶσι ἐν παραχρῆσιν αἰθῆς καὶ ἱερῶν Νεῖλος ποταμοῦ τὸ ἰθνητὸν τῆσδε πόλεως, Νελοπολίτης" εἰ δὲ ἡ πόλις ἦν πόλις (Νεῖλος), ὄφρατι τεσσάρων τῶν κτηρῶν τοῦ ποταμοῦ Νεῖλοιο, αὐτὸς Ἀετολοπολίτης. Sic sane verba ista accepit Causinus ad Hieropolitios Hieroglyph. p. 238. ed. Pānuv.: "Νεῖλος ἰθὴ significat, fluvium, urbem, et templum, Νεῖλος, πόλις Αἰγύπτου, καὶ ἱερὸν Νεῖλος." Sed verum vidit Berkeleus, qui legendum videtur in Steph. B., Νελοπολίτης πόλις Αἰγύπτου: "liquet hoc evidenter," inquit, "e gentili additō. Νελοπολίτης." Ptolemaeo iv. 5. dicitur Νελοπολίς, Eusebio Hist. Eccles. vi. ἡ τοῦ Νεῖλος καλομένη πόλις, quod recte Rufinus Nilopolis vertit. Ap. Goltziun in Numō legitur, ΝΕΛΟΠΟΛΙΤΙΝ. Per Stephani B. verba, ἱερῶν Νεῖλος ποταμοῦ, nihil aliud intelligi debet, quam quod tota Nilopolis esset quasi Nili Templum. In hac enim urbe visendum erat Nili Templum, et civis eius fortasse adeo huic superstitioni additū erant, ut urbs ipsa merito appellaretur Nili Templum. "De Nili fontibus tanquam remotissimis et impervestigabilibus proverbium fecit Pindar. Isthm. vi. 31. Μοῖρα δ' ἔργων καλῶν Τερμῶν ἐκαθάρσεν ἐν σφοδρῷ κλέους, καὶ τῶν Νεῖλοιο ποταμῶν, καὶ δὲ Ἰερεροποιῶν." Ritterhus, ad Oppiani Cyneg. ii. 83. Fallitur vir doctus, Per Nilum et Hyperboreos intelligendi sunt terrarum fines: "Latissime fama rerum," inquit Poeta, "ab Aecadis gestarum sparsa est

per orbem terrarum, usque ad extremam Austram et Septentrionem." Phasis et Nilus ap. veteres poetas aut vel extreme navigandi fines. Pindarus ipse Isth. ii. 61. "Ἄν' ἑτέρα πρὸς μέγ Φάσην βεβαίαι, Ἐν δὲ χερσὶν ἔλδον Νεῖλος πρὸς ἄκρας. Ita terrarum fines aliquando fuisse declaratos, constat quomoe ex Herod. iv. 45., Οὐδ' ἔγω πορβόλοισι, ἐπ' ὅσων μὴ τόσῃ γῆ, ἀνὴρματα τριήμισι εἰσά, ἐκωνορίας ἔχουσι γεννησῶν, καὶ ἀφῆματα ἀπὸ Νεῖλοιο ὁ Αἰγύπτου ποταμοῦ ἰεῖθι, καὶ πόλιν ὁ Κόλλωρ εἰ δὲ ταύτην ποταμῶν, τῶν Μαύρων καὶ Παρθύων τὰ Κρημῶν ἰεῖθαι. Eurip. Androm. 651., ἢ χερσὶ εὐδαίονος τῆσδε (ὀδῶν) ἐπὶ Νεῖλοιο βούλι Ἰερέρι τῶν Φάσην. Cf. Strab. E. p. 108. et Plin. iii. init., et Heynium ad Pindari lib. Ortum Nil investigate frustrate laboris conatus olim habitus est, unde in Proverb. ubi, Nil caput quatenus, quod usurpatore de re supra humanas vires ardua, Quae sententiam primus videtur prodidisse Herodotus, qui scribit, neque Aegyptiorum neque Afrorum quatenus a se reptum, qui lateretur, se scire Nil ortum. Hae alii secuti sunt. Ap. Lat. scriptores vox Nilus usque pro fossis s. canalibus, quibus aqua in locum aliquem deducitur: cuius generis erant ἢ, qui aquam in privati domos derivabant, et qui spectaculis circumdari solbant. Cic. Q. Fr. Epist. ult. l. 3: "Imagines ista, et palestra, et piscina, et Nilus, multorum Philoniorum est." Id. de Legg. ii. l.: "Ductus vero aquarum, qui isti Nilos et Cefirus vocant, quis non, cum haec vident, irriserit?" Cf. Salmas. ad Sola. p. 628. b. 659. g. et Casaub. ad Aelium Lampridium p. 153. ed. Pat. 1623. "Ut ad hasticos redeamus, non ineptum foret, eo vocabulo equestres ludos intelligere, quorum nunc usus est multiplex, et saepe hastis concurrunt, et dicuntur vulgo clostra, quod claustris obscurantur temporaris, sicut veteribus Eiripos s. Nilos, ut in Legibus Cicero scribit, circumducere moris fuit." Cael. Rhodig. Lectt. antiqu. xxi. 18. An haec huj. vocabuli notum in alio scriptore Gr. reperiat, nescimus. Eiripi differunt a Nili, quod ἢ mascululi essent, Eiripi exiliores. Ap. Strab. xvi. p. 1100. ed. Pale. vox Nilus peculiaris sensu dicitur de fluviali regione quadam in Arabia: Ἐν δὲ τῇ μεσογίᾳ ποταμῶν τὰ Ἰσδοῖα λεγομένη, καὶ ἄλλη τῆ Νεῖλος, ὅμοια καὶ Αἴθρα, καὶ σήμῶνα παρακρούσθαι ἔχουσαι. Νεῖλος ἄρ. ποταος est filius Oceani et Terrae, qui Nilo fluvio nom. suum imposuit. Herod. Theog. 337. l. c. De eo sic scribit Cic. de Nat. Deor. iii. 16., "Alter (Hercules) tradit Nilo natas, Aegyptius, quem aiunt Phrygias literis conscripsisse." c. 22., "Vulcanus secundus in (ex) Nilo natus, Phthas, ad Aegypti appellat, quem custodem esse Aegypti volunt:—" (Mercurius) quartus Nilo patre, quem Aegypti nefas habent nominare: c. 23., "(Dionysium) secundum Nilo, qui Nysam dicitur intermisisse. "(Minerva) secunda orta Nilo, quam Aegypti Saia colunt." Schol. ad Apollon. R. iv. 269.: Ὁ δὲ Νεῖλος ὄνομα παρρησῶν Ἰακείνο, Τεῖνον μετανομήθη δὲ ἀπὸ Νεῖλος τῶν Κόλλωσι, τῶν Ταυτάλοιο, βασιλευσάντων τῆσδε γῶσι, ὡς Ἐστωρῶσι ἔργον. Eustath. ad Dionys. 222.: Τῶν Νεῖλος φωνὴ ἀνομήθη ἀπὸ Νεῖλοιο τῶν ἀπὸ τῶν Ἀγλαῶν, βασιλευσάντων τῶν ἐπὶ ἄλλοι δὲ, ὅτι Μῆλαι πρότερον καλομένην, μεταβλήθη Νεῖλος ἀπὸ τῶν Νεῖλοιο βασιλευσάντων, καὶ ἴμῶνα ἰστωρῶν τῶναι μέγιστο, ἀπὸ τῶν Νελοσίων κελάρθῶσι οὐκίνοτος εἰκίνοτος, ὡς ἐὶ Μεγαροῖς ἀπελέγχετο ὁ Ἀρῆστω. Schol. Apollon. R. iv. 276.: Δουλιάρχος ἐν πρώτῃ τῶν Ἰσδοῖ καὶ Ὀσῶδο Ἰστωρ βασιλεῖα γεννητῶν Σεσοχόων (Σεσωστῶν Schol. MSS.) λέγει: ὡστε γίνεσθαι ἀπὸ τῆσδε Σεσοχόωνος (Σεσοστῶν ibid.) βασιλευσάντων τῆσδε Νεῖλοιο τῆσδε διερχοῦς δὲ ἀπὸ δὲ τῆσδε Νεῖλοιο βασιλείας μέχρι τῆσδε πρώτης ἀλφειοῦς ἐπὶ υλῆ, ὡς εἶναι τὰ πάντα ὄμοια ἐπὶ διερχοῦς ἰστωρῶν, ἢ V. Larcher. Chronolog. Herodot. l. vii. p. 367. ed. not. Wessling. ad Diod. S. i. 63.: "Dicearchus (i. e.) Nilum inter et Sesonchion, qui Sesostrius, annos interfecti hu mille quingentos; quod, si numeri bene habeant, veri fidem exsuperat, ut recte J. Perizon. Origg. Eg. 18: id melius, quanquam non satis accurate, quod a Nilo ad Olymp. i. annos 433. computat: vitis enim est utriusque sententia post bellum Troianum, a quo prima Olympias annis 408. abest." De Nilo, Vulcani patre, videt Diogen. praef. seg. i. De alio Nilo haec habet Philostratus Herotic. iii. 4.: Αἴθρα μὲν γὰρ γενεῖσθαι Μέρμηνα, δυναστεύσαντα τοῖς τῶν Τρωῶν ἐν Αἴθρα τῆσδε ἢ καὶ τῆσδε Ὑάρμωνος ἀναγκασθῆναι λέγεσθαι ἀπὸ τοῦ Νεῖλοιο. Εσ-

tosth. in Catal. Regum Thebæorum Ægypti, num. xxxvii. Φαβαίαν ἔβασκεν Νεβός Φραβῶν, ἦτος Νεβός. Cf. Marshamam Cas. Chron. sec. x. et notam nostram ad v. Φραβῶν. Secundum alios scriptores Nilus fluvius non accepit a Rege, qui nomen

(τῷ Νεβῷ). Diod. S. l. 19. : Τελευταῖος δὲ ταχθεὶς αὐτῷ (τῷ Νεβῷ) ἦν τὸν ἔχει προσηγορία ἀπὸ τοῦ βασιλευμένου Νεβῶτος : 63. : Ἐν ταῖς ἑταῖς ἀναγραφαῖς ἐδίδε αὐτῷ ἔργον παρῆλθε ὀδὴ πρῶτος ἱστορίας ἀπὸ παραδότου, πλὴν τοῦ Νεβῶτος ἄφ' οὗ συμβαίνει τὸν ποταμὸν ἀνορθῆθαι Νεβῶν τὸ πρῶτον ἐκαλοῦμεν Αἴγυπτον οὕτως δὲ πλείους ἐκαλοῦντο δῆμον κατασκευάσαι, καὶ πολλὰ περὶ τῆν ἐπιχειρήσαν τῷ Νεβῶν φελοισθῆναι, οὕτως ἐπέστη τῷ ποταμῷ ταύτης τῆν προσηγορίαν. Scribitur non modo Νεβῶν, sed et Νηβῶν : vide Tzetze loc. infra ad v. Νεβῶν laudatum. Sed Νηβῶν est fortasse Dorica forma pro Νεβῶν : nam idem Tzetzes ad Lycoph. 119. de etymologia vocis Νεβῶν loquens, habet hæc : Τα εἰ δὲ Νηβῶν εἰς Δωριεὶς εἰς ἡ τρέπονται, οὐκ ἐπὶ τὸν πλῆθος, μᾶλλον μᾶλλον. Cf. Elym. M. v. Νεβῶν, p. 602, 23. A Νεβῶν, si Tzetze fides l. c., descendit ad Νηβῶν.

[* Νεβῶν Græcis in usu fuisse, patet ex adjectivis Νεβῶτος, Νεβῶν, Νεβῶν, Νεβῶν, Νεβῶν. Sic Apollon. R. ii. 516. Μενεβῶς ὄφραεν ἔσται, ubi Scholia : Μενεβῶς δὲ τὰ Κρητικὰ γένος λέγει, ὅτι Μένιος θαλασσοκρατῶν ἐβασίλευσε τὸν Κυβέδαρον γένος, ἐβασίλευσε τὸν Κύβη. Sic ab ἑρῶν descendit ἑρῶν, ἑρῶν.

[* Νεβῶν. Plin. v. 9. " Nilus originem, ut Juba rex potuit exquirere, in monte inferiori Mauritania non procul Oceano habet, lacu protinus stagnante, quem vocant Nilidem." In lacu Nilide pisces reperiri ait alabeta, coracinos, siluros, cocodrilum quoque, et eo argumento probatum ostendit ex hoc lacu ortum habere Nilum, qui omnes illi pisces Nili familiares. Addit Plinius : " Inde ob argumentum hoc Casarea in Iseo dicitur ab eo spectatur hodie." Ita scribit Salmas. in Solin. p. 295. c., expunctis verbis, Nili ortus creditur. " Ait Nilidem lacum Casarea in Iseo ab Juba dedicatum fuisse, ob hoc argumentum, quod Nili ortu creditur esse. Intelligit simpliciter, vel picturam illius lacus a Juba fuisse dicatam in templo Isis apud Casarea, urbem Mauritaniam." * Νεβῶν (* Νεβῶν male scribitur in Forcellini Lex.) Plin. xxxvii. 8. : " India et Juba generat, et Nilon, fulgore hebeti ac brevi, et cum intueatur, fallaci : Sudines dicit et in Syvero Attice flumine nasci : est autem color fumida topazii, aut aliquando mellæ : Juba in Æthiopia gigni tradit, in litto-rinis amnis, quem Nilum vocamus, et inde nomen trahere." Hoc vocabulum ignorat Schneideri Lex.

[Νεβῶν, αἰα, αἰα. * Νεβῶν μόνον in Epigr., H. St., sc. Leonide. Alex. xvii. ed. Meineke : Θες σοι τοὺς γράμμα γυνεβῶναται ἐν βροσι, Κούση, Νεβῶν Μόνον Αλεξάνδρῳ, i. e. Alexandrinus poeta Leonidas. Athen. vii. p. 312. a. : Νεβῶν δὲ εἰσιν ἰχθύες (ubi Νεβῶν MS. Ep.). Vox extat in Steph. Byz. v. Νεβῶν. Elius Spartianus de Severo p. 70. : " Jucundam sibi peregrinationem hanc propter religionem Dei Scrapidis, et propter novitatem animalium vel locorum fuisse." Palatinus habet, Animalium belloerum, e qua lectione Salmas. feliciter eruit, Animalium Nileorum, vel Nileorum. " Nam etiam alibi," inquit vir doctus, " Nilum pro Nilacum legimus e veteri scriptura, et Steph. Byz. Νεβῶν a Nilo vobis ἐπιρῶν deducit." A Νεβῶν derivatur * Νεβῶν, uti a Κυρῶνσι Κυρῶνσι. Leonidas Alex. xvi. : Δωρὸν ὁ Νεβῶνσι πέρις ἀνοδοῦσιν. Hoc vocab. prætermissit Schneider.

[* Νεβῶν, αἰα, αἰα, a Νεβῶν formatum. Vide Tzetze loc. infra ad v. Νεβῶν. A Gr. Νεβῶν descendit Lat. Nileus. Ovid. Met. v. 187. At Nileus, qui se genitum serpente Nilæ Emittens erat. * Νεβῶν, ἔσται, ἔσται, (quod non agnoscit Schneiderus) occurrit ap. Zonaram p. 1392. : Νεβῶν γὰρ τὸ τῷ Νεβῶν, ubi Cod. A. Νεβῶν. " An pro Νεβῶν, quod malim pro Νεβῶν, (quamquam sic etiam Phavor.), donec reperatur locus!" Tittmann.

[* Νεβῶν. Hexych. : Τραβῶν ἰχθύς Νεβῶνσι. Hoc vocabulum ignorat Schneideri Lex. Νεβῶν, ἔσται, ἔ. * Νεβῶνσι παραβῶνσι, Niloticæ pyramides, in Epigr. H. St. Anal. iii. p. 219. no. 318. * Νεβῶνσι (Schneiderus ignotum) Eustathii et Tzetze loca mox laudanda nobis conservantur. V. supra v. Νεβῶν. * Νεβῶνσι, (Schneidero ignotum). V. Tzetze

loc. * Νεβῶν. Schweigh. ad Athen. p. 312. l. c. : " Possessivi nominis forma Νεβῶν, quam habet h. l. Codex Epitome" (pro Νεβῶν, quod edidit Schweigh.), " nescio an sequiori ævo propria fuerit. Holstenius quidem ad Steph. Byz. p. 221. e Tzetze Chilliadibus (x. c. 300.) cum citat, quasi vix alibi occurrentem." Non sic scripsit vir doctus, si Berkelii notam legisset. Νεβῶν, quod mirum est, prætermisit Schneider. Νεβῶν cum Schweigh., an Νεβῶν cum H. Stephano, scribendum sit, ambigi potest. Omnibus adjectivis ista subscribi debet, ut videtur, in quibus Attici id non pronuntiant, sed αἰ in ῶ contrahantur. V. Piers. ad Merz. p. 300. Valck. Epist. ad Roverum p. lxviii. Bast. ad Gregor. Cor. p. 719. Gaisford. ad Poet. Min. Gr. p. 408. Fischerum ad Wellerm i. p. 119. Sic παρῶν, Attice παρῶν : παρῶν, Attice παρῶν : ἡρώδης, Attice ἡρώδης : Νεβῶν, Attice Νεβῶν. Gregor. Cor. de Attica Dia-lecto p. 177. : " Ἀναστῆναι τὸν τῷ λέξων προφῶνται, οὐκ παρῶν ἀπὸ παρῶν : cf. p. 441. et p. 630. 673. 687. Ceterum Horapollinis Hieroglyphiconum titulus est, Πρωτόλλων Νεβῶν Τροφῶν. Per Νεβῶν intellegendus est Alexandrinus. (Suidas : Πρωτόλλων, Φαειρῶν, εἰρήνην τῶν Παροιστῶν ἡρώδ, γρηγορῶν, ἐκ-δῆς ἐν Ἀλεξάνδρῳ.) " Ad urbem Nilopolin in Nomio Heracleopolitano perperam referant quidam : raro enim vel nunquam forte ita dicitur est Urbis isfium civis." Pauw. Recte : nam, teste Steph. Byz., τὸ ἰθὺς τῆν ἑσῶν, Νεβῶνσι. " Si autem sola vix vocata fuerit Nilus," ut addit Steph. Byz., " non addito vocabulo ἑσῶν, tunc sequendum est possessivum fluvii, quod est Νεβῶν, uti perhibet Apollonius." Sed fallitur Pauw. prof. p. ii. Νεβῶν accipiens pro Ægyptiis, et egregie fallitur Cassinius p. 238., cui Horapollo " dicitur Nilacum videtur " non communi nomine quasi idem esset ac Ægyptus, ut nonnulli voluerunt, sed a Nilo urbe Ægypti." Dubio procul Πρωτόλλων Νεβῶν est Horapollo Alexandrinus, ut Νεβῶν Μόνον Αλεξάνδρῳ, Alexandrinus poeta Leonidas, ut Νεβῶνσι ἀνοδοῦσιν, Alexandrinus, Νεβῶνσι ἡρώδης, Alexandrinus. Plat. de Is. et O. v. : Παιῶνσι δόσι καὶ μάλιστα τολμηροῦσιν τοῖς τῷ Νεβῶν ἑσῶν τρέπονται. * Νεβῶν γὰρ, Nilica salismentia ap. Luc. H. St. Lucian. iii. Navig. 259. : Ἄλλ', ἄ γὰρ, πρὸς τῆν ἑσῶν, εἰν τὸ Νεβῶν ταῦτα ταχθεὶ τὰ λεττα ἡρωδῶν ἡρώδ ἄνευ ἀπ' Αἴγυπτον, ἢ μόνον ἀπὸ τῷ Κωνσταντῶ, ἢ ἦν ἐκ Μερῶνσι εἰ δὲ καὶ τῷ ἑσῶν, καὶ τῷ παραβῶνσι. Νεβῶν, festi dies ap. Heliodorum ix. p. 423., quos Nili restagnationis tempore comissando, piscando, navigando hilares consumebant Ægyptii. Diol. Sic. i. 36. : Οἱ δ' ἑσῶν ταῦτα τῶν τῆν κληροῦσιν χρόνον ἀποδοῦσιν τῶν ἔργων, εἰς ἑσῶν τρίτονται, συνεχῶς ἐπιμένον, καὶ πάντων τῶν πρὸς ἡρώδην ἀνοδοῦσιν ἀνοδοῦσιν ἀνοδοῦσιν : cf. Elian. H. A. s. 43. et Libanum Orat. pro Tempis ap. Valesium ad Eusebii Vitam Constantini iv. 25. De hoc festo tacet Meursius in Græc. Fer. " Eustath. ad Od. δ. p. 1560. 5., " ut ait Berkel. ad Steph. Byz. l. c., " tria localia a v. Νεβῶν format : Τοῖσι δὲ παραβῶνσι Νεβῶν, ὅτι οὐ μόνον Νεβῶν καὶ Νεβῶν, ἀλλὰ καὶ Νεβῶν, ὄφραεν ἔσται, Οἱ δὲ Νεβῶνσι ἰχθύες ὄφραεν ἔσται, γλυκεῖς εἰσιν, ὁ οὕτως παρὰ τῷ δευτεροσημῶν. Facetosi admodum sunt Jo. Tzetze versus, quibus plurima Nili derivativa complectitur, Chil. x. 300. : Νεβῶνσι δ' εἰσιν ῥομῶσι ἐπιρῶνσι εἰν ἑσῶν, Νεβῶν, Νεβῶνσι δὲ γρηῶνσι ῥομῶνσι δῶν, Καὶ σὺν αἰσῶσι Νεβῶνσι ἐκ τῶν γρηῶν ἰσῶν, Τὰ ἐπιρῶνσι ἐν αἰσῶσι τῶν τῷ Νεβῶνσι. Νεβῶνσι τῷ Νηβῶνσι δὲ, καὶ διρῶνσι Νεβῶνσι. Πῆ ἐκ Νηβῶνσι καὶ τῷ Νεβῶνσι * διρῶνσι γρηῶνσι γρηῶνσι.

Varia derivativa hic versuculi exhibent, sed Νεβῶνσι potissimum est in usu. Eustath. ad Dionys. p. 109. Περὶ τῷ Νεβῶν στίγματα c. r. λ. Proclus ad Armetion de Fide : Ἐπεὶ γὰρ τῶν τῷ γρηῶνσι, ἢ ἐκ οὗ ἑσῶν γίνονται, οὗ δ' οὐραῖος μὴ πρότερον ἦν, ἢ ἐκ τῷ ὑβῶνσι ἀλλοιωταί, οὗ τὸ Νεβῶνσι μῆθρον ἐξ ἑσῶνσι εἰς ἡμᾶν μεταβλήθη. Per Tzetze Νεβῶνσι ῥομῶνσι intelligenda est S. Nili Epistola, ut apparet e prefixio in MSS. Epigrammate, notante L. Holstenio. [* Νεβῶνσι, οἰ, ὁ, Nili incolæ. Wakefieldius ad oram Hederici : " Eustath. Od. 173. 32." Athen. vii. 309. : ὅτι δὲ Νεβῶνσι κορυμῶνσι, ὅτι γλυκεῖς καὶ ἐσῶνσι, ὅτι δὲ ἔσῶν, εἰ περιεργῶνσι ἰσῶνσι. Huc respexit Eustath. ad Od. δ. p. 1500. 5. l. c. * Νεβῶνσι, ἢ. Oraculum ap. Euseb. Præp. Evang. ix. p. 242. : Οἱ τὸ ἐσῶν ἐπίρῶν-

τε εἶδος Νελοιδίος αἴμα. Aeschylus Prom. 838.: Οἰσὶς
ε' ἰδέσθαι τὴν τρίγωνον ἐν χρίθαι Νελοιδίαι. Quam
voca Latine expressit Martial. x. 6, Picti tunica Nilo-
tidæ Mauri, et Lucan. x. 142. Nilotus acus. * Ne-
λοιδίαι, ἰ, ἡ, (γόνος). Leonidas Alex. viii. ed. Meineke:

Ὀρίσθαι μίσην γενεθλοιδίαι ἐν ἑσπαι Τοῦ ἀπὸ Νελο-
ιδίαι βίβη Ἀναιδίου, i. e. Alexandrini. Macroh. Saturni
i. 16.: Argutus Niligena, et gentis ancolla numerorum
potentis.

* Νελοθερίαι, εἰς, ὁ, ἡ, (θέραι). Aeschylus
Suppl. 73. τὰ ἀνάβη Νελοθερίαι παρείαι. Schol.:
Τῆν ἐν τῇ Νελοθερίαισιν, ἢ ἐστὶ, βλαστήσαντα ἐν Αἰ-
γύπτῳ ἀπὸ τῶν σταγῶν δὲ ἡ μεταρῶν. * Ἐλαθερίαι
conij. Schultzius auctoritate adducit Hesychiūm, Ἐλα-
θερίαι· ἡμιαζόμενα. Ἐλαθερίαισιν ἐν ἡλίῳ ἀναθέραι,
Ελαθῆ ἢ τοῦ ἡλίῳ ἀναθῆ, ἢ θερρασία. Ἐλαθερίαι ἐν ἡλίῳ
θερρασίαν. At in edit. sec. reposuit * Νελοβαλλίαι, quae
est etiam Pearsoni (Cassuboni) conjectura, sed mihi lectio
vulgata sufficit. * Νελορίαι, (quod Schneiderus, nescimus cur, omisit). Leonidas Alex. xxv.:

* Ἡραὶ καὶ βιβλίαι χριστέαι σὺν κλάριαι Πέριετοι, Νελο-
ρίαισιν ἄρασι ἀπὸ προβαλλῆ. * Toupius volebat προχῆσι
pro προβαλλῆ, ut Νελορίαισιν προχῆσι sit ostium Nili: at
est Νελορίαισιν προβαλλῆ, promontorium, quod Nilus alluit:
h. i. omnino pro Aegypto positum. * Meineke.

* Νελοῖαι. Hoc vocab. ignorat Schneideri Lex. In titulo Ho-
propolitins Hieroglyphicorum pro Ἡρακλέωνος Νελοῖαι
Codex Morellii habet, Νελοῖαι. Certe e Gr. Νελοῖαι
fluxit Lat. Niliaeus, in Martiale frequenter occurrans.
Ovid. de Ar. Am. 3. 318. Niliaicæ carmina lusa modis.

* Νελοῖαι. Exemplum huj. vocis e Gr. scriptore de-
promtum nondum vidimus. Martiil. vi. 80. Nilotica
tellus, Lucan. ix. 130. Nilotica rura, Seneca Quaest.
Nat. 3. c. 25. a med. Nilotica aequ. * Νελογάθαι,
rū, Cosmas. Indicopl. p. 149. aine Nilfrucht. * Schneider.

* Νελομέτραι, τό, Heliodorus Eth. ix. p. 445.
ed. Bourdelot., (qui totum Strabonis xvii. p. 1157. ed.
Pak. locum descriptis videtur): Οἱ δὲ τῆν τε φρεσίων
τῶ Νελομέτραι ἰδέσθαισιν, τῶ κατὰ τὴν Μέτραι παρακλή-
σαι. Fuit puteus quidam in Nili ripa e saxo quadrato
constructus, in quo et maxima et minima et mediocria
Nili incrementa adnotabantur: nam putei aqua cum
Nilo pariter crescebat et decreasebat. Erant in putei
pariete notae quadam insculptae incrementorum, et pe-
fectorum et aliorum. Haec itaque observantes Aegyptii
incrementa cognoscebant. Vide Tabulam Bembinam,
cujus Segmentum secundum aspectum Figura, in qua
Nilometrium exhibetur. Cf. Jablonskii Panth. Aeg. iv.
i. p. 173.

* Νελοκοσμίαι, ἰ, ἡ, Νελομέτραι.
Diod. S. i. 36.: Διὰ δὲ τῆν ἀγρίαν τῆν ἐν τῇ ἀναβάσει
τοῦ ποταμοῦ γινόμενῃ, κατασκευάζονται Νελοκοσμίαι ὑπὸ
τῶν βασιλευν ἐν τῇ Μέτραι ἐν τοῦτῃ δὲ τῇ ἀναβάσει ἰσχυ-
ρῶς ἐκτεροῦντες οἱ τῶν τοῦτο διοικῶν ἄρχοντες, ἐπιπολι-
σταὶ εἰς τὰς πύλας ἐκκεταλῆς, διασπασθῆναι πόσιον πύχης
ἢ δακτύλου ἀναβιβῆσαι ὁ ποταμῶς, καὶ ποτὴ τῆν ἀρχὴν τε-
τραίτην τῆ ἀναβάσει. Crd. Vat. pro Νελοκοσμίαι habet
Νελοκοσμίαι, quae est forma recentioris Graecitatis. EDD.]

* Ζοῖα nomi. insulae et urbis in nomo Sennyntico, teste
Strabone xvii. p. 1154. Meminit Plat. de I. et O. p.
508. ed. Ox. Steph. Byz. e Strabone recte emendarunt
Holsten. et Berkel. Ζοῖα est quoque in Hierocli Synec-
dromo p. 724. Alibi scribitur Ζοῖα, Ζοῖα, aut magis deprava-
tum. De origine Aeg. vix ambigitur; quae autem sit, non
docetur. In nomo Hadriani fit mentio nomi * Ζοῖται.
EDDI primus Belley t. xxviii. Comm. Acad. Inscr. p.
542., repetit Ζοῖα in Num. Aeg. Imp. p. 116., addidit
tamen manus similiter inscriptum, ante anecdotum.
[Xoites nomos, Plin. v. 9. EDD.]

* Οὐραναστρα. Sic cognominatam Aeg. Cleopatram
e nuntis affirmat Scalig. ad Euseb. Chron. p. 267. Tautum
virum incaute alii secuti sunt. Neque vox est Aeg.;
neque ita legitur in nuntis, sed ΘΕΑΝ ΣΠΗΡΑ, vel
ΘΕΑΝ ΣΠΗΡΑ. Compararet Spanhem. de V. et P. N. p.
385. 409., cujus fonte hactenus suos irrigavit Le
Moine t. ii. Var. Sacr. p. 129. 130.

* Οἰσῶς est cognomen regis Aeg., etiam Pharaonis dicti,
in vers. Gr. Ier. xlv. 30., Hebr. scribitur ִּוִּיִּתְּ, pro quo
Michaelis malit ִּוִּיִּתְּ. Dia ante eum idem placuit Scaligero
ad Euseb. p. 82. Communi Pharaonis nomine
solum appellatur Jer. xxxvii. 5. 7., Ezech. xxxi. 3. Intel-
ligitur rex idem, qui dicitur Ἀσπυῖ ab Herod. ii. 161. 162.
169. iv. 159., et Didoro Sic. l. 68., ubi notavit Wesseling.
Vide eund. ad Herod. t. 186., ubi notavit Vigholium

Chronol. t. ii. p. 148—150. Cognomen regis Aegy-
ptiacum non una ratione pingitur. Οἰσῶς, Οἰσῶσις, Οἰσῶσις,
Vaphres, Ephraë, Wapris. Longius recedit Φοῖνιξ, quod
habent Aquila et Theodotion, sed forte culpa libraria,
aut suspicatur Montfaucou, quando retinetur Οἰσῶς,
quod est in Gr. interpretatione Jeremias, item ap. Clem.
Alex. Strom. l. p. 395., haud contentem esse Jabl. con-
jectura. Aeg. Pharaonem istum vocasse ΟὔΘΗ-
ΦΡΗ, litera Β in hoc nomine, ut euphonice com-
pleretur, absorpta a sequente litera Φ. Vide Dio. vii.
de Gos. 5. 4. in not., et Panth. P. i. h. p. 304. Hujus
igitur esset Sacerdos Solis; cujusmodi cognomen dig-
nitati regiae in Aegypto haudquaquam repugnat.

Παῖθον, genus navigi Aeg., Strabo xvii. p. 1173.
[Διείρηται δὲ εἰς τὴν ἴσην ἐπὶ πύκτωντος ἢ δὲ πύκτων ἢ
σκαλιῶν πενήγῃ ἐπὶ σταθῶν, ἀπ' ἰστικῶν * Νελοῖαι
ἰστικῶν δ' ἐν ἰδῶται ἢ καὶ παυδῶν τοῖσι προεκαθῆται, ἵβῃσι
ἐκτραυθῆσαι ὁ δὲ δειδῶται ἀκρίδων γὰρ ἰστικῶν ἢ μὴ τε
* ἰστικῶν καὶ τῶν τῶ παυδῶν.] Quae lectio si vera est,
vocabuli origo vix fugit. E Forsteri conjectura si legitur
Παῖθον, explicatio non tam esse difficilem, nota
p. 432. E cod. Medic. varietatem lectionis exempli
meo Gronovio non adscripti. [Cf. H. St. Thes. ii.
271. e. * Strabonis descriptio,] ait Schefferus de Mill.
Nav. iv. l. p. 261., "facit, ut credam singulare ibi genu
indicari, nec alius in locis cogitum aut usitatum; cu-
enim alias tam diligenter descripsisset? et certe structus
ipsa docet, quae nescio quomodo mihi videatur convenire
cum ista coracorum, quibus veteres Aegyptii, Herodotus
testante, usi sunt in Euphrate." Mirum est originem
vocis, quae Graecismum redale, Forsterum et Tewelatum
fugisse, praesertim cum Strabo ipse eam a v. ἰστικῶν
unde παρῶτα s. παρῶτα, derivatam esse indicet, (ὁ παρῶτα
ἴα σκαλιῶν πενήγῃ ἐπὶ σταθῶν); post Strabonem
H. Stephanus l. e, Salmastus, et Schneiderus in Lexico
hanc etymologiam sequuntur. Ut nobis quidem videtur,
πάτων est nomen, navigi ab Alexandrini Graecis sic vo-
cati. * Paction scapha est et pluribus composita fastibus,
vel lignis inter se alligatis. Πάτων ἰ, ἡ, παρῶτα: παρῶτα
et παρῶτα, τὰ ἐν πολλῶν ἰστικῶν πενήγῃ: unde παρῶτα,
et παρῶτα δαμάτων, fores e pluribus asseribus compae-
tae. Hyginus ap. Clurium (p. 108. ed. Putsch):
* Ab Actio navigantes stadia xii. veniant ad Isthmum
Leucadiensium; ibi solent iteris minuendi gratia remulo,
quem Graeci παρῶτα dicunt, navem traducere. Haec
corrupta sunt. Nec enim remulcus i. q. Gr. παρῶτα,
Navis trahitur remulo, at παρῶτα, genus naviculæ, vel
scaphæ. Omnino scribendum, * Remulco, quam Graeci
παρῶτα dicunt navem, traducere, i. e. navem quam
Graeci παρῶτα dicunt, remulo traducere. Vox remulcus
Graeca est * ῥομολοῖαι; unde ῥομολοῖαι, τῶ ῥομῶ
ἄσειν de navibus, quae sine trahuntur. Auctor Petrus
Maris Erythraei, kai ῥομολοῖαισιν αὐτῶ σταθῶν ἢ
εργαρίοις, i. e. remulo trahunt. Sic ῥομῶν, remus.
Ita lorum tubæ vocarunt, teste Servio. Sic ῥομῶν, malta,
et similia sexcenta. Sisenia remulca dixerat pro
remulens ap. Nonium: * Si quae celeriter solvi poterat,
in altum remulca retrahit. Nonius legebat in verbis
Siseniam, Remulcare trahit. Et remulcare dictum inter-
pretatur, quasi molli tractu ad progressum mulcere, quod
ineptum est. Remulcare non aliud possit ibi significare
quam remulco trahere, ῥομολοῖαι. Sed verum est e
loco legendum, Remulca retrahit, aut Remulcens trahit,
h. e. ῥομολοῖαι. Latini videntur codicarias (s. caudicarias)
appellasse, quos Graeci παρῶτα. Varro de Vita
Populi Romani l. iii.: * Quod antiqui plures tabula
conjunctas codices dicebant, a quo in Tiberi nave codicarias
appellamus. Immo codicarie e codicibus junctæ
pluribus, quae sunt σκαλιῶν, et similes δαμάτων,
quae e papyro texebantur. Batellos, vel radellas hodie
vocamus lujusmodi codicarias naves, vel pactiones."
Solmas, in Solin. p. 785. Atte Salmastium Malapsina ad
Cicero Epist. 9. l. v. Attie. Hygini locum ap. Charium
conservat ita constituendum, * Remulco, quam Graeci
παρῶτα dicunt navem, traducere, quoniam remulcus et
πάτων diversa sint. Non idem censuit veterum Glossarum
auctor, qui, παρῶτα remulcus, notante Wesselingio Obs. l.
28. "Quidquid sit de nomine Gr.," ut ait Gessnerus The-
L. l. v. Remulcus, (ap. Hyginum) intelligi videtur fons
per Isthmum ducta, adhibitis quoque modo fimbriis,
vel hominum manu vel jumentorum nisu traxis, trans-
missas brevi itinere naves circumnavigatione procu-

rentis peninsula compendi factam." Salmas. scribit vocatam, at Glossæ, H. Steph., Schneiders, et Wesselingus rectius vocat. EDD.]

* Πάροσος, urbs Ægypti, cujus meminit Steph. Byz. v. [Πάροσος πόλις Ἀγύπτου, ἢ παλαιοί. Πάροσος γὰρ. EDD.] In nuno Casi occurrit nom. ΠΑΡΕΜΩΤΙΝ.

monente Holstenio. De nomine Remphah, ΡΗΦΦΕ, urbem dictam esse coniecit Jabl. de Remphah p. 81. Eandem forte Abulfeda in Descr. Æg. p. 9, appellat Farama, pro quo Copti aiunt Baramus, monente Michaelis in notis p. 48.

Πάροσος, Pelusium, ἀπὸ τοῦ παλῶς ἀεφάρσε nom., Strabo scribit xvii. p. 1155, et vulgo creditur. Aliter Kocherus t. ii. Misc. Obs. Crit. p. 153, cujus hæc verba sunt. "Parum fit verisimile, antiquam nam Ægypti urbem Gr. nomine inueniri fuisse, square malum, maxime commodissima hac nominis ratione, ab Æg. v. ΛΑΨΩΙ, βάρδρον et παλιν significante, præposito artic. ΠΙ, illud derivare, quod et tono et significatione cum Gr. παλιν forte congruens, Gr. etymo occasionem dederit." Nisi fortasse alia obiciant, non certe oberit mutatum ΠΙ in Πυ, cum dialecto Theb. articulus quoque ΠΕ scribitur. [Cf. H. St. Thes. t. iii. p. 279.]

* Pibeseth, ΠΙΒΕΘ, Ezech. xxx. 17, videtur eadem urbs, que Babustas. V. supra p. 53, not. An Pibeseth Æg. ΠΙΒΩΥΤ dicta? Cf. Jabl. p. ii. Panth. p. 82, 83.

* Pihachiroth, ΠΥΠΙΧΗ, Ex. xiv. 2, 9, pro quo tantum ΠΥΠΙΧΗ Num. xxxiii. 8. Nec de situ loci, seu in deserto Arabico, sine in ipsa Ægypto, neque de nominibus aliis, tam antiquo, Cleopatri, quam recentiori, Ad-Sjerud, hic disputandi locus est. Quorum rerum cupidius consulat Pocockium in Descript. Or. t. i. p. 227, vers. Belg., Shawium t. ii. Itin. p. 60—62, vers. Belg. et Schutte in Diss. de itinere Israel. pro Desertum p. 18—20. Ad institutum meum maxime attinet indagatio nominis Pihachiroth. Dis ac varie originem vocis e ling. Hebr. duserunt interpretes, ostiuntque ὅ significare τὸ στέμν, ut ipsi Alexandriini præbent, osium, fauces, vallem, aut quid aliud, ΠΥΠΙ esse foraminis, siccitates, liberates, cet. Malim habere in numero vocum Æg., præsertim La Crozio ap. Vignol. t. i. Chronol. p. 637, et Jablonskio Diss. v. de Gos. §. 9, qui plura exemplo suo adscripsit, deinde a me vulganda. Non dissentit Schutte p. 20. Est ergo ΠΙ—ΑΧΙ—ΡΩΤ locus viridi gramine ornatus. Mira tamen possit videri inconstantia interpretationum Gr. et Copt. Præbet Alex. Ex. xiv. 2, 9. ἀπὸ στέμν τῆς ἑσπέρου. Ut assolent, Copti cum sequuntur,

ΠΠΕΥΘΟ ΗΤΕΡΒΙ. At vero Num. xxxiii. 7, et s. Alex. præbet τὸ στέμν Εἰρῶθ atque solum Εἰρῶθ,

Πεπὶ ΡΩΥ ὙΠΙΡΩΘ et ΠΙΩΡΘ. Major constantia est, non bonitas, auctoris nov. vers. Gr. Pentateuci ex unico cod. Ven., in qua et τὸ στέμν τῶν Ἠρώ, semel πρῶτον τῶν Ἠρώ. An intelligi voluit Heroopolim? An scriptis Ἠρώθ, quod pro Εἰρῶθ est in cod. MS. interpretis Alex.?

* Pithom, urbs ab Israelitis in Ægypto condita, Ex. i. 11. Interpretes Alex. scribunt Πέθω, Πέθω, Πέθω, quæ est in codd. varietas lectiois. Coptus habet ΠΕΘΩ, non tantum ita in loco, sed etiam Gen. xlv. 28, 29, ubi Greci de suo addiderant κατ' Ἠρώων πόλιν, quod cod. Hebr. omnes ignorant. Esse Pithom nom. Æg., vis dubitatur. Haszus in Biblioth. Brem. Cl. v. p. 588. ducit ex ΠΙ et ΘΩΥ, cui, sed incerta fide, attribuit notionem herois. Ezechi comparatio interpretationis Alex. et Copt. Gen. xlv. rem ad liquidum non perducit. Jabl. Diss. v. de Gos. §. 9. vertit terminum maris. Forsterus Epist. p. 51. ΠΕΘΩ signifiicare scribit locum clausum, munitum, macerie circum. Ita fere Mullerus Sat. Obs. p. 191. Certum est, ΘΩΥ poni de maceria Eph. ii. 14, et pro obtutare Ps. lii. 11, ut monet La Crozium Lex. Estne Pithom eadem urbs, que non modo a Steph. Byz. vocatur Πάροσος, πόλις Ἀραβίας, sed et ab Herod. ii. 158, ad q. l. leg. Wesseling. Adde Vignolium t. i. Chronol. p. 624, Anonymum in Misc. Obs. Crit. V. iii. p. 33, 34.

et Schutte l. c. p. 12—14. In Antouini Itin. p. 163, et 170, occurrit Thou. Erat in via, qua itur Pelusio Memphis, prope Hero s. Heroopolim. Pro Thou legendum Thoum, atque intelligendum Pithom s. Patumum, suscipiatur Schutte, Theologus liberaliter eruditus; cui conjectura forte non proderit magnum Wesselingium, hæstantem, quid de Thou existimari fas esset.

* ΡΑΨΩ, litum, gossypium. Sapius invenitur in libris Monasticis, item lex. xiv. 9, xlii. 3, xliii. 17, Illos. ii. 9. E dialectis O. O. alia atque alia ratione vocem illustrat interpretis conatur. Cum Jos. ii. 6, mentio fiat ΡΑΨΩ, esse eam origine Æg., scribendamque ΠΙ—ΨΩΤΩΣΙ, opinatur Forster de Bysso p. 63, 64. Originatio multa videbitur tortuosa et obscura.

* Raamses, urbs in Gosenide, ab Hebræis condita, Ex. i. 11, ubi dicitur ΡΑΨΩ, ab interpretibus Alex. Ραρεσῶ, quod etiam legitur Gen. xlv. 28, pro ΡΑΨΩ. Longior disputatio Michaelis in Suppl. Lex. Hebr. p. 2256—2261, aut Mulleri in Sat. Obs. p. 188—190, non me suspensum detinebit, tantum de origine nominis quaerentem, Jabl. Diss. iv. de Gos. §. 8, urbem Æg. appellatam iudicat ΡΗΥΕΨΩΗ, agrum solis, non diversam ab Heliopoli. Assentitur Forsterus Epist. p. 30, et Schutte l. c. p. 4—7. Arabibus Heliopolis dicitur فونس سول, Fons Solis, vel Oculus Solis. Vide Schultens. Ind. Geogr. in Vit. Saladini v. MISR, et Michaelis ad Abulfidem p. 125, sq. E sententia Mulleri fuit Raamsis nom. Æg. ΡΑΨΩ, pro compendium pro ΒΑΡΙ ΡΑΨΩ, civitas hominum pastorum, deinde vocata Αραμ.

* Sakh, Ægyptus superior. Utrum id nom. e datum sit ab Arabibus, Ægypti vicioribus, an ex Ægypto Arabicæ versum, non proprus certum iudicatur. Vid. Michaelis ad Abul. p. 9.

* Σαμαθῶ, in scedula, Glossario adiecta, Jabl. annotat: "Σαμαθῶ, magnum, observante La Crozio meo in Collectaneis suis MSis." Frustra voc. quaesivi in Lex. La Croz. et libris Copt. Aliud agens, tandem loco alieno inveni, ap. Steph. Byz. p. 523, scribentem, MATNA, πόλις Ἀραβίας. Ἀλλὰ πῶς ἐν πύργῳ Ἀραβίας, ἢ ἐν τῷ Λιβύῳ, κατὰ τὴν Σαμαθῶ, ἢ τὴν μεγάλην, ἢ τὴν Ἰβηρῶν Μαγρίταν, διὰ τὴν Ἀραβίαν ἴσως, καὶ τὴν Ἀφρικήν. Fuisse insulam Lyciæ, non Libyæ, in qua nulla ita nomine insula memoratur, observat Berkelius et de Pinedo. Vox Σαμαθῶ habetur Punicæ, ducta ex Σαμαθῶ, Quiddid id est, de origine Æg. nihil constat.

* Senator, primus arietis decanus, in cod. Firmici MS., quo usus est Scaliger. In editis legitur Assicam, atamen sequitur Senacher. Vex. Senator explicari posse CIOΥ

ΗΘΩΡ, levis conjectura est Jabl. in Thes. Epist. La Croziano t. i. p. 177.

* Sin, Π, Ezech. xxx. 15, 16. Ies. xlii. 12, creditur vulgo nom. Pelusii Ægyptium. Iecte, an secus, vis dicam. Comparatur annotationes Doederleini ad Jerem. Forsteri in Epist. p. 35, 34, Michaelis in Spec. Geogr. p. ii. p. 32—42, et Suppl. Lex. Hebr. p. 1741, 1742.

* Σείγως, Crocodilus terrestris, de quo Dioscor. de Mat. Med. ii. 71, Σείγως ἢ μὲν τὴν ἑσπέρου, ἢ δὲ Ἰβηρῶν, ἄλλως ἐν τῇ Ἐρυθρῇ γερμῶσιν ἴσως δὲ ἐν τῇ Ἀραβίᾳ (non Ἀραβίᾳ, ut alii legerunt) τῆς Μακροσινδαίου εὐρείου. Nom. sine dubio Æg. dicit Jabl. in notis ad Abdollatiphum p. 143, incertum tamen de ipsa origine. En verba: "Ich dürfte ihn vielleicht Koptisch secken-gur (ICREH—ΣΗΡ) den Uferstern, oder secken-gur (ICREH—ΧΑΡΟΥΡΙ) den Uferkrokodil, oder secken-gur (ICREH—ΟΥΖΟΡ) den Uferhund schreiben." Si litoris s. ripæ ratio posset haberi, rectius hic referretur. Æg. CREH, et in diceretur terminatio Gr. ["Σείγως, pro quo et Σείγως scriptum invenitur, crocodilus est terrestris: alius in Ægypto, alius in India, alius in rubro mari nascens. Vide Dioscor. ii. 71. Interp. quidam Scingus, quidam Scincus scribunt." H. St.]

Σηλαβω, nom. Planeta ap. Ægyptios. Joannes Laurentius Philadelphensis Lydas, in opus. de Mensuris p. 21, scribit, Τὴν δὲ τετάρτην ἡμέραν Σηλαβω, ἐν τῶν κλαυθῶν κατ' Ἀγύπτου ἐστὶν κλαυθῶν, ἀνάθημα—

Ἐριος δὲ εἶναι Ἑλληνες εἶναι βούλοισιν. In cod. Barberin. nihil hic de Ægyptis. Certe ad ipsorum linguam Στάβου non pertinet. Nom. Gr. est stelle Mercurii, non Veneris, (aut Apollinis) quod alii volunt. Vid. Cicero de N. D. II. 20., Suid. v. Ἐριος, c. n. Kusteri, et Hesych. v. Στάβου, ibi Alberti. [Cf. H. St. Thes. iii. p. 1036. d. In loco Jo. Laurentii Philadelph. Lydi per verba car. Αἰγυπτίους intelligendi sunt non Ἄγυπτι, sed Alexandrii Græci Astronomi, qui Mercurii stellam sic appellabant. Hunc esse huj. loci sensum, liquido patet ex Etym. M. p. 697. 50., ubi junguntur Ἄγυπτι et Astronomi, qui non πορσεός, quod, ut στάβου, dubio procul est Gr., non Ἐγ., stellæ Martis tribuisse dicuntur: Πορσεὶς Πορσεὶς ἀπολάμματα ἄστρη, Ἀπολλώνιος, ὅτι ὁ ἄστρον ὁ Ἄρρη, ἡδὲ μὲν Ἑλλῆσιν Ἄρρη λέγεσθαι, ἐπὶ δὲ Αἰγυπτίους καὶ ἀπορροσέου, Πορσεὶς, ἐπὶ δὲ Χαλδαίων Ἡρακλῆς, περὶ παθῶν. Respicit ad Apollon. R. iii. 1377., ubi vide Scholia. [Ἐπὶ περὶ παθῶν, ut e Scholiis istis apparet, legendum, Περσεύς περὶ μαθηματικῶν κ. μαθημάτων, ut Schol. M. s. Schæfero editis habet.] Achilles Statius ap. Elmslehorstium ad Apul. p. 72., qui nomina memorie tradidit, quæ Ægyptii Planetarum singulis indere solebant, et eundem, quem Auctor libelli περὶ Κόσμου (ubi vide Kaprium p. 38.), secutus est, ordinem retinet, dicit Mercurii stellam non Στάβουσα (ut in Jo. Laurentio Philadelph. Lydo) ab Ægyptiis i. e. Alexandriis Græcis Astronomis, appellari, sed Ἀπολλωνίου ἄστρη. Τα ὄνοματα τῶν πλανητῶν, inquit, διαφόροι ἐκλήθησαν, καὶ περὶ τοῦ χρόνου ἐκείνου διαφέρουσι πολλὰ γίγνεσθαι Αἰγυπτίους γὰρ καὶ Ἑλλῆσιν (ὁ Φαίνον) τοῦ Κρόνου ὁ ἄστρον, καίτοι ἡμετέροις (obscurissimus) ὄν λέγεσθαι, ἄλλα παρ' Ἑλλῆσιν μὲν κατὰ εὐρημὸν λέγεσθαι ὄστρον, παρὰ δὲ Αἰγυπτίους Νεφέσους ἄστρον. Δεικνέται ὁ τοῦ Διὸς, καὶ Ἑλλῆσιν Φαέθων, κατὰ δὲ Αἰγυπτίους Ὀσίριδος ἄστρον. Τρίτος ὁ τοῦ Ἀρίου, παρὰ μὲν Ἑλλῆσιν Πόρσεος, παρὰ δὲ Αἰγυπτίους Ἡρακλέους ἄστρον. Τέταρτος ὁ τοῦ Ἑριου, δεξιόθεν γὰρ κἄν τέταρτον ἀνέον ἔσται εἶρησι γὰρ, ὅτι θεωροῦντα πολλὰ περὶ τῶν ἡστέρων τοῖσιν ἴσται Ἑριον καὶ Ἀροδοεῖς, καὶ Ἥλιον, ὁ τοῖσιν τοῦ Ἑριου ἄστρον καλεῖται, παρὰ μὲν Ἑλλῆσιν Στάβου, παρὰ δὲ Αἰγυπτίους Ἀπολλωνίου ἄστρον. Πέμπτος ὁ τῆς Ἀροδοεῖς, παρὰ μὲν Ἑλλῆσιν Εὐσφίρος. EDD.]

* Σάγγος, nom. proprium Archipropheta Ægyptii, cui discipulis fuisse Pythagoras dicitur, ap. Clem. Alex. Strom. I. p. 356., ubi pro Σάγγος, quod retinet Potterus, rectius legi Σάγγελος. Sylburgus notat. Testatur Jamblicus de V. P. c. 2 et 3., testatur et alii, Pythagoram, auctore et suatore Thalete, in Ægyptum esse profectum, et se tradidisse in disciplinam prophetarum. Sanchidis vero non meminerunt. Negligentia non est annotatio, quam deo humanitati Wyttenbachii nostri. "Clem. Alex. aut e turbidis haurit fontibus, aut limpidos turbat: certe hausisse videtur e Plat. de Is. et Op. p. 354. D. Idem in Solone p. 92. E. Solonis doctores Penophilus et Sanchiu memorat."

* Tacora urbs eadem fuit, quæ Heracleopolis, Æg. appellata ΘΑΧΧΩ, ἢ Ἡρακλέους, ἢ Ἡρακλεοπόλις. Ita Jabl. in notis MSS. ad Diss. de Gosen p. 84.

Topazius. De ipso lapide, non est, ut hic quidpiam dicitur, sed duntaxat de origine nominis. Quam qui quaerent in Gr. verbo τοπάζειν, quaerere, investigare, lapide fallentur. Si fides alii ap. Plin. xxxvii. 32., Topaziu lingua Troglodytarum habet significationem quaerendi, atque inde dicantur Topazus insula et lapis Topazius s. Topazium. De verbis Pinii, dictum est p. 437. Nasci lapidem istum in sinu Arab., vel in Ophioide insula, veteres una fere voce testantur. V. Diod. S. iii. 39. c. n. Wesselingi. Jungatur Psellus de Lapid. p. 36. scribens, Τοπάζειν λίθος ἐστὶ διαφανὴς, ὄψην περιεμμένην ὄφειτος δὲ εἶναι τῶν Ἀραβίων (Αραβίους) λεγόμενον κλίμαρον ἐν τῇ πελάγει τῆς ἡπεί, ubi Bernardi dicti Glossa Latr. MSS., in quibus, Ἀράβιος λίθος, ὁ Τοπάζιος. In verbis Epiphani de xii. Gemmis p. 7., inventus est autem, lapis Topazius, in Topaze civitate Indiae, utrum significetur Æthiopia, an Arabia, incertum videtur. Legantur Foggini annoti. Addit Epiphani., Topazium Alabastris quibusdam negotiatoribus parvo pretio venditum esse, Alabastris quoque Thebæis pretio distinxisse majori, Thebæos nihilominus obtinuisse reginæ, quæ tunc temporis imperabat. Alabastris s. Alabastrite et Thebani erant Ægyptii. Parum abest, quin existimem, Indiam e mente Epiphani esse Ægyptum, quæ eodem nomine appellatur ab Hygino Tab. cclxxv., Jovis in India Thebas, rel. In-

telligi Thebas Ægyptias, docent verba sequentia. Cf. ad istum locum Munckerus et Van Staveren p. 391. Disputata a me pertinet imprimis ad originem nominis, quæ aut Arabica judicatur, aut Æg. Forsterus Mantius Æg. p. 121. sq. Topazium dictum censet de pronominis, quod a Ptolemæo appellatur Βάζιον, situm in vicinia Topazii insulae, Æg. forte vocatum ΤΩΠΙ-ΒΑΖΙ-ΧΗΗΙ, vel ΤΩΠΙ-ΒΑΧΧΗΗΙ, Tap-bud-seini. Conjecturam magno eruditionis apparatu exornavit Forster, non tamen, ut puto, omnibus persuasit. Scire admodum desiderabam, an a Teifaschio, in libro MS. de Gemmis et Lapidibus pretiosis, Topazius quodque commemoratus esset. Dubius hæcebam, quia de eo plura nihil in argumento capitum, quod exstat in Spec. Arab. Ravii p. 43, 44. Ea de re a me consultus, item, si Teifaschio vel aliunde fortasse vocis Topazium origo, seu Ægyptiaca, sive Arabica, posset constabillim, consensu respondit Vir Cl. his ipsis verbis: "Topazii nom. neque ap. Teifaschium neque ap. alium ullum scriptorem Arab. invenit. Est in Bibliotheca Republicæ Gallicæ codex manu exaratus versionis Arab. libri Aristotelis περὶ Λίθων. Agitur in eo de lxxv. lapidum generibus; in quarum tamen catalogo, quem deo humanitati illustris de Sacy, Topazius non invenitur. Neque Persis hoc nom. usitatum esse credo. Certe in tractatu Persico Thucidi de gemmis, cuij. apographum possidet Bibliotheca Leydenis, non occurrat. Puto gemmam, quæ nobis Topazius appellatur, ap. Arabes sub nomine Hyacinthi flavi الباقوت الاصغاف contineri, quod jam observavi, specimen Teifaschiæ p. 91. Ap. veteres nam. hoc longius patebat, atque de pluribus diversis gemmarum speciebus adhibebatur; non tamen prorsus eadem significatione Græcis accipiebatur ac Latinis. Ad illustrandam obscuri vocabuli originem nihil novi afferre possim. Nam quæ alii scripserunt, imprimis de insula quadam maris rubri Topazium dicta, ea tibi notissima esse scio." [Cf. H. St. Thes. iii. p. 1597.]

* Thamuz, Ἰσῆθ, nom. idoli, Ecceh. viii. 14., incertum, cuius. Alii aliud intelligunt, e. g. Venerem, Bacchum, Orum, Apin, Serapim, Isidem, Osiridem, Adonidem. Legendus præ ceteris deus de Diis Syris p. 350-340., et Beyer. in Additam. p. 312-317. Jungatur tamen Louthi et Venema ad Ecceh. loc. Si Thamuz fuerit Adonis, et nomen origine Æg., quæ multorum est sententia, negligi haud debet, quod auctor Chronicæ Paschalis s. Alexandrini habet p. 130., Θαμυζ, ὄνομα ἡμμετέριος Ἀδωνίς (Αδωνος). De notatione nominis magno opere non solum iudocui, sed etiam docti dissentiunt. Præsertim Kircherus, voc. esse Æg. alii autumat. V. Blumbergi præf. ad Fund. L. Copt. p. 24. Rectius forte alii censent Hebr. de ipsa tamen etymologia multum diversi. Consulatur unus Venema p. 171-173., cuius conjectura, pro Ἰσῆθ Ἰσῆθ legendum Ἰσῆθ Ἰσῆθ veni Thamuz, ut tam foret probabilis, quam est ingenssima, aliunde posset illustrari et exornari. Sed id nunc non ago.

* Troë. " Mons situs ex opposito Memphis, et vicus appositus ei, vocabatur Troë, teste Strabone; et nunc mons idem obtinet nom. Ibel Tourah, id vero quoque Æg. est Τρωϋ-ΡΗ Τροϋ, mons Solis." Verba sunt Forsteri Epist. p. 31., cui ante oculos observatur locus Strabonis xvii. p. 1162., ἐν τῆσιν (in scriptis codd. ὄνομα, monente Casaub., in Medic. tantum τρωϋ, omisso ἴν, ut Gronovius meo in exemplo notavit) ἐν τῇ Ἀραβίῃ, Τρωϋεῖν τὴν καλεῖται περὶ τῶν ἰστανῶν ἴν, -οὐ εὐρημα κληροῖν-Τροία καλοῦνται, κατοικεῖα πάλαι τῶν Τρωῶν. Adde Diod. S. I. 56. cum not. Wesselingi p. 66.

* Υψήλις, vicus Ægypti, teste Steph. Byz., deinde urbs, quæ princeps et sedes Episcopis. V. Cellarium Geogr. Ant. iv. p. 47., e quo intelligit, dici ab ἡμῖν Υψήλις, habereque nom. Gr., loco inditum a situ alio. In Numo Hadriani Imp. est * ΥΨΗΛΙΣ, appicto usque, quod symbolum forte petiit ab urbis etygio, observant Ζοεῖς in Num. Æg. Imp. p. 124. Nam ΟΥΟΒΩ Coptis albus, ΨΙΛΙ aries; inde ΟΥβουλις et Υψήλις, pari fere pronuntiatione. In Hieroclii Synecdemo p. 731. est Υψήλις, ubi Wesselingius alia.

* Φαράβαθος nom. Æg. est urbis inter Bubasticum et Basiticum amnes sita. Nom. ΦΑΡΒΑΙΤ Lexico suo inseruit La Crozius p. 109. A Græcis vix scribitur. Rectum est Φαράβαθος, redditumque Hierocli

α Wesselingio p. 728., auctoritate Ptolemaei et Stephani Byz., quibus adjuvat Herodot. ii. 166., ubi *Νεφισ* φασγιδιτρος, et imprimis nomen Hadriani Imp., in quo **ΑΡΙΑΙ**. Primum e Museo Regio editus est a Bellef t. xxviii. Comm. Acad. Inscr. p. 543, 544., deinde a Zoega in Num. Aeg. Imp. p. 118., insuper monente, Pharaithum nota, accepisse a palmarum provento, **Φ-CP-BHT** ὁ φάρω φασίνας. Quae observatio si vera est, non male ab aliis non. piangitur φασίνας.

* Φάλα, urbs et insula Aeg., cuius mentio perfrequens fit. Sita erat supra Syene. Nom. varie scribitur. Herod. iv. 178. dicitur insula Φαλ, conspirantibus codd. scriptis omnibus, quamvis ex eo dederit Steph. Byz. Φαλα. Cf. Wesseling., et ad Diod. S. l. i. p. 23., qui vocat Φάλα. Ap. Steph. Byz. v. Ταυρόβοι pro Φάλα reponendum esse Φάλα, dudum animadvertit Salmas. Strabo mox praebet Φάλα l. xvii. p. 1155., mox Φάλα p. 1173. Prius servavit Thales ad Lycophr. 212. In Antonini Itiner. p. 164. Phalas, ubi quondam e barbari temporis nom. Filas, dedit Wesselingus, quem vide et Suritani in notis. A Luciano etiam appellantur Phala l. x. v. 212., diciturque ἡ Αἴγυπτος ἡ Φάλα, regni claustra, ubi alia erudit interpretes. Nom. Phalarum sine dubio restituendum in Olympiodoro ap. Phot. Biblioth. cod. lxxx. p. 193., ubi δαχύνους ἀπὸ τῶν Φάλα δασύτητα ἡρώων πέτραι, ludum errore, veritatem, a meis contribulibus quinque diebus intervallo distantem, cum paucis ante locutus esset de Thebis et Syene, urbibus Aeg. Idem nom. Phartacho ut redderetur, voluit Wesseling. ad Diod. S. l. e., cum antea ederetur φάλα, de Is. et Os. p. 359. Eodem circiter tempore Squirus Φάλας probavit, recepitque nuper Wyttebach. p. 326. Quid plura? Ne lectori gravis sit ac molestus istiusmodi observationibus Geographicis, aut longius ab instituto aberrem, adjicam pauca de origine nominis. Estne Gr.? Ita vulgo statuitur. Favent Diod. S. l. e., Seneca ap. Serv. ad Virg. Aen. vi. 154., Procopius l. i. de B. Pers. c. 19., Schol. ad Lucan. l. c., alii. Saepae ea duo multumque ejuodem dubitavi, suspicatus, non esse Aeg., lumen praefertente Reinesio Var. Lect. ii. c. 5. Suspicioni non paulum firmiter auctoritatem accessit ex comensu Amphiisium Akerblad, nihil per literas antea superiori significantis, nomen non nisi videri Gr., invenisse autem se istius germanam etymologiam, quam, ut et reliquis observationes, ad hoc Glossarium pertinentes, utinam Viro eximio per negotia publica, quibus nunc praepeditus est, quam primum cum eruditus liceret communicare. Quas dum avidissime expectantiam, contenti simus animadvertente Forsteri in Epist. p. 36., urbem Phalarum Aeg. dictam suspicatus **ΦΟΤΗΣΔΑΛΗ** vel **ΦΟΤΟΣΔΑΛΗ**, sicut habitationem, Adjungit, forte Philas intelligendas Is. lxvi. 19., ubi **Φ**, ita tamen, ut eodem nomine omnis Nubia, quae certe est superior habitatio, quam reliqua Aegyptus, exprimit videatur. Alia dedit Michaelis Suppl. l. Hebr. p. 2005.

* Φορα piscibus Niloticis annumerat a Strab. xvii. p. 1179., et Athen. vii. 88. p. 312. [sed absque ullo forme indicio.] Dicitur Eliano H. A. xii. 13. **Ἰχθύς Αἰγύπτου**, *θεωρητὸς ἄριστος*, certe admirabilis, si vera sunt, quae fide aliorum, de Physa ibidem narrantur. Sitne nom. Gr., an Aeg., dubito. Certe in Forskali Descript. Animal. neque piscem inveni, neque nom. huic simile. [“ Gesnerus in H. Aq. p. 747. putat intelligi, ”] scribit Schneid. ad Elian. l. c., “ orbem primum Rondeletii, quem Belonius in Nilo circa Saiticum praefecturam capi ait, a Graecis propter corporis inflati formam *φλασκόμορος* dictum. Est is tetraodon, cuius venter aculeatus vesicæ similis inflatus. Eam describit Hasselquist. Itiner. Palestin. p. 441. et Forskool. p. 76. qui piscem ait per os inflatum distendi in globi formam, propter laxam abdominis cutem.” Idem monet in Addendis p. 554. “ Φορας piscem Nili ex inflatione corporis definire non licet; habent enim tetraodontes et didontes hoc commune naturæ munus cum balistis et ostracionibus, ut docet Hermann in Comment. Tabule Afinit. p. 511. De *φλασκόμορος* recentiorum Graecorum vide descriptionem antoniam ap. Feuillée Beschreib. der Arzneypflanzen t. i. p. 89.” Cf. Hesych. v. *φορα*, et H. St. Thes. iv. p. 278. b. Schneiders in Lex. hoc vocab. non posuit. In Athenæo, Eliano, Strabone, et Hesychio est *φορα*. H. Steph. tamen in Thes. l. c., et Schneiders ad Elianum in Indice generico Animalium male scribunt *φορα*, Schneiders in Eliani textu edidit

φορα, quod in nota retinet, et in Addendis p. 584. habet *φορα*. Ebd.] Pleraque nomina piscium Niloticorum, de quibus Athen. l. c., videtur Gr., pauca tamen Aeg. De *Αἰγύπτου* dicit Jubb. p. 4. Ad voc. *Αἰγύπτου*, quo etiam piscis genus, quod in Nilo flumine imprimis gignitur, eodem tunc appellatur, adscribit Casaub. “ opinor, veræ Graeciae fuit incognitus, et id nom., nisi fallor, vel Italic. vel Aeg.” E. Kircherus tamen dedit La Croze Lex.

ΡΟΤΑΖΟΤ, lucus latus, piscis. [“ Λάτος, ὄν, δ. Latus, piscis qui candidissimus et suavissimus est quocumque paratus modo, unde Archestr. ap. Athen. vii. [p. 312. e.], *Τὸν δὲ λάτος τὸν λεωτόν ἐν Τριπλῇ πολυ-λέγουσιν Ὁ Σουλῆος ἔχει παθῆρα, θεωρητὸς ἄριστος.*”] H. St. O. 8. ἐν τῷ Νείλῳ κοινῶν, inquit Athenæus, γὰρ ἔμνησεν λάτος, τὸ μέγιστον ἐπιτεκτονῶν ἐν τῷ δασύτι λάτος ἔχοντες δὲ τὸ ἰχθύς ὄνομα, λεωτότος ὄν, καὶ φέροντα ἐστὶν πάντα τῶντων ἀνεκτάτατατα παλαιάριον ὅν τῷ κατὰ τὸν Ἰστρον γινώσκον γινώσθαι. Memoratur a Strabone l. c., ubi male editur λάτος pro λάτος. Scil. teste Falconerio, “ scripti, λάτος, Marg. Cas. vie Par. 4. Med. 3. Bre-Esc. Mose. cum δὲ λάτος Par. l. Med. 4.” Latus est Nilotica perca Rondeletii. EDD.]

* Φλατ, **Φ**, Gen. x. 6., Jer. xlv. 9. Ezech. xxvii. 10. Nahum. iii. 9. Qui sunt Phutai, et ubi quaerendi, et unde dicti? Ex omnibus, quae, post Bochartum, copiose disputantur Michaelis Spic. Goger. i. p. 160-166., Suppl. Lex. Hebr. p. 1995., et Forster in Epist. p. 127. 13., unum huic praecipue pertinet, conjectura nempe de origine nominis Aegyptia, et qua Phutai nom. habuerint a **Π**.

Π **Π** **Π**, Occidens, neglecta a Graecis alioque litera postrema **Π**. Aditior, Phutænae habitasse extremam African versus Occidentem. Facilius mihi est, etymologiam huic judicare iucertam, quam meliorem in medium afferre.

* *Χαρδάρης* mentio fit in vers. Alex. Gen. xl. 16., pro Hebr. **ח**, in quo interpretatio admodum variant et vett. et recentiores. V. Pagnin, Drusius, Cartwrightum et Rosenmullerum ad istum locum, in imprimis tamen Michaelis Suppl. l. Hebr. p. 696. Non meminisse hujus vocis, nisi L. Picques, in Commercio Literario p. 321., eam existimasse videtur Aegyptiam, ut quoque **ח**, de qua dixi supra p. 14. Qui secum recolat interprets Copt. studium imitandi Alexandrinis, mirari desinet, cum quoque dedisse **ΡΟΗΤΡΙΠΙΘ**. Vox Gr. est, *Χαρδάρης* et Tryphone habet Athen. iii. c. 74. *Χαρδάρης ὄνομα ἐστὶν Ἀρκαστράτου*, iii. c. 77. ubi perperam aut editum *Χαρδάρης*. Suid., *Χαρδάρης, περιβάλας*. Hesych. dedit, *Χαρδάρης, περιβάλας*, et *Χαρδάρης*, [Cod. Ven. *χαρδάρης*, EDD.] *παχὺς περιβάλας*. De vario usu vocabuli *Χαρδάρης* nota sunt omnia. Plura hic, opinor, nemo desiderabit. [Vide H. St. Thes. iv. p. 363.]

* **Χ** **Χ** **Χ**, insigne quoddam regum. Vix potero huic qualicumque auctario rectius finem et modum facere, quam commemoranda voce, sine dubio Aegyptiaca, in monumento antiquo nostra etate primum inventa, nequam alibi reperimus, nec satis adhuc illustrata. Negitur in Gr. Inscript. Roset. l. 44. Tab. ær. sive p. 21. ed. Amelthon. In medio aureorum coronarum ἀετρωειδῶν dicitur fuisse **Η ΚΑΛΟΤΑΜΕΝΗ ΒΑΣΙΛΕΙΑ ΨΕΝΤ Η ΗΠΕΡΘΕΜΕΝΟΣ ΕΙΣΗΛΘΕΝ ΕΙΣ ΤΟ ΕΝ ΜΕΜΦ** regium insigne dictum ΨΕΝΤ, quo redimitus (Ptolemaeus Epiphaneus) introivit in templum Memphæos. Quo modo nom. scriptum sit in ejusdem monumenti parte Aeg., adhuc ignoro, sed valde aude scire, multo tamen magis, quid de ejusd. notatione videatur probabilis Amplissimo Akerblad, harum rerum hodie praeter ceteris existimator docto et intelligenti. Dubium ab initio visum est Eruditissimo Amelthon, Eclaircissemus sur Inscript. Graecae du Monument trouve à Rosette p. 90, 91., debeat *Βασίλεια* accipi de tunica regia, an intelligenda, sive corone regia, a reliquis decem coronis aut memoratis diversa. Tandem tamen posterius ei praepulit. Adjungam vero hinc ejus verba: “ ΨΕΝΤ est un mot de l’ancienne langue Egyptienne, dont je dois abandonner l’explication à ceux de nos savans, qui se sont livrés à l’étude des langues orientales.” Quorum in ordinem cum nec cooptatus sum, nec per atatem cooptari queam, diem ex die expectabo, ut atatasti it, quid de hac voce ac nonnullis aliis, quae ejuodem leviter tetigi, sit judicandum. In ipsa senectute quotidie disceret magna mihi et mirifica voluptas.

L. C. VALCKENAERII

DISSERTATIO DE VOCABULO

ΒΑΡΙΣ.

Vocabulum creditur esse originis Orient. Phavor. a βάρος deducit, in Gr. Biblior. versionibus frequens. Quid dicant Grammatici? Βάρη genus navis. Hesych. tentatur. Βάρη navis. Eg. ap. Herod.; Perica, Aeschy. Cymba Charontis ita dicta. Fulleris navis vocatas conjicit a Βάρη. Naves a figura, quam cum aliis rebus habebant communem, nominatae. Phavor. et Hesych. tentantur. Navis κρηος dicta. Hyginus emendatur. Anne Βάρη sit a βάρος? Voces quaedam Phœnicia, quæ ex Βάρη videntur orta.

VOCABULUM Βάρη, quo non raro usi fuerunt et alii, et veteres antiqui hæderis interpretes, sit ipsum orientale Βάρη. Gr. tantum veste indutum, si viris eruditus sit auscultandum, dubitari non potest. Operam igitur laudant Grammatici, qui vocabuli apud se non nati Græcam accessitum eunt originem. Phavor. certe vocem illam a βάρος flexam existimat, quia turres, porticus, et quæ plura hac voce designantur, non nisi magno molimine construi possunt ac fabricari: Βάρη, παρὰ τὸ βάρος, τροπή τοῦ βραχίους, σημαίνει δὲ τὴν πύργον, καὶ τὴν ἀλίαν, καὶ στοὰν, καὶ πύλον, παρὰ τὸ μετὰ βίας πολλὰς ἀνορθεῖναι. Sed, qui ad Amos i. 12. (ubi voc. ארבעת בָּרֵיב reddiderat Aquila et Symm.) attexit scholion, voc. Syr. esse credit; observat enim domus ampla Syr. bareis fuisse dictas: Βάρη ἐπιχωρίως λέγονται παρὰ Σύροις αἱ μεγάλας οἰκίας, quod scholion B. Montfaucon. in notis ad Hexapl. Orig. cit. l. Amosi appinxit.

Semper utique Alex. interp. domus ampla, arcis, palatise significata, hanc vocem usurpaverunt; frequenter illa Hebr. בָּרֵה reddentes, ut Dan. viii. 2. et alibi, (semel dictionem ארבעת בָּרֵה, pronuntiavit Nehemias interpres, c. i. 1.) frequenter, quæ idem plane significat, voces alias, ארבעת videlicet Ps. xlviii. 3. 15. et ירכב Ps. xlv. 9. ubi ארכב נא ארבעת ארבעת, vertunt: ἀπὸ βάρηος Δεφάντινος; ad q. l. omnino consulendus est J. Drusius Animadv. i. 44. Huc referet illa, quæ ap. Suidam legas et Phavor. [et Zonar. p. 573.] Βάρη Δεφάντινος, αἱ πανταχοῦ τῆς γῆς ἐκκλησίαι, μὴ δὲ τῆς πίστεως, ἐν αἷς γερῆσαι οὐ θεοῖς: quæ verba, ex aliquo in illum Psalms locum commentatore, descripsisse Suidam judicat L. Kusterus. Basilium evolvo, qui in hunc Ps. l. p. 190. βάρη, inquit, αἱ μέγιστοι τῶν οἰκῶν λέγονται. Aqua quoque, Symm., Theodotion, ac reliqui, quorum fragmenta collegit Montfaucon, in exprimenda voce ארבעת eodem usi fuerunt vocabulo, sicuti ex lexicis, quæ vir eruditus Origenes Hexaplos subtextit, dici potest. Aquila, Prov. xviii. 19. pro ארכב נא ארבעת ארבעת βάρηος habet. Ubi βάρη eand. vocem verit Aquila, Amos ii. 5. ארבעת scripsit Theodotion: qui tamen lex. xxiii. 15. ארבעת ארבעת ארבעת ארבעת ארבעת ארבעת reddiderat. Pro

בָּרֵה, quod Alex. ארבעת interpretati fuerant, incertus quidam βάρηος possit.

[Zonaras p. 373. Βάρη τὰ πύλα, αἱ πύργον, αἱ στοὰν, τὰ τεῖχος. Tzetzes ad Lycophr. 747. Βάρη τὸν μὲν τὸ πλοῖον σημαίνει, σημαίνει δὲ καὶ θρόνον, πύργον, ἀλλὰ, στοὰν, καὶ τοῖχον. De castello munito legitur ap. Josephum Archæol. 15. 11. 4. de B. J. l. 3. 3. l. 5. 4. EDB.] Hesych. ac Suid. vocem exposuerunt murum, porticum, turrim, palatium, munimentum, ac urbem. Hes.: Βάρη — τεῖχος, ἢ στοὰ, ἢ πύργον. Præter illa Suidas habet; Βάρη—ἀλλὰ. Σφαῖραι. (φραγαί legendum censuit G. D'Arnaud.) Quod murorum firmet significatum, locum ex Juliano, (illum enim hic respici docuit me D'Arnaud) adducit: Ὁ δὲ ἐπερίτερο βάρηος, παντοῖα τεῖχος, ille vero βάρηος murorum gereret curam, paulo post: βάρη δὲ, αἱ, στοὰ καὶ πύλα. Eodem reperio ap. Phavor. nisi quod βάρηος ipsi quoque sint: μεγάλα καὶ ἐνὸς βαθμοῦ πέτρας, grandes lapides, sive fulcra. Sed si ex Hebr. vocabulo τὸ βάρηος fuerit formatum, principem arcis significatum voci adscribere debuissem Lexicographi, a qua reliquæ notiones commode fluxisse censerem.

Genuinum vocis ac primarium significatum pressius sequuntur Ephorus, ac Posidippus, quorum hic vocem domum exposit, ille vero plures domus in unum collectas, ap. Steph. Byz.: Βάρη, πόλις. Λέγονται βάρη ἡ οἰκία, ἢ Προδίκτου; αἱ ἢ σπουδαί, ἢ Ἐφοροῦ. * Ambo profecto bene! Baris etenim primum quidem unica oīa dicebatur, sed, quam crescens hominum multitudo, pluribus circa eam extructis turris, vicum efficeret, ipsi dein illi collectioni Baris indita fuit appellatio, qui mox σπουδαία membris lapsu temporis inclusa, veterem zibionis conservavit denominationem. Urbem Italice nominant Geographi Οὐδέρπος, antiquitus Βάρη dicam. Barium Festo memoratur, ubi, "Barium," inquit, "urbem Italice appellaverunt conditores ejus expulsæ insula Bara, quæ non longe est a Brundisio." Easdem procul dubio innuit Horatius, ubi iter suam Roma Brundisium describit, Serm. l. Sat. v. 97. Postera temperata melior: vis pejor, adque ebari moesta piscos. Ad q. l. Cruq. interpres scribit: "Barium civitas est Apulia,

* [Vide L. C. V. Commenta philolog. crit. orat., conjunctim edita, Lips. 1808. 8. f. i. pp. 145—152. 153—4. Enn.]

* [Ammonius: Βάρη τὸν ἄνω Ἀλύονος πλοῖον ἔχειται αἱ καὶ ἡ μεγάλη οἰκία, ἢ τὸ πλοῖον. "Emendandum procul dubio, ἢ πλοῖον, aut, si id novelle, Πανδύριον. Fundus emendationis Stephanus est Byz. Βάρη; ἢ οἰκία, ἢ Πανδύριον; aut ἢ ἔργον. Et quæ amplius hac de re dubitet? Posidippum eundem illum intelligi, quem citat Schol. Apoll. R. l. 1291. Τίτλος ἢ Πανδύριον." * Ἐπιγραμματογράφος δὲ λέγειται καὶ Φερμάκτος ἔργον; ἢ, κ. τ. λ. Ubi Ephori et Posidippi testimonia junguntur, hunc adcurate diligente Grammaticus Epigrammatographum vocat, ut adeo recte conjecerit G. J. Voss. — L. C. V. Animadv. ad Ammon. p. 44. Enn.]

πολλοὶ δὲ τὸν αἴθρα. Recte quidem hactenus, si cavim, a quondam Rege contra Trojanos missum, cui nomine notum, ista fabula involvuntur censeamus, nisi cum J. G. Vossio, de Theol. gentil. l. 23. p. m. 172. navim ceti *τρίτωνον* praefertent fuisse conjicere malueris. Sed Hyginum, ubi fabulam de ceto tangit, adducam, ut locum ejus levissimum opere pristino restituum nitari, "Neptunus" (inquit fab. lxxxix.) "cetum misit qui Trojam vexaret. Ob quam causam Rex ad Apollinem misit, consultum. Apollo iratus ita respondit, si Trojanorum virgines Ceto religatae fuissent, finem pestilentiae futuram." Quom similes locutionem in Hygino non reperiri, nemum in voce ceto latere suspicabar, nec dubitabam fere, qui Hyginus scripisset: Si Trojanorum virgines cauti religatae fuissent, quia statim subjungebat Mythographus: Cum complures consumptae essent, et Hesione (malim, Hesiones) sors exisset, et petris religata caeset. Sed et succurrebat, Ovidium, ubi de Andromeda caecet, eadem usum loquendi formula, Met. iv. 671. Quam simul ad duras religatam brachia cautes Vidit Alantides. Recte autem promontorium circa Trojam eximie caute dicitur potuit Hyginus. Cautem illam Agamimem dictam tradit Hellenicus ap. Steph. in "Αγῆματα." Hesych. "Αγῆματα, ἴθα αὐτοῖσι ἐπιθῆντο ἰσθμῶν ἄγῆαι, τῆσι, αὐτῶν, αὐτῶν, αὐτῶν." Ap. Apollod. Biblioth. ii. p. 113. Hesione adligata fuisse dicitur τῆσι ἄγῆαι τῆσι βυβάσσῃ πέτρῃσι.

Potuit igitur, ut ad propositum tandem redeam, navis a figura sibi cum dombis alis cognata, Baridos facillime traxisse nomen.

Verum, dum accuratius omnes, quos Gr. vox *βάρης* induit, significat revolve, de etymologiazium fallaci studio aliquantisper eductos, eo pene delabor, ut nulla plane Hebraici *בָּרִיד* in h. v. animadvertam vestigia, idque cum Phavorino a Gr. voce *βάρης*, pondus, grandem molem significante, derivandum statuum. Convent in primis significatus, patitur sermonis Gr. analogus, ut a *βάρης* descendat *βάρης*. Dantur tamen alia, quae huic originatiōni obstant. Potius igitur nil quidquam statuo, quam quid temere.

Dentur alia vocabula, in quibus certiora Hebraici *בָּרִיד* apparent vestigia, paucis, priusquam finem huic dissertationi imponam, explorandum est. *Μαριάδα*, *μαριάδα* *Μαριάδα* Stephano Byz. audit, Plin. vi. 28. *Μαριάδα*, inquit, *Βαράμალου*, quam postremoam vocem *למָרָד* *בָּרִיד* palatium regium vertendum, non absorta viri docti ad illum Plinii L. est conjectura. Quid si illud ipsum *בָּרִיד* in urbium quorundam Mesopotamiae nominibus delitesceret? Aliquis certe *Bara* vocatas recenset anonyms Ravennas, Cosmog. ii. c. 15. Bina adhuc nomina proferam, quae lubens Phoenicia crediderim, ac voci nostrae adfimi originem debere. Altera est, *Μαριάμα*, quae eod. Steph. auctore velis fuisse *Φαιτικός*, Ptolemao *Μαριάμα* dicta, indigenis fortasse *בָּרִיד* *בִּירָמ*, *Barim*, *Burim*, arx vetusta ac princeps fuit vocata, unde dcin Gr. *Μαριάμα* finierint. Eo sane significati vox *א* ap. Arabas gaudet, qui eodem Hebr. *בָּרִיד* e Sam. xx. 1), venit, ubi urbs Abel vocatur *בָּרִיד* *בִּירָמ* mater in Israele, vetusta scilicet nec incelebris. Sic etiam *מִרְמָר* occurrit pro metropoli, in epigr. Thessalonicensibus Antipatri, quod, cum *εμυλιον* auctoris alii opusculis, ab elegantissimo Botvino junio collectis, extat in Mémoires de Littérature de l'Acad. Roy. des Inscr. t. ii. pt. i. p. 398. *Σὺ μὲ*, *Θηρακίσι* *πελοποννήσου*, Θεσσαλονικίαις *Μῆτρον ἢ Πόλιν* *πῶς* *Μαριάμα*. Ad te, Thracia victor, me mittit totius Macedoniae metropolis Thessalonica.

Sed et arx Orientis munita Barbalibus dicitur Stephano: *Βαρθολομαί, φρούριον τῆς ἐν τετρακκλησίῃσιν, Προλεμαῶ Βαρθολομαί.* Gentile quoque, ex numo, sed de-

pravatus adfertur ΒΙΡΡΑΝΑΝΘΙΝ, pro quo *Βαρθολομαί* sculptum fuisse, qui haec addidit, credidit L. Holsten. Forsan ex hisce tribus verum nom. cogi possit: *Βαρθολομαί* s. potius *Βαρθολομαί*. Si prior vera sit lectio, in Oriente emulatum fere fuit bira lissa *בָּרִיד* *בָּרִיד* sive Baralissa, verusque significatus ab insulo Stephano fuit traditus, dum *φρούριον τετρακκλησίῃσιν*, artem munitam, eam vocavit. Si quidem verbum *בָּרִיד* olim usitatum, hodieum ap. Arabas in *بَرِيد* superstes, compingendi, colligandi, ac firmandi pollutum significavit, unde proter alia dimanant vocab. *بَرِيد* *بَرِيد* qui quiddam firmum est ac validum designant. Sin vero alteram lectionem praetuleris, *Βαρθολομαί* potestate sua idem procerus dicit, sed scriptum fere fuit *בָּרִיד* *בָּרִיד*, *butarissa*, arx munita, *ص* sane firmandi fertur significacionem, cui. verbi derivatum legi potum in *בָּרִיד* *בָּרִיד*, nomine cuiusdam loci, cui. Num. xxxiii. 21. sq. sed obscurior reperitur mentio.

Cur Mons Armenie *βάρης* fuerit dicitur.

Josephus Antiq. Jud. i. iv. e Nic. Damasceno: *Ἐστὶν ἐπὶ τῆς Μινυάδας,* inquit auctor, *μέγα ἕως κατὰ τὴν Ἀρμενίαν, βάρης λεγόμενον, εἰς ὃ πολλοὶς περιφώνηται ἐπὶ τῷ κατακλινομένῳ λόγῳ ἐχει περιουσίαν:* καὶ τὴν ἐπὶ λίαντατος ὄψηται ἐπὶ τῆς ἀρμενίαν ἀειδίται, καὶ τὰ λεγόμενα τῶν ἔλλοι ἐπὶ τῷ κατὰ σῶθρον. *Γίνεσθαι ἔν τῳ ὄρει, ἢ τῶν καὶ Μωσῆς ἀνέγειρεν, ἢ τῶν Ἰουδαίῳ νομοθετῆ.* Licet Bochartus, Phleg. l. 3. non latet, inquit, cur *Baris* vocetur ille mons, in quo substitit arca, ex faciendo nihilominus ingenii vasta eruditione instructissimū penit varias depropositi conjecturas: conjicit enim, vel nomen istud a Graecis monti fuisse impostum, apud quo *βάρης* erat navigi genus; vel ab Armenis, qui sub nomine *Baridos* Deam colerunt; sive vocem ab Hebr. *בָּרִיד* esse deflexam, quia in illo ipso monte cum Nocho, ac posteris ipsius, Deus fedus ierat; quibus tamen alium longe preferet conjecturam, qua voc. *βάρης* ex lingua Arab. exitum exponi posse ostendit a v. *بَرِيد* exivit foras (imo etiam, manifeste evasit, postquam latitasset). Hanc hariolationem ex Josepho reddidit vere similiam, quippe qui *ἀποβαθροῦ* scribit τὸν τόπον τούτων (quo nempe ex arca egressus fuerat Noach) *Ἀρμῆτι* *καλοῦσθαι.*

Jos. Scaliger ad illum ipsum Nic. Damasc. locum, in notis ad fragmenta vet. operi de E. subjunxit, p. 44. *βάρης* quidem ab Hebr. *בָּרִיד* deflexum arbitratur, hoc vero in loco Armeniae montem, in quo arca substitit dicebatur, *Baris*, non quod ibi ullum fuerit palatium, sed quia et praegrades naves et in sublime eductae *Barides* dicuntur, ab arca Noe denominationem traxisse. Rectius equidem Scaligero Fulleris, Miscell. S. i. 4. montem a Dea *Baridos* templo *Baris* dictum censuit, templum vero a navigio *Noe*, quod quomodo a nave potnerit accipere nomen, alibi docte declarat. Alii alia conjungit, V. not. ad istum Josephi L.

Unde ego vocem dimanasse arbitror, non erit difficile colligere: ex eodem scilicet *בָּרִיד* *בָּרִיד* firmum quid, validum ac excelsum significante, ut alia voce, quae cum illo alia aretam habuerit admittentem: ut ita *βάρης* mihi nihil aliud dicat quam montem excelsum, qualehi fuisse, in quo arca substitit, in comperito est. Nec quonquam abjectum *βάρης* hic iterum morari poterit, qui, quae aucta monuimus, animadvertit. Quin immo nec illi obstitierim, qui eidem origini Deae *Baridis* (*βάριδος*) noimen adscribere in animum induxerit.

[*βάρης*, *ναυ*, *ἰδός*, *ἡ*, Navigium, Navis: vox Ionum propria: eos, n. peculiariter *βάρης* vocare τῶν τῶν testatur Corinthus (Vide Koen. L. c.) Herod. vero *βάρης* Egyptiacum quoddam fluvialis navigi genus ex spina, *βάρης* nominari auctor est: cuij. descriptionem ap. eum habes p. 78. meae edit. (ii. 96.) Atque adeo ap. Eurip. (Iphig. A. 297.)

[*α*] "Αγῆματα, s. *Αγῆαι*, promontorium et portus prope Trojam, ex eo nominatus quod ibi Hesione ceto obijecerat *αγῆαι*, et *πηρία* nomen experta, ut tradit Steph. qui etiam addit, videri *Αγῆματα* factum ex *Αγῆαι*, ut *νηρία* factum ex *νηρία*, *Πηρία* factum ex *Πηρία*. Priora istius est *Αγῆματα* s. *Αγῆματα*: posterioris, *Αγῆματα*. Ap. Hesych. vero legitur *Αγῆματα, ἴθα αὐτοῖσι ἐπιθῆντο ἰσθμῶν ἄγῆαι, τῆσι, αὐτῶν, αὐτῶν, αὐτῶν.*

[*β*] Strabo habet *Μαριάδα*. Ita Plin. v. 53. (42.): Attingit Galatia et Pamphylia Cabalam et Miljas, qui circa Baris sunt et Cyl-lantium et Orandium Pindiae tractum." Scaliger in Append. ad Opus de Emend. Temp. p. 44.

[*γ*] Pro *βῆρ* Joachim. Schröderus *Μῆρ* legendum esse contendit. Est enim *Masis* praerupta ille Mons in campestri provincia Araratensi situs, in quo arcam resediisse, praeter constantem ut Armenis traditionem, testatur ipse Geographus Armenus Henricus Chorenensis. Vide Dissert. ejus praesentem ad Thes. Linguae Armenicae. Havercamp ap. Orellini ad Nic. Damasceni Historiarum Excerpta et Fragm. Lips. 1804. Euseb.]

[*δ*] Locus Prostrae, quem tangit vir illustris, reperitur l. iii. eleg. a. v. 44. Romanamque tuam crepitanti pellice sistrō, Baridos et ceteris nostra Liburna sequi.

legimus βαρβάρου βάρβατος, pro barbaras naves. Lycophr. (747. αἰσχρογέκετρον) βάρην appellat Argoam iavem, quam et αἰσχροβιδάου σκάρος (745.) nominat. Suidas et Hes. βάρης sunt non solum πλοία, sed etiam ρεῖχη, σπυαί, αἰάλα, πύργος: item et σφάραξ. Hieron. certe in Jerem. c. 17. βάρης dicit esse Turritas domos: et in Osee c. 9. Magnus et in modum turrium edificatas domus. Idem in Ps. 44. Pro eo (inquit) quod nos transtulimus Domibus eburneis, quia in Gr. scriptum est ἐκὸ βάρων Δεφορτίων, quidam Latinorum ob verbi ambiguitatem, a gravibus interpretati sunt: quum βάρης verbum sit ἑσπερίων Palaestine, et usque hodie domus ex omni parte conclusa et in modum edificata turrium ac mœnium publicorum, βάρης appellentur." H. St. Scaliger in Notis ad Fragm. p. 44. "Ego βάρης circumflexo accentu scribo, cum sit longa: omnes tamen libri cumi acuto." "Vulgo scribitur βάρη," inquit Bast. ad Gregor. Cor. p. 522.: "rectius scribi βάρης, docent loca postarum." Βάρης scribit Blomf. ad Æschyl. Pers. 559. et sic legitur in Lex. S. Germ. p. 84. Bekkeri Anecd. Gr. t. i.: et in Schneideri Lex. est βάρη.

["Αβάρη, Cui non est baris, ideoque in continente degens: Hes. ὁ ἡνεμερτία, καὶ οἱ ἴχθυες βάρην: est enim βάρης, πλοῖον: heet et aliæ ei significationes tribuantur." Αβάρη dicitur fuit etiam Seuthi cuiusdam filius, de quo Suidas, (Zonaræ.) Strabo, et Gell. xi. 22. V. Jamblichus de Vita Pythag., qui Abario Scythiam laudat in sect. 90. 91. 135. 136. 140. 141. 147. 216. Apollonius Dyscolus Hist. Mirab. c. 4. "Αβάρη δὲ ἔξ Ὑπερβορέων ἤρην καὶ αἰετὶ τῶν θεολόγων, αὐτὴν vide Meurs. Item Heracleides librum quemdam suum De immortalitate animæ: "Αβάρη inscriptis: cujus mentio ap. Plut. de Aud. Poem. (t. vi. p. 50. ed. Reisk.)" H. St. Grammaticus S. Germ. ap. Bekk. Anecd. Gr. v. i. p. 323.: "Αβάρη ἵστυμα κόρινθον.

(Πυργόβαρην. Vide H. St. Thes. iii. 655. c., et Sturz. de Dial. M. et Alexandr. p. 94 = clxiv. b. Lex. Cyr. Brem. MS.: Πυργόβαρην: ὁ προμαχίονες (προμαχίονες, s. προμαχίονες, ut ap. Etym. M. p. 997. 20. et Zonar. p. 1596.) τῶν πύργων οἱ ἀχώρητοι. Cf. Biel. Thes. philol.

[" Βαρύβαρην, s. * Βαρίβατος. Lex. S. Germ. Ἀστρατε- αἰστρο, Bekkeri Anecd. Gr. t. i. p. 84.: Βάρης: αὐτὸς αἰτίας καὶ πλοῖος. Σοφοκλῆς ἐν Πύργων βαρίβατον λέγει τὸν ναυτῶνα ἢ τὸν τῆς βάρους ἐπιβαρῆτα. Bast. ad Gregor. Cor. p. 322.: "Brunckius in Lex. Sophocli. correxit βαρίβατος, jurene, ignoro." Scheferus: "Ex ista Brunckii scriptura in Schneideri Lex. nova deprivatione factum βαρί- τος: mihi enim βαρίβατος, ὁ τῆς βάρους ἐπιβαρῆτος, umice verum videtur: compares vulgare ναυβάτης." "In pluribus nominibus," inquit Bast. ib. p. 902., "quæ in βῆσι desinunt, eujusmodi sunt ἀρῆσις, ἀλλήλας, * νεφερίδας (ὁ τῶν νέφους ἐπιβαρῆτος) alia, ἢ illud finale non simplex est κατάληξις, sed ipsius pars compositionis, quippe derivandum a v. βαίω. Itaque βαρίβατος tantum abest ut analogie repugnet, ut si expendas Grammatici interpretationem, facillime defendi posse fatearis. Ceterum Sophoclis βαρίβατον fortasse dictum per metaplasmum pro βαρίβατον." Blomfieldius ad Æschyl. Pers. 559. certissime, nostra quidem sententia, correxit, βαρίβατον: βα- ρύβαρην, ut ναυβάτην.

[" Βαρύβατος Hevech. μεγάλην, afferenti et βωίβατος pro μεγάλη, grandia. Βορύβατος, eidem est * μεγαλοεικής: nimirum παρὰ τὸ μέγαλον βάρης ἢ μέγα βάρης (καὶ ἀρχόντος) ἴχθυος. Sed addit dicit etiam de homine qui μέγας est et ἀναίσθητος, Magnus et stupidus s. stolidus. Meminit Etym. M. quoque huj. βορύβατος, dictum scribens διὰ τὸ ἴχθυος ἐπὶ τῷ ἀέρου προσημῶν τῶν βορύβατων ὕψους: exponensque etiam μεγαλοεικής et μέγας βάρης: ut illa in signific. sit ex βῶν epitatico et βάρης, quod est πλοῖον: in hac, ex βῶν et βάρης. Exponit etiam * ἐνεχε- τῶν: nam περὶ ἀλαζόνες dicit ait, quæ et βορυβάτων dictum fuisse." H. St. Eustath. ad Il. N. p. 902. 14.: Καὶ ἔτι ὁ διὰ βάρους προσημῶν βορυβάτος, ἠσθητὴς καὶ βορύβατος, ὁ ἴστυ μέγας καὶ ἀναίσθητος, ὡς παρὰ Ἡρόδοτον ἐν τῇ μεγάλῃ προσημῶν ἐστίν—καὶ εἰς αὐτὸ ὁ ἠσθητὴς βορύβατος, προσημῶν διὰ τὸ κατ' αὐτὸν βάρους, προσημῶν καὶ γὰρ ἐτίσταν ἄσθητος.

[" Βορύβατος, Hes. teste, navis nomen est ap. Philistum," H. St. Pro βορύβατον Salm. conjicit βορύβατος i. e. μεγάλη βάρης, probat Valck. l. c. et ad Ammon. p. 44.]

SPICILEGIUM VOCUM PAUCARUM,

RECTE AUT SECUS PRO ÆGYPTIACIS HABITARUM:

POST P. E. JABLONSKIUM, J. GUIL. TEWATERUM, ET FR. GUIL. STURZIUM

COLLEGERUNT

THESAURI STEPHANIANI EDITORES.

* ΒΑΚΥΠΤΙΣ, s. * ΒΟΚΧΟΠΙΣ.

Suid. et Zonar. p. 369.: Βάκρυς (Cod. A. Βάκρυς): ἐπὶ τῶν διασημῶν τοῖσινα γὰρ ἐν οὐτῶ βασιλεῦσι Αἰ- γυπτίου. Plenius Zenobius: Βάκρυς: οὐτῶ Αἰγύπτου ὡς ἐπὶ διασημῶν καὶ ἐπίστω ἀπὸ τῶν ἀπομαρτυρησάντων εἰρητὰς δὲ ἢ παροῦσι ἐπὶ τῶν διασημῶν καὶ * παρερημῶ- νας ἀφῆσαν. Vera lectio est Βάκρυς. Diad. S. i. 65.: Μετὰ δὲ τῶν παρερημῶν βασιλεῦσι διαβέβητο τῆς ἀρχῆς Βάκρυς, τῇ μὲν ἰστυ πικρῶν ἐκαταστήσαντος, ἀρχι- ονῆς δὲ καὶ φωνῆσαι πάλαι διαβέβητο τῶν * παρερημῶν- τῶν. Ibid. c. 94.: Τέταρον δὲ φωνῆ γενέσθαι νομίζονται Βάκρυς τῶν βασιλεῦσι, σπῆρον τῶν καὶ παροῦσι διαβέβη- τῶν: τῶν οὖν διαβέβη τὰ περὶ τῶν βασιλεῦσι πάντα, καὶ τὰ περὶ τῶν νομίζων ἐκαταστήσαντος. Γενέσθαι δ' αὐτῶν καὶ περὶ τῶν κρείσσων οὐτῶν, ὡστε πολλά τῶν ἐπ' αὐτοῖς

διαγνωσθέντων διὰ τὴν περιττότητα μνημονεύεσθαι μέχρι τῶν καθ' ἡμῶν χρόνων. Λέγουσι δ' αὐτῶν ἐπίστω τῇ μὲν ἰστυ πικρῶν ἀσθητῆς, τῇ δὲ τῶν παρερημῶν ἀπομαρτυρησάντων. "Sapientia et veritas ingenii cultum eidem tribuit c. 45. et 63.: ceteri scriptores hanc laudem non prorsus illi auferunt, sed aut ἀσθητῆς, natura asperum, ut Plutarch. t. ii. p. 529. c. aut habitum quidem διακρίνεται ἐν ταῖς ἐπίστω καὶ πρὸς τὸ θέλον τὴν ψυχὴν κατα- μαρτυροῦν, in judicium tenent et animo in Deum pro, verum e falsi pravique justici rumore, καὶ αἰσθῆσι βασιλεῦσι καὶ φῶ- νῆσι οὐδὲν λέγουσιν ἴστυ, quemadmodum Elian. H. A. xi. 11. (ubi vide Schneiderum), prodant: quæ fama for- tasse differri coepit est, tum quod in Mæviis, sacrum bovem, visus esset iniquit, tum quod ad rem attentior. De legibus ejus supra c. 79. et J. Marsham. Can. Chron.

* [Legendum videtur, ἡ ἐκαταστήσαντος, seu πλοῖος, ἡ ἐκαταστήσαντος, tamen mediterraneo habitata, ἢ: μὴ βῆσι, navis, ἴχθυος." Vales.]

Sed tamen nihil mutò. "Αβάρη enim dicitur etiam, quia in con-

p. 482.* West. De Bocchoridis iudicio vide Plat. in Demetrio c. 27. Bocchoridi ferunt ab Iside aspidem missam, qua superno capiti circumvoluta obumbraret, ut iuste iudicaret, narante Plut. de Vitioso Pudore t. viii. p. 99. ed. Reisk. idem Plut. de Os. c. viii.: *Αέρας δέ και * Τέχνασι δέ Βεσχροίσι πάρα*. Wyttenb., pro vulg. *Βαχχροίσι*, e Ven. et P. *Βεσχροίσι* repositus. De Bocchoridis patre, in cuius nomine magna est discordia, vide West. ad Diod. S. l. 45. ubi vocatur * *Γεσχροίσι*, aut * *Τεσχροίσι*. Athen. c. 418. f.: *Διά τούτα και Άλεξίς, ἐν τῇ περὶ ἀνατορίας, ἔφη, περὶ τῆσθε κερχάσθαι τὸν Βεσχροί, και τὸν πατέρα αὐτοῦ * Νεσχροίσι. Βεσχροίσι MS. Ep. * Βεσχροίσι, per o breve in penultima, ut ap. Diodorum scribitur, sic ap. nostrum cum editis scribit Cod. A. Ceterum ex h. l. corrigendum videri Plut. de Is. et Os., ubi Βεσχροίσι vocatur, monuit Palmerius Exerc. p. 513.* Schweigh.*

* **ΘΑΝ**, u. * **ΘΑΝΥ**, *αι, s. δαυα*.
 "Θάνας, Αἴγυπτιος, a Thomo Aegypti Rege, Nicand. Ther." H. St. Respicit ad v. 309—17.: *Εἰ γ' ἔγνων, Τριπύραϊσι τοῖσ' ἐχθαλέοις φίλοις Αἰγ' Ἐλέη, ἵνα τῆσθε πολυπύραρον παρὰ Νεῖλον Ἐστρατα, βεραία σάκεθ προφύραται ἡμετέροι· Ἥμῃσι ἀναφύραται* (s. ἀποφύραται) *εὐπρόσθητος Κίνωβος Θάνας ἐν ἑσάρθῳ ἀθήφατος· τὸ δὲ γὰρ αὐτοῦ Ἀχέϊσι ἀπολοφίλοισι, και ἐν βασιῶν ἄναγες τὸν Αἰμοροῖσι θάλανα, καισι δὲ οἱ ἔχρασι καιτοί.* Schol.: *Θάνας βασιλεὺς Αἴγυπτος τὴσθε ἦρ' ἀπὸ τούτων τοῦ Θάνας τὴν αἰμαροῖσθα ἔφη, δὴ τὸ ἐν Αἴγυπτι εἶπαι.* Ergo H. St., (Gorræus,) et Schol. Θάνας pro nominativo acceptum, hæmorrhoida hoc nomine intelligens, sic ab Aegypti Rege nuncupatum, cum sit genitivus nominis Θάνας: Θάνας scilicet, Θάνας, vel Θάνας. Benteleus corriggit, Θάνας ἐπὶ ἑσάρθῳσι, a Schneidero male castigatus: nam, teste ipso Schneidero, in Scholias "vulgabatur Θάνας βασιλεὺς Αἰ γύπτος. G. Θάνας, Lorr. Θάνας habet." Benteleus videtur in animo fuisse Homeri locus, Od. S. 228.: ubi Θάνας est genitivus a Θάσ. Zonar. et Suid.: *Θάσ ἄναγς αἰοροῦ, και αἰοροῦσθα Θάνας. Θάνας Herod. ii. 114. οὐτι Κανόβισι prefectus.* "Homero Θάσ, Θάνας. Aegypti rex Θάνας est Eliano H. A. ix. 21. et critica in Nicandri Ther. 312. Θάνας ἐν ἑσάρθῳσι ἀθήφατος explicativus de serpente hæmorrhoo, cui Θάνας a loci rege titulus fuerit. Multo rectius, ut ego quidem censens, Θάνας patrius erit castus, et ἑσάρθῳσι Θάνας arenosus Thonidis prefecture tractus." West. Eust. ad Od. Δ. p. 1493. 54.: *Τὸ δὲ Θάνας εἰκόσι, ἢ Θάνας Θάνας κατὰ τοὺσ τελευταίους και ἐν σκευατῇ Θάνας, ἢ μάλλον Θάνας Θάνας και κατὰ σκευατῇ Θάνας, καισι δὲ αὐτοῦ, βασιλεὺς εἶπαι τοῦ κατὰ Κίνωβου Νεαίρου στήματος, ἐπερὴν ἡστέρεσι κατὰ Αἴγυπτιοῦ—ἀφ' οὗ και πόλιν σκευατῇσθα, και τὴν παρ' Αἴγυπτιοῦ δὲ πρώτος μῆτρα τὸν Θάσ, ἀφ' αὐτοῦ κληθῆναι.* Fallitur J. B. Forster, ad Strab. p. 1135. ed. Falc., dicens neminem præter Herodum hujus Thonidis mentionem fecisse. Steph. B.: * *Θάνας τοῦσ Αἴγυπτος, ἀπὸ Θάνας βασιλεὺσθα, τοῦ ζῆσιταῦσθα Μελέθου. Κεῖται δὲ κατὰ τὸ στήμα τὸ Κανόβισι. Ὁ ποταμὸς, * Θασίνας.* Locum e Strab. xvii. transcripsit. Cf. Diol. S. i. 19.

* **ΚΑΝΩΒΙΟΣ**, s. **ΚΑΝΩΒΙΟΣ**, *ου, ἢ*.
 Canobius s. Canopus, locus Aegypti denominatus a Canobo Menelai gubernatore qui ibi obiit. (Etym. MS. Gudanium ap. Schneidero ad Nicandri Ther., 312.: *Ἰστροῦσθα ἢ Κανώβου Νεαυ ἀναφύραται ἐπὶ Μελέθου ἐν Αἴγυπτι ἐν ἰστροῦσθα ἢ Αἴγυπτι Ἡσπελειοῦσθα. Νικανόβου δὲ ἐν Ὠμηκίοσι φησὶ, αὐτὸ δὲ αἰμαροῖσθα ἐπὶ Αἴγυπτι Ὄθρου Ἦου.* Nicandri narrationem exhibet Elian. N. A. xiv. 13. Conon Narrat. S. de Canopo, ἐπὸ ἑσάρθῳσι δασείσθα. Steph. B.: *Κανώβου, οὐκ αἰετὸ γράφασθα δὴ τὸν π., γράφασθα δὲ ἕμῃσι δὴ τὸ β.* Etym. M. 489. 24.: *Κανώβου δὲ λέγουσθα, οὗ Κανώβου ἐπειδὴ οὐκ εἰσὶν ἄλλοσθα δὲ λέγουσθα, οὗ Κανώβου παραλήγουσθα τῇ σι; ἔχει τὸ βῆμα ἀρεκίαν*

τῇ τελευταίῳσθα ἡσπελειοῦσθα, ἀλλ' ἢ ἔτερον, ἢ τὸ π., Κανώβου, ἀθήφατος οὐκ αἰετὸ και Κανώβου. Steph. B.: *Ἰστροῦσθα Ἡσπελειοῦσθα Κανώβου, και ἑσάρθῳσι.* Strabo non Neptuni, sed Serapidis templum Canobi fuisse anctor est. Canobi autem templum isthlic fuisse dicit Dionys. 13. *Και ἑτέρονος τριπύραρον Ἀμμοῦσθα Κανόβου.* Unde videri posset conjunctivum particulam hic inserendum, *Ἡσπελειοῦσθα και Κανόβου.* Inducor tamen ex illis, quæ ap. Suidam extant v. Κανώβου, ut credam Canobum eundem cum Neptuno Deum ab auctore habitum." L. Holst. Canobum cum uxore Emenuthide cultum ab Aegyptiis, docet Epiphanius in Ancoratu t. ii. p. 109.) *Ἰστροῦσθα Urbis dicuntur Κανώβουσθα.* (Eo gentili ultiar Eustath. ad Dionys. 13. "Præter Κανώβουσθα, quod juxta Libyemum s. Aegyptium charactera formatum est, etiam * Κανώβουσθα reperitur, quod Gr. forma gaudet: Pausan. c. 850. "Ἄλλας ἄφ' Ἡσπελειοῦσθα Τριπύρασι, και Κανώβουσθα." Berkel.) Et ab eo est nom. possess. Κανώβουσθα, Canobicus: ut Κανώβουσθα στήμα, et Κανώβουσθα δασείσθα, ap. Strab. xvii. p. 349. Item Femina. Κανώβουσθα, pro Κανώβουσθα, Canobica: ut Solon ap. Plut. in Vita (p. 92. c.) *Νεῖλον ἐπὶ προφύραται, Κανώβουσθα ἐγγύθεσθα ἄνα.* Inde et verbale Κανώβουσθα ap. Strab. l. c. (p. 800.) Ibi enim dicit Eleusinem esse κατοίαν πλοῖον τῇ τῇ Ἀλεξάνδρουσθα και τῇ Νικανόβουσθα ἐπὶ αὐτῇ τῇ Κανώβουσθα δασείσθα καίεσθα, δασείσθα ἑσάρθῳσι και ἀθήφαται τοῦσ καυροῦσθα βουλοφίλοισθα και ἀθήφαται και γενναί, ἀρχίαν τὴν καυροῦσθα και τῇσ ἐπὶ λαμοῦσθα: inuenens Κανώβουσθα nomine se intelligere Κανώβουσθα λαμοῦσθα. (H. l. citat Eustath. l. c.) Unde Juven. xv. (44.)—sed luxuria, quantum ipse notavi, Barbara famoso non cedit turba Canopo." H. St. v. Lucan. viii. 543. Stat. iii. Silv. ii. v. 111. Inde illud Augusti ap. Dionem l. 27.: *Μῆρ' οὐδ' Ἰστροῦσθα εἶπαι τὸν αὐτοῦσθα νομίζουσθα, ἀλλὰ τὴν Αἴγυπτιοῦσθα μῆρ' Ἀγρόνους ἰστροῦσθα, ἀλλὰ τὴν * Σαρατινοῦσθα * μὴ δασείσθα, μὴ αὐτοφάρατος γαγυρέουσθα ποτὸ ἡστέρεσθα, ἀλλὰ γυμνασίουσθα. Ταῦτα γὰρ οὐτ' ὄσειν αὐτοῦσθα ἰστέρεσθα ἀθήφαται, και ποτὸ τὰ πάρα σκευατῇσθα ἀποφίλοισθα, εἰσ τὸν ἀπὸ Κανόβουσθα Κανώβουσθα γέγονε.* "Rursus Canopus est sideris nomen, in genti et clari, teste Plin. (ii. 70. et) vi. 22. Proclus esse dicit stellam fulgidam in summo Aegreus navis gubernacula." H. St. Manil. i. 215. Idecirco terris non omnibus omnia signa Conspicimus, nusquam invenies fulgere Canopum, Donec Nilacis per pontum veneris oras, Hygin. Poet. Astr. ii. 32. Adde Vitruv. ix. 7. Lucan. viii. 181. Strabo ii. p. 119. "Κανώβουσθα dicitur τὸ τῇσ ἄστροσθα ἡστέρεσθα, sambuci flos, teste P. Aegin. vii. At Κανώβουσθα, dicitur a quibusdam ἢ πικροσθα, pityusa herba (Sprengelio Hist. h. h. p. 175. Euphorbia Pityusa) Dioscor. iv. 166. forsam quod multa Canopi proveniat. Est autem Canopus urbs Aegypti, ut in Κανώβουσθα paulo ante docui, Graeci ut plurimum per β εφέρντ, Latini per p." H. St.

- * **ΑΙΜΑ ΟΝΟΥ**, Filix, *πίρα.* App. ad Dioscor. p. 475.: *Αἴμασθα αἶμα ἰστροῦ.*
- * **ΑΜΕΤΡΟΣ**, Sentis, Rubus. App. ad Dioscor. p. 464.: *Αἴγυπτιοῦσθα αἶμα, οἱ δὲ ἄστροσθα.* Du-Cangius in Gloss. Gr. et Jablonskio in v. *Αἶμα* vocabulum hoc ἄστροσθα pro Graeco nomine accepisse videntur.
- * **ΕΛΑΦΙΝΕ**, Veratrum nigrum. App. ad Dioscor. p. 473.
- * **ΕΠΙΟΥΒΟΥ**, Ruta, *πίρασθα.* App. ad Dioscor. p. 454.
- * **ΕΡΕΠΗ**, Bunium. App. ad Dioscor. p. 471.
- * **ΚΕΜΕΛΕΙ**, Veratrum Nigrum. App. ad Dioscor. p. 473.
- * **ΚΥΩΝΟΣ ΟΡΙΚΗ**, Seseli Ethiopicum. App. ad Dioscor. p. 455.: *Οἱ Αἴγυπτιοῦσθα αὐτοῦσθα ἑστέρεσθα αἰστέρεσθα.* Sic legitur in Saraceni edit. Aldina habet *εἰστροσθα*. Du-Cangio in

* *Αποφύραται* supranotatum G. interpretat *ἀποφύραται*. Etym. MS. Gudanium in Κανώβου, notante Schneidero, habet ἀποφύραται. * *Conjecturam* pro *ἀποφύραται* ipse Benteleus damnavit, vulgatum ἀποφύραται interpretat quiescentem, dormientem, comparato verus 473. et Alex. 65. addo v. 199. *κατὰ τὸν δόξα*, ubi autem erat *τὸν δόξα*, Eutecium: *τὸν ἄστροσθα ἀποφύραται*, Schneidero. Si vox ἀποφύραται referenda sit non ad serpentem, sed, ut putamus, ad Hivianum, legi debet ἀποφύραται, moribundum. Sic verba accepit Schol.: *Θάνας αὐτὸν ἦρ' ἀπὸ τούτων τούσ βασιλεὺσθα ἢ ἑσάρθῳσι, v. 2.*
 * *Eustath. ad Dionys. l. c.*: *Ὅτι τὸν πλοῖον ἀποφύραται, οὐκ ἔστιν, αἰστέρεσθα, πικροσθα Ἀμμοῦσθα Κανόβου. Ταῦτασθα, ἀπὸ ἢ πλοῖον δὲ Κανόβου, οὐκ αἰετὸσθα ἀναφύραται ἐπὶ τῇσ μῆσθα, ποταμὸσθα, κατὰ τῇσ προφύραταισθα. Ἀναφύραται τὸν δασείσθα, ἑστέρεσθα ἡστέρεσθα. Τίμασθα ἢ Κανόβουσθα ἀπὸ τούτων τούσ Κανόβου * Ἡσπελειοῦσθα.*
 * *Veluti* anaciam quendam ex famulans Serapidis, Dei illius Aegypti et in Capitois olim, ut id e Varro tradit e. 10. Apolloniet Tertull. prohibui, cuius status Senatus decreto dejecte fuerat. V. Spanh. Diss. x. de us Numismatum l. ii. p. 65.*

Gloss. Gr. est *éanos óphis*.

* MAKHBO, Mentha sativa. App. ad Dioscor. p. 454.

* MEΠEΠ, Ambrosia. App. ad Dioscor. p. 458.

* NANTI, Papaver erraticum, et Papaver sativum.

App. ad Dioscor. p. 466.

* OXION, Coriandrum. App. ad Dioscor. p. 455.

* OYNPE, Veratrum album. App. ad Dioscor. p. 473.

Vox a Du-Cangio prætermissa est.

* HEPET, Mentha sativa. App. ad Dioscor. p. 454.

Hæc quorundam vox a Du-Cangio prætermissa est.

* ΣΑΝΙΑΟΥΜ, Scammonia. App. ad Dioscor. p. 474.

Du-Cangio est Σάγιλον.

* TPEIT, Ricinus. App. ad Dioscor. p. 474.

* ΦΕΡΟΥΜΕΡΟΥΜΟΝΘΟΥ, Mentha sativa. App.

ad Dioscor. p. 454. Hæc vox a Du-Cangio prætermissa est.

AKAKALÆ.

* Ακακαλίε, (δός, ή) Acaçalis, semen fructus ejusdem nascentis in Ægypto, similis aliquatenus myrica seminibus, ut Dioscor. l. 119. tradit. Ap. Hesyeh. duplici λ scriptum ακακαλίε: quo nomine a Cretensibus vocari ait narcissi florem. Ap. Schol. Apollon. B. (iv. 1492): Ακακαλίε est nomen proprium feminæ. H. St. Locus est: ΑΜΑΖΩΝοι δέ ειν πρώτη Κορηϊακή τή Ακακαλίη ανελεθειν ήρη τή Έρημ και τή Ακαλλια. Schol. MS. a Schæfero editus habet Κακαλίη. Hesyeh.: Κακαλίη ήραστου. Addit vel omissa libet A in peregrinis nominibus exempta laudavit Albertus ad Hes. v. Αθήρ. Plut. in Sylla t. in. p. 113. ed. Reisk. * Θρη οι Φοινικες τών βού κωλοειν: Hesyeh., Αθήρ βούσ παρα Αιγυπτιας. Belus et Abellio. Ap. Hesyeh. Άρημ προ Ψάμ, item Γαμάλα et Ακαμάλα pro eodem, Ακατάα et Κατάα, Etym. p. 514. Κορυά. Similiter Άερα et Κηρή: Άνω Scythice προ ρούε: Ακαταύα et Παιούα: Άραρα et Τάρα. Ceterum herba Ακακαλίε "nomen habere dicitur a Ακακαλί, ut censet Gortzeus. * Ακακαλίε, Trianthema fruticosum Vahl. Frutex dicitur Ægyptiacus, ejus fructus tamaricis similis. Nullum alium cognosco, qui huc trahi possit. Amatus quidam Lusitanus pergerat olim Ericum baccantem, Lusitanie propriam, alii Empetrum nigrum intellexerunt." Sprengel. Hist. Rei Herb. p. 174.

* AKARIA.

Dioscor. l. 133. * Ακαρία φέρει τιν ειν Αιγύπτω, άκαρία δέ έστι δερδωδρε, c. r. λ. Sprengel. Hist. Rei Herb. p. 191. est Acaçia vera. Addit Dioscor.: Φέρει δέ και έτερα άκαρία ειν Καπρωδωκίαι και Πόντω, παραρρησασα τή Αιγύπτω. Eidem Sprengelio ibid. p. 183. est Spartium spinosum. Cf. Anguillara p. 65. qui in Corsica invenit, Matthioli p. 172. Vide Jabl. Voc. Æg. p. 260. Acaçia chylisma laudat Dioscor., Scribo. Comp. 23., et Plin. xxiv. 12. s. 27. Eo odium utelantur pro fuce: μελιαινε δέ και τρηχά, Dioc. Hinc Petron. in Satyr. c. 25. * Perfuebant pro frontem sudantis acacie rivi, et inter rugas malorum tantum erat creatæ, ut putares detectum parietem niubo laborare.

* MIZY, (μίσηοι)

Misy: succus in metallis concretus in glæbe formæ vel pollinis aliquid, finitimus chalcitidis: ex ea namque efflorescit, quamquam non ex ea tantum, sed ex sory etiam atque melanteria, omniq; atramento sutorio: nascitur in isdem metallis in quibus et chalcitis, atque in se invicem aliquanto temporis spatio transeunt: luteum est, et micæ habet auri colore interdentis. V. Diosc. v. 117. H. St. Cf. Plin. xxxiv. 12. s. 31. ubi Harduinus: "Nostris Comperse jaune s. Vitriolium Romanum." V. Salm. in Solin. p. 815. b. Genit. misya legitur in Dioscor., et Lat. misyos in Cels. v. c. 19. s. 8. et 27. * Ap. Scribon. Larg. Compos. 34. et 240. legitur et misya in genitivo positione Latina, et fortasse etiam ap. Cels. afflicui. Quin et misy in genitivo legitur ap. eund. vi. c. 7. s. 2., ut sit indeclinabilis." Forcellinus, Ægypti misyos meminit Dioscor. * Plin. xix. 3. (s. 12.) de tuberibus: "Simile est et quod in Cyrenaica provincia vocant Misy, præcipuum mixtate odoris ac saporis, sed carnosius, et quod in Thracia Iton, et quod in Græcia Ceraonium." H. St. Pro ceranium Harduinus recte geminum reposit et libri hujus indice, in quo discrete legitur, et MSS. omnium fide, Misy, Iton, geminum: et ipse Theophrastus, ap. Ath. n. B. 62. s. (quem Plinius b. l. verit), et Apuleius de Herb. (qui Plinius sequitur,) hæc tria tuberum genera isdem fere verbis laudant. V. Salm. in Solin. p. 498. In Athenæi loco "pro olim edito misyon,

μίσον σε κορρησιαι επί Καπνθ, quod quidem et MSS. ipsius agnoscebat, quibus nostri adveniantur," Schweigh. Testibus Theophrasto, Athenæo, Plinio, et Apuleio, misy, tuberis genus, Cyrenaorum vocabulum est. Forte Ægyptiacum origine est. Quam facilis et Ægypto transitus fuerit in Cyrenaicam provinciam, sponte patet cuique. V. Sturz de Dial. Mæced. et Alex. p. 154.

* ΣΙΡΥ, s. ΣΙΡΤ.

De h. v. omnino silent Lexica Dioscor. v. 119.: Τό δέ σήρ—είσθεταται ειν Αιγύπτω, και εν άλλω δέ τόπω, ής εν Αιγύπω και Ιταλίας και Κύπρω, παραρρηθί δέ τή Αιγύπτω—μίγγυται και ειν τρηχά μελάστυρα. Cf. Plin. xxix. 12. * Est mineralis, vel medicamentum metallicum, lapideum, odore tetro, colore nigro, cognitionem habens cum Chalcitide, Melanteria, et Misy, utpote in isdem metallis proveniens." Castellus in Lexico Medico. Galen. de S. F. iv. 7. Genit. Σήρως legitur in Dioscor. Sed vel reponendum est σήρως, quod habet Plinius, vel σήρω mutandum in σήρ. Sic Misy, misyon. Soros pro soryos scribitur in Celso vi. 9. a med. * Ap. Dioscor., inquit Salm. in Solin. 814. d., male legitur σήρ: nam σήρ verum est, τού σήρως, ut habent antiqua exemplaria. * ΚΟΑΛΙΠΕΤ.

Pseudo-Plut. de Fluv. p. 1139.: Γενούσθη δέ και άλλω λίθω Κόαλιπες αιώμενος τούτοις κατά τήν άριστεραν (ήβαστη) τών Νείλου, συλλύγασαι χηλοδίνες, κατακωλύουσαι τή προσηγορευμένων Σολαδίνων τρηχά έπερ έστέχη τού ύδατος τών ροιστων, και ούς ής κατακωλύου φησεται τήν χόρην καυθις Ιταρρη Οφθαλμοι εν τώ Αιγυπτιακώ.

* ΦΝΑΙΤΕ.

Etym. M. 796. 45. et Charobosco: Δεί γινώσκω εν άόδοιστε λέξει Έλαιορη άρχεται άπό τού κ ή τ ή γρη Φναιτη όνομα προ Αιγυπτιας, βιβλιόγραφ.

ΧΟΙΝΙΚΕ.

Suidas: Χοινικες οι τιν περιούτοις μετρούσιν Αιγυπτιας. Σπασυότερος δέ τού γένους θεωρουμένησιν ψυχρή, ή τού τού χοινικα, ή τού περιούτου μετρούται Αιγυπτιας άπό τιν Άρμων και Άργυρίου. Amus et Antonius sunt Æg. monachorum nomina, ut patet et Suida ipso v. Άρμωι, Άργυρίου, et e Palladii Hist. Laus, Meursii Opp. t. viii. H. St. Thes. iv. 545.; b. Suida locus affert, addens: "Ambiguum quo significatio." Est, ut videtur, instrumentum quo quasi ambitum terrarum metiebatur quoddam Æg. Monachorum, qui multas scilicet perambulabant terras, hujusmodi instrumentum pro ordinis sui proprio insigui in manibus tenebant. Pallad. Oct. 14. 3.: Tribus cadis unam floribus mensuram, quam Syri Chœnicum vocant, adicies. Cur Syros nominet, non exputat Gesner. Thes. L. L.

* ΕΛΦΕΑΝΤΙΝΗ.

Etym. M. 329. 13.: Ελφεατινη, ή Αιγυπτια, και φησιν Άλιων άτι Ονεχίνη χηή λέγειν, ής καθήκει ένού άραρωθει επιβλαστέταις, άδικωσ αλλήλων έν τώ άραρωθεν έστω ε Νείλω αναλασκώμενοι ειν τιν άραρωσ τιν διαπνομήταις έπαναγγεται καθ έστωτος ένταύθα αλωσκώμενοι, και τούτο άπό ελεφαντινη. Τό ένώναι, * Ελφεατινος. De Ægypti urbe Elephantine dicta v. Jabl. Æg. Voc. in v. Σήρ.

* ΑΕΤΙΑ.

* Αετία dicta olim Ægyptus ab Indo quoddam Aeto, unde gentile Αετωεια et Αετιω, ut e Steph. tradunt v. l. Sed forsitan scribendum Αετια. H. St. "Merum profecto illud est commentum," inquit Berkelius, quod Eustath. in Dionys. transcripsit e Steph. B., et in tota antiquorum turba nemo reperit, qui unquam affirmaverit hoc nomine regionem Ægyptum appellatam fuisse: sed e Diod. S. constat fluxum Ægyptum s. Nilum ob velocissimum rapidissimisque aërum impetum olim Aquile nomen habuisse." V. nos supra ad v. Νείλω.

* ΑΤΤΑΤΑΣ, 'ΑΤΤΑΤΑΣ, 'ΑΤΤΑΙΤΗ.

Vide Sturz de Dial. Æg. supra p. 88=clxxxii. Elin. V. H. xv. 27.: Αέτοις τιν λέγειν τιν έρθηται ένού άράρω μετρουμένησταις ειν Αιγυπτω εν Αετιας, και φησεται ειν τιν άαω, τή μέν πρώτη έρογοσ φησιν άραρωσ χόρη δέ άραρωσ τιν σαρομοσ κωλοσ μένωσ, λευκάσ έγίνεσ, και εκλήθη τών κατά τήν χόρην άπέλλασσων: ή δέλευσ άπό ελεφαντινη άπό πολλή εσφάστωσ εν τω καθήστωσ τούτου μεζον (μεζονος) φέρεται άραρωσ, και λεγεται, τρις τιν κασις τή εαυ. Κωλοσ μένωσ, τα Mediceus προ μένωσ: dicitur de Nilo, qui alticum suum non implet." Totum hoc caput descriptum est e Socrate ap. Athen. ix. 388., ubi, pro τρις τιν κασις τή εαυ, legitur τρις τιν αλοσγογυ

εκατά: γ. Erasmus in Adagio, Malis ter mala. "Aven άτταγαυ," ait Schneiderus ad Æl. l. c., "Græcis recentioribus γαγανός a γαγιε dicit testatur Suid." Italis Francolinus, Græcis maris Ægæi insularum incolis Tournefort aut λιβαδερύδης, a. c. peritices pratorum, Tournefort Voyage t. ii. p. 111. Sed illastrius Buffon Hist. Avium t. y. p. 58. et t. vi. p. 59. versibus Berlin. Attagenem veterum a Francolinis Tourneforti diversam statuit. Francolinus Tourneforti prata et loca palustria frequentat, cum attagas Buffoni montes altissimos habitat. Omnibus tamen de attagene veterum disputatio necdum prope egregiam Buffoni operam ad liquidum perducta est. Videtur adeo plures veterum idem nomen ad diversa Avium genera praxistasse. Aristophanes eum cum Scholiaste avem palustris facit; contra Aristoteles inter pulveratricis cum gallinæo genere refert; que quidem sententiæ adversa fronte invicem pugnant. Præterea Ælianus cum Socrate Asiæ et Indiæ indigenam avem facit, unde in Græciam translatae esse credibile est. Que quidem omnia impediunt me, quo minus temere aliquid de genere avis statuendum putem." Non continuo sequitur Tournefortii francolinum prata et loca palustria frequentantem a Buffoni attagene montes altissimos habitante esse diversam: nam et veterum attagenam non modo prata paludesque, verum etiam montes frequentare dicitur. Aristoph. Av. 245. ὄρα ἡ εἰρήσῃς τε ἤτε ῥόσσις ἔχει, καὶ λαγῆ—Να τῆν ἴριέντα Μαρθάτων ὄρειν τε περιπόσιον Ἀτταγαί, Ἀτταγαί. Schol. Μαρθάτης δὲ τίς ἐν Μαρθάτι ποταμῷ τῷ ὄρει. Ἀτταγαί δὲ Ἀτταγαί δὲ ἔχει τὴν λαγῆν τοῦ Μαρθάτου τὰ γὰρ λαγῆνός καὶ δια λαγῆσιν καταβιβάζονται ὁ Ἀτταγαί. Ex hoc Scholio sua duxit Suid. Plinius x. 48.: "Attagen maxime Ionius celebratur, vocalis alias, captus vero obtumescens, quondam existimatus inter raras aves, jam et in Gallia Hispaniæque capitur, et per Alpes etiam." (Attagen Ionicus, Horat. Epod. ii. 55. Martial. xiii. 61.) E montibus ad lucida descendere, ibidemque morari censent Belloius et Jonstonus. "Nihil sane verius," inquit Salm. in Solin. p. 106. b., "quam Attagenem Græcorum, Rusticulanam esse Latinorum, et nostram Germanotum, Italarumque Francolinum. Nec enim Græci aliud nomen habent, quo rusticulam Latinorum exprimit, nec Latini, quo Gr. Ἀτταγαυ. Nec obstat debet huic sententiæ, quod Plinius et Martialis attagenem a rusticula diversam faciunt. Attagenem Ionicum illi maxime celebrant, et sapore inter omnes aliorum locorum attagenas commendatum prædicant. Nec mirum aut novum, gustu et forma differre idem genus, pro patriæ diversitate." Non esse francolinum, censet Camus ad Aristot. ii. p. 111. Schneiderus ad Aristot. H. A. ix. 36.: "Nuper Gallus Peyroue, qui tetraonem lagopoda Pyrenæi montis descripsit in libro, Mém. de l'Acad. de Toulouse t. i. an. 1782, attagenem veterum statuit esse gallinam corylorum, in quo C. Gesnerum consentientem habere videtur, contra recentiorum attagenem una cum lagopode altera Plinii esse lagopoda plumis æstivis vestitam. Attagenis odium cum gallo memorat Eliab. H. A. vi. 45. Cf. Æl. iv. 42.: ὄρειν ὁ Ἀτταγαί, μέγιστοι δὲ καὶ Ἀριστοτέλης αἰτεῖ τὸ ὄρειν τὸ δράματι ὄρειν τὸν τὸ ἴδιον ἴδιον, ἢ εἰθέτε φαγι, ἢ γαγγυλαί, καὶ ἀντιλίθες αἰθεὶ λήγεον δὲ καὶ τὴν κολομένην μελαγρονίαν τὴν αἰθεὶ δαίνου

ἴδιον τούτου. Aristoph. Av. 298. ὄρειν πέρδαι ἕκαστοι γα, τὴ δὲ Ἀτταγαί: cf. Acham. 875. Aristes, a Bocharto luddatus ad Hieroz. p. ii. l. ii. c. 31. p. 345.: Τὴν γὰρ πτεροῦς οἱ χρομίαν πάντα ἡμέρα χρομίαν ἀποφίεται καθαρότητα, πτεροῖς, καὶ ἄστέρων ἀστέρων πρὸς τὴν τροφήν ὡς πεπτοῦται, τροφίαν, Ἀτταγαί, πέρδαι, ἐπὶ χροί, καὶ τὴν ὅλα εἶναι ταῦτα. Pro Ἀτταγαί, attagenes, male legitur ἄτταυ, locustæ genus Levit. xi. 22., notante Bocharto. Attagen maxime fuit in veterum delicias. Horatius l. c. Non Afra avis descendat in ventrem meum. Non attagen Ionicus. Martial. l. c. Inter saporis fertur alitum primus Ioniacum gustus attagenam. Aristoph. in Ciconis ap. Athen. ix. 387. f. Ἀτταγαί, (Ἀτταγαί,) ἔστειον ἔπειν ἐν ἐτικασίαν κρέασι. Glossa Labbeiana: Ἀτταγαί: attagina. Ἀτταγαί: attagna. Ἀτταγαί: ἴριον, attigena. Ἀτταγαί: ἄτταγυ (Ἀτταγαί: Vule.) gallina rustica. Ἀτταγην vel attagna, Ἀτταγὴν ὁ Ἀτταγαί, Lat. gallina rustica, et rustica perdix, et rusticalia, ubi rustica et rusticalia est agrestis. Glossa Philoxeni, Gallina rustica. Ἀτταγαί. Glossæ Cyriilli, Πέρδαι: perdix, gallina rustica. Sed perdes distinguit Plin. x. 58.: "Currunt, ut perdes, rusticula." Inno et Martialis vii. 76.: "Rustica sim, a perdis, quid refert, si sapor idem est? Carior esse perdis; sic sapit illa magis." Nempe perdis, et rustica gallina, s. rusticula ejusdem generis sunt, sed vulgarior rustica indigena, rarior perdis, s. attagen Ionium, qui iccirco maxime celebratur." G. I. Vossius Etym. L. L. Vide Salm. in Solin. p. 105. d. Elian. H. A. xiii. 25. de Indis l. c. Ἀτταγὰ γούνη ἑυπορομένη τῶν ἰστανῶν ἐστὶ τὰς τριῶν ἰδόντες γαργασία τε καὶ χροί, Ἀτταγαίος τε καὶ ἴριον, καὶ τροφίαν τε καὶ Ἀτταγαί, προσετι πέρδαι τε καὶ πτερόδαιον (ἔπει δὲ ἡμῶν τῶ Ἀτταγῆ τούτῃ γε, καὶ τὰς εἰς ταύτων τῶν προσημνημένων βραχύνοντες ἄβουκαλλίαι, καὶ σπουδαίαι, καὶ τὰς ἐυλοκισίαν ἐκτρέφουσι. Pro πτερόδαιον." Cod. Medic. ἄβουκαλλίαι exhibet, sed neutra vox ulcibus legitur." Schneider, qui in Lex. crit. æque ac H. Steph. in Thes. de h. v. silet. Pavau ad Phrynic. p. 45. Ἀτταγὰ ἴτα dictas a voce (cf. Æl. H. A. iv. 42. l. c.) videtur. Ἀτταγ, ut ap. Athenæum est, toto dorso variis est compactus notis, colorem habet fictilium, sed subrufus magis. Quod si avi est huic color κερμαίσι, s. fictilium, videri possit nomen acceptisse a vase fictili, quod Gr. ἄτταγον, Lat. sartagineum vocant." Vossius l. c. Rectius forsus dici potest Asiaticum, vel potius Æg. nomem.

Ἀτταγὰ s. Ἀτταγαί, avis nomen est, quam Alexander Myndius ap. Athen. ix. (387. l.) dicit esse paulo majoris perdis, totam vero περιγράφουσι περὶ τὴν οἴαν, κερμαίν τὴν χροίαν, ἐπιπορεύοντες πολλῶν, l. c. p. cicto dorso, colore testaceo, sed nigra rutilo." Unde servos stigmaticos, s. Threicis notis compactos, Aristoph. per jocum Ἀτταγαί nominat Av. (761.) Et δὲ τρωχίαν τὸν ἴδιον δραπέτην ἔστρογίμοι, Ἀτταγαί οἰοῦν τῶν ἴδιον ποσειδὼν ἐκλόρησαι. Multa alia de avi ista vide ap. Athen. l. c. ubi etiam annotat, Atticos παρὰ τὴν ἀφὸν ἰβον περιπορῆσαι ῥόσσιαν: ea enim que in eis desimunt, si ultra duas syllabas extendantur, et a habent in penultima, esse laryngum, ut ἄλαιον, ἄδωαι, ἄδωαι. Ap. Suid. MS. etiam exemplar habet Ἀτταγίσι, oxlynton; quod ἴσως et ipse dicit esse κερμαίσιων ποσειδων τρωχίαι: ἴσωςque ista etiam nominari te: γ. καταστρωγίμοι δοίλων: quoniam vero τὰ λαγῆνός χωρία καταβιβάζονται, ideo Aristoph. (Vesp. 257.)

¹ Suidas: Τυτίη ἵμας ῥόσσι. Idem v. λενοίσι: Τυτίη εἰς Ἀτταγῶν ἢ ποσειδὼν τρωχίαν σαθὸν. Neutra vox in H. St. et Schneideri Lexicis legitur. ² Italis Francolinum s. Francolinum appellat, et quam hodie Græcorum, tenet Belloius. Tagianus vocant, quæ vex a v. ταγγίον formata est, qua attagenem videtur vocitari Suidas quædam observabat. Pro ἀτταγαίον ἄλλοτε, per ἀπρὸν τῆν αἰ. Ménag. ad Diog. L. ix. 114. Anonymus MS. de Diata l. ix: ὁ ῥόσσι τῶν ἀπρὸν τῶν αἰ. ἅπληθ, ταγγίον, κερμαίσι. V. Du-Cang. Gloss. Gr. in Appendice v. ταγγίον p. 111.

³ Legro (ταγγίον), ut etiam emendatum in Excipit. Verum quidem est, igitur similitudinem isterdum assumi ad coloris significationem, sed τρωχίαν pro colorem, ut esse τρωχίαι dixit. ⁴ Casaub. Ἄτταγαί, singulari et pluribus, tenet quidem cum editis Cod. A. in qua frequenter simplicius nomen ἴριον, quo gmaginata esse debebant. Sed ἰριον ἄλλοτε recte scriptum in nostro Cod. Erit, quemadmodum in Hoescheliano reperitur Casaub. Schweig. Lectio ἰριον ἄλλοτε Vossio l. c. et Salm. in Solin. p. 106. placet.

⁵ Legerat H. St., ut videtur, ἰστανῶν pro ἰστανῶν. Canon est injusmodum: τὰ ἴσιον ἰστανῶν ἰστανῶν εἰς τὴν ἀφὸν τῶν ἴσταν ἢ α. παραίτιον, ἡριπὸν ἴσταν αἰν, ἀδίκαι, ἀδίκαι, ἀδίκαι. Quæ desimunt in eo longum ultra duas syllabas, cum in penultima habent a, gravi notantur: ut ἀδίκαι, ἀδίκαι, ἀδίκαι. Interpretes pro otiosis illa verba habuerunt, ἴσι ἴσι ἐν τῷ παραίτιον, et ἀπολόντων. Hæc oportuit. Melius ἐστανῶν, qui (ad H. l. p. 725. 36.) eundem canonem notationis verbis descripsit: uno excipit, quod sine dubio est corruptum, ἰστανῶν ἰστανῶν cum dictionem agnoscat. Tollatur igitur, ut esse Græco innotuit, qui videretur in ἰστανῶν, quod et ἐστανῶν. Casaub. ⁶ Mirus vero Canon, quo confusioribus primæ declinationis nomina cum nominibus fertis; nam desimunt primæ declinationis est: itaque in accus. plur. etiam Ἀτταγαί; formatur in Comici Achæmenseionibus: a quo molitur differunt ἄλλοτε, τὸ ἀδίκαιον, et ἰ ἀδίκαι, τὸ ἀδίκαιον. In ἴσιον canonem, (ubi scribitur ἐν τῷ ἴσιον canonem ἰστανῶν εἰς τὴν ἀφὸν τῶν ἴσταν, l. c. que in α. productum desimunt plurisyllaba.) pro ἰστανῶν est ἰστανῶν in nostro MS. Erit, quod sonat. Nomina in α. ultra duas syllabas producta. Sed in sua sententiam mihi opus erat adjecto participio ἰστανῶν. Nunc ἐν τῶν ἴσι ἰστανῶν, ἢ ἴστανῶν, sunt nomina plurisyllaba. Sic nunc ἐν τῶν ἴσι ἴσι ἰστανῶν ἰστανῶν habet p. 297. c. f. Igitur recte h. l. ἰστανῶν α. ἢ referatur; quam scripturam eum editis tenet Cod. A. atque etiam Eustath. l. c., qui ceteroquin Athenæi Epitomen h. l. oculos habuisse videtur. Adjectivæ tamen Eustath. dnoas exemplum a Breviatore nostro adposita, ἀδίκαι, ἀδίκαι, duo alia, ποσειδῶν, ἀδίκαι. Quæ in editis Athenæi

cujus larvas." Schneiderus ad Aristot. H. A. ix. 7. Ceterum Νομισμα ap. Hippocr. p. 410, 38. ed. Basii. 1538. est viri nomen.

"* Ἀράγρη, eos, idem, Oppian. Cynege. ii. 427." Wakefieldus ad oram Hederic. Locus est: ὄμβρος, ὅταν κροσσέσων ἄραγρη πέρτερος Ἀράγρης νύκτατος ἐπὶ πτωκίαις ὑπέρτες. "H δόξασι πέρτερος ἐπὶ πτωκίαις καὶ βαλάντιος ἔρω ἀποπέλατος, παραγέσσει, το θυμῶν Καύματος ἀζέλου, λατρεσόμενα κερρήσσει, ubi Ritterhusius et Schneiderus nihil adnotarant. Voce ἀράγρη caret Schneideri Lex.

"Ἀραγρηῖος, Hesycho avis species est, quae et ἀραγρὴ dicitur." H. St. Pro ὁ καὶ τὸ, quod Schreves. exhibet, in prioribus edd. tantum est τὸ, quod Junius in ὁ καὶ mutat, notante Albertio. In Cod. Marc., teste Schowio, est: "Ἀραγρηῖος" εἶδος ὀρνίθου τοῦ ἀράγρη.

"Ἀραγρηῖος nominatur a quibusdam ὁ σκεπτικός, ut Dorion refert ap. Athen. vii. (p. 322. e.) in piscium ceterum. Scēpinus autem meminit Plin. xxii. (xxxii.) c. ult." H. St. Ἀραγρηῖος absque accentu MS. A. ἀραγρηῖος MS. Ep. Ἀραγρηῖος ap. Herod. L. ix. et Pausan. vii. 10. est nomen Thebani, qui Naxi in Graeciam intranti Thebas prodidit. "Σκεπτικός, qui memoratur e Dorione, alibi, quod sciam, non legitur, nisi est is, de quo Oppianus Hal. iii. 106., Σαῖπος τε, αὐτῶν τὸ τε, καὶ τὸν ἐστερησθε τρηπίδας." Casaub. "Ipsum nomen firmat Hesyeh., parum aliquum juvenis, Σκεπτικός ἰχθύος ποτα. Ceterum vide Gesnerum p. 109. in Attageus." Schweigh. Voce ἀραγρηῖος caret Schneideri Lex., et voce * σκεπτικός (qua utitur Oppian. Hal. iii. 636. Kai σκεπτικός κερνήσσει ἐπὶ αἰσθημα μέτρα φέρωντα) caret H. St. Thes. Scēpinus frustra quaeritur in Corellini et Gesneri Lexicis. Schneiderus in Lex. pro scēpinus intelligi jubet Lat. umbram. At Latinarum umbra, nostra quidem sententia, est Gr. σκίασμα, σκιάδος, σκιάσις: Item σκίσις et σκιάδιστος, quae a σκίσις et σκιάδιστος formantur. Voc. * σκιάδιστος s. * σκιάδιστος, quod ignorat H. St. et Schneideri Lex., legitur in Anaxandridis Lycurgo ap. Athen. iii. 103. f. Idem Athenaeus vii. 322. f. discrete distinguit σκεπτικός a σκίασι, i. e. umbra, et Plinius quoque scēpinum et sciamam distinguit, xxxii. c. ult.:

"Sciadeus, sciencia, scolopendra, smyras, scēpinus." De umbra sic scribit Forcellinus in Lex. "Umbra est piscis genus, sic a colore nigrescente appellatur, ut auctor est Varro de L. l. iv. 12.:" "Vocabula piscium, plerumque translata a terrestribus; ex aliqua parte similibus rebus, ut anguilla, linguacula, sudia; alia a coloribus, ut haec, asellus, umbra, turdus; alia a vi quadam ut haec, lupus, canicula, torpedo." Umbra quoque hic piscis appellatur vituli potest ob lineas quasdam obliquas a dorso descendentes, aureas, et obscuras, quae aliarum videntur umbrar.

Una enim manifesta est, sequens obscura, et sic deinceps a capite ad caudam usque, quemadmodum tradit Rondelietus de piscibus v. 9., ubi plura hoc de pisce legere potes. Graecis similiter piscis hic σκίασμα appellatur a ποτα. Ovid. Halicut. v. 111. et auri Chrysopterys imitata decus, tum corporis umbræ Liventis, rapidique lupi. Colum. viii. 16. et Auson. in Mosell. 90. Italis est ombriana." Scēpinus nomen ἀραγρηῖος forte accepit ob lineas tales obliquas a dorso descendentes: ἀραγρὴ enim

est, ut tradit Alexander Myndius ap. Athen. ix. 387. Γ. totus κατὰ γράμμα τὰ περὶ τὸν πότον.

ΨΥΜΘΟΣ.

Ign. Rossius in Erymologis Ψε. (v. supra p. ccxiii.) non Gr., sed Ψε. originis vocem esse censet, quoniam Psimath Ψε. dicuntur plumbi minuta, ramenta, unde crassum fieri constat. Plin. xxiv. 54. "Fit ramentis plumbi tenuissimis super vas aceti asperitimi impositis, atque ita distillantibus. Quod ex eo cecidit in ipsam acetum, arefactum molitur et eribratur, iterumque aceto mixto in pastillos dividitur, et in sole siccatur aestate." "Ψυμβθος, s. Ψυμβθος, Cersusa: genus coloris quo meretrices jam senescentes fucare facies solent, (ad sulcos rugarum expulsiōnes, et ad eundem conciliandum.) Lucii, in Epigr. (Lucian. vi. Vat. Cpl. p. 563. Ασυνειροῦ. In Plinud. p. 135. St. 196. V. Λουκιανῶν inscribitur:) Τὴν κεφαλὴν βάπτεις, τὸ δὲ γῶσι σίτησε βάπτεις, Οὐδὲ παρῶντος ἰσχυρῶς ἐκταρατῆσι ἴσχυρῶσι. Μὴ τοῖσιν τὸ πρόσωπον ἴσχυρῶς κατάλασσε, Πᾶσι προσηύχεται, ἀπὸ τῶν πρόσωπον, ἔχει. Οὐδὲν γὰρ εὐκριν ἐστὶ τὴ μύσσειν; ὅσπου σφίσι Καὶ Ψυμβθος ποτῆσι τῆν Ἐσθῆν ἔλασσε. Sic Macedon. Epigr. (xvi.) Τὴ Ψυμβθὸν μὴ ἀπὸ Λακωνικῆς τῆσιν παρῶνται. Dicitur et Ψυμβθος, s. Ψυμβθος, idque in prosa frequentius, attamen et in carmine. Aristot. Ethic. l. 6. τὸ ἄγαθὸν λόγος ἐκ ἴσχυρος ἀντιπρὸς τὸν αἰσθησι γυμνασθεῖσι δεικνῶσι, ἀπὸ τῆν καὶ ἄσχυρος τὸν τῆν λελαστρον. (Anaxias in Neutledge ap. Athen. xii. (568. c.) Συμβέβηθε εἰσὶν μέλαινα, κατελασσε Ψυμβθῶν. Ibidem (Lubinus in Corollivendula p. 557. f.) περὶ καταλασσειν Ψυμβθος. (Aristoph. Plat. 1065. E.) Ἐκταρατῆσι τοῦτο τὸ Ψυμβθος.) Utiur Nicander. (Alex. 73. ubi v. Schneider.) quoque et Dioscor. v. 95. 103. quem vide. Inde Ψυμβθοσάνθη, Qui cersusa esse videtur, Cersusam representans. Dioscor. v. 97. Στῆσι μολβῶν, ἀπὸ τῆν ἔσθῆν ἰσχυρῶς ἰσχυρῶσιν. Et verb. Ψυμβθος, ὁ, Cersusa illius s. dealbo, Cersusa fucō. Plin. Alcib. (39.) καμῆναι τὸ πρόσωπον ὅσπου γενναῖος, ἰσχυρῶσιν καὶ Ψυμβθοσάνθη. Repertur et Ψυμβθος et Ψυμβθος, per i., sed ea scriptura minus probata videtur." H. St. Ctesias ap. Athen. xii. 528. f. ἘΨυμβθοσάνθη καὶ σκεπρημένον γενναῖος. Etym. M. 313, 30. ἘΨυμβθος—ἐστὶ καὶ ἰσχυρῶς. Κερσισθῆτε τε τῆ ἰσθῆ σπῆλ, καὶ Ψυμβθοσάνθη καὶ ἔχουσι τῆσιν τὸ πρόσωπον. Lysias p. 15. Reisk. Ἐδοξε δὲ μοι, ὁ ἄλλους, τὸ πρόσωπον ἔΨυμβθοσάνθη. p. 21. Ἐδοξε δὲ μοι ἡ γυνὴ ἔΨυμβθοσάνθη. Unde sumserunt Phot. p. 40. Etym. M. p. 406. 35. et Lex. Rhetor. ap. Bekkerum Anecd. Gr. p. 258.: ἘΨυμβθοσάνθη: προετερῆσιν τριμυασι λεσῶν τὸν χροῖα ποικίται, ὅσπου τὸ σφίσι ἐσθῆσιν. ἘΨυμβθος δὲ τῶ σφίσι εἰς τὰ μέλα, τῆν ἐσθῆσιν τῶ δὲ Ψυμβθος εἰς ὅσπον τὸ πρόσωπον, τῆ λεσῶν γ. J. Poll. v. 102.: Φίσι προσηύχεται, Ψυμβθος λεσῶσιν. Forma * ἘΨυμβθοσάνθη, s. Ψυμβθοσάνθη in Libanio l. i. p. 305. b. legitur, ex emendatione Hemsterhuui.

* Ψυμβθος. "A Ψυμβθος vulgo derivatur Ψυμβθος, Sed in Moride (p. 106. Ἐστρηβῶσιν τὸ ἰσχυρῶσιν καὶ Ψυμβθοσάνθη, Ἀρρεκῶς) et Thom. M. (p. 317. Ἐστρηβῶσι τὸ πρόσωπον, ὁ Ψυμβθοσάνθη) legitur Ψυμβθος, deducunt illud a Ψυμβθος, quod cautiō Toupio, qui Emenedd. t. iv. p. 408. repudiat, Hemsterh. ad Thom. M. p. 317.

* In utroque libro Ψυμβθος vulgari more, quem secutus est Suid, Ψυμβθος γρησιν προσηύχεται: neque aliter in Notis Chym. ap. Du Cang. p. 16. Ψυμβθος vero p. 21., quem scribens rationem h. l. sola tenet Ed. Ben. Jantze; et reliquis omnibus, qua nobis ad manum Ψυμβθος. Variatur in Erclesiazianis: primum enim inventas v. 924., sicut in Amipris Iambe ap. Etym. M. p. 313, 34. καὶ ἰσχυρῶσιν ἔΨυμβθος: alterum v. 875. et 1064. praesente cetera Ed. principis, Pari modo Polidici edd. obvidet Ψυμβθος v. 101. 102. vi. 96. verum libris in locis alterum h. repudiat Paltinus optimus; tertio nihil est ex notatum animadvertit: scripti certe libris quo meliores, et magis in Ψυμβθος constantibus; sic Codex Suidae Lucianus-Batavus in φησιν; habet: καὶ ἰσχυρῶσιν τῶ πρόσωπον Ψυμβθος ἰσχυρῶσιν. In Glossis titum Ψυμβθος et Ψυμβθοσάνθη, in Clem. Alex. Pseud. ii. p. 256. 66. Ψυμβθοσάνθη, syllaba secunda quae fuit apud veteres quantitas, et dictis plane constat: quae primo, si simpliciter scribitur, non item: nec scrupulum existit Nicand. Alex. 73. Κερσισθῆσιν καὶ Ψυμβθοσάνθη, ἰσχυρῶσιν: ubi Ψυμβθοσάνθη est Albidus: existimes enim produci ob geminationem: [In Moride Goett. et Rice. Ψυμβθος Medic. Jam olim Moris. Att. monuit Ψυμβθος Attice dici, quod vulgariiter Ψυμβθος est: igitur vulgatum Ψυμβθοσάνθη correxit." Schneider. In Ctesia loco ap. Athen. 528. f. uterque Schweigharterus MSas habet ἰσχυρῶσιν. Verum et eo colligi potest fuisse longam, quod Suidae Ψυμβθος et Ψυμβθοσάνθη dicitur, teste Etym. M. 603. 34., ap. quem praeterea p. 103. 24., pro τῶσιν ἰσχυρῶσιν, reperendum est τῶσιν ἰσχυρῶσιν τὸν ἄστυ. [Sic correxerat Pieris, ad Mor. l. c. v. Suid. v. Ψυμβθος.] Contra veterum auctoritatem utramque syllabam corpore non vixit nisi recentiores poetae Macedonum Anth. ii. 9. Ep. 2., et Ep. 9. Lucianus, hinc enim, quod me docuit Dorvillius, Lucilio substituit Cod. Palat. Μὴ τῶσιν τῶ πρόσωπον ἰσχυρῶσιν καὶ Ψυμβθος κατῶσιν, et—κατῶσιν καὶ Ψυμβθος τῶσιν τῶ ἰσχυρῶσιν. Praeterea verum pro Ψυμβθος idem liber antiquus Ψυμβθος, qui promittandi scribendisque modis est secutus Graecis, sed ab Ἰσχυρῶσιν propria consonantibus derivatus." T. H. ad Aristoph. Plat. 1064. In Phloiti Lex. p. 68. legitur ἘΨυμβθοσάνθη, qui est libris error, pro ἘΨυμβθοσάνθη: respicitur enim ad Lyson p. 13. et 71. ed. Reisk., quod quem extat ἘΨυμβθοσάνθη. Merc. Att. p. 413.: Ψυμβθος, τῶ καὶ τὸν ἄστυ, καὶ μοικῶν, Ἀρρεκῶν. In Theophrasti Nousti Epit. de Cur. Morb. c. 5. editio Martii habet Ψυμβθοσάνθη. * Itera i. et o recentioribus ampe confunduntur. Ita ἔσθῆσιν pro τῶσιν apud medicos scribi observat T. H. ad Aristoph. Plat. p. 417. Salm. ad Inscript. Herod. p. 73. Bentl. Epit. ad Mill. p. 75. μολβῶσιν pro μολβῶσιν est ap. Moschionem de Morb. Moll. c. 2. p. 48. ἄστυσιν scribi et ἄστυσιν, auctor est Steph. B. p. 204., et scriptores medici post renatas litteras frequenter abstrulium scribunt, ut Amatus Lusitan. Curat. Medic. Cent. vi. Cur. 45. p. 83. et illi." Bernart.

... ἰσχυρῶσιν τὸ πρόσωπον ἰσχυρῶσιν καὶ Ψυμβθοσάνθη. Repertur et Ψυμβθος et Ψυμβθος, per i., sed ea scriptura minus probata videtur." H. St. Ctesias ap. Athen. xii. 528. f. ἘΨυμβθοσάνθη καὶ σκεπρημένον γενναῖος. Etym. M. 313, 30. ἘΨυμβθος—ἐστὶ καὶ ἰσχυρῶς. Κερσισθῆτε τε τῆ ἰσθῆ σπῆλ, καὶ Ψυμβθοσάνθη καὶ ἔχουσι τῆσιν τὸ πρόσωπον. Lysias p. 15. Reisk. Ἐδοξε δὲ μοι, ὁ ἄλλους, τὸ πρόσωπον ἔΨυμβθοσάνθη. p. 21. Ἐδοξε δὲ μοι ἡ γυνὴ ἔΨυμβθοσάνθη. Unde sumserunt Phot. p. 40. Etym. M. p. 406. 35. et Lex. Rhetor. ap. Bekkerum Anecd. Gr. p. 258.: ἘΨυμβθοσάνθη: προετερῆσιν τριμυασι λεσῶν τὸν χροῖα ποικίται, ὅσπου τὸ σφίσι ἐσθῆσιν. ἘΨυμβθος δὲ τῶ σφίσι εἰς τὰ μέλα, τῆν ἐσθῆσιν τῶ δὲ Ψυμβθος εἰς ὅσπον τὸ πρόσωπον, τῆ λεσῶν γ. J. Poll. v. 102.: Φίσι προσηύχεται, Ψυμβθος λεσῶσιν. Forma * ἘΨυμβθοσάνθη, s. Ψυμβθοσάνθη in Libanio l. i. p. 305. b. legitur, ex emendatione Hemsterhuui.

(et Pierson. ad Moer. p. 166.) damnare non audeat." Bast. ad Gregor. Cor. p. 314. Repertur etiam, si fides scripture vulgate constat, "Ἐπιφάνιος in Libanio t. i. p. 305. b. Τὸν τὸ πρῶτον ἐπεφάνητο; " Poterat aliquando levi negotio refecti esse, vel ἐπιφάνηται: sic veteres solent." T. H. l. c.

* Ἐπιφάνιος. Hæc tertia forma extat in Zonara p. 1874.: Ἐπιφάνιος ἀλλοιωτή. Hinc

* Ἐπιφάνιος. Schol. Aristoph. Plot. 1064.: Καρμῆτιος καὶ ἐπιφάνητιος ἔχει.

* Ἐπιφάνιος. Clem. Alex. Pæd. ii. p. 232, 26.: Πρὸς δὲ καὶ ἐπιφάνιον ὑπογράψας, παρατίθειν τε, καὶ * παραρκεῖν, καὶ ἐπιφάνητος, καὶ βαρῆ τριχῶν, καὶ τὸν περὶ τὰς αἰτίας ταύτας εἰσαγεῖν.

* Ἐπιφάνιος. Glossæ Labbeæ: Ἐπιφάνης? cimusator. T. H. ad Thom. M. p. 137. censurator prefert.

* AAABIE.

Piscis Nilici species. Strabo xvii. p. 1164. ed. Falc.: Ἰχθὺς δ' ἐν τῷ Νείλῳ πολλοὶ μὲν καὶ ἄλλοι, χαρακτηριστὸν ἴδιον ἔχοντες καὶ ἐπιχώριον γνησιώτατος δὲ ἔχει ἐπίγονος, καὶ ὁ λεγόμενος, καὶ λίτος, καὶ ἀλαβίς, καὶ κραστίνος, καὶ χοῖρος, καὶ φαρμάριος (φαρμάριος Moer.), ὃν καὶ φάρμαον καλοῦσι. Athen. vii. 312. a.: Νεῖλαιος δὲ εἶναι ἰχθύς, ἐν γὰρ τε μεταρρεῖται δύναμις, πολλοὺς τὴν ἀποδομίαν ἔχων νόσφι μὲν ἢ ἔστιν, χοῖρος, σιῶς, φάρμα, ἀζόργχος, ἀλάβης, σπύρος, ὑπὸ ἀλαβίῃ πο ἀλαβίῃ. Hasselquistias inter optimos Nilii piscis habet Labrum Niloticum, Percam, et Salmonem, notante Falc. ad Strab. l. c. Plinius v. 9. abelatum dixit: in lacu Æthiopiæ Nilidæ piscis reperiri ait abelatas, coracinos, siluros, crocodilum quoque, et eo argumento probatum ostendit ex illo lacu ortum habere Nilum, quia omnes illi pisces Nilii familiares. Mustela hic piscis fluviatilis forte est, nisi lampetra est: v. C. Gesner. Hæc voce caret Schneideri Lex. Etym. M. p. 55, 40.: Ἀλαβίῃ ὁ ἰχθύς, ὁ ἑσπερήσιος ἐνὰ γαστρίῳ κραισθίσι. H. St. Thes. ii. p. 583. h.: "In v. l. ἀλαβίς dicitur esse piscis, qui manibus comprehendī non possit." Idem in Thes. Ind.: "Ἀλαβίς Hesychio λγνός, σπόδιος, μαρῆλυ, Fuligo, cinis, cinis mixtus carbonibus, sed his interserit, κραισθίος Κραστίνος, nescio quid sibi volens in verbis, et mox subjunxit paroxytonos, Ἀλαβίς, ἀφθαές, carbonēs." Albertius glossam sic edidit: "Ἀλαβίς λίγνος, σπόδιος, κραισθίος Κραστίνος, μαρῆλυ. Sed in Cod. Marc., teste N. Schowio, pro κ. Κ. μ. est: Κ. ἴσθι δὲ Κραστίνος μ.: verba ista ὅτι incuria typographæ omisa sunt. Totam glossam sic refingit Pergerus: "Ἀλαβίς ἰχθύς σπόδιος, κραισθίος, κραισθίος. * Ἀλαβίς μαρῆλυ ἴσθι ἀφθαές." Et sane ἀλαβίς Strabo et Plinius l. c. c., jungunt tunc ἐσπάρη. * Ὀστερτε nomen a nigredine accipere videtur: ille, quod forte liquorem emittat, ut serpis autem atramentum, iste quod atrore convulso nitet. Consentit Oppianus (Hal. l. 133.), Κραστίνος ἐπὶ νόσφι αἰθεῖν χρῆσι. Absent Athen. vii. 9. docens, κραισθίνος dictum esse ἀπὸ τοῦ αἰθρῆς αἰεῖν, a motione pupillarum." Perger. Nostra quidē sententia ἀλαβίς est vox vel Ægyptiaca, vel Alexandrina.

* BOVS.

Bovs ap. Strab. xvii. p. 1164. ed. Falc. numeratur inter pisces Nilios. Bovs Aristoteli H. A. v. 4. 2. vi. 1. 1. est piscis cartilagineus, quem Galen. et ÆL. βοῦν θαλάσσιον vocant. * Est Raja Bos Linnæi. Massilienses Flassade, Veneti Stramazza i. e. stragulum, Hispani Manto appellant. Cf. Annandv. ad Ulloa Nachrichten Von Amerika t. i. p. 229. Sed contra Pennant, British Zoology v. iii. p. 83., βοῦν hunc interpretatur Rajam oxyrinchum Linnæi. Oppianus eadem, sed minus integra ex communi fonte hauit ii. 141. Cf. Philes. lxxxv. Schneider. ad ÆL. H. A. i. 19. J. Stackhous. in Notis MSS. ad ÆL.: "Nulla partium descriptio datur, sed, e modo opprimendi homines quasi ius στέγας, conjicere Rajam Batim L. innui." Idem vir doctissimus in Notis MSS. ad Aristot. H. A. v. 4. βοῦν θαλάσσιον interpretatur Squalum, Squatinam. An Strabonis Bovs Niliacus sit i. g. piscis ille a Galeno, Aristotele, et Eliano memoratus, alii vident.

* ΔΙΑΥΧΝΟΣ.

Hoc vocabulo caret Schneideri Lex. Straboni L. xvii. p. 1164. ed. Falc. nom. est Nilici piscis, Ὀστρακίος, δελχῶνος, φῶσα, βοῦς, ὑπὸ Mecl. 4. δελχῶνος. Casaub. ad Athen. vii. 312. v. teronit, Ὀστρακίος καὶ δελχῶνος. Hesyeh.: Δελχῶν ἰχθύς ἀλλήτοις, Δελχῶνος pisces, ἀ-

θρῆς πετρομήριος κραισθίος, commemorat Lucian. V. H. R. 30. p. 127. notante Albertus.

* ΕΛΑΙΩΡΟΣ.

"Ἐλαῖρος ap. Athen. vii. (312. a.) numeratur inter pisces Nilios." H. St. Hoc vocabulum ignorat Schneideri Lex.

* ΚΙΘΑΡΟΣ.

Straboni xvii. p. 1164. ed. Falc. est nomen Nilici piscis, "Ἐπι πύλοισι, αἰθρῶς, φρίσας, κραισθίς, ὑπὸ αἰθρῶσι Par. 4. De pisce quodam, cui nomen ὄβωρος, GAZE fidecula, videt Aristot. ap. Athen. vii. 306., Aristot. H. A. ii. 12, 13., H. St. Thes. ii. 205. b.: Etym. M. p. 513. 26. dictum ideo a αἰθρῶι putat, quod ejus ossicula citharæ fidibus similia sint. An pro Strabonis αἰθρῶι legendum αἰθρῶσι ex Eliano H. A. xi. 23.1

* ΚΙΘΑΡΙΩΣ.

Piscis Niloticus. Elian. H. A. xi. 23.: Ἐν τῷ Ἐρυθρῷ θαλάτῳ γίνεται ἰχθύς κλαῖος τὸ σχῆμα αὐτῶν τῶν βουζῶν, ὃν φασι. Καὶ πολλοὶ μὲν ὅτι σφῆρα τριχῶν ἐστὶ προσαφῆρῃ τῶν δὲ χροῖς ἐπιχρῶσι ἔστι, μελαίται τε γρημῆσι ἐς τὸ σπῆρας ἀπὸ τῆς κοιλίης ἄνω καταγρημῆται, αἰετοὶ ταὶ ἀπ' αὐτῶν εἶναι χορδὰς ἐντερικῶν, ἴσθες τοὶ καὶ ἰχθύς αὐτῶν αἰθρῶσι οὐκ ἔσται. Deinde addit hæc: "Os ei pessum it et subdidit, idemque nigerrimum est, cinguloque croceo circumcinctum; vertex varietate distinguitur, fulgore aureo, et nigris quibusdam lineis; pinnae auræ habet; cauda vero nigra est, præter extrema, quæ candidissimo colore adspersunt." Schneiderus: "Comparat Merrem Scodrum Speciosum a Forskøldo p. 54. no. 70. descriptum." Καὶ ἄλλοι δὲ θρόνα αἰθρῶσι σπυροῖς εἶσθαι, αἰτ ÆL. ibid., toto corpore purpureo, certis intervallis aureolas lineas possidentes; eorum vero caput cingulis violaceis illustratur, uno autē oculo ad brachia pertinente, altero secundum oculos usque ad medium caput excurrente, alio autem tanquam monili sic callum circumcinctante. "Ad verba, ἄλλοι δὲ θρόνα αἰθρῶσι, refert conjectura Sciamm Kasimiam Forsk. p. 46. no. 46." Schneider.

* ΜΑΙΩΤΑΙ.

Hoc vocabulum ignorat Schneideri Lex. Athen. vii. 312. a.: Φρεῖ δὲ (δὲ Νεῖλαιος) καὶ τοῖς Μαῖωταις καλοῦνται, ὃν μνημονεύει Ἀρχαῖος ἐν ἰχθύσι, ἄτ τούτων: Τοῖς μαῖωταις, καὶ σπυροῖσι, καὶ γλυκίστρῳ εἶσι δὲ πολλοὶ μὲν τῶν Πόντου, φάρμας τῶν ἀναμῆται ἀπὸ τῆς λίμνης τῆς Μαῖωτιδος. "A singulari δὲ Μαῖωται, ejus piscis etiam meminit Steph. B. in Μαῖωται." Schweigh. In omnibus liris male legebatur Μαῖωται, teste Berkoldo. Inventa quadam natura vi hi pisces Nilii accolis futurum ejus incrementum denunciant; quare eos sacros ducunt. Elian. H. A. xi. 19.: Τοῖς ἰχθύσι τῶν φάρμας Σωφίταις μὲν Ἀλεξανδρῶν ἱεροῦ κομιζόμενοι αἰ δὲ οἰκίσταις τῶν καλοῦνται Ἐλαῖωται τῶν μαῖωται, ὄβωρον δὲ ἄρα καὶ τοῦτο ἰχθύων. "Inter Niloticos pisces nominat etiam Athen. vii. c. 17., sed atrumque genus definire non licet hodie." Piscis in Maotida Palude, sine Maotia, sine alio nomine dicitur, quare tardiores et pinguiore consequatur, causam tradit Juvenal. iv. 41. de rionib.:—Nescit enim minor haseret illis, Quos operit glacies Maotica, ruptaque tandem Solibus effundit torpentis ad ostia Pontus Desidia tardos, et longo frigore pingues.

* ΟΣΤΡΑΚΙΩΝ.

Hoc vocabulum ignorat Schneideri Lex. Est nom. Nilici piscis ap. Strab. xvii. p. 1164. ed. Falc., Ὀστρακίος, δελχῶνος, φῶσα.

* ΣΙΛΟΥΡΟΣ.

"Σιλουρος, ὢν, ὁ Πισcis, qui sic dictus putatur, quia scias τῶν σφῆρας: abjecto videlicet e. Ab eo est proverbium, Silurus putris: quod vide ap. Erasmus. vide item Athen. et ÆL." H. St. Suidas, Σιλουρος εἶδος ἰχθύος ἢ Ζωνάρας, Σιλουρος ἰχθύς. Suid. v. βλῆται: Βλῆται ἰχθύς, τὸν εἰσθῆν καὶ ἀνίστερ ἔσθεται δὲ ἀπὸ ἰχθύος τῆς, ἡμεῖς σιλουρος, ἐπὶ τῶν δὲ ἴσθας, ἢ μὲν ἴσθας αὐτῶν χορδῶν. "Αἰλιανὸς numeratur etiam inter pisces ap. Dioscor. ii. 29., ubi, quom interpretes vertant Silurus, scriptura ea mutanda videtur in αἰλιανός." H. St. Locus est: Αἰλιανὸς νεοῖσι βελουσιώμενος, τριχῆσι ἐστὶ καὶ εὐαῖστος γαριχῶν δὲ ἀπῆρας ἀπῆρας. δὲ καθαῖρος καὶ εὐχῶνος παρασκευάζει, καταπλαθεῖται δὲ ἰσθι τοῦ γαριχῶν, πολλοὺς αἰετοὺς, αἰτ ἢ ἔσθαι δὲ ἀπῆρας ἡμεῖς ἐν ἀρχῇ δουσεστωαῖος ἐπὶ ἐπὶ τῶν, ταῦτα τῶν νεοῖσι τῶν ἐπὶ τῶν ἐπὶ τῶν, καὶ ἐπὶ τῶν δὲ, ἰσθαῖστος θηρῆται. "Αἰλιανὸς piscis idem, ut αἰλιανός, τῶν τῶ

αἰεὶν τὴν οὐρανὸν, ἴτα εἰ αὐλοῦσι, servata eadem analogia dici potuit. Ideoque sive αὐλοῦρον legas, at habetur in vetusto codice, sive αἰλοῦρον, ut in vulgatis exemplaribus, itaque ap. Aeginetam, parum intergat. Saracena. Verum in Dioscoride esse lectionem αἰλοῦρον, quam Salma. in Solih. p. 939. c. recepit, patet e Plin. xxxii. 9., qui ad Dioscoridis locum respicit: "Ischiadicis liberant salisamenta ex siluro infuso exiit." Elianus H. A. vii. 14.: "Ὁ δὲ γλάσις ἐστὶ μὲν περὶ τὸν Μαλακθρον καὶ τὸν Ἀδωνος τοῦ Ἀσιατικοῦ ποταμοῦ, τῆς δὲ Ἐρυθρίας περὶ τὸν Σερμόνον, καὶ αὐλοῦρον μὲν τὸ εἶδος ὁμοίον ἐστὶ." Linnaeus siluri nomine totum genus complexus vulgarem Europae speciem Glanin nominat. Sed silurus Europaeus noster antiquis αὐλοῦρος est, contra silurus angullaris et similes fluviorum Asiaticorum incolae γλάσιος εἰς, γλάσιον dicebantur. Insignis est Pausanias locus iv. 34., ubi silurus Nilii, Indi, Rheni, Istri, Euphratis, et Phasidis a siluris Melandri et Hermi distinguit: "Ὅτιον γὰρ δὲ θηρία βροτοῖα τοῖς μάλιστα ἀποθροῦνται αὐλοῦρον, τὰ ἐν Ἐγῶν καὶ Μαλακθρῶν γλάσιον ἰσοῦσα ἴδου, πλὴν χροῖος τε γλαντιῶρος καὶ ὀλίγη ταῦτα δὲ εἰ γλάσιον ἀποθροῦσι. Glanin veterum a siluro Glanin Linnaei prorsus diversum putat cl. Merrem; neque enim conveniunt, quae de moribus glaninis tradit Aristoteles atque ex eo Elianus h. l." Schneider. Elian. H. A. xii. 29.: "Ἐν Βασιλίῳ δὲ τῆ Ἀίγυπτου λίμνῃ ἐστὶ, καὶ τριῖς αὐλοῦρος κίρναλο εὐθροῖο. " Silurus Europaeus, Linnaeo Glanin dicitur, in Nilo habitare non puto; neque enim in numero Niloticorum silurorum, quorum tres Hasselquist p. 412, duos Forskael p. 65. descripsit, Glanin commemoratur reperio. Elianus igitur aliam speciem cogitavit, quam definire non ausim." Schneider. Aegyptiacum silurum sic describit *El. l. c.*: "Γίνεσται δὲ ἄρα εἰ ἰχθὺς ὅδε καὶ ἐν ποταμοῖς, ὠκεῖον δὲ τῆ Κόβην τῆ Κολυβῆ βραχέος δὲ αἰῶνος ἐστὶ τὸ μέγεθος, τὸ δὲ αἰῶνος αὐτῆς ἀφῆλτος διενεῖ ἄμα καὶ καθάραι, καὶ προσεῖται αὐτῆ φέραι, καὶ ταῦτοισι δὲ οὐ Κόβηος ἐστὶ τοῦτολίμνη δὲ καὶ ὀλοῖς μεστὴ φέραι μύλλων, καὶ ἐνταῦθα πλεῖνται. Πύραμος δὲ καὶ Σάρος τριῖς αὐτοῖς ἄλλοις, καὶ ὅτιος δὲ Γλακίος ἐστὶ ἐν ἑν ἐν αἰσὶ τριῖς, καὶ Ὅριοντος τῆ Σάρος, καὶ μέγιστος αὐτὸ Προλεμαῖον καὶ μάλιστα τριῖς, καὶ λίμνη δὲ ἡ Ἀναρῆσιον. Erravit igitur Plin. ix. 15., Silurus Nilii inter pisces fluvialites ponens, qui in spatium enorme grandescunt: "Silurus in Nilo, exos in Rhenio, attilus in Palo inertia pinguescent ad mille aliquando sabs." "Mirum," inquit Salma. in Solin. p. 939. c., "cur non potius latum. Sane et ἄλοος Nilii piscis, quem in tantam magnitudinem exerecere produunt, ut ducentas pendat libras. Athen. viii. (312. f.): Ὁ δὲ ἐν τῆ Νεῖλῳ ποταμῷ γινόμενος λίμνη, τὸ μέγεθος ἐρισκοῦται καὶ ἐπὶ διακοσίας λίμνας ἔχειται. Simillimum esse aut ibidem glan Danubii. Plinio γλάσις semper verititer Latine silurus; nam quem Aristoteles γλάσιον appellat, ubique Plinius silurum vertit. Glossa cap. περὶ ἰχθύων: Silurus, γλάσιος. Aliae Glossae anecdote: Γλακίος silurus. Diversi autem αὐλοῦρος Graecis et γλάσιος. Athen. l. c., ubi meminist Nilotici lati, qui glanidi Danubii similis est, nomenclonem addit Niloticum piscium, inter quos et αὐλοῦρον nominat. Silurus itaque Plinii, quem in Nilo maximum existere dicit, latius est glanidi simillimum, quem glanidem semper silurum ille interpretatur. De eodem siluro, qui glans est, ibidem haec scribit. "Silurus grastrat ubiqueque est, omne animal appetens, equos immanitates demergens, praecipue in Maeno Germaniae amne. Protelis boum in Danubio extrahitur, porculo marino simillimus." Athenaeo ἰστρον γλάσιον vocatur. Longe alius αὐλοῦρος Nilii. Utrumque Plinius confundit, et latum Nilii pro siluro accepti, quia similis est glanidi, siluro. Diversus ab utroque Aousii silurus in Mosella: subserpente sententia doctera hominum, qui Strucione esse voluit Aousii silurum." Σάλουρος, quod Salmasio male scribitur αὐλοῦρος, est vocabulum Alexandri, ut ostendit ille ibid. p. 939. "Plin. v. 9. (ed. Solin. p. 63. f.) in laen Aethiopiae Nilides pisces reperiri ait alabetas, coracinos, siluros, crocodillum quoque, et eo argumento probatum ostendit ex illo haec ortum habere Nilum, quia omnes illi pisces Nilii familiares. Strabo xvii. (p. 1164. ed. Falck.) inter Nilii pisces, quos ibidem καὶ ἐπιχθονῶν χαρακτήρα habere scribit, etiam αὐλοῦρον recenset: ubi notabis αὐλοῦρος Graece vocari, quod ita se, ab Alexandrinis nominaretur. Dioscorides quoque αὐλοῦρος Graece dixit. Juvenal. iv. (33.) de Crispino Alexandrino: Nunc (Jam) princeps Equitum, magna qui voce solebat vendere mu-

nicipes Pluria de merce siluros. Sic legendus hic versus. [Vide Bochart. Hieroz. P. ii. L. v. p. 751., ubi sic citatur.] Antiquum hujus loci mendium est, Faria de merce, pro Faria de merce. Hinc omnes libri pariter faria legunt, partim fracta aut fracta. Vetus interpres agnovit fracta, et interpretatur farica vase sardarum. Quod est ridiculum. Faria merx, siluri, Nilii pisces. Eos vocat municipes Crispini, quia in Alexandria. Sic eadem Satyra (v. 24.) patriam Crispini pyrrum vocat i. e. municipem: Succinctus patria quondam, Crispine, pyrrus. Et abbi Creticis lagenas municipes Jovi appellat xvi. (xiv. 271.) Ita plane h. l. de Faria merce siluri, municipes Crispini, Martialis, Cadmi municipes ferat leternas. Tyrias lacernas intelligit." Juvenal. xiv. 130. nec non differre in tempora coene Alterius coenae vivam cum parte lacerti Signatum, vel dimidio patriae siluro, Filaque sectivi numerata includere porri. Ex his Juvenalis locis colligere licet silurum parvi pretii piscem fuisse, et inter vulgares cibos. Epirg. a Maltheo in Lex. Gr. Prod. laudatum: Σαρῶν αὐλοῦρον ἀργύροισι πρῶτα ἔχου. Inter salisamenta Alexandrina Athen. iii. 118. l. siluri mementi: Μὴ καὶ οὐτὸ ἐν τοῦτοισι, οὐ αἰῶνος, τὸν κατ' ἑμὲ τοῖς Ἀλεξανδροῖσι καταλέξει Μετθροῖσι, ἀν' οὗ δὲ μανώματος κίον γίνεσται ἀν ποτα, ἡ τῶν καλοῦν τὸν ἡμῶν, ἡ τῶν τορροχῶν αὐλοῦρον. " Mili αλοῦρος idem est, quod ψιλοῦρος, cauda glaber, vel cauda tennis, quia cum caput amplum habeat, desinit in caudam tennam, anguillae more. Σάλουρος et ψιλοῦρος idem sunt, quomodo σίτωνα et ψίτωνα, σιταχῶν et ψιταχῶν, σιμωσῶδες et ψιμωσῶδες, σάβηα et ψάβηα." Bochart. l. c.

"Σολομοῦρος, Isus siluri. A. v. αλοῦριον, quo caret H. St. et Schneideri Lexica, formatur αλοῦρος. Diphilus in Deseritico, ap. Athen. iv. 132. d.: Ὄλα, Ῥοδῶν ἐσθλαται: σίσιονσι τὰ Ἐθῆνα ἀπὸ θημῶν τῆρ μεγάλῃρ αἰσῶσι σπάσαι Ἀποκόσιαι αλοῦρος, ἡ λειψῆρ ἄρ' ἡ Κοραῖ πάλι μύλλων, ἡ μῆρινῃ. * προσεχῆσι. B. Ἀπῆσιον οὐλοῦριον.

ΤΥΡΑΗ.

"Piscis quidam (Niliaeus) ap. Athen. vii." (312. b.) H. St. Hoc vocabulo caret Schneideri Lex.

* ΦΑΓΡΠΙΟΣ.

Hoc vocabulo caret Schneideri Lex. Est piscis quidam Niliaeus ap. Strab. xvii. p. 1164. ed. Falck. Φαγρῶρος, ὃν καὶ φαγρῶρον καλοῦσιν. Sic legit Casaub. ad Athen. vii. 312. a. Scripti q. φαγρῶρος, Marg. Casaub. sic Par. 4. φαγρῶρος Mosc., teste Falck. Strabonis φαγρῶρος Athenaeo l. c. est φαγρῶρος. Hesych.: Φαγρῶρος ἰχθὺς πῶσι, ubi Soping. Heins. et Schr. φαγρῶρος male reponunt. "Pro φαγρῶρος (sic) ἰχθὺς ὅν. reponunt φαγρῶρος. At vero constare posse illam vocem φαγρῶρος, aut vero in φαγρῶρος mutandam, liquere videtur e Strabonis loco, ubi hunc piscem utroque φαγρῶρος et φαγρῶρος nomine dictum docet." Spanhem. de P. et U. N. p. 207. Wass. ad Thucyd. ii. 99. in Hesychi loco legit φαγρῶρος. Φαγρῶρος est, ut videtur, vox vel Aegyptiaca, vel Alexandrina. * Φαγρῶρος enim utroq. Aeg., unde * Φαγρῶροσῶδες, et * Φαγρῶροσῶλινα. Steph. B.: Φαγρῶρος πῶσι, ὡς Ἀλεξανδρῶς οὐλοῦρος ἐν Αἰγυπτιακοῖς, ἔξ οὐ συνθετοῦ Φαγρῶροσῶδες, καὶ Φαγρῶροσῶλινα. Strabo xvii. p. 803., (p. 1141. ed. Falck.) Ἐπιταθῆ δ' ἐστὶ καὶ ὁ Φαγρῶροσῶλινα ῥῶμος, καὶ πῶσι Φαγρῶροσῶλινα. De Pagro pisce vide Athen. vii. 295. c. 300. f. 315. c. 327. fusc. Aristot. H. A. viii. 15. l. 20. 5. (ubi Schneiderus in Ind. T. i. p. 545., "Graecorum hodiernorum Fangri descripsit et pinxit Sonnini T. i. p. 197."). *El. H. A. ix. 7. x. 19., ubi, Τοῖς ἰχθύσι τοῖς φαγρῶρος Σαγνῆται μὲν Αἰγυπτίων ἱεροῖς νεμῶσινται* (genus definire, inquit Schneiderus, non licet hodie): eadem tradit Plut. de Is. et Os. p. 353. Cf. H. St. Thes. iv. 5. J. Stackhous. in Notis Mss.: "Φαγρῶς vel φαγρῶρος, Sparus Pagrus L. Gr. hodierni Fangri." Isidor. Orig. xii. 6.: "Pagrum, quem Graeci Fangrum idem nuncupant, quod duros dentes habeat, ita ut ostris in mari alatur." Oppian. Hal. l. 140.: Τῆρ Ν καὶ φαγρῶρος καὶ ἀναῖτες * ἀγρῶροσῶρος, Κερασοῖ τε μύσων, καὶ ὀφιοῦροισι, καὶ ἀγρῶρι Μήριοντι. Schol. Ἀγρῶροσῶρος * δισφραγρῶρος, διὰ τὸ κενεῖσθαι τοῦ ἰχθύος. "Ald. Junf. τῆρ δὲ καὶ φαγρῶρος—φῶροσῶρος. Paris. f. et Mosq. τῆρ δ' αὐφραγρῶρος—φῶροσῶρος. Turnebus e Par. 2. φῶροσῶρος induxit. Olim erat, τῆρ δ' αὐφραγρῶρος—αὐφραγρῶρος." Schneider.

"ΛΑΚΑΦΘΟΝ (τό),

Lacaphthum: a P. Aegin. vii. 22. numeratur inter

species aromatum e quibus *αἴμα τὸ ἄρωμα* componitur: esseque dicitur *ἄρωμα πέντα τῶν ἑξ ἑτέρων τῶν ἄδένδρων*. Itaque ap. Plur. etiam de I. et O. (p. 385. Τὸ δὲ αἴμα, μάλα μὲν ἐξ ἰσχυροῦ μὲν σπυρίωνος ἐστὶ μέλιτος καὶ αἴμα, καὶ σπυρίωνος καὶ κενόρου, ἴσχυρος τε καὶ ἠμύρου καὶ ἀσπυρίωνος καὶ σπυρίωνος, ἐπὶ δὲ ἑσπύρου τε καὶ ἀμύρου καὶ ἴσχυρος καὶ λαυρίωνος, πρὸς δὲ τούτους, ἀρεσθίονος ἄρωμα, ἢ τὴν μὲν, μέλιτος, τὴν δὲ, διάτρου καλοῦσιν, καὶ σπυρίωνος καὶ αἴματος. Cf. Dioscor. l. 24.) pro *λαυρίωνος* reponendum fuerit *λαυρίωνος*. p. 653. I. meæ edit. "H. St. "Νάρκαρον, αἰ, τὸ, Narpaphium, Oloramenti genus suffutibus admisceri solitum: ut est ap. Dioscor. l. 22. (Νάρκαρον, αἰ δὲ νάρκαρον, καὶ τούτο ἐστὶ τῆς Ἰνδίας κρυφύτης. "Ἐστὶ δὲ ἀρωματικὸν, παραμύρον λεπίσται ἐστὶ, θυμιάτου δὲ τὴν ἑσπύραν, καὶ μεγίστου τὰς πικρὰς τὴν θερμότητα, ἀρωματικὸν καὶ μέγιστον ἐπισημύνην ἰσχυροῦσιν.) Pro eo ap. P. Ægin. *νάρκαρον*, nec nom. *λαυρίωνος*, vii. 22. Idem esse putatur *νάρκα* ap. Theophr. H. P. ix. 7, et sericatum (sericatum) ap. Plin. xii. 21.": id enim ex Arabia advehi ait, et in unguenta addi ab aliquibus." H. St. "Æginita in compositione cyphi vii. 22. corticem picæ aut alterius arboris inquit, scribiturque *λαυρίωνος*, ἐστὶ δὲ φύλον πέντα ἢ τὸν δένδρου. E quibus, si modo loco citato *λαυρίωνος* legatur, *ἀπὸ τοῦ νάρκαρον*, quale sit aroma veteribus non consistisse constat. Hoc tantum, corticem fuisse, concludi potest. Doctiores tegame narpaphium putant, quorum nec damno, nec probo opinionem: igni injectum non insuavem emittit halitum. Ceterum tegame non aliud sonare videtur, quam thymiana, Lat. sifimentum. Hujus enim corticis est frequentissimum in suffitis usus. Nilil miri, si novum sibi ex vno iudicari nomen, quod est thymiana (pro quo. posterio cortice tegame dixerunt). Narpaphium non meminit Plin., nisi que velit esse sarichatum, quod non describit." J. Bod. ad Theophr. p. 1035. "Myristica moschata: Casalpina ii. 49. credit Dioscor. *νάρκαρον* esse corticem externum hujus fructus." Sprengelii H. R. H. p. 192. "Ναρκ. forsân *Νάρκαρον*, cortex externus usui Moschate, Angl. *incæ*." J. Stackh. l. c. Glossæ Istr. MSS. et Cod. Reg. 190. et 1843. ap. Du-Roi. in Gloss. Gr.: *Νάρκαρον* (*νάρκαρον*) εἶδος ἀρωματικῶν Ἰνδίων. "Νάρκα, ἢ, Νάρτα, a Theophr. H. P. ix. 7. numeratur inter ea, quibus *εἰς τὰ ἀρώματα χρῆσται*, s. que *παραμύρονται* (*παραμύρονται*) *εἰς τὰ μέλα*. Putatur esse τὸ *νάρκαρον* Dioscoridis. H. St. "Quid sit (*Νάρκα*) ignoro: Nec Plinius ejus meminit xii. 2., ubi locum hunc scribere videtur. Sarichatum quid sit, ignoro. Puto sarichæ Theophr. *νάρκαρον*. Hoc in aromatis et suffumigiis locum habuit. Proximeque ad vulgatum lectionem accedit." J. Bod. ad Theophr. p. 1032. "Νάρκα forsân preparatio diversa *νάρκα*," J. Stackhous. ad Theophr. Gloss. p. 470.

NAIPON.

"Ναῖρον, αἰ, τὸ, Neumum a Theophr. H. P. ix. 7. numeratur inter ea, quibus utuntur *εἰς τὰ ἀρώματα*, s. que *παραμύρονται* *εἰς τὰ μέλα*, odoramenta, s. aromata, que immiscunt æginitis. At Neipon Hesch. affert pro

νερατικόν." H. St. Ναῖρος Schneiderus in Lexicon suum recepit. Nostra quidem sententia, pro *ναῖρον*, quod nusquam alibi legitur, in Theophrasti loco reponendum est *νεῖρον*. "Ναῖρος syn. Ναῖρον. Sed species forsân ejusdem generis: ita enim Dioscor. (l. 8. §. 6. ἄρωμα Ναῖρος καλεῖται τὸν ἑσπύρον θάλασσαν) καὶ Ναῖρος, e modo transportandi ἐκ θάλασσης. N. B. Valeriana species *Ναῖρος* Dioscor." J. Stackhous. ad Theophr. "Valeriana Celicam a. Taberosum (Nicander) primum nomine *Ναῖρον* θάλασσαν, Alex. 403. proferre videtur: spitheton enim, quo ab Indica discriminatur, id docet." Sprengelii H. R. H. p. 129. *Ναῖρος* "pro *ναῖρος* Gaza, a Bod. ad Theophr. p. 1022. laudatus, correxit. Voce "Ναῖρος caret H. Steph. Thes. Nicand. Ther. 531. *Ναῖρος*, ἐπισημύνην τε "σπυρίωνος." *Ναῖρος* retinuit Eustacius. Cum Gottro Bodrus p. 46. e Dioscor. loco vexatissimo l. 8. de nardo montana interpretatur: ego vero de nerio Dioscor. iii. (iv.) 82. (*Ναῖρος, αἰ δὲ ῥοδόδενδρον, αἰ δὲ ῥοδόδενδρον, θάλασσαν γίνονται*.) Plinii xvi. 33. ejus cum ruta conjuncti vires theriacem memorantur." Schneider. Plinii locus est hic. "Harum generi non decidunt: olea, lauro, palma, myrto, cupressu, pinis, elæxi, rhododendro, et (quamvis herba dicatur) sabine. Rhododendron, ut nomine apparet, a Græcis venit. Alii Nerion vocarunt, alii rhododaphnem." Nerium cum ruta conjungit Plinius, xxiv. 53. "Rhododendros ne nomen quidem apud nos invenit Latium: rhododaphnem vocant aut nerium. Mirum folia ejus quadruplum venenum esse, homini vero contra serpentes prasidium, ruta addita e vino pota. Pecus etiam, et capræ, si aquam hiberint, in qua folia ea maducunt, mori dicuntur." Sprengelii H. R. H. p. 163.: "Ναῖρος, Nerium Oleander, Rossæ laureæ nomine describit Apul. Metam. iv. p. 64." Teste Dioscoridis Appendicis auctore ad l. iii. 84., *Ναῖρος* aliqui vocant *δελφίνιον*: *Οἱ δὲ ῥαῖον, αἰ δὲ ἐπισημύωνος, αἰ δὲ ἑσπύρωνος, αἰ δὲ ἑσπύρωνος*. *δελφίνιον* Sprengelii H. R. H. p. 177. est Delphinium consolidæ. Est quoque *ῥαῖον* nomen herbe sabine, teste Apul. c. 85.: "Græci eam nerion (forte ab inventore hoc nomen adepti) dicunt, alii barython, alii borython, Itali herban sabinae atque savinam, alii sabinae cupressum." "Nerico," inquit Schneiderus ad Nicandri Ther. p. 249., "sabinae ab aliis vocata annotavit Plin. xvi. 20." Imo Plinius, cujus verba supra laudavimus, ali loquitur non de sabina, sed de rhododendro. Plinii locum male intellectum errandi occasione præbuisse Apuleio, qui sabinae acron vocari tradit, Bod. ad Theophr. p. 374. censet. Sed Apuleium non errasse sic scribentem, satis patet e Poeta veteri de Viris Herbarum c. 8. de Sabina: *Ἐξ ἑσπύρων τούτων πολυώνηρος ἑσπύρος Νεῖρος, Αἰγύπτου γῆρας προκαθήμενος ἔδδ Καυρίων, Ἐξ ἀρωματικῶν ἑσπύρων θερπαστικῶν*. Retoridius in nota per nomen *Νεῖρος* intelligit Neptunum. Sed nullo alium affert locum, in quo Deus ille sic vocatur. Schneiderus in Lex. de Ægyptiorum quodam Rege accepit: recte, nostra quidem sententia. Quibus Græci hujus nominis origination placet, si forsân illi a v. ῥαῖον, humidas, derivabunt, ut *Ναῖρος*, Neptunum, Deum marinum intelligant. *

* "Ea comperitur et sericatum et *galbanum, que infra se comstant Arabes, nostro urbi tantum nominibus cognita, sed cum cinamo casiaque nascentia. Pervenit tamen aliquando sericatum, et in unguenta additur ab aliquibus. Permaratur in libra x. vi." Plin. l. c. Cf. l. xiii. 2. "Sericatum quidam esse coniecerunt nostrum Benivinum, Galialium vero Captharum. Alii Sericatum Santalum flavum, a serici crudi colore: Calabium vero Benivinum." Dalecamp.

"Plin. ubi Panhis habet *αἴμα, vel ut C. Gesner ad Diosc. Parabol. p. 831. laudat Isidoro. Utrumque nomen est vitium, et corrigendum αἴμα in ἑσπύρων. Schneiderus ad Nicandri Alex. 405. "Vox *αἴματικὸς unquam passim legitur.

* "Placet tabacica exercitissimam Nicander dicit, rhododendrum esse, credo quod Dioscorides præsertit, advens serpentium venena cum ruta. Dioscoridis sententiam confirmat Plin. xxiv. 11. Contra Galenus de Simpl. vii. humiliter etiam venenum scribit e *Ναῖρος* a *ῥοδόδενδρον*, quibusdam *ναῖρος* ἑσπύρων. *Ἐστὶν αἰ δὲ ἑσπύρωνος ἡ ἀρωματικὴ, ἡ ἀρωματικὴ τῆς ἑσπύρωνος*. Eadem here ipsa infusa littera est. Ceterum Dioscor. et Galenus censentur doctiores esse, ut dicunt, quod humilium sanis venenum est, id reppit a serpente demeritis remediis esse: sunt etiam venena pleuriticæ aliorum venenorum *καλοῦσιν*. Sed licet tantorum virorum prope dicere, quod asperit, vocem viciniam deceptum dico Dioscoridem. *Ναῖρος*, Nicandri planta a rhododendro multum diversa, nec alia quam seridum mentum. Dioscor. l. 8. §. 2. *ἢ τὴν ἑσπύρον, ἡσπύρωνος ἢ τὴν ἑσπύρον ἢ τὴν ἑσπύρον καὶ τὴν ἑσπύρον*. Nardum montanum advens venenatum bestiarum letos, motuque salubre, ærno in orbibus facile vocatur. *Ναῖρος* itaque et *ναῖρος* plantæ diversæ." Bod. ad Theophr. p. 46. "Apud Nicandrum Ther. veridice fit *νερατικόν*, sed an intelligat montanum uridum, an rhododendrum, in folium vocari potest. Cur dubitet intelligi an debeat rhododendron, facit Dioscor. qui Alex. l. 3. præsertit advens motus venenatus rhododendrum: *Ναῖρος καλοῦσιν, ἡσπύρωνος ἢ τὴν ἑσπύρον*. Rhododendri florem a Dioscoride advens venenatum motus præsertit iv. 82. negari non potest. Sed non sequitur, *ναῖρος* et *ναῖρος* eandem esse plantam; nec inquam potarum, plantæ letalis fides a Nicandri advens venena præscriptos esse." Idem p. 1022.

* "Beychæ: *Ναῖρος ῥοδόδενδρον*: Nicand. Ther. 531.: *Ναῖρος, ῥαῖονος* et. Quare *ναῖρος* legendum: Dioscorides, *ναῖρος*. "Θουφί Eusebius. l. iv. p. 70. *Πρὸς ῥοδόδενδρον* Albersius reponi vult *ναῖρον*, e Dioscor. iii. 81. 82. qui contra venenatum motum illi auxilium dicit. An legendum *δελφίνιον*? *δελφίνιον* enim, teste Dioscor. l. 104., nomen est herbar sabine, que, Apuleio teste, *ναῖρος* vocabatur. At de huiusmodi voce contra venenatum motum nihil unquam legitimus.

* "Ναῖρος *αἴμα*, Lycophr. (806. *ἢ χυμὸς τῆς ἑσπύρωνος*) Grammatici exponunt *τὸν αἴμα* ad *αἴματος*. Erap. Galen. in Lex. *τὸ ῥαῖον* *αἴμα. Idem recentioribus Græcis *ναῖρος* pro *ναῖρος*, de quo nos alibi.

Auctor vetus Artis veterinarie cap. XLV. *ναῖρος* vocat, pro *κα*.

"ΠΗΝ, (ενος, ὄ)

Hes. est Πεναιός, Oceanus; et Πενειάδαι, eadem Πεναιάδαι, Oceanici, Oceani proles. Πενειών vero, idem esse dicit *παλαιός*, Vetus. Sic Sulide etiam Πενίσιος (necnon Πενειάδαι) sunt παλαιός, Vetus; Prisci: ab Ogeño quodam, quem Πενειών dicit fuisse ἀρχαίον θεόν, antiquum deum. Oceanum vero antiquissimum esse Hom. (Il. ε. 201. 246.) docet, vocans eum θεῶν γένεσεν, deorum originem." H. St. Steph. Byz. c. Πενέος, ἀρχαῖος θεός, ὅθεν Πενειάδαι καὶ Πενειὸν ἀρχαῖοι. Παρθένος ὁ Φωκτικὸς Δάμωρ Ὀμηρῶ ἠγάγθη ἐν καὶ Πενειῶν Στυγίου ὄρωρ. "H. L. ita legendum (pro vulg. δαλωσίνω) existimat Salmas. [ut et L. Holsten.] Aliter tamen invenit Salm. in MSS. et nos etiam in Vossiano." Berkel. Salm. ad Solin. p. 391. alio modo legit: Σὺν τοῖς ἠγῶν Θεῶν γε κ. Ἡ. Σ. ὄ. "Πενειῶ Στῆξ ἐστὶ Πεναιῶν. Πηγὴν ὀρεῖων, ἐν ὠρεῖσι τοῖς ὄρεσι. Et fortasse ita scribendum ap. Pherecydem, Πηγία—Πηγών. Sed *Πηγῶν pro Πηγῶν, ut μέγιστος pro μέγιστος. Quod est Ionicum et Aeolicum. Profecto Πηγῶν, et Πηγῶν, et Πηγῶν dicebatur." Salm. "Origenes e. Cels. vi. p. 303. ap. Pherecydem reperiri dicit narrationem aliquam de excretis contra alium exercitum in acie collocato, quorum alteri Κρήσις praesit, alteri *Όρεῖων, ita ut uterque alterum provocet ac amuletur. Has narrabat Pherecydes factionem inter se fecisse, ut, utri eorum in Ogeum incidisset, hi pro victis haberentur, qui vero illos expulisset, hi caelum tenebant. His Origenes non minus quam Max. Tyrii verbis (Dias. 10. 4.) lucem affert Clem. Alex. Strom. vi. p. 741. (ubi Pherecydem dicit sui summisse ex Hom. Il. ε. 483. et 606.): Περικλέδης ὁ Σείριος λέγει: * Ζαῖ τοῖς φάρμακον μετὰ τὴν καὶ εὐλεῖν, καὶ ἐν αὐτοῖς ποικίλλας γῆν καὶ Πηγῶν, καὶ τὰ Πηγῶν ὄρωρα. Hoc pallium s. φάρμακον eundem Clem. dicitur Pherecydes collocasse in alata quercu: Τὴ ἐπὶ τῇ ὑπεστερὸς οὐρῇ καὶ τῷ κέντρῳ πεποικιλμένον φάρμακον: πάντα τὰ Περικλέδης ἀλλογράφως ἐθελολόγησε, λαμβάνων ἀπὸ τῆς τοῖς Χαίρ προφρασεῖας τῆν ἐπιθύση. Igitur haec omnia allegorice explicanda esse, ipse Clemens testatur. Sed quomodo explicari possint, de eo dissentiant viri docti, quorum variorum varias interpretationes attulit Heinius p. 330. Mihi fateor unum placere eorum explanationem, qui per pallium extensum significari voluit, materiam autem conglobatam tandem a Jove extensam fuisse, h. e. caelum factum esse, ita ut plana sub colo existeret superficies, quam deinde dividit in terram continentem et aquas sive Oceanum. Haec enim esse viis verborum Πηγῶν et Πηγῶν δῆλωται, noscunt eum Heinius p. 330. intelligi debere Gehennam, et libris Mosis desumptam, satis perspicue potest ex Hesychio, et ex iis, quae Salmasius p. 842. c. atque Bochart p. 708. ea de re disputantur." Sturzii Comment. de Pherecyde p. 51. Tzetzes ad Lycoph. 231.: Καὶ δὲ ὁ Πολοῖσιμος ὁ βρεθοντιῶν Πραεταὶ καὶ βδελτεῖ τῶν γραίαν εὐχομένοι τοῦ Πηγῶν καὶ Πενέου, ἵστος τὴν Τηθῶν, τοῖς ἔστι τῶν θήλαστων, τῶν Τερτυρῶν τῶν οὐρανῶν μιαν τῶν Τηθῶν τῶν παιδῶν Οἰρητῶν καὶ Ἰθά. "Καὶ significat id est, ut sarpē; nam ὄρεων, vel, ut Pherecydes, ὄρεων, vel, ut Hesych., ὄρεῖν, est. i. q. Oceanus." Müller.

* ΜΟΡΦΟΘΩΣ, εν, ὄ.
Morochthus: lapis quidam *ἄγ.*, alio nomine dictus γαλαῖζας et λευκογραφῶς. Eo utuntur linteones πρὸς λεύκωσιν τῶν λιπῶν, ad dealbandas vestes, teste Dioscor.

(v. 152.) ut Galenus quoque eo uti scribit τοῖς οὐλοενοῦσι τῶν ὀδῶν. Ap. eund. Gal. legitur et μέγιστος πρὸς οὐδην, Simpl. Medic. ix. (p. 253.) ubi legit πρὸς τοῖς ἔχοντες. Ibi emendat *ἄγ.* lapidem a quibusdam μῦροιον nominari, ab aliis λευκογραφῶν." H. St. "Galatian Plin. xxvii. 10. cum Galactite confusit: λευκογραφῶν vero herban esse falso opinatus est, xvii. 11. cui vitæ easdem tribuit, quae hinc lapidi Dioscor. Porro hanc λευκογραφίδα iccirco dicitum refert Aetius, quod cum subviridis apparatus, sit ad cotem affricatur, aut ad asperitum pallium, locum inbalit. Id ipsum voluit Plin. xxxvii. 10., Mercretis porracea, lacte sadata, quo loco fortasse Merochthus rectius legas." Salm. Pro Melochthos Harduinus e Codd. Reg. 2. Colb. 3. et Indice * Morochitis reposituit.

* ΣΑΠΦΕΡΙΟΣ, εν, ὄ). Sapphirus, gemma, quam Dionys. P. (1104.) χρυσῖν et κομῆν simul appellavit: Πάτρη δ' ἐν πέτρῳσιν ἐπὶ φλέβης ἀδόντων Χρυσῆσιν κομῆν τε καὶ αὐτῆν αὐρῆσιν. V. Dioscor. (v. 157.) Affertur et Gregor. Naz., ἐπὶρ λίθων ἀσπερῶν αἰγυψιαίων." H. St. "Hodie Lapis Lazuli dicitur. V. Plin. xxxvii. 9. Ibi dicitur est, vel ob formatositate suam (nam Ἐπὶν pulcre dicitur Hebraice), vel a Sapphir, insula Arabici sinus, in qua eruebatur sapphir." Schlessner. Lex. N. T. Steph. Byz.: * Σαφειρίτης, ἴστος ἐν τῇ Ἀραβίᾳ κισῶν ἐν τῶν ἐν Σαφειρῶν λίθω. (Notanda est veteris libri scriptura, ἀσπερῶν.) "Nisi forte iusta Σαφειρίτην a sapphiris, quae inde adveherent." G. J. Von. Eyton. L. L. Vale Salm. in Solin. p. 763. Sed Schol. Apollon. R. ii. 395. Sappires appellatos tradit a lapide Sappirite, qui apud eos provenit: Σάπειρος ὁμωσ Σαδῶν, οὗτω λέθηεν διὰ τὴν πᾶσιν παρ' αὐτοῖς γίνεσθαι τῶν Σαφειρίτῶν λίθω. Scholla Par. habent * Σαφειρῶν. "Scribendum quoque Σαφειρίτης, nisi preferas τὸν * Σαφειρίτης." Schaefer. Nostra quidem sententia, lectio σωτερις non est sollicitanda: Schol. enim invere videtur vetustam simul et veram vocis σωτερις scripturam esse σωτερος, unde Σάπειρος, gens Scythica, ap. quam lapis ille provenit. Etymologiae vero p. 708. 16., contra, non, ἀσπερῶν est nom. Σάπειρος traxit: Σάπειρος ἐπίθετον, ἢ εἰδικῶς, Σάπειρ. Παρὰ δὲ τοῦτο γενεθῶν καὶ ὁ Σάπειρος λέγεται. Adj. * Σαφειρίτης, ut et adj. Σαφειρίτης, notante Boissonadio in MSS., legitur in Theodor. Prodrom. Notice des MSS. t. viii. p. 121. Sic Lat. Sapphirus, Plin. xxxvii. 9.

Teste Marbodeo c. 6., Hic quoque * Syrtites lapis a plerisque vocatur, Quod Circa Syrtis permixtus arenis, Fluctibus exspulsum, fervente fretu reperitur. Plin. xxxvii. 67.: ** Syrtides (gemmae) in littore Syrtium, jam quidem et in Lucania inveniuntur, et melleo colore croco refulgentes; intus autem stellas continent linguas." Cf. Isidor. Orig. xvi. 15., et Solin. c. 2., ubi legitur Syrtides. Harduinus Syrtides et MSS. edidit. In Indice tamen est Syrtidis. "Ap. Plin. in antiquo Codice Syrtides, velum Syrtite, sed idem est σωτερις et σωρις, ut λυγίρις et λυγίσις. Nam Lychnides dicuntur et Lychnitis. * Κοκλίνας et * κοκλίς, Cochlides, gemmae. Hoc etiam in aliis, ut * Λευκίνας et λευκίς, Ἐμῶνας et Ἐμῶνας ἱμαῖδος. Syrtides gemma non recte dicitur, sed Syrtis, syrtidis, ἢ Σαπίρι: ὁ Σαπίρις λίθος." Salm. in Solin. p. 64. b.

εὐχομένην ἢ ἐμῶν τῶν τῷ περῷ." Salm. in Solin. p. 916. d. "Ephianii verba, quae in editione Cercociti mutila et corrupta habentur, hic restant ut legi debent: Καὶ ἴσις * Νερονίου περὶ ἑστὸς ἐστὶ ἐπὶ αἰῶν ἑπὶ τῶν χαλκῶν, ἡσθη καὶ ὀδῶν. Καὶ αἰῶν ἢ ἀεὶν Νερονίαν λέγειν ἐστὶ, ἀεὶν ἀποαιεῖται ἢ ταπεινὸς αἰσῶν ἢ ἐστὶ παρ' ὀδῶν Νεῖρον, ἵστος ἀποαιεῖται ἢ ἑσθῶς χαλκῶς Νερονίαν, καὶ ἐστὶ ἴσις τῶν χροῖν ὁμοιωσίνωσθαι ἐστὶ Δεσπ, καὶ ἡ ταῦτα ἐπὶ σῆρῶν ἑσθῶν ἀποαιεῖται ἡσθη τῶν χροῖν. "Αὐτοῖς ἴσις παρ' ὀδῶν τῶν περὶ αἰῶν * ἀποαιεῖται ἵστος ὁμοιωσίνωσθαι τῶν χροῖν. Ὀπί αἰσθῶνας ἐστὶ λιπαροῦτος lapidum, qui nitentes atque ὀδῶν, facit lapides. Gemma smaragdus pretiosissima et excellentissima, h. e. quod ille vocat ἢ ἀποαιεῖται τῶν χαλκῶν, Νερονίαν dicitur esse, non a Nerone Imperatore, nec a Demetrius potest nomen habuisse. Nam Plinius, ut proxima forma atati, mentionem huius fecisset. Atqui apud recentiores tantum huius mentio invenitur. Ad illius certe Νερονίαν smaragduum aliusi auctore dicitur, quae in aculeum Constantini factum est. Salsuri aurea sacra qui requirit! Haec sunt gemmae, et Νερονίαν. Haec sunt gemmae aetate longe utique antea antefecisse. Sed a qua gemma facta? E Νερονίαν. Ita excellentissimum smaragdum appellatur. Ephianius: Ὁ μὲν κρῖν ἢ ἁμῶναι πῶν ἀσθη τῶν Νερονίαν. Figurae voluit ille dicere Constantini tempora Νερονίαν esse similia, quod ἄσθη et natum accidisset. A Nerone igitur artificē ac lapidum politorum nomen invenit." Salm. in Solin. p. 777. Cf. p. 742., ubi: "Αὐτοῖς * ἀποαιεῖται ἐστὶ ἡσθη, quae a Νερονίαν Ephianius." Glossa Lullibamus: ἡσθη τῶν χροῖν, coloratus. P. * Νερονίαν ἢ ἐστὶν interpretatur ἡσθη ὁδῶν, i. e. aequatum apium. Quoad nomen diversum est. Sic * ἀποαιεῖται pro cordamine dixerunt, s. beads, i. e. aequatum aquatum. Quos voces non intellexit ap. Myropom Furhusus. Nec melius ea intellexerat, qui aquam matrem, vel aquam aprī exponunt. Quod Demetrius antiquus erat, hoc recentioribus Graecia fuit ἡσθη." Salm. in Solin. p. 929. V. De-Cangell Gloss. Gr.

Επῶνιαν: Καὶ ἴσις * Νερονίου περὶ ἑστὸς ἐστὶ ἐπὶ αἰῶν ἑπὶ τῶν χαλκῶν, ἡσθη καὶ ὀδῶν. Καὶ αἰῶν ἢ ἀεὶν Νερονίαν λέγειν ἐστὶ, ἀεὶν ἀποαιεῖται ἢ ταπεινὸς αἰσῶν ἢ ἐστὶ παρ' ὀδῶν Νεῖρον, ἵστος ἀποαιεῖται ἢ ἑσθῶς χαλκῶς Νερονίαν, καὶ ἐστὶ ἴσις τῶν χροῖν ὁμοιωσίνωσθαι ἐστὶ Δεσπ, καὶ ἡ ταῦτα ἐπὶ σῆρῶν ἑσθῶν ἀποαιεῖται ἡσθη τῶν χροῖν. "Αὐτοῖς ἴσις παρ' ὀδῶν τῶν περὶ αἰῶν * ἀποαιεῖται ἵστος ὁμοιωσίνωσθαι τῶν χροῖν. Ὀπί αἰσθῶνας ἐστὶ λιπαροῦτος lapidum, qui nitentes atque ὀδῶν, facit lapides. Gemma smaragdus pretiosissima et excellentissima, h. e. quod ille vocat ἢ ἀποαιεῖται τῶν χαλκῶν, Νερονίαν dicitur esse, non a Nerone Imperatore, nec a Demetrius potest nomen habuisse. Nam Plinius, ut proxima forma atati, mentionem huius fecisset. Atqui apud recentiores tantum huius mentio invenitur. Ad illius certe Νερονίαν smaragduum aliusi auctore dicitur, quae in aculeum Constantini factum est. Salsuri aurea sacra qui requirit! Haec sunt gemmae, et Νερονίαν. Haec sunt gemmae aetate longe utique antea antefecisse. Sed a qua gemma facta? E Νερονίαν. Ita excellentissimum smaragdum appellatur. Ephianius: Ὁ μὲν κρῖν ἢ ἁμῶναι πῶν ἀσθη τῶν Νερονίαν. Figurae voluit ille dicere Constantini tempora Νερονίαν esse similia, quod ἄσθη et natum accidisset. A Nerone igitur artificē ac lapidum politorum nomen invenit." Salm. in Solin. p. 777. Cf. p. 742., ubi: "Αὐτοῖς * ἀποαιεῖται ἐστὶ ἡσθη, quae a Νερονίαν Ephianius." Glossa Lullibamus: ἡσθη τῶν χροῖν, coloratus. P. * Νερονίαν ἢ ἐστὶν interpretatur ἡσθη ὁδῶν, i. e. aequatum apium. Quoad nomen diversum est. Sic * ἀποαιεῖται pro cordamine dixerunt, s. beads, i. e. aequatum aquatum. Quos voces non intellexit ap. Myropom Furhusus. Nec melius ea intellexerat, qui aquam matrem, vel aquam aprī exponunt. Quod Demetrius antiquus erat, hoc recentioribus Graecia fuit ἡσθη." Salm. in Solin. p. 929. V. De-Cangell Gloss. Gr.

“ΙΑΣΠΙΣ, ἰάσις, ἴ, ἡ.

Gemma quædam pretiosa, ejus sex genera tradit Diosc. v. 160. (Αἰθιο ἰάσις, ἡ μὲν τὴν ἑσπέρην ἀγρίαν, ἡ δὲ κρηττάλιαν, ἡ τοῖς φλέγματι, ἡ δὲ ἀπέρων, ἡ δὲ κωνίας, ἡ περὶ κκεαντήριον, ἡ δὲ τὴν καὶ διαρρῆσαι ἔχον διαλέσειν καὶ ἀποστράβουσαν, Ἀπέρων καλομένης, ἡ δὲ τὴν περιβηθῶν λέγεται, καλοῦν ὅτι χροματὶ προσημειωμένη λέγεται δὲ πάντες εἶναι φολιόχρητα περὶ τὰ ἰσπία, καὶ ἡ δὲ τὴν περιβηθῶν λέγεται.) Plin. xxxvii. 8. et 9. ubi et ἰσπία vocatur memorat. [Viret et sæpe translucet iaspis, etiam si victa a multis, antiquitatis tamen gloriam retinet.

Plurimæ ferunt cam gentes: smaragdo similem Indi: Cypros duram glaucoque pingui: in Phrygia purpurea: ob id vocatur Ἀριζουσα. Talis et Caspia est: cereulea, circa Thermodontem amnem: in Phrygia purpurea: in Cappadocia, ex purpura cereulea, atque non refulgens. Amisos Indicæ similis mittit. Chalcedon turbidam. Sed minus refert nationes, quam bonitates, distinguere. Optima ergo, quæ purpurea quidquam habet: secunda, quæ rosæ: tertia, quæ smaragdi. Singulis autem Græci nomina ex argumento dedere. Quarta apud eos vocatur *Borea, celo autumnali matutino similis: et hæc erit illa, quæ vocatur Ἀριζουσα. Similis est et Sardæ, imitata et violæ. Non minus multæ species reliquæ, sed omnes in vitio cereuleæ aut crystallæ similes, aut myxis. Item Terbinthibus improprio, ut arbitror, cognomine, velut multobrem præstantiores funda clauduntur patentes, nec præterquam margines auro amplectente. Vitium est et brevis in his nitor, et longe splendet, et sal, et omnia que in ceteris. Et vitio adulteratur: quod manifestum fit, cum extra fulgorem spargunt, atque non in se continent. Nec diversæ, quas spiridantes vocant, publico geneminarum dominio in tantum dato, quomam optime signent. Totius vero Oriens pro amuletis traditur gestare eam, quæ ex his smaragdo similis est, et per transversum lineam alba media præcingitur, et Grammatibus vocatur: quæ pluribus, Polygrammos. Licet obiter vanitatem Magicam hic quoque congerere, quoniam hæc concionantibus utilem esse prodiderunt. Est et onychipuncta, quæ Jaspionyx vocatur, et nubem complexa, et nives in summitate. Est et stellata rutilis punctis: est et salem imitata: et veluti fumo infecto, quæ Carnias vocatur. Magnitudinem jaspidis quindecim unciarum vidimus: formatamque inde effigiem Neronis thæocraticam. Marbodæus c. 5. Jaspidis esse decem species septemque feruntur. Hic et multiora cognoscitur esse colorum, Et multis nasci perhibetur partibus orbis. Optimus in viridi translucenteque colore. Et qui plus solet virtutis habere probatur. Caste gestatus fugat et febres et hydroperis: Appositus quæ juvat mulierem parturientem, Et utamentum portanti creditur esse. Nam consecratus gratum facit atque potestatem, Et, sicut perhibetur, phantasmata noxia pellit. Cujus in argento vis fortior esse probatur. “Πελλὴν περὶ Ἰβῶν Ἀντιόχου: Ἡ ἰάσις ὅσην κρηττάλιος ἐπιγίνωσκεν ἑταίροισι τῆν χρῶσιν, καὶ ἄριστὴ μὲν ἡ παραρροῖσα, δευτέρα δὲ ἡ ὀφθαλμοκίνητα * κρηττάλιος, ἑστὶ δὲ τὴν καὶ ἀποστράβει ἡ ἀναστράβει. V. Eriphân. de xii. Gemmis c. vi. p. 99. ad calcem Tractatus M. Hilleri de Gemmis xii. in pectorali Pontificis Hebr. et Braun. de Vestitu Sacerdot. Hebr. ii. c. 19. p. 586. In Apocrypho, ubi quætur occurrat, iv. 3., (ubi tamen Eichhorn. in Comment. Vol. i. p. 187. intelligit jaspidem tyriam seu potius purpuream), xxi. 11. 18. 19. hoc nomine adamantum genemiarum præstantissimam indicari, non temere judicaverunt quidam viri docti, hæc maxime ratione ducti, quod partim in genemiarum recessione xii. 18. 19. jaspis primo loco nominatus legitur, partim ibidem v. 11. epitheton κρηττάλιος huic gemmæ tribuitur. Accedit usus loquendi Alex. interpretum, qui Ezech. xxviii. 13. quidem ἰάσιον pro Hebr. יָסָפִיר jaspis posuerunt, sed Exod. xxviii. 18. eadem voce pro ὀφῆτῃ ὑδαμante, et Is. liv. 12. pro יָסָפִיר pyropo nisi sunt.” Schleuseri Lex. in N. T.] Meminit ejus et Dionys. P. modo ἑρῶσσαν ἰάσιον cognominans (v. 724. de Caspiis, id ἑρῶσσαν ἰάσιον Ἐχθρῶν Ἐπαισιῶν, καὶ ἄλλοις εἰδόμενοι. Eustath. ἄνετι γὰρ ἄλλοις εἶναι ἢ λίθος αὐτῆ, καὶ * ἀποστραβιστικὴ φαερῶ-

των. Cf. Idem ad Od. p. 1659. 25.) modo ἰδωσσαν (v. 782. de Thermodontē), modo χλωρὰ διαγυρίζουσαν (v. 1120. de Indis). Meminit et Orpheus A. B. (264. Kai γλαυρῶν κρυμῆς * ἑρῶσσαν ἀνεὶ ἰάσιον Ἰβῶν τῆν μῆτρ, μακρῶν λίθων τῶν ἰσπῶν, καὶ οἱ κρηττάλιος νεφελῶν κρηττάλιον ἀφῆρας. Id. v. 606. Παλλά μὲν ἄνδρ ἰσπῶν ἔστιν ἀκάτω χροματῶν ἰδωσῶν Ἐσ γὰρ οἱ ἔδει ἰσπῶν * ἰάσιον ἰάσιον Σαρδῶν ἡ ἀριζουσα, καὶ ἀγκύρτα μαργῶν.” H. St. Theophr. de Lapid. c. 43.: Αἱ μὲν (καρφαρῶν) τῆ ὕδατος μόνον, αἰὼν τὸ Σαρδῶν, καὶ ἡ ἰάσις, καὶ ἡ Σαρφῆρος ἀπὲρ δὲ ἑστὶν ἀπὲρ κρηττάλιος: c. 48. Ἡ δὲ ἰσπία ἑστὶν ἐστὶν, καθῆσθαι ἐστὶν τῶν ἰσπῶν καὶ γὰρ ἐκ τῆν ἰάσιδος γίνεσθαι φασι γὰρ ἐπιβῆσθαι ποτὶ δὲ Κρηττάλιον, ἢ τὸ μὲν ἔστιν Σαρφῶν ἢ τὸ ἔστιν δὲ ἰάσις, ἢ ὅτινα μεταβιβάσκειν ἀπὸ τοῦ ὕδατος. Inde

“Ἰασπίδες, Jaspides imitari, Jaspidis colosse esse, Dioscor. v. (154. τυχῶνος, ἰασπίδων.” H. St.

“Ἰασπαχῆρος, (qua voce, ut et v. Ἰασπίδες, caret Schneideri Lex.) Astius de Re Med. ii. 57. p. 54.: Jaspachates, inter jaspides, qui smaragdo assimilatur, et achaten medius, Ἰασπαχῆρος, ἐκ τῆν ἑσπέρην ἀγρίαν ἑστὶν ἰάσιδος, καὶ τοῦ ἄγριον. Plin. xxxvii. 34.: “Multa et cognomina Achatis: vocatur enim jaspachates, cerachates, *sardachates, *hemachates, *leucachates, *dendrachates, velut arbuscula insignis, *autachates (Salm., *stactachates), cum uritur, myrrimum redolens, coralloachates.” Vulgo legebatur passachates, MSS. Reg. 2. Colb. 5. alique, jaspachates. Harduinus jaspachates reposuit. Sed ante Harduinum sic emendatur Salm. in Solin. p. 92. e. monens in Orphi versibus (modo laudatis) jaspachaten describi.

* Ἰασποτάλλω. Vide infra v. Ὀυαλος. Hoc vocabulum ignorat Schneideri Lex.

KOPAAAIION

An ad Æg. linguam pertineat, alii videntur. Nobis nimis placent quæ de ejus etymologia scripsit G. J. Voss. Elym. L. L. “Κορῶλιος, Hesychie libris θαλάσσιος ἰερῆρατος, [ἰερῆρος, Salm. Palm. Sed Lex. MS. tuetur ἰερῆρατος. Zonaras: Κορῶλιος λίθος θαλάσσιος.] Lapis marinus rubens: ejus κορῶλιος meminit Arrian. quoque in Περιπλῶν τῆν ἰερῆρῶν Θαλάσσιον. Plin. modo Corallium vocat, modo Corallum, modo Curallum. Ab eodem et Corallis ac Coralloachates inter gemmas numeratur: xxxvii. 10. Coralloachates guttis aureis sapphiri modo sparæ, qualis copiosissima in Creta, sacra appellata. Et aliquando post, Coralloachates, similia corallo aureis guttis distincta: Corallis, minio: gignitur in India et Syene. (Marbodæus c. 2. Hinc quoque Curallio similem gerit insula Creta, Cujus planities chryseis est illita venis: Iste neque virus fugat, et quod vipersa fundit. Solinus c. 5.: Dat Creta, quæ Curallachaten vocant, curallio similem, sed illitum guttis auro micantibus, et acroporium icibus resistantem. Κορῶλιος, Dioscor. v. 139. Theophranes Nonnus c. 128. 132. 204. Glossæ: Κορῶλιος margarita. Hinc * Κορῶλιοςλάσση, ὅσ, ἡ, Quæ et corallio figur figuratur, Dorvilli Sicula a Schneidero laudata in Lex.) Inde verb. Κορῶλιος, Corallum imitor, Coralli modo rubeo.” H. St.

“Κορῶλιος, ὅσ, τὸ, Corallium, i. q. Κορῶλιος, Corallium seu Corallum. Multa de hæc gemma Orpheus ἐν τῶν περὶ λίθων, scribens ipsam esse herba quædam marina περὶθαλάσσιον, (505. 571. 579. 600.) et ad Ovid. Met. v. (iv. 749.) Nunc quoque curallis eadem natura remansit Duritiam tacto capiunt ut aere, quodem Vimen in æquore erat, fiat super æquora saxum. Et xv. (416.)— curallum quoque primum ducti quæ Tempore, durescit: mollis fuit herba sub indis. Et Plin. xxiii. 3. “Curallo forma est fructus, color viridis: bæccæ ejus candidæ sub aqua ac molles: exente confestim durantur, et rubelescent, quæ corna sativa specie atque magnitudine. Aiunt tactu protinus lapidescere, si vivat: itaque occupari evellique rebus, ut acri ferramento præcidi: hæc de causa curallum vocitatum interpretatur: probatissimum quam maxime rubens et quam ramouissimum.” Cur autem congelit et in lapide durescat ære tacto, prolixè ibi docet Orpheus. Ap. Theophr. quoque de Lax. c. 67. p. 396.: Τὸ γὰρ κορῶλιος καὶ γὰρ τοῖς ὕδατι λίθος,

* Hæc esse, quam Pureschianus Nostri vocant, Salm. in Solin. p. 302. calixtam, recentis Apolloniam. Diosc. ἰάσις ἰσπία. * Onychiis distincta punctis: quam obrem et composita voce ὀνυχῶν ἡ Γραεις vocatur.” Harduin. Salm. in Solin. p. 92. f. sic locum rēgnit: Est et onychi (nab, s. miltia) jaspachate vocatur. Præcessit enim, Quæ ex his smaragdo similis est.

τῆ χροῦ μὲν ἐρυθροῦ, περιερίε δ', ὡς ἐν μίζα, φέρεται δὲ ἐν τῇ θαλάττῃ scriptum est corallium, ut et ap. Dionys. P. (1103.) Ποσει γὰρ λίθος ἐστὶν ἐρυθροῦ κοραλλίου. Ap. Plin. vero quibusdam in locis legitur Corallium et Corallum: ut et Auson. (in Mosella) dicit, Quam viles algas et rubra corallia nudat Æstus. Affertur et verbum Κοραλλίζου pro coralli colore venegere: vide supra κοραλλίζου. H. St. Arctæus p. 97. f. n., Τὸν λίθον τὸν ἐξ ἄλλης κοραλλίου. "Lapidem marinum vocat corallium. At Theophr. l. c. non lapidem, sed quod corallium appellat, et mox et calamum Indicum lapidescentem similem esse natura testatur: τρέφει δὲ τὸν αὐτὸν τρόπον τῆ φύσει, καὶ ἐν Ἰνδοῖσι εὐλαμῶσι ἀπολαμβάνονται. Quibus et verbis patet, hunc non esse plantam lapidem, sed quiddam medium inter lapides et plantas, unde a quibusdam λυδίζουσι fuisse appellatum testatur Dioscor. v. 139." Petit ad Arctæum p. 251. Suidas e S. Basil. Hexæm. Homil. vii. p. 95.: Κοραλλίου χροῖ μὲν ἐστὶν ἐν τῇ θαλάττῃ, πρὸς ἀέρα δὲ ἔξερχθῆναι, εἰς λίθον στερεώτερα μετατρέφεται.

"Κοραλλίων venustiores Græci appellaverunt: ita ap. Theophr. l. c. scribitur. De Latinis quoque antiquiores quique: ut Ovid. l. c.; sic enim scribendum vetus lege ostenditur, non corallium. Plinio l. c. corallium est ἀπὸ τῆς κοραλλί, quod "fermento prædicatur" ac veluti tondeatur in mari; quæ interpretatio nullo modo possit convenire voci κοραλλίων, ut recentiores id appellatur." Salm. in Solin. p. 63. Cf. Boel. ad Theophr. p. 419., et Bernard. ad Theophr. Nomi Epit. cap. 128.

"Κοραλλίων, (Cod. Ven. Κοραλλίον) Hesych. esse dicit παιδαριον, εἶδος, Puellum s. Puellam, affertens et Κοραλλίον pro μεράριον." Κοραλλίον et Κοραλλίον reperiri dicitur et pro κοραλλίον s. κοραλλίον, Corallium s. Coralium. Κοραλλεῖ, Hes. auctore, ap. Siculis sunt οἱ ἀναμύγοντες τὸ κοραλλίον, quæ corallium legunt." H. St. Hesychii glossam sine edidit Albertus: Κοραλλεῖς οἱ ἀναμύγοντες τὸ κοραλλίον, ἐπὶ Σακκίαι. At in Cod. Ven.

legitur, Κοραλλεῖ, ο. — Σακκίαι. "Αὐ ἐπὶ Σακκίαι, circum littora" N. Schow. Certe, Dioscor. v. 139. teste, εὐρίπτεται πλείον ἐν τῇ αὐτῇ Σακκίαισι ἀνεύρηται τῷ καλοτέρῳ Ποσειδῶ. Cf. Plin. l. c. Arctæum τῶν Dorice per ὡ μίζα pro εἶδος legitur.

"Αντιπαθῆς, Coralli species, Gemma. Dioscor. v. 140.: Καὶ τῷ καλοτέρῳ δὲ ἀντιπαθῆς, κοραλλίον οὐκ εἶδος ἀντιπαθῆς, εὐκρινέχον διαφανὸν ἐστὶ δὲ τῷ μὲν χροῖ μύδιον, δευτέρῳ δὲ αὐτὸν, καὶ ἔδασει μύδιον. Δύναται δὲ εἶναι τὸν ἀντὶ τῷ κοραλλίῳ. Plin. xxviii. 34. "Antipathes nigra non translucet. Experimentum ejus si coquatur in lacte: facit enim hoc myrrha simile immixta. Eam contra effascinationes auxiliari Magi voluit." "Αντιπαθῆς Græci vocant, quiddam adversus effascinationes, incantationes, et amoris faciendi artes magicas potenter est efficax. Idem ἀντιπαθῆς, quod ἀλεξίφάρμακον. Hinc antipathes gemma Plinio, quæ contra effascinationes auxiliari putabatur. Et ἀντιπαθῆς, coralli genus, ab eodem effectu dictum. Hebenum quoque ἀντιπαθῆς quidam appellatur. Mely illud nominativum, quod Mercurius Ulysses nuntivus adversus Circes effascinationes, ἀντιπαθῆς proprie vocatum est. Suidas "ἀντιπαθῆς vocat." Salm. in Solin. p. 661. d. Ctesias ap. Stobæum Serm. de Morbis: "Ὅσα ἐστὶ τῆς Μοιρίας Ἐθρίας καλοῦμεν, γεννάται δὲ ἐν ἀπὸ γλίθου ἀντιπαθῆς προσομοιωθῆμεν, ἢ ἀλλοτρίω πρὸς ἀλλότριον καὶ δέσφαι δὲ οἶνον τριβόμενον, καὶ τοῖς πάσχουσιν ἐπιτελεῖται."

"Gorgonia, Coralli nom. Plin. xxxvii. 59.: "Gorgonia nihil aliud est quam corallium: nominis causa, quod in duritiem lapidis mutatur: emollit maris; fulminibus et typhoni resistere affirmant." Ganizæam eadem vanitate nimicorum pomæ effecere promittunt. ("Gonizæam Index. MSS. h. l. discrepant. Reg. 2. Goniem, Colb. 3. Gosium. Editi libri vulgo Genizæam." Harduin.) Salm. in Solin. p. 63. d. locum sic emendat: Mutatur e molli marina. "Gorgonia ideo sic vocatur, quod e molli marina dura fit et lapidea extra mare

posita: ἢ ἐναλίον μαλακὸν ἐξ ἄλλου γερνέρον ἀποδοθεῖται." Omnes tamen libri, sine publici, sine conditi, teste Harduino, habent, Emollit maria. Plinii mentem satis accurate expressit Marbodius c. 22.: Et sicut scribit Metrodorus, maximus auctor, Fulmina, typhonias, tempestatesque repellit A rate, vel tecto, vel agro, quocunque geratur. E Plinii autem sententia, inde factum nomen, quod in duritiem lapidis vertetur, ut si fabula ferunt contigisse, quæ Gorgonia caput inspicere. Sic explicat Harduin. Paulo aliter Eustath. ad Dionys. l. c.: Τὸ δὲ κοραλλίον τοῦ τῆς Γοργῶνις αἵματος ἀποστάζου μολύνεται, ἀφ' ἧς, οἷα κίρμι ὄσφαι, ἢ ὄσφαι τῷ λίθῳ ἐναλλάσσεται. Et "Γοργία quoque appellatum. Nomen id a Metrodoro datum est, si Solino credimus." "Gorgonia et Gorgia idem; illud ἀπὸ τῆς Γοργῶνις, hoc ἀπὸ τῆς Γοργῶνις: unde ap. Poetaum, —Γοργῆις ἐναρῆθ' ἔδειξιτο πέλαγος." Salm. in Solin. p. 63. Saraceno in Dioscor. v. 139. est Gorgonias, non Gorgonia; ut Bodæo ad Theophr. p. 420. est Gorgias, non Gorgia. * Jacc. Sic corallium in Persico mari appellatur, teste Plin. xxxii. 11.

* OLCA.
Gemma. Plin. xxxvii. 65.: "Olca barbari nominis, e nigro fulvoseque, et candido placet." Harduinus: "Sic MSS., et Isidorus ipse hæc transcribens xvi. 1.; in editis male Orca."

* Ophicardelon, gemma. Plin. xxxvii. 65.: "Ophicardelon barbari vocant, nigrum colorem binis lineis albis includentibus." Harduinus: "Barbara, ut Plinius prodit ipse, vox, non originarius Græcæ."

* ΟΠΙΑΑΟΣ.

Hæc vocis parent Lexica. In Forcellini et Gesneri Thesauris male scribitur, Opalus, ὄπαλος. Plin. xxviii. 21. "Plurimum a beryllis differunt opali, smaragdis tamen cedentes. India sola et horum est mater. Atque in pretiosissimum gemmarum gloria compositi, maxime inenarrabilis difficultatem deferunt. Est enim in his carbunculi tenuior ignis, est amethysti fulgens purpura, est smaragdi virens mare, et cuncta pariter incredibili mixtura lucentia." Sect. 22. "Hæc gemmam propter eximiam gratiam perique appellaverunt "Pæderota. Sunt et qui privatum genus ejus faciunt, "Sangenonque ab Indis vocari dicunt. Traduntur Aspi et in Ægypto, et in Arabia, et vltissimi in Ponto. Item in Galatia, ac Thaso, et Cypro. Quippe opali gratiam habet; sed mollis nitet, raro nos scaber. Summa coloris ære et purpura constat: viriditas smaragdi deest. Constatque melior ille, cujus fulgor vini colore fuscatur, quam qui diluitur aqua." Isidor. Orig. xvi. 12.: "Nomen habet ex patria; sola enim eum parturit India." Sed de causa nominis quod ait, verisimilius esset, si locus ejus nominis esset in India, notante Voss. Etym. L. L. Cf. Salm. in Solin. p. 399. e. Hinc

* Ὀπάλιος, ὄ. Male ap. Voss. l. c. Ὀπάλιον, ut et ap. Salm. in Solin. p. 399. e., qui tamen p. 92. f. meliora docuerat: "Ὀπάλιος dicitur Orpheo, quem Plinius et alii Opallum." Sic scribitur Morellus in Thes. Gr. Prosod. et Schneiderus in Lex. Althæi p. 396. ed. Hermanni: Φερὶ δὲ τοῦ ῥήματος αὐτοῦ ὄπαλιον ὀφραλίον Ἀγλαίη, ἡμερῶν ῥήματα χροῖ παθῆς ἔχουσα. Orpheus nempe ad opali nomen videretur respectat: v. Plin. l. c. Quidquid eximia aliqua gratis commendabatur, Græci καλοῦντο dicere. Παιδῶν, παῖς ῥοι, e. l. Puer æque venustus et amabilis, ut amor ipse, Salm. in Solin. p. 399. e.

* Ιασποράλλιος, ὄ. "Jaspiorallius, Jaspis opallio similis, aut Opallus jaspidi. Eriphanium de inuolentem Gemmis: Καὶ ὄπαλος Ιασποράλλιος καλοῦμενον, ἔραμος ἢ χροῖ ἢ ἀπὸ θαλάσσης. Vitiose legitur, καὶ ἄλλο ἴσαστις ὁ παλαιὸν καλοῦμενον. Egregius interpret, et commentator locum esse corruptum, vel inde advertite debuerat, quod ἴσαστις in sequiore genere semper enuntiatur Eriphanium. Vitia opalli dicit esse Plinius, si color in florem heliotropii vocatur, aut crystallum, aut grandinæ. Ιασποράλλιον vocatum ait Eriphanium, qui nivi aut apumet similis est, quod opali vitiosi note sunt, ut scabritia, et sal." Salm. in Solin. p. 92. f.

* Κοραλλίον et κοραλλίον, Græci vocant parvam ὄρα. Pape maxime et magnas, quibus ludit pœtris ætas, ita vocatur. Hesych. ἀπὸ τῆς κοραλλί, εἶδος τῆς κοραλλί. Καλλιὸν γὰρ ποιεῖται Λακκίαν, [Apolon] pro Mercurio, cum, e. l. ubi vide Interpretat. Diomi Chryse. in Rhodura (p. 647. Targ.). Ὄραλι λίθος τῶν Ἰβηρίων, ὅπου ὁ τοῦ ἄλλου ἔδασι ἀπὸ τῆς ποσῆς. Hesych. Γέρον καλοῦμενον. Vitiose pro γέρον. Idem: Γέρον, πῶν, ἔραμος, κοραλλίον. Græci proprie γέρον vocant munitas merces omne genus, quæ expeditio circumferunt. Κοραλλίον ἴσαστις et κοραλλίον idem. Parva nempe pomæ, nec alia ratione moti recentiores, quod veteribus erat κοραλλίον, dicitur κοραλλίον. Grammatici: Τὴ ἢ κοραλλίον τοῦ τῆς Γοργῶνις αἵματος ἀποστάζου μολύνεται, ἀφ' ἧς κίρμι ὄσφαι, ἢ ὄσφαι τῷ λίθῳ ἐναλλάσσεται. Salm. in Solin. p. 63.

ipsam, sed semen ex quo parabatur, a frugis praestantia Latinos appellasse ait. Verantamen et Hieron. in Es. xviii.: Pro farre, quod Graeci *ζέα* vocant, quidam viciam intelligunt. Et in Ezech. iv. Quam nos viciam interpretati sumus, Septuaginta Theodotique posuerunt *ζάρα*, quam alii avenam, alii sigalem (secalum) putant. Aquila autem prima editio et Symmachus *ζέα* s. *ζέαι* interpretati sunt, quos nos vel far, vel gentili Italiae Pannonique senone speltaque speltanque dicimus. At Dionys. Halic. *ζέα* Latine dici fabulam existimavit. (A. R. h. l. i. p. 288. ed. Reisk. *Ἐσάλευν δὲ τὸν ἴσπετον οἱ παλαιοὶ γάρμον, Ῥωμαῖοί τε προσηγορίᾳ περιλαμβάνοντες, καθόλου, ἢ ἐπὶ τῆς κοινότητος τοῦ φάρου, ὃ καλοῦμεν ἡμεῖς ζέα.*) Utut sit, frumenti genus est tritico simillimum, radice multiplici et alba, culmo numero, sed tritico fuscit et minus, inquit Gorræus. Plin. (xviii. 8—11.) dicit latiores esse ejus spicas, nigrioresque et brevi stipula: et ex *zea pulchris* quam ex tritico fieri granum, quamvis id alice vitum sit: tradique eam ac tiphen, quam sint degeneres, redire ad frumentum, si pistae serantur, nec protinus, sed tertio anno: esse hanc et Italiae in Campania maxime, senoneque appellari: ac propter eam ab Homero *ξείραρον ἄρορον* dici, non, ut alij arbitrantur, quoniam vitam donaret. Duae autem ejus sunt differentiae, Dioscor. (ii. 111.) una simplicis grani, altera gemini, duabus tunicis involti, quae ob id *Δίκοκκος* cognominatur. Porro quod ad *ζέα* attinet, sciendum est ipsum esse Ionibus familiaris, ideoque legi non ap. Hippocr. solum, sed et ap. Hom. *Odys. δ. (604.) Πῖρον τὸ ζέαι τ' ἴδ' ἐστὶν ἄρτιον ἢ λεκόν.* (ibid. 41. *Πῖρ δ' ἴβλην ζέαι, ἀνά δὲ ἐπὶ λεκόν ἔμψαν.* V. Biel. Theophr. Philolog. et supra v. *ζάρα*. Artemidor. i. 68. *Κέγγυρον δὲ καὶ ζάρον καὶ ζέα πέντα καὶ ἀνάριον παρακαλεῖ.* Hesych. *ζέαι* κριθή, ἢ σίτου ζέαι: ubi *ζέα* postulare ordo, notante Alberto, et sic legitur in Cod. Ven. teste Schow.) *Ζέα* ap. Athenienses dicitur etiam ἢ *Ἐσάου*, et portus quidam in Piraeo, ἀπὸ τοῦ σπυρίου ἢ τῆς ζέαι, teste Hes. (*ζέα* ἢ *Ἐσάου* παρὰ Ἀθηναίους, καὶ εἰς τὴν ἐν Πειραιεὶ λιμῆνα, ὅπου καλοῦνται ἀπὸ τοῦ σπυρίου τῆς ζέαι, ἔχει δὲ ἢ Πειραιεὶς λιμῆνα τρεῖς ἐκαστοί.) * *Γρεσ* portus habebat Piraeus, * *Ἀροῦσιον*, *Καθάρου*, de quo v. Hes., et *Ζεαι*. Priores duos memorat, praeter alios, Schol. ad Aristoph. *Pac.* 144. ubi v. Florent. Tertii autem nomen quidem sciremus, absque uno Hesychio esse. V. Meurs. de Piraeo c. 3. p. 15. Breviter Photius: *ζέα* λιμὴν Ἀθηναίων. * *Albertinus*. At Hieron. in Hippiatricis, de equi febricitantis signis, καὶ τὸ σπῆμα ἄρθρι μόνον, καὶ ἢ ζέαι, ἢτα γρημῆ, μετρίως καὶ θερμῶ καὶ μελαύτι: ubi striata pars oris significat. Alibi fidem, καὶ πρῶτον μὲν ἀραρίων ἀπὸ αἵμα δει ἀπὸ τοῦ σπυρίου, δευτέρωθεν μὲν τὴν ζέαν τῆς τριτῆς ἢ τῆς τεταύτης. Bud.^o H. St. Ap. Veget. i. 2. et 32. iv. 2. de Re Veterin. Gradus sunt rugae in palato equi numero duodecim.

Est etiam * *Ζεα rosarum species*, Apul. de Herb. 79. Etym. M. p. 410, 11. *Ζεαί* αἱ ἄλωνα, κατὰ δὲ ἔτερον αὐτῆς ἢ κριθῆ, *πλεονασμῶ* τῶν *Ζ*, εἰσι τινες οὐραε εἶσι γὰρ αἱ τροφαί, αὐτῶν ὄνομα παραδίδου τὸ ἵσπετον ἢ ἴσπετον, ἢ ζέαι εἰσι εἶνος, ex Hom. II. N. 103. * *Δαῦσιον*, Hes. *ζέα*, *ζέα*. H. St. * *Ζώτιον* s. *Ζώτιον* proproquo *ζώτιον*, ὃ μύλων, παρὰ τὴν ζέαν: quae et *ζέαι* vocantur: plurimum ἴσπετον αἱ ζέαι ἔσονται, quae *ζέαι* vocantur: alii esse volunt τῆσιν ἴσπετον ἴσπετον καλοῦσθαι οἱ οὐκ εἶσι. Ita Etym. M. et Lex. meum, vel, sed apud illum scriptum est *ζώτιον* (MS. Leidensis, teste Ken. ad Gregor. Cor. p. 568., ubi de Dialecto Ionica, *τὰρ μύλωνας ζώτιον*, habet *ζώτιον*.) et *ζώτιον*: quod posterius ap. Aristoph. in Babylonis legi tradit ex Oro Milesio. Hesych. quoque *ζώτιον* vocari tradit τὸν μύλον, pistrium: veluti *ζώτιον*, ἴσπετον τῆς ζέαι ἔσονται, et *Suid.* (et *Zonar.*) *ζώτιον*, καλοῦσθαι οὐκ εἶσι. Ap. J. Poll. (iii. 78. ubi tamen Falckenb. *προκαρτερίσιον, ζώτιον*.) *προκαρτερίσιον* *ζώτιον* scriptum est. H. St. Iterum J. Poll. vii. 19.: * *Ὁ δὲ πεπρωμένος τὰ ἄρθρα, ἀρθεῖσιν, μύλων, ζέαιρον, ζυρτίον, χέαιρον, χυρσοκτίον*: ubi C. V. *ζώτιον*, C. A. *ζυρτίον ζέαιρον*. * *Ζαρέιον*, *Suidae* (et *Zonarae*)

τὸ ἐν μύλωνι βασιάζω. In pistrio torquere. (Titmanni Cyrillus Zareion eadem explanatione.) Etym. quoque teste, *Ζαρέιον* proprie est τὸ ἐν μύλωνι βασιάζω: qui etiam addit esse ἀπὸ τοῦ ζέαιρον, quod ap. Iones significat τὸ βασιάζω. Lex. meum, vel, esse vult παρὰ τὸ ζα ἑπιταρῶν, καὶ τὸ τρέω, quod est φοβέσθαι. Unde τρέω τὸ π. εἰς ἢ dici *ζαρέιον*, τὸ τὴν δούλων δεσμοτήτων: quoniam ibi *Ἡεροστῶτος* οἱ δούλοι. H. St. * *Ζαρέιον* Hes. τὸ τὴν δούλων καλαστήρων, Locus in quo servi puniuntur: *ἱδενόσθου* *Suidae*, afferenti ipsum ex Eupollide. Sic et J. Poll. iii. (78.) ἴσα καλοῦσθαι οἱ δούλοι, esse dicit *μύλωνας, ζαρέια, ἀρθεῖσι, χυρσοκτίσι, ζυρτίσι*. H. St. Hesych. *ζαρέιον* τὸ τὴν δούλων καλαστήρων. Cod. Ven. *Zarp...* τ. τ. δ. ε. * *Plures* literas una cum scribendi compendio excelsit: inter literas deletas agnoscit *eo*, at vocem integram legere nequeo. * *Schow.* Hesych. * *Ζαρέιον* τὸν ἐπιταρῶν. *Zonaras*: *Ζαρέιον* ὁ κούστος, τὸ τὴν δούλων καλαστήρων, ἔχει γὰρ ἱδενόσθου οἱ δούλοι. (Jo. Tzet. Chil. xiii. 301.: *Κούστος δὲ καὶ * κλουστος, ὅστις ἴσπετον καὶ ἄλλων.* V. Du-Cang. Gloss.) Etym. M. p. 411, 33.: *Ζαρέιον* παρακαλεῖ τὸ τὴν δούλων δεσμοτήτων, ἵσπετον τῆς μύλωνας, παρὰ ζέαι καὶ Ἀραρίσιον ἔχει γὰρ ἱδενόσθου οἱ δούλοι. *Ἐπιτάσι*, *Πετρε* γὰρ εἰς ζέαιρον ἔτιμασθαι καὶ θεάματον, — ἡ μαι δοκεῖν εἶναι τὸν προφωτιστὸν βασιλευσθέντα, *Τῆν δ' οὐκίαν ζέαιρον ἢ κούσθον* μέγα. *Συδων* δὲ ἴσπετον ἐκ τοῦ ζα καὶ τοῦ τρέω τὸ φοβέσθαι, *ζέαιρον* (*ζαρέιον*) καὶ *ζέαιρον*, ἢ παρὰ τὸ δέιν τὸ δεσμοῦσθαι καὶ τὸ τρέω, γίνεσθαι ἄρορον. Etym. Paris. *ζέαιρον*, ut in edito scribendum Sylburg. putat, Bast. ad Gregor. Cor. p. 279. Sed v. Eustath. loco mox laudando, *καὶ τὸν τρέω* [τὸ δὲ εἰς ζέαι] τῆς ἐν ἐπιτάσθου εἰς τὸ ἦ, ἐν ἢ δέσθαι τρέουσιν, εἴρηται δὲ καὶ δαῖτα οἱ συνταλαίμων καὶ (imo leg., ut ap. *Zonar.* *συνταλαίμων*, ἢ) παρὰ *Ἡεροστῶ*, *Ἀγε* (Aγ) αἰτὸν εἰς τὸ ζέαιρον, (sic * *ζέαιρον*, ut vidit Titmann. ad *Zonar.*) ἔστι δὲ *χορταῖον* (Sylb. *χυρταῖον*, tibi cum claudicans: sic legitur in *Zonara*: sed leg. * *χυρταῖον*, ut vidit *Ruhnck.*) τούτῳ δὲ ἢ μ. *Ἦσι* προκαρτερίσιον, ἢ τὸ γήρειον, ὃ δὲ *Πρωτῆς* προκαρτερίσιον (Ζωπαρ. περιουσί.) *Χυρσοκτίον*. Eust. ad H. A. p. 837, 44.: *Ἐσθα* * *προκαρτερίσιον* καὶ τὸ καὶ μὲν Ἦσι τὸν γρημῆταιον, *ζέαιρον* προκαρτερίσιον, κατὰ δὲ ἔτερον, *ζέαιρον* προκαρτερίσιον, ὃ ἐπιτάσι φασὶ δούλων δεσμοτήτων ἵσπετον μύλωνας ἔχει γὰρ ἱδενόσθου οἱ δούλοι αἰτὸ γὰρ κατὰ τῆσιν, παρὰ τὸ δέιν ὃ ἐστὶ δεσμοῦσθαι, καὶ τὸ τρέω ἵσπετον φοβέσθαι συνετέθειν εἰς ἄρορον, *ζέαιρον* γίνεσθαι μετακαρτερίσιον τὸ δὲ εἰς ζέ. Id. ad Od. A. p. 1411, 32.: *Δρόν* δὲ, ἢ τινὲς ἔστι σιδερον δεσμοῦ καὶ * *σιδερον* τῆς ἐπιτάσθου προκαρτερίσιον, τινὲς δὲ καὶ τὸ ζέαιρον πῶδες φασὶ δεσμοῦ. * *ΠΠΠ*. (6.)

Frumenti genus. Hesych. *τίρα* αἱ ἄλωνα: sed diversum ab *olyra* esse, e Plin. xviii. 8. patet: *Cilicis* et *Asiae* ac *Graeciae* peculiares, *zea*, *olyra*, *tibhe*, V. et c. 10. (*Tibhe* et ipsa eadem est generis, ex qua fit in nostro orbe *oryza*. Apud Graecos est *zea*. Traduntque eam ac tiphen, quam sint degeneres, redire ad frumentum, si pistae serantur; nec protinus, sed tertio anno. Cf. Theophr. H. P. ii. 3.) V. etiam Theophr. H. P. viii. 1. (et 9.) de C. P. iv. (6.) *Aristot.* H. A. viii. (21. de porcorum morbis, *Ἐξάλλωσθαι δὲ τὴν χυρταῖον τῆς ζέαι, ὃ καὶ πρὸς τῆν τροφὴν ἔστι χυρταῖον*.) Ceterum quod de pabulo equorum loquens Hom. II. ε. (6. 188.) scripsit, *Υμῖν μὲν (πῖρ) προκτίσιον μελίρρονον πῖρον ἔθρουν*, vs. inque Grammatici cum Galeno per *τίρα* explicant, ut v. l. annotant. H. St. * *Tiphen* et *olyram* rem alii eandem esse, alii diversam, veteres prodiderunt, referere eorum sententias Galeno de Aliment. Fac. i. 13. T. vi. p. 319. *πρὸς τῆσιν αἱ ἄλωνα καὶ ζέαι*. * *Harduin.* ad Plin. l. c. * *Secale* cereale, *τίρα*, Theophr. H. P. viii. 1, 2, 4, tritico simile, sed semen folliculis inclusum gerit. Secale cereale a Theophrasto primum memoratum, in Armenia sponte nasci dicitur a Clavijo, Hist. del Grau Tamorlan. p. 103. Madr. 1782. 4. * *Sprengel.* H. R. H. p. 80. Hesychii lapsum notavit Bud. ad Theophr. p. 955, 6. Eodem in

* *Nomen Herodoti folum patet* Titmann. Procul dubio intelligi debet poeta nomen. *Ruhnckii* conjectura Titmanni orationem effugit. *Herodoti* lambographi * *nomen*, inquit D. R. Hist. Crit. Oratt. Gr. p. 172. *Reisk.* * *ab* ut notum Herodoti ap. Etym. M. p. 411, 41.: *ζέαιρον* δὲ τὸ ἰσπετον, καὶ παρὰ *Ἡεροστῶ* Ἰσπετον, ἢ τὸ ζέαιρον, ἢ τὸ γρημῆταιον εἰς αἰτῶν. In mendoso *Ἡεροστῶ* habebat *Wesseling.* *Dion. Herod.* p. 29. Idem Etymologi locus indixisse videtur *Scalig.* ad *Varron.* de L. L. vi. p. 149., ut lamborum scriptorem *Herodotum* vocaret.

siligineo: ut qui ex purissimi optimique tritici farina, quae *siligina* dicitur, conficitur. Ex quo apparet quid discernimus sit inter similaginem et siliginem. Hoc enim nomine optimum triticum vel ejus farina, illo autem paulo deterius et commune veteres designabant: in quo quod purissimum est, pollen dicebatur: ut flos in siligine: quemadmodum annotavit Plin. xvii. 10. Hæc Gorr. In v. l. autem male *semidala* exponitur Siligo, deinde Simila et Similago: quum Siligo sit *siligina*, ut modo diximus: fuit ex quo confectus panis dicitur *siliginis* a P. Ægineta i. Invenitur et *siligina*, itidemque *siliginis*: sed altera scriptura melior est." H. St. Hippoc. de Victu Acutorum p. 583. 25., Καὶ δὲ ἡμαρτὰ ἐσθίου ὄσπρ, καὶ *semidala*, καὶ *siligron*: de Dieta p. 92. 47., Σημιδαλα καὶ χιόνου ἑσθία; ibid. v. 40., αἱ δὲ *semidalata* (ἄσπρ) ἑσθιόντα πάντα τούτων. Athen. iii. p. 109. c. et Tryphone Alexandr. ἐν τοῖς Φασκίοις, Ἄσπρ ἐσθιόντα γίνεσθαι, ἐν τοῖς μέγιστοις, Σημίτην, ἄσπρην, *semidalata*, χιόνου, σπυροειδέα. *Seimidala* legitur in Lex. iv. 4. Es. l. 13. Exod. xxix. 2. Lev. ii. l. 1. Reg. i. 24. Gen. xlvii. 6. Cf. Salin. de Hom. Hyl. Intr. c. l. v. p. 72. et O. Celsi. Hierobotan. l. ii. p. 101. J. Poll. i. 247., Ἀπὸ δὲ σίτου, χιόνου, *semidala*, Σαῖ, σπυροειδῆ, *siligron*: vi. 74., εἴρηται δὲ καὶ *semidala*, παρὰ τε Ἀνακσίτην τῆς Ἰβηρίας, καὶ πολλοὺς τῶν κομφοδοκασάων (κομφοδοκασάων); Σπρίστι δὲ καὶ τὴν γενεὴν εἰσαίνει *semidaloi*. In Glossis scribitur *semidala* pro *semidala*. Eundem Glossæ, * Σημιδαλας Puffas, S.: qua voce caret Schneideri Lex. Zonaras: Σημιδαλας παρὰ τὸ σπρὸ τὸ καθαίρω, καὶ τὸ εἶλα, ἢ εἶλα σπυροειδῆ, τὸ πρὸ σπυροειδῆ, ὡς τὸ λεπτοσπυροειδῆ. Ὁσίων * Πρὸς ἡ Μελίταις. Cf. Etyim. M. p. 709. 46. et Phavor. * Σημιδαλας est a Punico Semid, ut monuit Angelus Caninius in Alphabeto Hellenismi. Sane Aruc Ν ΤΥΣΩ, pro simila habet. Simila, quæ et Similago, est a *semidala*, iur' ἀποσπῶν ultimate syllaba, et δ in λ converso, quomodo ab Ὀλυσσῶν, quod Ἔολιcum pro Ὀλυσσῶν, Latini dicunt Ulysses, et a δασπον, lacrymæ." G. J. Voss. Etyim. l. l. * Σιλίγιον, Siligo. Chrypsurus Tyaneus ἐν Ἄρροστικῶν, ap. Athen. xiv. 647. c., de Romanorum catillo ornato, Εἶρα τὸν χιόνον ἐκείνου, ἐπιλίγιον σπυροειδῶν ὄσπρ: ubi *siliginis* Edd. cum Msto. * Videtur id vocabulum pro diminutivo τὸ *siligina* vel *siligina* accepisse Dalecamp., aliquantum siliginis vertens: ut tale diminutum non minus ridiculum videri debet, quam si Latine frumentatum aut triticultum diceret, Quam Romani stiprem vocabant, eam Graeci inter Romanos viventes *siligina* et *siligina* Gr. terminatione dixerunt. Sic veteres Glossæ: Σιλίγιον siligo. Cf. Du-Cang. Gloss. Gr. v. Σιλίγιον. Ac sunt quidem, qui dicant eandem esse *siligina* et eam quam Graeci proprie *semidala* vocant: at *semidala* Romani similaginem dicunt, quæ siliginis inferior censetur." Schweigh.

* Σιλίγιον, (quod vocab. ignorat Schneideri Lex.) i. q. Σιλίγιον. Eustath. ad Od. ε. p. 1753. 3.: Ἐστὶ δὲ φθῆσι, πρὸς τὴν πλειοῦς, αἱ τὴν κατασκευὴν ὄσπρ τὴν σημιδαλαῖν: Τυρὸν ἐκείνου, τριβῆ καὶ ἡμιδαλαῖν εἰς (ἢ) κίσκεον χιόνου, διβῆσι, εἰς ἡμιδαλαῖν (σημιδαλαῖν) μέλι καὶ *siligina* ἡμῖται, καὶ σημιδαλαῖν εἰς εἶν. Ἐστίνου δὲ διβῆσι μὲν τὸ δισμῆτιν, ἑστὴν ἀποθεῖν λέγειν ἢ κομμοῖς, ὅθεν καὶ φθῆσι ἢ δισμῆτιν (δισμῆτιν). Περὶ δὲ *siligina*, Σημίτην μὲν εἶς πρὸς εἶνα ἐστίν. Τυρὸν δὲ εἰς παρὰ τὴν ἄσπρην Σιλίγιον καὶ Σιλίγιον, εἰς τὴν ἐσθίου μῆλον. Ἡ δὲ ἡμῖται, τῶν ἡμῖται εἰς μέτρον τὸν εἶν, ὡς χρῆσι

ἐν τῷ, Ἐλαῖον ἐλεῖον ἡσπρ ἴσ'. Cf. Etyim. M. p. 795. 5. Uterque respicit ad verba Chrypsuri Tyanei ad Athenæum xiv. 647. d. laudata. * Nec tamen siligo a *siligina* factum puto. Potius placet Græcos cum voce a Romanis accepisse. Sane vocem esse exoticam, etiam Galeus agnoscit. Satis autem verisimile est, venire a 272, titi. Nam est species ex tritici, quæ nivea vel molli farina præstat: Juvenalis v. v. 70., Sed tener et niveus, mollique siliginis factus Servator domino. At Isidorus facile refellitur, eum xvii. 3. deditur a v. siligo, quia tritici species sit præcipua maximeque selecta. Nam contra quam in siligo prima correpta est, media producta, ut allatus Juvenalis versus ostendit." G. J. Voss. Etyim. l. l.

* ΣΗΕΑΜΗ s. SHEAMON, Sesama vel Sesamum, Frumenti Indici genus. (Sprengelii H. R. H. p. 45. et 96. est Sesamum orientale.) V. Dioscor. (ii. 121. Γένεσις δὲ τοῦ ἑλαίου ἐστὶν ἀπὸ τοῦ, ἢ αὐτὸν ἑλαιοῦτος χιόνου.) et Plin. (xviii. 7. et 10. qui inter æstiva frumenta numerat, Columella autem vi. 7. inter legumina. Ab Indis venit et culmum habet feruicentem, folia sanguinea, semen vasculosum inclusum, ut papaver, ut Plin. l. c. tradit. Hoc ædæ gratum est in cibus, et locum habet in bellariis et condimentis. Plaut. Pæn. i. 2. 112. Ut mulsa loquitur! nihil nisi laterculos, sesamum, papaveremque, triticum, et frictas nuceas, al. leg. papaveremque tritum. Petron. in Satyr. c. i. extr. Mellitos verborum globulos et omnia dicta factaque, quasi papaver et sesamo sparsa. V. Forcellini. h. v. Phobus: Σησαμὸν μετὰ μέλιτος κεκομμοῖτον πρῶτον μὲν παρὰ τῷ νεφρίῳ τὸ παλαιὸν ἔδιδοντο τοῖς ἀναστῆσι περιτόντες τὸν ἐντρίμιον ἢ φέρον ἐπιλίγιον, ἢ παρὰ τοῦ γαμοῦτος ἑστὸν ἢ τῆς γαμοῦτινῆς πῶν δὲ δεικτὰ ποιούσιν;" ead' οἰσίαν διανέμουσι τοῖς κεκαλυμένον ἑστὸν δὲ ὅτε τῆς σπυροειδῶν ἑστὸν περιφέρειν δένδρο πολυτέλεθ' ἐν δὲ τοῖς γάμοις ἔδιδοντο σπυροειδῶν, ἐπεὶ ἐπιλίγιονῶν. Σησαμὸν σπυροειδῶν περιλίγιον καὶ Ἀριστάρχου καὶ Σάλευκος, ἢ δὲ χρῆσι ἐστίνου.) Hinc Σησαμοειδέα, Herba duorum generum, una Σησαμοειδῆ μέγα, (Sprengelii H. R. H. p. 175. Reseda alba.) altera Σησαμοειδῆ μικρὸν appellatur, (Galeno Fab. Simpl. viii. 105. Sesamoides album, Sprengelii p. 184. Astragalus Sesamoides.) V. Dioscor. (iv. 152. 153. Galeno l. c. Sesamoides magnum est Ἀντικυρῶν ἑλεῖον. Dioscor. Σησαμοειδῆ τὸ μέγα ἐν Ἀντικυρῶν ἑλεῖον καλοῦσι, διὰ τὸ μῆγρονθεῖν ἐν ταῖς καθάρσιαις τῷ λευκῷ ἑλεῖον. ἑστὸν ἢ πρὸ ἡσπυροῦτος ἢ σπυροειδῶν. — σπυροειδῶν ὄσπρ, κωνίον ἐν τῇ γενεῇ. In Nothis legitur: Σησαμοειδῆ μέγα— ἢ δὲ σπυροειδῶν, αἱ δὲ σπυροειδῶν, αἱ δὲ ἡσπυροειδῶν, αἱ δὲ ἑλεῖον λευκῶν, αἱ δὲ ἀντικυρῶν. Hezych.: Σησαμοειδῆ ἐν Ἀντικυρῶν οἶα, ἐστὶν ἡσπυροῦτος. Plin. xiv. 5., Elleborum in Anticyra insula tussissime sumitur, quoniam sesamoides admiscet. Idem xvii. 24.: Sesamoides a similitudine nomen accepit, grano amaro, folio minore.— Est etiamum aliud sesamoides Anticyra nascens, quod herbae aliqui Anticyricum vocant: cetera simile erigeroniti idem genus, grannum sesame. Quod illud Anticyricum Helieborum dicitur, Galeo. l. c. aliam ac Dioscorides, et ex eo Plin. l. c., rationem reddit, nempe quoniam semem heliebori modo purget, ceterisque viribus sit heliebori simile. Ægineta: Σησαμοειδῆ τὸ μέγα, ἑστὸν ἄσπρην ἑλεῖον ἀντικυρῶν, διὰ τὸ ἡσπρην ἑλεῖον καθάρσιαις αὐτῷ τὸ σπυροειδῶν. Diosc. sententiam stipulator Strabo ix. p. 418. Postquam enim duas monuit olim fuisse

* Etyim. M. p. 795. 5.: φθῆσι φθῆσι εἰς κίσκεον, αἱ τὴν κατασκευὴν εἶνα τὴν σημιδαλαῖν. Τυρὸν ἑσθίου, τριβῆ, καὶ ἡμιδαλαῖν εἰς κίσκεον χιόνου, διβῆσι, εἰς ἡμιδαλαῖν μέλι καὶ *siligina* ἡμῖται, καὶ σημιδαλαῖν εἰς εἶν. * Etymologus sua ex ipso Athenæo loco descriptis videtur; ita accurate cum Nostro consentit, nisi quod pro ἡμῖται (quod cum editis recte tenet uterque nonnulli cod. MS.) perperam ibi editur ἡμῖται. Schweigh. Imo, non ex Athenæo ipso, ut vix doctus putat, sed vel ex Eustathio, vel e grammatico, cujus sermone conspiciat Eustath., non deprimisse Etymologum, satis patet e verbis, ἡμῖται κίσκεον αἱ τὴν κατασκευὴν εἶνα τὴν σημιδαλαῖν. In Eustathio legitur, ut Athenæo desunt, in Eustathio quousque legitur ἡμῖται καὶ *siligina*, pro quibus in Athenæo est *siligina* in ed. Ven. cum MS. A. et ἡμιδαλαῖν in MS. A. cum edd., ἡμιδαλαῖν in MS. Ety., teste ipso Schweigh.

* Apographus Alberti ad Hes. v. σπυροειδῶν habet ἑλεῖον καλοῦσι, pro quo idem reponere debuit ἑλεῖον καλοῦσι. Pro ἑλεῖον καλοῦσι idem, qui aliquid dedit putat, conjicit ἡμῖται.

* Pro ἡμῖται Apographus Albertii habet ἡμῖται. Respicitur, ut putamus, ad Aristoph. Pæc. 969., Ἡ σπῆσι ἡμῖται, καὶ εἰς τὴν σπῆσι καὶ τὸ σπῆσι: ὅ σπῆσι: σπῆσι, σπυροειδῶν σπυροειδῶν, ubi tamen Brunek., quem sequitur Maltzeus ad Morelli Lex. Gr. Proseod., legendum esse σπυροειδῶν. In A. scriptum σπυροειδῶν. Schol., et ex eo Suidas, σπυροειδῶν h. l. presens dubio legerat, et et Phavor., qui articulum totum excerpserat: σπυροειδῶν, legit Schol., quæ et h. v. γάμοις ἑστὸν ἑλεῖον γὰρ ἢ τῆς γάμοις σπυροειδῶν ἑστὸν, ἢ τῆς σπυροειδῶν γάμοις δὲ τὸ σπυροειδῶν σπυροειδῶν δὲ αὐτὸν σπυροειδῶν. ἢ καὶ σπυροειδῶν σπυροειδῶν ἢ καὶ σπυροειδῶν σπυροειδῶν ἢ καὶ σπυροειδῶν σπυροειδῶν. Pro σπυροειδῶν, in Phavor., et Suida, ubi idem articulus est, legitur σπυροειδῶν. Phavor. et Zonaras: Σησαμοειδῶν τὸ ἡμῖται. * Imo σπυροειδῶν, ut ap. Suid., Tittmann. Idem tamen Schol. σπυροειδῶν ad Acharn. 1092., scribit: Ἄλλο σπυροειδῶν, ἢ ἄλλο σπυροειδῶν σπυροειδῶν μὲν εἰς κίσκεον, σπυροειδῶν ἢ ἐν ἡμῖται καθάρσιαις σπυροειδῶν. Ex illo suo deprimat Phavor.

* Etyimologus sua ex ipso Athenæo loco descriptis videtur; ita accurate cum Nostro consentit, nisi quod pro ἡμῖται (quod cum editis recte tenet uterque nonnulli cod. MS.) perperam ibi editur ἡμῖται. Schweigh. Imo, non ex Athenæo ipso, ut vix doctus putat, sed vel ex Eustathio, vel e grammatico, cujus sermone conspiciat Eustath., non deprimisse Etymologum, satis patet e verbis, ἡμῖται κίσκεον αἱ τὴν κατασκευὴν εἶνα τὴν σημιδαλαῖν. In Eustathio legitur, ut Athenæo desunt, in Eustathio quousque legitur ἡμῖται καὶ *siligina*, pro quibus in Athenæo est *siligina* in ed. Ven. cum MS. A. et ἡμιδαλαῖν in MS. A. cum edd., ἡμιδαλαῖν in MS. Ety., teste ipso Schweigh.

* Apographus Alberti ad Hes. v. σπυροειδῶν habet ἑλεῖον καλοῦσι, pro quo idem reponere debuit ἑλεῖον καλοῦσι. Pro ἑλεῖον καλοῦσι idem, qui aliquid dedit putat, conjicit ἡμῖται.

* Pro ἡμῖται Apographus Albertii habet ἡμῖται. Respicitur, ut putamus, ad Aristoph. Pæc. 969., Ἡ σπῆσι ἡμῖται, καὶ εἰς τὴν σπῆσι καὶ τὸ σπῆσι: ὅ σπῆσι: σπῆσι, σπυροειδῶν σπυροειδῶν, ubi tamen Brunek., quem sequitur Maltzeus ad Morelli Lex. Gr. Proseod., legendum esse σπυροειδῶν. In A. scriptum σπυροειδῶν. Schol., et ex eo Suidas, σπυροειδῶν h. l. presens dubio legerat, et et Phavor., qui articulum totum excerpserat: σπυροειδῶν, legit Schol., quæ et h. v. γάμοις ἑστὸν ἑλεῖον γὰρ ἢ τῆς γάμοις σπυροειδῶν ἑστὸν, ἢ τῆς σπυροειδῶν γάμοις δὲ τὸ σπυροειδῶν σπυροειδῶν δὲ αὐτὸν σπυροειδῶν. ἢ καὶ σπυροειδῶν σπυροειδῶν ἢ καὶ σπυροειδῶν σπυροειδῶν. Pro σπυροειδῶν, in Phavor., et Suida, ubi idem articulus est, legitur σπυροειδῶν. Phavor. et Zonaras: Σησαμοειδῶν τὸ ἡμῖται. * Imo σπυροειδῶν, ut ap. Suid., Tittmann. Idem tamen Schol. σπυροειδῶν ad Acharn. 1092., scribit: Ἄλλο σπυροειδῶν, ἢ ἄλλο σπυροειδῶν σπυροειδῶν μὲν εἰς κίσκεον, σπυροειδῶν ἢ ἐν ἡμῖται καθάρσιαις σπυροειδῶν. Ex illo suo deprimat Phavor.

"Πλωρί Ηex. *σπράμις* s. *πεφωρημένη σπράμις*." H. St. Hesyeh. et Phavor.: "Πλωρίδης ἡ πεφωρημένη σπράμις. Ιδωρίς: σπράμις. Prius illud Laconicum est, notante Alberto, qui addit: "Fortè quæ *πλωρίς* coniecerit a seq. *πλωρίς*." V. Casaub. Animadv. ad Athen. p. 387. *Σπράμις* nomine, ut scribit Bod. ad Theophr. p. 920. plures donatæ sunt plantæ. Heliotropium magnum sesamum dictum scribit Auctor ad Dioscor.: Οἱ δὲ *σκορπιστότων, οἱ δὲ σπράμιον ἄβρον, οἱ δὲ σκορπίον ὑβάνειν. Arborem quandam illud nomen obtinuisse, e Dioscor. l. 129. colligitur: "Ἐπιὰ δὲ τὰ *σπράμινα ἢ ἀκαθάρτα ἕλα ἄβρον ὄντα ἀπὲρ ἕβρον πολυλοπία." Vet. Cod., si Lacuna credimus, habet, pro *σπράμινα*, *σπράμινα* [saltem legendum esset *σπράμινα*, Salm. in Solin. p. 727. b.], et illi merito legendum censere Marcello et Cornario, quibus facile assentior: quavis fidei non ignoro in Arriani P. M. E. mentionem fieri phalangium sesaminarum atque ebeninarum." Saraceni Scholia p. 19. Locus est p. 162. ed. Blanc.: "Ἀπὸ μὲν βασιγῶν τῆς ἀπέρτης ταῦτα τῆς Περιπέδος ἔβροντα, πλωρία μεγάλη χυλοῦ καὶ ἕλαν *σπράμινα, καὶ δοῦν καὶ ἐπάρτων καὶ φολόγγων σπράμινα, καὶ ἕβροντα." Recte, nostra quidem sententia, se habet vob *σπράμινα*. "Σπράμιον ἕλαν ap. Cosmam Indicoip.," Du Cang. Gloss. Gr. "Constat," inquit Salm. in Solin. p. 727. c., "lignum simple fuisse ebeno. Alias morum i. e. *σπράμιον* inter spissa ac durabilia ligna numerat cum Theophrasto Plinius, quam et vetustate nigrore nitoreque contrahere dicunt. Theophr. de moro, Καὶ ἕβρον ἕρα καὶ ἐβρόν τὸ ἕλαν, καὶ παλαιώμενον, μέλαν ὄντα λευκός. Sed *σπράμινα* non tuto contra librorum fidem. Herod. l. 193. ap. Assyriis nilium et sesamum arboreosce dicit, e soli bonitate. Non tamen ab eo sesamo sesamina ligna." "Non placet correctio; ait enim Dioscor. ligna sesamina et acanthina fungosa esse, eaque nota dignosci posse a vero ebeno. Mori materies neutiquam fungosa est; durare enim non posset. Accedit illa etiam ratio, cur mutare nihil ausim, quod Orbiusius et Serapio legunt *σπράμινα*, ut vulgati codices habent." Bod. ad Theophr. p. 359. Cf. p. 109. Dioscor. iv. 164.: Κίεϊ ἢ κρότων *οἱ δὲ σπράμιον ἄβρον, οἱ δὲ σπείδα Κρότων, οἱ δὲ κρότων. Dioscor. Notha: Ἀλύττοις σπράμινα, οἱ δὲ *πρίον, Ῥωμαῖοι μείρινον. Plin. xv. 7.: "Proximum fit et e cici arbore in Ægypto copiosa; alii crotonem, alii trixim, alii sesamum sive styre appellat." "An ab hoc sesamo ligna sesamina? At lignum ricini comœvium esse tam ratum, quam caudice refert Plin. et Dioscor. Aliud sesamum novi nov." Salm. in Solin. p. 727. d. Hesyeh. et Phavor.: "Σπράμι τὸ παρὰ τοῖς Ἰατροῖς λεγόμενον σπείδα. Per *σπράμι* intelligi debet *σπράμι* ἄβρον s. *σπράμιον ἄβρον*, et in *σπείδα* subadiungendum est Κρότων, ut satis patet ex alia ejusdem Hesyehii glossa: Κρότων ὄβρα καλεῖται δ' ὅταν εἰς Ἀλύττοις, οἱ δὲ σπράμινα ἄβρον. Vulgo legebatur *σπράμινα*, ut et in Phavorino legitur, sed

Salmisius proposuit *σπράμινα*, quod Albertinus male recepit. In Cod. Ven., teste Schow, est: Κρότων ὄβρα καλεῖται ἄβροντα—σπράμινα α. "Σπράμινα, Arbore in quidam Ægypti parte, e quarum fructu fit unguentum. V. Herod. p. 78. med. edit. (ii. 94.), et memoris ejus quod a Dioscor. scribitur, nimirum *κίε*, quod Herod. fructum esse ait, vocari a quibusdam *σπείδα Κρότων*." H. St. "Σπράμις, qua forma caret H. St. et Schneideri Lexica, legitur in Glossis: Σπράμις Sesamus. Sic Damogera in Geopon. ix. 18. Πλωρί ἕλαν καὶ σπράμιον, καὶ τὸ κρότων, περιφραζόμενον τὸν κρότων, καὶ αἰτῶν δὲ κρότων κατεβροχίοντες." Græci recentiores non *σπράμιον*, *σπράμι*, *σπράμις*, etc. sed *σπράμιον*, *σπράμις*, *σπράμι* scripsisse videntur. Glossæ: Σπράμιον Sissamum, E. Geoponica iii. 2. σπράμιον σπράμιον, ubi G. habet *σπράμιον*. Xenophon A. l. 2. 22. in Cilicia addit *σπράμιον* vi. 4. 3. prope Calpes portam fert terra *μέλιον* καὶ *σπράμιον*. Codd. Par. et Eton. *σπράμι*: Edd. vet. utroque loco *σπράμιον*. V. Stutz. Lex. Xenoph. J. Poll. x. 169. ὄντα καὶ σπράμιον ἡμικίαις: Jung. Ms. Gæter. c. πέρων. Idem i. 247. ζεῖα, *σπράμι*, *εὐχόρον*. "A. etiam *σπράμι*, P. R. *σπράμι*, sed neutrius scripturæ alibi reperitur exempla, tametsi Latine etiam dicitur *Sissamum*, siquidem vere Dodonæus: Græci *σπράμιον*, Latini quoque sesamum ac sissamum, nonnumquam fœminino genere sesamum nominant, Pempt. 4. l. ii. c. 22." Sebz. Fallitur vir doctus, ut exempla supra allata ostendunt. "Scribitur et Sissamum tum in quibusdam libris borum scriptorum, (Plin. Colum. etc.) tum ap. Pallad. in Septembr. tit. 7. et Octobr. tit. 1." notante Forcellino. Sic in Hesyehio, ut supra notavimus, *σπράμι*, vel potius *σπράμις*, i. q. *σπείδα Κρότων*, bis occurrunt, pro *σπράμι*. In Batrachom. 36., quod bene notandum, non modo *σπράμις* scribitur, sed etiam prima syllaba corripitur, Ὅδὲ πλωρίς τὸν κρότων ἔχων πλωρίαν *σπράμινα*. "Soli, credo, e lexicographis vocem hanc agnoscunt Constantinus et Robertsonus." Maltheus ad Morelli Lex. Gr. Prosd. Agnoscit quoque Schneiderus in Addendis ad Lex. "Videntur Græci sesami vocem ab Oriente accepisse," G. J. Voss. Etym. L.L. "Σπράμιον nomen inditum videtur ad τὸν ἕβρον, quod quandoque *σπεί* denotat, conecuto, impello, et *σπράμι*, meto, quod subito et quasi impetu ad messem proleperetur. Columella ii. 10.: "Sed hoc quidem semem Cilicia Syriacæ regionibus ipse vidi mense Junio Julioque consecr. et per autumnum cum maturerit tolli." Vel nomen sesamum accepit ab Ægyptiis, Syriive, forte Indis. Plin. xviii. 10.: Sesama ab Indis venit. Ægyptiis sempsem dicitur." Bod. ad Theophr. p. 920.

Adj. *Σπράμιος, a, ar, legitur in Luciani Pisc. 41.: Δὴ μοι ἑκάστη δόξασεν, καὶ σπράμιος πλωσίος. *Σπράμιότατος, ἰ, s, Sesamo conspersus. Athen. xiv. 643. c. C. Cytherio Philoxeno ἐν τῷ Δείπνῳ, Σπράμιότατα πέρματα.

* De sagalino ligno querendum. Frequentem per Indias arborem ludata materie liquet fuisse. Sed pto jam invenimus. Sciunt qui vetera exemplaria scripta manu Græca versarunt, iterum 7 saepe effigie minoris gamæca pingi solitam. Hæ eadem scribendi consuetudine *σπράμιον ἕλα* h. i. unit *σπράμιον*. Santalina ligna intelligit, tota India celebratissima, quorum non unum genus. De his c. Garcias ab Ariz. 7. arizatum. "σπράμιος, σπράμιος, ap. hancis recentioribus Græcis, quæ vixit et conjecit nostra certissima, etiam ap. veteriores Græcos, ut Auctor est Perilli, qui antiquior omnibus Arabibus, hæc constat hæc nomen ab Arabibus ab Græcos non pervenisse, sed contra a Græcis ad Arabas. Nomen est veteris Indicum, quo id lignum si forte olim appellatur. Hodie vocat *chandam*, ut refert Garcias. Nec dubium, quiddam contra jacuet vir magno, vovens *σπράμιον*, quæ id lignum appellatione Græcæ, mutatum esse. Aëtius in vetustissimo exemplari *σπράμιον* vocat, non *σπράμινα* l. 16. in confectioe muscati, Κρότων ἕλα τριπύ, σπράμιον γρηγορέτα. **σπράμιος*, et in compositione *κεκορπίον*, *σπράμιον*, *ζηλοφόρος* &c. Notum est h. c. 2. vixicem mutari. Exstant autem illi pronuntiat pro si, ut Celsus dicitur pro *Sissamum*; si celsissima pro *salsissima*, quæ Gr. *σπράμιον*, l. 1. 6. Arab. *σπράμιον* aut *σπράμιον* dicitur: *σπράμιον ἕλα* ἕλα ἕλα. Sic de alio genere ligni Indici albamum quidem, alii albamal scripserunt. Nec Græci ab Arabibus ligni hujus aromatici nomen sumserunt, sed contra." Salm. in Solin. p. 726. f.

* Romani illi etiam vocarunt Græcorum *σπράμι*; unde et silatum veteres dicebant jentaculum, quia vinum sili conditum jejuni absorbent. Quod de seseli intelligendum. In Pliniano Indice sili scribitur: Giogindum. Snetæ xi. Sili xii. Græcis quoque antiquis, ut Hippocret. *σπεί* et *σπεία*; inde *σπεί* *σπείον* Herodoto, quod alia *σπεία* *σπείον*. Salm. in Solin. p. 158. "Cui resiliæ Ægypti soli constitit Plin. cum aliis veteribus auctoribus: ex eo faciebant oleum ad laceranda. Σπεί Κρότων antiquissimi Gr. vocabant, h. e. seseli Cyprium: nam sili pterius i. q. recentioribus Græcis *σπεία*. Herodotus unica voce *σπράμιον* vocat l. ii. ἀβρον ἢ κρότων Ἀλύττοις ἢ σπεί τῶν. Ταῦτα αἰσάνται δὲ τὸν σπράμιον τὸν σπράμιον, ἢ καλοῦσι μὲν Ἀλύττοις τὸν σπεί. Hippocret. *σπεί*, vel *σπεί* appellat, Galeno teste, quod recentioribus *σπεία*. Hinc *σπεί* Κρότων i. q. *σπεία* Κρότων. Dioscor. i. Κίε, ἢ ἕβρον ἢ τὸ σπράμιον ἄβρον, ἢ τὸ σπεία, Κρότων, ἢ τὸ σπράμιον, ubi tamen vetustatis veneranda liber habet, ἢ τὸ σπεία, Κρότων ἢ κρότων. Plinius certe inter nomina quæ Ægypti etiam sili absolute nomenclatum nominat l. xv. de oleo factilio, ubi omnino emendandum: "Fit et cici arbore in Ægypto copiosa, alii crotonem, alii sili, alii sesamum agreste appellabant. In libris sili perperam scriptus pro sili. Index M. titulo, qui ad h. l. respondet: "Cici arborem, sive crato, sive sili, sive sesamum? lege, cici arbore, sive crato, sive sili. In plane vocari, xx. c. Contextema et de sili," ubi vocat sili, quod alii est seseli: nec quicquam mutandum, ut aliquando potavimus. In Indice lignis loci scripto: "Siere xi. Sili xx." In alio loco sponte provenient, et Ægypto et veteribus. Herod. Παρὰ τὴν γῆρα τὸν σπράμιον καὶ τὸν λυθίον σπράμιον τὰ σπράμιον ἕλαν τὸ γῆρ ἢ Σπράμιον ἄβρον τὸν σπεία, quæ vixit et conjecit nostra certissima, etiam ap. hancis recentioribus Græcis, quæ vixit et conjecit nostra certissima, etiam ap. veteriores Græcos, ut Auctor est Perilli, qui antiquior omnibus Arabibus, hæc constat hæc nomen ab Arabibus ab Græcos non pervenisse, sed contra a Græcis ad Arabas. Nomen est veteris Indicum, quo id lignum si forte olim appellatur. Hodie vocat *chandam*, ut refert Garcias. Nec dubium, quiddam contra jacuet vir magno, vovens *σπράμιον*, quæ id lignum appellatione Græcæ, mutatum esse. Aëtius in vetustissimo exemplari *σπράμιον* vocat, non *σπράμινα* l. 16. in confectioe muscati, Κρότων ἕλα τριπύ, σπράμιον γρηγορέτα. **σπράμιος*, et in compositione *κεκορπίον*, *σπράμιον*, *ζηλοφόρος* &c. Notum est h. c. 2. vixicem mutari. Exstant autem illi pronuntiat pro si, ut Celsus dicitur pro *Sissamum*; si celsissima pro *salsissima*, quæ Gr. *σπράμιον*, l. 1. 6. Arab. *σπράμιον* aut *σπράμιον* dicitur: *σπράμιον ἕλα* ἕλα ἕλα. Sic de alio genere ligni Indici albamum quidem, alii albamal scripserunt. Nec Græci ab Arabibus ligni hujus aromatici nomen sumserunt, sed contra." Salm. in Solin. p. 726. f.

* Mallæus ἐπινοῦναι ἕβρον * σπράμιοντα τὸν κρότων τὸν γῆρα καὶ μίλιον συκοπέφυκτον ἢ ἕβρον, κρότωντα (ἢ σπράμιον) * σπράμιοντα ἢ καὶ ἰσοκρότωντα ἕβροντα (ἢ σπράμιον) σπράμιοντα. * Illud ἕβρον σπράμιοντα corrigere non debuit; licet enim, quid *σπράμι* sit, aut unde derivatum, ignorem; manifestò tamen de sesamo hic agitur, et nihil vix erat *σπράμιον*. Sepias

Dioscoridis Iberis Sprengelio H. R. H. p. 181, est Lepidium Iberis. Conferri jubet Damocriti descriptionem ap. Gal. Compos. Med. sec. Gen. 10, 310. Dodon. 714. Anguillara p. 120. Nicander l. c. de floribus coronatis agens, et praesertim de iis, quae sepulchrorum sunt ornamenta, inquit: *ὄσση τε τριβύς θάλασσα παρθενικά νεύου ποσὶ ἀρχέλιοντα*.¹ *Αἰνὰ τ' ἕβηαι ** ἀνωμαλίδι ἀπείρασται, Ἰβρίδων ἄσπερον ἡλιόφρονι χροσίνῃ. *Σὺ δὲ τὴν ἢ δένειον ἢ ἀσπίρα φαιλότατα δριφά, εὐδοκίαι θεῶν παραβύβραλα σφαιῖ ἢ αἰτίαι βράτασσο, ὅτε πρῶταρον ἰδύται.* Πάλλαι ἢ θάλα αἰλά, τὸ τε * χροσινάθι * ἀρίγρον, Αἰνὰ τε σθλάισσι * ἐπιθόιντοτα αἰνῶτων, Καὶ γράνιν παύσανα * καὶ ἐστράτασι ἐνδοκίμοισι, Σαῖρον τ', ἢ χθόνιον πέτατα στέρας Ἡγεσάλου. Per Ἡγεσάλου intelligendus est Plato. Athen. iii. p. 99. l.: *Αἰσχίλος τὸν Αἰδῶν (εἶπε) Ἄγροδασα*, ubi v. Casaub. Hesyeh. Ἄγροδασα ὁ Πλάτων, ubi v. Interpr. Ergo, secundum Nicandrum, plura αἰνῶν dicta, quae eadem est, nostra quidem sententia, ac Ἰβρίου, et Platonis corona appellabatur, optimo jure, quippe quae herba sepulchralis maxime circa vetera monumenta floreat.² Invenit nuper et Servilius Democrates et primis inediaum, inquit Plin. xxv. 8., "quam appellavit Iberida, quamquam ficto nomine, inventioni ejus assignato carne. Nascitur maxime circa vetera monumenta parietinasque, et inculta itinerum. Floret semper folio nasturtii, caulibus cubitali, semine tam parvo, ut vix aspicui possit. Radici odor nasturtii." Verbis, Nascitur maxime circa vetera monumenta, Plinius ad Nicandri versum, *Σαῖρον τ', ἢ χθόνιον πέτατα στέρας Ἡγεσάλου*, respexisse videtur.³ Ὀλόφρον, *ου, τὸ*, vocari dicitur Sinapi Persicum." H. St. Quo auctore ista tradiderit H. St., nescimus. Schneiders hoc vocabulum in Lexicon suum recepit, sed affert ἀμαγρίτου. Uterque lexicographus Ὀλόφρον scribit, sed rependum est Ὀλόφρον: respicit enim ad Dioscoridis Notha p. 449., ubi inter cetera capparisi nomina Auctor haec habet: *Ὅ ἐξ ἄλλοτερον — αἰ δὲ θάλασσα, ῥαμαῖα σίναισι Περσικῶν.* Ὀλόφρον ergo rectius interpretari nomen capparisi ab aliquibus impositum. Capparisi autem Dioscoridis Sprengelio H. R. H. p. 176. est Capparisi spinosa. Etym. M. p. 597. 30.: *Νίσυρ τὸ σίναισι κατὰ σπέρματι τὸ ἴσιον, κατὰ τὸ δριμύτητα: τὰ εἰς ἢ ἀλγύτα οὐδέτερα μακρὰ παραγόμενα, δὴ τὸ εὐ (ου) εὐλόφροντα σπημαίωτα τὸ σίναισι: p. 713. 38., Σίναισι τὸ ῥῆ, ἢ, διὰ ἀνεφάνη τὸ ἄ ἐν τῷ Σινάτιον, τὸ ῥῆ, ἢ, διὰ τῷ: τὰ εἰς ἢ ἀλγύτα οὐδέτερα, δὴ τὸ ἰ γράφεται κατὰ τὸ σίναισι τὰς ἄσπαι, ὡς ὁ ἰσπευκὸς λόγος μαγρίτου, θάλασσα γὰρ τὸν ἀφθάλμου, αἰ σίναισι τὸ βλάβη. Cf. Athen. l. c. Imo omnia Gr. nomina neutri generis, quae recto casu desinunt in *ι*, nisi solum μέλι, adde ex Eustath. ad Il. A. p. 784. 10. καὶ τὸ *ρι*, peregrina sunt. Athen. ii. p. 66. f.: *Τούτῳ δ' ἡμῖν ἡγομάσθαι, ὅτι οὐδέτερα ἴσμοα οὐδὲν ἔστι κατὰ τὸν Ἐλλῶνα εἰς ἢ ἀλγύτα, εἰ μὴ μόνον τὸ μέλι τὸ γὰρ πίνωσι, αἰ ἔσμοι, αἰ σίναισι, ἔσμοι.* Eadem ferè verba leguntur in Hermannii Fragm. Lexici Gr. p. 323., et in Matthaei Gloss. Gr. Min. V. i. p. 4., ubi hujus canonis auctor Apollodorus laudatur. Peregrinis istis nominibus neutri generis, in *ι* desinentibus Eustath. l. c. τὸ *σέσμοι* et τὸ *σίναισι* adiecit. De plerisque nominibus cepe: nam τῥόφι, σῥῥῥῥ, ἄμρα, ἔρι, et, si qua alia hoc genus inveniantur, non sunt ἀπῆλοι. Glossae Labbeanae: * Σίναισι Sinape, plurale non habet, Sinare (Sinape). * Σινάισιον Sinapi, E." Vox * Σινάισιον, quae caret Schneideri Lex., legitur in Tralliano vii. 2., teste Bod. ad Theophr. p. 796. b. Caret quoque idem Lexicon vocabulo * Σινάισιον, quod, no-*

stante Wetsteinio ad Matth. xiii. 31., in Galeno legitur de Temper. Med. Simpl. vii. et de Compos. Med. per Gen. iii. *σινάισις θάλασσα*. Dioscor. ii. 47. voc. * Σινάισιον usurpavit. Titalus capitis, *Ἡερὶ σινάισιου: τὸ δὲ Σινάισιον σινάισιον, λενομόμοιο τὸ σίναισι, καὶ βροχόμοιο ἰδαι θερμῶ, ἔσμοα μαγρίτου θάλασσα, καὶ σπημαίωτα* vocat δὲ πρὸς τὰ χροσὶ ἀλγύτα μετασφύρασι. Diminutivum * Σινάισι, quod augeri possunt Lexica, nobis conservantur Hesyeh., *Σινάισι γογγυλῖ, et Plator, Σίναισι, κατὰ τὸ σίναισι τὸν ἴσιον, καὶ Σινάισι γογγυλῖ.* Constat nomine γογγυλῖος etiam parum intellectum Theophrasto. Haec vox facta e *νίσυρ*, quae Attici *ν* *ειναισι* denotat: quidam etiam *νίσυρ* sic vocatur et antiqui Graeci, Hesyeh.: *Σινάισι γογγυλῖ.* Salmo de Hom. Hyl. Iatr. p. 34. V. Class. Journ. xxiv. p. 399. Forma *νίσυρ*, quam Attici semper adhibebant, legitur in Hippocr. *περὶ οἰσμητῶν* p. 95. 7., *Νίσυρ θερμῶν, ** διαχωριστῶν δὲ, καὶ ἐν δυσουρίαισι καὶ τούτοι: *περὶ οἰσμητῶν* γ. p. 162. 37. 164. 18., *περὶ γυναικῶν* ἄ. p. 238. 2. Cf. H. St. Thes. iii. 787. e. Hippocratis *νίσυρ* Sprengelio H. R. H. p. 45. est Sinapi nigra.

ΘΑΑΣΙΩΝ, *ου, τὸ*, (ΘΑΑΣΙΩΝ, ἄ.) Thapsi; nomine herulae ex eo sic dicitur quoniam semper habet veluti ἔστεθλασμένη, teste Dioscor. ii. 186. ubi et aliud a Crataeo Thapsi commemorari ait, nonnullis dicitur *Περσικῶν σίναισι*, procul dubio, quoniam ejus, ut prius, semen est *ἡμῶν* et *θερμῶτα*. Plin. quoque (xxvii. 18.) duorum generum esse thapsi tradit: ac primum inter alta esse ait cauliculo semipedali non sine ramis, pelusiarum specie, semine incluso lentuiculae effigie, nisi quod infringitur, unde nomen alterum thapsi etiam ipse dicit ab aliquibus Persicum sinapi vocari. (Pro sinapi Harduin. edidit nary. Ad Dioscor. loc. respexit Plin.) Idem et Ὀλόφρον dicitur. Paul. Aegin. vii. θάλασσα, στέρω ἐστὶ ἡμῶν, Hippocr. Γνωσ. i., θάλασσιν λίαν τῶσιον, p. 260. 25. et de Nat. Mul. p. 221. 5., *τὸ θάλασσιν τῶσιον*, Vander Linden edidit, θάλασσιν τῶσιον. Idem Hippocr. θάλασσῶσι dixit ἀντὶ τὸ θάλασσιν, ut est in Lex. Galeni. (Pro θάλασσῶσι Ms. D., teste Frazzio, habet θάλασσιν. Reponi debet θάλασσιν, quae est Ionica forma pro θάλασσῶσι. Sic Hippocr. Γνωσ. i. p. 260. 30., θάλασσιν ἴσων πῶσιον ἴσων μέλιτι δίδον: p. 259. 49., ἢ θάλασσιν ἴσων ἔσμοα ἄσπαισι παραμῖσι θῶσι δεισι ἴσων δίο σπέρματι, ubi Vand. Lind. habet θάλασσῶσι. Sic de Nat. Mul. p. 222. l. *σπέρματι σπέρμα, τὸ σπέρματι* e. Hesyeh.: θάλασσῶσι, ῥῶν ἴσων Σαῖρον. Pro θάλασσῶσι, cum Heinio, repone θάλασσῶσι. Bod. ad Theophr. p. 765. legit θάλασσῶσι, sed forma θάλασσα occurrit in P. Aegin. l. c. De nom. Σαῖρον vide nos supra ad v. νίσυρ. Alioqui sunt qui et θάλασσῶσι ipsam vocent per diminutivum." H. St. θάλασσῶσι, τὸ, Schneiders in Lexicon suum recepit, sed ἀμαγρίτου. Vox legitur in Append. ad Dioscor. p. 446.: *Ὅ ἐξ ἄλλοτερον ἢ θάλασσῶσι, αἰ δὲ σίναισι Περσικῶν, αἰ δὲ σίναισι ἔσμοα.* Vide nos supra v. νίσυρ. Teste auctore Appendicis ad Dioscor. p. 449., θάλασσῶσι alioqui vocant capparisi, quae Sprengelio H. R. H. p. 176. est Capparisi spinosa.

θάλασσα, *εἰν Kraut*, Diosc. ii. 186. Plin. xxvii. 23. nach Hesyeh. auch *σίναισι* genannt; Galenus de Antidot. lobt vorz. die Art vom Berge *νίσυρ* in Kappodocien; eine Art von Kresse oder Senf, wovon der Same wie Senf gebraucht ward." Schneiders in Lex. Fallitur vir doctus. Galeni verba, a Bod. ad Theophr. p. 767. laud., sunt haec, de Antid. l. 14.: *Μόνον ἄν ἐστὶν ἐστὶν περὶ θάλασσῶσι διαχωριστῶν ἐστὶ, ἔσμοα δὲ σπέρμα ἴσων (αἰσπαισι) ἐπιβάλλουσι τὸ ἐστὶ τῆς Κρήτης φέρμενον, καὶ τὰ πύραυλοι γερ-*

¹ Τριβύς conjecit Schw. praesente Casaub. : *τρίβη θάλασσα παρθενικά*; ² *νίσυρ* = *σινάισιον*, Jacobs Additam. p. 359. Cauter vulgatum *σινάισιον* vixit *σινάισι* mutatum voluit in *σινάισιον* — *νίσυρ*, vocem * *νίσυρ* interpretatus senes sepulta, cui recens haec fuit sent. Mediam see Casaub. nec Schw. vixit aperte reperit. Schneider. ad Nic. Fragm. p. 299.

³ * *χροσίνῃ*, thesauranthemum interpretatur Schw., non imple. Schneider. ibid.

⁴ Quod *τῥόφι* *σίνωσι*, semlem barban, (quasi ποτῥοφῖ), consentientibus membranis scribitur, id utique videti debebat pro eo a poeta positum, quod alias * *τῥοτῥοφῖ* (quod a Dalecampio in ora notatum est) a botanicis nominatur. Quae de planta in Gorrati Defin. possid. hoc tradunt. * *τῥοτῥοφῖ*, herba est quae inter saxa gignitur, longa barba, foliis insite capillorum praelongis, flore luteo, qui in volucres barbudas evanescit, quae porci Barbas Dei nuncupant. Lacte manat, et radice amara est, coque a Tragopogone differt. Non vixit unquam in Italia insuper, quo auctore ista tradiderit Gorratio, et quis aut quomodo sint justitimum qui ante illum nomine ista γῥοτῥοφῖ aut sint. Hinc cum Casaub. mixtas nos, apud seminaria a veteribus botanicis vii medicis aut omnino historiae naturalis scriptoribus vel levissimum reperiri nomen illius vestigium. * *τῥοτῥοφῖ* utique a Theophr. Plin. et Dioscor. commemoratur, quorum testimonio Bod. p. 815. collegit, gerontopogonis nullam mentionem faciens; et tragopogoni quidem radice tribuit dulcia, Plin. xxvii. 13. 117., cum gerontopogonis radix (ut Gorr. ait) amara sit, quo ipso a tragopogone differe ait gerontopogonem. Quae cum ista sint, speciosa videtur videri poterat Casauboni emendatio, *καὶ γῥ τῥοτῥοφῖ*, sive cum Salin. in Solin. p. 363. καὶ τῥοτῥοφῖ *σίνωσι* mulieris; sed nos in vetere scriptura, καὶ γῥοφῖ *σίνωσι*, nihil mutare debemus." Schweigb.

νόμισμα, ἰσὺς ἀπὸ τῆς χροῦς μὲν ἄφροντα, τῆς οὐραμίας δὲ ἀγρογῶδες σῆμα, ἀμεγάρ, ἀνεταίεσσον καὶ πλοῦστον μῆμον ἀμῖνον δὲ τὸ ἀπὸ Κατωῶν καὶ ἐπιγὰλλον ἐμβαλλῆεν, τῆς χροῦς μὲν εἶς μελάντερον ἀποσκεύαστον κρῖνον, τῆς οὐραμίας δὲ ἄρβυλα ἀγρογῶλον, καὶ τῆς μετὰ πολλὴν γὰρ μέτρον, ἣ καὶ τὸ ἀγρογῶδες, ἔχει δὲ κατὰ τὸ μέτρον ἑαυτοῦ καὶ αἰὼς ἰσὺθαισα τὴν μερίαν, ἃς αὐτὸ καὶ ἀνομήθηθη ὄπισθεν γεννητὴν δὲ ὡσπερ καὶ τοῦτο, οὗτω καὶ ἑταῖρον ἐν Κατωῶσι κρῖνον λέγουσι, ὅσοι οὗ ἀπὸ τῶν ἀπὸ Κατωῶν ἀγρογῶδες ἀμῖνον οὐκ ἔστιν, ἀλλὰ τὸ ἴδιον ἐν ἀγρῷ γεννημένον, ἀμῖνον δὲ τῆς κρῖνης ἐν καὶ πολλὰ ἄλλω τῆς γῆς οὐκ ἔστιν. Postrema corrupta esse vel Gr. lingue parum peritus videbit. Scribe, ἀλλὰ τὸ ἴδιον ἐν Ταυρίῳ γεννημένον. Interpres, Quod peculiariter in Sauro : verte, in Tauro Cappadocia monte." Bodæus l. c. Galeni Thlasi Sprengelio H. R. H. est Cochlearia Draba. Quod Gal. hic de nominis etymologia tradidit, id utique iis, qui Dioscor. et Plin. II. c. tradiderunt, respondet. Sed violat canona illum, a veteribus Grammaticis traditum, et a nobis supra ad v. νῆπιον memoratum, nullam nomen neutrius generis recto casu desinere in c prætere μέλα. In peregrinis igitur linguis radix vocis quaerenda est.

" * AMMI, (s. * AMI, est. ῥδ.)
Nomen seminis eujusdam cuminum minoris, de quo Diosc. III. 7. (70., Ἄρμι, ἐντε καὶ τοῦτο Ἀθῶσιον. *) οἱ δὲ Βασιλεῖον ἐρίνον καλοῦσιν, ἐντε δὲ ἐτέρως ὁθεῖται τὸ Ἀθῶσιον ἐρίνον ἑρῶσαι ἐντε, καὶ ἐτίρας τὸ ἀμμί γινώσκον δὲ σπερμάτων, μικρότερον πολλὸν τοῦ ἐρίνου καὶ ἀγρογῶζου τῆς γρῆσις), et Plin. XX. 15. (" Est cumino simillimum, quod Gr. vocant Ammi; quidam vero Ethiopie cuminum id esse existimant; Hippocrates regionem appellat, videlicet quia efficacis in Ægypto judicavit. Plerique alterius nature in totum putant, quoniam sit exillis et candidiss. Similis autem et huic usus: usaque et panibus Alexandrinis subditur, et condimentis interponitur." Pro verbis, in Ægypto, Harduin. reponit Ἰθῖπτο, cui post Ethiopie Dioscor. l. c. pariter secunda partes ac vires adsignat. Sed ante Hard. sic emendarat Pint., notans præpositionem in, quæ, teste Hard., abest a Mss. R. Colb., non haberi in V. C. Cf. Bod. ad Theophr. p. 753.) Genitivo facit ἀμμίου, (Dioscoridis capiti male titulus factus est ad imperitis, περί ἀμμίου, quæ est Ionica forma, ut in Hippoc. per. Θάλατταν legitur pro θάλατταν, de qua re vide nos supra ad v. Θάλαττι. Dat. ἀμμίε legitur in Diosc. III. 77. de Petroselino, Σπέρμα ἔχει τοῦτο ἀμμίε.) Ap. Plin. vero etiam Ammi, inquam a nom. sing. Ammiuum." H. St. Locus est xx. 24. in compositione adimbe venenata animalis, in-visa lapide versibus in limeris Ἐδῖς Ἐσκαπῖι. Versus illos recitat Galen. de Antid. II. 14. p. 922. ex Eudemo Medico. Cf. Scribon. Larg. Compos. 123., ubi est Ammiuum, notante Gesnero Thes. L. L. " Quod additur de ammi, vocari amios, Græci quocumque recentiores ita nuncuparunt, ἀμίο, et ἀμιατο, et ἀμιο. Neophytus: Ἄρμιο, οἱ δὲ ἀμ. Ῥωμαῖοι, ἀμιοσὶ Ἀλεξανδρῖνοι. [Dioscoridis Notha p. 455.; Ἄρμι, Ῥωμαῖοι ἀμιοσὶ Ἀλεξανδρῖνοι.] In antiquissimo Codice Dioscoridis et ap. Plin. in scriptis passim scribitur ἀμι, amii, non, ut vulgo vocant ἀμμί. Cujus prima etiam syllaba producta reperitur ap. medicos poetas, Andromachum et Democratem, apud quos pereram ἀμιο aliquot locis scribitur pro ἀμι. Inde ἀμίο genitivus, qui in rectum casum transit. Et ἀμίο Glossæ Iatricæ: Ἄρμιον ῥδ. ἄρμιον ῥδ. i. e. leporinum cuminum." Salm. in Sofin. p. 926. Vox ἀμι est vel Ἐγ. vel Alexandr.

" ΣΤΙΜΜΙ, ῥδ, ΣΤΙΜΜΙΣ, ῥδ, (ΣΤΙΒΙ, ῥδ, * ΣΤΙΒΙ, ῥδ) * ΣΤΙΜΗ, ῥδ)

Stibium. Lapis est metallicus, colore nonnihil similia lapidi plumbario, sed magis nitens et candidus. Accedit autem et colore et nitore ad argenti spumam. Quomobrem propter similitudinem a Plin. (XXXII. 6.) Spuma lapis candidiss dicitur. Dividitur in marem et in famam. Horridior, inquit Plin., est masa, scabriorque, et minus ponderosus, minusque radians, et areosior; femina contra nitet, friabilis, fissurisque, non globis, dehincens: quod genus Dioscor. (v. 99.) manifesto scribit ἴστιβι appellari. Est autem ἴστιβι tam simile plumbo, ut si paulo magis concreuerit, in plumbum vertatur. Usatum autem antiquitus formabatur in pastillos; quibus quia fortasse Hippocratis tempore erat quadrata tesserae figura, ipse ἴστιβι τετραγώνον appellat. Gorr. (Galen. Gloss. Hippocor.: " Τετραγώνον ῥείσι μὲν οὕτως εἰρησαίμεν κατὰ τὸ ἴστιβι πλῆθει, ταῖς δὲ αἰτῶν τὸ ἴστιβι. Hippocor. de Int. Aff. p. 309. 14. et 211. 2. Καὶ γὰρ κεφαλῆν καθοδηροῦν τὸ τετραγώνον." Σπέρμα. Genus metalli, quo fusores utuntur ad facillim liquanda metalla, et mulieres ad denigranda supercilia. Optimum, inquit Diosc., quod splendidissimum et cincindeluram modo emicat: i. e., λαμπρότερον. Hoc et ἐπίβη et παραορθαλαμο, et a Plin. VI. 375. (imo, XXXII. 6.) Spume candidæ et nitentis lapidis dicitur. Vulgo vocant Antimonium. v. l. Additur, dici etiam Σπέρμα ab Ione poeta: in hoc ejs versus, ap. J. Poll. (v. 101.) Καὶ τῆς μελάνας σπέρμα ἑμπεροσπόρον: valet enim πρὸς τὸ τετραγώνον γενναῖον καὶ ἐντρίμωτα: quia introito stibio mulieres ciliis superciliisque lineamentis adunbrata depingunt. Voc. τετραγώνου usurpavit J. Poll. v. (l. c.) ἔτι Hesych. ἐντρίμωτα expr. ἐντρίμωτα τοῦ ὀφθαλμοῦ, oculatorum pigmenta et fucum." Observa porro hoc verbale a v. Σπέρμαζομα, quod redditor Stibio supercilia fuce, stibio utor ad pigmentum oculatorum." H. St. Democriti Fragm. de Symp. et Antipath. p. 337. extr. T. v. Bibl. Gr. Fabric. Σπέρματα τὰ βλεφαρο καὶ ἐντρίμωτα: Ζουμια p. 1779. et Etym. M. p. 782. 8.: Ἐντρίμωτα τὸ Ἀμῖνον Ἐγρογῶνον, ἢ τοῦ ἐπιβῆτος ἐντρίμωτον, καὶ ἐντερογῶριον, ἐπιβῆταρκα, Ἀμῖνοσπορον. Pro ἐπιβῆταρκα reponendum ἐπιβῆταρκα, ut jam vidit Sylburg. Σπέρμαζομα, s. * Σπέρμαζομα, Stibio me lino, fuce me. ῥδ. Ezech. XXIII. 10. Ἐίθθα θεῖον, καὶ ἐντρίμωτον, ἀλ. ἐντρίμωτον, τοῦ ὀφθαλμοῦ σου, καὶ ἐντερον κρῖνον. ῥδ. Ὁἴω, ῥδ. Pono in stibio, 4 Reg. IX. 30. ἐντρίμωτα, ἀλ. ἐπιβῆταρκα, τοῦ ὀφθαλμοῦ αἰγῆς. Suid.: Ἐντρίμωτον τοῦ ὀφθαλμοῦ αἰγῆς ἔσθλαστον, oculos suos stibio fucavit. Vide D. W. Trilleri Obs. crit. xv. p. 404. et Biel. Thes. Philolog. τῆς Aqu. Sym. Es. liv. 11. ἴστιβι. Lex. Cyr. Ms. Brem.: Σπέρμα τὸ μέλας χροῖμα, ὃ βλεφαροσὶ αἰ γυναικῶν ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς, καὶ ἁγρογῶσι * χροῖμα. De isto vocabulo χαλλῶς sileat Suid. Hesych. Rhavor. J. Poll. Glossæ Labbeanæ, Salmassius, Cocl. Rhodig., Bekkeri Anecd. Gr., H. Steph. et Schneideri Lexicæ. Χαλλῶς autem scribitur a Bielio et ap. Albert. ad Hes., et in Thes. Philolog. Sed vera lectio est χαλλῶς, Eustath. ad II. Θ. p. 728. 47.: Τὸ ἴστιβι δρόσι αἱ τὴν τοῦ φαλακροῦ αἱ τὴν τοῦ ἀγροῦ δὲ χαλλῶς, ἢ * ἀγροῦ ἢ γυναικῶν ἁγροσὶ φαλεῖ καλλῶν. Nom. χαλλῶς dicitur procul per metaphoram sumuntur est e χαλλῶς ἐλ. Σπέρμα, ut vidimus, exponitur τὸ μέλας χροῖμα." Χαλλῶ μέλας dicitur conumini significatione omnis humor crassus et niger, sive sanguinis limus fuerit, sive sanguis ustus, sive bilis supra modum torrida, sive alio quovis modo genitus." H. St. Thes. IV. p. 550. c. Χαλλῶ pro ipso humore positum, dicitur de

* Galen. Gloss. Hippocor.: Ἀθῶσιον ἑρῶσαι τὸ νόμισμα. De voce Ἀθῶσιον, pro substantivo nomine usurpat, sicut H. Steph. et Schneideri Lexicæ.

* Regii cumini ubi meminerit Hippocor., ignoro; locum hæcenas nondum inveni. Bod. ad Theophr. p. 753. s. *

* Ἀμῖνοσπορον [Ἀμῖνοσπορον], Cumini species, Lagopus, ap. Interpol. Dioscor. c. 309. Glossæ Inter. Græco-Barb. Mss., Ἀμῖνοσπορον, μῆμις [Ἀμῖνοσπορον, ἀμῖον s. ἀμῖον]. V. Petr. Bellon. Obs. l. 26. Mémoriali Galen. Lex. Hippocor. herba, quam Ἀμῖνοσπορον vocat, Hippocorates vero Ἀμῖνοσπορον." Du-Gang. Gloss. Gr. Cf. H. St. Thes. II. 547. f. qui ἁμῖνοσπορον meminit, sed in Indice Thessæni sit non ponit.

* Ἐπιβῆταρκα quidem vocatum a dilatandis ac porrigenidis oculis; nam nigro ejus pulvere supercilia circumdehebant, et in arcum formabant, et sic ocalorum spatium vetali produebant ac extendebant molliere. Tertull. de Cultu Virginitatis: In illum enim delinquant, quo etiam medicaminibus urgent, genas rubre maculant, oculos fuliginè porrigit. Ita legitur Verum Agabardi: perperam repositum a correctoribus collunt. Falgula illa et stibie. De eodem nigro stibii pulvere accipienda hæc etiam in eodem libro: Et illum ipsum nigrum pulverem, quo ocalum exordia produmcontur. Hic pro dicitur, oculus fuliginè portigit, et alius est ad stibii applicationem alteram παραορθαλαμο. Salm. in Sofin. p. 507. c. Plin. XXXII. 6.: Vix quo (stibio) adstrinxerit et refrigerare, principali autem circa oculo; nunquam idem etiam perique Platyophthalmion id appliciverit, quoniam in cathedra hunc mollium ditaret oculum. Hieron. ad Furiam de Vid. Serv. T. IV. Ep. 46. p. 386. extr.: Non habuit eripantes nitras, nec stridentes cæculos, nec arbes stibio fuliginatos. Ovid. Art. Am. III. 503. Nec p̄ndor est oculo tenari signare favilla. Juvenal. II. 93. The superciliis macula fuliginè tactum Obligata producit arcu. Hæc sensu Hilych. vocat φαλλῶς. φαλλῶς μὲν sufficere μῆμις J. Poll. II. 37. s. 140. Idem IV. III. L. 146. ἴστιβι τὸν τῶν, χαλλῶν, et φαλλῶν. Glossæ: φαλλῶν, Scalpurn; φαλλῶν scarpitibus; φαλλῶν Hesychio sunt hinc φαλλῶν ἢ φαλλῶν, ἢ ἀγροῦ, ἢ ἀγροῦ (φαλλῶν) καμῖνοσπορον αἰ γυναικῶν." H. St. V. Valæ, ad Hesychii locum.

atramento sepie a Nic. Alexiphr., notante H. St. ibid. p. 551. Quod ad alterum nom. εὐχλοῦς attinet, εὐχλοῦς, cum de coloribus sermo sit, proprie denotat conchylium, ostrum, purpuram, (in Naumachii Monumentis Nuptialibus 67, *Εὐχλοῦς δ' εὐχλόης ἑπιβαίνοντες αἵματι εὐχλοῦν* v. nos supra v. βίσιον, et Sturz. ad Empedoclis Fragu. p. 704.), deinde, ut videtur, pro colore nigro, tum vero pro stibio, quod expositur color metallicus niger, usurpatur. Zonar. et Phavor.: *Στίβιον* εἶδος βαρβατου. Maris p. 344.: *Στίβιον*, (leg. *Στίβιον*, cum Biello Thea. Philolog. 'Αγναῖα, στίβιον, Ἐλλαντα. " In MS. Στίβιον, 'Αρρ. στίβιον, Ἐλλαντα." Hudson. " *Στίβιον* et *στίβιον* MSS. C. R. Coll. Schl. Gron. *στίβιον* et *στίβιον*, sic et Leidl. Per duplex mu scriptum ap. J. Poll. v. 101." Pictor. Photius: *Στίβιον* καὶ *στίβιον*, ὁ τῶν στίβιον, Ἀνατολίαν Παραμαζοῦσιν, *Στίβιον*, εἰσέστρον, κροῦθλοῦν, κεχροῦθλοῦν. Sallierias ad Mer. l. c., notante Schlessener Animadv. in Phot. p. 99., loco ὁ τῶν στίβιον pro quo in Cod. D. exstat εἰσέστρον *στίβιον*, legit ὁ τῶν στίβιον. " Id enim sibi vult, fuisse nonnullos, qui hocce nomen neutro genere efferre mauerunt, et quorum numero Dioscor. v. 99. ibi a Mœride in scripturam parum Atticorum numero reopendens; illudque non immerito, cum Atticos in hacce voce scribeada femininum anteposuisse, ex Antiphanis fragmento manifestum sit. Nec aliter Ion Tragicus, de quo Eustath. ad Od. E. p. 1761. 31. [ex Aristophane Grammatico]: 'Ετε καὶ τὸ στίβιον, περὶ οὗ ἀλλὰ γὰρ ἑγρήφα, θηλυκὸν πρόκαζον, εἰς τὸν δὲ στίβιον ἢ εἰς τὸ ἄρματι χροῖσμον, Αἰγυπτίον μὲν ἔστι φωνή. Κεῖται δὲ ἵσμι καὶ παρὰ Ἴωνι τῷ ποιητῇ, ἐν τῷ, Καὶ τὴν μέλαιναν στίβιον ἑματωγόρατον. E quibus illud præterea colligit, voc. *στίβιον* cum duabus *μ* pronunciari debere." Eustath. ad Il. Θ. p. 728. 51.: 'Ὅτι ὁ συμμαρτυροῦν καὶ δὲ τὸ εἰρημονοῦν οὐδέποτε ἴσμοι τὸ στίβιον, καὶ στίβιον εἰσέστρον λεγόμενον θηλυκῶς. Γραφεὶ γὰρ τὸν τῶν στίβιον, ἢ εἰς τὸ ἄρματι χροῖσμον, Αἰγυπτίον φωνή, φωνὴ δὲ καὶ χροῖστος τὸ, Καὶ τὴν μέλαιναν στίβιον ἑματωγόρατον, ἀμαρτυροῦν ἴσμοι τοῦ λέγοντος τὸ στίβιον. Id. ad Il. E. p. 976. 50.: 'Ἀμφότερα ταῦ περιέρχοντα γινώσκον ἐκ λέξεων ὡς μέτρον, καὶ τὸ δὲ ἑμαρτυροῦν ὡς περιπλάσμα, καὶ ἢ ὁδοῦ τῶν ποταμῶν ὡς ἑμαρτυροῦν, καὶ ἢ μέλαιναν στίβιον, ἢ οὐδέποτε τὸ στίβιον, καὶ αὐτὸ τρέχει, αὐτὸ ὄψιος ἐπιπλοῦν, οὐδέποτε χροῖσμον ἀλλὰ ὡς ἑμαρτυροῦν ποιεῖ τὴν λέξιν λευκότροπον. Erotian.: Φαρμακίον ὡς ἀμαρτυροῦσιν. Ὅτιν φωνὴ καλεῖσθαι Ἐπιπλοῦν τὸ στίβιον, καὶ Νύκρον. MS. D. στίβιον. " Legitur etiam *φορμακίον*, sed utramque lectionem suspectam habeo, nec dubito, quin inter *παραγοῦθλοῦς* et *οἰῶν* desideretur aliquot verba." H. St. " Vocem *φορμακίον* ap. Hippocr. reperio, sed non in ea significatione, quam Erot. ei tribuit." Eustach. Forma *στίβιον*, pro *στίβιον*, ut vulgo editur, in vetustissimo Dioscoridis exemplari legitur, notante Salm. in Solin. p. 807. f. Sic Plin. xxix. 6. x. 37., Additis duabus sextis denariis et stibii, ut omnia ossyrio illinantur, ubi silet Harduin. Genit. stibis v. ap. Scribon. Larg. Comp. 27. 34. Jerem. iv. 30., Τὰν ἑγρήφα στίβιον τοῦ ὀφθαλμοῦ σου, ubi Ed. Rom. στίβιον. Heuych.: *Στίβιον* ἀράχιον (leg. cum Biello, ἢ πάχιον, et Suida), καὶ χροῖμα μεταλλικὸν ὄμιον. Male Tourp. Emendd. in Hes. iii. p. 415. legit *χροῖσμον* pro *χροῖσμον*. Lex. enim Cyr. MS. Brem. habet, τὸ μέλαν χροῖσμον. Anti-Atticista ap. Bekkeri Anecd. Gr. p. 114., *Στίβιον* ἢ τὸ ἄρματι αὶ γυναικες ἐματωγόρατον. Phrynicius Soph. Προπ. ibid. p. 68., Ἐματωγόρατον αὶ ἐματωγόρατον τοῦ ὀφθαλμοῦ ἔστι δὲ τὸ μέλαιναν αἰσέστρον, ἢ καὶ στίβιον καλοῦσιν. Formam *στίβιον*, que et in Photii loco laudato occurrit, non agnoscit Schneideri Lex. Chrysostomus in Catena Ghislieri in Jer. l. c. p. 427., pro *στίβιον*, habet *στίβιον*, tanquam a nom. sing. " *Στίβιον*: Τὸ δὲ ἴαν χροῖσμον στίβιον, τὸ μέλαν λέγει, ὡς ἐματωγόρατον τοῦ ὀφθαλμοῦ εἰσέστρον αὶ γυναικες. Cod. Alex. Jer. l. c. exhibet *στίβιον*:

" vitiose," ut putat Fr. Guil. Sturz. de Dial. Mæc. et Alex. p. 112. At forma *στίβιον* et in Merodis MSS. et in Photii Cod. D. ll. c. legitur. Dioscor. v. 99., *Στίβιον* τῶν αὖ τὸν στίβιον, αὖ δὲ παραγοῦθλοῦν, αὖ δὲ λέγοντες ἐκείστρον. Plin. xxxiii. 6.: Stimmii—alii stibium [stibi] alii εἰ abastrum, alii ὡ abastrum. Pro labrasium M. turbasium, v. labron. Sic in Glossis legitur: *Στίβιον* stibium, O. Turbasii, O. Dioscoridis Notha p. 473., *Λαβροῦν* αὖ δὲ ὡ γυναικίον, αὖ δὲ ὡ χαλκοῦρον. " Interdum *γυναικίον* a quibusdam dicitur stibium s. antimonium, quod eo mulieres decoris causa cili illinent." Gornæus. Glossæ: *γυναικίον* muliebrium. MSS. teste Du-Cassio, Muliebre, *γυναικίον*. M. Martin. Lex. Philolog.:—"Gynæceum, locus interior in œdibus, ubi mulieres versabantur. Gloss. *γυναικίον* muliebrium. Forte muliebrium: aliter *γυναικίον*. An per muliebrium intelligi debet stibium? De voce *γυναικίον* pro stibii nomine usurpata silet Schænicus in Hist. Plura vero de hoc oculorum fuceo v. ap. Spanhem. Hxt. Jobi xv. 11. Trazel. in Dial. Menstr. A. 1689. p. 504. Cour. Mel. Epist. de Lapide τῶν ad Es. liv. 11. in Bibl. Brem. Cl. viii. p. 753. et Biel. Thea. philolog. *Στίβιον* G. J. Vossio Etym. L. L. deductum videtur ἀπὸ τοῦ στίβιον s. στίβιον, quod est astrigere, quia eam vim habet. At, testibus Aristophane Grammatico et Eustath. l. c., est *Ἐγυπτιακὸν* vox. Mirum tamen de ea nihil dixisse Jablonskium. " ΠΙΕΡΡΑ, Sol. s. Terra.

Lycophr. 1427. *Κεραυρὸς ὅ ἔστιν Σεία καλόφει πέτρῃν, ἀμυδρῶν ἀστῶν.* Scholia Tractæ, *Σαγυράφει τὸν φῶν.* Scholia breviora h. *Τὴν γὰρ σεία γλῶσσαν:* c. Τῆν γὰρ, φῶν. " Hanc vocem, Lexicographis omnibus incognitam, vir orientalis linguarum peritissimus, L. Pictorius Gallus, a Capitulis petium esse voluit, uti ne super addemonit ut venerabilis, G. Wake, Decanus Exon. Illi enim solem vocant *es sol*, pe re. Nec absimile vero est, Lycophr., qui Alexandria cum Ptolemæo familiariter vixit, et e Piciadiu septem numero habitus est, vocabulo Coptice originis usum fuisse; cum alii quoque actores verba quedam ex ea lingua in Græcâ transulsiue comperiantur. Sic enim Sappho vinum vocavit *ἕρην*, quod Coptite appellat *tes her*, pe herp. Quæ vox ap. Lycophr. quoque nostrum occurrit v. 579. [V. supra Tevateri Auctarium h. v.] Eustath. in suo Commentario ad Hom. observat, *ἕρην*, cor, a Πιναρχο διὰ φῶν, quod quidem Coptite vocant *tes her*, pe reth. Denique *ἀθήρα*, quod ap. Platonem, Aristotelm, Plinium, S. Hieronymum, pulvis significat, a Coptitis deductum est, apud quos *tes her* respondet τῇ βώσει Græcorum." Potter. Vide Jabl. supra v. *ἀθήρα*. " Πιέρρα, vocabulum nullius auctoritatis. Codicum, quotquot adhuc sunt collati, habet nullus, quod juvet in hac emendanda lectione; omnes in ea conspiciunt, exceptis duobus, Vat. et Vit. 3., qui legunt *πέρρα*, supra tamen scripto altero p. Meursius, et post cum Caeteris, [et Matthias, Postscript to Gray's Works, V. ii. p. 623.] volunt legi πέτρων (s. πέτραν), eoque vocabulo nonnunquam solem quoque innui interpretantur, laudatis loca et Callimachi Fragu. 124. (ap. Soph. Schol. ad CEd. Col., Edenæ: ἀπὸ δὲ αὖ ἐπελάθῃ νέον Αἰωνοῦσιν Μερμελάσιον πλάμα τῆ πέτρας δ' ἀκούρ ἐτέρο) et Eurip. Orest. 6. (de Tantalio, *Κεραυρὸς ἑπὲρ ἄλλοτρου δειγμάτων πέτρας*), cum Schol. Pindari Pyth. i. 97., quæ autem, ut mihi videtur, sunt aliena. Schol. interl. explicant *γῶν*, unde Hermann. conjicit, forte legi posse *πέτρας*, quod vno antiquum et incognitum deinde a Latinis sibi receptum. Si vero *πέτρα* de sole, vel omnino de luce dicit, ut *πέτρα θυράων* v. 1691. de sacrificiis incensis usurpatur, atque intelligi possit φῶν (cf. Potter.), *πέτρῃν* legerim pro *πέτραν*, ita ut ἀμυδρῶν ornatus causa additum sit. Quom vero Potter. ostenderit, *πέτρα* esse

" Ἡμεῖς οὖν, Candida comæ. v. l. sed sine exemplo." H. Steph. Thes. Ind. Respicitur, ut putamus, ad Eustath. ad Il. Γ. p. 452. 27., ubi tamen sensus alius postulat interpretationem: Ἐπιστολὴ δὲ αἰσῶν παρὰ τοῦ πικρῶν αὖ ἑστί. ἀπὸ καὶ φωνῆς αἰσῶν καὶ αἰσῶν δὲ τῶν αἰσῶν ἢ καὶ ἡ τῶν αἰσῶν γινώσκοντες.

" Πιέρρον ἀμυρῶν, monumentum advenus lapidis lectum. Videtur autem, qui hic *πέρρον* solem interpretatur. In Lycophronis quidem carmine, quod dedita opera tenebrosorum fecit auctor, tolerari potest: sed h. l. *καυρὸς* non esset, et Lexiphane quam Callimache dignius. Legitur *ποτῶν*, e sententia Dioscoridi, *πέτρα ἀκούρ*. Bentl.

" Inno Olymp. l. 91. de Tantalii pœna: Ἰσὺν ἢ ἀκούρην τὸν πέτρῃν ἐπὶ τοῦ αἰσῶν. Τὸ γὰρ ἑστῆσαν πικρῶν αἰσῶν, ὡς ἢ ἀμαρτυροῦσιν καὶ ἀμαρτυροῦσιν. Bentl. ἢ τὰς φῶν αὖ ποταμὸν ποταμὸν ἢ ἀκούρην αἰσῶν. Bentl. καὶ ἀκούρην ἢ ποταμὸν τὸν ἐπιπλοῦν μακρῆτι, πέτρας ἀκούρην τὸν φῶν. Deinde ceteri locum ex Orestis supra laudatum, et hunc, qui extat v. 971.: Μοῖρα δὲ εἶπεν αὖ Μίρον χροῖσμον ἀμαρτυροῦσιν ἄλλοτρου χροῖσμον πέτραν βόλα ἢ ὀφθαλμοῦ, ἢ ἢ θηλυκὸν ἀμαρτυροῦσιν γινώσκοντες. " Quod ad *πέτρα* attinet, cum *χροῖσμον βόλα* solem vocasse testetur Enripidei Scholiastes Apollon. R. idque e Phæothote dicitur citat Diosc. Laert. li. 16. maxima cum verisimilitudine legitur v. dd. ap. Strab. l. p. 38. c. (33.), Ἰσὺς ἀκούρην χροῖσμον βόλα πέτραν. V. Valck. Distr. p. 50. 31." Poron.

μετὰ τὴν Τρογλοδιτικὴν ἀριθμημένη, * ἐκάλλας * οὕτως ἂν τὸ βόδιον, ἐπιθρομὸν τῆ ἀρχῆ, ἐν ἐθνικοῖς ἔσται γεννημένη. Diosc. Plin.: "Est et candida uno tantum loco, quæ in Messulim oppidum confertur." H. 84 τὰ Κασκάλι λεγόμενα, ἐπιθρομὸν, μίλανα, εἰστρομὸν, Diosc., Præter modum exoleta, nigra, et rotunda, "forsitan ita denominata quæ ὡς ἀκαθάρτα," H. St. Plinio Quarta Collatis, i. e. interprete Harduino, quæ non uno genere constabat, sed e permixtis eorum generibus, quarum portiones a mercatoribus diversarum regionum, sacerdotibus, scribis, custodibus, satellitibusque conferebantur. Sed, nostra quidem sententia, verum vidit Harduinum, cui, pro collatis, cautellia reponendum videtur. "H. 84 χερσίη ἐν ἀκασίῃ * Ἐργασίη καλεῖται, λευκὰ καὶ ἀλεῖ, ῥομῖα, κομίζουσα τῆ οὐκ αὐτὴ τῆ δυνάμει, Diosc. Καὶ ἡ Ἀμνία δὲ καλομένη ἄσποδρος, Diosc."

"Sic enim ibi scriptum sine diphthongo et duplici", pro quo Plinius habet Mīnax, xii. 16: rectius vero uno v et cum diphthongo scribi, Hesyeh. docet, qui * Ἀμνία ἰστρον δicit aut a Peneceta dicta Amīnax. H. St. Sed scriptura vocis Ἀμνίας ab Amīnax, Campaniæ regione, ad stabilendam scripturam vocis Ἀμνία, quæ est myrrha species, sic dicitur ab Arabiæ parte, nihil subsidii præbet. "Atqui nulla est Amīnax myrrha, sed Mīnax ab Arabiæ populo Mīnax," Salm. in Solin. p. 810. a. Teste tamen Saraceno, * myrrha Amīnax meminit etiam Crito ap. Galen. K. T. v. itemque Asclepiades. Sed Mīnax eadem a loco in quo optima nascitur, nominat Gal. de Antidot. i. se. a pago Minporam, qui sunt Arabiæ populi, non ab Amīnax, Campaniæ regione. Plinius quoque xii. 16. Mīnaxam myrrham post Troglodyticam probat, contra quam facit h. l. Dioscor. Sequens Mīnax, inquit Plin., in qua * Atramitica * est, et * Asaritis Gebanitarum regno. Tertium myrrhæ genus Plinio est * Dianitis. "Ita libri omnes, forsitan ab insula Dia, cuius meminit Strabo xvi. p. 777." Harduin. Teste Steph. Byz., gentile nomen est Διανί, ἐν σμίρνα Διανίτι ἀπὸ insula Dia dicit, sicut, alii videntur.

Quinta myrrhæ species Plinio est * Sembracon, (ante alias hīaris, sed viribus tenuis) a civitate regni Sabæorum mari proxima. Sexta eadem, quam * Dusaritis vocant. "Vel a Dusarensi populo," inquit Harduin., "ap. quo nascubatur, vel a Dusari Deo, cui offerrebat, id est myrrhæ nomen factum." Steph. Byz.: * Δυσάρη, ἐκπέλοισ, καὶ κορηφὴ ἐν Πηλῶντῃ Ἀραβίᾳ, εἰρητὴ δὲ ἀπὸ τοῦ * Δουσάρου, ὅστις δὲ οὐκ ἐστὶν, παρά Ἀραβίαι καὶ Λαχαρησίαι τριώροισ. Bochart. in Phaleg ita scribit. "Ut ab Alīx Deæ cultu Alīxai, ita Dosareni dicitur a cultu Dei Dusaris, vel Dusaris; quippe enim Deus Dusaris in Arabiæ cultus est. Tertull. Apolog. c. xliii.: 'Unicuique etiam provinciæ et civitati suus Deus est, ut Syriæ Asarte, ut Arabiæ Dusares, ut Noricis Belenus, ut Africa Cælestis.'" V. Voss. de Theol. Genet. et Seld. de Diis Syr. et auctores ab Albertio indicatos ad Hesyeh., ubi legitur hæc glossa: * Δουσάρη: τὰν Διανίον, Ναβαροίον, ἀσφοδρὴν Ἰστρον. "Euseb. in Chronico n. 498., Hercules cognomento Desanans. Scilicet nihil de h. v. sibi constare nisi: nisi Δουσάρην legendum." Soping. De hoc Desanano leg. G. J. Voss. Idolol. i. 22. p. 168. Hesyeh.: * Δουσάρη ὡς Ἑβραϊκῶν τῶν Ἰστρον. V. nos infra v. Δουσάρη. Dioscor. l. 78: "H. 84 Βουστρον σμίρνα ἐστὶ δένδρον τινὲς ἐν βορείᾳ γεννημένον μίση

τεταμένον ἐλέγρον δὲ τὴν ἐμφερή σμύρνην ἐκτὸς τῆν ἐκδοῦν." Dioscor. 84 ἔχει θυμαρίων, μολαίτων, δακτύλων (λαχαρησίαι Gal., Paulus, et Oribas.), μίσητος δὲ αὐτὴ θυμαρίων χηρίσται. De Bœotica myrrha aliet Sprengel. Hist. R. H.

"Arbor myrrifera antiquiorum in Cat. sub nomine Acaciæ Myrrifera, auct. Brucce, App. Nulla arboris hujus mentio inter Synonyma Lim. nec usquam, ut videtur, esse botanicis obtulit, etsi Gammii Myrrha dictum, ubique vulgatissimum. Theophrastus ait, in eodem monte cum Balsamo reperiri juxta Heroum portum; Strabo juxta civitatem Arsinon. N. H. Brucceus in regione Troglodytica, quæ a dextra navigantibus ex Heroum civitate conspicitur." J. Stækius, ad Theophr. T. ii. p. 412.

"Duplex vis vocis Σμύρη. Nam et Myrrham sonat, quæ sponte manet ex arbore, et recetatis myrrhæ pinguedinem, quæ per se unguentum faciat sine oleo. Priore significatu a Plinio modo (xii. 55.) accipitur; posteriore, xiii. 2., et a Diosc. l. 73. et 77. Ab Athenæo quoque xv. 688. Denique a Theophr. τῶν ἐπιθρῶν, ubi σμάρνη myrrham omnem vocat, quæ fuit ex arbore, ut distinguitur a ελασση, quæ in pastillos confornatur. Plinii sententiam de stacte, quæ ex arboribus sponte manet, sequitur sicut Mercurial. Antiq. Lect. v. 24. alique, quos citat et sequitur P. Serius de Odoib. p. 57., ubi eam sententiam egregie tuetur. E vetustioribus subscribit Solin. c. 33. p. 63. Sponte manans, inquit, pretiosior est ea sudor est; eliciens cunctis valere vixor judicator. Ac si poetas licet in partes advocare, Ovid. Met. x. 499., ubi Myrrhæ puellam in arborem describit transformationem: Quæ quantum amavit veteres cum corpore scelus, Flet tamen; et tepidæ manant sub arbore guttæ. Est honor et lacrymis; stillatque cortice myrrhæ Nomen herule tenet, nulloque tacebitur avo." Harduin. ad Plin. xii. 35.

* Σμύρητον s. Σμύρητον, τὸ, Hippocreon. Dioscor. iii. 78.: * Ἰπποκρέων, οἱ μὲν ὀφθαλμοῖ, οἱ δὲ ἀρροσάλιοι, οἱ δὲ σμύρητον καλοῦσι, ἐπὶ τοῦ κρηίου λαχαρησίαι σμύρητον ἐπάρχομεν. Linnee, Sprengelii H. R. H. p. 107., et Schneideri in Lex. est Synonymum Olus atrum. Glossæ, Σμύρητον λαχαρον, Olus atrum: sic recte emendavit Meuricus, pro oleastrum, ut perperam legendum. Columella xi. 3.: Atrum olus, quod Græcorum quidam vocant ἰπποκρέων, nonnulli σμύρητον. Plin. xii. 3. 5. Sed præcipue olus atrum miræ naturæ est; Hippocreon Græci vocant, alii synyrium. Hesyeh. et Phlavor.: * Κομψία ὡς ἐκάλουν, οἱ δὲ γένος λαχαρον, ἐπερ τινὲς ἰπποκρέων καὶ σμύρητον. (Σαλλωμὴν Hesyehio est λαχαρον ἄρρον ἀκαθάρτα, de quo v. Bost. ad Theophr. p. 619.) Mirum est Hesyehii interpretibus veram lectionem non suboluisse. Pro κρηία lege κοψία, a * Κοψίον, qua voce augeri possunt Lexica. Schol. ad Nicander Ther. 596: Τὸ ἰπποκρέων εἶδος ὄσπρον ἐστὶ. Θερσπράτος δὲ λέγει, τὸ ἰπποκρέων εἶδος ἐστὶ περὶ τοῦ δὲ τινὲς ἰπποκρέων δὲ δὲ ὄσπρον ὄσπρον, δὴ τὸ μέγα εἶδος, ἢ δὴ τὰν τὰν ἰππον σμυρηνίαν τοῦτο δὲ σμύρητον καὶ ὄσπρον καλοῦσι τινὲς, ἢ Ἀνακρέων ἐν τῇ περὶ μεσομυρηνίαν. Hesyeh. et Phlavor.: * Σμύρητον τὸ ἰπποκρέων ὡς κρηία, καὶ ἀπὸ τῆς ὄσπρον. Pro Σμύρητον Salm. in Solin. p. 368. d. legit Σμύρητον, sed qua auctoritate fretus si scriberet, necimus. Certe in Phlavorino, qui Hesyehium penne totum exscripsit, legitur σμύρητον, et sic edidit Albertius. Nicandro semper scribitur σμύρητον: Alex.

Antidot. Mithridatis, Σμύρη Ἀραβίκοι Σμύρητις τριώροισ ἴσας. Ea loco troglodytica non potest habere. Vixit ante auctor ille paulo ante Plini tempora. Hinc Troglitis myrrha pro optima in vetere Ilymo Regem: Thus Deo, myrrham Troglitis humandam, Braetres veteri Chryseis dicitur. Male scriptum est Trochleten, nec melius corrigunt Trogloliten. Iuliana tamen Latinitas et barbaria Trochleten, vel Trochleten scripsit pro Troglitis. Neophytus τριώροισ τριώροισ interpretatur trochloides; Σμύρη τριώροισ ὡς σμύρητον. Quod non de Petruslini communi et Macedonico est intelligendum, sed de Ciliis, vel Asiaticis, quod τριώροισ vocis Græcæ appellavit, media τριώροισ, infra * Σμύρητις non ab odore myrrhæ." Salm. in Solin. p. 394. a. Theophrastus Neuma de Hist. Meth. c. 99., Πρωτοῖς Ἰστρον τριώροισ.

¹ Saraceno vertit, Idella modo leucæscens. An pro βιολύλλω, quod Lexica non agnoscent, legendum Ιουάλλω? * Κοκκίαι afferunt pro Mollis, sed sine exemplo." H. St. Theol. Ind.

² Diverse ab auctoriibus hujus populi conceptum nomen, in causa fuit, ut non iam populi putaretur. Theophrastus in inter eas regiones, quæ hinc et myrrham ferunt, * Ἀγρίοντα recenset, a qua * Ἀγρίοντις. Nec quicquam fuit illi, quod Atramitiam caperet, non Atramita, vel Atramitica, sed Sabata dicit esse Plinius: sic Sabotica regni Mariana idem vocat, cum illius videretur appellere Theophrastum. Profecto Sabati a Saba, et Atramitica ab Atramota. Strabo (p. 768.): Φερα ἢ Ἰουάλλω μὴ ἢ Κοκκίαι, σμίρητι δὲ * Καρμυρίστω. Nec Atramitica dicitur nomen inter eos Arabiæ Felicis populos, quod quis essebatum odorem, sed Σμύρητον esse tantum. Ut vel hinc liquet * Καρμυρίστω et * Ἀγρίοντα eodem esse. His addit quod myrrha Atramitica dicitur, (Plin. xii. 16.) quam apud Chazaritanos aut noster Strabo, Pithoniam: τὰν τῆν Ἰουάλλω, καὶ μὴ τῆν * Καρμυρίστω, ἢ τῆν Ἰουάλλω. Paulo ante Σμύρητον appellat pro Σμύρητις. Quis tamen distinguit aut non Ἀγρίοντα, Verperam. Nam illæ myrrha Atramitica, quæ et Chazaritica." Salm. in Solin. p. 340.

³ Trion dictum pro γρίον, a scripturis, quibus nomen eius notatus est. Trion (Hesyehio) est ἔλαιον γρίον. Dioscor., ubi γρίον καὶ γρίον. Arabiis Herbarum: Thyryo molli, cavo atque tenui veluti scriptura notato, quæ Græci γρίοντα vocant. Folia etiam habet alibi nota inscripta: [An, pro γρίον s. γρίον, leg. γρίον] Neophytus tamen scripsit γρίον. Atque ita videri quæ dictum quæsi ἔλαιον. Nam apud Arabes hec quædam nominantur." Salm. in Solin. p. 395. Teste eodem, pro γρίον, ut vulgo legitur, vetustissimus Codex Iheris capitibus exaratus habet γρίον.

405., "Άλλοτε δὲ σμυρνίον * ἐστὶν βόσκη, ἄλλοτε δ' αὐτὴν Ἴριδα, (Schol. Τὸ σμυρνίον παραπλήσιον ἐστὶ νάρθηκι, τὸ δὲ σπέρμα πρᾶσιον ἔχει, ὄσπρον δὲ ἐρίριον. Saracenus a Schneidero recte castigatus, ceusebat intelligi debere σμύρνην, myrrham, non plantam smyrniam, sed ecce Seribonius: Item olusatri radice aut semine ex vino dato. Deinde myrrhæ et galbani separatim meminit:) Ther. 848. Εἰ δ' ἄγε αὖ σμυρνίον * ἀειρώδης ἢ σὺ γε τοῖσι Λαοδαίοις ἀργέων τε τόμοις * ἀειρώδης βίζων. (Schol. Τα σμυρνίον θρούσιον ἐστὶ τῆ μεγάλῃ ὀσλίῳ, ὄθεν καὶ ἰσοσλίον καλεῖται, σμυρνίον δὲ, ἐπειδὴ ἡμῶσις ἐστὶ τῆ σμύρνης κατὰ τὴν ὀσμῆν.) Id. in Georg. ii. ap. Athen. ix. 371. c.: Ἐν δὲ τε καὶ μαρᾶθιν καλεῖται Βαβυλῶν, ἐν δὲ τε βίζων Ἰερουσαλὴμ, σὺν δ' αὐτῷ * ἐταυρύνει σπαρῶντινος, Σμυρνίον, σμύρνα τε, καὶ σμύρνατος τε, σμύρα τε. Sic edidit Schneiderus ad calicem Nicandri Ther. p. 281. Vulgo σμυρνίον, et sic Schweigh. contra metrum simul et usum veterum scripturum, qui σμυρνίον, non σμυρνίον dicebant. " Multa nomina herbarum, ab antiquis enunziata παραγωγῶν, recentiores ἀνακαταστάσιν exulterunt. (Σμυρνίον veteribus, σμύρνα posterioribus Græcis. Κεραυρῶν πρῖσις κεραυρῶν. In ἡρακλίωσι ἄρον olim appellatum, i. e. dracacolum arum, et absolute ἡρακλίωσι, nomen apum ἡρακλίωσι dixit, unde Lat. dracunculæ." Salm. in Solin. 684. b. Sic γλαυκῶνιον veteribus quod sequentibus γλαυκῶν, ibid. p. 898. Plinio in antiquissimis exemplaribus zmyrneum: sic zmyrneum veteres Latini, et zmyragdum, notante eodem p. 368. d.: vide eund. p. 898. e. Dioscor. iii. 79.: Σμύρνα ἔσπερ ἐν Κιλικίᾳ περὶ ὄσπρον καλοῦσι, γυμνῶντων πλείστον ἐν τῇ λεγομένῃ Ἀμαρῶν ἄραι, καὶ τοῦτο κανὼν μὲν ἔχει ἴσμιον ὀσλίῳ, παραπλήσιον ἔχουσι πολλὰς φύλλοι δὲ πλείστον πρὸς τὴν γῆν, καὶ ὑπερτελεῖται, ὑπελοῖπαρα, ἰσχυράτα. Sprengelio l. e. est Smyrniun perforatum. De errore Galei biposellum s. smyrniun confondentis cum smyrnio proprie sic dicto v. Bod. ad Theophr. p. 805.

* Σμυρνίον, αἰα, αἰον, Myrrhinus. Arrianus P. M. E. p. 155. ed. Blanc.: Ἐξάγαται δὲ ἔξ αὐτῆς, ἐντόνια μὲν, σμύρνα ἄλεκκη, καὶ σπακὴ σμυρνία, ριζὴς myrrhæ expressum. Meleagri Epigr. l. 29. Σμυρνίονος τε ἐλάδος Νικαιεύτου. * Σμύρνος, ἰσθ, ἰον, Myrrhinus. Schneiderus hoc vocabulum in Lex. suum recepit, sed nullum adtulit exemplum. Legitur autem in Esth. ii. 12. μύρρινον Δαυιδ, oleo myrrhino, sed cum Rom. ed. lege σμυρνίον.

* Σμυρνοειδής, ἄ, ἦ, Schneiderus quoque affert, sed ἡμῶντος. Hederici Lex.: "Σμυρνοειδής, herba quæ et Ἀλμυρτίσι dicitur." Respexit ad Dioscor. iv. 7.: Κλαμῆτι, οὐ δὲ ἡρακλίωσι, οὐ δὲ μυρνοειδής, οὐ δὲ πολυμορνοειδής κλαμῆσι, ubi μυρνοειδής legitur, non σμυρνοειδής.

* Σμυρνοφάρα, εν, ο, δ, ἦ, Myrrhæ ferax. V. Ptolemæi loc. sub v. Σμύρα ἰου. Diosc. S. ii. 45. Σμυρνοφάρα δένδρα. Strabo p. 782.: Ἡ μὲν σμυρνοφάρα, ἢ δὲ λυλαυροφάρα.

* Σμυρρίδιον, fut. ἰου, Myrrha unbu, myrrham redoleo, myrrha misceo et condio. Archilochus ap. Athen. 688. e., ἐσμυρρίμενος ἕλμας Καὶ στήθεσι, ὡς ἂν καὶ γέρον ἡρώεστος, Coema ejus et pectus ita unguentis erat delibutum, ut vel senem amore incenderet. G. Wakef. Silv. crit. iv. p. 43. ἐσμυρρίμενον corrigi, quod Jacobio verum videtur. Forte lege, ἐσμυρρίμενος, ex Hesych. (qui ad Archil. repetitio videtur) Ἐσμυρρίμενος, (ἢ ἐσμυρρίμενος) μωρνοειδής, Salmas. τερῶσι ἐσμυρρίμενος. Retiis vulgatum retinet lectionem: "Σμυρρίδιον et σμυρρίδιον, fut. -σιου, et -σιου." In Cod. Ven. est ἐσμυρρίδιον: a τερ. in Ald., notante Schow. ἐσμυρρίμενος. Hesych.: Ἐσμυρρίμενος (Cod. Ven. ἐσμυρρίμενος) ἐσμυρρίμενος, Cod. Ven. -σούρα. " F. l. -σιουα: supplendum videtur ἄσπρον." Alberti. Ino recte se habet vulgata lectio ἐσμυρρίμενος, a v. * ἐσμυρρίμενος, myrrham redoleo. Diosc. l. 79., δάκρον ἔσπερ ἰσθῶσι, σμυρνίον. Hesych.: Ἐσμυρρίμενος χηλάρτα χουτα (Cod. Ven. ἔχου) σμύρνη, ἐσμυρρίμενος. Salmas. legit σμύρνη ἔσπερ.: recte. Etym. M. 384. 56. Ἐσμυρρίμενος σμύρνη ἐσμυρρίμενος, μύρρον γὰρ παρὰ τὴ μύρα σπένδεται, ἤτοι σμύρνη. Idem articulus reperitur in Photio, ubi tamen, pro μύρα, est, τῆ μύρα. Schleusnerus τῆ μύρα recte describit, ex Etym. M. 595. 29. Μύρα τρεῖς ἀπὸ τῆ μύρας, nescius aut se sic cortexis Sylburg. Ceterum Hesych. Phot. et Etym. M. resperunt ad Marc. xv. 23., ἐσμυρρίμενον ὄλον.

Zonaras et Phavor.: Ἐσμυρρίμενος ἄλειψεν. Jo. xii. 29. narratur Nicodemus ad exanime Christi corpus condendum præter alios attulisse σμύρνα. V. Salm. in Solin. p. 745. Ægyptios ἄλλοις adhibuisse cum myrrha in condendis corporibus, diserte testatur Aëtius, ap. quem L. xvi. sub fin. legitur vox (qua caret Schneiderei Lex.).

* Σμύρνοιος, Conditura, Νεαυῶ σμύρνοιος. Ἀλίρι, σμύρνη, κάρμυσι αὐὰ λίπρον α, σαρκακόλιον λίπρον β, ἁκυσία, ὀδοσπασίον.

Μύρον. Athen. xv. 688. c.: Τῷ δὲ τοῦ μύρου ὄσπρον πρᾶσιον Ἀρχιλοχῶς ἐκέρχασα, λέγων Ὅχι δὲ μύρρον γὰρ ἰσοσλίον ὀσλίῳ ἀειρώεο, καὶ ἀλαγχῶ δ' ἔρα. Ἐσμυρρίμενος (Ἐσμυρρίμενος, G. Wakef. Silv. Crit. iv. p. 43.) ὄσπρον καὶ σμύρνη, ὡς ἂν καὶ γέρον ἡρώεστος μύρρα γὰρ ἢ σμύρα πῶς Ἀιολέσις, ἐπειδὴ τὰ πολλὰ τῶν μύρων δὴ σμύρνη ἰσοσλίῳ, καὶ ἢ γὰρ στασιῶ καλονομένη δὴ μύρρον ταῦτα. " Vocis μύρον, quæ omne unguenti genus Græcis significat, melius originem explicat philologus, quam Grammatici vulgo faciunt, qui a Myrrha, nota e fabulis poetarum, ridicule id verbum explicant" (v. Etym. M. p. 595. 29. Eustath. ad Il. v. p. 1279. med. nempe ab eadem, quæ Græcis alias Σμύρνα, de qua v. Apollod. iii. 14. 4 et Hygia. Fab. lvi.), " vel παρὰ τὸ μύρροισι, genere, impressissime. Athenæi verum sententiam non sunt interpretes assensu, qui male ista ceperant, Μύρρα γὰρ... Athenæus hoc voluit, μύρον dictum quasi μύρρον, ab Æolica voce μύρρα, quæ myrrham significat. Nam quæ, inquit, pleraque unguenta mixta myrrha componuntur, quædam etiam sola myrrha constant, ut stacte: usque obtinuit, ut hæc τῆ μύρροισι omnia unguenta μύρον nominarentur. Idæ mens auctoris; cui equidem assentior, neque dubito, μύρον vocem, Homero et primis Græcorum incognitam, tunc primam Græcie innotuisse, quando Asiaticorum unguentorum primam notitiam habere ceperunt. Μύρον igitur est mor Hebræorum, i. e. myrrha, ut recte censet Noster." Casaub. " Abrupto vero in ipso illo initio, μύρρα γὰρ etc. atque, ut equidem venor, defecta est Athenæi oratio. Casauboni utique interpretationi, quæ aliquin perquam probabilis nobis videtur, vix constat ratio, nisi in ipso initio, ante verba μύρρα γὰρ, interdidisse statuas verba quædam in hanc sententiam, ὄσπροντα δὲ τὸ μύρον ἀπὸ τῆ μύρας, cum quibus coherere inta ἐπειδὴ τὰ πολλὰ etc., ita quidem, ut hæc μύρρα γὰρ ἢ σμύρα πῶς Ἀιολέσις, in parenthesis contra intelligatur. Nunc quam desint predicta verba, posteriori plane ratione locum istum Salm. in Solin. p. 499. interpretatus est, quæ ἰσοσλίωσι voc. μύρρα a Græc. urum derivatum Athen. statuit. " Hinc et μύρρα, inquit, * Æoles vocantur quæ ceteris Græcis σμύρνα, quæ μύρρον geminata littera canina dicebant, quod Græci μύρον. Eam litteram mutum amarunt Æoles. Quod igitur complura unguenta non sine myrrha ferent, et ipsa per se pretiosum esset unguentum, propterea μύρρον Æoles vocantur, quæ ceteris Græcis σμύρνα. Athen. Μύρρα μὲν ἢ σμύρα πῶς Ἀιολέσις, etc. Nobis, ut profecti sumus, potior videtur Casauboni interpretatio, sed ita, ut nonnulli in eam, quom diximus, sententiam supplicentur." Schweigh.

* Μύρον, εν, τὰ, Unguentum. Athen. i. (p. 18. c.) μύρον ἀλειψόμενος. Et v. λαοσύνος τῆ μύρα. Sic ap. eund. ii. (p. 48. c.) Erhippus, λέγοντι μύρον φαεινότερον. Et xii. (p. 548. c.) Anaxilas, ἰσοσλίῳ τε μύρον χηλῆσι λευκῶν. Idem ii. (p. 46. a.) δίκι, συγχρησίσθησι τὴν ἐκείλην μύρα: ut iii. (p. 101. c.) ap. eund. Archestratus jubet σπασίσις μύρον ἀναδοῦ χηλῆσι θρωπεσίον. Unde alibi ap. eund. χηλῆσι ἀμπεχέση μύρον ἔσπερτος. Idem xii. (p. 553. a.) τοῖσι πόδασι ἐναλειψέση μύρον. Et v. (195.) ἔχρησῶ καλοῦσιν μύρον βάλανον, unguentis aspergere: unde ap. eund. xii. βάλαντα μύρον ἔσπερτες ἐπὶ τὴν γῆν. Ap. Plin. vero (c. 22. p. 299. 12.) Artaxerxes, λαβὼν ἄνα τῶν ἰσθῶν σπέρματον, καὶ βάλας εἰς μύρον τὸ πολυεπέλαστον, ἐπέτερε τῷ Ἀγαλαξίῳ. Et ap. Ælian. V. H. xii. (31.) Græci μύρον αἰγῶ μυρρίνοισι, ὄσπρον ἔσπερτος, καὶ ἐσμυρρίμενος τὴν τοιαύτην ἐπέσει, id vianum nominantes τὸν μύρον. μύρον et Juvenal. vi. (303.) Quam perfusa mero spurant unguenta Falerno. (Μύρον, pro μυρροκλήσι, Aristoph. Eq. 1375. ubi Schol. et ex eo Phavor.: Τὰς τῆ μύρα ὄσπρον Ἀγλαξίῳ, ἀπὸ τοῦ ἐν μύρροισι, ἀπὸ τῶν πολυεπέλαστον τῶν τοιαύτων καλοῦσιν.) Sunt autem varia

* Sic quidem et MSS. Sed tamen prorens assentior Eroditi, qui maluerunt * ἐσμυρρίμενος, majorem in modum probabant, existimabant. Sic xlii. l. ἐσμυρρίμενος ἐν ὄσπρον αὐτῶν. Pertzou. * Forte scribendum * ἐσμυρρίμενος, quod et Parenti vovum fuit. Abr. Gronov.

μύρου genera: ut *στρατά* et *ψακατά μύρα*, ap. Ehiph. et Archet. (ll. c.) quibus opponuntur τὰ *ρυχία* ap. Athen. xii. (imo il. 46. a.) et *ζωθά μύρα*, ap. Anaxilam (l. c.): a materia precipua ex qua fiunt, dicta *ἀμαράκια*, **ἔρπιδος*, *ἴρινα*, *εὐκαμάρια*, **ερίθου*, *ερίκινα*, *μύλινα*, *κόρδινα*, (que Galeno ad Glauc. sunt *μύρα τὰ δὴ τρυβόσθη* καὶ *πενταζόμια*), *ρόδινα*, **σιερίθου*, (**λίβαντινα*, Athen. v. 689. b., *Λευδίνα*, xv. 689. d., *τρίλινα*, Athen. v. 195. d., xv. 689. d. *φουσίνα*, Athen. xii. 553. d. Cf. Athen. ii. p. 46. a. x. 439. b.) a loco *Αιγύπτου* (Athen. ii. p. 66. d. xv. p. 689. b. *Βαβυλώνα* ap. eund. xv. 692. c. *Παναθηναίων*, xv. 688. f.) *Χία*, ap. Athen. (xv. 688. f.) V. Dioscor. i. (52.)

Inde comp. *Μυροβάλανος*, (δ) *Myrobalanus*: glans unguentaria: aliò nomine dicta *βάλανος μυροβόη*, s. *ἡ τῶν μυροβόων βάλανος*. Ita enim Aet. x. 11. *ἡ τῶν μυροβόων βάλανος*, ἢ *μυροβάλανος* ἐπὶ λέγειται. Archigenes ap. Gal. τῶν κ. τ. v. *Αιγύπτου βάλανος* nominare dicitur. Plinius et ipse *myrobalanum* nominat, (xii. 21. Ex ea, inquit, ficitur unguentum quoddam odoratum, quo capilli ungebantur. Eodem id nomine vocatur, et legitur in titulo Eptigr. lvii. 14. Martialis. Quoniam vero heroicum carmen ingredi non potest, sic explicat Martialis: Quod nec Virgilius, nec carmine dixit Homerus Hoc ex unguento constat, et ex balano. Cels. iv. 9. Gr. literis scribit. V. Forcellini Lex. Dioscor. iv. 160., *Βάλανος μυροβόη* καὶ τὴν ἐστὶν δένδρον μυροβόη τοιαύτη, ἵσμιον τῆ λεγομένη Ποντίας κορίνη. **Hyperanthera Moringa*, sed cum Tamarica comparat arborem, quod falsum. Sprengel. H. R. H. p. 173. Dioscor. ii. 148. *Φουσίαν ἐν Αιγύπτῳ γίνεσθαι, τρυβία δὲ μουσομύρου τῆ ἐκτὴ τῆν σπόραν ἀέριον, παρμερίμου τῆ Ἀραβικῆ μυροβάλανου*. Infimè etatis Græci τὴν *φουσίαν* βάλανον vocarunt *βάλανος μυροβόη*. Trallian. viii. 8., *Φουσίαν βάλανος* δὲ, ἢ καὶ *μυροβάλανος* ὀνομάζουσι, εἰ μὴ δὲ ἀκριβέστερον γίνεσθαι, αὐτίκα ἐκέρη ἀναβάλλεται. Sed cur sic vocat Trallian., imaginari iuequit Bod. ad Theophr. p. 97., quippe quod palmæ glandiæ unguentarie facultas dissimilis sit. Dioscor. tamen l. c. *phœnicibalanum* maturam palmam vocat, cum immaturam et adhuc viridem comparat *myrobalano*. Cf. Salm. in Solin. p. 200. *Myrobalanum* tam Græci quam Lat. auctor antiquiores feminino genere profertur, cum ἀπὸ τῆς βάλανου ἰσχυμίνου generis nomine hoc vac consulti sit; posteriores vero et barbari, Grammaticorum præceptis non satis instructi, homines auctores neque observantes, neque morantes, ad hunc usque diem masculinum genus *myrobalani* vocabulo tribuunt, notante Bod. ad Theophr. p. 300.) Ap. Aristot. de Plant. ii. 10. *μυροβάλανος* arboris quædam sunt, de quibus eum vide. (Non intelligit auctor hic vulgata *myrobalanum*, que in prunorum, nequitiam glandium, aut palmulorum classem referri debet, sed glandem unguentariam, notante eod. Bodeo ibid. p. 299. **Nicolaus Myrsicicus* i. 24. *μυροβάλανου* *ἐμπλεξὲς Phyllanthum* Emblimicam, cum Actuario Meth. Med. v. 3. vocat. Sprengel. H. R. H. p. 218.) ET *Μυροβόη*, ἢ, *Unguentorum* spotheca s. repositorium: vel etiam Unguenti conditorium: ut alabastrum, Vas unguentarium. Etym. M. 55. 35. *Ἀλαβαστρον*—αὐτοῦ τὸ ἐξ ἐλευσίου ἢ *μυροβόη*. AC *Μυροβόη*, ἢ, *Unguentum* spotheca. Cic. Epist. ad Att. ii. 1. *Mens autem liber totum Isocrati* *myroborionem* atque omnes ejus discipulorum arculas, ac nonnihil etiam Aristotelicis pigmenta consumsit. ITEM *Μυροβόη*, ἢ, *compositi medicamenti genus* (Soranus) ap. Gal. τῶν κ. τ. i. titulo *πρὸς τὴν πᾶν ἰδίαν φιλασπονόμενους*, in pharmacum quoddam symbolicos scripto. Existunt autem Gal. *μυροβόη* dicitur pro *πίστυ* καὶ ἐκ τῶν τετραῶν *μύρων* τῶν πρὸς τὰ τυπία *δοκίματα ἄριμτετα*, picis et cere licquatorum unguento aliquo quod ad ejusmodi convenire videatur: qualia sunt, *γλυκίστου*, *δρόπιου*, *εὐλίππου*, *σπασίου*, *κέδριου*, (Glossæ Botanice Colbertæ MSS., *Μυροβόη* *πίστυ* μετὶ ἐσπῶ, Du-Roi. Gloss. Gr.) (ET *Μυροβόη*, de quo v. Thes. ii. 363. g.) ET *Μυροβόη*, ἢ, *Unguentum* s. unguenta spirans (Meleager) in Eptigr. v. ἢ *εὐκαμάρια* *Hebθά*, (ivi., *Καὶ μάρτυρον χρῆμα τὸ ἐπιπύπτου*.) (Pro quo reperitur ETIAM *Μυροβόη* ap. Plut. Prob. Hellen. (xv.) ex Archyta Amphibissii, τὴν βοτρωπιετήσαν μυροβόην μακρίαν ἱστανί, ἱστανίον. Sic Macecion. Eptigr. 33. Pallad. 106.) NECNON *Μυροβόη*, ἢ, *Qui unguenta conficit: ut μυροβοῖον τεσσαράκοντα*

reperios scribit Athen. xiii. (608. a., **Παρασκευασθε τεσσαράκοντα, αἰσθηθῆναι ἔθραβησαν, μαρτυροῦν τεσσαράκοντα*) inter impediments Dicit. (Anacronem ap. J. Poll. vii. 177.) ET *Μυροβόη*, ἢ, *Qui circa unguenta versatur*, *Unguentarius*, (Etym. M. p. 595. 31. *Μυροβόη* *εἰ μὴ ὅ τὰ μύρα ταῦτα, τὸ τὸ μύρα, εἰ δὲ ἄλλο τὰ μύρα ἀναπυροβόηται, μύρα*: p. 37. 30., *Τὰ κατὰ τὴν πᾶν μετὰ πρόθεσιν ἐνεστέθη, πρὸ μίλλης ἕξει τὸν τέτυτον, ἀπὸ ἐπιπύπτου, θρηπύλλου, μυροβόλου, πικρῶν τετρακόντα μετὰ πρόθεσιν, διὰ τὸ πρῶτον, ἁρπύλλου*.) ET *Μυροβόη*, ἢ, *Unguentorum venditor*, *Unguentarius* (Lysias Or. contra Æschinem ap.) Athen. xiii. (612. c. *Ἐρμῆον τὸν μυροβόλον, et.) αἰσθὲν δὲ ἀπὸ κτήτων μυροβόλον ἀπέδειξε*. (Erat ergo *μυροβόλος*, Apothecarius, ut uos usurpamus, jam tum quoque dignitas amplior, quam κτηνῶν, caprosius visitari et tabernari, notante Reisk. Ind. Græcitalis Lysiacæ. Athen. xiii. 532. f. *Δεινῆν τὴν μυροβόλον*. J. Poll. vii. 177. Plauto et *Myropola*, Cas. ii. 3. 10. Trin. ii. 4. 7. et *Navio* ap. Fulgent. Planc. in Expos. Serm. antiq. Glossæ: *Μυροβόλος* *Pigmentarius*, unguentarius, sepiarius. Pro quo legitur ETIAM **Μυροβόλος*, ἢ, ἢ, ap. Etym. M. l. c., quod agnoscit Schneideri Lex.) Inde form. genere *Μυροβόλιδος* ap. Aristoph. (Eccles. 841. *Κροῖστος ἔγγυρῶν εἰ μὴ μυροβόλιδος*, *Unguentorum venditricis*, *Unguentaria*. Asclepiad. 27. *τὸν δὲ πρὸς Αἴψου τὴν μυροβόλον ἰόν.*) Et VERB. *Μυροβόλην*, *Unguenta vendere*: Aristoph. ap. J. Poll. (vii. 177.) ET *Μυροβόλος*, *PIVE* *Μυροβόλος*, ἢ, *Locus ubi unguenta venduntur, officina unguentaria*: *Myropolion* Plauto etiam, (Epid. ii. 2. 25. Amph. iv. 1. 3.) *Prius*, ap. Aristoph. legitur, posterum ap. Suid. (Demosthenes p. 786. 7. *Reisk.*, *Ὁδὲ ερωτήθη πρὸς τὸν τῶν ἐν τῇ πόλει ἐπιπέριον ἢ μυροβόλον*: p. 911. 13. *Καταλαμβάνουσαν πρὸς τὸν μυροβόλον αὐτῶν*, *Clem. Alex. Pædag.* p. 297. 5.: *Αἰδοῦ μεν ἑπαθεῖν, καὶ ἀφρονεῖν, ἀπέστη δὲ καὶ ὁ ἀπὸ τῶν μυροβόλων, καὶ χροσχοῖται, καὶ ἐρωσύνεται ἄλλων,* καὶ ὁ ἀπὸ τῶν ἄλλων ἐρωσύνεται, ἔθη καὶ ἐπιπέριον ἐκκοσμημένα, ἄσπερ ἐπὶ τέχνη καθέξομενα, διημερῶσιν.) Præterea ex *μύρον* COMPOS. *Μυροβόλην*, *Unguentis* s. illinere: *μύρον ἀλέσθησθαι*: ap. J. Poll. (vi. 103. et vii. 177.) *Clem. Alex. Pædag.* ii. p. 210. *Διαφέρει δὲ ἄλλο τὸ μυροβόλην τὸ μύρον χροσύνειν τὸ μὲν γὰρ θηλοσύνειν, τὸ δὲ χροσύνει τὸ μύρον, καὶ λυσεῖται ἐπὶ ἄλλο*. Eustath. ad H. 2. p. 974. 56. *Καὶ ὅτι αἰσθὲν εἰ ἀπὸ τῆν μὲν ἵστων σπόρα εἶναι μυροβόλησθαι τὴν κλίμα. Idem tamen v. 60. scribit, *Καὶ ὅτι γενναῖον τὸ * μυροβόλησθαι*.) ENDE (ap. J. Poll. vii. 177.) *Μυροβόλος*, ἢ, *Unguentorum illitus*, *Plut. Q. S. iv. (1.) ἀλείψαν ἑαυτοῦσιν αἰματωσύναι*, (Reisk. et Wyttben. *μυροβόλησαν* ediderunt. Achilles Tatius ii. p. 149. ed. Salmassi, notante G. Wakefieldio in MSS., *Πάσθη δὲ γενναῖον μυροβόλησθαι ἕθρον ἰδὼν δὲ τῶν παιδῶν ἰδίαν*.) AP. J. Poll. *μυροβόλος* pro eodem, (vii. 177. *Nicetas Annal. x. 9. μυροβόλος*.) ET *Μυροβόλος*, ἢ, *Unguentorum coctor*, *Qui unguenta coquit s. conficit*, *Unguentarius*, *μυροβοῖον*. Athen. i. 418. τὴν δὲ καὶ ἡ τῶν ἀφρονέων *περιπέριον* καὶ ἡ τῶν *μυροβόων*. (2 Par. xvi. 15. *Cant. iii. 6. Exod. xxx. 25. 1 Par. ix. 50. fecit unguentaria, ἢ μυροβόη*, 1 Reg. xii. 15. *Καὶ τὸ θεογόνισμα ἵστων λήθηται εἰς μυροβόη, καὶ εἰς ἡ μυροβόησται, καὶ εἰς ποσπύσται*. J. Poll. vii. 177. *Μυροβόη*, *Κρατὶς γὰρ οὐκ ἄνευ μύσε*. Hesych. *Μυροβόη* ὁ τὰ μύρα καὶ τὰ θεογόνισμα πικρῶσιν.) ENDE (**Μυροβόη*, ἢ, *Unguentorum coctio s. confectio*. Schneiderus post Hieronymum affert, sed ἀμαρτυροῦσθαι, **Μυροβόη*, *Pigmentum*, unguentum. Πρὶ Syn. Es. iv. 9. *Μυροβόη*. **Μυροβόησθαι*, *Vas unguentarium*. Πρὶ Syn. Aqu. Job. xii. 22. *hinc* *Μυροβόη*, ἢ, *Qui est ex τῶν μυροβόων: ut μυροβόη τέρχον*, *Vas coquendi conficiendique unguenta*. Philo de V. M. iii. *χρησματοῦ ἐκδοστέοντος λαβῶν ἢ μυροβόη τέρχον ἐπιπύπτου*. Item *μυροβόη φάρμακον*, *Medicamina unguentaria*. Plut. Sympos. iv. (1.) *μυροβόησται φάρμακον τέρχον τὰ ἀκρότατα ὄλαιον*: ἢ *ut sunt aromata*. Sic *μυροβόησται κώμας*, ap. Hippocr. [τῶν] *Γενναίων*, p. 273. 28. Athen. xiii. 611. l. *Καλὸν γὰρ τὸ τέλει τῆν εὐκαμάρια τῆ φιλασπύρῃ ἢ μυροβόη τέρχον*, ἀσπύρῃ τῆ τῆ Σωκράτους φιλασπύρῃ, ἀσπύρῃ σὺ καὶ τῆ τυπὸν χροσύνει τῶν μύρων ἀποδυσπύρῃσται. Deinde addit, *Qui arti Soloni lege cavaverit ne viri quingum presset*. Eustath. ad H. Ψ. p. 1295. 21. ed. Rom., (ex Athen. xv. 686. f., *μυροβόη**

* *Διηρησται* scriptum est in margine Bod. Verum Reg. ἀπὸ τῆσιν in textu, ἀπὸσ autem in marg. exhibet.

peritur in Phlavorio, ubi scribitur *μυρράλευρα*, ut et *χρυσίον*, sed perpendendum est *χρυσία*, aurea vasa, e Suida, apud quem legitur *μυρράλευρα*. * Eustath. ad H. H. p. 1337. 46, qui locum e Lexico Pausanice se descriptivè testatur, habet, *μύρα, μύρα, μύρα*, sed lectio Suidæ magis placet. * Kust.

* *Μυρρακτίδα*, τὸ, quod vocabulum in Schneideri Lex. desideratur. Diophanes in Geopon. x. 76. 11: Τὴ δὲ *μυρρακτίδα* καλῶς ἐπιμαζέται εἰς μέλα, διὰ ἐκ τῆς πείρας μετέθετα. * Nomen ab unguenti odore habent, quem referunt suapte natura, non arte. Plin. xv. 15.: Pira nomen habent ab odore, *μυρρία*, laurea, *νάρδινα*, ubi *Harduin.* Gallicæ Poires parfums dicit, ait. Sunt et mala *μυρρηπία* ap. Cels. iv. 19, forte insita *μυρρηπία*, ut hic *μυρρία* inscriptum malis. * Niclas. Ap. Colum. xii. 10. legitur *μυρρηπία*. Qui scribitur *μυρρηπία*, a *μυρρη* odore sic dicta voluit.

* *Μυρράλευρα*. Vide nos supra v. *Λαυρά*. * *Μελιόρωτοι*. Glossæ MSS., *Λαυρά* τὸ ἄνευκόλλανον, ἢ [8] βεβαία εὐδοκία [εὐδοκία], ἢ ἔστι μολύβδον ἐκλειόμενον. * Du-Cang. Gloss. Gr. p. 987. Imo leg. *μολύβδον*. Teste ipso Du-Cangio p. 978, Lex. Cyr. MS. et Glossæ e Cod. Reg. 1608, *Λαυρά*, τὸ ἄνευκόλλανον, ἢ [8] βεβαία εὐδοκία [εὐδοκία], ἢ ἔστι Μυρράλευρον ἐκλειόμενον, [εὐδοκίαν]. Sic scribitur in Luciani Schol., Suida, Phlavorio, et Zonara p. 1324., ubi Cod. A. *μυρράλευρα*.

* *Μυρράδα*. Ctesias 28.: Ὅτι ἐστὶ δένδρον ἐν Ἰνδοῖς ἐστὶν ἄσπερον κέρου ἢ ἀνάρτιον, τὰ δὲ φύλλα ὄσπερον ὄσπερον, ὄσπερον ἐλάττερον, καὶ μαγχαλίδα σὺν ἔχει ἀσπὶ δὲ ὄσπερον ἢ ὄσπερον κέρου, κέρου δ' οὐκ ἔχει ἐνομαζέται δὲ Ἰνδοῖσι μὲν Ἐκάρτιον, Ἐλλήνων δὲ *Μυρράδα* ἐστὶ δὲ σπῆλαιά μόνον δὲ ἔξ ἁγίων διαίον ἐπαγόντι, οὐ ἐξ ἁγίων ἀναγόντι ἀπὸ τοῦ δένδρου, ἀναγόντων εἰς διαβατέρον λιθίνον ἐστὶ δὲ τὸ μὲν χρῆμα, ἀπὸ μὲν ἐπὶ κέρου καὶ ὄσπερον, ἔξ δὲ πάντων ἄσπερον.

* *Μυρρακόλον*, τὸ, Unguentaria vitis. Paxatus in Geopon. iv. 9. περι μυρρακόλου.

* *Μυρραβία*, ἔσθ, ὄ, ἢ, Unguento delibutus. Clem. Alex. Pædagog. ii. p. 235. 22. Τὸν τὴ μυρραβία ἔκτισον κρεατίνος. Schol. in marg. Reg. et Bol.: *Μυρραβία* τῶν τῶν λέγει, διὰ τὸ ἐκ κρέων πολυπέπτον, ἐστὶ δὲ λεπτόν τε καὶ ἀρσώτηρον ἔρασμα. Πρὸ ἀρσώτηρον leg. * ἀρσώτηρον.

* *Μυρραβία*, ὁ, Sanctus, cujus reliquæ odoriferum unguentum miraculose exudat. Horum seriem contextit, laudatis auctororum locis, Du-Cang. Gloss. Lat. v. *Manna*. * *Μυρραβία* μέγιστος, Sanctus Demetrius, ap. Nicetam in Andronico i. 7., qui * *Μυρραβία* Δημητρίου appellatur a Jo. Stauracio Chartophylace Thessalonicensi Orat. in eund. S. Demetrium. V. Synaxaria in S. Myropo 2 Decemb. et in S. Mirace ii. ejusd. mensis, in S. Floro 18 Aug. * Du-Cang. Gloss. Gr.

* *Μυρραβία*, ὁ, ἢ, Cirrus unguento delibutus.

* *Μυρραβία*, ὁ, ἢ, ἢ habens. Melcager 103. Ἦν ἄν ἐπὶ κροτάροις μυρραβίατος Πλαυτίου Εὐκλασίου χιτῆρα ἀνορθώσῃ σπύρανον. * *Μυρραβία* Planu. *Μυρραβία* in Vat. Cod. a prima manu esse, notavit Br. Quod unde didicerit, ignoro; Salmasius enim in Plin. p. 336, ad quem lectores remittit, de *βόρρα* quidem disputat, nostrum autem locum non attingit. In meo autemographo, nulla lectionis diversitate notata, *μυρραβία* exhibetur. De *βόρρα*, quod crines fastigiatus, corymbium, significat, alio loco dicemus. * Jacobs.

* *Μυρραβία*, ἔσθ, ὄ, ἢ, Unguento madens. 3 Maccab. iv. 6. Ἰδοὺ τὴν μυρραβία πικρῶν ἐσθ.

* *Μυρραβία*, ὁ, ἢ, Melcager Ep. 65. Ἦ τὸ μυρραβίατος Τυρηνία πρῶτον. Sic Charto i. p. 3. 6., notante Jacobs, *ἐπιπέπτον* δὲ τὰ πρῶτον εἶναι καὶ μύρα. Ibid. p. 5. 8., *ἐσπύρανον* τὰ πρῶτον, μύρα ἔρασαν. Cf. *Alian.* V. H. ix. 9.

* *Μυρραβία*, ὁ, ἢ, Unguentis madens. Fragmentum ap. Suid. v. ἀνορθώσῃ: *Μυρραβία* ἔχον ἄν τὸ μύρα καὶ τῶν βόρρατος. Hoc fragmentum est etiam ap. eund. v. ἄσπερον, ubi, pro *μυρραβία*, est *ἄσπερον*, sed illud, quod præfert Kuster, melius legitur; processerant enim in sententia initio verba hæc, * *μυρραβία* ἐστὶν καὶ ἄσπερον.

* *Μυρραβία*, ὁ, ἢ, Melcager Ep. 78. * *Σπύρανον* δὲ Πλάτωνος ὄνομα Κρότωνος * *μυρραβία* βανίας. * Pro *μυρραβία* in membr. et in apogr. Lips. *μυρραβία* est, quod recte emendatum existimo. Fax erat jam fere consumpta, *βανία* fuit. *Μυρραβία* ὄνομα Oppian. K. l. 131. vocat flammam celeriter precestanti v. orientem. Ovid. Amor. l. 2. 11. Vili ego jactatas nota face crescere flammæ: Et vidi nullo concutiente mori. * Jacobs. Nostra quidem sententia, vulgata lectio melior est.

* *Μυρραβία*, ὁ, ἢ, Tantum obiter notat H. St. e loco J. Pollucis, sed ibi, pro *μυρραβία*, T. H. post Langens, e Salmant. et Falck. Codic., ubi estat *μυρραβία*, et *μυρραβία*, repositus * *Μυρραβία*, quæ voce caret Schneideri Lex. * *Μυρραβία* vocatur tres Marie, que comitis aromatibus ad sepulcrum Christi accesserunt, ut unguentum, Pentecostiarum; *Μυρραβία* ἐλάττερον ἔστι τὰ πάσης ἐπιπέπτον δὲ τῶν παρακένων, ἢ τῶν μέλι καὶ ἔρασαν τῶν ἀσπύρανον ἐκτίων, ἐστὶ ἐκτίων καὶ βανία τὸ ὄσπερον τοῦ Κυρίου, Ἰωσήφ καὶ Νυκταρίας, καὶ κάρη τὸ Ἰωσήφ καὶ βανία αὐτὸ Ἰωσήφ, ἢ μυρραβία ἴση τῶν ἐκτίων ἰσοπέπτον κέρου παρεχόμενον. Ibidem sequentes recenserunt *μυρραβία*, Maria Magdalene, Salome, Joanna mulier Chuzæ, Maria et Martha, Sorores Lazari, Maria Cleophae, et alix plures. Cf. Luc. xxiv. 1. Chryostomus Homil. xv. T. v. scripta est eis τὰ μυρραβία γενναίαν. Theophanes Homil. iii. p. 15. Τὸ πρῶτον μυρραβία ἴση, ὅθεν γὰρ ἀναβλήσκει πρὸς τὸν κέρου μου, τὴν σματῶν ἐξέδωκε ἀνάστασι. Idem, Homil. xxii. p. 232., Αἱ μυρραβία ἐπαγγελλομένη καὶ ἐκτίων τῆς ἔρασαν. Dominica tertia post Pascha vocatur ἡ κυριακή τῶν μυρραβία. Vocantur alias *ἀρωματῶν* et *διαισθητῶν*.

Ap. Theophanes Homil. xxxi. p. 230. vocantur * *Μυρραβία*, unguenta portantes: Ἄδρα δὲ εἶσι αἱ τρεῖς τῆς Μαγδαληνῆς Μαρίας μυρραβίατος. * Suicer. Etym. M. p. 459. 18.: Κλήρου δὲ ἡ θύρα, ἢ ἡ πύλη, καὶ αἱ θύραι, ἢ αἱ θύρα, ἢ αἱ θύρα. Quod sibi velit auctor per verba αἱ μυρραβία, necisim. An leg. αἱ θύρα, Sophronis fabule nomen ab Etymologo ipso laudate p. 423. 24. et 372. 42. ?

* *Μυρραβία*, Unguentis unctus. Ecrip. Cyel. 499.

* *Μυρραβία* legitur in corrupto Philodemi Epigr. 33.

* Pro *μυρραβία*, cujus cutis unguentis uncta est, Br. *μυρραβία* suscipiatur. Cod. lectionem hanc facile mutaverim: *μυρραβία* i. q. *ἄσπερον*: nam, quodcumque suave et jucundum est, *μύρα* vocatur. * Jacobs. Vir doctus, qui Philodemi opus de Musica e Volumnibus Herculansenibus edidit, in Proleg. p. 5. 6. corrigat * *μυρραβία*, quod probat Bast. Epist. Crit. p. 76. Neutra vox in Schneideri Lex. legitur.

* *Μυρραβία*. Hac voce useri potest Schneideri Lex. Eryci Epigr. ii. *Μυρραβία* βόρρατος.

* *Φάμρα*. Athen. xv. 691. d. Οὐ μόνον δὲ τὸ τῶν Σαρδανίων γένος φάμρα ἔσθ, ἢ Ἄλεις γένος ἐστὶ * *Ἐσπύρατος*: Ἄει φάμρα τῶν τῶν Σαρδανίων ἔσθ. Hoc quoque vocabulum ignorat Schneideri Lex. * *Μυρραβία*, (ὁ, ἢ), J. Polluci vi. 17. ὁ μύρα ἐσπύρατος, vinum unguento mistum s. conditum: pro quo ap. *Alian.* V. H. (xii. 31.), *Μύρα* γὰρ αἶνον μυρραβίας ὄσπερον ἔσθ, καὶ ἐσπύρατος τῶν τῶν κέρου, καὶ ἐκτίων ὁ αἶνος μυρραβίας. *Μεγίστη* δὲ αἶνον φάμρα τῶν τῶν ἐσπύρατος τῶν τῶν. (Sed malim *μυρραβία* pro isto *μυρραβία*, si quidem sit a *μύρα*: nam *μυρραβία* est potius a *μύρα*, et significat Myrræ perfusa conditus.) Unde et ap. Juvenal. vi. (303.) Quam perflava mero spumant unguenta Falerno.

* Hinc conjectura fævet Suidæ et Phlavorii glossa, apud quos legitur: *Μύρα* ἴση μύρα, καὶ * *μυρραβία*. (Vocæ *μυρραβία* caret Schneideri Lex.) In *Aliani* loca proculdubio legendum vel *μυρραβία*, ut H. Steph. scribendum censet, vel *μυρραβία*, sicut enim hoc postulat vocabulum a *μύρα* formatum. At *μυρραβία*, quæ est vulgata lectio, est, ut videt H. St., a *μύρα*, et *μυρραβία* a *μύρα*. Vixit *μύρα* *μυρραβία*, unguento mistum, *μυρραβία* vel *μυρραβία* dicit, dicitur *τῶν τῶν κέρου*, et J. Poll. hæc sunt notione Diphili emans ap. Athen. iv. 152. d. *μύρα* corrupta prima syllaba dixit: ἢ τὸ καὶ οὐδὲν ἄλλο, ἢ *μύρα* * *μυρραβία*. * MS. Ep. *μυρραβία*. Sed cum scripturam h. l. internum requæbat: recte *μυρραβία* simpliciter intera e scribitur *ἔσθ*, cum MS. A. prima syllaba *δανία*, s. v. *μύρα*, unguentum. * Schwelger. Zonara p. 1374. l. *Μυρραβία* εἶναι ἢ τὸ μύρα κέρου. Lex. *μυρραβία*. Sed *μυρραβία* illud Zonara ipse est *μύρα*, sic scribitur pro vera forma *μυρραβία*. Athen. i. p. 52. h. *Μεγίστη* δὲ τὸ μύρα ἴση, αἶνον γὰρ ἰσοπέπτον δὲ κέρου, ἔσθ. *Μεγίστη* ἢ ἴση, Schwelgero in *Indicis* Keron et *Percontationis* sub v. *Myrra* vitandam videtur, ut pro *μυρραβία* scribi debeat *μυρραβία*, ut ap. *Alian.* Imo melius legeretur *μυρραβία*, quæ est legitima forma a *μύρα*. * Cum *Athen.* dicit, ἢ *μυρραβία*, indicat Possidippi locum varie lectum olim. *Myrrites* vinum e Dioscor., Pin., et aliis notum. *Μύρα* explicat Hezych. vinum,

Addit J. Poll. l. e. esse qui *μυρρίνη* *οίνου* vocari dicant *ἢ ἄλλοτε οίνου*, vinum dulce: ut Hes. quoque *μυρρίνη* non solum *οίνου ἢ ἑσπερίου* *πίσιον*, sed etiam *πικρῶν ἑσπεριῶν*. Atque adeo videtur vinum fuisse non sua natura dulce, sed arte confectum vel vinum vel alia potio, cui aut unguenta aut alia dulcissima essent. Sane vinum nativum non fuisse ex Gellio patet, qui x. 23. quam dixisset mulieribus Romæ et in Latio interdicitum fuisse usum vini, subiungit, ferri hibernæ solitas loram, passum, murinam, et quæ id genus optant pota dulciora. Necnon Plaut. in Pseud. (ii. 4. 50.) dicit, Quod si opus est ut dulce promat Indidem, æquid habet? *ρογας*? *Μυρρίνας*, passum, defrutum, μέλιαν. Et alibi, (sp. Plin. xiv. 15.) *Μιθιταν* vinum pulchrum, murinam: quam locum non usque adeo evidens est ut superiores. Præterea quum Hesyck. duplici *ρ* *μυρρίνη* scribat, dicat que quosdam ita vocare *οίνου μυρρίνης*, videtur et tertiam expositionem indicare, nimirum *μυρρίνη οίνου* aut *μυρρίνη πικρῶν οίνου* τὰρ τὴν *μυρρίνα*, a *μυρρίνα*: ut sit vinum *μυρρίνα* conditum: quod aliqui et *μυρρίνη* s. *εσπερίνη* *οίνου* nominant. [Imo sic *μυρρίνη* dicendus esset, non *μυρρίνη*, ut ostendunt Salm. in Solin. p. 501. et G. J. Voss. Etyrn. L. L.] Nec vana ea conjectura, quam Plinii xiv. 15. auctoritate nitatur, qui ejus cum superiore mentionem facit: Laudatissima apud præcos vana erant *μυρρίνα* odore condita, ut apparet in Plauti fabula, que Persa inscribitur, [in Persa, que hodie extat, locus non reperitur,] intelligens nimirum quam Plautus *Μυρρίνη* vocabat, (sic enim proculdubio legebat, non *Μυρρίνη*) eam esse *μυρρίνη πικρῶν*, Vinum s. potionem *μυρρίνα* odore conditam. Sed statim subiungit et alteram expositionem, cuius auctor esset Dorvenius et approbator Sævola, Lulius, Atteius Capitō. Quamquam (inquit) in ea et calamum addi jubet: ideo quidam aromatice delectatos maxime credunt: his verba declamans, murinam alio intelligere vini blusive potitionis genus calamo saccharifero aut aliis aromatibus dulcibus conditum. Ut sit, si *μυρρίνα* odore conditum intelligamus, cum Hesychio scribemus potius *μυρρίνη*, *μυρρίνη*, vel masculino genere accipietes pro *μυρρίνη οίνου*, vel feminino pro *μυρρίνη πικρῶν*: ut ap. Plin. quoque (xxxvii. 2. xxviii. sub fin. proem. Vide nos supra v. *μυρρίνα*.) *Μυρρίνα* vasa: ap. Jaoulen. in Pand. *Μυρρίνα* vasa: Propert. (iii. 8. 22.) *Μυρρηος οὖνος*.¹ H. Sl. Quod ad Propertii locum attinet, pro *μυρρηος* leg. *μυρρίνης*. Falsa est H. Stephani interpretatio. Intelligendus est enim color flavus, qui in eo lapide probatissimus est, ut

Plin. docet xxvii. 18. Porro *μυρρίνα* maxime lodatar, si eum colorem habeat, unde sylvam dixit Ovid. Met. xv. 399., et Plin. xii. 16. aspicantem commendat. Cf. Broukhas. et Forcellinum in Lex. "De *μυρρίνα* veterum magna Plinii a veritate aberratio est, cum eam a *μυρρίνα* dictam deductam censet. Saltem hic tamen haud sine auctore peccat. Hac enim quorundam Grammaticorum olim fuit sententia. Festus: *Μυρρίνα*, genus potitionis, que Græce dicitur *nectar*; hanc mulieres vocabant *μυρρίνα*, quidam narrantur vinum." Sed hariolantur. Tam falsam est *μυρρίνα* a *μυρρίνα* venire, quam aut *μυρρίθια* herbam, aut *μυρρίθια* lapidem. Græcum est, ὁ *μυρρίθιος*, inde Lat. hæc *μυρρίθια*, ut ο *χίρτης*, hæc *charta*, ὁ *γυμνήθιος*, hæc *gymnasia*, [ὁ *μαργαρίτης*, margarita, ὁ *καρσάβητος*, catapulta, notante G. J. Voss. Etyrn. L. L.] *Μυρρίνη οίνου* dicunt Græci temperaturam unguento, vel, cui superfovebatur unguentum, τὸν *μύρον* *καρσάβητος*. Idem et *μυρρίνη*.² Ut autem a *ν. φάλλος*, a *φάλλιος*, unde et *φάλλιος ἄγριος*, quod ap. Pollucem male mutant in *φάλλιος*. Hesyck. *Φάλλιος ἄγριος*, ἐν οἷς μὴ εἶδητο ἄγριος, ἄλλα στέφανον μύρον: sic a *μύρον*, ὁ *μυρρίνη οίνου*. Quod et *μυρρίνη* scribentur, geminatione solenni canine literæ. Hesyck.: *Μυρρίνη οίνου μὲν οίνου μυρρίνης ἀλλοτρίη, εἰ δὲ ποτὸς ἐκκαρσάβητος, οἰ δὲ ποτὸς φαίης, ἢ ἑσπερίου μύρον*. Iti scripsisse grammaticum patet et serie literarum. [In Cod. Ven., lecte Schow., discrete legitur *μυρρίνη*.] *Μυρρίνη* dicitur Pœdippo comico ap. Athen. (i. p. 32. b.), cujus hæc verba: *Μυρρίνη δὲ, ἢ μυρρίθια οἷου ἀστὴν ποτὴ Πηλεείδης Διόφρητος, ἄριστος, ὁ μυρρίνη ὁ τριπλῆς*. Absolute ὁ *μυρρίνη*, unde Lat. hæc *μυρρίνη*. Perperam legitur in Athenæo, *μυρρίνη δὲ ἢ μυρρίθια*. Qui fortasse error est abbreviatoris censentis *ἢν μυρρίνη οίνου αὐτὸ τὴν μυρρίνη*, aut *μυρρίνη* dici. Sic enim *μυρτίον* appellat veteres. Sed *μυρρίνη* dicendus esset, non *μυρρίνη*. [Vide G. J. Voss. Etyrn. L. L.] Litem plane occidit Pollux: *Ἦν δὲ τὰς καὶ μυρρίνη οἷου μύρον καρσάβητος, ἢ δὲ τὸν γλυκὺν οἷου οἷου κατὰ κελύφην*. Inde vel maxime constare potest *ἢν μυρρίνη*, vel *μυρρίνη* Græcorum esse, que *μυρρίνα* Lat. dicebatur. Nam inter dulcia *μυρρίνη* numerant prisici comici Latini. Plautus in Pœdolo: Quod si opus siet, in dulce promat Indidem, æquid habet? Ch. rogas. *Μυρρίνη*, passum, defrutum, μέλιαν, mel cujusmodi. Plinius, citatis his versibus Plauti, subjicit: Quibus apparet non inter vina modo *μυρρίνη*, sed inter dulcia quoque nominatum. Verus Plautus, ut habentur in Edd., citavimus. Ap. Plin. ita scribuntur in

1 cui unguentum infusum. Sed videtur Pœdippum nove h. l. *μυρτίον* vinum, h. e. *τὸν μυρτίον* vel *μυρτίον*, appellare *μυρτίον*. Verum quia quoque extat hodie Pœdippi fabula, neque satis de lectione constat, nihil possumus affirmare. Casaub. *Vix doctus in μυρρίνη* et *μυρρίνη* sine hic confundit, errore satis gravi; Dioscorides enim v. 37. et 38. *μυρτίον* a *μυρρίνη* diversum facit. Nihil lectio vulgata, *μυρρίνη* ἢ *μυρρίνη* *οἷου*, rejicienda est, certe Athan., ut putat Casaub., nisi indicat Pœdippi locum vix lectum olim, et "Pœdippum videtur nove *μυρτίον* vinum appellare *μυρτίον*." Nostra tamen sententia, tam ridicula lectio, que et Athan. et postea facti confundentem *οἷου τὸν μυρτίον* et *τὸν μυρτίον*, rejicienda est, cum levi mutatione facta sensus levi satis perspicuus sit, nempe legendo *μυρρίνη* ἢ *μυρρίνη* *οἷου*, l. e. Vinum *μυρτίον*, sive, ut alii scribunt, *μυρρίνη* dictam. Casaub., quia neque extat hodie Pœdippi fabula, neque satis de lectione constat, nihil potuit affirmare." At, quoniam perit Pœdippi fabula, inter omnes tamen satis de vera lectione in Athenæo loca constabat, si epitheton loci, quo Pœdippus vinum suum oravit, consideraret: *Διόφρητος, ἄριστος, ὁ μυρρίνη οἷου*. Vinum *μυρτίον* conditum, (de quo v. Dioscor. l. c. Catoonem de R. R. 125. Columell. lib. 2. Pœd. lat. in Jaouen. ut. et in Febr. tit. 27. et 31. Athen. ii. 48. f., et Plin. xxii. 9., qui negat hoc vinum quæquam inscribit,) vix fuit et vulgare. At vinum *μυρρίνη* *οἷου* dictum, pretiosum fuit et hominum voluptariosum potus. Hinc Pœdippus, ἢ *μυρρίνη* ἢ *τρίπλη*. Hinc Athan. l. c. *Ἦν δὲ τὰς καὶ μυρρίνη οἷου μύρον καρσάβητος, ἢ δὲ τὸν γλυκὺν οἷου οἷου κατὰ κελύφην*. Hinc Dipollus comicus l. c. *Ἦν δὲ τὸν γλυκὺν οἷου οἷου κατὰ κελύφην*. Salmus in Solin. p. 501. a., cujus verba Schweighæuserum præferunt, Athenæo locum sic corrigi, *μυρρίνη* *οἷου* *κατὰ κελύφην* *Διόφρητος, ἄριστος, ὁ μυρρίνη* *οἷου*, sic a *μύρον* ἢ *τρίπλη*, nec male; nostram tamen emendationem, *μυρρίνη* ἢ *μυρρίνη* *οἷου*, hinc præferendum censemus, quoniam Athenæus vix opera pretium duxisset geminationem canine literæ tantum notare, *μυρρίνη* ἢ *μυρρίνη*. Ceterum egregia est Salmasi emendatio, *Διόφρητος, ἄριστος, ὁ μυρρίνη* *οἷου*, pro *ἀριστος*, ut vulgo legitur, et ut edidit Schweigh., cujus diligentiam effugit Salmasi locus. "Averis: l. e. Poti inquit." Interdum *οἷου* dicitur Poti inquit, l. e. Non potabilis, qua in signis, una est Greg. Nazianz." H. Steph. Thes. lib. 303. a. Quod ad formam vocis *μυρρίνη* ἢ *μυρρίνη* affert, hæc scribit Salm. l. c. "Et a *φάλλος* ἢ *φάλλιος*, sic a *μύρον* ἢ *μυρρίνη*, quod et *μυρρίνη* scribentur geminatione solenni canine literæ." ὁ Diobatur *μυρρίνη*, quia *οἷου* pro *οἷου* dixere *μυρρίνη*, ut ex Athen. l. c. dicere est." G. J. Voss. Etyrn. L. L. Quod ad Hesyckii glossam attinet, sic vulgo legitur: *Μυρρίνη οἷου μὲν οἷου μυρρίνης ἀλλοτρίη, εἰ δὲ ποτὸς ἐκκαρσάβητος*. Pro *οἷου μυρρίνη* G. J. Voss. Etyrn. L. L., cujus emendatio Albertinum præterit, reponit *οἷου μυρρίνη*. Ceterum legendum est vel a *μυρρίνη*, vel a *μυρρίνη*, quod præferendum videtur.

2 Pro *loram*, passum, alii male scribunt *loram* passum. Ex his Gellii verbis dubitare quis possit, an e vino *μυρρίνη* constaret, quæ, ut Gell. ibid. tradit, vino semper fuitus olim Romæ, et in Latio abstrinuntur. Sed dicendum, ita temperatum fuisse, ut inebriare non posset. Varrø ap. Non. e. v. 15. n. 15. quorundam opinionem affert, qui putantur, *μυρρίνη* aut *μυρρίνη* idem fuisse, quod passum. [Loram dicebant in vicia, quam expresserat acinis mustum, et folliculos in dolium confecerat. Varrø de V. P. R. l. Antiquæ mulieres majores nato bibebant *loram*, aut saponem, aut defrutum, aut passum, quam *μυρρίνη* Plautum quidam appellare putant.] Sed Plaut. in Pseud. ii. 4. 50. aperte a passu distinguit. Sic Varrø ap. Non. ibid. n. 10. Non modo vinum dicit, sed etiam, ut Plautus ait, *μυρρίνη*, passum, defrutum. Forcellinus in Lex. Festus: *Μυρρίνα* potione suos antiquos, Indidem est, quod etiam nunc *Ediles* per supplicationes *Dis* adfuntur, et quod *xii. tabulis* cavetur, ne mortuo lodatar, ut ait Varrø in Antiquitatum L. l.

3 Nobis licet obiter notare verba Fr. Aug. Goll. Spohnii in Connectione de Extrema Odyssæa Parte inde a Rhapsoidia 4. v. 297. vix recentiore æra quam Homerus, Lips. 1816. 8. p. 124. "Nonna (forma deminutivorum in *no*) esse præsidium invenit in Eustath. p. 1720. 40.; *Καὶ τὴν ἐν ἑσπερίῳ τῶν ἰσχυρῶν, ἑσπεριῶν τῶν οἷων, ἀναστρέφεται τὸν οἷον, ἀλλὰ ἂν ἰσχυρῶν ἢ οἷων* (verbo). Respicere videtur hic locus alium in Athen. vi. p. 515. b., *ἀριστος* *τὸν οἷον τῶν ἰσχυρῶν ἢ τῶν οἷων ἰσχυρῶν*. Sed tale deminutivum formatum non ab *ἰσχυρῶν*, sed ab *ἰσχυρῶν*, ut vidit Casaub., cujus hæc verba: "Derivum placet tenerrimè *ἰσχυρῶν* *ἰσχυρῶν* dici, que vox non fit ab *ἰσχυρῶν*, sed ab *ἰσχυρῶν*, orbus grandiosiorum, ut ap. Dioscor. *οἷον*, vel *οἷον*, et *οἷον*, ἢ *οἷον*, ἢ *οἷον*. Casaub. Hesyck. ὁ *ἰσχυρῶν* *ἰσχυρῶν* *οἷον*."

ἤνι et κέρως, (et ὀρώμας). Etymologo et Lexico meo veteri κέρως est ἡ ἄβητος τάξις, locus editus s. altus: unde nonnulli το κερωδὲς dictum volunt, ut est apud eosdem. H. St. *Κερωδέντης Hes. βαλυντήριος, Μαρσιποριον amputator, H. St. *Quia Crumena in nodum clausa compingitur, Du-Cang. Gloss. Gr. Albertius: "Proprie κερωδέντης dicitur, qui crumena nodos et filamenta solvit vel dissecat." Quasi crumenisecam dixeris, lingua nostra a *Catpursæ*, quamquam κερωδέντης esset potius quam nos dicimus a *Pickpursæ*: zomam autem per crumena usurpavit, quia zonæ inclusos nimios gestare ex usu erat, sermo familiaris passim prodiit. Gatak. Advers. Misc. i. 9. p. 227. g. At κέρως ap. Suidam, ad quem respicit, non est zona, sed manicarum nodus, s. vinculum, quo em soleant alligari. V. Suidæ loc. supra laud. Verb. *Αυκέρως legitur in Vita S. Nili Junioris p. 68. ap. Du-Cang. Gloss. Gr. Είδίθι δὲ ἡ γόβων ἄκιστος, καὶ γρόβη πρὸς τὸν μὲλλῶδες, ἀνεκέρωθαστο τὸ χέριον. Zoroastres in Geopon. s. 83.: *Συζωοκέρως καὶ ἀνεκέρωθαστοί, καὶ ἄβητος ὀρώμας ἡ ἄβητος, μετὰ θεοῦ πρόσθετε τὸ κέρως, ἐκείνου τούτου βουδέντος. "Non de crumena, sed de vestibus in nodum colligendis succingendisq; accipiendum putarim. Illa, crines obtortos sub pileo continendi, cum strenue labore velis, consuetudo, Europæis modo solennis est. Gestes enim orientem incolentes non alunt crines. Illa contra se expedientes accinguntur, et vestes talares cingulo subnectunt. Et sane κερωδέντης cum suis derivatis vestitus sunt propria." Niclas. Enstath. ad Od. 5. p. 531. 20.: *Οὐκ ἀποδοξὲ ἐκέρωθον τὸ, ἢ εἰς τὸν ἑσπέρην θεῖον ἀσπέρη χειρῶνα, ὅς ἄν τῶν εἰσὶν ἀνεκέρωθον δὲ ἔργον, ὅστε τὰ πρὸ τούτων ἄβητος εἶναι. Pro κέρως, κερῖον, aliquando scribitur κέρως, κορίον, sed perperam. * Lex. Cyr. MS., Πέρης τὸ κορίον. Corona pretiosa, Κέρως, Nodus, Κέρως. Glossa ad IIad. Græcob. Πέρως, Κορία. Du-Cang. Gloss. Gr. Sic ap. Codinum de Offic. Palat. c. III. n. 9. et c. v. n. 10., legitur Κέρως, Nodatus, nodi species, quiddam nodi figuram refert. * Ἀνεκέρως, Sacculus, in Basile. L. vii. tit. i. 25., Et δὲ τὸ εἶκοσι μνηστέον ἅμα ἐν ἀσπέρησι δέδωκεν, ubi IC., Si vero viginti simul in sacculo solvit. * * Ἐκέρωθις s. Ἐκέρωθις, Missilia, ὀρώμας, fasciculi scilicet segmentis lineis illigantur et innodantur habentes certam numerum quantitatem, qui in populum in status aliquot solemnitatibus ab Imperatoribus et Patriarchis in populum spargebantur. Ac ab Imperatoribus quidem nudi tunc auri, tum argentei et ærei uno fasciculo innodati spargebantur: a Patriarcha vero argentei duntaxat et ærei. Nam ab Imperatoribus solummodo aurum spargebatur in populum, cum argenteum tantum Consulibus, idque in minoribus numis spargere fas esset, ex Nov. Justiniani 103. Totum hunc ritum spargendi Ἐκέρωθις s. Ἐκέρωθις, in populum a sequioris ætatis Imperatoribus, inter Coronationis ceremonias, pluribus describit Cantacuzenus Hist. I. 41. p. 125.: Τῆ ἡμέρᾳ καθ' ἣν ἡ Βασίλειος χρισθεὶς ἔγειρε τὸν νοσθὲ, παρὰ τινος τῶν ἀσπέρητων, ὅς ἄν βασιλεὺς ἴθιλον, εἰς τὸν ἕμρον μίνοντος, ἡ λέγουσαν Ἐκέρωθις δέναντα δὲ τούτῳ ἀποδέναντος τινὰς ἐν

ἄβητος τριμήσια, δέδωκεντα ἑξῶν ἑξήκοντα μνηστέον χρισθὲ τῶν βασιλευσῶν τῶν, καθ' ἣν ἡμέρῃν τῶν αὐτῶν, αἰ (ἢ) καὶ πλείον, καὶ ἡλίοντα ἀπὸ χαλκοῦ τῶν αὐτῶν c. 7. d. A Cantacuzeno exscriptum que habet Codin. de Offic. Aulae Const. c. xvii. n. 9. 10. de coronatione Imperatoris, ubi Ἐκέρωθις ejusmodi ἀποδέναντος pariter vocat: ut et Pachymeres ix. 1. et 2. S. Joannes Damascenus Orat. in Constantin. Caballum p. 692. O: δὲ ἐκέρωθις τῆς γενεαῖς τούτων ἄλλα οὐδὲν μνηστέον εἰ μὴ τῶν αὐτῶν, καὶ βασιλευσῶν, καὶ ἄβητος, καὶ ἄβητος, καὶ ἄβητος, καὶ ἀσπέρητος χρισθῶν. Jam vero de Patriarchæ Missilibus ita idem Pachymeres Hist. IV. 18. de Patriarcha Constantinop. Καὶ τῆς τῶν βασιλῶν ἡμέρῃ ἐπαρτάσθαι, ὅτε καὶ ἡ ἐσπέρη ἢ ἄβητος ἢ ἄβητος τῶν αὐτῶν, αἰὲς τῶν αὐτῶν πλείονα ἢ ἡμέρῃν καὶ χαλκοῦ ἐμνηστέον πρὸς τὸν κρατοῦσιν ἰθαυτάσθαι, καὶ ἀποδέναντα δέδωκεντα παρασκευάσθαι, τὰ σπέρησι ἐκέρωθις καὶ αἰετὶς πέρησι καὶ τῶν Τεσσακάρων Μαρτύρων τῶν ἁγίων * αὐτοκέρως, ἢ ἄβητος ἢ ἄβητος τῶν αὐτῶν. Ita Cod. Altitianus, ubi Vaticanus ἐκέρωθις, sed perperam. Quædam observat Schol. Basilicæ ad L. xiii. p. 80. ejusmodi nimios in vas vitreis, in processibus publicis, projectos: Τούτῳ δὲ ἐκ ἐκέρωθις ἑκέρωθις μνηστέοντα βάλαντος ἡμερῶν ἡμερῶν τῶν τῶν γενεαῖς τῶν αὐτῶν. Du-Cang. Gloss. Gr.

* Ἐκέρωθις, ὡ. IIlego, involvo. Hesyeh. enim Ἐκέρωθις (et Ἐκέρωθις) exponit δέξις, (Cod. Ven. dedit), et Ἐκέρωθις affert pro ἀνάδωρος. Utilior hoc verbo I Petr. v. 5. dicens, τῆ ταπεινοφροσύνης Ἐκέρωθισθε: quod interpr. Modestia vestis intus ornati. Alii, Velis insinuat, et veluti innodate. Possit etiam referre, Modestia vos incingite s. induite. Nam Ἐκέρωθις vestimentum genus est. Scribit enim J. Poll. IV. 119. τῶ τῶν δούλων Ἐκέρωθις προσκομισθὲν καὶ ἰματῶν ἐν λέοντι, quod Ἐκέρωθις (perperam vulg. edit. habent Ἐκέρωθις) s. ἐκέρωθις nominari. Atque ita et Hesyeh. dicit ἐκέρωθις s. ἐκέρωθις fuisse Ἐκέρωθις καὶ κερῶν ἄβητος ἄβητος: κερῶν ἄβητος exponens fidem ἑκέρωθις. * Etym. quoque et Lex. meum vestis Ἐκέρωθις esse dicunt τῶν δεσπῶν τῶν χειρῶν, quod ab Atheniensibus ἑκέρωθις vocari, ab aliis ἐκέρωθις: dici autem παρὰ τῶν κέρωθων, τῶν ἑκέρωθων τῶν, unde nonnullos derivare etiam το ἐκέρωθων. [Phavor. et Etym. M. p. 311. 4.: Ἐκέρωθις ἡ δέξις τῶν χειρῶν, ἢ λέγεται τῶν Ἀθηναίων ἑκέρωθις, ἢ δὲ ἄλλων ἐκέρωθις. Εἰσὶν παρὰ τῶν κέρωθων κερῶν γὰρ ἡ ἑκέρωθις τῶν, ἢ τὸ ἐκέρωθων τῶν ἑκέρωθων ἐκέρωθις. Ἀπολλοδόρου, τῶν ἰματῶν ἡμερῶν ἄβητος ἑκέρωθις. Ἐκέρωθις, ἔργον μὴ ἐκ ἐκέρωθις καλῶς ἄβητος. Εἰσὶν ἄβητος. Εἰσὶν ἄβητος. Ἀπολλοδόρου, Κερῶν τῶν ἑκέρωθων (Κερῶν τῶν ἑκέρωθων) ap. Gatak. Advers. Misc. i. 9.). Τῶ ἰματῶν κερῶν δὲ ἄβητος ἑκέρωθις. Ἐκέρωθις, ἔργον μὴ ἐκ ἐκέρωθις καλῶς. Ἄβητος. Vox Ἄβητος h. i., ut et in Etym. M., sede sua mota est, quo repert debet post Ἐκέρωθις, ut legitur, Ἐκέρωθις Ἄβητος. Scripsit enim Epicharmus fabulam Amyceus vocatam, cuius meminit Soph. Schol. ad Aj. et ex eo Suid. v. αὐδίστης. V. Kusterum, qui ea monuit post Gatak. * Advers. Misc. I. c. Quod ad Epicharmi versus attinet, idem Gatak. p. 229. legit, Et γὰρ μὴ ἐκ ἐκέρωθις.

* Hesyeh. Κέρως ἄβητος γόβων ἢ ὀρώμας. Κέρως ἄβητος ἄβητος. Hinc Κέρως usurpatur pro dentium crepitio, et deinde pro quavis strepitu. Hesyeh. ἢ κέρως ἄβητος, ἔργον μὴ ἐκ ἐκέρωθις. Unde Κέρως, Streptum edere, quod est apud ætiam s. collidens dentes. Hesyeh. Κέρως ἄβητος. Vide H. Steph. Thes. II. 370. e. et Enstath. p. 634. & 696. 38. 61. 697. & 1092. 14. Ut ἄβητος dicitur pro ἄβητος, sic κέρως pro κέρως usurpatur. Hesyeh. et Cyr. Lex. MS.: Κέρως τῶν αὐτῶν ἄβητος. Verbum dictum est apud Ipo-soos.

* Sic in Etym. M. p. 311. 4. vulg. Ἐκέρωθις, sed contra etymologiam, notante Syllabio in Induce. * Kallinis libellus ἰμβρόσιος prior, edit. et MSS. mutatur in ἰ. ἰμβρόσιος. Falckenh. et MS. habet ἰμβρόσιος: male. * Paterini legendum esse ἰμβρόσιος, quod Veteri Onomatocico est assumptum. * Kulin. * In vulgatis ἰμβρόσιος est, quo nihil nisi, crines, dicitur, et ἰμβρόσιος una etiam alii personis paulo ante, in 116. τῶ ἰμβρόσιος, vestes exteriores, ἔργον μὴ ἐκ ἐκέρωθις, ἔργον μὴ ἐκ ἐκέρωθις. Sed MS. ἰμβρόσιος, ut diximus, quod recipiendum est. Sic Noster infra vii. 67. Ἐκέρωθις ἢ κέρως * τῶν αὐτῶν, nec credo ibi saltem ad feminas tractandum. Habes itaque id vocabuli jam bis hoc significans in Pollace. An enim infra emendate scribatur, dicitur in Theophrasto. Jung. Noster quidem sententia, ἰμβρόσιος est vox nihil; in Græca enim lingua nihil est radiis, et a officium testat. Si v. ἰμβρόσιος dixerit, saltem legendum est ἰμβρόσιος, quod in nullo Pollacis codice reperitur. Quoniam nota in vulgatis est ἰμβρόσιος, quod vocabulum, fateor ipso Jung., cui tamen ἰμβρόσιος accipiendum videtur, Pollaci esse familiare, in lectione ista acquiescere nobis placet. J. Poll. x. 42. Ἐκέρωθις, ἰμβρόσιος, ἰμβρόσιος. * Ἐκέρωθις vestimentum externum, τῶ ἰματῶν κερῶν βουδέντος, quod super omnia vestimenta sumitur, ut loquitur Marcellus in v. Lena. amiculus, quod supra injicitur, pallium, vel pepulum, pasciculum, assumptum." Biol. Thes. Philolog. "Omnis vestis apud Græcos," inquit Salm. ad Tertull. de Pallio p. 352. "aut ἰμβρόσιος est, aut ἄβητος, aut ἀμύρα, aut ἰμβρόσιος. Tamen omnes ἰμβρόσιος sunt ac dicuntur, et ἰμβρόσιος habentur, que ad corpus pressale habent atque induta corpora comprehendunt. Ἐκέρωθις vero, que et κερῶν ἄβητος, palliorum omne genus, quod ceteris vestibus circumjecta et superjecta, vago et libero discursu eas abstant. Amictus, et Amictus, et vestes amicti Latini vocant. Ἐκέρωθις igitur i. q. περιβόλιον, et pallium proprie significat." Cf. Salm. ad Vopisc. p. 407. H. Steph. Thes. i. 625. b. et Schæfferus Lex. in N. T.

* Hesyeh. Ἐκέρωθις ἰμβρόσιος, ἰμβρόσιος. Pro ἰμβρόσιος Th. Hemsterh. corrigi * ἰμβρόσιος.

* Cum Noster hic subjungit, ἔργον μὴ ἐκ ἐκέρωθις, non mittitur, de quo supra 57. 11. Syllabus. Loca est: Ἄβητος ἔργον μὴ ἐκ ἐκέρωθις, ἢ Ἄβητος βασιλεὺς βασιλεὺς.

* Gatakari hæc sunt verba: "Epicharmus in Amyce—fabulis ex Epicharmis nomen id esse docet nos Sophocles Schol., quod Syllaburgum Portuense tractatione verborum deceptos fegerat." Syllabus vero suspicatur "mutatum esse locum, ac deesse testimonium e Sophocli Amycei citatum. Amyceus autem inter alias fabulas Sophocli describit etiam Aëtiæus."

Hinc Κέρως usurpatur pro dentium crepitio, et deinde pro quavis strepitu. Hesyeh. ἢ κέρως ἄβητος, ἔργον μὴ ἐκ ἐκέρωθις. Unde Κέρως, Streptum edere, quod est apud ætiam s. collidens dentes. Hesyeh. Κέρως ἄβητος. Vide H. Steph. Thes. II. 370. e. et Enstath. p. 634. & 696. 38. 61. 697. & 1092. 14. Ut ἄβητος dicitur pro ἄβητος, sic κέρως pro κέρως usurpatur. Hesyeh. et Cyr. Lex. MS.: Κέρως τῶν αὐτῶν ἄβητος. Verbum dictum est apud Ipo-soos.

* Sic in Etym. M. p. 311. 4. vulg. Ἐκέρωθις, sed contra etymologiam, notante Syllabio in Induce. * Kallinis libellus ἰμβρόσιος prior, edit. et MSS. mutatur in ἰ. ἰμβρόσιος. Falckenh. et MS. habet ἰμβρόσιος: male. * Paterini legendum esse ἰμβρόσιος, quod Veteri Onomatocico est assumptum. * Kulin. * In vulgatis ἰμβρόσιος est, quo nihil nisi, crines, dicitur, et ἰμβρόσιος una etiam alii personis paulo ante, in 116. τῶ ἰμβρόσιος, vestes exteriores, ἔργον μὴ ἐκ ἐκέρωθις, ἔργον μὴ ἐκ ἐκέρωθις. Sed MS. ἰμβρόσιος, ut diximus, quod recipiendum est. Sic Noster infra vii. 67. Ἐκέρωθις ἢ κέρως * τῶν αὐτῶν, nec credo ibi saltem ad feminas tractandum. Habes itaque id vocabuli jam bis hoc significans in Pollace. An enim infra emendate scribatur, dicitur in Theophrasto. Jung. Noster quidem sententia, ἰμβρόσιος est vox nihil; in Græca enim lingua nihil est radiis, et a officium testat. Si v. ἰμβρόσιος dixerit, saltem legendum est ἰμβρόσιος, quod in nullo Pollacis codice reperitur. Quoniam nota in vulgatis est ἰμβρόσιος, quod vocabulum, fateor ipso Jung., cui tamen ἰμβρόσιος accipiendum videtur, Pollaci esse familiare, in lectione ista acquiescere nobis placet. J. Poll. x. 42. Ἐκέρωθις, ἰμβρόσιος, ἰμβρόσιος. * Ἐκέρωθις vestimentum externum, τῶ ἰματῶν κερῶν βουδέντος, quod super omnia vestimenta sumitur, ut loquitur Marcellus in v. Lena. amiculus, quod supra injicitur, pallium, vel pepulum, pasciculum, assumptum." Biol. Thes. Philolog. "Omnis vestis apud Græcos," inquit Salm. ad Tertull. de Pallio p. 352. "aut ἰμβρόσιος est, aut ἄβητος, aut ἀμύρα, aut ἰμβρόσιος. Tamen omnes ἰμβρόσιος sunt ac dicuntur, et ἰμβρόσιος habentur, que ad corpus pressale habent atque induta corpora comprehendunt. Ἐκέρωθις vero, que et κερῶν ἄβητος, palliorum omne genus, quod ceteris vestibus circumjecta et superjecta, vago et libero discursu eas abstant. Amictus, et Amictus, et vestes amicti Latini vocant. Ἐκέρωθις igitur i. q. περιβόλιον, et pallium proprie significat." Cf. Salm. ad Vopisc. p. 407. H. Steph. Thes. i. 625. b. et Schæfferus Lex. in N. T.

* Hesyeh. Ἐκέρωθις ἰμβρόσιος, ἰμβρόσιος. Pro ἰμβρόσιος Th. Hemsterh. corrigi * ἰμβρόσιος.

* Cum Noster hic subjungit, ἔργον μὴ ἐκ ἐκέρωθις, non mittitur, de quo supra 57. 11. Syllabus. Loca est: Ἄβητος ἔργον μὴ ἐκ ἐκέρωθις, ἢ Ἄβητος βασιλεὺς βασιλεὺς.

Toupius vero Emend. in Suid. l. p. 156. sic restituit, *Ἐγχε μὲν, δὲ ἔσται ἐγχεσθῆναι καλῶς*, Bete est, quod eromis mihi recte et decore constricta est. "Quid in Epicharmi verso agat istud *μὲν*, non video. *Ἐγχε* ὅτι occurrit quidem ap. Aristoph. Nub. 864. Sed *ἔγχε μὲν* ὅτι nusquam inventum ita suspicor. Deinde c in *ἔσ* contra Comicorum consuetudinem eliditur. Neque placet *ἔσται* articulo destitutum. Sin autem, quae mea tandem de h. l. sententia sit, roges, vetus illud occinam, Me quod fugiam habere, quod sequar, non habere, omnibusque Iere in rebus, et maxime in criticis, citius quid nou sit, quam quid sit, dicturum." Porsoni App. ad Toupij Emend. p. 444. "Recte," inquit ipse Toup., "*Ἐγχεσθῆναι* exhibet Photius Epist. 156." (e quo sua sumit Hesych., "*Ἐγχεσθῆναι* ἐπιληπτός") "eius locum, quia eximie huc facit, et vv. dd., qui ad Suidam scripserunt, elisit omnes," huc adscribere est visum, *Θαυμάζειν μάλιστα, εἰ καὶ οὐ γράμματις ἐπιληπτός, καὶ ταῖς τῶν ποιητῶν λεκτικῶν ἐπιληπτός, τὸ Ἐγχεσθῆναι βλαβερῶς φασί, ἀλλ' οὐκ ἔλλαχε λέγει, ἔδοξε. Ὁ μὲν γὰρ μεταρῶν καὶ ἐπιληπτός ἦτορος, οὐδὲ περὶ τῆν ἐκλογὴν τῶν Ἑλλαστικῶν ἀνομιῶν σπουδαίως, ταῖσιν ταῖς ἀνατολῆς παρρησίαις γράμματις, ὡς γὰρ ἔχθη τὰ καὶ ἐγχεθῆναι ἰσχυρῶς, οὐδὲ λέξιαις φέρον, καὶ ἐπίστω βάρβαροι, δὲ ὡς τινες τὰ τῶν μεταρῶν. * Ἐπογραμμάτιστος ἄνα, καὶ ἐπίστω ἰσχυρῶς ἐπιληπτός, ἀλλὰ ψαχῶς σπουδῆς τοῖς ἀνομιῶν ἐπιληπτός φρονεῖται ἔδοξε. Σὺ δὲ ὡς Ἐγχεσθῆναι μάλιστα καὶ Ἀπαιδοῦρος τὸ Κορυθαῖος τῶν σῶν μετρημένων, ἔχθη πρῶτισθεντα μάλιστα ἢ δυσχεραίνον τῆ λέξει. Ὁ μὲν γὰρ πολλοὺς, καὶ κατὰ διαφόρους ἔγχεσθαι ἐπιληπτός τῆν λέξει, ἔχθησθαι ταῖσιν. Ἐγχεσθῆναι γὰρ, φασί, καὶ ἀπαιδοῦρος, ἐγχεσθῆσθαι." Ὁ δὲ Καρπίος ἐν Ἀπολειπτοῖς (εἰρησθῆ γὰρ εἰ τῆν σῶν χῶρις καὶ ἢ χῆσθαι). Τῆν ἔσται (l. ἔσται), φασί, πρῶτος διελθὼν ἄνωθεν ἐπαιδοῦρος. Ὁ δὲ ἔχθη ἀναλαμβάνοντα, μὴ * βαρβαροποιῖαν τῆν τῶν ἀληθείας κῆρυκα ἀνατολῆς, * ἐπιληπτός δὲ μάλιστα, ὅτι καὶ τῆν τῶν σπουδῆς ὡς ταυτῶν ἐπιληπτός, ὅμοι κατὰ τοῖς τῶν Ἑλλαστικῶν κῆρυκα ἐπιληπτός ἐπὶ ὡς (l. ἐπὶ ὡς,) τῶν ἐπιληπτός ἐπιληπτός ἐξέδοξε. Ceterum hanc fabulam Ἀπαιδοῦρος, quam Apollodoro Carystio adsignat Phot. et Suid., Apollodoro Gelo adseribit Athenaeus. Sic solent scilicet Grammatici. De quo v. Gatak. (et Kust. ad Suid.) Quod ad Apollodori verum attinet, eodem modo ap. Suidam et Photium scriptum, Kusterus ex Ety. M. sic eum emendat, τῆν ἔσται διελθὼν ἄνωθεν ἐπαιδοῦρος, Amiculum vbi duplicarum, desuper constrinxerunt. "Πρῶτος διελθὼν, ut quae loquitur, mulier sit. Quod si sequatur, legendum potius, διελθὼν πρῶτος ἄνωθεν etc., quo metro consulatur." Gatak. l. c. p. 228. "Verba Apollodori, quae male collata sunt vv. dd., recte representant Suid. et Phot. Comici enim anapestum in secundo loco facile addunt. Quid quod versus eo pacto suavior et numerosus erit." Toup. Sed notandum, Complut. edit. in illo loco Petri Apost. habere *ἔγχεσθῆναι*: ut ap. Suid. quoque *ἔγχεσθῆναι* legitur expositum *ἐπιληπτός*. H. St. Longus ii. 60. p. 59. ed. Vilboisii, *Ἠμέτερον ὅτι Τίτιος ἐπὶ τῆν ἰσχυρῶς, τῆν ἔσται καὶ λεκτικῶν σπουδῆς ἄνα, ὡς μὲν μάλιστα τὸ ἔγχεσθῆναι, γῆρως ὄμιοντες τῆσιν ἄνωθεν ἐπιληπτός.* * Longus h. l. pastoribus in usu fuisse indicat, et vestem quidem extimam, non internum; superlativam, non subiectivam. Facet tamen γῆρως, nudus aliter intellegis, quam quo modo Saal coram Samuele nudus proci disse perhibetur l. Reg. xix. 24, quo modo Vati, nudus ambularet, injunctum est, Es. xx. 1, quo modo Petrus nudus fuisse dicitur, τὸν ἐπιληπτός ὡς δευτεροῦτος, ἀμικτωῖς fuisse dicitur, Jo. xxi. 7. Gatak. l. c. Hinc *Ἐγχεσθῆναι*, qua voce caret Schneideri Lex. Nicetas in Isaac. Angel. iii. 8. p. 288. a., *Ἐγχεσθῆναι τῶν ἐπιληπτόν, vestimentorum implexiones.* "Varro autem, a Nonio laudatus, in Catone s. de Liberis educandis, vestem etiam puellarum et ingeniarum quidem, ne quis*

servilem tantum e Polluce censet, τὸ ἔγχεσθῆναι, non clare docet. Ut puella, inquit, habent potius in vestitu chlamydas, encambomata, ac paracidas, quam togas. Quo loco pro paracidas, arnaces⁴ legi postulant Hadr. Junius et Aulon. Poppa, quod ex Aristoph. Nub. Suidas, e Platonis Symposio J. Poll. vii. 33. a. exhibent. Ἀρνασία vero Suidas esse ait ἐπιληπτόν, amictus quoddam genus, in usu ad frigus atcedendum, quod e pelibus agnibus confecerat, sic dictum. Ἀρνασία enim, ut J. Poll. x. 9., est pelis agnina, quae canum collaribus subsoi solebat, ne affricat asperiore calca inferrerentur. E Platone autem apparet ad calcemina quoque ob mollicem a delicatioribus quibusdam adhibita eundem. Sed et istas et encombomata e vestibus puellaribus fuisse, quod insuperantur volumus, e Varroonis illis constat. Vestes autem puellares cultiores et varietate aliqua insignes fuisse plerumque, non est vero ambigibile. Talis ΔΥΣ ΠΛΥΝ ΠΛΥΜΕΝ, versicolor, variegata, tunica, (quae et ΠΥΣ chlamys a. palla dicitur) Tamaris illa in 2 Reg. xiii. 18. puellarum regnum, quae ὄμιοντες κῆρυκα, virgines et innumptae adhae essent, solennis. Talis et quam Josephus γλῆγλῆγ, i. e. in senectute sibi genito, unice sibi caro, Jacob efficiendum procuraverat; quod invidiam suam primam filius reliquis adversus τὸν ἄνωθεν subministrasse videtur, Gen. xxvii. 5, 4. Certe *επιληπτός*, nunc *επιληπτός* edidit, Suidas sunt καλλωπιστήρια, ornata, et *επιληπτός*, ἀπὸ τῶν καλλωπιστῶν, ornari, utrumque Epicharmo in Amyco suggerit Suid. et Ety. verbis illis, *Et γὰρ μὲν δὲ καλῶς κεκοσμηθῶν, quod sit pulchre amictus, nitidius splendidiusque vestitus et adornatus.* [Inno sensus horum verborum est, Si modo recte constrictum est.] "Fortasse et βαρβαροί erant ἔγχεσθῆναι ista puellaria, qualia Gallorum sagula virgata, Maroni Aen. viii. Et, Auro virgatae vestes, Sileo Bell. Pun. iv. quae habebant in virgatum modum deductas vias, ut Servius explicat: sive striatae (quo modo forsans Servius scripserat, strias, non vias) ad concharum quarundam instar, quae et βαρβαροί idem Aristoteli dicitur, H. A. iv. 4. et inde ai ἐν τοῖς γῆρως βαρβαροί, limbi vestium, ap. J. Poll. vi. 13. Certe tale quiddam subindicare videtur Hesych.: Κομῆματα: τὰ ἐν ταῖς βαρβαροῖς μερῶν τῶν ἔχθη ἔσται ἰσχυρῶς, Combomata, in sceptris lignum turbantium habitata sub ramis. [Vide nos infra.] Verum ista cum vitii suspecta sint, vix certi quequam inde eruas." Gatak. l. c. *Ἐγχεσθῆναι*, vincula, vel nodi, vel fibulae manicularum, ΔΥΣ ΠΛΥΝ plur. redimacula, alligamenta, Theodot. Es. iii. 20. Cf. Cuperi Aephothes. Homer. p. 144. "In Hexaplis Origenis in Ap. iii. 20. editum legitur, ΠΥΣ ΠΛΥΝ Θ. τὰ βαρβαροί, τὰ ἔγχεσθῆναι. At ut prius nomen haud dubie ab Aquila profectum est: hic enim etiam 2 Sam. i. 10. nomen Hebr. ΠΥΣ ΠΛΥΝ interpretatur est verbo Gr. * βαρβαροί, quod et * βαρβαροί, et * βαρβαροί, scribitur: v. Suidas et Causus Gloss., h. v.: ita nomen posterius sine ulla controversia referendum est ad nom. Hebr. ΔΥΣ ΠΛΥΝ, et eidem Aquila vindicandam. — De v. ἔγχεσθῆναι, quod Salmas. (de Hellenist. p. 87.) vocat verbum ex antiqua comedia petitum, sed quo Petrus Apostolus l. Epist. v. 5. usus est, et de nom. ἔγχεσθῆναι, quod inde ductum est, H. Gatak. Advers. Misc. i. 9. et Jo. Sibyrida in Bibl. Brem. Class. vi. Fasc. 6. n. 1. (add. Mellini ad Longum p. 62.) etiam Suicer. Thees. Eccles., qui tamen sua pene omnia Gatakeri diligentiae debet, in primis copiose, ac diligenter, disputantur: sed e locis, cum ipsorum scriptorum, tum etiam grammaticorum veterum, qui ab his laudati sunt, intelligitur, nomen *επιληπτός* non minus, quam *ἔγχεσθῆναι*, dictam esse, non modo de nodis, et vinculis nodosis, sed etiam de vestibus, quae nodis, et vinculis, adstringi solent, maximeque de genere quoddam brevis pallii, quod reliquis vestibus superinjecerit, non tantum servi, sed etiam mulierum, et viri ingenii, et quod nomen inde traxerit, quod cervi-

¹ Ante Teupium locum illum, Creio, Gatakeri, et Kustero ignotum, laudaverat Albertus ad Hes. v. ἔγχεσθῆναι et v. βαρβαροί, atque Albertum Saucerum Thees. Eccles. cum notaverat, scribens, "Mirum profecto nonnam observat a viris doctissimis Epist. Philot." Ceterum fallit Albertus, e Photio Suidam sua haussisse patana. Ino Suidas glossam duxit ex eodem flamine, quod libavit Etymologia. In Photio enim est ἔγχεσθῆναι, at in Suida et Ety. legitur ἰσχυρῶς.

² Ad Epicharmi locum respicit Hesych., *Ἐγχεσθῆναι ἐπιληπτός (ἐπιληπτός), ἐπιληπτός (Ζωνάρις p. 608., Ἐπιληπτός ἐπιληπτός).* Albertus in Glos. Gr. in N. T. p. 217. hanc glossam ad J. Petr. v. 3. referendam esse censet, et — ubi aliquid reprehendit e Gloss. Codic. 26., *Ἐγχεσθῆναι ἀπὸ τῶν ἰσχυρῶν, ἐπιληπτός, ἢ ἀπαιδοῦρος.*

³ Ino recte se habet vulgata lectio, ἐπὶ ὡς, l. e. aliena, aliquando.

⁴ Ante Gatak. emendat Toup. l. c. afferens Hesych., *Ἀρνασία: ἄρνη μῆλα.*

ceints de cordes faites de palmier, φαίνωμαι βάλαις ἰζω-
 μέτοι, et j'appie cette conjecture sur la description même
 qu'on a donnée de cette secte de mûmes, et dans laquelle
 il est dit exprèsment, qu'ils étoient cincti funibus pal-
 marum, (Jablonski, ibid. p. 264.) Pour revenir à Hip-
 pocrate, ce qui me fait encore douter qu'il ait employé
 le mot σπείρι, qui seroit une altération du mot Ægyptien
 Sari ou Sara, c'est que les mûmes Ægyptiques, ou du
 moins ceux qui ont traduit leur vies, toutes les fois qu'il
 est question de ces ouvrages tissus ou tressés de palmier,
 se servent constamment du mot σπείρι, comme de celui
 de βαλλοι, ou * θαλλοι, pour designer les rameaux de
 palmier ou le βάλαι. (Jablonsk. ib. p. 2.)

* ΚΟΥΚΙ, τὸ, et ΚΟΙΖ, ἴσος, &c.

* Κοίσι, in Æthiopia palmarum species, et τὰ πεπε-
 μένα ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ δρόσου σπείρι, σπείρι, Hesych.
 Solent enim e palmæ foliis texti carpes, storeæ, sportæ,
 et id genus alia. H. St. * Κοίξ, Cui, e genere bulbo-
 rum, Theophr. H. P. vii. 13. At cōix e genere palma-
 rum, H. St. * Κείρι, vocant Æthiopicum palmarum
 genus, de quo multa Theophr. H. P. i. 8. (Ἄλλο ἐστὶ
 τὸ αἰὲς ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν ἐπὶ τῶν ἱσθμῶν, καὶ ἐπὶ τῶν
 πλάτων, καὶ ἐπὶ τῶν χυλῶν διαφόρων ἕκαστος. Στρο-
 γύλλοντος γὰρ μύλον καὶ μεζῶν καὶ ἐπισημῶν, ἵστος δὲ
 γυλῶς. Πεπαισμένοι δὲ ἐν τρισὶ ἔτεσι, ὥστε κοίσι ἐχέει
 ἐπισημῶν τῶν γυλῶν τῶν ποσῶν δὲ καὶ ἵστων
 ἕκαστος. Περὶ μὲν οὖν τῶν ἐπισημῶν. Pro cōix
 leg. cōix. Sprengelio H. R. H. p. 106. est Cucus cir-
 cinalis.) Plin. xii. 4. H. St. * Κοίξ, Coix, Species τῶν
 κλαμφορέων, καὶ ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν, Theophr. H. P. i. 16.
 apud quem vii. 13. cōix legitur inter τὰ βοδάβωα. s. τὰ
 στρογγύλια τῶν μεζῶν. Hesych. sine diæresi habet κοίσι, et
 supra, docui, tradens esse palmæ genus in Æthiopia,
 et πελαγία inde collecta. Quo modo et J. Poll. x. 46.
 (179.) κείρι τῶν ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν ἀκύνων tractans, scribit
 posse in hoc cœcu collocairi et cōix, quem a Doribus
 εἰνὸν vocari, velut ab Epicharmo, ἠ ἠθάλακον βόειον, ἢ
 εἰνὸν φέρειν. ἠ σπορέα: ab Atticis cōix dici, ut a Phe-
 crates.—ἠ κοίσι, ἢ κωίσιος: manifeste autem, inquit hoc
 indicat Antiphanes, dicens, ἀγγεῖον * ἀλαργίον, pro quo
 foras scribendum * ἀλαργίον, ἐπὶ κοίσι. H. St. At
 aliud est cōix, Æthiopia palma; aliud cōix, cucu, Ægypti-
 a planta palmarum similis, (quæ tamen palmar species,
 ut mox ostendetur, confundit Hesych., ac post eum ho-
 dieini Lexicographi Criticis, inter quos ponendus est
 T. Hensterh.) et ab utroque diversum est Atticorum
 cōix, quod Doribus est εἰνὸν, sporta vel fascia, xero,

quo aliquid tollitur et fertur. * Κοίξ, vel εἰν, Hesy-
 chio auctore, palma est Æthiopia, e cujus foliis aut
 ramis contexti corbes idem habuerunt cum quo arbore
 nomen: εἰνὸν autem præter Hesych. meminit etiam
 Theophr. et Strabo: namur vero nō vult videtur istam ori-
 ginis, siquidem e ea constitit inter Grammaticos,
 nullam fecisse mentionem Polloceum nostrum, cum tamen
 in istiusmodi rebus exponendis satis assis accuratus sit:
 nisi tradidisset Hesych. illam significacionem rationem
 ab arbore εἰνὸν derivatam, posset quis nonnulla de causa
 forte suspicari, vocis originem esse repudiam ad εἰνὸν,
 que sphaeram s. circulum significat, propter figuræ
 rotunditatem: observant autem Grammatici Antima-
 chum usitasse vocabulum illud εἰνὸν, quod circulum, ut
 dixi, interpretatur pterique, quidam etiam lapidem:
 Hesych. utrumque conjunxit: Κωίξ, σπορία * ἁλιθα,
 unde εἰνὸν vel εἰνὸξ, sed hoc in re ludæ ætiæ non est.
 T. Hensterh. H. St.: Κωίξ Hæs. dicit scribit σπορία
 * ἁλιθα. Vocem hæcæ prætermissit Schneider Lex.
 Arcadici Grammaticus Ms.: Κοίξ * ἁλιθα. Moscho-
 p. 3., * Κοίσι, ὁ στρογγύλιος ἁλιθα, tanquam a noi-
 sing. * cōix, sed de tali vocabulo dubitare nobis licet.
 Elym. M. 770. 9.: Κοίσι σποριαν τῶν σποριῶν ἢ χροῖα
 τὰρ Ἄστρια, Κοίσι εἰς χροῖα εἰς σπορίων * μετὰ σπο-
 ρίον. Ceterum εἰνὸν s. εἰν, vas spatium, tamen quid-
 dem sententia, est ab antiquo verbo εἰν, cavitas, unde
 Lat. Cuvum pro cœlo, ut ab εἰν Lat. virm. * Plin.
 (xxvii. 14.): Id consequens est ille peromus arena
 plenis, molli pulvino (civo) super capite columnarum
 exaggerato paulatim exinanitis imos, ut sensum motus
 in celo (sensum moles in canali) sederet. Recte vidit
 Coniacus scribendum, herouus aqua plenis. Nam ita
 illi nostri, eronibus. Sed cronis illi yens ac veteri
 scriptura ærones debent esse. Sic æra scribebant pro
 æris. Glossæ: Ἐρο εἰν. Graecæ verbum hoc originis,
 ὁ * εἰν, [In Schneileri Lex. desideratur.] Sports, vel
 fascia hoc nomine significatur, quo aliquid tollitur et
 fertur. * Ἄρα σπορία, omni tollere. Inde εἰν, Lat.
 æro. Infima Græcia * σπορια ἁλιθα vocavit. Donat. (ad
 Terent. Phorm. i. 2. 72.): * Phormio non a formula, sed
 a phormione sparco, quem eorum trivialiter dicimus et
 pro consuetudine. Vulgare legitur verbum æro. [Virg.
 V. c. ult., Ærones ex alia pâlustris facti. Alfen. Digest.
 L. xii. tit. 2. Leg. 31, Quod si separatim tabulis, aut
 æronibus, aut in alia cupa, quod sum triticum fletus, in
 edit. Torrentini legitur herouus.] Græce etiam εἰν
 fuscus sparatus. Hesych.: Κείσι ἢ σπορία. Male vulgo:
 Κοισίον κοίσι. Hesiod., Oivis ἢ εἰν ἢ σπορία. Hinc
 σπορίασσοι luturari a σπορία dictus ἀπὸ τοῦ φέρειν, ut æro
 ἀπὸ τοῦ αἰερε, quod est βατάζειν. Hesych. interpreta-
 tur * ἀλαργία, τὰ πεπεμένω εἰς φάλακρον δρόσου
 σπορία. Sed quod idem εἰνὸν quoque exponit φαίνωμαι
 εἰν ἐν Ἀϊθωπία, et propterea cōix sportas inuuit

* Male reddunt, Fructus fibra, magnitudine, et sapore diversum quam ceteræ præstant. Sequitur: Στρογγύλιον γὰρ καὶ ἴσος
 καὶ ἐπισημῶν, ἔτερον γυλῶν. Læge e Plinio: Στρογγύλιον γὰρ καὶ μεζῶν, καὶ ἐπισημῶν, ἔτερον τῶν γυλῶν. Plin., Plin. Pansa
 retundit, sed majore quam mali amplitudine. Ubi ἐπισημῶν odoris est jucundioris, et molli locis ap. Theophr. Adit Plin.,
 tantum esse siccatiora, et frietur, et farinae modo spissetur in panem. Theophr. simpliciter, καίσι ἢ ἔτερον ἢ ἄλλο. Salm. in Solm. p. 375. d.

* Locum est hic: Ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν ἐπὶ τῶν ἱσθμῶν, καὶ ἐπὶ τῶν πλάτων ἀκύνων ἕκαστος. ἠ ἠθάλακον βόειον, ἢ
 εἰνὸν φέρειν. ἠ σπορέα: ab Atticis cōix dici, ut a Phæ-
 crates, ἠ κοίσι, ἢ κωίσιος: manifeste autem, inquit hoc
 indicat Antiphanes, dicens, ἀγγεῖον * ἀλαργίον, pro quo
 foras scribendum * ἀλαργίον, ἐπὶ κοίσι. H. St. At
 aliud est cōix, Æthiopia palma; aliud cōix, cucu, Ægypti-
 a planta palmarum similis, (quæ tamen palmar species,
 ut mox ostendetur, confundit Hesych., ac post eum ho-
 dieini Lexicographi Criticis, inter quos ponendus est
 T. Hensterh.) et ab utroque diversum est Atticorum
 cōix, quod Doribus est εἰνὸν, sporta vel fascia, xero,

* Male reddunt, Fructus fibra, magnitudine, et sapore diversum quam ceteræ præstant. Sequitur: Στρογγύλιον γὰρ καὶ ἴσος
 καὶ ἐπισημῶν, ἔτερον γυλῶν. Læge e Plinio: Στρογγύλιον γὰρ καὶ μεζῶν, καὶ ἐπισημῶν, ἔτερον τῶν γυλῶν. Plin., Plin. Pansa
 retundit, sed majore quam mali amplitudine. Ubi ἐπισημῶν odoris est jucundioris, et molli locis ap. Theophr. Adit Plin.,
 tantum esse siccatiora, et frietur, et farinae modo spissetur in panem. Theophr. simpliciter, καίσι ἢ ἔτερον ἢ ἄλλο. Salm. in Solm. p. 375. d.

dictas, quod e foliis hujus palme Æthiopicæ texerunt, in eo certe magis error. Kαζ verbum Atticum. Dores dicebant cōis. Epicharmus: Ἡ θάλασσα βόειον ἢ κόνι φέρει Ἡ κωνίδα. Etiam palme similis arbor Ægyptiaca fuit, e cujus foliis e cortice texebantur sporta, vel phormioncs, quæ dicebantur cōeis. Atque inde *Κωνίδα πλέγματα Straboni. Sic enim apud eum leg. L. xvii. Καὶ τὰ κωνίδα δὲ πλέγματα Ἀγυπτιακά εἰσι, φορὰ τὸν θάλα τὸν θρονόον ἢ φρονόον. Male vir eruditus (Casab.) corregebat κωνία, cum scripti habeant cōnea. Plin. xii. 9: 'At e diverso cucui in magno honore, palmæ similis, quando e ejus foliis utuntur ad textilia.' E Theophr. (H. P. iv. 2.) habet, ap quem vitiose hodie editur: Τὸ δὲ καλύτερον κωνιάον ἐστὶν ἄριστον τῶ φοίνικι. Et male interpretes, Cuciofera quæ appellatur. [Κωνιάον δένδρον, Arbor cocifera, de qua multa Theophr. H. P. iv. 3. unde hæc Plin. xiii. 9. 'Cucui in magno honore, palmæ similis, quando e ejus foliis utuntur ad textilia. Differt quod in brachia ramorum erigitur. Pomo magnitudo quæ manum implet; color fulvus, commendabilis succo ex austero dulci; lignum intus græve, firmitate duritiae, ex quo velares detorsant annulos. In eo nucleus dulcis, dum recens est; siccatas durecit ad infinitum, ut mandi non possit, nisi pluribus diebus maceratus. Materies crispioris elasticitatis, et ob id Persæ grattissima.] Fertur esse quæ Nux Indica dicitur, vernacula eorum lingua cōeis, nascens in Persia etiam, Arabia, et Ægypto. [H. St.] Scribe in Græcis, Καὶ τὰ κωνία δικαίον, ἄριστον τῶ φοίνικι. Ad verbum Plin. reddidit, Cucui in magno honore. Διάφορον, pretiosus, excellens. Hesych.: Διαφοριώτερον κρεῖττον, ὑψηλότερον. Hinc τὸ διάφορον etiam pretium. Dicitur etiam, Μικρὰ δικαίον τὰν ἀναρχήσαν ζεγαρόσαν. Ab hoc cucui cōnea φύλλα Auctori Periplus Maris Rubri, Γλωσσὴ δὲ Ἀραβικῆ χρωσταται, καὶ περιβορῆσαι φύλλον κωνίον. Haud recte repositum vel cucui, φύλλον κωνίον. Legendum ap. Theophr. de hoc cucui, χρωσταί δὲ τῶ φύλλον καλύτερον τοῦ φοίνικος πρὸς τὰ πλέγματα. Male edunt, χρωσταί δὲ τῶ φύλλον καλύτερον τοῦ φοίνικος φύλλον. Sciendum porro est, etiam genus palmarum Æthiopicarum appellatas esse cōneas. Plin. xiii. 4. de palmis: 'In ipsa quidem Æthiopia frivatur hæc, (palmas sc.), tanta est siccitas, et farinæ modo spissatur in panem; gignitur autem in fructu ramis cubitalibus, folio latiore, pomo rotundo, sed majore quam mali amplitudine: cyvas vocant.' Recte in libris antiquis scriptum reperitur, cōeis, i. e. cōnea. Sic habet optimus Riganthus. [Pliniani MSS. R. Colib. et ed. rectius cōneas, vel cōneas.] Harduin.] Corrigitur et in hac voce Theophr., unde Plin. hamsit, capite de palmis, ii. (8.): Ἄλλο δὲ τι γένος ἐστὶν ὃ φασὶ γινώσθαι πλείστον περὶ τὰν Ἀιθιοπιὰν ὃ καλύτερον κωνία. Notum est quomodo

in Græcis exemplaribus hæc invicem motentur, ut e, et ut μῆρῶ, μῆρῶ, et in similibus exætant. Hi sunt Hesychii κωνίας, quos esse interpretatur Æthiopicus palmas, Κωνίας ἐν Αἰθιοπία φονοῦντο εἶδος. De his etiam Theophr. i. 16., Ἔνια δὲ καὶ καυμῶθλαλα, καλύτερ ὃ φοίνικ, καὶ ὃ κωνία, καὶ ὅσα τούτω. Αἱ κωνίαι καὶ κωνίαι diversa. Cucui Ægyptiaca planta palmæ similis. Καζ Æthiopicæ palmæ genus. Καζ etiam Græce pro arone, vel sporta textili nihil commune habet cum illo genere palmæ Æthiopicæ, nisi nomen sonum. Nec enim Græce κωνίας dicitur sparte ficelle, quod e voce Æthiopicæ texeruntur. Unde enim cōeis illi in media Græcia? Kōis verbum antiquum Græcum, quod cavitate significat. Inde Lat. covum pro cœlo, ab illo cōis. Nomen cuius va sparteum et concavum. Alii cōis dixerunt. Antiqui comici passim hæc vocem de phormione vel sporta usurpant. Phe-reer, Κομοῖον—πᾶς δ' ἀνὰ Πέλοπον τέρως, ἢ κωνί ἢ κωνόον. Antiphanes,—ἀγχιον ἀλαφρόνον Καζ ἰδὲ ἐστὶν. Isti coices Græcorum cōis vel cōis nomen non dederunt. Salus, in Solin. p. 374—5.

*OITA, s. *OIKAI, ἢ, Minerva.

Unde adj. *Oycalis. Eschyl. S. e. T. 169., Ἔτε μάχασι μάχαρ ἄνασσα' τῶ πύλας, Ἐργασίον ἴδου * ἐπιθήσει; 492., Τέτραρος ἄλλας γένοιτο πύλας ἔχου *Oycas Ἀθάνας, ἔτε βοῶν παύσαιτο; 507., Oycas Πηλλά; * Minervæ Phœnicæ *Oycas vocabant, teste Eschylji Schol. *Oycas vicium Thebis vicinum memorant Schol. Pindari, a Stanleio citatus, [ad Olymp. ii. 48., Ἀγυλιὰ γὰρ Ἀθῆναι ὁ Κάδμος ἔκτισεν ἐν Ὀρεῶσι, ἔκτισεν τὴν Βουρνια; Ὀγαία οὖν ἢ Ἀθῆναι γράται. Hesych.: Ὀγα; Ἀθῆναι ἐν Θῆβαις ἐστὶ, χροῦν ἐπίκρονον ἔχουσι, ubi in Cod. Ven., pro ἐν Θῆβαις, ἐστὶ ἐν Ἀθῆναι, error librarii, ut videtur,] et Tzet., in Lycoph. 1225. [Etsi Ὀγα; καὶ κύμας Θῆβαις, ὡς καὶ Κάδμος Ἀθῆναι ἐκτίθει ἴδιοντα.] Hesych.: Ὀγα; Ἀθῆναι τῶν Ἑργασίων πύλας λέγουσι. Nempe Eschylus ad portas Ὀγα; Ἀθῆναι sistit Hippodamonta, qui secundum Euripidem, Ἐργασία εἰς πύλας αἰετῶν ἐστουε, v. Pors. ad Phœnis. 1150. Brunckius citat Epigr. vet. [e Schol. ad Eur. Phœn. 1068.], Ὀγα; καὶ οὐδ' ἐστὶν Ἀθῆναι, ἐν πορὶ Κάδμου ἔστατο, βῆνι ὃν ἔρεσσεν, ὃν ἔκτισεν ἄστυ τὸ Θῆβαις. Blomf. Schol. u. ad Æschyl. S. e. T. 169.: Ὀγα; ἢ Ἀθῆναι παρὰ Θῆβαις ἐπὶ τῶν ἐπιπέδασι δὲ, τὴν ἐπὶ κροῦνον Ἀθῆναι εἰκῶν εἰς βοῆταις, ὡς ὁ Θερραλίος τὸν Δία, λέγων, Ζεὺ ἄνα Διοδωταί. Καὶ ὁ Ἀνακρ. τὸν Ἀπὸλλωνα, Κληθὲ ἄνα ἢ πῶν Ἀνακρ. ἐν ποίσι ἔδημ' ἐλ. Καὶ ὁ Ἰσίδωρ, Ζεὺ πάτερ Ἰσίδωρ μούσες. Ὀγαία τοῖσιν ἢ Ἀθῆναι γράται παρὰ Θῆβαις. Ὀγα; δὲ παρὰ Φοίνικζ ἢ Ἀθῆναι, καὶ Ὀγαία πύλα. Μίμναρος τοῖσιν καὶ Ἀντιρῶχος ἢ ἐν Τρανία. Φοίνιζ δὲ τὸ γένος ἄριστον ὁ Κάδμος ἐπέκρονον ἐν τῶν Θῆβαις οἰασθαι, ζὺ καὶ ἰς ἐκ Φοινικζ κατηργήσιν, Ὀγα; Ἀθῆναι παρὰ Θρ.

* Ἄνασσ' Ὀγα; πρὸ πύλας omnes præter Seld. K. M. 2. qui voces πρὸ πύλας omittunt. Sed recte, credo, Ὀγα; delevit Burzio, prout glossas e v. 497. ortum. Blomf. Cum tamen Schol. a. et β. u. patet et eorum verba ad h. l. suo in exemplari delictum esse Ὀγα; inveniri, non aspicitur de hæc re deliberrandum esse.

* Scœperus glossas est: Ὀγαίον βῆνι. In Cod. Ven. hæc duo glossæ sunt confusæ: Ὀγα; Ἀθῆναι, καὶ ἄλλοις ἔκτισται βῆνι, πύλας ζεῦσιν.

* Bene distribuit et ordinavit Musurus. Videtur πύλας λέγου supplementum e margini, alieno loco positum; cf. VV. DD. Schœw. Nostra quidem sententia, Hesych. respicit ad Æschyl. S. e. T. 492.; ante ἔγειν vel excaidit vox ἀγχιον, vel subintelligi debet.

* Apollodoro (iii. 6.) aliæ Oycalis, aliæ Oncaides (Ὀυνδαί); Pausanias (ix. 12.) Oycalis nomeniat sunt, Oncaides non sunt: eodemigitur esse possunt. Steph. B.: Ὀγαίον πύλας Ἰθῆβαις, Ἐργασίων γῆραι. Videtur autem hic Emphorion Eschylji filius, et ipse Tragicus. Stanleio ad Eschyl. s. c. T. 169. * Ὀγαίον πύλας et ἄστυ πύλας nomen nomen plurimum dicitur, quod cum portæ civitatum ἄστυς vel ἰμφορ ἐssent, ne intrantibus et exeuntibus alii visum inciderant. Atque ita omnes Coloniarum Romanarum portæ extraxerunt: nisi ipsas urbis portæ tales erant; nisi alibi videtur in Portuensi porta, quævis altera jam abstracta; et similiter portæ, quæ velut Maggiore dicitur, hæc maxime fornicæ a arcæ habet: atque ita sæpe civitates in antiquissimis nominis depictæ videtur, videlicet geminas portas inter duas foras. L. Holsten. ad Steph. B. h. v.

* Vel vobiscum erat Schol. credens Antimachus locum de Thebis, vel ante verba, μῆρῶν τοῖσιν, aliquid supplendum videtur, adeo ut locus sic constituerit, κῶν Ὀγα; καὶ χροῖον Ἀπολλῶν, κατ' Ἐργῶν Ὀγαίον καὶ ζ. Α. Μίμναρος τοῖσιν καὶ Ἀντιρῶχος καὶ Πανσῶν, Antimachus enim loquebatur de Arcadiæ quorundam oppido in agro Therapsio, quod traxit nomen ab Onco. Pausan. viii. 25.: Μὲν δὲ Θάλασσαν εἰς τὸν Πέλοπον τέρως ἔκτισται ἢ ἄλλοις κωνία τῶ Ὀγαίον. Deinde affert hoc Antimachi versum: Ὁ μῆρῶν τοῖσιν κῶν Ἰθῆβαις Πρωτόνοσος ἄστυ καὶ Ἰστανεὶς θάλασσαν ἴδου. Καὶ τὸ Ὀγαίον καὶ ἄλλοις φονοῦντο τῶ ἢ * Ἀπὸλλωνα γέγειν ἄστυ. * Ὀγαίον Ἀθῆναι ἄλλοις ἐπίκρονον ἔχουσι Πηλλά, Steph. B.: Ὀγαίον χροῖον Ἀθῆναι, ἢ Ὀγαίον ἰστανεὶσιν, ὡς Πρωτόνοσος ἴδου ἢ κωνία. * Ὀγαίον, καὶ φύλλοις Ὀγαίον. * Ηαπσαινοδι γένος ap. Pausan. non reperitur. Censuo locum hinc etiam Ὀγα; fuisse dicitur, unde Ὀγαίον, quod agnoscit Antimachus ap. Pausan. L. Hinc quoque ap. eund. Pausan. eodem loco aliud genitum deducunt video, * Ὀγαίον; sc. quod etiam ab Ὀγα; commodissime formatum; meminit enim testatur Apollinios Oncaitas: Ὁ ἢ ἄλλοις τὴν Ἐπύρῳ, ἢ τὴν Ἰστανεὶς, ἢ ἀστυετα κῶν Ἰθῆβαις, ἢ ἀστυετα κῶν Ἀπὸλλωνα καὶ Ὀγαίον τῶ πύλας. Abt. Herodotus. Ὁ ἢ Ἀπολλῶν καὶ Ὀγαίον, ἐκ τῶν πύλας κατ' Ὀνιον, qui videtur esse forte Ὀγαίον dicitur. C. A. G. Schellöberg. ad Antimachi Reliq. p. 67. Ambro h. docti, quibus addidit Sylburg. ad Pausan. L. c., paulo antea eodem scriptis, ut Tzetze locum in mentem revocasset. Lycoph. 1225. Πηλλά; τῶν ἄστυς χροῖον ἐν τῶν ὄντι, ἀλλοις κῶν Ἰστανεὶς Ὀγαίον καὶ Πηλλά. Scholia: Ὀγαίον καὶ τῶν ἄστυς, τῶν ἴδου * Ἰστανεὶς, κατ' ἴσιν ἢ Ὀγαίον, καὶ τῶν Ἀπολλῶν, ἢ ἄστυς, ἢ ἄστυς τῶν πύλας, ὡς καὶ Καλλίμαχος. Τοῦ μῆρῶ τῶ ἰστανεὶς Πρωτόνοσος καὶ Ὀγαίον καὶ καὶ Κάδμος Ἀθῆναι ἐκτίθει ἴδιοντα. Einthart. ad Od. P. p. 1809. 44. Ὀγαίον καὶ πρηνόνοσος ἢ τῶν ἄστυς, Ὀγαίον ἢ τῶν καὶ Ὀγαίον ἢ τῶν ἴδου καὶ Ὀγαίον, κατ' Ὀνιον, κατ' Ὀνιον. Etym. M. 613. 45. Ὀγαίον πύλας Ὀγαίον, ἢ Ἀρναίον, ἢ τῶν πύλας Ὀγαίον (Ὀγαίον). * Rectius πύλας et ἰστανεὶσιν singulari numero: deinde hoc oppidum Pausanias Ὀγα; est, Stephan. Byz. Ὀγαίον, ut fortasse aliquid Ὀγα; a nostro scriptum existimaverit. Sylburg. Pro Ὀγαίον, Ὀγαίον Pausanias restituit Facinus Steph. Byz. Forma Ὀγαίον posterioribus Ὀγαίον scribitur: v. nos supra v. μῆρῶν. Ὀγαίον vere ab Antimacho scriptum, pro vulg. Ὀγαίον, male existimasse Sylburg., patet e Tzetze scholios jam laudatis. Ceterum Rhanon in loco, ad quem Eschylji Schol. provocat, pariter ac Antimachus, non locum tunc, ut ipse censet, de Thebis et Oncais Portis, sed de Onco Apollinii sed et Arcadiæ vicis, qui nomen Ὀγαίον a. Ὀγα; ab illo Rege ductum, conjecit esse

τῆς πόλεως Ἀετρ. Claudius Iohann hic commutat ari varias species cum nymphis, notante Sprengelio, Antiqq. Botan. p. 60. Ari sylvestris meminit Plut. de Solert. Anim. p. 274. b. : Ἡ δὲ ἀρετα, πρῶς ἔχειτο φακὸς παρὰ τὸν τῶ ἀρον ἰδιώτην πρὸς τὸ ἄρον¹ ἢ γὰρ ἠμερτῆ ἀριγία συμπεριελάσθη τὸ ἔσσρον. Ἄρον Hesyhelio est τριχάλις μέγα. Hinc "Ἄρον, cymbium, patella. Nicandri Schol. ad Ther. 526. : Τὸ δὲ σκόβιον λέγεται καὶ κερβόλι καὶ ἐριφάριον καὶ ὄξι² ἢ δὲ σκόβιον ἄρον καλεῖται. Pro ἄρον Schneiderus et Goett. edidit " γαρίσιον. Ἄρον auctori Appendix ad Dioscor. p. 463. est Gladiolus flos.

" Ἀρία, ἴδιον, ἢ, Scombina³ fabri, Plin. (x. 37.) Suidas esse dicit τεκτονίον ἐργαλεῖον. (Ἀρίης, inquit, ἢ εἰδία ἄρις, τὸ τεκτονίον ἐργαλεῖον. Καὶ ἄρις ἄρις ἀματόντοι ἄριδας, ε Philippi Epigr. xv. Καὶ ἄρις ἢ δὲ ἄριδας ὄντιον τε, ε Leonida⁴ Tarent. Epigr. iv.) Mennit et J. Poll. vii. (115. Τεκτονίον δὲ καὶ τὸ τεκτονίον θηρίον, ἐκ Ἀριστοτέλους Ἀναστητάρι⁵ τὰ δὲ ἐργαλεῖα τριχάτοι, κερβόλιον, πιδόλιον ἰδιώτης, ὡς ἐκ Ζενοφῶντος, γοισίον, τριχότον, * τροταναύχου, ἄρις. Id. s. 146. : Τεκτονίον κεκλή, σκίταρον, πρίσιον, σπρίον, τριχότον, τριχάτοι, * τροταναύχου, ἄρις, ρίση, πιδόλιον, καὶ καλλ' Ὀμηρον, πιδόλιον, ἐκ δὲ τῆς ἐν Ὀμηρίῳ στήθῃ ἀναγερῶνται, τριχάτοι, * τριχάτοι, ἢ τριχάτοις ἔχοντα, ἴσως τὰ ἄριδα.⁶) Hippoc. de Artic. (p. 477. 2.) ubi de humero luxato loquitur, Καὶ γὰρ ἄρ ἄριδα ἐκίσταται καὶ πρίσιον, καὶ πιδόσιον⁷ ἄν, καὶ σκίσιον ἄν, μὴ κέρτα ἀνω ἀπὸ τῶν ἄριων. H. St. " Τεκτονίον ἐργαλεῖον esse, nobis dicunt Grammatici, sed quoddam, ab is non decernitur. Stephanus scombina interpretatur, sed perperam. Ἄρις instrumentum est, quod fabri nostri *la plane* appellant, duobus instructum manubriis, et idem Philippo (l. c.) ἀρίδιον dictum." Branc. et assensitue Jacobs : au recte, alii viderint. In Hippocratis loco vox ἄρις certe non ponitur pro instrumento illo *la plane* dicto, sed pro instrumento chirurgico, τριχάτοις s. terebræ parte, qua illa vertebatur, i. e. arcu cum habena. Ἄριον enim, cum quo ἄριδα jungit Hippoc. in illo loco, non est serra proprie sic dicta, sed terebræ serrata, cava, et teres, qua ossa farentur. Vide Gornum et Castelli Lex. Medic. Orisbasius περὶ ῥιζογῶν ex Heliodoro p. 93. : Ἐπεριδύθη τῆ κρανίῃ ἢ ἀριγῆ τῶ τριχάτοις, κατὰ τὸ ἑτεροχρόνιον ἄριον τῶ πικρῶ ὄσιον ἔχοντα, πλῆστιον τῶ κατὰ φύσιν. Ἐστ' ἄριμα τῆ ἄρις πηροδῶν τὸ τριχάτοις, ἔως αὖ ἐπεκρίσθη τὸ ὄσιον σπυρῶν⁸ ἢ ἰσῶν, καὶ τότε μάλλον ἢ ἰσῶντος ἀσῶντα γυγνῶσι, σπυρῶντος τὸ τριχάτοις τῆ ἄρις, τῶ ἴσῶν καταμειβῶνθ⁹ ἢ ἀριγ¹⁰ εἰ τῆν δεικνῶν." Liqueat ex loco Heliodori loco ἄριδα fuisse terebræ partem, qua illa vertebatur, arcum puto cum habena, qualis pingitur a Jo. Andrea Crucio Officina Chirurgicæ p. 10. Javant hanc conjecturam tum Hippocratis allata verba, quibus moti simili agi dicuntur serra et ἄρις, tum Philippi versus in Epigr. Καὶ γαρίσι ἀρίδιον ἄριδας, Et curvas utrinque nexas aridas. Ad hanc rem factæ videtur et Inscripco Columnæ Olympicæ, cujus partemam profert J. Poll. x. 146., Τριχάτοις * τριχάτοις ἔχοντα, Parvæ terebræ terebrationis adminicula habentes, qua ipse explicat, ἴσως τῆν ἄριδα, fortasse aridem, i. e. arcum cum habena, ut nos conjicimus, donec doceamus meliora. Cossomant quoque Celæi verba de hac re viii. 5. p. 512. v. 8. : Ergo tum lentius duccenda habenda, suspendendaque magis manus sinistra" (sic in Cod. Med.) est, et æquius attollenda et foraminis altitudo consideranda." Ant. Cocchius. Ἄρις non esse instrumentum *la plane* dictum, ut Branc. putat, nec scombina fabri, ut H. Steph. interpretatur, sed terebræ partem, qua illa vertebatur, liquido patet ex Apollodoro Poliorceticis, in Mathem. Vett. p. 18. : Ἐάν τριχότον ῥοδῶν ἐθλασῶν τὸ τεχῶν, νεκρῶσι τριχάτοις ἐπιρῶνται¹¹ ἐπὶ δὲ τὰ τριχάτοις

μοχλῶ δεικνύσασθαι τὸ τεχῶν, οὗ κατ' ἄρον λέγεται στήθῃ προσφασῶσα, τὸ πλῆστον δεικνύσασθαι ἄριδας, τὸ ἴσῶν ἐσῶν, σπυρῶν μόνον ἔχοντα" κατὰ δὲ τὸ ἔσσρον ἄρον, εὐλαθῶς ἔχοντα ἄριδα * μεσῶντων, ἴσῶν ἄριδα (ἄριδα) σπυρῶν, ἢ ἀσῶντων ἢ χροσῶν¹² ἔχοντα δὲ καὶ ἄλλου ἀριγῶν ὄντων τὸν ἀσῶντων, ἢ ἀσῶντων ἄριδας ἐκ τ' ἄριδας¹³ ἴσῶν δὲ μὴ ἄριδας τὸ μέσον τὸ μοχλῶ τὸ τριχάτοις πηροδῶσι, ὄσων τοῦδ' ἴσῶν πλῆστον δὲ δει τῶν τριχάτοις ἔσῶν, ἐκ τὸ ἔσῶν μόνον ἔχοντα, ἴσῶν καὶ ἢ παραδύσασθαι εὐλαθῶς ἢ καὶ * σπυρῶνται, καὶ ἢ γυγνῶν τὸ τριχάτοις εὐλαθῶς ἀπὸ τὸν κατόντοι ἄριδας, πλῆστον τῆ τῆ σπυρῶν ἀσῶντων, καὶ ἢ εὐλαθῶς τὸν τριχάτοις οὐ κατὰ κῆντρον τὸν τεχῶν μόνον, ἄλλὰ καὶ ἐπὶ τὸν ἴσῶν ἄσῶντων, καὶ ἄσῶντων τῶν ἄριδας. " Ἀρίδα [Ἄρις], Terebrum Hieronymo Germano p. 576. Ἀρίδα [Ἄρις], Poples eodem, Parte di dietro della bestia, p. 236. Hinc vocem reperio ap. Propert. de Edif. i. 5., quo loco aggerem describit, quo sc. annis inter duos scopulos interiectus cursus aversus, vel certe prohibitus est : Τούτῳ τὸ ἄρον ἢ ἐπὶ ταῖτα σπῶν ὄσῶνται, ἢ ἄριδα κολύσῶσι, ἢ ἴσῶν ἐπὶ ἄλλο εὐλαθῶν." Du-Caug. Gloss. Gr. " Galenus vero (Gloss. Hippocor.) annotat, non modo esse instrumenti nomen, sed et herbam quandam ita vocari. Ap. Plin. quoque xxiv. 16. women est herba, tributemque, ut quoque Dioscor. (l. 198.) arisarum. v. l. (Ἄρις in Ægypto nascitur, inquit Plin., similis aru, minor tantum minoribusque foliis, et utique radice, que tamen ovæ grandis magnitudinem implet : alba geminum caulem, altera unum tantum emittens.) Vide ἄρισαρον, quod proxime sequitur.

" Ἄρισαρον, herba pusilla, ejusdem fere cum aru generis, radice acri, bulbosa, et ovæ magnitudine. Verum ut aru acrior est, sic eo minor est ; ut non ab re dicitur Arabibus in Pliniani Castigati. sum herba hæc ἄρις Hippocrati dicta sit diminuti. forma, quasi arum parvum. Gort. H. St. Dioscor. ii. 198. : Ἀρίσαρον ἐστὶ μικρὸν ῥοδῶντων, ρίζαν ἔχον ὡς ἐλάσιος ἐπὶ δὲ ἠμερτῆ τὸν ἄρον." In Ægypto nasci scribit Plin. l. c. Hee nec Dioscor., nec veterum quisquam tradidit : feticiosum esse putant. Nilil de aride hoc Alpinus, nihil Bellonius, externæque, qui Ægyptum perlustrarunt. Grandis ovæ magnitudinem implere ait, cum ceteri auctores ovæ magnitudine describant arisarum." Bod. ad Theophr. p. 362. Alibi idem Plin. xxviii. 8. calsam a, calicem vocat. " Calsa duorum generum est. Una similis aru. Nascentur in arationibus. Colligitur antequam inarescat, usque eisdem habet, quos arum. Alterum genus ejus quidam anchusam vocant, alii rhinochisiam." Pro rhinochisiam B. l. rhinoclosiam, K. 2. rhinodiam : rectius fides e Dioscor. ii. 23., οὐκ ἄν, Ἀγχουσῶν, ἢ ἐκὼν ἄσῶντων, ἢ δὲ ἐπὶ τῶν καλοῦντων. Pro arum, Mss. omnes, arsa, e. l. aris, vel, arisarum. Calsa vero Mss. omnes, notante Harduno, tum hoc loco, tum in Indice, non calla, ut vulgo editi. " Lego, Callis duorum generum est. Calica Plinius alicubi legerat aris, s. arisaros vocari ; et quoniam anchusa quoque callis dicitur, calicis duo genera Plinius statuit. Calicem arisarum vocatum fuisse arbitror, quod ejus fractus calice convolvitur membranoso." Dalecamp. Cicerum Sprengelio H. R. H. p. 190. ἄρισαρον est Arum arisarum. " Similem aru plantam in Ægypto nasci, que aris dicitur, Plinius scribit. Aris illa est, quod vulgo arisarum vocant, atque ita etiam Græcis appellatur in vulgatis exemplaribus, ap. Dioscor. et P. Æginetam, ἄρισαρον. Atqui verum nomen ejus ἄρις per diminutionem factum, quod omnia minima habeat quam ἄριον, folia, caulem, radicem. Hesyeh. : Ἄρις ῥοδῶντος εἶδος. Hippocrati sic vocatur." Cui legitur alii ἄρισαρον dixerit ? Alii Græcis etiam aliud significat

¹ " Ἄριον, Scombina, arena. Suidas in Etymologico : Τῆς, ἠμερτῆς μὲν ἴσῶνται τὴ ἐκαστῆς ἄριδος." Du-Caug. Gloss. Gr.
² In Columna Olympica est prescriptio ἄριδος fabricium instrumentorum que pertinebant ad fabricam Templi Olympici, ideoque non scribi debet versus in Aetore ἴσῶν τὸν ἄριδα. verba sunt Auctori, qui explicat quid forte sint τριχάτοις ἔχοντα, que pertinent ad terebrationes ; forte, inquit Auctor, intelligit τὸν ἄριδα. Salm. legitimum coniecit, τριχάτοις ἔχοντα ἴσῶν². Kuhn. " De cossomanturum non alibi dicit, si quid publicum extraxerit adificium, æquis instrumenta ab ipsa Rep. solentibus tui, unde et in columna Olympica luce fierent prescripta ; male me tamen morantur deproinde ex luce columnæ voces, que Jungerum, oppido non tetigit. Τριχάτοις et τριχάτοις satis capio ; postquam deminutum nomen est et priori : in ceteris que Kuhn. commentatur, alii meliora non vint ad manus, dupliciter videlicet creditur. Distur et τριχάτοις. Hesyeh. : Τριχάτοις ἐργαλεῖον τεκτονίον. T. Hemsterh. Antonia Cocchius, Chirurg. Vett. p. 28. sic interpretatur : Τριχάτοις τριχάτοις ἔχοντα, Parvæ terebræ terebrationis adminicula habentes, qua ipse Pollux explicat, ἴσως τῆν ἄριδα, i. e. arcum cum habena. A leg. Τριχάτοις τριχάτοις ἔχοντα, videtur etiam τῶν ἄριδων, ut supra docuimus, est terebræ pars, qua vertebatur, i. e. τριχάτοις, terebræ manubrium. Τριχάτοις, alia, ut videtur, nomenclatura erat, alia sine manubriis. Phot. et Etym. M. 736. 43. τριχάτοις ἄριδας. In Suida, Zensars, ex Schol. Hom. Od. x. 946. τριχάτοις legitur, notante Schlicsmetro.
³ In Hippocratis tamen scripturis, que extant, vox ἄρις, quod sciamus, pro herbe nomine usquam legitur. Plinior. : Ἄρις ὡς ἰσῶν τὸ ἴσῶνται, ἄλλὰ καὶ ἴσῶνται τῶν ἴσῶν καλοῦνται πρὸς τὸ ἴσῶνται. At Galenus, quem Phavorinus totum exscripsit, hæc locum habet

ἴδιον ἔδωρ γλυκὺ, καὶ ἠθμιζε δὴ ἠθρόσῳ ἢ ὄσσειον*
λεπτόν.

* Ἄλλοι δὲ ἑρπύωνες ἄρτους βάλανους εἰς ἑλαυθόν*
μετὰ ὕδατος, καὶ ἑρπύωνι, ἴσα μὴ ἢ κοχλάσῳ, μίρε
ἢ χλωρίῳ, καὶ ἀναπύωνι, καὶ ἠθμιζόντι, καὶ περισκεύ-
ωντι ἠθμιζόντων, καὶ ἀναπύωντι.*

* Recipe hordeum purum bonum, et (aqua) macera diem
unam, et disperge, et colloca in loco ventis exposito
usque ad postero diem, et iterum irriga horas quinque,
conice in vas anatum cribiforme, et irriga, postquam
ante siccati, donec fiat, ut tomentum. Quod ubi factum
fuerit, sicca in sole, donec detumescat: hoc enim amarus est.

* Jam mole, et fac massam instar panis adficiendo fer-
mentum (fecem), sicut in pane conficiendo, et torrefac
vehementius. Quae si (satis) efferverit, separa aquam
dulcem, et cola per qualem vel cribrum tenue.

* Alii vero torrefactos panes conflant in alietum aqua
plenum, et coquant paulum, cum eo tamen, ne ebulliat
(aqua), neque sit fervida, deinde tollant (ab igne), et colant
in alia vasa transfundunt, (iterum) calefaciunt et tepo-
nant.*

* Διζύθος. Quod haecitum ex veterum auctorum fide
proposui, ad zythum forma et materia simplicem fere
pertinet; erat vero etiam in usu quidem dizythum, i. e.,
cerevisia duplex, apud Germanos dicta Doppelpilze, apud
Simon. Sethum* phucas compositus, isque viribus po-
tentior, agris salubrior. Huc sine dubio spectat Pallada¹⁸
epigramma: Non absurde in dizythum potionem quamdam
divinam Esse dixi. Heri igitur dizythum in diuturna
Febre laboranti quartana applicavi. Et factus est cele-
riter sanis. Substantivum H. Meibomius¹⁹ de verbis, ἡ
διζύθος, propter additionem hanc, περιφύλα, et legendum
sub auctore Jo. Bodeo putet διζύθος, sed non satis vere.
Quidni et dizythum grammaticè ferri ac defendi possit?
Quidni illa cerevisia duplex potuit sub cataplasmatis
forma superhaberi ad pellendam febrem typhalem? Con-
stat inter omnes, herbas amaras et aqua decoctas habere
raro tollere febrem intermittente perniciosissimam.

* Iste dizythum duplex, s. compositus, quem Sethus no-
minat, additione hujus, an herbis medicatis factus fuerit,
non satis liquet. Simplex enim phucas (cerevisia) dicitur
frigidus, i. e., tenuis, aquosus, debilis; contra composi-
tus qualitate sicca et calidus, i. e., potens. Hoc quidem
augmento hordei vel tritici et longiori coctura effeci pot-
erat. Differunt etiam de viribus veteres et recentiores
medici. Illi phucam noxiam, capiti adversum, hi sani-
tati proficuum esse confendunt; item omnem naturae
rei et rationi regnanti peraccommodate componit ipse
Sethus (l. c. p. 199, ed. Gyr.) his verbis:—“Revera qui-
dem, inquit, “prodestis, qui calidiores sunt temperamento
et imprimis vetriculo; qui vero per excessum calidi
sunt, quae aestuosa afficiuntur siti, et magis, quando
duplex est, h. e. compositus. Sedat enim sitim, et ap-
petentiam suscitatur, et ventrem ciet, et quando lotium;
is autem, qui stomacho alio stat, et qui temperatura
frigidiores habent, valde nocet.” Haec quidem dizythum
sive cerevisia duplici fere conveniunt. Est enim ea crassa,
potens, inebrians.

petentiam suscitatur, et ventrem ciet, et quando lotium;
is autem, qui stomacho alio stat, et qui temperatura
frigidiores habent, valde nocet.” Haec quidem dizythum
sive cerevisia duplici fere conveniunt. Est enim ea crassa,
potens, inebrians.

* Ingeniosa hominum industria esse solet, si de gula
illicitebus ac incitantibus queritur, sed, quomodo ille
dizythum coctus et factus fuerit, non satis perspicuum est.
Fieri vero debuit in vel mistione hordei atque tritici, ut
cerevisia esset quasi media inter utramque, colore ac
sapore diversa, vel additione roris, quibus ejus vires
augeri posse credebantur, i. e., majori herbarum amara-
rum, hanc vel lupuli copia. Hinc enim fuit et ad exci-
tandum fortior, et ad caput tentandum aptior; hinc,
quantum conjectura licet adest, qui, cum feret sine hu-
mulo, ab mamma Branonicensi duplici (Beukem. l. c.
p. 21.) hanc adeo abfuit.” Gruosier l. c. p. 59—61.

* Pallada Epigr. 169. in Jacobii Anthol. Grae. sic exhibi-
tur: Οὐκ ἀδύνατον ἐστὶν ἡ διζύθος τὴν βίαν ἑλαυθὴν
ἐργάζεσθαι, γὰρ γίνεσθαι τὴν χροίην. Περὶ αὐτῆς ἐπιγράμ-
ματα περιφύλα, καὶ γέγονε ταχέως, οὐκ ἀδύνατον, ἔργον. * Vat.
Cod. p. 443. Plan. p. 60. St. 56. W. In hoc carmine
constititudo secuta est editor emendationes J. Toupius
in En. ad Suid. l. i. p. 366. nam vulgo v. l. ἡ διζύθος,
et v. 2. διζύθος ἢ χρ. legitur. * Haec corruptelae prima
succurrere conatus est Bapt. Pius in Annot. Poster. Syll.
iii. 37. (Lamp. Crit. t. i. p. 442.) qui ἡ διζύθος corri-
git, et quae emendationi calculus adjecti Boud. a Stapeln
ad Theophr. p. 329., et cuius hanc paulo major auctori-
tatis, J. Scaliger, qui sic etiam in marg. exemplaris sui
emendavit. Sed zythum arboreum, de qua v. Salmas.
ad Suid. p. 750. vna arcana habere ad felium carna-
dam, nemo veterum, quod sciam, profudit. Non autem
de emplastro agi, cuius usa Pallada sanitate receperit,
ut Pius censelat, sed de anuleto, et v. περιφύλα abunde
prodit. Quod si, cum Toupius, comparavit Dioscor.
de Mat. Med. iii. 13. Οὐδὲν ἐστὶν ἐπιφύλα οὐλομένη οὐκ
ἴδιον διζύθου, καὶ περισκεύωντι περιφύλα ἢ βραχίονα,
ιστορῶνται τετραπύωνι θραπέσει, cum Suida verbis in
Κρήσωνι γέγονε, Κρήσων δὲ ἴσκι Ζυθῶν, et in τῶν
καὶ καὶ βίαν γέγονε, vix facere poterit, cum Toupius
emendationem, a Bruncko receptam, aut veram, aut
verisimillimam iudicet” Jacobs.²⁰ Toupius emenda-
tionem, ἡ διζύθος, pro ἡ διζύθος, maxime obstant verba,
καὶ γέγονε ταχέως, οὐκ ἀδύνατον, ἔργον, (Anglice verbi
Toup. “As sound as a tick.”) Pallada enim vix dicere
potuit id quod Toup., quem Brunck, et Jacobs. sequuntur,
cum dicentem facti, neque: Heri animalcula i. e.
pediculus caninus s. canicularis, meo, febre laboranti
quartana, collo appendi, et factus sum celeriter sanus
taquam animalculum, pediculus caninus s. canicularis.

MAGI, PROPHETAE.

Per Prophetas, a Pseudo-Dioscoro sumpserunt in
collectione sua synonymorum huc, Jabloskians²¹ cum

omnes ibidem vixerint, et artem exerceerint. Haec satis defundunt editam lecturam. Panis, quae aliorum visa est immerito illi, quibus
substantivum placuit, Fare.—Nondum enim inventi sunt, quae fere esse ῥόζος, esse biram, alio coxius aciv poterit Uplianus.
—Sis, quod de zytho et pane diximus, etiamnum displicet, emendetur sane locus, Paneco (i. v. panico) et quae panis coxere, factae
etiam potius.* Sed de his infra pluribus.

* Leg. ἡ διζύθος. Memorat Theophrast. De C. P. vi. 24. p. 500, ed. Heins. * διζύθος οὐλομένη, vna colata, per tubos ἠπάρτος trans-
mittitur, etiam obstruuntur, et in paranda cerevisia, ut glanis et craniois partes separantur.

* Intell. ἀδύνατον. * Περιφύλα. Περὶ αὐτῆς ἐπιγράμματα περιφύλα, καὶ γέγονε ταχέως, οὐκ ἀδύνατον, ἔργον. * Vat. Cod. p. 443. Plan. p. 60. St. 56. W. In hoc carmine constititudo secuta est editor emendationes J. Toupius in En. ad Suid. l. i. p. 366. nam vulgo v. l. ἡ διζύθος, et v. 2. διζύθος ἢ χρ. legitur. * Haec corruptelae prima succurrere conatus est Bapt. Pius in Annot. Poster. Syll. iii. 37. (Lamp. Crit. t. i. p. 442.) qui ἡ διζύθος corrigi, et quae emendationi calculus adjecti Boud. a Stapeln ad Theophr. p. 329., et cuius hanc paulo major auctori- tatis, J. Scaliger, qui sic etiam in marg. exemplaris sui emendavit. Sed zythum arboreum, de qua v. Salmas. ad Suid. p. 750. vna arcana habere ad felium carnadam, nemo veterum, quod sciam, profudit. Non autem de emplastro agi, cuius usa Pallada sanitate receperit, ut Pius censelat, sed de anuleto, et v. περιφύλα abunde prodit. Quod si, cum Toupius, comparavit Dioscor. de Mat. Med. iii. 13. Οὐδὲν ἐστὶν ἐπιφύλα οὐλομένη οὐκ ἴδιον διζύθου, καὶ περισκεύωντι περιφύλα ἢ βραχίονα, ιστορῶνται τετραπύωνι θραπέσει, cum Suida verbis in Κρήσωνι γέγονε, Κρήσων δὲ ἴσκι Ζυθῶν, et in τῶν καὶ καὶ βίαν γέγονε, vix facere poterit, cum Toupius emendationem, a Bruncko receptam, aut veram, aut verisimillimam iudicet” Jacobs.²⁰ Toupius emendationem, ἡ διζύθος, pro ἡ διζύθος, maxime obstant verba, καὶ γέγονε ταχέως, οὐκ ἀδύνατον, ἔργον, (Anglice verbi Toup. “As sound as a tick.”) Pallada enim vix dicere poterit id quod Toup., quem Brunck, et Jacobs. sequuntur, cum dicentem facti, neque: Heri animalcula i. e. pediculus caninus s. canicularis, meo, febre laboranti quartana, collo appendi, et factus sum celeriter sanus taquam animalculum, pediculus caninus s. canicularis.

* Anonymi chronic. sup. huius ἐπίτης καὶ ἀδύνατον, γινεσθαι ταχέως, οὐκ ἀδύνατον, ἔργον. * Vat. Cod. p. 443. Plan. p. 60. St. 56. W. In hoc carmine constititudo secuta est editor emendationes J. Toupius in En. ad Suid. l. i. p. 366. nam vulgo v. l. ἡ διζύθος, et v. 2. διζύθος ἢ χρ. legitur. * Haec corruptelae prima succurrere conatus est Bapt. Pius in Annot. Poster. Syll. iii. 37. (Lamp. Crit. t. i. p. 442.) qui ἡ διζύθος corrigi, et quae emendationi calculus adjecti Boud. a Stapeln ad Theophr. p. 329., et cuius hanc paulo major auctori- tatis, J. Scaliger, qui sic etiam in marg. exemplaris sui emendavit. Sed zythum arboreum, de qua v. Salmas. ad Suid. p. 750. vna arcana habere ad felium carnadam, nemo veterum, quod sciam, profudit. Non autem de emplastro agi, cuius usa Pallada sanitate receperit, ut Pius censelat, sed de anuleto, et v. περιφύλα abunde prodit. Quod si, cum Toupius, comparavit Dioscor. de Mat. Med. iii. 13. Οὐδὲν ἐστὶν ἐπιφύλα οὐλομένη οὐκ ἴδιον διζύθου, καὶ περισκεύωντι περιφύλα ἢ βραχίονα, ιστορῶνται τετραπύωνι θραπέσει, cum Suida verbis in Κρήσωνι γέγονε, Κρήσων δὲ ἴσκι Ζυθῶν, et in τῶν καὶ καὶ βίαν γέγονε, vix facere poterit, cum Toupius emendationem, a Bruncko receptam, aut veram, aut verisimillimam iudicet” Jacobs.²⁰ Toupius emendationem, ἡ διζύθος, pro ἡ διζύθος, maxime obstant verba, καὶ γέγονε ταχέως, οὐκ ἀδύνατον, ἔργον, (Anglice verbi Toup. “As sound as a tick.”) Pallada enim vix dicere poterit id quod Toup., quem Brunck, et Jacobs. sequuntur, cum dicentem facti, neque: Heri animalcula i. e. pediculus caninus s. canicularis, meo, febre laboranti quartana, collo appendi, et factus sum celeriter sanus taquam animalculum, pediculus caninus s. canicularis.

* Voc. * περισκεύωντι. In alia vasa transfundunt, quis ipsa res et contextus id exigunt. (In Sallustii Agrorum est περισκεύωντι. Monst. Gruosier p. 9. * Codicis Gothani scripturam omnino vitiosam esse, hinc inde scribis incuria et urgentia velle implicatam.” Eno.)

* Pro ἀδύνατον, quod sensum non habet, melius leg. ἀδύνατον. Ceterum h. Suceov. de hac textus parte ita iudicat: “Die letzte Proposition versteht sich nicht. Denn auch bei der geringsten Kochung wird das Gekochte warm, und nach der Gährung muss die Masse erkalten, wenn nicht das Bier aus der Ferde soll.”

* Est etiam in Menia philosophica, Colon. 1508. Tr. l. fol. 4. inscripto, de cerevisia duplici, sed sine descriptione, quod fere debet. Brodus (de Rat. Viet. in Febr. Vae, 1558. L. ii. 12. p. 80. a.) ita scribit, quod Anglos triplex parat potus, nempe agnatus, quem simplicem cerevisiam dicunt; medius, quem tribapeniam; potius, quod duplam cerevisiam susceperat. Simplex eodem rictus praevale, quod vintum agnatum,—potens cerevisiam, quem duplicem dicunt, potenter calefacti, et quod habet vintum et potius vintum; tribapeniam medius naturae est, manifeste calidius, in multo tamen scholasticis est. (In Sallustii Agrorum est περισκεύωντι. Monst. Gruosier p. 9. * Codicis Gothani scripturam omnino vitiosam esse, hinc inde scribis incuria et urgentia velle implicatam.” Eno.)

* L. c. et. etiam in Erasmi adagis est dizythum, idque refert Brückmann. l. c. p. 41.

* Anthol. Graec. l. c. 39. u. 9. p. 198. hinc Polydor. Vergii. (Proverb. Argent. 1510. n. 192. fol. 36.) et Erasmus (Adag. Epit. Antv. 1564. p. 407.) in proverbis puberum, Crotone salubris.

* L. c. et. c. 4. etiam ex cerevisia Servetiana, amara, (v. Rosenbaum Diss. Vit. 1800.) admixta sulfuribus triticeis, cataplasmata ad manuum lacte frigiditas et duritas emendatur.

* Admixto aleno vna dicitur. * V. 4. Vat. Cod. ut γέγονε. Interpolatum videtur a librariis hoc Epigr. in ejus v. 3. ἑλαυθὴν ἀδύνατον—περιφύλα sicut lectum fuisse probabile est. Admixta cetera ad supplendam locum. Epitula enim febris species est a quartana di-
versa; et illud γέγονε indicio est, Palladum de se ipso febris sic sanato loqui. Br. Dioscoridum tamen locus praeteritum patrum
—vna inebriabilis est, Palladum ἑλαυθὴν pro febris simpliciter posuisse, aut, artis medicæ ignorantia, febrim generi non recte
distinxisse. Ceterum γέγονε legitur in contextu, in margin. Cod. ut γέγονε.

* P. 263. * Faveat hinc conjectura, quod scriptor Appendix ad Dioscor. p. 473. adijungat, Heliellorum alibis a Prophetis s.
Magis vocari γίνεσθαι, genitorem Heralcum s. Herculini. (In nota Tevatarum moerit, * Idem observatum a De Schmidt in
Opusculis Ægypti. p. 109.) P. 331.—* Forte nomen istud, quod in Appendice Dioscoridia affert, fuit mysticum, propheticum et

LEXICON VOCUM PEREGR.,
IN GR. AUCTORIBUS, GLOSSOGRAPHIS
MAXIME, OBVIARUM.

PRÆFAMEN.

CONSILIUM, quo colligere Lexicon vocabulorum peregrinorum et novo Thesaurio Stephaniano præmittere constituerunt Editores, naturæ atque rationi magni operis adeo videtur consentaneum; imo, cum ab hac parte haud pauca desideranda reliquerit H. Steph., adeo necessarium, ut displicere non possit eruditis, si modo conatui responderit eventus. Cum vero quæ magni laboris sunt humana opera, non primo statim jactu soleant perfecta produci, sed longis demum repetitisque curis lingata et polita ad nitorem suum summamque præstantiam provehi; opusculum hoc, quod intra unius anni spatium compilandum fuit, non potest non longe abesse ab illa perfectione, quam vel locupletior eruditio, vel longius studium conciliare ei potuisset. Sed quæcumque tandem sit, necesse esse videtur, ut de compositionis ratione, de regulis, quas in delectu faciundo et in explicandis vocabulis secutus sum, et de auctoribus, a quibus hausi, quorum quippe nomina et libros in ipso opere non nisi compendiose citare potui, lectores præmoneam, quo faciliore negotio et æquiore animo eo utantur.

Et primum quidem accurate definienda erat eorum vocabulorum indoles, quæ in numero peregrinorum comprehendenda essent, ut certis notis a reliquis distinguerentur. Cum enim Gr. natio non unum habuerit parentem, sed e diversis stirpibus coaluerit; cum præterea antiquissimis temporibus jam inter gentes Pelagicas coloni ex Ægypto, Phœnicia, Phrygia conserderint, quorum quique novas artes, religiones, opinionisque terræ intulerunt; cum porro Græcorum gentes non in una eademque sede adoleverint, sed per varias pridem diæparæ regiones inter alios populos habitaverint; et cum denique mature etiam cum pluribus nationibus agitarint commercia; facile quisque perspicit, Gr. sermonem, jam antequam vel cultu ingenii vel scriptorum cura formatus fuit atque expositus, non ex uno manasse, sed e diversis fontibus, adeo ut ista ætate discerni vix poterit, quid genuinum esset aut aliunde petitum. Tum demum cum communis lingua certam aliquam formam induisset, et cum illius partes vocæque homogeneam quandam naturam accepissent atque regulam, tum demum ea, quæ recens accedebant, peregrina a nativis distingui poterunt. Verum etiam tum et posthac, plura ex his, quæ extrinsecus recipiebantur, plus minusve a primitiva forma deflecti et Gr. veste indui solebant, ita ut indigenis assimilarentur. Alia vero originis indicia manifesta servarunt. Homeri et Hesiodi poemata antiquissimum offerunt monumentum, e quo de prisco Gr. linguae statu atque copia judicare possumus. Pœere igitur licet, ea, quibus illi usi sunt, vocabula, vere esse Gr. Illud quidem facile credi potest, multa præterea Græcis fuisse vocabula, quæ in istis carminibus locum non invenerunt, verum de his nolius non constat, neque judicium, nisi ex illorum affinitate aut analogia cum Homericis, ferre licet. Itaque ex horum numero, quæ ista ætate in usu fuerunt, paucissima tantum Lexico Peregr. Vocum inserenda duxi, quæ scilicet originis exotica indicia manifesta in fronte gerere videbantur; qualia sunt nomina elementorum alphabeti, numeri senarii et septenarii, aliaque pauca rerum obviarum ex aliis terris advectarum; reliqua Etymologis enucleanda reliqui. Sequiori quoque ævo Græci passim ab aliis populis, quibuscum frequentabant commercia, cum variis rebus etiam nomina rerum asciverunt; itaque e linguis populorum Asiae non pauca vocabula in Græcam illata et civitatis quasi jure donata sunt, ita ut etiam *prolem* darent, quæmadmodum Persicum *Ἀργαῖος*, Tabellarium, cujus progenies *ἄργυρος, ἀργυρίον, ἀργυροτόμιον* etc. nota est. Alia vero exotica semper habita sunt, quæ ab auctoribus tantum, qui de rebus populorum extraneorum scribebant, inducebantur atque exponebantur. Ita Herodotus, Ægyptiaca, Babylonica, Persica nonnulla historis sue inseruit, atque interpretatus est nomina plantarum, animalium, operum artis, dignitatum civium aut militarium, deorum sacrorumque etc. Isto exemplo usi seriores rerum Romanarum scripti, ex hujus populi lingua longe plurima sermoni suo immiscuerunt, quæ quidem in Græcia civitatem non sunt adepti, passim tamen frequentabantur. Primi tamen parce et caute in ea re versati sunt. Quo magis autem ad inferiorem ætatem declinavit Græcorum sermo ingeniumque; præcipue et quo Romanorum legibus subiecti sunt, et imperatorum sedes translata est Constantinopolim, ab isto inde tempore magis magisque temerari Lat. vocabulis linguam suam auctores Græci; quæ etiam ex impurius fontibus barbarorum populorum haurire augmenta religioni non duxerunt. Latinorum igitur vocabulorum magnum numerum proferet hocce Lexicon. Quod si ad novissimam ætatem descendendum fuisset, explendus erat Du-Cangius et in Lexicon nostrum transfundendus, quod sane cum consilio atque ratione Stephani Thesauri parum congruere iudicaturi fuissent eruditi. Cum tamen ipse B. Steph. intra fines Classicorum, quæ dicuntur, Auctorum, non contineret studium suum, sed passim etiam in auctores infe-

rioris ordinis evagatus sit; et cum praeterea nullo certo limite vetus lingua a Neo-Graeca distincta sit, eundem hanc meam compilationem ita circumscripsi, ut omnia ea vocabula admitterem, quae ab Hes. Suid. Phot. Etym. reliquisque Gr. Glossographis vel exposita vel in interpretationibus adhibita vidi; quorum illa propterea h. l. digna videbantur, quia ex antiquioribus auctoribus, qui in pretio erant, a Grammaticis excerpta atque exposita sunt; haec vero, quia aetate Hesychii etc. jam pridem usu trita esse debuissent, siquidem lectoribus ad intelligendum erant facilliora.

Numerosa quoque eorum vocabulorum classis est, quae Alexandrini V. T. Interpr. ea. Hebr. lingua retinuerunt, ut et ea, quae scripti. N. T. usurparunt. Haec, cum isti libri omnium manibus terantur, et cum eorum aliqui ab ipso etiam H. Steph. notata fuerint, in hoc Lex. Voc. Peregr. negligi non debeant. Itaque sedulo ea congressi, atque cum brevi interpretatione exposui. Plura de illis scire cupientibus in promptu sunt uberiora interpretationis praesidia. Atque haec de genere vocabulorum hic exhibitorum dicta sufficiant.

Sequitur ut leges, quas in compilando hocce Lex. secutus sum, paucis declarem. Prima atque nobilissima vocum peregr. classis et praeclaris auctoribus, Herod. puta, Aristot. Strab. Plut. etc. conquerebatur, quorum auctoritas multo potior habenda est sequioris aevi Lexicographis, quippe quibus saepenumero vel doctrina deerat vel cura in describendis atque interpretandis vocabulis. Eumvero longum hunc laborem non sinebat persequi temporis angustia, intra quod rationes typographi properant, et opus integrum eorum desiderio tradere cupientibus, perficere Lexicon cogebant. Itaque obiter tantum inspicere auctores illos licuit, ubi loca citata occurrebant, et compendiosius vel inveniunda fuit. Praevigilavit scilicet Janus, et e multis vet. libris, tum iis, qui etiamnum usu prostant, tum et multis aliis pridem deperditis, hujus generis vocabula congresserunt atque explicarunt, Hes. Suid. Phot. Etym. alicuique Glossographi. Horum ampla scrinia excutienti et excerptanti ea, quae hic in censura venebant, satis larga messis parata erat. Hunc tamen laborem, prima specie expeditum, diversae, etiam leves difficultates circumveniebant. Primo enim, ut in plurimis glossis, ita praecipue in peregr. vocabulis, scriptura istorum librorum perquam corrupta est dubiaeque fide, et Criticorum arte vel nondum satis sanata, vel nunquam ad integritatem restituta. Ex his itaque, quae omnino desperata vel mente cassa videbantur, ea intacta reliqui; quae dubia tantum erant, excerpti, et medelam, si qua a dd. vv. proposita erat, quae paucis verbis indicari poterat, haec subiunxi; ubi vero nullam enotavi, quoniam parcendum erit spatio, facile quisque ad ipsam, et quo hausta glossa est, auctorem recurrere poterit, cujus nomen ubique addidit. Similiter in iis nominibus, quae ex aliis auctoribus, praesertim ex Athen., qui e multis scriptis ejusmodi vocabula congressit, editionum etiam insigniorum, quas quidem consuleri licuit, variae scripturae notanda erant. Praeterea interpretationes Glossographorum haud raro vel obscura erant et ambiguae, vel suspectae. Itaque propria illorum verba apponenda videbantur, deinde e doctorum interpretum notis afferenda ea, quae ad rem declarandam idonea erant, sed contracta, cum integras notas non ferret spatium. Summa vero difficultas in delecta faciendis sita erat, quia Glossographi saepe voces peregrinas exhiberunt, tacita eorum origine; aut ubi vocem aliquam Lacosis vel Iliotitis tribuant, dubii haeremus, fuerint illa, et prae ter lingua ab his tantum servata, cum inter reliquos Gr. excidisset ex usu, ab vero aliunde petita? Ut igitur haberem, quam in delectu vel recipiendarum vel excludendarum vocum sequer, constantem normam, has mihi praescripsi regulas:

1) Peregrina vox habenda est, quae peregrinitatis signum gerit plus minusve manifestum, et quae cum nulla vere Gr. vel derivatione et cogitatione, vel forma analogica juncta est. In examine, derivationis insitendo Grammaticorum veterum iudicium sequi ratio potuit, quippe qui etymologicorum somniorum miri sint artifices. Neque etiam sententiae recentiorum doctorum ubique satis vise sunt probabiles. Itaque ponderatis rationibus de singulorum vocabulorum origine meo iudicio steti. Neque tamen is sum, qui sperem delectum a me factum omnibus iri probatum. Sunt etiam qui recipienda putavi auctoritate viciorum celeberrimorum, qui peregrina iudicabant, quae alii pro genuinis Gr. habent.

2) Elementorum et soni affinitas speciem quidem peregrinam originis saepe gerit, tamen non semper illius certum est documentum. Ut enim, verbi causa, Hebraeorum גָּרְגֵרִית Gargerith et Gr. γαργαρίτις et forma satis conveniant, et significatio, tamen cum hocce nomen ad imitationem soni potius avide deglutitionis effingi potuerit ab uno populo neque ac ab altero, vix tuto similitudo ista originis ex Hebr. lingua argumentum statuitur.

3) Alii vero vocabula vere exotica originem dissimulant, induta geminitatis specie, cum vel per se jam voci Gr. similia sunt, vel levi mutatione facta assimilata. Ita nomen Σαῦρας, Locus sacer, et forma et etymologia Graecam est; quatenus vero Monasterium significat, hanc vim, auctore Jaldonico, a Coptico σαῦρα accepit. Sic etiam Ἐδαῖος, cognomen Jovis ap. Cyprios, forma ratione habita, ab Ἰδαία non absurde derivari potest. Non minus tamen facile e Phoenicia quoque vel ex Hebr. lingua explanationem admittit. Plura hujus generis dum inserui, veror ne indigna loco videantur multis; erant tamen etiam, qui me temeritatis crimine absolvent.

4) Rerum, quarum notitia et usus ex aliis regionibus ad Gr. delatus est, nomina quoque simul adoptari solebant; hoc exempla bene multa docent. Neque tamen sine exceptionibus stat regula. Ubi igitur forma nominis, et etymologia Graecam originem ei afferebant, non recipiendum duxi; nisi forte passim pro peregrino habitum fuerit. Τριγυβίος, ut hoc utar, appellarunt Graeci nomine indigena Instrumentum quoddam musicum, quod Πρωτοίος nominarunt inventores Assyrii. Affinitas vocis Φαλγίσιος cum Chaldaeo פֶּלְטֵרִית Pesutherim, non habet eam vim, ut vocem Gr. e Chaldaea natam esse nobis persuadeat.

5) Nomina propria historica et geographica omnino exclusi; mythica vero deorum sacrorumque nomina, si qua tanquam peregrina notabantur, recipienda duxi; quippe quae origines opinionam ac rituum inter Graecos indagantibus vestigia non contemnenda ministrant.

In Indice Theoturi sui magnum numerum vocum exoticarum congressit atque explicavit H. Steph. Hos locos verbo tenus ex illo repeti, nomine ejus appposito; citationes, quas ex auctoribus quandoque generalioribus tantum terminis attulit, ubi editiones praestantiores praesto erant, exactius indicatas, et observaciones, si quae adiciende erant, parenthesis signis acutangulis—[]—inclusas intercalavi. Aliorum doctorum notas subiunxi, singulas nominibus auctorum insignitas, et signo crucis—†—praemisso a Stephanianis sejunctas. Idem vero illi, Hes. Suid. Etym. larga adhuc spicilia suppeditarunt, quae suis locis inserenda fuerunt. Haec igitur ipsis auctorum verbis, illustrata emendationibus explanationibusque et notis doctorum excerptis, pariter ut cetera, ex Athen. potissimum, e Sacro Codice, Egi-

ptiaca ex Jablonskio, Phœnicia e Bocharto congesta, a Stephanianis permisso signo crucis distincta aut. Enotaram quidem multo plura, quæ peregrinitatis suspecta videbantur; verum hæc absentibus certioribus indicia, aut sublesta scripturae fide, aut etiam eruditorum habitationibus detestatis, repodiavi.

Ita compositum est hoc Lex.; cujus prior pars generalis seriem omnium nominum, exoticorum, quæ in dictis libris querenti occurrerunt, ordine alphabetico persequitur. Altera vero parte speciali eadem nomina per gentes, quæ illa contulerunt, distributa sunt iterum secundam seriem alphabeti. In hac parte nihil attinebat explanationes e priori parte repetere, brevissimam tantum, in comitibus lectorum, interpretationem singulis vocibus comitem dedi.

Superest ut librorum compendiose citatorum, ut et Editionum indicem subiungam, quo facilius reperiant lectores, si qua uberius explicata legere cupient.

Atheni Deipnosophistæ, Ed. Jo. Schweigh. Argentorati 1801. Laudavi vero paginas Casaubonianæ Editionis, quas ad marginem superiorem Editionis suæ annotavit Schweigh.

Bekkeri Anecdota Gr. Citantur paginæ tomii primi.

Bielii Thesaurus Philologicus suppeditavit vocabula Hebr. a LXX. Interpretibus versioni inserta.

Bocharti Geographia Sacra, cujus Pars 1. nomine Phaleg, et Pars 2. nomine Canaan, appositis numeris librorum et capitum indicantur.

Ejusdem Hierozoicon. Numeri indicant Partem, librum, et caput operis.

Burtoni Veteris lingue Persicæ *Afshars*. Lond. 1657. 8. Notantur paginae libri.

Dioscorides ex interpr. Saraceni ap. Wechel. 1598. Citantur Operis libri et capita; Appendicis vero pagina.

Da Cange Glossarium ad Script. Med. et Inf. Gr. Lugd. 1688.

Etymologicum Magnum ex Edit. Sylburgii repetita Lipsiæ 1816. 4. Quæ ex apparatu notarum afferuntur, ea ad finem notæ auctoris nomen ascriptum habent.

Etymologicum Gudianum, Ed. Sturz. Lips. 1818.

Eustathii Comment. in Homerum, Ed. Rom. 1542. Notantur paginæ et lineæ. In notis ad Hesychium alius quoque Editionis paginae indicantur.

v. Hammer Index Vocum Persicarum in Gr. Auctoribus obviarum recenti forma scriptarum in Fandgruben des Orientis Vol. VI. Fasc. 3. p. 339.

Hesychium, Ed. Alberti. Ubi post Hesychii glossam notæ et nomina auctorum ascripta sunt, hæc ex notis in Ed. Alberti Hesychio subjectis excerpta sunt.

Jablonskii Collectio et Explicatio Vocum Ægyptiacarum in ejus Opusculis ed. a Tewatero T. i. cum Editoris Notis et Auctorum. Citantur paginæ hujus Tomi i. quæ facile in Parte I. hujus voluminis Stephaniani Thesauri reperiri poterunt. Cum Ægyptiaca illa vocabula in hoc Lex. desiderari non deberent, suo ordine ea memoravi, sed ab uberiore explanatione abstinui.

Ejusdem Diss. de Lingua Lycaonica, inserta Part. I. hujus voluminis p. cxxx.—cliii. Hæc paginae citantur.

Maassari nomen remittit ad ejus Dissertationem Criticam Harpocratiæ Editioni Blancardianæ Lugd. Bat. 1603. insertam.

Meursii Creta, Cyprus, Rhodus. Amst. 1675. Citantur libri et capita.

Ejusdem Miscellanea Laconica in Gronovii Thes. Ant. Gr. T. V. Laudantur libri et capita.

Ogerii Græca et Lat. Lingua Hebraizantes, e quo libro excerpta leguntur supra p. cx.—cxviii. Paucæ tantum hinc repeti, quæ legibus hujus Lexici convenire videbantur.

Photii Lexicon Ed. Hermann. Lips. 1808.

Pollucii Onomasticon Ed. Lederlini et Hemsterhusii Amst. 1706. Citantur libri et sectiones.

Ign. Rossi Etymologia Ægyptiaca Rom. 1808. Excerpta citavi inserta Dissertationi Beckii supra cxxiii. sq.

Sanchoniathonis nomen remittit ad Fragmentum illud, quod Euseb. P. E. 1, 10. conservavit.

Schleusneri Novus Thesaurus Philol. Crit. cujus Tomus i. et ii. uti potui, ministravit Hebr. vocibus LXX. Interpretibus occurrentes, etiam ubi nomen non est adjectum.

Ejusd. Lexicon Gr. Lat. in Nov. Test. suppeditavit vocabula peregrina in N. T. occurrentia.

Schowii Supplementa ad Hesychium Alberti Lips. 1795.

Septuaginta Interpretes V. T. Ed. Lambert. Bos.

Spicilegium Vocum Peregr. insertum Part. II. hujus voluminis.

Steph. Byz. Ed. Berkel. Lugd.-Bat. 1694.

Strabo, Ed. Corai. Paris. 1816. Notavi paginas Editionis Casaubonianæ 1620. a Corai margini ascriptas.

Sturzii Diss. de Dialecto Maced. et Alexandr. supra Part. I. hujus voluminis p. clxiii. sqq. inserta.

Hæc citatur ubi nominis Sturzii paginarum numeri adduntur; ubi vero absque his nomen positum est, remittitur ad notas Sturzii in apparatu Etymologico M. adjecto.

Suidas ex Ed. Kusteri.

Zotariæ Lexicon Ed. Tittmann. Lips. 1806.

JO. GEORG. DAHLER.

SS. THEOL. D. ET PROF. SEMINAR. ARGENTORATENSIS.

LEX VOCUM PEREGR. IN SCRIPT. GR. OBVIARUM.

TABULA GENERALIS.

A.

*ΑΑΔΑ. Egestas, Inopia, Laconice pro ἔσθια. Sic Hes. qui addit: *έσθια τῶν Ἀριστοφάνη ἐν Γλώσσαια.*

H. Steph. — Heyn. Hom. 6, 113. Schaf. Mss.

*ΑΑΝΑΙΜΑ. Hes. exp. πολλὰ ἄκρα, Multiplex gratia. H. Steph. — Vox peregrina et barbara. Maussac.

*ΑΑΣ. Cras, vel Perendie, ap. Bœotos. Hes. H. Steph.

*ΑΒ. Hesychio ὁ Γερμανός μὲν. Vocabulum est Hebr., ut docet in Appendice de Menis.; ubi tamen non September esse dicitur, cui Γερμανός μὲν opponitur, sed Julius. H. Steph. — 28 Ab, Nomen mensis quinti, qui a novissimo Julii nostri incipit. Buxtorf. Lex. Chald. Mensis quintus, Chaldaicis 28 dictus, incipit a primo Augusti novilunio. Jo. Dav. Michaelis de Mens. Hebr. in Commentatt. Societatt. Reg. Scient. Gotting. per annos 1765—68. oblati p. 41. [Vide Γερμανός.]

*ΑΒΑΪΝΑ. Rosæ, Macedonibus, teste Hes. H. Steph.

*ΑΒΑΔΔΩΝ. Vox Hebr. אַבְדָּן, quæ proprie Perniciis, Interitum notat. Apocal. 9, 11. redditur 'Απολλών, et nomen esse traditur τῷ ἀγγέλῳ τῷ ἄριστῳ, Regis locustarum.

*ΑΒΑΘ. Κυπρίῳ δὲ δόξατος, Doctor, Magister. Hes. H. Steph. — Syris, quibus Cyprii vicini, Ab: Pater, est et Magister, Chaldaicis Abba idem. Sicut autem moris ap. Syros erat alijcere τὸ Θεῦ, ut Sabba, quod Sabbath alii; sic aliis adijcere eam literam inoris erat nonnunquam. Heinsius ad Hes.

*ΑΒΑΚΗΣ. ὄνομα ἀρχιεπισκοπῆς, ὁ Σέβαστος λέγουσιν ἄλλα καλεῖν. Hes. vel ut a Camerte Episcopo hic locus citatur: ὁ Σέβαστος ἄλλα καλοῦσιν. Verwey.

*ΑΒΑΗ. Hes. Laconica lingua dici scribit ἀχρηστὸν Inutile: a quibusdam exp. etiam καθῆρος Languidum, Ignavum. H. Steph. — Scribe Ἀβῆλα, Pergere. Cf. Βαῆρα, quod Hes. idem exp. ἀχρηστὸν. Hebr. אַבְהָא [Hebr.]: Vanitas. Ogerius.

*ΑΒΑΜΑ. Legitur ap. LXX. Interpp. Ezech. 20, 29. et est ipsa v. Hebr. cum præfixo articulo: אַבְמָחַב Habbamah: Excelsum; in quo idola coluntur.

*ΑΒΑΡΑ. Non legitur nisi i Maccab. 6, 43. Ed. Ald. Bielus Thes. Philol. h. v. interpr. Elephantem. Sed scriptum potius pro vitiosa habetur; nam in Ed. Romana legitur ὁ Σαυῆρος, et in Complut. Ἀβαρῆς, et Josephus A. L. 12, 14. Ἀβῆρα cognomen fuisse Eleasaris tradit.

*ΑΒΑΡΑΚΕΣ. Mazæ quædam ap. Athen. 4. [p. 140. a.] in loco quodam Epilyci. Nec enim Lycophroni assentitur [Athenæus], qui ῥολῆρας exp., nec Eratostheni, qui * ἠφροδῆματα μαζῶν. Fuisse autem Spartam v. videtur. Sed notandum, in Epilyci isto loco non ἀβάρακεσ legi, sed βάρακεσ, et quædam rectius, ut infra docebo. H. Steph. [Βάρακεσ, quod in Ed. Schweigh. L. c. legitur, Dor. dicitur pro βάρακεσ, a βάρη. Magna mazæ. Casaub. et Schweigh. ad l. c. et ad L. 3. p. 114. f.] Vide Βάρηρα.

*ΑΒΑΡΙΕΤΑΝ. Κυπρίῳ vocant τῆν γυναικὸς τῆν καθαρῶτερον καταρτισίαν, teste Hes. Quæ purgatur suis menstruis. H. Steph. — An pro ἀβῆρατῶν ab ἀβῆρα, ἀβῆρατῶν, ἀβῆρατῶν T. Guyet. ad Hes.

*ΑΒΑΡΝΑΔ. Comatus sum, Comam alo. Nam ἀβῆρατῶν est quæ in Lex. quodam vet., pro quo ap. Hes. legitur Ἀβῆρατῶν κόρα, qui Macedonicum esse h. v. ait. H. Steph. * [Rectius hodie ap. Hes. editur Ἀβῆρατῶν κόρη.]

*ΑΒΑΡΤΑ. Cypria ai πῆρα, teste Hes. i. e. Volucres. H. Steph.

*ΑΒΑΥΤ. Originum dici Macedonia dialecto idem inuit. H. Steph.

*ΑΒΑΣ. Hesychio εὐφῆς, necnon ἱερὰ νόσος ap.

Tarentinos. Εὐφῆς porro Stultum signif. ἱερὰ νόσος Sacer morbus s. Epilepsia. H. Steph.

*ΑΒΑΧΩΑΝΗ. ἱερὰ ἀλεγειώσα, λέξι Ἐβραϊκῆ. Suid. Vide Σαβαχθῶν.

*ΑΒΒΑ. ὁ πατήρ. Suid. Chald. אַבְבָּא Abba. Vide infra Ἀσπῶ.

*ΑΒΕΙΣ. Pamphyliorum lingua pro ἔχρησ dici Varin. annotat, ejusdemque meminit Hes. Latini quoque: Habes. H. Steph.

*ΑΒΕΑ. πῆθος. Hes. quo respexisse videtur, judice Alberto, interpr. nominis filii Adami traditam ab Josepho A. l. 3, 1. Eusebio P. E. 11, 6. Plinios, Origene, Theodoreo; licet Hebr. nomen אַבְהָא Hebel proprie Vanitatem designet. Nisi potius respexit, ut Verwey putat, ad אַבְהָא Hebel: Luctus, Genes. 50, 11. quod Alexandrinis reddidit: πῆθος Αἰγύπτου.

*ΑΒΕΑΙΗΝ Pamphylii dicunt ἡλακῶν, teste Hes. H. Steph. — Forte leg. ἡλακῶν. Albert.

*ΑΒΕΑΙΟΣ. Crefensibus ὁ θῆσι, Sol, teste Hes. H. Steph. — Vide Βεῶα. Forte ab ἄβη fit ἄβησι cum a intensivo, et inserto β, ἄβησιος. [Sic Pamphylios * Βοβῆσιος pro Solis diebus tradit Hes.] Quid si hoc referamus desum Abellionem, qui in tribus antiquis inscriptionibus occurrit ap. Gruterum p. xxxvii. f. Albert. ad Hes.

*ΑΒΕΝΑ. ἡ ἄβηρα. Παρμασί. Ζοπῆρας. Lat. Habena. * Ἀβῆρα, Kuster. Aristoph. 112. Schaf. Mss.

*ΑΒΗΡ Laconibus Hes. esse tradit εὐκῆρα σπείς ἔχον, τῆμιον: Domitium porticus habens, Penum s. Promtuarium. H. Steph.

*ΑΒΗΑΑΒΟΝ. ἠβῆρα. Libani, Afris. Diosc. Append. 3, 116. p. 437. Hebr. אַבְהָא אַבְהָא ἡβῆρα: Callamus albus. Bochart Canan. 2, 15.

*ΑΒΒΕ. ἔβαλλοσ. Scythas. Hes.

*ΑΒΛΑΤΑΚΑ Peris dici τὴν μῆμονα. Memorem, tradit Hes. H. Steph. — Artaxerzem Mnesomon Evildacum Peras vocantem. Perseus. Relandus Dissert. viii. de vet. Ling. Pers. p. 99. suspicatur Hes. hoc legisse ap. Ctisiam in Pericis, aut scriptorem quendam nunc deperditum, qui de Persarum regibus, Artaxerxe Mnesomene, tradidit, cognomen Μῆμονα Persicæ sonare Ἀβλατάκ. Quid vero hoc vocis sit, non extricatur. Albert.

*ΑΒΝ Hesychio auctore vocatur ὀλῆρ s. σείης, pro quo Varii. habet Ἀβῆς, quomodo ap. Hes. quoque scribendum esse alphabetica series inuit. Est autem Abies v. Lat. τῆ ὀλῆρ Gr. æquivalens. H. Steph. — Ordo movet legendum Ἀβῆρ vel Ἀβῆρ. l. v. vss.

*ΑΒΑΑΒΥΝΙΟΝ. Teste Hes. σπείρ τελευτήρη τῶν Αἰγυπτίων ἐκ βύβλων πρὸς εὐθέρων ὄσῳ. Funiculus, qui ap. Ægyptios plectebatur e pappo ad purgandum; ut hodie originali ex herbis, quibus utitur ad extergendas palmas. H. Steph. — Respexit Chald. אַבְבָּא [Habla]: Fenis, et simul forte אַבְבָּא [Pannæ]: Purgare. Vide Bochart. Defens. c. Salmas. p. 830. Albert. Jablonskii Op. h. i. e. Copico tentat; proponit vero legendum Ἀβῆραβῆρα, et confert auctorum loca, quibus ille Plectæ Ægyptiacæ illustrantur.

*ΑΒΑΑΒ. Cypriorum lingua λαμπρόσ. Clarus, teste Hes. H. Steph.

*ΑΒΑΟΕΙ. Libo. Hes. enim ἀβῶες affert pro σπείρ s. σείης, sed addens Macedonicum esse v. H. Steph. — Cf. Sturz. p. clxii.

*ΑΒΑΟΣ. τὸ Μυλετῶν, Vasis genus ap. Alemmannos. VV. LL. s. H. Steph.

*ΑΒΟΑΕΙΣ. A Siculis dicuntur σερβολαί, teste Hes. ut sunt Valla s. Munimenta et serpes, quibus aliqui circumdatur. H. Steph.

*ΑΒΟΑΑΑ. Chlamiydis genus. Arrian. Periplus.

Erythr. p. 4. Lat. Abolla. Salmás. Not. in F. Vopisc. p. 398. Cf. Schneider. Lex.

† 'ABOON. ἄβων. Tarentini. Hes.

† 'ABOYTOI. οἱ ἀβύτων. Lacones. Hes. Scriptura malestata varie turbata ab eruditis.

† 'ABPA. Ancilla honestiora ministeria obtiens. Vocem hanc Macedonice et Alexandrinae potissimum dialecto vindicat Sturz. p. CLXXXV. Kuhn. ad J. Poll. 4. 151. ex Hebr. אַבְרָהָם [Abrahám]; Hebraea. derivat. Schluesener. et Syr. אַבְרָהָם [Chabrah]; Socia. Nov. Thes. Philol. Crit. 15. 1. p. 4. *'Αβρα, Charito p. 8.; vide Dorv. 225. 280. ad Xen. Eph. 123. Wytheban. Secta. 433. Conf. cum ἄβρα, Boissonad. Philostr. 624. Vann. Crit. 611. Schaf. Mss. *Euseb. P. E. 437. Wakel. Mss.

† 'ABPAMIS. Piscis Nilus. Athen. 7. [p. 312. b.] H. Steph.—† Originem Ægyptium nomen tribuit Jablonski Op. 1. 4. Tevaterus confert Arab. بومبو quo Mallum auriflammam hodie designant Arabes. In Schneider. Lex. scribitur Ἀβραμία, ut ap. Corai. ad Xenocr. 180. at 176. ἄβραμία; vide 181. ubi legitur et *'Αβραμίδιον. Edd. *'Αβραμία, ἰδὸν, ἡ, Piscis, Oppian. Wakel. Mss.

† 'ABPANAS Celtae vocant τὰς ἐκπορεύθουσιν. Simina caudatas, ut Hes. refert. H. Steph.

† 'ABPANIΣ. ἰδὸν, ἡ, Crocotula, h. e. Tunica s. Vestis crocei coloris. Hes. enim Laconia scribit ἄβραπιδας nominare σπορούσας s. χερσῶν. H. Steph.

*'ABPAEAS. Onomopotentem Deum portentosio nomine appellat Basilides, ut tradit D. Hieronym. Comment. in Amos. c. 3. H. Steph.—† Cf. Jablonski, de nominis Abrahas signifi. in Miscell. Lips. Nov. T. vii.

† 'ABPEMIS. Cypriorum lingua ἡ ἄβραμῆ, teste Hes. Alioqui ἄβραμῆ, comp. ex a privativo et βραμῆ, esset l. q. ἄβραμῆ, l. e. ἄβραμῆ. Streptus s. fremitus nullus edens. H. Steph.—† Lectio ap. Hes. dubia, vide ibi notas et v. Ἀβραμῆ.

† 'ABPEX Synmachus posuit Genes. 41. 43. pro Hebr. אַבְרָם Abrem, quod Piciflorus ex Ægypt. ἄβρα. Inclinet se quisque, La Croze vero ex ὄβραπος. Contra inclinat, exp.; alii aliter.

† 'ABFOYTES Macedonum lingua dicuntur αἱ ὄφρα Supercilia, ut tradit Hes. H. Steph.

'ABYPTAKH, ἡ, ἢ Barbaricum ἐπέθημα et edulium, e porris, cardamo, granis mali punic, et ejusmodi aliis, quibus inest τὸ ἄμυ. Theopomp. in Thesio: Ἡεὶ δὲ Μάδων γαίαν, ὅθα ἐκάρθων Ἡελσταν πετρῆναι καὶ πρῶτον ἄβραμῆ. Utitur eo vocabulo et Menander in Ceryphalo; teste Suida; et Alex. ap. Athen. 73. [p. 124. a.] Καὶ τὰν ἰβν ὄλων ὀλων δερνίζουσαν, Ἐπὶ τοῖς ἄβραμῆς δ' ἐβραμῆσιν. Lucian. Lexiph. [c. 6. T. V. p. 185. Ed. Bipont.] copiosius annumerat hanc ἄβραμῆν; itaque Plat. Symp. 4. [Probl. 1. T. 8. p. 636.] dicit: Τὸ κωκυλον οὐκ ἐν ἄβραμῆσιν καὶ κωκυλοῖσι καὶ ἐπιρῆσιν ἐστὶν. H. Steph.—† Cf. Athen. L. 2. p. 68. a. et Anonym. T. 1. p. 436. et T. 2. p. 368. Relandus hoc nomen explicat e Pers. آب: Condimmentum e fructibus minutim concisis, et آب Tag: Malum granatum. De vet. Ling. Pers. p. 104. seq. Albert. ad Hes. v. Ἀβραμῆσιν. *'Αβραμῆ, et *'Αβραμῆσιν, ἡ, Bekk. Anecd. 323. Polyæn. 4. 3. 32. Edd. *'Αβραμῆσιν, Casaub. ad Athen. 141. ad Lucian. 2. 331. Schaf. Mss. *'Αβραμῆσιν, Hes. Wakel. Mss.

† 'ABYPTAKHOIOΣ, ἡ, ἢ Qui abytica concit. Demetrius comicus ap. Athen. L. 9. [p. 405. f.] Ἀβραμῆσιν τὰς Σάλας ἐγγράμμους. Hes.

† 'Αβραμῆσιν affert pro τὰς ἐγγράμμους καὶ ἐβραμῆσιν κατὰ τὸν Ζορτον. H. Steph. *'Ad Lucian. 2. 331. Schaf. Mss.

† 'ABY Laconas dicere pro πρῶτῳ annotat Hes. forsan pleonasmus τοῦ β, pro αὐτῷ Sub aoronom. H. Steph.

† 'ABDAS, teste Hes. dicitur ἄδων a Persia. H. Steph.—† Apud Hes. legitur Ἡραπῶν, quod alii in Ἡραπῶν ut Ἡραπῶν mutatum volunt, alii conservare. Abobae nomen Assyriam redolent indolem, et ap. Assyrios maxima olim viguit Adonidis veneratio.

Confert Chald. אַבְדָּן Abba: Cultus et arista, Jac. Trigland. Conjectan. de Dodon. c. 1. p. 3. Albert. ad Hes. Cf. Jablonski de L. Lycæon. c. XLVII.

† 'ABRP rursus Laconica dialecto dicitur ἄβρῆ, ut Hes. tradit. Cf. Steph.—† Cf. Thes. v. Ἀβρῆ.

† 'ΑΓΑΘΑΝ Cypriorum dialecto Sileo, Tacro. Tradit enim Hes. eos ἀγαθῶν usurpare pro αἰσῶν; verum id non sua serie, sed post Ἀγαμέμνον. H. Steph.

† 'ΑΓΑΑΑΟΧΟΝ. Liguum quiddam est, quod ex India atque Arabia deportatur, thuis ligni simile, odoratum et gustu astringens, ut inter alia tradit Dioc. 15. 21. [19.] Annotat quidam ab Aëtio, Simone Sethi, et Nicolao Myrepsio vocari ἰσολάγι; a quibusdam credi Tarum esse, de quo Plin. 12. 20. H. Steph.—† Nomen derivatur ex Hebr. אֲבֻחֹת אֲבֻחֹת. Bochart Canaan 2. 3. Salmasinus Eusec. Plin. 742. F. *'Paul. Æg. 228. Olivier Reise II. S. 746. Exconcaria Agalochia Lion. Edd.

† 'ΑΓΑΝΑ Cyprii αἰσῶν vocant, teste Hes. L. e. Sagenam, Rete magnum. H. Steph.

† 'ΑΓΑΝΘΟ. Jes. 22. 24. LXX. Ed. Complut. et Ald. ἀπὸ σείων τὸν ἀγαθῶν. Est ipsa v. Hebr. אֲגַנְנוּ Aganoth; Pelves.

† 'ΑΓΓΑΡΟΙ Persico vocabulo, a Gr. tamen postea recepto, dicuntur αἱ βασιλῆες Ἀγγαλοῦ, Regum nuntii s. Tabellarii, teste Suida, afferente huic sine nomine auctoris I. Πέρι τῶν περὶ τῶν ἄγγαρον ἐπιτῶν τὸν βασιλῆων. Idem mox subiungit, Ἀγγαροί, οἱ ἐκ διὰ δόξης γραμματέρες, Tabellarii, qui e successione literas perferunt; Persica consuetudine; solebant enim reges Persarum certis stationibus dispositos habere tabellarios et nuntios, quorum alter alteri traderet mandata, ut alii celerius perferrentur. Similiter Ἄλιο Dionysio ap. Eust. p. 1854. ἄγγαρον sunt ei ἐκ διὰ δόξης γραμματέρες, qui et Ἀεραδῶν Persice nominantur, ut Suid. quoque annotat. Ἐσχύλιος ἄγγαρον ἐπιτῶν, adj. dixit pro Ignibus s. Facibus nuntii, h. e. pro Ignibus quibus aliquid nuntiatur, veluti per ἄγγαρον nuntii missi solebant; Ag. (259.) p. 185. φησὶ τὸ δὲ φησὶν δὲ τὸ ἄγγαρον ἐπιτῶν Ἐγγαροί: ita enim legunt Suid. et Eust. cum alioqui Edd. vulg. habeant ἀγγαλοῦ, quod est huic γωνυομῆν et ἰσχυροπέλλων. Possunt ἄγγαρος latius etiam pro Quovis qui aliquid bajulat; exp. ἄβραμῆσιν, ἰργατῆν, ἰπαρῆτῆν, tam ab Hes. quam Suida, afferente h. l. in quo adj. ponitur, λέων ἄγγαρον ἄμυτον; dicuntur enim ἄγγαρος ἡμῶν quibus utuntur ad bajulandas sarcinas et onera; nisi forte postus sint Mali quibus nuntii isti celeres utebantur. Adidit eadem Suid. aliquanto post, Τίθηται τὸ ἔνσημα καὶ ἐπὶ φορητῶν, καὶ ὄλων ἀνεσθητῶν καὶ ἀδρακοδοδῶν. Quæ ap. Eust. quoque leguntur. Similiter in Lex. meo vet. annotatur, ἄγγαρος nominari τοὺς ἀπὸ κείων καὶ γαβδῆς, καὶ τοὺς ἐπὶ τῷ καθόλου ἐπιπαραλαμβατέμενοι, Ignavos, intertæque, et eos quoque nobiscum abripimus ut duces sint itineris. Ἀγγαρος vocatur etiam τὸ εἰς ἀπὸ κείων ὄλων, et annotatur in Lex. meo vet. Neutro autem genere ἄγγαρος dicuntur αἱ σταθμοί, h. e. Mansiones ac deversoria, in quas αἱ ἄγγαροι peracto diei pæno devertunt; nam in Lex. meo vet. legitur, Δεῖνον ἐστὶ τοὺς σταθμοὺς ἄγγαρον. Porro derivatur ex hoc Ἀγγαρος PRIMUM Ἀγγαροποιός, Bajulo veluti ἄγγαρος, τὰ φορητῶν ὄλων, Suidæ. Eust. ἄγγαροποιός esse αὐτὸ τὰ φορητῶν ὄλων, ὄλων ἐστὶ καὶ τὸ διὰ δόξης; sicuti angarus supra dictum est per successione sibi mandata perferenda tradidisse. DRINDE Ἀγγαροί, l. q. Ἀγγαροι; nam in meo Lex. vet. reperio, καὶ ἄγγαροί, δούλοι, ἄγγαροί. Inde et Ἀγγαροί, Cogo s. Adigo ad ministerium ἄγγαρον prestantium; ut Suid. quoque tradit ἄγγαροεσθῶν ὄλων, sicut et sua zitate, signifi. τὸ εἰς φορητῶν καὶ τῶν ἰσθητῶν τὰ ἐπιπρῆσιν ἄγγαρον; subiungens e Menandri Sicyoniῶ, Ὁ πῶλον κατὰ χεῖρῶν ἐπιπρῆσιν ὄλων τοῦ μῦθου Ἐὰρ ἔχῃ τὸ μῦθῶν, ἄγγαροί. Utitur h. v. Matth. quoque 5. (41.) Καὶ ὄντα ἐκ ἄγγαροῦ μῦθον ἔν, ἔσται περ' αὐτοῦ δόξ. Ubi Interpres, Ἀγγαροί εἰσι Cogeræ ad curendum vel ferendum aliquid; quoniam cursoribus illis Persarum, quos ἄγγαρος vocari dixi, fas erat cujusvis equos vel naves, aut ipsos etiam homines, trahere ad

cursum, et bodie ap. Turcas. Simpliciter pro Cogo, Adigo, Compello, acceptit idem Matth. 27, (32.) *Τούτοις ἠγγαρεύσατο ἑα ἡμέτη τῶν στρατιῶν αὐτῶν.* Utuntur Latini quoque hoc verbo pro Cogo ad ministerium ἠγγαρεύω. Ad currendum adigō: ut Ulpian. de Privileg. Veteranorum: Sed et naves eorum angariari posse, Elio Rufino et Antonino Claro veteranis rescriptum est. Unde ἠγγαρεύσει, ὁ, Qui aliquid angariat et cogit ad cursum aut aliquid aliud servitium obeundum. Quo verbali utitur Hes. dum ἠγγαρεύεται expr̄ ἑπ̄ ἠγγαρεύσειν κατέχευται. Inde ἑπ̄ ἠγγαρεύει, ὁ, dicitur Officii illius præstatio, h. e. Cum quis ad currendum vel bajulandum aliquid adigitur: ut Suid. quosque annotat ἠγγαρεύειν esse ἀνάγκην καὶ δουλείαν ἀνάσσειν, καὶ ἐστὶν γινώσκων ἰταρείαν, Coactam et invitam servitutem, et servitium quod aliqui vi adactis obicit. Legitur h. v. in Pand. Gr. et a * παραγγαρεύει hac definitione distinguitur: Ἐστὶ δὲ ἠγγαρεύει ἡ πάροδος ἢ διὰ τῆς δημοσίας ἰδέου τὰς καὶ δόμων ἐχούσης, καὶ τυχὸν ἐνεσθῆεν ἐπὶ τῆσιν παραγγαρεύειν, ἢ διὰ τῆς πλοαγίας ἰδέου. Ubi etiam additur, antiquitus πλοαγίαν δόμων fuisse Eum qui dicebatur δὲ ἀρχαίωτος. ITEM ἠγγαρεύειν dicitur Ipse cursum angarum: pro quo Ion. dicitur Ἀγγαρεύειν, dissoluta diphthongo, et mutata e in η. Herod. 8, (98.) p. 312. *Τούτοις τὸ δῶμαμα τῶν ἰταρῶν, καλοῦσιν Πέρσαις ἠγγαρεύειν.* Legitur verò et in Pand. Lat. v. h. angarium; ut l. 50. de Vacat. et Execut. Muner. Paulus ait, Angariarum præstatio, et recipiendi hospitis necessitas, et mitti et liberalium artium professoribus inter cetera remissa sunt. Et Hermogenianus, Via sternenda, angariarumve exhibitio, hospitis suscipiendi munus. Ubi tamen quidam legunt Angariarum. H. Steph. * ἠγγαρεύω, Herod. 8, 98. Xen. K. II. 8, 6, 17. Glossæ SS. Hes. 3. ἠγγαρεύω, Procop. Edif. 2, 4. *Ἐστὶν ἄλλο τι ἠγγαρεύωσάντων.* Etym. M. 6, 45. ἠγγαρεύω, Herod. 3, 126. ἠγγαρεύω, Menander Fragm. p. 164. Arrian. Epict. 3, 18. Salmas. de Fœn. Trap. 275. Glossæ: ἠγγαρεύω Angario. ἠγγαρεύειν Prensatio. Edd. * ἠγγαρεύω, ad Charit. 684. Wakel. S. C. 5, 38. ad Diod. 2, 2, 362. Bibl. Crit. 3, 2, 97. Wessel. Diss. Hærod. 148.; ad Herod. 261. Zenon. ad Xen. K. II. 793. ἠγγαρεύω, Wessel. ad Herod. 261. ἠγγαρεύει, ad 261. Schaf. Mss. * ἠγγαρεύω, Etym. M. ἠγγαρεύω, Arrian. Ep. 530. Athen. 255. Wakel. Mss.

* ΑἰΤΑΘΥΣ Hægesio τὸ εἶς ἀναδερφίδα εἶδον, pro quo in Lex. meo vet. habetur itidem ἠγγαρεύω, ut in ea voce videbis paulo ante. Verum cum Hes. facit East. [p. 1163, 19.] qui eandem affert exp., addens et αἰτάθ. H. Steph.

* ΑἰΤΡΝΕΣ Suida auctore: ἐπιχόρεια δῆματα τὰρὰ *Φερίγγων ἠαυτῶν, quibus Fœnici peculiariter solent uti. Idem East. [p. 1854, 22.] teste, ἠγγαρεύω est εἶδος δῆματος *Φερίγγων, εἶδος λίαν μικρῶν εἰς μεγάλων Species hasta Francicæ, non nimium parvæ nec nimium magnæ, ut stipula sunt. Sed perperam apud eum scriptum est ἠγγαρεύω, a quo refertur etiam infer vocabula peregrina et barbara. H. Steph. * Etym. M. ἠγαθίαι 2, p. 40. Edd. * ἠγγαρεύω, Wessel. de Jud. Arch. 135. ad Diod. S. 1, 339. Schaf. Mss.

* ΑἰΔΙΣΤΙΣ, eadem que Deum mater, Cybele, teste Hes. H. Steph. —† Strabo L. 10, p. 469. Berytiosus alioque in Phrygia Matrem deorum tradit vocare Ἀγδίστου (olim scriptum erat Αἰδίστου, Coraius Ἀγδίστου). Cf. L. 12, p. 367. vel 851. Albert. ad Hes. * Ἀγδίστου, Jacobs. Anth. 7, 373. Schaf. Mss.

* ΑἰΓΑΘΥΣ [ἠγγαρεύω exhibet Cod. Ms. teste Schowio] Hæsyclus ἠγγαρεύω κρηναῖα Vix Creticum. Nisi potius dicere vult Cretenses ita nominare ἠγγαρεύω. H. Steph.

* ΑἰΓΕΤΑ Suidæ est μικρότης ἐκ λίθου καὶ εἶδος καὶ γὰρ ἐπιχόρεια. Macclanationum excitatum et lapidibus, lignis, et terra aggesta. Vox et Lat. sumta, nimirum Aggesta: idemque valet quod χάρμα et Agger. Nam sunt ejusmodi mugilina et terra aggesta

præcipue et palis in terram depictis ac lapidibus. H. Steph.

* ΑἰΚΙΝ. Carcer vel tenebrosus Carthagine. Suid. Vide H. Steph. Thes. Vol. I. P. 4, p. 665.

* ΑἰΓΑΜΟΠΕ Cretenses dicunt pro ἄνευ: Jejunæ, Impaste, teste Hes. H. Steph.

* ΑἰΓΑΥΚΕΡ, Eod. teste, Laconice dicitur αἰδάρ Tibia. H. Steph.

* ΑἰΑΜΒΛΑΟΣ in veteri Inscriptione Romana θεὸς παρὰ τὸν Palmyrenorum vocatur. Lunam esse plane mihi persuasit, Salmas. not. in Fl. Vopisc. p. 370. F. Videtur nomen affinitatem habere cum Ἐλαιαγιάβωλος Phœnicum. Vide Μαλέχβωλος.

* ΑἰΓΑΥ. Cygnus a Scythia nominatur. Hes. Phavor. Ἄγλα.

* ΑἰΓΝΗΣΟΕΙ ἠγγαρεύω. Latones. Hes. Heinsius ἠγγαρεύω παροξύτωνος rescribit. Phavor. ἠγγαρεύω.

* ΑἰΟΡ, Cypriorum dialecto ἄερος, Aquila, teste Hes. H. Steph. —† Sopingius docte affert Jes. 38, 22. ubi v. ἄερος Agur ab Aquila et Theodone conservata redditur ἠγγαρεύω. Borchart Hieroz. P. II. L. I. c. 10. docet ἄερος Græcum denotare, et ap. Hes. pro ἄερος forsitan γέλαρος scriptum fuisse. Albert.

* ΑἰΟΣ, Ἄγγαρεύω σείω, Intubum s. Intubum agreste Romanorum. Append. Diocæ. ad 2, 160. Jablonski Op. 1, 9.

* ΑἰΟΣΤΑΙ. κρηναὶ ἐπὶ Κνερῶν. Καὶ τὸ ἠγγαρεύω * ἐπιχόρεια, εἶδος ἠγγαρεύω. Grammaticus in Bekkeri Anecd. 1, 213.

* ΑἰΟΥΠΟΙ, Thracum lingua οἱ ἐρηθῶς dicuntur, teste East. [1788, 66.] Pabers, Qui pubertatis aetate attingere. H. Steph. * ἠγγαρεύω, Valkæ ad Ammon. 36. Schaf. Mss.

* ΑἰΠΕΤΑΙ, ap. Coos, vocantur Virgines novem quotannis electæ ac cultum Minæe. Hes.

* ΑἰΠΙΑΝΙΑ eodem auctore sunt ap. Argivos νεκεία. Justa funebria; et Certamina Thebis. H. Steph.

* ΑἰΠΙΠΗΟΣ, teste Suida, ἡ ἄγρια ἄλαια Oliva sylvestris, Oleaster. H. Steph. —† Lacomius Suid. h. v. tribuit in v. Ἀκυρόπυρος ἄγρια, quod confirmat Zenob. 1, 60. Albert. ad Hes. v. ἠγγαρεύω.

* ΑἰΧΙΑΙΑΔΑΡ. παρὰ τὸν Ἄργεω. Hes. Familia in Argolide, si scriptura, sua est.

* ΑἰΧΠΑΝ Locorumum dialecto μύσκα dici Hes. auctor est. H. Steph.

* ΑἰΦΩ. Vide supra ἠγγαρεύω. "LXX. Interpp. Is. 58, 14." Wakel. Mss.

* ΑἰΑ, Hes. teste, est ἄνευ: Voluptas; item παγῶς Fons. Eodem nomine Babylonis dicitur ἡ ἠγγαρεύω; Tyrus ἢ ἱερά, Salix, ut idem refert. H. Steph. —† Alberti, vocem αἰά, quatenus ἄνευ signifi., repetit et Chalδ. ἠἰἰ [Hadā;] Latari, vel ex Hebr. ἰἰἰ [Eden;] Voluptas. Quod ad παγῶς, respexit forsitan ἰἰἰἰἰ [Ea haddāh;] q. d. Fons Haddah, Jos. 19, 21. vel ἠἰἰ [Ed;] Vapor, Genes. 2, 6. ἱερά vero est ἠἰἰ [Idan, Talmudice: Salix.]

* ΔΑΓΟΥΥΣ, Deus quidam ap. Phrygos, Hermaphroditus, ut Idem tradit. H. Steph. —† Alberti, cum Bieho, ab Atago, qui Phrygius Hircus est, auctore Anobis, dici potiusse Deum putat Hircinum, sive quod hirci forma cultus fuerit, sive quod hirci ei immolati fuerint.

* ΔΑΔΕΙ, μύρ, παρὰ Χαλδαίους. Hes. Forte ἠἰἰ Adar [Mensis duodecimi nomen.] Soping. Nisi corruptum sit ex Hebr. ἠἰἰ [Hodesch;] Mensis. Alberti.

* ΔΑΜΑ Eadem est παρὰ τὸν γῆ Virginæ terra. Videtur esse v. Hebr. In enim ἠἰἰἰ [Adamah;] Terram significat; a qua v. dictus etiam est Ἄδამ primus homo, quoniam cum Deus e terra finxit. H. Steph.

* ΔΑΜΙΑΝ, Cretensium dialecto τὸ ἀδωκῶτος φονεύειν Indicta causa occidere, s. Indemnatum interficere, ut Idem refert. H. Steph.

* ΔΑΜΝΑ Phrygos τὸν φίλον appellat Amicum; unde et Ἄδωκῶτι dicitur τὸ φίλον Amare, teste Eodem. H. Steph.

* ΔΑΡ Hebræicum cum Syriacum mensis nomen est, qui in Lex. meo vet. Februario responderi dicitur. Erat autem duodecimus m. cum gentem, et mentio ejus fit 2 Macc. [15, 36.] H. Steph.

* ΔΑΔΑΙ, Macedonica dialecto dicuntur ἄνευ, Te-

n ones, teste Hes. H. Steph.—† Pro *ἡμῶν* leg. *ἡμῶν*. Alberti. [*ἡμῶν* Vici].

† *ἈΡΑΔΥΝ* *Λέκονες* vocant *ἑρῶν* Siccum s. Aridam, teste Hes. H. Steph.

† *ἈΡΕΘΑΝΕΣ* ap. Seleucensē Magistrātus quidam Polyb. 5, 54. Casaubon. derivandum nomen putat ex Arabum dialecto, ubi *الدجان* Aldajān: Jūdex est. Ejus vero rationem lubricum judicat Schweigh. in Not. ad l. c. certiora vobis docere proficiter se non posse.

† *ἈΔΕΙΟΣ*, Cypria dialecto *ἀδείαρος* Immundus, Impurus, teste Hes. H. Steph.

† *ἈΔΕΜΑΝ*, Cretensī dialecto, est *ἄρας* Quando, teste Hes. H. Steph.

† *ἈΔΕΣΤΡΑΤΑ*, vide infra *Ἀστράρα*.

† *ἈΔΗ*, Macedonum dialecto, *αἰθρία*: Caelum, teste Hes. H. Steph.

† *ἈΔΗΣΙΑΣ*, Sacerdotes quaedam Argis, Hes. H. Steph.—† Rescribendum *Ἀφειδης*, Dör. pro *ἡφειδης*. Hemsterh.

† *ἈΔΙΠΟΡ*, [E] literarum serie *Ἀδύχρη*. Kuster. [*Τροφῶν* Gryllus, ap. Scythas, Hes.

† *ἈΔΙΣΚΟΝ* Idem Macedonica dialecto scribit vocari *εὐκώρα*, Miscellam s. Mixturam, H. Steph.—† Scribe *Ἀδισκω* Potionem medicatam, pro *ἄδν ἄκω* Dulce remedium Pergerus.

† *ἈΔΝΟΥΜΟΝ* lingua Romana dici *ῥῆν ἀναγοσῶν ῥῆν ὀμοσῶν*, tradit Suid. Varin. scribit *Ἀδνοίμερον*. H. Steph.—† Nomen factum ex eo, quod ad nomen respondere dicebantur thronos in delectu. Salmasius Not. in Jul. Capitol. p. 101. F.

† *ἈΔΩΝΑΙ*, Dominus. Ipsa v. Hebraea *אֲדֹנָי* Adonai.

† *ἈΔΩΝΙΣ*, *ἄδω*, ὁ Adonis: nom. propr. H. Steph.—† J. Poll. 4, 53. Pro *Ἀδωνιαδὸς* in Ed. Hemsterh. & Codd. praescripto hodie legitur: *ὁ δὲ ἄδων ἱμαδιὸς*. Sed de ista v. cf. Jablonski de L. Lycæo, p. cxlvii. Bochart Canaan 2, 11. conjiciebat cautione nomen *Ἀδωνιαδὸς* tenuisse ab initio, quod tale fuerit: *אֲדֹנָי אֲדֹנָי אֲדֹנָי* Adoni modum anachnu legā: Adoni, laudamus te.

† *ἈΔΩΠΙΜ* ap. LXX. Nehem. 3, 5. Ed. Bos. Cod. Alexand. *Ἀδωπῆ*, est ipsa v. Hebr. *אֲדֹרִי* Adirehem: *ισχυροὶ αἰῶν*, ut in Ed. Complut. legitur.

† *ἈΕΙΠΑΚΟΣ*, ap. Cretenses, ἢ *ἄλιπος* Cerva, ut annotat Suid. H. Steph. “Bast. ad Greg. Cor. 593.” Edd.

† *ἈΕΝΤΙΟΝ* *Ἐγυπτίῳ τῷ πρῶτῳ* [Planta myrrham redolens] dicitur, teste Hes. H. Steph.—† Vox *Ἐγυπτία* videtur Jablonski Op. 1, 11. cujus origo vero late.

† *ἈΕΠΙΑ*, *Ἐγυπτί* nomen (vide Steph. Thes. T. i. p. 132. C.) quod *Ἐγυπτία* originis esse judicavit La Croze, Copticum enim *ασπ* cum Gr. v. *ἀσπ* eadem signifi. frequentabatur. Jablonski Op. 1, 11.

† *ἈΕΣΤΗΝΑΤ*, Boeotica dialecto, *αἰῶνος* Cras, Hes. H. Steph.—† Pro *Ἀεστῶν* *αἰῶνος* ap. Hes. scribe: *Ἀεσ* ἢ *ῥῶν αἰῶνος*. Pergerus.

† *ἈΖΑ*, *Χίμαρα* ap. Phoenices, unde urbs *Ἀζωρῶς* dicta. Steph. Byz. v. *Ἀζωρος*. Hebr. *אֶזְרָא*: Capra. Sed nomen istius urbis, quae non Phoenicum, sed Philistaeorum erat, scribitur Hebraei *אֲזֹדָא* Adod, quod cum *אֶזְרָא*, nihil habet simile, et Robur sonat, Bochart Canaan 2, 19.

† *ἈΖΑΡΙΑΤΕΣ*, teste Hes. dicitur ap. Persas *οἱ εὐαγγελισταί* Qui deferunt ad regem novos rumores ut crimina. H. Steph.—† T. H. mallet *Ἀζαρωάτας*. Vox autem *Ἀζαρωάτης* idem esse putat, quod *Ἀζαρωάτης* ap. Ctesian Excerpt. p. 648. e cujus verbis colligitur fuisse hunc eminentissimum dignitatis gradum et regi proximum.

† *ἈΖΕΝΟΝ*, Hes. Phrygum dialecto vocari scribit *ἄζωρα*, Barbam: non tamen *ἄζωρον* exp. *γαστήρα* Cui prima linguaie obducuntur gena? Prioris vocabuli nominativum Etym. facit non *ἄζωρον*, sed *ἄζωρα*, ut docebo in *Ἀζῆρ*. H. Steph.—† Pro *ἄζωρον* lege potius *Ἀζῶνα*. Kuster.

† *ἈΖΗΝ*, *ἄζω*, ὁ Barba, *ἄζωρα* curā φέρων, Etym.

qui etiam annotat facere gen. *ἄζωρα*, ut *ἄζωρον ἄζωρον*, *ἀζῶν ἀζῶνος* et a quibusdam dici hinc *ἄζωρον*, quo significatur Juvenis, qui puerilis aetas utitur. Hesyck. habet *ἄζωρον* in nomin. caso, non *ἄζωρον*, uti supra annotatum est. H. Steph.—† Zonaras scribit *Ἀζωρ*.

† *ἈΖΗΤΑΙ* Hesychio *οἱ ἑγγύρατοι καὶ βασιλεῖς* Qui proxime regem sunt. H. Steph.—† Scribendum videtur *Ἀζωροῖται*. Hemsterh.

† *ἈΖΙΖΟΣ*, Mars, antebambula solis, ap. Syros Edessam habitantes. Julian. Orat. de Sole (p. 150. Ed. Ez. Spanheim) Nomen istud ex *Ἄζιζ* Ariz: Fortis et Robustus ap. Syros et Arabes derivat Bochart Canaan 2, 8.

† *ἈΗΔΙΝ*, ἢ *Ἀδύρα* *καρὰ Παροπόλιον*. Hes. H. Steph. Thes. T. i. p. 122. A.

† *ἈΘΑΝΙΝ* ap. LXX. 1 Reg. 8, 2. Est v. Heb. *אֲתָנַן* Athanim: nomen amnis septimi, qui nostro Octobri maxime respondet.

† *ἈΘΑΡΕΙΝ*, Ed. Rom. *Ἀθάρειν*, Cod. Alex. Num. 21, 1. est ipsa v. Hebr. *אֲתָרַיִן* Atharin, quod Vulg. vertit Exploratores.

† *ἈΘΑΡΑ*, Eandem *Ἀθάρειν* vocatur Attice, Eolice autem *Ἀθάρω*, ut tradit Scholiast. Aristophanis. Hesychio est *ἑστῆς ἐπιστολῆς*, ἢ *ἄλλοτερον ἐπιστολῆς* *καρῶν* καὶ *ἄλλοτερον*. Suidae *ἄλλοτερον ἑστῆς*. Farin cocta. H. Steph.—† Alias exp. tradunt Dioec. 2, 114. et Grammaticus in Bekkeri Anecd. 1, p. 351. qui et *Ἀθάρω* scribi testatur. Jablonski Op. 1, 11. videtur denotare Milium Indicum, quod colitur in *Ἐγύπτω* et in panem convertitur, nomine Dora, Dara vel Durra: itemque quod e farre coctum est.

† *ἈΘΙΝΑ*, Minervam dictam esse ab *Ἐγυπτία* Neitha s. Netha, inverso literarum ordine, cum *Ἐγυπτί* veteres a dextera ad sinistram literas scriberent. Tewater, ad Jablonski Op. 1, 426. “Valck. Pheen. p. 8. Porson. Or. 26. *Νῆρα* *Ἀθάρω*, Boissonad. Philostr. 509, 374.” Schaeft. Mss. “Diog. L. 458. H. Steph. de Dial. 238. Schol. Plat. 92.” Edd.

† *ἈΘΝΟΝ* ap. *Ἐγυπτί* Herba vocatur, quam alii *φαινα*, *φαινακίτηρον*, *ἀρχιπέτα*, *ῥοιὸν ἄσπερον*, *ῥοῦβαλον*, *Colium* s. Hordeum murinum vocant. Arr. Diosc. ad 5, 43. Jablonski Op. 1, 16.

† *ἈΘΡΑΣ*, Rhodiurum dialecto, *ῥῶρα*, Carrus, teste Hes. H. Steph.

† *ἈΘΥΡ*, Hesychio *Μενίς*, et Bos ap. *Ἐγυπτί*, *Μενίς* autem ille *ἄθωρ* in Lex. meo vet. dicitur respondere Latinorum Novembri. H. Steph.—† Scilicet tertius anni *Ἐγυπτί* mensis secundum Etym. M. qui in Coptorum libris *Ἀθωρ* vocatur. Bos autem non generatim, sed tantum Vacca Veneri (ita Graeci *Ἀθῶρ* reddunt) sacra. Cf. Jablonski. Panth. *Ἐγ. L. 1. c. 1. §. 3. et 15. et Ejusd. Op. 1, 19.*

† *ἈΘΥΡ*, Isis ap. *Ἐγυπτί*. Plut. de Iside p. 374. B. *Ὀκτώ* *Ἦρω* *σείρα* ap. *Ἐγυπτί*. Vide La Croze Thes. Epist. T. i. p. 159. Jablonski. Panth. L. 3. c. 5. §. 4. “E. H. Barker, ad Etym. M. 926.” Edd.

† *ἈΘΥΡ*, ἢ *Ἀρρόδιος* ap. *Ἐγυπτί*. Etym. M. Vide *Ἀράρ*.

† *ἈΙΑ*, Theodoret. Quazt. in Exod. Interrog. 13. *Ιούδας* ait ita vocare Deum, quem Samaritani *Ιαβῆ*.

† *ἈΙΑΙ*, *ἀϊότατος Ἀθίρως*. Grammat. in Bekkeri Anecd. 1, 360.

† *ἈΙΔΑΝΑΣ* Tarentinus scripti. *ἄσπιβαν*, ut Hes. annotat H. Steph.—† *Ἀϊδάνης* signum istius in Ed. Albert.

† *ἈΙΔΗΣ*, Luna ap. Chaldaeos. Hes. Ex Hebr. *אֵת* [Hodesch] videtur deductum, quod signifi. Mensem vel Lunae innovationem. Sopingius. Suid. ap. Chaldaeos *אֵת* Lunam dictam tradit.

† *ἈΙΔΩ*, ἢ *ἰσὴρ*, Lacones. Suid.

† *ἈΙΘΕΡΠΗΤΟΝ*, *ἄθῆρα*, Cretenses. Hes. E serie scribendum *Ἀθῆρα*. Vox originis ignota. Kuster.

† *ἈΙΘΩΠ*, Gallopsis ap. *Ἐγυπτί*. Append. ad Diosc. 4, 95, [p. 469.] Jablonski. Op. 1, 21.

† *ἈΙΘΩΡ*, Mugnum. Lacones. Casaub. ad Athen. L. 8, p. 352. a.

+ ΑΙΘΥΠΤΩΝ. Pentaphyllum ap. Ægyptios. Jablonski, Op. 1, 21.

+ ΑΙΚΑΟΝ, rā, neutro genere et substantive est Creta vespertina, quod vocabulum Lacedæmonis peculiaris fuit, ut testatur Athen. L. 4, [p. 139, h.] Τὸ δὲ ἄλλαν καλοῦμεν [in Ed. Schweigh. ἄλλαν, et v. καθάρμας et textu rejecta est,] nimirum a Lacedæmonis, τὴν τὴν ἄλλαν καθάρμας καλεῖται εἰρήνην. H. Steph.—PE loco Polemonia ab Athen. p. 139, c. prozōm ἄλλαν constat panibus in corbicula post comam oblati et combus. Infra vero p. 140, c. hæc ἄλλαν dici docet Athen.

+ ΑΙΚΟΥΔΑ, Laconica dialecto, αἰχίονα, teste Hes. H. Steph.—† Leg. Αἰκίδα. Hemsterh.

+ ΑΙΛΑ, ap. Cyprios, pro σαλα dici, tradit Etyim. et Lex. meum vet. H. Steph.

+ ΑΙΛΑΜ, ὁ βασιλεὺς πρόδρομος. [An potius πρόδρομος?] Zonaras. Vox Hebr. אֵילָם [Elin:] Limin. Proprie dicitur πρόδρομος. Hes. vitiose θαλαμια, pro θαλαμια, quod est pro αἰλαμῖα. Tittman. Sæpius occurrit ap. Isidore. Gr. Ezechielis pro ἄλλαν [Obel:] Tentorium, vel pro ἄλλαν [Ullm:] Vestibulum. Schleusner. Nov. Thes. Philol. Vide Ἐλαμια infra.

+ ΑΙΜΟΟΣ. Sentis, Rubus ap. Ægyptios? Jablonski Op. 8, 21.

+ ΑΙΝ, Vox Hebr. אֵין [Hālin:] אֵין [Hin] autem est Vasis genus mensuram liquidorum constituens. Legitur Exod. 29, 40. [LXX αἶν est ἄν.] Schleusner. Nov. Thes. Philol. h. v.

+ ΑΙΞ. Capra. Ex Hebr. אֵץ Es.

+ ΑΙΞΑΦΑΣ. Placente genus. Chrysippus Tyanens ap. Athen. L. 14, p. 647. D. Vocabulum alibi non lectum.

+ ΑΙΟΡ. Vir, lingua Scythica; unde αἰορῶναι, Viridula, Amazonis diete, ut tradit Herod. 4, [110.] H. Steph.

+ ΑΚΑΚΑΑΙΕ. Acaecalis. Semen fruticis cajusdam nascentis in Ægypto, similis aliquatenus myricæ seminī, ut Diosc. tradit 1, 119, [118.] Apud Hes. duplici l scriptum ἀκακαλλί, quo nomine a Cretensibus vocari ait Narcissi florem. H. Steph.—† Cf. Spicileg. p. ccxxxvii.

+ ΑΚΑΚΙΑ. Acaecia vera in Ægypto nascentis. Diosc. 1, 133. Spicileg. p. ccxxxvii. "Schneider. Lex." Edd.

+ ΑΚΑΡΑ Cretenses rā vocant, Cura. Hes. In Iux. meo vet. et ap. Etyim. proparoxytonum scriptum ἀκαρα, [sic et in Hes. Albert.] H. Steph.

+ ΑΚΕΑΝΕΣ Pisces vocantur ab Amphraciotis, teste Hes. H. Steph.

+ ΑΚΕΑΛΑΜΑ, τρωϊστὶ ἰουδας αἰμαρος. Act. 1, 19. Nomen agri, pecunia, qua Judas vendiderat Jesum, in sepulchrum peregrinorum emti. Vox contracta et Syno-Chold. אֵקָל [Hakal:] Demensa terra pars, Ager, et דָּמָר [Dema:] Sanguis. Schleusner. Lex. N. T.

+ ΑΚΕΑΛΕΑ. ἑλεφαν. Tareptini. Hes. Scriptura suspecta.

+ ΑΚΕΡΣΙΑΑ, Sicula dialecto, ἡ μυσίονα dicitur, teste Hes. i. e. Myrta. H. Steph.

+ ΑΚΕΣΣΑ Suida: Ἰσχυροῦς τὰ μηχανήματα ἢ ἐξ ἀσχυροῦς πῦρ ἡμῶν ἐκαστα κατασκευάζονται. Pro quo supra habuimus Ἰσχυρα, quod vide. H. Steph.

+ ΑΚΙΝΑΚΙΣ Etyimologo ἔθνος ἀκινάκισ Περσικῶν Jaculi Persici gentis, παρὰ τὴν ἄσπρ, l. e. ἄσπρῶν. Hesychio [qui Ἀκινάκισ scribit,] est non solum ἔθνος Περσικῶν, sed Persica, [quod Suida quoque μυσίονα δὲσ Περσικῶν,] sed etiam ἔθνος Ensis, Et in eo signific. potius accipi liquet ex Herod. [7, 34.] Καὶ Περσικῶν ἔθνος, τὰ ἀκινάκισ καλεῖται. Scythiis quoque peculiaris fuit hic ἀκινάκισ, atque adeo pro deo eum habuerunt et per eum jurarunt. Lucian. Anachars. [c. 6.] Ἐστὶν ἄν ὁ θεὸς πάρος διεξέσθη τὸν ἀκινάκισ. Et Scythia: [c. 4.] Πρὸς δεξιῶν καὶ Ζαμιάχου, τὸν πατρίον ἡμῶν θεῶν. Apud Herod. per ὠ scribi ἀκινάκισ ἀποτάτ Etyim. quasi nimirum ἀκίος [i. e. ἀκίος] ἔθνος τὴν ἀκίω. H. Steph.—† Bochart, Hieroz. P. 1. L. 2. c. 8. p. 140. Acinaces, inquit, erat Persicum

Chinger. Ita barbaram vocem Greci emolliuerunt. Saltem Arabibus hodieque

Alchinger est

Sica. [Apud Castellum Lex. Pers. ed. 244. lego

per Cha punctatum superne: Poggio.] "Pausan. 1, 407." Edd. "Ad Timæi Lex. 18. Wesseli, Diss. Herod. 88. Vaick. ad Herod. 309. 536. 540.

738. ad Charit. 546. Saronatarum nomen, Wakef. Phil. 657." Schæf. Mss.

+ ΑΚΚΑΑΑΚΑΝΒΙΡ. [Ita pro Ἀκαλ. per unicum e series alphabetica inuit scribendum. H. Steph.] Ἀκαθηλλίς ap. Lacones. Hes. Avicula Aethanisi dicta aliis Grecis vel τρωκλίς Casaub. ad Athep. L. 8. p. 332.

+ ΑΚΟΝΤΙΟΝ. μάχης Macedones, et στρατεύματα μέρος. Ἀγωνῶν. Æoles. Hes. Postrema verba mendī suspecta, judicat H. Steph. Thes. T. 1. p. 271. H.

+ ΑΚΟΥΜΒΙΤΑ. στραμῖνα ῥαλλικά εἰς ἑξοί ἡμεῖς αἰῶνα Ν τρωκλίς καὶ δὲκαῖς εἰς τὴν ἕλξη Ἰωμαικῶν. Ἀσούβια γὰρ παρὰ Ῥωμαῖοις τὸ ἀσούβια. Zonaras. In uno Cod. legi Ἀσούβια, atque sic etiam scribi in Concil. Laod. Can. 28. annotavit Tittmann. " Ἐπιτομῆς, Etyim. M. 872. 18. 717. 2." Wakef. Mss.

+ ΑΚΡΕΑ, Macedonica lingua, καὶς θήλεια, Puella, ut tradit Hes. Pro quo Lex. meum vet. et Etyim. habent Ἀκρεῖα: [quam lectionem præfert Sturz, p. clxii.] H. Steph. " Vide Ἀκρεῖα infra p. 1762. C." Edd.

+ ΑΚΤΑΙΑ, πολυτέλειον ἢ τοῖς Πελοποννησιακοῖς τελεμαῖοις. Democ. Ephes. ap. Athen. L. 12. p. 525. Vocabulum ἀκταία videtur esse origine Persicam, a Grecis vero in formam Græcæ similem detortum. Schweigh. ad l. c.

+ ΑΚΤΕΙΝΟΣ. ἑθρῖος, ap. Syracusios. Hes.

+ ΑΚΤΙΣ, Hesychio est etiam servi nomen; ap. Syracusanos autem ἑθρῖος. Dux vice, (pro quo supra ἀκτεῖνα,) vel ναῦς. Navis. H. Steph.—† Intellige Navem æturiarum. Lidianus.

+ ΑΚΥΑΕΗΣ, Hesychio ἀκρεῖα: forsas et Lat. v. Aquila. H. Steph.

+ ΑΚΧΑΑΒΑΡ, Laconica dialecto ἑθρῖος. Hes. H. Steph.—† Is. Vossius interp. Mortuum, qui numero effertur, ab ἄκχρῶ Ἡμερῶν, et ἀκχρῶς. ἀκχρῶς Mortuus.

+ ΑΚΧΟΥΧ, ἦ, ap. LXX. Ed. Rom. 2 Chron. 25, 13. est v. Hebr. אֲכָוּךְ Habibah: Spina.

+ ΑΛΑ Cypriis est ὁ ὄρειος, Vnum, teste Hes. H. Steph.

+ ΑΛΑΒΑ Hesychio μέλας ἢ γυφώμας. Atrametum scriptorium. H. Steph.—† Vox semi-Ægyptia. Bochart in fine Hieroz.

+ ΑΛΑΒΑΡΧΕΙΗ, ὁ. Epigæ. Lascaris. H. Steph.

+ ΑΛΑΒΑΣΤΥΟΝ, Lapis pretiosus, qui in Ægypto nascitur, auctore Plinio 37, 10. Theophr. de Lapid. p. 592. Nomen ex Ægyptiorum lingua exp. Jablonski Op. 1, 21.

+ ΑΛΑΒΗΣ, Pons Nilici gentis. Spicileg. p. ccxxxii. Cf. H. Steph. Thes. T. 2. c. 583. H. "Corai. ad Xenocr. 176." Schneider. Lex.

+ ΑΛΑΝ, Equus, Cares. Steph. Byz. v. Ἀλλῶνδα. Jablonski de L. Lycæo. p. cxlii.

+ ΑΛΑΝΕΣ, Hes. Tarentinorum dialecto dici scribit pro ἄλσχυρῶν. Integre, quo signific. supra habuimus ἀλσχυρῶν. H. Steph.

+ ΑΛΑΣ, τῶν Ἀθαμῶν. Hes. Videtur scribendum Ἀλῆ e serie litterarum. Valesius. An pro Ἀλαξ? Albert.

+ ΑΒΑΤΑΝΗ, cuius mentionem fecit Menesthenes Polit. L. 4, ap. Athen. L. 11, p. 494. b. videtur Villebrunio esse Vas amplo ventre, et derivari ab Hebr. בָּטֵן: Beten, cuius litteræ, veritatem præstare non audeo Schweigh. ad l. c.

+ ΑΔΗΜΟΣ s. Ἀλλος, Jupiter Gazæ, urbe Syria, colitur; sic nominatus παρὰ τοὺς Ἀδδαιῶνας καὶ αἰθρῶν τῶν καρπῶν, ut Etyim. et Lex. meum vet. tradunt e Methodio. H. Steph.—† Dictum hunc e Phœnic. אֲדִמָּה אֲדִמָּה Baal-haidā: Dominus seculi, vel אֲדִמָּה אֲדִמָּה

ἄσπ-ἡδὴν: Dominus seculorum, ut ap. Hebraeos
 עֲלֵיכֶם מֶלֶךְ מֵעַלְכֶם haolam: Rex seculi i. e. mundi,
 puta Bochart Canaan 2, 14.
 *ALIZMA Macedonica dialecto, ἢ χείρ τῶν δέν-
 δρων. Hes. Viriligo et scabrities arborum. Nisi forte
 scriptū ἢ χείρ, τὸ δένδρον. H. Steph.—† Sturz,
 scribendum putat Ἄλιζα, p. cxi.
 *ALIH. κάριος. Macedones. Hes. Forte cōpros.
 Spingius. De lectione dubitat Sturz, p. cxii.
 *ALIAAT. ἢ Οἰαρίαι ap. Arabes. Herod. 3, 78,
 quod est Arabum ἄλλᾶ Halalāh: Luna μηνιαίῃς et
 crescent, Scaligero interprete. Wessel. ad Herod. l. e.
 *ALINNON, teste Hes. τὸ ἀνύδρον vocant Creten-
 ses. H. Steph.—† Leg. Ἀλιών. Bruno.
 *ALIE Paulo Ἐγιν, et recentioribus Medicis dicitur
 que Lat. Alica, Gr. alio nomine χιόνδρος. H.
 Steph.—† Cf. Athen. L. 14. p. 647. d.
 *AIP. ἀΐβαρον. Hes. qui supra Aio cum eadem
 interpretatione dedit. Meursius Misc. Lacou.
 3, 8. illud inter Laconica refert.
 *ALITTA Arabibus dicitur Ἀροδία. Herod.
 l. 131.
 *ALLAΘAPON. ἄλμαρον. Salsum ap. Creten-
 ses. Hes.
 *ALLANIS. Tutus. Laconibus i. q. ἀσφαλῆς.
 Hes. H. Steph.—† Cf. supra Ἀλλανίαι.
 *ALLAPIOIS. σπινθροίσιος. Zouaras. Tittmann.
 comparat Lat. Salarium.
 *ALLAHOYIA. Hebr. v. הַלְלֵי Hallelu-jah:
 Laudate Dominum.
 *ALLAHN. ἄλχαν. Ἰσραῖλοι· καὶ ἐπὶ τοῦ *φαρμακεί-
 οντος προκάλει. Hes. Leg. Ἄλλιον. Allium, herba no-
 tissima et vulgatissimi usus ap. Italos: φαρμακείοντα
 Lat. Farico. Palmer.
 *ALLIE. Chlamys Thessalis. Vulgus * γόλιαι
 [vel * γόλλαι, ut Suid.] dicit. E Ms. Reg. Lex.
 Alberti. ad Hes. v. Ἄλλια. "Schneider. Lex." Edd.
 "Callim. l. 301." Schaf. Mes.
 *AMMNI. Vide infra Μαμμνίαι.
 *AMOH. ἢ Aloe, herba. H. Steph.—† Hebr.
 אֲמֹן Ahām. Conferri potest Arab. عَمَل Allu-
 wath: Xylae.
 *AMOUBIN posteriori aevi Jureconsulti Gr.
 Alluvio dicebatur, quod e Glossis Basiliconum docet
 Meursius Cypro p. 134.
 *AMPA. prima Alphabeti Gr. litera. H. Steph.
 Thes. i. c. 376. b.—† Hebr. אֵת Aleph.
 *AMPAL. βού κερπύς. Phaucaes, Hes. Leg. βούς,
 κερπύς: quemadmodum Hebr. אֲמֹן Alluph Bovem
 et Caput s. Duocem designat. Bochart Canaan 2, 11.
 *AMPAL. ἄσπερτο καὶ θ σὺς ἢ πλάσι τῶν Ἀδωνι-
 ῶν. Ἐκλήθη δὲ οὕτως ὑπὸ Ἀσπιούτων τῶν ἐν Φοινίκῃ· καλεῖ-
 ται δὲ κατὰ Φοινίκην ἢ ἀσπής καὶ ἀσπύς. Ἄσπα δὲ
 καλεῖται καὶ ὁ ὄσπρις τοῦ Βαβυλῶν· ἄλλα καὶ τὸ ἐλά-
 χιστον. Bekkeri Anecd. p. 381.
 *AMPANAKH. Chalcedica dialecto, ἀνάωμα est,
 teste Hes. H. Steph.
 *AMATARI. Vide infra Ἀματταρί.
 *AMAZAKAPAN. πολεμῖαι. Πέρσαι. Hes. Ap.
 Ἀμοζακαρῶν? Cf. infra Μαζακείαι δένον Περσῶν. Af-
 berti.
 *AMAH. *Ἐλισαίρι. βαβαί * Σαρκεῖ. Ἐλληνιστί·
 σάκχαρι. Hes. An respicitur Hebr. חַמָּה [Hamah:]
 Tamulguus est? In βαβαί latet Hebr. בָּבֶל Babel,
 quod Genes. 11, 9. redditur a LXX. interpr. σάκχα-
 ρι. Alberti.
 *AMAAH. Vox Macedonica, quibus μάλειν est
 ἀτάλανον. Heinicus ad Hes. Ἀμαλ, pro ἀσπλή.
 Macedones. Etyim. M. Sturzt diligentiam h. v. fu-
 gisse videtur.
 *AMAAOIS. Hesychio teste, Perdix dicitur Po-
 lyrrheniorum dialecto. H. Steph.
 *AMANOPEI. Eleorum dialecto, ἢ δοθαίρις δι-
 cuntur. Farnuculi, teste Hes. H. Steph.
 *AMANOS. Vide infra Πανωσι.
 *AMAPAKOS vocatur Πίσσα, tanquam e Per-
 sia omnibus, in Chalcronensibus Tragicis versus ap. Athen.
 L. 13. p. 608. c. Ad q. j. Schweigh. testatur nullam
 veterum auctorum Persiam, tanquam patriam amarici

mentionem facere, scripturam Πίσσας in illo versu
 potius suspectam videri. "Schneider. Lex." Edd.
 "Jacobs. ad Meleagr. 5. 11.; Anth. 7. 133. 9.
 139." Schaf. Mss.
 *AMATTAPPI l. Sam. 20. 20. Ed. Bos. Ἀματ-
 ταρί Compluti Ἀματταρί Ed. Ah. Διαματταρί
 Cod. Alex. versiones LXX. legitur pro Hebr. אֲמַתְתָּר
 Lemattarh: Ad scopum. Quod si Schol. ad h. l. et
 Zoharas in Glossario dicit: Τὸ εὐκαίονον τῆς
 Ἐλλάδος τῆς ἡμέρας καὶ τῆς Τυμνίου φασίεναι, τῆς τῆς
 Ἐβραίου ἀματταρί· auctor hujus exp. videtur recepi-
 xisse Chald. אַמַּת אַמַּח, vel אַמַּח אַמַּח: Fossa
 ad recipiendas aquas. Vide Baxterf. Lex. Chald.
 p. 113.
 *AMAFEG legitur ap. LXX. l. Sam. 5, 4. ab ali-
 quibus Hebr. אַמַּתְתָּר Hammathtar: Limen inferius.
 Cf. Schleusneri Nov. Thes. Philol. Crit. p. 183.
 *AMBOTIEAS Lacoibus est ἀμφοίσιος, teste
 Hes. H. Steph. "Valek. Ep. ad Rōv. 68." Schaf.
 Mss.
 *AMEINASIS. ἄμεινας. Pergaei. Etyim. M. A-
 pud Hes. legitur Ἀμεινας, cum eadem interp., sed
 ἀμεινας ei restitui jubet Salmasius.
 *AMENITA. ἄμειτα. Eoles. Hes.
 *AMENOS. Locus, in quem descendere putantur
 post mortem animae, ap. Aegyptios. Signif.
 autem nomine Accipitem et Daemem Plat. de
 Iside p. 362. Cf. Jablonski. Op. l. 33.
 *AMENOSIS ap. Aegyptios vocabatur, qui Gr.
 Μέμνος. Jablonski. Op. l. 26.
 *AMETIOS. Sents, Rubus ap. Aegyptios. Diosc.
 App. p. 464. Spicleg. p. cccxxvi.
 *AMHN. * πεπερωμέν, ἄμηνος. Zouaras, Hebr.
 אֲמֵן Amén: Verus, Certus. Adv. Certo, Ita.
 *AMHITOPAS. αμφοίσιος, ap. Cretenes. Etyim.
 M.
 *AMHITOPASIS. αμφοίσιος, Κρήτες ἢ αμφοί-
 σιος. Hes. Postremum αμφοίσιος est emendatio τῷ
 αμφοίσιος. Alberti.
 *AMIKONISIOS Tarentinis est ἄμω· Panis, teste
 Hes. Infra Ἀμμικονισίαι. H. Steph.
 *AMIAAYKA. ἄμιαυον. Elei. Hes.
 *AMMAZEIBI 2 Reg. 12, 9. ap. LXX. Ed. Bos.
 Ἀμμαζαῖ in Cod. Alex. legitur pro Hebr. אֲמַזַּי
 Hamisbeal: Altare. Cf. Schleusneri Nov. Thes. Phil-
 lol. Crit. p. 190.
 *AMMAS. Mater, quae praefecta est monialibus.
 Videtur esse v. Syriacae originis ܐܡܡܐ, Chald. אַמַּח
 [Amā] Syri dicitur Matrem. Jablonski. Op. l. 43.
 "Amāis, Suidae ἢ Ἀμφοίσιος, Ceres." H. Steph.
 *AMMI. Nomen seminis Ethiopicum v. Aegypti-
 cum. Spicleg. p. cccxxlix. * Dativus ἄμμι, ap.
 Diosc. 204." Edd.
 *AMMISKOMISIOS Hes. dicit ἄτ τὸν συγγαμῖον
 ἄμω. H. Steph.—† Vide supra Ἀμμικονισίαι.
 *AMMIN. ἄμιν, ὄ. [Herod. 2, 42. verbis Ἀμμοῖς,
 Plat. de Iside p. 354. Ἀμμοῖς. Jamblich. de Myster.
 3, 3. Ἀμμοῖς. Hes. Ἀμμοῖς. Cf. Jablonski. Op. l. 30.]
 Jovis in Libya cognomen tum ad arenis ei imditum,
 H. Steph.
 *AMMIN. ἄμμι Ἀθηνῶν ἀγγαίον καὶ ὄρεα.
 Κερκεῖσι. Hes. De lectione dubitatur.
 *AMMIN. vide. μὲν ἡμῶν ἄμμι. Hes. sed extra
 ordinem post Ἀναβήθρα, et, ut videtur, titulos.
 Ob oculos habuisse videtur exp. τῶν κείν Ἀμμοῖς
 Genes. 19, 38. traditum, ita tamen, ut nomen dictionum
 esse putaret exp. Hebr. אֲמַח אֲמַח Immanū am:
 Nobiscum populus.
 *AMOIOS Siculus est Malus, teste Hes. At de
 Ἀμμοῖς vide Gal. Lex. Hippocr. H. Steph.—† Vide-
 tur affine τῷ Μοῖος, * Σμοῖος vel * Σμοῖος, quae Hesy-
 chio εὐνομαῖος sonant. "Hippocr. 748." ap. Schnei-
 der. Lex." Edd.
 *AMOITAKH. Edulii genus. Etyim. M. v. Κοι-
 δέλα. V. b. alibi non invenisse se testatur Sylburg, et
 conferri jubet v. Ἀβουαίος. Relando Persica videtur.
 *AMOPITHS. Placenta genus ap. Siculos. A-
 then. L. 14. p. 646. f. H. Steph. sub v. Ἀμμοῖς
 in Indice suspicatus est leg. ἀμφοίσιος, ab ἀμμοῖς. Simi-
 lago cum melle cocta; vel ἀμφοίσιος, quod habet Hes.

Verum refragantur Mss. Athenaei, ut ap. Hes. ipsa literarum series probabile facit Ἀμοβίρας ut ap. Athen. scriptum oportuisse. Schweigh. ad Athen. l. c. ἌΜΟΒΙΡΑ. *εὐλαβήσας. Ἀδύωνος. Hes.*

ἈΜΙΑΖΟΝΤΑ. Hes. exp. ἀμιαζόντας: affrensus iudem Ἀμιαζόν, quod a Laconibus usurpari ait pro τρώων Sedare. H. Steph.

ἈΜΠΗΤΙΑΡ. παραστρατήριον. Hes. Veteri Laconica dialecto: Qui stat in acie, Fungus. Leg. Ἀμπίρας i. e. ἀμπίρας, παραστράτιμος. Is. Voss.

ἈΜΠΟΙΧΟΙΤΙΣ. (Leg. Ἀμποιχοί: rā, Scaliger) ἐν Σαρακένσι ἀρχή. Hes.

ἈΜΥΖΙΔ. Sugo. Hebr. אָמוֹז Amoz, Fut. verbi אָמוֹז Sugo. Ogerius. Ἀμύζω, ἴσως, Sugo, Lac. premo, Sisco, VV. LL. Ea tamen signif. μύζω potius dicitur. H. Steph. * Xen. K. A. 4, 5, 19. Edd. * Ad Lacian. l. 352. Schaf. Mss.

ἈΜΥΖΙΟΣ. εἶδος. Lacones. Hes. An leg. Ἀμύζωτος εἶδος? Alberti. Ἀμύζωτος, Valck. ad Ammon. 2. * Schaf. Mss.

ἈΜΦΑΜΙΤΙΑ. Cretenses vocabant τοὺς κατ' ἀρχὴν διδόντες, ἑγγυρίους μὲν ὄντας, διελθεύοντας δὲ ἐπὶ πύλων, teste Athen. l. 6. [p. 263.] i. e. Servos, quorum opera ruri utebantur, indigenas quidem, sed bello captos. Meminit et Eust. [1024, 35.] H. Steph. — Haud diversatim his videtur Ἀμφαμίτις, quomodo privata mancipia a Cretensibus dicta tradit Sosicrates ap. Athen. p. 263. f. Vide Schweigh. ad l. c.

ἈΜΦΑΡΜΕΝΗ teste Hes. [ubi quidem Ἀμφαμίτις scriptum est, sed series literarum scripturam Ἀμφαμίτις] est Ἰεράδα ap. Lacones, i. e. Ligo bidentis. H. Steph.

ἈΜΩΣΑΣ. Tarentinorum dialecto, σφραγίσας, teste Hes. H. Steph.

ἈΜΙΤΑ Agelochus vocat rā castanea Castanea, teste Athen. l. 2. [p. 34. d.] afferente haec ex eo verba: Ὅσον δὲ γίνονται τὰ αἶμα τὰ Σικωτικά, ταῦτα διδόντα ἰσάων ἀμύρα. Eadem castanea piti vocati castanea, λέγεται αἶμα, et Εἰζοῖα αἶμα. Apud Diosc. haec eadem leguntur, nisi quod μύρα habent ejus exemplaria pro ἀμύρα. L. 4. c. 146. [1, 145.] ubi tamen μύρα fructus potius nomen esse videtur. [Ad Σαρδάνας βόλωνος, ἄ. τικεῖ ἀμύρα, ἢ εἰσάρα καλοῦσα, ἢ μύρα, ἢ δὴ βόλωνος. H. Steph. * Casaub. ad Athen. 109. Schaf. Mss.]

ἈΝΑΒΑΑΑΑΓΟΡΑΣ. φέρματιον τῶ, καὶ λήθει ἐν Σάμο. Hes.

ἈΝΑΓΚΗΣ. Avis Indica sturno similis. Hes. Sed alphabetica series Ἀνάκης ap. cum reponendum esse innuit. H. Steph. — Reland. Diss. vi. de vet. Ling. Ind. p. 210. leg. ἀνάκη putat: انكح Anouc enim ap. Persas inter aves rapaces recensetur.

ἈΝΑΓΓΙΣ. Dea a Peris culta. Strabo 11, 8. Ecbatane templum erat eius, quam Polyb. 10, 28. Ἀναγί (Schweigh. cum Bocharti Phaleg 3, 14. mallet Ἀναγί) appellat. Plutarchus vero in Artaxerxe Ἀνάγιν, cuiusque Arteniidi comparat. Hodie ap. Persas appellatur انكح Anakch. v. Hammer.

ἈΝΑΚΑΝΔΑ. ἢ Ἰσπερί. Lacones. Hes. Conferri potest cum ἀνάκη, quod, auctore Ety. M., Attici pro ἀνω purpat.

ἈΝΑΑΕΙ. ἑρμολόζει. Tarentini. Hes.

ἈΝΑΝΔΑΤΟΣ. δαίμων Περσέως, σφίρισμα τῆ Ἀναγίδος. Strabo 11, 8.

ἈΝΑΥΡΥΣ. ἴσως, ἢ Braea s. Braeca. H. Steph. — ἌΝΑΡ. ἴσως. Hes. Scribit ἴσως. Quae venit, et Laconibus illud tribuit Casaubon. ad Athen. l. 8. p. 352. a.

ἈΝΑΡΟΣ. Tarentinis est ἄγγελος Nuntius, teste Hes. H. Steph. — Forte leg. Ἀγγαρος. Soping.

ἌΝΔΑΣ. βροντῶν. Tyrreni. Hes.

ἌΝΕΝΤΟΝ. ἴσως. Lacones. Hes. Nisi forte a τένω dicta fuerit Vestis laxa, non tensa.

ἌΝΘΕΤΑΙ. θεοβόρος. Tarentini. Hes.

ἌΝΗΠ. βότάνη γῆ. Hes. Laconibus nomen hoc tribuit Casaubon. ad Athen. l. 8. p. 352. a.

ἌΝΝΟΜΙΝΟΣ dicitur alius, quod supra Ἀδύωνος dictum est.

ἌΝΝΩΜΑ, teste Hes. Tarentini vocant rā θη-

σπύρατος: Quae triantur pra mollitie. H. Steph.

ἌΝΝΩΝΑ. Ρωμαϊκὴ λέξι. Suid. Ἄνωνα. Ita Ety. Gud. Ἄνωνα explicatus ἢ καὶ ἄλλο βλάστημα διδόμενον ἰσάων ἑσπύρατος ἴσως. Sed nequid ἄνωνα, neque μύρα in Lex. comparat. Du-Cang. in Lex. μύρα. Donativum, Honorarium, Stipendium. Ἄνωνα, Ἄνωνάσιος, Toup. Opusc. 1, 42. * Schaf. Mss.

ἌΝΟΡ. ἴσως, ap. Scythas. Hes. — Βόισοναδ. ad Pseudo-Herodian. Partit. 240. E. H. Barker, in Classical Journal N. 45. Edd.

ἌΝΟΥΒΙΣ. Nomen Egyptianum, forma canina. Nomen Ἀνουβίς ἢ Ἀνουβίς Egyptiani signif. Aureum. Jablonski. Panth. Leg. l. 5. c. 1. * Ἀνουβίδου, rā, Templum. Lucian. Tox. 625. Edd. * Ἀνουβίς, Huschk. Anal. 268. ad Lucian. 1, 392. Ἀνουβίδου, Fabric. B. G. 1. p. 325. * Schaf. Mss.

ἌΝΟΥΣΙ. Salvium ap. Aegyptios. Jablonski. Op. 1, 32.

ἌΝΟΥΦΙ. Gramen ap. Aegyptios. Jablonski. Op. 1, 33. Vide infra Ἄγυ.

ἌΝΣΑΝΑΦ. Buglossum ap. Afros. Diosc. App. p. 471. Leg. Ἀνσαναφ. Arabes haec herbam appellant لسان التور Lisanu tauri. Bochart Casaub. 2, 15.

ἌΝΣΑΤΗΡ. βουβίς. Lacones. Hes.

ἌΝΣΑΤΟΝ. ἑλκασάδ, σενάδα. Cretenses. Hes. Leg. Ἄνση ἀλκασάδ σενάδα. Soping.

ἌΝΤΑΚΑΙΟΙ, ἢ Ἀντάκιοι potius: Cete ingentia spinis carentia, quae praebet Borysthenes fluvius. Est autem Scytharum h. v., teste Herod., s. eorum peculiariter, qui fluvium illum accolunt, p. 151. nec Ed. [4, 53.] Hes. habet, Ἀντάκιοι, ἰχθὺς ἐγρῶδες. Sed ap. Eust. in Dionys. legimus Ἀντάκιοι, affertentem talem ex Herod. H. Steph. — Schneider. Ecl.og. Phys. p. 48. * Ἀντάκιοι, Salsamenti genus, Athen. 4. Edd. * Ἀντάκιοι, Koppion. Obs. 36. ad Herod. 305. Thom. M. 359. * Schaf. Mss.

ἌΝΤΑΡ. ὄρεος ἄρ. Tyrreni. Hes.

ἌΝΤΙΚΕΝΣΠΡ. ἢ τοῖς ὄρεσι περὶ Ἰσπερίως. Hes. Antecessor. Soping. — Huschk. Anal. 279. Brunck. Anal. 3. p. 9. * Schaf. Mss.

ἌΝΤΙΚΟΤΙΠΥΑΣ, quod pro ἀντικωτίπυας priorem Editt. e Cod. auctoritate scripsit Schweigh. Athen. l. 15. p. 673. e, depravatum ei videtur ex ἀντικωτίπυας, Lat. Antiquarius.

ἌΝΤΙΜΙΣΙΟΝ. ἐπὶ Ρωμαίων τριπέδα πρὸ τοῦ Ἰσπερίως σφίριον. Suid. Alii scribunt Ἀντιμισίον, quod originem a Lat. Mena apertius proficit. Cf. Sulez. Thez. Eccles. Salmasius vero vertit Antemissum, Not. in Fl. Vopisc. p. 407.

ἌΝΤΙΠΑΝΟΝ. * σφίριον, κρῖνατον. Hes. Lat. est Antepannus, Salmas. Not. in Fl. Vopisc. p. 407.

ἌΝΩΘ. Telephium ap. Aegyptios, ex Append. Diosc. p. 421. Jablonski. Op. 1, 34.

ἌΝΩΝΙΜ. Ορεσίονον ap. Aegyptios, ex Append. Diosc. p. 435. Jablonski. Op. 1, 34.

ἌΣΙΕΡΟΣ. ἢ Δαρίσιος Cabirorum. Ety. Gud. v. Κάβειρος, Phoenic. אַסְיֵר פְּרִיט Possessio mea terra. Bochart Casaub. 1, 12.

ἌΣΙΟΚΕΡΣΑ, ἢ Περσέριος. Ety. Gud. v. Κάβειρος, Phoenic. אַסְיֵר פְּרִיט Possessio mea mors. Bochart Casaub. 1, 12.

ἌΣΙΟΚΕΡΣΟΣ. ἢ Ἄσδος Cabirorum. Ety. Gud. v. Κάβειρος, Phoenic. אַסְיֵר פְּרִיט Possessio mea mors. Bochart Casaub. 1, 12.

ἌΣΟΣ. ἄγ. Macedones. Hes. Sturz. p. CLXII. Forte rectius Ἄσος, quod supra Hes. eodem modo interpe. Alberti. ad Hes. — Ad Herod. 348. * Schaf. Mss.

ἌΟΕΤΗΣ λέγουσι εἰ πολλοὶ τὴν * ἀβέρην, ut ap. Suid. legitimus in vulg. Editt.; sed in meo vet. exemplari habetur: λέγουσι τὴν ἄβερην, et subjungitur: Μακεδόνες τὸ ὄνομα. H. Steph. — Storani diligenter h. v. fugit.

ἌΟΥΜΑΤΑ. τὰ τῶν πνευματικῶν (Leg. πνευματικῶν Soping.) κρῖνον ἄγρον. Hes.

ἌΠΙΛΑΟΙΕΑΙ Laconibus esse ὄνομα, tradit Hes. H. Steph.

‘ΑΠΗΑΝΑΒ ἢ ‘Απηνάβ. Voco. Hes. enim ἀπηνάβ-
 αβερτ πρό ἀπηνάβ, et ἀπηνάβ προ καλέβ, itemque ἀπηνάβ
 προ ἄπηνάβ, quod Laconicum esse dicit. H.
 Steph.

† ‘ΑΠΗ. H. Helaine, ap. Egyptios. Ex Append.
 Diosc. Jablonski. Op. 1, 34.

† ‘ΑΠΙΛΑΤΟΥΡΙΑ. Ἰερὸς Ἰσθμῶν. Hes. Quam v.
 ex Indico Awatar: Descensit, quo principium quodam
 naturae persona induitur, unde et Ἀπηνάβ de-
 rivatur, repetit Ritter in libro, Vorhalle Europäische
 Völkergeschichte, Berolini 1820. edito. “Plato Tim.
 3, 21. Aristoph. A. 146. O. 565. Herod. 1, 147. unde
 “Ἀπηνάβ, ὁ, Caylus Recueil 2, 237.” Edd.
 “Ἀπηνάβ, Brunck. Aristoph. 3, 64.; Kuster. 119.
 Bergler. ad Alciph. 21. 35. 358. Wessel. Herod. 72.”
 Schaeff. Mss.

† ‘ΑΠΙΜΟΝΙΟΝ. Ἰάκωνες εὐδαιμόνιον λέγουσιν, ἐν ᾧ
 μέγατον, ἢ * Κρητῶν εὐδαίμων. Hes.

† ‘ΑΠΙΛΑΟΥΑΙΣΤΡΟΙ. σπαρτιάται. Lacones. Hes.

† ‘ΑΠΙΕΛΑΖΕΙΝ. Laconibus ἐκκλησιάζειν Conci-
 oinari. Hes. Apud Plut. duplici ἔ scriptum Ἀπελά-
 ζειν, Lycurgo [6.] p. 78. meae Ed. ubi et ipse, quum
 laeo oraculi verba attulisset, “ὅπως ἐξ ὧρας ἀπελά-
 ζειν ἡμεῖς Βοιωτῶν τε καὶ Κρησιῶν τε, subjungit ali-
 quanto post: Τὸ δὲ ἀπελάζειν, ἐκκλησιάζειν
 Conciones habere. De hac vero scriptura vide in Ἀπελά-
 ζαι. Ἀπυλάζειν, Hes. Ioniibus esse dicit ἐκκλη-
 σιάζειν, pro quo supra habuimus Ἀπελάζειν, et
 Laconica dialecto. H. Steph. “Ἀπυλάζω, Valck.
 ad Theocr. Adoniaz. p. 290. Ἀπυλάζω, Fischer.
 Praef. ad Amacr.” Schaeff. Mss.

† ‘ΑΠΙΕΛΑΙΩ. Hesychio ἠρωί, ἐκκλησία, ἀρχαιο-
 σίας Fano et Sacraia, Conciones, Coetus, Comititia.
 Unde v. Ἀπελάζειν, quod a Plut. dictum esse exp.
 ἐκκλησιάζειν, et scribi gemino ἄ rectius quam sim-
 plici, ut ex alio etiam derivato, nimirum Ἀπυλάζειν,
 manifestum fit. Nam teste eodem Hes. ἀπυλάζειν
 vocant ἱερῶν κωνοσῶς. Qui sacrorum participes
 sunt. Aliquanto tempore supra Idem attulerat Ἀπυλά-
 ζειν, iidem pro ἱερῶν κωνοσῶς. H. Steph.—† ‘Απελά-
 ζει, est Laconicum. Salmas. ad Hes. “Schneider.
 Lex. v. Ἀπελάζω.” Edd.

† ‘ΑΠΙΕΛΑΙΩΣ. Est etiam Menis ejusdem ap.
 Macedonas nomen, quum Suid, esse dicit Decem-
 berum. Vide et Tractatulum de Memibus. H. Steph.
 —† Respondet potius parti menis Octobris, Albert.
 ad Hes. v. Μηνάβας. Sturz. p. CLXV. “Joseph. A.
 I. 12, 3, 4.” Edd.

† ‘ΑΠΙΕΥΚΑ. ἀπέρβουρα. Cyprii. Hes. Ser.
 ἀπέρβουρα. Perger.

† ‘ΑΠΙΕΜΟΥΜ. Mandragora, ap. Egyptios. Ex
 Append. Diosc. Jablonski. Op. 1, 35.

† ‘ΑΠΙΕΜΦΙΝ. Cicuta ap. Egyptios. Ex Append.
 Diosc. Jablonski. Op. 1, 35.

† ‘ΑΠΙΗΚΟΑΥΡΠΙΕΙΝ. ἐν τῷ παροιμιώδη λαφῶς ἀπεί-
 στροφο. Lacones. Hes. Legε ἀπυκωρπίειν, a Lacon.
 κωρῶ προ εὐκωρ μέγχι ἀπείρο. Is. Voss.

† ‘ΑΠΙΑ. Seythia dicitur Tellus dea, Herod. 4,
 [39.] H. Steph.

† ‘ΑΠΙΑΚΟΣ ἄρως Hesychio ἢ * Μεμνηστῆς, quō-
 niam fortassis ibi colebatur Apis. H. Steph.

† ‘ΑΠΙΚΙΑ. Piacentiarum quaedam genera, denomi-
 nata ab Apicio quodam Romano, homine qui ἀπικίω
 καὶ τρώω κἀπικῶν τῶν ἰσθμῶν βῶν. Multa de hoc bu-
 bulo ovium deo Herod. [2, 153.] ubi cum Gr. Epaphro
 comparat, et 3, 27, 34.] Meminit et Diog. Laert.
 vita Eudoxi [L. 8, s. 90, 94.] et Plin. [8, 46.]
 H. Steph.—† Cf. Jablonski. Panth. 4, 2. Sturz.
 p. CLXXIII. “Diod. S. 12, 53, 55. Herod. 3, 27, 28.
 29, 33. E. H. Barker. in Classical Journal 30, 312.”
 Edd. “Schorz. Bibl. Vinar. 101. Wessel. Diss.
 Herod. 173.; ad Herod. 179.; ad Diod. S. 1, 93,
 ad Xen. Eph. 267.” Schaeff. Mss.

† ‘ΑΠΑΗΚΕΥΡ. ap. Suid. legitur, sed sine exp.:
 tantum enim ei subjungit, καὶ ἄπηνάβ, [ita enim vet.
 Cod. Ms. habetur] ἄπηνάβ, ἔστι κωνοσῶς τῆς ἰσθμῶν
 τῶ σπαρτιάδων. Locus, in quom exercitus esse iussus
 devertit. Varii. habet ἄπηνάβ, quod exp. κωνοσῶ-
 μῶ [ita prorsus Zomarus] Deversorium, et Ἀπηνάβ
 μέτω. H. Steph.—† Tittmann. ad Zonar. v. Ἀπηνάβ
 E Lat. Applico.

† ‘ΑΠΙΟΑΙΝΑ. (Leg. Ἀπηνάβ. Is. Voss.) ἀπεί-
 στροφο. Lacones. Hes.

† ‘ΑΠΙΟΑΙΦΕΙΝ. ἀπυκωρπίειν. Cyprii. Hes. Au
 leg. Ἀπυκωρπίειν ἀπυκωρπίειν. Alberti.

† ‘ΑΠΙΟΑΥΤΜΑ. ἄρως, τῆς Cyprii ἀπυκωρπίειν
 Demudatio. Hes. H. Steph.

† ‘ΑΠΙΟΜΕΝΑΜΑ. Nomen memis Cappadocicum.
 Jablonski. de L. Lycoun. p. CLX.

† ‘ΑΠΙΑ. ἐπιθήκειν τερματῶν κωνοσῶν ἐπὶ τα-
 λαιτέρων, ap. Macedonas. Etym. M. v. Ἀπια. Re-
 petendum a Chald. [אָפּאָ אָפּאָ; Pater.] Sturz. p.
 CLXI. not. 8. “Ἀπια, ad Callim. 1, 68. ad Herod.
 307.” Schaeff. Mss.

† ‘ΑΠΙΠ. Hes. teste, Laconibus est ὄρεα. H. Steph.

† ‘ΑΠΙΡΥΣ. ὁ παρῶς ἢ Πενήματα ἄγινε δατῆ ἐπι-
 γηο. Hes. Doricum. a Syr. [אָפּ] אָפּ אָבא אָבא;
 Rom. 8, 15. forte descendit. Hiller. Reliqua Hes.
 verba ad ὄρεα spectant.

† ‘ΑΠΙΘΙ. pro παρῶς accipit Hes. 4 Reg. c. 2. [2
 Reg. 2, 14. ubi Ed. Bos. exhibet ὄρεα, pro Hebr.
 אָפּ אָפּ אָפּ אָפּ; Etiam ille.] H. Steph. Cf. Schlesner.
 N. Thes. Philol. Crit.

† ‘ΑΠΙΘΘ. Jer. 52, 19. ap. LXX. Ed. Bos. Cod.
 Alex. vero Ἀρῶθ respōdit Hebraeo אָפּוֹ Sippin
 Pelves. Schlesner. 1. c. v. Ἀρῶθ.

† ‘ΑΡΑ. Preces, Dirae. Ἀρῶμα. Precor, Impre-
 cor. Comfort Hebr. אָרָא Arar; Maledicti, Ogerius.

† ‘ΑΡΑΒΑ. legitur ap. LXX. Jerem. 52, 7. et in Fr.
 Theodotionis Job. 39, 6. pro Hebr. אָרָבִי Arabā;
 Desertum; quemadmodum pro Plur. אָרָבִי Arabā;
 bōth; Deserti, posuit Aquila Ἀραβῶν, Jos. 4, 13.

† ‘ΑΡΑΒΥΛΑΙ Ηες. esse dicit Calceatium barbari-
 ci generis; idem procul dubio quod τραπεζαλλῶν
 vocatur ὄρεα. H. Steph.

† ‘ΑΡΑΙΟΤΑΤΑ. Memis nomen Cappadocicum.
 Jablonski. de L. Lycoun. p. CLX.

† ‘ΑΡΑΚΗ s. Ἀρῶκη Hesychio est οὐλίη Phiala
 H. Steph.—† Athen. L. 11, p. 302. 6. Αἰολεῖα, αἰ-
 τῆ, οὐλίη ἄρως καλοῦσθαι. Ad quem I. Schweigg.
 Rectius videtur, inquit, quod est ap. Hes. Ἀρῶκη
 καὶ Ἀρῶκη.

† ‘ΑΡΑΚΟΣ. Tyrrenorum dialecto, dicitur a ἱερῶς
 Accipiter, teste Hēs. H. Steph.

† ‘ΑΡΑΞΙΣ. Paus nomen ap. Athamantes. Athen.
 L. 3. [p. 114, 6.] H. Steph.

† ‘ΑΡΑΦΕΑ. γρηγορῶς ὄρεα, ἢ ὄρεα σπαρτιάων.
 Zomarus. Suid. Vocem Hebr. אָרָפֶה Arāphel; Caligo,
 servavit Aquila et Theodot. Exod. 20, 21. Tittmann.
 ad Zom.

† ‘ΑΡΑΦΩΩ. Ed. Rom. τῶν ὄ. 2 Sam. 17, 19. Ed.
 Ald. Ἀρῶβῶθ legitur pro Hebr. אָרָפֶה Arāphel,
 quod exp. multi Grana contusa.

† ‘ΑΡΑΧΟΥ. Anethum ap. Egyptios. Ex Append.
 Diosc. Jablonski. Op. 1, 36.

† ‘ΑΡΒΑΑΗ. teste Hes., Tarentinis est ἄρως
 δαργάωνος Sargae testaceae s. ficilis. H. Steph.

† ‘ΑΡΒΙΝΝΙΗ. Siculis est ὄρεα. Caro. Hes. H. Steph.
 —† Leg. ὄρεα vel σται. Britno.

† ‘ΑΡΒΙΟΣ. Cognomen Jovis in Creta. Menis.
 Creta L. 3. c. 2. p. 198.

† ‘ΑΡΒΥΝΑΑ. ἄρως. Lacones. Hes. L. q. Dor.
 Ἀρῶβῶθ.

† ‘ΑΡΓΕΛΑΑ. ἄρως Μακεδονίας, ὄρεα θερμῶ-
 νες καλοῦσθαι. Suid. Sturz. p. CLXII.

† ‘ΑΡΓΕΤΟΣ. ἢ ἄρως. Cretensis. Hes.

† ‘ΑΡΓΥΤΑΣ. τῶν ἄρως. Phrygias. Hes. ὄρεα
 potius flagitat Ἀργῶνας, q. d. dicitur Lucinae, Gorgo-
 νου. Perger. Leg. Ἀργῶνας 1. c. v. Ἀργῶνας. Is. Voss.

† ‘ΑΡΠΗ. Navis Argonautarum, cuius nomen
 Bochart Conan 2, 11. derivat a nomine Phoenicis
 navium longarum אָרְפֶה Sephinim Aca, muta-
 tata Caph in Gamma, quia Schol. ad Apoll. R. 1, 4.

tradit, hanc fuisse primam, namque longam Graecis visam.

† APEIMANHΣ. ἡ Ἀϊμα, παρὰ Πέρσας. Hes. Nomen a Persis hodie scribitur **ايمانا** Ahrimana. v. Hammer.

† APOPA. Mensis nomen ap. Cappadoces. Jablonski, de L. Lyccon. p. cLII.

† AΠΙΖΟΣ. ἡ Ἰσιον, Cyprii. Hes. "Lucian. 2, 153." Schaf. Mas.

† AΠHIA. Διων. Hes. Vox Hebr. אֲרִיאֵל Ariel: Leo Dei, servata est ab Alex. Interpr. Jes. 29, 1. 2. Ezech. 43, 15. 16.

† AΠHMA. τὸ ἐν Σοθωρί. Herod. 4, 27. Hinc dicti Ἀρημαῖοι Unoculi. Est. vero in Diosys. P. v. 31. laudans Herod., videtur pro ἄρημα legisse ἀρη, ita ut syllaba mo alteri vocis parti iungeretur, et non σνος, sed ἄρημα Scythis Oculis esse diceretur. "Blomf. ad Esch. Pr. 350." Edd. "Ἀρημαῖοι, ad Diod. S. 2, 222. Ἀρημαῖοι, Ἀρημαῖοι, Ruhnk. Ep. Cr. 262. Valek. ad Herod. 292." Schaf. Mas.

† AΠHMA. ἡ ἐν Κάλαι, ἡ δ' ἄλλως ἐν Λαβί. Schol. ad Hesiod. θ. Ed. Trincavelli p. cxxxv. B. Est vox Hebr. מִצְרַיִם Harim: Montes et Loca montana. Jablonski, de L. Lyc. p. cxLII. ubi per errorem pro מִצְרַיִם bis scriptum est מִצְרַיִם.

† AΠHMANIOS. θεῖα τὰ ἐν Αἴγυπτῷ. Suid. Cf. Spicleg. p. ccclix. An Persarum Ἀρημανίη per errorem in Aegyptum translatus est? "Boissonad. ad Pseudo-Herodiam. Partitt. 185." Edd.

† AΠHMOYΣ. τὸν παρθένον ἢ Τυρρηνίην vocari, sunt qui dicant. Strabo L. 13. c. 4. §. 6. p. 626.

† AΠHΘ legitur ap. LXX. 2 Reg. 4, 39. pro Hebr. מִצְרַיִם Orot, de quo Theodoretus: οἱ ἄλλοι ἢ Ἀρημαῖοι ταῦτα ἠρῶμεναι. Alio spectat glossa Hes.: Ἀρημὴ ἢ Διων, ἡ ἐν Σπυρ. Ad qua Alberti: Respexisse videtur v. אֲרִיאֵל [Arjeta, Chald.] que Lexicum denotat.

† AΠHHA. τὴν Σερραῖα. Cretenses. Hes.

† AΠKTOI ap. Brauronios vocabantur Paellae, quae Dianae festum celebrabant. Hinc Ἀπεκτείν-Diana consecrari. Suid.

† AΠKYMA. ἄρρη ἐνὸς Πηγαῖος. Hes.

† AΠMA. τὸν Περσῶν [ἔθνα] ἢ ἄρρη, ἀρρητὰ καὶ ἄρρηκα. Etym. M. Lat. Arama. Etym. Gnd. vero tradit Ἀρημ τὸν Περσῶν τὴν ἐποικίαν: ubi tamen verba τὸν Περσῶν alieno loco intrusa et post pauca verba, ante, καὶ ἐνὸς καὶ ἀρρητὰ καὶ ἄρρηκα transponenda videntur.

† AΠMAAA dicta est a quibusdam Ruta sylvestris, quae Gr. Ἡρώναρ ἄρρη. Vide Diosc. 5, 95. H. Steph.—† Perri et Arabes ap. Avicennam et Gisegium scriebant **ارزاق** Charmel vel Charma. Bochart Canaan 2, 15. Jablonski, de L. Lyccon. p. cLI.

† AΠMAMAEA: Lectica v. Carucha, qua Persicae mulieres utebantur. Recenset Brissonius inter eas voces, quas Persica esse nomina se docuissent. Alio v. n. n. n. n. n. esse credimus. Nihil enim impedit i. Hebr. מַגְרָא, Tyr. Serm. 34. **מגרא** τὸν Μάρδαρ, καὶ τὸν ἄρρηκα, καὶ ἄρρηκα τὸν Περσῶν. Sed nec aliorum. Burton. p. 68. Hammer confert Pers. **مرد** Araba.

† AΠMAMENTHPIA. Armaamentarium. Suid.

† AΠMAN. τὸ ἐν πάλαια, τὸ τὴν Φρυγίαν διέλεγε, ἢ ἐν Ἰσθμῶν, ἢ ἢ ἄρρηκα, ἢ ἢ ἄρρηκα ἢ ἢ ἄρρηκα. Etym. M. v. Ἀρημῶν μέλας. Cf. Tewater, ad Jablonski, de L. Lyc. p. cxLI.

† AΠMAPION. Arcula, aut potius Ἐργασίον, deminutive. Ἐργασίον enim Arcas vocabant antiqui, in quibus idola collocabant. V. L. ex Etym. ap. quem tamen hoc nomen inventi. Videtur certe esse Lat. Armarium, idemque aspiratione opus non habere. H. Steph.

† AΠMAS. Canina brassica Afris. Append. Diosc. p. 475. Tenuquam species Mercurialis nomen gerit Ἀρημ, quod idem est cum Ἐργασίον. Bochart Canaan 2, 15.

† AΠMOMAAA Tarentini vocant τὸ ἄρρηκα. Condimenta, feste Hes., qui ἄρρηκα paulo post eodem modo exp. H. Steph.

† AΠMPOYΣ. **εσκαρία**. Cyprii. Hes.

† AΠMΘAA. ἢ Ἀρημαλα Arcadibus sunt ἄρρηκα: Condimenta, feste Hes., pro quo paulo ante ἄρρηκα. H. Steph.

† AΠEIMOS. ἄρρη τὰ Πέρσαι. Hes. Pers. كورس Karges. Reland. Diss. viii. de vet. L. Pers. p. 141.

† AΠOKAON. ἢ ἄρρη, παρὰ τὸ Κολοσσῶν Ναυῶδρα. Athen. L. 11. p. 783. A. Vix videtur vere Gr.: v. Casaub. Codd. tamen consensu firmatur. Schweigh.

† APON. τὸ ἄρρη, e dracunculi generibus. Vide et Ἀρῶσαορ. H. Steph.—† Herba in Aegypto crescens. Spicleg. p. ccclxix. "Arum maculatum. Linn." Edd.

† AΠHΘONAITAI ap. Aegyptios ἠερογραμμῶν cxxxv. Jablonski Op. 1, 38. Aliter Sturz. p. cxxxv.

† APPARIN. Arrhabo. Vox Hebr. origine **ארהב** Erabou, a rad. **ארהב** Arab: Fideiubere, Spondere. Schlessner. Lex. N. T.

† AΠEAPHI. τὸ ἄρρη, lingua Aegyptiaca. Plut. de Is. p. 365. Albert. ad Hes. v. Ἀραεος.

† AΠTAH. **ארה**, ἢ Artaba, mensura Persica, tribus chalicibus Atticis capaxior quam Atticus medimus, teste Herod. 1, p. 49. [c. 192.] Apud Aegyptios autem artaba facere modus viginti scribit Hieron. in c. 5. Esaiar. Vide et lib. de Mensuris sub fin. T. 4. Iujus operis. H. Steph.—† Apud Persas hodie scribitur **ارده** Ardeb. v. Hammer. E Coptica lingua exp. v. Jablonski Op. 1, 39. Sturz. p. clxxxiii.

"Glossa SS. Hes. 37. Lex. Polyb. Polygen. 4, 3, 32. Diod. S. 20, 96. Inscr. Roselt. Ἀρῶναρ τὰ ἰσραήλ τὰς [ἡρα] μῆρας ἀρῶναρ τὴν ἄρρηκα τὴν ἰσραήλ γῆ. Schol. Aristoph. A. 108. East. in II. Y. p. 1281, 47. in Od. p. 96, 36. 680, 25." Edd. "Wessel. ad Herod. 91. Koen. ad Greg. 221. Thom. M. 528. ad Diod. S. 2, 475." Schaf. Mas. "Eunap. 85." Wakef. Mas.

† AΠTAΔEΣ. Hes. teste, dicuntur ἢ ἄρρηκα a Magis, pro quo supra ἄρρη. H. Steph.—† Persarum magi Justum appellant **مرد** Mard dad; quasi Virum justum dicas. Reland. Diss. viii. de vet. L. Pers. p. 137.

† AΠTAEΣIN (H. Steph. in Tr. de Mensibus scribit Ἀραεῖος) Mensis nomen ap. Cappadoces. Jablonski, de L. Lyccon. p. cLII.

† AΠTAIOI. Hes. teste, dicuntur ἢ ἄρρηκα Persas. H. Steph.—† Steph. τὸν Ἐθναῖον. Ἀρῶναρ ἢ Πηγαῖοι, **αρη** ἢ Ἐλλῆρες τὸν αὐτοῦ ἀρῶναρ, ἢ ἢ ἄρρηκα, ἢ ἢ ἄρρηκα, ἢ ἢ ἄρρηκα. Et. c. Arter. Pers. 85, qui Graecis prius sciti Heroes. Neque h. v. hac ratione nominibus Artaxerxis et Artabaxi desesse vult. Hinc Ἀρῶναρ Persis μέγας ἐστ, καὶ λαμπρῶς, ἢ ἢ Magnus et Clarus, et Ἀρῶναρ Regna. Unde etiam Artaxersem Idem interpretari, scribit Herod. [6, 98.] quod μέγας ἄρρη. Magnus Bellator. Burton. p. 68. q. Apud Persas Ἀρῶναρ scribitur **ارد** Ard et Artaxerxes: **ارده** Ardeschir. v. Hammer.

† APTANA. Mensis nomen ap. Cappadoces. Jablonski, de L. Lyc. p. cLII.

† APTEMIS. Dianae nomen. Phrygium hoc esse putat Jablonski. F. c. p. cxxxviii.

† APTHE. Vide infra Ἐργασίον.

† APTIAAA, ra. Aethica lingua dicta fuisse Inares quassum, tradit J. Poll. [5, 97.] quia esse dicit ἄρρηκα, ἄρρηκα, ἄρρηκα. H. Steph.

† APTIMBAZAN Celestem Aphroditem vocant Scythae. Hes. Herod. 4, 39.

† APTA et Ἀρηα Hevychio ἄρρηκα, Arrhabo et Arrha. H. Steph.—† Hebr. **ארהב** Arabab. Ogerius.

† APTYS. ἡ ἄρρη. Macedoniae. Hes. Sturz. p. clxxxiii.

† APTATAION. ἢ ἄρρηκα. Lydi. Hes.

† APTXHPEKHTAL. Praefecti publici lectionibus in Synagogis, a Rabbin. **פרקש** **פרקש** Capitula. Bochart Hieroz. sub fin.

† APTZ. ἄρρηκα ἄρρηκα ap. Persas. Hes. Pers. **اراج** Aradj. Reland. de vet. L. Pers. p. 133.

†ΑΣΑΙΦΗ. Halimus, ap. Egyptios. Ex Append. Diose. Jablonski. Op. 1, 40.

†ΑΣΑ. /ΑΣΑΗΑ. Jerem. 58, 14. (In Eds. Bos. 45, 14. *Arselora* scriptum est) ap. LXX. Cod. Alex. et Ed. Cors. ut legitur pro Hebr. חֲשֵׁלִישִׁי Haschelischi: Tertius.

†ΑΣΑΡΗΜΟΘ. Legitur ap. LXX. Jerem. 31, 40. [38, 40] Ed. Rom.] pro Hebr. חַשְׁמֶלְמֹת Haschermoth, quod per errorem in textu scriptura, in margine in חַשְׁמֶלְמֹת Haschdremoth: A, va, mutatum est.

†ΑΣΑΦΙΜ Σ. *Asaphis*. Vide *Ἐσέρμ* infra.

†ΑΣΒΑΜΑΙΟΣ. Nomen Jovis et fontis in Capadocia, Jablonski. de L. Lyc. p. CLII. Bochart Canaan 1, 28. V. ex Hebr. אֲבַמַּיִם Me hasseba: Aqua juramenti, exp.

†ΑΣΕΛΑΟΥΡΥ Σ. *Aselauris*. Halimus, ap. Egyptios. Ex App. Diose. p. 443. Jablonski. Op. 1, 41.

†ΑΣΗΚΡΗΤΗΣ. *ascheretis*, οὐ τοῦ τῶν κραστῶντων μοναστηρίων κηροποιῶν οὐσα γὰρ παρὰ τῆ Ἀριστοτέλει δασκῶν τῶν Ἀσκήρασι οὐραία τοῦ τῶν μοναστηρίων μεθωρηγορῶσθαι βολεται. Erym. Gud. Lat. A Secretis. Sturz.

†ΑΣΙΑΡΟΣ Σ. *Asiaris*, ἐκασίαν. Hes. Laconicum. Is. Voss.

†ΑΣΙΑ legitur ap. LXX. Job. 39, 13, pro Hebr. אֲשִׁיחַ Hasidib: Ardea, vel secundum Bochartum Ciconia. Hoc refertur Hes. *Ἀσις* ἄσος δρόν.

†ΑΣΙΑΛΟΙ 1. Maerbal, 7, 13. 2. Maec. 14, 6, factum ex Hebr. אֲשִׁיחַ Hasidim: Fili, Beneficus, quo nomine designantur inter Hebraeos, qui instituti quibusdam ante vestra legem ut astringebant. Schleisner. Nov. Thes. Philol. Crit.

†ΑΣΙΡΠΙΟΣ. Anagallis, ap. Afros. Diose. App. p. 449. Hebr. אֲשִׁר אֲשִׁר: Aris-re: Herba veneni, i. e. qua succurrunt *ἑυδαίμονα*. Bochart Canaan 2, 15.

†ΑΣΚΑΝΔΗΣ. Hesychio ἄγγελος Nuntius. H. Steph.—† Chaldaeis אֲשָׁדֵן Asgad: Nuntius. Coecelius. Bernardus vero ad Hes. v. *Ἀσάνδης*, vocat istam v. ad Persinam *Ἐσάνδη* et *Ἐσόδη* Dromo, Cursor, Tabellaris.

†ΑΣΚΑΟΥΚΑΟΥ, *Askaoukion*, quasi Cervorum pabulum, ap. Afros. App. Diose. p. 455. Malina *Ἀσκαουῶν*. Hebr. אֲשָׁקוּקוּ Ask-alko: Capreae vel Fideis amor, i. e. cibis illi pergratus. In capreis observantur ut Africani, cum in cervis, qui in Africa noli sunt, observare non possent. Bochart Canaan 2, 15.

†ΑΣΜΑΧ, vel secundum aliam lectionem *Ἀρχμα* appellabatur *ἐπὶ τῆ ἐgyptii* in Ethiopia. Originem vocis varie declarant eruditi. Vide Jablonski. Op. 1, 41.

†ΑΣΜΟΔΑΙΟΣ. Tobiae 3, 8, nomen mali geni. Hebr. אֲשָׁמוֹדַי Aschmedai: Perdus. Baxtorf. Lex. Chald. p. 237.

†ΑΣΟΝΘ. (Leg. *Ἀσοῦθ*). Arnoglossa, ap. Egyptios. Ex App. Diose. p. 445. Jablonski. Op. 1, 43.

†ΑΣΟΝΤΡΗ. Halimus, ap. Egyptios. Ex App. Diose. p. 445. Jablonski. Op. 1, 42.

†ΑΣΟΥΜΕΣ. Mercurialis, ap. Afros. Ex App. Diose. p. 475. Punice אֲשָׁוּמַעַס Hassomes: Minister. Herba ministri sc. Deorum est Mercurialis. Bochart Canaan 2, 15.

†ΑΣΟΥΜΕΣΑΑΒΟΝ. Canina brassica, ap. Afros. App. Diose. p. 475. Species haec est Mercurialis, a qua distinguitur addito *λαβῶν* [βῶν Laban] Alba, Bochart Canaan 2, 15.

†ΑΣΟΥΡ. Phoenicibus dicitur ὀ σράρη, teste Hes. [ubi Ἀσοῖον στρακῶν καὶ] et Etym. H. Steph.—† Hebr. אֲשָׁוּר Hazur. Phoenices Craterem ita vocantur ab orbiculari forma, plane ut Syri Globum אֲשָׁוּר Hazur vel Hizzur. Bochart Canaan 2, 11.

†ΑΣΟΥΡΙΚ. Eruca, ap. Afros. Diose. App. p. 446. Lego *Ἀσούου*, nomine composito ex אֲשִׁר אֲשִׁר: Aris: Herba, et poae pro lat. Erucæ. Ergo *Ἀσούου* est Herba eruce. Bochart Canaan 2, 15.

†ΑΣΠΑΛΟΣ. Piscis, et quidem Athamanum dialecto. Eos enim Hes. scribit ἄσπάλου nomine τοῦ ἵχνυος: ἄσπάλου τῶνον exp. Etiam *στεινὸν* Corium. Unde Ἀσπάλια, ἰ. Piscatus: Hes. et Suida ἄλιου ἄσπάλιοι: sed illi praeter *στεινὸν* et *ἀλά*: si tamen ita

scripsit. Inde et VERBUM *Ἀσπάλου*, *ἴχνος*, *Πισος*, *Πισος* venor. Cujus pass. quoque in ead. signif. act. nimirum, accipitur. Suida enim teste, *Ἀσπάλου τῶνον ἄσπάλου*, τὸ ἄλιου τοῦ ἵχνου. Ad eo porro verbo sunt duo VERBALIA, *Ἀσπαλίω*, et *Ἀσπαλιεύω*, [ap. Plat. Soph. 13.] ambob. signif. Eum qui piscis vebatur, *Piscatorem*. Ambo ap. Hes.: *ἄσπάλου ἵχνος* exp. ἄλιου, hoc autem τῶ ἵχνου ἄλιου. Sed addit, *ἄσπάλου* non solum ab *ἀσπάλου* derivari, i. e. ἵχνυος: verum etiam, secundum alios, τὸν τῶν ἵχνων τῶ *λαβῶ*, i. e. τῶ ἵχνου, quoniam illo v. ieta ejusdem est calamo s, arundine suscepti hincque praefixa piscem et mari extrahit. Quod etiam τῶ *ἀσπάλου* etiam accommodari potest, utpote qui τὸ *λίον* ἀσπάλου. H. Steph. v. Ἀσπαλιεύω, ἵ. ἄσπ. *Piscatorum*, Plut. (de S. A. 976.) *Plato Soph. 229. Ed. "* Ἀσπαλίω, ad Lucianum, 1, 359. *Ἀσπαλιεύω, act.*, Jacobs. Anth. 10, 118. *Ἀσπαλιεύω, Met.* 47, et u.; ad 98. 259, ad Timaeum Lex. 32. *Schnef. Met.* " *Ἀσπαλιεύω*, Nuntius. *Plato Soph. 96. Bas. l.* Τί Νῦν κροῦστῆσθαι ἂν εὐγενῆσαι ἴδη αὐ κρημῖ, λέγων ἂν ἠθελοῦν ἄλιον ἕλκεν τῶν μαζῶν; αὐτὸ ἀσπαλιεύω; 97. Καὶ μὲν αὐτῷ γ' ἂν τὸ ἕλκετον κρημῖν, κρημῖν κρημῖν, ἡ τῶν ἐγγυθ' ἕλκετον ὄντας ἐλεῖν τῶ ἀσπάλου τῶν. H. v. non satis accurate definit H. Steph. [Vide tamen Hes. ap. Eund.] *Ἀσπαλιεύω* non est *piscator* in genere, sed specialim piscator, qui ἄλιον ἐστὶν, et αὐτῶν, οὐκ ἄσπασ τῶν κρημῶν, ἄλιον ἴα τῶν κρημῶν, utrum quidem εἰς τὸ ἀσπάλου ἵχνος, καὶ τῶν ἵχνων, οὐκ ἴα, leg. ἀλά, ἴα, ἀν τῶν τῶν κρημῶν, ἀσπασ τῶν κρημῶν, ἀλλά κετὰ τῶν κρημῶν καὶ το ἴχνου, καὶ ἠθελοῦσθαι τῶν κρημῶν, — ἴα ἄλιον εἰς ἐλλείψει ἀσπάλου, *Plato l. e. 97.* *Schnef. Met.*

†ΑΣΙΑΡΟΣ. *Asiaris*, Macedoniae. Hes.

†ΑΣΜΑΝΟΝΑΙΟΙ vocantur Macedones vel ab Asmonio, provo Mattarbia, ut Josephus A. I. 4, 16. vel a אֲשָׁמַן coll. Ar. حاشم وحشم Magna, Optima, ut Eichhorn Ebaling in die Apocryph. Schriften des A. T. p. 217. putat.

†ΑΣΣΑΠΙΟΝ, τὸ Minutus assis. Vox a recentioribus Gr. formata et Lat. Assis, Hes. idem esse dicit quod *λεπτός*: duo autem λεπτά conficere quadremtem, h. e. tres nunquos. Utitur vero eo v. *Matth.* (10, 29.) *Οὐκ ἔστι σπυρδία ἀσπασίας κελύφας*; Et *Plat. Camillo p. 245. μετ' Ed.* Πᾶσι τῶν ἵχνων ἵχνον, τῶν μνημῶν καὶ τῶν κρημῶν ἀσπασίας ἵχνον: quod *πρὸς ἀσπασίας λέγων* dicit fecisse drachmas mille quingentas: ἄσπασιον enim fuisse τὸ ἄσπασιον, H. Steph.—† Zonaras exp. *ασπασίον* ἢ *Νεκυσιον*. *" Hero Spirit. Vitruv.* 10, 13, ap. Schneider. *Lex.* Edl.

†ΑΣΤΑΝΔΗΣ Hesychio *ἄσπασιον*, Cursor diurnus: addenti, *Tarentina* ita vocata τῶν ἀγγέλων, Nuntium. Suid. *Pescium* esse v. ait, ut etonymonum ἄσπασιον. Ita enim ab eis nominari τῶν ἐπιδοχῶν γραμματῶν, Tabellariorum, qui per successiones literas ferunt, certum nimirum intercurru intervallis mutari soliti. Rursum Hes. tradit quosdam nomine *κρημῶν* accipere: atque ita l. *forest* γ, *ἀσπασίον* supra. Idem cum hoc, aut simile certum quiddam, sonat *Ἀσπασος* ap. Athen. 5, si tamen ita verissime putandus est: nam et ipsium ait *Pescium* esse v. a Gr. scriptis. *disruptum* ab cerebrum in quotidiana consuetudine usum: Καὶ γὰρ παρὰ τῶν ἀγγέλων, ἵχνυοι, ποίηται, καὶ συγγαροῦσι τῶν πρὸς τῶν ἄσπασιον, ἔστιν ἔβριος καὶ Περσῶν ἰδίωμα, ἔστιν ἴα τῶν τῶν κρημῶν σπυρδῶν, ἀν τῶν παραπύργων, καὶ τῶν ἀσπασίων, καὶ τῶν κρημῶν τῶν κρημῶν. H. Steph.—† *Rehnd. Diss.* viii. de vet. L. Pers. p. 141. confert *Peris* استادن Staxe, vel ἐπιδοχῶν Ἀστανδῶν: Stator, quasi *astans* domino ut *jussa* ejus exequeretur. Hodie ap. *Persas* scribitur, استادن Astandan, v. *Hammer.* *" Plut. Alex.* 18: *T. 9. p. 31. H. Edl.* *Zeuss.* ad Xen. K. H. 793. *Schnef. Met.*

†ΑΣΤΑΒΟΥΣ, ἔσ τὸν σῆνον ὄψον. Nil nomen ap. aecolas insulae Meoecia. *Diod. S. 1, 37.* Jablonski. Op. 1, 42.

†ΑΣΤΑΡΘΗ, θεὸς *Sidoniarum*. Suid. *In LXX. red-*

dunt Hebr. אשכולות Aschtolot, cojus Plur. אשכולות
Aschtolot, 1 Sam. 7, 4. vertitur ἀσχη 'Aschabol. Syr.
ܐܫܫܘܠܐ Astrul. Pro Ægyptia v. declaratur a Blum-
berger ad Jablonskii Op. 1, 427. Veneri comparari solet.
Euseb. Præp. Evang. 1, 10, p. 58. Ab Ἀστροργεστ "A-
strogeos" Faunus Astartes. "Αστροργεστ, Schol.
Lucian. Cal. non temere cred." Kall. Mss. "Αστρο-
ργεστος (sic) Fabric. B. G. 1, 325." Schæf. Mss.

† ΑΣΤΕΡΟΠΗ. Marubium, ap. Ægyptios. Ex
App. Diosc. p. 458. Jablonskii Op. 1, 42.

† ΑΣΤΗΡ ΧΙΛΑΟΣ. Achillea, ap. Afros. App. Diosc.
p. 464. אֶשְׁתֵּר חִילֹס [Hazar chilos:] Herba
Chilii pro Achillii. Bochart Canaan 2, 15.

† ΑΣΤΗΡΤΙΦΗ. Anthemis, ap. Afros. App. Diosc.
p. 460. Alio nomine Gr. dicitur χαρμύλλω Terre-
stre malum. Sic Hebr. אֶשְׁתֵּר תִּפְלָה Atsir tiphla: Herba
mali, ob odoris similitudinem. Bochart Canaan 2, 15.

† ΑΣΤΡΑΑΟΣ a Thessalis dicitur ὄσπρῳ, teste Hes.
II. Steph.

† ΑΣΤΡΙΣΜΟΝΙΜ. Solanum, ap. Afros. App. Diosc.
p. 467. Leg. Ἀστρί Ἰερωνίμ. Hebr. dixerit: אֶשְׁתֵּר
אֶשְׁתֵּר Atsir 'bassamini: Herba Octavi, i. e.
Æsculapii, quæ Apollo hanc herbam invenisse et Æ-
sculapio tradidisse dicitur. Bochart Canaan 2, 15.

† ΑΣΤΥ Athenas vocabant Attici. Ex Ægypto
derivari hoc nomen tradit Diod. S. 1, 28, ad quem I.
Wessel, annotavit, inepitissimas Grammaticorum ori-
ginationes arguere v. peregre in Græciam allatam esse.
Jablonski. Op. 1, 40, ubi non constare ait quid de
Diodori observatione dicendum sit.

† ΑΣΥΜΗΜΟΝ. Cassia quædam species, ita dicta
nomine barbarico, ap. Diosc. 1, 12, ubi Ruell, habet
Aphemum. H. Steph.

† ΑΣΗΗ. i. q. Ἀσσή, quod vide supra.

† ΑΣΘΟΣ. Marubium nigrum, ap. Ægyptios. Ex
App. Diosc. p. 457. Jablonskii Op. 1, 43.

† ΑΣΧΕΔΙΟΣ. ὁ σίγγρος ap. Italos. Hes. et East.
ad Od. T. p. 705, b. 44. Athemas L. 9, p. 402, b.
hunc usum Siculis tribuit. Esse tamen v. Gr. origi-
nis veritiquum arguit, quod recte exp. γραμματικῶς
καίτες. Casaub. ad Athen. l. c. " Malib. Lex. Gr.
P. 1124." Ed. " Thom. M. 793. Valck. Hipp.
p. 172." Schæf. Mss.

† ΑΣΧΥ. rē Succus esse dicitur Pontice arboris;
[sp. Scythus Herod. 4, 23.]. Quod a nucleo Pontici
fructus deficit crassum et nigrum. H. Steph.

† ΑΤΑΔΙΝ. Rhannus, ap. Afros. App. Diosc. p.
443. Hebr. אֶתָד Atad: quod pro Rhanno occurrit
Gen. 50, 10. Jud. 9, 14. Ps. 58, 10. Bochart Can-
aan 2, 15.

† ΑΤΑΙΣΟΝ. ἀνδροβάρῳ. Tyrrensi. Hes.

† ΑΤΑΡ, ut et Ἀθῖρ, Veneta nomen fuisse e
nomine urbis Ἀτάρῳσι Ἀποδῖτες πόλι, colligit Ja-
blonski. Op. 1, 43.

† ΑΤΑΡΒΗ. μέτρον τῆς Ἀιγυπτίου. Zonaras. Vide
supra Ἀροῦδι et infra Ἀχίρῳ.

† ΑΤΑΡΑ s. Ἀσπάρῳ. Mensis nomen ap. Cap-
pudoces. Jablonski. de L. Lyc. p. cliv.

† ΑΤΕΡΓΑΤΙΣ. Dea quædam Syrorum, Tellus
sc. ut tradit Macrobi. Saturn. 1, 23. Athen. vero
[p. 346.] Syrorum reginam fuisse ait, adeo ὀψο-
φάγος et piscium deliciarum amantem, ut præconi-
o edixerit, Ἀτεργάτιδος μέδων ἵχθιν ἰσθίον. H.
Steph.—† Certum esse nomen Atergatis, vel ut alii
scribunt Atargatis [unde "Ασπασίον 2, Maccab.
12, 26.] corruptum esse ex Astarta. Nam Atargatis
eodem que Decreto, "Strabone teste L. 16. extr.
Decreto autem et Astarte ejusdem clæ nomina sunt.
Atharini prius vocatum scribit Geographus; sed
fortasse ibi leg. Ἀσάρῳ, non Ἀθῖρῳ. Syrorum
pura putā v. est astarā, Ἀσάρῳ; quamquam in sa-
cris literis semper scriptum Astartoth numero multi-
tudinis; [sepas tamen אֶשְׁתֵּר אֶשְׁתֵּר Astoret: vide supra
v. Ἀστροργεστ] quem et LXX. interdum servarunt, ut
Jud. 2, 13. Ὀυρνεοῦ τῆς Βαῦλ καὶ τῆς Ἀσπάρῳσι.
Casaub. ad Athen. l. c. " Ἀσπασίον, Fabric. B.
G. 1, 326." Schæf. Mss.

† ΑΤΙΕΠΚΟΝ. Plantago. App. Diosc. p. 445.
Hebr. אֶתֶרְעִין Atir-erkin: Herba nervorum s.

nervosa. Bochart Canaan 2, 15.

† ΑΤΙΕΠΕΡΖΙΑ. Prasiun ap. Afros. Nomen
Βίρῳ s. Lat. receptum. Diosc. App. p. 448.

† ΑΤΙΡΣΙΠΠΗ, vel ἠθ Bochart scribit Ἀτιρσίρῳ;
ap. Afros κυριασμένη Herba cornici pede. Ὑπερλεῖο;
Galli crus. Diosc. App. p. 445. Pro ἀπὸ ἰσθ. ἀπὸ
vel ἀπὸ ἰσθ. Vestigium. Hebr. אֶשְׁתֵּר Asur et Arabibus
أشور. Et אֶשְׁתֵּר Avir aliquid est nomen, idem
forte quod Gr. Hes. Σίστη ἴσῳ ποῖσι, si δὲ ἑσπε-
ρίσῳ. Bochart Canaan 2, 15.

† ΑΤΡΑΒΑΤΙΚΟΣ. Zonaras quidem cum Suida a
Lat. Ater v. derivat, addit vero: Ἡ ἐστὶ μετὰ τραχίνοι
ταῖσις εὐθῶσις χροσθῶν τραχίνοι δὲ αὐτοὶ παρὰ δὲ
χλαμύδες.

† ΑΤΡΟΝ. τὸ μέλαν τῶν Τρωάδων. Zonaras. Lat.
Atrun.

† ΑΤΤΑ. Ibidem [Thes. 2, 1505, 3, 34.] abiter
mentio facta est vocativi ἄττα, quæ προσώγραμμα est
νεωτέρων πρὸς προσηγορίας, Thessalicae dialecte
proprium, ut East. [p. 777, 54.] tradit et veti. Grammatici,
dicens ipsum esse "προσηγορίαν, ἄττον, et ἀμυρ-
λαγρον, hoc est μὴ δύνατον μεταλλάξαι εἰς ἕτερον
μνηστικῶν ἑλίον λέξιν. Alibi [1793, 12.] esse dicit
προσώγραμμα ἐκ νεωτέρων ὡς πρὸς τρωάδα, et προσώγρα-
μα ἄδελφου νέου πρὸς προσηγορίας. Et p. 658. Ἐστὶ δὲ,
inquit, τὸ μὲν ἄττα φίλος, τὸ δὲ ἄττα τροάδι, τὸ δὲ
κάτω πατριός, τὸ δὲ ἄδελφός. Ac προσώγραμμα
quidem προσώγραμτος εὐλαξῶθις potest Od. II. [31.]
ubi Telemachus Eumæo dicit: Ἐσθερα οἶνος, ἄττα,
σθεθε ἕρετ' ἐθέθ' ἰσάνα. Est enim Eumachus Tele-
machi veluti nutricius. Generalius autem γέροιστος
προσώγραμτος, H. P. [561.] ubi Menelaus Phœnici dicit:
Φοῖβις ἄττα γέροισ παλαγιετός. H. Steph.—† Ἄττα
pro ἄττα Macedones dicere ait Etym. Mf. " Callim.
Ep. 37. Heyn. Hom. 4, 631, 5, 671. Mitsch. H. in
Cen. 132. ad Od. II. 31. ad Callim. 1. 68. ad Herod.
307." Schæf. Mss.

† ΑΤΤΑΑΗ. φάρμακον. Phryges. Hes. Leg. φάρμακ.
Salmasius, Leg. φάρμακον. Bruno.

† ΑΤΤΑΡΤΑΜΑ. νόμισμα, πόρρω Κρητικῶν. Hes.

† ΑΤΤΗΣ, sc. ὁ dicitur nominatus fuisse Puer qui-
dam Phrygius a Rheba adamatus. Pro quo ap. Suid.
scriptum Ἄττα in Ms. etiam et vet. Cod. et, sed non
serie sua, verum post Ἀραρίστου, ante Ἀθήσθου s.
unde suspicari queamus omne per v. scriptissimū,
ut scriptum ap. Dem. pro Cor. [313.] Βαῖσι εἰσι σάβη, καὶ
ἑταυροῦντες ἴσα ἄττα, ἄττα ἴσα. Veruntamen et
ap. Harpocret. scriptum Ἄττα pro εἰ: qui eum dicit
κατὰ Φυρίῳ μέγαλον τρωάδων ὡς προσηγορίαν τῆς πατρῶς
τῆς θεῆς. Adiditque rursus Suid. in accus. dicit
Ἄττα non Ἄττα, affertque et Theophrasto Comico,
Κολοσσῶν γ' ἔργα καὶ καὶ τῶν πᾶσι ἄττα. Affert et
Dem. l. supra cit., sed paulo aliter, ita numerum,
Κατὰρετὶ τῶς σάβης, Ἄττα οἷα Ἄττα, quomodo in
Ms. etiam Cod. legitur. Legitur porro superius
Ἄττα ap. Hes. quoque, sed sine express.: tantum
enim ei subiungit, ἴσα Ἄττα καὶ Ἀδασῶν. Ἄττα
Bacchi esse epith. dicitur in VV. LL. H. Steph.
" Ἄττα, Clem. Alex. 15." Ed. " Ἄττα, ad Lucian.
1, 235." Schæf. Mss. " Ἄττα, Sol. Prod. H. 1."
Wakef. Mss.

† ΑΥΑΣΕΙΣ. τῶν οὐρανῶν χάρις περιουσιῶν
κυβερ μέγαντα ἰσχυρίων καλλίστην αὐτῶν. Strabo
L. 2, p. 150. Oases. Jablonskii Op. 1, 44. " Non
placet vocis barbaræ originem Gr. dare." Casaub.
" Schneider. Lex." Ed. " Αἰσῶν, Rennel. Herod.
535." Schæf. Mss.

† ΑΥΤΑΦΟΣ a Cypris dicitur ὁ ἄνεμος, teste Hes.
App. Suid. vero est Nom. propr. regis Edessæ.
H. Steph.

† ΑΥΤΟΥΣΤΕΙΟΝ. Locus quidam sic nominatus in
honorem Augusti. Vide Suid. II. Steph.—† Αὐγού-
στειος ἀσπασίον. Zonaras. " Ἀὐγούστειος, Jacobs.
Anth. 11, 264. Αὐγούστειος, Fabric. B. G. 1, 326."
Schæf. Mss. " Gruter. Inscr. in Iudice." Ed.

† ΑΥΔΕΝΤΟΣ. Adventus, ap. Herodianum, sicut
Αδὲνα pro Advena in Basilicis, Salmas. Exerc. Pien.
3, a. E.

† ΑΥΘΗΝΑΙΟΣ. Mensis Ianuarius ap. Macedo-

nes. Suid. Alii *Abraon*. Schneider. Lex. e Chishull's Travels, p. 53.

† **ATKΛAΩΣ** *dos*. Tyrheni. Hes.

ATYAKA Hesychio *ἡ ὄρεα*. Vomer. H. Steph.—† Scribo *ἀτάκα*, quod olim ap. Lacones i. signif. q. ap. *ἀτάς* Gr. *terra*. Kuster. Suid. *Ἐτάκα* scribit et Dor. esse notat. Albert. "Vide *Ἐτάκα*." Edd.

† **ATAIKOΛ** *ἔρανα*. Persae. Hes. Hodie Persis inauris *ἔρανα* dicitur, unde *Atianae* leg. videtur. Reland. Diss. VIII. de vet. L. Pers. p. 143.

† **ATYTAIA** Aousia. Suid.

† **AYTOYENPIN** *βασίς*. Baglossa, ap. *Aegyptios*. Ex App. Diosc. p. 471. Jablonski. Op. 1, 33.

† **APATA**, teste Hes. est *Δερνία* cui *Ἀραται*. H. Steph.—† *Ἀραία* ap. *Aeginaetas*. Is. Voss. "Ad Anton. L. 271. Verh. "Ἀράς, *ibid.* Ruhk. Ep. Cr. 274." Schaf. Mss.

† **APAKA**. Syriaca v. i. signif. q. vulgo *περὶ λήμνα* s. *περὶ βλάνα*, teste Etm. Mementi et Suid. H. Steph.—† *Ἀπάκ* Aphaca Syris aethiopicis et Phoenicibus Amplexum sonat. Pro quo *ᾤᾤ* Habak est in Hebr. mutatis homogeneis. Bochart Canaan 2, 14.

† **APAMIAI** s. *Ἀραται*, ap. Cretenses, Agri, qui servis bello captis, *Ἀραμιαί* dictis, colendi assignantur. Kuster. ad Hes. v. *Ἐραμιαί*.

† **APAMHTAI** Hesychio sunt *cicerata ἄραται*, *πάρκοι*. Famuli rustici, Aecolia. Pro quo supra ex Athen. et Eust. habuimus *Ἀραμιαί*. H. Steph. "Schneider. Lex." Edd. "Ἀραμιαί, Jacobs. Anth. 6, 308." Schaf. Mss.

† **APEDITOS** *ἄρατα*, ap. Lacones, est *ἡ ὄρεα*, teste Hes. Si *ἀραταί* scriberetur, esset eo, in qua *τὰ φαιδρία* non celebrantur. H. Steph.

† **APAOPO**. Mercurialis ap. *Aegyptios*. Ex App. Diosc. p. 475. Jablonski. Op. 1, 45.

† **APPOYΣIN** s. *Ἀρπονούθ*. Hebr. *ᾤᾤᾤᾤᾤ* Haphschit; Morbus, Libertas. 2 Reg. 15, 5, ap. LXX.

† **APPI**. Legitur ap. LXX. 2 Reg. 10, 10. pro Hebr. *ᾤᾤ* Epho; Nunc. Vide supra *Ἀρφα*.

† **APL**. Scordium, ap. *Aegyptios*. Ex App. Diosc. p. 458. Jablonski. Op. 1, 45.

† **AXANB**. Vide infra *Μεραχούβ*.

† **AXAZ**. *κατάχευσι*. Hes. Ab Hebr. *ᾤᾤ* Apprehendi, Retinuit, unde Substant. *ᾤᾤ* Achazah; quod a LXX. Interpr. verti solet *κατάχευσι* Possessio. Vide Num. 32, 5. Ps. 2, 8. Kuster. *Ἀχάζ* Jer. 22, 15. legitur ap. LXX. pro Hebr. *ᾤᾤ* Eres; Cedrus, quae interpr. e varia, caque vitiosa lectioe orta est.

† **AXANH**, Hes. teste, est Mensura frumenti in Bœotia, capiens medium unum. Paulo ante tamen dixerat *ἀχάνης* secundum quosdam esse *Περσικὰ μέτρον*. [Idem hoc affirmant et Suid. et Zonar.] Phano-demum vero dicere esse *σίτασι*, eis *ἡ κατεβήθη τοῖς ἐπιστομαῖσι* *οἱ ἐπὶ θεωρίας ἵστως*, sive *οἱ ἐπὶ ἐπιπέδον ἀπὸ τοῦ ὕψους*. Eust. quoque p. 1446. [l. 6.] scribit: *ἀχάνης*, i. e. *σίτασι*, fuisse *Περσικὰ μέτρον*, *ἔν ᾧ ἀπεβήθη τοῖς ἐπιστομαῖσι τοῖς θεωρίας*. Hidemque p. 1854. [l. 10.] *Περσικὰ δὲ φασι μέτρον αἰ ἀχάνης*, *ἡς αἰ σίτασι εἶπὸς τισι*, *εἰς ἡ ἀπεβήθη τοῖς ἐπιστομαῖσι οἱ ἐπὶ θεωρίας ἀπὸ τοῦ ὕψους*. Dixerat ibidem, *ἀχάνης* fuisse μέτρον Βοιωτῶν *πάλαι τῶν μετρίων*. Utitur porro h. v. Aristoph. Acham. [108.] *ἀχάνης ἔστι γὰρ χριστὸν λέγει*. Ex eadem fabula Eust. [1854, 11.] citat et DEMIN. *Ἀχάνης*. Nam in l. proxime cit. de *ἀχάνη* locutus, *λέγονται δὲ*, inquit, *καὶ ἀχάνησι τὰρ τὸ Κριμαῖ ἔν τοῖς Ἀχαρῶνσι*. Suid. cum Aristoph. Schol. referunt ex Aristotele hoc μέτρον cypax fuisse XLV. medimorum Atticorum; sed uterque subjungens, quosdam dicere esse *σίτασι*, *εἰς γὰρ κατεβήθη τοῖς ἐπιστομαῖσι οἱ ἐπὶ τὰς θεωρίας ἀπὸ τοῦ ὕψους*. H. Steph.—† Cf. J. Poll. 10, 164. sq.

† Aristoph. A. Diss. Plut. Arato 6. Antonio 6." Edd.

† **AXIPHON** Cretenses dicunt *τὰς ἀράδας* Locustam; Hes. H. Steph.

† **AXON** Lacomibus dicitur *καρπὸς ἐκ λατρῶν ὄβριον*. Hes. H. Steph.

† **AXI** v. *Ἀχι* χριστὸν *χλωρὸς*. Hes. Hoc nomine *Aegyptiorum* lingua *omnis*, quod in palude vitens nascitur, signif. testatur Hieron. ad Jes. 19, 7. Hebr. *ᾤᾤ* Achu; a LXX. *Ἀχι* redditur Genes. 41, 2.

18. Cf. Scholtzii et Woidii Lex. Copt. p. 10, 43. Jablonski. Op. 1, 45. "E. H. Barker. ad Etm. M. 926." Edd. "Wessel. ad Diod. S. 1, 52." Schaf. Mss.

† **AXNYAA**, Hes. teste, Cretensibus sunt *ὄρεα* Nyses. H. Steph.

† **AXOIOSIM**. Tragi species, quae multis in locis crevit, ap. Afros. App. Diosc. p. 465. Leg. *Αχουσίμ*. Plur. Phoenicis a Sing. *Αχουσία*. Herba Aethi-orum vero videtur non eam signif. quae multis in locis crevit, sed eam, quae in Creta tantum inventi dicitur. Bochart Canaan 2, 13.

† **AXY** ab Arabibus dicitur quodam Cassiae species, quam Alexandrini mercatores *ἄαρις* appellant, teste Diosc. 1, 12. H. Steph.

† **AYAPEP**. Sphondylium ap. *Aegyptios*. Ex App. Diosc. p. 456. Jablonski. Op. 1, 46.

† **AFINOHON**, Absinthium. Syr. *ᾤᾤ* Ab schento, Arab. *المستق*. Pater somni. Schlessner. Nov. Thes. Philol. Crit. p. 530.

† **AFI** ὁ *Ἄδα*, unde reges Cypri *Ἄδα* dicti. Etm. M. v. *Ἄδα*.

B.

† **BAAA**. Hebr. *בָּאָא* Dominus, quae nomine generatim dū insignitur. Specimen vero idolum Sidoniorum 1 Reg. 16, 31. *Περσικὰ λέγουσι θεὸς ἐστὶ δὲ ὁ πᾶσι μῶν* "Ἄρα". Gl. M. in Paulino. Alberti ad Hes. v. *Βεελζεβούβ*. Legitur quoque plur. αἱ *Βααθῆ* Jud. 2, 11, 3, 7, 10, 6. vel *Βααθῆ* Hos. 2, 16, 17.

† **BAAATIS**, ὁ *καὶ ἄρα*, Sanchoniath. Hebr. *בָּאָא* Baalath; Domina. Haec fuisse Astarte vocat traditur, non ut ap. Graecos Dione, Veneris mater. Bochart Canaan 2, 2. Vide *Βαθῆ* infra.

† **BAAY**, Uxorem Veneti *Καλῆ* appellat et Noctem interpr. Sanchoniath. Bochart Canaan 2, 2. scr. putat *Bauer*, et exp. e Phoenicio *בָּאָא*, quod Noctem signif. putat.

† **BABAL** Vide supra *Ἄρα*. "Brunck. Aristoph. 2, 163. ad Lucian. 1, 744. Thom. M. 125." Schaf. Mss.

† **BABAKATPEY**, *βαρβαρὸς ἐστὶ κρητὴ ἀντιπαρῖθις* *ἢ ἡ βαρβαρὸς θεὸς*. Suid.

† **BABAON**, Pudentia s. Pudenda, *αἰδοῦς*. Hes. [qui infra *Βαμβάλος* eodem sensu Phrygiis tribuit.] Sed Lacomibus *αἰδῆσι*, *item κραυγῆσι*, Vociferatorum. Itaque erit l. q. *βαμβάρις*; id enim idem Hes. exp. non solum *ἀρχαῖος*, *ἐμπρός*, *item κρητῆρος*, (ut *βαβῆ* quoque affert pro *ἐπιθωπῆ*.) sed etiam *κραυγῆσι*, *ἄρα*, inquit, αἱ *Βαβῆ*. H. Steph.

† **BABHP** Hesychio est ὁ *Ἄρα*. Mars. H. Steph.—† Pampylorum hoc esse putat Sopio.

† **BABBYPOY**. Pastinaca, ap. *Aegyptios*. Ex App. Diosc. p. 454. Jablonski. Op. 1, 46.

† **BABPHN**, Hes. teste, Macedonibus est *Ἰαχ οἰκί*, H. Steph.

† **BABYKTA** Hesychio *γέροντα*. Pons. H. Steph.—† *Legz* *Βαβύκτα*. Est vox Lacomica. Helms.

† **BAJ APON** Lacones vocant *τὸ χωρὶον* Tepidum, Hes. teste. H. Steph.

† **BAFETEI**, Suidae est * *καλαρῆσι*. H. Steph.—† Vox Graeco-barbara formata a Lat. *Vagari*. Kuster. ad Hes. v. *Βαγῆσι*.

† **BATINDAPIOL** αἱ *Ῥοδία*. J. Poll. 6, 81. de caryiis loquens. Vox peregrini quid sapiat. Athen. "Βαγῆσθιδάβας esse vocat, quod vide.

† **BATOZ**, Hes. teste, est *ἐκκῆρος ἄρα* ἢ *μῆτρον*; item *βασιλεύς* et *σπαρτίτης* ap. Lacones. H. Steph.—† Pro *σπαρτίτης* legi jubet *σπαρτίτης* Letronne 16 Journ. des Savans. 1820. Mars. p. 178. "Βαγῆσι, Hejn. Hom. 8, 391. Bafes. Rex Lacon. Wessel. Diss. Herod. 120. ad Herod. 600. Larcher. Herod. 3, 404." Schaf. Mss.

† **BASIN** Hesychio *βασίνας ἐνδύμα ἐπὶ ἱερῶν* Bysina stola quae utebantur, cum rem divitiarum faceret. Suidae quoque *βάβιν* est *ἡ τοῦ πάλαι* Sacra stola, affert et Danielis [10, 5.] *Ἦρα τοῖς ἰσραηλῆται μῶν, καὶ ἔδρα, καὶ ἔδρα ἀπὸ ἐπὶ ἐξεδύματα βάβιν*. Peregrina igitur v. est, non Gr. H. Steph.—† Hebr. *בָּבִין* Baddin; Lino, a *בָּב* Bad. Hilck. "Zonar. 372.

plutensis Ed. ibi habet *πρωτογενήματα*. H. Steph. Vox immitto suspecta dicitur, est Hebr. **בְּרִיכָה** Bicerim: Primitiv. Schleuser. N. Thes. Phil. Crit. * **ΒΑΚΥΛΑΟΝ** Elei vocantur τὸν *σπονδίαρον* [σπονδίαρον legitur hodie] ἄρον, Hes. H. Steph. —† Athen. 3.111. d. + BAA. ὀβαλίαι, lingua Coptica. Kuster. ad Hes. v. Βαλίαι.

+ BAA. Myrrham esse ap. Aegyptios tradit Plat. de Ia. p. 383. Sed Myrrha Coptice dicitur *σαλ*. Jablonski. Op. 3. 49.

ΒΑΑΡΟΥΣ a Cerniis [Cyrniis] vocari Exules, tradunt e Paos. [10, 17.] H. Steph.

+ BAAHN. Vide infra Βαλλῶν. —† Ad Callim. 1, 27. * Βαλαίος, ibid.† Schef. Ms.

ΒΑΑΙΑ Hesychio est ὀθαλμία Morbus oculo-rum; qui et Βάλων a Cretensius vocari dicitur τὸν *σπῆρον* ὀφθῆμ, sc. oculis. H. Steph. —† E Copt. Βαλ. Oculus. Montefalconius. Cf. Jablonski. Op. 1. 49.

+ BAAAAI. Βαλλοί. ap. Cyprios. Hes.

+ BAAAHN. βασιλεῖς. φηγοσί. Hes. Sunt qui Βαλλῶν scrib. putant. Schol. ad Aesch. Pers. 659. [allis 638.] Βαλλῶν δὲ βασιλεὺς λέγεται. Εὐβορίων δὲ φησι Θεοφάνη εἶναι τὴν διαλέκτον, ὅθεν καὶ Βαλλῶνιοι ὄρον, δὲ ἐστὶν βασιλεῖος. Sunt qui ad Hebr. **בַּאֵל** Baal: Dominus, originem vocis referunt. —† Plat. 10, 758.† Edd. —† Brunck. Soph. 3, 438. * Βαλλίωδε, Brunck. Aristoph. 3, 68.† Schef. Ms.

+ BAAΣAMENH. Βασίλλωμο. Append. Diosc. 3, p. 460. Nomen Africana sive Phoenicium **בַּאֵל בַּאֵל** Baal samien: Dominus cœli. Sol. Flus forma et colore solem referens. Bocharti Cassan 2, 15. Vide infra *Nasir*.

+ BAMA. Ezech. 20, 29. Symmachus scripsit pro Hebr. **בַּמֶּלֶךְ** Bamah: Celsum, ubi LXX. scribunt *Αβαίμ*, quod vide supr. Sed *Βαμά*, quod 1 Sam. 10, 10. * *Αλλ* scripsisse dicitur, et *Σαμά* depravatim putat Schleuser. Nov. Thes. Philol. Crit. 358. quod interpres, v. Hebr. **שָׁמַח** Schem: ibi, pro nom. propr. habens, posuit.

+ BAMBAKOYΣ. φαρμάκιον Κόκκιον καλοῦσιν. Anti-Atticista in Bekkeri Anecd. 1, 85. Hinc est * Βαμβάκιον, et ap. Hes. Βαμβάκιον pro * μαγγυ- κέτριον et Βαμβάκιον χῆμα pro φαρμακίον χῆμα. * Βαμβάκιον, Hesychio μαγγυκέτριον: adempti, quosdam exp. * φαρμακίον: alios *καλοῦσιν*. Hicdem Βαμβάκιον χῆμα affert pro φαρμακίον χῆμα. H. Steph. —† Anal. 2, 107. *κατὰ β* Βαμβάκιον, ἢ μαγγυκέτριον. Adde * Βαμβάκιον pro φαρμακίον. Est a * Βαμβά Δορ. pro Βαμβά et ἔρβαμα. Vide Schneider. Lex. * Edd. * *Αδραμβάκιον*. Nullo leucioio factus: sunt enim Hesychio Βαμβάκιον, et φαρμακίον et * μαγγυκέτριον. Et cibus ἄρβαμα καλοῦσιν. Qui sine ullo condimento et veluti gustus lenocinio parati sunt. Athen. 4. (146.) et Pyrgione de *σπερτίαι* Creten-sium: *Τὸν δ' ἄρβαμον ἰσχυροῦς εἶναι φαρμακίον δ' ἀνεῖναι ἄρβαμα καλοῦσιν τῶν κρεμνισμάτων*. Sed ser. potius ἄρβαμα καλοῦσιν. H. Steph. * Βαμβάκιον, Toup. Opusc. 1, 541. ubi et de Βαμβά- κέτριον, Βαμβάκιον: Jacobs. Anth. 8, 282. Βαμβά, Toup. Opusc. 1, 541.† Schef. Ms.

BAMBAAA Hesychio sunt *χρηρῆνὰ ἱμάτια*: Vestes bybernae. Mox tamen Βαμβάκιον generalius exp. ἱμάτιον: addens, Phrygia ita nominare τὸ αἰθῆρον: pro quo supra lubinibus Βάβαλον, H. Steph.

+ BANGA. Victoria. Cares. Steph. B. v. *Ααβαν- σα*. Jablonski. de L. Lycan. p. cxlv.

+ BANΔON. τὸ * *ἀλαμολίον*. Zonar. I. e. Signum, Vestium. Cf. Suid. et Du-Cang. Titiniam. Βάνδον extremi imperii a Lat. factum est Bandum: τὸ *πορο- στέραμα*. Hinc Bandum pro Vesillo. Salmas. Exerc. Plin. pr. 793. b. A. Zonar. v. Κορυμβία exp. τὸ *σπῆρον*, addit, *επεὶ εἰ Τρωαίαι βάνδον ἐκαλοῦν*. * Etyim. M. v. Σηρατά.† Edd.

+ BANNA. γερῆ. Beoti. Hes. Bana et Boet. s. Dor. *βίαι* pro Muliere vel Filia. Quod ex Hebr. est **בַּנָּה** [Banah:] Filia] cuius pur. solum retinet **בַּנָּה** [Banoh.] Salmas. de Hellenist. c. 3. fn. * Βάνα, Brunck. Aristoph. 3, 99.† Schef. Ms.

+ BANNAΣ. βασιλεὺς τῶν Ἰουδαίων, οἱ δὲ μάγισ- τος ἄρχων. Hes. Hoc ex *ἀναξ* certum putat Heins.

quia *β* idem cum *Β* Eolico digamma. Hoc forte pen- tinent Bani Croatiae et Dalmatiae de quibus Du-Cang. Gl. Lat. Kuster. * Βάβνα, Heringa Obs. 205. *β* et de * Βαρέων, * Βάραρον.† Schef. Ms.

+ BANNATAI. οἱ *βασιλεῖς καὶ οἱ ἱερεῖς ἰθαί*, τῶν Ταυρατίων τὸ δὲ αἰεὶ καὶ Βάναρον. Hes.

+ BAP. * *βία*, ἢ τὸ Βαπ Ἰων. Zonar. Hebr. **בַּב** Bar: Filius. Quod unum 1 Sam. 2, 18. in Ver- sione LXX. Ed. Abd. et Cod. Alex. *Ἐπεὶ βίαι* leg- itur, id e var. lect., que in textu Hebr. obtinuisse videtur, ortum est; nam Ed. Rom. habet *Ἐπεὶ βίαι*. Hes. *βίαι* *μαίον*, quod e Chald. **בַּב** Bar: Filius, exp- osse potest Alberti: *Mittimus vero rectius scribi τὴν* iudicat e Chald. **בַּב** Par: Frustum, Mica, *μα- εῖς* τ, a v. **בַּב** Dividere.

BAPA Lacones vocantur *βάρβαροι*. Pecora, Hes. ait. H. Steph.

+ BAPAKAKAI. ἄγος *δωθῆρας*, τῶν Κελτύων, Hes. Alberti. is eruditus astipulatur, qui *βάρβαροι*, et pro *ἀγος* legendum putant *ἀγος*.

BAPAKES, [σ.] Hesychio τὸ * *προσφῆμα* τὸν *μάζον*, quos ab Atticis *βάρβαροι* dici tradit; signifi- vero et *τολίον*. Meminit erorandem *βάρβαρον* Athen. quibus 3. [p. 140. a.] et utriusque exp. sed neutrum probans: nam alio quodam Epilyle 1., in quo *βάρ- βαρον* illorum mentio fit, subjecti: *Δωρὶστὸν ἄγος μάζον ἐκ τῶν κελτίων παρασθέντων* τούτων γὰρ οἱ *βάρ- βαροι* *δωθῆρας*, οὐκ *τολίον*, ἢ φησι Λυσιμαχὸς ἢ τὸ * *προσφῆμα* τὸν *μάζον*, ἢ *Ἐρωσθένης*. Βάρβαροι, Etymologo sunt τὰ *ὀλα τὰ ὀδόντα*; sed addenti, quosdam exp. *σπαγίον*: alios, τὰ ἐκ τῶν ὀδόντων ἀπὸ τῆς τροφῆς *εὐχεύματα*, i. e. Gingivæ, Malag vel Quæ et cibo sumto dentibus inhaerent: signifi. vero et *το- λίκον*, teste Eod. quod signifi. supra *βάρβαροι* in priore autem, *βάρβαροι*, τὰ *ὀλα τὰ ὀδόντα*; sed addenti, quosdam exp. *σπαγίον*: alios, τὰ ἐκ τῶν ὀδόντων ἀπὸ τῆς τροφῆς *εὐχεύματα*. Sed videtur scripsisse *βάρβαροι*, cum ipsam precedenti *βάρβαροι* anteposuit. Βάρβαροι, Hesychio τὸ *ἐξόν* τῶν *σπαγίων* *μάζον*, Pars illa, que intra maxillas est. Supra *βάρβαροι* et *βάρβαροι* end- pene significat. Munitur Etyim. quoque, sed non exp. H. Steph. —† Vide infra Βάρβαροι. * Βάρα, Bapae J. Poll. 6, 77. Athen. 3, 115.† Edd.

+ BAPBAE. (Leg. Bāba.) Casaub. *ἐπιθῆ* τῶν Ἰθαίων. Hes. qui infra et *βάρβα* *ἰθαί*, exhibet.† Bast. ad Greg. Cor. 393.† Edd.

+ BAPBAOPE proprie qui difficulter, asperè et duriter loquitur, ut ab ipso sono natum sit nomen, ut Strabo 14, -2, § 28. p. 662. Alii ab Arab. **بَاب** Murmuravit, derivant. Drusius L. 2. Quamst. 17. et Syr. **بَاب** Extra. Schleuser. Lex. N. T.

BAPBITOΣ, ὁ 4, 5, Et Βάρβιτος, τὸ 4, Barbitus s. Barbitum: Instrumentum musicum multis intentum chordis: unde et Theop. dicit Βάρβιτος ἐκ *καύχου- δον*. Nranthes ap. Athen. 4. *Ἀναρτίον* *ἐργον* esse tradit τὸ *βάρβιτος*: Pind. autem ap. Eand. 14. Terpantrum, qui Anacreontem *ἡλικ* processit, dicit *ἀντιφθόγγον* *ἐργον* τῆς *παρὰ Ἀνδῶν ἐπιπέδου τῶν βάρβι- τος*. Hoc sane constat, Anacreontem plurimum eo instrumento delectatum fuisse. Sic n. ipse *ὄλα λέγει* canit: *ὄλα λέγει Ἀρπέτιον, ὄλα δὲ Κάλιον ἔργον*. *Ἄ βάρβιτος δὲ χροῦδῆς ἔργον ἄντων ἔχει*. *Ἡμεῖς αὖτις ἔργον, καὶ τὸν λέγον ἄναρον*. *Κάλιον μὲν ἔργον ὄλας ἠοῦδῶν ἠοῦδῶν ἄρην δ' ἔργον ἀντιφθόνον*. Ubi nota *λέγει* et *βάρβιτος* pro eod. dixisse: item et *ferm.* 4 *βάρβιτος*. Lat. quoque triplici genere efferunt imitatione Gf. Horat. nec Polyhymnia Lesbium re- fugit tendere barbiton. Et, age *υἱ* Latino, Bar- bite, carmine. Ovid. Non facit ad lacrymas barbitos ulla meas. Auson. Hoc genere et chordas et plectra et barbata conde. J. Poll. quibus neutro gen. dicit τὸ *βάρβιτον*, numerans ipsam inter τὰ *ἄρματα ἔργον*, addensque, item et *βάρβιτον* vocari. Hicdem certe Etyim. scribit *βάρβιτον* dici quasi *βάρβαρον*, ut- pote qui *βάρβαρον* τὸν *ἄντων* καὶ τὸν *ὀλέγγον ἄρην* ἔργον u. dictas fuisse τὸ *σπῆρον*, quoniam ante ner- vorum usum utebantur *λεῖον* *εργον*, *λεῖον* stanti- bus s. Filis. Quamobrem, inquit, et *λεῖον*

ipsum *βάρβατος* appellant, *ἐὰν τοῦ μ.* INDE *Βαρβάρων* dicitur τὰ *βάρβαρον κρείων* s. *ζάλλων*, *Βαρβάρων* pūbare, s. *Barbitō canere*: ut *ἄμφικλο* et *εὐθαρίξει*. J. Poll. ex Aristoph. Perperam v. ap. eum scriptum *βαρβαρίζεις*. ITEM *Ἰ. Βαρβαρίζη*, ad, ὁ, Schol. Aristoph. J. 522. κτ) *Βαρβαρίζος*, [h, ἔ, J.] barbitō canit. Vide *Χερσόπολις*. *Βάρβαρον*, *Εὐλαίας* vocant τὰς *βάρβαρον*, quās *βαρβαρίων*, ut in *Βάρβαρον* doral ex Etym. Quasmodam ap. Athen. quō 14, [9.] ubi vulgo legitur, *Καὶ γὰρ βάρβαρον, ἢ βάρβαρον, καὶ ἄλλα ἐλέγαντο*, pro illo *βάρβαρον* non dubitant reponere *βάρβαρον*. Non minus suspectum est *βάρβαρον*, quod ap. Eund. legitur sub fin. lib. 4. ubi nimirum ex Esapulo refertur τὰς *βάρβαρον καὶ βάρβαρον*, *ἃς Σατυροὶ καὶ Ἀνακρίων περινοήσαντο, καὶ τὴν μάγαν*, καὶ τὰ *τρίγωνα*, καὶ τὰς *σαυρίδας* ἀρχαῖα εἶναι. H. Steph.—† *Βάρβαρον*, Instrumentum musicum, cuius nomen barbarum esse dicit Strabo 10. p. 171. c. Ed. Casaub. Cf. Ejuod. not. ad Athen. 4. p. 482. Aliam voci originem tribuit Zoharas. Persæ hodie scribunt *بَرْبَار*. *Barbad*. v. Hammar. “*Βάρβαρον*, τὸ, Athen. 4. 175. ὁ *βάρβαρον*, 182. 14. 636. * *Φδοβάρβαρον*, ἔ, ἔ, Amans lyran, Cantans lyra, 13. 600.” Edid. “*Βάρβαρον*, Simogid. 49. et Jacobs. *Βάρβαρον*, ibid. Schol. ad Horat. p. 4. Fischer. ad Amarc. p. 4. Haules. ad Theoc. 269. Jacobs. Anth. 10. 309. *Βαρβαρίζος*, Lucian. 2. 337. *Βαρβαρίζος*, Kuster. Aristoph. 109. * *Βάρβος*, Aristoph. Fr. 231.” Schæf. Mss.

† *ΒΑΡΒΑΘΩΜΟΣ*. *νῆες λέγεται*, *Ἐξορίται*, Zonar. In Codd. varie scribitur nomen. Suid. *Βαρβαθῶθ*. Tittmann⁹ Forsan Hebr. *בַּרְבָּתוּ* Bar ozmah; quia v. *בַּרְבָּתוּ* Jes. 40. 29. a LXX. vertitur *λέγεται*.

ΒΑΡΒΑΙΦΑΝΟΣ Suidæ est ἡ τὰς *γυναικας βουζόμενον*: Qui mulieribus vim facit, Qui mulieres violat et per vim stuprat. Hes. quoque Ampraciotas *Βαρβῶρ* dicere scribit τὸ *βουζέσθαι γυναῖκας*. Forsan igitur *βουζόμενον* scr. foret παρὰ τὸ *βουζέσθαι τὰς ἄγνας γυναῖκας*: verumtamen et Ms. Suid. Cod. habet *περὰ βουζέσθαι*. H. Steph.

ΒΑΡΒΟΙ. Poete qui cum cantu laudes dicebant ap. Celtas in convivis. Ita enim Posidonius ap. Athen. 6. [246.] de Celtis loquens, *Τὰ δὲ ἀκούσματα αἰετὶς αἰετὶς ἢ καθάπερ ποιεῖται ποιεῖται δὲ αὐτῶν ποικίλονται μετ’ ἄλλῃ ἰταλῶν λέγουσιν*. Apud Hes. pro hoc vocatum scriptum *Βαρβόι*, cum hac exp. αἱ *ἄλοι* παρὰ Γαλάτας: sed procul dubio perpetuo pro *ἀκούσθαι*. H. Steph. “*Strabo* 4. 302. *Diod.* 8. 3. 213.” Edid. “*Βάρβος*, ad *Diod.* 8. 1. 354.” Schæf. Mss.

† *ΒΑΡΒΙΜΩ* Ezech. 48. 28. ap. LXX. Ed. Bos. legitur pro Hebr. *בַּרְבִּימָו* Meribab: Contentio, permutatio literarum. Rectius Ed. Complut. *μαρβῖμω*.

ΒΑΡΠΣ, ap. Hieron. *βαρῖς* perperam scriptum pro *βάρῖς*: itidemque *βαρῖος* et *βαρῖος* pro *βάρῖος* et *βάρῖος*. H. Steph.—† Origine Hebr. dictum nam *בַּרְבָּתוּ* *Barbat*: Palatium, Basilica. Soping. Cf. Valek. Diss. de v. *βάρῖος*, supra p. cccxxii. “*Toup* Opusc. 1. 217. Ammon. 29.: Valek. Animadv. 44. Wessl. Herod. 147. Koen. ad Greg. 247. ad *Diod.* 5. 1. 108. Musgr. Iph. A. 297. Jacobs. Animadv. 292.: *Anth.* 7. 116. 8. 208. Brunck. Soph. 3. 505. * *Βαρῖος*, Brunck. Soph. 1. c.” Schæf. Mss.

† *ΒΑΡΚΑ*. *αἰθῶν παρὰ Ταρταρίων*, καὶ *περὶ ἄνθρ.* Hes. E serie literarum scribitur. *Βαρῖος*. Kuster. Sed vide num *Βαρῖος* sit pro *Μαρίος*. Alberti.

† *ΒΑΡΚΗΝΙΜ*, quod et *Βαρκαίμης* *Βαρκαίμης* aut *Βαρκαίμης* scribitur, est ap. LXX. Jud. 8. 7. 16. pro Hebr. *בַּרְכַּיִם* *Barcanim*: Tribuli vel Tribula. Hes.: *Βαρκαίμης* αἰθῶναι, αἰθῶναι.

† *ΒΑΡΚΙΝ*. *βάρκιν* τὰς *ἑρ* *Αἰγύπτου*. Hes. Cf. Sturz. p. clxxiii.

† *ΒΑΡΔΜΟΣ* s. *Βάρμος*. Instrumentum musicum priscum, de quo Athen. 4. 182. f. et 14. 636. c. Ista nomina suspecta videntur H. Stephano, qui *βάρμω* *ἄολ*. pro *βάρμω* recipiendum putat. “*Vide Βάρμω*. In Schneider. Lex. est *βάρμω* et *βάρμω*.” Edid. “*Βάρμω*, *Βάρμος*, Fischer. ad Amarc. p. 4.” Schæf. Mss.

ΒΑΣΑ Hesychio est *αἰσχῖον*. Idem tamen et *Βεσῖς* affert pro *αἰσχῖον*, ut Suid. quoque. Sed parum

ad rem est, quod Suid. e Ps. affert, *ἄνε Κίρου, Ἐβασῖν ἐπιτερόμεν, ἐπιτερόμεν ἐν βελῆσι θαλάσσης*: ibi v. omnes Interpret. unoconsensu *Basan* accipiunt pro *Prop.* non. loci, cuius fit passim mentio in *Biblis*. *Locus* est Ps. 68. 23. [ap. LXX. 67. 22.] H. Steph.—† *Βεσπίτ* fortasse Hebr. *בְּשִׁיט* *Beschah*: Pudor, quod a LXX. Mich. 7. 10. vertitur *αἰσχῖον*. Alberti. ad Hes. *Zonaras*: *Βασπίτ* *αἰσχῖον*, ἢ *καρία*, ἢ *καρκαίμωρος*, ἢ *λεπὸν καρκαίμωρον*.

† *ΒΑΣΑΡΑ*, χῆνος τὰ *Δουνακίον* τοῦ Λυδοῦ. J. Poll. 7. 59. c. Jablonski. de L. Lycorum. p. cxi. Vide *Βασῖον*.

ΒΑΣΚΕΥΤΑΙ Hesychio sunt *φασκίτες*, ἀγχαίται. H. Steph.—† E Lat. Fascis. Soping.

ΒΑΣΚΙΟΙ Eid. sunt *ἄσμοι* [ἄσμοι Alberti.] *φασκῶν*. Sarmenorum fasciculī. H. Steph.—† Pariter ut *Βασῖον* et Lat. Fascis. Kuster.

ΒΑΣΣΑΡΑ s. *Βασσῖρα*, ἢ *Νομεν ἐπιδοκίμων* ejuodam, ita dicitur παρὰ τὸ *ἢ βῆσι δασκῖται*: ut *Lex. meum* vet. et *Etym.* tradunt. Hesychio vero auctore *βασσῖραι* fuerunt *χρητῶν*, οἳ ἐτόρουν αἱ Θρακίαι *βασχῖν*, *Tunicæ*, quæ gestabant *Thracica baccha*: *φασσαν* et *vulpinis pelibus*: quia *βασσῖραι* dicuntur etiam αἱ *ἀλώκεσσι*, s. *ἀλωκῶν* τὰς εἶδος, ut Lycophr. Schol. tradit. Pro quibus ap. *Etym.* hæc inverto ordine leguntur: *Λέγονται Βασσῖραι αἱ Θρακίαι βασχῖν χρητῶν οὐκ ἐτόρουν ἀπὸ τοῦ βῆσιν δασκῖται, ἀπὸ τῶν βασσῖν*. Sed non sine mendis suspicione: quantum quidem attinet ad postrema illa *vv.* ἀπὸ τοῦ *βῆσιν δασκῖται*, ἀπὸ τῶν *βασσῖν*: nam quod ad prius attinet, *βασσῖραι* dicitur *βῆσιν*, confessum est: paulo ante enim et ipse ex Orioue annotat *βασσῖραι* proprie signifi. τὰς *βασχῖν*: et Lycophr. Schol. eod. modo. Quinetiam ex *Athen.* 5. [198.] idipsum patet: is enim in *Bacchica* ejuodam pompe descriptione, *Μῆνῃ δὲ τῆσθ, ἰμῖται, μακρῆται, αἱ εὐδοκίμωνται μαρμαρίωνται, καὶ βασσῖραι αἱ λυδοί, κατασκευάζονται τὰς τρήχας, καὶ ἐπιτερομένωσιν, τῶν μὲν ἄσμοι, αἱ δὲ ἠμῖλαι αἱ ἀμῖλαι καὶ εἰσπῶν κατεῖχον δὲ τοῖς χερσίν, αἱ τῆρ, ἔγχυθῶν, αἱ δὲ ἄσμοι*. Eant. vero [289. 31.] *βασσῖραι* esse dicit τὰς *εὐδοκίμωνται τοῦ δασκῖται τῶν τῶν*, nominatas δὲ τὸ *βῆσιν ἢ ἀπὸ κακῆσθ* δὲ τὸ *μαρμαρίωνται*: ut et paulo ante dixerat τὰς τῆρ *βασχῖν*, s. τὰς τοῦ *βῆσιν τῆσθ*, dictas fuisse *βασσῖραι*, *λυδοί, μακρῆται, αἱ μαρμαρίωνται*: aliterque autem τὰς *ἀμῖλαι*.

Proprie itaque *βασσῖραι* signifi. τὰς *βασχῖν*: ex hoc veto *βασσῖραι* dicta est ἢ *καρκαίμω* καὶ *καρία* γυνή, ut *Etym.* et *Lex. meum* vet. tradunt, sed ille gemino s. scriptum habens eam *v.* hoc Simplicii. Ita vero Lycophr. ipsum esse dicit: cuius *v.* ad eum respiciunt, hæc sunt in *Alexandria*, de *Penelope* *Ulyssæ*, ἢ δὲ *βασσῖραι* Σαρμῶν κατασκευάζονται κακῆσθ δασκῖται, ἢ δὲ *βασσῖραι* αἱ τῶν ἄσμοι. *Ubi* Tract. quoque annotat, *βασσῖραι* alius dicit τὸν *βασσῖν*, καὶ τὸ *δασκῖν*, καὶ εἶδος *ἀλωκεσθ*, καὶ τὰς *βασχῖν*: ἢ autem in l. τῆρ *τῶν τῶν*: quod patet etiam et sequenti *κατασκευάζονται*, quod est *κατασκευάζονται*, ut et *Duris* *Salmus* scribit τὰς *Παρελήτων ἐπιτερομένωσθ* πῆσαι *μαρμαρίωνται*. Vocat igitur *αἱ βασσῖραι*, quod veluti fuit quodam in libidine fuerit, ut αἱ *βασχῖν*, quæ *βασσῖραι* dicuntur, *Bacchico* quodam et *lymphato* furore perhibentur agitate fuisse. Rursus *Etym.* et hunc senarium affert, sed sine auctoris nomine, *τῆρ σαρκαίμωρος βασσῖραι λαμψῖνδῖ*. *Ubi βασσῖραι* pro *Vulpe* accipi patet et duobus illis epithetis *καρκαίμωρος* et *λαμψῖνδῖ*: quorum illud est ad omnimodam versutia, hoc vero ab albicante et nitente cauda, a qua et *λαμψῖνδῖ* nominatur, inditum est. Nec vero *βασσῖραι* solum nominatur illa ipsa *Vulpes*, SED ET *Βασσῖραι*: nam, ut *Etym.* vellet, *λέγεται Βασσῖραι* ἢ ἀλώκεσθ κατὰ *Ἡρόδοτον*. Itidemque *Suid.* *βασσῖραι*, inquit, ἀλώκεσθ κατὰ *Ἡρόδοτον*. Pro quo *βασσῖραι* Hes. HABET *βασσῖραι*: sic nimirum scribens, *βασσῖραι, ἀλώκεσθ, καὶ βασσῖραι*, ut eam pro *βασσῖραι* recipiendum videtur, quod in vulg. ejus Edid. legitur, quod *Καρκαίμωσθ*. Ac preterea ap. Eund. est *POSSISS*. *βασσῖραι* αἱ ἐοδὸν *βασσῖραι* s. *βασσῖραι* signifi. *Vulpem*. *βασσῖραι*, inquit, [“*rectius Βασσῖραι*, ex *Herod.* 4. 192.” Schweigh. Mss.] ἢ ἀλώκεσθ αἱ *ἀλώκεσθ λέγωνται*, i. e. *Vulpina*. Ut veto ad *βασσῖραι* redeam, sciendum est ipsum demum signifi.

non solum τὴν βασάνον τὴν ἀλώεσα, sed etiam τὴν βασάνον τὴν δάκρυ: ut Etym. et Lex. meum vet. testatur. Βασανίδες, inquit, αἱ δάκρυα παρὰ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἔβανον, ὅ ἐστιν ἰσχυρὰ τὰς, ἢ παρὰ τοὺς ὀφθαλμοὺς λεγόμενα γυδία: sed præpostere etymologias has accommodatis derivato βασανίς, cum primitivo ipsis βασάνια deferre eas debuissent. Adhæc ut βασάνια dicitur ἢ πόνος, ita et βασάνια a Suida exp. ἐπαιρία, πόνος, afferente ex Epigr. Βασάνια Ἐβραίων * εὐσελεύματα, ἢ ποτὶ ταύρων Πάλλα * ταυροποιεῖν στήρια χραιμάζοντα. Præterea a βασάνια, Baccha, est POSSESS. Βασανίαις, [ἡ, ἴα, ἰ]. q. Βασυαί, Bacchicus: ut accipi videtur in Epigr. Σπυριτὸν βασανίαικῶ ῥέριον βίαιον μύστω: ubi tamen Suid. exp. πορνικῶ. Idem sane Suid. βασανίαι ἐσε dicit ἰ. q. Διονυσίαι, cum tradit Soterichum sub Diocletiano imperatore scripsisse Βασανίαι. Sed et Dionys. Afæ, cæsius Περσηγῆσι etiam nunc extat, Βασανίαι scripsisse fertur, ut Eust. in ejus vita refert. Atque adeo Steph. B. a Dionysii Βασανίαιa citat v. Ἐβραϊστί, et V. Μαλοῖ. Ibi enim e Dionysii Βασανίαιον 1. refert Μυλωνοῖς fuisse ἔθνος Ἰβάνων τῶν ἀνθεστηρίων τῶ Διονυσίου μετὰ Διουάδου. E quibus vv. satis liquet Βασανίαιον argumentum esse res a Baccho gestas: de quibus et Nonni Διονυσίαι. H. Steph. * Βασανίαιον, nomen Bacchi et Βασανίαι, tunica Bacchicam, e Chald. 𐤁𐤏𐤃𐤁 [Busra:] Usa inamatura, arcescit Kulm. ad J. Poll. 7, 60. * Βασανίαι, Bacchof, Anac. (56, 6.) ap. Athén. 10, 427. * Ἀνυβρίσι δὲ ἄν ἴδους τὴ βασανίαιον. Schweigh. Mss. * Βασανίαι, ἰ. et * Βασανίαι, pro eodem, Orph. Y. 44, 2. Βασανίαι et Βασυαί. Edd. * Βασανίαι, Lobeck. Aj. p. 360. Βασανίαι, ad Herod. 366. Βασανίαι, Koppiers. Obs. 119. Valck. Callim. 186. * Μυστῶ Βαχβ. 664. ad Charit. 548. Jacobs. Anth. 11, 70. Βασανίαι, ad Horat. p. 46. Zeun. Βασανίαι, Pflinck. 3. * Schief. Mss.

ΒΑΣΤΑ, Itali vocant ἄσπερματα, ut tradit Hes. H. Steph.

ΒΑΣΤΙΖΑΚΡΟΑΕΑ. Βάστων ἄρχος. Ἀνδιστί. Hes. Similitus superflus Βαστακροαεα interpretatus est πλοῖον ζεφύριζε. Ἀνδιστί: et inferius: Κροαίεζε πλοῖαζε βάστων: unde conjicere licet κροαία vel κροαία Lydis usurpatum fuisse pro Cito. Alberti.

ΒΑΣΤΡΑΧΑΙΖΕΙ. Hes. exp. τραχυλαί, subjungens, Βαστράχαι dicitur τοὺς τραχυλοῖς. Eadem tradit Etymologus: ut Lex. meum vet. sic habet, Βαστραχολαίαι, τραχυλαίαι. Βαστραχαι γὰρ τοὺς τραχυλοῖς λέγουσι. H. Steph.

ΒΑΣΥΝΙΑΣ, sub. ὄνομα vel ἑκατόν, dicitur ἐρῶν πόνον σταίειν μέλιτι, ut Athen. refert 14. [645.] in sermone de placitis. H. Steph.

† ΒΑΤΑΒΑΚΗΣ. Archigallus diæti fuisse videtur ap. Phryges. Jablonski. de L. Lycæon. p. cxxxviii.

ΒΑΤΑΝΙΑ Hesychio sunt τὰ λυαδία, qui Siculis pecellare esse h. v. addit ut et ap. Athen. 1. [28. c.] laudantur Κρίθια κεράμια, Σαλαία βατάνια, Μεγαλιὰ κλάδινια. Et Alexis ap. Eund. 4. [169. d.] ὄνομα δ' ὀψοποιεῖ ἐφόριον Περὶ [ἴα] Σαλαίας αἰσὶν ἑμαθῶν, ὅστε τοὺς Δειπνοπόταις ἐστὶ [ἴα] βατάνια γ' ἑμβαλεῖν ποτὶ Ἐπίοτε τοὺς ἄλλοτας ποτὶ τὴν φησίαι. Ibidem esse Antiphane: πλοῖονα [ποδύδισσι] περιμῆναι. Ἐσ βατανίαιον ἐρῶν. Ita enim respondentum pro βατάνιας, (quod vulgæte Edd. habent) postulante metro. Ibidem et per s. dici παράσιον tradit, afferens ejus exempla ex Antiphane et aliis. At 12. [516. l.] ap. Buid. Alexis βατάνια edulis annunciare videtur, cum ait: ἄλλ' [ἴα] ἀπαλλάξθαι μὴ Κανθαίονος λέγων αἰ χόρτα [χρία] οἱ βατάνια, nisi intelligas Patellas cum insectis orionia. H. Steph. † Cf. Πατάνια infra. * Βατάνια, Athen. 28. ad Mær. 350. Koppiers. Obs. n. Bergler. Alciphr. 400. * Βαταγίαι, Koppiers. l. c. * Schief. Mss.

† ΒΑΤΑΡΑ. [Βαθάρη habet Cod. Ms. Schow.] Πέλιος Μακεδόνος. Παρόλιος * Ἀθῆναιος. Hes. Scriptura dubia. Cf. Sturz. p. clxliii.

ΒΑΤΑΣ Tarentinis ὁ κατασφῆρι, Hes. H. Steph.

ΒΑΤΙΑΚΗ, ἴ. Pocoli genus, teste Athen. 11. [784. a.] vel Ed. Schweigh. T. 4. p. 225. ubi Περσικὴ φαίλα vocatur) afferente e Diphilo 1. [p. 484. e.] Τραγυλαος, πρίστια, Βατιάος, λαβρόνιος. Idem et

Βατιάος vocatur per demin. Philemon ibid. [p. 497. l.] ἰστοραγυλαος, Βατιάος, * παλίνος. Ibid. [p. 484. l.] Didymus τὸν λαβρόνιον dicit ἕναμα εἶναι ῥοβιλάου ἢ Βατινίαι. Aliquanto ante [p. 480. a.] Βατινίαιον legitur de vase itidum: κρητὸν χυμῶσι, Κρητῶν ἀνάθημα, Βατινίαιον [Βατινίαιος] ἀργυρίον. H. Steph. † Bochart. Hieroz. T. 2. p. 878. confert Chald. 𐤁𐤏𐤃𐤁 Batiach: [Pepo.] Cf. Sturz. p. clxi. not. s. † ΒΑΤΝΟΣ ἄναξ. Μεσσηνίος. Hes. An βατῆς scrib. ut vocetur tibia sic, quia perforata est 1. Alberti.

ΒΑΤΟΣ est Mensura genus, Hebr. pecellare, ut Luc. 16, [6.] ἰσαῖος βάτος ἴλαιος: ubi vet. Interp. Centum cados olei: forsitan secutus ea exemplaria, reperitur enim quædam, que ibi ἰσάος habent: nisi forte βάτος et ἰσάος pro eodem accipit: nam ut aperte probat Georg. Agricola, ap. Hebræos 𐤁𐤏 Βατ Mensura fuit rerum liquidarum, prorsus respondens Atticæ amphoræ, que Gr. non modo μετρητὴ, sed etiam ἰσάος et κεράμιον dicitur. Hieron. Comm. in Ec. 5. tradit et ipse Batum in liquidis species dici, sed capere decimam partem cori: æqualique mensura esse ephi in aridis. Idemque f. s. Comm. in Jerch. 45. Porro Batus, inquit, qui Hebr. appellatur 𐤁𐤏 eadem mensura est qua et ephi: et in speciebus tantum liquidis, vini, et olei, et hujusmodi. Corus triginta habet modios, et in utraque mensura, h. e. tam aridarum quam liquidarum, tetra principium. Decima pars cori in his, que modio memurantur, appellatur Epha, i. e. tres modi: et decima pars cori in speciebus liquidis vocatur Batus s. Vadus: ut ejusdem mensuræ sit epha et batus. Rursum in l. paulo ante e. dicit batum facere tres amphoras, ut hic epha s. ephi facere: tres modios: amphoran et modium pro eadem et æquali mensura accipiens, sed illam in liquidis speciebus, hunc in ardentibus. Hes. βάτος s. ῥάδος esse dicit περιμῆναι ἴσάου, ut supra ex eo docui: Erasmus vero sextarium LXXII, ut Josepho A. J. 8, 2. H. Steph. † Vide supra Βάτος. † ΒΑΤΤΙΚΕΣ. γυναικῶ. Βωστί. Hes.

ΒΑΤΤΟΣ. Nomen ejusdam Cyrenæorum principis: quem in maximo honore habuerunt, ideoque et ἑβραίων ὄνομα τὸ σβάνος, et in omnium nam altera parte Augustinus effugium euderunt, in altera sibi, in ipsius honorem: quæ planta ætæ pretiosæ at valde odorata. Inde Proverb. Βάτος σβάνος dicitur ἐπὶ τῶν σπανίαις τῆσι λαβρόνιαι, ut prolixius docet Aristoph. Schol. Suid. et Erasim. in Adagis. Ab eodem et Βάτων σπανίαι, Βαττι specula, nominatus est Locus quidam in Libya, ut testatur Hes. Meminit Suid. et Βαττι ejusdem ἰσχυρῶναι καὶ τραυλοῖ, Exili voce præditi et halbi. Sed idem is est ephi priore, ut ex Herod. patet, 4. [155.] p. 123. 172. Ibi enim de Cyrenæicis illius Βαττι genere loquens, inter alia et ipse dicit, Χρῆστος δὲ περιμῆναι, ἑξοχεντὸ ὁ πῆξι ἰσχυρῶναι καὶ τραυλοῖ, τὴ σβάνια ἐπὶ τῆσι Βάττιαι. Ipse vero Herod. cum post adventum in Libyam ait transmigrationem esse Βάττος, quoniam Ἀίθιοι τὸν βασιλεὺς Βάττος ἐκάλεσαν, ipseque Libya regnum obtinuit. Ab hoc porro Βάττος ἰσχυρῶναι τε καὶ τραυλοῖ dictum putatur VERBUM Βαττολόγος, loquor ἰσχυρῶναι et τραυλοῖ, ut Βαττιus ille: i. e. Exili voce balbutio, Exili voce sum, et lingua impedita balbaque, Lingua titubans et hasitans, Impedite loquor et balbutio veluti Βαττιus ille ἰσχυρῶναι καὶ τραυλοῖ. Sunt qui velint esse Unum idemque verbum his terve repeti inter hasitantium et titubantium linguas: a Βαττο quodam poeta incepto, qui in hymnis suis eadem credens iterabat: indeque poni pro Nugari s. Nugas delatere, Garrisse, Multa inanimiter garrisse, que vix intelligi queant, ut nec ὁ τῶν ἰσχυρῶναι καὶ τραυλοῖ λόγος facile percipitur: nam ut ipsi loquuntur impedite, ita uerbes audientes eorum verba percipere expedite et facile non possunt. Hæten certe ET Βαττολογία, (ἴ.) exp. non solum Ἰνσistentia et offensio in loquendo, Hasitantia, sed etiam Multiloquium: Hesychio ἀργολογία et ἀκαταλόγος. Sane accipi pro πολυλογία conjuncta cum ἀκαταλόγος et ἀργολογία, discimus e Matth. 6, [7.] ubi Christus cum dixisset, Προσευχόμενοι ἄ μὴ βαττολογῆτε, ὁμοῦ ὁ ἴδιος, subjungit, ἀκούσι γὰρ ἔστι ἐπὶ τῆ πολυλογία αὐτῶν ἕλασθηθήσονται: damnans preces non simpliciter loqas, sed que et prolixæ simul sunt et inanes:

vaniis enim plerumque est multiloquium s. loquacitas: unde et Theophr. libi βαρρολογία esse dicit τὴν φλυσιαν; quale in precibus esse ait τὸ αἰεῖν τι τῶν γήριον, ἔξιν, πλοῦτον, γίνομ; et βαρρολογία, τὸ φλυσιον εἶναι. Ety. quique βαρρολογία signifi- cat ut τὴν πολυλογία; sed aliam nominis rationem afferens, nimirum ἀπὸ Βάρων τινῶν Ἑλλήνων, μικροῖς καὶ πολυροῖς στίχων τοῖσδε εἰς τὸ εἶδωλ, ταυτολογία ἕχεται. Ab eodem Batio est et aliud v. ΝΙΜΙΟΥΜ Βαρροζῶν, i. q. βαρρολογία, h. e. Titubanter eque inconstanter loquor, Impedite et hesitante loquor, Balbutio. Offendo serpius in loquendo, Lingua impingo et impeditus sum; atque ita inter titubandum Terpeto verbum unum aut alterum quod impeditus multilam et truncatur: ideoque Inarticulate loquor et ita ut difficultis intelligerem: in modum Batti illius λοχρόφου καὶ τραυλῶ; licet Hes. corā μίμοντι τῆς φωνῆς πεποθεῖται ἱππὸν velit, ut παρρίζεω. Cic. ad Att. 6. 5. Τῆς ἑσπέρου τῆς ἑρῆς ὁ ἰσχυρότερος ἐλάττει μὲν βαρροζῶν καὶ ἀλόνων ἐν τοῖς ἀλλόλογοι; pro quo Exp. precedente dixit, Τῆς διαμαρῆς μου ὁ ἀπελοῦθερος ἐλάττει μου πρῶτον, ἔξ ἂν ἀλογητέρον παραθέγγω, πῆφρονεῖται τῶν ἑσπέρων. Ubi nota vicine signifi- catione, v. βαρροζῶν, ἀλόνων, ἀλογητέρον παραθέγγω- σθαί; et βαρροζῶν optime respondet τῷ παραθέγγω- σθαί, i. e. Perpetui succos et sōnos efferte, lingua nimium impedita, s. titubante et hesitante, ut τῶν τραυλῶν linguῖς impingere sepe et offendere in loquendo solet nec expedite enuntiare animi sensus. Bud. interp. ibi, Visus est mihi prae timore et conscientia vix effari posse; recte; signifi. enim μὲν λαλεῖν et hesitare: ut ap. Lucian. Jove Tragœdo [27.] de Timocle quodam dicitur, Ἐσπλάθη δὲ εἰπεῖν ἀπολαμπαῖσιν ἔσθι, καὶ τῆς φωνῆς ἰδιότητι καὶ μὲνδῶδ- βαρῶς ἕστε γέλωτα ὀφθαλμοῖσιν διὰ τοῖσιν ἐν ταῖς συνουσίαις, οὐ πενίμων, ἀλλὰ βαρροζῶν καὶ ταυτο- λόγιων. Ubi aperte indicatur quod sit βαρροζῶν, nimirum τὸ συνεῖναι, sed ταυτολογία in dīcēdo; h. e. non perpetuo et aequali tenore quasi nexa pro- ferre verba, sed in its turbati ac hesitate, eaque ista hesitatione et titubatione intercidere et a se faciem devellere. Ety. quoque et ipse a Batio illo Cyrenes principe, μεγαλόφων ὄντι, tradit βαρροζῶ- ζῶν dictos fuisse τοῖς μὴ εἰδοτέροις, ἢ δὲ τραυλῶς κεχρημένους τῇ γλῶσσῃ, ἀλλ' ἔσκετοσπέρωνος φθγγηρό- νων καὶ παραφῶν. Annotat tamen et ipse hoc βαρ- ροζῶν, ut βαρροζῶν καὶ παρρίζεω, dictum videri κατὰ μίμοντι τῆς φωνῆς; idque videri verisimilius; nam ὁ Βάτιος, inquit, πρὸς τὸ ἀρεῖσθαί τῆν φωνῆν ἀνίσταται, τραυλίζων καὶ τὸν τοῖσδε ἕχων προφῶ- ρησι. Nec vero pro Balbutire solum ponitur, sed etiam pro Blaterare, Garrare, Inanes nugae deblate- rare, Effutire meras nugae; quibus nimirum aures audientium non minus offenduntur quam balborum titubantia. Inde βαρροζῶν, ὁ, Titubantia et he- sitantia, Linguae impedimentum et offensio in lo- quendo. Theophr. discriminare βαρροζῶν esse dicitur a βαρρολογία; cum enim βαρρολογία esse dicitur τὴν φλυσιαν, subjungit paulo post, Βαρροζῶν δὲ ἔστιν ἡ ἀσπρότης φωνῆς, ἂν ὁ τῶν ταυτολογία. Hes. tamen pro uno eodemque accipit βαρροζῶν καὶ βαρ- ρολογία, idemque βαρροζῶν καὶ βαρρολογία. Nam ut βαρρολογία est ἀργολογία et ἀκαρρολογία, ita βαρροζῶν quoque expr. φλυσιαν. Notandum vero ap. cum simpliciter scribit βαρρολογία, ut Βάτιος quoque pro Βάτιος unico et scriptum reperiri supra docuit. Sed et Βαρροζῶν fidem uno duntaxat et scriptum habet, quod exp. τῶν βαρροζῶν; nam et hoc unico ap. cum et exaratum est: ut ap. Eust. quoque p. 307. ubi βαρροζῶν καὶ τραυλίζεω dici ait ἐν τῶν ἀσπρόφῶν, ἢ σκληρῶν, καὶ τραυλῶν λαλοῦν- τῶν. Est autem ἱππὸν nom. SING. Βαρροζῶν, s. Βαρροζῶν, [ἔξ, ἔξ] signifi. Is qui solet βαρροζῶν, i. e. Titubator, Hesitator, Qui impedit loquitur, Qui in loquendo sepe impingit et offensat; vel etiam Nugator, Blatero, H. Steph. " βαρροζῶν, Jo. Damasc. Ep. ad Theop. de Image. 116. Ed. Combef." Boissonad. Mss. " Ζῶνα Lex. 379. Nicetas Ann. 15. 17. 5. Pierson. ad Meur. 1797. Glossae: * Βαρροζῶν Garrulus. Simplic. ad Epict.

340. Περὶ τῶν καθοριστῶν * βαρρολογία, pro ἀκαρ- ρολογία." Edd. " Βαρρολογία, Wakef. S. C. 5. 8. Βαρροζῶν, ad Meur. 1797. T. H. ad Aristoph. II. p. 320. * Βαρροζῶν, T. H. L. c. Jacobs. Auth. 7. 280." Schaf. Mss. " Βαρροζῶν, Dio Chrys. 1. 317." Wakef. Mss.

+ BAYKAAMIE. Poculi genis Alexandriae usita- tum; unde dicitur καρυφασσαλάζῶν. Athen. 11. p. 784. h. vel Ed. Schweigh. T. 4. p. 224. Sturz. p. clix.

+ BAYPION, ὁ Βάτιος τῆς εἰκίας κατὰ Μεσαρίων. Ety. M. v. Εξῶναι, secundum emendationem Syl- burgii. " Vide Βαρροζῶν, et Schneider. Lex. v. Βί- ρων." Edd.

+ BAXEIM. Micha 1. 10. ubi in Ed. Bos. pro Hebr. בַּחֲצֵי הַיָּם Bacō ab theb. Florindū ne- plorate, legitur Έσπέρου ἢ ἀσπρόφῶν, Aldi Ed. habet ἐν Βαχίῃ. Complut. in Boacī, tanquam Βαδ esset nomen loci. Cf. Schlessner. N. Thes. Philol. Crit. p. 554.

+ BAEAMION, seu, τὸ. Bēlamion, arbor Saracenicā s. Bactriana, fundens cognominem sibi succum s. lacyr- mium. Qua de re prolixè Diosc. 4. 81. et Plin. 12. 9. ubi et alia ejus nomina referunt. Gal. ad Glanc. et Scopioz βεδαμίου meminit. Idem et βεδαμα dicitur, ut ex Hes. patet: ei enim βεδαμα non solum est εἶδος σάβλων, sed etiam βεδαμίων. Nec vero et Hes. tantum, verum et ex Arriano et Gal. Ille enim in suo Πιστάριω Maris Rubri, φέρεται δὲ ἀπὸ τῶν ἰσπῶν πῆδων, κόπτοι, βεδαμα, ἄκροι. Hic vero de Comp. Med. c. Τότοις, meminit βεδαμίου ὄντος; et de Antidot. 2. βεδαμίου ὄντος. Putatur autem βεδαμα s. βεδαμίων ὄντι nominati, quoniam unguis humani colorem imitetur, vel quod unguis odorati odorem referat in sulfitu, H. Steph. — [Diosc. 1. 80. tradit nonnullos βολχῶν dicere. Hebr. est בִּלְחָל בִּלְחָל. " Tral. 6. p. 88. * βεδαμίου, Antyllus et Gal." Edd.

+ BERNH. κάθξος ἢ κάλξος, nomen Typhonii ap. Ægyptios. Plut. de Is. p. 371. 376. Jablonski. Op. 1. 51.

+ BEAEK. Legitur ap. EXX. 2 Reg. 12. 6. 7. pro Hebr. בַּדֵּק Bedek; Fissura, Rima.

+ BEAY. Aequa vel Aer ap. Phryges. Jablonski. de L. Lycæon. p. cxxxviii. " Clem. Alex. 673." Edd.

+ BEEAZEROYA vocatur Πρίστρον, demonium Matth. 12. 24. Luc. 11. 15. Hebr. בַּעַלְבַּעַב Baal ebul, quod vertitur Dominus domus celestis: cf. Michaelis Supplic. ad Lex. Hebr. p. 203. Ab alio vero Dominus stercoris. Nonnulli rescripserunt cum Hieronymo בעלזרובי, quod est Hebr. בַּעַלְבַּעַב Baal ebul, 2 Reg. 1. 2. 3. 6. Idolum Ecomitarum: quod a LXX. Βαῖαλ μῦτα* vocatur, Dominus muscarum.

+ BEEASAMHIS. εἰρηὸν οἰρησῶν ap. Phoenicios, nomen Solis. Sauchoniathe. Hebr. בַּעַלְשַׁמַּי Baal samajin.

+ BEEAFETIP. Idolum Moabitum et Moliantum. Num. 25. 3. 5. Hebr. בַּעַל פֶּתִיץ Baal Peor. Zonaras: Βεῖλ ὁ Κρήσιος, φεγῶν τῶν ἐν τῷ ἑσπέρῳ. Ety. M. exp.: Βῆλ ἐν φεγῶν.

+ BEZEK. ἀσπρότης τῆς Τερεζῶν. Hes. Respicit Ezech. 1. 14. ubi LXX. vel Theodotio v. Hebr. בַּעַלְבַּעַב Basak; Fulgur, in versione servarunt, scribentes Βεζῶ.

+ BEΘ legitur 1 Reg. 5. 11. in Cod. Alexandr. τῶν βὲ pro Βαῖθ, quod habet Ed. Bos. Vide supra Βαῖθ.

+ BEGHAEON. εἰς Ὀρεῶν. Hes. Hebr. בֵּית בֵּית Beth cf. Vide supra Βαθῶλ.

+ BEGY. Aer, ap. Macedonum sacerdotes. Sturz. p. clixii.

+ BELAZOS, Suidæ ὁ ἐνδῶς. East. [p. 1453. 11.] ap. Laconas refert βελαιῶν dici τοῖς ἄρχοντι. H. Steph.

+ BEIAOHTES Hesychio sunt ἰσπῆρες, οἱ ἀπὸ βῆτι Λακεδαιμόνιος τῶν νικησῶντων Λοπ, quibus Spartani redimant victores. Suidæ simpliciter sunt οἱ ἄλλοι, ad Eustathio [p. 1453. 10. sq.] ἰσπῆρες, qui et ipse Laconicum esse tradit. H. Steph.

+ BEIKAZES, Hes. teste, sunt Laconibus ἑσπῆρα

θηρμάτων τόνω θανόντων. Morticinarum pecudum pelles. H. Steph.

BEKKEFAHNOE. Cf. Προσελάριος. Notandum est, unico etiam s. scribi ap. Suid., idque in Ms. etiam Cod.; ut et non solum Becece ibidem scribitur, sed Becece etiam; diciturque id Phrygum antiquissima lingua signif. *ἀρνίον*, Panem; ut Herod. quocumque docet 2, [2.] ap. quem Codd. nonnulli scriptum habent *σπίς* pro *βίσις*; sed perperam fortassis e cum b commutato ob affinem figuram; nam u, quo veteres librarii usi sunt interdum pro b, figure similitudine proxime accedit ad s. Itaque *βίσις* *σπείλαρος* s. *βίσεσέ-λαρος* de antiquissimo dicitur, quique amnis antecedit *αἰῶν* τὸ *βίσις* et *αἰῶν* τῆς *σπείλαρος*, ut οἱ προσέλαροι Ἀσίδες. Et quoniam antiqui feruntur fuisse simplicissimi, imo etiam stulti quadam simplicitate praediti, fit ut plerumque accipiantur et pro Annono et pro Stolido; exp. enim solent *ἀρχαῖος* et *ἀνώγειος*; a nonnullis etiam *σελαρόλαρος* et *ἀνώγειος*. Sed ea exp. aliud, etymon requirit. Apud Hes. *βίσις* est scriptum oxytonum, quod non solum dicit Phrygium signif. Panem, sed exp. etiam *ἀνάγειος*, Demens, Amens, Stolidus. H. Steph.—† Aristoph. *Nub.* 397. ibique Schol. In Zonaræ Cod. aliquo scribitur: *βίσεσέλαρος*: *σελαρόλαρος*, *ἀνώγειος*. “*Ἡθροναχ* ap. Strab. 8, p. 92. Gal. *Diff. Pulsus* 2, 3. ad Apoll. R. 4, 262.” Edd., “*Βεκεσέλαρος*, Wessel. Herod. 104.; *Dis.* Herod. 42. Kuster. *Bibl. Chois.* 72.” Schurf, *Ms.*

BEKKOS s. *βίσις* et *βέσις*. Vide in præced. *Βεκεσέλαρος*. H. Steph.—† Vocem *Bis* s. *βέσις* Paphlagonibus quoque fuisse in usu e Schol. Aristoph. l. c. monet Jablonski, de L. Lycæon. p. cxlviii. “*Bis*, Schol. Apoll. R. 4, 260. *βέσις*, East. ad Dionys. P. p. 144.” Edd., “*Βεκεσέλαρος*, Wessel. Herod. 104.; *Dis.* Herod. 42. Kuster. *Bibl. Chois.* 72.” Schurf, *Ms.*

BEKYAOS. Suidæ *πρωβάριον* Ovinus. H. Steph.

BEAEBATOS. Babylonius ὁ τοῦ κυρίου ἀσπίθ, teste Hes. H. Steph.—† Vide infra *Βελαρά*.

BEAIAA. Theodoti ἱσπανί v. Hebr. *בְּעִיָּא* Beijaaj: Vilissimus, Nequam. Conseruavit Jud. 19, 22. Schleussner. N. *Thes. Philol. Crit.* p. 559. *

BEAIAP. *βέλιον*. Hes. Positum videtur pro *βέλιον*, quo Saturne nomine scripti. N. T. utuntur Zonarii: Τῆς *Βεβαίων* φωνῆς τὸ ἀποσπῆναι ἐξ ὧν ὁ Ἀποστόλος [2 Cor. 6, 13.] τὰς ἐκ σωφροσύνης Χριστοῦ πρὸς *βέλιον*;

BEAINOS. Belenus, Aquelejusium nomen, Apollon, ut ferunt. Herodian. 8, 7. ubi perperam *Βελαί* legitur. Salmas. in *Jul. Capit.* p. 235. A.

BEALAI Hesychio *εὐεστῶς*. Βέλιον autem Idem Cretensibus esse dicit ἀναχίη Infortunatum. H. Steph.—† Ad alterum Alberti, confert *βαλίαν* quod Hes. exp. *ραχίη* Velocem; ad alterum vero *Γέλιον* ἀνεχίη.

BEAAIP. Eod. teste, *Ἰακόνibus* est *τροφαλαία*. H. Steph.—† Leg. *τροφαλαία* Galea. Kuster.

BEAAOKYNHE. [Beallōnē] edidit Alberti.] Idem Laconibus esse *τροφίχ*, teste Eod. H. Steph.

BEAFETIP. Vide supra *Βεβαράριον*.

BEAMPANAS. [pro *Μεμβόριαν*.] *Ρωμαϊκώτερον* τὰ εὐλαγὰ ἐπέλεον ἀπὸ τῆς ἐν *Ρώμῃ* πνευματικῆς ἀδελφότητος τῆς λίξης καταχρησάμενος, ὅς ἦν δὲ καὶ ἔγγραφη τῆς ἐπιστολῆς. Zonaræ. Lat. *Membranæ*.

BEADIAIOS. Mensis nomen ap. Bithynos, qui Gr. *Ἀργεῖος* dicitur Jablonski. de L. Lycæon. p. cxlvii.

BEANIS. Thracum lingua dicitur ἡ Ἀργεῖος Diana, teste Hes. Lucian. inter barbarorum Deas hunc refert, ap. quem paroxytonus scribitur *Βεβίς*, in *Jove* *Τραβ* gædo. [c. 8. Palerph. *Hist. Incredib.* 32. *Βεβέων* vocat.] Inde *Βεβέδια* *τοῦρα* quædam dicta Athenis, in honorem ejus agitari solita, quam et *Βεβέδια* appellant plur. sub. *ἑρῶ*. Plato *Pol.* l. sub fin. [p. 354. v. Ed. Steph.] Ταῦτα δὲ οὐ εἰσπίσθη ἐν τοῖς *Βεβέδιας*. At sing. τοῖς *Βεβέδιον*, sub. *ἴτιδεν ἱερῶν*, dicitur Fanum *Βενιδίος*, Templum *Βενιδίος*. Xen. *Hell.* 2, [p. 472. D.] Ἦ φέρει πρὸς τὸ ἱερὸν τῆς *Μουσικῆς* Ἀρεμίδος καὶ τὸ *Βεβέδιον*. H. Steph. “*Orph.* 1, 206. *Toup. Emend.* 2, 271. Glossæ: * *Βεβέδια*

Bacchaustis.” Edd., “*Βέβδι*, Fischer. *Ind. Palerph.* ubi et de * *Βεβέδια*: *Timari* *Lex.* 62. et n. 1. *Palerph.* M. 33. *Toup.* *Orphæc.* 1, 492. ad *Diod.* S. 2, 356. *Βέβδεια*, Fischer. *Ind. Palerph.*” Schurf. *Ms.*

+ **BENEPOIKIOS**. (Cod. K. *Βενεποιά*) ἄνωγος ἰδίος χάριτος τε καὶ δεξιότητος τῆς γὰρ τῶν Ἀντων δαλιέτων ἀπὸ ἡ λίξης ἐπιρρητικῶν ἐδολῶ. Zonaræ.

+ **BEPAIION**. *ἑλῶν*, (addit Cod. K. καὶ τὸ * *αὐτάριον*) et *Βερέδον* τὸ *εὐβέτιστον*. (Cod. K. *κρίνοιστος*) Zonaræ.

BEPEPI, Indica lingua dicitur ἑστραπὸν ἄνωγος τῶν θανιαζόμενων μαργαρίτην λίθος, teste East. [p. 759, 50.] qui ἴψου esse dicit *εὐερί* παραπλήσιον, *λεῖον*. Sic Athen. 3, [p. 93. b.] Γίνονται δὲ μαργαρίται ἐκ τῶν ἑστράτων πολλὸν ἑλθῶν τῶν λοιπῶν ἐν δὲ ἴδωσ, ὃ ἐπιπῶν ἐκείναι βίβερται, ἔξ οὗ ἡ μαργαρίτη λίθος. H. Steph.

+ **BEPKIOOS**. (Scrib. *Βερεκ* Is. Voss.) *ἄνωγος*. Lacones. Hes. Supra *Βεβαί* *ἄνωγος*.

BEPNOMEΘA Lacones dicunt pro *εὐλαρόμεθα*, teste Hes., qui et *βέβειαι* *ἰσως* *αἰετ* pro *αἰετῶσ*. H. Steph.

+ **BEPEXΘAN I** Sam. 6, 8. in Ed. Rom. τῶν Ὁ legitur. Vox corrupta exp. Hebr. *בְּרִנָּה* *Burgas*: In-casta. Alii scribunt *Βερεκαθίη*. Cod. Alex. *Ἀργ. 2*. Sed v. 13. Ed. Rom. habet *Ἐργ. 2*.

BEKEPOJ, Hes. teste, dicitur ἄνωγος ὑπὸ *Αἰσώρων*. H. Steph.

+ **BESTIA**. τὰ θηρία κατὰ *Ρωμαίους*. Zonar. Lat. *Bestiae*.

+ **BESTIAPION**. κατὰ *Ρωμαίους*, ἑρῶ ἡ ἀναγενία ἀνώγειος ἑρῶ. Zonar. Lat. *Vestiarium*.

+ **BESTIAPITHE**, vox qua utitur Zonar. interpretatur v. *Χοσβίτης*. Lat. *Vestiarium*.

+ **BESTON**. τὸ ἱμάτιον, ὑπὸ *Αἰσώρων*: οἱ δὲ *Βέτρον*. *Δωγίτης*. Elym. M.

BETHE. [Al. *Βεθαίη*] Hesychio est τὸ ἀνώγειον μέρος τοῦ ἱεροῦ Secretior templi pars. Adlyta. H. Steph.—† Hebr. *בֵּית הַבַּיִת* *Bet-est*: Ubi sacer ignis custodiebatur. *Pergentis*. “*Vide Baitha*.” Edd.

+ **BETPANOS**. [Βεραῖνος Suid.] ὁ ἀνώγειος τῆς στρατίας ἐπὶ *εὐσπασίας* δὲ οὗτος ἐδωλέων. Zonar. Lat. *Veteranus*.

+ **BETON**. ὁ πᾶν εὐρέδης. Zonar. “*Vide Baerai* in *Baitha*.” Edd.

BEYAOS. Vestis genus varium aut purpureum. Elym. enim et *Lex. noum* vet. *βέβδεια* esse dicitur ποικίλη ἢ πορφυρὰ ἱμάτιον, afferentes Callim. *De* δὲ *Πῶν* *κύλα* τε καὶ *τοιαῖα βέβδ' ἔχουσα*. Didymus vero, ut tradunt *idea*, exp. *δέρματα*, dici scribens quasi *βέβδεια*, ut sint *βέβδ* *δέρματα*, in quibus est *εἶδος*: vel etiam τὰ *εἶδη* *περιέχοντα ἑαῖν*. Herodian. *plegmasmo* τῶν β *κατὰ* τὸ *εἶδος* *αὐτῶν* *αὐταν*. Elym. vero rursus annotat esse non solum *γενναῖος ἱμάτιον* *πελετέλι*, sed etiam *ἄνωγος* nom.; ap. *Hermoniteses* vero etiam *ἀνωγος*; ut Hesychio quoque *βέβδεις* est *στέρμα* τε, καὶ *ἱμάτιον* *γενναῖος*, καὶ *κύλα*, καὶ *ἀνωγος*. Apud J. Poll. vero 7, [49.] scriptum *βέβδεις*: quod *ἴτιδεν* inter *εἶδη* *numerat*, e *Sapphoro* afferentes *βέβδεις* *κυβερναῖος*, dicensque *ἔξ* *εὐς* *διωραῖ* *χρυσόσπον*. H. Steph., “*Callim.* 1, 502.: *Valck.* 293.” Schurf. *Ms.*

+ **BHOESAA**. Piscina Hierosolymæ, Jo. 5, 2. dicta nomine Syro-Chald. *בֵּית הַבֵּת* *Bet hesh*: Domus misericordie.

BHOYAOS. Suidæ *εἶδος ἱερῶν*, eujus Elym. quoque *ἴσμινι*. In *Lex. nou* vet. scriptum *βηθόλλος*, paroxytonus et gemino λ, diciturque *τροπὴ* τῶν δ *vo* *car* quasi *θηθόλλος*. H. Steph.

+ **BHAΘHS**. ἡ *Παῖ*, ἡ Ἀσσοδία. Hes. *βέβδεις* *Βεραῖνος* ap. Joseph. Hebr. *בְּבִילָה* *Basilah* aut *בְּבִילָה* [*Baultah*: *Domina*]. Bernard. Vide supra *Βεβαλία*.

+ **BHAION**. Templum *Beli*. *Dum.* 14, 21. secundum *LXX*.

+ **BHAOS**. *στρατιῶν* καὶ *Ζεῦς*. Hes. *Διὸς* *βέβδεις* *Babyloniū* *μεμνῆται* quoque *Herod.* 1, 181. et *Sanchoniatho*. Cf. supra *Βαλά*. Elym. M. *Βεβίς* *τοῖς* *κατὰ* *Χαλδαίους* *τῶν ἀνωγέων* *τοῦ οὐρανοῦ* *περιέφευκ* *οἱ* *δὲ*, *κατὰ* *Διόνυσον*, *τοῦ* *Ὀλύμπου*.

+ **BHAOS**. τὸ ἱόνιον, *Ρωμαίους*. Zonar. Lat. *Velum*.

+ **BHP**. τὸ ὄρειον. Syri. Hes. *Zonar.* *Phoenicibus* *hoc*

tribuit, quod idem valet. Ab Hebr. **רָבָעֵר**, pro quo Syri **ܪܒܝܥܐ** Bori. Puteus. Kuster.

ΒΗΡΗΚΑΣ quoque, teste Hes., nonnulli esse dicunt *μάζαι ἄβητες ἄβητος ἔχουσιν*. J. Poll. [6, 77.] *μάζαι μελαγχρινὸν διαθέτων τὰς ἀβήρας*. Factas e farina meurali. Athen. quous 3. [114. f.] inter *μάζαι* numerat *εὐραβήρας*, καὶ βήρακα [βήρακα edidit Schweigh.] καὶ ῥελαῖας καὶ Ἀχάλλαν, et ex eo Eust. p. 1414. [In. 29.] qui ibidem est, huc affert e Lexicogr. quoriam, βήρακα, *φασίμακα μάζῃ, καὶ αὐτὸς τὰς τὰς κρίνας*. Rursum Hesychio βήρακα sunt *μάζαι ἄβηται*: sed addenti, quosdam simpliciter dicere esse *μαχαίρας*, Gladios. H. Steph.—† Vide supra βήρακα et βήρακα. “βήρα, Hesychio *μάζα μεγάλη*.” H. Steph.

† **ΒΗΡΥΟΝ**. *ἔνθημα ποταχίου*. Zonar. I. q. * Βήρος et βήρος. Lat. Birrus. Birus et Birus esse Laternam, communem vestem, Salmus docet ad *El. Lamprid.* p. 121. E. Vide infra βήρος. * βήρος. * βήρος, ad *Moer.* 159. ad *Lucian.* 1, 366. * *Schnef. Mss.*

† **ΒΗΡΟΥΓΕ**. Nomen feminx. Sanchoniatho. Hebr. **בְּרִי** Berit, nomen idoli *Jud.* 8, 32. *Bochart Canan.* 2, 2.

† **ΒΗΡΟΥΤΙ**. τὴν ἰσχὴν. Phœnicæ. Steph. *β.* v. *Βηρούς*. *Bochart Canan.* 2, 12. scrib. putat *Βηρούτ*, quod ex Hebr. **בְּרִי** Berut: Robur, ad *רָבָעֵר* Abir: Validus, derivat.

† **ΒΗΡΥΤΑΟΣ** in India inventus lapis, Dionys. P. 1015. *Bochart Canan.* 1, 14. e *Chald.* **בְּרִי** Belur per transpositionem literarum deducti nomen. Cf. *Buxtorf. Lex. Chald.* p. 314. * βήραλος, ὁ, ἡ, *Beryllus*: Gemma s. lapidus pretiosi nomen. *Tryphiod.* *Γλαυκὴ βηράλλος καὶ ἀμυράλλος ἀμυράλλος*: ubi nota *γλαυκὴ* vocari hanc gemmam, quoniam, ut *Plin.* testatur 28, 5. Probatissimi berylli sunt, qui viriditatem puri maris imitantur. Sic et *Dionys. P.* *Υγρὴ βηράλλος γλαυκὴ λίθος*. *Lexicogr.* et *βηράλλος λίθος* pro *βηράλλος*, *Ezech.* 28. *VV. LL.* vero et βηράλλος pro eodem dici tradunt. † *Est aliquid βηράλλος* et *Herbor* gentis, Hes. H. Steph. * *Dionys. P.* 1011. *Ναὶ γὰρ καὶ χροσίου φέρει χροσιότερον ἄλλο, Υγρὴ βηράλλος γλαυκὴ λίθος, ἢ περι χροσίου θέτειν ἐν τροχάλῃ, ἀφ’ ἧταις ἐκδίδει πέτρας*. *Ausl.* 2, 242. *Τ-δ’ ἄρ. β.* *Réz.* *Præf.* ad *Mss. Francianum* p. 1. *Brückmann* über die *Edelsteine* 97. *Edd.* * *βηράλλος*, *Jacobs.* *Animadv.* 205. *Lucian.* 2, 111. *βηράλλος*, *Bast Lettre* 97. * *Schnef. Mss.*

† **ΒΗΡΥΣ**. ἰχθύς. Hes. *Lex.* ἰχθύς, ex Hebr. **בְּרִי** Beruth: Robur. *Berkelius*. Vide supra *Βηρούτι*.

ΒΗΣΑ, ut *Eust.* [1405. 16.] ex Athen. refert, dictum fuit quoddam *πατήριον* κατὰ Ἀλεξανδρείαν, *ἐλαττότερον* ἢ τὸν αἰὶν μερίαν, *στεννοτάτον* ἄνωτον. *Apud Hes.* est et βήρος nomen *ποταχίου*. H. Steph.—† *Apud Athen.* 11. p. 784. b. *Ed. Schweigh.* T. 4. p. 224.) scriptum est βήσα. Quod vero legitur ap. *J. Poll.* 6, 96. *Βηρακός*, id e *βηρακός* corruptum esse docet *Schweigh.* ad *Athen.* I. c. et ad p. 497. d. Cf. *Sturz.* p. clxx.

ΒΗΣΑΣ, Syriacæ voce, dicitur *Agrestis ruta*, teste *Diose.* 3, 55. H. Steph.

ΒΗΤΑ. Elementum secundum alphabeti ex Hebr. **בֵּת** Bet minime pensum est. H. Steph. *Theo. T.* 1, p. v. * *Lucian.* 500: *adv. Ind.* 866. *Plato Theet.* 1, 203. *Edd.* * *Jacobs.* *Anth.* 10, 146. * *Schnef. Mss.*

ΒΗΤΑΙΩΝ, ap. Phœnicæ, Saturnus dicitur, teste *Etyim.* H. Steph.—† *Confer* *Βητάω* ἢ *Μαεβα*, 10, 83. Hebr. **בְּתַר** Schlusner. ad *Etyim.* Bis peccat *Etyim.*, qui nomen templi pro deo habet, et *Dagonem* pro Saturno, cuius frater est, auctore *Sanchoniathone*. *Bochart Can.* 2, 14.

† **ΒΗΤΕΙΟΣ**. *νῆα*. Zonar. *Ignota* vox *Lexicis.* *Tittmann.*

† **ΒΗΒΑΟΣ**. Vide infra βήβλος.

† **ΒΗΓΑΑ**. *ποροφόρος κερκεσῆ*. *Etyim.* M. v. *Φυραγοσῆ*. Lat. *Vigilia*.

† **ΒΙΔΑΙΟΙ**. Magistratus quidam *Lacedæmonæ*, quinque numero, ap. quos cura certaminum epheborum erat. *Paus.* 3, 11. * *Ad Herod.* 463. * *Βίδυ*, *Bruckn.* *Soph.* 3, 506. * *Schnef. Mss.*

† **ΒΙΖΑΚΙΩΝ**. *μαρῆς λίθος*. Zonar. * *Βεζίκων*, *Lapillus*, *Macar.* *Homil.* 17. *Suid.* *Edd.*

† **ΒΙΚΑΡΙΟΣ**. *δύοχορος*, κατὰ *Ῥωμαίους*. Zonar. *Suid.* Lat. *Vicarius*.

† **ΒΙΚΑΣ**. *ἐπιγύγις*. Hes. *Βασι*, ni fallor, pro *ἐπιγύγις* dicebant *βίκας* s. *γίλας*. Kuster. * *Vide Βίλ.* *Edd.*

† **ΒΙΚΟΣ**. τὸ ἀγγύριον καὶ τὸ στέριον. Zonar. Vocem peregrinam censet *Schneider.* in *Lex.* Apud *LXX.* *Interpr.* *Jerem.* 19, 1. 40. *βίκος* legitur pro Hebr. **בִּבְבָב** *Bakbak*: *Lagena*. * *Bicos*, [4.] *Hesychio* est *στέριον* ὅρα ἔχον, *Vas* aut *Utra* habens ansas. Aut etiam *Doliolum*. *Hieron.* enim, quod *LXX.* *Interpr.* ap. *Ex.* 19. vocant *βίκον στέριον*, reddidit *Doliolum testum*. s. *Eubulus* sane ap. *Athen.* 1. *στομαχίον* et *βίκον* pro eodem accipit. Nam ut ibi dicit, *Σταμαχίον εἶ οἶνον τοῦ φασίαιον*: ita etiam *Φασίαιον βίκον* τὸ *στομαχίον*. Sic *Xen.* ap. *Suid.* *Ἐπειροὶ βίκος* ταυτονομαζέται. Sic *Xen.* ap. *Athen.* 3. ex *Archestr.* καὶ *Σακεδῶν* θένοντα *εἰσάγει τριπλῆς, ὅτ’ ἐν βίκον ταυροειδέσθαι ἐκβάλλει*. *Eust.* quoque *βίκον* esse dicit *στέριον ἀγγύλιον*, ap. *Xen.* et alios, sed in illo *Archestr.* I. dicit *ἐπὶ μετώπῳ ἰστροπύτων σκευῶν*: videlicet hunc *ταυροειδέσθαι βίκον* eundem esse cum *ἀμφοῖς*, cum *mox* de *scombros* dicat *idem Archestr.*, *πρὶν ἐς ἀλαριν ἴδω* *Ἐδδοῖς ἀμφοῖς*: vulgo quoque *βίκον* dici. *INDA* *Βεζίκος* ET *Βουζόν*, (rē.) demin. *Urula*, *Urceolus*, *Doliolum*: vel *Laguncula*: aut etiam generalis *Vasculum*. *Diosc.* 1, 96. *βαλε εἰς βίκον* *ὕδωρον*, *ἔχον μέλι*: καὶ τὴν ἀρχὴν τοῦ λίθου περιδύσας τὴν στήριον τῶ βίκον, *καρμῆας ἀνάθη*. *Apud Suid.* vero alterum demin. *βικέτιον* legitur. † *Sed eodem* *Lexicogr.* *ὄντε*, *βίκος* est etiam *στέριον* quoddam: idem procul dubio quod peculiariter *Asiatos* appellare *βίκον* tradit *Gal.* Lat. *Vicia*. *Vide* *Λοσκύ*, *Βεζίκος*, Hes. dicit scribit *τὸν πῖθον*, *Dolia*. *Βεζίκον*, rō, *Vasculum* quoddam, *VV. LL.* perperam pro *βικέτιον*. H. Steph. * *Gl. Bacia*: *Vas* vinarium, *Cygnthus*. * *Bicos* *Vicus*. *Bicos* *Vicia*, *Doliolum*. *Bicos*, *χόρτος* *Vicia*. *Apud Paul.* *Ægin.* 7. p. 296. 299. est * *Bicos*. *Xen.* K. A. 1, 9, 25. *Οἶνον βίκον* *ἠμπεδί*. *Herod.* 1, 196. *Μάλιστα δὲ βίκον φασικεῖον* *καταβύθων* οἶνον *πλάου*, ubi *Schnef.* *φανερῶν*, ut *Ephipp.* ap. *Athen.* 1, p. 29. 2, p. 58. et 14. p. 642. *βίκον φασικεῖον* et *φασικεῖον*, ubi *αἰσὺς*, *Lucian.* *Diab. Meretr.* *Ἰσχυῶν βίκον*, *Phot.* *Οἰκοδόμος τὴν ἀμύδα*, *Σενωρίον*, οἶνον δὲ βίκου, *Ἀραβιστίον*. *Vide* *Interpr.* Hes. ad * *Οἰκοδόμος*. *Edd.* * *Bicos*, *Zeun.* *lnd.* ad *Xen.* K. A.; *Schneider.* ad 75. *Bruckn.* *Aristoph.* 2, 227. *Albert. Persic.* *Cr.* 50. *Βεζίκον*, *Βουζόν*, *Albert.* I. c. * *Schaf. Mss.*

† **ΒΙΚΤΟΡΑ**. *Victorem*. *Suid.*

† **ΒΙΟΑΑ**. *πέλας*, *τροφίμα*. Zonar. * *E. H. Barker.* in *Classical Journal* 25, 170. 26, 382. qui fallitur credens *βιολα* satis sanum esse voc. Verior lectio est *βιλα*. *Vide* *Schneider.* *Lex.* v. *Βιλά*. *Edd.*

† **ΒΙΠΠΟΝ** *Suid.* esse dicit *ἵππον Ῥωμαίων*, de quo supra in *Ἀραβιστίον*. H. Steph.—† Lat. *Birrus*. *Vide* supra *Βήρος*. * *Artemid.* 2, 3. Cf. *Ἐπερσί*, *Μαθῶν*, *Χλυσίον*. *Edd.*

ΒΙΣΒΑΛΑΣ *ἰσθητή*, sit Hes. v. *Βισβῶν*, *Messapio* vocare, que sui temporis hominibus *καλοτάτατος* dicebatur. H. Steph. * *Legge* *Καλοτάτατος*. *Edd.*

† **ΒΙΣΣΕΤΟΝ**. *ἐπινομήσις περσεύων*. Zonar. *Etyim.* *Guđ.* Lat. *Bissetus*. * *Diod.* S. 1, p. 44. *Phav.* 156. *Edd.*

† **ΒΙΣΤΑΚΙΑ**. *Vide* infra βιστάνα.

† **ΒΙΣΤΑΣ**. ὁ βασιλεύς, κατὰ *Πέρσας*. Hes. *Scribunt* hodie *Persæ* *Βιστάς* *Siphed.* v. *Hammer.*

† **ΒΙΣΤΑΠΙΟΝ**, pro *Βεστιαπίον*, quod vide supra. **ΒΑΑΓΙΣ** *Læconibus* est *καλῆ* *Μαscala*, Hes. H. Steph.

† **ΒΑΕΡΕΠΙ**. *αἰετρίαι*, *Βαετί*. Hes.

ΒΑΥΤΥΠΙ est *χορδὴ μίσημα*, ut ex *Juba* refert *Suid.* quem vide. Hes. habet *Βαυτύπ*. H. Steph.—† Zonar.: *Βαυτύπ* ἔργονον *μαστικῶν*, *φασίον* *ἴβη* *σικιδίων* δὲ *μίσσημα* *χορδῆ*.

ΒΑΙΚΑΝΟΝ, (ut et *Etyim.*) et *Βαύκων* Hes. dicit scribit *βαύκων* *Rannia*. *Apud Suid.* *Βαύκων* est ὁ *βάρβαρος*. H. Steph.—† *Βαύκων* scribitur quoque *Zonaras* et *Cyrillus*.

† BOANEPTES. ὁ ἄσπις, visio βροσθη. Marc. 3, 17. Vox Hebr. quam compositum esse ex בנִי Bené "Filius, et עֲרִי Reges: Strepitus, Tonitru, docuit L. de Dien Crit. S. p. 397.

† BOEPTAZAK. Vasia scriptura pro βερπεχάνας, quod vide supra.

† BOIADIN. Thapsia ap. Afros. App. Diosc. 474. Sic dicta, quia succus e radicibus ejus torculari exprimebatur; Syri Torcularia בודין Baddin dicebant. Bochart Canaan 2, 15.

† BOAENH. τὸ κρέας τὸ περὶ τὸ στήθος τῆς γαστρῆς. Zonaras. Vox in Lexic. non obvia.

BOAANA ab Aelensibus vocari quos Romani Bullas vocant, i. e. περιόβριστα quedam, Plin. Probl. Rom. e Varrone tradit p. 514. mex Ed. H. Steph. "At * Βόλλα, Ael. pro βούλα, Isacr. Cumana Caylus 2. Pl. 36." Ed. "Tour. Addend. in Theocr. 405. Valck. Adonias. p. 363. Koen. ad Greg. 82. 276. 311. Reiz. Acc. 41." Schaf. Mss.

† BOMBIP. ὄμμα. Ἀλάνας. Hes. Nisi potius scrib. βάρβη. H. Steph.

† BOANAANA. εἶδος πλάκωντος. Etym. Gud. v. Ἰμαίος. Si sana est scriptura, vox peregrina videtur.

† Tā BONI legitur in Josephi Hylpbnest. Ed. Fabricii p. 230. An leg. Teβονί et Coptica lingua derivandum, vide Jablonski. Op. 1, 344.

† BOBBOPOS. Finus, ab Aegypto Berber: Eji-cere, derivat Rossi p. 41 et 343.

† BOPEAZ. Boveas. Vox Hebr. בוראח Boraach aut Boreach, quae Celeritatem tam in cursu notat quam in fuga. Heins. Aristarch. S. p. 20.

BOPYE. Boryes, animalia quedam in Libya bovis magnitudine, teste Herod. 4, [192.] Haud scio an eadem quae ἰσπες. H. Steph.

† BOZMOPOS. s. Βόσμοπος s. Βόσμοπος. Frumentum genus in India crescens. Vide Spicleg. p. cccxlii. "Βόσμοπος, Βόσμοπος, ad Diosc. S. 4, 149." Schaf. Mss.

† BOZOP. τὸ ἴμεινον τὸ ἀπὸ κάκου βεβαρμένον κατὰ Ἐβραϊκὰ διήλεσεν. Suid. Respicit forsau Genes. 37, 3. כֶּסֶם כְּהַנֵּת Cheton, passim, quod a LXX. Interpr. γέρων ποσειδον reddidit. An potius deponitum ex Jes. 63, 1, ubi LXX: ἰρόθηρα ἱμαίως ἐ βόσop, pro Hebr. בוצוצבא: E Bozra, urbe Idumaeae. Etym. Gud. Bozop scribens similia tradit, additque: λέγεται δὲ βόσιος καὶ τὸ σόμα ὄσop ἐπὶ τὸ ἴμεινον ἐξ ἀμύδων βόσιος ἀπὲρ τὸ αὐτὸ τὸ σόμα ἐξ ἀμύδων ἢ βεβαρμένον. Cf. Hebr. בוצר Bassar: Caro.

BOYA Hesychio ἀγέλας καίωρα Grex puerorum. H. Steph.—† Hine Bovόγος Laconibus dicitur ἀγέλας: Puer gregem (puerorum) dicens. "Inser. ap. St. Cyprii des anciens Gouvern. Fédératifs 462. τὸ * Βόγιον." Ed.

† BOYAKPAI. οἱ φάλακες. Lacones. Hes. Sic Lacones Phoenicis vocantur a gemino idoli Zebub et Achor nomine. Perigeros. Nescio utrum Phoenices hic, an Palmis arbores intelligantur. Alberti.

† BOYBAXIE. θεός, ap. Aegyptios. Etym. M. Copf. P-ho-basi: Facies vel Vultus vane, quod possit esse cognomen Isidis. Jablonski. Op. 1, 53.

BOYBAΣIE in Epigr. dicitur 145, quae et parturientibus aderat. H. Steph.—† Βούβασιος ἢ Ἀνατολῆς ap. Aegyptios. Herod. 2, 137, et 156. Vel e ὄσop. P-ho-basi: Quae vultum nudat vel retegat, vel e P-ho-naschi: Faciem multiplicans, quorum utrumque de Lams dicti potest. Jablonski. Op. 1, 53. "JACOBS. Auth. 10, 25. ad Diosc. S. 2, 120." Schaf. Mss.

† BOYNEΣAQ. Anclusa, ap. Afros. App. Diosc. p. 463. Leg. Βουνεσάθ; ita maxime accedit ad anclusae nomen Arab. بوزنة Abujesla. Bochart Can. 2, 13.

BOYKANH. Cyprii ἀνερον ἢ ἄνοος vocant, teste Hes. H. Steph.

† BOYKKAŁ. Lat. Buccae. H. v. Etyrnologo M. restituit Schleusner, pro βούγγας, quod tamen varietas signif. scribit. Hine Gl. Βουκκώσις, τὰρδόντος Βουκκώσις, i. e. Gnaethos.

† BOYKKIΣMOΣ: A Lat. Bucca vel Buceca. Buce-citēus: Gustare. Salmas. in Fl. Vopisc. p. 319. C. D.

"Gl. * Βουκκίτες: Jactat. Buceciour Gustare, Jantare, Jentare. * Βουκκίτης: Gustarium, Jentarium. * Βουκκίτης: Jentaculum." Ed.

† BOYMAIOI, nomen quod legitur in inscriptionibus Labedamionis a Fourmoutio collectis, et quod Raoul-Rochettius pro eodem habet cum Βουλαος: Consulari. Vide Deux Lettres à Mylord Comte d'Aberdeen sur l'authenticité des Inscriptions de Fourmont. p. 137.

† BOYNIH. Terra, secundum Barbaros. Schol. Aesch. Suppl. 123. laudatum ap. Alberti. ad Hes. v. Βουνίη.

BOYNOΣ, ὁ, Collis, Tumulus, Clivus. Epigr. 2. in deformes, ἢ δ' ἐπὶ βουνίῳ Ὑψηλὸν ἀσπίον, οὐκ ἐπιόφραθα. Exp. etiam Cumulus, Acervus. Hesychio vero βουνίη sunt βουροί, AIE s. Altaria: quae teste βουνίη Cyprii dicitur πείλας. INDE βουνοίαντες, Per colles gradior s. incelo. [Alcimus Mess. 8.] ET βουνοειδής, ὁ, ἢ, Colli similis, Tumuli speciem gerens, Clivusus. [Gl. Montuosus.] ut βουνοειδής τείος. ET βουνοειδής, Colles calco, l. o. Per colles gradior s. incelo: unde in Epigr. infim. βουνοειδής pro quo aliqui βουνοειδής legunt. Derivatum INDE βουνοειδής, Colibus s. Tumulis frequens, Clivusus: vel etiam i. o. βουνοειδής. [Polyb. 2, 15. 8. 5, 22, 1, 9, 21, 7.] ITEM βουνοίη et βουνοίη: quorum utrumque navi genus est: [Gl. Βουνοίη] Napis. Βουνοειδής: Napiεί. Ita enim Plin. 20, 4. Naporum duas differentias et in medicina Graeci servant. Angulosi foliorum caulibus florens, Bunion vocant. Alterum genus Buniaedi appellant, et raphano et rapo simile: seminis praecleari contra venena. Meminit utriusque horum et Diosc.: bunii, 4, 124.: buniaedi, 2, 136. Sed, si ei credimus, bunion e naporum genere non est: quamobrem et a buniaedi ipsum, velut vulgati diversum, separavit: buniaedi autem, veluti affinis; inter γογγυλίδη et παρανίδη genera interiecit: quemadmodum Athen. quae 9, [369.] dicit τὴν βίβλον s. βίβλην, et τὴν τῆν προσηγοριώμενην βουνοίαν, similes inter se esse: affines et Nicandri quoniam et Georg. l., in quo βουνοίη inter γογγυλίδη et παρανίδη ponitur medio: addiditque, Theophr. βουνοίαν quidem non nominat, sed quoniam γογγυλίδη vocare ἄρετρα, et fortassis haec esse τὴν βουνοίαν. Gueric. Buniaedi esse dicit navi alteram speciem, olim omnibus, nunc paucis natis: cuius radicem dicit in altum valde crescere, et in rotandum extuberare: unde nomen Graecis ei indidisse, qui βουνοίη appellant Colles et loca verrucosa. Idem Gört. et Diosc. refert βουνοίαν a quibusdam vocatum fuisse etiam τὴν παρανίαν. A superiore vero bunio DICTUS βουνοίη οἶνος ap. Diosc. 5, 56. quem ibidem vocat βουνοίη διὰ βουνοίη, utpote διὰ βουνοίη κενωθεῖσσαν. Hoc vinum intellexisse videtur Plin. cum 14, 16. scripsit, E naris quoque vinum sit, cui denarium pondere in sextarios binos quati addito. Nam Bunio esse naris vult, s. gari speciem, uti supra docui: atque adeo pro eo, quod Diosc. 4, 123. dicit φολοειδής habere φύλλα βουνοίη ἴσως, ipse 24, 16. inter Perseudobuniois nari folia habet. Rursum a βουνοίη est βουνοίη γῆ ap. Aesch. [Suppl. 125. 134.] teste Hes. quod interper. Terra collibus frequens, ut sit i. q. βουνοειδής γῆ. H. Steph.—† Pro ἄνοος Syracusis positum utitur sit Phrynicusque Cyrenicusum dicit Herod. 4, 199. Cf. Sturz. p. clxxxvii. "Vox Libyae est secundum Menag. Ammonit. p. 14. "Βουνοίη," Aesch. Suppl. 783. Etym. M. Βουνοίη, cui βουνοίη ἢ γῆ, εἴρηται δὲ κατὰ τὴν βουνοίη, βουνοίη δὲ αὐτὸ ἴσως, καὶ * φολοίη, αὐτὸ γαλακτοειδές, κατὰ τὸ βουνοίη ἴσως. Glossae: βουνοίη: Tumulus, Collis, Cumulus, Montuosus, βουνοειδής, Diosc. S. 5, p. 219. Valck. ad Herod. 4, 159. 199. βουνοίη Περ. Amst. 2, 81. "† βουνοίη, Accumulo, Aggrege, Porrigo: Accipio emulsa et laxata. Vox hinc, alii scripti. Gr. ignota, est sine dubio a LXX. novata et formata a βουνοίη, signif. Strmo eis βουνοίη, s. In emulsa, ut quando magna copia cibi in emulsum structa alicui proponitur. Rutl. 2, 14. ubi Hieron. Compositis: 16. τὸ βουνοειδής. Vulg. Manipulos, aut majores fasciculos, qui pluribus manipulis constant. Vide Bos-

frer. ad Ruth. l. i. p. 425." Schleusner. Lex. in V. T." Ed. "Περὶ βουβώνων, [sic, sed leg. περιβουβώνων, ἢ] affertur pro Montuosus s. Montuosus. Plat. Pelop. 14." Ed. "Βουβών, ad Herod. 331, 366, 368. Jacobs. Anth. 7, 366, 10, 36. Βουβωνιάριον Βουβωνιάριον, 7, 350.; Proleg. 160. Βουβωνιάριον, ad Herod. 331. Βουβών, ad Herod. 366. Βουβωνιά; ibid.; ad Diod. S. 1, 191. Βουβών, Jacobs. Anth. S. 205. Kuster. Aristot. 74. * Βουβών, Phrynich. Ecl. 156." Schaf. Mss.

† ΒΟΥΥΡΟΥΜΑΘ. Χυσοσκόρη ap. Afros. App. Diosc. p. 466. Arab. بوموماء Burghumah, permutatis radicalibus ε et η. Herba quævis vertice rotundo et multis foliis. Bochart Canaan 2, 15.

† ΒΟΥΣ. Pheas Nilotus. Spicileg. p. cxcxxxi.

† ΒΟΥΣΒΑΤΟΝ. τῆς Ἀρεμῆς. Thracæ. Hes.

† ΒΟΥΣΤΑ. Λαρίων τὰ ἐκ τῆς τοῦ ἐκατόν λέξι-ψαύου. Etym. Gud. Lat. Busta.

BOYTOI, Hesychio Loca ap. Ægyptios, in quibus mortui ponuntur, Mortuorum conditoria. H. Steph.—† Jablonski. Op. 1, 55. confert Ægyptium βῶ. Sepulcrum.

† ΒΟΥΤΗ. Ἀγρία ap. Ægyptios. Steph. B. v. Βούτος. Jablonski. Op. 1, 55.

BOIN in VV. LL. dicitur esse Custodiæ ap. Alexandrinos. Hes. vero Βούνα exp. ὄδον: afferens et Βούνα pro ἄρκατος. H. Steph. "Gl. Βούρ, ἢ τόπος Buhle." Ed. "Etym. M. 203, 9." Schaf. Mss.

† ΒΡΑΚΚΙΑ. quæ v. usus est Hes. v. Περιεσάου, videtur esse Lat. Bracca; alias Βράκις. Bochart Canaan 1, 42. derivat vocem ab Hebr. ברכך Berce: Genus. Non desunt, qui Persarum esse vocem contendunt, quia ap. Persium [3, 53.] legissent: Braccatos Medos. Apud Ovid. vero Trist. L. 5, El. 2. [Æleg. 10, 33. sq.] His quoque, qui geniti Graja creduntur in urbe, Pro patrio cultu Persica bracca tegit. Burton p. 73. qui paulo post addit: Vocabulum quod braccia Persica lingua respondet, est Sorakara; illud tu vide. "Βράκις, Diod. S. 5, 30. Vide Βούνα. E. H. Barker. in Classical Journal T. 8, p. 329." Ed.

ΒΡΑΣΚΗ. Hes. teste, Thalis est κρήνη Brassica. H. Steph.—† Leg. Βρασσική, quod ordo postulat. Is. Voss.

ΒΡΑΤΑΝΑΝ. Elei τερήνη vocant, teste Hes. H. Steph.—† Sic et * Παράση τερήνη exp. Hes.

ΒΡΑΤΑΝΕΙ. Idem iisdem esse dicit βράζει ἀπὸ νόσου Convalescit, Mellius esse habere incipit. H. Steph.

ΒΡΑΧΜΑΝΕΣ. Gymnosophaista quidam ap. Indos, de quibus Suid., item Strabo [15, p. 712.] Philostr. et Porphy. Platonicus. Meminit Plin. H. Steph.

† ΒΡΕΒΙΟΝ. ἢ ἐπίγραμμα καὶ σύνταξις γραφῆ. Βρεβίον γὰρ κατὰ Λαρίους τὸ τίμημα γράμματα καὶ τὸ βραχὸν καὶ ὄλιγον καὶ Βρεβίον ἢ συντάξις. Zonaras. Lat. Brevis, Brevio, Brevitas, Breviarium.

ΒΡΕΚΗΝ. Hes. dicit scribit τῶν Βρέκωντα, τὰν Βρέγα, ἢ. e. τὸν Φρίγα; nam Βρέγα dicit τὸν Φρίγα. Αἱ Βρέκωντα, Hes. teste, ap. Πύργος Δαμόνοιο sunt, qui et Βρεκόντα. H. Steph.

ΒΡΕΝΤΑΙ. Hesychio βροῦται, Tonitrua. At Βρετήσιον, Italiae oppidum, est ad Adriam: ex eo nominatum, quoniam ἔχει λίμνην κίρην ἐλάφου παραλάσιον: nam Βρετῶδες Μεσαρίη appellat τὴν ἐλάφον, et Βρετῶν τὴν κεφαλὴν τῆς ἐλάφου, teste Etym., qui tamen prius dixerat denominatum esse a Bregto, Herculis filio, mutatus ea a Steph. Sed prius etymon eo confirmari videtur, quod Steph. τὰν Βρετῶντα s. Βρετῶν νόσον (quæ et ipsa sita est in Adriatico mari) Gr. vocari scribat Ἐλαφώσιον, [Ἐλαφώσιον scribitur in Ed. Steph.] ejus incola a Polybio Βρετῶνιο nominari ait, ab aliis Βρετῶνιο, ut a Strab. quoque Latini Βρετῶνιο appellant Brundisium: Βρετῶνιο s. Βρετῶν, Brotium, H. Steph.

ΒΡΕΝΘΕ. Hes. teste, Cyprii est φρούκιν. Athen. vero 2. [p. 69. b.] e Nicandri Colophonii Γλαυκῶν ε. βρεθῶν dicit refert ap. Cyprii τὴν θύλακα: Lactucam. H. Steph.—† Βρεθῶν θύλακα, Cyprii. Gramm. in Bekkeri Anecd. p. 223. Βρεθῶν θύλακα. Etym. M. "Vide βράϊ." Ed. "Βρεθῶν, Casaub. ad Athen. 134." Schaf. Mss.

† ΒΡΕΝΤΑΙΟΡ. Imago. Lacones. Casaub. ad Athen. 8, p. 352. a.

ΒΡΕΤΤΑΝΑ Hesychio φρεβῶν: quo teste et Parva locusta sic nominatur a Cretensibus. H. Steph.

† ΒΡΕΥΟΥ. * Lupinus, ap. Ægyptios: ex App. Dionc. p. 444. Jablonski. Op. 1, 46.

ΒΡΙΑΝ Hes. esse dicit τῆς ἐκ ἄρτων κόμης. H. Steph.—† Βρία Thracum lingua Urone denotare tradit Strabo 7, p. 319. "Nic. Damasc. p. 118." Ed.

ΒΡΙΑΦΧΟΝΗΝ Raman Phocæenses dicunt, teste Hes. H. Steph.

ΒΡΙΑΑ a Lydis dicit τὸν Δελφῶνα, tradit Juba. Apud Plut. vero p. 1838. men. Ed. Brutus τοῖς στρατηγεῖσι οὐκ ἐπὶ Βρίαια ἀνίστατο, H. Steph.—

† Vide βράϊ.

† ΒΡΗΓΙΝΔΑΡΙΑΔΑΣ ἰσχίον Brigandiarum ficos, nomine quidem braccatas, sed sapore suaves, in Attica crescere scribit Lycaeus ap. Athen. 14, p. 652. d.

† ΒΡΗΓΚΑ Cyprii dicit τὸ μαύρον. Hes.

† ΒΡΙΖΑ. Frumentii genus in Macedonia atque Thracia. Spicileg. p. cccxi. Schneider. Lex.

† ΒΡΙΚΕΛΑΔΟΣ, βαρβαρῶν ἔθνος βουγγικῶν, ἢ βουζίν ἐκείλων. Secundum alios ὁ κελῶν (leg. κελῶν Schleusner.) aut Ἰστών. Etym. M.

ΒΡΙΚΣΙΜΑΤΑ. Hesychio sunt ἰσχυρὰ Φρυγίας. H. Steph.—† Cf. Jablonski. de L. Lycæon. p. cxxxiii.

ΒΡΙΚΟΙ, Hesychio ποταμοί, Mal, Improbi. [Vide Βρεντία.] Βριόρ idem Hes. a Cyprensis dicit ai ἄνω, exp. etiam βαρβαρῶν. H. Steph.

ΒΡΙΤΟΜΑΡΤΙΣ. Britomartis, Diana et Nympha quædam: dicta ποταῖο τῶν βροσίων νύμφη ἰσχυρῆν, ut tradit Etym. qui tamen et aliam e Neantile causam nominis affert, ex eo nimirum dictam, quoniam, cum in lucem ederetur, ai νεαντοῖσι κίοντι τῆ λεγῆ ἀεβήσων βριόν, ἢ. e. ἀγαθῶν: signif. illi ἐπιφύλακται bonum et prosperum esse partum: nam Jovi oraculo responsum edit, fore ut si masculus partus esset, ab eo pellecter regno. Hes. a Cretensibus sic nominari Dianam tradit. Callimæchi Schol. dicit propr. nom. esse Nymphæ: a qua et Dianam Βροτῶνιστιν in Creta col. Schol. Eur. Iuise Nympham Dianæ in venationibus sociam: a qua Dianam nominatam fuisse Διόνειον, quod eam sese in mare precipitante e monte, in quo Minos cum persequebatur et ad confutium rapere volebat, servasset ἐκ δεικῶν, i. e. Retibus, piscatorum. Idem tradit Callim. H. in D. 185. H. Steph. —† Solino c. 11. interpr. Βροτῶνιστιν est Dulcis virgo, quod convenit cum Hes. qui mox Βριόρ interpr. γλυκῶν. Pungens. "Sollius Dianam a Cretensibus sic dicit, quod sign. Virginem dulcem: recte: nam Cretes, βροῖν γλυκῶν. (Et inde Βροσίων quasi βροσῶν, L. e. Suavis et cara Achilli, Cornut.) "Ὅμοιος, puto, Virgo eisdem, παρὰ τὸ ἡμέτερον τῆ μητρὶ, ut alius παρθένου, ἀπὸ τοῦ παραθέσει τῆ μητρὶ. Tandem desine astrum Tempessiva sequi viro, Horat." Casaub. ad Strabo. 10. "Ad Callim. 1, 130. Fac. ad Paus. 1, 292. Sylburg. ad eund. l.: ad Anton. L. 266. Verh. Rahuk. Ep. C. 148. ad Diod. S. 1, 392. Kuster. Aristoph. 74." Schaf. Mss.

ΒΡΠΤΥ. Cretensibus γλυκῶν, teste Hes. H. Steph. v. Βριόρ, ubi tamen Βροτῶν legitur, per errorem.

† ΒΡΟΥΜΑΑΙΑ. Brumalia, a Romulo instituta. Suid. Etym. M.

ΒΡΟΥΧΕΤΟΣ. Hesychio βάρβαρος, Cyprii βάρβαρος. H. Steph.

ΒΡΥΔΑΛΙΧΑ. Hesychio πρῶτιστον γυναικῶν. Persona s. Larva mulieribus; qui βουδάλιχοι vocari ait etiam τὰς μαχλῶνας a Laconibus. Sed ordo alphabeticus pro eo ser. inuit βρολλίχης: nam mox subjungit, βρολλίχισταί, ἢ αἰσχρὰ προσωνία περιβλήμενοι γυναικῶν, καὶ ἡμίονοι ἄλλοτε. Paulo infra sine p. H. Steph.

ΒΡΥΚΑΙ. Eod. teste, dicuntur ai ἰσπῆ, a Dorienibus. H. Steph.—† Leg. ai ἰσπῆς Sacerdotes femine. Alberti.

† ΒΡΥΝΧΟΝ. εὐβίαν. Thracæ. Hes.

ΒΥΒΑΙΟΙ, ap. Cyprii, ai τὸν τόπον φάλακας, teste Hes. H. Steph.

† ΒΥΒΑΟΣ. Papyrus, planta cum sit Ægyptiaca.

nomen etiam anach ex Aegypto mutatum videri debet?

ΒΥΛΑΙΧΑΙ, ap. Lacones, *χοροί τινος ἀρχιστῆρος*, teste Hes., cui βαλλίχαι est et χορεύς. Supra βαλλίχαι et βαλλοχορεύς: [ut pro βαλλοχορεύς legere mavult. Vide βαυλλίχαι et βαυλλοχορεύς.]

† **ΒΥΝΕΤΟΣ**, εἶδος ἱμῶντος κατ' Αἰγυπτίους. Arcad. Gramm. ined. [in Barkeri Ed. βόντος.] Albert. ad Hes. v. Βουσί. Cf. Jablonski. Op. 1, 56.

ΒΥΤΤΟΣ, Hes. teste Tyrrhenis est κάβαρος. H. Steph.

ΒΥΣΙΟΣ, ap. Delphos, Mensis quidam dictus quasi φύσιος, ut voluit nonnulli, quoniam nimirum ἔσρος ἀρχεῖ, καὶ τὰ πολλὰ φύσιος γραικῶτα καὶ διαβλασθέντες, ut sit mense Anthestione et April. Sed his non assentitur Plot., negans Delphos, ut Macedonas, φῖν β' vertere, verum in π: ideoque dici κατὰ τὴν φύσιν α. εἰσέν, quoniam se, in eo πωσθέντος καὶ ἐπιθάνοντος τοῦ θεοῦ, ut fusius docet initio Hellen. Probl. H. Steph.

ΒΥΣΣΟΣ, Bysus, Lini quoddam genus ap. Indos, teste J. Poll. 7. [segm. 75.] H. Steph.—† Hebr. **בַּיִז** Buz. Cf. Tewater. Auctar. ad Jablonski. Op. 1, 429. "Barker. ad Etym. M. 735-6. Βύσσου, Const. Manass. Chron. p. 365. Glossa: Βύσσουσ' Corium bovis e bysso tinctum." Edd. "Βύσσα, Βέρου, Brunck. Aristoph. 2, 147. Βύσσα, ad Mar. 44. Pierson. Veris. 98. Βύσσου, Tomp. Opusc. 2, 25. Wessel. Herod. 142. ad Diad. S. 1, 96. Brunck. Soph. 2, 426. B. ῥήμα, H. Steph. Pref. ad Arophthegm. "Βύσσουβαφής, (δ, ἡ.) Zeum. ad Xen. C. H. 746." Schef. Mss. "Βύσσα, Elian. H. A. 355. Lex. Hippocr. " Wakef. Ms.

ΒΙΚΑΡΟΣ, a Troezenis dicitur τὸ ἐσθ' Ver, κατὰ τὸ τῷ βίῳ χάριν φέρει, teste Elym. qui et Flavianum in Salamine sic vocari ait, forsitan quod βούσιος κορίσι, Bovini capitis, similitudinem aliquam praeferat: quasi βούκορος, ut h βαυβήρια. H. Steph.

ΒΡΑΗΤΙΝΟΣ ap. Athen. 3. [p. 113. c.] dicitur vocari ἄσρος quidam, et εκκενέσθαι eodem modo, quod βούλιος. Videtur autem Lat. esse vos, cum ibid. in ejus sciendi ratione utatur vocabulo Matera, Furni, Remi: fossam quod bolotrum figuram imitaretur, aut inde ferret. H. Steph.

† **ΒΙΜΟΣ** σημαίνει καὶ τὸ ἴδιον, ἐφ' ᾧ τὰ θεῖα καὶ ἀνθρώπινα. Etym. Gud. Cf. Hebr. **בַּמִּיחַ** Bamiah: Celsum, Aua. Ogerius. Βωρίων σπονδία. Suid. Leg. σπιδία. Kuster.

ΒΡΠΙΜΟΣ, J. Poll. [4. 54.] auctore, fuit Μαριανδρῶνα γεωργῶν ἄσρος, Rurhicozom Μαρανδῶνον ἐπιθῆτα: in honorem nimirum Borini adolescentis, qui postea in venatione perierat, filius autem erat Upi regis, Isidre et Marvandi filii. Hes. Βωρίων dicit fuisse φησὶν ἐπὶ Βωρίων γεωργῶντων Μαρανδῶνοφ. H. Steph.

Γ.

ΓΑΒΑΑΝ Hes. dicit tradit Arabicis et Ἑλληνιστοῖς. Gaballum autem aromatis Aeriali nomen ap. Plin. 12, 21. H. Steph.

† **ΓΑΒΒΑΘΑ**, ῥήμα λεγόμενον ἀδίστητως Hierosolymae, ubi tribunal Pilati erat. Jo. 19, 13. Nomen Syro-Chald. derivatum a rad. **גב** Gabah: Excelsum esse.

ΓΑΒΕΠΟΣ, Hes. teste, Laconibus est ἔργον μισθώδης Qui mercede operi aliquid faciendum suscipit, ut οἱ ἑργολάβοι. H. Steph.

† **ΓΑΒΕ**, ap. LXX. legitur pro Hebr. **גַּב** Gab: Dolor. 1 Chron. 4, 9.

† **ΓΑΒΙΝ** legitur ap. LXX. Ed. Bos. pro Hebr. **גַּבִּין** Gabim, vel, ut marginalis lectio habet, **גַּבִּין** Jogeim: Antiores, 2 Reg. 24, 32. vel 25, 12. Cod. Alex. scribit **Γαβείν**. Edd. Complut. γεωργῶν.

ΓΑΒΣ ap. LXX. Interpr. Jobi c. 28, [v. 18. ubi γαβίς Ed. Bos. legitur] μετρίως καὶ γαβίς αὐ μισθώδης. Sed Hebr. v. est quod interpr. Eminentia. H. Steph.—† Hebr. **גַּבִּישׁ** Gabish: Lapidis pretiosus nomen.

† **ΓΑΓΓΑ**. Capra. Paphlagon. Steph. B. h. v. Tewater. ad Jablonski. de L. Lyc. p. cxlviii.

ΓΑΔΕΙΡΑ, teste Hes., Phoenices vocant τὰ πέλαγγρατα, Septa. Alioquin Γάδερα appellat Insulam et urbem in Oceano ultra columnas Herculis, angustam admodum et veluti γὰς ἄσρος, ut Steph. et Elym. tradunt. Unde Γαδεῖρος, Γαδεῖρος, Γαδερῶνα, Γαδεῖρος, dicitur qui inde oriundus est, aut illic habitat. Inde et possess. **ΦΟΡΜΑ Γαδερῶνα**, [δ, ἐρ.] dicitur: ut Γαδεῖρος τάρχασι ap. Eupolidem, τὸ ἀπὸ Γαδερῶν ἀρχιστῆρος, teste Hes. itemque Steph., καὶ Γαδεῖρος fem. ab Eratothene vocari ait. Lat. Gades dicit, et Gaditani pro Γάδερα et Γαδερῶναί. Γάδερα, Ion. pro Γαδ, Gades. Herod. Πρὸς Γαδερῶναί. H. Steph. "Γαδεῖρος exhibet H. Steph. Thes., atque adeo nos scripturam cum retinimus: sed forte typ. error hic lateat." Edd. "Γάδερα, ad Diad. S. 1, 203. "Γαδεῖρος, Probl. Arithm. 15. Γαδεῖρος τάρχασι, Koppiers. Obs. 36." Schef. Mss.

† **ΓΑΔΟΝ**, lingua Phoenicia, dicitur τὸ ἐκ μισθῶ μετρίως. Etym. M. v. Γάδερα.

ΓΑΖΑ, ἢ Persica vos est, teste Hes., signif. ap. eos τὸ βασίλειον, α. τοῖς ἐκ τῶν πολλῶν φερμένοις ἄσρος, aut τὰ τῖμα, α. e. Regium cum suppellectile et instrumento suo, α. Tributa et reditus, aut Res pretiosae. Idem γάζασι est, etiam εἰσέντος ἄσρος, Divitias: Suid. θεσπῶν. Thesaurum, i. e. Suppellectilem et opes pretiosiores, quas recendimus. Diad. S. Παλῶν δὲ εἶνα ἀφῆσαν τῶν φῶν καὶ γάζαν βασιλείας, ἀρχῶν δὲ τάλαντα γ'. Et rursum: "Ὅ δὲ Πυλαγῶνα βασιλεῖα τῶν γάζων ἐπέθεσαν καὶ τὰς ἄλλας τὴν βασιλείαν γάζαν." El Theophr. H. P. 8, 11. Τὰ ἴμια καὶ τὰς ἄλλας γάζαν κίστεσθαι. Unde Γαζοβάλα, [δ, ἡ.] Custos gazae α. thesuri. Nomm. dicit etiam γάζοι γαζοβάλας, PRO Γαζοβάλας, Locus, in quo custoditur gazae: ut sunt concla via arcus, in quibus pretiosius instrumentum et opes recenduntur asservanturque: quod θεσπῶροβάλας quoque dicitur, teste Suida. Ita vocabatur etiam in templo Hierosolymitano Locus quidam, in quem conferentur pecunie: quia erat templi velut thesaurus et ararium: in cuius alibi, tum Luc. 21, [1.] Βαλυσσὰ τὸ ἐσθ' αἰτέων ἐπὶ τῷ γαζοβάλας. Nomm. hoc γαζοβάλας χῆρος appellat, ut dicit, Γαζοβάλας ἱμῶν, ἰδὲ χῆρος κίστεων, ἀπεθῆ πολλὰ Παισὶν ἐσθ' ἄσρος ἐκτεταχέντος πύλων. ἢ Rursum Γάζα, Urbis Asiaticae nomen est: cujus civis Γαζαῖος dicitur. H. Steph.—† Hodie Persae scribunt **گاز** Chasine. v. Hammer. "Polyb. 22, 26. "Γαζοβάλας, Diad. S. 601. Edd. "Γάζα, Heringa Obs. 211. Struchtmeyer. Anim. C. 28. Valck. Callim. 94. ad Diad. S. 2, 186. Nomm. urbis, ad Diad. S. 2, 381." Schef. Mss.

† **ΓΑΙ** ἐν τῷ πέρας ap. LXX. Num. 35, 44. respondet Hebr. **גַּי** ἵψε haabarin: Tumuli montis Abarim. Sed **גַּי** 1 Sam. 13, 18. Ezech. 39, 15. respondet Hebr. **גַּי** vel **גַּי** Gai: Vallis.

† **ΓΑΙΛΑΔΑΣ**, ὁ δῆμος. Lacones. Hes. Pro δῆμος leg. δῆμος. Scaliger.

ΓΑΙΟΝ Italos et Tarentinos dicere τὸν μισθῶν scribit Etym. H. Steph.—† Sic et Grammat. in Bekkeri Anecd. 1, 229. Eust. vero p. 188, 29. scribit: Γαῖος κατὰ Ἰταλιώταις καὶ Γαργανῶταις ὁ μισθῶν ἐστὶ δ' ἐστ, καὶ ὁ παρῶν, καὶ ἀναίσθητος ἀσθῆτος. "Γαῖος, ad Paus. 415." Schef. Mss.

ΓΑΙΣΑ et Γαῖσις Suida est αὐτίς Contas, ἐστὶ ἀνεπίστος ἀνὸν δῆμος. Hesychio quoque γαῖσις est ἕλκος ἀνεπίστος, vel ἑμβόλον * ἀσπίδων. J. Poll. [7, 156.] ἴδιδεν ἐσθ' * ἀσπίδων, καὶ Libyem esse ait. Legitur in libro Judith 9, [7.] **Ἰθυσίαν ἐκ ἀσπίδων καὶ [ἐρ.] γαῖσῶ καὶ τῶν καὶ σπερδῶν**. Repertur vero et paroxytonem scriptum, ut Josue 5, [18. ubi vero L. Bos. Ed. γαῖσῶ] **Ἐρεσκον τὴν χεῖρά σου ἐν τῷ γαῖσῶ τῷ ἐν τῷ χεῖρ σου ἐπὶ τὴν πόλιν**. Et Athen. 6, [273.] de Romanis, Καὶ παρὰ Σαντωνῶν δὲ ἑραβῶν θεσπῶ χῆσθ, κατὰ δὲ Ἰβῶνων, γαῖσων. Latini neutrum α. Genum dicunt. Liv. [8, 8.] Leves autem, qui hastam tantum gassaque gererent, vocabantur. H. Steph.—† Zonaras: Γαῖσις τὸ * αὐτίδων. Anti-Atticis in Bekkeri Anecd. 1, 88. **Γαῖσων** τὸ ἕλκος, καὶ οἰσὶν εἰσι **Γραῖσῶ**. " Atcad. 75. **τὸ ῥήμα * γαῖσις βασιλείας**, καὶ τὸ * Βασιλεῖς εἰσών, καὶ τὸ γαῖσις προσγοροῦσι, καὶ τὸ *

είδος δάριου ὄν." Edd. "Γαίσις, ad Diod. S. 1, 586." Schaeff. Mss.

ΓΑΚΥ Hes. exp. ἡδὺ, γλυκί᾽ Suave, Dulce: afferens et Γακιδίον pro ἡδύριον, et Γακιστάριον pro ἡδυστάριον. Sed valde peregrinum haec sonant.

ΓΑΛΒΑΝΗ Galbanum, Toga Phrygia. Ita VV. LL. sed sine ullo testimonio. Forsitan quod ap. Juvenal. legerunt, Cerealia indulta scutulata aut galbana rasa. Sed ap. Graecos nulla hujus mentio, qui et lacrymam illam, quam Lat. Galbanum vocant, γαλβάνην ipsi appellant, per χ non per γ. H. Steph. "Gl. Γαλβάνη, ἢ Χαλβάνη Galba." Edd.

ΓΑΛΕΟΙ Hesychio sunt γένος τι, et μίγξις, Siciliae olim incolae. H. Steph.—† Cicero de Divin. 1, 20. Galeotas interpretes portoratorum in Sicilia nominatos memorat.

† ΓΑΛΙΠΗΣΙΣ ἀποκαταίνουσι. Hes. Laconicum hoc esse putat Kuster.

† ΓΑΛΑΑΡΟΥΣ. * Φρυγιάων ἔθνος scribit Hes. nulla adjecta interpr. Is. Voss. Gallum designari putat Alberti. Confert v. Γάλαρος, quod vide.

ΓΑΛΑΙΩΤΑ Laconicum sunt ἀνακαλιβάραι Steliones. Hes. Iidem alibi γαλιώται. H. Steph.

ΓΑΛΛΑΪΣ, ἢ Hesychio ἢ ἀπίστους, ἢ ἐπίστους, Cui amputatis sunt virilia, Executus, Eviratus, Spado. Peculiariter ita dicebatur ὁ τῆς κορμῆ τῶν θένων ἀργυροζώμενος, quasi ἄλλοι τὰς γενεάσους καὶ μεταβάλλοντες ὄντων ἔξ ἀνδρῶν, καὶ οὕτω ἀνδρῶν ὡς οὕτω γινώσκειν ἔξεργάζοντο οὐ τελευτῶμενοι τῆς ζωῆς: vel etiam a Gallo flamine Phrygiae, ap. quem initiabantur. Etym. Exemplum hujus usus et Plat. habes supra in Ἀστεραγλαϊώτις. Sic in Epigr. Γάλλοι * γενερόμοι. Et ap. Suid. Πρωτογενίται Γάλλοι παρὰ Ἀρτάου καὶ Βατράκου, τῶν ἐξ Ἡπειρωτικῆς ἱερῶν τῆς κορμῆ τῶν θένων, ἔχοντες πρὸς τὴν ἰδέαν καὶ τίτλους. Et tursum, Ἀπίστου εὐνοίας, διασυνάσιος εἰς Γάλλους, μετ' ἀλλήλων, ἐν γυναικείᾳ στολάῃ, ἔχοντες τίτλους καὶ τίτλους. Itēdem Plin. 11, 49. de genitalibus loquens, Necnon aliqua gentium quoque in hoc discrimina, et sacrorum etiam, citra perniciem amputantibus Matris Deum Gallis. Et 35, 12. Samia testa Matris Deum sacerdotēs, qui Galli vocantur, virilitatem amputant: nec aliter citra perniciem, si M. Caesio credamus. UNDE Γαλλῆσις, [αἰα, αἰών,] Pertinens ad Gallos, Qui Galiorum est: ut Γαλλῆσις Κυβέλλης ap. Naz. quoniam v. ei oi Γάλλοι ἰσχυροζώοντες. Sic ap. Suid. Γαλλῆσις Κυβέλλης ἀλοκράται πολλὰς δόξας τῶν βορῶν εἰς ἀνοία ἔχον ἀπὸ στομάτων. † Rursum Γάλλος est Nom. propr. ap. Plut. Est vero et Gentile nomen ap. Eund. Γάλλος enim vocat, qui et Γαλαῖος dicitur a Gr. solent et Κόλται. Itemque Suid. Γαλλογενεῖαν nominari tradit τῆς τῶν * Ἐλληνογενεῶν χῶρον, qui vulgo Βουκελλάριον appellentur. Lat. tamen potius quam Gr. hoc gentis vocabulo utuntur. † Γάλλος, Hesychio sunt etiam ἦλος, Clavi. H. Steph.—† Idem v. Βάκχλος annotavit: Phrynicus τὸν ἀποτεργμῆνον τὰ αἰδία a Bithynis et Asianis vocari Γάλλον ait. * Γαλλομαγνής, ἢ, ἢ, Manetho 4, 221." Edd. "Γάλλος, Ruhnck. ad Timaei Lex. 11, Bentl. Opusc. 77, Toup. Opusc. 1, 291, 2, 11, Thom. M. 139, Phrynicus. Ecl. 118, ad Charit. 763. Add. ad Diod. S. 2, 537, Γαλλομαγνή ad Charit. 595. * Γαλλογενεῖαι, ad Diod. S. 1, 355." Schaeff. Mss.

ΓΑΛΟΝΣ Hesychio χρώμα ἴσων τὸ * ὀνοεῖδες: pro quo ap. Etym. scriptum Γάλανος: qui etiam addit, a Phoenicibus sic vocari τὰ περιφράγματα, Septa, Claustra: quam scripturam, per v sc., alphabeticus etiam ordo ap. Hes. postulat: positum enim est post γάλος. H. Steph.—† Haec exp. vero ap. Etym. non ad v. γάλος referendam esse, sed ad Γάδρα, quod aliquanto ante expositum est, docet Bochart Canaan 2, 14, verioreque esse interpr. alteram quam dedit Etym. χρώμα ἴσων τὸ * ὀνοεῖδες, quod confirmatur ab Hes.

ΓΑΜΑΑΗ, ap. Chaldaeos, dicitur ἢ εἰρηλός Camelus. Hes. II, Steph.—† Hebr. גמאל Gamal.

† ΓΑΜΜΑ. Tertium Alphabeticum elementum, Hebr. גמל Gimel. * Γάμμα, Gamma, Nomen tertius ap. Graecos littera, quae Lat. Gē dicitur. Xen. C. Π. 7. * Ὅμοιοι ἄσπερ γάμμα ἐκείροντες τὴν ταυτὸν τῶν ποιημάτων πάντοτε ἀνὰ μέτρον. Et ap. Plut. Probl.

Rom., Romani ὀμὲ ἐχρήσαντο τὸ γάμμα." H. Steph. " * Γάμμασιν ἐκαστῶν, Paul. ἔγ. 6, 66." Edd. " Γάμμα, indeclin., Igen. 498." Schaeff. Mss.

ΓΑΝΑ Hesychio est ἀγγλὸν σκῆψις παραπλήσιον, item χέσσιος, γῆ Continens, Terra. H. Steph. " Koen. ad Greg. 159." Schaeff. Mss.

† ΓΑΝΔΑΡΟΥΣ, ἢ * ταυροκράτης παρ' Ἰνδοῖς. Hes. Scr. * ταυροκράτης Gaudarus enim taurino capite. Perge. Nostro seculo Gandia India est Rhinoceros. Is. Voss.

ΓΑΝΟΣ ab Hes. exp. non solum χάρμα et ἡδονή, sed etiam φῶς, ἀγλή, λαμπρότης, λευκότης, item καρὰ-δεῖσις. Sed addit Idem ita vocari et τὴν βαίαν a Phrygiis et Bithynis. Fem. ἢ Γάνος, Mons est Thraciae, teste Suida: qui et γάνος ἀπέλου affert pro εἰνας. H. Steph.—† Γάνος παράδεισος. Cyprii. Etym. M. v. Γεγαυμένους. Confert Hebr. גן Gen: Hortus, Palmet. Cf. Jablonski de L. Lyc. p. cxlvii.

ΓΑΠΟΣ, teste Eod., Tyrrhenus est ὄχημα Veli-culum. H. Steph.—† Per Digamma Aol. Γαπος, pro ἀπὸς. Alberti.

† ΓΑΡΤΑΡΕΝΗ. Guttur. An ex Hebr. גרזני Gazrot? Alberti.

† ΓΑΡΕΜ legitur ap. LXX. pro Hebr. גרם Gérem: Os, ossis. 2 Reg. 9, 15.

† ΓΑΡΙΜΑΣ, ἢ μαρίσος, vel versa vice, orta vox barbata. Etym. M.

ΓΑΡΚΑΝ Hes. a Macedonibus dicitur scribit τῆς μάρδος Virgam, afferens paulo post et Γάρμα pro μάρδος. H. Steph.—† Sturz. p. cxiix.

† ΓΑΡΣΑΝΑ, φάρισμα. Cretenses. Hes.

† ΓΑΣΒΑΡΑΝΟΣ legitur ap. LXX. Ed. Bos. Ezrae 1, 8, pro Hebr. גזר גזר: Gazophylax. Sed in Cod. Alex. scribitur Γαρβάρουσι in Ed. Complut. Γαζβαρίσι.

† ΓΑΥΑΣ, ἢ Ἀλῶσις παρὰ Κυπρίους. Tzetz. ad Lycophr. 831.

† ΓΑΥΤΑΜΗΑΑ. Signif. Καμήλον οἶον, et est Nomen vici Aturiae. Strabo 16. p. 737. Scribitur hodie Persae: گانجمل Chanedschemel: v. Hammer.

† ΓΑΥΑΟΣ S. Γαυός, Foenicis tradit: Gaulus gentis navigii pene rotundum, Bochart Canaan 2, 11, exp. nomen ex Hebr. גלל Galal: In orbem volvere.

† ΓΑΥΝΑΚΑΣ, Ἰδέε Κασίαται.

† ΓΑΥΣΑΛΙΠΗΣ, ἴδρον παρὰ Ἰνδοῖς. Hes. Forsan et Casjia, quod Persis est Pica. Reland. de vet. L. Ind.

† ΓΕΒΕΛΕΙΖΙΣ. Getarum Deus, qui idem * Ζεῦμασι. Herod. 4, 94.

† ΓΕΒΟΥΣ, ἔνυά. Hes. An exprimere voluit Hebr. גבון Abot, quod LXX. Job. 39, 10. Ps. 2, 3. Jes. 5, 18. ἔνυον reddiderunt? Alberti.

† ΓΕΔΕΙΜ Theodotio Is. 64, 5. reddidit Hebr. דעם Idem: Tempora menstrua.

† ΓΕΔΟΥΡP legitur ap. LXX. 1 Sam. 20, 8, pro Hebr. גוד Resch pro Dalet vidit Interpres, vel corrupta est scriptura v. Gr. e Γεδούδ.

ΓΕΝΝΑ. V. Hebr. e duobus compositum [γ] ἰδεν τὸ ἰδεν ἢ γῆ Ge Hinnom vel Ge bené Hinnom: Vallis filiorum Hinnomi,] Vallem Hinnomi declarat, in qua olim Israelitae superstitionibus vicinorum gentium addicti, filios suos diis adolebant, inaudita quadam immanitate. Inde factum ut acciperetur pro Loco cruciandis in aeternum reprobis destinato, atque adeo pro Ipso supplicio et cruciatio, quod afficitur cum Satana et Angelis ipsius, sicut Erasmus et alii multi annotantur. Utuntur N. T. scripti. et Theologi h. v. de qua vide et Jerem. 7, H. Steph. * Αἰσιγένεσσα, Chrys. in Matth. Hom. 73. T. 2. p. 457. γῆν δὲ γέγεννη φησὶ, τοῦτέστιν αἰσιγένεσσα." Saenger. Mss.

† ΓΕΘΘΑΙΜ. 1 Sam. 14, 35. LXX. Ed. Bos. exhibet Ἐξ Γεθθαίμ. Cod. Alex. Ἐξ Γεθθίμ. Al. Ἐξ Γεθθίμ: pro Hebr. גתחת Begatim: Praevacillati estis.

† ΓΕΘΣΗΜΑΝΗ. Matth. 26, 36. Marc. 14, 32. Nomen praedii ad radicem montis Oliveti prope Hierosolymam, conflatum e duabus vocibus Hebr.

דבנב נ"ג Ge schematim : Vallis pinguedinum i. e. fructuosa, vel, ut alii, e נבנב נ"ג Gat schematim: Torcular olei. Schleuser. Lex. N. T.

† ΓΕΙΡΑΡΣ, γείραρα εἰς ἄλλου γείρατος καλομύρουτος γῆ Ἰσραὴλ, προσήλυτος. Hes. Rectius fortasse legitur: Γείρων ἢ εἰς ἄ. γ. καλλόμενος γῆ Ἰσραὴλ, προσήλυτος. Tangere videtur Grammaticus Jes. 14, 1. Γείρατος προσήλυτος πρὸς ἀντίον. Valck. in Gloss.

SS. ex Hes. p. 9. Vox Syria גיר, i. q. Hebr. גיר Ger: Peregrinus. Heins.

† ΓΕΑΑΝ Regem vocant Cares, teste Steph. B. v. Σουάελλα. Jablonski. de L. Lyc. p. caliv. "Γελαρ Hes. exp. ἀγῆν ἠλιου, pro ἄαρ." H. Steph. "Γεαα, ad Timaei Lex. 96. ad Phalar. 308." Schaf. Ms.

† ΓΕΛΑΡΟΣ, ἀδελφὸς γῆθ. Φρυγιστί. Hes. Vide Γέλαρος.

† ΓΕΛΑΤΕ, ἡ τροχία. Suid. et Zonaras, qui addit: τὰς δὲ γὰρ γὰρ ἄλλου. Hebr. גלגל Galgal vel Gilgal: Rota.

† ΓΕΛΑΝΟΣ, ἡ Ζεῖτι, παρὰ Κρισίῳ. Hes. Leg. παρὸ Κρισίῳ. Pergerus.

ΓΕΡΑΣΤΙΟΣ, ἄν. Mensis quidam dictus Sparta, ap. Thuc. 4, [119, p. 159. Μηνὸς, inquit, ἐν Λακεδαιμόνι γεραιὸς δωδεκάτη. H. Steph.—† Meurs. scribit γεραιὸς, Misc. Lacon. 3, 8.

† ΓΕΡΒΑΣΠΗ, Chamæleon, herba ap. Aegyptios. Ex Arpædo de Herbis c. 25. Jablonski. Op. 1, 36.

† ΓΕΡΤΗΘΕΣ, in Milesiorum Rep. vocabatur olim ἡ ἀριστεία, teste Eust. [1435, 42.] pro quo ap. Athen. 12, [324, a.] Γερθεῖα. Sed praeferenda est hinc illa scriptura, ut que ap. Suid. quoque in Ms. Cod. habetur: qui dicit et ipse γέρθητος a Milesiis ditibus vocatus fuisse τοὺς χειρωνακίτας. ἡ γέρθητος, Turbanum plebeium, et eos, qui manuaris artibus vitam quaerent. H. Steph.

† ΓΕΡΤΙΝΟΙ, ἢ Περσῶν ἄγγελοι, duo assentatorum genera ap. reges Salaminios. Athen. 6, 235. sq. "Hes. Γερτίνος et Γερτῆρατος, διδάσκαλος, et διαφύρα." Edd.

ΓΕΡΔΙΟΣ, Suidas λέγει τὸν Textor: qui etiam addit sua ætate dictum fuisse Γερδία. Apud Hes. scriptum oxytonus Γερδία, expostulante iidem ἠρόστρω. H. Steph.—† Zonaras scribit quoque ἡ γερδία, et ἡ γέρθη. V. Γέρθη. Schrevelius ad Hes. derivandam vocem putat ex Hebr. גרד Gardai: Textor. "Gl. Γερδῖος, ἡ δάκρυα." Textor. Γερδία: Textrix. Γερδῖος: Textor. Γερδῖα: Texturium. Leg. "Γερδῖος: Textor. Lat. Gerdius pro Gr. γέρδιος. Secundum Schneider. Lex. est ab Ἐκλ. ἔθος pro ἔργω." Edd.

† ΓΕΡΚΑΚΤΗ (Leg. Γερκακτα, Salmas.) ἢ δὲ μνησὶ παρὰ Ἀδώνω. Hes.

ΓΕΡΡΟΝ, ἢ Scutum Persicum et vimine textum. Elio enim Dionysio ap. Eust. [1924, 3.] γέρροια sunt ἀπὸ τῆς Περσικῆς ἢ Λέγγω καὶ αἰσίου. Apud Xen. K. H. crebro occurrit h. v., ut p. 25. Θέρρα γῆρ περὶ τὰ στήθια ἠρηθῆεν ἰσάτην τεταυ, γέρροια δὲ ἐν τῷ ἡμίστρω, ἢ πάντες ἰσάθηθα φορεῖν μίχρατα δὲ ἢ σάγγατος ἐν τῷ δέξω. Ibidemque p. 24. Θέρρα μὲν περὶ τὰ στήθια, γέρροια δὲ ἐν τῷ ἡμίστρω, κατὰ δὲ ἢ σάγγατος ἐν τῷ δέξω. Et p. 3. Γέρροια καὶ ταυτὰ δὲ. At p. 71. Οἱ δὲ τῶν ἰσάτην γέρροια καὶ τὰς κειθῆας ἔχουσι. Apud Herod. quoque, Arrian. et Plut. de ejusmodi scuto Persico legitur h. v. Sunt qui Crates interpr.; nam revera erant et vimine textile crates, quibus clypeorum, s. scutorum loco utebantur: unde et generaliter quidam exp. ἀπὸ τῆς, θηραῖς, πρὸς ἄλλα. Eust. hujus γέρροια σχῆμα dicit fuisse περιζώνου, αἰε ἰσάθητων. Per ἐπιζώνουσαν autem γέρροια νομίζονται ἄνω ἐπέπρωμα, αἰε διαρτήματα εἶναι, εἰς ἄλλα τὰς ἄαρ, teste Harpocret. qui a Dem. γέρροια vocari scribit τὰ ἐν στήθια ἐκαστάματα καὶ παρκαλύμματα: Or. p. Ctes. Τὰς τε τὰς στήθια, τὰς κατὰ τῶν ἡμίστρω, ἔχουσαν, αἰε τὰ γέρροια ἐπιζώνουσαν. Idem affert hæc verba ex Ejuadem Or. in Nearam, Τῶν γέρροια δέδωκεν ἀρσέναι τῷ ἡμίστρω πρὸς τὴν ἰσάτην αἰσίου, καὶ τὰ γέρροια ἀρσέναι: exp. πρὸς ἀποσπῆσθαι τὸ περιζώνημα. Strabo quoque Ligures haminas, aut Crates vimineas, quibus veluti fornicatis s. concameratis curvus teguntur, γέρροια appellat: Ἐν δὲ τοῖς ἀγῶσι ἐντεταυ τὰς

θήρατας τὰς περιζώνουσαι τοῖς γέρροια τὸν ἡμίστρω, ἄνω ἀποσπῆσθαι φορεῖν ἰσάτην. Hesycho γέρροια sunt τὰ ἀπὸ κλάμων ἢ πατρῶν ἐργαστήρια: ἴτεμ τὰ δερματῖνα ἐκαστάματα: ut ap. Suid. γέρροια δούρατο βῶν ἀρσέναι: ἴτεμ πάντα τὰ ἐκαστάματα: praetera αἰ σκῆραι: ut Eust. quoque γέρροια e Paus. exp. περζώνματα et περιζώνματα, at ex Ἐλ. Dionysio περιζώνουμένα τῶναι. Idem Lexicograph. γέρροια vocari tradunt a Comico τὰ τῶν ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν μίτρα. Suid. ap. Siculus γέρροια vocari ait τὰ γυναικῶν καὶ ἀνδρῶν αἰσίου: Hes. vero et Γέρροια ea nominari innuit: ut ap. Festum quoque fem. Gerra in superiore signif. legitur, viminum pro Vinicæ crates. INDE Γερρῶρα, αἰ, dicuntur αἰ τὰ γέρροια, ἢτοι δούρατα καὶ πατρῶς ἀπὸ τῆς, φορεῖται, teste Suidas: Et Γερρῶρα, Eid. ut et Hesycho, * περιζώνητα, Stotæ et vimine aut junco. H. Steph. "Γέρροια, Kulenkamp. Spec. Emen. et Obs. in Elym. M. xxiv. Ed. Sturz: et ad Elym. M. 802. Sturz: Schol. Plat. 94. Glossæ: Γέρροια, ἄνω ἀπὸ τῆς Περσικῆς Crates. Mochus 4, 107.: Pherecr. ap. Schol. Lucian. 7, 193: Γέρροια ἀποσπῆσθαι. Γερρῶρα, Strabo 7, 471. Plut. Lucib. 2, 191. * Γερρῶρα, ἢ, Testudo vimineæ, Mathen. Vett. 96." Edd. "Γέρροια, Zenon. Ind. ad Xen. K. H. Act. Traj. 1, 221. Wessel. Diss. Herod. 39.: et Herod. 730. Toup. Opusc. 2, 185. ad Lucian. 1, 395. 816. Bergler. ad Alciph. 852. ad Diod. S. 1, 409. Dionys. H. 2, 1255. Γερρῶρα, Toup. Opusc. 2, 185. * Γέρροια, Schweigh. Lemend. in Suid. 14. ad Diod. S. 1, 209." Schaf. Ms.

† ΓΕΡΝΑ, ἢ θήλιος. Ἀδώνω. Hes. Male, ut patet, pro Γερναῖος. Kuster. Scilicet infra ap. Hes. legitur: Γερναῖος: θήλιος σῖος.

ΓΙΤΤΑΡΟΣ, teste J. Poll. 4, [82, ubi vero hodie legitur γίγγρας] fuit mibi τὰ αἰθῆλα, Αἰγύπτου, πορθητὴ πρόσφορος, Tibia parvula, Aegyptia, accommoda monodiis. Non nullum abissimil est ap. Eust. [76.] ἢ γίγγρα. H. Steph. "Bekkeri Anti-Atticista: "Γυγγραῖος" αἰσίου λέγοντος γῆρα ἰσάτην. Omnino v. E. H. Barker. in Classical Journal 31, 111—2." Edd.

ΓΙΤΤΑΣ, ἢ dictus fuit αἰθῆλας τὴν γαυθὴ καὶ θρηνητικὴν φωνὴν ἀρσίου Parvula quaedam tibia lamentabilem felleisque emittens vocem, teste J. Poll. 4, [76.] ubi dicit Phœnicum quidem eam esse inventum, Caricæ autem minus πρόσφορος; denominatum vero esse ab Ἀλονίε, quem γίγγρας Phœnicus sua lingua appellat. Tυρρῶνι quoque ap. Athen. 14, [618.] γίγγρας est αἰθῆλας ὄργανο. Ab Eod. 4, [174.] eadem tibia vocantur Γίγγρας etiam. [In Indice vero Schweigh.: Sed videndum, ne pro γίγγρας sit leg. γίγγρα, ut nomen tibiae non Gingras facit, sed Gingras.] Ibi enim cum dixisset Phœnicus χηρῶσθα αἰθῆς σπῆσθαι τὸ μέγρο, ἄρ καὶ γαυθὴ φθεγγόμενος: sed et Caras iisdem usque fuisse ἢ τοῖς Φοινίκοις: subjungit mox, Ὀνομάζονται δὲ αἰθῆλο γίγγρας: τὰ τῶν Φοινίκων, ἀπὸ τῶν περὶ Ἀδωνω θηραῖς: τὴν γὰρ Ἀδωνω, Γίγγραν καλεῖται θηραῖς τοῖς Φοινίκοις. Addit etiam, τῶν γίγγρας meminisse Antiphanem in Ισχυρῶν, et Amphidem in Dithyrambo. In Amphidii tametsi Isco, quem solum citat, non γίγγρας est, sed γίγγρα. Τῶν δὲ, inquit, τῶν γίγγρας τὰ σπῆσθαι. Et Tursum, Tibia δὲ ἔσθ ἢ γίγγρα: καὶ τὸν ἰσάτην ἢ Ἐσπῆσθαι ἄδονω. Veruntamen γίγγρα illud mendo caret, ex Hes. patet: qui et ipse tradit γίγγρας ἢ γίγγρα, esse αἰθῆλας τὴν καὶ αἰθῆλο. Idem Hes. habet Et Γίγγρας pro γίγγρας s. γίγγρα: eoque auctore γίγγρας sunt αἰθῆλο μίτρα, ἢ αἰ πρὸς τὸν μῆσθαι. Eust. vero γίγγρας habet pro γίγγρα, quod Athen. γίγγρας. Sic enim scribit, p. 1157, [40.] Ζεωρῶν δὲ ἰσάτην γίγγρας αἰθῆλο σπῆσθαι τὸν μῆσθαι, ἄρ καὶ τῶν γίγγρας, αἰε καὶ Κάρες ἐκαστῶν ἢ δὲ χηρῶν τῶν γίγγρας ἐν τῶν περὶ Ἀδωνω θηραῖς, ἢ Γίγγρα ἀἰθῆλο αἰ Φοινίκων. Ubi etiam nota cum Γίγγρα habere pro Γίγγρα, quod Athenæi Codd. ἢ Rarusum Γίγγρα, ut refert J. Poll. [4, 102.] fuit quoddam πρὸς αἰθῆλο ὄργανο, ἐπέπρωμα τῶν αἰθῆλων. Et Tibia igitur, et Cantilena quæ canitur, et Saltatio quæ ad cantum ejus delectatur, γίγγρας nominatur. Ceterum a γίγγρα, Tibia, est

VERBUM Γυγγραίνω, Tibia illa, quæ gingras dicitur, caso: ut Athen. 4. [174.] Γυγγραίνουσι γὰρ οἱ Φοίνικες, h. e. τοὶ γύγγρας χρωταῖ. [Schweigh. scriptis * γυγγραίνουσι, quod non est verbum, sed adj. Gingrasium sc. tibis.] UNDE Γυγγραίνω μέλας dicitur Carmina quæ ad gingras cantantur. Axionicus ap. Athen. ibidem. Οὗτω γὰρ ἐπὶ τοῖς μέλεσι τοῖς Εἰρηκίδων Ἀρβύς εὐνοῖται, ὥστε εἶδ'αὶ ἀνδρῶν δόξαις Ἐλάω μέλας γυγγραῖναι καὶ καὶοὶ μέλας. Ubi γυγγραῖναι μέλας dicit eo pte sensu, quod dicitur Κριεὶς μέλαινα, et Κριεὶς αὐλόγραμμα, de cantu et tibiaram modulis, qui ob stridulum lugubreque et querulum sonum molestiores auribus sunt, non aliter ac illa carmina, quæ γύγγρας s. γύγγρους decantantur, tibiaram genere stridulo et lugubri, ut dicitur est. Ab eodem Γυγγραίνω, est et aliud VERBALE, Γυγγραίνω, (δ.) quod Hes. exp. ἄγος: signif. tamen potius Cantum s. Sonum exigue illius tibiæ stridulum et lugubrem. Forsitan ab eisdem gingris est Lat. v. Gingrite, idem cum γύγγραίνω signif. Festo tamen auctore, Gingrite anserum vocis proprium est: indeque genus quoddam tibiaram exiguarum Gingrimæ: cui et Gingrinator esse tibiæ. H. Steph.—† Adonis nomen ΝΥΓΥ Gigara, nisi fallor; plenum fuisse ΝΥΓΥ Giggara, sed prius γ ελισum, quod notat i. q. Adonis: Dominus. Bochart Canaan 2, 7.

† ΓΙΓΝΩΝ, οἱ δὲ Γυγῶν Παναίσιος * ἐπιταραίνω * τραπέζιον οἱ δὲ, Ἀργεῖον Προυκία. Hes. Γυγῶν ὁ Διωνύσιος. Etym. M. v. Γυγῶσι.

† ΓΙΝΙΣ. (Sic pro Γεις e serie litterarum leg. censet Kuster.) γίγαντες Τυγγίται. Hes.

† ΓΙΣΣΑ. Lapis. Cares. Steph. B. v. Μοιρίσσα ita scribit: * Μεγίσσα τῆς Καρῶν φωνῆ, λίθος ἠμερικέστερος οὗς δὲ τοῖς πλακοῦσι καὶ * μελακίωδες λίθοι γίσσα λέγονται. Sed locus corruptus est. Vide Μεγίσσα. * Vide Γίσιον. Edd. " Ad Timari Lex. 65." Schaf. Mss.

† ΓΛΟΥΡΕΑ. χροῖστα. Φοίνικες, Γλαυρία χροῖσις. Hes. ΓΝΩΜΑ. Tullia teste, dicitur Locus quidam extra imperatoris sententiam, veluti Locus quidam extra imperatoris auctorem, veluti Locus quidam extra imperatoris auctorem, veluti Locus quidam extra imperatoris auctorem. Sed metuo ne peregr. sit v. illud, non Gr. H. Steph.

† ΓΟΒΑ. Levit. 11, 22. Interpres unus sec. Biel. Hebr. גובא Arbel: Locustam, interpr., sec. Schleusner. vero Γύβω scriptis, Hebr. גובא Helagab: Locusta species expressurus. Schleusner. N. Thes. Philol. Crit.

† ΓΟΒΡΙΑΙ. φασί, λαμπρίτες. Hes. Foran ab Hebr. גבר Or: Lumen, unde ephraim dici potuerunt φασί, e quo ephraim posito β pro ο factum, et cum dignam γοβρία. Alberti.

† ΓΟΔΑ. ἑσπερα. Μακεδόνας. Hes.

† ΓΟΔΑΝ. αἰάτων. Κέρπος. Hes.

† ΓΟΔΑΤΟΣ. θήρα. Hes. Foran ab Hebr. גוד Gadad, quod LXX. Ps. 93, 21. [Hebr. Ps. 94.] reddunt θρωῖται. Alberti.

† ΓΟΙΑΥΤΩ. φάση. Hes. Harkenroth Misc. Obs. x. 1. p. 81. legit: Γοῖ ἀλιών, φάση, ut respiciatur ad Hebr. גוֹי Ge: Vallis. Favet certe, quod LXX. passim pro גוֹי φάσηγα habent non tantum, sed et semel αἰών. 1 Sam. 17, 3. Alberti.

† ΓΟΙΔ. οἶνος. Coriandrum ap. Afros. Ex App. Diosc. p. 455. Hebr. גו Gad. Exod. 16, 31. Bochart Canaan 2, 15.

† ΓΟΙΤΑ. οἷ. Hes. Forsan leg. ὄ, ut Macedoniam sit, quemadmodum γοῖσι, quod vide. Alberti.

† ΓΟΙΤΟΣΥΡΟΝ. τὴν Ἀπάλωσαν. Σείβη. Hes. Scriptis forsan Γοῖστρον, pro Οἰστρον, ut habet Herod. 4, 39. Alberti. Orig. c. Cels. 6, 4. Gongosyrum ex Herod. nomen citat. " Γεῖστρον, Elicū. Suspici. 12." Schaf. Mss.

† ΓΟΙΤΟΘΑ. i. e., κρανίου ῥύκος. Matth. 27, 35. Jo. 19, 17. nomen collis pro Hierosolymam, in quo Jesus crucifixus est, e Chald. גולגולת Gulgalit: Cranium.

† ΓΟΥΑΥΡΟΝ. [Leg. Γολύριον. Is. Voss.] κελύφος αἰκίων. Παρνασσίος. Hes. Leg. πικύω. Cortex cucurbitarum. Perger.

† ΓΟΜΟΡ. εἶδος μετρου Ἐβραϊκῶν. Suid. LXX. h.

v. posuerunt* Ezech. 45, 11, 14. Hos. 5, 2. pro Hebr. גומר Hómer: Mensura aridorum decem batos continens; vel etiam pro גומר Omer: Mensura quæ decima pars Ephæ fuisse dicitur Exod. 16, 36. Hoc quæque voluit Hesychio * Γόμορον μέτρον. Quod si addit: σάκος, respexisse videtur Sopingio ad Hebr. מורה Moreh: Rebelli; nisi potius permutata littera γ, e, cum similitudine θ, d, referendum ad גומר Amud: Statio, 2 Chron. 25, 13, ubi LXX. σάκος verterunt; quod et Albertio et Valkenaerio placuit.

† ΓΟΝΑΡ. γούρβα. Αἰώνας. Hes. Scribe γούρβα Uterus. Kuster. [Dubitare tamen posset, qui paulo ante legerit Γανάδες γούρβα.]

† ΓΟΝΑΤΑ. τὸ ἄνω. Φοίνικες. Hes. Sumtum ex Hebr. גונת Onath: Legitimus matrimonii usus. Exod. 21, 10. Bochart Canaan 2, 11. Leg. potius Γούβαλα, quod litterarum ordo suadet, et quod facile deducitur ab Hebr. גונת Gebul: Terminus. Alberti.

† ΓΟΠΗΛΙΟΣ. μέν. Macedonibus est, qui Romani September, et tradit Suid. Meminit ejus Plat. Thesoz [1. p. 18.] Vide et Tract. de Mensibus. " Zonar. 447. Gl. Γοπηλιός. Nomen mensis." Edd.

† ΓΟΥΑΝ. ὄν. Macedones. Hes.

† ΓΟΥΣΤΕΙΟΝ ap. recitantes Gr. signif. Forum cibarium, detortum e Lat. Gusto. Kuster. ad Suid. v. Γουστειοῖς.

† ΓΟΥΤΤΑΤΟΝ inter placentas refert Chrysippus Tyaneus ap. Athen. 14. 647. c. Cassub. Gutttatum accipit, ac si esset guttus olei aut mellis conspersum. Romani vero Gutttatum intelligebant Variegatum, Maculis conspersum. Schweigh.

† ΓΡΑΙΒΛΑ, ἢ Γραῖτα πανήγυρι. Τυραννίον. Hes.

† ΓΡΑΣΟΣ. τὸ λεπτόν καὶ περικλυδὸς παρὰ Ρωμαῖοι. Etym. M. Respicit Lat. Crassus. Syllorg.

† ΓΥΤΑ. Ἀθῶν ἐργάσιος. Hes. Ἀθῶν Γυγῖσιον memorat Eust. ad H. B. p. 366. init. " Γυγῖσιον γὰρ ἡ περὶ τὸ γῆ. At Γυγῖσιον χρῆσις, Aurum a Gyge ditissimo Lydorum rege, Delphis oblatum: de quo, et de annulo ejus, v. Herod. 1. et Suid." H. Steph. " Γυγῖσιος, Herod. 8. et Wessel. Schaf. Mss.

† ΓΥΑΛΑΣ Hesychio est Genus poculi a Macedonibus sic dictum. H. Steph. Pro mendoso Γυγῖσιος leg. esse Γυγῖσιος monet Schweigh. ad Athen. 11. p. 467. c.

† ΓΥΛΑΘ. LXX. Ed. Bos. 2 Chron. 4, 12. Alii Γυγῖθ pro Hebr. גולגולת: Epistylia rotunda.

† ΓΥΡΩΤΑΙ Hes. Lacedoniis esse dicit παρῶν. H. Steph.—† Cassaub. comparat illud verbum cum Γούρβα, [quod et] γούρβα et γούρβα in Mss. scriptum invenitur, quod inter placentas refert Athen. 14. 649. f. Cassaub. ad h. l.

† ΓΥΣΤΑΝΙΟΝ κροῖστρον. Placentæ genus, auctore Chrysippo Tyaneo ap. Athen. 14. 647. d. quod quale sit non constat. Cassaub.

Δ.

† ΔΑΒΕΙ. αἰθήρη. Αἰώνας. Hes.

† ΔΑΒΕΙΡ, Δαβείρ, Δαβίρ ap. LXX. est v. Hebr. גביר Gebir: Azytum. Suid.: Δαβίρ τὰ ἄγια τῶν ἁγίων.

† ΔΑΒΟΥΑΗ. ἄρτος. Χαλδαῖος. Hes. Cf. Hebr. גב Dob: Urtus.

† ΔΑΙΤΝ. εἶδος αὐτὸν τῶν ἀλλοθάλων θεραπεύματων. Suid. Hebr. גב Dagon. Δαγών, ἢ ἐστὶ Ζεῦν, ἐπειδὴ εἶρε σίτων καὶ ἄρτων, ἐκλήθη Ζεὺς ἄρτωνος. Saneboniatho, qui putabat alludi ad גב Dagan: Frumentum. Bochart Canaan 2, 2.

† ΔΑΘΕΑ. ἄρηθ. φασί. Παρνασσίος. Hes.

† ΔΑΙΣΙΟΣ. Mensis nomen ap. Macedones. Etym. M. Vide Δείσιος. " Plut. Alex. 4. p. 97. 5. p. 366." Edd.

† ΔΑΚ. Symm. et Theod. scripturunt Jes. 40, 15. pro Hebr. דק Dak: Minutum quid. Schleusner. N. Thes.

† ΔΑΚΑΡ, quæ quoddam Cassia, ab Arabibus sic dicte: pro quo Renell. habet Dacca. Diosc. 1, 12. [in Ed. Saraceni legitur δακάρ.] Probat vero et Hermolaus illud Δάκαρα, utpote quod in antiquis Codd. legitur. H. Steph.

† ΔΑΚΙΗ, Pontificatus Jovis ap. Cappadoces. Strabo 12. p. 369. fin. [810. Τριήν δ' ἔστιν ἱερωνίη Διὸς * Δακίη ὁ Λεωπερὴν κλίτη, ἀβόλογοι δ' ἄρουαι.] Jablonski. de L. Lyc. p. clvi. Errasse Jablonskium docet Tewarterus in nota. Corai. p. 536. scriptis: ἱερωνίη Διὸς * Δακίρη. "Xylander legebat ἱερωνίη pro ἴμεσι, Casaub. negationem post Δακίη tollere malebat. Milii suspicio est, * Δακίρη conjunctim scribi debere, ut Jupiter hic, secundum formam usitam, Ζεὺς Δακίρης, vel Δακίρηος, vel aliquid denique simile, cognominatum fuerit." Tyrwh. ap. Falconer. ad Strab. "Si recte se habet vulg. lectio, Δακίη αὐτὴν Λεωπερὴν ταύτην, loci sensus, ut vidit Xyl., dubio procul postulat ἱμεῖσι pro ἴμεσι. Si enim Pontificatus Jovis, cui Dacia nomen, priore non minor sit, certe e. Δακίη. sententia tam memorabilis est quam alter ille, ἀβόλογοι δ' ἄρουαι. Recte tamen retinetur ἴμεσι, modo cum Cas. negationem post Δακίη tollas, vel cum Tyrwh., pro Δακίη ὄν, legas Δακίρη. * Ex ipso Strab. satis apparet, Δακίρη esse Nom. ejusdem regionis in Cappadocia. In Cod. autem Mediceo legi Διὸς * Δακίρη, exemplo meo ascriptis. Tewart. Vera lectio est: Τριήν δ' ἔστιν ἱερωνίη Διὸς Δακίρη, Λεωπερὴν ταύτην, ἀβόλογοι δ' ἄρουαι." Edid.

† ΔΑΛΕΣΤΟΝ. ὄνορ. Κρήτης. Hes.
 ΔΑΜΝΟΣ. Tyrrhenis, teste Hes., Equus. Δαμνὸν autem δεινόν. H. Steph.
 † ΔΑΜΙΟΝ. ὁ κριφόρορ Ἀλαόνες, Κρήτης. Hes. Forte sensus Hes. est Cretenses δαμνὸν dicere quod Lacones κριφόροι vocant. Alberti.

† ΔΑΝΑΙΕΔΑΙ. [E. litterarum serie leg. * Δανδέδα. Kuster.] αἱ δούλαι, Ταρσίνους. Hes.

ΔΑΝΑΚΗ, ἡ, a quibusdam dicitur Laurus Alexandrina, teste Diosc. 3, 147. Δανάη alioqui Nom. est propr. || Δανάη, Hesychio [sc. in prioribus Edid.] est etiam Numulus barbaricus aliquanto plus valens obolo. Eodemque teste ita dicebatur et ille, qui mortuus dabatur, obolus. Sed mendosa est ea scriptura, et REPONENDUM Δανάη e Suida, Etym. et Lex. meo vet. Ille enim δανάη esse tradit Numismatis nomen, quod mortuus dabatur olim, εννεκδέναντες ὡς Ἀχρονάια λιμνή ἐπιθάραρον: ut hi quoque, esse nomen Barbarici numismatis, paulo plus obolus valens, quod defunctis in os poneretur, ut τὴν Ἀχρονάια λιμνὴν εἰς ὄβον καταπονήμενοι, ἴψουμ δarent τὴν πορθηίη. Dicit autem δανάη quasi τοῖς δαναοῖς ἐπιβαλλόμενον, h. e. τοῖς κρητοῖς: δαναοὶ enim παρὰ τὸ δανὰ, τὸ ἐρηρ, vocati τοῖς κρητοῖς, ut pole ἔρησι. Hac Etym. ex Heraclidis Persicini lib. 2. E. Plutarcho quoque referunt δανάην nominari Numulum illum s. Obolum, qui Charonti persolvitur pro Stygie paludis transmissione. Notandum porro supra ILUD Δαναοὶ pro Defunctis: alioqui enim Δαναοὶ dicuntur αἱ Ἐλληνες a progenitore ipsorum Danao, filio Beli, qui Argis olim regnavit, antiquissima et princeps urbe totius Græciæ. Ab eodem patreonymicis Δαναοῖδαι dicuntur Argivi vel ceteri etiam Græci, utpote nepotes et posterij ejus. Item fem. Δαναοῖδαι, ejus filia. H. Steph.—† Persicum numisma esse e nonnullorum sententia tradit J. Poll. 9, 82. "Zonar. 468." Edid. "Δανάη, ad Timæi Lex. 134. ad Lucian. 1, 422. Valck. Callim. 10. Δαναοῖ, Valck. Phæn. p. 792. Δαναοῖδαι, Valck. ad Herod. 82. Δαναοῖδαι, Porson. Phæn. 1688.; Hec. p. xxiii. Ed. 2. ut Lucian. 1, 803. Δαναοῖδαι, Δαναοῖδαι, Valck. Phæn. p. 360. ad Lucian. 1, 374." Schæf. Mss. "Δανάη, Steph. B. 62." Wakef. Mss. "Ἡμιδαρῆ, prout doctissime restituit in Theop. Prozym. 13. p. 141. Ruhnk. ad Tim. Lex. 134. * Ἡμιδαρῆος, (τό.) Hesyeh." Bast. Ind. ad Scap. Oxon.

ΔΑΝΑΞ. Caryliti περὶδαι vocant, teste Hes. Quo signif. et δανάξ. H. Steph. "Δάν, Theocr. 4, 17. Valck. Ep. ad Rov. xviii." Schæf. Mss.

† ΔΑΝΟΣ. Macedonibus appellata est Mors, antequam Plut. de aud. Poet. p. 22. unde Hes. Δανῶν (sic pro * Δανῶν legendum) κρείσσον. Kuster. ad Hes. v. Δανῶν. "Vulg. Δανῶν agnoscit Schneider. Lex." Edid.

† ΔΑΞΑ. ὀδύσσα. Θεσπρωτῶν. Hes. Salmas. vult

* Δάλασσα legi vel * Δάλαξ.

ΔΑΟΣ a Phrygiis ὁ λίαν vocari ait Hes. H. Steph. † ΔΑΡ. [Sic pro Δία leg. Wessell.] ἰσχυρὰ μεγάλη ἀρχὴ ἐστὶν Ἡέρας. Gloss. Nomica. Alberti. ad Hes. v. Δαρείος.

† ΔΑΡΑΤΟΝ. Panis genus, ap. Thessalos. Seleucus ap. Athen. 3, 114. c. "Δάρουα, a Nicandro in Γλαυκῶσι dicitur ὁ ἀζωτος ἄρουα, teste Athen. 3. Δάρου Hes. exp. μακρὰ χροῖα καὶ ἐκτετατά: Dorice pro δαρία, Dia. Sed addit, quondam dicere esse etiam Festum quoddam et ἄρουα τὴν ἀζωτον, Panem non fermentatum." H. Steph. "Δαρός, Porson. Or. 26. Δαρός, Wakef. S. C. 2, 92." Schæf. Mss.

ΔΑΡΕΙΚΟΙ, s. Δαρεῖοὶ στρατοῦ. Numi quidam autem, a prisco Dario primo cui, qui rex fuit Persarum. Valebat autem ejusmodi Daricus stater aureus, viginti drachmas: atque ita quoque Daricæ stater aurei, viginti argenti minam, quippe que centum drachmas constaret. Suid. H. Steph. "Corai. ad Plat. Parall. 5, p. 446. Aristoph. E. 597. Xen. K. A. 1, 3, 5, 1, 7, 14, 7, 6, 1. K. II. 5, 2, 7. Dem. c. Timocr. 478. Plut. 211. Herod. 7, 28. "Ἡμιδαρῆος, ὁ, Xen. K. A. 1, 5, 21." Edid. "Δαρεῖος, ad Charit. 546. Jacobs. Anth. 6, 228. ad Diol. S. 2, 210. Δαρ. χρυσός, Bergler. ad Aleiph. 22. Wessell. Obs. 241. Toup. Emend. 2, 390. Zeun. Ind. K. II. ad Herod. 335. 524." Schæf. Mss.

† ΔΑΡΕΙΟΣ Gr. valet ἰσχυρὸς. Herod. 6, 98. Hes. ἐπὶ Ἡεράων ὁ φησὶται ἐπὶ δὲ θυγατρὶ ἴσχυρ. Pers.

|| Δαρά, signif. τὸν κρανίον, αἰσχροτάρα. Bernard.

"* Δαρενογερῆ, ὁ, ἡ, Esch. Pers. 5, 143." Edid. "Δάρουα, * Δαρεῖου, ad Diol. S. 1, 425. Jacobs. Anth. 6, 228. Δάρουα χρυσῶν, Wessell. Obs. 242.; ad Herod. 355." Schæf. Mss.

† ΔΑΡΟΜ. Vox Hebr. דַּרֹּם Darôm: Plaga meridionalis, ap. LXX. Ezech. 20, 46.

† ΔΑΡΡῖΝ. Μεσσηνιακὸν εὐμαρ, ᾧ ἔσιπ τὰς νοσητῶν εὐχρηστῶν. Hes.

† ΔΑΡΥΛΑΟΣ. ἡ ἄρῆς, ἐπὶ Μακεδόνων. Hes.

† ΔΑΤΟΝ. παρὰ Ρωμαῖοις, σημασία τῆς ἱέρειας καὶ τοῦ κρητοῦ. Suid. Lat. Datum.

† ΔΑΦΝΟΙΝΗ. Leontopodium, ap. Egyptios. Ex App. Diosc. p. 471. Jablonski. Op. 1, 61.

† ΔΕΒΡΑΘΑ legitur ap. LXX. Ed. Bos. pro Hebr. דְּבַרָּת Cibrat: Mensura quadam vic. Sed rectius alii habent Χαζαθά, quod vide.

† ΔΕΙΜΑΑΕΤΑ. τα κρητὰ τῶν βοσκητῶν. Λάκωνες. Hes.

ΔΕΙΝΟΣ a Cyrenæis nominatus est etiam εὐδοκέρης, ut e Philetæ Attica tradit Athen. [11, 467. f.] H. Steph. Thes. 1, 1021.—† J. Poll. 6, 99. et Etym. M. scribunt δειν. Eust. p. 1283, 4. [1307, 10.] idem quoque δεινὸς esse ait, quod minus verum judicat Schweigh. ad Athen. l. c.

ΔΕΙΡΙΑΝ Lacombis est λαδορεῖοθαρ. Convitari, Probris s. Convitiis proscribere. Et Δαρείος idem λαδορεῖοθαρ Convitatoribus. Hes. H. Steph.—† Conferendus sunt quoque: Δάρουα, Λαδορία, et Θερπαιεῖ [an potius Θερπαιεῖ?] λαδορία, ap. Hes.

ΔΕΙΡΤΙΑ ab Eleis dicitur αἱ στροφιῶν Passeres, ut refert Athen. v. [p. 392. a, ubi tamen e Codd. prescripto Schweigh. edidit δευρτῶν:] e Nicandri Colophonij Γλωσσῶν L. 3. H. Steph.

† ΔΕΙΒΕΙΑ. Juniperus. Lyacones. Steph. B. v. Δεββ. Quod nomen ex Egyptiaco Λιθῶσι ortum censet Jablonski. Op. 1, 126.

† ΔΕΙΒΕΡΑΤ. ὁ τῆς Ἀρροδῆτος ἀσπὴ, ἐπὶ Χαλεδαίων. Hes. Cf. Βελβέρου.

† ΔΕΙΑΤΑ, quartum Alphabeti elementum ex Hebraicorum דָּוָד Dalet, nomen accepit.

† ΔΕΑΤΟΝ. τὸ ἀγαθὸν vocant Cretenses. Phot. Cod. cxc. [p. 251.] e Ptolemæi Hephæstionis L. 3. citante Alberti. ad Hes. v. Δελίον.

† ΔΕΝΕΜΟΡ. γῆ τῶν περὶδῶν, εἰρησίου, παρὰ Λίανος. Hes.

ΔΕΡΚΟΜΑ Vinum dicitur a vulgo Celticis. Athen. 4, [152. c. ubi vero pro vitioso δερκωρα est auctoritate liberorum Mss. Schweigh. edidit δερμα, quod vide.] H. Steph.

ΔΕΣΙΟΣ, ap. Macedones, dicitur Junius mensis, ut Suid. tradit. Legitur sane in titulo Concilii Niceni, "Ἐν ἡμέρῃ Δεσίου ἐνεκακοβήσατος πρὸς ἑκατὸν Κολωνῶν Ἰουλιῶν, Mense Desio decimanona die ante xiii. Kalend. Julias. Vide et Tractatum de Mens. H. Steph. "Zonar. 477." Edd.

† ΔΕΣΤΡΑΤΑ, vel "Ἀδέστρατα, vel "Δέστρατα, pro Impedimentis et Sarcinis recentiores Gr. usurpant, a Lat. Stratum. Salmas. in Fl. Vopisc. p. 386. D.

ΔΕΥΑΔΑΙ teste Hes. duntur ei Σάρατος ap. Illyrios; sed et Δευαλίδα eisdem sunt ei Σάρταροι. H. Steph.—† Infra Σαυάβια et Σαύδα Silieni a Macedonibus vocari dicuntur.

ΔΕΥΑΣ a Magis dicitur τὸν ἄνακτος (omnes Edd. habent ἄνακτος) θεός, Hes. tradit. Il. Steph.—† Ἄνακτος s. ἄνακτες θεοὶ sunt Δεῶκαροι, qui inter Persarum nomina recentior ut Xen. K. II. 3. Nomen Δεῶνα Reland. de vet. Ling. Pers. p. 175. a Pers. ۵۲ Du: Duo, Gemini, repetit. Alberti. Confer Pers. ۳۵۲ Div v. Hammer.

† ΔΕΥΝΟΣ, ὁ βασιλεὺς, Indorum lingua; unde Bacchi nomen Δεῦνονος, Δεῦνονος Rex Nyssae. Etym. M. v. Δεῦνονος. Cf. Reland. de vet. L. Ind. "Ad Callim. 1, 27." Schaf. Mss.

† ΔΗΛΑ αἰ ἀρθαί. Cretenses. Etym. M. v. Δηρῶ.

ΔΗΚΟΚΤΑ. Dececta sub. aqua. Legitur aliquoties ap. Gal. et recentiores Medicos Gr., ut et ap. Athen. 5. [121. e. ubi tam Schweig. editid δέκατος] πικρὴν ἕρπυα δέκατος. Similiter vero et alia multa vocabula Lat. in Gr. ling. translantur, ut ἀγγύων, οὐγγύων. Solebant autem Romani decoquere aquam et vitro demissam in nives refrigerare, atque ita bibere minore cum noxa et majore cum voluptate. H. Steph.

† ΔΗΛΑΪΤΗΡ, κατήγορος. Hes. Lat. Delator. Salmas. Hinc "Δηλαστικός αἰ ἀποδείξαι. Zonar. Suid.

† ΔΗΛΑΓΓΑΤΙΩΝ, κατὰ Ῥωμαίους ἡ ἐστράτη τοῦ " στρατηγίου καὶ ἡ ἀνάγκη μετακινήσθαι. Zonar. Videtur esse Lat. Delegation.

† ΔΗΝΑΔΗΠΤΡΑ, κατὰ Ῥωμαίους ἑσπερὰ βασιλικὴ στρατιώτης δόρυ. Zonar.

† ΔΗΠΟΡΤΑΤΟΣ, " Ἰσορμητικός. Hes. Lat. Deportatus. Soping.

† ΔΗΡΗΓΥΤΟΜΕΝΟΣ, " ἀνεκείνηνος" λέξι Ῥωμαίων, Suid. A Lat. Dirigere, sed signif. reflexo; nam ὀπίσθεως est Præcedere in pompis solemnibus. Ducang.

† ΔΗΣΕΡΤΗΡ, λειτουργία κατὰ Λατίνους. Zonar. Lat. Desertor.

† ΔΗΦΕΝΣΗΡ, ἑδύκος. Hes. Αἰθὶ Δεφένσιν ἢ Δεφένσιν, Ζωνάρα Δεφένσιν. Lat. Defensor. Hinc Δηφένσιν" ὁ ἑδύκος χόρη. Zonaras. Suid.

† ΔΙΑ, τὸν ἑσθὸν πάντα τοῦ ὄρατος. Persæ. Herod. 1, 131. Hes. v. Δίαν.

† ΔΙΑΑ, τῆς Διῶνης, Χαλδαίος. Hes. Suspicor Διάλ ex Heb. ʾN אֵל; Cernus. Soping. E Chald. ܕܝܐܠܝܢ Djalala, cum nota Genit. ʾN די, ab imperito quodam Grammat. factum Δαίαλ vel Διάλ. Heins.

† ΔΙΑΜΧΙΩΝ Vulcanicum cognominant Phœnices. Sanchoniatho. I. e. Jovem machinatorum, quia ܕܝܡܝܢ Mechi Hebr. est Machina. Ezech. 26, 9. Bochart Canaan 2, 2.

† ΔΙΑΣΑΤΗΡ, διατακτὴρ Λατίνους. Hes.

† ΔΙΑΦΟΓΟΙΜΟΡ, ἐπὶ Λατίνους, ἐπὶ πάσῃ ἡμέρῃ τῆς τῶν φατίων ἐπίθεσις. Hes. Leg. Διαφογημῶρ. Heins. Scr. Διαφογημῶρ I. e. διατήγημῶρ Dies conestationis. Is, Voss.

† ΔΙΒΑΑΟΝ. [Sic e literarum ordine leg. videtur pro " Διβάλω] μέλι, καὶ μελίερων. Hes. I. e. ab Hebr. vel Chald. ܕܝܒܐܫ Debash vel Dibash, quod Mel signif. Kuster.

† ΔΙΒΑΝ, ὄρος. Κρήτες. Hes. Alludit ad ܕܝܒܐܫ Hivan, quomodo Chald. vel Syr. Serpentes dicuntur. Kuster. Aἰθίνα videtur Δίβαν, quod vide.

† ΔΙΔΩ, ἢ πλασθῆν lingua Phœnicum, qui ita Elisiam appellarunt διὰ τὸ πολλὰ πλασθῆναι. Etym. M.

† ΔΙΖΑ Laconibus est αἶζ Capra. Hes. H. Steph.—† Vox pure Chaldaea ܕܝܙܐ Capra. Heins.

† ΔΙΚΟΚΤΑ. Vide Δέκατος.

ΔΙΚΤΑΤΩΡΕΥΡ. Dictator sum, [Dio Cass. 43.

214.] Et Διταταρία, [v. Appian. 758.] Dictator, I. e. ἀνεπέθετος μοναρχία. Absoluta potestas et liberum imperium. Utuntur his verbis, una cum primitivo eorum τῷ Διτατῶρ, recentiores Gr., qui Romanas historias scribunt. H. Steph. "Διτατῶρ, Appian. B. C. 1, 601.; 14, 602. Polyb. 3, 87. Dionys. H. 1, 325. " Διταταρία, 1, 344." Edd.

ΔΙΚΤΥΣ a Laconibus dicitur ὁ ἱερίων, teste Hes. Apud Herod. vero 4, [192.] p. 179. διτῶνος sunt Fera quaedam Libyæ. Alioqui Δίτρες est et Nom. propr. Cretensis ejusdem scriptoris: de quo Suid. H. Steph. " Ad Herod. 366." Schaf. Mss.

ΔΙΑΑΣ Laconibus est ἄριον quoddam, quod alius ἄρια. Hes. H. Steph.

ΔΙΑΥΧΝΟΣ. Piscis Nilici genus. Spicileg. p. cccxxxi.

† ΔΙΞΑΝΤΑ. Numus ap. Siculos, ὅστις ἐστὶ ἐπὶ χρυλοῦ. J. Poll. 9, 81. " Koen. ad Greg. 203." Schaf. Mss.

† ΔΙΟΣ, mensis Novembris ap. Macedones. Sturz. p. clxv.

† ΔΙΣΠΕΝΣΑΤΗΡ, ὁ οἰκονόμος. Etym. Gud. Lat. Dispensator.

† ΔΙΦΑΤΟΝ, ὄρος. Κρήτες. Hes. Salmas. Δίφον leg. putat, ut Δίβαν, de quo supra.

† ΔΙΦΕΝΣΗΡ. Vide Δεφένσιν.

ΔΙΦΡΑΓΕΣ, Hes. teste, sunt τῶν στρατιωτῶν τὰς κατὰ Πάρθους τρυφί. H. Steph.

† ΔΙΦΩΔΑΝ Herculeum cognominatum esse a Phœnicibus, Cappadocibus, Ilensibus ex Eusebio refert Jablonski. de L. Lycaon. p. clii.

ΔΟΑΟΥ, Speculator, item Leno. Hes. enim ὄλαρα expr. κατὰσκόπος, μυστοπέρι. Alioqui Δόλαρες sunt etiam Populi extreme Thessalæ incolæ, teste Eod. Meminit autem eorum Hom. Sed et Δολοίον a Laconibus dicit τὸν μυστροτῶν tradit. Δολοίον Eideem est μυστροτός. " Δόλος, ut πειθός, πειθός, μάλας, unde " Δολοίος, Hes. 1, q. ἰαθρολίος, ἐκέρειος: a δόλω, ζέδωλο, δόλος, δολώω, —πτος. Schneider. Lex. " " Δολοίος, Apoll. R. 1, 385." Edd. " Δόλος, Koen. ad Greg. 131. Δόλαρες, Heyn. Hom. 5, 637. " Δολοπέρι, 5, 684." Schaf. Mss.

† ΔΟΑΠΑΛ, πλοκάνθη μάρ. Κάος. Hes. Sic et " Δολβαί a quibusdam accipi tradit.

† ΔΟΜΕΣΤΙΚΟΙ, αἰ τῶν Ῥωμαίων ἱππέσι, αἰ κατὰ Ῥωμαίους ὁ οἰκονομὸς στρατιώτης. Suid. Lat. Domestic.

† ΔΟΡΑΝ, τῆς Δοκῆ, Κρήτες. Etym. M.

† ΔΟΡΞΑΝΗΣ, ἢ Ἰρακλῆς, παρ' Ἰβηοί. Hes. Ordo suadet " Δοξάνη, cum quo confertur potius Desanatus, Hercules cognomen in Phœnicis; vel potius " Δοξίος, quia infra " Δοξάνη" Διόνειος apud Nabatæos; quem et b. l. indicari maxime probabile mihi videtur. Alberti.

† ΔΟΥΞΑΣΤΡΟΥ. Gingidium, Lepidium, ap. Ægyptios. Ex App. Diosc. p. 446. Jablonski. Op. 1, 62.

† ΔΟΥΒΑΘ, χρυσάσιον, ap. Afros. App. Diosc. p. 466. ܕܝܒܐܫ Delubath s. Dubat, ab aureis corymbis. Syr. ܕܝܒܐܫ Dehab: Aurum. Bochart Canaan 2, 15.

† ΔΟΥΣ, ἡγεμῶν, ἄρχων. Hes. Lat. Dux. Eadem voce utitur Etym. M. v. Συνομοστίος.

† ΔΟΥΣΑΦΗΝ, τὸν Διόνειον, Ναβαταῖοι, αἰ φησὶν Ἰσθμοῦ. Hes.

† ΔΡΑΑΑΙΝΑ, " Λάμα. Κάος. Hes. In Cod. Ms. legitur " Λάμα, quod mutavit Musurus in Λάμα, et typotheta Albinus in Λάμα. Schow.

† ΔΡΑΜΙΚΕΣ s. Δράμαδες. Panes quidam sic dicti, teste Athen. 3. [114.] H. Steph.—† Scilicet illi ap. Athanasios, ἄρμα, vero, auctore Seleuco ap. Athen., in Macedonia.

† ΔΡΗΕΣ, στρατοὶ. Μακεδόνας. Hes.

† ΔΡΙΑΑΚΕΣ Eleis sunt βῆδλλα Hirudines, teste Hes. H. Steph.

† ΔΡΗΜΩΝΕΣ, θεοὶ κατὰ Λακεδαιμόνους τερμίνοι. Hes. Confer Δριῶν ὄνομα, quod paulo ante legitur. Alberti.

† ΔΡΟΙΟΝ, ἐσθῆν. Κρήτες. Hes.

† ΔΡΟΟΝ, ἰσχυρῶν. Ἀργεῖος. Hes.

† ΔΡΟΥΤΤΟΣ, Nasus, Rostrum, e Phrygia vel Galatia petitum. Tewater. ad Jablonski. de L. Lyc. p. cxi.

† ΔΡΟΥΝΑ. ἡ ἀρχὴ τῶν Τυρρηνῶν. Hes.
 ΔΡΥΛΑΙ. Druidae, ap. Gallos et phaleros et sem-
 mothos. Suid. H. Steph. " * Δρουΐται, ad Diod. S. 1,
 354." Schaf. Mss.
 † ΔΡΥΦΑΙΝΗΚΑ. τὸν αὐτὸν μέγαν. Ἰδαίος. Hes.
 ΔΥΚΗΝ Cyrenaei appellat Erythrium piscem.
 Athen. [7. 300.] H. Steph.—† Schweigh. e librorum
 Mss. auctoritate pro δύναι edidit δύναι.
 † ΔΥΣΣΑ. τοῦ τοῦχον τὰ περίε. Κέρρας. Hes.
 ΔΥΣΤΡΟΣ, ap. Macedonas, esse Martius mensis,
 Suid. Vide et Tract. de Mens. H. Steph. " Zonar.
 578. Chishull. Antiq. 146. Lucull. 15." Edd. " Jac-
 cobs. Anth. 10, 32." Schaf. Mss.
 † ΔΩΛΑ. ὄνα. Κρήτης. Hes.
 † ΔΩΡΑΞ. πάλαι, ἐν τῷ Μακεδῶνι. Hes.

E.

* ΕΒΕΛΟΣ, ὁ, s. " Ἐβένος, utrumque enim Suid. af-
 fert, Ebenus s. Ebenum, Lignum ex omni materie
 prissimum et gravissimum, cariem non sentiens, ni-
 gram, politi cornus favore, mordentis substringen-
 tissae gustus, et, dum sufficit, odoratum: de quo
 plura vide ap. Diosc. 1, 130. Gal. simpl. Medic.
 Plin. 12, 4.: necnon Serv. in Virg. Georg. 2. item
 Theocr. 15. Herod. 3. Apud Lat. interdum cum
 aspiratione scriptum reperitur, usurpatumque, teste
 Servio, et fem. et neut. INDE Ἐβένιος, [η, ον],
 Ebinus, Factus ex ebeno. AT Ἐβένουρχον, [ῶ],
 dici a quibusdam τὸ ἀβένου, refert Gorr. e Diosc.
 H. Steph.—† Lignum ex India ac Ethiopia auferri
 solitum. Hebr. עֲבֹתִי Hobnini Ezech. 27, 15. " Her-
 rod. 5, 97. Φάλαγγες ἔβένου." Schweigh. Mss. " Theophr.
 H. P. 4, 5. * ἔβένη; 5, 4. Sprengeli Di-
 ospyris ebenaster et Melanoxylon Linn. Aristot. Me-
 teor. 4, 7. Ἐς τῆς ἔβένου τῆς μελαίνης." Edd. " Ἐβέ-
 νου, Asclepiad. 7. Wessel. Herod. 247.; et ad Diod. S.
 1, 38. ad Paus. 85." Schaf. Mss. " Ἐβένιος, An-
 tisth. de V. A. 423. * Ἐβένις, Polium, App. ad
 Diosc. 458." Boissonad. Mss.
 * ΕΒΡΑΙΟΣ, [α, ον] Hebraeus: i. q. Judaeus, ab
 Hebro progenitor: et cum Paus. Attic. dicit Adriano
 Imp. Ἐβραῖος τὸν ἐπὶ Σαῦρος χειρῶσασθαι ἀπο-
 στάντα. INDE Ἐβραϊκός, [η, ον] Hebraicus, Qui vel
 Quasi Hebraeorum est: ut Ἐβραϊκὸς δάκτυλος, Ling-
 uae Hebraea: quae et Ἐβραῖς, [Act. Apost. 21, 40.
 Joseph. de Macc. 16.] ut Ἐβραῖς pro Ἑλληνεῖ.
 Inde et VERB. Ἐβραῖζεω, Hebraeus imitor, Hebr.
 more loquor aut vivo. UNDE Ἐβραϊστί, Hebraeorum
 imitatione, More Hebraeorum, Hebraice: h. e. Ita ut
 solent Hebraei. Sunt qui sine aspiratione haec scri-
 bant: Hes. et Suid. cum aspiratione, et rectius. H.
 Steph.—† Hebr. עִבְרִי Ibrī, quod Hes. Ἐβραῖς scrip-
 sit et exp. Ἐβραῖος.
 * ΕΙΣΤΑ a Suida esse dicitur πολεμικὸν μηχανήμα
 ἐκ λίθου καὶ ἔλαιου καὶ χυλοῦ ἐγγυρόμενον, Bellicum ma-
 chinamentum e lapidibus, lignis, et terra fossilia ex-
 citatum. Vox est a Lat. sumta, signif. Terram egest-
 as s. Aggerem, qui propugnaculi loco est. Agger
 enim, teste Vegeto, e terra lignisque extollitur con-
 tra murum, de quo tela jactantur. Supra habuimus
 Ἐγγυρα et Ἀγγυρα: quibus titulus denotatur Terra
 aggesta. Gr. id χῶμα dicunt vocabulo suo. H. Steph.
 —† Vide supra Ἀγγυρα. " * Ἐγυραῖος, ad Herod.
 393. 578. ad Diod. S. 1, 269. 337. 402. 469. 681.
 684." Schaf. Mss.
 * ΕΙΚΑΤΕΥΕΙΝ Ionibus esse δάκτυλον tradit Corinth.
 H. Steph.—† Locum non invenio.
 † ΕΙΣΜ. τροφή. Hes. Suid. addit: καὶ ὁ παράδεισος.
 Ita LXX. reddiderunt Hebr. עֵדֶן Eden: Voluptas,
 Regio amena, Genesis, 2, 8. 10, 4, 16.
 † ΕΙΚΤΑ. τὰ διατάγματα. Zonar. Lat. Edicta.
 * ΕΙΔΑΟΣ dicebatur λόγος quidam Lacedaemoni-
 um, teste Hes. H. Steph.
 † ΕΙΘΕΝΞΙΣ. Potamogeton, Herba ap. Aegyptios.
 Ex App. Diosc. 469. Jablonski. Op. 1, 63.
 † ΕΙΘΙΟΥ. Polytrichon ap. Aegyptios, Apulei. de
 Herbis c. 31. In App. Diosc. 472. vocatur * Ἐίσιον.
 Jablonski. Op. 1, 63.
 † ΕΠΟΡΕΚΗ. Eruca ap. Aegyptios. Ex App.
 Diosc. 476. Jablonski. Op. 1, 64. " In Saraceni

Ed. est * Ἐπορεῖς." Edd.
 ΕΙΔΟΙ. [Εἰδὸς scribit Zonaras, qui et Εἰδῶς ἢ ἡμέρας
 exhibet.] Idus: pars mensis ap. Romanos: utpote
 qui mensis dividant in Calendas, Nonas, Idus. Sunt
 autem octo dies, qui nonas sequuntur. Plat. Publ.
 Εἰδὸς Σεπτεμβρίου, Idibus Septemberibus. Idem
 Camillo, Περὶ τῶν Φεβρουαρίων εἰδῶν, Circa Idus Fe-
 bruarias. Et rursum, Ολίγαι ἡμέραι ἕσπερον Κιρι-
 τολίαν εἰδῶν, Paucis diebus post Quintiles Idus, s.
 Julius. Item in Geop. Ὀλίγαι τὰς πρὸ ἑβδόμου εἰδῶν
 Φεβρουαρίων, Usque ad tempus illud, quod est ante
 diem septimum Id. Febr. H. Steph. " Huschik.
 Anal. 255. ad Dionys. H. 1, 97. 2, 1246." Schaf.
 Mss.
 ΕΙΚΑΕΙ Hesychio esse δευτεῖον: Conat; afferent et
 Εἰδῶν pro δεῖνον: Cona, quae supra per α. H. Steph.
 —† Laconica haec. Vide Kuster, ad Hes. v. Ἐξείδω:
 et vide supra Αἰδῶν.
 † ΕΙΚΤΙΝ. Numen ab Aegyptiis cultum. Copt.
 Ich-tho: Spiritus universi, quod cognomen Cephri
 esse possit. Jablonski. Op. 1, 64. Sturz. p. clxxiii.
 † EIN. Mensura liquidorum. Hebr. עֵין Hin. Exod.
 29, 40. 30, 24. ap. LXX. Scribitur et ἔν et ἔν.
 † EIP. λαλαΐω. Hes. Suidas addit: ἢ λαμψέω.
 Respicere videntur varias interpretationes vocis
 Chald. ܘܝܪ Ir: Nuntius, Dan, 4, 10. quam in ver-
 sione Theodat. expressit eip.
 † ΕΚΑΘΗΝ. εὐάθεον. Αἰώνιος. Hes.
 † ΕΚΗΛΕΥΕΙ. ἔξωθί. Hes. Formatum e Lat.
 Expello judicat Kuster; vide tamen annon ex ἐκ et
 πέλαι comp. putari possit, ut sit: E vicinia remo-
 vere. Alberti. " Ἐκτελείς, Hesychio ἔξωθί, Ex-
 trudit, Expellit: unde est ἐκτελεύθαι, quod Suid.
 exp. itidem ἐξωθίθαι." H. Steph.
 † ΕΚΗΠΤΡΙΑΖΕΙΝ. παγίνεον ἰππίων. Αἰώνιος.
 Hes. Scr. ἐκτεπράδδεν. [Voluit * ἐκτεπρίδδεν, cf. not.
 ad Hes. v. Κνωδόμεν.] Alberti. " Ἐκτεπρίδδω, Valck.
 ad Riv. 77. 78." Schaf. Mss.
 † ΕΚΣΚΕΠΤΩ. Ἐκσέκτωρος. Suid. Est ipsa v.
 Lat. Exceptor. Kuster.
 † ΕΚΣΚΟΥΡΙΠΡΕΞ. τῶν παραστάδων τὸν πάλαιον
 ὑπάρχοντες φύλακες. Etyim. Gud. Lat. Excubitores.
 † ΕΚΤΡΑΟΡΔΑΝΑΡΙΟΥΣ. ἐνδαστοῖς. Suid. Lat.
 Extraordinarios.
 † ΕΚΧΙΝΕΝ. ἔκαλινον. Αἰώνιος. Hes.
 † ΕΛΑ. λίγη. Αἰώνιος. Hes.
 † ΕΛΑ. Μία ἰερὴ ἢ Δωδώνη. Hes. Forsan ἐν δω-
 δώνη, quemadmodum infra legitur v. Ἐλλα, quae eo-
 dem modo exp.
 † ΕΛΑΘΥΣΑΣ. Μία ἰερὴ ἐν Κότρῳ. Hes. Vide
 Ἐλαῖος.
 † ΕΛΑΙΑΓΑΒΑΛΟΣ. Nomen Solis, Phoenicum
 lingua, Emesse culti, Herodian. 5, 5. Bochart scri-
 pturam Zonarae ap. Phot. et Numorum, Ἐλαγιάβαλος,
 veteriorem censet atque exp. עֵלָא גַבּוּל Ela gabul: ὁ
 θεὸς ὁ ἐλάστῳ. Cassan. 2, 5.
 * ΕΛΑΙΟΥΣ. Jovis in Cypro cognomen. Hes.
 H. Steph.—† Conferret potius Ἐλαῖος Ζεὺς, ἐν Θη-
 βαῖ. Hes.
 † ΕΛΑΜΑΝ. ἐπὶ ἔθρονον. Hes. Corruptum ex
 Ἐλάμ, vel potius Αἰλάμ, quod ap. LXX. scriptum
 Hebr. עֵלָם Elām, vel עֵלָם Ullām: Vestibulum,
 Porticus. Ezech. 40, 7, 24. 25. 26. legitur; ubi tamen
 Ed. Bos. habet Αἰλαμῶν. Alberti.
 † ΕΛΑΦΙΝΕ. Ventrum nigrum, ap. Aegyptios.
 Ex App. Diosc. 473. Spicleg. cccxxvi.
 † ΕΛΕΙΑΙΜ legitur pro Hebr. עֵלֵיִם Eilim:
 Idola, Levit. 19, 4, 26, 1. ap. Incertum. Schlenker.
 N. Thes. Philol. Crit.
 † ΕΛΕΑΥΕ. Est Hebr. עֵלְוֵי Helū: Ejulate.
 Heins. ad Hes.
 † ΕΛΕΡΑΣ. Elephas, Ebur, Morbi genus. Bellae
 peregrinae nomen, mirum ni ipsium quoque peregrin-
 um fuerit.
 * ΕΛΕΙΠΤΙΣ. Piscis Nilus. Athen. 7, [312.]
 H. Steph. Vide Spicleg. cccxxxi.
 † ΕΛΗΚΤΕΥΣΕ. τὰς Ὑσμῶνας, ἀναγνῶνς δώρο-
 θωρον. Suid. Est Lat. Lectitare, Relegere.
 † ΕΛΙΟΥΝ. Ἐλάτος. Hebr. עֵלְיוֹן Eijon: Excelsus,
 Dei nomen.

*ΕΑΑΑ, Hes. teste, Laconibus est *καθέδρα*: Sella; et Διὸς ἱερὸν ἐν Δαδῶν. H. Steph.—† Vide v. *ΕΑΑ et *ΕΑΛΛ. * Heringa Obs. 215." Schef. Mas.

† ΕΑΑΟΙ. *ΕΑΛΛες ἐν τῷ Δαδῶν, καὶ οἱ ἱερεῖς. Hes. Vide v. *ΕΑΑΑ et *ΕΑΛΛΟΙ.

† ΕΑΑΟΥΑΙΜ legitur ap. LXX, Jud. 9, 27, pro Hebr. עֲוָיִם Hillulim: Festum cum laudibus Dei peragendum.

† ΕΑΑΠΤΙΑ. ἱερὴ Εὐρώπη ἐν Κρήτῃ. Hes. *ΕΑυρία: Virgo, Punicæ. Au Εἰῶπῳ? Bernard. Europam ipsam, non Virginem sic dictam fuisse, contendit Bochart Canaan 1, 15. * Pind. O. 18, 56." Edd.

† *ΕΑΟΥΣΙΑ. Ἀρεμῆ, παρὰ Ἐρεσίους. Hes.

† ΕΑΥΜΑΣ. ὁ μάγος. Act. Apost. 13, 8. Conferunt Arab. عاقل Alim: Sapiens, Magus. Schlessner. Lex. N. T.

† ΕΑΥΜΝΙΟΣ. Πανείδων ἐν Αἰσῶν. Hes. qui paulo post eisdem verbis etiam exp. Ἐλίσιος. * Ε-ἄμνιος, Brunck. Soph. 3, 509." Schef. Mas.

*ΕΑΦΟΣ. Κυπρίσις Βούτυρον? Butyrum. Hes. H. Steph.—† Ut βούτυρον α βούτι, ἴτα ἔφασι ab ἄφρα, ἔφῳ ἄλλῳ: Bos. Bochart Hieroz. T. 1. L. 2. c. 32. Posset etiam conferri Hebr. עֲוָיִם Halab: Lac, et Heleb: Pinguedo. * E. H. Barker. in Classical Journal 19, 58=63." Edd.

† ΕΑΦΕΙΜ. σύμμοχος? Δόν, τοῦ Κρόνου. Sanchoiatho. Hebr. עֲוָיִם Elohim: Deus. Bochart Canaan 2, 2.

† ΕΑΦΙ. Marc. 15, 34, ἠ Θεὸς μου. Syr. عاقل Alei: Deus mī. Matth. 27, 46, pro illo legitur εἴ, quod vide.

† ΕΑΦΟΣ. ὁ Ἡρακλεῖος, παρὰ Διοσκώδιον. Hes.

† ΕΜΒΡΟΙ. Lactuca sativa, ap. Ἄgyptios. Ex App. Diosc. 446. Jablonski. Op. 1, 64.

† ΕΜΕΚΑΝΔΡ. Legitur Jos. 7, 24, 26, ap. LXX, sed divisim scr. Εμεκ Ἀχῶρ Hebr. עֲוָיִם עֲוָיִם Emek Acor: Vallis Acoris.

† ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ, ὁ ἔστι μεθ' ἡμῶν ἡμεῖς ἢ Θεὸς. Matth. 1, 23. Voz Hebr. composita מְנַחֵם Immanit est: Nobiscum Deus.

† ΕΜΜΟΝΕΙΜ s. Ἐμμονεῖν Vide Μασσαίτι.

† ΕΜΠΑΣΑΝΤΕΣ. Procuratores redituum regibus Lacedæmoniorum ex agris et edificiis assignatorum. Magistratum genus, de quo agit Xen. de Rep. Lacrd. 13. Vocem hanc Hesychio, pro Ἐμμονεῖσιν, quod exp.: ἀρχαῖοι τῶ ἐν Ἀσπιδόμοις, testimonium docet auctoritate monumentorum Raoul-Bochette in libro, Deux Lettres à Mylord Comte d'Arberden sur l'Authenticité des Inscriptions de Fourmont. p. 136 sq.

*ΕΜΠΕΛΑΠΟΣ Laconibus ἀγοράσιμος. Hes. H. Steph. * Corsini Not. Gr. Dissert. 87." Edd.

† ΕΜΠΗΘΙΑ. πλάγια τὰ πέτρα, οἷς ἠ ἐπιπέθεται τὰ δὴ γῆρος. Ἰσίδω. Hes. Casaub. ad Athen. 14, 643. hæc eadem esse putat, que ap. Athen. Ἐμπεταῖοι vocantur, vel melius Ἐμπετα, atque etiam ap. Hes. scr. esse.

† ΕΝΔΕΚΑΔΙΚΟΡ. Vasculi genus. Lacones. Casaub. ad Athen. 8, 352, a.

† ΕΝΔΗΛΑΕΣ. αἱ νημεῖαι, ἐν Κρήτῃ. Hes.

*ΕΝΔΟΚΙΑ, ap. Atheniensium ἢ μίσηρ. Hes. H. Steph.—† Lectioem ἢ μίσηρ per errorem et Δαμῆρῳ ortam esse censet Schow.

† ΕΝΔΡΗΝΑΣ. ὄρηος παρθένας, ἐν Λακεδαιμόνῃ. Hes. * Valck. ad Theocr. x. Id. p. 150." Schef. Mas.

† ΕΝΔΡΟΜΩ. Δαμῆρῳ, ἐν Ἀλικαρνησσῷ. Hes.

† ΕΝΕΑΥΣΚΙΣ. Δαμῆρῳ, ἐν Σάμῳ. Hes. Leg. * Ἐρεσίους. Is. Voss.

† ΕΝΟΥΔΕΝ. εἰ τι τοῦ πολλοῦ λέγεται. Hes. Ordo literarum postulat * Ἐνουεῖν? Multum, Affatum, Copiose. Vox, ut videtur, Ἄgyptiaca. Nour enim Deus est, et inusitata vel magnitudo, vel copia, nomine Dei circumscripti solet. Pergerius.

*ΕΞ. Sex. H. Steph.—† Ex Hebr. שֵׁשׁ Schasch, ortum videtur. * Τρὶς ἔξ, Toup. Opusc. 1, 267." Schef. Mas.

† ΕΞ ἀρβητίωνος ἐκ περιφροῦσι. Suid. Zonar. Romani: Per ambitionem.

*ΕΞΑΤΗΡΕΙΑ. Suidas Ἐκθερία ἀπὸ σπαρταίας. Vox e Lat. Exactoratio. H. Steph.

† ΕΞΕΙΚΑΔ. ἀποδείξιον. Hes. Incensatus, Qui non comavit, ap. Lacones. Kuster. Vide Eλεῖξ.

† ΕΞΕΡΚΕΤΟΝ. τὸ σπαρτάειον. Suid. Zonaras. Lat. Exercitus.

† ΕΞ ἑλέμῳ. ἔβλεπε. Ἀδωνεῖος. Hes. Scr. Ἐζο-λίμβρο. * Ἐζολίμβρο est Extra tenebras. Λιμβρὸς s. Λιμβρὸς. Tenebræ. Is. Voss.

† ΕΞΙΣ. ἔξιτος ap. Phryges. Steph. B. v. Ἀζαοί. Bochart Opp. 1, p. 1164.

† *ΕΞΚΟΥΒΙΤΟΣ. ἐξ οὗ ἢ ζωῆς βίαια γὰρ Λατινῶσι ἢ ζωῆ. Etym. G. Lat. Excubitus. Incepte a Vita vocem derivat Grammaticus.

† *ΕΞΚΟΥΒΙΤΩΡ. Excubitor. Suid.

† *ΕΞΚΟΥΣΑΤΟΣ. παραφροῦς ἐστὶ δὲ βῆμα εὐλογοῦσιαιόν. Etym. G. Lat. Excusatus.

† *ΕΞΚΟΥΣΙΑ. Excusatio. Suid.

† ΕΞΟΡΗΣΑΙ, vox, qua utitur Hes. interpretatur v. Ἐνεῖχεσθαι. Lat. Exorare illum, cui supplices facti sumus. Pergerius.

† ΕΞΗΕΔΙΤΑ. Copia militaris. Suid. Videtur esse Lat. Expediit.

† ΕΞΗΑΡΠΑΤΩΡ. Explorer. Suid.

*ΕΠΙΑΚΑΑ s. Ἐπιάδα, τὰ, eadem que ἐπέδρατα s. ἰσοδραστία, Bellaria que a corna apponuntur, Secundæ mensæ. Vox est Dorica s. Laconica; scribit enim Athen. 4, [140.] Laconas Ἐπιάδα vocare τὰ οἷος ἐπιχωρηθήματα τοῦ πυνεραγμένον τοῖς βουδῖναι ἄλλου, s. τὰν μετὰ τὸ δεικνῶν μοῖραν, τὰ ἐδόμενα τοῖς φασκίταις μετὰ τὸ δεικνῶν; nam ἄλλοις dicitur τὸ δεικνῶν: ut, Ἄϊλον Ἀλκίμαν ἠμῶν. Ibidem eum duplicem esse docuisset παρατάξιν τῶν λεγομένων Ἐπιάδων, subjungit hæc et Persæ Laconica Politia, τοῖς σπάρτοις ἐρημί οἱ ἐπιάδα; οἷατα ἔστι μετὰ ἄλλων τραγῆματα. Et mox, Ὅσα ἔχουσι τὰ ἐπιάδα αἰτέων μετὰ δεικνῶν; γίνεται γὰρ ἄλλοις ἑαῖν ἠμῶν. Item, ταῦτα ποιῶσι οἱ ἐπιάδα. Ubi nota inconstanter scriptum esse modo Ἐπιάδα, modo ἐπιάδα, modo ἐπιάδα: quorum priora duo ratione non carent, postremum prorsus est dissentaneum. Apud Eund. legitur et Ἐπιάδισια: dicit enim 14, [604. cf. 642.] Melpiden Laconem τὰ παρὰ τοῖς Σπαρταίοις ἐπιάδισια, ὁ σημαίνει τὰ ἐπιδεικνῶσι, tradere ap. alios nominati μανθία. Sed ibidem et prioris Ἐπιάδων meminuit, dicens Ponceum s. Postentem ab Atticis * ἐπιδραστία appellari, a Doinensibus ἐπιάδων, a ceteris perisque Gr. ἐπιδεικνῶν. Apud Eust. reperio non solum ἐπιάδα, sed etiam ἐπιάδα et ἐπαινία. Pag. enim 1714, [64.] ἐπιάδα ait dicta fuisse ap. Lacones τραγῆματὰ τῶν δεικνῶν. Et 1141, [8.] que Plato Comicus ἐπιπαρεδωμένα vocat, alios nominare ἐπιάδισια: que et ἰσάδισια dicit, κατὰ ἐγγένειαν τοῦ ἰσῶ τοῦ λ: esse autem ea μετὰ δεικνῶν βρήματα: αἰελον enim et αἰεον dicit τὸ βῆμα. H. Steph.

† ΕΠΙΑΦΟΣ. ap. Gr. Apud dicitur. Herod. 3, 27. Accuratius scribitur * Ἀπασυ et * Ἀφασυ, quippe quod Ἄgyptiorum lingua Giganteum designat. Jablonski. Op. 1, 65. * Wessel. Herod. 179." Schef. Mas.

† ΕΠΙΑΦΟΥ. Medium, ap. Ἄgyptios. Ex App. Diosc. 463. Jablonski. Op. 1, 65. * In Saraceni Ed. est Ἐπίφου." Edd.

*ΕΠΙΗΗ. [vel Ἐπρη.] Ἄgyptiis undecimæ mensis nomen. Anthol. Epigr. L. 1. Καὶ σπορῶν ἐν εὐρέων ἐπρηκέα ἔστιν ἐπρη. H. Steph.—† Cf. Jablonski. Op. 1, 65.

† ΕΠΙΖΑ. ἱσρεα. Κίπριος. Hes. I. q. σιζα. Is. Voss.

† ΕΠΙΚΟΚΚΟΥΡΟΣ. ὁ * παρατροφεῖ ἐν σταδίῳ, παρὰ Ἀδωνεῖος. Hes.

† ΕΠΙΚΡΗΔΙΟΣ. Saltationis genus ap. Cretenses. Athen. 14, 629, c.

*ΕΠΙΠΤΑΜΑΤΙΣ, que et ἐπιάδισια in VV. LL. H. Steph.—† Ἐπιπτομάτις et * Ἐπιάδισια voces, que origine et derivatione non videntur Græcæ, sed potius barbaræ vel Græco-barbaræ, ideoque a nemine adhuc intellectæ ac cognitæ. Maussac. ad Harpocr.

† ΕΠΙΡΝΥΤΙΟΣ. Ζεῖν, ἐν Κρήτῃ. Hes. Malim,

cum Is. Vossio, * *Ἐπιπέριος*, vel potius * *Ἐπιπερίος*, i. e. ὁ ἀρχὴ τῶν ἱερῶν. Alberti.

† *ἘΠΙΠΥΣΣΟΝ*. *Ἐπίπερος*, *Αἰώνιος*. Hes.

† *ἘΠΙΘΗ*. Vide supra *Ἐπὶθῆ*.

† *ἘΠΗΝΟΥΒΟΥ*. Rupa, ap. *Ἐgyptios*, Ex App. Diosc. 454. Spicileg. cccxxvi.

† *ἘΠΤΑ*. Septem, ortum videtur ex Hebr. שבע *Schaba*.

† *ἘΠΑΧΟΣ*, τὴ δάφνη. *Βουαῖος*. Hes. Bochart *Canan.* 1, 17. fin. refert ad Syr. ܐܦܚܐ *Perachia* vel *Peracha*: *Manifolia*. Sæpius enim in derivativibus prima radicalis occidit.

† *ἘΡΒΙΑΙΑΘΟΥΜ*. *Carpurus*, ap. *Africos*, Ex App. Diosc. 449. Leg. *Ἐρβιαῖα*. Hebr. ערביה *Abionis*, *Carpus* et reliquæ minutæ herbe. Bochart *Canan.* 2, 15.

† *ἘΡΓΑΒ* legitur ap. LXX. Ed. Bos. 1 Sam. 20, 19, pro Hebr. ערב *Ereb*: *Lapis*, v. 41. vero ap. alios pro Hebr. ערב *Negel*: *Meridies*, ubi Bos. habet ἀργύβ. Alii diversimodo scribunt.

† *ἘΡΥΤΑΝΟΝ*, σπάργη. *Lucis*. Hes. Pro σπάργη leg. γάργα. Alberti.

† *ἘΡΕΑΣ*, τίνα. *Θεσσαλός*. Hes.

† *ἘΡΕΒΟΣ*, *Erebus*, *Tenebræ*. Hebr. ערב *Ereb*: *Yesperis*. Ogerius. Bochart *Canan.* 2, 2.

† *ἘΡΕΘΥΜΙΟΣ*, ὁ Ἀσώλων, παρὰ Ἀσώλων. Καὶ ἄλλοι Ἐρεθίμα. Hes.

† *ἘΡΜΗΣ*. Nom. propr. regis Thebaici. Lingua *Ægypti*. *Erme* dicitur qui alicui res complementum dat, vel eum plenam perfectamque reddit. Jablonski. Op. 1, 68.

† *ἘΡΜΟΥΜΒΕΙΣ* in *Ægypto* sunt *μύρα τῶν πυρίμων*, ut Steph. ex *Aristotelo* *Ægyptiacis* tradit. Apud Herod. legitur *Ἐρμουβείς* [2, 164, et 9, 32]. p. 98 et 332. H. Steph.—† *E* *Copt.* *ermaros* *Pugnare*, et ὄμβη. Contra, vocem expl. La Croz. Jablonski. Op. 1, 69. Quod præterea Jabl. docet *Ἐρμουβείς* (sic scribit) fuisse *Veteranos*, id quomodo cum Herodoti explicacione conciliari possit, ipse videt.

† *Ἐρμουβία*, Wessel. Herod. 185. T. H. ad *Aristoph.* II. p. 249.† Schæf. Ms.

† *ἘΡΕΘΗ*. *Bunium*, ap. *Ægyptios*. Ex App. Diosc. 471. Spicileg. cccxxvii.

† *ἘΡΘΙΝ* Vinum *Ægyptiæ* dici tradit *Eust.* 1635, 5. *Soping*, ad Hes. v. Ὀάσις. Cf. *Barker*, ad *Etym.* M. 1114. (et in *Classical Journal* 49, 58—63.) *Malm* *Ægypti*. *Tewater*. *Anctar*, ad *Jablonski*. Op. 1, 431.

† *ἘΡΤΩΛ*. *Stella Martis*, ap. *Ægyptios*, et *Virtus*, quam ei inesse putabant. *Jablonski*. Op. 1, 71.

† *ἘΡΥΘΜΟΙ*. *Irion*, *Erysimum*, ap. *Ægyptios*. Ex App. Diosc. 447. *Jablonski*. Op. 1, 72.

† *ἘΡΕΒΙΕ* legitur *Jerem.* 26, 17. [Hebr. 46, 17.] ap. LXX. Ed. Bos. Complut. habet ἔρεβρη pro Hebr. ערב *Heebri*: *Venire fecit*.

† *ἘΣΕΡΩΝ* legitur ap. LXX. Ed. Bos. Ps. 44, 13. [Hebr. 45, 14.] ubi in Hebr. est עשרון *Psennah*: *Intus*, e var. lect., ut videtur. Huc videtur spectare *Zonaras* scribens *Ἐσεβῶν* ὁ ἀρῆβῶν, *Ἐρῶσιος*: καὶ ἀρῆ τῶν ἑσῶβη. Nam in illo *Psalmi* I. Cod. Alex. et *Ed. Aldi* et *Complut.* habent ἑσῶβη pro ἑσῶβῶν. Vox ὁ ἀρῆβῶν vero videtur esse scriptura vitiosa. Vide *Tittmanni* not. ad *Zonaras*.

† *ἘΣΘΗΜ* legitur ap. LXX. Ed. Bos. 1 Chron. 26, 15, 17. pro Hebr. עשתי *Asphum*: *Congregaciones*, *Collectiones*. Cod. Alex. exhibet Ἀσαφίρ. Alii aliter.

† *ἘΞΙΝΝΑΙ*. συγχρησθῆναι καὶ * συμπερῆσθαι. *Λύσσει*. Hes.

† *ἘΚΚΕ*. *Ballote* s. *Marrubium nigrum* ap. *Ægyptios*. Ex App. Diosc. 437. *Jablonski*. Op. 1, 72.

† *ἘΚΚΙΔΑΜΑΝ*. ἑστέριον. *Λύσσει*. Hes.

† *ἘΚΚΟΥΘΙΟΝΔΙΑΙ*. σπασίτιον ἡρόδιον, κατὰ *Ῥομίους*. *Suid.* In *Glossis Basil.* legitur *Ἐσκούπῶνδία*, parique modo exp. *Utrumque* v. videtur detortum et *Lat. Stipendium*. *Kuster*. Propius esset *Sesquipendium*.

† *ἘΣΜΟΥΝΟΣ*. *Æsculapius Phœnicus*, *Beryti* cultus. *Nomen* designat secundum quosdam *Octavum*, *Æsculapius* scilicet fuerat octavus *Sadyci* filius. *Ægyptiæ* *Snun* et *Sinen*: *Octavum* signif. *Jablonski*.

† *ἘΞΙΝΝΑΙ*. συγχρησθῆναι καὶ * συμπερῆσθαι. *Λύσσει*. Hes.

† *ἘΚΚΕ*. *Ballote* s. *Marrubium nigrum* ap. *Ægyptios*. Ex App. Diosc. 437. *Jablonski*. Op. 1, 72.

† *ἘΚΚΙΔΑΜΑΝ*. ἑστέριον. *Λύσσει*. Hes.

† *ἘΚΚΟΥΘΙΟΝΔΙΑΙ*. σπασίτιον ἡρόδιον, κατὰ *Ῥομίους*. *Suid.* In *Glossis Basil.* legitur *Ἐσκούπῶνδία*, parique modo exp. *Utrumque* v. videtur detortum et *Lat. Stipendium*. *Kuster*. Propius esset *Sesquipendium*.

† *ἘΣΜΟΥΝΟΣ*. *Æsculapius Phœnicus*, *Beryti* cultus. *Nomen* designat secundum quosdam *Octavum*, *Æsculapius* scilicet fuerat octavus *Sadyci* filius. *Ægyptiæ* *Snun* et *Sinen*: *Octavum* signif. *Jablonski*.

† *ἘΞΙΝΝΑΙ*. συγχρησθῆναι καὶ * συμπερῆσθαι. *Λύσσει*. Hes.

† *ἘΚΚΕ*. *Ballote* s. *Marrubium nigrum* ap. *Ægyptios*. Ex App. Diosc. 437. *Jablonski*. Op. 1, 72.

† *ἘΚΚΙΔΑΜΑΝ*. ἑστέριον. *Λύσσει*. Hes.

† *ἘΚΚΟΥΘΙΟΝΔΙΑΙ*. σπασίτιον ἡρόδιον, κατὰ *Ῥομίους*. *Suid.* In *Glossis Basil.* legitur *Ἐσκούπῶνδία*, parique modo exp. *Utrumque* v. videtur detortum et *Lat. Stipendium*. *Kuster*. Propius esset *Sesquipendium*.

† *ἘΣΜΟΥΝΟΣ*. *Æsculapius Phœnicus*, *Beryti* cultus. *Nomen* designat secundum quosdam *Octavum*, *Æsculapius* scilicet fuerat octavus *Sadyci* filius. *Ægyptiæ* *Snun* et *Sinen*: *Octavum* signif. *Jablonski*.

† *ἘΞΙΝΝΑΙ*. συγχρησθῆναι καὶ * συμπερῆσθαι. *Λύσσει*. Hes.

Op. 1, 72. Hebr. עשתי *Schemini*: *Octavus*. * *Pro* v. in *σπῆρι διακρίσει* πρὸ ἀνάστα, quæ *Jabl.* vel *Suid.* vel *Editoris* culpa mendose citatur, leg. ἐν π. διακρίσει κατὰ οὐκ ἀνάστα.† *Edd.*

† *ἘΣΗΝ* est Hebr. עשין *Hoschen*: *Pectoralis*. Ita *Joseph. A. J.* 3, 7, vel 8. *Ἐσῆρ* μέν καλεῖται, ἐπιπέριος δὲ τούτο κατὰ τῆς ἑλληνικῆς γλώσσης λέγεται. Sic quoque *Intepres*, qui *Hebræus* vocatur, ap. *Montfaucon*. *Exod.* 28, 15. v. עשין reddidisse censetur, (apud *Montf.* legitur *Ἐσῆρι*) ubi LXX. habent ἡγορίων vel λέγοριον. *Schleuser*. N. *Theol. Philol. Crit.*

† *ἘΣΣΗΝ*. *Res*, *βαυδαῖος*. *Etym.* e *Callim.* [H. in J. 66.] Ὅτι σε θεῶν ἑσῆρη καλεῖται θεῶν. Idem annotat *Ephesiæ* dialecto ita dici τῶν βαυδαῖων, πεπρωθ, ab *arum* regis, qui proprie ἑσῆρη dicitur sit: κατὰ τὴν ἑσῆν καὶ ἑσῆση, unde et ἑσῆρ s. ἑσῆρη. H. Steph.—† *Zonaras*: *Ἐσῆρη* ὁ βαυδαῖος τῶν βαυδαῖων. Ad quæ *Tittmann.* monet, v. non videtur Gr. originis. Conferri possit *Chald.* עשין *Hasin*: *Potens*. * *Pausan.* *Arcad.* 13. *Eust.* in *Od.* p. 349.† *Edd.* * *Fac.* ad *Paus.* 2, 388. ad *Callim.* 1, 27. *Abrech.* *Frac.* *Cottier.* 6.† *Schaf.* *Mss.*

† *ἘΣΣΗΡΟΣ*, ὁ μέγιστος. *Zonaras*. Leg. sine dubio *Ἐσῆρη*, quæ est interpretatio nominis, quod quidam derivavit ab Hebr. עשין *Hasin*: *fortis*, *potens*. Sic quoque ap. Hes., ubi legitur * *Ἐσῆρη*: *potens*. *Soping*, et *Salmas.* *Ἐσῆρη* putant, et *Tout.* *Emeird.* in Hes. 3, 536. corrigi *Ἐσῆρη* in μέγιστος, quoniam sacerdotes *Diæ* *Ephesie* appellati fuerint *Ἐσῆρη*, *Paus.* 8, 13. *Tittmann.* ad *Zonaras*.

† *ἘΣΤΕΡΙΚΑΖ* καλεῖται οἱ Μακεδόνες ἐόντες τῆ πατρίδος οὐρη. *Steph. B.* v. *Βεργίσιος*. *Sturz.* p. clxiii.

† *ἘΤΙΕΚΕΑΤΑ*. *Sempervivum parvum*, ap. *Ægyptios*. Ex App. Diosc. 468. *Jablonski*. Op. 1, 74.

† *ἘΥΑΝ*. ὁ κισσός, ἑὸς Ἰσῆδ. *Hes.* Idem paulo post: * *Ἐὺρ* *Δάκτυλος*.

† *ἘΥΘΜΟΙ*. *Lampasna*, *Napium*, ap. *Ægyptios*. Ex App. Diosc. 444. [ubi εἶδη] *Jablonski*. Op. 1, 74.

† *ἘΥΑΚΑ*. ἢ *Vomer*, ubi *Bidens*, *Ligo*. *Nam* *Schol.* *Thuc.* 5, [16]. p. 170. ubi respondet *Lacedæmonis* *oraclium*, ἀρχαῖος ἐλάειν ἐλάειον, annotat, εἰκόνα αὐτῆς *Lacedæmonis* dici τῆς ἑνίαι: ut alii volunt, τῆς *Νεοῦ*, ἀπὸ τοῦ λυχνίου, quod est παλαιὸς καὶ ἐλάειον autem, ἀρῆσις, *Aratus*: juberi legitur *Lacedæmonis* ἀρχαῖος ἰργαλῆος ἀρατὴ ἀρετὴν φάμεν, i. e. pecunia comparato frumento. H. Steph.—† *Suid.* * *Ἐύλαχα* τὸ ἄρσενον scribit et *Dor.* esse notat. Similiter *Zonaras*. Vide *Ἀλάχα*.† *Edd.*

† *ἘΥΟΙ* σαβοῖ *μυστικὴ ἐπιθετήματα*. *Grammat.* in *Bekkeri* *Anecd.* 1, 237. *φασι* τὸ *Φυλαχὸν* φασὶ τὰς μυστικὰς ἐπιθετικὰς. *Suid.* Cf. *Steph.* *Thes.* 1, 1298, 1299.

† *ἘΨ*, *Valck.* Ep. ad *Röv.* 79: ad *Callim.* 1, 280. ad *Diod.* S. 1, 248. *Wakel.* *Trach.* 219. *Jacobs.* *Animadv.* 106. ad *Paus.* 356.† *Schæf.* *Mss.*

† *ἘΥΠΗΣ* vel * *Νεῖρος* *Ἀργε* ap. *Macrones*. Vide *Hes.* v. *Ναὶ* *Νεῖρος*, ibique *Guyetum*.

† *ἘΜΠ*. *Chamaeleon albus*, ap. *Ægyptios*. Ex App. Diosc. 452. *Jablonski*. Op. 1, 74.

† *ἘΜΘΞΕΞΙΝ*. *Chamaeleon albus*, ap. *Ægyptios*. Ex App. Diosc. 452. *Jablonski*. Op. 1, 74.

† *ἘΜΙΜΕ* tribuitur *Theodotus Jer.* 48, 19. pro Hebr. עמ *Zappi*: *Prospectus*. *Vox* vitata forte pro *עמ* posita est *judice* *Montfauconio*.

† *ἘΜΟΥΔ*. ἑλληνικὴ ἐπιθετικὴ προσέτις. *Hes.* *Amiculum linteum*. Hebr. עמוד *Ephod*, quod inter vestimenta supremi Pontificis describitur *Exod.* 28, 6. sqq. Quod si Hes. *Ἐμούδ* *Ἰσῆρ*: *ignotioris* ἑστῆτος, τὸ δὲ *Ἰσῆρ* μικρὸν λέγεται, exp. respicit 1 Sam. 2, 18. ubi LXX. verba Hebr. עמוד *Ephod* bad: *Amiculum linteum*, *Risch* pro *Dalet* legentes, reddiderunt *Ἰσῆρ*, quod Gr. male interpretati sunt. *Heins.*

† *ἘΜΦΑΓΑ*. *δαιτυφῆς*. *Zonaras*. *Legitur* *Mare* 7, 34. *Vox* vel *Chald.* מפתח *Epitach*, vel Hebr. מפתח *Hippatach*: *Aperitor*.

† *ἘΧΑΙΤΟΡΡΗΙΑ*. *Blitum* ap. *Ægyptios*. Ex App. Diosc. 444. *Jablonski*. Op. 1, 74.

Z.

ZABATOS. τῆρα ἰχθυῖος, παρὰ *Παρίους*. *Hes.* H. Steph. v. *Ζάβατος*, quod vide infra.

† ZABIX. *λευκία*. Hes. Leg. Ζάβιχ. Vocabulum barbarum unum ex illis est, quibus Theopis, vel alius quispiam, viginti quatuor literas Alphabeti Gr. Ius gratia comprehenderit. Kuster.

ZAKXIN legitur i Paralip. cap. penult. s. ult. [28, 11.] Τὸ παρολίγιστον τοῦ νοῦ, καὶ τὰς αἰσῶν αἰνός, καὶ Ζαχὼν αἰνός, pro quo Complut. Ed. habet ἀρσθῆσι. Cellarum. Peregr. itaque v. ca. gal. vel corupta ex Hebr. Gauräch. [זאך] Garophylacium.] H. Steph.

ZAMMATOZ, ap. Paphios, πέντε ἰχθυοφόρος. Discus, in quo pisces apponuntur, teste Hes. afferente et Ζαλμάτιος pro ζαμάτιος. H. Steph. "Vide Ζαβίανος." Edd. † ZAAOMOIS. [* Ζάμοσις Phot.] Getarum deus. Herod. 4, 94. quae et Γεβελίτιος.

ZAMBYKH Suida et Hesycho est μουσική ὄργανον, quod alii εὐαμῆσιον vocant, Latini fidem Sambucam. H. Steph. "Ad Lucian. 1, 316." Schaf. Mss. *

† ZAPBA nomine vernaculo in Lycæonia vel Iasuria vocabantur Mulieres barbare, Pualtria, Suid. v. Μουσουργοί. Reland. ad Persarum linguam refert. Jablonski. de L. Lyc. p. cl.

† ZAPHITE. Ἀργεῖος, ap. Persas. Hes. Persae hodie scribunt زاپت. Sohr. v. Hammer.

ZATPAHIE. Hes. v. βασιλευς Rex; forsan pro βασιλεύς. H. Steph.

† ZAYANAZ. θεός τρι, ἐν Σαῦτι. Hes. Ascriptus Bernard. v. Arab. [زayan] Sawwan: Idolum.

ZEIETPAI Hesychio meos γένος. Herodoto quoque 4, [192.] p. 179. Ζεῖτες sunt Lycum in Libya gens quoddam; quod nonnisi Mircum esse ait, Gr. autem lingua valere βουκόλ. H. Steph.—† Bochart Canaan 2, 3. putat ap. Herod. pro βουκοί leg. βουκόνα a βουκόλιον. Herod. quod herba genus Punice dicitur Zigar; hinc mores illos diuites esse Zeyra? Mus buui, quia illius herbae res vel umbra delectatur. Cogitant tamen possent nam a Collibus nomen- tur hi mures, quod in illi maxime versatur. Alberti. "Zeyra, ad Herod. 306." Schaf. Mss.

† ZEITAPH. ἡ πέτρι, παρὰ Σαῦτιος. Hes. Perpetue nam h. v. forsau eandem cum precedente habet originem. Alberti.

† ZEIIAA. τὸν αἰσός. Thraeces. Phot. Lex. Vide ZLAA.

ZEIPA nonnulli dictum videtur pro zeyra, teste Suidis: qui ap. Herod. et pro mirra accipi tradit. Idem zeyras esse ait χρώσιος ἀνακλίσκος, s. Ἰνδουρίτι, ἢ ἐπεκείνηται μετὰ τοῖς χρώσιος, ὅσπερ ἰσραηλίδας: quae ex Harporc. desumit, afferente hoc exemplum e Xen. K. A. 6. [7, 4, 2.] de Thracibus: Καὶ ζεῖρα μέρη τοῦδ' ἐστὶ τῶν ἰσπερ ὄσπρον, ἀλλ' ἐν χλωρίδος: ubi Penulus dicere videtur. Idem Hes. cum dixisset ζεῖρα nonnulli esse eldos χρώσιος, aliis ζωῖρον, subiungit, rectius dici esse ἄλλο τι ἐπιβόλιον κατὰ τῶν ὄσπρον ποροῦσπον, ἰσραὶ ἰσραηλίδας: idque testari Herod. et Theopompum Chium. Mox tamen et ipse ζεῖρα offert pro mirra, τασία, διάδρα. Apud Eund. legitur Ζεῖρατος, ἰσραὶ τὸ ἴσπρον: ab eod. ζεῖρα, ut videtur: quod nonnulli esse aiunt Genus vestis laxum et sinusum; alii autem Genus amulici et sagulum. Rursus Hes. Ζεῖροφόρος offert pro * χρωσοφόρος. Ita enim repono pro χρωσοφόρος, cum ζεῖρα sint χρώσιος species quadam. Ab Antimacho Ζεῖροφόρος dicitur et ἂ' Αἰθίοι, teste Hes. H. Steph.—† J. Poll. 7, 60. ζεῖρα Thracibus tribuit: sic et Herod. 7, 75. sed 7, 69. idem etiam Arabibus. "Zonar. 954. East. 837. Etym. M. 23. Valck. Adoniz. p. 224. Böttiger Vasegum. 1, 3, 185. Vide Ζίρη." Edd. "Zeyra, ad Mer. 139. ad Timaei Lex. 129. ad Lucian. 1, 316. Lex. Herod. 176." Schaf. Mss. "Zeyra, Hesychio χρώσιος ἀνακλίσκος. Zeyra, Hesychio τασία. Varium: unde ἄζερον. At Ζεῖρον, Eidem est eldos σπαρδάρι." H. Steph. "Αζερον, Non variatus s. variegatus. Idem enim Suid. ἄζερον exp. * ἀνακλίσκος, quo quod ζεῖρα dicitur τὸ ταυλίον, vel τὸ ἀχρῶσπον, Non coloratum, Nullis distinctum coloribus. Apud Hes. oxytonus scriptus ἄζερος, expositumque idem * ἀνακλίσκος. Idem tamen mox

subiungit, ἄζερον ἄζερον ἢ * ταυλίον, Discinēti, Multum cincti: derivans nimirum in hac signif. a ζεῖρα signif. ζωῖρον. Utriusque signif. memini Etym., ap. quem legimus non solum, ἄζερον * ἀνακλίσκος ζεῖρον γὰρ τὸ ταυλίον ἢ τὸ ἀχρῶσπον, sed etiam, ζεῖρον ἄζερον ἢ * ταυλίον, ἀπὸ τοῦ ζεῖρα: quarum exp. posterior habetur et in Lex. meo vet. Nota autem obiter, ap. Suid. oxytonus scribi ζεῖρα, ap. Etym. propriè scriptus ζεῖρον." H. Steph.

† ZEIPHNI. Ἀρρόδιτι, ἐν Μακεδονίᾳ. Hes.

† ZEAKIA. λάρνα. Φρύγιος. Hes. *

† ZEMA legitur Ezech. 24, 13. ap. LXX. Ed. Complut. et Ald. Cod. Alex. habet ζεῖμα, pro Hebr. זמא Simmāl: Facinus. Legitur etiam in Ed. Bos. Jud. 20, 6.

† ZEMEAEEN. βάρβαρον ἀνδράκοδον. Φρύγιος. Hes. † ZEPAPHOIZ. Linum, ap. Afros. App. Dionc. 444. Leg. * Ζεραφοσίδη, Hebr. זרפפון Zera-phosā: Semen lini. Bochart Canan 2, 13.

† ZETNA. Φρύγιος ἢ λείος, σημαίνει δὲ τὴν τιλιν. Phot. Lex.

† ZETPAIAN. τὴν χίτραν οἱ ὄφθεις εὐλοιοῦσι. J. Poll. 10, 95. sed scriptura in Mss. variat.

† ZEYMANTHN. πηγὴν. Φρύγιος. Hes. Leg. Ζεῖμα τὴν πηγὴν. Scaliger.

ZHTA, dici valet Locus, in quo ζεῖραι obversantur, ut diatra dicitur Locus, in quem arbitri conveniunt, qui dicitur diatrayai. Ita Cacl. Rhod. 17, 18. Sed viderit. Alioqui Ζεῖρα dicitur litera sexta ap. Gr., ultima ap. Lat. H. Steph.—† Ex Hebr. זתח Zathel.

† ZIBYNI. Teli genus. Nomen Persicum. Arab. زيبان i. e. γλάσσα, δομάτιος Hastula, lingue ad instar. Vel est Syriacus זבב Spica, Spiculum. Bernard. ad Hes. "Zibyon, ἢ i. q. σιβιον, Jaculum & Spiculum ferreum. Hesychio et Suida * ἀνοκλίσκος ἀκόντιον ἢ λόγχη. Es. 2. Σαῖροῦσπον τὰς μαχητὰς αἰσῶν εἰς ἄσπρα, καὶ τὰς ζεῖρας αἰσῶν εἰς ἄσπρα. Pro quibus Tertull. Concedit macheras suas in aratra, silybas in falces. Hieron. Confundat gladius suos in vomeres, et lauceas suas in falces. Ζεῖρον, Hesychio * ἀνοκλίσκος ἀκόντιος. [Gl. Ζεῖρον? Venabulum.] Ζεῖρον, VV. LL. e Tertull. esse dicitur Venabuli genus; e Suida Lanceam: sed falso: ap. eos enim scriptum ζεῖρον. Σιγρον, sed, vel Σιγρον, Jaculum, quod totum est e ferro. Vide East. H. Steph. "Vide Zeyron. Ζεῖρον, Zonar. 959. Gl. Venabulum. Glossæ Sacr. Hes. 147. * Ζεῖρον * λογχίδος μερῶ." Edd. "Ζεῖρον, Pseudo-Herodian. Partit. p. 40." Boissonad. Mss. "Ζεῖρον, ad Lucian. 1, 316. ad Diod. S. 2, 279. Ζεῖρον, ad Diod. S. l. c." Schaf. Mss. "Ζεῖρον, Tertull. Marc. 4. init." Wakef. Mss.

† ZIAP. Bunium, ap. Afros. App. Dionc. 471. Dictum forsau ab urbe Africae זיא Zugar. Bochart Canan 2, 15.

ZITIBESIPI. Zingiberis, Planta in Troglodytica Arabia nascentis, habens radices albas, odoratas, piperis sapore imitantes: ut inter alia tradit Diosc. 2, cap. 490. Sic Gal. simpl. Medic. 6. Ζεγγίβερεις ἢ μέλα χρωμάτι ἴσρα. Plin. 12, 7. de pipere. Non est huius urboris radix, ut aliqui existimaverit, quod vocant Zimpheri, alii vero Zingiberi: quamquam sapore simili. Id enim in Arabia atque Troglodytica in villis nascitur, parvæ herbae radice candida. Hermol. et Raell. appellant Zingiber. H. Steph.—† Conferri potest Ar. زنجبيل. Sangabai: Zinziber, ap. Castellanum 1016. 1066. "Vide Ind. 2. ad Aret." Edd.

† ZITTOYN. τὸ ἐπισπίσειν. Κίλαξος. Ὄσπον Νουόσπρον. Phot. Lex. Ζεῖρον τίσειν. Anti-Aethiasta in Bekk. Anecd. 1, 98.

ZIZANION, τὸ Ζιζανίον, Lolium. Suidae ἢ ἐν σίτῃ αἰσῶ: Etym. τὸ ἀπὸ σπυρίδι σπυροσφόμενον τῆ σίτῃ: quod etiam addit, dictum quasi σπυρίδιον, παρὰ τὸ τῆ σίτῃ παρῆρτοιο καὶ σπυρίδιεσθαι. Legitur h. v. ap. Evangelistas in N. T., et ap. Theologos: et quidem plur. ut τὰ ζιζάνια σπείρειν, ap. Greg. Abibi non memini me legere. H. Steph.—† V.

detur origine Arabicum, ¹⁵ Siwân s. Suwân, quod idem designat. "Gl. Ζαζάνων Veniora, Lolium. Vide *Alpa*. Ζαζάνων *αίρεσιον*, Basil. 3, 140. * Ζαζάνωβη, ὄψις, Epiphani. 100, 224. * Ζαζάνωβος, 1, 458." Edd. "Ad Diod. S. 2, 568." Schaf. Mss. "Ζαζάνωβος, ῥα, sensu mystico, cf. Theodot. Ancyr. Ancyr. Symb. p. 1. 3. Ed. Combef." Boissonadii Mss.

† ΖΙΑΛ, ὄψις, παρὰ Ἑσπερίδ. Hes. Vide *Zelaa*. ZINIXION. [Ζαννίχιον Zonaras.] Suidas est τὸ ἰώρον τοῦ ὑποδάμαρος Corrugia calcamenti. Idem et Ζυγί. H. Steph.—† Vide au sit ex Hebr. שׂוּרֵךְ Seroch: Corrugia, deflexum!

† ΖΙΟΥ (Al. Ζειού) legitur ap. LXX. 1 Reg. 6, 1. pro Hebr. ז' Siv: Mensis secundus Hebraeus.

† ΖΙΠΗΣ, καὶ ἄλλοτετι Ζιπρ. Σαδουχί γυνή. Zonaras. Sic etiam Suid. Forte idem denotat quod Ζερά, pro quo passim scriptum reperitur Ζερά. Hes. Ζεράι χιτῶνες ἀνάκτορος. Venit etiam in mentem illud Ζίρον βοῦν ap. Lucian. Τοῦαρ. 2, 40, 548. Tittmann.

† ΖΟΥΣΙΑΙ ἄρραγμαί. Hes. Svirace Π Ζuz, et Chald. 𐤆𐤏𐤐 Zaza, Drachnum signif. Kuster.

† ΖΥΘΟΣ, ὄψις, vel τὸ Jablonski. Op. 1, 76. Sturz. p. clxiii. Zosimus de Zythi confectione p. cccxliii. Hinc Δεζυθός Cerevisia duplex, ibid. pag. seq. "Ζυθός, Wessel. Herod. 139. ad Diod. S. 1, 24. 41. 248. 350. Jacobs. Anth. 10, 288." Schaf. Mss.

† ΖΙΓ'ΑΝΗΣ, ap. Babylonios Servus vocatur, qui in festo quodam, regis vestis indutus, domui praestet. Berossus Reg. Babylon. L. 1. ap. Athen. 14. 639. c. Cf. Chald. 𐤆𐤒 Segán: Secundarius, Vicarius, Locum tenens. Buxtorf. Lex. Chald. 1435.

† ΖΙΝΗ, Zona, e Chald. 𐤆𐤏 Zonar: Cingulum, ortum putat Bochart Canaan 2, 8.

† ΖΗΡΑΣΗΜΙΝ. ὁρισμὸς κατέστειται nominati sunt Ζῆα νερά, existentia antequam sol, luna, stellae comparaverunt. Sanchoniatho, Bochart Canaan 2, 2. confert Hebr. שׂוּמֵם צִפּוֹה Tsophe samajim: Speculator colorum.

H.

† ΗΔΩ. *Isis ὄψις*. Hes. Hebr. est a LXX. Interpr. Ed. Bos. retentum Job 36, 50. ubi legitimus quidem homine *וְהָאֵרֶב* Oró: Lamen sum; illi vero *וְהָאֵרֶב* Edó legerunt; in Cod. Alex. mutatum est *ἡδὼ* in *ῥέζω*. L. Bos.

† ΗΖΑΚΑΣ. γένος σκυλῶν, παρὰ Πάροβος. Hes. Scriptura dubia.

† ΗΘ. Cor, ap. Aegyptios. Horapollo 1, 7. Jablonski. Op. 1, 79.

† ΗΘΑΝΙΟΝ. Foculi unci genus in Aegypto, ex Athen. 11. 470. d. Jablonski. Op. 1, 79.

† ΗΑΙ. *θεῖον*. Matth. 27, 46. Hebr. 𐤇𐤏 Eli. Vide *Edad*.

† ΗΜΙΝΗΡΟΣ peculiaris nomine ab Alexandrinis dicitur ἡ *εμπίρη*: Coracinus piscis, teste Athen. 3. [121.] ap. quem paulo ante legitur *ῥῶε* *καλῶν ἡμπίρη*. H. Steph.—† p. 118. ubi tamen Schweigh. restituit *ἡμπίρη*. "Phrynic. Ep. 14." Schef. Mss.

† ΗΜΙΤΥΒΙΟΝ Jablonski. Op. 1, 79, ex Aegyptia lingua exp. "Ad Mær. 350. Tonp. ad Louin. 342. Kuster. Aristoph. 13. Brunck. Aristoph. 1, 265. T. H. ad Aristoph. II. p. 249. ubi et de *ἡμπίρη*. Schaf. Mss. "Schol. Aristoph. Damasc." Wakf. Mss.

† ΗΝΙΟΧΑΡΑΤΗΣ. *διδάσκων ἱερτικῆ τῶν νεῶν* Sparte dicebatur: Qui juvenes docebat artem equestrem, Magister equestris disciplinae. Hes. H. Steph.—† Nullus dubito quin leg. sit "Ἀνοχοπέτης (quem admodum legitur in Inscriptione aliqua Laconica) i. e. "Ἠνοχοπέτης, non "Ἠνοχόπητης, ut volunt Hesychii Editores. Letronne in Journal des Savans A. 1819. Decemb. p. 716. not. 4.

† ΗΡΑΣΙΟΣ. Mensis quidam ap. Lacones, teste Hes. H. Steph.

† ΗΡΑΣΙΟΣ. Vulcanus. Nomen ex Aegyptiaco Φῆας derivandum censet Amellion. Tewatar. ad Jablonski. Op. 1, 584.

† ΗΘ, quatenus Diem signif., comparari potest cum Aegypt. Ebo-u: Dies. Jablonski. Op. 1, 81.

Θ.

† ΘΑΑΑΑ. pro Hebr. 𐤇𐤏 Teash: Fossa, ap. LXX. Ed. Complut. 1 Reg. 18, 32. 33. 35. ubi Bos. habet *θάλασσα*.

† ΘΑΑΣΟΥΡ. Hebr. 𐤇𐤏𐤍 Teashur: Cedrus [vel aliud arborum genus.] Alius Jes. 41, 19. Biel.

† ΘΑΙΜΑΝ. Hebr. 𐤇𐤏𐤍 Teman: Meridionalis plaga. Obad. 9. Habac. 3, 3. Etym. Gud. et alii quidam Gr. exp. istam v. ἀνατολή, forsitan quia Hebr. v. proprie Dexteram latus designat, propterea quod Geographi Orientales ortum spectantes Austrum a dextera habent, eumque inde 𐤇𐤏𐤍 appellat; qui vero faciem ad septentrionem convertit, huic Orienti est a dextera. Cf. *Θείμον*.

† ΘΑΑΠΗΘΟ. ἐπὶ ἄλλω. Hes. Respicit Cant. 4, 4. ubi LXX. retinuerunt Hebr. 𐤇𐤏𐤍 Talpiot: Loca, ubi suspendunt arma; Aquila vero interp. ἐπὶ ἄλλω. Alberti.

† ΘΑΜΑΝΑΘ. *παθήμων* ap. Afros, Herba amari saporis. App. Diosc. 460. [ubi *θαμάνθ* legitur.] An i. q. Hebr. 𐤇𐤏𐤍 Tamcah, vel 𐤇𐤏𐤍 Tamca, cuius mentio inter herbas amaras, quantum usus Judaeis fuit in esu anni paschalis, in Chald. paraphrasi Exod. 12, 8. Bochart Canaan 2, 15.

† ΘΑΜΙΜΑΣΑΔΑΣ. Neptunus ap. Scythas. Herod. 4, 59.

† ΘΑΜΜΟΥΖ. Ezech. 8, 14. LXX. ex Hebr. 𐤇𐤏𐤍 Tammus servatur. Auctor Chron. Paschalis 150. *Θαμῦδ' ὄπισθ' ἡρραμένη: Ἀβασί* ["Αβασί.] Vide *Tewatar*. Aurtar. ad Jablonski. Op. 1, 455.

† ΘΑΝΝΕΙΜ possit Theodot. Jes. 43, 20. pro Hebr. 𐤇𐤏𐤍 Tannim: Canes feri.

† ΘΑΥΡΕΣΙΣ s. Θασρεσί, Nomen lapidis pretiosi, ex Hebr. 𐤇𐤏𐤍 Tharsichus servatur LXX. Ezech. 1, 16.

† ΘΑΥ. Ex Hebr. 𐤇𐤏 Tan: Signum, retinagrunt Aquila et Theodot. Ezech. 9, 2.

† ΘΑΥΑΙΑ. Festum ap. Tarentinos, Hes. H. Steph.—† Nihil ad Tarentinos festum Thauliorum. Vox *Thauliorum* ap. Hes. rejicienda est v. praeced. *Θαυλασίων*. Alberti. ad Hes. Sed a *Θαυλία* est Dor. "Θαυλίαι. Hes.

† ΘΑΥΜΟΣ ἡ Θούλας. App. Μακεδόν. Hes.

† ΘΕΑΝΔΥΤΑΙ. ἡ *εὐσπέρης, ἐπὶ Ὀρεγάλω*. Hes.

† ΘΕΕ legitur ap. LXX. pro Hebr. 𐤇𐤏 Ta: Thalamus, 1 Reg. 14, 29. Ezech. 40, 7, 11. itemque pro Hebr. 𐤇𐤏 Hazir: Atrium, Ezech. 40, 15. in plur. *Θεεία* pro Hebr. 𐤇𐤏 Taim: Thalami. Ez. 40, 17.

† ΘΕΕΒΟΥΑΘΩ9 legitur Job 37, 12. ap. LXX. pro Hebr. 𐤇𐤏𐤍 Tabbolotav: Consilia ejus.

† ΘΕΗΛΑΘ. Vox corrupta e *Θεῖ* et *αἰλά*, quod in quibusdam libris est Ezech. 40, 7. Biel. Hoc spectat videtur glossa Zonaras: *Θεολάθῃ τῶν ἀνῶ*. Leg. videtur *παρρησία*. Tittmann.

† ΘΕΚΕΙΜ legitur ap. LXX. Ed. Complut. 2 Chron. 9, 21. pro Hebr. 𐤇𐤏 Tachijim: Favones.

† ΘΕΚΕΑ. *μέγας μέτρον*. *Εὐλαρίαι ἕρμα, ἡ ἴστος ἱκανοῦ* (fors. *ἑρμα*, Sturz.) *ἀπὸ τῶν δυνάμεθ' ἐκείνης ἐπιγράται τὸν γοῦρ εἶν' ἡ μέτρον τῶν εἰσῶν ἡ ἄρθῃ τῶ ἴσθ' ἐκείνης*. Etym. Gud. Laudat Hos. 3, 2. ubi ab aliis *θεῖα*, ab aliis *γοῦρ* scribi testis est. Convenit v. *θεῖα* cum Chald. 𐤇𐤏𐤍 Tikla, quod respondet Hebraeo 𐤇𐤏 Schékel: Siclus. Hoc vero ponderis, non mensurae, genus est. Spasicari autem possis ortam esse v. *θεῖα* e transpositione litterarum in v. Hebr. 𐤇𐤏 Letech, qui in illo ipso commutae Hos. 3, 2. forsitan per errorem, et praeterea nusquam legitur, et quae Mensurae genus signif. videtur. LXX. pro Hebr. 𐤇𐤏 *שׂוּמֵם* 𐤇𐤏 Velelech sbeorum: Est mensurae hordei, scripserunt aut *שׂוּמֵם* *אֵינֶן*, quod vel in textu vel in versione erroris suspicandum mavet. Vide *Aethic*.

† ΘΕΜΑΝ. *ἀνεμος γένος, ἡ ἀνατολή*. Hes. Hebr. 𐤇𐤏 Teman: Meridies. Vide *Θεμάρ*.

† ΘΕΡΑΦΕΙΝ s. Θερραφί, ap. Gr. Bibliorum Interpr. legitur cum alibi, tum 4 Reg. 22. [2 Reg. 23, 24.] et Jud. 17, [5.] Est autem v. Hebr. 𐤇𐤏 Teraphim, signif. Idola, teste Hieronymo. H. Steph.

† ΘΕΡΜΟΥΣΙΣ. Aspidis genus, quae Iudi sacra erat, et quae caput ejus cingi solebat, unde dixit quo-

que cognomen *Θεραμβης*. Lingua Ægypt. nomen Mortiferam signif. Jablonski. Op. 1, 88.

† *ΘΕΖΚΕ*. Cyclaminus. Herba ap. Ægyptios. Ex App. Diosc. 447. Jablonski. Op. 1, 88.

† *ΘΕΨΙΝ*. Polygonum a. Proserpinaca. Herba ap. Ægyptios. Ex App. Diosc. 462. Jablonski. Op. 1, 88.

† *ΘΕΥΔ*. Bonanus, ap. Afros. Ex App. Diosc. 471. Dicitur forsitan ab urbe *Θεσσαλονίκη* Tapso ad Euphratem. Bochart Canaan 2, 15.

† *ΘΕΥΡΑ*. * *Θυρα* *ἀγρια* *ὁ βοῦς* *ἕτερος* *ἐπιθήσαν* *αἱ Θέυρας* *ἐπὶ τοῦ κώδωνος*. Elym. M. Nuga nugacissimæ. Bochart Canaan 2, 14. Hes. vero scribens *Θέυρα* *αἰθέρων*, respectu Hebr. *תב"ח* *Tebhā*; Navis, quod LXX. Genes. 6, 14. reddiderunt *αἰθέρων* et Vulg. Arca. Vide *Θέυρα*.

† *ΘΕΥΡΑ*. Far, ap. Ægyptios. Sturz. p. cxxiv.

† *ΘΗΠΤΑΣ*. * *ἐρωδίου*, *παρὰ Λάκωνας*. Hes. Paus. 3, 19. tradit, Martem *Θηπέων* Lacedæmonie vocari, casus simulacrum e Colchis deportatum fuerit; nomen derivari quidem a *Θησῶ*, Martis utriusque; cum vero Gr. casus Martis utriusque non norint, nomen a Colchis potius auditum videri; id est ipsius sententia tamen Martem *Θηπέων* dicitur esse a feritate bellicæ.

† *ΘΗΤΑ*. Octava Alphabeti litera, ab Hebr. *תת* *Theth*, videtur traxisse nomen.

† *ΘΙΑΓΩΝΑΣ* ab *Εἰλιός* vocari *ἀγώνος* *τοῦ τοῦ θεοῦ γωνιστικῶς* tradit Nicander ap. Athen. 3, [114. c.] ut et *Περγασίος* *θηγαγῆτος* *ἵππῳ ἄγῳ*, *ἀπὸ παραθέσεως τοῦ θεοῦ*. H. Steph. " Ad Herod. 638." Schæf. Mas. † *ΘΙΑΚΑ*. *ἀγρία*, *ἐν Σικωῶνας*. Hes. Soping. confert Athen. 15, 678. ubi legitur: *Ἰσχυρὰ* *τοῖσι* *καλοῦσθαι* *οὐδὰ* *σπέρων* *ὡς* *Σικωῶνας*, *ὡς* *φασὶ* *Τιταχίδης* *ἐν* *τοῖσι* *Λακωνάσι*.

† *ΘΙΒΗ*, ista voce cum LXX. utantur Exod. 2, 3. (ubi Ed. Bos. habet *θιβῶν*) ex Hebr. *תב"ח* *Tebhā*, natum contendunt Bernard. Reland. Wesseling. Vide *Θέυρα*. " Ad Lucian. 4, 376." Schæf. Mas.

† *ΘΙΒΡΝΟΣ*, etiam ut *Θίβρα*, a Cypriis dicitur *κρηθῶν* Arca. Costa, teste Hes. H. Steph.

† *ΘΙΡΑΣ* barbarus vocare *περιπέρι* *καυῶ*, affertur e Cod. alisq. J. Poll. 1, 33.

† *ΘΙΚΕΑΙΟΝ*, *τῆν* *γογγυλίδα*, *Λάκωνας*. Hes. Afine est *Ζαυελίδης* v. *Ζαυελίδης*, quo nomine Bacoti *τῆν* *γογγυλίδα* designant, auctore Nicandro Colophonio ap. Athen. 9, 369, a.

† *ΘΙΣ*. Vide *Τίτ*.

† *ΘΙΡΝΑΣ*, *κρηθῶν* *Ἀπυλλῶνας* *ἐν* *τῇ* *Λακωνίᾳ*, *ἀπὸ* *θηγαγῆτος*, *Θηγαγῆτος*, *ἐν* *Κρήτῳ*. Hes. Hoc pro *θηγαγῆτος* dicitur vult Guyet.; Alberti. vero *θηγαγῆτος* exp., quod i. q. Gausus, niquidem *θηρα* pro *θηρα* dicebatur Spar-tanæ.

† *ΘΙΡΦΛΘ* *σπέρων* *Ἄσπιος* ap. Afros. App. Diosc. 474. Quare *parthianus* Punice dicitur *θηραφῶ* nullus carpio, nisi scribatur *θηραφῶ* *Ταθαραφῶ*, ab Acri-monia ducto nomine, quæ Syria est *Ἡραφῶ* *Ἡραφῶ* (Hariphuto); *Σαδὸ* vero est ex Hebr. *סד* *Sadeh* vel *סד* *Sadai*; [Ager.] Bochart Canaan 2, 15.

† *ΘΙΡΑΕΑ* legitur ap. LXX. Ezech. 41, 8. ubi Hebr. textus habet *רַיְתֵי* *Raiti*; Videtur: quod vel in Gr. Codd. errorem arguit, vel aliam scripturam in eo Cod. Hebr. quo usus est Interpres.

† *ΘΙΡΑΙΕΝ*. (Sic pro * *Θραϊεῖν* scrib. judicat Alberti. vi ordinis litterarum) *καυθέρων*, *Λάκωνας*. Hes.

† *ΘΙΡΝΙΑ*, *ἀγρία*, *ἐν* *Κρήτῳ*. Hes. Vitis genus. Meurs. in Creta 103.

† *ΘΙΡΝΑΣ*, *κρηθῶν*, *Λάκωνας*. Hes. Schol. Theocr. 13, 64. scribit * *Θηραῖος*, *Janinus*.

† *ΘΙΥΝΝΟΣ*. *Θυμνός*, *Παρα* *puta* *v.* est Hebr. *תב"ח* *Tannin*. Illis quidem *Cetus* omnis; et Gr. et Lat. certum genus *Cetorum*. Casaub. ad Athen. 7, 301. e. Schweigh. vero præfert derivationem *τὸ* *θηρα* *αἱ* *θῶν* *ἐρωδῶν*, ab Athen. paulo inferius commen-datam.

† *ΘΥΡΣΙΩΝ*. Pars canis charitatis, a Romanis vocata *Thursio*, suavissima et delicatissima. Athen. 7, 310. e. ubi tamen Casaub. pro *θηρσιων* legere mallet * *θηρσιων*, *Schweigh.* vero quærit, ut *θηρσιων*, an *εἶδος* legi possit? ut Athen. cum Plin. H. N. 9, 11. Turcio non pars, sed species piscis cetacei esse dicat.

† *ΘΥΘ* Mensis ap. Ægyptios nomen est, Lat. Se-

ptembris respondentis, ut volunt nonnulli. Suida vero *Θυθ* est *Mercurius*. H. Steph. — *Εἰς* *Θεῶδ* appellat Plato in *Philebo* T. 4. p. 23. Ed. Bipont. Forsan nihil aliud est quam Ægypt. *Thouth*: Colanias. Jablonski. Op. 1, 50.

I.

† *ΙΑ*. *τῶν* *θεῶν* *σπέρων*, *κατὰ* *Ἑβραίων*. Hes. Ita *Symmachus* possit pro Hebr. *י"א* *Jah*, P. 67, 4. (Hebr. 68, 5.) quod est nomen Dei.

† *ΙΑΚΚΑ*, teste Hes. dicitur *τὸ* *Σικωῶνας* *σπέρων* *εἶδος* *Coronæm* *odoratum*, *ἢ* *Ἰακκῶνας*. H. Steph. — Vide *Θεαγῶ*. * *Σικωῶνας* * *Ἰακκῶνας*, *Athen.* 678. Edd. " *Ἰακκῶ*, *Jacobs*, *Anth.* 6, 392. *Lobbeck* A. J. p. 360. *Ἰακκῶνας*, *Phillet.* 11." Schæf. Mas. † *IAMEIM* s. *Ἰαμειρ* retinuerunt LXX. et Theodor. Genes. 36, 24. ex Hebr. *יָמֵי* *Jemim*, quod valde exp. Hieronymus ex usu linguae Punice aquas calidas designari tradit.

† *IAMIN* legitur ap. LXX. Ed. Bos. 2 Reg. 24, 34. vel 25, 14. pro Hebr. *יָמִין* *Jaim*: quod plerumque vertitur *Palas*. Ed. Complut. habet *Κεράμους*.

† *IANNOΥΑΡΙΟΣ*, primus anni mensis. Etym. Gud. Lat. *Januarius*. " Athen. 373. *Plut.* *Noma* 1, 156. 157. *Dio* *Cass.* 142." Edd.

† *IAPHIMON*, *κρηθῶν* *καὶ* *θηρα*, *Κρήτες*. Hes.

† *ΙΑΣΠΗΣ*, Gemmae pretiosæ genus, re et nomine peregr. videtur. LXX. ita reddunt Hebr. *יָסֵפֶת* *Jaschph.* *Ezech.* 28, 13. " *Jacobs*, *Anth.* 8, 261. 2, 461." Schæf. Mas. " E. H. Barker in *Classical Journal* 45, 267."

† *IAD*, *ἡ* *συνήγη*, *κατὰ* *Ἑβραίων*, *Ζωγράφος*. Quidam nomini *יהו"א* [*Jehovah*] putarunt notionem inesse salutis et gratiæ, provocantes etiam ad *Job.* 43, 11. *Tittmann.* " *Iad*, ad *Diod.* S. 4, 105." Schæf. Mas. " *Trall.* 2, p. 199. *Ὀμοῖον* *αὐτῷ* *ὄνομα* *τὸ* *μῆν* *Ἰαδ*, *Σαβῶθ*, *ὃ* *θεῶς* *ὁ* *σπέρων* *τῆν* *γῆν*." Edd.

† *IBAPBION*, *καυθῶν*, *ἀνακτιζῶν*. Hes. Peregr. v. est sine dubio. Alberti.

† *IBINA* a Cretensibus appellari ait Hes. *τῶν* *εἰδῶν*. H. Steph.

† *IBHSAOLIAH*, *Πεδιcularis* herba ap. Ægyptios. Ex App. Diosc. 473. Jablonski. Op. 1, 93.

† *IBES*, Avis Ægypti penularis, de cuius nomine vide Jablonski. Op. 1, 93. " *East* ad *Dionys.* P. 262. perverse ex *Aristot.* H. A. 9, 19, 6. laudavit: *Ὅτι* *αἱ* *ἰβῆς* *ἐν* *Πηλοπονησίῳ* *οἱ* *γίγνονται*, *ἐν* *δὲ* *τῇ* *ἄλλῃ* *Λιβύῃ* *εἴβη*. *Plin.* 10, 45. " *Ibis* circa *Pelusionam* natum nigra est, ceteris omnibus locis candida." Albertus pro *Ibi* nominat *Jibberas*, ex *Avicenna* *Casemum*, pro *Pelusia* *Folocios*, ex *Avicenna* *Alkayne*. Est quæ hodie *Alkaira* vocatur, *Locum* *Nostrum* repetit *ἔλαιον*. H. A. 2, 38. *Disputationem* *diu* *agitant* *de* *utraque* *Ibi* *tandem* *ad* *liquidum* *perduxit* *egregius* *Cuvier* *et* *Savigny*." *Schneider*, ad *Aristot.* H. A. 9, 19. " *Omnino* *vide* *quæ* *Idem* *disputavit* *ibid.* *in* *Cur.* *Post.* 4, 493-6. ubi possunt *locum* *Herod.* 2, 76. *emendatorem*, *quam* *vulgo* *legitur*, *vel* *etiam* *in* *nupera* *Schweigh.* *Ed.* *extat.* *Vide* *et* *Schneider.* *Lex.* *Müller* *ad* *Lycophr.* T. 3, p. 304. *Jo.* *Lydum* *de* *Men.* 38, 102." Edd. " *Ad* *Diod.* S. 17, 98. *Thom.* M. 841. *Plato* *Phædr.* 341. *De* *dat.* *Müller* *ad* *Lycophr.* p. 664." Schæf. Mas.

† *IBPI*, *τῶν* *ἐν* *τῷ* *βοῶν*, *οἱ* *δὲ* *τὸ* *πολὸν* *ἐστὶ* *δὲ* *Λαβῶνας*. Hes. Jablonski, de L. *Lyccon*. p. cxli. *Phot.* *Lex.* *Ἰβῶν* *μῆν*, *ἀπὸ* *τῶν* *ἀναριθμῶν* *μῆν*. *Ὅσα* *Τηκελάς*. H. Steph. v. *Ἰβῶν* *Ionice* *usque* *dicit*.

† *IBRIOS* a Cretensibus vocatur ὁ ἰβηκῆρ. Hes. Leg. * *ἰβηκῆρ*. *Hemsterh.*

† *IBTIA*. (Leg. * *Ἰγγα* *Hemsterhus.*) *εἰς* *Πάρος*. Hes.

† *IEBAA*, *ἀγρία*, *Gramen*, ap. Afros. App. Diosc. 464. Hebr. *יב"א* *Jehul*, *Syr.* *يباب* *Jabal*: *Terre* *proventus*, *spec.* *Herbar.* *Graminis*. Bochart Canaan 2, 15.

† *IESSAIMOY* ap. LXX. 1 Sam. 23, 19. et *Ἰεσσαίμ* 1 Sam. 26, 1. Ed. Bos. ubi Cod. Alex. habet *Ἰεσσαίμω*, est v. Hebr. *יב"ש* *Jeschim*: *Solitudo*, *Desertum*.

† *IETTAS* Hes. a Cretensibus dicit scribit *τοῖσι* *καυθῶν* *vel* *τοῖσι* *ἀγρίοις*, *πρώτος* *Ἴρκος* *sylvaticus*, *H.*

Steph.—† Pro *Terra* lego *Terras*. Alberti. Quae v. convenit cum *Arris*, quod vide.

† *TZEAA* Laconibus [lege Macedonibus] ἀγαθὴ γῆ. Hes. At Ἰζῆλιος, ἑδαῖαρονί παρῖσις, Scorpium marium, ut est ap. Eund. H. Steph.—† Seldenus de Diis Syr. 1. 1. confert Chald. 702 s. 7702 Mazal s. Magiash : Signum Zodiaci. Sturz. p. clxi. not. s. ubi male 702 scriptum est.

† *TZEIII* ἡμῶν. Θεσσαλ. Hes.
† *TKETEPKATEES* in Anicr. Laconica, a Fourmontio descripta legitur, in Illuv. *Teteparetes*, ubi Magistratus quidam Laconemiorum designantur. Hinc fortasse obscura ap. Hes. glossa : * *Terev epareiv* Ἀλάουα, lucem invadit. Letronne in Journal des Savans A. 1819. Decemb. p. 715.

† *TKMAP* Hesychie est *varis*. Hamor, Humiditas. Vide et *Tevar*. H. Steph.—† Laconibus v. *Tevar* vindicat Cassab. ad Athen. s. 352. s. * *Heringa* Obs. 167. * Schaf. Mss.

† *TENA* Hesychie *τροφέα* : afferenti idem *Tevlar* pro τροφή, διατροφή. Eodem teste *Tevlar*, Rhodius dicitur ἡ τροφή. H. Steph.—† Martin. in Cadmo confert Hebr. תָּזַב unde תָּזַב Mikael : κήρυς, θρίσμα.

† *TAEE* ἡ πρίνυς, ἢ Ἐγγαῖοι καὶ Μακεδόνες. Hesyche. Lat. Hex. ** In Cod. Ven. teste Schowio legitur * *Ἰαῖ*. Edd.

† *TAION*, *εἶδος γενναίου*, παρὰ Κίους. Hes. Idem *Ἰαῖ* *ἕρως γενναίου* exp. et *Ἰαῖος* *παρὰ φέρον*, * *Heringa* Obs. 219. *Ἰαῖ*, *ibid.*, * Schaf. Mss.

† *TAOYCTPIOS*. ἑδάξιος, ἐδαῖος, Ἰερίος. Etyrn. Gud. Lat. Illustrius.

† *TAOS* ἢ καὶ Κρήτος, Filius Cobi et Terra. Sanchoniatho. Bochart Canaan 2. 2. confert Hebr. תַּנַּע : Deus, Fortis : et Damascii verba ap. Plot. Cod. 242. *Φοίνικας καὶ Σάρον τὸν Κρήτος* Ἡα καὶ Βῆλ καὶ * *Βολῶν ἀναρῶσαι*.

† *TMAAIO*. *Mensis nomen* ap. Cretenses. Schneider. Lex. e Chishull p. 129.

† *TMAIIE*. *Néaros*, i. e. Dæmon aliqui molitibus praefectus : καὶ τὰ ἐπιφύκια τῶν ἄλλων ap. Dierkes. Athen. 618. * *Theophr.* H. P. s. 8. * Edd.

† *TMBHPIE* ἔρχομαι. *Mithras*. Hes.

† *TMBPAMOS*. *Mercurius* ap. Cares. Steph. B. v. *Μετρος*. Tewater, ad Jablonski. de L. Lyc. p. xlv.

† *TMESTOS*. *δέν Σαυλό*, Hes. Plavov. scribit Σαυλοῦ. Palmerius voluit Σαυλοῖ.

† *TMITPAON*. * *ἑπόστατον*. *Πάριος*. Hes.

† *TMOYΘ*. *Titulus operis Zosimi* Panoopolite. * *Ἡρόδοτος* *Aesulapiv* vocatur ap. Stob. Jablonski. Op. 1. 94.

† *TMIATAON*. [Leg. * *Ἰπτάτων*. Is. Voss.] *ἔρ* βλαβῶν. *Πάριος*. Hes. Vide *Tevrávras*.

† *TNIPOYZIA*. παρὰ Ἐρωμάτιο τὸ τοῖς ἀσθενέσι δόζωμα στίβου, ὃ οὖτε ἔξιν οὖτε ἀποθνήσκουσιν ποσί. Suid. Zonar. Forsan * *Τοισκοῖα* fuerat. Gataker.

† *TNAIKTIKON* *εὐλείπει* Ἐρωμάτιο *θεσπασμῶν*, ἢ μέμνηται μνήται γὰρ ἡ ἀρχὴ τοῦ μῦθοῦ τῆν τοῦ χρίνου περίοδοι, ἢ τοῦ μνήθ. Etyrn. Gud. Lat. Indictio.

† *TNAIKTOS*. ἢ κατὰ ἕνα πόνε *ἑλισσῶν ἀρχή*. Etyrn. Gud. Zonaras quae ἑλεῖ *Ἰδακίω* tradit. A. Lat. Indictio.

† *TNIQON*, quod inter alia signif. *μέτρον* tradit Hes. ex Hebr. תָּזַב Hin, Mesoure genus, derivat Martinus et Bernardus.

† *TNKATAIPIAON*. * *ἑκατάβηλος*. Hes. Videtur aut eodem Papias spectare, quibus supra *Ἰπτάτων* tribuitur.

† *TNOYAEOYΣ*. *νέφου* (Leg. *νεβρῶς*. Sciliger.) Hes. E. Lat. Hinnuleus visus ortum declarat Salmas. et Vales.

† *TNYNIA*. *ἑορτὴ*, ἐν Ἀθήναι. Hes. Cujus Dei festum fuerit, nondum inventi. Castellani.

† *TZOΣ*, quod Hes. etiam *εὐλαμος ἰσχυρία* Arundo occupatoria, interpret., et cuius etymologiam triplicem refert H. Steph. Thes. 1. 1939. quarum nulli multum fidei adhibet, ortum putari potest ex Hebr. זָזַב Jekasch : Aucupari.

† *TIOBAΣ*, *εὐλαμος* παρὰ Κρήτιν. Hes. * Ad Thom. M. 78. * Schaf. Mss.

† *TIOBE* ἢ *Zedē*. Itali. Suid.

† *TIOBIΣ* * *βίβη* Jovis barba : χροσσοβίβη-Romani. App. Dion. 465 sq.

† *TOKPOI*. *Hermetocallis*, *Herba* ap. *Aegyptios*. Ex App. Diosc. 459. Jablonski. Op. 1. 93.

† *TONΔHN*, τὰ βῆτα τερπύχα. Παρὰ Λατίνο. Etyrn. M. v. *Savides*. Tewater, ad Jablonski. de L. Lyc. p. clviii.

† *TOTEPEON*, quod sine exp. legitur ap. Hes. est Lat. *Jugertum*. Salmas.

† *TPI* *Aegyptiace Orulum* vocari tradit Plot. de Iude 333. videtur Ostrin exp. * *πολυμήλων* : *armentum* hoc esse docet Jablonski. Op. 1. 96. * E. H. Barker. ad Etyrn. M. 926. * Edd.

† *TPIEΣ* *Iris*, *Deorum numia*. Chald. 702 l. ; *Nouius*. Cf. Hes. ad Her. v. Ep.

† *TΣAIA*. *Heilbonus niger*, ap. *Aegyptios*. Ex App. Diosc. 473. Jablonski. Op. 1. 97.

† *TΣIKOΣ* ἢ, et *Tevlar*, τὸ Ἰακίω (Athen. 9. 376. d.) est *Euli* genus et carne digitum intra et miltu-tissime levis, quod nunc per se, nunc retibus aut omento circumdatum, alia etiam junctis velis et monatibus aliquando, in sartagine cum adipis aut oleo butyrore frigebatur : frabat et diversa materia, sicā Apicius docet 2. 1. Verum agere id genus carnis consuevit, quod sua levitate fluitet in ventriculo, ut habetur ap. Alexandr. Aphrodis. Probl. 1. 22. Auctor est Macrobi. Saturn. 7. [18.] Iaculum dici quod ab insectioe incidium diabetis erat : amissionem enim literæ, postea quod nunc habet nomen obtinuisse. Hæc Gorr., qui etiam addit, videlicet Græcos hoc nomen et Lat. suum fecisse : cui facile Asencus, cum nonnisi ap. recentioribus h. v. inveniam, Alexandr. Aphrodis. Alex. Trall. Athen. 9. [276.] atque adeo peregr. esse v. vel ex eo patet, quod cum quidam com dixisset, τὰ ἐν σπῆρατι ἐστὶν ἄερα κίρκου ἐνδοῦρα, καὶ μετὰ κεραιδῶν σπυρλακίωτα, subiungit, Ἰακίω γὰρ ὀνομάζουσι αἰδοῦμαι τὸν Ὀλέαντιον, αὐτῆρ αἰτίου ἐκείνῃ ἕκαστος αἰτίου χυμῶν : significans, sive propter U-planum *ὀνομασθήσαν* veriti ut eo vocabulo uti quoniam sciat eum non alibi inquit in vesici : Ideoque subjungit, non esse nisi usque adeo magnam curam *Ἀρτίω* *χρήσαντες*, praesertim cum Paxamus suus moneat *τὸν Ιακίω*.

† *TΣIΣ*, *Δαρμάτος κατὰ τὴν Ἐλλάδα* *γλυκῶς*. Herod. 2. 59. et 136. *Ies*, *Lima*, nomen habet h. *Aegypti*. *ισ*. Abundantia, itemque Distendit et Inflare. Jablonski. Op. 1. 98. Hinc *Ievnos* et *Tevnos*, vide Spicleg. p. ccclxxxv. * *Ies*, *Emplastri* genus, vide *Anathhem* *Castello-Brunoniam* s. *Lex. Med.* Petavii 1746. p. 461. ubi laudatur *Galen* locus. *Oribasius* de *Fract. e Gal.* 21. in *Cochli* *Chirurg.* Vett. 115. *Ὀλίγω δὲ τὸς τῆ ἑνεστευαίρῃ*, διὰ τὴν ἰσχυρότητα Ἐρωματίων φαρμάκων, ὅτι καὶ τῆ *ἰσ* ὀνομασθέντων ἐκδύει ἰσχυρότητα γυροσθεῖα τῆ *μνήρη*, καὶ ταῦτα ἴσως ἐπέμελε. E. H. Barker. in *Classical Journal* 31, 183. *Ies*, *Dea*, *Grex*, *Nax* in *Julian*. 104. Ed. Montac. (ubi et *Tevde*), *Top.* *Emend.* 1. 275. Jo. Lydus de *Mens.* 47. 78. *Comi* ad *Heliod.* 2. 329. * *Ἐκλογηγογρηθῶν τὸ ἰσχυρῆ ἰσχυρῆ καὶ ἐν τοῖς ἔξοις (scil. 275.) ἐκλογηγογρηθῶν* *οὐδὲ ὅτι μόνον ἴσως καὶ λέγει ἄρετα γὰρ εἶναι* * *Ἰσίδεω*, ὃ καὶ τῆ *ἴσος*, ἢ *Ἰσχυρῶς* * *Θεσπίδω*, ὃ καὶ τῆ *Θεσπίδος* τῶν δὲ τῶντοιων ἐχρηματισμοῦ ἐν τοῖς ἀνεγγραφοῖσι βιβλίω, ἢ αἰτίου τῶν ανεγγραφοῖν ἐκείνῃ *αεκατοσθηθῶσι*. Sed virum erud. falli, satis patet ex his, quae supra ccclxxxv. diximus. * Edd. * *Ies*, *Toup*. *Opusc.* 1. 182. *Bernard.* *Rel.* 110. *Jacobs.* *Anth.* 9. 466. * *Ies*, *Fischer.* ad *Thes.* 137. * *Ies*, *Wessel.* ad *Diod.* S. 1. 18. * *Ies*, *Fabric.* B. G. 1. 326. ad *Charit.* 248. *Huschki.* *Ann.* 224. * *Ies*, *Wessel.* ad *Diod.* S. 1. c. : *Diod.* S. 1. 97. * *Schaf.* *Mss.*

† *TEMANDHEΣ*. *Osymandyas*, *Memnonis* nomen sermone *Aegyptiaco*. *Proprie* vero *Memnonis* statua in *Thebaide*, quae aurora exorta vocem solēbat emittere, ita appellabatur, quod imuit nomen *Uamand* : *Emittere* vocem, *Jablonski.* *Op.* 1. 97.

† *TΣAZΘAI* (Leg. *potius ἰσθαῖος*). *Schneider.* *Lex.* : *αποροσθαί*. *Αἰθήρ*. Hes.

- † ΨΩΠΡΙΑ. ἢ Ἀρρεμ, καὶ ἰσρή, καὶ τῶτος, ἐν Σολύμ. Hes.
- † ΤΣΑΚΗ. Ἐρέταρ. Bouarel. Hes.
- † ΤΡΟΝ. τῶν κισσῶν. Θούρις. Hes.
- † ΤΡ ἢ Σολύμ. Arguit. Suid. In Ægyptiorum lingua Joh. Luanam designat. Jablonski. Op. 1, 99.
- † ΤΡΗΗΑ. Hoc nomen ex Hebr. 727 Jobel, quod Hebr. interpret. Aries reddunt, tanquam Instrumentum musicum e cornu arietino factum, retinet LXX. Jos. 6, 4. 6. etc.
- † ΤΡΗΒΑΛΙΟΣ. (Τρωβαλλίος Zouaras) μῆρ, κατὰ Ἰουδαίους τρωβαλλίος. Suid. Annus potius. Lev. 25, 13. 72777 7277 Schenat hajjebel.
- † ΤΡΤΑ. Nomen literæ, quæ scriem nunc tractamus. Signif. etiam κροταίος Apicem, Hes. Quo fere modo Matth. 5. (18.) Ἴσται ἐν ἡμῖν κροταία οὐ μὲν παροῦσθ ἀπὸ τοῦ ὕδατος, ὅτι ἂν πάντα γένηται. H. Steph.—† Ex Hebr. 77 Jod.

K.

- † ΚΑΒΑΑΗΣ. ἄργατος ἴππος. Hes. Omnino a Peris et Parthis h. v. ad Gr. delata. Atqui Parthorum equitatus erant cameli, Gamal, et Persice Gall dicti. Is. Voss. "Καβάλλη, Hesycho ἄργατος ἵππος: ut et Lat. Caballus quamdam vilitatis signif. habet. Lucil. Succursator tetri tardique caballi. Horat. [Ep. 1, 14, 43.] ut olitoris ager mercede caballum. Sic sane Plut. de non Fœder. Ὅργη τῶν τῶν τεγῶν καὶ καβάλλη χρομέτος, non expectans se, ἰσπασίως μὲν ἄχρηστον ἔσεται. INDE Καβάλλαν: quod Hes. exp. tildem καβάλλη, necnon ἢ πρῶτη τῶν τρωβαλλίος τῶν, δὴ τὸ ἀνάλευσεν." H. Steph. "Gl. Καβάλλης μηχανίος." Cantherius." Edd. "Jacobs. Anth. 8, 167." Schaf. Mss. "Etym. M. et *Καβαλλί, Anthol. 62." Wakef. Mss.
- † ΚΑΒΑΠΝΟΙ a Paris dicuntur Sacerdotes Cereris, teste Hes. Vide Ὀργάνη. H. Steph.—† Comparant *Καθάρων, quos itidem Sacerdotes Cereris interpret. infra Hes. "Vide Baillet Esch. 8, 101." Edd. "Parus olim Cereri sacra facti. Unde et Ἀμαρῆος appellata esse. *Καθάρια, ἀπὸ *Καθάρων τῶν μινύτατοι τῆν ἄσπαρῆν τῆν Ἀμαρῆν τῆν ἄσπαρῆν, teste Steph. B. v. Πάρος. Cabarii posteros Ceres sacrorum suorum antiquos constituit. Antimach. ap. Suid. v. Ὀργάνη: Γέννησ Καθάρων θύειε ἀγακλεία ὀργάνη, de q. l. vide Valæ. ad Harporc. 315. Hesycho. Καθάρων οἱ τῆν Ἀμαρῆος ἱερῆς, ὅτι Πάρος. A Paris Cereris regio venit ad Thasios, eorum colonos. Qua de causa Dionys. P. 523." Ruhnk. ad H. in Cer. 496. "Schellenberg. (ad Antimach. Reliq. 83.) metrum non curans, edidit e Valæi conjectura, quam neque Ruhnk. spernbat, uno versu, Γέννησ Καθάρων θύειε ἀγακλεία ὀργάνη. Suspiciat tamen in v. Γέννησ libri Antimachei numerum latere. A qua suspicione equidem tantum absum, ut pene assensuros mihi esse putem lectores congerent: *Ἐθθα Καθάρων θύειε ἀγακλεία ὀργάνη. Factæ immutationis rationes apparet e vocam GENEA et ENΘA similitudine. Γ natum videtur ex a ascripto, (Herrmann. ad Aristot. Poet. 119.) vel e ductu calligr. (Jacobs. Acti. Monac. 1, 158.) et E cum Θ permutatum exquisitissimis exemplis illustrant Valck. Ep. ad Rör. p. xlvii Bast. Comment. Palæogr. 714. Formam ὀργάνηος defendet Homeri Kercæ, II. A. 625. 641." Friedemann. de Med. Syll. Pent. Gr. 344. "Raptum Proserpinæ in Lyde commemorat Antimach., ut colligere licet e Fr. pr. Suid v. Ὀργάνη: Ὅ γινε Ἀντίμαχον ἐν τῇ Λύδῃ γενεῖ *Καθάρων θύειε ἀγακλεία ὀργάνηος, ubi luce clarior est legi debere Αἰδῆ Ὀργεῖ. Bochart. (et H. Steph. Thea. 2, 1422, qui habet, ἐν Λύδῃ Γενεῖ,) ἀγακλεία recte: ita enim Phot. Versum vero huic in modum refingit: Καθάρων, vel Καθάρων, μὲν θύειε ἀγακλεία ὀργάνηος. Photius. ὀργάνηος." Blomf. Diatr. de Antim. in Classical Journal 7, 332. "In Photii Cod. D. teste Hermann legitur: Ὅ γ. Ἄ. ἐν τῇ Λύδῃ γενεῖ βαρβάρων θ. ἀγακλεία ὀργάνηος. Βαρβάρων profert Albert. ad Hes. v. Καθάρων unde Blomf. suum Καρβάρων hausisse videtur. Esch. Ag. 1070. Καρβάρη χειμ, ubi Schol. βαρβάρη. Sed lect. Καθάρων recte se habere, e Ruhnk. l. e. satis patet." Edd.

- † ΚΑΒΕΙΟΣ. νέος. Πάρις. Hes.
- † ΚΑΒΕΙΟΙ Hesycho sunt κραινός Cancri, quos divino apud Lemnios honore coli dicit, et pro filio Neptuni haberi. Suid. Καβείριος esse dicit Gentem quandam; sed cum vocem signif. etiam δαίμονα. Apud Herod. Καβείριον ἵππος, et Καβείρια ἴσση. Vide Etym. H. Steph.—† Ὀργάνη θύειε δουκίως προσηγορεύεται ἀπὸ Καθάρων, ἄρταρ Φαργία, ἐπὶ ἐπέσειδε μετρηχέθησθαι. Vocantur *Αἰτίραρ ἢ Δαρίρα. *Αἰτίραρα ἢ Περαραρα. *Αἰτίραρα ἢ Ἀδῆρ οἱ δὲ, δὴ εἶται τοῖς Καβείροις, προσηγορεύον μὲν δὴ, κείραρα δὲ Δαίμονων. Vide et Κάβριον ibid. Hebr. 7227 Cabbir: Magnus, Potens. Phot. Lex. Κάβειρος, δαίμονες ἐκ Λήμωνος διὰ τὸ τῶν ἡμερῶν τῶν γενναίων μετεσχεθόντες εἰσι δὲ ἱεροὶ Ἡρακίος, Ἰφίταίνας. "Zonar. 1145. Vide G. S. Faber's Diss. on the Cabiri, Oxford 1803. 2 Vols. 8vo. Herod. 2, 51, 3, 37. *Καβείρια, Cabirorum ritus sequor, celestis, Steph. Byz. 554. *Καβειραῖος, ἢ, ὅν, Corybanticus, A Cabiris fieri, cani solitus." Edd. "Κάβριος, Fac. ad Paus. 1, 17, ad Lucian. 1, 285, ad Diod. S. 1, 224. 286. Jacobs. Anth. 7, 300, 9, 76. 132." Schaf. Mss.
- † ΚΑΒΟΣ. μέτρον στατίων καὶ οἰκισίων. Hes. Ab Hebr. 27 Kab: Measure genus. Bochart Hierog. P. 11. L. 1. c. 7, p. 43. "Ad Geopon. 7, 20." Edd.
- † ΚΑΪΚΑΜΟΝ, τὸ Concium: Lacryma Arabici liqui, myrrha quodammodo similes, virosi gustus, quod ad suffumena usurpant, teste Diosc. 1, 23. Meminit et Plin. 12, 20. Apud Hes. [in priusibus Edd. fuerat] scriptum Κάγκλαρ, quod et etiam sic dicit Ligi cuiusdam lacrymam et Thymiana ap. Indos. H. Steph.
- † ΚΑΪΚΕΛΟΣ. Vox Lat. [Cancellus] usurpata a recentioribus Græcis enim Hes. utitur in exp. Κάγκελος, et Schol. Theocrit. [8, 58.] in exp. Κάγκελος. Quoniam ex Epigr. Κάγκελος affertur pro Cancellis. Et Schol. Aristoph. [1, 672.] κάγκελα dicit scribit τῆν εὐκαλεσθῆν θύρα, Portam cancellatam: quam Plautus Clathratum appellat. H. Steph.—† Salmastius scribit κάγκλαροι et κάγκελαροι in Not. ad Fl. Vopisc. p. 483. C. Hinc Κάγκελαρῆ Κάγκελλα, qua voce utitur Hes. in exp. Δαυταρῆ. Sic quoque Zouaras. "Gl. Κάγκελος Cancellus. *Καγκελλῶσ Κάγκελλο." Edd. "Jacobs. Anth. 12, 86." Schaf. Mss. " *Καγκελλῶσ, Etym. M." Wakef. Mss.
- † ΚΑΪΡΑ. καταρῆγος. Σαλμῶν. Hes. Salaminius intelligit Meursius. Alii aliam gentem.
- † ΚΑΪΧΑΜΟΣ. Crotonatis dicitur ὁ κραινός Hedera. Hes. H. Steph.
- † ΚΑΔΑΜΟΣ. τρωβλή. (Leg. σπέρμα, ut σπέρμαίν Austerus. Pergerus) Ζαλακίνοια. Hes.
- † ΚΑΔΗΣ. ἀγοσπρία. Hes. Et v. Hebr. 777 Cadesch: quod Dent. 32, 2. LXX. servantur, Aquila vero ἀγοσπρία vertit.
- † ΚΑΔΗΣΙΜ. Legitur 2 Reg. 23, 7. ap. LXX. Ed. Bos. ubi Cod. Alex. καθῆσις, Ed. Complut. Καθῆσις exhibent, pro Hebr. 7777 Kadeschim: Cinnedi.
- † ΚΑΔΜΙΑΟΣ. ὁ Ἐρῆθ. *Βουακίνα. Schol. Lycophr. 162. Hinc esse, qui tanquam minister Κάμιαλος vocetur a Plut. Numæ, et nomen habere ab Arab. حادم Chadama: Ministre, unde حادم Chadmél: Minister Dei, putat Bochart Canaan 1, 12. "Ruhnk. Ep. Cr. 156." Schaf. Mss.
- † ΚΑΔΜΟΣ Cretensibus ὄρος λόφος, ὄσσις, ut tradit Hes. H. Steph.
- † ΚΑΔΟΣ. σπείδιον τι. Etym. Gud. Solensibus hoc tribuit Grammat. in Bekk. Aeced. 1, 268. Ionibus esse τὸ κραινόν Clitarchus testatur in Glossis ap. Athen. 11, 473. Origo ab Hebr. 72 Cad: Hydria, Vas testaceum ad frumentum conservandum. Unde etiam Καδῶ ἕδρια. Σαλαμίνοια. Hes.: et *Καδῶν ἕδρια. Ἀρακάς, ap. Euaud.
- † ΚΑΔΡΕΜΑ. σίτων φαρμάρι: ap. Lycios. Steph. B. h. v.
- † ΚΑΙΑΔΑΣ, α, [Schneider. Lex. Gen. ex formari dicit] ὁ Caradas, fuit ap. Lacedæmonios Carcer subterraneus, Spelunca, in quam sonites conieciant Spartani: ut et Schol. Thuc. dicit fuisse τῶν ὀρωρημένων ἐν Λακωνίῃ, ἔστω τοῖς κραινῶν ἐκείσθαι μετρίε. Indicat vero hoc ipsum Thuc. quoque, ὀ-

mirum 1. p. 43. *Κοι αὐτὸν ἰριόλαρον μὲν ἐκ τῶν καὶ ἀδελφῶν τῶν κισσοκόρων ἰριόλαρον εὐδαιμονοῦ* *θεσπεία δὲκε πλείονος κατὰ τὴν ἰδέαν.* Sic Paus. Messen. [18.] *Ἐγγύσιον ἂν Ἀκαδαίμωνος βίβας πάντας ἐκ τῶν καὶ αὐτῶν.* Unde ap. Plut. quodam in Agide p. 1474. *μακ. Ed. Τὸν ἰριόλαρον ἰακόνος ἀνάγειν εἰς τὴν καλοῦσθαι Κεΐδα, quidam reponendum censent τὴν καλοῦσθαι καΐδα.* Ubi et ipse subiungit, *Τοῦτο δὲ ἔστιν οἰκία τῆς εἰρήνης, ἐν ᾗ θυσιαστῶν τοὺς καταδεδωκένους ἀποτίθησκον.* Vide et *Καίρα*, H. Steph.—† Suidas tradit apud Persas ita vocari οἰκίαν μετὰ τὸν ἑσπέρα. Apud Persas hodie scribitur *كس* Kade. v. Hammer. Scribitur vox etiam *Κεΐδα*, *Καΐδα* et *Καιρά*. Schneider. Lex. "Schol. in Dionem p. 717. P. Leopard. Emen. 13, 14. Strabo 5. p. 16. S. 8. p. 564. Apud Herod. 7, 133. pro *ἑσπέρα*. Edd. "Valck. ad Ammon. 29. ad H. B. 581. ad Corn. Nep. 142. Fac. ad Paus. 324. Heyn. Hom. 4, 329." Schaf. Mss.

KAIATA, Hesychio *ἀράγματος*, Fonten: s. τὰ ἐπὶ σπειρών καταβλήματα χωρία, Loca a terra motibus disrupta et hiantia. Unde *Καιράδα* dicta ab Hom. creditur Sparta, quod multis ejusmodi cavitatibus haret. Strabo 8. p. 160. [=201. Sieb.] Cum vero nonnulli, inquit, scribant *Ακαδαίμωνος κηρώσσα*, ap. Hom. sc. H. B. 581. nonnulli *καΐτάδα*: quarkunq̄ quomodo illud κηρώσσα accipiendum, sive a cetis, s. magnum: quod videtur esse probabilis: *καΐτάδα* autem quidam interpret. *καλαμὸς*, alii vero quod *οἰ* ἀπὸ *σπειρῶν* μυχῶν vocantur *καΐραι*: et inde ap. Spartanos τὰ *κερωτάρια* dici *καΐδα*, utpote quod *οἰ* ἀπὸ *σπειρῶν* τῶν. Quae ad verbum fere ex eo Eust. inseruit p. 294. sed habet iste non *καΐδα*, sed *καΐρα*, itidemque vet. Strab. Codd. Et rursus Eust. Od. 4. 1. *Οἱ δ' ἴσον καλὰν Ἀκαδαίμωνος κηρώσσα*, cum annotasset, κηρώσσα dici pro *μεγάλην*, παρὰ τὸ εἶδος, quod omnium matulium maximum est: subiungit, quosdam, inter quos Zenodotum esse, scribere *καΐτάδα* esse: id autem expr. *καλαμὸς*, vel *παλλῶν* ἔχοντων *καΐραι*, q. e. *σπειρῶν* αἰ μυχῶν ἀπὸ *σπειρῶν*: nam *Λαοconiensis* esse *εὐκείστον*: et ab h. v. etiam *ἑσπέρια* τὰ *σπαλαγῶδες* ap. Laconis vocari *καΐρα*, vel per *α*, *καΐρα*. Indidem ap. Callim. esse, *ἴππου καΐτάδα* et *ἄρ' ἑδῶτα κορίσαι*. Notandum igitur Eust. et Strab. pro Hesychio *καΐρα* **HABERE** *Καιρά*, et interpret. *Fissura rupturque terrae et terratum*. Notandum etiam, quosdam illud *καΐτάδα* expr. *καλαμὸς* *θῶρα*, quoniam sc. *ἡ καλαμὸς* a Boeotis **VOCATUR** *Καΐρα*, teste Hes.: magna autem copia provenisse hanc plantam in Sparta s. *Lacedaemonia* vero tradunt. H. Steph. "Καΐρα, *Καιρά*, Heyn. Hom. 4, 329. *Καιράδα*, ibid. Callim. 1, 522. ad H. B. 581. ubi et de *καΐραι*." Schaf. Mss. "Καιρά, τὰ, *Planta quaedam*, Schol. H. B. 581." Wakef. Mss.

† **KALAOYS**, *ἀράγματος*. *Ραριαί*. Hes. Lat. Colum. Caeli.

† **KALMIN**, *ἀράγματος*. Nomen Egyptium Hori. Plut. de Is. p. 374. La Croz. vero suspicatur ibi leg. *Namin*, quod Egyptiace inter significatu gaudet. Jablonski. Op. 1, 99.

† **KALPAPAL**, *περιεφορῆλαι*. Hes. Lat. Casar. Soping. Sed Dion. Voss. ad Jul. Caes. p. 2. v. Hebr. esse *קלפ* Kissurim, Jesai. 3, 20. quod veritur Vitae, ab aliquo interprete conservatam et ab Hes. expositam.

KAITPEAL, Hesychio *ἑλα Τηροῦ*, aliis *Κυρία*. Lat. Cetras dicunt. H. Steph.—† Cum infra interpret. *Κυρία* τὰς *ἀπειθας*, non est dubium quin h. l. intelligat Cetras Hispanicas. Ideo pro *καΐραι* esse videtur leg. "καΐραι vel κέραι. Palmer. "Καΐρα, ad Diod. 5, 1, 356." Schaf. Mss.

† **KAKEIZ**, vel *Κάκεις*. Panes quidam speciei singularis Egyptis usitati. Strabo 17. 824. Jablonski. Op. 1, 100.

KAAABPISMOΣ, ὁ ab Athen. 14. [629. d.] inter saltationum genera numeratur, et quidem ea quae sunt *πανσιμύτερα* καὶ *ποικιλοτέρα* καὶ τῆν ἄρχην ἀπνοστήσαν ἔχοντα. Paulo post *καλαθῆρος* itidem inter *ἐπιχρῆμα* ἄρχηται. *Καλαθῆρος*, Idem affert pro *χλαμαθῆρος*, Irredantur. H. Steph.—† J. Poll. 4, 100. *κολαθῆρον* scribit, quam Thra-

ciam et Caricam saltationem appellat. Utraque scriptura habet quae se tenent. Sic perinde et *καλαθῆρος* et *καλαθῆρος* dicitur, quod et *καλαθῆρος* et *χλαμαθῆρος* expr. Item *καλαθῆρος* et *καλαθῆρος*. Porcellus, Schweigh. ad Athen. l. c. "Κάλαθρον, καλαθῆρος, καλαθῆρος, καλαθῆρος, Τουρ. Opusc. 2, 233." Schaf. Mss. **KAAABYTAΣ** Argivi vocant *ruas* *καλαθῆρος*, teste Hes. H. Steph.

† **KAAAZEL**, *ἀράγματος*. *Άγασ*. Hes. Leg. *ἀράγματος*. Radit. Pegerus. Infra: *Κάλαρος ἔργον*. "Heringa Obs. 232." Schaf. Mss.

KAAAINA vocantur Vasa Alexandrina ap. Aetium et Acturium. Itidemque *καλαίον* χρώμα *Calaisus color*, de quo obiter [in Thes.] Dion. 3, 160. de Isapride: *Ὅ δὲ τὰ τερψιφθῶν λέγεσθαι, καλαίον χρώματι προσήμας*. *Calaisio color* assimilis. Sed notandum haec et duplici *λ* scripta reperiri ap. Plin. [37, 7. et 10.] et Galem. [et East. 1278, 32.] H. Steph. v. *Καλαίος* *Lapidis* nomen. "Jo. Lydus de Mens. 73. *Βεστῆτος* *ἀπὸ* *ἐπιχρῆματος* *καλαίον* *ἑσπέρια* *τὸ* *οἶον* *τῶν* *ἡρῶν* *λεγομένων* *καλαίον* *χρῶμα* *Ραριαί* *Βίοντος* *προσχηρόμενος*." 46. Salmas. de Hom. H. 1, 177. Butleri *Aschyl.* 8, 244. Luc. Boet. Anim. ad Suid. 730. Dury. Crit. Vann. 142. L. Boet. Anim. ad Suid. 63. Phantias 3. *ἀπὸ* *καλαίον* *καλαίον*. *Ὀπρῆται* *καλαίον* *νῆα*, Gal. Comp. Med. a. Locz 5, 9. Schneider. Vel. Phys. 91. et Lex. *Καλαίον*, Trall. 1, p. 32. *Ἰσση* *δὲ* *ὁ* *παρακαλεῖται* *καλαίον*. Gl. *Καλαίον*. Venetium. "Καλαίος Venetianus." Edd. "Καλαίος, Anton. L. 132. Verb. *Καλαίον*, Jacobs. Anth. 6, 155, 8, 164." Schaf. Mss.

† **KAAAMINAAP**, *πλάστου* ἔργον. Hes. Pro *ἀράγματος* Casaub. ad Athen. 8, 352. a. rescribit id *Δαρείου*. Alberti. quærit an *Ἠβουρί*, gens Thraciae, possint intelligi?

† **KAAANAAL**, *Calendæ Romanorum*. Suid. v. *Návra*. Zonaras scribit *Καλαῖα*. "Dionys. H. 1, 505, 10. Plut. 269." Edd.

KAAAPINEX *Laconiis* *κατ' ἑσπέρα* *Αμαρῆται*, Rivi, teste Hes., quod *Καλαθῆρος* ex *Amara* affert pro *ῥάγματος*. Fonten. Tales infra *ἀράγματος*, H. Steph.

KAAAZPIEX ap. Herod. 2, (164.) p. 98. sunt *Ἐgyptiorum* quæ quædam *μυχῆρος*. Rursum Hes. *Καλαθῆρος* dici *ἰμῆται* τῶν *Φιμβρίας*, H. Steph.—† La Croz. derivat nomen *Καλαθῆρος* ex *Ἐγγυτῶν*, quo Adoloscens vel Juvenis designatur. Jablonski. Op. 1, 101. Vide *Ἐγγυτῶν*. "Herod. 2, 81. Democr. ap. Athen. 525." Edd.

KAAAZPIEX Hesychio est *χρῶμα* *πλαστικῶν*. *Τυπικα* *λατο* *κλαβο* *ἰσινῆς*, vel *ἡρωτικῶν* *οἰ* *ἰσινῆς* *χρῶμα*. Quidam dicunt esse *λαυόν* καὶ *ποδῆρος* *κρίνον* ap. Aristoph. *Thesmophor.* [secundis sc., et quibus loc. citat Clemens Pasdag. 2, 12.] Herod. 2, [81.] p. 75. de *Ἐγγυτῶν*: *Ἐγγυτῶν* *δὲ* *ἐκ* *ἐκ* *λαυόν* *λαυόν* *πρὸς* *τὰ* *σκέλεα* *θησαυραίων*, *οἰ* *καλοῦνται* *καλαθῆρος* *ἐπὶ* *τοῦ* *οἶου* *δὲ* *εἰρήνη* *ἔργα* *λεπὰ* *ἰσινῆδος* *φάρμακον*. H. Steph.—† *Calaisis* *Perisica* in *Ionis* *usitatas* *fuisse* et *Democrito* *Ephesio* *refer* *Athen*. 12, 523. d. *Jablonski*. Op. 1, 102. expr. *nomen* *ex* *Ἐγγυτῶν*. *Schla* *ha* *schar* *autem*. *Tunici* *aut* *cutem*. *Rossi*. p. 78. *vero* *et* *Galheger*, *Galhezer*: *Luxuriosus*, *Mollis*, *Delicata* *cutis*. *Hinc* *com*. *Τροφιολάτρης* *ἢ* *Τροφιολάτρης* *Calaisis* *delicatus*. *J. Poll.* 7, 96. "Καλαθῆρος, ad Mær. 350. Wessel. Herod. 185. T. H. ad Aristoph. Π. p. 249. Aristoph. Fr. 251. *Τροφιολάτρης*, Aristoph. Fr. 249, 251. Heringa Obs. 24." Schaf. Mss.

† **KAAADIA**, *ἔντερα*, *Κίρπος*. Hes. Affine videtur *Χαλάδα* τὰ *ἔντερα*, ap. Eust.

† **KAAADYH**, *περιεφορῆλαι* *βαρβαρικά*. Hes.

† **KAAIΘOΣ**, *ἀρας*. *Άρραγας*. Hes.

† **KAAANOL**, *Philosophi* *Indorum*, teste *Clarcho* ap. *Joseph*. c. *Arion*. 1, 22. p. 454. Suidæ quoque *Κάλανος* est *Ἰνδῶν*. *Proinde* *etiam* *ap*. *Hes*. ubi *Καλαθῆρος* *βάρβαρον*, legitur, *Καλαθῆρος* *restitutum* *censet* *Biel*.

KAAALION dictum fuit etiam *καλαῖον* *μαρῶν*, ᾧ *στέφανος* *Αλοεῖται*, ut tradit Athen. 11. [498. a. ubi *vero* *et* *Casauboni* *emendatione* *Schwigh*, *editis* "στέφανος] *et* *Philetæ* *Ἀνδραίας*, i. e. *Calliculus* *quo* *Ἐολεως* *libant*. *H. Steph.*

addit, τὸν βασιλικὸν εἶδος fuisset ἀπεκρίβωτος: at vero τὰ τῶν ἄλλων, περιβόητος: nonnunquam autem confectum fuisse et pellibus eiusdem. Sic vero et ap. Xen. K. H. 8. p. 127. legitur εἶδος ἀπεκρίβωτος: et paulo ante, Διακριτὸς τὰς χεῖρας διὰ τῶν κενόων, ὅσοι καὶ εἰς ἐπί δεξιῶν ὄντων τῶν βασιλείων. Item l. p. 5. inter Medicorum regum ornamenta, Οἱ περιβόητοι χιτῶνες, καὶ οἱ κενόων, καὶ οἱ στρατιῶται περὶ τοῦ ἔθους, καὶ τὰ μέλαινα περὶ τῶν χερῶν. Itidem vero Hes. κενόων esse dicit χιτῶνα Περγίου, ὃν ἐκπορεύονται οἱ στρατιῶται. Rursum J. Poll. in l. paulo ante cit. scribit κενόων quoque fuisse Persicam vestem, cum Aristoph. Vesp. dicit, (1137.) Οἱ μὲν κενόων Περσῶν, οἱ δὲ κενόων. Ibi tamen vulg. Edd. habent κενόων, non κενόων: itidemque Schol. qui dicit fuisse βαρβαρικὸν φόρημα. Utam autem lectionem sequamur, constat cum intellexisse Barbaricam hanc, cum paulo ante procedat, τὸν ἠβύβωτον ἔθους, τῶν δὲ γυμνασίων ἀναλαβὸς [ἀναβιβασθεῖς] περιβουτεῖται. H. Steph.—† Κένωον ap. Persas hodie vocatur Κένωον Kotosch. v. Hammer. "Xen. K. H. 1, 3, 2." Edd. "Κενόων Athen. 1, 15. Καρδύαλα, Bentl. Ep. ad T. H. 104. ad Mær. 349. Κένωον, Zeun. ad Xen. K. H. 32, 740. Hutchinson. 10. ad Diod. S. 2, 220. ad Lucian. 2, 52." Schaf. Mss.

KANŌOS, quatenus de Ferro dicitur, quo rota vincuntur, pro Afro vel Hispano v. habet Fabius. Vide H. Steph. Thes. v. Καθία.

KANNA. Stora. Certe cum unico ὄ scriptum convenit melius cum Hebr. v. קנח Kanēh: Calanus, a qua originem habere manifestum est. H. Steph. Thes. T. 2. c. 58. Cf. Sturz. p. clxxv.

KANNABE. Cannabis in Scythia nascitur, Thracex ea vestimenta parant. Herod. 4, 74. Nomen tamen non inde primum, sed a Κάνα formatum verosimile videtur. H. Steph.

† KANYZINOS, sc. κανίζης. Romani Canusium vocant. Schweigh. ad Athen. 3, 52. "Κανίζιον, sive rectius Κανίζιον, ὃ, Lacerna, Pænula, Romanis Canusium aut Canusina dicta, a Canosis oppido, Athen. 3, 77." Schweigh. Mss. "Canusinatus, Seneca Beat. 5, 25." Edd. "Κανίζιον, ad Diod. S. 2, 325." Schaf. Mss.

† ΚΑΝΩΠΟΣ. Deus Ægyptiorum. Suid. Cf. Spicilleg. p. cccxxvii. "Κανώπιος, —ιος, ad Charit. 250. "Κανώπιος, Jacobs. Anth. 7, 277." Schaf. Mss. "Sic sane legitur in Ed. Reiskii, sed vel Dorvillii, vel Reiskii, vel typothetæ culpa pro κανώπιος, ἢ κανώπιος. Κανώπιος, Menelai gubernator, Eust. ad Dionys. P. 11.: Locus in urbe Alexandria, supra p. claxi. unde explicandus est Steph. B. locus, de quo diximus p. cccxxvii. a Κάνωπος"—καὶ ἱερὸν Ἡσιπιδῶτες Κανώπιος, καὶ ἴητος. Cod. Voss., rectius forsas, ἢ Κάνωπος, i. e. Est quoque Templum Neptuni (in urbe Alexandria dictum) Canobium, a Canobus secundum Phav. in loco a Sturzio iam laudato. Pro Κάνωπος in Zonara p. 1143. legitur: "Κάνωπος ῥόνος ἐν Ἀλεξανδρείᾳ." In Cod. K. ambiguum, an scriptum fuerit Κάνωπος. Quod verum puto, pro Κάνωπος, de quo v. Steph. B. Quanquam Κάνωπος non fuit ῥόνος ἐν Ἀλεξανδρείᾳ: sed in rebus geographicis non magna diligenter Grammaticorum. Vide Zonar. v. Καρδύων. Certe mihi quidem Κάνωπος non notus est." Tittmann. Athen. 326. Ἰακύνθος (sc. ταρῖα) γίνονται οἱ κάλλιστοι κατὰ τὸν πρῶτον τῆ Ἀλεξανδρείᾳ Κάνωπος." Edd.

KAIANH, Hesiychio τριχὴν κούη, Gulca e pili. Pro Præsepri quoque et Riedla s. Vehiculo mulari carci indicat. Scribit enim κατακτινότερα dicit τὰ ἄχρησταύστερα, ἀπὸ τῆς φύσεως. Quosdam vero accipere pro μετῆσσι, quoniam κούηνα vocant τὰ ἀφῆρα. Sic Athen. 10. [418.] κατακτινότερα dicit scribitι γελῆτι ἀμαζῖατι, ἰδεοῦε μεγάλα τε ἢ μεγαλότμητα: a Thessalis enim τὰ ἀφῆρα vocati κούηνα. Id quod et Xenarcho patet, ἐντὰ δὲ κούηνα ἔργονα ἔσθ' Ὀμῆριον ἢ λέγεται: κούηνα δὲ Θερρακοὶ Πάντα καλεῖται τὰ ἀφῆρα. Utiliter vero τῆ κατακτινότερα hinc deducto Aristoph. Tagenistis, Τὴ πρὸς τῶν Ἀσθῶν δεικναι καὶ τὰ Θερρακῶν, Τὰ Θερρακῶν μὲν πάλι

κατακτινότερα. J. Polluci autem 1, c. 10. [p. 97. n. 42.] κούηνη est Pars curtus, nimirum quosdam μέγαν βάβυον sub τῆ τριχίη: ubi etiam dicit, οἱ δεικναι αὐτὴ τοῖς ἴησιος βλεπόμενοι ἀπὸ τῆς κούηνης μέγαν τοῦ κούητος. At Κατάνη, Hesiychio ἀρεθῆσι, Λαυρεῖ, Funiculi. H. Steph. "Κανώπιος, ὃ, in East. in H. A. p. 799, 49." Edd. "Κανώπιος, Hesiychio φόρημα, Παισιος. Idem affert Κατακτινὸς pro Κατάνη, Agnoscens: et Κατακτινὸς pro Κατάνη, Aristoph. H. Steph. "Κανώπιος, Aristoph. Fr. 607. "Κανώπιος, Aristot. Pelepo 9." Schaf. Mss.

† KAIETA, Aristot. Pelepo 9." Schaf. Mss. 22. 4. Pabula iumentorum, qua vulgo dicitant Capita.

KAIETHTAIΞ ἀλάξ. Aula s. Palatium Capitolinum in Epigr. Et Κατακτινὸς Ζεῦς Capitolinus Jupiter, ap. Paus. [2. 4.] a Romano se. Capito, quod idem Κατακτινὸς nominare solent Gr., litera v. versa in ε. H. Steph.—† Ζουήτης scriptus Κατακτινὸς, per 1. "Κατακτινὸς, Monum. Byz. 15. ad Dionys. H. 2, 1194." Schaf. Mss.

† KAIHTHŌI, οἱ κρινόμενοι τῆς Κουήτης. Hes. Leg. προτακτικὸς Magistratus. Palmerius. Leg. "Κατακτινὸς" οἱ κρινόμενοι: Qui currus alerent. Is. Voss.

† KAIHA, τὰ κούηνα. Κερνήτης. Hes. Capita. Bruno. "Lat. Capra." Edd.

KAIHTHŌION Hesiychio φόρημα [φόρησις dictum] ἴνου, forsan e Lat. Capistrum; nisi forte sit ibi ortum ita κατὰ τὴν ὁμῶν. H. Steph.—† Suid. exp. ἰσχυρὸς τοῦ ἴνου. "Valck. Theocr. Adoniaz. p. 283. Bruck. Aristoph. 2, 173." Schaf. Mss.

† KAIHTIA. Nomen decime Alphabeti Gr. literæ, ex Hebr. קפ Capf: vel קפ Koph: ortum. Cf. Schweigh. ad Athen. 5, 221. a.

† KAIHPA, οἷζ. Τυρῖνος. Hes. Lat. Capra. "Ruhnk. Ep. Cr. 87." Schaf. Mss.

KAIHTPIΞ dictus fuit Ἡρακλῆς γένος χυαυιδῆσι. Tunica Persica mantulea. J. Poll. [7. 58.] H. Steph. † KAP inter alia περιβόητος quoque exp. Hes., et Κάρα περιβόητος ap. Iones. Bochart Canaan 1, 7. ex Hebr. קר Car: a Zenus, Aris, ortum putat.

KAPABION in vet. Lex. exp. Navicula. H. Steph.—† Latium est. Isidorus Glossæ: Carabus: parva scapha ex vimine et corio. Valer. ad Hes. v. Ἐρακλῆος. "Jacobs. Anth. 10, 21." Schaf. Mss.

KAPAEON a Macedonibus dicitur τῆς κούης Hes. tradidit. H. Steph.

† KAPAIOS, Ζεὺς, κατὰ Βουσιῶτας ὄντων προσηγορεύεται, ὡς μὲν τὸν ἴουσι, καὶ τὸν ἰερώδη εἶναι, ἀπὸ τοῦ Κάρα. Hes. Quid si curia sit Phœnicium קר Carai: Arterius, i. e. Hammon, qui pingebatur eroprosimatus? Bochart Canaan 1, 17. Huc referendum, quod habet Phot. Lex. Κάρος Ζεὺς, ὃ Θεσσαλίη καὶ Βουσιῶτι.

KAPANEI, Hes. teste, vocant Cretenes τῶν αἰγῶν Capram. H. Steph.—† Jam paulo supra Hes. exp. Κάρα οἷζ θυμὸς πολυβήριτος, ubi forsam Παλυβήριτος ser., auctore Soping.

KAPAPYEΞ, οἱ Σαθηνοὶ ἐπὶ ἐντὶ δὲ τὰς κούητας ἀμαζῖα. Hes. Sorberis confert v. Carri. "Καράρες (sic), T. H. ad Aristoph. Il. p. 369." Schaf. Mss.

† KAPBAN appellatur Persæ Scabiosus et qui elephantiasii laborant. Signif. et ap. eodem Mulones, Ἀγασσους asinorum. Bernard. ad Hes. v. Ἐρακλῆος.

KAPBANEΞ dicuntur οἱ βάρβαροι, οἱ ἔχοντες Κάρος βοῶν inquit ἔργον, subjungens e Lycoph. Κάρβανον ἔχον. H. Steph.—† Καρβάνος scriptum in ἔργον. G. "Κάρβανος, Esch. Suppl. 124. καρβάνος κούηνα: vide Κάρβανος. Lycophro 605. 1387." Edd. "Καρβάνος, s. Καρβάνος, Carice barbaræque loquor. Hes. enim Καρβάνος affert pro βαρβαρίζοντες: et Καρβάνος pro Καρβάνος λαλεῖ καὶ βαρβαρίζοντες. Sed et Καρβάνος affert pro βαρβαρίζοντες, quoniam se. Gr. Καρβάνος vocant τὸν Κάρος s. τὸν βαρβαρίζον. Alii qui Κάρβανος et Ηρακλῆς dicuntur οἱ ἀπὸ τῶν ἰερώδη ἔχοντες: item τὰ τῶν σφενδάμων κούηνα, et e Seleuco tradit Hes." H. Steph. "Κάρβανος, Wessel. Prob. 62. Wakef. Trübch. 281." Schaf. Mss.

ΚΑΡΔΑΚΕΣ, Pausania auctore dicti fuerunt στρατιώται περί 'Ασίας. Elius Dionys. τοὺς μισθοῦ στρατευομένους καρδαίους ap. Theomp. sic vocari tradit; in genere autem et simpliciter πάντα τὸν ἀνδρῶν καὶ εὐδρα a Persis nominatum fuisse καρδάσα. Hæc Eust. [368, 37.] Itidem vero Hes. scribit εὐδρασας a Persis vocatos fuisse τοὺς στρατευομένους βαρβάρους; et in Asia τὸν στρατιώταις: a gente, inquit, vel loco. Eust. rursus ἀπὸ τῶν Καρῶν, ut Καρβαίνοι, ita et Καρδάσα denominatis credit. H. Steph.—† Strabo 15. p. 734. addit: *Κάρδα γὰρ τὸ ἀνδρῶν καὶ πολεμίων λέγουσι. Hodie كركر Kar-ker Persæ dicunt: v. Hammer.

ΚΑΡΔΑΜΑΛΗ Hesychio μῖζα, quæ et καρδαμύλη. H. Steph.—† Phot. Lex. Καρδαμῶλη μῖζα ἐκ δαμάρι μεραγμένη, βρώμα γυμνοῦν Περσῶν: οἱ δὲ * Παρδαμῶλη λέγουσι. Cf. Athen. 3. 114. f.

† **ΚΑΡΙΟΣ ΖΕΥΣ**. Vide Κάρως. Alius sc. quam Ζεὺς Κάρως, qui Mylasa templum habuit sec. Herod. 1. 171. 5, 66. *Κάρως Ζεὺς, Carius Jupiter, ap. Herod. 1. et 5. denominatus a Carica gente, aut Care eorum progenitore." H. Steph.

† **ΚΑΡΜΕΝΤΑΛΙΑ**. ἰατρῆ. Ζοναρ. Carmentalia sacrificia instituta Carmentis, matri Evandri ap. Romanos.

† **ΚΑΡΝΑΒΑΣ**. ἡ * Ἀφροδίτη. Phœnices. Nicephor. Blemmidas Epitome. Phys. c. 27. p. 154. Alberti ad Hes. v. Βερκεντορία.

ΚΑΡΝΟΝ a Galatis s. Gallis vocari ἀλλοτρεγῶν Tulsam, dicit Hes. Pro quo Eust. habet Κάρνη, nam 1809. [57.] recensens aliquot tubarum species, tertiam esse dicit Galaticam, χυρνεῖον, Fusilem, non admodum magnam; habere τὸν εὐδρα * θαλασσοφῶν τισα, et ἀλλὰ μολύβδινον, in quem insulant tubicinis: esse autem εὐδρασιν, et vocari a Celtis Κάρνη. H. Steph.—† Ad v. Κάρνος Hesychi Meibom. confert Hebr. קרן Keren: Cornu. "Diod. S. 5. 30." Edd.

† **ΚΑΡΝΟΣ**. θείῃ. βόσκημα, κρέατον. Similiter in Hebr. קרן Car concurrens significans hi: Agnus et Pasceum. Vide supra Καρ. Pediculi Hebr. קרן Kimin, sec. Hebræos et Bochartum Hieroz. T. 2. p. 572.

† **ΚΑΡΟΥΣ**. ἔρα. Κρήτες. Hes. Leg. ἔρα. Salmas. Leg. Κρούς. Is. Voss.

† **ΚΑΡΟΥΧΑ**. Cluaca. Vox, qua utitur Zonaras interpretans v. Τέρμων p. 1723. Scribitur etiam Καρούα.

† **ΚΑΡΗΑΙΑ**. Saltationis species. Cf. Sturz. p. clxiv. "Schneider. Lex." Edd. "Athen. 1. 26." Schæf. Ms.

† **ΚΑΡΗΑΙΝΟΙ**. κορίται. Suid. Pro * Καρβαζηνοί Carbasini, a Carbasus, (* Κάρσας, ἕ.) subtilissimi lintei genus in Hispania primum repertum. "Vide Καρβαίτιον, Suid. v. Ἀμοργί, Dionys. Hal. Antiq. 2. 68. Strabo 7. p. 451. ἑρπῆτις καρβαίτη: Esthes 1. 6.: Antiphil. 1. ἀρσῆσα λερῆ, vide et Dionys. Hal. l. c. p. 123=1, 383." Edd. * Κάρσας, Ruhnck. Ep. Cr. 257. Jacobs. Anth. 9. 37. * Καρῶσος, Fac. ad Paus. 1. 99." Schæf. Ms.

† **ΚΑΡΗΟΒΟΛΟΝ**. τὸ * ἱερῶδον. Ἀργείοι. Hes. Uttraque v. ignorat Lex.

† **ΚΑΡΡΟΝ** legitur 3 Esdr. 5. 55, in Ed. Ald. et Cod. Alex. Bos. edidit γάρφα. Biel. interpr. Curreus, Rheda. Alii aliter.

ΚΑΡΘΗ. Vestis species, ap. Jubam L. 15. περί Ὀμαοῦσων. Hes. H. Steph.—† Cf. Κάρη, Vestis genus ap. Parthos. "Ad Meer. 97." Schæf. Ms.

† **ΚΑΡΤΗΝ**. τῆρ βούρ' οἱ Κρήτες. Καὶ τὸν οὐτέτηρ, οἱ αἰετοί. Hes. Ute hoc quæda sint, non liquet.

ΚΑΡΥΚΗ. s. Κουρῆς, quod Lydium esse edulium dicunt. Cf. H. Steph. Thes. Jablonski. de L. Lyc. p. cxlii.

† **ΚΑΡΧΑΙ**. αἰκρινῶν καὶ ἔχλοι. Σοκολ. Hes. Leg. ἔχος Currus, Carthæus. Sorrig.

† **ΚΑΣΑ**. αἰεῖα, αἰετῶν, οὐραὶ, παρὰ Ῥωμαίους. Hes. Lat. Casa. Sed a Gr. ad Romanos transiisse h. v., non contra existimat Pauw. de Alea Vet. p. 86.

† **ΚΑΣΑΡΝΕΙΣ**. ἀνείες. Λάωνες. Hes.

ΚΑΣΑΣ, (ἕ.) Hesychio ἀρπαγῆ καὶ εὐδρα: Τα-

pes utraque parte villosus. Xen. Pœd. 8. p. 127. Ἄλλα καὶ ἀσπασσορορία, τὸν γὰρ οἶμα τὰδε εἶναι αἰεῖα, τὸν μὲν, τοῖ, τὸν δὲ, ἄλλω. Forsitan est Persicum v. H. Steph.—† Melius Κάσας pro duplex ἕ, ut Varius habet. Gesner. Leg. casis aut casis. Arcadius Grammaticus: Κασῆ: τὸ πλοῦτον ἱμάτιον, περιστῆται. Pro Chlamyde equestri Xen. C. H. 8. (3, 6.) p. 214. Κασία δὲ τοῖς ἑρπεταίς, etc. Salmasius. "In Barkei Arcadio p. 24. est * πλάρον. Οὐμῖνο v. Eund. in Ep. Crit. ad Boissonad. 268—73. ubi et * Κάσσι, * Κάσσι, * Κάσσι, * Κασσόν, * Κάσιον." Edd.

† **ΚΑΣΕΦΗΝΟΝ**. αἰθερα. Λάωνες. Hes. Rectius forte Κασίφρον. Pergerus.

† **ΚΑΣΙΣ** s. Κάσσι, pro Lat. Cassia, ap. Hes. legitur v. Περικεφαλαία, et v. Κορδῶλη.

† **ΚΑΣΣΑΝ**. * κωσιστῆρ πτηνῶν Alestorem passerem, ἰσὺ Ἀχαιοῦ. Hes.

ΚΑΣΣΙΑ, as, ἢ Cassia, Frutex aromaticus in Arabia nascens, de cuius generibus Diosc. 1, 12.: et Plin. 12, 19. ubi inter alia dicit, Frutex et casia est, juxtaque cinnaui campos nascitur, sed in montibus crassiore sarmento, tenui cæte verius quam copticæ. Est et casia συρρηγῶδι, Cassia fistularis, quæ ab Actuaria casia melano dicitur, ab alii εὐλαρος, i. e. Arundo, ut et Gortzio docui, vide Συρρηγῶδι. Diversa autem hæc συρρηγῶδι casia est a priore, quam recitantes Gr. * βωσασπῆρα appellant. Notandum, crebrius, et forsitan etiam rectius, unico e scriptum reperiri casia, ap. Gal. et Plin. ut et ap. Eym. qui παρὰ τὸ αἰεῖα dictam vult, quasi κορυμῶσος διὰ τῆς εὐσπῆρας τῆς αἰετῆρας. Sic vero et ap. Hes. reperio Κασσιβίος, ἡ ἐκ κασι γυμνοῦν εὐλαῖ, Vermis, qui casia innascitur et eam rodit. Rursus ap. Plin. et Virg. Cassia herba nomen est, apibus grate, quoque in coronamentis assumitur. Afferret vero et verb. Κασσιζου, pro Cassiam referre. H. Steph.—† Hebr. קסס Keziot. Bochart Canaan 2. 3. "Zonar. 1132.: Athen. 5. 7. Κασσιζου, Diosc. 1, 13. si lectio sana. * Κασσιζου, ἕ, ἕ, Hæc. 449." Edd. "Κασσία, Wessell. Herod. 250. 252. Heyn. ad Virg. Bucol. 45. Bernard. Bel. 104." Schæf. Ms.

† **ΚΑΣΣΥΑΣ**. ἄρνος, Piscis genus. Περγαῖοι. Hes.

† **ΚΑΣΤΕΛΛΑΟΛ**. ἰσπῆρα τῶσων ἀνὰ φέροντι καὶ αἰεῖα φέρονται, καὶ μερῶστων τὸ ἔρα. Hes. Lat. Castellum. "Ἐπὶ Λουκατῶν, τὸ, Ligneum castellum, Mathen. vett. 46." Edd.

† **ΚΑΣΤΟΝ**. ἔρα. Ἀθαῤῥες. Hes. Videntur a Chaldaeis id sumisise, quibus קס (קס) Kesu est Lignum Martium.

† **ΚΑΣΤΡΟΝ**. καρμηδῶλι ἀρπαγῆ, κατὰ Ῥωμαίους. Suid. Lat. Castrum. "Eym. G. * Κασρῆσος * περὶ κούλων ἰδιόετηρον, ἔξ αὐ καὶ κάστρον." Edd.

† **ΚΑΣΤΥ**, nomen ex Hebr. servatur Aquila et Theodot. Ezech. 9. 2. ubi קסט קסט Keset sophér: Vas scribit, Atramentarium vel Calamarium intelligunt.

† **ΚΑΣΥΤΑΣ**. Σαρματῶν βοτάνιον. Hes. Syr. קסט Integumentum, confert Martin.

† **ΚΑΤΙΛΑΟΣ**. ὄφρατος, Placenta genus. Chrysiop Tyaneus ap. Athen. 14. 647. e Lat. Catillus ornatus.

† **ΚΑΤΡΑΦΟΝΤΕΣ**. οἱ βλαστῶν. Λάωνες. Hes. Pergerus exp.: q. d. οἱ καρτρῶν ὄφρατος Boutm agrestium pellicibus tecti, Clypeis muniti. Nam ubi Hes. Καρτρῶν καὶ οἱ, interpr. Perg. εἶνασ' Scutum, leg. putat.

ΚΑΥΑΛΕΟΝ, s. Καυαλίς, ab Æolemsibus dicitur τὸ ἄρθρ' Flos, vel caraccacerrῶν, καυρῶν, ἔρα, θερμῶν Combustum, Torridum, Aridum, Calidum. Hes. H. Steph.

ΚΑΥΝΑΚΑΙ Hesychio στρωματα vel ἐπιβόλαια * ἑτερομελλῶ. Vestis stragula aut aliud Vestimentum ab altera parte villosum. Legitur h. v. ap. Aristoph. Vesp. [1132. vel 1176. Ed. Invern.] Ibi enim Bde-lycleo Philocleoneum jubet ποστὸ τρηβῶδι συνεσε καυρῶν: ita iniquens, τὸν τρηβῶδ' ἔρα, Τρηβῶδ' ἔξ χλαῖων ἀναλαβῶν [ἀναβαλοῦ Dr.] τρηβῶδων: et illo interrogato quid malum hoc sit, respondens, Οἱ μὲν καυρῶν Περσῶδ' οἱ δὲ καυρῶν: satis clare indicans esse Læzæ genus barbaricum s. Persicum: ut et Schol. esse dicit βαρβαρικῶν φόρημα. Philocleo autem ibidem esse pu-

tabat *σείρα* * *Θυμιαρίδα*, Vestem pelliceam, quam in Thymatide curia fieri solebat. At J. Poll. h. in l. legere *καυθίνα*, supra docuit suo loco. H. Steph.—† J. Poll. 7, 59. hanc vestem Persis, sēd s. 60. Babylonis tribuit. Vide Arrian. 6; [29.] ubi *καυθίνα* *τοφθορί* legitur, *καυθίνα*, [ut etiam recentia editum est.] scriptissime verisimile est. Burton. p. 76. Athen. 14. 622. c. Scribitur et * *Γαυθίνα* ap. Zonaram et ap. Clem. Alex. Pæd. 2, 9; *γανθίνα*. "Elian. H. A. 17, 17. Καυθίνα δὲ ἴσα σείρα * *καυθίνα*, *δὲ καυθίνα* φέλον, ubi v. nott. Arrian. Anab. 6, 29. *Καυθίνα* *ποφθοροὺς ἰσοσφάματα*." Edd.

KAYΣIA, ἢ *Causia*, Tegumentum capitis Macedonicum. H. Steph. Thea.—† Vide J. Poll. 10, 162. Sturz. p. cxiv. Persæ hodie scribunt *كايك* Kauk. v. Hammer.

† KAYINAZ. Vide *Χαυθίνα*.

† KAFML. Hebr. *כאמל* Spathi. Incert. Lev. 23, 40. Biel.

KANIAA Cypriis dicuntur *τὰ ἀσθή* Flores. Hes. H. Steph.—† Leg. *Καχλα*. Salmas. Idem quod *αἰλα*. Is. Voss.

KEAΔAZ Athenis fuit *βάρβαρον* s. *τόπος βαθίος*, ὅπου οἱ *καυθίνα* ἐπιβάλλοντο, ut ap. Lacedæmonios *εἰς τὸν Καιάδα*, teste Suida. At *Καίδα* est patronyma, a *Καί*, Filii s. Neptis Cæar, Etyim. M. teste Suida. H. Steph.—† Vide *Καιάδα*. "Valck. ad Ammon, 29." Schæf. Mas.

† KEAPANTHE. Vide *Κοβράντη*.

KEKHNAZ Cretensæ vocant *τοὺς λαγυνοὺς* Lepores. Hes. H. Steph.

† KEAPEPE. οἱ *ραγυεὶ* Ῥωμαῖοι καὶ ἄλλοι. Etyim. M. Lat. Celeres. "Κελήμοι, Dionys. H. 1. p. 84. 255. 258." Edd.

† KEAAPION, vox, qua utitur Etyim. Gud. in exponendis vv. *Θησαυροὺς* et *Προτασίον*, est Lat. *Celarium*, *Cella*.

† KEAEMAEI. Veratrum nigrum, ap. Ægyptios. Ex App. Diohe, 473. Spicileg. p. cccxxvi.

† KENTHNAPION. *λίραι* ἢ *Κέντου* γὰρ Ῥωμαῖοι τὸ *π* φασίν. Etyim. Gud. Lat. Centenarius.

† KENTO. Centum. Zonaras. Idem vero scribit *Κέντι* in v. *Κεντοῖόν*. "Κεντοῖόντιον, ad Diod. S. 2, 316. 397." Schæf. Mas.

† KENTOKYKAON, vox, qua utitur Zonaras v. *Πολυ*, videtur esse e Lat. *Centunculus contractum*.

KENTYPION. Hesychio et Suidæ *καυθίνα*, voce ad Gr. translata e Lat. Centurio. H. Steph.—† Etyim. Gud. scribit *Κεντοῖόν*.

† KEPAMOS. Terra figulina. Copt. Heromi: Terra fornicibus extruenda adhibita. Rossi p. 87. 349.

† KEPAS. Cornu, ex Hebr. *קרן* Keren: ortum videtur.

† KEPBAAA. *ἀσθητή*, *μεγάλα*. Hes. Forte *ἰσθίης* *μεγατέριον*, i. e. *Πηδύκτι* Carbelot: Paludamenta, Dan. 3, 21. Ego verterim *Diploidas*, ex Hebr. *דבד* Duplicavit. *Pergerus*.

† KEPEEPA. Asarum s. Nardum sylvestre, ap. Ægyptios. Ex App. Diosc. 459. Jablonski. Op. 1, 108.

KEPZA Hesychio Namisima Asianum. H. Steph.—† Idem hoc esse cum *Per*, et Arab. *قز* Kers, Salmas. in L. de Usur, p. 581. observavit. Reland. Diss. viii. p. 158. Vide *Κεραιόν* et *Κορσίτιον*.

† KEPEAION, *νέμα* *παρ' Αἰγυπτίους*, quod et *Κοιστίον*, quod vide. Hes.

KEPTA, Hes. teste, Armeniaea lingua dicitur *πόλις* Urbis. Itaque Tigranocerta sonat: Urbis Tigrinis, et similiter alia. H. Steph.—† Pērsæ hodie scribunt *كرد* Kerde: v. Hammer. Cf. Bochart Canaan 2, 10. Burton. p. 76.

† KESTEP. *νεανίας* Ἀργείος. Hes.

† KETI. Conyza, ap. Ægyptios. Ex App. Diosc. 459. Jablonski. Op. 1, 108.

† KEFOYPE. Legitur ap. LXX. i Chron. 28, 17. pro Hebr. *כפרות* Cephoret: Crateres.

† KHKAS. Οἱ *ἐξ ορέων τῆς μελανίας*, ὅθεν Ῥωμαῖοι τὸν *πρόβιον* *Καυθίνα* λέγουσι. Etyim. G. Cum iste vocis *εραία* usus neque cum solenni *εἰς* acceptione conveniat, neque ap. auctores aut *Lexicogr.* alios inven-

veniatur, e Lat. *Cæcus* potius *seriori* *pro* ortus *videri* potest. "Callim. 1, 531." Schæf. Mas.

KHNΣHTHP Hesychio *εἰς τὴν γῆν* *περὶ* *ἄγρι* *μειν* *σορ*. H. Steph.—† Lat. *Cenotop*.

KHNΣOZ, Hes. auctore, Herba quedam. At cum signif. τὸ *ῥόδι*, αὐτὸ *scribi* *per* *z*. Verumtamen et ap. Matth. 22, [19.] legitimus *κίτρον*, pro Lat. *Census*; et hinc ap. Gr. Jurecons. sunt * *κίτρονα*, quod eodem tributo *censi* sunt. H. Steph.—† Suid.: *Κίτρον* ἢ *κίτρον* τὸ *Ῥωμαῖοι* *πλάθον*. Zonaras: *Κίτρον* τὸ *νέμα*.
† KHNΣHP. *νέμα* *παρὰ Ῥωμαῖοι*. Suid. Lat. *Censor*.

† KIBEPPOI. *ἄρχοι* *Μακεδόνες*. Hes. Idem quod *κίτροι*. Sed ordo postulat * *Κίκαίρο*. Is. Voss. Præcedit enim *Κίτρον*.

KIBOZ, Capra, Theca, Loculentum. Suid. enim esse dicit *τὸ κίτρον*. Hes. vero *κίτρο* a Paphia nominari tradit *τὸν ὄνομα* (ἐπεὶ *Alberti*). Mutum vel Stultum, Attonitum. H. Steph.—† *Pro* *capro*, vel *κίτρον*, quod Hes. infra habet.

KIBOPION, τὸ *Ciborium*, Fructus fabæ Ægyptiacæ. H. Steph.—† Cf. Athen. 3. 72. 73. Casaub. ad Athen. 11. p. 477. Jablonski. Op. 1, 108. "Schneider. Lex. et E. H. Barker. Ep. Cr. ad Boissonad. 267." Edd. "Wessel. ad Diod. S. 1, 40." Schæf. Mas.

KIDAPIZ, Hesychio *πῶλος βασιλεὺς*, Pileus regius: quem et *κύραον*, nonnulli *ὑπο* *κίτρον* *per* *z* appellant: vel *σπρόβιον* quale sacerdotis gestat, e *myrtha* et *labryo*: vel *περικραῖον* *πύλον*, *περικραῖον* *καρδέλι* *εἰσέσμων*. Ita ille, et cum eō Suid. Apud Plat. per *scriptum* *κίτρον*: ut in Pomp. 1171. dicit *Mithridatis τὴν κίτρον* *ἴσασκε* *βασίμα* *ἐργασίας*. Et in Artax. 1873. Dario datum fuisse *τὴν καλομένην κίτρον ἄρθρη φέρου*. Apud Curtium 3, [3, 19.] ut ap. J. Poll. quoque [7, 58.] per *z*. *Cidarim* Persæ capitis vocabant insigne: hoc *carulea* *fascia* *aut* *distincta* *circuibat*. At Athen. 14. [631.] ἢ *παρὰ Ἀρμέναι* *κίτρον*, de Saltationis quodam genere. H. Steph.—† Diodorus L. 17. vocat *Περσικὸν δάκτυλον*. Cf. Burton. p. 79. Persæ hodie scribunt: *کيدار* Tadschikiani: v. Hammer. Hinc est * *ἀποδοκίριζον*, [et * *ἀποδοκίρον*.] *Cidari* *nudare*, Lev. 40, 6. * 21, 10. Sturz. p. cxxxv. "Κιδάρι, Zonar. 1211. Etyim. M. 313. Strabo 11. p. 797. Plat. Them. 229. Anton. 35." Edd. "Zeun. ad Xen. K. Π. 745. ad Herod. 546. Heyn. Hon. 4, 461. Lobek. Aj. p. 359." Schæf. Mas.

† KIKI. Herod. 2, 94. *Oleum* e *fructu* *arboris* *εὐλακτινῆς* *ab Ægyptiis* *εἰς* *dictum* *scribitur*. Cf. Jablonski. Op. 1, 110. "Supra cccxxvi. b. pro *see*, lege *see*. E. H. Barker. ad Etyim. M. 926: vide et ad Etyim. M. p. xxxi.: *Κίκαον* *Θάου*, *Thal. Epist. de Lumbriis*. Edd. "Κίκαον, Suid." Boissonad. Mas. "Κίκα, Wessel. Diss. Herod. 98.; ad Herod. 146.; ad Diod. S. 1, 41. *Κίκαον* *Θάου*, Wessel. ad Diod. S. 1. c. Schæf. Mas.

† KIKAHN, τὴν *ἀρσεν*, τὸ *ἀστρον*. Phryges. Hes.

KIAAAOZ, Hes. teste, dicitur *ἄνα* et *τετρίξ* *πρώτος* a Cypriis. Pro quo posteriore supra *labuntinus* *κίκα* *ex* *Eod.* Ad prius autem referendum *εὐλλῶν*, quod Idem esse dicit *εἶδος* *τροχόμοτον* *φασὶ*. Nam ita et J. Poll. 7. Est vero, *inquit*, et *ἄλλων* *ἰσθίης* *χρῶμα*: nam *εὐλλῶν* *Dores* *vocant* *τὸν* *ἄνα*, *Asinum*; et *εὐλακτινῶν* *inde* *τὸν* *ἀσπράγην*, *Agasotum*; indicans *nil* *mirum* *ἄλλων* *χρῶμα* *dic* *τὸ* *ἄνα*, *Fuscum*; ab *an* *color*, qui talis est. Nota *igitur* *hii* *εὐλλῶν*, *Asinum*, *Fuscum*; et *εὐλακτινῶν*, *Agasotus*: *παρὰ* *τὸ* *ἄστρον* *τὸν* *εὐλλῶν*, *Ab* *agitando* *asino*. Nota *etiam* *ap.* *Hes.* *oxytonus* *scriptum* *esse* *εὐλλῶν*, *paroxytonus* *ap.* *J. Poll.*: ut *versum* *paroxytonus* *idem* *ap.* *Hes.* *reperio* *ΚΑΛΑΙ*, *ἄνα*, *Asinæ*: *item* *ἀσπράγην*, *Talb. H. Steph.* "Zonar. 1209." Edd.

† KIMEPOZ, *πῶλος*, *Φρύγες*. Hes. Leg. *χρῶν* *Τομεν* *mentum* *mollissimum*. *Κίμερον* *est* *quasi* *εἶναι* *τὸ* *ἄστρον* *Λαυκ* *εγνατία*; unde *Adject.* *Κίμερον* *est* *ἰσθίης* *ἰσθίης*. "Brunck. Aristoph. 1, 7." Schæf. Mas.

KINDAVOI, Hesychio *ἄρσεν*, *Αἰες*: et *ἄστρον* *ἰσθίης* *ἰσθίης*. Suid. quoque *εὐλλῶν* *ἰσθίης* *esse* *dicit* *ἄν* *quandam*. Hes. et Etyim. dicunt esse et *Genium* *Lidæum*. Infra *Σουβαφί*, H. Steph.—† Etyim. M. Κί-

ἄσπερος εἶδος ὄσπερος λέγει δὲ καὶ ὁ Διοσκώριτος, οὗτος ἴσως ἐστὶν Ἰνδικὸν ἄσπερον ἐκαστάδ' ὅθεν αὐτὸ ἀπὸ τοῦ ἴθους ἀναρῶσθαι.

KINNA, ἢ Cinna, Gramen quoddam in Cilicia nascens. Diosc. n. 4. 32. scribit ἐν Κιλικίᾳ γενεῖσθαι quaedam ἄσπερον, quam ὁ ἰσχυρίσθαι vocat κίνναν. H. Steph.

KINNABAFI, eos, τὸ Cinnabari s. Cinnabaris, Heavychi εἶδος χρώματος ἀλβανῶν, quod vulgo κόκκινον dicitur, ut et Theophr. de Lap. scribit κιννάβαρι esse ἄσπερον, ἢ πᾶσι λέγουσι λευγαυροῦσσαν, καθάπερ ἔειπεν; et Plin. 33, 7. arenam coccii colore. Theophr. duplex esse dicit, nativum et factitium. Locum ipsius vocat. eum in l. κιννάβαρι, a Plinio nominari Minium. Nam cum dixisset inveniri in argentariis metallis minium quoque, et suo tempore inter pigmenta magnae auctoritatis, et quodam ap. Romanos non solum maxima, sed etiam saepe, subjungit paulo post hoc et Theophr. testinonium. Verum idem docet esse et aliud κιννάβαρι ab hoc diversum, Indicum sc., quod non amplius minii nomine vocari, sed proprie cinnabaria. Milton, inquit, vocant Gr. minium: quidam cinnabari. Natus error Indico cinnabaris nomine. Sic enim appellat illi Saniem draconis elisi elephantorum morientium pondere, permisto utrosque animalis sanguine: neque alius est color, qui in picturis proprie sanguinem reddat. Illa cinnabaris antidotis medicamentisque utilissima est: at hercle medici, quia cinnabarin vocant, pro ea utuntur hoc minio, quod venenum esse passio post docuimus. Ibid. dicit veteres, quae etiam nunc vocant μονοχρόμιον, pinxisse cinnabari: pixiosae et Ephesio minio, quod Theophr. Ἐφῆσιον κιννάβαρι appellat, et hoc derelicto transisse ad rubricam et Sinopidem: cinnabarin autem adulterari sanguine caprino aut sorbis tritis. Idem 33, 6. Floridi colores sunt, quos dominus pingenti praestat, minium, Armeum, cinnabaris, crysocollo, Indicum, purpurissum: etiam ibi cinnabarin et minium diversa esse ostendens: ut et Diosc. cinnabarin esse minium aperte negat, dicens minium in Hispaniis et lapide quodam argenteeae areneae permisto temperari soleri, aliqui non dignosci: fornicosae aptem in florentissimum flagrantissimumque colorem permutat: in metallis vero strangulante habitum eructare: at cinnabarin ex Africa deferri, et magno constare, atque haerens inveniri ut vix vesiculisque pictorum lineis satisfaciat. Attamen abisole interdem et τὸ ἄσπερον, Minium, dicit κιννάβαρι, fatetur idem ipse Diosc. 3, 110. Ὑψηλόνον οὐκ ἐστὶν καὶ τοῦτον κιννάβαρον λεγομένον: ut mox in conficiendi ratione dicit: Τίθεσθαι ἐπὶ λακκάδι κεραμαῖς κίτρινον σφόδρῶς ἔχοντα κιννάβαρι: palam ibi usurpans κιννάβαρι pro Minio, quod ἄσπερον dicitur. Volunt itaque κιννάβαρι prima signif. dici Minium: ita tamen ut minii quam κιννάβαρι vocabulum latius pateat, cum Celsus rubricam Sinopicam etiam appellat Minium Sinopicum. Alterum vero κιννάβαρι, quod a Diosc. describitur, esse Cinnabarin Indicum Plinii, αἶμα δράκοντος Nicolai Myrpsii Alexandrini, Sanguinem draconis officinarum: hancque secundae signif. cinnabarin antidotis medicamentisque esse utilissimam, et nihil aliud quam rubram sanguinis floridi modo lacrymam arboris Indicae: tradente et Arriano in Περί τῶν Μαρῶν Rubri, in insula quadam γινέσθαι καὶ κιννάβαρι τὸ λεγομένον Ἰνδικόν, ἀπὸ τῶν δένδρων αἷ δάκρον συναγόμενον: hancque opinionem veram esse oculata etiam fide et ἐκ τῆς αὐτοῦ λέξεως confirmante Aloisio Cadamante; detraheundam enim hic Aetio fidem esse, qui τὸ αἶμα δράκοντος in India ex herba dracunculo appellata colligi asseruit, Te-trab. 4. serm. 3. c. 12. Gorreus, postquam multas moutorum de cinnabari opinionibus citasset, subjungit, usque adeo incertum esse quid vera et naturalis cinnabaris ap. antiquos fuerit: in veteri enim locum nunc successisse factitium, quam chymistas videri esse invenisse. Conficiendae ejus rationem ap. eum tibi videntiam relinquo. Inde porro dicitur Κιννάβαρον χρώμα, Cinnabarinum color, ap. Aristot.: ubi Gaza vertit Rubricae color. Itidemque κιννάβα-

ρον ὄρχησι ap. Athen. 9, [10.] de perdicibus, Rostum cinnabaris s. minii in modum rubens, Cinnabarinum rubore tinctum. Et Κιννάβαρον καλλίονον, Cinnabarium s. Cinnabarinum collyrium: quod Gal. τὸν c. Τέτ. 4. refert ad Axium ocnularium medicum: inter alia recipiens κιννάβαρον < ἴ. Est inde et VERBUM Κιννάβαριον, Colore cinnabarin imitor, Cinnabaris colore sum, ap. Diosc. 5. Reperiuntur haec alicubi et simplici v scripta, minus recte, ut vel ex Hes. patet: atque adeo gemino scripta reperio et ap. Diosc. et Theophr. et Gal.: necnon ap. Plin. qui et neutr. cinnabari dicit, et cinnabaris fem. γ κιννάβαρι dicitur a quibusdam et τὸ ἐρυθρόβατον, Rubia, ut habetur ap. Diosc. Idque non immerito: radix enim ejus est ἐρυθρῆ, Rubra s. Rubra: quam-obrem et ἐρυθρόβατον s. ἐρυθρόβατον a Gr. dicitur, Rubia a Lat.: expetitum τοῦ βαρβατον, ut ὁ κιννάβαρι τοῦ γροφείου. H. Steph. "Schneider ad Veget. 7, 9. Bernard. ad Theophr. Nann. c. 112. Glossem: — "Κιννάβαρον Minium. Κιννάβαρι: Minium. Plurale non habet." Bekk. Anecd. 104. Vide Τυγγάβαρι, Κιννάβαρον, Elian. H. A. 11, 21." Edd. "Κιννάβαρον χρώμα, asseritur pro Rubricae color: sed perperam scriptum pro κιννάβαρον s. κιννάβαρον." H. Steph. "Κιννάβαρι, Kuhn. ad Paus. 116. Voss. Virg. Eclog. p. 515." Schef. Mss.

KINNAMOMUM, τὸ Cinnamomum, Frutex brevis et surculosus, cujus dos omnis in cortice est: at lignum ipsius, quod ἰσοκιννάμωμον nominant, in faldio est propter originam acrimiosam. Plura de hoc aromate vide ap. Theophr. H. P. 9, 5. Diosc. 1, 13. Gal. 2, ἀνοσμία 1. de Antidotis, et Simpl. Medic. 7. In quo posteriore l. commemoratur ab eo et Κιννάμωμι. Ibi enim cum τὸ κιννάμωμον esse docuisset ἀπὸ λευκοπέρας, et οὐδὲν ὄντα Ἰσραηλιν τῶν ἐξ ἰσθμῶν θερμανόντων αἶμα, subjungit, τὰν κιννάμωμινα αὐτεμ esse εἶναι περ ἄσπερον τὸ κιννάμωμον: a nonnullis vocari ψευδοκιννάμωμον, quoniam sc. verum cinnamomum sapore mentitur. Multa de hoc eod. aromate Plin. quoque 12, 19. sc. haec inter alia: Cinnamomum et casias fabulosa narravit antiquiss. princepsque Herod., avinum educit, et privatim phoenicis, in quo situ Liber pater educatus casel, ex inivis rufibus arboribusque decuti, carnis quam ipse inferent pondere, aut plumbatis sagittis. Sed falsum hoc: spicidem cinnamomum, idemque cinnamum, nascitur in Ethiopia Troglodytis conubio permixta. Ii mercantes id a coterminis, vehunt per maria vasta rati-bus. Attameu idem et 10, 33. In Arabia, inquit, cinnamologus avis appellatur: cinnami surculis nidificat. Plumbeatis eos sagittis decutiant indigenae, mercis gratis. Mutuatis hae ex Aristot. H. A. 9, 13. ubi tamen ipse non κιννάμωμον habet, sed κιννάμωμον, eodem cum planta nomine. Ita n. ibi scribit, dicit et τὸ κιννάμωμον esse avem, quae τὸ καλύτερον κιννάμωμον alicunde ferat: eam τὰν νεοττίαν ἐξ αἰσῶ παρὰσθαι: νεοττίαν δ' ἐστὶν ἐφ' ἧσιν δένδρον, καὶ ἐκ τοῦ θάλλου τῶν δένδρων, ἀλλὰ τοῦ ἐγγυροῦ μάλ' ἄλλοι περὶ τοῦ αἰσῶτος προσηρῶνται, ταπεινοτάτη καθάβλαται, καὶ οὐδὲν ἀνεγείναι ἐκ τοῦ φασσῶ τοῦ κιννάμωμον. Quibuscum cf. quae Herod. 3, [111.] p. 128. supra τῆς τοῦ κιννάμωμον ἑλληγοῦ refer. Praeter super-dictum autem NOMEN Κιννάμωμον, nota etiam VOCEM Κίνναμον, quae idem Plin. alibi etiam atitur, ut 16, 32. Frutex cinnami: 15, 7. Oleum de cinnami radice: quod oleum s. unguentum Athen. 5. [193.] vocat Κιννάμωμον μίτρον. Atque adeo inde comp. est illud κιννάμωλόγος, significans ὁ πᾶσι λέγων τὸ κιννάμωμον. [Elian. H. A. 2, 34, 17, 21. Schneider. Lex.] Ad haec notandum, reperiri haec alicubi et simplici v scripta, ut ap. Aristot. et Gal.: sed rectius gemino, non solum ap. Plin., sed ap. Hes. quoque, idque postulante serie alphabetica: qui et ipse κιννάμωμον esse tradit non solum ἐν τῶν ὀρωματικῶν, sed etiam ὄντιν, necnon πῶς ἐθελοσάν. H. Steph. — † Nomen cum re u Phoenicibus acciperis censeri scripturae Graeci. Subd. et Erym. M. simplici v scripturae ἑλνάμωμον. Hebr. קינאמון Kinnamom: idem sonat. — Watson in Philosophical Transactions 47, 301. Beckmann. ad Antig. Car. 49, p. 84. Nicander θ. 947. habet εἶσραμον pro κιννάμωμον, ut Dionys. P. 40-

πασιαν κυνάριον. Sic κασία et casia. * Κινναμωμόρφος, *h. g.* Ferens cinnamomum, Strabo 179. 195. 1133. Κινναμωμίου, Lucian. V. H. 2. 395. Athen. 439. Diosc. 1. 74. * Κινναμωμίζω, Diosc. 5. 139. Edd. "Ψευδοκρημωρον, cognominant manganese casiam quendam, teste Plin. 12. 20. forsam quod cinnamomum aequipollat; scribit enim Diosc. 1. 12. casiam duplo potius medicamentis mixtam, cinnamomi vicem supplere, si ipsum destit." H. Steph. "Κινναμωρον, Bernard. Rel. 104. ad Lucian. 1. 281. Wessd. Herod. 250. 253. Κινναμωμίου, ad Lucian. 2. 111." Schef. Mss.

KINZP in Epigr. e Lat. Censor. Supra per *g.* H. Steph.

* KINPA, κίβρα, Hes. Factum ex Hebr. קיבא Kinnor; quod Interpret. Alex. modo κινύβρα, modo κίβρα transferre solent. Ecland.

* KIPA, ἀλάσξ, Λάσσσα. Hes. A colore ut videtur comparanti ap. Eund. Κίβρα πέρ' ἄρραθι, ζαθίθι.

* KIPBA, κίρα, θράβα. Hes. Si Κίρα recte se habeat, Arabica glossa erit. Apud Arabes enim كيربā Kirbah est Pera, et كيرب Gurb, vicina vox, eadem gaudet signifi. Alberti.

* KIPPE, ἄγκυρα, ἄγκυρα, ἢ Ἄδρια. Λάσσσα. Hes. Supra jam Ἄγκυρα λέγεται exhibuerat. Etym. teste Adonis ap. Cyprios Κίρρα vocatur. Alberti. Κίρα scribit Etym. G., cetera cum Etym. M. conspirans. Quatenus sonare ἄγκυρα dicitur, convenit Κελευθίρα, ἰερά, αὶ δὲ ἀλευθίρα. Hes.

KIPKHA, κίρκις, Circenses ludi. Arrian. Epict. [4. 10, 21.] καὶ Κίρκιον δόγμα καὶ ἀσπυρίδι δεσπύσσει. Dicti putantur hi ludi a circo, in quo celebrabantur, et spectabantur; atque ita v. osset e Lat. ἱεροκλήσιον. H. Steph.

KIPKOZ reperitur in ea etiam signifi. quae Lat. Circus, pro loco circulari et in orbem redeunte. Athen. 14. [615. verhis Polybi 30, 13. usus] de L. Antio: Μεγαλειόμοροντος τοῦ ἐν Ἑλλάδι ἐπινοησάτους τεχνίτη, καὶ ἀσπυρίων ἐπινοησάτους μετρίων ἐν τῷ κίρκο, πρότερον εἰσάγων αἰθρὰς ἄρα πάνας. Sed opinor cum voce h. Lat. ita usum ut multis aliis cum ipse, tum alii. Veruntamen κίρκο comperitur etiam nominati quae Lat. Circulos et Annulos vocant. Scribit enim J. Poll. [1. 94.] κίρκοι vocari, δὲ ἄρ' εἰ ναυτικοὶ κἀλοὶ δεικνύσται; nam τὸ κίρκο ποτὲ esse: τῶν αὐτῶν τοῦ κελου. Ita vero et Hesychio κίρκο sunt κίρκο, ἄρταγα, et πόσις τὰ ἐπινοησά. INDE: quae Κυρῶν, Annulo aut Vinculo in orbem ducto ligo et astringo: velut Aesch. Pr. [74.] p. 9. Χάρις αἴμα, σελή δὲ κίρκοισι βίβι: pro. quo pag. precedente [v. 61.] dixerat κίρκοισιν. H. Steph. "Κίρκο, Anal. 2. 52." Edd. "Strabo 361." Wakef. Mss.

* KIPPE, ἢ Ἄδρια. Κίρκοι. Ὁ λέγεται. Λάσσσα. Etym. M. Vide Κίρκι.

KIPPOZ, Hes. auctore, dicitur ἕρμος [ἕρος Ed. Alberti.] et ἄσμα, et κίρμα γάλακτος, Laconica dialecto. H. Steph.

KISIPA Coeca dialecto dicitur pro κίρα τὰ ἄρτα, πάλυκτος. H. Steph. —† Ex Hes.

KITAPIZ, κίτα, ἢ Citaris, Regium capitis ornamentum, quod et κίδορα dicitur per *z*, ut supra docui. Plut. de Fort. Alex. 2. Περὶ θῆρα τὴν βασιλικὴν καὶ ἄρθρα γὰρ κίταρον. H. Steph. "Ctes. Pers. 47. Καὶ ἐπέθετο αὐτῶν τὴν κίταρον." Edd. "Ad Herod. 545." Schef. Mss.

KITPON, s. Κίτρον μέλιον, Thes. 2. 1634. Κίτρον, ibid. Meminit Suid. quoque hujus vocis κίτρον, scribens ita vocari τὸν κίτρον, Fructum: ac τὴν κίτρον, quae et Assyria s. Medica malus nominatur, necnon Indica, si non mentitur Hes. Codd.: ap. quem paroxytonus legitur, κίτρον, τὸ Ἰνδικὸν μέλιον. Paroxytonus item ap. Athen. 3. [p. 83.] verumtamen et proparoxytonus, [sc. in prioribus Edd. cum Schweigh. constanter scripturam Κίτρον tenuit] ubi et quiritur an τὸ κίτρον nomen sit antiquum et ap. antiquos scripti. reperitur. Respondet Epithianus [p. 83. b.] Jubam in Libyis meminitisse τὸ κίτρον, dicereque ipsum ap. Libyos vocari μέλιον δεσπύσσει: a quibus et Herculeum in Graeciam asportasse, quae

διὰ τὴν ἰδέαν vocantur χίτρον μέλιον, Aurea mala. Democritus ap. antiquos reperit negat: a Theophr. H. P. 4. vocat Περσικὰ s. Medica κίτρον, a Coenice χίτρον μέλιον, ex Hesperidibus orisundum: Phasianum innuere κίτρον dictum quasi κίτρον, ἀπὸ τῆς κίτρον; ut enim cedrum, ita et quae κίτρον ἀπὸ τῆς κίτρον ἔχειν περὶ τὰ ἄρτα. Alii tamen negant ut κίτρον μέλιον, Aurea mala, eadem esse cum Medica, sed e quae Cydonium s. cotiniflorum: tum κίτρον et Medica esse quae vulgo dicitur narantia, limonae, citronae, H. Steph. * Κίτρον, ἢ, falsa lectio ap. Geopon. 10. 7. 11. pro κίτρον. Κίτρον, Pisonii Herodotus 475. * Κίτρον, Geopon. 10. 76. 6. Diosc. 3. 118. vide Κολοκυθίον: * κίτρον, 10. 8. 2. * κίτρον, 9. 8. * Κίτρον, τὸ, Trall. 9. p. 156." Edd. * Κίτρον, Phrynic. Ecl. 212. Κίτρον, ibid. * Κίτρον, (Pseudo-Herod. Partit. 179.) Valec. ad Ammon. 103. Brunck. Aristoph. 2. 109. Schef. Mss. * Κίτρον, Oleris genus. Artem. (1. 67.) 57. Joseph. 295. 17. * Κίτρον, Schol. Theoc. 5. 93." Wakef. Mss.

KITTAPE, Diadema, quod ferunt Cyprii: ad qui ipsa dilemata ferunt, Κίτρον dicuntur, inquit Hes. Supra unico *z*. H. Steph.

KITPON Lacones vocare κίτρον, auctor est Hes. H. Steph.

* KAA, κίτρον μερὶς Λάσσσα. Hes. Leg. Κίτρον, Ia. Voss. Sed Ms. ven. habet KAAI teste Schow.

* KAAPAFEL, Siculis est διαφύρα κίτρον. Leziter dormit. Hes. H. Steph.

* KAEIDA, ἐπινοησάτος κίτρον. Hes.

KAEIZOYPAI ap. Suid., q. d. Clausura. Sed videtur e κίτρον quidem factum, ita tamen ut terminationem Lat. habeat. H. Steph. Thes. 2. 231.—† Ζορνας utitur Ζορναλά.

* KAI BANAPIOI Persis olim dicebantur Catafracti equites. Nomen derivatum videtur a * Κλυβάνω. Thora. Burton. p. 78. Borchart Phaleg 5. 13. Nondum tamen, ait, res est confecta.

* KAOYCTPON. * Κρωστρον scilicet putavit Casaub. Placente genus, quod nominat Chyrsiprus Tyaneus in Ἀγροκόμα ap. Athen. 14. 647. c. Distinguit ejus species varias, quae * Κρωστριν, (sic edidit Schweigh. pro vulgo κομωστριν) * Κρωστριν (fors. * Τρωστριν Casaub.) et * Τρωστριν appellat. Hinc comper. Κλωστρωκίταις, quod paulo post legitur ap. Athen.

KAIWONES, Hes. ita nominari scribit τὰ μαρμαίονα, μαρμαίονα, ἢ ut et Suid. κίτρον. Macedoniae appellari tradit τὰ βίτωνα τοῦ Δαιμόνου, quae postmodum ἀπὸ τῆς μαρμαίονα dicit fuerint μαρμαίονα. Forsam autem, inquit Elym., sic vocantur ὅτι τοῦ ἐπινοησάτος γενομένου κίτρον, quod est διὰ τὴν σφαιρικὴν ποσὴν ἔχον ἀποκλείει καὶ θρησκί. Meminit harum mulierum Plut. Alex. init. Ibi enim feruntur Macedoniae et Thraciae mulieres ἔχουσαι τὰς ὀφθαλμοὺς αὐτῶν καὶ τὰς περὶ τὰς Δαιμόνων ὀφθαλμοὺς ἐκ τῶν παλαιῶν, κίτρον τε καὶ μαρμαίονα ἐπινοησάτους ἔχουσαι, πολλὰ καὶ τὰς Ἰβηρῶν καὶ τὰς περὶ τὸν Ἰμνὸν θρησκίταις ἔχουσαι. Polyg. 4. [1.] scribit Argum Macedoniae regem, cum parva manu magis et obstandum esset copis, jussisse virgines sub congressum accierum ex Erebo monte ἐπινοησάτους θρησκί ἀπὸ δόρτων παλαιῶν καὶ σφαιρικῶν τὰ πρόσκαιρα κίτρον: hocque modo fugatis hostibus templum statuisset Baccho * Ψεδοῖον, virginesque quae antiquitus κίτρον vocantur Macedoniae, ab eo tempore nominari jussisse μαρμαίονα, διὰ τὴν σφαιρικὴν ποσὴν ἔχουσαι. H. Steph.—† Cf. Sturz. p. clxiv. ubi male Κίτρον scriptum est.

* KNH, Straboni [L. 17. p. 817.] * Κρωστριν ἢ * Ἀγροκόμαρον. Ἐγυπτίσιον Ἰεροκόμα secundum litteram signifi. boum genium. Jablonski. Op. 1. 112.

* KNYZ, Fumaria, ap. Ἐγυπτίους. Ex App. Diosc. 470. Jablonski. Op. 1. 112.

* KOAAΔEIN, Ἄλφιον τὸν βασιλεῖα. Hes. Jablonski. de L. Lye. p. cxlii.

KOIZ ἔρταξ idem Hes. esse scribit τὸν τῆς ἀσπυρίων ἕρταξ ἕρταξ. Sonum, quod judicandus calculus in urum conjunctus reddidit; ut ὁ τῆς κίτρον dicitur βίβις ap. Atticos. H. Steph.—† Hes. vero etiam itas *

voces esse ait: *ἰερώνυμα τετρακμήτους*. Hoc usu istae voces ex Indorum lingua repetuntur, inter quos vocibus *Κοῦζ*—*Οἰ*—*Παζ* concipies sacra a Bramin- sis dimittantur. Vide Wilford in Asiatic Researches 5, 300. Olim variè exp. e lingua Phœnicia deriva- bantur. * Classical Journal 26, 399—406. in Nofitia de libro, Essai sur les Mystères d'Eleusis, 2d. Ed. St. Petersburg 1815. 8vo.† Edd.

KOAPANTHĒ exp. recentior Gr. pro Quadrans. [Apud Hes. v. *Ἀσάρων*, e Musuri correctione legitur *Κοαπάρων*.] Ibidem item *Κοδάρων* dicitur pro Quadratus. H. Steph. " Sic ap. Athen. 111. 114. memorantur panes, οἷς *Ῥωμαῖοι καθάρωνος λέγουσι*." Schweigh. *Mss.*

† **KOAPATHĒ**. *κόρυμνος, ἀγροὶ γράμματα ἕξ περὶ σίκλων* [leg. *σίκλων*.] *καλεῖται καὶ ὁ καθάρων σίκλων* [leg. *σίκλος*.] *Etyim. G. 335.*

† **KOAMNEA**. *καριών εἶδος Περσῶν*. Hes.

† **KOIAIATAI**. *Quæstor*, ap. Romanos. *Suid. Etyim. G.*

† **KOIMOS**. *παρὰ Μακεδόνας ὁ οἰκισμός*. *Arcadius* (p. 47, *Barker*). *ap. Spanh. qui ad Callim. H. in Del. 130. ex Arab. lingua derivat. Sed Jungermannus legi iubet κοῖδος, quod vide Sturz. p. clx. not. 8.*

KOLATAI, Hes. affert pro *ἰερῶν*, forsitan a *Καίρη*. *Eod. enim auctor*

KOHĒ, s. *Κήρη*, dicitur *ἰερῶν Καθάρων ὁ καθάρων φῶντα*, pro quo infra *Καθάρ*. H. Steph.—† *Ab Hebr. קֹהֵן* Cohen: Sacerdos, ut plures jam notarunt. Vide *Bochart Canan. 1, 12. Alberti*. * * *Κοήρη*, *Igen. Hymn. 205. Ernest.*, ad h. l. *Bruck. Apoll. R. 82. Jacobs. Anth. 12, 543.† Schef. Mss.*

KOIKEX in Æthiopia Palamut species, et τὰ τετρακμήνα ἐκ τῶν ἄλλων τῶν ἐκέρων σικῶν, *φορμῆ*. Hes. Solent enim e palmæ foliis texti crates, strotæ, sportæ, et id genus alia. Vide et *Καῖζ*. H. Steph.—† *Spicleg. p. cccxlvii. Vide et Kikax.*

† **KOIĒ**, *Cois*, Species τῶν καλαροφάλλων, *Spicleg. p. cccxlvii.*

KOIOAHĒ Hesychio et *Suidæ* est ὁ *ἰερῶν* Sacerdos, qui supra *Καίρη*. H. Steph.

† **KOION**. *ἀρεθῶν*. *Macedones*. *Athen. 10. 453. Sturz. p. clxiv.*

† **KOIHIOBAIHAN**. *σπέρμα*. *Ἄχαιοι*. Hes. *Scribe * Κοιρῶνα* τὸν σπέρμα. *Salmas.*

KOHĒ vulgari sermone et *κατὰ ἐνθήθειαν* dicitur quod proprie *ὡς Ἀλλήνων* dicendum est *εἶρη*: e censu τῶν *ἰερῶν ἀρεθῶν*. Ita *Etyim.* Infra *Κῆρη*. H. Steph. " E. H. *Barker*, ad *Etyim. M. 926.† Edd.*

† **KOKKHĒ**. *Darcicator*, et *Copt. exp. Spicleg. p. cccxvi.*

† **KOKKHĒPA**. *Barbarum nomen, quod denotat ali- quid, quo in paranda placenta Bævenias dicta, utitur Delii. Semus* ap. *Athen. 14. 645.*

KOKYAI [*Κοκῆια* Alberti.] Hesychio οἱ πάντας καὶ οἱ πρόγονοι *Avi* et *Majores*; ut *Etyimologo* quoque *κοκῆια* [*κοκῆια* editum est] est ὁ πρόγονος: qui addit, *Iouicium* esse v., et signifi. τῶν *ἱερῶν εκκαρμήτων*. *Pro Avi* s. *Atavi*, *Proavi*, *Majores*, legitur in *Zonæ Epigr. [Anal. 2, 81.] Τηλεθὸ δ' ἴσχε ἄρνη πλεονεκ, ἠκούει γὰρ ἑλέων Ἄρην ὡς πρόγονοι μῆτρει ἐντὶ ἄρνη*: indicans avos nōmissis a quæribus abstinendum esse securum propter stirpis antiquitatem. H. Steph.—† *Cf. Hes. * Κοκῆα* πάντων, et *Κοκῆια* πρόγονων.

KOAEKTAPIOĒ. *Suidæ* [qui per duplex *κ* scribitur] est ἀργυρομήτις, ὁ κύριος ἀργύρου ἀλλασσόμενος, *τραπέζης, ἀργυροπράτης*. E *Lat. Collecta*, signifi. eum potius, qui pecuniam colligit, vel collectam dispensat. H. Steph.

KOAAAPION, vox a recentioribus Gr. usurpata, e *Lat. Collare* s. *Collaria*, quod est *δερμὶς περιτραπέζου*. H. Steph. " *Gl. Κολάρων* *Collarium*." *Edd.* " *Kuster*. *Aristoph. 9.† Schef. Mss.*

KOAEETIEĒ ab Ægyptiis dicitur αἱ ἕρπαι *Panes*, ut est ap. *Herod. L. 2. p. 74. [c. 77. ubi καλλήρην edidit Schweigh.] ubi γράσσου et καλλῆρ. Supra Καλλοστει*. H. Steph.—† *Vide et infra Κολλίστα.*

† **KOAMΠEĒ**. *Lapidum genus in Ægypto*. *Spicleg. p. cccxxvii.*

† **KOAKAZIA**, *vocem e Grecismo exp. Salmas. Expre. Plin. 678. Ægyptiam vero originem ei vindicat*

e *καλ*: *Convolvere*, *Plicare*, et *επαχ*: *Arundo*, *Tewater* ad *Jablonski. Op. 1, 113.† Schneider. Ind. ad R. L. Scriptt.† Edd.*

KOAKOKTŌNHĒ, s. *Κολοκύνθη*, ὁ Cucurbita, *Hellespontii κολοκύνθα* nominare solent τὰς *περιφέρει*, *Rotundas cucurbitas*: *σκῆια* vero, τὰς *μακρὰς*, *Oblongas*: quas aliqui et Ἰνδαίαι κολοκύνθαι appellant: bæque ut plurimum ἕξοστα, ἴλας etiam ὄπῳστα. Alii vero et σκῆια Ἰνδαίαι appellant τὰς κολοκύνθαι, τὰς τὸ κεκοιμήθαι τὸ σπέρμα ἐκ τῆς Ἰνδαίης: unde et ap. *Cnidiōs* τὰς κολοκύνθαι vocatas fuisse Ἰνδαίαι: ut tradunt *Euthydemus* et *Menodorus* ap. *Athen. [59.]* qui *Athen. scribit Atticos* dicitur tantum κολοκύνθη, ut sane scriptum et ap. *Aristoph. et Suid.* qui *Proverbialiter* dicitur tradit κολοκύνθη ἑγώτερος: quod *Adagiū* legitur ap. *Athen. quoque, exp. Epicharmo, Ἰγώτερος τ' ἢ ἔτι κολοκύνθαι*, *Apud Diosc. autem 2, 162. reperio et Κολοκύνθη*, ubi *emissæ ejus vires explicat. Nec vero ibi solum* ap. eum sic scriptum est, sed etiam *alibi*: ut *s. 178. de planta illa, quæ hinc NOMINATUR Κολοκύνθη*, [*Cucumis colocythis* *Lin.*] *Ibi enim tradit τὴν κολοκύνθη* a quibusdam vocatis κολοκύνθαι αἰγῶν, *Cucurbitam scorpionam*: ab *alio κολοκύνθαι Ἀλεξανδρίνης*, *Cucurbitam Alexandrinam*: a nonnullis σκῆιας παρὰν, *Cucumerem amarum*: *alata simul horum nominum ratione*: namque eam *ελαγίστρια* καὶ ἄλλα ἑγώτερον ἐπὶ τῆς γῆς ἀνέστη, ἔρποντα τῶν τῶν ἡμερῶν σκῆιας: κατὰ δὲ περιφέρει, ἔρποντα φεραῖρα μέρη, κινεῖν ἰσχυρῶν. *Plin. 20, 3. Cucurbita quoque sylvestris invenitur, somphos a Grecis appellata, inanis*: unde et nomen: *colocythis* vocatur alia, ipsa plena, sed minor quam sativa. *Hippocrates* hæc appellat κολοκύνθαι ἄρνην etiam *ἰρη*, et *σκῆιας*, teste *Gal. Lex. Hippoc.* *Ab Attico autem κολοκύνθη*, est *DEMIN. Κολοκύνθαι*, τὰ *Cucurbitula*: *h. e. Parva cucurbita. Phrychic. Comicia*, " *Ἡ μακρὸν τὰ μακρὰ ἢ κολοκύνθαι*. H. Steph.—† *Suid.* nomen e *Media* ortum tradit: vide *Καίρη*. " *Loebek* ad *Phryc. 487. * Κολοκύνθη*, *ἀνὸς ἢ βρωσις*, *Anal. 2, 412. * Κολοκύνθη*, *εἶδος*, *Lucian. V. H. 2. p. 404. 405.† Edd.* " *Κακῆια*, *Κολοκύνθη*, *Κολοκύνθη*, *Casub.* ad *Athen. 121. Bernard. Rel. 102. Valck. Diatr. 17. Lucian. 1, 68. 319. Steph. Dial. 36. Phrychic. Ecl. 190. Thom. M. 541. Jacobs. Anth. 7, 431. Κολοκύνθη*, *Koen.* ad *Greg. 68. Jacobs. Anth. 10, 215. Κολοκύνθη*, *ibid.* " *Κολοκύνθη*, *Phrychic. Ecl. 192. Thom. M. 541. Lucian. 2, 132. Κολοκύνθη*, *Phrychic. Thom. M. 541. Lucian. l. c.† Schef. Mss.*

† **KOAOĒ**, vide *Καλα*.

† **KOAOY**. *κύδιον*. *Alouves*. Hes. *Scrib. Κολαυ*. *Is. Voss. Leg. Κάλου*. *Vernoy.*

† **KOAPHĒS**. *ἀνεργος*, et *quo nati sunt primi mortales*. *Sanchoniasto*, *Bochart Canaan 2, 2. exp. hoc nomen* ex *Hebr. קֹאֵף קֹל* pi jah: *Vox* *oris* *Dei*, *ejus inspiratione* et *verbo factus* est *homo*.

† **KOARNIA** pro *Lat. Colonia* legitur *Act. 16, 12.*

† **KOARNŌYΣ** *γεωργὸς ἐκάλων* οἱ Ἰσραῆλ. *Etyim. M. v. Κολώνεια*. *Lat. Coloni.*

KOMBA, *Polytrichiorum dialecto* dicitur ἡ *καρῆνη* *Comix*. Hes. H. Steph.

† **KOMBENTON** possit *Suid.* absque explanatione. *Victetur e Lat. Conventus ortum, æque* ad *Κόμβεντον* ap. *Du Cange.*

† **KOMBINA**. *συνθεσις, σύνθεσις, σύνθεσις* *Combinationis*. Unde derivantur *Κομбинен* et *Κομбинен*, de quarum vocum usu *cf. Salmas. in Jul. Capitol. p. 124. D. et 517. E.*

KOMENTAPHĒSIOΣ Hesychio est ὁ τὰς ἑγγραφὰς τῶν ἐπιγράμτων ὑπογράφων. E *Lat. Commentariensis*. *Vide et Etyim. H. Steph.—† Etyim. G. addit: ὁ σύν χαρακτηρίσται.*

KOMHĒ Hesychio est ἄρχων, ἡγεμῶν *Præfectus*, *Dux*: *Suidæ* ὁ λαοῦ ἄρχων *Præfectus popul.* *Eust. [68, 5.] scribit videri hoc nomine a recentioribus dicit, quæ antiquiores vocabant πραινοῦς* *Præfectum navis* s. *classis*. *Meminist Etyim. quodque hujus v. tradens gen. futere vel * τρισπυλλοῦ, κύριος, et Ion. κύριος*: vel *τρισπυλλοῦ, κύριος*. *Suspicio* *Gr. recentiores mutantes esse e Lat. Comes*. H. Steph.

† **KOMATON**. *ἱεριστὸν λαμψέων τῶν ἀρεθῶν*. Hes. *Alias Κομαίτων* *Comites*, *Alberti.*

KOMMAPAI s. Κομμάρι a Macedonibus dicuntur capræ. Hes. cujus generis et Κάμμορος. H. Steph. —† Schweigh. ad Athen. 7. 319. b. observavit, si vera h. i. scriptura, intam formam, quam Macedonibus propriam perhibet Hes., Doribus etiam et Siculis in usu fuisse, qui alias Κάμμορος aut Κάμμορος, aut etiam Κάμμορος usurparunt. Cf. Sturz. p. clxiv. Vide Κάμμορος.

† **KOMMI** Gummi, Zonar. exp. Κύμμι τὸ ψερμίδιον, et exhibet quod derivatum Κομμίδιον τὸ τοῦ δένδρον δάκρυον. Schol. Plat. 151. a Κύμμι derivat v. Κομμύστρια, quæ denotat Eam, quæ capillos feminarum, et diffusat, gummi unguis, quarum ars vocatur Κομμωτική (quam originationem omnino falsam judicat Schneider.) Helladius Chrestomath. p. 4. Atticis tribuit v. Κομμύστρια. Not. ad Etym. M. p. 528. (478.) Ægyptium v. Κύμμι esse censet Jablonski. Op. 1. 113 sq. * Κύμμι, κομμίδιον, Lobeck. ad Phryn. 288. 289. E. H. Barker. ad Etym. M. 926.; in Classical Journal 29. 170. Anti-Atticæ ap. Bekk. Anecd.: Κύμμις ἢ δούκις, Ἡρόδοτος δένδρον. Rescripti ad 2. 86. ubi vulgatur, Ὑποκρίσεις τῶ κύμμι. * Κύμμις Schol. S. Germ. cōm Cod. F. Schweigh. * Aristot. Poët. 21. p. 24. T. 4. Duval. Els δὲ τὸ ἐπὶ τρία μόνον (γούστρι) μέλι, κύμμι, πέπερι. Nam nomen κύμμι non pondum pro siccis usitatum fuisse videtur. Fischer. Anim. ad Weller. 1. 381. Vide Chirurg. Vett. 82. Maittair. App. in Aræta Ind. 350. Edd. * Κύμμι, Wessel. Herod. 142. Jacobs. Anth. 11. 165. Schæf. Mss. * Schol. Nicand. AL 110. gen. Κάμμορος, Κομμίδιον, ibid. * Wakef. Mss.

KOMMONIPTIION a Soida esse dicitur ἐπιστολὴ πρὸς αὐτὴν ἀποσπασθεῖσα ἐκ χώρας. E Lat. Compositiorum. H. Steph. —† Zonar. scripsit Κομμονήσιον.

† **KOMMŪPTIA** Att. pro communi * Ἐπιλήθιστοι. Mer. Att. Vide Κύμμι.

† **KOMMOZA** Νόμισ τὸ τοῦ πειρασμοῦ [πειρασμὸς legitur VV. DD.] παρεργασίη. Suid. Vide Du Cange Gloss. Lat. v. Commodum.

KOMPIAPOS Suidæ est ἐκ συνθέσεως εἰς ὄνομασιν τῶν, ἡρώων τῶν αἰθῶν ἐκείνων χροίας. E Lat. Compar. ut videtur. H. Steph.

† **KONΔEAN** Σκελετῶν τῶν ἀλάστων ἐπιλήθιστοι. Grammat. in Bekk. Anecd. 1. 272. v. Κίοντες.

† **KONΔITOS** sc. oleæ Vinum conditum. Anal. 2. 412. Schneider. Lex. * Trall. 8. p. 144. 9. p. 156. vide not. ad Geopon. 8. 31. Edd. * Κοκίτων, Jacobs. Anth. 10. 214. Schæf. Mss.

KONAY Hes. esse dicit Peculum barbaricum, κυμβίον. Diversum tamen esse a cymbio, patet ex Hipparcho ap. Athen. 11. [478.] καὶ εὐδέν, καὶ ψευδία, καὶ κυμβίον, Nicomachus Persicum esse peculum scribit, Athenæus Asiaticum, decem cotylarum cæpax. Panerates, ἀσίδιον ἐκ εὐδένου ἀργυρέου Νεότορον. H. Steph. —† Cappadocium dicit J. Poll. 6. 69. Cf. Casaub. et Schweigh. ad Athen. 11. 477 sq. E. Persarum lingua Bernard. ad Hes. Cf. Jablonski. de L. Lyc. p. clii. * Hermann. Gr. Gr. 320. Biel. Thes. * Edd. * Theod. Prodr. Rhod. 1. p. 58. 62. 101. Eumath. 145. 262. * Boissonad. Mss.

KONNAPOS, Connarus: Arbor ap. Alexandrinus, quam prolixè describit Athen. 14. [64. E.] esse Agathole Cyclicano. Hes. habet ὄνομαρον, immensum esse Fructum arboris similis palisario. H. Steph.

† **KONSISTOPION**, βίον συνδύων. Hes. Lat. Consistorium. Suid. et alii per ὄ. Κομιστώριον et * Κομιστώριον. Alberti. Zonar. scripsit * Κομιστόριον.

† **KONOL** Polyb. 10. 18. 6. Casaubono videntur Iconula, εἰσῆσις, Toup. Emend. ad Suid. 2. 234. interpr. Inures, a coniformi dicit. Bochart Canaan 2. 5. pro Punicæ v. habet, conferens Hebr. כנול Comaz s. Cumaz, permixta in cum n, quod cum Παρὰβρασι Chald. pro Fascia pectorali habet, qua mulieres unguibus comprimebant. * Κόνος, Toup. Opusc. 1. 134. Schæf. Mss.

† **KONZOYAPHOZ**, ἐναρτάει. Hes. Lat. Consuljaris. Alberti.

† **KONZOYAOYΣ**. Consules. Suid.

† **KONTOYBEPHNAIOΣ**, πατριάρχης. Hes. Lat. Contubernalis. Etym. G. Κοττοβέρφηρος ἢ Κοττοβέρφηρος.

† **KONYZA** Athen. 10. 447. d. Pæsonas tradit bibere παραβίον ἀπὸ ἐγγύθου καὶ ἐκόντῳ Parabyon et milio et conyza. Pro ἐκόντῳ Ms. exhibere εὐόντων notavit Schweigh. conjiciens Aliquod potius genus designari. Vide v. Παρὰβίον. * Κόνυζα, ἢ Conyza: Hesychio herba ἀρρολίας; qui tamen subjungit, quosdam dicere esse pennis santis * ἀρρολίον, ideoque et ἐπιβάσις ex eo fieri solitas. * A Plin. 21. g. 10. conyza nungatur inter herbas coronarias, duorumque esse generum dicitur, mas et femina: Hygino vocari Cunilago. Vide Diosc. 4. 136. unde bonam partem mutuatus est Plin. Quidam εὐόντα scr. censent, ut supra docet; sed nisi διὰ τοῦ γράφου ἀποσচিত Hes. quoque et Suid. Eadem εὐόντα dicitur, per syncope. Theocr. 4. [25.] εὐόντα καὶ εὐόντα μέλιτρον; 7. [68.] X ἢ ἐπιβάσις ἐκόντα τετρακαταμίσθη ἔσθ' ἐπὶ πάχον Κινύζῃ * ἀρρολίῳ τε. Ubi Schol. annotat esse pennis χορτάει ψευδία; quapropter τὰ θεοπροφητοσύνας ipsam ἐπιβάσιον ἐσθίειν et subternere sibi ad colibandos excitendosque rei veneræ appetitus. Verum et ap. ipsum uno in loco per ε, in altero per ο scriptum est. * H. Steph. * Sprengel. Hist. R. H.; Hippocr. de M. M. 2. Inula viscosa Lin. et Theophr. H. P. 6. 2. εὐόντα ἀρρολίας, Inula viscosa; ε ἢ θήλειον, Inula pulicaria, Diosc. 3. 136. Schneider. Lex. * Κοινύζου, σσα, εν, Nicand. 6. 615. σονίζ; vide E. H. Barker. in Wolfii Anal. Liter. 2. 279—311. * Κοινύζου; Geopon. 8. 10. εὐόντα, Diosc. 3. 63. Edd. * Κόνυζα, Heringa Obs. 25. ad Diosc. 8. 1. 165. Schæf. Mss.

† **KOOL** τὸ ψεῖσμα τῆς γῆς καὶ τὸ καλῶματρο. Hes. Vox Laconica. Heins. ad Hes. v. Ἐλαρσίσιον. Apud Eust. 294. 12. et alibi legitur Κόου.

† **KOON** τὸ μέγα. Λάκωνες. Etym. M. v. Εἰρηλοῦσιον.

† **KOOPTIS** Ὑπασιτικὸν στέγιον. Suid. Cohors ap. Romanos.

† **KOPIE**. Gladii falcatis genus, quam Peris tribuunt auctores plerique Gr. et Lat. Sed v. Gr. videtur ab ἰσίορῃ formata. Burtay. p. 79. Alia est Κοπίε Epulum quoddam Laconicum, de quo Athen. 2. 56. a. et 3. 138. e. Plura dat H. Steph. Thes. 2. 348.

† **KOPAAAION**. Vide Spicleg. p. cccxxxv. * Bast Lettre 139. * Κοπίων, Toup. Opusc. 2. 150.; Emend. 2. 146. (598.) Alciphro 134. * Schæf. Mss. * Jacobs. Anim. ad Athen. 302. * Καρρῶλων-λάστρια, Fictores parapurum, vel aliorum ejusdem generis frivolorum, et corallo, occurrunt in Mar-moro, quod post Dorvilli Sicula 369. edidit P. Barmann. Sec. * Ruhnk. ad Tim. 166. * Minus notū συνταρολλοσπλάστρια, Qui e corallo albicant figunt, eadem forma qua καρρῶλωνται. Qui ex iere statuas vel alia opera sculptit: κορρῶλωνται. Qui puerorum imagines facit, de quo Spanh. Obs. post Julian. Cæs. 107. et * Ζυρρῶλωνται, Qui falsas lanceas fabricat, v. Suid. et Lambec. ad Codin. Exc. Orig. Criton. 115-6. v. Barm. Sec. Ruhnk. notam laudavit Eust. Ep. Cr. 196. At κορρῶλων v. v. κορρῶλων-λάστρια, ut vidit Salmas. (vide supra cccxxxv.) est Parva ὄρη, non Corallium, ut veritè Ruhnk. et ut vulgo creditur, adeo ut κορρῶλων-λάστρια sit simpliciter i. q. κορρῶλωνται, Fictor parapurum; non, Fictor parapurum et corallo. Κορρῶλωντες fiant et ligno, luto, et gyro: v. Bekk. Anecd. 102. 373. 275. Clem. Alex. 31. 35. * Edd.

† **KOPBAN**. Hebr. כּוּבָן Korbân: Manus, res oblata. Marc. 7. 11. Κορβάν, ἢ ἐπὶ δάρον, Zonar.; Κορβάν, εὐς ἐπὶ τὸ δάρον καὶ ἢ ἐπὶ τῷ δάρον, ἀλλὰ οὐτως ἢ ἐπιπροσφύ λέγεται; εὐίας ἢ ἄγος Κορβάν, (in Homil. ad h. l. Tittmann.) Usurparatur b. v. in juramentis; quemadmodum Joseph. c. Apion. t. 1. [p. 1047.] et Theophrasto τὸ ἐπιβίον inter peregrina sacramenta refert, quæ legibus Tyriorum prohibita erant. Cf. Bochart Canaan 2. 4. Hinc est

† **KOPBANAS**, ἱερὴ θρησκεία παρὰ Ἰουδαίους. Suid. Ita Matth. 27. 6. Joseph. B. J. 2. 9. 4. scribit

* Κορυδαύς, Zonar. * Κορυδαύς p. 1229.

† ΚΟΡΒΟΙ. Corvi. Suid. Zonar.

† ΚΟΡΚΟΡΑ. ἰσως. Ἡερνίου. Hes. Nescio an affine sit cum Κόρρατος et Κόρρατος Piscis et Oleris species, de quibus vide H. Steph.

* † ΚΟΡΜΑ. ἄθος τίσιον, vel cum vel sine melle, ap. Celtas. Athen. 132. Apud Diosc. 2, 110. vocatur Κόρμα, quod vide. Supra ἄρρατος.

ΚΟΡΝΟΣ Siculis est κέρτος, μέρτος, ut est ap. Hes. Nisi forte aer. κερτομάρτης. Lat. zulem Cornus est quae Gr. κέρμα. H. Steph.

* † ΚΟΡΟΣ. οἶνος ἢ κέρμα εἰσάγει ἐν τῆς Ἑλληνικῆς διαλέκτου, ἢ καλεῖται χῆρ εἰσι δὲ μόδιον ἂ. Etym. G. LXX. interpr. utantur v. οἶνος non solum pro Hebr. כור, verum etiam pro כור Chomer, quemadmodum Syrus v. כור Curo.

* † ΚΟΡΟΣ est et dignitatis nomen ap. Lacedaemonios. Sic ἰσχυρότατος οἱ οἶνος junguntur ab Archyta Pythagoreo ap. Stob. Serm. 41. p. 269. init. Alberti. ad Hes. * Rubin. ad Tim. 130-1. Edd.

ΚΟΡΩΝ [s. Κόρρων.] rā, vocatur Radix loti, rotunda, mali cotoneae magnitudine: auctor Theophr. H. P. 4, 10. H. Steph.—† Jablonski. Op. 1, 115. * Wessel. ad Diad. S. 1, 13. * Schaf. Mss. * Strabo 1178. * Wakef. Mss.

ΚΟΡΩΜΙΟΝ. Hes. auctore, Radix quaedam dicitur, et Numisma quoddam ap. Aegyptios, quod κερωῖον vocatur. H. Steph.—† Jablonski. Op. 1, 115. Vide Κερωῖον.

ΚΟΡΥΘΗ a Parthis dicitur ἰσθῆς, ἢ λαμβάνουσι παῖδες ἐν ἄδρατι ἄρακων, teste Hes. Talis Romae Praetata virilis. H. Steph.—† Supra affuit Κόρυθ' εἶδος ἰσθῆος, ex eodem Hes.

* † ΚΟΡΥΝΑΛ. Cortina; qua voce, licet Latina, recentiores Gr. etiam usunt. Kuster. ad Suid. v. Καρυναῖος.

* † ΚΟΥΡΥΘΗ, vox, qua utitur Hes. v. Ἰμάντιον. Palmerius putat scribi oportere * Κούρυστος; esse enim v. barbaram a Lat. desumptam, qui a corio Cortigiam dixerunt.

* † ΚΟΥΥΜΒΗ s. Κούυμβη, ap. Sturz. p. clixij. Spicleg. p. cccxij. * Κούυμβη, Toop. Opusc. 2, 234. Κορυμβη, ad Mar. 140. * Schaf. Mss. * Dio Chrys. 2, 382. * Wakef. Mss. * Κορυμβηῖος, Glossae SS. Hes. 183. Edd.

ΚΟΥΤΑΝΑ. Hes. auctore, est εἶδος τίσιον μέρμα, Species parvarum ficorum. [Apud Syros vocem ista usurpat scribit Casaub. ad Athen. 3, p. 119. a. & puritate ista dicitur putat Bochast Canaan 2, 6. quia Hebr. כותנה Kathon sonat; Pervus;] Κορυμνα autem ap. Cretenes: Virgo. [Hunc quoque usum ex Hebr. כותנה Kethanah; Parva, derivat Reland. ad Hes.] Plin. quocum 15, 1. [5.] In ficorum genere caricas et minores ejus generis, quae Cytina vocant. H. Steph. * Cottanum, Martial. 4, 89. Pallad. 97. Athen. 119, 385. * Κορυμνα, ἢ. Elian. H. A. 12, 43. Piscatorum instrumentum. Edd.

ΚΟΥΤΙΣ ἢ κούλη, ap. Dores. J. Poll. 2, 20. H. Steph. v. Κορτίδα et v. Πουτίον. * Κορτίδα, Hesycho ἡλαῖα, ἡράλαος, Crepitaculum. At Κόρτυ Eod. auctore dicitur κούλη, Caput; indeque Κορτοί, ἢ ἄλεκτρον, Galli gallinae, Species quaedam tonsurae, cum anterior capitis pars erinita relinquatur, occiput raditur, ut quidam interpr. Supra οἶνος habuimus pro Occiput; atque ista scriptum est ap. Hippocr. uno et altero in loco. Pro οἶνος autem Hes. habet κούλια supra. H. Steph. * Κούια, Hesycho i. q. κύτος, ὄργη, ἔχθρα, χόλος, ἴασι ἔρρωσι, καὶ ἢ ἔγκριστη ὄργη εἰσι κούλιασι. At κούια Gal. Lex. Hippocr. exp. τῆ ἰατρ. τῆ παρακρούσιδος. Legitur ap. Hippocr. de Morb. 2. Ἦν ἀρκεῖται δὲ ἔγκριστα, ἄδρα λάττειν ἐν τῆς κούλιας ἐν τῆς ῥάχης. H. Steph. * Κούια, Hippocr. 143, 54, 144, 39, 47, 48. * Edd. * Κούιας, Hesycho ἄλεκτρον, Gallus, qui alibi ὄκτος. H. Steph. * Κούιας, Hesycho ἰοι κερωβαῖος, Galea, quae et κούβα. Κορυμνα, Hesycho ὀδύνη, Crispus habens capillos, Κορτάαθος, Eidein ἔθρα ἢ ἄρατος κομῆται. Κορτάα, Eidein τῆ ἄρα τῆς ἐγγύου, Κορτεῖς, Eidein

τίσιον, * Ἰσραῖν, Verberare, Hastili ferire. Κορυβαῖος, Eid. est τὸ κορυβαῖος τῆ ἰσθῆς, Observans quamquam sonat: sonat potius Petra avem; posito κέρτος generalis pro Quavis avi, cum proprie sit Gallinae, teste Eod. in Κόρτυ, Eidein κέρτος est non solum ἰσθῆς, sed ista a quibusdam dici tradit etiam ἴσθρα, Equum. Supra ap. eum οἰκονομῶς κορτίς. Κορτίδα, Eid. est τὸ κούριον ἰσθῆος ἰσθῆς, Quidam quod fungi simile nascitur. Κορτάα, Eid. sunt κορυβαῖος ἰσθῆος, Aves domesticae s. cortales: quae infra Κόκων. H. Steph. * Gl. Κέρτος. Ales. * Κέρτος. Ales. * Κορτίες Alesm Iudit. * Κορτίες Alesm Iudit. * Κορτίες. Ales. * Κορτίες. Alesator. Κόρτος, Piscium genus, Aristot. H. A. 4, 8. ubi al. * βότος, Cottus Gobio Linn. * Ἐρλοφῆτος μύλιος, Hesycho τὰν ἄλεκτρον οἰσὶ ἢ νοθῆρον. Edd. * Κούιας, sunt οἱ κερωβαῖος ἰσθῆος, Aves domesticae, Aves cortales, Aves quae domi nostrae aluntur, ut gallinae, anseres, perdicæ, et similes, quarum ὀδοιποροῖσι in villis praecipue edificatur. H. Steph. * Πουτίον, auctore J. Poll. [2, 20.] et Hes. est κούρια ὄδρα, Species tonsurae; cum nimirum aliquis τὰ πρῶτον κούρῃ, h. e. cum antiae s. capronae aluntur, αὶ πρὸ τῆς κούριας τρέχει: ista enim Dores vocant τῆς κούριας, Caput. Quidam vero κούριας esse censent non κούρια, sed αἰσῆς τῆς ὑπὲρ τῆς μέτωπον τρίχας, teste J. Poll. ut Hes. quoque exp. et κούριας τρίχων. Sed habet is non Κορτίς, verum Κόρτυ, addens et ipse ista nominari τῆς κούριας; et hinc κούρια appellari τῶν ἄλεκτρον, Gallinae, δὴ τῆς ἐπὶ τῆς κούριας ῥάχης. H. Steph. * Κορτοί, ad Mar. 210. Κορτίς, ad Lucian. 2, 325. Πουτίον, ad Mez. 210. * Schaf. Mss.

* ΚΟΥΤΥΣ, voc. ἢ Cotsy, dremnon turpiditatis praesens: et Κορσῶς, οἶς, ἢ. itidem Turpiditatis praesens dea, Corinthios praecipue coli solita; unde et Euripis ob odium in Corinthios damnosis hujus sacra mite exagitat in fabula illa, quae inscribitur Βακχis. Meminit Hes. et Suid. Necon Joven. 2, de sacris Bonae deae, Esagitata proci non intrat femina limen; Solis ara deae maribus patet; Ite profanae, Clamatur; nullo genit hic fibicina coru. Talis secreta coluerunt orgia taeda Cecropiam soliti haptas lassate Cotsylo. Sacra hujus Κέρτος s. Κορτίος, dicuntur Κορτίον, in Sicilia agitata solita. H. Steph.

* † ΚΟΥΥΑΜΑ. μέλας. Ἀδούτα. Hes. Forsan * κούια, pro κούια μέλας. Kuhnken.

* † ΚΟΥΥΙΚΟΥΥΑΠΙΟΙ. Cubicularii. Vox, qua utitur Etym. M. v. Καρυναῖος.

* † ΚΟΥΥΙ. Planta Aegyptiaca palme similis. Vide Spicleg. p. cccxlvij. unde Κουουῖος Ἰνδῶν. Arbor crucifera. * Adj. * Κούιας, Arrian. T. 161. * Wakef. Mss. * Cocos nucifera, κούιαῖος, Theophr. H. P. 4, 2. A vulgari phoenice hanc palmam differre, quod fructuosa sit, fructum ferat rotundum, mole insignem et lactice gratissimo plenum. Primus Angulura p. 70. fructum hunc verum cognovit. Sprengel. H. R. H. 1, 103. * Κουουῖον, τὸ, Cuci pomum, unde deponatur Hederic. nescimus. Edd.

ΚΟΥΥΟΥΜΙΟΝ, τὸ Cucuma; Vasis genus esse dicitur. H. Steph.—† Schneider. Lex. scribit Κουουῖον, et citat Arrian Ep. 3, 22, 71. * Gl. * Κουουῖος Cucuma, Κουουῖος Cucuma. Edd.

* † ΚΟΥΥΟΥΥΑ, de quo Horapollo 2, 53. Wilkins Diss. de L. Copt. p. 102. Cicumium dici ait, quod addubitat Jablonski. Op. 1, 115.

* † ΚΟΥΥΜΙ. Marc. 5, 41. Hebr. כומי Kumi; Surge. * † ΚΟΥΥΟΥΥΑΟΣ. Lat. Cumsula, legitur ap. Zonar. v. Ζαρον, p. 1631.

* † ΚΟΥΥΑΤΡΙΠ. τρωῖν, * παιδοκράτωρ. Hes. Lat. Curator, Zonar. * Κορυμναῖος φρονητής, Δουκράς. Et * Κορυμναῖος ἔν. ἢ κούιαῖος.

ΚΟΥΥΑΛΙΟΝ, τὸ Caralium, i. q. κούιαλ. Corallium s. Corallum. H. Steph. * Valck. ad Theoc. x. Id. p. 60. Toop. Opusc. 2, 150. ad Lucian. 1, 706. Kuhn. Quast. Phil. 13. * Schaf. Mss.

* † ΚΟΥΥΜΙ. Curni, Potius genus ex herdo, interdu et tetrico, hujus occidentalis et Britannii usitatum, ut tradit Diosc. 2, 110. Tale et zythum, ceria, cella, cecivitis, auctore Plin. [22, 23. ff.]

Vide supra *Zōōs*. H. Steph.— Vide supra *Kōros*.
"Schneider. Lex. E. H. Barker. ad Etym. M. 926."
Edd.

+ ΚΟΥΡΟΝ *καλιε τίσαντες αι Πίρσι ταν Φαιρ*.
Hinc *Cyros*, *Kōros*, nomini habuit. Etym. M. v. *Kōros*.
Vide infra *Kōros*, quod Etymologo quoque resti-
tuere sundet Sylburg.

+ ΚΟΥΡΩΠ'ΕΣ, *ει διαρκοχρεαι*. Suid, Lat. *Cur-*
ores. " * Κοιροφίος, * Κοιροφίος, T. H. ad Ari-
stoph. II. p. 482." Schaeff. Mss.

ΚΟΥΡΙΝ *Ηεσυχίο κρέας*. Decens, Conveniens.
H. Steph.—† Sed Alberti. hanc scripturam corrup-
tam putat, atque ita cōtingendam: *Κουριαν*.

+ ΚΟΥΣΙΜΕΖΑΡ. *Sylvestris eumener, ap. Afros*.
App. Diosc. 473. Hebr. כוסימזר *Kisu muzar*:
ad verbum *Cusumer* peregrinus. Bochart *Canaan*
2, 15.

+ ΚΟΥΣΙΟΥΣ *Σαφίρι*. Etym. G. E. *Cuspus*, vox
inferioris Latinitatis. Vide *Du-Cange*. "Suid. v. Ούσι-
ουσ." Edd.

+ ΚΟΥΣΤΟΣ *κόλαξ*. Suid. Lat. *Custos*.
+ ΚΟΥΣΤΩΔΙΑ *βοθηία στρατιωτικη*. Hes. Lat.
Custodia. Suid.: *το τῷ δεσποταριῳ ἐπιεικόμενον ἐπά-
ρτειμα*. De custodiis sepulcri Jesu legitur *Matth.*
27, 65. 66. 28, 11.

ΚΟΧΛΙΑΡΙΟΝ, *τό*. Cochlear a. Cochlear. *Frey-*
queus ap. Diosc. Idemque in *Hippiatru*, *Σελίου*
σπέρματα κοχλιάρων μεσάν, Seminis prii plenum
cochlear: h. e. seminis prii quantum pleni cochleari
capi queat. Verum non esse v. b. antiquum, sed a
recentioribus usurpatam *Græcis*, et a Lat. transla-
tam, tum Suid. docet, tum J. Poll. [6, 87.] qui τὸ
κοχλιάριον vocari posse scribit *μυτιλάριον*, s. *κοχλι-
άρηον*. Dicit tamen videtur *παρὰ τὰς κοχλίας*, ut
Cochlear a cochleis: similitudinem enim aliquam
cochlearum gerit a. concharum. H. Steph.—† Etym.
G. *Κοχλιάρων μέγαν ἑστὶν ἔργον*, [an ἔργον:] καὶ
αὐτὸ παρ' Ἑβραίων ἐκταμινομένων τούτου μέγαν ἔστιν
ἐν ταῖς χρονολογίαις Εὐραίων καὶ τῶν ἄλλων χρονο-
λογίαις, δαδύμενον ἄς ἕκαστος τῶν τότε βασιλέων φι-
λοτιμίαν τῷ δήμῳ Ἐργαίων πρὸς εὐφροσύνην ἐκπύρι-
ον ἢ ἐργασίαν συντηροῦν ἢ συνεκταμινοῦν ἔχει
ἢ ἕτατος ἔργον. Videtur respecte derivatum aliquod ab
Hebr. כול *Chal*: Vas, vel a Chald. כולל *Chillel*:
Comprehendere, Complecti. "Phrynich. *Ecl.* 140.
T. H. ad Aristoph. II. p. 327." Schaeff. Mss.

+ ΚΡΑΒΑΤΟΝ. *Grabatum*, dialecto *Macedonica*
tribuit *Salmas*, de *Hellenist.* p. 63. *Sturz.* p. cxcii.
"Κράβατος, s. Κράββατος, [5.] *Grabatus*: *LECTI* s.
LECTICE genus, quod sine dictum putatur *εσάρ τῷ κρε-
βάτι τῶν βέλων*, A usurpando *gratu*: qui n. ejus-
modi pensilibus lectis sedent aut recumbunt, pedis
terram non contingunt. Legitur h. v. in N. T.:
ut *Matc.* 2. et *Joan.* 5. "Ἄφες τῶν κράββατων σου, καὶ
περιεστέα. Et Act. 5. Τάβητα ἐπὶ κλινῶν καὶ κράβ-
βατων. Et 9. Κατακείμενοι ἐπὶ κράββατοι. J. Poll.
scribit afferri et e *Critonis* *Messenis* et *Rhiontis* *Te-
lepho*: *Phrynicho* negante *Athenis* esse, sed esse
usurpare vocem *εσάρτων*. Notandum porro ap. *Gr.*
passim geminū β scriptum reperiri: ap. Lat. simpliciter,
canente et *Virg.* Membra leuat seminis vili demissa
grabato. Sic vero et *Lacus* dicitur idem pro *Λέων*,
et e *Pisania* pro *πυρσάνων*, et similia alia." H. Steph.
" * Κράββατος, τῆ, ἰ. *κρεμύδατος*, *Suidae* v. *Σελίριον*:
* *Χαλοκράββατος*, *Schell.* *Bisect.* *Aristoph.* N. 233." Edd.

"Κράββατος, ad *Mez.* 38. 334. ubi et de *Κράβ-
βατος*, *Κράββατος*, *Κράββατος*, *Phrynich.* *Ecl.* 20.
Thom. M. 799. *Kuster.* *Aristoph.* 109. *Κράββατος*,
Phrynich. *Ecl.* 20." Schaeff. Mss. " * Κράββατοςπέδιον,
Pes lecti, *Lex. Ms.*" Wakef. Mss.

+ ΚΡΩΒΥΣΤΟΣ. *Eryngium*, ap. *Egyptios*. Ex App.
Diosc. 453. *Jablonski.* Op. 1, 116.

+ ΚΡΟΚΟΣ. *Crocus*. Hebr. כרוס *Carcois*, quod
LXX. Cant. 4, 14. reddunt *oreos*.

ΚΡΟΚΟΤΑΣ. Animal quoddam quadrupes in
Ethiopia, teste *Hes.* *Scil. Pin.* 3, 21. *Ethiopia* geni-
taria croceatas, e cane lupoque conceptis, omnia
dentibus fragentes, protinusque devorata conficientes
ventre. Et e. 30. de *lygona*, Hujus generis coltu
lyena *Ethiopia* parit croceatam, similiter voces imi-

tantem hominum pecorumque; acies ei perperbas in
utraque parte oris, nullis pugnis, debite continuo:
qui ne contrario occupu hebetetur, caputurum modo
includitur. Meminit et *Porphy.* de *Abst.* 3. H.
Steph. " *Ducang.* App. ad *Gloss.* M. et I. G. Scri-
bitur et *Κροκίον*, et *Κροκίον*. Vide *Ysaac.* *Apud*
Alian. H. A. 7, 22. " *Κροκίον*, *Dion.* *Cass.* 157, 2.
" *Κροκίον*." Edd. " *Κροκίον*, ad *Diod.* S. 1, 301."
Schaeff. Mss.

ΚΡΟΝΙΑΖΕ. *Hes. κρονιαζε θάνατος*. Citus te ad-
move. H. Steph.—† Vide *Βορρὸς* *Zeuxipela*.

+ ΚΡΟΥΣΤΟΝ, quod inter *Piscentes* refert *Chry-*
sippus *Tyaneus* ap. *Athen.* 647. et nominibus " *κρού-
στον*, " *γαρογλυκόν*, " *Παλαιόν*, distinguit, videtur
et Lat. *Croston* derivatum.

+ ΚΥΑΙΣΤΙΝΑΡΙΟΙ. *ει ἄμυρα, εἰ θορακοί*. Etym.
G. Videtur esse Lat. *Questionarius*, *Scribitur* et
Κυαιστεινάριον, quemadmodum *Κυαιστεινὸς* *Questor*,
ap. *Du-Cang.* Est vero *Questionarius* " *ἐλεγκτῆρ*,
βασίλων *ἐπιτρόπ*, *Vet. Gloss.*

ΚΥΒΑΒΑ, *σίμα*. " *Ἀμφοθέλι*. *Hes.* H. Steph.—
† *Archilocho* b. v. tribuit *Casaub.* ad *Athen.* 10. p.
447. b. *Mallet* *Κυββάδα* *Martini*. " *Toup.* *Opusc.*
1, 230. *Jacobi.* *Anth.* 6, 171." Schaeff. Mss.

ΚΥΒΑΡΣΙΑ *ει τῶρα*, auctore J. Poll. [5, 96. in
prioribus sc. Edd.: in recent. ibi sicut 7, 58. et 10,
162. *κυβαρσία* scriptum est] sunt *Persica* capitia or-
namenta. In *VV. LL.* autem *κυβαρσία* redditur *Ca-*
put galli, *Galea*. Sed scrib. *Κυβάρσι*. H. Steph.

+ ΚΥΒΔΑ. *Mensura* *Carica*. *Maicho* ap. *Athen.* 13.
p. 580. d. *Tewar*. ad *Jablonski.* de L. *Lyc.* p. cxlv.

+ ΚΥΒΗΗΘ. *ει Ἄρροβιρ*. ap. *Phryges* et *Lydos*.
Phot. Lex. e *Charonte* *Gramm.* *Alberti.* ad *Hes.* v.
Κυβίον. [In edito *Photi* *Lex.* legitur *Κυβόβη*.]
" *Κυβίον*, *Brück.* ad *Virg.* 436. ad *Herod.* 429." Schaeff. Mss.

ΚΥΒΗΚΗ *Ηεσυχίο* *ει μέγα τῶν θεῶν*: qui tamen
Κυβίον et *Θυρίον* dicit esse etiam *βέδον*, secundum
alios " *Ἄρροβιρ*: necnon " *Ἄρροβιρ*. Idem ap. *Arca-*
dii ita vocari inuit et *ὀψιδίον*. Item *Κυβίον* s.
est *εὐκρεμόν* τῶν μέρη τῶν θεῶν ἐπιβοηθεύειν τῶν τε.
Afferri et *Κυβίον* pro *θεωρατικῶν*, *κυβαρσία*. Sed
possint hae scripturae videtur mendosae: et leg. *Κυβί-
βη*, *Κυβίβη*, *Κυβίβη*: quod olim inter *βη* et *α* ma-
gnus esset similitudo: ita enim in veter. libris τὸ βη
pingitur, α, quod proxime accedit ad τὸ ε. H. Steph.—
† Cf. *Jablonski.* de L. *Lyc.* p. cxxxvii.

+ ΚΥΒΙΤΟΝ. *ει ἄμυρα*. *Hes.* *Zonar.* *Κυβίτων*. *Lat.*
Cubitus. *Phot. Lex.* *Κυβίτων* [Alberti. b. I. citans,
scribit *Κυβίτων*] " *ἵνασι τὰ ἄμυρα τῶν ἄμυρων*. Cf.
H. Steph. *Thes.*

ΚΥΑΡ *είδος*. *Sepulcrum*, *Ηεσυχίο*. H. Steph.—
† *Laconica* *glossa*. *Alberti.*

ΚΥΡΠΙΣΤΑΙ, dicitur *ἑστὶν τῶν σπείων καὶ γυλίων*: a
πυργεγί *Atheniensium* dicta *Κύρπ*, *τε* *τὸ* *ἄλλαν*
ἔκαστων, *Deridabant* et *scornatiis* *dicteris*que im-
petabant. Etym. H. Steph.

ΚΥΑΑΑΣΤΙΣ. *Paris* quidam in *Egypto* et *rudicis-*
simis *olymp.* *Hes.* *Apud* *Herod.* *ἐπιλλετος* [2, 77. *ἐπι-
λλετος* *Ed. Schweigh.*] et supra docui. H. Steph.—
† Vide *Καλλίγρον*, *Alberti.* Op. 1, 116. " *Καλλί-
γρον*, *Aristoph.* *Fr.* 244. *Καλλίγρον*, *Wessad.* ad *Herod.*
139." Schaeff. Mss.

+ ΚΥΜΙΝΑΑΑΑ. *εισιστοροφ.* *Παραστίνου*. *Hes.*
Ser. " *Κυμινάδα*, *E. Voss.*

+ ΚΥΜΙΝΟΝ. *Cuminum*. Hebr. קמין *Caminio*,
quod *LXX.* ita reddiderunt *Jesai.* 28, 25, 27. " *Κύ-
μινον*, τὸ, *Cuminum*, s. *Cuminum*: *Herba* et *semen*
εστρωμ, et maxime quod *αιθιοπικῶς* vocatur, ab *Hip-
ποκρ.* *βασίλειον*, ut inter alia tradit *Diosc.* 3, 68.: cap.
sequente exp. et τὸ *ἔργον* *εστρωμ*. Vide et *Pin.* 19,
8. ubi et ipse scribit condimentorum omnium fastidiosa
cuminum esse amicissimum, alterum eius genus esse,
quod rusticum vocari, ab aliis *Thebaicum*. *INDE*
Καρυόχοχ, [5.] *Receptaculum* *cumini*: *εἰ* *Καρυό-
χοχ*, [5.] *Repositorium* *cumini*: *ambo* ap. J. Poll.
10, c. 23. inter vasa mensaria: ubi *Καρυόχοχ* s.
Καρυόχοχ afferri et *Nicocharmo*: *καρυόχοχ* e τῶν
" *Ἀμμοστρίων* et *Ἀπολλοδωρ* *Gramm.* *INDE* *Καρυ-
όχοχ*, [5.] *hinc* dicitur *Qui* *preparatus* est et
restrictus: *δ* *σμοκρολόγ*: ut *Qui* etiam in apponendo

cumino, semine satis communi et *επιμαροσύνῃ*, ait quod tenacior. Sic *Κυμινάριον*, [c.] dicitur Qui vel cumino, granum valde minutum, secure in plures partes non veretur, pro simia lenitate ne integrum quidem granulum dare audent. Aristot. Eth. 4, 1. cum dixit esse, qui nominantur *φειδωλοί, γλαυχοί, κίβητες*, omnes τῆ δόξαι ἀλλετῆρες, τῶν δὲ ἀλλοτρίων ἐπιείθετοι: subjungit paulo post, *Τούτων δὲ οὐ κινυνοσπῆραι καὶ πᾶσι οὐ τοῖσιν, ἀνοσπῆραι ἀπὸ τῆς ὑπερβολῆς τοῦ μακροῦ ἢν δόξου.* [Theor. 10, 35.] Tales sunt et *αἱ κυμινάριον*: unde Aristoph. 5. (1348.) voce hinc *COMPE. Κυμινωσπαστοκαρδαμυγλόφοι* nominavit *Εὐς*, qui supra modum restricti sunt et sordidi, qui non erubescant etiam τὸ κίμινον πρῆναι et τὸ σάρβανον γλῶσσιν. Utitur τῆ κυμινωσπῆραι *Comicus* quidam, [Alexis.] ap. Athen. 8. [347. Schw.] adjective, *Κυμινωσπῆρας ὁ πρῆναι ἐπὶ τοῦ πάλου.* Apud Eund. 7. [310, 220.] reperio ET *Κυμινάριον* ἄλει, pro Sal cum cumino contritus: Πάσαις δὲ ἄλει κυμινωσπῆραι οὐ γλαυφεύουσιν. Denique a *κίμινον* est ADJECT. *Κυμινώδης, ἡ, ὄν.* Cumino, Cumino similis, a. Ad cuminum proxime accedens ap. Theophr. H. P. 8. H. Steph. " Videtur a nomine *κίμινον* etiam formatum fuisse *VERBUM *Κυμινάω*, Cumino misceo, Cumino condico. Unde Adj. *VERBALE *Κυμινώδης, ἡ, ὄν.* Cuminatiss, quod restituendum est Archestrato ap. Athen. 7. 310, ubi pro *Ἐτα κίμινον πᾶσι πᾶσαι ἄλει*, haud dubio leg. *Ἐτα κίμινωσπῆραι*, quod idem valet ac *ἄλει κυμινωσπῆραι*, qua formula usus est idem Archestr. ap. eund. Athen. in loco paulo ante prohalo et lib. 7. 320." Schweigh. Mss. " * *Κυμινάω*, ἡ, ὄν. Trall. 1, p. 4." Edd. " *Κίμινον*, Schreber, ad Theophr. 178. Toup. Opusc. 1, 534. T. H. ad Aristoph. II. p. 193. *Κυμινωσπῆραι*, ibid. Bergler. Alciph. 414. *Κυμινωσπῆρας*, Cory Theophr. 220. T. H. ad Aristoph. II. p. 192. " *Κυμινώδης*, Lucian. 2, 334. et n. Schaefer. Mss. " *Κυμινωσπῆραι*, Schol. Theophr. 10, 54." Wakef. Mss.

+ *KYNEZ*. Cumini nomen a Phrygiis mutuatum esse Gr. putat Plato in Cratylō p. 410. a.

+ *KYONIN* ῥῆσις Seseli Ethiopium, ap. Aegyptios. Ex App. Diosc. 455. Spiclegg. p. cccxxii.

+ *KYTIELLAON*, eidos τοῦ κίμινου ἄρου. Hes. Athen. v. 483. e Simaristo affert: *Τὸ ἴδιον τοῦ κίμινου Κυτίον, τὸ δὲ ἴδιον καὶ τῆς κίμινου Κίτῆται.* Ad h. l. annotavit Casaub. : Antiquius dictum fuisse *κύρῆλον*, quod ex Hebr. *קָרְבָּל* [Caphbāl:] Curvare, originem duxerit. Alium vocis *Κετέλλον* usum ap. Syracusios e *Plineta memoria* l. c. Athen. : *Συρακουσῶντι κύρῆλλα καλεῖται τὸ τῆς μελέης καὶ τῶν ἄρου ἐπὶ τῆς κίμινου καυλοκίμινου.*

+ *KYTIPOS* idem esse ac ejusdem originis cum Hebr. *קָרְבָּל* Corpher, quod Cant. 1, 14. a LXX. ita redditur, sunt qui affirmant, in Celsus Hierob. 1, 222 seq. *Cedmann Vermichte* Samul. aus der Naturkunde Fasc. 1, 7.; alii negant, ut Michaelis Supplement. ad Lex. Hebr. 1333 sq. " *Κίτρον*, ἢ *Cyprus*: Insula satis celebris. Ejus incolae dicitur *Κίτρον*, *Cyprus*: ut Plut. *Οἱ τῶν Κίτρον βασιλεῖαι*. Idem *Κίτρον* adj. etiam ponitur, nec tam gentile est, quam possessivum: ut Plut. *αἱ Κίτρον βασιλῆαι*, *Cyprii reges*: Athen. *Κίτρον κάλαμος*, *Cyprus calamus*, *Cyprus arundo*. *Io* *Ἐγίπτου γίνονται Κίτρον*, *Cyprus lactice*, h. e. *Vino Cyprio*. Ad *Κίτρον βίον* Proverb. ἐστὶ " *εὐποροφάγος*, quoniam *Cyprii boves* feruntur " *εὐποροφάγῃ*, teste Hes. et Suid. Apud Athen. autem nunquam praedicatur quidam ὁ τῶν *Κίτρον τοῦ κίμινου ἔσθ*, *Cyprus vinctus* s. *Cyprum carmen*. Ab ead. insula ἢ *Ἀρροδία*, *Venus*, VOCATUR *Κίτρον*, ET *Κίτρον βασιλεύουσα*, ITEM *Κετρογένεια*, ET *Κετρογενή*, quoniam ut et Hesiod. testatur, γένετο παλαιώτερον ἐπὶ *Κίτρον*. In *Cypro insula nata est*. Empedocles ap. Athen. 12. imt. ἄλλα *Κίτρον βασιλεύουσα*, *τῆν αὐτὴν εὐποροφάγεον ἀγάλασμα* ἰλιανότα. Apud Eund. 13. δὲ δακρυότα, *Ποτῆτα Κίτρον*. Et aliquando ante, πάλιν *Κίτρον* δὲ *Ἐγροχέουσα*. Apud Aristot. Eth. 7, 6. δολωλάων *Κετρογένεω*. Aliquando *Κίτρον* et *Κετρογένεια*, ut *Ἀρροδία* et *Venus*, usurpantur pro *Opere* s. *Actione veneris*, pro *Lusu veneris* e. *Rebus veneris*, quae aliqui ἀρροδία. Plut. *Οἱ γὰρ Κίτρον φερόμενοι ἀρροδίων ἄγας*, *Νοσσοῦναι*. *Αχίνας*, ἐν κατῆ

γῶν γαστρί τῶν καλῶν ἔσθαι Οἷς ἐστὶν πεποιθὸν γὰρ ἢ *Κίτρον πικρὸν*. E quo Eur. (Fr. 164.) *Ἐν κίτρον τῶν Κίτρον, ἐν πεποιθῶτι* 8' αἶ. Et Antiphanes, [ap. Athen. 1, 28.] *Ἐν κίτρον τῶν Κίτρον, ἐν δὲ τῶν κατὰ Πρῶτον οὐκ ἐκείνη* Ἀρροδία βροσάει. Rursus Eur. Bacch. (72.) *Οἷον δὲ μὲν ἴσται οὐκ ἐστὶν Κίτρον*: ut et ap. Lat. *Comicus*, *Sine Cerere et Baccho friget Venus*. Et vicissim teste Bacchylide, *Γαυροῖ ἀγῆτα γενομένη* [σεμνότητι ἢ] κλυταῖοι ἄλλοι τῆς θεοῦ Κίτροδος. Idem *Κετρογένεια* usurpat qui ap. Plut. in Artax. dicit, *Κετρογένεια ἢ ἐν πᾶσι τῶν ἀναίτων ἢ τῆς Ἀσκασίας ἀρροδίας*. Vide et Thea. 1, 327. Apud Hes. oxytonus *Κίτρον*, *κίτρον*: afferentem et *Κετρογένεω* pro *πικρῶτον*, *προκαυγῶσι*. Porro praeter superius dictum, quod est *Κίτρον*, est et aliud, *SIMILIMUM Κίτρον*: e *Κίτρον* autem, *POSSIBILE Κετροῦσα*, [ἡ, ὄν.] *Cypricus*. Denique inde est locale ADV. *Κετροῖται*, E *Cypro*: ut *Κετροῖται ἰατροί*, *Ἐγίπτου*, pro *ἐκ Κίτρον*. ἢ *Κίτρον* habet et alios signif. Ita enim dicitur Arbor quaedam oleae foliis circum ramos similibus, floribus candido, odorato: sicque sambucus nigro: ut inter alia tradit Diosc. 1, 125. Ex ejus flore, addito oleo et aliis aromatatis, unguentum fit *DICTUM Κίτρον*, *Cyprinum*, teste Diosc. 1, 95. Sic Plin. 23, 4. *Cyprus* qualis esset, et quomodo admodum ea ca fieret oleum, docuimus: sc. 13, 1. Ibi enim dixerat *Cyprinum* e *cypro* fit, et *omphacis*, et *cardamomo*, *calamo*, *asphaltum*, *abrotano*: aliqui et *myrrham* addunt et *panaceam*. Aliquanto ante tamen scripserat, *Cyprinum* in *Cypro*, deinde in *Ἐγυπτῳ*. Theophr. ipsum etiam *Unguentum* appellat *Κίτρον*: de Odor. *Τῆς κίτρον ἢ ἰσραηλῆται παρακαλεῖται τῆ τοῦ μελέων*. Et sic ibidem his terve. Apud Hes. verbo *Κίτρον*, τὸ ἀρροδίακον. Eidem Hes. κίτρον est etiam μέτρον " *εὐκρίνον*, ἢ *εὐκρίνον ἄρου*. Meminit J. Poll. quoque *Meuzure* hoc nomine appellat: verum ea ab ipso non κίτρον tantum dicitur, sed etiam κίτρον, 10, c. 25.: Apud Cleonem, inquit, τὸ μελοσῶν, 1, 2. Μελάω, κίτρον legitur: et ap. Hippocratem l. 1. *Iamborum*, *ἡμικρονον*. Et 4, 23. inter *Mensuratum* nomina, *Κίτρον* δὲ, αἶ, τὸ οὐκ ἐκλεόμενον reperias ap. Alcaeum l. 2, 2.: et *ἡμικρονον* ap. Hippocratem l. 1. *Iamborum*. ADDE *Κετροζῶσις*, *Suidae ἰσθῆλαι*, *Florentes*: pro quo ap. Hes. *τάσιν* *Κετροζῶσις* *Κετροζῶσις* *exp. exp. modum*. ET *Κετροῖς*, *Cyprus*: *Piscis fuvialis* ap. Aristot. H. A. 4, 11, 6, 14, 8, 20. Hes. pro eo *propagatissimum* habet *Κίτρον*. Apud Athen. vero 7. legitur *Κετροῖς*, quem ex Aristot. refert inter *τοῦσδε σαρκοφάγοι καὶ στυγελολαστίων*: a *Dorionis* autem cum recenseret *αὶ ἐν τοῖς Ἰωνίοις καὶ ποταμοῖς*: e quo et huc verba subjungit, *Λεπιδωτόν, ὃν καλοῦσι τινες κετροῖς*. Sunt qui esse velit *Eum*, qui vulgo appellatur *Cyrio*. *Gaza Carinum* etiam reddit: namque ego cum Plinio *Cyprinum*. H. Steph. " *Κετροῖς*, Diosc. 8, 14, 432. ult. : 15, 462. Eust. in Il. A. p. 758. " *Κετροῖς*, *Cyprus praefectus*, 2 Macc. 12, 2. " *Κετροῖς*, ἡ, ὄν. Dionys. Areop. p. 32." *Kall. Mss. Κίτρον*, *Arbor*, Cant. 1, 13. *Κίτρον*, *Cyprinus*, *Cyprinus*, *Κίτρον*, *ἡ, ὄν.* *Κετροῖς*, τὸ, *Oleum Cyprinum*, Trall. 3, p. 61. " *Κετροῖς*, α, ὄν. Agath. 1." Edd. " *Ἀστρον*, Hes. Etym. et Lex. meum vet. afferunt pro *ἡμυδῶ*, *παρθεῖον*, *Cypridem* non expertum, h. e. *Venerem*. H. Steph. " *Ἡμικρονον*, *Hezychio ἡμικρονον*. J. Poll. quoque 4, c. 23. *ἡμικρονον* meminit inter *Mensuratum* genera, afferens ex Hippocrate *Iamborum* l. 1.: *ἰτιλεμ* 10, c. 25. sed ibi scriptum habens *ἡμικρονον*. H. Steph. " *Κετροῖς*, *Germinio*, *Flores*, Cant. 2, 13. *Αἱ ἡμικροῖς κετροῖς*, *Ἐπιφ. exp. itale* *κετροῖς*. Hes. Suid. et Lex. Cyr. Ms. Brem. *Κετροῖς*, *Suid.*, vitiosae *Κετροῖς*, *ἰσθῆλαι*. Vide et v. 13. *deductum* verbum hoc, notante *Kall.* ad *Suid.*, a nomine *Κίτρον*; quod praeter alia etiam *Florem* signif. Eust. ad Od. p. 227. Bas. : " *Ὀφθαλμοῖς*, αἱ τὸ ἄρου ἢ τῆς κίτρον μεταβάλλουσα, Q. l. observavit Soping. ad Hezych. *Α κίτρον* autem descendit " *Κετροῖς*, ἡ, quod ἴδωμ *Florem* notat: v. Eust. ad Il. P. p. 1093, 24 (= 1126.); *Germinatio*, *Cant.* 7, 12." *Biel. Thes.* " *Κετροῖς*, *Κετροῖς*, *Peell.* in *Cantic.* Cant. 1, 14. *Plum* *Carpas*, in *Cant.* p. 46. " *Ὁ βίον* *ἔσθαι κετροῖς*, (cf. Cant. 2, 13.) 70.

Κυπριαί, ὃ τῆς ἡμῶν ὄν." Boissond. Mss. " Orig. Ecl. in Matth. 79." Routh. Mss. " Κυπράϊω, Glossæ SS. Hes. 186." Edd. " Κύπριος, Jacobs, ad Meleagr. 12. Musgr. Bacch. 403. Cyprus arbor, Heyn. ad Virg. Buc. 39. Κύπρια, Wakef. Aëd. 296. Κύπρια πάλαι, Toup. ad Longin. 347. Τα Κύπριον, Tyrwh. ad Aristot. 185. Κύπριος, Musgr. Hom. H. 1012. Jacobs, Anth. 6, 387. 9, 331. Heyn. Hom. S. 86. 92. Res Venusæ, Valck. Diatr. 84. Κύπριον, Nicenthus 3. Κυπριαγένει, Wolf. ad Hesiod. 84. ad Charit. 323. Κυπριαγένει, Valck. Diatr. 153. Igen. Hygm. 383. ad Charit. 430. Strabo 37. Manetho 2, 221. Κυπριασία, Diol. S. 1, 725. 2, 10, 16. Κυπρία, Valck. Callim. 266. Κεπριάδων, Palladius 23. Kister. Aristoph. 192. Callim. L. 520. * Κύπριος, Heyn. Hom. S. 449. Κυπρία, Toup. ap. Wartou. ad Theocr. 2, 67. Κυπριαί, Wartou. ad Theocr. 2, 68. Lobbeck. ad Aj. p. 238. Heyn. Hom. 7, 302. Κυπρία, ad Charit. 208." Schæf. Mss. " Κύπριος, Uguentum, Stob. 193. Κύπριος, Suid. 2, 399. Κυπράϊω, de vite, Schol. Pind. N. 3, 10." Wakef. Mss.

† ΚΥΠΑΝΗΗ. ἑώρα θεῶ γυναικείας Κιλίκιαι. Phot. Lex. Hes. — * Κυπρία.

ΚΥΡΒΑΣΙΑ, ἢ Ηεσυχίο κυρβάφιότερον Crista gallinacæ; item ἀφ' οὗρα΄ Tiera erecta, quæ Persarum reges soli utebantur. Ad ambas has signif. respicit Aristoph. O. [483.] Ἀκτίς δ' ἠέμν πρῶτ' ἐκιδέξω τῶν ἀλεκτριῶν ὡς ἐπράζοντες. Ἥναξ τε Περώσῳ πρῶτος τάντων.—[486.] Δία τειν' ἄφ' ἔχου καὶ νῆν, ὅσπερ βασίλει δ' ἰσχυρὰ διαβίβοντες. Τεὶ τῆς κερλαῖ τῆς κυρβασίαι, τῶν ὀρνέθων μόναι, ὄφθα. Ubi Schol. quosque annotat e Clitarcho, omnibus Persis licuisse τῆν τῶραν φορεῖν, ἀλλ' οὐκ ὄφθα. Sola enim reges gestasse ὄφθα, ceteros vero ἐπισημένον καὶ πρὸβἀλλουσαν εἰς τὸ μέγαστα. Gal. quæ Lex. Hippocr. κυρβασίαι esse scribit πῖλον ἔξω. Pileum acutum, quem et τῶραν dicit. Sunt qui velint esse non solum Pili genus in coni speciem educti, sed etiam Galeam s. Cassidem cristatam, a similitudine cristæ gallinacæ. Apud J. Poll. reperio non solum Κυρβασία, sed etiam Κυβαρία, transposito r. Ita enim 7, 13. Καὶ κυρβασία, ἢ καὶ κερλαῖ καὶ πῖλον καλοῦσι. Itemque 10, 36. annotat ἀπέρου ab Herod. vocari quem Aristoph. κυρβασίαι nominat. At 5, 16. Ἡ δὲ τῶρα καὶ κερλαία, Περσικά. Sed rectius illud κυρβασία. Apud Suid. etiam Κυρβασία. Cum enim κυρβασία esse dixisset κερλαῖ ἀλεκτριῶν, Caput galli, cristatum sc. : subjungit Κυρβασίαι : eam a quibusdam exp. τῶραν dicens, qua quidem Persarum reges usos fuisse erecta, duces autem, inclinata, ἐπισημεύει : esse vero etiam περικερλαίαι εἶδος et πῖλον. H. Steph. — † Vide supra Κυβασία. Bernard. confert Persicum ڪرباسي i. e. Tiara, s. Fascia regia. Persæ hodie scribunt ڪرباسي Karbās. v. Hammer. " Mattheur. Ind. ad Arct. Zonar. 1264-6." Edd. " Dem. Phil. 69. Mor." Routh. Mss. " Ad Mosi. 241. 349. Zonar. ad Xen. K. II. 745. ad Herod. 538. Lobbeck. Aj. p. 359. Huschk. Anal. 204. Aristoph. Fr. 374." Schæf. Mss.

† ΚΥΡΝΟΥΣ, τοῖς ἐκτοίσι καλοῦσαι Μακεδόναι. Phot. Lex. Hes. τοῖς γίδει ἔξρ.

† ΚΥΡΟΝ Persæ vocant τὸν ὄμιον. Hes. Inter Persas ڪړو Sol. Bernard. Vide Κύρος.

ΚΥΡΤΙΑΣ Celtæ τὰς ἀσπίδας. Clypeos, teste Hes. H. Steph. — † Vide Κύρεια. " Ad Diol. S. 1, 356. et Add." Schæf. Mss. — " Eian. H. A. 711." Wakef. Mss.

† ΚΥΡΩ, vide supra Κύρ. Jablonski. Op. 1, 117. " E. H. Berker. ad Etyim. M. 926. Apud Aristid. 1, 279. ἔξρ. Lex. Hermanni 324." Edd.

† ΚΩΔΙΚΕΑΛΟΞ. ἐκ τῶν Κῶιδων τὸ δῆγμα. Etyim. G. Similiter et Suid. exp. v. Κωδικίλλων. Vide Κώδξ. E. Lat. Codicillus.

ΚΩΙΔΕ, uide supra Κωί. dicitur ἀπὸ τῆς ἡμῶν ὄν τῆς τῆς κωιδίαι. Id tamen potius mutansus creditum recentiores Græci. ad Lat. Codex : licet et Suid. deminutivum ἰσως κωιδάλλων exp. δῆγμα πρῶτον, a κωιδος derivatum indicet. H. Steph.

ΚΩΙΔΕΠ. Ηεσυχίο τὸ πρῶτὸβίμενον ὄμιον τοῖς ἀγο-

νιστήτοις. H. Steph. — † Inter Laconica esse refert Meurs. Misc. Lecon. 3, 8.

ΚΛΑΟΣ. Colus, ap. Athen. [300.] esse dicitur Animal magnitudine inter ceruus et arietem, silvum, cursu illa velocitas. Apud Strab. silva per 4. Mopio 7, 1377.—212. J. H. Steph. " T. H. ad Aristoph. II. p. 47." Schæf. Mss. — " Strabo 450." Wakef. Mss.

† ΚΙΜΑΣΙΑ, Donum quoddam solennius. Κερασία Sacerdotum ἔξρτ. ἠὲλο ἁκουστικῶν, Astrologia peritiorum. * Κερασίουται Collegium Compositatum. Has vv. e lingua ἔξρτ. exp. Jablonski. Op. I, 119. Sturz. p. clxxvi. — Vide Περσικὸν τῶν, et Catal. ad Heliod. 2, 211. In Jablonski Glossa, pro κερασίας repetendum κερσίας, item ἰσως pro ἰσως, et in Tewelenti nota κερσίουπὶ τὸν κερσίου. H. Steph.

† ΚΙΝΣΙΑΙΟΝ, τῶρα Τρωϊκὸν τὸ κυρβάλαιον. Zonar. Lat. Consulens, an Concilians †

† ΚΙΝΣΙΣΤΕΡΙΟΝ, vide supra Κερασίουται.

ΚΙΡΠΑΑΛΕΞ, Hes. auctore, ap. Siculis sunt 6 ἀνοίγμενοι τὸ κερβαίον, qui curandum legunt. H. Steph. — † Spiciger. p. ccccxxvii. " In Cod. Ven. pro vel. Κυρβαίαι—τῶρα Σικελία reperitur * Κερβαίαι s. κεκλιαί. " In editis Κυρβαίαι a typ. An κερβαίαι I. Circum liton? Schow." Edd.

ΚΙΣ Hes. peritioribus habet, quasi contractum e κισα. Id exp. non solum δῆγμα, sed etiam εἶδος, δεσμητόρων. Ux et ex Etyim. tradunt ut nominatum fuisse ap. Corinthios Ergastulium quoddam, ubi fides et fugitivi includebantur. H. Steph.

A.

† ΛΑΒΑΘΟΑΑΡΑΤ, Mios dco, ap. Afros. App. Dioc. 450. Malum Lobatatharathi, i. e. Auriscula vesperilionis, quod est animal mullum quam pusillum. Lob factum e Græc. λαβός i. e. Pars auris infima, et Atalapha pro Vesperilionis nominata exp. Hebr. 𐤀𐤋𐤊𐤀𐤁𐤀𐤄 Atalaph. vel e Syr. ܠܒܐܘܬܐ, in regimine ܠܒܐܘܬܐ Atalaph. Bochart Can. 2, 15.

† ΛΑΒΑΡΕΞ. Milium aliud in ἔξρτ. genis. Steph. B. v. Ύγρωγρβασίαι. Corruptum vero v. judicant eruditi. Jablonski. Op. 1, 121.

† ΛΑΒΙΚΑΑΣ, πέντακοσι ἐπιπέτη Patina communis. J. Poll. 6, 84. Lat. : Lebeda pro lebecula. Salmas. * Λαβικός scriptum fuisse patet e Lat. Lancelis, lancula.

ΛΑΒΙΡΟΣ Ηεσυχίο βέβηνα΄ Fovea. Supra Λάβρως. H. Steph. — † Derivari ab Arab. البير Albir, Hebr. 𐤀𐤁𐤁 Beër : Puteus, suspiciatur Martius.

† ΛΑΒΡΥΣ, Securis, ap. Lydos. Plat. Quæst. Gr. 302 [= 7, 205.] Jablonski. de L. Lyc. p. cxlii.

ΛΑΒΥΖΟΣ, ἢ Labrys : Anomalis s. Thymistatis genus myrica suavis et perfidiosa, e quo, juncta myrica, Persarum reges cidiari fecerunt, et testatur Hes. v. Κιδάρι, et (Dico. ap. Athen. [314.] in Sermone de Laxy Begum Persiæ. II. Suph.

† ΛΑΒΥΡΑΝ, τῶ χονίον, e Xen. S. affert Antisthenes in Bekk. Anecdot. 1, 166.

† ΛΑΒΥΡΙΝΘΟΣ, Nomus ex. Egyptiaca lingua exp. Jablonski. Op. 1, 122. " Valck. ad Theocr. A. dionis. p. 253. De L. in Egypto, Bergler. ad Alciphro. 254. ad Diol. S. 1, 70. ad Charit. 709. ad 659. Jacobs. Anth. 8, 117. 12, 180." Schæf. Mss. " Palsi, vel Martium productionis genus. Theocr. 2, " Wakef. Mss. " Antisth. H. A. 2, 10. Τῶ δὲ Κηλεῖος πάλαι ἔχει ἀπὸ ἠρωτάων τὸ κλητεῖον, δὲ οὐκ ἔστιν ἄλλο πάλαι ἔχει ἀπὸ ἠρωτάων, ἀπὸ τοῦ δὲ ἠρωτάων, ἀλλ' ἢ μὴ ἀρξῆ ἠμῶν ἠρωτάων, εἰσπερ οὐκ ἠρωτάων, ἀλλ' ἢ μὴ ἀρξῆ ἠμῶν ἠρωτάων, εἰσπερ οὐκ ἠρωτάων, ἀλλ' ἢ μὴ ἀρξῆ ἠμῶν ἠρωτάων. " E. Rhen. et veta. Thome vult. λαβυρινθος corvæ. Plin. 11, 106. : Lxyx tantum digitos habentium simile quiddam tale habet, Ico etiamnum tortuosius. Oñis πλάστους. Gaia reddidit, Quale effingunt : Camus. A s'en rapprocher aus dessein qu'on en donne. Inque ipse Philostratus Iconi interiori nec omnia punctum videtur † Oñs περ ἀράων V. B. A. Schneidez. " Scil. interp. dicitur breviter pro E. A. quod debeat esse, Oñis περ ἀράων, λαβυρινθος. Atque hanc equidem titulosum profero nunc illi, quam in annot. prioræ edidit. Ita vero referuntur ad quæsitum, quid ait, quod dixit

fingi nomine labyrinthi? Grammatici λαβύρινθος in-
terpret. τέναν ἀρχαῖα, Cochlear instar tortuosum lo-
cum. Vocabul' origo mihi ignota est. Genas cochlear
inducari arguit Epigr. 2. Theodoride in cochlearum ma-
rinum, incipiens, Ἐσθλάς λαβύρινθος, nec aliud ibi no-
men ejus positum reperitur. Fortasse igitur πλάστρου
verbum referendum ad artifices, qui in columnarum
lapidearum capitulis cochlearum figuras incidebant
et fingebant? Idem in Cur. Post. 298. East. ad Od.
A. p. 1688, 52. Δόλον δὲ ἔχει καὶ οὐ λαβύρινθος εἶδος τῆς
κυκλικῆς ἐπιγραφῆς ἢ καὶ ἐπιγραφῆς ἢ μέτρον γοργύριον ἢ
καὶ ἰασηνῶν γοργύριον, ἄλλο τὸ παρελθὼν παρὰ ταῦτα,
ἐπιγραφῶν μὲν καὶ αὐτῶν αὐτῶν, βερβερῶν δὲ γὰρ. Λαβύ-
ρινθος, quod Eustathio est Cochlear genus, hic dicitur
vel de Via subterranea, (ut in Suida legitur, Κοχλίας
ἄδου εἰς ἑσπέρων περιγύριον,) vel de Canali s. Meatu
subterraneo, per quem aqua effluit pura, ut distin-
guatur a γοργύριον, Meatu sub terra cœnoso. Sed
prior nobis placet interpretatio ob verba, Γοργύριον ἄ-
λλο τὸ παρελθὼν παρὰ ταῦτα, quibus maxima indicatur
differentia inter λαβύρινθος s. κυκλικῆς καὶ γοργύριον,
Utramque subterraneanam; et per hoc Meatus cœno-
sus; per illud Via intelligi debet. Bekkeri Ἀεζ. ἰσ-
τορ.: Γοργύριον ἐπίγραμμα, δὲ οὐ ἔστιν * ἰσχυρῆς, καθό-
λου δὲ ἔχειον οἶνον τοῦ ἐπιγύριον κατασκευῆς καὶ μὴ
ἄλλ' εὐθείας, ὃ δὲ Ἀλεξάνδρ. διὰ τοῦ ἐ γοργύριον ἔστιν." Edid.
† ΑΛΕΞΙΣ. Dea quadam ap. Siculos, Hes. Phot.
Lex. Alia est Ἀλεξίτη Παρκα. Alberti.

† ΑΛΔΑΝΟΝ Arabibus dicit quod Gr. ἄδανον
auctor est Herod. 2, 112. Arab. لادن vel لادن Lada-
nanon vel Alladzanon. Vide H. Steph. Ind. v. Ἀδδον.
* Boissoud, ad Pseudo-Herod. Partit. 224. F. A.
Wolf, in Anal. Liter. 4, 347." Edid. * Ἀδδανον, Plat.
de S. N. v. 29. ad Herod. 250." Schæf. Mss.

† ΑΛΦΡΑ. οἱ δῖοι. Ἰαθῶν, Hes. Tunc nomen plur.
erit a ἄδδον. H. Steph. Thes. 2, 697.
† ΑΛΦΡΑΚΑΖΟΝ. χυλοπυγών. Σακελό. Hes.
† ΑΛΙΑΣ. ὁ ἱερῶντος, ἰσθ. Ἀδδῶν. Hes. I. e. ὁ
βίαιος, ἢ μὴ ἐν γένον τῆριον, ut Suid. Alberti.
* Valck. ad Ammon. 158." Schæf. Mss.

† ΑΛΙΜΑ. τὸν περὶ τῆς Ἀσίας τῆς ἐστὶ τῶν
ἀνατολῆς καὶ ἐπιτολῶν αὐτῶν λέγουσι. Suid. Cf. H. Steph.
Thes. II. v.

† ΑΚΑΦΘΟΝ. Lacaphthum, Spielleg. p. cccxxvii.
† ΑΚΕΔΑΜΑ. ἄδον ἄκρηρον, ἄδαι περὶ αὐτῶν,
ὁ πῆσιον οἰ τῶν Μακεδόνων ἀνατολῆς. Hes. Leg. * Ἀκ-
εδαλα. Sal fossile. Is. Voss. Struc. p. clxiv.

† ΑΚΙΝΑΡΙΑΙΟΝ. * Ραμῖαι, ἰσθῆμα. Hes. Erat.
Hes. non enim est ἰσθῆμα. Nihil aliud est quam
Lacinia. Meurs.

† ΑΛΜΑ. Matth. 27, 46. s. Ἀλμᾶ, Marc. 15, 34.
est Hebr. למלח Lammah; Quare?

† ΑΛΜΡΔΑ. Undecima Alphabeti Gr. littera; no-
men habet ex Hebr. למד Lamed. * Jacobs. Anth. 10,
77." Schæf. Mss.

† ΑΛΜΠΑΣ. Lampas. E. Chald. למבא Lampad,
Hebr. למב Lappid; Fax.

† ΑΛΝΑΘ. περιελάμερον, ap. Afros. App. Diosc.
462. Arab. ن لانا; Mollem esse. Potuit dici
herba a molliis folii, vel quod mollit siemen; aut ab
Hebr. לן Lân; Pernocare, quod post solis occasum
aut ante ortum legatur, quod vero potius ἐπὶ Κασ-
μῆν convenit. Bockart Canaan 2, 15.

† ΑΛΟΡΤΟΣ. ἄροτρον. Σακελό. Hes. Conf. ap.
Eud. Λευγῶν ἐκασίονον, πανίονον, ἀνδρῶνον καὶ
Ἀλωγῶν ἐκασίονον. Pro Σακελό Salinus. Σακελό. Flor.
Σακελό. Vox Sicula, leg. putant. * Ruhnk. Ep. Cr.
88." Schæf. Mss.

† ΑΛΡΠΙΘΙΟΝΕΣ. Larginiones. Etym. G. Vide
infra Πελῶνα.

† ΑΛΡΠΙΣ. ἄρρωβες τοῖς * κῆριον Ῥωμαῖοι οἴ-
ον. Hes. I. e. Laras et Quintes. Soping. Pro ἄρρωβης
leg. * ἄρρωβας Larvas, et pro κῆριον leg. κῆριον s.
κῆριον. Supra Hes. * Κουρῶν οἱ ἔχοντες τὰ ἰσθῆμα
πῆσιονον ἐστὶ Ἰταλίαν. Alberti.

† ΑΛΤΟΣ. ἢ Latas, Piscis qui candidissimus et
suavissimus est, quocumque paratus modo. Unde
Archestr. Τῆν δὲ λατὸν τὸν λατὸν ἐν Ἰταλίᾳ πολ-
λένην Ὁ Σαλλῶται ἔχει παρῶν, βασιματῶν ἔσπερον.

Auctor Athen. 311. H. Steph.—† Ad istam Athenas
I. Casaub. scriptis: Ἀδδον, opinor, veras Græcia
fuit incognitus; et id nomen, nisi fallor, vel Italicum,
vel Ægyptiacum.

† ΑΛΤΑ. ἡδία. Πολυβόριον. Hes.

† ΑΛΥΤΕΙΑ. ἄλ, affertur pro Minera et Xenia, que
legatis exterarum gentium dono mittuntur. Vox ta-
men ex non Gr., sed Lat. est. Scribit enim Plut.
Probl. Rom. ἄλυσια Romæ dicta fuisse ἄλ, et ἄ
ταμία τὰ προσβόριον ἔσπερον; et ad Festus, Lau-
tia, que dabantur legatis hospitii gratia, olim Danica
vocata. Unde Liv. Locuti lautissime legatis præberi
jussa. H. Steph.

† ΑΛΧΜΑΝ. Panis genus ap. Syros. Athen. 112.
Hebr. למלח Lechem, Chald. למלח Lachma. Bockart
Canaan 2, 7.

† ΑΛΧΑ. γοργύριον. Περγῶν. Hes. Reland. Diss.
de Vet. L. Pers. 187. levi mutatione litteræ i in g,
ἀλχα legit, et Πέρσων. Ἀλχα enim, s. rectus Ἀλχα,
Arab. لال Lâl, Chald. למלח, Rapana notum docet.
* Ἀλδῶν, ἢ, Ovis agreste edule, teste Hes. E. Pin.
interp. Cymam sylvestrem. Inde Proverb. Rapana
vivere." H. Steph. * Scribitur et * Ἀλδῶν, Diosc.
2, 142. Cassar. B. C. 5, 48. Plin. 19, 8. Sinaps
arvensis Linn." Edid.

† ΑΕΒΗΤΙΝΑΡΙΟΝ, Præsaucium dialecto, dicitur
χρῆσις μοναχικῆς ἐν τῶν ἀσκητικῶν. Ceterum
monachicum, ut tradit Suid. H. Steph.—† Jubbilosi
de L. Lye. p. clxvii.

† ΑΕΓΑΤΕΥΕΙΝ. Legate, e Lat. Legatum, in Pand.
Gr. Rectius infra Λεγατῶν, in Λεγατῶν. B. Steph.
* Gl. * Λεγατῶν Legator. Edid.

† ΑΕΤΕΩΝ. ἄωρ. Hes. auctore est Agmen militare,
constans viris sexies mille, sexcentis sexaginta sex;
secundum Suid. ἑξαεξήκοντα στρατῶν. Et vocabu-
lum recentiores Gr. mutuati sunt e Lat. Legio, Ety-
m. tamen derivat e λέγω signif. συλλέγω, eum ob rem
exp. στῆσις τῶ ἐλεγεῖον. H. Steph.—† Legit Math.
26, 53. * Ad Diosc. S. 2, 513. ad Lacin. 2, 42."
Schæf. Mss.

† ΑΕΘΕΚ. Vox Hebr. למלח Letch, denotans Men-
suram aridorum, quæ Hes. 3, 2. in quibusdam exem-
plaribus τῶν δ. lecta fuisse intelligitur ex Epiphani.
de Pond. 177. Vide supra Θεάδ.

† ΑΕΙΣΙΑ. Lixas: nullum famul. Suidᾶ γένος τῶν
ἰσθητικῶν καὶ * παραστρατιωτικῶν ἰσθητικῶν, παρὰ
τῆσιν ἰσθῆσι ἰσθητικῶν, ut quod armis et fide caret,
militibus tantum subserviens in ferendis armis sarci-
nisque et rebus ad victum necessariis, item in detra-
hendis et congerendis exavis interfectio: hos
omnes fuisse λέγουν, et quo jure qua injuria qua-
stum fecisse. Unde Λεξίονον dictam fuisse Lucranii
capitulum talem, qualis lixarum est. Hesychio
verò λέξῶρα est τὸ δῶρον, ὡς τὸ λέξω. Sed vultu-
rum Lixa Lat. potius quam Gr. esse. Non. enim Mar-
cell. scribit veteres aquam vocasse Lixam; unde Lixa
dictos, qui militibus aquam ad castra vel tentoria so-
lent ferre; Pompeius, Lixas esse, qui exercitum se-
quuntur quantum gratis; sic dicitur quod libuerit. H.
Steph.

† ΑΕΙΟΥΣΜΑΤΑ, s. * Λεγούσματα Galatis εἶδος
κατοικῶν, ut tradit Hes. H. Steph.

† ΔΕΚΕΝΤΙΑ. ἀνετηρία, ἰσθητικῶν χῆρι. Romani.
Suid. Lat. Licentia.

† ΔΕΚΤΙΚΙΟΝ. εὐβῶνον ἐς ἰσθῆ, ὁ ἔχωντες οἱ
εὐβῶνοι πῆσι τὰ καλῶντα αἶρας. Etym. G. Lat.
Lectica.

† ΑΕΝΤΙΟΝ Hes. esse dicit παρὰ τῶν ἰσθητικῶν, Citi-
ctum sacerdotalem. Meminerunt hujus v. Suid. quo-
que et Etym. sed neuter exp. hic v. ἰσθητικῶν
derivat, quod sit καθῆσθαι, ut pro ἰσθητικῶν dictum
vult quasi λέγοντες. Sed vana hæc etym.: nam vox
est a Gr. recentioribus tantum usurpata, et mutuata
e Lat. Linteum. Joan. 13. Ἀυτῶν ἄνετον, διεξέσταν
ἰσθητικῶν. Greg. Naz. Ἀνετῶν ἰσθητικῶν, Linteo pro-
cingitur. H. Steph. * Lat. Linteum. Arrian. Περιήλο
M. E. Etym. M." Edid.

† ΑΕΙΑΝΟΣ s. Ἀλεάντος Tarentinis ἀερόδωρον.

Apella, Recutitus, Hes. II. Steph.—† Scribi etiam *Λέκασθ*, utque *ε*, et Phavorino monet Alberti.

† **ΑΕΙΦΙΑΝ** (ut pro *Λεϊφίαν* dant Mes.) inter Eduliana Syria propria refert Athen. 119. et 383. Conferri potest Chald. N° 77 Laphid: Cibus et ficibus confectus. Buxtorf. Lex. Chald. p. 1138. Schweigh. ad Athen. 296.

† **ΑΕΙΠΕΑΤΑΙ** ἡ πάλαι. *Καύουσαι*, Hes. Itaq. Caucones prisci majores *Λεπρέται* vocati ab Hes. traduntur. Sin autem distinctio nota post *ε* sola tollitur, sententia ejus est, antiquos Caucones Lepretarum nomen gessisse. Sequitur etiam glossa: *Λεπρέται* ἢ *Λεπρέται* τῆ Τριφύλια, ἀπὸ *Λεπρέου* ὀνόματι ὀνομασμένοι. Caucones vero Homeri in Bithynia et in Caria inveniuntur. In Triphylia vero nulli. Itaque prior ratio videtur preferenda.

† **ΑΕΙΠΠΝΕΣ**, ἀρχαῖοι εἰς Μακεδονίᾳ. Gramm. in Bek. Anecd. I. 277.

† **ΑΞΣΧΑΙ** τὰ κωρὰ * *δενεργίαι*, ap. Boetios. Etym. M. Originem vocis Casaub. ad Athen. 192. petit ex Hebr. *אשח* Laschôn: Lingua, Sermo. Coecchia vero in Lex. Hebr. et Chald. confert Hebr. et Chald. 7227 Lischib: Conclave. Harum originationum neutrum probat Schweigh. ad Athen. I. c.

† **ΑΕΥΘΗ**, Hesychio *μειγρὸν τὸ γόλαυρον*, H. Steph.—† Pro *γόλαυρον* scri. *Γόλαυρον*. Leneca: s. Leuga intelligit, quod nomen hodieque Galli retinent. Vales.

† **ΑΕΥΙΑΒΑΝ**, *Ἰβάνου, τοῦ μέγιστου Ἀσπιδίου*, Suid. Vox Hebr. *אבן* Levithan, quo magna quaedam beluis, Crocodillus multorum opinione designatur, servata est in Gr. versione Aquila et Symmachi Job. 5, 9, 40, 20. Sunt qui nomen ex Aegyptio oriundum putant. Testantur vero alii nullum talis vocis vestigium reperti in libris Copticis, et Crocodillus ap. Aegyptios appellatum fuisse *χαρὰν*. Tewater, ad Jablonski. Op. I. 437.

† **ΑΕΥΚΗ**. Vide infra *Μάσθορ*.

† **ΑΕΥΕΡΝΑ**, *Αργίσι θυσία ἐκτελεσμένη τῆ Ἡρῆ*, Hes. H. Steph.

† **ΑΗΓΑΤΟΝ**, Suida τὸ ἐν θαλάσσιᾳ *λεπταίνον*. Quod testamentum relinquunt. Et *Λεγασίον* Magistratus quidam ap. Rom. Et *Ελεγασίον* pro *ἀνεταίρι*. E Lat. Legatum. H. Steph.—† *Λεγασίον*, Etym. G.; *λεγασίον*, vide Da Cange. "Gl. Λεγασίον Lego." Edd.

† **ΑΗΚΤΕΥΔ**, unde *ἐλεκερον*, quod vide. Lat. Lectio. Tittmann, ad Zonar. qui verba Suida repetit. "Suid. I. 714, 2, 439." Edd.

† **ΑΗΝΗΣ**, Hellenium, ap. Aegyptios. Ex App. Diosc. 442. Jablonski. Op. I. 126.

† **ΑΗΣΟΣ**, ἢ *ἐν τῷ βάλει τοῦ σκορπίου λεγόμενον ἄρσεν*, Hes. H. Steph.—† Stella in auleo cauda Scorpii dicta videtur ea, quae Arab. *الذئب* vulgo *Lesath*, i. e. Ictus scorpii appellatur. Alberti.

† **ΑΙΒΑΝΟΣ**, quod Grammatici Arborem thuriferam signif. docent, et *Αιβανίσις*, quod de Thure tantum exp., unum utque ac alteram, ut ab aliis auctoribus, sic etiam a LXX. interpret. pro Hebr. *אבן* Lebônâ: Thus, ponitur; ex gr. Lev. 2, 1, 1 Chron. 9, 29. Syr. *אבן* Lebônâ, Cf. Bochart Canaan 2, 3. † **ΑΙΒΕΛΛΟΣ** *ἐκδοτός, ἢ αἰρία ἢ ἀποθέσις*, Zonar. Lat. Libellus.

† **ΑΙΒΕΤΤΙΝΟΣ**, Libertinus. Act. 6, 9. mentio facta est *συναγωγῆς τῆς λεγομένης Αἰβετινῶν*, quam ananuli a xerxis inanisimâ nomen habere putant. Alii potius nomen a Liberto, oppido vel regione Africae proxime derivant. Cf. Schleuser. Lex. N. T. et qui ibi laudantur.

† **ΑΙΒΟΥΜ**, Juniperus minor, ap. Aegyptios. Ex App. Diosc. 442. Jablonski. Op. I. 126.

† **ΑΙΒΟΝ**, *Σίγγρον ἢ ὄσλα*, Hes. a Libero est hoc *λεῖψον* vel *Αἰβονίον*, quia Liber notat Aquam et Solem; quemadmodum Aegyptiâ Osiris est Sol, et Humor notabilis, qualis est aqua Nilotica. Saucer.

† **ΑΙΛΥΤΟΝ**, *ὄσλα*, Αἰβον. Hes.

† **ΑΙΜΙΤΑΝΕΡΝ**, τὰ ἐν ταῖς ἰσχυραῖς ὄσλα. * *Αἴμιτα* *Πρωτῆς* καλεῖται τὰς ἐλαστίαις. Etym. G. Lat. Limites, Limitanei.

† **ΑΙΜΙΤΑΝΑΙΟΙ**, Limitanei vocabantur Romani Berse et Saraceni, qui fines imperii saepe infestabant. Suid.

† **ΑΙΝΟΣ** vel *Αἶνος* Cantilena, non appellata est de aliquo, cui nomen Lino, sed de v. Phoenicia 727 Linal: Lamentatio, oratio et v. 77 Lina s. 77 Lin, quod in Hiphil habet notamen Marmurandi, Conquerendi, Ejulandi. Mignot. Tewater, ad Jablonski. Op. I. 464.

† **ΑΙΣ**, ἢ *Αἶμα*, Hes. Hebr. *איש* Lajisch. Chald. *איש* Lib: Leo. Martin. Caelo.

† **ΑΙΤΥΡΕΑΣ**, Lityerae, Cantionis genus sic dictum a Lityera Mistâ filii spurio, qui fuisse phibetor *μυδούρα*. Fertur Cebana insulana, vityerisque excerpisse et coegisse secum *δουδον*: deinde capita eorum amputasse, et truncum corporis in manupulos involuisse: ipse tandem ab Hercule interfectus fuisse. Ita Suid., qui etiam subiungit, *Εἰς τῆμα τὰς Μίδου * θηριακὸν ὄνομα ἐστὶν ἀπὸ περὶ θῆρας*, J. Poll. [4, 54.] esse dicit *καυκασίαν μίαν* cui *καυκασίαν*, Cantionem foetorum et agriculorum, et quidem Phrygiarum. H. Steph.—† Tewater, ad Jablonski, de L. Lyc. p. cxi. "Αιούρα, propriam quidam Codd. pro *Αιούρα*." H. Steph. "Theocr. 10, 41." Edd.

† **ΑΙΤΥΟΝ**, ἢ *βαρύνει*, Zonar. Lat. Litus. Tittmann.

† **ΑΙΩΗ**, vox ab Inertio Levit. 14, 12. posita pro Hebr. *אש* Lag: Mensura fundorum.

† **ΑΙΟΥΠΙΟΝ**, Hesychio *φαλὸν* Vitrum. At *Λεγασίον*, H. Steph.—† Bis haec glossa legitur ap. Hieron. Priore loco, ubi addit *Αἰουπία*, sergus potius * *λεγασίον* postulat, paulo post vero * *λεγασίον*. Sic infra: "Αεγασίον τὸ ἐλεκερον, ubi series *λεγασίον*, aut simile, requirit, Alberti.

† **ΑΙΟΚΟΡ**, *ἀέχρα*, Hes. Hoc inter Leconica refert Meurs. Msc. Lacon. 3, 8. Leg. foras * *Αἰοκορ*, Alberti ad v. *Αἰοπία*.

† **ΑΙΟΥΔΑ**, [Phav.: * *Αἰδορ*] τὰ παλαιὰ κατὰ Παύλιον. Hinc comp. * *Ασδεκαεταῖς ἢ ἄραρον τῆς * καυκασίας*. Zonar. Clemens Constitut. Apost. 5, 32. vocabulo *ασδεκαεταῖς* usus est, quâ pro *Ασδεκαεταῖς*. Ludi procurator, Tittmann. Lat. Ludus. "Gl. * *Ασδεκαεταῖς* Lanista." Edd. " * *Ασδεκαεταῖς*, (δ.) Hippol. Tradit. Apost. 535. Fabric. Routh. Mss.

† **ΑΙΟΥΚΑ**, *μύσθρον ἐξ ἀλάτων, ἢ καυκασίαν*, Hes. † **ΑΙΟΥΚΟΥΝΤΑΙΟ** Placentarium genus. Chrysipus Tyaneus ap. Athen. 647. Lat. Licentulus. In prioribus Edd. Athen. legebatur *αἰουκάλαι* vel *αἰουκάλαι*.

† **ΑΙΟΥΠΑ**, ἢ *ἀλεκερον* κατὰ Τραυλοῦσαν. Eust. 1921, 63. 1961, 16.

† **ΑΙΟΥΣΟΝ** Hesychio *κόλαυρον, κόλαβιον, ρεθρασμένον*; Mutilum, Contusum. H. Steph.—† Eust. 1246, 38. *αἰούρον* pro *αλαβῶν* a Cypria dici auctor est. "Αἰούρον, Helym. Hom. 8, 201. ubi et * *ἀπολαύσιμον ὄσλα*."

† **ΑΙΟΥΦΑ** ap. Syros est *ἄραρον*, quod vide. "Diosc. 2, 197." Edd.

† **ΑΥΘΙΟΣ**, Heraeleotis *ἄραρον* Colum. ad est ap. Hes. H. Steph.

† **ΑΥΙΣΤΗ**, Smilax aspera, ap. Aegyptios. Ex App. Diosc. 472. Jablonski. Op. I. 126.

† **ΑΥΙΠΗΝΑΡΙΑ**, Suid. esse dicit *Leguminis* speciem, quam et *ἄραρον* s. *ἄραρον* vocant. Sunt qui *καρὰ τὸ λευκὸν* denominata veint, cum et Virg. dicant Tristis lupuli calamus, pro Amari, et gustum offendit. Ego potius a Lat. v. Lupuli recentiores Gr. mutatos arbitror. H. Steph.—† Zonaras *Αυιπηνάριον* scripuit.

† **ΑΥΠΤΟΣ** ab Epirotis dicitur ἢ *σείριον*, ut Athen. 11. [500.] refert et Sclenco. H. Steph.

† **ΑΥΣΙΑΑΙΣ**, ἢ *ἄραρον*, ap. Lacones. Athen. 55.

† **ΑΥΤΑΝΟΝ**, Mensis Januarii ap. Cappadoces vocari dicitur, de quo dubitat Jablonski, de L. Lyc. p. ciii.

† **ΑΨΟΣ**, ov, ἢ *Lous*, a Macedonibus dicitur ἢ *ισοτρομίδαι*. Mensis Iecatonbachou, ut testatur Plin. Alex. p. 1221. v. *βασίλισσος*, ut est in Ep. Philippi ad Peloponnesios ap. Dem. pro Cor. [280.] *Τοῖς ἀσπείροις κατὰ λῆρον, ἢ κατὰ (Μακεδόνες) ἄραρον, ἢ δὲ Ἀθῆνας, βασίλισσος* ἢ *δὲ Κριθῶνας, κατὰ λῆρον*. Suid. esse dicit Romanorum Augustam v. Sextilium; sed fallitur: nam scribit Gal. Comm. 1. in Epidem.

ad Athen. l. c. Cf. Jablonski, de L. Lycæon. p. cxlii.

* Philostr. 487. Κοβήτες αἱ μάγισσες τοῦ ἁγίου
* προσηγορ. ἡ δὲ λέξις. Vide Ἐπιφάνιος. * Παλαιότερον
Lucian. l. 223. Μάγισσες. Heyn. ad Apollod. 1173.
Valsc. Adonias. p. 223. Bruck. Soph. 3, 413, 520.
Boeckh. de Met. Pind. 265. Μάγισσος, ad Lucian. 1,
222, 223. Bruck. Aristoph. 1, 229. Schæf. Mss.
* Μάγισσες. Philostr. 491. * Μάγισσα. l. η. μάγισσα.
Xen. K. A. 523. * Wakef. Mss. Xen. K. A. 7. et ex eo
Athen. 151. Μάγισσες ἄλλοιζόντες. Et Athen. 634.
Ἡ μάγισσα, αἰὲς προσηγορεύεται τῇ μάγισσῃ. Μάγισ-
σα. s. Μάγισσος. ἡ, γεν. μάγισσίδος s. μάγισσίδος. v.
Schweigh. ad Athen. 182. l. 636. c. Tryphonis verba,
(ab H. Steph. laudata.) citavit Athen. 634. ubi quidem
μάγισσος, tanquam masculini generis nomen,
edebatur, sed μάγισσος et vet. Cod. merito correxit
Schweigh. Non animadvertant priores Editores arti-
culum s. ad αἰὲς referri, non ad τῇ μάγισσος. Et sic
eandem Tryphonis verba, pleniora etiam, recte scripta
leguntur in Edd. et Mss. ap. eund. Athen. 182. Da-
tivus μάγισσῃ (sp. Heysh.) potest Ionice dictus vi-
deri, nempe e μάγισσος idem ac μάγισσος valente, con-
tractus; sed rectius a nominativo μάγισσας derivabitur.
Masc. ὁ μάγισσος nusquam reperitur, ut jam supra mo-
nitum. Apud Hes. v. Μοῦσος, μάγισσος αἰὲς scribitur,
et sic h. l. scribere voluisse H. Steph. videtur.
Ἡ μάγισσος, non ἡ μάγισσα. At ap. Hes. haud dubie
μάγισσας scriptum oportebat, ut est ap. Athen. 634.
Schweigh. Mss.

ΜΑΓΓΑΝΑ Suida Vas vinarium e lignis confectum.
Idem in Γοῖκος, inter alias expr., oxytonon
γυάλιον esse dicit οἰκονομὸς ἄγγελος ἐκ γοῖκων ἀντιστοι-
χιστέον, quam Italos vocare μαγγάνα. Non est itaque
mere Gr. vocabulum. H. Steph.

ΜΑΓΔΑΛΟΣ. οὐκὸδὸρμῆ τῆς Structura quedam.
Hes. H. Steph.—† Ab Hebr. מַגְדָּל Migdal; Turris.
Alberti. Ezech. 29, 10, 30, 6. Notatur autem Urbs
aliqua.

† ΜΑΓΕΒ ap. Zonar. vitiose scriptum est pro
Μαγῆβ, quod vide.

ΜΑΙΤΝ. Hes. ἀσπίδα. H. Steph.—† Eo sensu

Hebr. מַיִן Magen passivum obivium in Sacris. Alberti.

† ΜΑΙΤΣ. τὸ * σκούριον τῆς Ἀραβίας. Etym. M.
Μαίτς, ἀπὸ τῆς τραπέζης, Αἰγύπτου δόξαι, [an δόξαι?]
καὶ παρὰ τοὺς Ἰσθραηλῖταις. Herliad. Chrestom. p. 17.
Μαίτς. Edulii genus ap. Cyprii dici videtur. Athen.
663. Sturz. p. clxxvi.

† ΜΑΙΤΣΕΜΠΑΝΟΣ ὁ * κωμικός. Suid. Leg.
* Μαγιστρίας. * κωμικός. Magisterianus; Ca-
strensis. Kuster. * Gl. Μαγιστρίας. Agens in re-
bus. Edd.

ΜΑΙΤΣΗΡ. Hesychio δὲ δῆρα καὶ, ἑπιστάτης Do-
ctor, Praefectus; afferenti illidem Μαγιστρός pro δ-
δασκάλου, ἑπιστάτης. Haud scio in e Lat. Magister.
H. Steph.—† Diversimode scribitur: Μαγιστῆρ (Phil-
suid. Etym. M. et Lex. Mss. Bibl. Cois. 473.) Μα-
γιστῆρος, Μαγιστῆρ, Μαγιστῆρος, et cetera. Alberti. * Μαγισ-
τῆρ, * Μαγιστῆρος, Act. Traj. 1, 239. Schæf. Mss.
† ΜΑΙΚΗΛΙΑΤΟΣ. Emancipatus. Suid.

† ΜΑΙΚΗΤΕΣ. Ἐπισημοὶ αἱ ἑρχόμενοι τοῦ ἁγίου.
Etym. G. Erratum in scriptura! an e Panifices
debeturum!

† ΜΑΙΚΥΤΕΙΟΝ. Mancipium, et * Μάγικῃ
Mancipis. Suid. v. Μάγικος.

ΜΑΓΟΣ. ὁ, Magus. Persicum v. est, signif. Sa-
pienter, s. Rerum divinarum et naturalium peritum.
H. herbaturum geminumque et aërium vires calle-
bant, miracula edebant, divitiabant; et ob futurorum
predictionem et vitam religiosam diis familiares cre-
debantur, magno in honore habebantur, ac de rebus
gravioribus consultabant. Cic. de Div. [1, 23.]
Et magos divise, quod genus sapientum et doctorum
habebatur in Persis, et triplici appetitione solis xxx an-
nos Cytum re-naturum esse. Et rursus [1, 41.] Di-
vinationum ratio re a barbaris quibus penitus ne-
glecta est. Siquidem et in Gallia Druides sunt, qui
et naturae rationem, quam physiologium Graeci ap-
pellant, notam esse sibi profiteantur, et partim augu-
ris, partim conjectura, quae sunt futura dicunt; et
ia Persis augurantur et divinant magi, qui congrega-

tur in fano commentandi causa atque inter se collo-
quendi. Idem Strabo 16, [672.] scribit τοὺς μάγους
in honore fuisse; quales ap. Indos fuisse τοὺς γυρ-
νομαχίας, ap. Persas τοὺς μάγους, item τοὺς * τετυμαχί-
τας, et τοὺς * λευκομαχίτας; ap. Assyrios τοὺς * Χαλ-
δαίτας, ap. Romanos τοὺς Τηρμαχίτας ἀστρονομί-
κους, Etruscos utriusque; telemaque fuisse Mosen Judae-
orum docem. Et Luc. Macrobr. [l. 4.] Καὶ αἱ οὐ-
λομένης δὲ μάγος γένος τῆς μαγείας καὶ θεῶν ἀ-
σείρητος παρά τῃ Πέρσιαι, καὶ Λέταιαι, καὶ Μήδωι, καὶ
ἐπιπὶ πολλοῖς ἄλλοις βασιλείαις; sicut ap. Aegyptios
αἱ ἱερογυμνασίαι, ap. Indos αἱ βροχολογίαι, ἄλλοις
ἀστρονομίαι φιλοσοφίαι σχολάζουσαι. Xen. K. H. 8. p. 121.
Κορυθαίους αἱ μάγος ἰσχυροὶ ἐπὶ αἰσθητῶν τῶν
θεῶν, καὶ θεῶν ἂν ἰσχυροὶ ἴσχυροι καὶ αἱ μάγος θεῶν
εἴησαν; 7. p. 109. Χρησῆται τοὺς θεῶν ἰσχυροί, ἰσχυροί
ἂν αἱ μάγος ἰσχυροί. Plat. Alex. Of μάγος ἰσχυροὶ
ἰσχυροί. Apud Herodian. 4, [22.] Antonius Ca-
recalla jubet Maternianum Μάγους τοὺς ἰσχυροὺς
ἐπὶ τῶν νεωτέρων τῶν χρονομένων, μαδὲν περὶ τοὺς ἰσχυ-
ροὺς τοὺς αἰσθητῶν. Apud Lucian. verbi in Democrito
[23.] quidam dicit se Μάγος εἶναι καὶ ἰσχυροὺς ἰσχυ-
ροί καὶ ἂν ἰσχυροὺς ἀστρονομίαι καὶ εὐχόμενοι
αἰσθητῶν ἰσχυροί. Unde factum ut τὸ Μάγος in
malam etiam partem acceptum fuerit, nimium pro
Praestigiatore et Venefico; quo sane modo Esch. in
Ctesiph. dicit, Οἷον Φωκίανος αἰσθητῶν, αἰσθη-
τοὺς αἰσθητῶν πύσται τῶν αἰσθητῶν τῶν αἰσθητῶν
καὶ γὰρ ἰσχυροί. Et Soph. (Ced. T. 387.) Τοὺς
μάγους τοὺς δὲ μαγιστῆρους. Idem Plin. 29, 3. Ut
est magorum solertia occultandi fraudibus sagax. Et
28, 7. Tactis menstris postibus irritas fieri magorum
artes. Et 36, 19. Veneficis resistit omnibus, priva-
tium magorum. [Et hac notione non solum ἡ μ. dicitur,
sed et ἡ μ. Luc. Asino 4. M. γὰρ ἐπὶ θεῶν.]
Idem DERIV. Μαγικός, [ἡ, ἄν.] in malam ple-
nuraque partem accipitur pro Praestigiatoris, Ven-
eficis; ut cum idem Plin. 30, init. dicit Magi-
cæz vanitates; et 28, 3. Contra magicæ insidias
pollere. De origine magicæ artis, quando et a quibus
coeperit, et a quibus celebrata fuerit, docet idem 30,
init. et caput sequens ita orditur. Ut narravit Ostanes,
species ejus plures sunt; namque et ex aqua et e
sphaeris, et ex aere et stellis, et lucernis ac pelivibus
securibusque et multis aliis modis divinit promittit;
praeterea umbrarum inferorumque colloquia; quae
omnia vetate nostra principes Nero vana falsaque com-
perit. Sed ut ad Μάγους redeam, adj. etiam accipitur
pro Magice artis peritus, Magica vi instructus; ut
Plato in Axiocho [371.] Ἰσχυροὺς ἀπὸ μάγους. Et qui-
dam in Epigr. Καὶ κτεροὺς ἰσχυροὺς μαγιστῆρας, In se-
mone cestum Veneris sperans velut magicis incanta-
tionibus. Suid. exp. * ὁλεστρομαχίαι; habebant n. et
Magi sua ὁλεστρο. Porro preter adj. magus, derivatum
a μάγος etiam verb. Μαγίζωμαι, Magum esse,
Magicis artibus imbutum s. instructum esse, Magicæ
artes callere. Plat. Artas. * Ἔνα τῶν ἰσχυροῦν, ἡ
καὶ Κίρα τῆς μαγιστῆρας ἀστρονομίαι γυρ-
νομαχίας καὶ δασκάλου αἰσθητῶν. Nec enim, inquit
Cic. de Div. 1, [41.] quicumque rex Persarum potest
esse, qui non ante magorum disciplinam scientiamque
perceperit. Et Cyrus Minor in Epist. ad Lacedæ-
monios dicit se φιλοσοφῆν μάγους καὶ γυρνομα-
χίας τῶν ἀδελφῶν, ut est ap. Plat. Artas. et Aporrh. [1]
Signif. etiam Ut magis artibus, s. Adhibere ma-
gicas artes aliqua in re; Idem Numa, Καταργεῖ τῶν
δὲ μαγιστῆρας ἰσχυροί, Illos magis visus artibus,
s. prestigiis, Jovem deduxit; ut et Cic. de Div. Ma-
gorum portenta; et Plin. Ostanes magnum sentit
artis portentosum spiritum. Inde VERBALE Μάγισσος,
rē, Machinaementum magicum; vel Artes magicæ,
Insidiae magicæ. Plat. Erotico, Φόρησαι καὶ μαγισ-
τῆρας καὶ εὐχόμενοι ἀστρονομίαι γυρνομαχίας. Et Μα-
γικός, ἡ, Idem Magica ars, Magica scientia. Inter-
dum in bonam partem accipitur h. v., ut et μάγος;
veluti cum Suid. scribit μαγικός fuisse ἰσχυροὺς
δασκάλους ἀστρονομίαι πρὸς ἀσθητῶν τῶν αἰσθητῶν,
qualis fuerint Apollonio Τυανεὶ θεοεπίστατα; γυρνομα-
χίας, ἰσχυροί, δασκάλους κοσμοποίτας περὶ τοὺς τῶν
γυρνομαχίας; εὐχόμενοι, νερο, ἄρα, δὲ τῶν αἰσθητῶν
θεοεπίστατων πρὸς φιλοσοφίαν ἡ ἄλλοις δασκ. τῶν δὲ τοῦ

Manus, derivata. Is enim *μαννίνος* esse dicit *χρυσόν* ἄλλου, ὃ φορεῖται ἐπὶ τῆς χειρὸς καὶ τράχηλον οἱ Γαλάται. Et rursum 2. *Χρυσὸν μαννίνου καὶ περιχέρου* ἵστα κατασκευασμένον: quae Liv. Torques vocat: Virg. Autum cui lactea colla innectantur. Apud Plat. quoque *Κίσιον* legimus, Ἐλλάδα χρυσὸν καὶ μαννίνου: sed significat ambigua. Verum a *Μάννιν* est et *DEMIM. Μαννίνος*, [ῥα.] Ue utitur Schol. Theodor. Nam 11, 41, annotat quosdam *μαννίνους* scribere pro ἄριστοῦ, ubi poeta canit, τρέφω δὲ τὸν ἑνδεκα τρέφω Πάισα ἀμυρῶναι: μάννιν vero esse τὸν περιχέρουσαν ἴσταν, τὸ λεγόμενον μαννίνου. ¶ Ad *Μάννιν* vero ut redeam, ap. Suid. est etiam Nom. propr.: forsitan qui Lat. Magnus. H. Steph.— Vide supra *Μαννίνος*. "Polyb. 2, 29, 31. Plat. Pol. Praec. 165. H. Schneider. Lex. Fallitur Steph. scribens, 'A μάννιν est demim. μαννίνου.' Imo μαννίνος, quod a μάννιν formatum non potest, si recte se habet vulg. lectio in Theodor. Schol. l. c., descendit a *Μάννα*, (cujus vocabuli exemplum nullibi extare arbitramur), ut μαννίνος a *μάννα*, ῥαῖον in Glossis a *μάννα*. Sed Sturm sententia amplectenda est, et pro μαννίνου reponendum videtur *μαννίνος, quod formatur a *Μαννία*. Ed. "Μάννιν, Thom. M. 916." Schaf. Mss.

+ *MANNY*, *μαννός*, Ἀβερῶναι, Hes. An *μάννα*; Guyet. Ser. μάνν. Pergensis.

+ *MANZOYF*, *μάννα*, Hes. Vulgo deducitur ab Hebr. מַנְזוּץ *Manaz*: [vide *Μαν-ἄρ*:] et exp. de Cane, h. e. Impudico, Vide tamen nun forte potius illud *Μανζουρ* s. *Μαν-ζουρ* [ut literarum ordo jubet] sit pro *Μανζουρ*, unde *Μανζουρῶδ* Job. 38, 32, ubi Chrysost. inter alia notat: "Ἄλλου δὲ φασὶ: *Μανζουρῶδ* Ἐβραϊστὴ μὲν εἶναι τὴν *Μάννα*, σημαινὸν δὲ τὴν ἀπὸ τῆς *Κίνας*. Eo certe potuit respicere Hes., ap. quem plura *Canis* coelestis nomina. Alberti.

+ *MANTEIAH* s. *Μαντήλη*, Lat. Mantile. J. Poll. 7, 74. Vide *Μαντήλην*, "Μαντήλη, E. H. Barker. ad Etyim. M. 1083." Ed.

+ *ΜΑΖΙΑΑΑ*, Lat. Maxilla. Vox, quae utitur Zonar. v. *Κόσμος*.

+ *ΜΑΡΑΝΑΘΑ*, ὃ κύριος ἔλεος ἢ εἶδος τῶν κύριων. Hes. Legitur semel 1 Corinth. 16, 22. Chald. מַרְנָה *Marana atah*: Dominus noster venit.

+ *ΜΑΡΑΖΟΣ* [Μαράζος Alberti.] Mensis ille, qui et Ἀελλάλιος dicitur. Hes. H. Steph.— Respondet Appellatus parti mensis Octobris, quando Sol in Scorpio, ut ex Ephemeride Usueriana legitur. Unde cogitandum relinquo, eum in v. *μαράζος* lateat nomen Mensis Hebr. מַרְחֶשֶׁת *Marchesvan*, qui pariter in partem Octobris nostri incidit. Alberti.

+ *ΜΑΡΕΙ*, *μάρων*, παρὰ Πονητικούς, δύο ἰδρύων ἢ δὲ ἕβηλα παρ' αὐτοῖς δέκα ἔσονται. Etyim. Cod. Havn. 1971. a Blochio ad Etyim. M. v. *Μάννα* citatum.

+ *ΜΑΡΙΚΑΝ* Hes. esse dicit Cinesum, a puero quodam barbarico. H. Steph.—+ *Marica* nihil aliud quam Pers. مرکب [Maronikijon:] Homunculus, ἀνδρόμορφ, Cinesus, Catamitis. Bernard. "Μαριεύς, Brunck. Aristoph. 3, 202. Callim. 1, 470." Schaf. Mss.

+ *ΜΑΡΙΜΘΩ*, Ezech. 47, 19, legitur ap. LXX. Ed. Bos. ubi Complut. verius *Μαριμῶθ*, pro Hebr. מַרְיָוֶת *Meriboth*: Altercationes. Vide *Μαριῶθ*.

+ *ΜΑΡΙΝ* Hes. a Cretensibus vocari tradit τὴν πύρ- Suetim. H. Steph.—+ *Idem* et Ἀραβῶσται ai sic exhibent. Alio pertinet quod Philo in Flacc. p. 970. D. refert *Μάριν* τὴν κύριον ἀναμύθησθαι παρὰ Σύρων. Alberti. Syr. مَرِيْن Moré: Dominus.

+ *ΜΑΡΙΘΩ*, ἀναλογία. Hes. Depravatum e *Μαριβῶθ*, quod est Hebr. מַרְיָוֶת *Meribah*: Lis, Contentio, et quod LXX. Prov. 17, 11, et alibi reddunt ἀναλογία. Biel.

+ *ΜΑΡΚΑ*, Equus, lingua Celtarum. Paus. 10, 845. Jablonski. de L. Lyc. p. cxviii.

+ *ΜΑΡΝΑΝ*, τὰς παρθένους εὐλοῦσι Κρήτες. Steph. B. v. Γέζα. Egrasse Stephanum, qui hinc *Μαρναί*, Jovis ap. Gazicos nomen dedit, docet Bochart Canan. 2, 12, quod potius e Syr. מַרְנַס *Marnas*: Dominus hominum, derivatur. "Steph. B. 194." Wakef. Mss.

+ *ΜΑΡΤΙΟΣ*, Martius mensis. Etyim. G. "Plat. Nunis 156. 157. Diooys. H. 1, 124." Ed.

+ *ΜΑΡΤΙΣ*, Virgo, ap. Cretenses, unde *Distia Bos-tóngaris* Virgo dulcis, appellabatur. Meurs. Cret. 4, 3.

+ *ΜΑΡΥΠΠΟΝ*, Placentie genus ap. Chrysippum Tyaneum, Athen. 647.

+ *ΜΑΣΑΡΙΣ*, Barchus, ap. Cares. Steph. B. v. *Μάστραρα*, Jablonski. de L. Lycæon. p. cxlv.

+ *ΜΑΣΕΧ* vel ut alii * *Μασεχ*, ipsa v. Hebr. מֶסֶךְ *Mesek*: Possessio, vel ut alii Discursatio. Genes. 15, 2. Grace tanquam Nom. propr. hic ponitur *Masch, Mesek*.

+ *ΜΑΣΜΑΡΘΩ* Vox Hebr. מַסְמַרְתּוּ *Masamereth*: Emunctoria. Apud LXX. Jerem. 52, 18.

+ *ΜΑΣΦΑΑ* ponitur Levit. 15, 6, a Theodotione pro Hebr. מַסְפָּחָה *Mispichath*: Eruptio, Abscessus.

+ *ΜΑΣΩΒ*, ὃ θουραστήριον. Zonar. Phavor. Puto ortum ex Hebr. מַסְבֵּחַ *Misbech*: Altare. Tittmann.

+ *ΜΑΤΑ*, Mensis nomen ap. Cappadoces, Jablonski de L. Lyc. p. clii.

+ *ΜΑΤΕΡΙΑ*, Lat. Matera, qua nunc est Chrysi-ppus Tyaneus ap. Athen. 175.

+ *ΜΑΤΡΙΚΕΣ*, ἀνεργασταὶ ἢ ἀνοργασταί. E. Cod. Havn. 1971. Blochius affert ad Etyim. M. v. *Μάρτι*. Videtur e Lat. Materis, Matriculis.

+ *ΜΑΧΕΒΑΡ*, Vox Hebr. מַכְבֵּר *Maheber*: Stratulum, ap. LXX. Ed. Bos. 2 Reg. 8, 15, servata. Ed. Complut. exhibet pro ea *σπέρμα*.

+ *ΜΑΧΑΟΙΝ*, Hes. ἑρμηνεύσας Caprarum. At *Μαχλοῖται* ab Ἐθιοπibus vocati τὸν ἀπὸ τῶν ἑσθίων: Transfugas, Hes. auctor est. H. Steph.—+ *Ægyptios* puts, qui in Æthiopia fuerant, Herod. 2, 50, quasi Caprarum edaces vocabant. Boshier.

+ *ΜΑΥΑΡ*, ὄχημα. Zonar. Sine dubio est pro *μαῦρῶν*, vel potius *μύρῶν*, est Hebr. מַכְבֵּר [Micheb] quæ vox ὄχημα denotat. Tittmann.

+ *ΜΑΥΣΙΜ*, Vox Hebr. מַוְסִים *Mausim*: Munimenta. Dan. 11, 38, a Theodotione servata; ubi Deus fortis Dextrum aliquem designat.

+ *ΜΕΓΑΛΟΒΥΖΟΙ* vocati fuerunt Episcopi templi sacerdotes eunuchi, ut est ap. Strab. 14, [p. 641.] H. Steph.—+ Hes. *Μεγάλο-βου* ἢ τὴν Ἀπὸ τῶν ἰσθίων, καὶ οἱ ἀπὸ τῆς τοῦ Περσῶν βασιλείας. "Μεγάλο-βου, ad Lucian. 1, 383. 385. Thom. M. 404." *Μεγά-βου*, Toup. Emend. 4, 449. Reisk. ad Plat. 6, 215. ad Lucian. 1, 382. ad Herod. 342. Thom. M. 404. ad Charit. 447. ad Diod. S. 1, 460. Larcher. ad Xen. 2, 358. * *Μεγάλο-βου*, Thom. M. 404. ad Lucian. 1, 386." Schaf. Mss.

+ *ΜΕΓΑΜΑΖΑ*, ἢ ἐπὶ βασιλεῖα Σερῶν. Syri. Suid.

+ *ΜΕΓΑΡΑ*, τὰς κατοικησῶν οἰκιστῶν καὶ βίωσθαι. Hes. Confer Arab. مَعَارَات *Megarath*: Caverus, Bochart Canaan 1, 1. Propius videtur quod idem valet Hebr. מֵגָרָה *Megarath*.

+ *ΜΕΓΙΣΣΑ*, [Leg. * *Μίσσα*. Salmas. Gronov.] Lapis, Carum lingua. Steph. B. v. *Μεγίσσσα*, Jablonski. de L. Lycæon. p. cxlv.

+ *ΜΕΔΙΜΝΟΣ*, Medimnus. Vocem e Lat. *Medium* derivari putat Etyim. G. Vide *Μεῖνός*.

+ *ΜΕΘΥΕΡ*, Nomen Isidis ap. Ægyptios. Plat. de Is. 374. Jablonski. Op. 1, 131.

+ *ΜΕΙΣΙ*, Serpens, Ægyptiorum lingua. Horapoll. 1, 59. sed intellige Serpentem symbolicum, qui hieroglyphice Annum innebet. Jablonski. Op. 1, 133.

+ *ΜΕΑΗΤΑ*, Crocodilium, quod figuram habet chamæleonis nigri. Diosc. 3, 12. [In Append. 452. lego *Dipsacum* in Ægypto a nonnullis *μεῖα* vocari; non *Crocodilium*.] Jablonski. Op. 1, 136.

+ *ΜΕΛΙΚΑΡΘΟΣ*, ὃ καὶ Ἡρακλῆς, Sanchoniatho. מַלְכָרְתָּ מַלְכֵי-כַרְתָּ *karta*: Rex urbis sc. Tyri. Bochart Canaan 2, 2.

+ *ΜΕΑΛΑΙΤΟΝ*, Athen. initio L. 3, [p. 73. a.] scribit: *ἐκ τῶν εὐβαρίων* nasci et *Strem* conarium, quem Ægyptii *λυτρί* appellant, Naueratitz vero *μελλωσος*, unde *μελλωσῶν* ἐπὶ ἑσθίων vocati admodum odoratos et in scitu maxime refrigerantes. H. Steph. v. *Αερί*.

+ *ΜΕΑΧΟΜ*, Idolum Ammonitarum. Hebr. מֵלֶכְח *Milcon*, qui aliam מֵלֶכְח *Molec* vocatur. 1 Reg. 11, 33.

LXX. Ed. Complut. Μεγάλη dedit, ubi Ed. Bos. γὰρ βασιλεὺς αὐτῶν, quod eadem littere Hebr. Malcan pronuntiatæ signifi. Vide Malch.

† MEMBPANA. Lat. Membrastra, semel tantum legitur in N. T. 2 Tim. 4, 13. Vide Βερβηόνα. * * * Μεμβρηά, Trall. 12, p. 240. * Edd.

MENAE. [Μεναίος Etym. G.] Ægyptiorum lingua Hircus s. Caper dicitur, et capripes deus Pan, quorum utrumque sancte colebant Panopoli. Inde Μεναίος ἑσίων s. μένος, Menidæum oleum s. unguentum dicitur, quod in ea urbe fieri consuevit. Vide Diosc. 1, 73. [72.] et P. Egin. 7, 18. Vide et Thea. 2, 835. Ægyptium quoque vocari tradunt. H. Steph.—† Jablonski Op. 1, 138. non Naturalem hircum nomine Μεναίος signifi. contendit, sed symbolicum, quæsum hieroglyphice Panem designat. Cf. Herod. 2, 46. * Hircus, Nouu. ad Greg. Naz. 168, 170. Μεναίος θεοί, Greg. Naz. in Jul. 104. * Edd. * Memoratur etiam Μεναίος sc. ράγιος, Salsamenti genus, Athen. 118, 119. * Schweigh. Mss. * Μεναίος, ad Xen. Eph. 244, 277. Bergler. ad Alciphr. 287. Thom. M. 433. ad Diosc. 2, 35. Μεναίος, Bergler. ad Alciphr. l. c. * Μεναίος, Toup. Opusc. 2, 298. Bergler. l. c. Athen. 1, 36, 47. Jacobs. Auth. 11, 368. * Schæf. Mss.

† MENEΘΘΘ. Crocodili nom. ap. Ægyptios. Dorotheus in Vit. Prophet. p. 448. Ed. Fabrici. in Epiphaniū Opp. 2, 239. scribitur * Νεσοθ. Jablonski Op. 1, 139.

† MENOYΘIΣ. Numen aliquod Ægyptium. Epiphani. adv. Hæres. L. 3, p. 1093. uxor Canobii. Numen Ægyptium Μένουσι signifi. Amantem Dei, aut Menuti: Deam maris, Jablonski Op. 1, 140.

† MEPOYΘIYΘΣ. (Μετροπος scribit Apuleius de Herbis c. 99.) Serpyllum, ap. Ægyptios. Ex App. Diosc. 454. Jablonski Op. 1, 141.

† MEPEIΘ. Ambrosia, ap. Ægyptios. Ex App. Diosc. 458. Spicileg. p. cccxxvii.

† MEΘΘAAA. * Μερθιάλ legitur ap. LXX. 2 Reg. 10, 22. pro Hebr. מֶרְתְּיָל Merthiachal: Vestiarium. † MEΣIAY. 4 Χριστός, παρὰ τὸ μένος. Etym. G. Vide Μεσσία.

MEΠIAY Scythia dicitur ἢ σελήνη Luna. Hes. H. Steph.

† MEΣZAB legitur pro Hebr. מַזְזָב Mazzab et מַזְזַב Mazzabab: Statio militum, ap. LXX. Ed. Bos. 1 Sam. 14, 1, 6, 11, 12, 13. ubi Ed. Complut. habet ἐκίσταται.

† MEΣZAE legitur in Ed. Complut. ap. LXX. 2 Reg. 11, 6. pro Hebr. מַזְזָב Masab: Arcendi actus. Alii scribunt Μεσάι vel Μεσάι.

† MEΣZIAY, Jo. 1, 42, 4, 23, est v. Hebr. מַשְׁחִיחַ Maschiach: Unctus, Rex, † Χριστός. Scribitur sæpe unico s.

MEΣΠI. Mesot: Mensis nomen ap. Ægyptios, cujus meminerunt Syæus, et Lucian. [in Philopat. c. 22. ubi Μεσοῖ scriptum est.] Sunt qui existimant respondere Latinorum Sextili s. Augusto. H. Steph.—† Μεσῖος scripti Jablonski Op. 1, 141, cf. p. 464.

METAZA, a recentioribus Gr. dictum fuit Sericum, quod Itali Setam vermicula lingua appellant. Et nominatim ex Actuar. et Nicel. Myrsero afferunt μέταζα ὄφις, Sericum cruidum: h. e. Bombycum velas unquam evolutum nec infectum. Legitur h. v. et in Pand. 39, 11. de Public. et Vectig. Ibi cum Martinus ait, Metaxa, vestis serica vel subserica, vela tacta. Sic Codic. 11. de Mariclegis, Lota sericeoblattæ et metaxæ hujusmodi species inferri præcipimus. Unde Metaxari Cod. s. de Pignor. et Hypoth. appellantur. Senici negotiatores. Verum et μεταζῶσι communi lingua a Græcis vocari Sericum tradunt. H. Steph. * * * Μεταζο, cf. Schol. Avtoorph. B. ap. Brunck. ad v. 378. Schol. Eur. Hec. 466. Or. 538. Μεταζῶσι, Pseudo-Herodian. Partit. 125. Boissonad. Mss. * * * Μάταζα, ἢ, Ματαζα hui. Lucill. ; Mataxæ canarium, Vitruv. 7, 3, n. * Μετάζου, τὸ, exhibet Schneider. Lex. vet. Imperiorum. * Edd. * Μετάζου, Heyn. Hym. 8, 512. Μεταζο, Toup. Ep. de Syne. 331. Brunck. Aristoph. 1, 178. ad Lorian. 1, 643. * Schæf. Mss. * * * Σιδ. v. Ζηλοῖα, Μεταζο, Schol. Eur. Or. 1429. Σιδ. v. Σιδος, Σιδος. * Wakef. Mss.

† METAXAM. Apud LXX. Ed. Bos. legitar 1 Chron. 31, 50. ubi ἄξιον pro Hebr. מֶתְאָחַם Metahabham: Abdomen.

† METHIΘION. Lignum, e quo generatur galbanum; it. Unquentum, quod et galbano paratur in Ægypto. Diosc. 1, 71. Hes. v. Νέμεος. Cf. H. Steph. Thea. T. 2, c. 1400. Jablonski. Op. 1, 142. Sturz. p. cxxvi. Vide Νέμεος.

MEXEIP. Nomen mensis Ægyptiani in Ægip. In quodam suo Lex. vet. ῥοσῆτος etiam Βερεῖος, dicitur quod esse Februarius Romanorum. H. Steph.—† Jablonski Op. 1, 143. Vide Ηερίουα.

† MEXINΘΘΘ ponitur LXX. 1 Reg. 7, 27. et 2 Reg. 16, 17. pro Hebr. מֶשְׁחִיחַ Meschiost: Baza.

† MIHAINEYΣ. Μαρτίος, παρὰ τὸν Διόνυσον. [Hoc nomen Musurus e conjectura finxit, cum Ms. liber post Μαρτίος offerret παραμυθῆσαι. Vide Schæf. Sequentiæ duo verba, tanquam intrusa necis inclinat Alberti.] (Μαρτίος, μάρτυρας.) παρὰ τὸ Ἀνάσις Ζεῦ, Ζεῦτα, Hes.

† MIHOIAY. γένος ἑσπερίων πτερίν (λαίλας μέγιστη. Plut. de Is. 359. Nomen alibi non obvium, Jablonski Op. 1, 144.

† MHMPOYMOΣ. Vide Σαφροπόλιος.

† MIH v. Μῆς Phrygum deus. Is. Voss. ad Hes. v. Νεῖ μῆς.

MIPOZAY, s. Μίθρος, ap. Persas dicitur ἢ Dios. Sol, quem summi dei loco habebant et venerabant. Ejus Sacra dicebantur Μίθροια, quibus non nisi per gradus quosdam pensam initiatus ferunt, et ostenderent sese veluti ἀνάσις et indolentes. H. Steph.—† Plut. de Is. Μίθρος Ἡρώου γὰρ πτερίν ἀναράζουα, Barton p. 85. Persis hodie میتر. v. Hammer.

* Toup. Emendit. 2, 126. Origen. 290, 291. Greg. Naz. in Jul. 130, 143. * Edd. * Ad Charit. 311. Zeu. ad Xen. K. II. 690. Μίθροια, * Μίθροια, Toup. Opusc. 1, 593.; Emend. 1, 311. * Μίθροια, Fabric. B. G. 1, 526. * Schæf. Mss.

† MIKIEL Anagalis, ap. Ægyptios. Ex App. Diosc. 449. Jablonski Op. 1, 145.

† MIAIAIAPHIΘION. Etym. G. v. Ἀγίριος hinc habet: * Ἀγίριος δὲ λέξιόν ἐστι πάλαι τὸ ἕρπον τῶ ἀργύριον τούτῳ λέτεται, ἢ οἱ Ῥωμαῖοι μιλιαρίων ἐπὶ λαοῖσι, ὅτερ ἰσχυροῦνται στρατιωτικῶν ὄρων. Cum his conferenda, que idem habet v. Μολαρίων τὸ, τὸν δὲ ἄνω θεοῦ, στρατιωτικῶν ὄρων μέλις γὰρ ἢ στρατία, Ζουάρας Μολαρίων non possit absque interpret. Ad vocem vero attulit Tittmann. e Gloss. Basilic. μιλιαρίων τὸν στρατιωτικῶν ὄρων, τὸ χυλοῦν τὸν τὸν χρῆσιν ὄρων. Ex his nominis ratio intelligitur. Cf. Du Cange v. Μολαρίων. * Μολαρίων, μέλις, quod in Cod. Havn. 1971. repertum offert Bloch. ad Etym. M. v. Μίτρος. * Edd.

MIAION Hes. esse dicit Artobon similem ahioti, que adolescentes concubiti solerent in γὰρ στρατία, Item Μενουαῖον s. Spalium vine continentem septena stadia. Alii vero octo et stadia tribunt; quæsi modum Suid. quoque scribit decem milia confere stadia octoginta. Vocant Miliaron etiam Μολαρίων, Miliarium s. Miliare: a mille passibus. Necessum Lapidem: quod lapidibus miliaria essent distincta. H. Steph.—† Hinc Μιλιαῖον, Columna miliaribus distinguit, Polyb. 34, 11, 8. * Μαζῶς μέγιστος, Ζουάρας. Cf. Sturz. p. cxlii. * Μολαρίων; Strabo 437, Μιλιαῖον, 437, 496. Plut. C. Græco 4, 389. * Μολαρίων, τὸ, Seneca Quæst. Nat. Pallad. R. R. 5, 8, 7. cf. 1, 40, 2, S. 45, n. Nicarch. 34. GI. Miliarium, Autempe. * Μολαζῶ: nomen * Μολαρίων, s. Strabo 6, p. 468. * Edd. * Μολαῖος; ad Dionys. H. 1, 112. Bast. Lottre 19. ad Lucian. 1, 500. Μολαρίων, Jacobs. Auth. 11, 267. Vas, forma militari simile, ad Lucian. 5, 330. Μολαζῶ, Cassub. ad Strab. 496. * Schæf. Mss.

MINAP Hesychio χροδὲ Chorda. H. Steph.—† Inter Laconica hoc refert Meurs. Mich. Læro. 3, 8. Minap est Chorda secutum sonanti rēdenti, μινάριον. Is. Voss.

† MINΔAAOIEΣZAY. ἀρβύρα: cui ἢ περιτὰ κρόνον σίνταζα. Βαρθολομαῖος. Hes. Locia corruptus. Excelsio videtur interpretatio, et caput noni articuli. [Vide

Alex. τὸν ὄ. Jud. 5, 16. ubi Ed. Bos. habet τὴν ὄγο-
 ρια, pro Hebr. מִשְׁפֶּתַי Mischpethajim: Termini,
 vel Canales secundum Michaelen, vel Chytrous.

† ΜΟΥΘΑ ἢ Ἐgypti vocari Isidem tradit Plut. de
 Is. 374. Soping. ad Hes. v. Μούθηρα. Ἐgyptiace
 Mast signif. Matrem. Jablonski. Op. 1, 150.

† ΜΟΥΘΑ, καὶ Κρίνον ἀπὸ Πέαι. Οὐκ ἴσταν δὲ τοῖ-
 ται αὐτὸ Πλάτων Φύτικαι ἀναρῶντες. Sauchoniatio.
 Hebr. מוּט מavet: Moss.

ΜΟΥΚΗΦΟΒΑΣ Hesychio κεραιούκτης. Pro quo
 ap. Athen. μουκρόβατος. Is enim 2. [55. scd μουκ-
 ρόβατος leg. esse docet Schweigh.] Pamphilus in-
 quit, ἐν Γλώσσαις dicit μουκρόβατος ἢ Laconibus vo-
 cari τὴν κεραιούκτην, ἢ. ε. ἀμυγδαλοκτῆκην. Nam
 μουκρόβατος ἢ Laconibus nominari τὰ ἀμύγδαλα, ut sit
 Qui super nuces aut amygdalas gradicus, eas frangit:
 nisi de Instrumento etiam dicitur, quo super eas vo-
 lutato, confringantur. H. Steph.—† Vide infra Μι-
 ζοπος. * Casaub. ad Athen. 107.* Schaf. Mex.

† ΜΟΥΠΚΟΡ. μουκρὸν αἶναι. Hes. Leg. farsen
 * Μούκω, vel potius * Μούκω 1. ε. Μούκω, Laconice
 pro μουκῶ. Οἱ αἶναι, eam v. Dorice sit vel Laconice,
 respiciet gl. antecessorem, quae Laconibus vel Doribus
 tributa fuerit. Alberti.

* ΜΟΥΠΤΑΡ. πῖλος. Hes. I. e. Mortarium, quod
 et Pila Plinio dicitur. Soping. Leg. Μαίνας Mitra.
 Is. Voss. Μαίνας? Pileus. Lacones. Casaub. ad A-
 then. 352.

† ΜΟΥΠΤΙΒΟΛ. θυσία. Hes. Videtur leg. * Μούτρον
 βουθία. M̄ pro B saepe Spartani utuntur. Is. Voss.

* ΜΟΥΣΑ. Musa. Ex Hebr. מוּסָא Musar: Eru-
 dito, derivandum putat Bochart Canaan 2, 8.

ΜΟΥΣΤΟΝ recentiores Gr. a Lat. mutatum usur-
 pant pro suo γλυκός. Sic Athen. L. 14. 6647. e
 Chytrio pro Τυανὸν Μουστῶνα εἰ ἀμυγδαλῶν Μουστα-
 τον ἴβια εἰς οὐμολέη. De mustaceis libris vide Ca-
 ton. R. R. c. 128. [121.] H. Steph. * * Μουστῶνα,
 Brunck. Aristoph. 1, 286. T. H. ad Aristoph. II. p.
 422.* Schaf. Mex.

* ΜΟΝΟΙ. ἔντρον. Πάρος. Hes. * Koen. ad Greg.
 168.* Schaf. Mex.

† ΜΟΥΦΟΣ. αἰλιά, ἢ τὴν αἰθῆρα. Κύπριος. Hes.
 † MY. Duodecima alphabeti littera. Hebr. מוּ Mem.
 * Hippomax ap. Sext. Emp. adv. Grammat. 1, 13. p.
 275. Οἰδᾶ * ἄν μοι μὴ ἕλκεις. Aristoph. L. 10. θ.
 238.* Edd.

† ΜΥΖΩ. Premio, Sugo. Hebr. מוּז Mazah: Ex
 primere. Oger. * Vide *Αἰζῶ. Edd.

ΜΥΘΑ. Cypriis φασί. Vox, Hes. H. Steph.

ΜΥΚΗΦΟΣ. Hesychio ἀμυγδαλῶν Amygdala (item
 αἰώνη Nux, pro quo supra μούκωος. H. Steph.—
 † Μυκῶον τὰ μαλακὰ (ita pro μυγδαλά priorem Edd.
 scripsit Schweigh.) αἰώνη Αἰώνης vocant, Τύρις δὲ
 τὰ γλυκὰ αἰώνη. Seleucus in Γλώσσαις ap. Athen. 52.
 Hinc Μουκρόβατος: Nucleifragibulum, Pamphilus in
 Γλώσσαις ap. Athen. 55. Vide Μουκρόβας. * Cas-
 aub. ad Athen. 106.* Schaf. Mex.

† ΜΥΑΑΣΣΘΑΙ τὸ σάμα, ἢ τὴν κεφαλήν ἐμφε-
 ούει. Κύπριος. Hes.

† ΜΥΑΗΤΑΝ. τὴν Ὀψίωνα. Ἀσπίριος. Hes. He-
 rod. 1, 131. Assyrios Μύαητας τὴν Ἀσπίριον vocare
 scribit. Lucian. ab Hebr. מוּלֶדֶת Moledeh vel
 מוּלֶדֶת Moleadilā: Genetrix. Vitrina.

ΜΥΤΚΟΣ. Syracusanis ἐ καθολοὶ μὴ ἐνδύονται λα-
 λῆν. Qui proventus loqui non potest, ἐννεός, ἀμύρος
 Matus. Hes. H. Steph.

† ΜΥΠΟΝ. Α [μ] Mor, quod Hebr. Myrrham
 signif., fecerunt μύρον, commune nomen omnium ejus
 generis, quemadmodum Myrrham lata notione po-
 nunt pro Quolibet aromate videatur. Casaub. ad
 Athen. 449. [Scrupulum tamen movet, quod ab eodem
 v. Hebr. Mor, duo diversa nomina, μύρον et μύρα
 formasse Gr. dicuntur.] Cf. Spicleg. p. cccvii. ubi
 Derivata et Composita citantur, et p. cccxxvii. * E.
 H. Barker. in Classical Journal 31, 113. 114. Schol.
 Ven. II. p. 437. a. fine.* Edd. * Μύρον, Valck. Phau.
 p. 170.; Callim. 190. 233. Toup. Opusc. 2, 35. ad
 Lucian. 1, 282. ad Charit. 239. 250. Luzzc. Prof.
 19. Fischer. Anaecr. 22. Jacobs. Anth. 6, 75. 82. 172.
 8, 244. 247. 9, 285. 11, 325. 349. Epigr. adesp. 63.
 Heyn. Rom. 6, 557. 8, 393. Lucus, ubi μ. venit,

Bentl. Ep. ad T. H. 110. ad Meer. 352. 403. Brunck.
 Aristoph. 1, 40.; Kuster. 116. Iuter μ. et Danae
 quid intersit. Brunck. Fr. Soph. p. 19. 4*. T. 3. 8*.
 p. 423. Wakef. S. C. 5, 37. De quant. Schneider.

ad Xen. K. A. 219. Boissard. Philostr. 387. M. Ze-
 rusa, Valck. Adoniaz. p. 396. * Μυκρόβατος, * Μυ-
 κρόβατος, Bibl. Crit. 1, 2. p. 51. Jacobs. Anth. 6, 116.

* Μυκρόβατος, ad Clem. Alex. 225. * Μυκρόβατος,
 Sueton. Aug. Cap. 86. * Μυκρόβατος, ad Lucian. 1,
 664. Μυκρόβατος, Jacobs. ad Meleagr. 3, 17.; Anth.
 6, 76. 9, 283. 308.; Animadv. 314. Μυκρόβατος, Toup.
 Emend. 1, 506. Jacobs. Anth. 9, 283. 308. 11, 234.

Μυκρόβατος, Aristoph. Fr. 283. Valck. Callim. 190.
 Μυκρόβατος, Asclepiad. 27. Aristoph. Fr. 283. Μυκρό-
 βατος, Toup. Opusc. 2, 213. Μυκρόβατος, ad Charit.
 275. ad Lucian. 1, 507. * Μυκρόβατος, Jacobs. Anth.
 6, 82. * Μυκρόβατος, Jacobs. Animadv. 314. * Μυ-
 κρόβατος, ad Cycl. 300. * Μυκρόβατος, Huschki. Anal.
 149. Jacobs. Anth. 8, 244. Μυκρόβατος, Wenzl. He-
 rod. 225. Jacobs. Animadv. 150. * Μυκρόβατος, Toup.
 Addend. in Theocr. 391. Μυκρόβατος, Valck. Callim.
 190. Ammon. 104.; Valck. Animadv. 83. Μυκρόβατος,
 Athen. 1, 28. Aristoph. Fr. 239. Μυκρόβατος, Aristoph.
 Fr. 258. Μυκρόβατος, Rahuk. ad Longin. 244. ad Lucian.
 1, 418. Wakef. S. C. 8, 45. Brunck. Aristoph. 7, 60.
 Jacobs. Anth. 11, 325. Μυκρόβατος, Athen. 1, 16. Brunck.
 Aristoph. 2, 60. * Μυκρόβατος, ad Lucian. 2, 333. * Μυ-
 κρόβατος, Thom. M. 654. * Μυκρόβατος, Jacobs. Anth. 10,
 326. * Μυκρόβατος, Philoxen. Epigr. et Jacobs. * Α-
 μύρος, (6, 4.) Jacobs. Anth. 8, 303.* Schaf. Mex.

* Μυκρόβατος, Suid. v. Ἀζῶν. * Μυκρόβατος
 ττρον, Etym. M. Μυκρόβατος, Synes. 83. * Μυ-
 κρόβατος, Achill. Tat. 149. Μυκρόβατος, med. Artem.
 64.* Wakef. Mex. * * Μυκρόβατος, App. Dion. 452.
 de eryngio, Οἱ δὲ μυκρόβατος. Μυκρόβατος, Classical
 Journal 31, 113. De v. * Μυκρόβατος, ἢ, quod in Lexx.
 affertur ἀμύρος, nobis licet dubitare; respici
 enim videtur ad Synnack. Es. 57. 9. ubi tamen est
 μούκωος, ἢ μούκωος. Μυκρόβατος, Aristoph. A. 905.
 Φαίλι; ἢ τὴν αἰθῆρα, ἢ μούκωος. * Hic quae
 videtur ante antebacchium habens. Deinde a * Μυκρό-
 βατος deductur * Μυκρόβατος v. 872. Tu terone μούκωος,
 allicens ad amica nomen Μυκρόβατος cum vocat μούκωος,
 Unguentum suum, ἐποικιστικὸν μούκωος. Sic ap.
 Bion. 1, 78. τὸ σὺ μύρον ἄλλο? Ἄλλοτι. Μυκρόβατος est
 demin. ἢ μύρον, licet Jung. ad J. Poll. 10, 118. μού-
 κωος pro μύρον sine immutatione significationis acci-
 piat. Dory. ad Char. 344=239. * * Μύρος, sine
 optime Regii. Vulgo jugulato metro, ἢ * Μυκρόβατος.
 Demin. Μυκρόβατος deductur a nom. primitivo Μύρος,
 unde Μυκρόβατος. Hoc certum, et longe praestitit Orvelli
 commento μούκωος. Brunck. At lectioni hujc, ἢ Μυκ-
 ρόβατος, maxime obstat videtur, quod Cinsius Athe-
 niensem faciat allicentem v. μούκωος, ἢ q. ἑπιτρον,
 Myrrham, quam, testibus Gal. Lix. Hippocr. et
 Bekkeri Anti-Atticista, Eoles sibi peculiariter habebat.
 Μούρος vero pro Myrto nemo ne fando quidem
 audivit. Μούρος αἰώνη, vide nos supra p. cccvii. b. et
 n. 1.; cccviii. a. b. * Dubitatio ista orta est et libra-
 ris ut Epitome conficere, non ab Athen., qui scri-
 psit, Μούρος ἢ αἰώνη κείρα ὑπό Πηλοπύργῳ, ἢ
 γυγῶνος ἀντρον ἢ μούρος ἢ τῖμος. Recte etiam J. Pull.
 μούρος, 6, 17. Rem conficit Diphilus ap. Athen. 4,
 152. Χαρὸν ἐπὶ μάλα ἢ μούρος ἢ τρυαχέος.
 Nihil expedit Perizon. ad Eliu. V. H. 12, 31.
 Porson. Advers. 43. Ed. Lips. Sed noudon nos
 nostra conjectura pensavit. Cf. Orell. ad Clion.
 Epist. 6. p. 780. qui in Indice p. 348. habet,
 Μούρος, per errorem, ut videtur; et Classical
 Journal 31, 113-4. * Apollonius Μύρος, sine enim
 emendavimus, in Indice libri 28. cum prius legere-
 tur, Myran; ἢ. e. Partem illam τὰς κεραιούκτης at-
 titit, quae fucus et pigmenta docet. De eorum et in-
 guentis, Περὶ Στεφάνου καὶ Μύρος, librum scriptum,
 unde * Μυκρόβατος est appellatus, Athen. 691. Bas-
 daun. in Ind. Auct. a Plin. citaturum. Vide Schweigh.
 ad Athen. L. c.* Edd. * Μυκρόβατος, affertur pro Lagune
 cano, ad Μυκρόβατος pro Unguentum odoris; utrumque
 sine testimonio. H. Steph. * Hoc Schweigh. in Lex.
 suum non recepit; illud affert ex Hes. Μυκρόβα-
 ττρον. At verborum non postulat Haplog., quod

Hes. alieni sic corrupte scriptum repererat. In Cod. Ven. revera exhibetur Μαρμαδὲ, i. e. μάρμαδ. 'Severus est antiquus archiepiscopi scriptura, pro qua, serie permittente, reponendum Μαρμαδ, uli et Is. Voss. divinitavit.' Schol. Male ergo eund. Voss. castigavit Corai, ad Heliod. 2, 169. Σαμωίσινα δὲ καὶ τὸ Μαρμαδ, καὶ δὲ ἡ παλαιὰ ἔγχρησις ἐπίθετον τὸ Μαρμαδ, καὶ ἡ ἴσως εἶναι τὰς αἰτίας ἀποχρησίου θρησκείας τρεῖς ἔχουσι, ἑκάστη τὸ Οὐστραλὸν καὶ Ἐλαειολογὸν ἢ δὲ συνθετο ἀναλογία ἐκτε τῷ Μαρμαδ, ἕτερ ἀποχρησίου τὰς τὸς ἀναλογία (Is. Voss.) καὶ τὸ καὶ Ἡρακλ. Μαρμαδ εἶναι τὸ Μαρμαδ μεταβληθεὶς ἄλλοθεν.' Ceterum Μαρμαδ, Odor, Du-Cingius affert e Niceta in Isanica 1, 9. 'Edd. ... * Μαρμαδιστρί, * Μισοδιστρία, (h.) Phile 1, 336. Wernsd. * Μαρμαδύχου, (h, h.) Euthym. Zigab. in Matth. Lectt. Mosq. 1, 10. * Boissonad. Mss. * Glossae SS. Hes. 11. Μαρμαδύχου, Hes. v. Πρωτοβύβου, Gothofredi Auctt. L. L. 805. Μαρμαδύχου, ponitur pro Porticus ap. Paus. 2, 446. * Μαρμαδύχου, * Μαρμαδύχου, Scaliger Conj. in Varr. 135. * Μαρμαδύχου, Phot. Bibl. 1526. Μαρμαδύχου, Const. Manass. Chron. p. 364. 'Edd. * Μαρμαδύχου, Nessel. Codd. Theol. p. 366. * Μαρμαδύχου, Pallad. de Brachm. 52. * Μαρμαδύχου, Athan. 2, 387. * Μαρμαδύχου, Phot. Bibl. 92. * Μαρμαδύχου, Geopon. 4, 9. 'Bast. Ind. ad Scap. Oxon. * * Μαρμαδύχου, Corai, ad Heliod. 132. * Μαρμαδύχου, δ, Propr. nom., Pseudo-Herodian. Partit. 71. 'Edd. * * Αμαρμαδύχου, (h, h.) Expers ugentium,' Sibyll. Orae. 569. Gall. (Τὰς Ἀνακτὶς ἄρματα, καὶ τὰς ἠρωτικὰς καὶ γέροντα.) Kall. Mss. * * Δεσμάριον, Trall. 7, p. 118. * Περμαρμαδύχου, s. * Περμαρμαδύχου, Unguentum, ibid. et 9, p. 156. * Φελαρμαδύχου, El. H. A. 10, 24. Μίρον, vide supra p. cccvii, b. cccvii, b. Sic a Casaub. et Jacobs, II. ibi ce. scribitur. Selaf. Mss. pseud. Schmeiderus ad Xenoph. K. A. 219.; et Boissonadium in Philostr. 387. ubi et in textu et in Schol. legitur vitiosum illud μίρον. Et sic Pseudo-Herod. Partit. 88. ap. E. H. Barker, in Classical Journal 31, 114. Arcad. 122. Τα εἰς τὸν διαιθέλιον προσηγορικὴ παραλογίαν μίρον τὸ εἶναι καὶ μὴ ἀρχόμενα ἀπὸ ἀνατολῆος ἐξέστην, ἄρματα, πλοῖα, ἄρματα, τὸ μίρον μίρον βαρύνεται ἀπὸ ἀνατολῆος ἀρχόμενα.' In Epigr., docente Maratorio p. 1041. Inter alia nova, edocemur etiam * μίρον dici, et primam productam, quam adducit corrigent; licet nonnulli male quos scribant.' Dore, ad Char. 352. Damnat quosque scripturam μίρον Schweigh. ad Athen. 686. * Μίρατος sum, inquit; ἢ ἴσως in Edd. atque etiam in Casaub. Anim. constantur penultima circumflexa scribi, cum postea omnes penultima in eo vocalem, constantur corrigent. E. M. A. de accentu nil enotatum; sed in Ms. Ep. constantur μίρα et μίρον penultimate, uli oportebat scriptum video. Quo minus probabilis illorum ratio videtur, qui et μίρον ab antiquo v. μίρατος derivant, in quo syllaba μi constanter producat.' Schol. Ven. in II. p. 437. fin. * * Αμαρμαδύχου, Semel in baptismo anctum deum chrisimate inungo, Phot. Epist. p. 50. * Αμαρμαδύχου, δ, Revuic. 37. * Καταμάρμαδύχου, Unguentis perfundo, Cyrell. c. Jul. 538. 'Edd. * * ΜΥΡΡΑ, Myrrha s. Murra, Hebr. מִרְרָה Mor; Myrrha. Cf. Spicilieg. p. cccii. * Verh. ad Anton. L. 299. Jacobs, ad Melegor. S. Fischer, ad Weller. G. G. 1, 197. 'Schnaf. Mss. * Bekkeri Anti-Atticista: Μύρρα τὴν ἰνδικήν, Σαμῶν δευτέρω.' Edd. * * ΜΥΡΡΑΝΗΣ, Magistratus nomen ap. Pervaz. Procop. de Bell. Pers. L. 1. Burton p. 85. Hodie Persis dicitur میریان Mirmiran. v. Hammer.

ΜΥΡΤΙΔΑΝΟΝ derivatur κατὰ τὴν μύρταν. Diosc. 1, 157. [156.] dicit τὸ μύρτιδανον λέγεσθαι esse ἐπίθετον ἀνάμυλον, καὶ ὄχλας, καὶ ἄρχουσαν περὶ τὴν μύρτιν κριμαίνον, teste Gal. etiam Lex. Hippocr. Apud eund. tamen Gal. pro isto μύρτιδανον scriptum μύρτα, ap. P. Egin. μύρτι. Ille enim simpl. Medic. 8. Τὴν τῷ στελέχει καὶ τοῖς ἄκραις τῆς μύρτιν ἐπιθέσθαι ὄχλας a nonnullis μύρτιδὰς nominari tradit. Hic vero, ἢ δὲ μύρτι, ἢ τὴν τῷ στελέχει καὶ τοῖς ἄκραις τῆς μύρτιν ὄχλας ἐπιθέσθαι. Interpr. Orisbasi Myrtidam habet, Collect. Medic. 11.: in Euporistis ad Eusmp. 2. Myrtada. Aetius sicut. Veruntan-

ten μύρτιδανον non periphras esse scriptum, ex eo apparet, quod Gal. Lex. Hippocr. annotet Diosc. quidem Anazarbanem lib. 1. τῶν * * * ἄρχουσαν ἀπὸ τῆς μύρτιν κριμαίνον, alio v. comploidi τὸν τῷ στελέχει καὶ τοῖς ἄκραις κριμαίνον, alio v. ἄρχουσαν τῆς μύρτιν; Hippocr. τὴν κριμαίνον τὸν τῷ στελέχει, καὶ et ipse ab aliis v. κριμαίνον. Verba Hippocr. sunt haec, de Morb. Mul. 2. Τὸ Ἰδαίον, δὲ ἐκδύσασθαι εἰ Πρωτονέστην καὶ ἐν ταύτῃ ἐνι στρωγγίλον, δὲ ἐκδύσασθαι μύρτιδανον; ut sit Rotundum quippiam simpli forma in ripere s. Indico proveniens; nam et simpli στρωγγίλον appellat eod. lib., ante locum cit.: Ἰδαίον ὄφρα μύρτιν καὶ τὸν ὄφρα μύρτιν, δὲ ἐκδύσασθαι τῆς μύρτιν, καὶ τὸν στρωγγίλον, ἐκδύσασθαι τῆς. Plin. vero longe aliter. Ita enim is 14, 16. in vitis facultis, Myrtinen Cato quemadmodum fieri docerit, mox paulo indicibus. Graeci et alio modo. Ramis teneris cum suis foliis in albo musto decoctis, tasis, libram in tribus musti congiis defervere faciunt, donec duo supersint. Quod ita sylvestris Myrti bacca confectum est, Myrtidam vocant. Itemque 23, cap. ult. Myrtidam dico diximus quomodo fieret. Necnon 15, 29. Succorum matura praecipuum admirationem in myrto habet, quando ex una omnium olei viqueque bina genera fiunt: item myrtidam, ad diximus: constanter myrtidam accipitur pro Vino e sylvestris myrti sacris et musto albo. II. Steph. * * Hippocr. 242, 12. 288, 29. Schneider. Lex. Edd.

* ΜΥΣΟΝ, τὴν εἰσὶν. Mss. Hes. Leg. εἰσὶν, ut Strabo [L. 12. p. 372. qui Lydis hunc usum tribuit, ut et] Steph. [B. v. Mysia, ubi tamen εἰσὶν legitur.] Is. Voss. Jablonski, de L. Lye. p. cxlii. * Μύσιον, Mysi τὴν εἰσὶν, Securim. Hes. H. Steph.

* ΜΥΘΙΑ, κατὰ Ἑβραίων λέγεσθαι μύθια, ἕτερον ἢ Ἰσραήλ. Esym. G. v. Mithia. Apud Eriphum de Paul. 180. lego de mensura aliqua ἢ Ἰσραήλ, δὲ ἐκδύσασθαι κατὰ Ἑβραίων * μύθια, κατὰ Ἑλλήνων δὲ μύθια. Sed nec nomen μύθια nec μύθια in lingua Cod. Hebr. invenio.

* ΜΥΘΙΑ, Legitur ap. LXX. Jerem. 26, 17. (Hebr. 46, 17.) pro Hebr. מִיָּד Mod; Tempus.

ΜΥΡΑΞ, Vini genus. Quodam esse dicitur τὸ ἐν τοῖς ἰσραϊτικῶν ἀρχαίοις. Quam in fœderibus libatur. Hes. H. Steph.—† Hes. addit: Ἀνθὸς, τὸν οἶνον, Jablonski de L. Lye. p. cxlii.

* ΜΥΡΑΥΤΕΡ, τὰ ἀνοξὸν ἰσθ. Hes. Vox Laconica: ΜύραΥτερ, pro μύρατος, ut videtur, aliter.

* ΜΥΡΙΑΡ, pro μύρατος, proprie Myscia; est enim Hebr. מִירָא [Mira]; sed a corpore ad animum translatae Lacones. Casaub. ad Athen. 552.

* ΜΥΡΙΑΙ, τὰ καὶ βότα, ἢ Ἀρκάδιον. Hes.

* ΜΥΡΤΙΕΥ, αἰ τὴν Ἰσραήλ βασιλείαν. Hes. Videtur id nomen pluribus Indici regibus, in aliqua regione imperantibus, commune fuisse. Sic Meris ille, de quo Curtius 9, 8. Reland, Aliter Steph. B., qui ita vocatam gentem Indicam refert. Alberti.

ΜΥΡΤΩΣ, ἢ τὴν δούκων παρελάς τελεγγίω. Hes. H. Steph. Thea. 2, 1665. Lat. Morosus.

* ΜΥΣΙΑΕ, Deus marinus, Tzet. Chil. 9. Hist. 259. Sic numerosam esse h. γ., compositam ex Egypt. μῶ Aqua, et Hebr. מִי [Mira El:]; Deus, ostendit Jablonski. Op. 1, 152.

* ΜΥΤ, τὸ τὸν τῶν φαντ ἰσθ. ἢ τὸ δὲ ἰσραήλ μύτιν ἐπὶ τὴν. Sanctonimbo. Bochart Canaan 2, 2. confert Phœnicium מִי Mod; Matera, e qua omnia sunt facta.

* ΜΥΤ, τὸ ἴσθ. Hes. Ægyptium nomen hoc esse tradit Clem. Alex. 251. Hinc deducant nomen Μυσία. Conferunt Hebr. מִי Mai; Aqua. Vide not. ad Hes. Ægypticam v. Μωρ et Μωρ Aquam esse docet Jablonski. Op. 1, 151. Sturz. p. elaxiv.

* ΜΥΤΣ, ἢ γῆ, Ἀνθὸς. Hes.

N.

* NABA, τὸ παρθύριον, κατὰ Πρωτοίαν. Suid. Au Lat. Naulum?

* NABIN, Legitur ap. LXX. Ed. Ald. Ezech. 40, 12. pro Hebr. נַבְיָן Nab; Conclavia, ubi Ed. Bos. habet נַבְיָן. Qui illud possit, videtur in Hebr. legisse נַבְיָן Navim; Habitacula, et v. Hebr. Graecis literis expressisse.

† NABAA s. *Νάβλα* Instrumentum musicum. Vide H. Steph. Thes. 2, 1010. Phonicum inventum, Athen. 175. Instrumentum musicum Cappadocum illud dicit Clem. Alex. Strom. L. 1, p. 307. [363.] Jablonski, de L. Lyc. p. elii. Conf. Hebr. 722 Nebel; Nablium. Chald. *Ναβλ* Naba.

† NAFEB. Vox Hebr. 229 Negeb: Plaga meridionalis, qua utuntur LXX. Jerem. 39, 44, 40, 13, [in Hebr. textu 32, 44, 33, 13.]

† NAZAPAIOS, Nazapoiot, Ναζαίοιοι, Ναζάρ s. Naz'p. Vox varie scribitur ap. LXX. posita pro Hebr. 702 Nazir: Sacratu Deo. Apud Hes. scriptum est Ναζαίοιοι. Zonar.: Ναζαίοιοι μάχχοι, θυσιασται και ἀσκησάμενοι τῷ θεῷ. Ναζαίοιοι ἄγιοι ἑραριστάι, ἢ κατὰ τινας ἀείβοι.

† NAIPON, Nacrum, vide Spicleg. p. cccxxxiii.

† NANTI. Pspaver erraticum, ap. Aegyptios. Ex App. Diosc. 406. Spicleg. p. cccxxxiii.

† NAITY. *αἰτάρι*. Vide Spicleg. p. cccxlii. * Phrynic. Ecl. 125. Thom. M. 622. Kuster. Aristoph. 110. Athen. 28. Meur. 271. et n. Schaeff. Mus. * Al. ciphro 292. Clem. Alex. 135. * Wakef. Mus.

† NAP. Iris Illyrica, ap. Aegyptios. Ex App. Diosc. 441. Jablonski. Op. 1, 159.

† NAPAT. Βωβήβαλιον, ap. Afros. Apud Diosc. 460. Flos, qui et Βαλαμμένη [quod vide supra] audiebat, a colore igneo. Arab. *نار* Nar, Syr. *نور* Nur: Ignis. Bochart Canaan 2, 15.

NAPAZOS, ἢ Nardus, Frutex duorum generum, Indicus et Syriacus. Est et alia *νάρδος*, ἑσάντινα vocata quod virulentum exspiret odorem. Dicitur alia

* Σαμωρατικῆ, a regione in qua oritur, pumilio frutice, grandis spica, odore bircino: quod aliqui *φενδονάρδος* esse suspicati sunt. Est ap. antiquos celeberrima et Κελτικῆ *νάρδος*, sic dicta quod in Liguria alpibus nascatur. Est et Nardus montana, quae ab aliquibus *θαλασσίου*, a Gal. * *παριτυ* etiam nominatur. Denique *νάρδος ἁγρία* a quibusdam dicitur τὸ ἄσπρον, ut ap. Diosc. Haec inter alia Gorr. Inde comp. *Ναρδύστραχυς*, [ἢ] Spica nardi: ut ap. Gal. ad Glauc. *Μίρα τὰ εἰς τὰρδύστραχυος γερουσία*. Unguenta, quae sunt e spica nardi, quae et *νάρδος στράχυς* solute nominatur. Deriv. inde et *Ναρδύτιον*, [n. or.] Nardinus, E nardo confectus. Athen. [430.] *Ἰππασεῖς οὐραμυριεῖς και τὰρδύς θάλας*. Et *Ναρδύτιον οἶνον*, Vinum nardi odore conditum, Vinum nardi odorem respiciens. Apud Diosc. 3, 67. est οἶνος εἰς Σωρατικῆς *νάρδον* et Κελτικῆς et c. seq. οἶνος εἰς ἁγρίας *νάρδον*. Plin. [13, 1, 21, 3, 15, 15.] praeter Nardinum unguentum commemorat etiam Nardinus coronas valde laudatas: necnon Nardina pira. Fem. *Ναρδίτις* vocari solet Nardus montana, multo inferior Cretica, Celtica, et Indica. Praeterea a *νάρδος* est VERB. *Ναρδίτις*, Nardo similis sum, Nardum implet s. relecto, velat odore aut alia similitudine. H. Steph.—† Babilonicum Nardum inter unguenta aperi J. Poll. 6, 104. Itemque Aegyptium nigram. Hebr. 722 Nerd non legitur nisi Cant. 1, 12 et 4, 13, 14. * Toup. Emend. 2, 75. Schneider. Lex. Vide Φιλ. G. *Νάρδος*. Hoc Siler. * *Ναρδολογία* *ἐπιστήμη*, Myrin. 4. * *Ναρδωρίον*, Diosc. 2, 10. *Ναρδωρίον* *καλλώγειον*, Trill. 2, p. 47. *μίτρον*, J. P. 9. * Edd. * *Ναρδωρίον*, [ἢ] Psell. in Cantic. Cant. 1, 12. *Ναρδωρίον*, G. Lectapen. in Matth. Lecti. Monq. 31. * Boissoniad. Mus. * *Νάρδος*, Jacoby. Anth. 9, 41, 131. * ad Melegr. 12. Toup. Opusc. 2, 58, 128. *Ναρδωρίον*, Toup. Opusc. 1, 357. 539. Valck. Callina. 232. * ad Theoc. Adomian. p. 368. Jacobs. Auth. 8, 251. * Schaeff. Mus. * *Ναρδωρίον*, Schol. Nicand. Θ. 605. * Wakef. Mus.

† NAPKAPHON. Cf. Spicleg. p. cccxxxiii.

† NASTIBIS, secundum Philonem in *Φουσιότις* vocat Columbas. Secundum Uranium, *Νασιβί* ἰδιον *εὐφροσύνης, ευφροσύνη*, lingua Phoenicia. Steph. B. v. *Νασιβί*. Syris *נַסְבִּי* Nesbio signific. et Columbas [Columbas volucae videtur] et Aceruum s. Tumulum. Bochart Canaan 2, 12.

† NAYMA. *εἶσα* τα, παρὰ Πέρσας, ἢν τρεῖς πάλω- γουον. Hes.

† NAΘA, ἢ Naphtho, Diosc. 1, 102. [101.] est

Βαθολαίον ἀσφάλην περιέχον, τῷ χρώματι λευκώ- διον, ἔχει ἄσπαστον κρυσ, ἄσπερ ἐστὶ ἐν διαφανείᾳ ἀσφάλειν τοῖσιν. Sic Plin. 2, 103, locutus de malitia, s. flagranti limo, Similia est naturae asphaltis: ita appellatur circa Babilonium et in Antagagis Parthiae profuissus bituminis liquidi modo. Haec magna cognatio ignium, transluentes protius in eam imbecunque visum. Ita ferunt a Medea pelliculam creatam, postquam sacrificia ad aras accesserit, corona igne raptā. Et Plat. Alex. [p. 84. Reisk.] scribit, Alexandrum, cum Babilonium obiret, cum admiratione spectasset, Tū τε χρώμα τῶν πυρῶν ἐν Τεβάρτοις, ὅσπερ ἐν τοῖσιν ἐσπυκῶ ἀσπασμένοι, καὶ τὰ μέτρα τοῦ πάβου λαμίζοντες διὰ πάβου: ubi praeter alia et ipse addit, *ferri hoc esse et tū Mercurius ὀφειλάσσει, ἢ τὸν προσηγορούμενον σπύρρον και τὸν πύβου ὄφασσον*. Vide et Strab. 16, [743. * 1, 13, p. 271, sed nunc legitur Εβραϊστικῶν προ νάρδος. * Boissoniad. Mus.] ubi itidem dicit ἢ τῶν νάρδος πύβου, ut Plin. Tū μέτρα τῶν νάρδος. Suid. γρηγοῖται εὐσε dicit: dicit enim ἢ νάρδος, ἢ νάρδος, et τῶ νάρδος: esse autem Medicum v., a Graecis vocari *Μερκῆριον* *λαυον*. Hes. exp. *θαλάς, θείον, Sulphur*, H. Steph.—† Graeci Mercurio *θαυον* vocant, quod Medii *Ναθ*. Suid. Hodie Persis vocatur etiamnum *نار* Naft. v. Hammer. * Suid. v. *Φορμαίος*, Zonar. 1787. Salmas. in Solin. 172. Plin. Q. S. 3, 7: * *Ναρθάλοιο, ἢ ἐν Βαβυλωνίᾳ γίνονται*, Mathem. Vett. 90, ubi al. *ναρθάλοιο*, Schmeidler. Lex. Edd. * *Νάρδος*, Thom. M. 331. * Schaeff. Mus.

† NAXAA legitur ap. LXX. Jer. 38, 40. [Hebr. 31, 40.] v. Hebr. 702 Nabal: Torrens.

† NEBEA. Vox Hebr. 722 Nebel: Urcus figurinus, quam LXX. Gr. litera expresserunt 1 Sam. 1, 24. Hos. 3, 2. *νέβηδ σίτου*. Hinc scribit Etyon. G. *Νεβήδ*, οἶνον μέτρον, ἔσπερον πρ, ἵστανον ἑσπὸν τρία τάλια.

† NEBETA. * *πεπλάσμενα τῶν ἰσπῶν, και τῶν Σακελάδ*. Hes. * *Νεβήσεται* postulat ordo pro *νεβήσεται*. Vide in pro Lepistis. Pro Σακελάδ recte leg. *σεσῶν*, Is. Voss. Pro και τῶν Σακελάδ lego *τῶν Σακελάδ*, Kuster.

† NEFAA s. Niyala legitur ap. J. Poll. 6, 87, qui potius *μυστίον* diuinitum censet. Salmas. * *Αἰγύλιον*, acr. censet et Lat. Ligula.

† NEΔA. Vox Hebr. 722 Niddah: Foditas, qua usus est incertus Interpr. Levit. 20, 21.

† NEEAAZETA. Legitur ap. LXX. Job. 39, 13, pro Hebr. 72222 Neeladhi: Eulabuntia.

† NEE2BEIEMH2. Legitur ap. LXX. Ed. Francofurt. Jerem. 26, 17. [Hebr. 46, 17.] ubi in Ed. Bos. scriptum est *εἰς τὸν μωβῆ*. Vide *Εβραίοι* et *Μαθῆ*.

† NEE2APAN. Vox Hebr. quae legitur ap. LXX. Ed. Bos. 1 Sam. 21, 7. [Hebr. 8.] in Cod. Alex. *Νεεσάπιον*. Al. *Νεεσάπ*, pro Hebr. 7222 Nezar: Dentatus.

† NEZEP. Vox Hebr. 722 Nézer: Dindema, qua usi sunt LXX. 2 Reg. 11, 12.

† NERHITH. *Ναρηθ*, Myrsina. Hes. Leg. * *Νεουρίον*, ex ordine literarum. Is Voss. Paulo superius Hes. exp. * *Νεραθῆ* *λαυά*.

† NEXA. LXX. posuerunt Job 39, 13, pro Hebr. 72222 Nozah: Penna.

† NETIHON. * *νεσῶνται, μέτρον συνδεδεμένον ἐν πολλῶν μίγρατον* al. *δὲ Μερκῆριον*. 1b. Aegyptium unguentum. Valea. Hebr. 7222 Nataph: Gutta, Resina penus succulentis. Vide *Mordacium*.

† NEΘYΣ s. *Νέθος* Uxor Typhonis, ap. Aegyptios. Plat. de Is. 355. et 366. exp. hoc nomen *τελεστήριος* *Φινεθ*, et *τελεστήριος* Ultimam. Jablonski. Op. 1, 160.

† NEXΘA. Vox Hebr. 72222 Necot s. Necothab: quae solet reddi Aromata, ab aliis potius Thesauri. 2 Reg. 20, 13, ap. LXX.

† NHEEIS. [Leg. * *Ναυέ* Is. Voss. sudente literarum ordine] *ἐν Κελτικῶν γερουσίᾳ μίον, ἐν Σαυρατικῶν τρεῖς λέγονται*. Hes.

† NHIOH. *Ἀδμή*, τῶν *Αἰγυπτίων*. Hes. Sidde celebratur Nēth. Plato in principio Timaei. Soping. Nomen Saitarum Mimeruui interpret. Plato, aliique post eum Gr. Jablonski. Op. 1, 161.

† NINIATON. Castillense genus. Phrygium nomen. J. Poll. 4, 79. Jablonski de L. Lye. p. cxxviii. "ubi descendunt est punctum post Differt. Vide et Schneider. Lex." Ed.

† NIBETHE. [Leg. NIBETI. Alberti ad Hes.] Σακελαί θεία. "Αλεξ. Phot. Lex."
 NIBATIEMOS. Genus saltationis barbaricae. Hes. H. Steph.—† Athen. 629. Phrygium saltationem dicit, si, quod suspicatur Schweigh. Φρύγιον ὑψιβατορίας ἡμετέρας τὸν. In prioribus Ed. legebatur νιστεροί, et iungebatur cum sequenti Θρυγίαι.

† NIFAA. τρέψαι, τὸν Πέρται. Hes. Pers. ὄξ
 Niclon; Omne quo quis repellitur, aut coëctetur; atque ita τρεπταίνα a τρεπταί dicitur. Beland.

† NIFAAPOΣ. Thibæ genus in Ægypto. Spicleg. p. cccxxviii. "E. H. Barker, in Classical Journal 31, 112." Ed. "Nylaros, Brunck. Aristoph. 3, 80, 170.; Kuster. 122." Schaf. Mss. "Nylaros, Phot. Hes." Wakef. Mss.

† NIAPION. τὰ πρὸς κεφαλῇ * προσέχοντα ἄρ. Persas. Suid. v. Ἐκκετοβαλάμια. Forsan * Κόδιον. Kuster.

† NINHATOS. Φρύγιον μέλι. Hes. Vide Νιγλίον. NIPNOS a Nipura Achæis est ὄβρις. Pediculus. Hes. H. Steph.—† Cf. quod Hes. supra dedit: Κάριος ὄβρις.

NOA. Lacuibus ὑγῆ; Fons, teste Hes. H. Steph.
 † NOMOI. τὰ Σικανικὰ ἡμέτερον μὲν τῶν γὰρ, ἃ ἐν Ἀγγύται. Attici. Suid. Νεῖται, quatenus Præfectorum in Ægypto designat, non e Gr., sed ex Ægyptico sermone, derivandum esse, contra Casaub. alioquin contendit Jablonski. Op. 1, 169, et proprie ista lingua Portionem terræ certis et non mutandis limitibus circumscriptam, vel potius Possessionem plenam, quia iuste erat magnitudinis, designare putat. Hinc Νωμάχαι οἱ ἐὰν τὴν εὐχὴν ἀρχόντες τὰρ Ἀλεγυρίαι. Suid. "Forster. ad Strab. 1310. Fale." Ed.

† NONNAL. Nona. Suid. "Dionys. H. 1, 505, 589. Plut. 269.; Romulo 1. p. 76. Numa 130. Camillo 323." Ed. "Nona, Nonna, Huschk. Anal. 235." Schaf. Mss.

NOTAPIOΣ, ὁ Notarius; a Gr. recentioribus usurpatur pro γραμματεῖς s. ἐνογραφεῖς, ad inter hos a Basilio. H. Steph.

† NOYMEPON. νόμω, κατάλογος. Lat. Numerus, Alberti ad Hes. v. Ἐξ πνεύρω.

NOYMMOS, ὁ Numa; vox non a Lat. solum usurpata, sed Doribus etiam, qui in Sicilia et Italia habitant. Aristot. in Tarentinorum Rep. scribit ἄρ. eus numisma quoddam vocari νόμω, in quo Tarantis, Neptuni filia, impressam esse imaginem, invenientis equo. Et rursum, Siculum talentum olim valuisse vigintiquatuor numis, postmodum duodecim; numum autem valere tribus obolis. Quin et Epicharm. h. v. usus comperitur, in Χίρται, Ἄλλ' ἄρως καὶ αὐτὸ ἄρως ἐπὶ τῶν δὲ μοι καὶ νόμω. Et rursum Κάριος ἴδω εἶδος πρὸς μοι δὲ αὐτῶν μόνον κολῶν. J. Poll. [9, 79, ubi hoc quoque monet: Ὅ ἐδὲ νόμωσι δόσει μοι εἶναι Ῥωμαίων τῶν τετραμύριον ἔσται ἢ Ἐλαργίον, καὶ τὴν ἐν Ἰταλίᾳ καὶ Σακελίᾳ Δωροίων.] H. Steph.—† Zonar. : Νόμωσι τὸ * νομῶσι. "J. Poll. 10, 80. Valck. Adomaz. p. 308. Plut. Sulla 1, Gl. Νομῶσι Assarium." Ed. "Νομῶσι, Toum. Emend. 1, 419, 4, 498.; Opusc. 1, 273. Valck. ad Meur. 350." Schaf. Mss.

† NOYΣ. Nilum Ægyptia ita dicit tradit Horapollon 1, 21. Confero Hebr. נין Nîn; Filius, Alberti ad Hes. Hoc vero e vitiosa l. e. lectione colligi, Noniopolim non Nilum, sed ἀνὸς Νίλων dietam Νίλων voluisse, hancque v. Coptice Profundum, Abyssum signifi., potius tamen μανὴν ser. fuisse, quod Plenum abyssum designet, contendit Jablonski. Op. 1, 178 sq.

† NY. Littera alphabeti decima tertia. Hebr. נן Nun. NYOS. Claudus, Syracusanorum dialecto. Ita enim Noun. Dionys. 9, [22] Νῦνος δὲ γλῶσσῃ * Συρακουσίδι χλωπὸς ἄνοος. H. Steph.

† NIKHA. pro Hebr. נָבִי Nôkêd; Pastor, legitur

ap. LXX. Ed. Bos. Cod. Alex. scribit νωσέθ. Ed. Ald. sic.

† NHIEL. ναισῆλαι, καταλῆσαι. Ionicum verbum, ut ex Hes. et Phot. Gl. Ἐσῆλαι et Ναισῆλαι intelligitur, Schweigh. ad Athen. 604. "Toup. Opusc. 2, 93. Huschk. Anal. 23." Schaf. Mss.

† NDIPIKON. τὸν ἀσπί, Φρύγιον. Enst. in Dionys. P. 221, p. 53. Jablonski de L. Lye. p. cxxviii. "Pseudo-Plat. de Flav. 1156. e quo sui haurit Enst. l. c." Ed.

Ξ.
 † EANANGHIPI. Nomen mænis ap. Cappadoces. Jablonski. de L. Lye. p. clvii.

† EENINEL. οἱ ἀνδράνες, δὲθ Φρυγίαν. Hes. Jablonski. de L. Lye. p. cxxviii.

† EEPHIS. ἄρως, ap. Persas. Herod. 6, 98.

† EESTHE. ὁ Sextarius; Mensura liquidis atque aridis communis, duas heminas capiens ap. Romanos, s. uncias mensurales viginti. Atticus vero Sextarius Romano minor erat, capiens duas cotylas, s. libram et semissem, h. e. uncias decem et octo. Ac quia sextarius duodecim cyathos continebat, quadrumadmodum as et libra duodecim uncias, antequi, præsertim poetæ, sextarium, tanquam libram, in uncias partiebantur, idemque nominibus appellabantur. Itaque sicut in ponderibus sextans duas uncias signifi., ita cum de poculis sermo erat, sextans duas cyathos, quadram tres cyathos, triens quatuor cyathos, et quincans quincque cyathos, ut in multis ap. Martial. legitur. Est autem Sextarius et Lat. Sextarii nomine depravatum, teste Gal., et Philox. ap. Etym.; neque enim nomen hoc neque mensura ap. veterastiores Atticos scriptis, invenitur, sed una cum imperio Rom. et vox et mensura in Græciam venit; unde usus ejus tantum ap. Andromachum, Hieram, Asclepiadem, Critonem, Diosc. ac nonnullos alios, qui, dum res Romanæ foret, et Medicamentis libros scripserunt, frequens est. Nota ejus compendiaria fuit ζ vel ξ. H. Steph.—† Etym.

G. Ἐστῆρη Ῥωμαίων ἐστὶ τὸ ἴσον τὸν γὰρ τῶν ἡμῶν ἔξ ἀρῶν, αὐτοῖς εἶ. Καὶ μέρων τῶν τῶν αὐτοῖς τὸ ἴσον, ἕτερον, διὰ δὲ εὐφρασίαν, τὸ εἰσῆρη ἕτερον, μεταβάτες τὸ ἔξ Ὀβῶν Φαλίκεον ἐν τῷ περὶ Ῥωμαίων Διαλέξεως. "Gl. Ἐστῆρη, τὸ μέρων Sextarius, Ἐστῆρη Urcus, Urculus. Ἐστῆρη, τὸ ἄρως Urculus. Gal. Comp. Med. sec. Gen. 325." Ed. "Valek. Ep. ad Röv. p. xxvi. ad Od. A. 156. Jacobs. Auth. 11, 343." Schaf. Mss.

† EESTION. μέρων ἐστὶ ἕτερον. Suid. Lat. Sextarius. "Gl. Ἐστῆρη, ἑποικισματῶν Urculus." Ed.

† EESTPIE. Cnidii ἑσθὴ ἢ ἑσπῆχος, teste Hes. H. Steph.

† EIMPAL. Ἐσθίλος ἵσται; Mala Punica. Hes. H. Steph.—† Conferenda sunt hinc etiam Hes. glossa: Ῥυμβῶν ἵσται μεγάλαι. Ἄρως ἐστὶ δὲ τὰ τὸ ἔξ Ἐριβῶν. Et Σαβῶν ἵσται.

Ο.
 † OITA. Ἀθήνα, ἢ Θάβρα, χωρίον ἐπίσημον ἔχοντα. Hes. Vide infra Oyoia. Spicleg. p. cccclviii.

† OYKA. τὰρ Φοίνιξ ἢ Ἀθήνα. Schol. ad Esch. S. c. Th. 170. Alberti ad Hes. v. Oyoia. Apud Paus. 9, 12. Στρα legitur, pro quo Oyoia scrib. judicant eruditi; quod fit et Syr. ʾOyag; Pugnae, Prælii, quia Minerva bellorum præses, Bochart Canaan 2, 12. "Vide supra p. cccclviii. b—ix. a. ubi legitur perperam Oyoia pro * Oyoia, et in n. 3. semel atque iterum proponendum * Oyoia pro Oyoia, item ἔξρη pro ἔξρη." Ed. "Oyoia, Hes. ad Apollod. 618. Brunck. ad Esch. S. c. Th. 166. Valek. Phoen. p. 394, 725. * Oyoia, Brunck. l. e. Valek. Phoen. p. 394." Schaf. Mss. "Oyoia, Noum. D. p. 140, 13." Wakef. Mss.

† OYKIA. Uncia, de parvo pondere usurpatur in Etym. G. v. Διῶκρον, signifi. et Lat. mutatum. Vide Oyoia infra. Oyoia τὸν σταθμῶν. Σώρων καὶ Ἐπιχάρου. Phot. Lex.

† OYKINOΣ. Uncinus. Vox Græco-barbara. Kuster. Utilit. ex Hes. Vide v. Ἀγέλας et Ἀρρηγί.

† OYDA. Deum sui lingua vocant Cares. Paus. 8, 619. Vide Πωγία.

† OYONI. Linteum, et Ὀβῆρον Linteolum, com-

Nomen fuisse Oisius suspicatur. Jablonski. Op. 1, 187, errare potat eos, qui παλοφόλιον ab οἴ: Oculus, dictum tradunt, potius Multum et magna agentem vocatum esse, ab οἴ: Facere. "Οἰσίδος δαίμα, Alimus, App. Diosc. 443. "Οἰσῖα, Spondylium, 456. Boisssonad. Mss. " Schneider. Lex. v. "Υσις, Tourp. Enened. 2, 214. " Οἰσῖα, δ, ἡ, et " Οἰσῖανος, ἡ, ὄρ, E. H. Barker. in Classical Journal 31, 114. Jo. Lydus de Mens. 78." Edd. " Οἰσῖα, Koehn. ad Greg. 247." Schef. Mss.

+ ΟΣΠΗΘΙΟΝ. τὸ εἶσμα. Suid. Lat. Hospitium. " Vide Παλαρον." Edd.

+ ΟΣΤΙΑ. ἡ θύρα. "Οστρίανος εἶδος ἀλιώματος. Suid. Lat. Ostium, Ostiarius.

+ ΟΣΥΜΑΝΔΥΑΣ. Vide supra Τερνίδος.

+ ΟΣΧΟΣ. Vide infra Πλαγος.

+ ΟΥΑ, s. Ουά: Vah, respondet Hebr. וַח וְחֵי. Hebr. Schleusner. Lex. N. T. " Arrian. Epict. 3, 23. Dio Cass. 63, 20, u." Edd.

+ ΟΥΑΙ, Vah, respondet Hebr. וַח וְחֵי. Hoi. Schleusner. ibid. " Ουάι, Vah, interjectio dolentis vel dolore denuntiantis ap. Bibliothum Interpr. et N. T. Scriptt. At nomen Ουάι, Hesychio φαλάι." H. Steph. " Arrian. Ep. 3, 19." Edd.

+ ΟΥΑΙΕ. φωνή μακρὴν ἐκλήθη παρ' Αἰγυπτίων. Horapoll. 1, 29. Coepti esse dicuntur pro μακρῶν. La Croze ap. Jablonski. Op. 1, 190.

+ ΟΥΑΝΟΥΝ Phryges dixisse Vulpem, auctor est Steph. B. v. Ἀζανού: Jablonski. de L. Lyc. p. cxxix. " Steph. locus est hic: "Φοβισίος ἐν πρώτῃ συλλογῇ δὴ τῆς αἰ, ἐν πρώτῃ τῆς Καθ' ἑλίου λέγει." Αἰζῆν Ταρτίδην καί, ἀφ' οὗ ἐν Φρυγίᾳ πόλις " Αἰζανού" τῆς δὲ Ἀζῆανος ἀπὸ τῆς φωνῆς. Εργασίης δὲ φωνῆ, ὡς δὲ ἄλλοι, ἀλ' " Ἐξουανὸν ἀπὸν ἐκλήθησαν. Λέγεται γὰρ παρὰ τὸν πῆλον ἀφροσίαν εἶναι, λιμὸν δὲ γενομένην, συνελθόντες αἱ ταμίαι, ἴθυσ ἐφροσίαν (ἐφροσίαν Mss.) γενέσθαι. Οἱ ἀφροσίαν δὲ τὸν θεόν, Ἐφροσίαν τὴν Οὐρανὸν, ἡ ἴθυσ ἀφροσίη καὶ " Ἐν, ἡ ἴθυσ ἔχουσι, θῆσαι τὴν βαίματιν ἐπιπροσθῆναι δὲ τὸν θεόν, ἐφροσίαν (ἐφροσίαν) γενέσθαι, καὶ " πολυκαρπία. Τῶς δὲ περὶ τοὺς ἐφροσίαν, ἰερὰ καὶ ἀρχαῖα τῶν ἐπιπροσθῆται. Ἐξ αὐτῶ δὲ ἐλθόντες τὴν πῆλον Ἐξουανὸν, ὁ μετὰ τὸν οὐρανὸν ἴθυσ ἐχούστων. " Ἐναι δὲ " μεταλλοσύνη ἐκ τοῦ Ἐξουανὸν τὸ Ἀζῆιον." Edd.

+ ΟΥΑΡΑΙ. ἡμεῖς. Κύριος. Hes.

+ ΟΥΑΡΠΟΥΤΟΥΜ. Psyllium, ap. Afros. App. Diosc. 467. Scr. Ουάρπουτου, quae ipsissima est v. Phoenicia Bargut, a forma seminis dicta حَصْبُورُوت [Hasir bargut:] Herba pulicis. Bochart Canaan 2, 15.

+ ΟΥΑΡΙΖΗΣ. Dignitatis nomen in aula Persica. Procop. de B. Pers. L. 1. Burton p. 88.

+ ΟΥΑΡΟΝ. ἄλιος. Κύριος. Hes.

+ ΟΥΒΕΔΑΙΝΑ. ἴσχυρα θεῶν. Zonar.; ad que Tittmann: Cyrillus meus: Οὐβεδῶν γένος. Sed Cyrillus Caucii: τῆς οὐβεδῶν, ἡ πῆρ τὸ κατ' αὐτὸν ἰσοσῶς καὶ μὴ ἐν ἄλλῳ τὸ εἶναι ἔχει [ἔχει]. Nihil ego video. [Hæc potius ad aliam gl. pertinere videatur.]

ΟΥΤΚΙΑ, ἡ, affertur pro Uncia; sed frequentius Ούγγια scriptum reperitur, voce a Lat. tralata. Continet autem ἡ ούγγια, ut Diosc. tradit, de Pond. et Mens. drachmas octo, scrupula viginti quatuor: quemadmodum Hes. quoque scribit τῆς δραχμῶν esse τὸ ἄξιον τῶν ούγγιας, Octaviam unciarum partem. Similiter et Gal. τῶν κ. Γένθ 6. Διὰ τὸ τῆν σταθμικὴν ούγγιας εἶδος δραχμῶν ἔλασεν: ὅ, " Ἐλασεν γὰρ αἱ θ ούγγιας Τραλαιαὶ αἱ ἐν τοῖς καταγεγραμμένοις σέπασιν, ἔπειτα αἱ ἡμετέρας ούγγιας σταθμῶσι, αἴτινες εἰ δραχμῶν ἕκαστον, τῆς μίτης ούγγιας ἡ δραχμῶν δεχομένη. Hanc unciarum divisionem Romani in octo octavas appellarunt: quidam etiam in octo drachmas, ut Balbus ad Cels. de Agrimenoria. Nonnulli septem drachmarum esse unciarum dixere, alii septem et dimidiam, ut testatur Gal. τῶν κ. Γένθ 5. Τῆς ούγγιας αἱ πλείους μὲν ἔστιν αἱ ἡμετέρας δραχμῶν εἶναι φασιν, ἄλλαι δὲ ἑ μίτου, ἔπειτα δὲ ἡ. Qui septem drachmarum unciarum constituerent, procul dubio drachmæ vocabulo intellexere denarium: itaque qui septem cum dimidia, quod animadvertissent drachmæ denario esse le-

viorem: eos secuti sunt veterinarum artis medici, quamvis non plane quantum intersit, examinarint: scribente et Gal. τῶν κ. Τῶν. S. medicos suo tempore aperte δραχμῶν appellasse, quod Romani Denarium. Compendiarie τῆς ούγγιας nota est ἴσ. H. Steph.—+ Vide supra Ούγγια. Siculis b. v. in usu esse tradit J. Poll. 9, 80. " Gl. Ούγγια Uncia. Ούγγιας ἡμεῶν Semuncia. Ούγγιας τῆραρον Sicilianum." Edd.

+ ΟΥΔ' ἌΑΑ τὴν ἑρπυῖα τ' φλογισματα. Αἰγύπτια. Hes. Suspecta scriptura.

+ ΟΥΔΗΛΟΝΙΝ. σιδήριος, ap. Afros. App. Diosc. Plur. est: sing. οὐδῆλον Arabicè esact حديدان Hadidān, a ferro حديد Hadik voce deducta, ut Gr. σιδήριος. Bocharti Canaan 2, 15.

ΟΥΠΤΟΝ. Vinum: planta quondam Egyptiaca, teste Theophr. Hist. plant. 1, 2, et de Caus. plant. 4, 6. Sed in h. post. l. scriptum est οὐπτον: Οζαυ, ap. Plin. 21, 15. Ap. Hes. quoque οὐπτον, τὸ ἐν ἐπίστω οὐπὸν. H. Steph.—+ Jablonski. Op. 1, 190. " Schneider. Lex. Gl. " Ούπτον: Tuber. Edd. " Οὐπτον, Casaub. ad Athen. 127." Schef. Mss.

+ ΟΥΝΔΙΚΤΟΣ. Vinetia. Suid.

+ ΟΥΝΕΛ δειρῶν, ὄμαρ. " Ἀροῖδες. Hes. qui paulo post subjicit: Οὐνῶν... ὄμαρ, et Οὐνῶν ὄμαρ.

+ ΟΥΝΟΓΟΥΝΔΟΥΡΟΣ, ὄμαρ * κοινωτικὸς * κοινωτικῶς δὲ ἔλαι φλογισμα, ἐκαστος, * δειρῶν, πολίμαχος, * βολεκενολόμαχος, πύραρος, τρεπῆς, μαρμαίνας, αἰσχροῦτος, ἔπιμας εἰς ἄροα: Elym. G. Pererium sonat.

+ ΟΥΝΟΝ. ὄμαρ. Κύριος. Hes. Vide supra Οὐάει.

+ ΟΥΝΡΕ. Veratrum album, ap. Egyptios. Ex App. Diosc. 473. Spicleg. p. cccxxvii.

+ ΟΥΡΑΙΟΣ. βασιλεὺς, ap. Egyptios. Horapoll. 1, 1. Nomen e Copt. scriptor Rex, derivat, improbatque eos, qui ap. Homopol. scripturam Οὐράιος præferunt, * Jablonski. Op. 1, 191.

+ ΟΥΡΠΟΣ. Cognomen Jovis, quod vel Phrygium vel barbarum putat Jablonski. de L. Lyc. p. cxxix.

+ ΟΥΡΑΤΑ. δερμαὶ ἄρτερων. Λαυραῖος. Hes.

+ ΟΥΡΑΤΑΙ. ἰσὴν ἐσθῆ. Zonar. Epher. originis esse videtur, corrupte pro ὕδην Epher, quam fuisse vtolam ἰσὴν satis constat. Tittmann.

+ ΟΥΡΙΣ. Serpens. Barthelmey hujus v. originem e Copt. Hoph: Serpens repetit, quod dubium videtur Twatwero ad Jablonski. Op. 1, 181. Ogrinus confert Hebr. וּרְבִי עֲרִי: Vipera.

+ ΟΥΡΗΚΙΑΛΙΟΣ Zonar. posuit absque exp. Lat. Officialis.

+ ΟΥΡΗΚΙΟΝ Zonar. posuit absque interpr.: sed manus recentior margini ascripsit: Οὐρίος τὰ ἐπ' ἀφροσίαν * ἀφροσίαν λέγει. Lat. Officialis.

+ ΟΥΡΟΒΟΖ. Vide Spicleg. p. cccxlii. " Ο. χόρβος legi in Cod. Ven. testator Schow." Edd. " Ο. χόρβος, Aristoph. Fr. 214." Schef. Mss.

+ ΟΥΡΙΟΝ. Coniudrum, ap. Egyptios. Ex App. Diosc. 455. Spicleg. p. cccxxvii.

+ ΟΥΡΙΚΙΟΝ. Zonar. sine interpr. posuit. Lat. Obsequium. Tittmann.

Π.

+ ΠΑΑΜΥΑΗΣ. Αἰγύπτια θεῶς * Πρατοῦδος. Hes. Nomen hoc potius esse Festi in honorem Oesinidis celebrat docet Jablonski. Op. 1, 192. Hes. inferius scripsit: Παλαμῶν βασιλεὺς, παρ' οἰ δὲ Παλαμῶν. Itemque Παλαμῶν Αἰγύπτια θεῶς.

+ ΠΑΓΑΙΗ. εἶδος. * Σαθῶρι. Hes. Partibce ἀστ' Paggæ, Catalus est, curdus, Pullus. Bernard.

ΠΑΓΑΝΑΑΛΑ, quod in VV. LL. habetur, est Lat. voc. Gr. literis scriptum. H. Steph. " Dionys. H. l. 211." Edd.

+ ΠΑΓΑΝΟΣ. ἰσῆρας, ἄμαρ. Hes. Lat. Paganus. Alberti. Cf. H. Steph. Thes. 3, 266. " Suid." Wakef. Mss.

+ ΠΑΓΟΥΑΡ. μύρατος, ἡ μύρατι. Hes. Leg. ἡμισαῖος, ἴ. Voss. ἡμισαῖος, Pergerus, Παγούος inter Laconica refert Bæver. Misc. Lacon. 3, 8.

+ ΠΑΙΕΑΣ. Παιεῖστος παρὰ Κύριον. Iatrocles ap. Athen. 14, 646.

+ ΠΑΙΠΤΑ. Vide Peritros.

† ΠΑΚΤΩΝ. *σπέρμα διὰ κερατάων πεπρωγία, ὄστ' ἐοικέναι* * *δουλοκέρω*. Strabo L. 17. p. 318. Sitne uox ex Ægyptiaca lingua oriunda, querit Tewwater ad Jablonski Op. 1. 445.

† ΠΑΛΑΙΟΝ. Vide Παλλάντιον. * Joseph. A. I. 19. 4. 3. Dionys. H. l. p. 25. 109. Gl. Παλλάντιον Palatium. Edd. * Thom. M. 145. ad Diod. S. 1. 132. Agathias 49. * Schol. Mas. * Schol. ad Dionys. Thr. 794. Bekker. Παλλάντιον, ὀνόματιον (l. ὀνόματιον), ὡς τὰ πρωτογενῆ ὄνομα. Edd.

† ΠΑΛΑΙΑΚΗ. Hebr. פלגאש Pillegasch. Hinc * Παλλάσιον *πυρὰ τῶ Σωφρονί το ἱερῶν, ὅλοι δὲ τὸν πάλαιον, ἢ τὸν τῶ πάλαιον υἱόν.* Elym. G.

† ΠΑΛΑΙΑΝΤΟΝ. Palatium. Vide Plut. Romulo. H. Steph. — Παλλάντιον posuit Symmachus Dan. 4. 1. pro Chald. פלגאש Hechal Palatium. — * Παλλάντιον, φ. ὄσ. Paus. s. 691. Edd.

† ΠΑΛΑΙΑΟΝ. Pallium. Utitur hac voce Hes. v. Τρυφάντων. * Bekk. Anecd. 388. Boissonad. Mas.

† ΠΑΛΑΙΑΚΙΑΡ. * *περιφρονία ἐπὶ τῶν Αἰώνων.* Schol. Lycophr. 691. Alberti ad Hes. v. Παλιόνα. Vide Παλιόνα.

† ΠΑΛΑΜΥΣ. Βασίλειος τῶν Θεῶν, λέξις Παλιών. Schol. Lycophr. 691. Alberti ad Hes. v. Παλιόνα. Vide Παλιόνα. — A Lybia antiquissima uocem accepere Græci. Jablonski de L. Lye. p. cxliii. * ubi male editum est Παλιών. In Hippocratiæ uersibus Jacobs. Auth. 7. 216. *πρὸ χρόνου ἄγριον συνέβη χυλῆν*. Hinc pro πόλιν scriptū παλιόν. Παλιόν tamen non modo legitur in Lycophr. 691. ubi Val. πόλιον, et in Tzetze Schol. alique in Hesychio, uerum etiam in Dioscori Æra priore, ubi haec: Τίσις ἔσθ' αἰτίων τῶν ἄνω. Ἐστὶν πόλιον ἀβύσσος. * Verba sic iungenda, Παλιόν ἀβύσσος ἔστὶν τῶν ἄνω αἰτίων αἰτίων. Harum enim artem Deorum rex immortalæ reddidit. Tzetz. h. l. Opus Masagru, i. e. Irsæ arz. Jacobs. l. c. Edd. * Παλιόν (sic.) Lobeck. ad Aj. p. 249. * Schæf. Mas.

† ΠΑΛΑΜΥΤΗΣ. Αἰγύπτια θεῖς. Hes. Salmas. leg. Παλιόνα censuit; Jablonski. uero Op. 1. 192. supponit Παλιόντα fuisse Cognomen Osiridis, quod ipsi in Ilymiis sacerdotum sacris tribuebatur. Corp. Phol. mutab. signif. Accelerantem fructus.

† ΠΑΠΑΤΑ. Αἰώνιος, λέξις. Hes. Persicam esse v. pultice armatos Persas uenatos esse et pugnasse, docet Burton p. 88 sq. It. et J. Poll. 1. 128. τὰ τῶν Μαδικῶν τὸ αἰώνιον. Cf. Reland. p. 209.

† ΠΑΜΥΛΙΑ. Pamyly: Sacra quædam Ægyptiaca, denominata a Pamyly, Osiridis nutrice. Plut. de Is. et Os. p. 633. Παμιλίαν λέγουσι θεῖαν τὴν Ὀσπιον, ἔχρησθησαν αὐτῇ τὸ Ἑσόνιον· καὶ τῆς τῶ Παμιλίου ἄνευ αὐτῆ, f. l. ἐστὶν, τελείθια, * καλλαρῖος ἰουκίας. H. Steph. * Si quidem retinenda est lectio ἔχρησθησαν αὐτῇ, dubio procul recte reposuit Noster αὐτῇ τελείθια. Sed utroque in loco αὐτῇ in Wyt. Ed. legitur. * Versio Plut. uulg. habet Pamylen quandam, eiusque h. fa. i. textus Gr.; sed eum corrigi debere, ostendi in Misc. Berol. 7. 391. n. Jablonski Pant. Æg. 3. 5. 7. p. 202. Pamylyes uero Hesychio est Nux̄, ut aliquid Ægyptiorum Præcipuum vel Phallicum, eum ap. Plut., ut udit Jabl., Pamylyes non Deus sit, sed Quædam Tempuli Theban, et rerum sacrarum illic pæctarum, mini . . . Et tamen idem Plut. e quorundam sententia referunt, in eius hominem, fex un diem, quem Ægypti diserunt Pamyly, celebrari consue. sc. Pamylyoia uemini hieci scriptor alio quoque loco, ubi sacra explicat Osiridis, ad cuius nomen Pamylyia referenda sunt, 363. Τῶν δὲ τῶ Παμιλίου ἄνευ ἄνευ, ὅσοις ἐστὶν, καλλαρῖος ἰουκίας, ἀφελῶν προτιθέντες καὶ περιφρονῶντες, οἱ δὲ αἰδῶν τριπλοῖον ἔστι κ. τ. λ. Phot.: Παμιλίον Λιγύπτιοι θεῖς * κρησπῶνα. * Corrupta est v. Παμιλίον et Παμιλόνα, aut * Παμιλίον; v. quæque uox cum eud. interp. reperitur ap. Hes. ubi v. Interpr. Schleuser. Imo probè esse formam Παμιλίον, patet et Plut. l. c. ubi est Παμιλίον, non Παμιλόνα, Παμιλίον, non Παμιλόνα. Edd.

† ΠΑΜΦΑΝΗΣ. Herba ap. Ægyptios, a Gr. αἰθῶνος dicta. App. Diosc. 468. Quæ cum Coptice sero Pancheanch, scr. uidetur Παγχανῆν. Jablonski. Op. 1. 194.

† ΠΑΝΟΪΟΥΡΑ. s. Πανούριον, Hesychio Musicum instrumentum; Πανούριον autem, ὁ μεταχειριζόμενος

αὐτό, Qui ipsam tractat, s. Qui eo Indit. J. Poll. [4. 60.] *πανούριον Ἀσσυρίοι νομίσασαι scribit Instrumentum musicum τρυφῶνα, tribus intentum chordis. Pythagoras qui de Rubro Mari scripsit, dicit τοῦ Τρυφῶντος κατασκευάζει τὸν πανούριον ἢ τὸν τῆ ὀδύσσου φασίγρια δόξοντες, teste Athen. [183.] Ibid. dicitur τὸν παλιόνα * πανόνα [l. πανόνα] περὶ τῶν Πρωτογενῶν l. 2. *καὶ τὸν τῶν θεῶν δόξον Πανούριον.* Porro iste instrumentum ludere dicitur Πανούριος, Panduricus, Lampid. Heling. [32.] UNDE Πανούριος, s. Pandurista, Qui pandura ludit. Athen. [182.] Ναυδιστά, καὶ πανδουρίστα, καὶ * κρησπῶνα. I Suida πανούρα est etiam μέγιστος * κρησπῶνα, fortis uox τὸ ἰσδύριον. H. Steph. * Legitur et * Πανούριον ἄνευ ap. eund. Suid. v. Πατιό. Edd. — Ζωντ. * Πανούριον μέγιστος * κρησπῶνα ἢ εἰδὸς μουσικῶν, εἰδὸς πόλιον. * Apud Nicomach. Music. p. 8. reperitur * ἀβύσσος. Edd. * Πανούριον. Jacobs. Auth. 13. 25. * Schæf. Mas.*

† ΠΑΝΕΜΟΣ. Panemus, a Bœotia dicitur [a μεταχειριζόμενος, teste Plut. Cæmillo. Apud Dem. uero [280.] πάνεμος a Corinthiis uocari dicitur, qui ab Atheniensibus βουδρημῶνος nominatur, ut uidebit in Aëou. Rufinus Iulium interpretatus esse perhibet; ut Suid. quoniam Romanorum Iulium a Macedonibus πάνεμος uocari scribit. H. Steph. * Wakel. S. C. 4. 147. * Schæf. Mas.

† ΠΑΝΟΣ dicitur Messapio pro ἄνευ Panis; et τῆς κληρονομίης. Plurimum enim s. Repletum est; Πανίος, et Πανία τὰ κληρονομα. Athen. 3. [111.] H. Steph.

† ΠΑΝΟΥΚΑΙΟΝ s. Πανούλιον. Vox, quæ uox est Hes. exp. Panicus, Rom. Panulium s. Panulium, quod legitur ap. Varr. p. 29. Soping, et Fungor. * Gl. * Πανούλια: Panulica. Πανούλιον Panulica. Edd.

† ΠΑΕΑΜΑΣ Suida ἢ ἄνευ ἄνευ Panis ignem bis expertus, Bis coctus panis; quale est Buccellatum ap. Ammian. Marcell. [17. 17. Valer. 8.] Sed addit Suid. esse v. Rom. H. Steph.

† ΠΑΙΑΣ Bithygorum sermone cognomen Jouis, Arrian. in Bithyn. teste Eust. 563. 5. Quod Jablonski. de L. Lye. p. cxxxix. Phrygicum nomen Jouis illud esse asserit, ad Diod. S. 3. 57. prouocans, ac errore natum uidetur; Diodorus enim l. c. Attia a Cybele amatum, deinde Πάανον uocatum esse refert. * Recte Grammaticus Aristoph. tanquam eiusdem generis προσφωτισσῶν παρρηγοῦντας considerat uoculas ἀπτα, πύττω, μάρα, τέττα, ἀπτα, ἀμολέου ap. Eust. 1159 (= 1118.) secundum quem 428 (= 365.) Pater non tantum Πάανος, * Πανίος, Πάανος, sed et Πά, (imo * Πά) dicebatur, ut Mater Mā. Valck. Herod. 4. 59. * Cf. Eund. ad Adomiz. p. 382. Πανῶ, Πανῶ, ad Herod. 307. ad Diod. S. 1. 227. * Schæf. Mas.

† ΠΑΙΠΗΛΙΟΝ θεῶν ἐστὶ τὸν ἐπὶ πύσσιν dicitur Scythar. Orig. e. Cels. L. 5. p. 262. Ed. Spens. Soping. ad Hes. v. Παιύρα. Παιύριον, Jouis nomen ap. Scythas, tradit Herod. 4. 59.

† ΠΑΙΠΥΛΙΝΟΣ. σπέρμα, ἴστυν τείλας. Suid. Est v. Lat. Papilio. Kuster.

† ΠΑΙΠΥΡΟΣ. Originem uocis Ægyptiacam uarie exp. erudit. Jablonski. Op. 1. 197. Sturz. p. clxix. * Παιύριον τὸ, Geopon. 4. 7. l. Edd. * Παιύριον, Moer. 311. et n. * Fischer. Anacr. 21. Bartels Briefe üb. Sicil. 3r Th. Toup. Opusc. 1. 503. Phrynic. Eccl. 138. Jacobs. Auth. 8. 295. Παιύριον, Phrynic. Eccl. 43. * Schæf. Mas. * Παιύριον, de Ægyptiis, Schol. Æsch. Suppl. 768. * Παιύριον, Schol. Eur. Or. 147. * Wakel. Mas. * Omnino v. E. H. Erker. in Classical Journal 29, 27—39. ubi e. sup. in forma

* Παιύριον, de qu. cf. Lobeck. τὸ Phryg. 303. De papyro permulta; optima uidebit in J. Fr. Reimann. Idea Systematis Antiquitatis Literariæ Generalioris et Specialioris desiderati rdiac in Rep. Eruditorum Literar., Hillesheim 1713. 8°. pp. 284-314. De septemplici serui uocis uόρον summa diligentia egit Bod. ad Theophr. 29-30. cap. uox sunt uerba. — Ubiqueque auctores pro Charta Papyrum ponunt, ibi de Ægyptia papyro capi debet; ut uero, ubi papyrus ad lychnos et funera uox esse narratur, de

altera papyro Italiae familiari, h. e. scripsit, intelligi oportet: nec enim ad hos usus ex Aegypto vehebatur papyrus, sed ex Italia vel indigena papyro caudata belmat, ut satis aperte de dillicite docet Plin. Idem Epigrammate docet Antipat. Cf. Salm. in Sola. 705. de Hom. H. l. p. 36. Jacobs. Anth. 8. 293. Recte ergo H. Steph. Sturz. et Blouf. in Mus. Crit. Cant. G. 314, qui Antipat. Epigr. de Aeg. papyro intellexerunt, castigantur a Barkero l. e. Glossae: * Πάπυρος Papyrum, Scripus. Et: Scripus. Φαός, πάπυρος, πάπυρος. Al. Nunniesio ad Phryn. Ecl. 133. v. πάπυρος suspecta est. * Suid. enim, inquit, * μὴ βέβαιον esse docuit. Imo e Suida loco nihil aliud probari possit praeter utrum vocis πάπυρος in fem. gen., ut in Antipat. Epigr., quod affert, Πάπυρος θηλυτικὸν ἢ πάπυρος. A Theophr. semper scribitur ὁ π. nec est causa, cur ἂν in ἡ mutatum velit Bod. 428.: quoniam ap. reliquos Gr., Diosc. Gal. Alex. Aphrod., et Philon. in duobus locis a Nunn. l. e. laudatis, masc. est gen. Egregie vero fallitur Blouf. l. c., qui πάπυρος semper masc. gen. esse censet, atque illa de causa Antipat. versus sic refingit, Ἐκ χαρίων, λέγει παπυροῦ τὸν τὸ βίβλιν. Apud Lat. quidem scripti., praesertim ap. poetas, Papyrus fem. genere gaudet. At secundum Forellin. Papyrus masc. et fem. Ut ut sit, certe Papyrus, e Gr. πάπυρος, legitur et in Plin. 12. 11. et Ulpian. Dig. Lib. 32. leg. 50. Salmasius de Hom. H. l. 33. p. 36. — Apud Neophytum et Auctarium Dioscoridis in antiquis libris reperio (Acoron) vocari * Ηεραπίσιον. (Saracen. edidit νεραπίσιον, ad marg. scribens, Al. νεραπίσιον.) Quod fortasse scriptum pro * Ηεραπίσιον, ut Papyracium Latini vocant hoc acoron a similitudine papyri. E simili aliquo auctore ac nomine videtur eam sententiam habuisse Avicenna, qui scripsit Acori plantam esse sicut Papyrus. In antiquissimo exemplari Apulei de Herbis legitur Piper Apium, quia max. perhibet, ne apes exanimat ac diffugiat, herba Veneniam, sic Acoron appellat, in vase apum suspensum haberi. Non tamen putarim, eam esse rationem nominis. Et Piperarium omnino scriptum censent pro Piperacium, ut habetur ap. Neophyt. Solensis haec antiquis libris conuertito P pro C ponere. Sic hodie Diphannum barbari vocant pro Dictamno. Cercopithecus in notis Tyronis ac Seneca etiam antiquissimis libri scriptum praefertur pro Cercopithecus. Nec dubito, quin Piperacium dictum sit Acoron pro Papyracium a papyri similitudine, ut astruit Avicenna. Acoron vero illud eadem Salmasius est, quae Spathula Fortida vulgo vocatur. Apud nos supra cclij. a. pro Schottus leg. Scottus. Edd.

+ ΠΑΡΑΒΗ. Potionis genus ap. Ptolemae, parate e melle et conyza: nisi forte λέοντα h. l. etiam Potionis genus aliquid Paeonibus ositatum designet, quod tum ex usu vocis, quae Herba designat ad paradum positionem vix idoneam, tum e varia Cod. antiquissimis lectione colligit Schweigh. ad Athen. 10. 447. d. Vide Κάριον.

+ ΠΑΡΑΠΙΓΓΑΣ. χυμός, παρὰ Πάρου. Hes. Leg. * Παρπίγας Paragada. Scalgier. Salmas. Ὡς δὲ et Paragada est v. Partica, a Ὡς sequentium, Particula. Le Moine ad Barnab. Epist. 593.

ΠΑΡΑΔΕΙΣΟΣ, ἢ Hortus, Viridarium: s. Ager conceptus ac diligenter conisus omnis generis plantis. Quod enim Xen. dicit in Econ. Τὸν ἐν Σάρδεσι παράδεισον ἐπιδακρυάου, id Cic. (de Senect. 3. 17.) Conceptum agrum ac diligenter conisum ostendisse. Sic Plin. Symp. 3. Ἀλλεῖθρον κελαινότατος Ἑλληνικὸν ἔστι τὸ ἐν Βαβυλωνίᾳ παράδεισος ἐμβαλεῖς Ἀραβικόν. Et Artax. Ἐρεῖ δὲ εἰς σταθμὸν κεντρεῖ βασιλεῖον παράδεισον ἔχοντα θαλασσίον καὶ ἀκρομακρόν ἐπιδακρυάου ἐν τῷ κεντρὶ ἀλέτρων καὶ ψάλα χυμῶν, πρὸς οὗτον ἔσπερον τοῖς σπαρτάσιον ἐν τοῖς παράδεισος ἰσχυρὰ καὶ ἄλκιρα κελαινάου, ἄνευ νεύου ἢ μετὰ ἐπιδακρυάου σελαινάου. Ubi indicat Paradisus proprie fuisse agros clausos et exquisitis arboribus plantisque conisus ad delectationem principum. Clausi ἢ erant, et in ipsis alebantur feræ, quarum venata se delectant: unde redditur etiam, Septem ferarum, Vivarium. Gell. 2. 19. Vivaria quae nunc dicuntur,

septa quosdam loca, in quibus feræ vivæ piscantur. Et mos, Vivaria autem quæ nunc vulgus dicit, sunt quos παράδεισος Gr. appellat. Xen. Hell. 4. Παράδεισος μετὰ τὸν Μένωνα καὶ Θυμῶν. Et aliquanto ante, Καὶ Θύων, αὐτὸν πάλιν, ἐν τριπορῶντι παράδεισος, αὐτὸ καὶ ἀνεκτεταμένον γένος, γέγονον. Sic K. II. 1. Περιπαροματὸν θύων τὰ ἐν τῷ τριπορῶντι. Talis fuit etiam Paradisus ille in quo Deus Adamum collocavit, et arboribus plantisque omnigenis conisus et refertus omne genus animantium. J. Poll. 9. 13. dicit esse voc. barbaricum a Gr. usurpatum, ut multa alia Persica. H. Steph.— Hodie ap. Persas scribitur قوروس Ferdews. v. Hammer, Schröder in Diss. premissa Thesuro L. Armen. p. 56. non Persicum, sed Armenicum esse v. contestit. Alberti ad Hes. * Xen. K. II. 1. 3. 14. O. 3. 13. Edd. * Zeun. ad Xen. K. II. 44. ad Marz. 349. ad Diosc. s. 1. 332. Thom. M. 572. ad Lucian. 2. 121. * Schefz. Mss. * Παράδεισος, Horti cultor, Hes. v. Ἐρροσοφόν. Wakef. Mss.

+ ΠΑΡΑΜΗΝΗ, ἢ εἰς θεῶν μοῖρα. Anab. Hes. Leg. * Παράμην, I. Voss. Cf. Hes. Ἀσπιον ἄσπιον.

ΠΑΡΑΟΣ, Macedonibus dicitur ἢ ἀερὸν Aquila, teste Hes. H. Steph.— Ex Hebr. פֶּרֶס [Peres: Aquila genus, forsân Ossifraga.] Sturz. p. cxi. n. 8.

ΠΑΡΑΣΑΙΤΑΣ, s. ΠΑΡΑΣΑΓΓΥΣ, s. Parasagus: ap. Persas est μέγας ἄσπις τριπόρου σταθμῶν ἔχει, auctore Hes. [Etm. G. addit: παρὰ Ἀσπιῶν δὲ ἢ] quemadmodum Herodotus quoque ἢ παρασάγγης ἔσταν τριπόρου σταθμῶν 4. [6.] p. 37. et 5. [53.] p. 193. ubi etiam dicit τρεῖς σταθμῶν conficere πρὸς ἀγῶνα νεκροκαθῶν τὸν ἄσπιον. Sic Item G. [12.] p. 219. Τὸν χροῖον ἄσπιον μετρήσαι κατὰ παρασάγγας, τὸν καλῶνται ἢ Πέρων τὰ τριπόρου σταθμῶν. Recte itaque Philadelphus ap. Xen. δὴ παρασάγγας ἀπέχει τρεῖς Diastere sexaginta stadia. Proverb. ap. Athen. 3. Πλακοὶ παρασάγγας ἑκατομῶντιον. Plin. 6. 26. scribit Persas schoenus et parasangas alios alia mensura determinare: unde ap. auctores esse diversitatem. H. Steph.— Hodie Persæ scribunt پارسیک Fersegen v. Hammer. * Lucian. 2. 754. Edd. * Zeun. ad Xen. K. II. 233. Wessel. Herod. 1066. Gatterer. Comm. Gott. 12. p. 123. ad Herod. 396. 456. ad Diosc. S. 1. 657. Brunck. Soph. 3. 525. * Schefz. Mss.

+ ΠΑΡΑΣΑΙΤΙΑΘΗ, ἢ Πέρων τοῖς διασάγγελοις ἄσπις λέγονται. Hes.

+ ΠΑΡΑΤΟΝ, ἢ παρασάγγα παρὰ Πάριον. Suid. v. Ἀνεκτεταμένον. Lat. Apparatus.

+ ΠΑΡΑΤΟΠΗ. Vox, quae Hes. utitur v. Ἀνεκτεταμένον. Lat. Paratum vel Ornatura: ultima flambria in vestibus. Salmas. in Fl. Vopisc. p. 407. A.

+ ΠΑΡΗΒΟΝ, ἢ ἄσπις, παρὰ Κρητῶν. Hes. Lectorem Codicis, qui exhibet παρὰ Κρητῶν ἔ. indocte mutavit Musurus, Schow.

+ ΠΑΡΙΑΙΑ, ἄσπις. Suid. Lat. Parilia, Festum ap. Romanos. * Dionys. H. 1. 73. Athen. 8. 361. Edd.

ΠΑΡΜΗ. Parma: Carthaginiensibus θύραξ δερπίτινος, Suida auctore, in exemplum afferente, Τῆς πάρμης καὶ τῶν * Λιθουραίων θύραξ ἀνεκτεταμένον ἄσπιον καὶ Πάριον. Fuit Scuti genus breve: Ovid. Cavum vocat, Stat. Crudum. H. Steph.— A radicē Ὡρῶν Parmam: Incidere: quia in orbem incisus parma. Bochart Canaan 5. 11.

+ ΠΑΡΤΑΖΟΝ, ἄσπις. Adicere. Hes. Conferri potest ap. Eunod. Παρδάρον: ἄσπις.

+ ΠΑΣΣΑΛΕΡ, ἄσπις. Hes. G. Laconica. Alberti.

ΠΑΣΧΑ. Pascha: quidam putarunt esse τοῖς εὐαγγέλιον γένος ἄσπις, derivatum παρὰ τὸ πάσχα, ut Gregor. etiam testatur. Sed falluntur. Orum enim est ex Hebr. v. [פסח] Pasach, quod est Transire, et significat festum illud, quod Iudaei celebrabant in memoriam ejus diei, quo Mare Rubrum Deo duce transierant: s. in memoriam ejus noctis, qua Angelus Domini praeteritis Judaeorum adibus in Aegyptiorum familiis primigenis quoque premerat. Erat autem Cona, quae celebrabatur secundi mensis die decimo-quarto, vespere: patrumfamilias cum tota familia lumbis succinctis et firmata manu scipione, tanquam jam

iter ingressuri, ad mensam stabant, argumēto autem comedeant integrum cum pane non fermentato ἐπιπέριον: qua de re Eusob. 12, [14—21.] Num. 9, [4 sq.] nec non 4 Reg. 25, [2 Reg. 23, 21 sq.] Meminerunt et Luc. 22, [1.] Ἐπιπέριον τῶν ἀδελφῶν, λέγουσιν πάχου. Jo. 5, [23.] Ἐπιπέριον πάχου. H. Steph.

† ΠΑΤΑ. ἀπέριον, ap. Seythas. Herod. 4, 110.

† ΠΑΤΑΚΟΙ Phoenicibus sunt Simulacra deorum, que in puppibus navium statuant, Hesychio auctore. Herod. pro eo habet Πατάκωι, 3, [37.] p. 112; [et in prois ea constituta tradit,] scribens Vulcani ap. Memphis simulacrum esse simillimum τῶν Φοινικῶν πατάκωι, τῶν δὲ Φοινικῶν ἐν τῆσι πρῶται τῶν ἱερῶν περιόχων, οὐς αὐτὸν ἐπεσε περὶ τοὺς ἄλλους μύθων. H. Steph.—† Hebr. est. Soping. A verbo Πῆθ Pathah, quod in Piel est Insculpere, deducit nomen Scalgari; posse quoque ex Hebr. Πῆθ Beth: Securitas, derivari, quia quodammodo Tutela loco erant, patat Bochart Canaan 2, 3. Πατάκωι scriptis Suid. * Wessl. Herod. 214. * Schaf. Mss. * Πατάκωι, (δ.) Fur, Delator, Etym. M. * Wakef. Mss.

† ΠΑΤΑΝΙΑ. τὰ ἐκέρταλα καὶ τὰ ἀνατεταρῖα λευκῶνα. Οἱ δὲ πολλοὶ διαστρέφουσιν ἐν Ῥωμαίων τῶ ὄνομα. Phot. Lex. Plurimi dicitur tunc temporis vocem a Lat. Patina ortam existimabant. H. Steph. vero in Ind. Procul dubio, inquit, factum hinc (sc. e πάνα, cuius diminutivum πατίνας respondet Lat. Patella,) est Lat. Patina. * Πάνα, Hesychio τριβλίον. DE M. S. Πατίνας Idem esse dicit ἐκέρταλα λευκῶνα, item ἐκέρταλα καὶ * φαλακῶδ πατίνας: que et Βατάνας per β a nonnullis appellari. Ambo leguntur Athen. 4, [20, 169.] in sermone de vasis culinariis: ex Eubuli Ione, Τριβλίον Ἰ, καὶ βανάνα, καὶ κακίβια, καὶ λευκῶνα, καὶ πατίνας πᾶσαι τερφῆαι: perperam tamen ibi diphthongo scriptum πατίνας ἐβανάνα. J. Poll. non πατίνας solum habet, SED ET Πατίνας, scribens πατίνας esse ἐκέρταλα τε λευκῶνα, quod πατίλλιον dicitur, Patella. Afferit et exempla utriusque: fem., e Nicobaris Lemnis: et e Νερηϊονῶν Sophronis πατίνας ἀφραγίας: ac procul dubio factum hinc est Lat. Patina: cuius demin. Patella respondet diminutivum πατίνας: cuius habet exempla ibid. J. Poll. citat, ex Eustyphio Antriphata, ὁλοδοῦν τεταρῖον Ἐ παρασιόνα ἰβία: et ex Eubulo, τὰ ἐκέρταλα πατίνας: ubi nota dicit τεταρῖ, quoniam in eis τεταρῖα πατίνας. Alibi πᾶσχα pro ἰβία. * H. Steph. * Πατίνας, Bergler. Alciplir. 400. ad Meer. 350. Koppfers. Obs. 3. Πατίνας, Koppfers. l. e. Πατάς, ibid. Bergler. Alciplir. 401. * Schaf. Mss.

† ΠΑΤΑΡΑ ex East. affertur pro πάτα, καθῆνος Arca, Cista. H. Steph.—† Hunc usum Lycis sermoni tribuit Steph. B. unde nomen traxerit urbs Patara Jablonski. de Lat. Lyc. p. xlvii.

† ΠΑΤΕΑΔΙΑ recentiores Gr. vocant Quaedam vasa culinaria, v. mutata a Lat. Patella. Meminit J. Pollux 6, 13. [sc. 90.] Ibi enim in censu μαγειρικῆς ἐστὲν ab eo numerantur, καθῆμα, πατίνας, * πάνας, καθῆμα: additurque, πατίνας videri esse λευκῶνα ἐκέρταλα, quod tunc πατάλλιον fuerit appellatum. Ceteri preced. utitur τῶ πατάλλια, scribens τὰς αὐλοειρίας πατάλλια nominatis esse λευκῶνα. East. vero 220. Πατάλλια potioris annumerat vasis, scribens ex Hymetis πετάλλια dicit καθῆμα ἐκέρταλα, ea, que sunt καθῆμα, Lata et ampla: qualia τὰ ἱβιακοῖσι λευκῶνα πατάλλια: et quibus elegantem Alciplir. composuisse καταλεχθῆσαν. Itaque Πατάλλια fuerit etiam Patara: et Πατάλλια, Qui gaudet pateris, Qui pateris potare amat. H. Steph. * Gul. Πατάλλια Patina. Trall. 5, p. 79. * Edd. * Πατάλλια, Πατάλλια, Bergler. Alciplir. 400. * Πατάλλια, Valck. ad Ammon. 140. * Schaf. Mss. * Πατάλλια, East. II. 175, 25. * Wakef. Mss.

† ΠΑΤΝΙΝ. καὶ, τῶ Πάβων, Hes.

† ΠΑΤΡΙΚΙΟΣ. παρὰ τοιοῦτον. Suid. Lat. Patricus. Cf. H. Steph. Theos. 3, 101.

† ΠΑΤΡΙΝΕΣ. οἱ πᾶσι τοῖς ἀδελφῶν τῶ Ῥωμαίων πολιταῖσι ὡς Ῥωμαῖοι, ὡς ἄντες, ὡς ἄντες, ὡς ἄντες τῶν πατέρων τῶν ἑστέων καὶ ἐ τῶν οἱ ἀφραγῶν βοήθαι παραγομένων. Hes. Lat. Patroni, confidit

τῶν πατέρων καὶ τῶν ἀφραγῶν. Hes. Cf. H. Steph. Theos. 3, 101. Hinc Πατρινοῖσι Patronatus, et Πατρινοῖσι Patrocinio, derivantur. * Gl. Πατρινοῖσι Patronus. Πατρινοῖσι τῶν ἑστέων ἀδελφῶν Πατρινοῖσι Patronus. Πατρινοῖσι Patrona. Πατρινοῖσι Patrocinio. * Πατρινοῖσι, h. Dionys. H. 1, p. 82. * Πατρινοῖσι, h. ἄν. Phav. 384. Suid. 3, 60. * Edd. * Πατρινοῖσι, Thom. M. 849. ad Chara. 415. ad Diod. S. 2, 576. Πατρινοῖσι, Dionys. H. 1, 238. * Schaf. Mss. * Πατρινοῖσι, Schol. Eur. Hec. 420. * Wakef. Mss.

† ΠΑΥΝΙ, in Coptorum libris vocari scribitur. Jablonski. Op. 1, 159.

† ΠΑΥΡΑΚΕ. τῶν πύργων Σαρδάρων καλοῦσιν. Hes.

† ΠΑΧΩΝ, Coptice παχωνι audit. Jablonski. Op. 1, 159. * Classical Journal 24, 386. * Edd.

† ΠΕΙΡΙΒΟΙ. τῶν οἰκῶν ἐν Κόνσταν. Hes.

† ΠΕΚΟΥΑΝΟΙ, βυλάριον. Gl. Hesychi, quam prateritissimam ab Aldo protulit e Cod. Ms. Schow. Usus est ista v. Symmachus Eccles. 2, 8, pro Πῶσ Segullah: Possessio; itemque Etym. G. v. v. Καρπῶν et Λεγῶν. Videtur esse Lat. Peculium. * Gl. Πεκουῶν, οὐσία ἐνέσθῆσις ἢ δουλοῦ Peculium. * Edd. * Πεκουῶν, East. Od. 354, 16. * Wakef. Mss.

† ΠΕΑΑΣ. τῶν λίθων, Macedonia dialecto, teste Ulpiano ad Dem. v. Παρῶσσι, p. 376. Hensterh. ad Hes. v. ΠΟΛΑ, Sturz. p. clxv. * ΠΕΑΑ exhibet Sturzian. At in Hes., quem citat, est ΠΟΛΑ, quod recte ap. cum scribit, ordo verborum plane inverit. * Edd. * Ad Timai Lex. 270. * Schaf. Mss.

† ΠΕΥΡΑΝΕΣ, οἱ ἐδάδοι. Περὶ ἢ Σίρῶν οἱ βουλεῖται. Hes. Fortassisam a Syr. Πῶβ Polchah. Ezer. 7, 19, pro Ministerio, Cultu; nam Πῶβ [Pelich, Chajd.] signif. Servire, Colere. Soping. Πῶβ Consules, Πῶβ et Πῶβ. M. Mithon.

† ΠΕΥΡΩΤΙΩΝ, inter placentas recenset Chrysippus Tyaneus Athen. 14, 647. Casaub. eviderit * περῶσῶν, et interpet. Pellucidum a tenuitate operis aut peculiari quodam artificio pellucidis placentis vocari potuit.

† ΠΕΥΡΩΝ, nonnulli appellant etiam τὰς πατίνας πατίνας: Copticismum Bantivitem, teste Athen. 5, [121.] H. Steph.—† Sc. ap. Egyptian. Jablonski. Op. 1, 301. Vide Πῶρῶν.

† ΠΕΥΡΩΤΙΤΕ, [vel Πῶρῶν,] ad edita Sacrascentia, Hierobotas, Verberibus ap. Egyptian. Ex App. Diosc. 466. Jablonski. Op. 1, 202.

† ΠΕΠΕΡΙ, cor, 78, Piper: Arbor Indica, fructum ferens sibi cognominum: est triplex est, πῶρῶν, μαρῶν, λευκῶν, ῶρῶν: de quibus Diosc. 2, 189. Sic Plin. 12, 7, de Indicis arboribus, Quae piper dicitur, juniperis nostris similes: semina ab junipero distant parvis siliquis, quales in phaeolis videmus. He praesquam delicant descripta, tostatae sole, faciunt quod vocatur piper longum: paulatim vero debilitates maturitate, ostendunt candidum piper: quod deinde tostam solibus, colore rursusque mutatur: in nigrum se. Inde Gal. ad Glouc. 1, h. ὁ δὲ τῶν περῶν, Medicamentum e triplici pipere confectum. Notandum vero, dicit gen. non περῶν solum, sed etiam περῶν. Priore utitur Athen. 9, [381.] Πῶρῶν μετὰ πολλοῦ περῶν τῶ προμυθῶν κρημῶν: sit et e Gal jam habuitis περῶν. Posteriore, Idem Athen. [376.] ἰσῆια esse dicens τὰ ἐκ παρῶν ἢ ἄντα ὡρακῶν ἑστέων, καὶ μετὰ περῶν τῶν παρακρημῶν. Et Eubulus ap. Eud. [66.] Κόκκον λευκῶν Κρήνῶν ἢ τῶν περῶν. Possit tamen praecedens περῶν derivatum videri etiam a nominativo περῶν, et περῶν dicitur vocari Gram piperis: ut περῶν sunt Fructus cedri, καρῶν, Baccae lauri: deducendo a πέτρα quatenus pro ipsa arbore ponitur. Apud Eud. A. Athen. [126.] reperio et Πῶρῶν, quod demin. farinam habet, et Piperis granulum signif. videtur. Indidem dicitur. Πῶρῶν, [5.] Piper ferens, gustu se: unde piperitis dicitur siliquastrum, quod piperis saporem imitetur. Plin. 19, 12. Panax piperis saporem reddi, et magis etiam siliquastrum, ob id piperitis nomine accepto: κλαυθῶν odorum thuris, amygnum myrris. Et VERB. Πῶρῶν, Piper infusor s. refero,

Ad piper accedo: ut *περιπέριον τῆ γρίσιος*, Diosc. 2, 190. de zingiberi: pro quo cap. seq. dicit, *Δαμάριον τῆ γρίσιος ἀπὸ τοῦ πέριου*: de hydropipere. H. Steph. "Πέριον, E. H. Barker, ad Etym. M. 926. Hippocr. 2, 608. Schol. Plat. 45. Zonar. 1536. Nicander 6, 876. πέριον, sive. Philostr. 3, 4. "Πεπεριόσιον, s. h. Piperis inspersus, Schneider. Lex. ἀμαρτίου. "Πεπεριόσιον ἄνω, Geopon. 8, 39." Edd.— Nomem esse Perisium ex Hippocr. Γενναίε. 2. docet Burton p. 91. Peris hodie dicitur ²²² Biber. v. Hammer. "Πέριον, ad Dios. S. 2, 391. Casaub. ad Athen. 139." Schaf. Mas.

"ΠΕΡΤΕΙΣ Περtychion *πέρτερες*, H. Steph.— Argivis huic usum tribuere videtur Hes. Sed in Cod. Ms. legitur Πέρτυον teste Schow. Alberti conferri jubet gl. Hes. Στέρτυον *πέρτερον*.

"ΠΕΡΤΥΟΑΟΝ Hes. esse dicit Avicularum xylyestrem allam. Pro quo infra *περτυόσα* ap. Eud. H. Steph.— Apud Hes. legitur: ἀνθρώπων Ἀργείων ἄνω. Sed Cod. Ms. dabat ἀνθρώπων, quod Schow. ex errore compendium scripturae in archetypo male interpretantis ortum putat, quod resolvendum erat: Ἄνω τῶν Ἀργείων. Vide Στέρτυον.

"ΠΕΡΙΤΙΟΣ a Macedonibus dicitur Mensis ille, qui ab Aegypto Meschir, a Bom. Februarius appellatur, in aequinoxium hyemum tempus incidens, inquit Hieron. Comm. in Zach. 1. Idem Suid. tradit et alii. H. Steph.—

"ΠΕΡΩΝ. Mentis nativa, ap. Aegyptios. Ex App. Dissc. 454. Spicleg. p. cccxxvii.

"ΠΕΡΙΠΕΡΟΣ, s. dici putatur quasi *πέριον*, a v. *περιπέριον*: ideoque redditur Levis, Temerarius, Percipiens, et Qui a quovis vento circumagatur: Item Vana, Inanis. A Suida exp. non generaliter solum *περιπέριον* et *μυθὸν λογισμὸν τοῦτον*, sed specialiter etiam *ἄλωον*, loquax: ut ab Etym. quoque *ἀλώω*, Nugator, vel Nugax, necnon *ἡ βία βλακείας ἐγγράμιον*: quae postrema expositio affertur ab Hes. etiam. Receptiones sunt prima et postrema: eademque tribuuntur et VERBO Περτυόσῃ. Apud Paul. enim 1 Ep. ad Cor. 13, [4.] Ἡ ἄλωσις οὐ περιπεριεῖται, οὐ φρονεῖται, οὐ ἀρχαίεται, Chrys. illud *περιπεριεῖται* exp. "φρονεῖται, τῆ περιπέριον ὀρμονεῖται τὸν βάρυν καὶ βλάβειν, indicans quae *περιπεριεῖται* itidem signum, non modo Temerarium et precipitem esse, sed etiam Levem et incostante esse. Alii interpr. Fucata est: ut et Clem. Alex., Paed. 3, iiii. *καλλωπίζονται*: nam *περιπέριον* dicitur in *καλλωπίζω*, *περιπέριον* καὶ ἀρχαίεται ἕνεκα ἔρωτος. Itemque Basil. *ἐν τοῖς καὶ ἑσώτεροι καὶ Ἀταρτίοι ὄρεσι*, cum quaesivisset quid sit *τὸ περιπεριεῖσθαι*, respondet, Πάν ὃ μὴ διὰ χρεῖαν ἄλλὰ διὰ καλλωπίας παραλαμβάνεται, *περιπεριεῖται ἕνεκα σαρκῶνος*. Ita ut *περιπεριεῖσθαι* sit non modo Temerarium et precipitem esse, s. Levem et instabilem esse, sed etiam Superbio et inuoliti corporis ornato gaudere. Ita et Etym., eodem fere modo illud *περιπεριεῖται* exp. *αὐτεπηρῶται μετὰ βλακείας*: hic etiam "μοιωσέναι. Vt. Interpr. ὅ *περιπεριεῖται* veritū, Non agit perperam: inuensa recitantes Gr. vocem hanc a Lat. esse mutatas. Apud eos enim et adv. Perperam, et adj. Perperus, et subst. Perperitudo in usu sunt: dicentes omnium Perperam pro Male, Non recte, Sinitate: Perperus autem pro Insulsius, Indoctus, Rudis, Stultus: et Perperitudo pro Insulsiatas, Roditatas, Stultitias, teste Nonio. Unde pr. Actiam, Perperos popularis: item, Dacilitate nimis vestra aut perperitudine. H. Steph. "Gl. Περπερος: Perperus, Περπεριόσιον: Perperam ago, ἄλωσις καὶ πέριον, Polyb. 32, 6. 46, 6. Schol. Soph. Antig. 334. Ὁ πέριον γλαυκώδης, Suid. 1, 602. Antippon. Phil. 3, 2. "Περπερία, s. l. q. *περιπέριον*, Schneider. Lex. ἀμαρτίου. "Ἐπιπεριπεριεῖται, Cic. ad Att. 1, 14. Jacto me, Ostendo me et artem meam, placendi causa: Arrian. Ep. 2, 1, 34. Καὶ ἀνεγνώσθη καὶ ἐπιπεριπεριεῖται. Edd. "Καταπεριπεριεῖται, exp. Ἀδολογ, χαριωνίζονται. H. Steph. "Hes. Suid. Phot." Edd. "Πέριον, Περπεριόσιον, Lennepii Etym. 764. ad Herod. 699." Schaf. Mas. "Πέριον, Polyb. 2, 775. Περπεριόσιον, Suid. v. Ἀλώσις. Περπεριόσιον, Clem. Alex. 251." Wakel. Mas.

"ΠΕΡΡΑ pro Sole ponitur ap. Lycophr. H. v. et Persica lingua alii tractum putant, vide Burton. p. 91. alii et Coptica. Spicleg. p. ccccl. "Hermannii conjectura hic citate auferri, quod Lycophoro vocem Lat. *Μαγιστρία* v. 928. usurpari, abo Teetz. *Μαγιστρία* ἢ Ἄσπ, ἕτερι δὲ ἢ ἄλλοι Ἰσπανοί. Edd. "Potter. Add. ad Lycophr. Brunck. Apoll. R. 159." Schaf. Mas.

"ΠΕΡΡΑΙΑ. Persana vel Persa: Ἀβὸν Ἐγυπτίῳ propriis. Athen. 5. 198. Diosc. 1, 187. Περραῖον illam appellat. "Περραία, Wessel, ad Dios. S. 1, 40. "Περραία, Fac. ad Paas. 2, 60. Ruhnk. ad H. in Cer. 24. "Περραία, Wessel, ad Dios. S. 1, 13, 40. Callim. 1, 497." Schaf. Mas. "Περραία, Nicand. A. 99." Wakel. Mas.

"ΠΕΡΡΙΟΝ, s. Persium: Planta Aegyptiaca, sterilescentis, si alio exportetur, ut est ap. Theophr. H. P. 2, 3. Apud Athen. 14. [549.] προκτύθονος *περριον* scriptum, et Posidonius: Φύσι δὲ καὶ ἐκείνου ἢ Ἀραβία. H. Steph.— Ita in prioribus Athen. Edd. legatur, Schow. *vero πέριον* scriptum, et Persica mala intelligenda esse docuit ad Athen. 5. 198.

"ΠΕΡΡΟΣ a. Persicus Est Nomen piscis in Mari Rubro nascentis, teste Linnæ [H. A. 3, 28.] Hes. πέριον vocat. H. Steph.— Cf. Spicleg. p. 359. "Jacobs. Auth. 12, 561." Edd.

"ΠΕΡΡΑΙΕΜ. Hyvorsus, ap. Aegyptios. Ex App. Dissc. 453. Jablonski. Op. 1, 202.

"ΠΕΡΙΤΙΚΟΝ, τὸ παρά θεοτολίαν ἄνωτον, ἢ τὸ εὐλαβεῖν τὸν Στρατόν. Phot. Lex. Nisi forte a *πέριον* voc. detortum fuerit.

"ΠΕΡΙΤΟΝ. Peitum, Postulatium. Suid.

"ΠΕΥΚΕΥΣ. [ἢ Ἡρακλῆς] ἐν Ἀΐδαρι *εὐκείναι*. Etym. M. v. κῆρ.

"ΠΕΧΑΡΙΣ. ὄνομα Ἀμαρτίου. Hes. [Cod. Ven. Πέχου.] quod inter Macedonica refert Sturz. p. clxv. Conferri possunt Hes. gl.: "Βίραος ὄνομα, et "Βίραος [sic, Phavor. Βίραος] ὄνομα, ἰπὶ Ἀσίων.

"ΠΗΛΟΣ. *πέλα*. Ἰσως: ἔθεν καὶ Κάπριος ἢ τὸν αἰὼν πάλω. Hes. "Ad Herod. 196." Schaf. Mas.

"ΠΗΡΙΑ. Ἀσπένδιον, τὴν χρεῖαν τοῦ ἄγρου. Hes.

"ΠΗΤΕΙΤΑΛ. *πέριον ἄνω. Ἀδύναται. Hes. Lege: "Πίραος [sic, prae. sicc.] quod gl. huic connectendo.] Πητεῖται πέριον ἄνω. Meurs. Misc. Lac. 1, 12.

"ΠΙ. Alphabeti litera decima sexta, ex Hebr. ⁷⁰ Peh.

"ΠΙΚΕΡΝΗΣ. Pincerna, Vox Lat. qua interpr. v. Οἰνοχόσι Etym. G. "Gl. Πικεργῶν Pencilator." Edd.

"ΠΙΚΕΡΙΟΝ Hippocr. vocat τὸ βούτιον Butyrum, teste Gal. Lex. Hippocr. Utitur autem eo voc. cum ubi, tum Γενναίε. 1. Πικέριον ἢ χρεῖον ὄνομα. H. Steph. "Hippocr. 249, 22. 263, 6. 268, 16. 40. 287, 35." Edd. "Heringa Obs. 12. Coray in Conspr. Mus. Oxon. p. 19." Schaf. Mas.

"ΠΙΑΟΣ. γένος Colobus, ap. Romanos Pila. Suid. H. Steph. Thes. 3, 294.

"ΠΙΜΕΝΤΑΡΙΟΙ, s. "μοσατολόγοι. Zonar. Forsan et Lat. Pimentarius.

"ΠΙΝΑΡΑ. τὰ στεργυλά. Lycii Steph. B. v. Ἀργυρῶσι. Jablonski. de L. Lycei p. clxvi.

"ΠΙΡΜΙΣ. calix εὐρύθλιος, ap. Aegyptios Herod. 2, 143. Vox Aegyptia Pirmi signific. Boninius: Pirmi vero: Facientem quod justum est. Hinc forte confusam esse v. Πίρμιον sibi persum, qui Herodotus dixit eam signific. Honestum bonitatem, Jablonski. Op. 1, 504.

"ΠΙΣΑΓΑΣ, vel Πισαγίε λέγεται παρὰ Πίσιον ἢ Περσίαν. Ctes. Persicus c. 40. Burton p. 92. "Legitur et "Πισαγίος pro eod. Schneider. Lex." Edd.

"ΠΙΣΤΑΚΙΑ. Pistacia: Nuculus sunt strobili pinis quae nucibus similes, intus viridi nucleis: de quibus Diosc. 1, 178. [177.] et Plin. 23, 8. dicens eodem usu et effectus habere, quos pini nuclei. Idem 13, 5. In nucem generis pistacia nota. Nicander 6, (891.) Περρὰν ἀμεινότερον ἀνορθώτατον ἐπέριον. H. Steph. Idem v. Ὀρῶσιον [ita] a nunnullis vocatur ex quo Syri πέριον, Posidonius βούτιον, [sic Zonar. etiam] Nicander δασύον appellat "περραία.—

† Cf. Athen. 14. 649. Syr. ܐܘܠܘܢ Posteko: Patacinum. Is. Fischer, ad Weller. G. G. 1. 217. * ܐܘܠܘܢ , δ , Aciphror 86. * Schaf. Mss.

† ΠΛΑΤΕΡ, $\pi\epsilon\tau\rho\alpha$. Οἱ δὲ πῆρες . Hes. Malim $\pi\alpha\tau\rho\epsilon\varsigma$. Suspecta verba, forma Laconica. Alberti.

† ΠΛΑΤΟΡΟΑ, $\beta\epsilon\sigma\iota\alpha$. Aloidus. Hes.

† ΠΛΕΪΣ, $\text{Πλεῖστον ἄσπερος ἢ περιγυμνὸν ἄσπερον}$. H. Steph.—† $\text{Αἰπὺδ ἄσπερος περιγυμνὸν ἄσπερον}$ dicitur vocari Πλεῖστον, quae pl. est Laconica. Alberti.

† ΠΛΙΚΚΟΝ, inter Placentas refert Chrysippus Tyranus ap. Athen. 14. 647. Forsan a Lat. Plica.

† ΠΛΟΥΜΒΑΤΟΣ, $\mu\alpha\lambda\acute{\alpha}\beta\eta\tau\alpha\varsigma$, $\kappa\alpha\tau\alpha\ \gamma\lambda\acute{\alpha}\nu\tau\alpha\varsigma$. Plumbatis s. Piliis plumbis. Suid. Tō * $\kappa\lambda\alpha\sigma\mu\acute{\alpha}\tau\alpha\varsigma$ τὸ $\mu\alpha\lambda\acute{\alpha}\beta\eta\tau\alpha\varsigma$. Zonar.

† ΠΟΙΓΙΟΙ, $\pi\epsilon\tau\alpha\sigma\mu\alpha\ \delta\iota\tau\epsilon\rho\alpha\ \alpha\iota\sigma\alpha\tau\alpha\ \pi\alpha\rho\ \Lambda\alpha\kappa\omega\sigma\iota\omega\iota$, $\delta\iota\alpha\ \kappa\alpha\theta\ \tau\epsilon\tau\alpha\rho\alpha\ \beta\alpha\sigma\iota\lambda\epsilon\alpha$, $\beta\epsilon\sigma\iota\alpha\sigma\iota$. Phot. Lex.

† ΠΟΙΜΗΝ, Pastor. Ex Aegyptio Pimen: Pastor, a Moisi vel Mani: Pascere, derivat Rossi p. 8. $\alpha\iota$, et 355.

† ΠΟΛΕΙΟΥΜ, Polegium ap. Afros. Nomen et Lat. receptum. Diosc. App. 433. ubi tamen Afros * $\alpha\pi\sigma\lambda\omega\sigma\iota\omega\iota$ dicere tradit.

† ΠΟΛΛΑΧΡΟΝ, Hesychio κάλόν . Forsan et Lat. Pulegium. H. Steph.

† ΠΟΜΑΡΙΟΝ, παράδεισος , Ῥωμαία ἢ λέων * $\pi\omega\mu\alpha\rho\iota$ [Roma] $\gamma\alpha\rho\ \lambda\acute{\epsilon}\gamma\omega\sigma\iota\alpha\ \tau\eta\iota\alpha\ \sigma\tau\epsilon\rho\alpha\iota\alpha$. Etym. G. Lat. Pomarium.

† ΠΟΜΗΡΙΟΝ, $\pi\acute{\iota}\sigma\kappa\alpha$. Zonar. An Lat. Pomarium? Vide Πομήριον , quod ipse Zonar. suo loco exhibet.

† ΠΟΝΝΑ, τὸ $\gamma\rho\alpha\phi\acute{\alpha}$, δ $\mu\acute{\alpha}\gamma\iota\sigma$. Hes. Scr. Ποιννα-γρῶφῆς . Qui magica praecipta s. incantationes scribit. Vox Persica. Palmer. Mihi vero vix dubium est, quin haec Lat., ut videtur, voce $\pi\acute{\iota}\sigma\kappa\alpha$, aut $\pi\acute{\iota}\sigma\kappa\iota\alpha$, respexerit Hes. ad v. Penna simul et Penna. Triller. Cf. Hes.: Πόννα γρῶφῆς λέων ; et Πόννος μῶγος .

† ΠΟΝΤΙΚΟΝ, Arbor ap. Seythas, cujus fructu aluntur. Herod. 4. 23.

† ΠΟΝΤΙΦΙΣ, δ $\mu\acute{\alpha}\gamma\iota\sigma$ $\pi\alpha\rho\alpha\ \text{Ῥωμαίους ἱερεῖς}$. Suid. Lat. Pontifex.

† ΠΟΠΑΡ, $\pi\alpha\rho\acute{\iota}\sigma$, $\kappa\alpha\iota\ \pi\alpha\rho\acute{\iota}\sigma\ \pi\alpha\rho\acute{\iota}\sigma$. Hes. Laconicum. Casaub. ad Athen. 8. 352.

† ΠΟΠΟΙ, Dryorum lingua dicuntur $\alpha\iota\ \delta\alpha\iota\mu\omega\iota\alpha$, teste Plut. de aud. Poem. quomodo Apio quoque δ $\pi\acute{\omega}\sigma\iota\sigma$ exp. $\alpha\iota\ \delta\alpha\iota\mu\omega\iota\alpha$, ap. Hes. qui id dicit esse $\epsilon\iota\sigma\theta\epsilon\sigma\iota\alpha$ $\pi\alpha\chi\epsilon\lambda\alpha\sigma\tau\epsilon\sigma\iota\omega\iota\alpha$, $\pi\omega\mu\iota\alpha\iota\alpha\iota\alpha\ \tau\eta\iota\alpha\ \pi\alpha\pi\alpha\iota$, $\beta\alpha\rho\alpha$. Interpretabimur igitur $\delta\ \pi\acute{\omega}\sigma\iota\alpha$, vel O dii immortales, s. Proli deum atque hominum filio: vel $\rho\alpha\rho\alpha$: ut P. A. [254.] $\text{Ἰ}^{\text{η}} \pi\acute{\omega}\sigma\iota\alpha$, δ $\mu\acute{\alpha}\gamma\iota\sigma$ $\pi\acute{\iota}\sigma\kappa\iota\omega\iota\ \text{Ἀχαΐδα γαίαν ἰαίνει}$. Idem Hom. dicit etiam δ $\pi\acute{\omega}\sigma\iota\alpha$ sequente $\beta\epsilon\sigma\iota\alpha$. Od. A. [32.] $\text{Ἰ}^{\text{η}} \pi\acute{\omega}\sigma\iota\alpha$, $\alpha\iota\omega\iota\ \delta\epsilon\ \nu\epsilon\ \beta\epsilon\sigma\iota\alpha\ \beta\epsilon\sigma\iota\omega\iota\ \alpha\iota\tau\iota\omega\iota\alpha\ \rho\alpha\iota$. Et Il. X. [297.] $\text{Ἰ}^{\text{η}} \pi\acute{\omega}\sigma\iota\alpha$, δ $\mu\acute{\alpha}\gamma\iota\sigma$ $\delta\epsilon\ \mu\epsilon\ \beta\epsilon\sigma\iota\alpha\ \theta\alpha\iota\alpha\ \tau\alpha\mu\acute{\epsilon}\ \epsilon\lambda\epsilon\kappa\tau\alpha\sigma\alpha\iota$. H. Steph. "Ezech. Ag. 1080. Ποπῶ $\delta\alpha$." Edd. "Plut. Mor. 1. 83. Brunck. Oed. T. 167. Πῶσι et $\pi\acute{\omega}\sigma\iota\omega\iota$ conf. Heyn. Hom. 7. 78." Schaf. Mss. "Lyceophro 945. Simulacra Deorum ap. Seythas. Etym. M." Wakel. Mss.

† ΠΟΡΤΙΚΟΣ, quod interp. v. Scaev. Etym. G., videtur esse Lat. Porticus.

† ΠΟΡΤΟΣ, Portus, exstat ap. Hes. v. Ῥεῖσι πύργου .

† ΠΟΣΕΛΙΔΝΟΣ nomen et Libyā venisse tradit Herod. 2. 50. cf. A. 188. Punicum esse Πῶσι\omega\iota positum, quod Latum et expansum sonat, vult Bocharti Plalég. 1. 1.

† ΠΟΤΙΒΑΖΙΣ, $\delta\iota\omega\iota\ \epsilon\kappa\theta\iota\sigma\iota\omega\iota\ \kappa\alpha\iota\ \tau\acute{\iota}\mu\epsilon\tau\alpha\ \sigma\tau\epsilon\rho\alpha\iota\omega\iota$, $\kappa\alpha\iota\ \alpha\iota\omega\iota\ \kappa\epsilon\alpha\tau\alpha\mu\epsilon\tau\alpha\ \delta\epsilon\ \nu\alpha\ \chi\alpha\sigma\epsilon\phi$, $\kappa\alpha\iota\ \alpha\iota\omega\iota\ \beta\alpha\sigma\iota\lambda\epsilon\omega\iota\ \pi\iota\tau\epsilon\iota$. Athen. 11. 503. Ad q. 1. Casaub. ποτιβαζία barbarum, et (ut videtur) Persicum voc. est; nisi cui placeat conjectura $\epsilon\sigma\tau\iota\ \tau\epsilon\rho\alpha\zeta\omega\iota$, Schweigh. annotavit: Ποτιβαζία et Dor. dialecto pro ποτιβαγία dicit statuit Jos. Scaliger ad Euseb. p. 112. et esse eandem v. que ap. Daniel. 1. 5. et saepius in eodem cap. occurrit Πῶσι\omega\iota Παβγ Hebr. et Chald. quam ibi Gr. Interpretes partim $\tau\eta\iota\alpha\ \tau\epsilon\rho\alpha\zeta\omega\iota$, partim $\tau\eta\iota\alpha\ \delta\epsilon\iota\tau\omega\iota\omega\iota$ interp[er]. [Lorsbach signif. vocem potat Deorum edulium, et Pers. پوت Idolum et باز vel باز Cibum. Vide Archiv für Morgenland. Literatur Th. 2. p. 313.]

† ΠΟΥΒΑΙΚΟΝ, $\pi\alpha\rho\alpha\ \Lambda\alpha\tau\iota\omega\iota\ \tau\eta\iota\alpha\ \delta\epsilon\delta\alpha\mu\omega\sigma\iota\omega\iota\mu\epsilon\tau\omega\iota\omega\iota$. Zonar. Lat. Pubicum.

† ΠΟΥΠΗΛΑΟΣ, Pupillus. Etym. G. v. Κοιράριον .

† ΠΟΥΡΙΝ, $\kappa\alpha\tau\alpha\rho\iota\varsigma$. Hes. Ordo exigit $\pi\omega\mu\alpha\rho\iota\omega\iota$. Laconicum. Is. Voss.

† ΠΟΥΡΙΩΝ, Κρίσιμος ἄσπερος . Placentia genus; Crustum purum, opinioe Casauboni. Chrysippus Tyranus ap. Athen. 14. 647. δ .

† ΠΡΑΪΔΑ, vel Πραΐδα ἢ ἄσπερον , Zonaras. Hes. quoque Is. v. πῶσι-εἰ , ex. gr. v. Asia. Lat. Prædida. Hinc * Πραΐδουδὸν in v. Ἀρρητιώτου ap. Hes. "Plot. Neumesius. Tit. 13. c. 23. Acta Concilii sub Menno p. 726." Edd. * Πραΐδου , Kuster. Bibl. Chois. 91. * Schaf. Mss.

† ΠΡΑΙΚΟΚΙΑ $\rho\acute{\iota}\sigma\kappa\alpha$. Vide Προκoccia .

† ΠΡΑΙΚΚΟΝ, $\epsilon\iota\sigma\theta\epsilon\sigma\iota\omega\iota$. Etym. G. Lat. Praeco.

† ΠΡΑΙΠΟΣΙΤΟΣ, $\epsilon\iota\sigma\theta\epsilon\sigma\iota\omega\iota$. Suid. Lat. Praepositus.

† ΠΡΑΙΤΟΥΡΑ, Prætura, et Πραΐτουρ Prætor. Suid.

† ΠΡΑΙΤΙΠΙΟΝ, $\pi\acute{\iota}\sigma\kappa\alpha$, $\delta\epsilon\sigma\iota\alpha\ \tau\epsilon\tau\alpha\rho\alpha\ \tau\eta\iota\alpha\ \lambda\alpha\sigma\iota\alpha$. Hes. extra ordinem, post v. Πραΐτουρ . Lat. Prætorium. Zonar.: $\text{Πραΐτουρ ἢ πραιτωρ}$. Kai δ $\text{Ἀντιοχὸς Ἐν ὄνῳ τῷ πραιτωρῷ}$. Philipp. 1. 13. Marc. 15. 16. πραιτωρῶν dicitur $\tau\eta\iota\alpha\ \tau\eta\iota\alpha\ \epsilon\iota\sigma\theta\epsilon\sigma\iota\omega\iota$. Et Jo. 18. 29. 23. Πραΐτουρ de ipso Palatio Pilati dicit videtur. Act. 25. 33. de Palatio Herodii. "Gl. $\text{Πραΐτουρ ἢ δυνευσίονος}$ Honorarium jus vel Pignus. Ubi VV. DD. corrigunt πραιτωρῶν δεικνῶν , δ ἰερέων ." Edd. "Παιτωρῶν, Acta Traj. 1. 228. Wyttenb. Select. 372. Theatet. 5." Schaf. Mss.

† ΠΡΑΙΠΕΚΤΟΣ, $\pi\alpha\sigma\tau\epsilon\rho\alpha\sigma$. Suid. Lat. Praefectus.

† ΠΡΑΙΠΕΚΚΙΑ et Προκoccia ap. Gal. legitur pro Lat. Praecoccia. Nam de Alim. Facult. 2. locus de Persicis, dicit $\tau\alpha\ \text{πρῶσιον}$ $\epsilon\mu\lambda\alpha\sigma\iota\omega\iota\alpha$ $\epsilon\sigma\tau\epsilon\ \delta\epsilon\sigma\iota\omega\iota\alpha\ \tau\eta\iota\alpha\ \text{Ἀρρητιώτου}$. Si qui vero fugiant appellationem $\tau\eta\iota\alpha\ \text{πρῶσιον}$, eos utraque haec, et Armenia sc. et praecoccia, vocare Ἀρρητιώτα ρῆμα , $\delta\epsilon\ \text{Ἀρρητι}$, βατραχίλλου . Et sub fin. Simplex 7. (II. de Malo Armeno, scribit $\tau\alpha\iota\omega\iota\alpha\ \delta\epsilon\lambda\epsilon\lambda\alpha\sigma\iota\omega\iota\alpha\ \tau\eta\iota\alpha\ \kappa\alpha\lambda\omega\iota\alpha\ \tau\eta\iota\alpha\ \tau\eta\iota\alpha$; nam omnes et $\tau\eta\iota\alpha\ \mu\alpha\tau\epsilon\iota\alpha$ et $\tau\eta\iota\alpha\ \delta\epsilon\sigma\iota\omega\iota\alpha$ vocare πρῶσιον . Rectius pro eo Diosc. Codd. habent Πραΐδου , 1. 165. ubi dicit minora Persica, que Ἀρρητιώτα vocantur, a Romanis * πρῶσιον appellari: h. e. Praecoccia: ut Plin. 15. 12. Post autem nomen matrescentis Persica, aetate praecoccia, intra XXX annos reperita. Martial. Praecocqua nominat, 13. [46.] Vili maternis fuerant praecocqua ramis, Nunc in adoptivis Persica chara sumus. H. Steph.

† ΠΡΕΪΤΑ, $\beta\alpha\sigma\tau\alpha\sigma\mu\alpha\tau\alpha$, $\epsilon\iota\sigma\theta\epsilon\sigma\iota\omega\iota$. Hes. Vox Laconica. Heins.

† ΠΡΕΪΒΑΤΑ, $\tau\alpha\ \tau\eta\iota\alpha\ \beta\alpha\sigma\iota\lambda\epsilon\iota\omega\iota\ \text{ἰθαῦτοις ἰατροῖσι}$ $\delta\alpha\lambda\alpha\ \delta\epsilon\ \epsilon\sigma\tau\alpha\ \tau\eta\iota\alpha\ \delta\epsilon\sigma\iota\omega\iota\alpha$, $\delta\iota\alpha\ \tau\eta\iota\alpha\ \delta\epsilon\ \tau\eta\iota\alpha\ \tau\eta\iota\alpha\ \epsilon\iota\sigma\theta\epsilon\σ\iota\omega\iota$ * λαργατίων $\kappa\alpha\iota\ \delta\epsilon\sigma\iota\omega\iota\alpha\ \delta\epsilon\sigma\iota\omega\iota\alpha\ \tau\eta\iota\alpha\ \tau\eta\iota\alpha$, $\text{Ἀργατίων ἢ εἰσι δὲ, τὰ πᾶσα καὶ τὰ πρῶτα}$ $\delta\iota\omega\iota\ \gamma\alpha\rho\ \epsilon\iota\sigma\theta\epsilon\σ\iota\omega\iota\ \theta\epsilon\sigma\mu\alpha\tau\omega\iota\ \text{ἰθαῦτοις ἢ ἰατροῖσι}$, $\alpha\iota\omega\iota\ \delta\epsilon\ \tau\eta\iota\alpha\ \text{λαργατίων}$, $\kappa\alpha\iota\ \delta\epsilon\ \delta\epsilon\sigma\iota\omega\iota\alpha\ \delta\epsilon\ \tau\eta\iota\alpha\ \tau\eta\iota\alpha$. Etym. G.

† ΠΡΕΪΚΥ, δ $\text{ἰσοχρῆα τῆι τᾶσι, παρὰ Ῥωμαίους}$. Suid. Lat. Præcor.

† ΠΡΕΪΜΗΤΙΛΙΟΝ, (Scr. * Πρεΐμελιωῖον Kuster.) Præilegium. Suid. Zonar.: Πρεΐμελιωῖον $\tau\eta\iota\alpha\ \beta\epsilon\sigma\iota\alpha\kappa\alpha\zeta\omega\iota$, πρῶσιον . Ad que Titmanus. l. Leg. Πρεΐμελιωῖον , i. q. πρεΐμελιωῖον , ut recte emendavit Kuster. ad Suid. Vide Cang. Paulo post Zonar. exhibet: $\text{Πρεΐμελιωῖον ἄσπερον positum}$.

† ΠΡΕΪΜΙΚΗΡΙΟΣ, Præmicerius. Suid. Plot. Lex. $\text{Πρεΐμελιωῖον ἢ πρῶσιον τῆσις ἔκαστος}$. Πρεΐμελιωῖον Præmilocarius. Suid. Πρεΐμελιωῖον Præmiliari. Suid. * Πρεΐμελιωῖον , Πρεΐμελιωῖον , Πρεΐμελιωῖον . Suid. Lat. pro Præmicerii, Præmilocarii, Præmiliarii: de quibus ap. Suid. quoque mentio. Sunt autem Præmicerii quæsi Antesignani dignitatis alicujus, quod in tabula cerata primi notantur: Præmilocarii et Præmiliarii, qui primi loci sunt et primi pili. H. Steph.

† ΠΡΕΪΟΥΑΤΟΝ, $\pi\acute{\iota}\sigma\kappa\alpha$ ἰσχυρῶσιον . Hes. Privatum. Scoping.

† ΠΡΕΪΟΥΑΤΑ, $\text{πρῶσιονος, πρῶσιονος ἰατροῖ}$. Hes. Praecocia Lat. est; sed f. l. Praecocosa. Salmas.

† ΠΡΕΪΟΜΕΣΑΡΡΙΟΣ, δ ἰσχυρῶσιον $\delta\iota\omega\iota\ \mu\epsilon\tau\alpha\ \delta\epsilon\ \lambda\alpha\sigma\iota\omega\iota\ \delta\epsilon\sigma\iota\omega\iota\omega\iota\omega\iota$. Suid. Scr. * Κυρτωρῶσιον . Kuster. Lat. Courpromissarius.

† ΠΡΕΪΜΑΑ, δ $\eta\ \rho\alpha\iota\ \tau\eta\iota\alpha\ \delta\epsilon\sigma\iota\omega\iota\alpha\ \alpha\iota\tau\iota\omega\iota\sigma\iota\omega\iota\ \mu\alpha\tau\epsilon\rho\iota\omega\iota$. Etym. M. v. Ἀραλλή , quod vide. * Πρεΐμελιωῖον , $\text{Planta species, ap. Euripolē et Hippoc. [235. 28.}$

287; 28.] dicentem Παρισίους φέδας. Hes. esse dicit
 παρισίαν, vel ἄγαν. H. Steph. * Πασιδία locus ex-
 stat in Plat. Q. S. 4, 1. Apoll. B. 3, 201. Nicom. E-
 pigr. 3. Athen. 4, 23. Dione 1, 116. in Bulo capitis.
 Ins. Fr. 109. Πασιδίου ἀπέδραγμα." Edd.

+ ΠΙΘΜΑΑΑΙΤΕΛ. Ascensatorum genus ap. Sa-
 laminius. Vide Γερσίον. * Athen. G. 6, 7. Edd.

+ ΠΙΠΡΟΜΙΤΙΣ. πριπίουσι κατά Παρισίους. Suid.
 Lat. Promotis. Etyim. M. scribit Πριπίουσι, additque:
 * Πριπίουσι ἐστὶν ἄσπρασι. Sic et Zonar. Lat. Προ-
 πισίονες. * Schol. Aristoph. 6. 55. Καὶ ἐπὶ Πα-
 ρισίαι καταλάσσει ἐὶ πριπίουσι πριπίουσι ἐκαστοῦ,
 ὡς λέγει ἡ Ἀθήνηαι." Edd.

+ ΠΙΡΟΣ. ἔλαιον ἐν Αἰθιοπία. Hes. An comparandum
 cum Hebr. פירוס Berosch: Abies!

+ ΠΙΡΟΣΑΒΒΑΤΟΝ. Initium sabbati, s. Dies sabbat-
 um antegrediens, quae in vet. Ecclesia dicebatur Vi-
 gilii sabbati, Marci 15, [42.] Καὶ ὄψιμα ἔδη γενομένη,
 ἐκεί η̄ ἢ τριακοντα, ὃ ἔπει προηβήθησαν. Quoniam
 erat preparatio ad festum azymorum; h. e. Sabbat-
 um antegrediens dies, s. Prusaibathum, ut vet. In-
 terpres vertit. H. Steph. * Gl. Προηβήθησαν. Coena
 pura, Ante-Sabbatum." Edd.

+ ΠΙΡΟΤΙΚΤΗΡ. εἶδος ἀρμαρίου Παρισίῶν. Suid.
 Lat. Protector.

+ ΠΙΡΟΤΡΟΠΙΣΘΑΡΠΙΟΙ. ἐπιτροπία ἔχοντες. Hes.
 Leg. * Πρωτοεπιτροπία Protovestiarii s. Primi vesti-
 arii Imperatoris praefecti. Alberti.

+ ΠΙΡΟΤΝΙΚΟΙ. Bajali, Mercenarii. Bochart Hie-
 roz. P. 1. L. 5. e. 8. p. 794. ex Arab. فیرانیک Phiri-
 nik: Celeritas cursus, spemissio. Cursorem velocem,
 dictum putat.

+ ΠΙΤΕΑΕΑ. ἢ Hesychie εἶναι, Laconum dialecto.
 H. Steph. —† Eo sensu ἐπίαι ap. Lycophr. 835.
 Alberti.

+ ΠΙΤΗΡΑ. ὄψια φαῖνι Σακδοὶ τῷ ἔλαιῳ. Hes. v. Κε-
 λάσσεται. H. v. exp. varie tentant eruditi. Salmas. utroq.
 exhibit, quod probat Alberti. Possitne vox a Πηρῶ
 mutata videri, cum ab Hebr. פיתר Batar: Secare,
 aut Arab. بط, Buthar: Findere ligna, dici in proclivi
 sit?

+ ΠΙΥΗΡ. ἀνακτηραγίονος. Hes. Laconica vox. Ca-
 sab. ad Athen. 8, 352.

+ ΠΙΥΡ. Ignis. Nomen a Phrygijs mutuatum
 putat Plato Cratyl. p. 411. a.

+ ΠΙΥΡΑΜΙΣ. Pyramis. Fuere qui nomini huic ori-
 ginem Gr. asserere tentarint, ut Etyim. M. ἀπὸ τοῦ
 πυρός. Potiore vero nomine ex Aegypto cum repe-
 riantur, sed diversis viis. Jablonski. Op. 1, 219. e
 Copt. Πι-τε-μυ-ε; Radium solis, exp. Sil. de Saey
 statuit Copt. Πίραμ s. Πίραμν designare Locum
 Sanctum. * Jo. Lydas de Mens. p. 4. 99." Edd.

+ ΠΙΥΡΟΒΑΡΕΣ. προμηθύνες. Hes. Suid. Vox
 semi-Aegyptia. Vide supra Βάρεα. Cf. Sturz. p. clxv.

+ ΠΙΥΤΑ. τῷ ἐπιτοῖν ἰστίον. Λάωνες. Hes.

+ ΠΙΣΜΑΡΙΝ. Παρισίῶν ἔστιν ἡ λέξις * παμματα γὰρ
 λέγονται τὰ κρηνα. Anastasius Monachus de Etyim. in
 Syllburgii notis ad Etyim. M. 828. Lat. Pomarium.
 + ΠΙΣΜΗΡΙΟΝ. ἡ τοῦ τεύχεος * εἰσέστηρα. Suid.
 Lat. Pomorium. Kuster.

+ ΠΙΣΝΑ. γρησίου, λίπα. Hes. Pénna et Pensa.
 Soping. Leg. * Πέννα s. Πέννα pro πομφ. Dolor. Pauw.

+ ΠΙΣΠΑΙ. φορὰ, Δωροί. Hes.

P.

+ ΠΑΒΒΙ. Vox Hebr. פבב Rabbí: Magister, vel
 Magister meus. Matth. 23, 7. 8. Scribitur et Παββί.

+ ΠΑΒΔΙΑΑ. τῷ διδασκαλίῳ. Hes. Malim * Παβ-
 βιδία s. * Παββιδεία a Παββί. Alberti.

+ ΠΑΒΟΣ. βασιλεὺς Παρσῶν. Lex. Orig. p. 234. E Rabbí
 detortum videtur.

+ ΠΑΒΟΥΝΙ. Legitur ap. Suid. pro Παββόνι vel
 Παββουρί, Marc. 10, 51. Jo. 20, 16. Est v. Syro-
 Chaldaicum פבבון Rabboum: Magister meus.

+ ΠΑΓΑΝΟΝ. ἄδων, Θείος. Hes. Supra exhibi-
 bit: * Θεοῖον παγανον.

+ ΠΑΔΝΑΚΗ vocatum fuit a Persis Olean, Herod.
 teste 6, [119.] H. Steph.

+ ΠΑΘΜΕΝ positum a LXX. Ed. Bos. 1 Reg. 19,

4. pro Hebr. פתח Rotham: Juniperus s. Spartium
 junceum. Ed. Complut. exhibet * Παθία. Cod. Alex.
 Παθία.

+ ΠΑΔΙΟΝ. ἰσμία. Suid. Voc. detortum e Lat.
 Rhedia. Kuster. Vide * Πεδίον. * Gl. Παδίων. Rhedia.
 Edd.

+ ΠΑΙΚΤΗΡ. Παικτορὸς εἶδος ἀγέλαου. Suid. Lat.
 Rector.

+ ΠΑΙΘΑΝ. Amos, 5, 26. Vide Παππία.

+ ΠΑΠΗΝΔΑΠΙΟΣ. (Ser. * Πάπινος) κατά Κου-
 στερ.) Lat. Refendarius. Suid. Zonar.: Πάπινος
 δάμα ἰσθλασσοῦται.

+ ΠΑΚΑ. Matth. 5, 22. Vox conviciij. Ιάδμος,
 quam alii ex Hebr. פקק Rakak: Conspicere, exp.;
 alii e Chald. פקק Reka: Vanus. Hes.: * Πακί-
 κεία, Zonar. scribit Πακί.

+ ΠΑΜΑΣ. ὁ ἔσταιτος βίβη. Hes. Conferunt quae
 Steph. B. refert ad v. Ἀσθενία: hanc ac. Urbe
 olim nomen pessime Πάμολα. Κεραυνόβητος τῷ
 παμῶν. Δελεῖ * παμῶντος, νεκροῦται, ἀπ' ὄψεος ἢ θεῶν
 ἴσχυος γὰρ τὸ εἶναι. * Ἄδμα δὲ ἢ θεῶν. αἴρα Φίλων. Hac
 vero ab eruditiss. varie exp., quia Ἄδμα non est Dei no-
 men. Bochart Canaan 2, 12. docet פמלן Pamaia
 esse nom. simp., non comp., quod LXX. exelata
 aignif. Videti vero Steph. pervertisse Philonis men-
 tum, qui non voluerit dicere Ἄδμα esse Dei nomen,
 sed Pastorem fulmine ictum Deum compellisse his
 verbis: פמלן דם Ram atiah, vel פמלן דם Ram ant:
 Caelus es tu, nempe, o Deus. Quod sic accepit
 Steph. ac si a Philone Ἄδμα vel Ἄδμα Deus exposce-
 retur.

+ ΠΑΜΦΗ. Culter, Gladius: αἴρα, μάχαιρα. Hes.
 Quod autem addit: ἢ τὰ τῶν ἄσπιον μάχη, ad μάχη
 pertinere puto, plur. τῶν μάχων. H. Steph.—† Apud
 Polyb. 10, 18, 6. cum legatur μάχων in Ed. Schweigh.
 Bochart cum prioribus Edd. μάχων legens, Pomicum
 h. v. existimavit פמלן Pabba, quae Phoenicibus esset
 Missilis genus, ut Hebr. פמלן Bab. Canaan 2, 5. * Cf.
 Παμπα. Edd. * Παμπα, ad Chir. 748. Παμπα.
 Bibl. Crit. t. 1. p. 73. Toup. Opusc. 1, 235." Schaf.
 Mas.

+ ΠΑΝΑ. Παρισίῶν βίβη. Hes. Lat. Rams.

+ ΠΑΣΙΜ a. Πασεῖν possumus LXX. 2 Reg. 11,
 4. 20. pro Hebr. פסם Pasim: Cursores.

+ ΠΑΡΑΕΙΜ posuerunt Aquila et Symm. Job.
 26, 5. pro Hebr. פרהים Replaim: Manes. LXX.
 γρησίου.

+ ΠΑΧΟΣ. Ἐλάση, ἄρπυξ δὲ ἐπὶ τὰς τῶν βερβηθῶν
 τῶν ἀκρόθων. Hes. Cf. supra apud Hes. Πάου. Ἐλα-
 ση. Πάχος itaque notare pronunciationem barba-
 rorum vocis Πάου vel Πραου.

+ ΠΕΓΕΝΑΠΙΟΣ * γενοῦσιν. Hes. Leg. * Πγε-
 νάπιος Curator regionum. Sed male interpre. γε-
 νάπιος, is enim est Vicomagister, Casab.

+ ΠΕΤΕΡΝΑΡΗΝ. Rhodia praefectum. Suid.

+ ΠΕΔΙΟΝ, τῷ Παρνα ρηθία, q. d. Rhedia. Πέ-
 διον ἀρμαίον. Hes. H. Steph.—† Idem Hes. infra:
 * Ρεδίον ἀρμαίον. Rhedia nomen a Gallia ortum
 dicit Quintil. 1, 5. Sed Maussac. Videndum, an a
 Gr. habent Galli, an Gr. ab eis. * Ρεδίον demin. est
 a * Ρεδί, 4." Edd.

+ ΠΕΚΑΥΤΟΝ. (Ser. * Πάκυνον.) κατά Παρισίους,
 ἀποχὴ εἶδος. Suid. Lat. Recautum.

+ ΠΕΚΤΟΣ. ἀδραπέ, ἢ χεῖρον. Hes. Vox Lat.
 Rectas Festas ait esse Vestimenta virilia. Salmas.

+ ΠΕΛΑΤΟΠΙΑ (ut Kuster. rescripat pro * Πε-
 κολία priorum Edd.) * ἀσπασία. Suid. Lat. Relatio.

+ ΠΕΜΦΑΝ. Act. 7, 43. Τὸ ἄσπερον τὸ θεῶν ἴσχυος
 Περμάρ. Idoli nomen, quod Israelita in deserto colue-
 runt, Amos, 5, 26. Παμπα scriptum est. In Codd.
 scriptis vero vel Περμάρ vel Περμάρ, vel Περμάρ legitur.
 Explicatio nominis et lingua Coptica etiam varie tra-
 ditur. Vide Jablonski. Op. 1, 230. qui Coptice
 Rempe s. Rompho; Regem cori, i. e. Solem, dicit
 docet. Cf. Sturz. p. clxv.

+ ΠΕΥΡΗΡΙΑ (Leg. * Πευρήρια s. Πῶν εὐρήρια
 Κούστη) κατά Παρισίους ἢ παρὰ ἄλλοις τῶν γρησίου
 * ἀλλυλακρησίου. Suid. Lat. Res uxoria.

+ ΠΕΦΟΥΤΙΑ. ἴσχυρα. Hes. Lat. Refugia. Sop-
 ping. Supra Hes.: Πευρήρια: παλαιά. Hinc πε-
 ρήρια. Loca, quo refugiant palantes. Alberti.

Σάκρον καὶ Σάκρον παρὰ Ῥωμαίους τὰ ἱερὰ πρόγραμμα.
Zouar. Lat. Sacrum.

† ZAKTAN. Medicum vocabant Thebani. Strattis ap. Athen. 14. 622.

† ZAKTAPON. τοῖον ἱερῆος ἐστὶ κίον (Lex. εἰρημ. Gummi, Heins.) γεινόμενον ἐν τῇ Ἰνδῷ, ἐκάλουν. Hes. Saccharum.

† ZAKYNΔAKH. ἴδιον Σακχάρου. Hes. Sacis, quo nomine Scythas compellunt Persae, auctore Herod. 7. 64.

† ZAKXAP, vel Σάκχαρον, τὸ Saccharum. Est Mel in arundinibus concretum, candidum, et salis modo dentibus fragile. Concreti mellis genus esse Diosc. testatur. Colligitur autem in arundinibus: unde a quibusdam mel ἐκάλουν, Arundinaceum, appellatur. Haec Gorr. Et paulo post, 'Dentibus autem subjectum, salis modo fitatur: atque tam multa habet salis similia, ut a veteribus sal Indicum dicitur sit, quod maxime in India proveniret.' Gal. de Simpl. Facult. 7. Kai τὸ σάκχαρ δ' ἐκάλουντες, ἵερο δὲ Ἰνδία τε καὶ τῆς Εὐδαίμονος Ἀρβύλλας κέρειται. De eo Lucian. 3. [327.] Quique bibunt tenera dulces ab arundine succos. Strabo 11. Ἐπειρὲ δὲ καὶ περὶ τὸν ἐκάλουν, ἕτι τοῖσιν καὶ μέλι, μέλισθαι τῶ εἶναι. Sic Arrian. appellat mel ἐκάλουν, Arundinaceum: addens, Quod dicitur σάκχαρ. Diosc. 2. [104.] in India Felicitate Arabia inveniri putat concretione simili salis, idque etiam in arundinibus. Ob id a P. Egin. ἄλ. Ἰνδία dicitur, Sal Indicum, H. Steph. * Gl. Σάκχαρον Sacrum. Schneider. Lex. Σάκχαρτα et σάκχαρον, Diosc. Parab. 1. 41. et 185. Ed.

† ZAKXOYPAN. τὸν ἑγγαστρίμυθον οἱ Βαβυλωνιοὶ λέγουσι. Jambl. ap. Phot. p. 133. Biblioth. Cod. xciv. Heins. ad Hes. v. Ἐργολογ. * Mich. Paell. de Oper. Dign. 121. Ed.

† ZAAABAKKP. πάσις ἴδιον ἀπὸ δὲ ταῖσιν καὶ τὴν καταστροφὴν εἰς τὴν Ἀρροβίαν οὐρανὸν Δεῦρον οἱ Ἀρροίοι. Hes. * Schol. Greg. Naz. in Jul. 64. Ed.

† ZAAABAP. πάσις ἴδιον. Hes.

† ZAAAMBO est ap. Hes. quod Veneris ap. Babylonios nomen esse tradit. H. Steph. —† Aliis Σαλαμβία. Vide Etym. M. Heins. Vox pura puta Gr. Salmas. in Al. Lamprid. p. 181. A.

† ZAAAZIA. Vox Hebr. צאצא Schelischuh: Trima, legitur ap. LXX. Ed. Bos. Jer. 31, 34. (Hebr. 48, 34.) Cod. Alex. σαλζία.

† ZAAH. ὄνομα ἐκαστοῦ τῶν παρχοῦσιν. Pallad. Hist. Lausiaca c. 42. p. 96. Ed. Meurs.: quae verba Hervey interpr.: Sic vocant ille (in Aegypto) quae non sunt sanae mentis. Copitice saepe dicitur Claudius: sed Salidice ἄσθε de Insaniente occurrit. Pallad. pro σαλζο scripsit forte Λαζο. Jablonski. Op. 1. 254 ut.

† ZAAIA. ἄλγος, ἐκάλου ἕμιον, ὃ ἐστὶ τῶν κερατῶν ἀποροῦσι οἱ Λαίναροι. Hes. Videtur esse pro σαλία, i. e. θάλια. Passim enim et Laconibus * pro ἄ Alberti. * Thom. M. 569. Loebck. Aj. p. 277. 339. Valk. Adoniaz. p. 343. Toup. Opusc. 1. 399. Schaf. Mss.

† ZAAIZ. ἴδιον. Ῥωμαῖοι. Hes. Lat. Sallix.

† ZAAIAKION. κορυμνὸν τὸ γένος. Phot. Vox Stephiani et Schneideri Lexx. ignota, at peregrinitatis suspecta, videri possit eadem cum Σαμακία, quae Hes. exp. κορυμνὸν Alberti. Quae quoque leg. σαμάκιον putat ap. Phot. Hic tamen paulo post exhibet * Σαμακίον ἑμῶσιν τὸ γένος τοῖς νεώτεροις, quod fit ut Phot. vix censeri possit scripsisse antea Σαμάκιον pro Σαμά, quod autem ordine alphabetico locum obtinet. * Σαμάκιος, Jacobs. Anth. 8. 242. 11. 404. Toup. Opusc. 1. 306. Schaf. Mss.

† ZAAIAGH. ὃ μετὰ κατὰ τὴν Ἀθῆναι κωμῆν. Steph. B. v. Μάγνα. Punice esse videtur vox, facta ex צאצא Azamath, initiali tantum rejecta, quod est Hebr. צאצא Azamath: Multa, et Arab. צاآا A-dimath: Magna. Bochart Canan 3. 12.

† ZAMAKIN. Vide Σαλαμίνος. * Σαμά, Βαβυλωνίαις, sub Grammeo, Crates, Sporta. J. Polluc. [10. 43.] Σαμά, ἴδιον ἐκάλουν. [Photio τὰς ἐκάλουν et βεῖοντες.] Columella Cannas tegetes vocat, i. e. ἐκάλουν. Unde et Tegeticalae Varroni. Ita VV. LL.

Σαμακία, Ornamenta quaedam mulieribus, VV. LL. ex Hes. qui esse dicit σαμακίον ἕμιον. H. Steph. * Adde J. Poll. 5. 101. Ed.

† ZAMBKYH. Instrumentum musicum, necnon instrumentum ad urbium oppugnationem aptum: teste Hes. In VV. LL. dicitur esse Triangulum instrumentum musicum, quod ex inaequalibus longitudine sicut et crassitudine nervis efficitur, ut scribit Porphyrio. Esse item Instrumentum τολμαστικόν, Oppugnandis urbibus idoneum. Apud Polyb. 8. [6.] Machina in bello navali. Σαμβόκιον, [5. Athen. 175. e. Philemone.] Quae Iudit instrumentum musicum, quod Samibaca vocatur. VV. LL. tamen σαμβόκιον exp. Mimae. At in his, quae prima prodierunt, habetur Σαμβόκιον. H. Steph. —† Syronum inventum esse instrumentum illud novum ex Juba refert Athen. 4. 175. Bochart Canan 2. 7. confert Chald. צמבס vel צמבס Salbech, quod exstat Dan. 3. 5. 7. Quam originem addidit Gesenius in Lex. Hebr. Cf. Athen. 14. 633. 634. Hes. v. Τολμαστικὸν et Suid. v. Ἰνδίων et Ἰβόνων. * Σαμβόκιον, Bito de Mach. 110. Schweigh. Opusc. 2. 187. Athen. 129. Arcad. 107. Barker: To eis τῶ * ἰσομήτρῳ ἄλγος παραληφόμενον τῶ v. βαρύνοντος. * Καλὸν ἐκάλουν, * ἐπιβόλον ἕμιον ἄρτων, ἴριος, ἴριος. Legitur et * Σαμβόκιον, ὃ, teste Schneider. Lex. Σαμβόκιον, v. Athen. 182. Ed. * Σαμβόκιον Schweigh. Emend. in Suid. 71. Add. Allg. d. Bibl. 98. B. 1. St. 8. 278.; ad Lucian. 1. 316. Σαμβόκιον, Schweigh. Emend. in Suid. 77. Σαμβόκιον, ibid. 72. 74. * Σαμβόκιον, ad Lucian. 1. 337. Schaf. Mss.

† ZAMEA. τὰ ἐν τοῖς ἄλλοις τῶν ἰστανίων παρὰ τῶν Ἀδύων. Hes. An quae ceteris Gr. ἡμεῖς audiant? Alberti.

† ZAMMHPOY MOΣ. ὃ ἰστανίων, ap. Phoenicis, Sanchoniatho. Quod legitur ap. Euseb. ἰστανίων παρὰ τῶν ἰστανίων, corruptum id judicat Bochart Canan 2. 2. ex ἰστανίων Σαμμοῦσιον, v. comp. ex צמס Sammajim: Caelum, et צמ Rum: Abundum.

† ZAMMA. ἰστανίων ἰστανίων, παρὰ Ἰβόνων. Hes.

Nihil aliud esse putamus quam ἐκάλου Σαμμοῦ Persarum, i. e., Fistulam inaequalibus callam compactam. Heind. Diss. vi. p. 228. Alberti.

† ZAMΦΟΣ. Hippomazarithum, ap. Aegyptios. Ex App. Diosc. 435. Jablonski. Op. 1. 260.

† ZAMPYHAL. ἰστανίων ἰστανίων, Suid.

† ZAMPYXON. Athen. e. Dioclis * βασις, Φαρά. 681. notat Amaranum a nonnullis Σαμπεύξον vocari. Cf. Jablonski. Op. 1. 259. * Σαμπεύξον, ὃ, Maistair. ad Aret. 335. Schweigh. ad Athen. 1. 18. p. 518. Paus. 9. 28. Κατὰ τὴν τῶν τῶ σάμπεύξον. Diosc. 2. 92. Σαμπεύξονες ἴδιον ἕμιον: 3. 86. Ed. * Jac. colas. ad Melagor. 5. 1. Anth. 7. 135. Schaf. Mss.

† ZAN appellat Dices literam, quam Syrus Iones. Herod. 1. 139. Ita appellatur in Epigr.: quod et Neoptolemo Pariano servavit Athen. 10. 454. Convenit cum nomine literae Hebr. צא Sin. Aliam derivationem proponit Athen. 11. 467. Vide Σαζον, * Dionys. H. 2. p. 23. Ed. * Toup. Opusc. 3. 99. ad Lucian. 1. 310. Wessel. Herod. 69. Daves. M. C. 135. ad Dionys. H. 5. 81. Callim. 1. 536. Schaf. Mss.

† ZANAIAL. οἱ ἰβήνοι λέγουσιν ἑμῶν ὄνομα. Schol. Apell. R. 2. 948. Alberti ad Hes. v. Σαμπεύξον τῶν ἰστανίων, quod et Σαμπεύξον τῶν ἰστανίων corruptum putat Scaliger. Jablonski de L. Lye. p. cxxliii. not. confert Aegypt. se vel Sonty: ἴδιον.

† ZANAYE, ἴδιον. * Cerussa usta, donec rufa et similibus sandoribus evasit. Sandarachum Vires. appellat, ut modo dictum fuit. Existimatur autem hoc nomen et tribuisse a coloris rubri et ardentis similitudine. Dicitur etiam * Σαυόνος, Actius, Καυρόσος ἢ καὶ τὸ ἐπιβόλον σαυρόσος, ἐκ τῶν ἐκάλουν ἕμιον παραβόλων: quod, inquit, Melis οὐδ' ἕμιον nominant. Vide Pliu. [35. 6.] et Vopiscum Aurelium [219.] ibi sandyces Indice fit mentio: q. i. Purpurina interpr. Erod. VV. LL. Est etiam Collyrii nomen. H. Steph. —† Σαζόνος Lydi appellabant Yedra muliebres et lino tenuissimas et pellucidas, tinetas succo

VV. LL. e Theophr. H. P. 4, 9. Ibid. annotatur *Sarota* dici *Quercum excensita* esse illa planta, quae sari vocatur. H. Steph. — Apud Hes. scribitur *Σαρία* Σαρία. Σαρία Juncus, crescens in maribus et locis palustribus, bybla s. papyrus similis. Nomen ipsium in libris Coptorum non occurrit; sed inde denominatus Sinus Arabicus, ut Hebr. שרית Jam Suppl: Mare juncum, Jablonski. Op. 1, 266.

† ΣΑΡΑΠ. *ἑλίδος σαρία*. *Αἰόωνος*. Hes. **ΣΑΡΙΣΣΑ**, ἢ Σαρίσσις: Macedonica basta, vel Macedonicum venabulum, ut alii interper, cum Gazi, apud Theophr. H. P. 3, 11. Servarunt et Lat. v. istam: atque adeo Ovid. [12, 266.] Macedoniam aut Macedonicam sarissam, Lucan. [8, 298.] Pellacae sarissas dixit. Hinc *Σαρίσσοφόρος*, [6, 6.] Qui sarissam portat. H. Steph. — Pro Macedonicis Medos vel Persas ap. Hes. scribi jubet Sturz. de Dial. Maced. p. cxlv. et ab Hebr. שרית Saris: Eunuchus, derivat. "Etym. M. 708. Zonar. 1629. Pseudo-Plut. de Flav. 11, 1011. Wessel. ad Diod. S. 17, 57. Antig. Caryst. Ducac. Glossar. Arrian. Exp. Alex. Glossar: 'Αἰόωνος Μακεδονίας Σαρίσα. A Livio 38, 7. dicitur Praelonga hasta." Edd. "Bergler. Alciphir. 351. Schurz. Bibl. Vinar. 78. ad Diod. S. 2, 203, 226, 238." Schaf. Mas. "Σαρίσσοφόρος, Polyen. 197." Wakef. Mas.

† ΣΑΡΟΣ. ἀράβια ταυρά Βαβυλωνία. Hes. Σάρος μέτρον καὶ ἀράβια ταυρά Χαλδαία. Suid. Mentio *Sarorum* in Numero certo ap. Euseb. Chron. Vide Scailger. in Graeca Eusebii p. 406. b.

† ΣΑΡΜΟΣ. Arca, non Area, ut in VV. LL. Domus lignea, Bithynis. Hes. H. Steph.

† ΣΑΤΑΝ. Legitur ap. LXX. 1 Reg. 11, 14, 23. pro Hebr. שטן Satan: Adversarius. Scribitur quoque *Serán*, *perisomenus*. Idem est Σατανάϊ (formatum e Chald. שטן Satana.) Sirac. 21, 27. (22, 2.) ubi nonnulli interper. Malum genium intelligunt. Certius de hoc accipitur in pluribus H. N. T., ut Matth. 12, 26. Marc. 3, 26. Luc. 13, 16. Jo. 13, 27. etc.

† ΣΑΤΟΝ. Frumenti mensura: *σατόνιον μέτρον*, Hes. Legitur ap. Matth. 13, 33. 'Αλιωνόνα τρία. Sic et ap. Luc. 13, [21.] Annotatur autem ex Hieronymo *σάτα* Hebr. aut Syrac (Hebr. שטן Sath. Syr. [שטן Sato] esse v., signif. Mensurae genus, quae capit sesquimodulum, iuxta mentem provinciae Palaestinae: cuiusmodi esse et haec nomina Cabus et Betus. H. Steph.

† ΣΑΤΡΑΠΗΣ, ἢ Σατραπ: Provinciae praefectus, s. praeses. Persicum voc. Ioc. Ep. ad Phil. Oi κατά τῆν Ἀσίαν σατραπείας καθίστασται: Paneg. Τοιγαροῦν οὐ καταβαλοντοσ ἀνάγει τί θάλασσαν, οὐκ ἐκλήθη σατραπεία. Extat et ap. Xen. cum alibi, tum K. Π. 8. ubi de Persarum rege Iocurus, scribit eum, cum Babelyoe esset, decrevisse mittere satrapas (εἰ) τὰ ἐπισημασμένα ἔθνη. Aristot. de Mundo. Τῆν σάτραπείαν ἀρχὴν τῆν Ἀσίαν δεδιόρθουσαν κατὰ ἕθνη στρατηγῶν, καὶ σατραπείας, καὶ βασιλείας, δοῦλος τῶν μεγάλων βασιλέων. Plat. Alex. Ἀφρική ἀνάγει ἀρχὸν διέ ἐβασίλευσεν, σατραπείαν ἐκδοῦστος. Gell. 10, 18. Manolius autem fuit, ut M. Tullius ait, rex terrae Cariae, ut quidam Gr. historiarum scripti, dicunt, provinciae Gr. praefectus: quem *σατραπ* Gr. vocant. Hinc *Σατραπεία*, Sum satrapa, Sum praefectus, vel praeses. Plat. Themist. Σατραπείων τῆν ἀναθροῦσας. [Xen. K. A. 1, 7, 6. χέρου, 3, 4, 31. χέρου.] Item *Σατραπεία*, et Ionice *Σατραπεία*, [6.] Praefectura, vel etiam Provincia, quae est sub praefecto, qui dicitur *Satrapa*. Herod. 3, [89.] Darius Hyastarp filium, qui post Magorum caedem huiusmodi equi ad regnum Persiarum assumptus est, in viginti satrapas Persiarum regnum distribuisse dicit, in viginti satrapas, quibus quodlibet distribuisse dicit, ea lege dicta ut qui argentum tributi nomine percipit, talenti Babiloni possidet; qui aurum, Eubolici afferunt. Haec Bud. mii. lib. 4, de Aesc. Herod. 1, [192.] p. 49. men. Ed. de Babilonia regione loquens, eius ἀρχὴν ἅς Persia σατραπείαν vocari tradit. Afferunt et Curtio quoque [3, 1, 6, 2.] Satrapa. A nomine *Σατραπ* fit et ubi, Σατραπεία, Saupiensis, Ad satrapam v. satrapas pertinentes, aut *Satrapis* conveniens. [Paus. 6, 25.] Plat. Symp. 1. Σατραπείων ἑστίν ἀπὸ γάλακτος τὸ σαρπο-

ειν. H. Steph. — *Sarap* etiam pro *satrapia* dictum fuisse tradit Plot. Lex. Origo h. v. non videtur alia esse quam Persica ستراب. Strab. qui l. notat q. vulgo *Satrapa*. Reland. de Vet. L. Pers. p. 223. "Σατραπεία τῆν Περσῶν, V. Ac. 2, p. 68. Σατραπεία, Theophr. 3, p. 679. Edd. "Ind. Basil. ad Tamarit. Not. d. Mas. 9, 106." Boissoud. Mas. "Σατραπεία, ad Charit. 407. Schneider. ad Xen. K. A. 2, 2. Zenn. ad K. H. 786. Conf. etiam *σατραπεία*, ad Diod. S. 2, 328. Σατραπεία, ad 1, 649. Conf. cum *στραπία*, ad 2, 266. "Σατραπεία, ad Charit. 472. Σατραπεία, ibid. 54. ad 441. Alciphir. 176. "Σατραπεία, Const. Manass. 59. Meurs. Schaf. Mas. "Σατραπεία, Plat. 3, 298." Wakef. Mas.

† ΣΑΥΑΔΑΡ. σαύρος. (Leg. σαύρος. Is. Voss.) Ἀφρική τῆν Σαύρονος ὄφιν ἐκλήθησαν ὄφιν τῆν Μινυθίονος. Hes. Cf. Δαυίδος. "Sturzus supra p. 419. in textu habet Σαυάδος, (et sic Albert. Hes.) ut in Indico suo relictus edidit Σαυάδος, notante E. H. Barker. in Classical Journal 31, [13.] Edd.

† ΣΑΥΚΟΣ. Aridas. Syacus. In VV. LL. annotatur, Hes. pro eo habere *σαυκός*: tibi fabo; nam ut *σαυκός* exp. ἔρημος, ita *Σαυκός* est Tenarus, Moller. eodemque modo *Σαυκός* exp. ἄβυσσος. Sed alia quoque significata assignat nomen *Σαυκός*, ut alii. ap. eum vide. H. Steph. "Canub. ad Strab. 745." Edd.

† ΣΑΥΝΙΟΝ. Jaculum barbaricum. Hes. In VV. LL. Σαυνία: Missiles lapides. H. Steph. — Perus in temione talibus uti, tradit Strabo 13, 738. Reland. a Pers. ساني Sani: Cuspis, ortum nonnulli putat, de vet. L. Pers. p. 234. "Diod. S. 14, 27. pro quo Xen. ἀκόντιον habet. "Σαυνία, Saunio praetulo, idem Diod. 212." Edd. "Σαυνίον, Syllabus. Ind. ad Dionys. H. ad Diod. S. 1, 97. 324. 354. 386. 2, 174. ad Dionys. H. 1, 327. 3, 900." Schaf. Mas.

† ΣΑΥΡΑ. v. semel ap. Hippoc. lecta, exp. Viniculum contextum et viminibus. Cornu, inspectum cum habet; sinu autem genitalia fuerat, derivat eam v. Copt. Sari: Juncus. Spicleg. p. cccxlv.

† ΣΑΥΡΗΙΩΝ. *ἕλξ σαυρῆος*, ἢ ἄλαβος. Suid.

Vox Graeco-barbari, Kuster.

† ΣΑΥΣΙΑΑΕΙ. *παυσειρία*. Thales. Hes. Sauciat. Mauisae.

† ΣΑΥΘΟ. Hyoscyamus, ap. Aegypti. Ex App. Diose. 467. Jablonski. Op. 1, 276.

† ΣΑΥΘΟΝ. v. Σαυθόθον. Legitur ap. LXX. 2 Sam. 17, 29. pro Hebr. שושן Schiphob: Casel.

† ΣΑΧΝΟΝ. ap. LXX. Ed. Bos. Est. 8, 18. ponitur pro Hebr. שחן Seel: Prudentia. Ed. Complut. *severitas*.

† ΣΑΥΣΙΣ. *ἡ ἀραβία δαίμων* παρά Ἀραβῶν. Hes. Leg. Σαύσις. Hebr. שושן Schemesch, Chald. שושן Schimschah: Sol. Bernard.

† ΣΑΜΝ. Vox Hebr. שמן Schahn: Tamulus; quam conservarunt LXX. Jer. 26, 17. (Hebr. 46, 17.)

† ΣΑΩΣ. *ὄμιος*. Βαβυλωνία. Hes. Reland. de Vet. L. Pers. 223. confert Pers. Souz: Urcus, quo nomine Solem appellant, qui mundum urit.

† ΣΙΩ. *παλιός*, *ἔτη ἑταίρα* ἀνακρίβεισ τῆσιν τροφῶν. Hippoc. 1, 38. Aegyptia Sbo Doctrina sonat. Quid autem addit Hor., cand. v. recte excusum signif. Plenum nutrimento, id se non intelligere fatetur Jablonski. Op. 1, 274.

† ΣΙΒΕΝΝΙΟΝ (s. Σιβένιον Tawar). Corticosum quo in summitate palmarum crescit. Hes. non notavit v. esse Aegyptiacum; sed Se Aegyptiaca dicitur Ligonis, et Beni est Palma, Arbor. Jablonski. Op. 1, 274.

† ΣΙΒΕΡΟΣ. *ἡ ἐσπερία*, ἢ *ἐκίανος*. Zonar. Sine dubio Lat. Severus. Movet tamen dubitationem Hes., qui habet: "Σαυρος, *severus*, *sejarius*, Titmann.

† ΣΙΒΙΤΑΛ. Ita scribitur h. v. ap. Strab. 16, 770. 17, 786. [Urbis quoque Corin. edidit Σιβιρῶν.] Id esse ἐσπερία Advena, et sic dicit, scribit Strabo, filios Aegyptios, qui a Ptoemio in Ethiopia transfugerunt. Jablonski praefert scripturam Plini 6, 30. Semberrit. Copt. Simberi: Qui nova capit, puta novas sedes, uno verbo Novos colonos. Ja-

blonski. Op. 1, 276. Apud Ptol. 4, 8, p. 114, appellatur * Σαβδου, et ap. Agathemerum Geogr. 2, 5, * Σαβδου. Tewater. "Frequentur, invitante pronuntiatione consuetudine, solet uno evenire, ut α ante β nullis vv. interjiciatur: sic—Σαβδου et Σαβδου Straboni." T. H. ad Aristoph. II, 729.

† ΣΕΔΑΖ, καθέζου. Hes. Suid. et Phot. Lex. Lat. Sedes, Soping. Sed Is. Voss. Gr. esse pronuntiat. Sc. pro ζου.

† ΣΕΛΕΤΟΝ, τὸ ἡμάρων. Suid. Rectius "ἡμάρωνος Locum fossa cinctus, Stativa, Sedes, Kuster.

† ΣΕΙΗΝ, ἡρξίονος, [ἡγ. ἡρξίονος Heims.] ἡμάρωνος et ἡρξίονος καθέζου τῆς ἡρξίονος ἡμάρωνος et ἡρξίονος καθέζου τῆς ἡρξίονος ἡμάρωνος. Hes. v. Οὐστέρωνος. Vox ἡρξίον, vel ἡρξίον, legitur ap. Interpr. Jessi. 15, 21, pro Hebr. צִיִּים Zijim: Fera, Desertorum innotuit, interit generis. LXX. verterunt θύρα. Euseb. annotavit: "Ἄρξι τὸ θύρα, αἰτίαι αἰ ἡμάρωνος ἡμάρωνος ἡμάρωνος."

† ΣΕΙΜ. Vox Hebr. צִיִּים Zim: Naves, legitur ap. LXX. Ed. Complut. Ezech. 30, 9.

† ΣΕΙΡΗΝΕΣ, αἱ μετὰ τὸν ἡμάρωνος ἡμάρωνος et ἡμάρωνος ἡμάρωνος. Hes. Stronax ap. profanos scriptt. Monstrum marini generis, a Phoenicum ἡμάρωνος Schir: Cautio, nomen fabrum, quod navigantes ἡμάρωνος ἡμάρωνος ἡμάρωνος Blando casu demulcent. Sed aliud quid signif. Gr. interpretibus. Nam LXX. צִיִּים צִיִּים Benot jamah: Fluss ululae [struthionis] Jes. 13, 21. צִיִּים Tannim: Dracones [Canes fen] Job. 30, 29, nomine illo reddunt. Conf. Bochart Hieroz. P. 2. L. 6. c. 8, et 14. Biel. Thes. Philol. v. Σείριον.

† ΣΕΙΡΟΝ, ἡμάρωνος. Hes. Suid. addit: ἡ ἡμάρωνος εἰς ἀνέκτου αἰτός. Varro de Re Rust. 1, 57. Quarta granaria habent sub terra spelunca, quas vocant αἰτός, ut in Cappadocia ac Thracia. Origo ex Oriente petenda. Arabibus ζ Sirr, Locum occultum ac separatim denotat, unde ἡμάρωνος. Nisi malis esse ab ἡμάρωνος Ozar: Hocum, ejus vocis notio ap. Hebr., Syros et Arabes obtinet. Hemsterh. ad J. Poll. 9, 49. Relandus de vet. L. Pers. p. 239. confert Pers. سیر Sirra, vel, uti Gr. ζ aliquando pronuntiant, Sirra:

Ampheba, Hydris, Cantharis amatus, ejus forme fuisse illa vascula, in quibus fruges condebantur, vero simile est. Cf. Suid. v. Σείρις et Hes. v. Σείρις. "Suidas extat ap. Nostrum in v. Σείριον. Vide et Σείρις." Edd.

† ΣΕΚΟΤΑΝΗ, ἡμάρωνος. Adicvov. Hes.

† ΣΕΚΥΠΕΤΟΝ, ἡμάρωνος. Hes. Est vox Romæ, incognita antiquis Hellenicis suctoribus. Palmer. Suid. "Σεκυπτον habet, unde dictus "ἡμάρωνος" Secretarius principis.

† ΣΕΚΤΟΝ, τὸ ἡμάρωνος τῶν ἡμάρωνος. Zonar. Du Cange ἡμάρωνος eodem modo exp.

† ΣΕΚΥΡΥΠΟΝ, ἡμάρωνος. Urtica, ap. Ægyptios. Ex App. Dioc. 469. Jablonski. Op. 1, 277.

† ΣΕΜΙΑΡ, ἡμάρωνος. Hes. quod inter Laconica refert Meurs. Misc. Lacou. 3, 8.

† ΣΕΜΙΣΙΑ, ἡμάρωνος. Ed. Complut. legitur pro Σαλαμια Ed. Bos. quod vide.

† ΣΕΜΑΑΙ, * Σαλαμια ἡμάρωνος. Latrime. Suid. Vox Lat. Sella. Kuster. Nisi potius ἡμάρωνος et Lacou. ἡμάρωνος putandum sit, aut a ἡμάρωνος, ἡμάρωνος, ut Schneider existimat, qui tamen ipse ap. recentiores tantum Græcos illam vocem deprehendi fatetur. "Σαλα, Gl. Sella, Est. in Od. A. p. 46, 27. "Σαλαμια ἡμάρωνος, h. Gl. Selliterium." Edd. "Σαλα, ad Lucian. 2, 321, ad Meur. 140. "Σαλαμια, Koer. ad Greg. 276." Schaf. Mas. "Σαλαμια, Epian. Elym. M. Wakef. Mas.

† ΣΕΜΑΙΟΝ, Ita Zonar. interpret. v. Οὐκείαν Sella plicatilis. "Schol. Aristoph. E. 729." Edd. "Jacobs. Auth. 10, 291." Schaf. Mas.

† ΣΕΜΙΝ, Cum ab Hes. exp. ἀνέκτου αἰτός, respicit ut Hebr. צִיִּים Sciblum, quod LXX. Ita reddiderunt Jes. 24, 8. Hos. 9, 7.

† ΣΕΜΑΑΙΑ, ἡμάρωνος. Appellat. Hes. Phryges barbarum mantipium Σεμαία appellasse Hes. supra tra-

didit; sed quid Argivis cum Phrygibus? Alberti. Potuit tamen cum Pelopis familia unam alteramve voc. e Phrygia etiam Argis immigrare.

† ΣΕΜΕΘ, Cardomon, Nasturium, ap. Ægyptios. Ex App. Dioc. 446. [ubi Σαμθ] Jablonski. Op. 1, 277.

† ΣΕΜΕΑΟΝ, τὸ ἡμάρωνος Laconica appellant. Athen. 2, 63. Hes. tum hoc nomen, tum et Σαμθας eodem signif. Laconicum tribuit. Exhibet quoque * Σαμθας ἡμάρωνος. "Casaub. ad Athen. 131. Schaf. Mas.

† ΣΕΜΕΟΝ, Lychnis comaria, ap. Ægyptios. Ex App. Dioc. 447. Jablonski. Op. 1, 278.

† ΣΕΜΕΠΟΝ, Graphalon, ap. Ægyptios. Ex App. Dioc. 459. Jablonski. Op. 1, 278.

† ΣΕΜΙΑΡ, χείρ ἡμάρωνος ἡμάρωνος ἡμάρωνος. Aacvov. Hes.

† ΣΕΜΙΛΑΑΙΣ, Similago, Chald. מְטִילָה Semida: Farina, Spicleg. p. cececli. "Σαμθια, h. gen. ἡμάρωνος, et ἡμάρωνος, Athen. 5, 37, c. et d. "Schweiger. Mas. "Jo. Lydas de Mens. 74. Schneider. Ind. ad Gr. Min. 4. Suid. et Flav. Glossæ SS. 127." Edd. "T. H. ad Aristoph. II. p. 275. Aristoph. Fr. 260. ad Anton. L. 211. Verh." Schaf. Mas.

† ΣΕΜΙΠΑΜΙΣ, ἡμάρωνος ἡμάρωνος. ἡμάρωνος. Hes. Scaliger. ad Euseb. 55. notavit Semiramam a Syria specie columbae cultam fuisse, adeoque Semiramam: Columbum esse. Soping. Phoenices dierunt Serimam, consultat v. e. ἡμάρωνος Arabicè مِمْسَ Sera: Mons, et צִיִּים Herimam: Columba, Bochart Canan. 2, 11. "Σαμθια ἡμάρωνος, h. Stud. 2, 99." Edd. "Σαμθια, Jacobs. Auth. 8, 92, 11, 128. Σαμθια τείχεα, Tour. Opusc. 2, 292." Schaf. Mas.

† ΣΕΜΝΕΙΟΝ, quatenus ab Hes. ἡμάρωνος ἡμάρωνος, a Zonara alioque ἡμάρωνος exp. Jablonski. ex usu Ægyptiorum derivat, qui ἡμάρωνος sacerdotum suorum regere vocabant. Op. 1, 278 sq. "Elym. M. v. Φοινικιστῆρας." Edd.

† ΣΕΜΟΨΑ, Lychnis sylvestris, ap. Ægyptios. Ex App. Dioc. 457. Jablonski. Op. 1, 281.

† ΣΕΝΑΤΟΨΕΣ, Senatores. Suid. Idem scriptum quoque Σατατωρ Zonar.: Σενατωρ.

† ΣΕΝΑΙΟΝΙΨ, Sideritis, Heraclea, ap. Ægyptios. Ex App. Dioc. 464. Jablonski. Op. 1, 284, qui tamen in etymologia Lapidii ponere convenire nomen censet, quem etiam ἡμάρωνος et Σαμθια vocant, quia feturum ad se attrahit: quippe quod compositum vit e Sem, nomine Herculis, et Ovi: Lapis. "Plut. 275." Edd. "Σαμθια, Fabric. ad Sext. Emp. 215. ad Liv. 1, 211." Schaf. Mas.

† ΣΕΡΑΨΕΙΜ, ἡμάρωνος ἡμάρωνος ἡμάρωνος. Zonar. Hebr. צִיִּים Seraphim, Jes. 6, 2, 6. Angeli solio Jehovah astantes. LXX. Ed. Bos. Σεραψιμ, Cod. Alex. Σεραπειρ. Vide Σεραψιμ.

† ΣΕΡΙΣ, vas, h. Intyli genus, s. Cichorii: Columella 8, 14, docet, aseribus arcentium esse genus intybi, quod Gr. αἰτός appellant. Lege Dioc. 12, 169. App. 445, qui et Accus. αἰτῶδα habet. H. Steph. ad Jablonski. Op. 1, 286, inter Ægyptia refert nomen αἰτός, sed Ayar in Ægypto nominatur, quod vide supra. "Σερίον, Nardus Cælica, Dioc. Alex. 19. Supra p. cxxix a. pro αἰτός." Eg. αἰτός. "Σερα, Diog. Epist. 3, p. 232. in Net. d. Mas. T. 10. Boissac. Mas. "Casaub. ad Athen. 146." Schaf. Mas.

† ΣΕΡΟΣ, ἡμάρωνος. Hæcin. Hes. "Ad Morr. 402. "Sis. Ind." Schaf. Mas.

† ΣΕΡΣΕΦΘΟ, Vox Hebr. מְטִילָה Scharncherthi: Catene, legitur ap. LXX. 2 Paral. 3, 16.

† ΣΕΡΠΗΣ, ἡμάρωνος. Hælophragma. Hes.

† ΣΕΣΑΙ, vas, ἡμάρωνος et Σαλαμια, h. Pergenia nominibus hoc aserbit Eust. ad Il. A. p. 744, 11. Soping. "Plut. de Is. et Os. 353." Edd. "Igen. Hymn. 617." Schaf. Mas. "Schol. Pind. N. 6, 97. Suid. 1, 47." Wakef. Mas.

† ΣΕΣΑΙΣ, Cancalis, ap. Ægyptios. E. Dioc. App. p. 446. Jablonski. Op. 1, 287. Spicleg. cececli.

† ΣΕΣΕΝΟΠ, Crocodilum, quod figuram habet chameleontis signi, et ipsum quoque Chamæleon vo-

ventibus Siligo dicta. Schweigh. ad Athen. 14. 647. Spicilleg. p. cccxlii.

† ΣΙΛΟΥΤΟΥΣ Galli Devotos vitæ et mortis comites regis appellant. Athen. 249. In prioribus Edd. Athen. * σιλοῦτων λεγέται. Soldurius eos appellat Cæsar B. G. 3. 22. * Nig. Damasc. 128. Schneider. Lex. v. Σιλότων et v. Ἐργολοίται. Edd.

† ΣΙΛΑΡΑ legitur ap. LXX. Ed. Complut. Neh. 3. 15. pro Hebr. שִׁילָה Schilâh, quæ facina quorundam Hierosolymæ, alias Silon vocata, signif. videtur. Jo. 9. 7. Τὴν ἀνδραγαθίαν τοῦ Σιλόνα ἢ ἠδραγιστίαν ἀπεκαλυφέναι. Hinc gl. ap. Hes. Σιλόνα ἀπεκαλυμέναι. A v. Hebr. שִׁילָה Mint. Alberti Glossar. Gr. p. 59.

† ΣΙΜΑΛΙΣ Cognominum Ceteris ap. Synesius. Polemo ap. Athen. 3. 109.

† ΣΙΜΚΙΝΓΙΟΝ, vel potius Σιμκίθιος, sequendo alios Codd., Sudarium, iuxta Suidæ exp.: dicit enim esse * φακίλιον ἢ σιμκίθιον. Sed videmus hæc distingui Act. 19. 12. Περὶ καὶ τοῦ ἀποκρίνοντος ἐπιπέσειν ἀπὸ τοῦ χροῦνός αὐτοῦ σιμκίθιον ἢ σιμκίθια. Ex his autem exemplaribus antiquis, quæ ad N. T. Eâ, vixitque conparaverat pater meus, unum hæc margini scripta de vocabulis illi habebat, Ἀπόκρῃτα λουεῖθ ἐστὶ πλῆρ ἂν μὲν σιμκίθιον ἐστὶ τὸ κεφάλιν ἐπιπέσειν, τὰ δὲ σιμκίθια ἐν ταῖς χερσὶ κατέχουσι, ποῦ τὰ ἀποκρίνοντα τὰς ἰσχυράς τὸ προσώπου ἐπὶν ἰσχυρῶν, δάκρυα, σπέρματα, καὶ τὰ ὄντα. Hæc autem sequendo, non dubium est quin σιμκίθιον quidem sit, quod nos Couvre-chef appellamus, σιμκίθιον quod Mouchoir dicitur: ut annotavit etiam ultima interpretatio N. T. auctor. Quod porro nos Mouchoir, Itali Fazzoletto vocant: quod etiam convenit cum illo Suidæ v. * φακίλιον. Credibile est tamen veram Simectinæ ap. Lat. signif. fuisse eam, quam idem Interp. affert, pro eo, quod valgo dicitur Un devanter: quod anteriorum partem corporis a cingulo ad pedes præcingat. Atque ita tamen prima syllaba per ἡ scribitur, ut ἡ sit pro e Lat. H. Steph.—† Lat. Simectinium. Similia dant Hes. Zonar. Phot. Lex. * Σιμκίθιον, Valck. Adnotation. p. 274. ad Mez. 348.* Schaf. Mss.

† ΣΙΜΠΡ, παρὰ Πάριον καλεῖται τὸ μὲν ἄγριον εἶδος, οὗ ταῖς ὀφθαλμοῖς χροῖται pro χερσίναι. Hes. In Tarpobana est provincia Σίμου Cosmæ Indopleustæ. Arab. سور Sorberius. Persæ hodie scribunt سمر Semmur. v. Hammer.

† ΣΙΝΔΩΝ, Etyim. M. a Sidone nomen ductum edicit. At Coptice originis facti Forster. de Byssio i. 18. p. 85. ad Ægyptium Schilthen: Vestis indidida et fimbriata, ad Shento, quod Coptica versio pro σινδὼν ponere solet, refertur. Michaelis Suppl. ad Lex. Hebr. p. 1720. Jablonski. Op. 1. 297 sq. Sturz. p. clxxiv. Hinc * Σινδώνια χιτῶν, Phot. Lex. * Jacobs. Anth. 8. 169. 9. 423. Bast Lettre 143. Tourp. Append. in Theor. 42.; Ousep. i. 450. Valck. Phoen. p. 168.; ad Herod. 9.; Wessel. 142. Diod. S. 1. 94. * Σινδώνιον, T. H. ad Aristoph. II. p. 248. ad Lucian. 2. 320. * Σινδών, ad Timæi Lex. 83. Valck. Phoen. p. 600. Σινδὼνα, ad Diod. S. 2. 423. * Σινδὼ, Valck. Phoen. p. 168. * Σινδὼ, ad Herod. 293.* Schaf. Mss. * Σινδώνια, Strabo 1047. * Σινδωνίαι, Eust. * Σινδωνίαι, Tela Tyria, Plut. 2. 340.* Wakel. Mss. * Σινδὼνα, * Σινδώνια, E. H. Barker, ad Etyim. M. 1083. * Σινδώνια ap. Eust. in Classical Journal 31. 117.;—† Jablonskio Gloss. Æg. Vocæ. est Nom. viri proprium, (vide supra cclxxiv. b.) Sed pro Σινδών vel Jabl. vel Tewater. Σινδώνια scribere debuerat, ut legitur in Meursii Opp. 8. 342.* Edd.

† ΣΙΝΙΠΙ, Sinapi, peregr. v. videtur, licet Gramm. παρὰ τὸ σινεβῆν τὸν ὄντα derivent, ut Athen. 9. 367. * Σινιπίδιον, Trall. 7. p. 102. * Σινιπίο, Philemo v. Σινιπίο, Villosis. Apoll. p. lxx. Pallad. Hist. Laus. 95.* Edd. * Σινιπί, Pnychnic. Ecl. 126. Thom. M. 622. Fischer. ad Weller. G. G. 1. 381. Mez. 271. et n.; * Σινιπί, Thom. M. 622. Pnychnic. Ecl. 126. Kuster. Aristoph. 110. ad Mez. 271.* Schaf. Mss. * Σινιπίδιον, i. q. μέλιον, Eust. Dionys. p. 1178. Σινιπίον, Athen. 367. * Σινιπίδιον, Dioc. 425.* Wakel.

Mss. * Σινιπίον, E. H. Barker, ad Etyim. M. 1103. n.* Edd.

† ΣΙΠΑ. οὐρα εὐλοβοῖ Χαλδαῖοι τὸν Πάριον μύθη. Hes. Leg. * Σίπια. Ἰϋδ Sivan, Nomen ignis ap. Hebr. post exilium Babylonicum, qui tertius dicitur Esth. 8. 9. Respondere enim mensi Macedonico Πάριον ait Hes. (Majo Romanorum vel Junio) Scaliger vero de Enenid. Temp. coincidere eum facit hæc cum Daxio, qui Panemum præcedit. Palmer.

† ΣΙΠΑ. Πάριον, μέγιστον καὶ πλεῖστον ἱμάντιον ἐν ταῖς σαπῖαι. Οἱ δὲ, τὰ μέγιστα. Hes. Leg. Σίπια, pro σαπῖαι. Cf. Hes. Σαπῖαι et Σαπῖαι. Alberti. Persæ

سیر Sir, est Plenum, Satur, quod videtur idem esse voc. Reland. de vet. L. Pers. p. 238. Persæ hodie scribunt سیر Sibiria. v. Hammer.

† ΣΙΠΗΛΙΟΝ, Placentæ genus, quæ Veneri apponebatur. Hes. H. Steph.—† Macedonicum hoc esse censet Sturz. p. clxii. v. Σαπῖαι.

† ΣΙΠΙΑ, ἀράχαινα. Adianæ. Hes. Couffert jubet Alberti: Σαπῖαι δερματίζοντες, et Σαπῖαι ἄνοιαι, δερματίζοντες, ap. Hes.

† ΣΙΠΞ ἢ Σίρα, Nomen Nilii, ap. Æthiopes, Dionys. p. 223. Steph. B. v. Σίρα. Exæ tamen idem antiquissimum et ab Ægyptiaco Sati: Juncus, ortumidum, putat Jablonski. Op. 1. 304. * Jacobs. Anth. 6. 169. * Schaf. Mss. * Dionys. P. 113.* Wakel. Mss.

† ΣΙΠΙΝΞS legitur ap. LXX. Ed. Complut. et Ald. Jud. 8. 26. pro Hebr. שִׁיבִיץ Saharion: Lutula, Momis genus. Ed. Eos. ἁρτίον. Cod. Alex. σάβας.

† ΣΙΣΙΑΡΟΣ, πέρδι. Pergrina. Hes. Leg. Σίσι, vel Σίσι ἄνοιαι, πέρδι, ut in animo habet Leg. 38. 14. Jer. 8. 7. ubi שִׁשִׁי Sís exp. Græc. ab aliis Turtur, Hirundo etc. Sorsing.

† ΣΙΣΙΜΑΚΑ, Μίσσην κερατίζοντες Papaver corniculare, ap. Afros. Diosc. App. 466. Potius ΣΣΝ Σισίσι Sustin acam: Sesamum nigrum, Bochart Casan 2. 15.

† ΣΙΣΘΞS, τὸ πλεῖστον. Suid. Usi sunt ista voce LXX. Interp. Levit. 19. 27. ubi Moses scripsit שִׁשִׁית Takkhpha, quod Vulg. reddidit: Neque in rotundum attondebitis comam. Orta v. putatur ex Hebr. שִׁשִׁית Sísith: Coma capitis anterior. Hoc etiam latere putatur in gl. Hes.: * Σισθίονα, Isid. Φασβίλιον, ubi Σισθίον σαπῖαι rescribendum existimat Casaub., probante Jablonski. de L. Lyc. p. cxlvi.

† ΣΙΣΥΡΑ, ἢ Vestis barbatica e pellibus capriæ, Rheno s. Sagum pellicenum. Pomitur etiam pro Crasso et vili stragulo. Aristoph. N. [10.] Ἐν πύρρι σαπῖαι ἔγκεκολλημέναι ubi Bud. exp. Toralibus crassis. Affertque et ex Hippastria, Ἐκεκαυμέναι σαπῖαι ἐξ ἰρίου: ubi reddit itidem Toralibus villosis. A Valla autem ap. Herod. [4. 109.] ait exp. Rhonenum. Quidam et Penulam inter. Hinc Σισυρούσιον, [ἢ, ἢ, Sines. p. 23.] Qui σαπῖαι gestat, Rhonenum aut penulam indutus. Invenitur etiam Σισυρία, necnon Σισυ. Differentia autem horum non magnum pete ex Hes. et Schol. Aristoph. [N. 10.] S. 1138.] Habet porro et Σισυρία Hes. Ab illa σαπῖαι est Σισυρούσιον, Tegmine s. operculo spisso induti: de cameris dictam a Lycophr. [634.] Legitur et σαπῖαι ἰσθῖαι ap. Hes. Schol. Theor. Σισυρία suo tempore dicta tradit, quæ veteres σαπῖαι appellabant. In VV. LL. est etiam Σισυρία, et exp. τὸ ἐκ τοῦ μὲν σαπῖαι ἠδὲ σαπῖαι. E. H. Barker. hinc concinnatum amiculum: vel, Ex assutis panis rejecta, sacra penula. Sed illa exp. Gr. hanc interp. admittere non videtur. H. Steph.—† J. Pollux 7. 37. Σισυρ ἰσθῖαι ἱμάντιον, ταχέως χλαίνας. Idem s. 70. Σισυρία χιτῶν σαπῖαι, ἰσθῖαι, χερσίδων. Σαπῖαι τὸ χιτῶν ἢ δὲ σαπῖαι, περιδύρα ἢ εἰς ἐξ ἁρτίων. Herod. 7. 67. σαπῖαι. Caspii tribus et Paetys. Persæ hodie scribunt سیرسچام Sirdschame. v. Hammer. Phot. Lex. v. comp.:

* Σισυρούσιον τὸ ἐκ τοῦ μὲν σαπῖαι ἠδὲ σαπῖαι ἱμάντιον exp. ad Aristoph. provocans. * J. Poll. 7. 61. 69. 10. 64. Plato Eryxim. 266. Σισυρία δερματίζον. Σισυ, Schol. Aristoph. O. 102. Σισυρούσιον, ἢ, ἢ, σαπῖαι, i. q. σαπῖαι, Soph. Pollucis. * Σισυρούσιον, Anna Co-

innens Alex. 10, 247. Glossae: Σαίρα; Lodes." Edd. "Σαίρα, Jacobs. Animadv. 254. Ammon. Marc. xxi. 5. Kuster. Aristoph. 31, 75. 189. Bergler. Alciphr. 332. 380. Brunck. Post. Geom. 276. Timaei Lex. 231. et n. Toup. Opusc. 1, 419. Ammon. 128. Valck. ad 205. Koen. ad Greg. 255. ad Herod. 329. 540. Mær. 346. et n. De quant., Brunck. Aristoph. 1, 61. Σαίρα, Kuster. Aristoph. 75. 189. Brunck. Soph. 3, 428. Ammon. Marc. l. c. ibique Lindbergh. ad Timaei Lex. 231. Toup. Opusc. 1, 420. Ammon. 128.; Valck. ad 205. Koen. ad Greg. 255. ad Herod. 329. 540. Σαίρα, ad Ammon. l. c.; Valck. l. c. Σαίρα; Brunck. Soph. 3, 428. Σαίρα; Toup. Opusc. 1, 420. Σαίρα; Σαίρα; ad Herod. 540. Σαίρα, Kuster. Aristoph. 75. 189." Schaf. Mss. "Σαίρα, Polyv. 7. 2. Oppian. K. 4, 532. Acirphro 334. Stob. 487. Dio Chrys. 2, 67." Wakef. Mss.

ΣΙΣΥΝ, *ovca*, ē Semen exivium in Syria, apio simile. Vide Diosc. [3, 64.] Hippocrati Sisyon dicitur quod aliis Sison. Est autem Herba quatuor constans ramulis, semine habens apio simile, nigrum, longum, ferventis naturae. Quidam Mentham aquaticam appellant, alii Bahamitam. Gorr. H. Steph. "Sison Amomum Linnaei!" Schneider. Lex. "Σισον, Herba quaedam, Trall. 7, p. 111. 8. p. 159." Edd. ΣΙΤΑΛΙ. Inanes, J. Polluci Dor. esse dicenti. At supra σίταλι pro hoc significato habuisti, ex Hes.: quam scripturam series alphabetica in ea servata confirmat; adeo ut potius suspecta sit exemplarium J. Poll. fides. Apud Trall. autem σίταλι Interp. vertit Sitalis: sed VV. LL. de sitalis infundendi esse tradunt, quibus aqua in balneum affunditur is, qui lavatur. H. Steph.

† ΣΙΤΑΙΑ. Sitalia parvae, quae in usu erant inter pecora. Vox Lat. Arcer. ad Hes. v. Κρησίδες.

† ΣΙΧΑΜ. σιχαλίνας άριον Pastinaca sylvestris, ap. Afros. App. Diosc. 454. a nigredine. Syria enim σιχαλί Secliam est Nigrescere, et σιχαλί Seclium: Niger. Bochart Canaan 2, 15.

† ΣΙΧΟΡΑΡΙΣ. Αιθιοπία άρχισι. Hes. Alberti confert gl. Lex. Reg. M. Σχιθί. σιχίρι.

† ΣΙΗΝ. Vox Hebr. שֵׁן Zajon: Regio arida, quam pronuntiatam Zion conservarunt LXX. Jes. 25, 5. et 32, 2.

† ΣΚΑΑΑ. Scala. Vox Lat. Suid. "J. Poll. 1, p. 64." Edd. "Ad Lucian. 1, 625." Schaf. Mss.

† ΣΚΑΑΑΙΟΝ. κελύων μακρῶν. Οἱ δὲ, σκάλων. Hes. Athen. 11. 498. e Philet. Ἰνάκται addit: ἢ σπένδομαι Αἰολεί. Vide Κόλλων.

† ΣΚΑΑΜΗ. Thracicus gladius. Vide J. Poll. [10, 165. ubi σκαλί scriptum,] qui e Soph. affert. H. Steph. "Antonin. 11, 15." Edd. "Brunck. Soph. 3, 452. Toup. Opusc. 1, 65." Schaf. Mss.

† ΣΚΑΡΚΗ. άρριον. * Θρησκι. Phot. Lex.

† ΣΚΕΑΘΕΡ. βάλαν έσπον. Λάκωνες. Hes.

† ΣΚΙΓΥΟΣ, pro quo et Σκιγος Vocem ex Aegypto onundam esse contendit atque exp. studet Wahl.: a iusda Tewater. ad Jablonski. Op. 1, 450. "Chirurg. Vett. 126. Maistair. ad Aret. 355." Edd.

† ΣΚΙΝΔΑΥΟΣ. Genus plantae similis hederæ ap. Nysam in India, ut Schol. Apoll. R. [2, 907.] annotat. Fuit etiam Instrumentum musicum tetrachordon, quo mulieres præcipue usæ traduntur; ejusque chordæ ex aurichalco pluma ferri solitæ. Vide Athen. [4, 182.] et Eust. [1157, 51. et 1538, 7.] H. Steph. "Olear. ad Suid. 300. Bekk. Anecd. Gr. 2, 677." Edd. "Timo Philas. 21." Schaf. Mss. "Villois. Anecd. Gr. 2, 104." Wakef. Mss.

† ΣΚΙΝΦΗ. Rhododendron, ap. Aegyptios. Ex App. Diosc. 468. Jablonski. Op. 1, 313.

† ΣΚΟΙΜΟΣ. άρχή τῶν παρὰ Μακεδόνα, τετραγώνη έπι τῶν δεικτεριον. Hes. Phot. Lex. Σκιδος τῶν τῶν καὶ δεικτερι. Μακεδονία δὲ τὸ ἔθνος, δὲ ἔθνος Μάκεδονες καὶ ἐν Κιθραιῶν σκιδος Διόνισος λέγει. J. Poll. 1, 16. Σκιδός τινες ἀποκαλοῦν ἐπὶ τῶν σκιδῶν ἐν ταῖς Βοηθησιακαῖς ἀποσκευαῖς: ἔθνος δὲ ὄντως σκιδῶν ἀπελάθει τῶν ἐπὶ τῶν σκιδῶν. Pro σκιδος olim in J. Poll. legebatur σκιδος. Hensterh. ad h. l. originem vocis ex Oriente repetit, ac. ex Hebr. שֵׁן Schakad;

Vigilate, Attente sedulum esse, in eoque re, quo agitur, assiduum. Cf. Sturz. p. cxi. n. 8.

† ΣΚΟΙΘΗ. Calamitum, Loqua. Hes. Atticum esse ait. H. Steph. — † Confert Alberti gl. Hes. Ἰδὸν ἰδίδον.

† ΣΚΟΥΤΑΡΙΟΝ. Vox Rom., qua utitur Etym. G. v. Oupis. Et sub ipsa v. Σκουτάρια docet: * σκουτῶν κελύειν οἱ Ῥωμαῖοὶ ἰσχυροῦ ἄμα καὶ ἰσχυροῦ. Lat. Scutum. "T. H. ad Aristoph. II. p. 127." Schaf. Mss.

† ΣΚΟΥΤΕΑΛΙΟΝ. Vox, qua v. Τριβλίον Interp. Zonar., formata videtur a Lat. Scutella.

† ΣΚΡΙΒΑΙΤΗΣ. Scribita. Placentæ genus e caeseo. Chrysisapp Tyas. ap. Athen. 14. 647. In prioribus Edd. legebatur σκριβίτις.

† ΣΚΡΙΒΩΝ. κατά Λατινῶν ἐ τῶν εὐροσφάδων ἰεροφάρμακος. Suid. Nomen a Lat. Scriba ortum, aliud tamen ministerium designare videtur, aut ad peculiare munus tractatum est.

† ΣΚΡΙΝΙΑΡΙΟΣ. ἢ * χαρτολάρα. Suid. Lat. Scribarius. Etym. M. Σκρινίριον τῆ * δουκεία ἰσχυροῦν ῥάβδου. Λατινῶν ἀπὸ τῆ * ἐστὶ κούριον Ἐλληνισμῶν, ἢ χαρτοφύλαξ. * Σκρινίον γὰρ τῶν * δημοκρατικῶν λίσσεται οἱ Ῥωμαῖοι κελύειν. Etym. G.; Σκρινίριος οἱ χαρτοφύλακες τῶν βασιλέων. κούρια γὰρ οἱ * ἄραιοι. Zonar.: Σκρινίριον ἰεροφάρμακος. * Σκρινίον, Jacobs. Auth. 11, 78." Schaf. Mss.

† ΣΚΥΘΟΣ, quod pro Scypho ponitur, est a Σείθη, Scytha. Vide Athen. [qui 11, 500. e Parmenion L. de Dialectis Methymium hoc tribuit.] H. Steph. "Ad Timæi Lex. 144." Schaf. Mss.

† ΣΚΥΤΙΝΙΤΗΣ. Cognomen primi equi, qui e semine Neptuni in petra dormitantis prognatus esse dicitur. Iacius in Lycoplr. p. 123. Arabibus

سكندر Suchur sunt Petre. Bochart Canaan 2, 13. Vide Σκίρα.

† ΣΚΥΦΙΟΣ vocatus est Primus equus, qui e petra erupit, e Neptuni dormitantis semine natus, tradente Schol. Pind. Syr. Σκῦφι Skirhi: σκίρα, a σκῦφι Skirp: Petra. Bochart Canaan 2, 13. Vide Σκωμῖτις.

† ΣΜΑΡΑΓΔΟΣ. Aegyptiacam origine v. cœmet Jablonski. Op. 1, 213 sqq. In Coptorum libris σμαράγδος legitur. * Σμαράγδος, Plato Phaedon lxx. ubi v. Fischer. Luzac. Exerc. Acad. 163. Pass. 629. Clem. Alex. p. 43. Meurs. Opp. 7, 681. Σμα, ἢ ἢ, Barker. in Class. Journ. 31, 115. 45. 96. * Σμαράγδος, ἢ ἢ, Gorai. ad Heliod. 257. 320. Σμαράγδος, Diosc. 5, 160." Edd. "Σμαράγδος, Westel. ad Herod. 124. Jacobs. Auth. 7, 56. ad Lucian. 3, 198." Schaf. Mss. "Σμαράγδος, Diad. 8, 1, 164. * Σμαράγδος, Galei Myth. 39. * Σμαράγδος, M. Anton. 4, 29. * Σμαραγδῶν, Schol. Nicand. Θ. 444." Wakef. Mss.

† ΣΜΙΝΘΟΣ. etiam, ut Σμίνθη, Murem signifi. tradunt Schol. Hom. [II. A. 39.] sed κατά γλώσσας: quidam Cræteæ voc. esse putant. Hinc autem Σμίνθη Apollo cognominatus fectur: cum alii a Σμίνθη, quod est Loc in Troade nomen, ita vocatum putent. A quibusdam et Σμίνθη scribitur pro Urbe Troadis. Nec solum Σμίνθη, sed etiam Σμίνθη cognominatus fuit. Vide Eust. necnon brevium Schol. auctorem. H. Steph. — † Hinc quoque * Σμίνθη Festum ap. Rhodios (cf. Schweigh. ad Athen. 3, 74.) nomen habere videtur. Phrygius v. σμίνθη usum vindicat Jablonski. de L. Lyc. p. cvl. e Servio ad Virg. Æn. 3, 108. "Etym. M. 721. Σμίνθη, Lycophro 1307. Elian. H. A. 12, 5. Brunck. Anal. 2, 281." Edd. "Voss. Etym. Br. 1, 64. Wassenb. ad Hom. 145. ad Xen. Eph. 156. Jacobs. Auth. 9, 315." Schaf. Mss. "Tull. Gem. 9. * Σμίνθη, Mus. Elian. H. A. 665." Wakef. Mss.

† ΣΜΙΠΕΤΥΣ. μέγρον σκιδῶν ἐπὶ Περσῶν καὶ Λιβυῶν. Hes.

† ΣΜΥ. Cognomen Typhonis ap. Aegyptios. Plat. de Is. 376. Jablonski. Op. 1, 318 sqq.

† ΣΜΥΠΝΑ. ἑλιε κούρια Myrrha, ex arbusculo in Arabia quædam profertur. Bochart Canaan 2, 3. Vide Μέριον. Cf. Spicleg. p. ccclii. "Σμαρῖριον, Geograph. Geogr. 226. Σμύρα, Theophr. Nonn. c. 80. Eur. Tro. 1062. Glossæ SS. Flav. 134. Syxus.

Hymn. p. 91: bñ. Edd. "Καρδάμυρος, (4, 4) Myrrhatos, Myrrham redolens. Apud Diosc. enim 1, 26. Έρει δὲ αὐτὴν τὸ εἶδος οὐδὲν, πρὸς τὴν καρδάρμυρον, Rueli. verit. Modice myrrham olens." H. Steph. "Σμύρα, Herod. 457. et n. Bernard. Rel. 37. ad Lucian. 1, 316. Jacobs. ad Meleagr. s. Wessel. ad Herod. 250.; ad Diosc. 1, 364. Brunck. ad Anal. 1, ad Anton. L. 225, 233. Verh. Jacobs. Anth. 8, 233. 11, 302. Aristoph. I. 1532. Urbs. Jacobs. Anth. 7, 285. Conf. cum Μύρινα, 11, 85. * Σμυράζω, Westel. Probab. 304. Wakef. S. C. 1, 157. Έσμορταμίνας, Casaub. ad Athen. 72. ad Anton. L. 259. Verh. Wakef. S. C. 4, 43. Σμύρατος, Anton. L. l. c. * Σμυραίνος, Jacobs. ad Meleagr. s. Brunck. 1. * Σμυραίνος, Fischer. Amacr. p. Isvili. Schef. Mss. " * Σμύρατος, Myrrha, Elian. H. A. 527. Σμυραίνος, Idem, Nicand. A. 404. Wakef. Mss. " * Σμυραίνος, Myrrha involv. Traill. p. p. 165. * Σμυραίνος, ἢ, Myrrha sicca, 11, p. 406." Edd.

† ΣΟΑΜ. Vox Hebr. סוּאָם Schoham: Gemmae genus. LXX. 1 Chron. 29, 2. Ed. Bos., ubi Cod. Alex. dat σοῦρ Ed. Complut. Ἰσχυος.

† ΣΟΒΕΑ. Chamæleon niger, ap. Ægyptios. Ex App. Diosc. 452. Jablonski Op. 1, 320.

† ΣΟΒΕΡ. Tragium, ap. Ægyptios. Ex App. Diosc. 465. Jablonski. Op. 1, 320.

† ΣΟΚΧΘΘ. Legitur ap. LXX. 1 Reg. 21, 16. [Hebr. 20, 16.] pro Hebr. סוּכּוֹת Succoth: Tentoria. Cod. Alex. habet Σοκχῶ.

† ΣΟΑΕΧΗΝ. Stellam Ægyptii vocant, quam alii ἀσπερίωνον. E Chalcidio in Timæum Platonis ἱ. cxxiv. Jablonski. Op. 1, 322.

† ΣΟΜΙ. Absinthium, ap. Ægyptios. Ex App. Diosc. 453. Jablonski. Op. 1, 322.

† ΣΟΜΟΡ. μέτρον γῆς. Zonar. p. 1662.

† ΣΟΜΦΙΑ. Helleborus albus, ap. Ægyptios. Ex App. Diosc. 473. Jablonski. Op. 1, 323.

† ΣΟΝΔΑΡΑ. Mennis nomen ap. Cappadoces. Jablonski. de L. Lyc. p. eliii.

† ΣΟΟΡ s. Σόρος, pro τριπύρ Cascus, ap. Lacones. Casaub. ad Athen. 8, 352.

† ΣΟΠΟΕΥΤΙΤΗΣ θεὸς ἢ ἄστρον τῆς μαρίας. Zonar. Sic etiam Phav. Videant de hoc monstro acutiores. Tittmann. Fortasse ortum vocis dedit σοῦλα, quod idem Zonar. paulo post exp.: σοῦλα καὶ μαιρίμας.

† ΣΟΡΔΙΣΜΟΣ, ἢ Solacismus, qui committitur in Gr. sermone, s. Barbarismus. Nam Hes. dicit esse τὸ μὴ καθάρως συνδέγεσθαι, ἢτοι Ἐλλήνισεν. H. Steph.—† Repetenda videtur v. e. Lat. Sordes, ut Sordidum sermonem iudici. Alberti. Eodem ducit gl. Hes., quæ in Edd. omissa, e. Cod. Ms. a Schowio prolata est: * Σορδῆν ἠμερῶς.

† ΣΟΡΟΑΔΕΙΟΣ Deus colitur ap. Indos, quod Gr. sonat αἰνότητος. Athen. 27. e. Charete Mitylenæo.

† ΣΟΥΑΝ. τῶν τῶμαρ δυντ Cares, auctor Steph. B. v. Σουάλα. Jablonski. de L. Lyc. p. cxlv.

† ΣΟΥΑΡΕΜΙ. Theodotion. Jerem. 29, 17. Hebr. סוּוֹרֵמִי תַעֲמַלִּי Teemna hassebarim: Ficus pessima, reddidisse τὴν αἰατὴν τῶν ἀσσορίων, vel ut alii legunt σοφῶν-α, auctor est Drusius. Secundum Hieron. Theod. scripsit Sudrima, Symmachus Surim, quod vitio scripturam in Sudrim corruptum est.

† ΣΟΥΒΙΤΑΛΟΣ. Placentie genus. Chrysippus Tyan. ap. Athen. 14. 647. Idem cum Savillo Catois de R. R. 84. Casaub. ad Athen. 1, c.

† ΣΟΥΒΑΙΖΙ. Subula transfigo, s. Perforo. Nam Σοῦβα e. Lat. sermone petitum fuit pro Subula, cuius demin. est Σοῦβαίον, quo exp. nomen ὀσθήων. H. Steph. "Gl. Σοῦβαίον Subula, Subla." Edd. "Σοῦβα, Σοῦβαίον, Heringa Obs. 55. ad Thom. M. 25. Valck. ad Ammon. 101. ubi et de Σοῦβαίω." Schef. Mss. " Σοῦβα, Nectar. Homil. p. 6. Ed. Par. 1534." Boissonad. Mss. " * Περβάσιον, Eust. 136, 1." Seager. Mss.

† ΣΟΥΔΑΡΙΟΝ, τὸ Sudarium, ap. Luc. [19, 20. Act. 19, 12.] et Jo. [11, 44. 20, 7.] J. Poll. [7, 71.] ait, κειμήλιον in Comedia esse, quod suo tempore σκεδάρων vocabant. H. Steph.—† Vide Σοδάρων, et Σμορῶσθον. " Schol. Aristoph. Π. 729." Edd. " * Σοῦβα, Valck. Phoen. p. 729. 750. Σοδάρων, Mer. 348. et n." Schef. Mss.

† ΣΟΥΤΕΜΠΟΝ. Τηλαπύ s. Thlaspidium, ap. Ægyptios. Ex App. Diosc. 446. Jablonski. Op. 1, 323.

† ΣΟΥΚΙΝΟΣ. Facta v. e. Lat. Succinum. Artemid. 2, 3. Schneider. Lex. " * Σούκιον, Succinum, Clem. Alex. 443. Wakef. Mss. " Vide Σούκιον." Edd.

† ΣΟΥΚΑΑΙ. ποσειδάωνος. Σουρδῶσθον τὸ αἰατὸν Φύκιον. Hes. Scribte: * Σουκῶσθον. Salmas. Palma 723. Zukul, et 7223. Zikhah, inter Phœnicæ, aut Syrorum sicco ore Νῆρτι δέσονται, et Νῆρτι ἕκτα. Bernard.

† ΣΟΥΝ. Vitex, ap. Ægyptios. Ex App. Diosc. 443. [ubi Σούρι editum est.] Jablonski. Op. 1, 323.

† ΣΟΥΡΒΟΝ. Ita interp. Zonar. v. Μικροκόλλος. Vox Lex. ignota. An Lat. Sorbum?

† ΣΟΥΡΗΝΑΣ. ἀρχὴν παρὰ Πέρσων ὄνομα. Zosimus Ιστ. σίας 3. Ammin. Marc. 24, 2. 4. et 1, 30. secunda potestatis post regem esse docet. Lege Plat. in M. Crasso. Barton p. 97. Persis hodie Ser dicitur.

† ΣΟΥΣΙΑΣ. ἵππος, κατὰ Σόφωνα. Lex. Reg. Ms. l. e. Hebr. סוּס Sûs: Equus. Alberti ad Hes. v. Σούσων.

† ΣΟΥΣΩΝ. Liliūm, δάριον, s. κρίνον, lingua Phœnicum, s. Phrygum. Etym. Hinc urbs Σούσων, Persarum regia, ob amonitatem, ἀπὸ τῶν περσικῶσθων κρίνων: ut tradunt Athen. [513. ex Aristobolo et Charete, ad q. l. Casaub. Hebr. סוּשָׁן Sulschuan: Liliūm, confert.] et Etym. Sed hic assert et aliud etymum: ut sc. ita dicta sit διὰ τὸ ἱερῶσθον αἰατὸν, a nomine Σούσι signif. Syris Equum. An vero Σούσιον alij. esse ab illo Σούσων constat. Unde Σούσιον μίρον, Unguentum e filis confectum, Vocatur et Σούσιον χρίσμα, a Diosc. Liliūm Lat. appellatur. Meminit Iulius unguenti et Athen. [689. e Theophr. v. Ὀξύριον.] Affertur autem σούσιον et pro Oleo e filis confecto, H. Steph.—† Persæ hodie سوسن Susen scribunt. v. Hammer. " Zonar. 1662. Salmas. de Hom. Hyl. Intr. p. 22. Σούσιον, Hippocr. 221, 1. 227, 29. 48. 286, 30. Diosc. 1, 52.; Σούσιον, Parabi 2, 73." Edd. " Σούσα, ad Herod. 617. ad Diosc. 5, 2, 157. 244. ad Lucian. 2, 40. * Σούσιον, ad Diosc. 3, 2, 212. 244." Schef. Mss. " * Σούσιον, l. q. σούσιον, Etym. M." Wakef. Mss.

† ΣΟΥΣΘΑ s. Σούσθα. Aves, in Oceano Indico, quæ usitus propinquitate terre signif. Cosmas Indop. 2. p. 182. Schneider. Lex.

† ΣΟΥΦΑΙΛ ΣΤΙΧΑΣ s. Stochas, ap. Ægyptios. Ex App. Diosc. 453. Jablonski. Op. 1, 323.

† ΣΟΥΧΙΟΝ. E. Lat. Stœcium. Clem. Alex. 445. Schneider. Lex. " Vide Σούσιον." Edd.

† ΣΟΥΧΟΣ. Crocodilli species quardam. Strabo 17. 811. ita vocari ait Crocodillum in urbe Arsinoe nutritum. Almeloveen leg. putat Σούχο. Jablonski. Op. 1, 324.

† ΣΟΥΦΟ. Sampsuchum, ap. Ægyptios. App. Diosc. 454. Jablonski. Op. 1, 326.

† ΣΟΥΦΕΦ. Aristolochia, ap. Ægyptios. App. Diosc. 451. Jablonski. Op. 1, 323.

† ΣΟΥΧΑΡΙΣ. Nundini Ægyptii nomen esse tradit Cratinus ap. Hes. v. Πασαμάρι. Sed locus corruptus est. Varias conjecturas de eo proposuit Jablonski. Op. 1, 326.

† ΣΙΑΚΑ τῆς αἰατὸν καλοῦσιν Μέρβος. Herod. 1, 110.

Persis hodie سمن Seg. v. Hammer.

† ΣΙΑΤΟΣ. ἔλμα, σέλιον. Hes. Boticum hoc esse censet Casaub. ad Athen. 14. 622. quia Stratis ait Thebanos * κωσπάρωνν vocare Calcem, cui recens suppackta soles. Ergo etiam * Σιατῶν Opus e corio facere aut sarcie dixerunt. " Σιατίον, ἢ, ἢ, Coriacum, Pellicæ, E. pellicibus factis, δερμάτινον, Hes. Est autem a Σιάτος, quo idem signif. Corium s. Pellis, Eod. teste." H. Steph.

† ΣΙΕΚΙΟΝ. εἶδος ἱματίων. Zonar. Vox prorsus ignota. Suidæ σελῆξ est γυναικῶσθον ἱμάτιον. An latet σπείριον, quod sequitur in Σειρίμα? Tittmann. " Σελῆξ, Vestimentum muliebre, ut inquit Suid.:

addens etiam ἡμετεροῦσιν. At Hes. dat. plur. ἐπελάσῃ, ubi observanda duplex λ, expr. ἐπελάσῃ. H. Steph. † ΣΠΕΚΛΟΝ. Speculum, Vitrum, Suid. " Ζουαρ. Glossae: Σπέκλον Speculum. " Σπεκλατοῦσιν Specularium. Edd.

† ΣΠΕΚΟΥΑΤΩΡ. Vox Lat., sed utram literam mutata habens. Dicitur enim Spiculator a spiculo. Utiat Marc. 6, [27, Ad q. I. Theophyl.: Σπεκλάτωρ ὁ δόμος λέγεται στρατιώτης, ὃς πρὸς τὸ φωνεῖν τέχνας. H. Steph.

† ΣΠΕΡΤΟΥΑΟΣ. Avicula quaedam sylvestris, s. agrestis. Hes. H. Steph. —† An a Lat. Pergula? Guyet. Vide *Περγυλον*.

† ΣΠΗΡΑ. Plantae genus e caseo. Chrysippus Τυαν. ap. Athen. 14. 647. Spira Catonis R. R. c. 77. Rectius *σπειρα* dixisset. Schweigh. ad Athen. l. c.

† ΣΠΘΑΕΑ. Ἄρτον τῆν, ὃς ἴσος τῶν συγγενῶν μόνον καταναλέσκειται tradit Philetus ap. Athen. 3. 114. Ad quae Schweigh. notavit, originem v. in Persica lingua videri quaedam, et de regis Persarum cognatis agi, si scriptura vera est.

† ΣΠΘΑΙΑ. Lat. Spolia. Alberti ad Hes.; licet aliam vocem tribuat signif. Hes. " Toup. Ep. de Syn. 331." Schaf. Ms.

† ΣΠΘΡΟΥΑΟΙ. Sportulae. Meurs. Gloss. p. 522. Apud Suid. Σπρότουα. " Σπρότουα, Kuster. Aristoph. 62." Schaf. Ms.

† ΣΠΟΥ. τὸν ὀρθόλαρον. Xenoph. Herod. 4, 27. Eust. vero in Dionys. P. 31. laudans h. l., pro σπῶ videtur legisse Μάστουα.

† ΣΤΑΦΥΛΗ. Uva. Asiaticam originem voci tribuit Crates ap. Athen. 14. 653. Ad q. I. Casaub.; Asiaticum esse nomen, scribit, σταφύλη, quod ait Crates, illi crederentur, qui uvam Staphylum nominata a Staphylo quodam existimabant. Gramm. hunc Staphylum Liberti patris filium nominant, (Elym. M. p. 732.) Nomen vero in Dionysiacis regem Assyriam, Botrys patrem.

† ΣΤΕΜΦΙΝ. l. q. " ὄφειν. Polygonum s. Proserpinaca, ap. Aegyptios. Ex App. Diosc. 462. Jablonski. Op. 1, 327.

† ΣΤΕΦΑΝΗ. Thymum, ap. Aegyptios. Ex App. Diosc. 454. Jablonski. Op. 1, 327.

† ΣΤΗΒΗ. Vide *Στίρμη*. Cf. Barker. ad Elym. M. 524—479. Spicileg. p. ccccl. " Στίβος pro στίβη. " Στίβη, (Euseb. ap. Bezae. ad Nomen. c. 62.) " Καθημερινὸν Στίβη, (Nic. Damasc. p. 20. Orrell.) Barker. in Classical Journal 31, 118. " Στίβητος, Toup. Euseb. 4, 154. Edd. " Στίβη, Boissoud. Philostr. 380. Στίβητος, Aristoph. Fr. 287." Schaf. Ms. " Euseb. H. E. 5, 18. Strabo 1121." Wakef. Ms.

† ΣΤΙΜΜΗ. Aegyptium v. esse tradit East. 728, 52. Cf. Sturz. p. clxxvii. Spicileg. p. cccxv. " Corasi ad Heliod. 355. " Στίμμης in gen., Theoph. Nomen. c. 53. Στίρμη, et " Στίρμητος, Barker. in Class. Journ. 31, 118. Crito ap. Fabric. B. G." Edd. " Στίρμη, Zeun. ad Xen. K. II. 32. ad Muir. 344, 350. Στίρμητος, Hutch. ad Xen. K. II. 10. Στίρμητος, Zeun. l. c. Στίρμη, ibid. ad Muir. II. cc. " Στίρμη, ad Muir. II. cc. " Στίρμη, ibid. " Στίρμη, ibid." Schaf. Ms.

† ΣΤΡΙΚΤΟΝ. τὸ ἑσπεριότατον καὶ ἡλιότατον ἐστὶν αἶμα, ἐπιπέσει δὲ ἐπὶ ἀσθματικῶν παρὰ Περσῶν. Suid. Lat. Strictum. " Gl. Serricor. Strigonus." Edd.

† ΣΤΡΟΥΚΤΩΡ. τραυελάριος ap. Romanos. A. then. 4, 170. ex Jubae Ὀμοίωσι.

† ΣΤΡΟΥΜΕΝΤΑΡΙΟΣ. χυμώροισι. Elym. G. Vox, ut videtur, e Lat. Instrumentum depravata.

† ΣΤΥΡΑΕ, ἢ, Arbor Syriaca, quae malo Cydoniae fertur esse similis. Cujus etiam heruma στυράς vocatur. Storacem appellat officina. Ex ea sunt suffutis: unde Hes. dicit esse δάκρυον, item θυρίαν. Lege Diosc. [1, 79.] Aristot. Theophr. Gal. Plin. [3, 17, 25.; 24, 6.] Hinc est Στυράειος, adj. unde Στυράειον μύρον. E styrae confectum unguentum; ap. Diosc. Item Στυράειος, Styraeum refertur, ap. eund. Diosc. Sed ab alteri στυραος signif. deductum, est στυράειος, ut exp. Hes. H. Steph. " Theoph. Nomen. 1, 383. Eriphab. adv. Her. 423." Edd. " Timaei Lex. 241. et v.: Muir. 357. et n.: Ammon. 132.

Bergler. ad Aleiph. 266. Wessel. Herod. 251. Στυράειος, ad Timaei Lex. 241." Schaf. Ms.

† ΣΥΒΑΛΟΙΟΥΒΟΣ. [Sic pro. " Περσίοισιτος legi jubet Kuster.] σπῆρ Περσῶν ἐκ τῶν ἰσθητῶν ἰσθητῶν. Suid. v. Περσίοισιτος. Lat. Subadjuva.

† ΣΥΔΥΚ. Siccus. Nomen viri, qui suis unum invenit. Sanchoniatho, Bochart Canaan 2, 2. comfert Hebr. שִׁדְדִי Sadiq: Justus.

† ΣΥΚΑΑΘΩΝ. ἄβυθος ποταμοῦ. Meur. Hes. v. Καυρήβαρ. Scriptura suspecta videtur erudit.

† ΣΥΚΑΜΙΝΟΙ. Mori. Convenire videtur nomen cum Hebr. שִׁקְמִין Schikmin, quem quoque isto vocabulo redolunt LXX. 1 Reg. 10, 27. ubi frequentissimam hanc arborem fuisse in Palestina indicatur.

† ΣΥΚΧΟΙ. Calceamenta Phrygia. Hes. II. Steph. —† Lat. Socci. Schrevel. " Supra p. cl. b. male editum est σύχχοι. Legitur et " Σύχχοι et " Σύχχοι, h. Anal. 2, 52. σύχχοι " μαισάλαρ." Edd. " Jacobs. Auth. 8, 160." Schaf. Ms.

† ΣΥΜΒΑΛΛΑΙΤΑ textu, quasi ἀπὸ τοῦ συμβάλλειν. Hermol. in Plin. 8, 48. Dicebantur vero et Undones quidam Cilicium: forteque ab undis, quales modo videmus in istis textu, quae tanquam ἀπὸ τοῦ συμβάλλειν, Symballota, i. e. συμβάλλαι, omnes appellatae: cum origine ab illo vestium genere accepta, de quibus paulo ante Plin. ita scribit, Lanæ et per se coactae vestem faciunt. Erit enim συμβάλλειν quasi συμβάλλειν: i. e. Coacti per se velleris implexu potius quam textu conditum. Hac ille: e quibus cognoscimus non tanquam Gr. voc. affert hoc συμβάλλαι, sed tanquam linguae vulgaris: et itami a Gr. v. συμβάλλειν deductum posse videri dicit. H. Steph.

† ΣΥΜΒΟΥΔΕΙ. ἑσπεριότατον. A. then. Hes. Leg. " Συμβουάδαι, a βουή ἀγάλη τούτων. Alberti. Vide *φουάδαι*. " Valek. Adonias. p. 289." Schaf. Ms.

† ΣΥΜΦΑΙΦΝΟΥ. Liliam, ap. Aegyptios. App. Diosc. 454. Nomen videtur esse mysticum, et " συμφοισίον leg., quod Copt. Sanguinem Herculis vel Martis signif. potest. Jablonski. Op. 1, 331.

† ΣΥΡΑ. παρὰ Περσῶν, ἢ θεῖα ἐπιπέσει. Suid. Quamvis sit divina epistola, quam Syram dictam Suid. docent, mihi incongruam est. Cum vero ap. Hes. Σύρα ἢ ψαχρία χυλίαια legatur, vide an pro ἢ θεῖα ἐπιπέσει, Suid. scripserit ψαχρία ἐπιπέσει.

† ΣΥΡΗ. εὐθέως. Hel. Eol. quaedammodum *εὐσπῆρ*, pro *εὐσπῆρδης*. Hemsterh. [videtur cognatum esse cum *σπῆρδης*. Tannulstus.]

† ΣΥΡΗΤΕΣ. et Σύργγες. ap. Aegypt. Sereicis-schali: Columnam inscripta, exp. posse putat Jablonski. Op. 1, 354. quam etym. in dubium vocat Tawater. cf. Sturz. p. clxxiv. " Corasi ad Heliod. 95." Edd.

† ΣΥΡΙΖΩ. Sibula. Videtur ortum ex Hebr. שִׁרְשִׁרִּי Sheharik, quod a LXX. illo verbo redditur 1 Reg. 9, 8.

† ΣΥΡΙΣ. στροβίλιος. Radicula, ap. Afros. App. Diosc. 447. Hebr. שִׁרְשִׁרִּי Sores: Radix. Bochart Canaan 2, 15.

† ΣΥΡΜΑΙΑ. Succus herbae, qua potione Aegyptii uti solent ad curandas diarrhoeas. Bergler. ad Aristoph. Pac. 1252, ubi poeta *συρμαία* Aegyptiis piscinarem esse dicit. Gramm. veteres *συρμαία* nomen diversis herbarum succis tribuerunt. Schneider. Lex. Cf. Spicileg. p. cccxxvii. " Συρμαίοισιτος, Schweigh. ad Athen. 645." Edd. " Συρμαία, Kuster. Aristoph. 223. ad Dion. 3, 1, 73. Muir. 551. et n.: Wessel. Herod. 143, 164. Koen. ad Greg. 248. Συρμαίω, Koen. l. c. ad Diosc. S. l. c. Συρμαίωσι, ad Diosc. S. l. c." Schaf. Ms.

† ΣΥΣΘΑΜΝΑ. Ricinus, ap. Aegyptios. Ex App. Diosc. 474. Jablonski. Op. 1, 332.

† ΣΦΗΞ. Sphinx. Rei et nominis originem in Aegyptio quaerendam putat, sed non exp. Jablonski. Op. 1, 333 sq. Zoëgae conjecturam affert Tawater. ad Jablonskium. Vide supra *Βεῶτα* et infra *Φύξι*. " Plato 3, 193." Edd.

† ΣΙΝΑΤΑΞ. " εσπεριότατον ἀπὸ τοῦ ἐσπερίου ἐν Αἰθιοπία." Hes. Quid hoc significat, ambigitur.

† ΣΙΧΟΙΝΟΣ. Schernus. Persica vox. Athen. 3, 122. Sic et Callim. ap. Plat. s. Φρύγι. Reland. de vet. L. Pers. p. 235. Aliis vero est *Mensura Aegyptiaca*.

Borton p. 96. Jablonski Op. 1, 325. Sturz. p. cxxix.
 + ΣΧΟΛΑΡΙΟΝ. Vox qua Interpr. Zonar. v.

Εδωκεν. Scribitur et *σχολαρίων, teste Du Cange.
 + ΣΧΟΛΑΡΙΟΙ. ἱερογλίφαι νεκροταφείων ἐπὶ φελακῆ
 τῶν Πηλαγῶν (leg. *Πηλαγῶν, Kuster.) τεταγμέναι.
 Suid. Lat. Scholarii.

+ ΣΠΔΡΙΟΝ. Sudarium. H. v. Lat. Hemippium
 jam, veteris comidie poetam, usum esse tradunt
 Gramm. Vide Meer. et ejus Interpr. p. 348. Schweigh.
 ad Athen. T. viii. p. 410. Vide Σπιδρίον.

+ ΣΠΘΞ. s. Σπθξ. Cuius s. Canicula, Stella, ap.
 Ægyptios. Plut. de Is. p. 375. Σπθξ. Αἰγυπτίαι σπ-
 θῆσαι σφῆρα, ἣ τὴ σέξτα, quod ipsam quoque et Co-
 ptiorem linguam exp. Jablonski Op. 1, 336.

+ ΣΡΑΕΑ. ἣ τὸ σῆον. Zonar. [An a Lat. Solum,
 ut sit Area domus?] Du Cang. : σπῆρα Pars templi,
 quæ Bemati observatur, quæ uno aut altero gradu
 mediæ sacre pavimento eductior est.

+ ΣΡΗΧ. Vox Hebr. שְׂרֵךְ Sorek : Vitis generosior,
 quam Jes. 5, 2. conservatur LXX. (In Ed. Bos.
 scribitur σφῆρξ) Symmachus veritū ἑλεστήρ. Unde
 ap. Hes. Σφῆρξ ἑλεστήρ.

+ ΣΡΥΤ s. Σσῆρ. Medicamentum metallicum in Æ-
 gypto, Lybia, etc. Spicilieg. p. cccxxvii.

+ ΣΣ. Pastor. Manetho ap. Joseph. c. Apion. L.
 1. p. 443. Jablonski Op. 1, 356.

+ ΣΠΕΡ. Vox Hebr. שֵׁפָר Schophar: Tuba, servata
 a LXX. † Chron. 15, 28.

+ ΣΠΘΒΙ. Erythrodanum, Rubia, ap. Ægyptios.
 App. Diosc. 460. Jablonski Op. 1, 338.

T.

+ ΤΑΒΑΑΑ. Ταβῆλα ὑπὸ Πάρθων οὐρα καλεῖται
 ἔργατον κριβάνη ἡμερῆς, ἣ χροῖσται ἐν ταῖς πολέμοις
 ἀπὸ σάλλεγγος. Hes. Persis ea v. hodieque in usu est
 pro Tympano : طبل Tabl. Reland. " Seneca Ep.
 56. ap. Schneider. Lex." Edd.

TABEALIN. Tabellio: Scriba civitatis: ἡ τὰ
 τῆς πόλεως γράμμα συμβάλλουσα. Suid. ap. quem plura
 vide. Esse autem e lingua Lat. petitum manifestum
 est: sicut et Gallicum Tabellion. H. Steph.

TABEPNEION. Caprona, vel potius Capronula.
 Habet enim formam demin. A Suida exp. καρυλίον et
 ναυδοχείον. Esse autem a Lat. Taberna factum et hoc
 ταβερνεῖον, patet. Nos itidem voce Lat. atentes, vo-
 camus Taverne. H. Steph.—† Hinc Ταβερνεῖον καρυ-
 λειον, exhibet Zonar.

+ TABITI. Vesta, ap. Scythias. Herod. 4, 39.

TABAA. Tabula, in qua luditur tesseriis, [quæ alias
 ἄβλαστον, vel ἄβλαστον, Salmus. in Fl. Vopisc. 402, 465.]
 Anthol. Nos quoque v. Lat. Tabula de mensa qui-
 dem primum usurpationem, appellantes Table: pecu-
 liariter vero de illa tabula, cum aliqua immutatione
 dicentes Tablier. Affertur porro et Ταβλίτζεα, pro
 Tesseriis ludere in tabula: quod facere prohibentur
 episcopi quædam Justiniani constitutione, ut amonant
 VV. LL. ubi et Ταβλίτζεα, et Suida. H. Steph.—
 † Hinc ταβλίτζεα. Ludere talis, qua v. utitur Zonar.
 v. Herod. * G1. Ταβῆλα Tabula, Ταβλίτζεα * Ταβῆλα
 Vannus. Ταβλίτζεα * Ταβλίτζεα. * Ταβουλλῶνος
 Tabularius. Vide Hes. v. * Κυρῆιον. * Ταβλίτζεα, ἢ
 Pallada Epigr. in Anal. 2, 418.* Edd. " Ταβῆλα,
 Thom. M. 213. 356. Jacobs. Anth. 10, 230, 11, 99.
 Paulus Sil. 68. Ταβλίτζεα, Thom. M. 556. Jacobs.
 Anth. 10, 230. Brunck. Aristoph. 2, 54. * Ταβῆλα,
 Thom. M. 556. Ταβλίτζεα, Jacobs. Anth. 10, 230,
 Schæf. Mss.

+ ΤΑΦΟΝΑΓΑ. Μακεδονική τῆ ἀρχῆ. Hes. Leg.
 Ταῶν ἀγῶ. Pergerus.

+ ΤΑΑΙΘΑ. τὸ ἐσώσιον. Marc. 5, 41. Vox Syriaca
 [ἄ.] Telitho: Puella. Zonar. : τολιθὴ ἐσώσιον.

+ ΤΑΑΙΖ. ἢ ἀναριθησά τινε κίνορα. Eoles. Schol.
 in Soph. Ant. 645. Deflexum a ΝΥΓῶ Ταίθηα,
 censet Bochart Hieroz. T. 1, p. 423.

+ ΤΑΡΓΑΝΟΝ. ἕξου. Λαδοῖ. Hes. Ser. ἕξου. Salm-
 us. Hinc τεργαγάνων οἶνον dixit Plato Comicus
 ap. Athen. 11, 783. vel 221. Ed. Schweigh. Cf. Ja-
 blonski de L. Lyc. p. cxliii. * Ταργάνω, Turbo:
 τάρσων, Hes.— Eidem Ταργάνωι sicut κλαῖα et συν-

ἕξου: necnon κλαῖα. Apud Eund. est et Τάργανω:
 quod vide. Affertur et sic Etyim. Ut autem Ταργάνω
 dicitur signif. κλαῖα, sic Ταργάνωια exp. Implicor,
 Torqueor. H. Steph. * Ταργάνω, Ταργάνω, Valek.
 Callim. 255.* Schæf. Mss. * Ταργάνω, Lycophro,
 Eust. II. 1388. Ταργάνω, Nesus, Hes. et Gataker. p.
 50. * Συταργάνω, Lycophro 1101.* Wakef. Mss.

+ ΤΑΡΙΠΗ. Σπαρταίσιος σίφρα. Hes. De lectione
 dubitatur.

+ ΤΑΣΚΟΣ. τασκάλω. Vox Phrygia, aut Galatica.
 Epiphani. Tewatur ad Jablonski de L. Lyc. p. 61.

+ ΤΑΤΥΡΑΣ. Pissianus. Vide Athen. II. Steph.—
 † Athen. 9, 387. ex Eraneto; et Ptolemaei Evergetῆ
 Ύπερμεγάρων L. 2. vero nomen τέρραρος vel τέρραρος
 affert. Vox exotica videtur.

+ ΤΑΥ. Alphabeta litera undevigesima, nomen ha-
 bet ab Hebr. תַּי Thau.

+ ΤΑΥΡΟΣ. Taurus, nomen habet e Chald. et Syr.
 תַּי Thor. Hebr. תַּי Schor.

+ ΤΑΦΕΘ. Nomen loci in valle Hinnom prope
 Hierosolymam, ubi præcipue Moloch colebatur.
 Apud Hierosolym. Jerem. 7, 31 sq. ap. LXX.
 Scribitur et Ταφέθ et Ταφέθ.

+ ΤΑΜΕ. Pavo. Athen. 9, 398. nomen ταῖος a τῆ
 τάσει, i. e. Ab expansione pennarum avi inditum esse
 putat. Schweigh. vero ad h. L. ipsam Atheniensium
 pronuntiantium rationem, quod aspirant vocalem τ
 in media voce,) a cetera consuetudine abluentem,
 argumento esse putat, nomen cum ipsa ave peregrin-
 um esse. In alias quoque Orientis linguas transit.
 Apud Chaldaeos est תַּמ Thavvas; (quod e Gr. ortus
 esse, ut luxtorf. Lex. Chald. p. 865. putat, parum
 est probabile,) apud Arabes vero تايوس Thavvis.

Persicum nomen esse contendit Reland. de Vet. L.
 Pers. p. 249. Persæ hodie scribunt تايوس Thavvis.
 Hammer. " * Ταῖος, ὅ, * Ταῖος, ὄ, * Ταῖος, ὄνα, ὄ,
 Pavo, Pavus, Athen. 655. In Aristot. H. A. 1, 1.
 legitur ταῖος, ubi Ms. ταῖος: de Incessu Anim. c. 10.
 ταῖος ταῖος et τῆ ταῖος: H. A. 6, 9. αἰ ταῖος, ubi Ms.
 et ταῖος. Oppian. K. 2, 589. ταῖος. Schneider.
 Lex. " Ταῖος, Toup. Opusc. 1, 389. ad Lucian. 1,
 247. Brunck. Aristoph. 2, 256. 3, 60.; Kuster. 191.
 Boissonad. Philostr. 578. Steph. Dial. 17. Fischer.
 ad Weller. G. G. 1, 243. 271. Ταῖος Μαβῶν, Wakef.
 S. C. 4, 9.* Schæf. Mss. " Elian. H. A. 11, 33.
 Eust. 261, 53. 269, 6. 297, 7. 1166, 29. Biel. Thez.
 Aristoph. O. 102. 270. A. 53. Lucian. de Domo
 908.* Edd.

+ ΤΕΓΕΑ. ἐγεῖα. Κῶος. Hes. qui idem infra ha-
 bet: * Τέγεα ἐγεῖα.

+ ΤΕΓΟΥΝ. τὸν ἀρετῆν. Anadol. Hes. A τέρην Do-
 mus. Is. Voss.

TEAXIN pro βλακῶνος, et γῶνος, qua v. suis locis
 vide, ab Hes. ponit existimatur: unde redditor Fasci-
 ator. Quidam relictus esse dixerunt δαιμόνιος ἐπι-
 ποσις, ὅτι ἐστὶ καθὼ ἀβλογῶσαι τοῖς ἀδελφοῖσι: dictio
 quasi ὀβλιγῶνος. Vide Eust. [941, 2. 1391, 1.] nec-
 non Etyim.: ap. quem est etiam Τεχνοῦδηρ, quod
 exp. * τεχνολογῆδης: item v. Τεχνοῦται, quod exp.
 ἀνεργῆζει. Apud Hes. autem est Τεχνοῦται, quod
 exp. * τεχνουργοῦται: quod relictiores non
 ap. Etyim. tantum, sed et ap. Suid. fortasse reponen-
 dum fuerit. H. Steph.—† Ab Hebr. תַּיט Incantare,
 unde תַּיטוֹת Gr. τεχνοῦται et relictiores Incantator. Bo-
 chart Canaan 1, 7. * Diod. S. 5, 55. Liban. 5, 354.
 " Ἡ δεξιὰ τεχίτων, ὃ ποῖος ὕδρευσι? Anal. 2, 223.
 τεχίτων βιβλῶν σφῆρα." Edd. " Bergler. ad Alciphr.
 51.: Wagner. 76. ad Callim. 1, 135.; Valek. 146.
 ad Diod. S. 1, 374. 382. Τεχίτων, Jacobs. Anth. 9,
 177.* Schæf. Mss. " Syues. 57. Nonn. D. 8, 108.
 Plaga mortifera, Steph. B. 647. Eust. II. 680.* Wakef.
 Mss.

+ ΤΕΜΠΙΑΑ. ἐπίσημα. Phot. Lex. Nomen a Lat.
 Templum haud videtur diversum; interpretatio vero
 abduiti. An scripturn erat Τέμπρα, ut indicentur
 Loca amoenitate insignia?

+ ΤΕΜΠΟΠΟΙ. ἀρχὴ ἐπιμελομένη τῆ τῶν γῶν

cū ē eūstias. Hes., Pro vs leg. rōs. Salmas. aut transpone hanc voculam ante ἐπιπολεμένη. Alberti. Iidem verbi supra exp. Hes. minus τῶν ἄρμεστων Λακεδαιμόνη.

† TETAPOI. Phasiacus. Vide Tetapōis.

† TETZOKKAALIA. Vox peregrinitatis speciem gerens, qua utitur Etym. G. v. Χέρρα. Vide Τεζούκλας.

† TETOYIA. Mensis nomen ap. Cappadoces. Jablonski. Op. 1. Lyc. p. cliii.

† TETPAIKOYPA Cucurbitas vocant Gr. recentiores. Suid. v. Σίσιον. Vox Græco-barbara. Kuster. " Vide supra 429. b—32. a. Pseudo-Herodian. Partit. p. 124. " Edd.

† TETPAION. ἀντιθέσις τῶν Ἀδωνειῶν. Hes. Affinita sunt: " Τεράδιον ἰστέον τῶν Ἀλκίων; et Τεράδιον ἰστέον κείνα, ap. eund. Hes. Num hanc eandem avem designent, et qualem, id parum liquet. Vide Τεράζ.

† TETPAE. Urogallus a Mysis Pæoniibusque nominator. Athen. p. 398. Nomen Gr. parum cognitum, atque, ut videtur, ap. Alexandrum Myodum et Aristoph. O. 884. alium avem designans. Vide Casaub. et Schweigh. ad Athen. I. c.

† TZYKAAION. Vox, qua v. Χέρρα interpr. Zorn. Apud Du Cang. est: " Τζουκάς, * Τζουκάς, * Τζουκάς Olla fictilis. Vide Τεζουκάλια.

† THIBH. Περίτιος μίρ. Hes. Hebr. Decimus mensis 𐤇𐤁𐤃 Tebeth Eth. 2, 16. erat, respondens partim Macedonico Audynco, partim sequenti Peritio. Wessel.

† THOAS. τὰς κείνας. Urticæ Attici. Suid.

† THPNEE. Titones: Milites novitii ap. Romanos. Suid.

† THITABARI. τὸ κενόβαρον. Διοκλή. Phot. Lex. Vide Τηγάβαρη.

† THIAOZ. Liliūm, ap. Ægyptios. App. Diosc. 457. Jablonski. Op. 1. 343.

THIARA. Capitis gestamen, ap. Persas. Herod. 3, [12.] p. 105. mex Ed. de Persis loquens, et rationem afferens, ob quam capitis minime firma habet, Συμφοροῦσι ἐξ ἀρχῆς, πλοῦσι τῶν τε φορέωντες. Cum autem hic dicat ἄλλα τῶν τε φορέωντες, tanquam hic separans, alibi contra thiaras genus pileorum facit, dicens, τῶν τε καλοτέρων πλοῦσι; 7, [61.] p. 257. Πέρσαι μὲν ἄλλο ἄνευκαμῆρον, καὶ μὲν τῆσι ἐνθάδῃσι εἶχον τῶν τε καλοτέρων πλοῦσι, ἄνευκαμῆρον: ubi observandum etiam est thiaras in bello quoque gestari solitas. Thiarum soli reges gestabant ὄψιν, ut e Xen. et alii discimus. Apud Eund. legitur K. II. 8. de Cyro, Ὁψὴν εἶχον τῆν τῶν τε. Et paulo post, Εἶχε δὲ καὶ δάδαμα καὶ τῆν τῶν τε. Vide Hes. et Etym. Hinc Thiaroῦσι, [δ, ἕ.] Thiar similis, Thiaræ formam habens. Item Thiaroῦρος, [δ, ἕ.] Thiarum gestans. Sed peculiariter reges Persarum vel potius quosvis reges barbaros dictos fuisse thiaroῦρους, quidam annotant. Thiaro vero, teste Hes., est ἄλλοτε τῆν τερατοκάλιας. H. Steph. —† Cyrill. Lex. Ms. Thiaro φρόνηρον πλοῦσι βαρβαροῦσι. Reland. de vet. L. Pers. p. 252. vocis originem repetit e Pers. کبر Tir: Sagitta, ob figuram in acutum desinentem. Alius quidam vir doctus ex Arab. كبره Flectere, unde Persis کبره, Alberti. Cf. Burton. p. 98 sq. Jablonski. de L. Lyc. p. cxl. Hodie Persæ scribunt تارة Tara. v.

Hammer. " Thiaro, Biel. Thes. Blomf. ad Esch. II. 667. Schol. Plat. 185. Alciphro 3, 59. J. Polk 7, 58. Fischer, ad Weller. Gr. Gr. 1, 355. Thiaroῦσι, Pezizon, ad Ælian. V. H. 4, 22. Suid. v. Κράβδον, Olear. ad Suid. 208. " Edd. " Thiaro, Xen. K. II. 8, 3. K. A. 2, 5. sed " Thiaro, 4. Herod. 1, 132. et Ion. forma Thiaro, 8, 120. " Schweigh. Ms. " Curtio 3, 19. Regium capitis insigne, quod cœrulea fasciā albo distincta circumibat. " Thiaroῦρος, 3, Polyæn. 7, 16, 2. pro quo scribitur et " Thiaroῦρος, sed perperam. Gl. Thiaro: Apices. " Edd. " Thiaro, ad Lucian. 1, 478. ad Herod. 676. Wessel. Diss. Herod. 88.; Observ. 173.; ad Herod. 66. ubi et de τῶν τε; ad Herod. 199. Zeon. ad Xen. K. II. 745. Alciphro 422. ad Diad. S. 2, 220. Plat. Alex. 126. Schm., ad Strab. 6, 231. Schneider. ad Xen. K. A.

124. " Schaf. Ms. " Thiaroῦρος, Max. Tyr. 26, 7.

Thiaroῦσι, Xen. K. A. 265. " Wakef. Ms.

† THIOY. Stratiotes, ap. Ægyptios. App. Diosc. 469. Jablonski. Op. 1. 345.

THITABARI, pro Cionabari, Attice dialecto, teste East. (310, 31.) H. Steph. —† Vide Thiaroῦρος.

† THINA. Vox, qua utitur Hes. v. Ἡέραρον, est Lat. Tigna. Vales. " Toup. Opusc. 1, 250. " Schaf. Ms.

† THPIE. Strabo L. 11. p. 529. Μέθω, inquit, Τίγρις καλοῦνται τὸν ποταμὸν. [Pers. تير Tir: Sagitta.] Varro vero L. Lat. 1. [vel 4. p. 29. Ed. Bipont.] vocabulum e lingua Armenica derivat. Alii Hebr. ei, vel potius Chaldæam originem assignant. Burton p. 59.

† THPHI. τὸ εἶδ. Πέρσαι, Hes. Vide Thiaro.

† THPAMBRI. Hecate nomen in Ægypto. Epiphani. p. 1093. Jablonski. Op. 1. 346.

† THAIAL. αἰγυριον. Hes. Lat. videtur, Guyet. Thias arbor Gr. alius ἄλλορα dicitur.

† THPIE. Mensis nomen ap. Cappadoces, Jablonski. de L. Lyc. p. cliv.

† TH. Meustrum ἰδούσων ap. Ægyptios. App. Diosc. 454. Apud Apulei. de Herbis scribitur Θία. Jablonski. Op. 1. p. 89.

THIAOZ. Titulus; e quo v. Lat. facta est illa per synopsis. Legitur autem Jo. 19, [19, 20.] sed Hes. τίτλος esse dicit: πτυχίον ἐπιγραμῶν ἔχει. H. Steph. —† Etym. G. Τίτλος καὶ " Τηλάριον γρηφὴ τῶν ἰσθμῶν διαστολή. Zonar. Τίτλος ἐπίκλησις.

† THOIA. ἰσρία. Καρταῖος, Hes.

† THFA. (Sic pro * Thia leg. quondam Cust.) Toga. Suid.

THOAZEN Troglodytarum lingua dicitur signifi. Querere. Hinc vocatum videtur τὸν Τροάζιον λόφον, vel τὸν Τροάζιον. Alii vero ab inula Troazos nomen repetunt. H. Steph. Thes. 3, 1597. —† Cf. Tewateri Auctarium ad Jablonski. Op. 1. 451.

† THPEAAH. Ἰσραηλιτικὸν φάρμακον πρὸς ἀλγὴ Ἰσραηλιῶν. Hes. Scr. * Τηπέλλῃ, Alia * Τηπέλλῃ, Salmas.

† THOYONOI. de Troglodytarum terra Troazos. Etym. M. Τηούσιος scribit Etym. G.

† THYKIN. Fumaria, ap. Ægyptios. Herba eadem, que et Κε-ε. App. Diosc. 370. Jablonski. Op. 1, 250.

† THYFKON. Periclymenus, ap. Ægyptios. App. Diosc. 462. Jablonski. Op. 1, 250.

† THYOIP. φάσις πλοῦσι κερκῆρες, στίχας, ἰσμερῆς. Hes. Thyoip postulat ed. Is. Voss. Suspicio v. τὸν τεράριον eobare in mendo; aut fuit vox barbara; non enim habet Hellenismi characterem. Multa tamen Laconice v. desunt in τ. ap. Hes. Est procul dubio nomen μαγευτικόν, sed pro ἰσμερῆς, [quod in prioribus Edd. legebatur,] leg. videtur στίχας, et videtur esse idem genus farcinibus, quod nos Galli vocamus Bondin s. Sauscise. Palmer.

† THPEO. Vide supra Thiaro.

THPABAIOS ap. Suid. pro τραβία, quod Latinum est. Dionys. Ἀρχαῖος. 2. Thiaroῦσι ἰστροποῦρος τοπεροῦρος, θυμωποῦρος, ἢ καλοῦσι τραβία. H. Steph. —† Thiaroῦσι rescripti Cust.; et sic quoque habet Zonar. v. Ἀρμυραῖος.

† THPOTAAE Tragus. Suid.

† THAKTA καρπίδιον. Tracta caprydia. Panis genus. Athen. 3, 115. De tractis vide Caton. de R. R. 76. " ubi v. Gesner. " Edd. " Thiaroῦσι, Aëtius, Cera, que tractando inalbuit. Item Thiaroῦσι pro λευκίσιον, VV. LL. e Phlav. ibidem Thiaroῦσι, Emplastrum, quod equorum scarpulis imponitur, ex Ἀρυσίτιο. H. Steph. " Thiaroῦσι, P. Ægii. 4, 21. Glossæ: Τὸν * Thiaroῦσι, cuius res desinologias Tractibus. Etym. G.: Thiaroῦσι καουροῦσι. " Edd.

† THAMH. [δελ, ἕ.] Navicula, qua trajicitur. Nicandri Schol. proprie Naviculam barbaricam signifi. ait; cuius signifi. meminit et Hes. H. Steph. —† Thiaroῦσι ἰστροποῦρος, Etym. M. v. Ἀστis. " Nicand. 6, 268. Lycophro, Wakef. Ms.

† THPIOTI. Thiaris. Suid. " Toup. Opusc. 1, 403. " Schaf. Ms.

† ΤΡΙΒΟΥΝΑΙΟΝ. Tribunal. Suid.

† ΤΡΙΒΟΥΝΟΣ. ἡ χολορχος. Etym. M. Lat. Tri-

bunus. "Gl. Τριβουνοῦ Tribunalis. Edd.

† ΤΡΙΚΚΟΣ. ἄσπιθρον. Καὶ βασιλεὺς, ἐν τῷ Η-
λείου. Hes. Idem supra exhibuit gl.: "Δρακὸν ἰσχυρὸν
τοῦ." "Ταυταίνου, ad Dios. S. 2, 299." Schaf. Mas.

† ΤΡΙΜΑΡΚΙΣΙΑ ap. Galatas Ea dicebatur insti-
tutio, qua singulos equites bini servi armati seque-
bantur in praedum, qui, si ille esset vulneratus, in ejus
locum succederent. Nomen derivatum a τριμαρκα, no-
mine Equi Celtico. Paus. L. 10. p. 845. Jablonski de
L. Lyc. p. cxlviii. "Cod. Mosq. Τριμαρκία, quod
Camerano faret, qui movit * Τριμαρκία et * Μάρ-
κας. Facius.

† ΤΡΙΠΛΙΣ. Ricinus, ap. Aegyptios. App. Diosc.
474. Spicilg. p. cccxxvii.

† ΤΡΙΠΛΙ Εὐλίβη est ἡραλίη, ut vult Schol. Aristoph.
[p. 109.] unde epith. Τριπλιεσσα quidam derivatum
putant. Alii ad aliam dialectum pertinere nomen illud
ἡραλίη existimant. Vide Hes., cui ἡραλίη alia etiam si-
gnif. H. Steph.—) Hes. et Elym. M. hunc usum A-
thianamibus tribuunt. Eust. 104, 27. Cretemibus,
Suid. Atheniensibus. Alberti ad Hes. "Jacobs,
Anth. 11, 965." Schaf. Mas.

† ΤΡΟΧΙΛΟΣ s. Τροχίλος. Avis quaedam Aegy-
ptiaca, qua crocodili dentes faucesque purgare dici-
tur. Elian. H. A. 3, 11, 8, 25, 12, 15. Jablonski.
Op. 1, 350.

† ΤΥΒΑΡΙΣ. a Doribus vocabatur extremum ἐπι-
θήριον, l. e. Extremus missus, teste J. Poll. [6, 71.]
nimium ἄδρα ἐν ἑσ. H. Steph.

† ΤΥΒΙ. Nomen mensis quati ap. Aegyptios. Ja-
blonski. Op. 1, 352. "Chem. Alex. Str. 408." Edd.

† ΤΥΚΤΑ. ἡλέων. Cetera regia a Persarum rege
inaugurationis de praebita. Herod. 9, 109. Athen. 4,
146. Hodie Persis dicitur تاخت. v. Hammer.

Cf. Reland, de vet. L. Pers. p. 255.

† ΤΥΜΗΝΝΑ Hircum signif. ap. Lycios et Steph.
B. colligit Jablonski, de L. Lyc. p. cxlvi.

† ΤΥΜΙΑΝ. τῆρ ῥάβδον. Xanthii. E Steph. B. v.
Τυμιανός, Jablonski, de L. Lyc. p. cxlv. "Legge cum
Salu. ἀπο τυμιανός. Edd.

† ΤΥΜΝΙΣΙΟΣ. ἡ ῥάβδος. Cares. E Steph. B. Ja-
blonski, l. c. "L. Holstenio leg. videtur * Τυμνια-
νός. Edd.

† ΤΥΠΙΣ. ἡ Περσῶν χερός. Hes. Reland, de vet.
L. Pers. 255. h. v. e. falsa lect. ap. J. Poll. 7, 58.
ortum putat, ubi pro κύπερον Cod. aliqui sui rōios
offerebat. "Τυρίς, Ambitus muri, Hes." H. Steph.

† ΤΥΠΤΙΣ. πύργος, ἑσάλος, πρῶμαχός. Hes. Vox
barbara inferiori Hellesponti, e Lat. desunta. Pal-
merius. Turris inde derivatur. Maussac. " * Τυρί-
μους, τῶ, Inscr. Sicula Gruteri p. 213." Edd. " Τυρί-
μους, Thom. M. Add. ad 335." Schaf. Mas.

† ΤΥΡΤΙΣ. ἑσῶ, ἢ Turris. Ea praesertim, qua est in
moenibus, ad vult Gal. ap. Hippocr. Est etiam τερτί-
βηλος τῶν τεύχεων, et vult Suid. Xenophonius l. af-
ferens: quem ap. eum vide. Hexychio est etiam
Propugnaculum. Bud. a Philostrato pro Munitionibus
aut Anibitis urbis poni tradit. Item Τύρτος, τῶ ἐν
ἑσῶ ῥιόδουμῶντος, Suid. H. Steph. " Vide Τυρτί-
ς, Nicander A. 2. Dionys. Hal. A. K. 1. Ἐρρινοῦς καὶ
στυγαίου σίρρατος." Edd. " Thom. M. Add. ad 335.
Potteri Archaeol. 1, 59." Schaf. Mas.

† ΤΥΦΑΙΝΟΣ. ἡ ἄβη * Νεφέλη, καὶ ἰσῶνα εἶδος.
Hes. Jablonski, Op. 1, 353, inter Aegyptiacas vs. re-
censet, dubius tamen, quia etymologum non invenit.

† ΤΥΦΩΝ. Nomen Aegypti maleficum. Aegyptiacum
Theu-ph-hac signif. Ventum malignum, nocivum; v. l.
Theu-ph-on: Ventus evertens, pervertens; vel
etiam Theu-ph-oh: Ventus corruptor. Jablonski. Op.
1, 354.

† ΤΥΦΩΘ. Vide supra Τυφῶθ.

Υ.

† ΥΑΑΟΣ fortasse ortum ex Aegyptiaco ἑσῶλ s.
ἑσῶλ, quod Lapidem pellucidum, non vero proprie
Vitrum nostrum signif. Jablonski, Op. 1, 250.

† ΥΓΙΜΟΣ. ἑσῶλαβῆ, Σολιμῶντος. Hes.

† ΥΔΩΡ. Aqua. Nomen a Phrygiibus accepisse Gr.,
putat Plato in Cratylō p. 410. a.

† ΥΕΣΙΣ. ἑσῶλ. Πάριος. Hes. Leg. * Υεσσα. Sal-
mas. Cf. Lat. Vestis: et mox * Υεσσαῖος ἱματισμός. Et
supra: * Υεσσαῖος ἑσῶς: item: * Υεσσαῖος Κίτριος:
et * Υεσσαῖος ἑσῶλ.

† ΥΚΗΙΣ. ἰσθμῖος piscis ap. Cyrenasus. Citarchus
ap. Athen. 7, 300. Vide Δεσφ. " Υεσ, ἑσ, s. Υε-
σῶς et Υεσῶ ap. Athen.: Piscis quem Callim. ἰσθμῖος
ἡδὲν dixit. Zenodotus aut Cyrenensis τῶ ἑσῶε vocare
ἰσθμῖος. VV. LL. Sic Hes. Υεσῶ ἰσθμῖος. H. Steph.
" Callim. Fr. p. 502." Edd. " Υεσῶ vel Υεσῶ, Ja-
cobs. Anth. 7, 328. Callim. 1, 444. 502." Υεσῶς,
(ἡ ἑσῶ), Jacobs. Anth. 8, 211. T. H. ad Aristoph. II.
p. 12, 59. 481. Kuster. Aristoph. 2, 3." Schaf. Mas.

† ΥΚΣΩΣ nomen fuisse populū in Aegyptio aliquan-
dio dominantis, postea ejecti, tradit Manetho ap.
Joseph. c. Apion. L. 1, 5, 14. p. 445. signif. autem
nomen βασιλεὺς ποσειδάων vel εὐχρηστέων ποσειδάων.
Jablonski, Op. 1, 256. vero ἑσῶνα potius Magum pas-
torem aut Pastorem armatum insigne, et de Mose
esse accipiendum contendit.

† ΥΑΟΓΟΣ. ἑσῶρια. Πορπυῖος. Hes.

† ΥΝ. Legitur ap. LXX. Ed. Complut. Ezech. 4,
11. pro Hebr. נין Hin: Mensura liquorum. Vide
Ez.

† ΥΠΕΡΒΕΤΑΙΟΣ. Extremus anni mensis ap.
Macedones et Asiae populū, October Suid. Unde
pro Compendiariorum ponitur et claudatur. Υπερ-
βεταῖος μῶν exp. October in Can. Apost. c. 58. VV.
LL. H. Steph. "Jo. Malala Chron. 298." Routh. Mis.
"Zenob. 6, 30." Wakef. Mas.

† ΥΠΟΠΑΡΚΟΝ. Subparcum. Suid. Videtur esse
voc. semi-Lat. Kust.

† ΥΠΙΤΑ. ἑσῶριος. Σολιμῶντος. Hes.

† ΥΣ ap. Galatas vocabatur Frutex, quem Gr. ἑσῶ-
ων appellabant. Paus. 10. p. 890. Jablonski, de L.
Lyc. p. cxlviii. "Turneb. Advers. 19, 25. emenda-
vit ἑσῶγ, de qua planta et colore inde confectus v.
Salmas. in Solia. 273. 962., qui illam emendationem
cum Syll. probat. Sed nihil mirandum, et vulg.
sanam esse, ex c. Codd. Bibl. Reg. confirmavit Pal-
mer. Exerc. 410. et Kuhn. comprobavit. Sc. Galata
voc. ἑσῶος audientes ex ipsorum lingua Coche, Sueti,
intellexerunt, et fruticem Gallus, h. e. v. appellarent.
Inde hodie adhuc Franco-Hollorum nomina Hus et
Cochinelle." Facius.

† ΥΣΣΗΠΙΟΣ. Hebr. צבב ἑσῶ: Hyssopus. Aegy-
ptiacam v. esse contendit Jablonski, Op. 1, 366.
"De hyssopite vino videtur intelligendum illud, Πασ-
πιῶν ἑσῶσιον, Athen. 126. quod vulgo Deoetum
hyssopi interpret. Schweigh. Mas. " Saicer. Thea.
Maittaire, ad Aret. 356. Glossae SS. Hes. 276." Edd.
"Υεσῶτος, Casaub. ad Athen. 124. Υεσῶτος, Toup.
Opusc. 1, 282. Bernard. Rel. 103. Wakef. S. C. 1,
129." Schaf. Mas.

† ΥΣΤΙΑΚΚΟΣ. περιθῶνα ποσειδ. Τρωάδων. Hes.
Per. π simplex legitur ap. Athen. 500. "Valck. A-
doniaz. p. 294." Schaf. Mas.

† ΥΦΕΑΡ. Visci genus, quod in abiote et laticis na-
scitur. Theophr. [C. P. 2, 22. vel 24.] theophras sicut
etiam tribuit, quem vide. H. Steph.—) Theophrastus
Arenas ἑσῶνα vocare ait, quod ap. Euboeos est ἑσῶ-
λα: "H. P. 3, 16." Edd.

† ΥΦΕΙ scribitur aliqui ap. LXX. Num. 3, 15. ubi
Ed. Bos. habet ὄφι pro Hebr. עֶפְרָיִם Ephas: Men-
sura aridorum. In Ed. Aldi Lev. 3, 11, legitur ὄφι.
Vide ὄφις.

Φ.

† ΦΑΑΘ. Vocem Hebr. פֶּהָב Phab: Angulus.
Extremitas, ita expressit Theod. Levit. 19, 27.

† ΦΑΒΑ. Magus parvor. [Eol. pro faba, vel faba,
Alberti ad Hes.] Item τῶ σπυρῶδον ἑσῶρον. Ita Hes-
qui id intelligere videtur de Vulgari legumine, Fabā,
quod appellaretur hoc nomine cura γλίσσων. H.
Steph. "Gl. Φαβῶ. Fabera, Fabā. Trall. 9, p. 164.
"Φαβιανῶν ἄδρατος." Edd.

† ΦΑΙΦΩΝΑ. φάλαγγος, ἑσῶλατος. (Forte φάλαγγος.
Kust.) Ἐπι Ν. Σῶρος ἡ λῆξ. Suid. Idem dat Zonara.

quī verō scribit φάγωνα, et φάλαγγον. Quatenus ἀφάλαγγος dicitur φάγων vel φάλαγγ, facilius a φάλαγγ derivatur. Verum altera exp. forsā a Chald. 𐤔𐤏 Phagga, translata est, a quo Ithphal: Oblectari se, Ridere, signif.: vel a 𐤔𐤏 Phagan; Paganus, Idiota incivilis.

† ΦΑΓΡΗΡΙΟΣ. Piscis Niliaeus. Spicilleg. p. cccxxiii. * Φάγρον, 6, Hes. et Strabo 1179. * Φαγρήριος, in ea φάγρον κελύσειν, ubi Mas. * Φαγρήριος. Schneider. Lex.

† ΦΑΙΚΑΣΙΟΝ, γέ. Calcemiatum genus. Hes. Rusticum calcemiatum esse tradit, ideoque nonnulli φαικασία interp. Perones. Appian. autem [B. C. 5, 11.] dicit fuisse Calcemiatum Ἀλεξανδρίων καὶ Ἰερών Ἀττικῶν, quo uteretur Anton., dum esset cum Cleopatra. Sic et Plut. Antonio, Merū τῶν γεγραμμένων ἐν ἱστορίᾳ καὶ φαικασίᾳ προσέει. Seneca de Benef. 7, [21.] Pythagoricus quidam a sutore phascasia emerat, rem magnum, non presentibus nimis. E Suetonio autem affertur et Muli phascasiati, pro Soleciti. H. Steph. * Zonar. 1797. Toup. Emendd. 2, 336. Myrin. 2. * Φαικασία εἰσαγωγὴ ἐκ ἀσπραγμολογιῶν. Edd. * Φαικασίον, Toup. Opusc. 1, 539. Jacobs. Anth. 7, 313. 8, 281. Φαικία, Toup. I. c. Jacobs. Anth. 8, 281. * Schaf. Mss. * Φαικασίον, Clem. Alex. 240. * Schaf. Mss.

† ΦΑΙΛΑΘΝΗΣ s. Φαιλόθνη. Vide Φενόλη, et Φενόλη. * Gl. Φαλόθνη Pinnula. Ubi VV. DD. conrigunt Pinnula. Edd.

† ΦΑΙΝΟΑΗΣ. Vide Φενόλη. * Gl. * Φαινόλη Lacerna, Pinnula. * Φαινολόρη Pinnularium, Φαινόλη, τὸ φέρον. Pinnula. Φαινόλη, J. Poll. 7, 61. Hes. Etyrn. M. Schweigh. ad Athen. 3, 52. Salam. ad H. A. Scriptt. p. 7. Edd. * Φαινόλη, Jacobs. Anth. 11, 390. Φαινόλη. * Φαινόλον, Matth. Gloss. Min. 12. * Schaf. Mss.

† ΦΑΙΝΟΥΚΛΑΟΜ, τὸ μάραθρον, Fomiculum, ap. Romanos. Etyrn. G. v. Μάραθρον.

† ΦΑΚΗ πρὸς Ἰσραὴλ ἢ ἐκείνη λέγεται [Lat. Facies] ἡ δὲ πρὸς φακίον τὸ ἐν τῷ ἔλεει, σημειώθων, Lintheum, quo abstergitur Sudor aut alii humores in facie. Etyrn. G. Vide Σμακίον.

† ΦΑΚΑΟΥΣ, γέννη. Etyrn. G. An e Lat. Fasciculus depravatum?

† ΦΑΛΑΟΣ. Simulacrum membri virilis, cujus ut usum in meris, sic et nomen ex Aegypto reperit Jablonski. Op. 1, 267. ubi Falos et Falos nomen Puerum significat, qui ipse quoque generationis symbolum erit. Hinc Φαλαγγίος vocant Sicyonii, quos alii Αἰδονοπέδων [Athen. 14, 621. quem excerpit Eust., habet αἰδονοπέδων] et Ἰάβων (malim Ἰαβήων Hemsterh.) Itali εἰλούας, Thebani ἰδονοπέδων appellant. Eust. ad H. A. p. 884, 26. Hemsterh. ad Hes. v. Ἰαργήγειν. * Vide R. P. Knightii librum de Cultu Priapi, Greg. naz. in Julian. 42, 104. 139. 166, 172. Clem. Alex. p. 13. Jo. Lydium de Mens. 62. Eudocium 412. * Φαλαγγίον, Nonn. ad Greg. Naz. 172. Edd. * Φάλαγ. Remittit nos ad φάλαγγος, ubi de v. φάλαγ non verbum quidem. Φάλαγ est Penis, Membrium virile. Sophro ap. Schol. Aristoph. A. 262. * Οὐδ' αὖ φάλαγ * κατακαταέξει. Theocr. Epigr. (4) de Priapo, cuius ἔλεον, Τριπέλις, αἰτίφλουον, ἀνταναρὸν ἀλλὰ φάλαγ Παιδογέρον ἑσπυρὸν Κισσῶδες ἔργα ρελέει. Etsi auribus carebat, membro tamen virili non deficiebat. Hes. Φαλαγῆς ἔστι λιπαρία. Καὶ φάλαγ, τὸ δερμάτινον καὶ ἐλεῖον αἰδίων. Idem autem est φάλαγ et φάλαγγ. Dorigum autem mos est scribendi φάλαγ barytone: Attici autem φάλαγ, ut Ἐμορῆ, notante Schol. Aristoph. I. c. * Bruck. Mss. * Ἰσραήλιον, Nonn. ad Greg. Naz. in Jul. 140. Edd. * Φαλλός, Toup. Add. in Theocr. 409. Wessel. Herod. 127.; Diod. S. 1, 26. Act. Traj. 1, 254. Bruck. Aristoph. 1, 29.; Kuster. 120. Erycius 6. Φαλλός, Act. Traj. I. c. Körpen Blumenl. in Einl. p. c. ci. Dawes. M. C. p. 26. Bruck. Aristoph. 1, 29.; Acharn. 261. Φαλλός, Toup. Opusc. 1, 412.; Emend. 2, 156. * Ἰσραήλιον, Dionys. H. 5, 22. Ἰσραήλιος, Dawes. M. C. p. 27. * Schaf. Mss.

† ΦΑΛΜΑΤΩΝΙ scribunt nonnulli pro Φελμάνη, quod vide.

† ΦΑΜΕΝΘΩ. Mensis Aegyptiorum, in quo festum, quod dicunt ἑρμῆας. Θεοῦ ἐκείνῃ εἰς τὴν ἀσπίδα, celebrant. Plat. de Is. p. 308. Ed. Oxon. Jablonski. Op. 1, 371.

† ΦΑΜΕΝΩΜΗΣ ap. Thebanos Mense vocatur. Paus. Att. p. 101. Jablonski. Op. 1, 372. Idem est qui supra Ἀρμένω. * Φαμένω, ad Charil. 331. * Schaf. Mss.

† ΦΑΜΙΛΙΑΟΣ ἢ γὰρ, [forsan γὰρ,] καὶ φαμίλια. Ἄλλοι δὲ τὴν ἑρμῆας. Φαμίλιαος ὀνομαζόμενος, ἀδερμῶδων. Etyrn. G. Vocis φαμίλια forma suspecta est. Apud Du-Cang. φαμίλια est Famulus; hic vero Matremfamilie cum famulatio signif. traditur, quod potius neut. exprimentum videri possit. * Φαμίλια, Famula, Geopon. 1, 112. * Schaf. Mss.

† ΦΑΝΗΣ. Orphei et Orphicorum deum, Jablonski iudice, ex Aegypto repetendus est, ubi Φανος est αἰών. Op. 1, 372.

† ΦΑΡΑΖΗΝ. Vide Φρόζων.

† ΦΑΡΑΦ. Apud Aegyptios communi dialecto φουρο Regem signif., et dialecto Thebaidis, quae est antiquissima, φάρρο, vel quod Aegyptii plane item est, φάρρο. Jablonski. Op. 1, 374. Apud Joseph. Arch. 8, 6, 2. legitur ἂ φαραῶν. * Wakef. S. C. 1, 4. * Schaf. Mss.

† ΦΑΡΙΣΑΙΟΣ, ἀφαιρετικός, περιαιρετικός, καθαρὸς. Hes. Secta Pharisaea inter Iudaeos nomen habere putatur ab Hebr. פָּרָשִׁי Pharsach; Separavit, Sejunxit. Cf. Schleusner. Lex. N. T.

† ΦΑΡΚΕΩ, * Φαρκός. Factum e Lat. Farcio, Farcetus. Palmer. ad Hes. v. Ἄλλω.

† ΦΑΡΜΟΤΩΓΙ. Mensis nomen ap. Aegyptios. Joseph. A. J. 2, 5. eundem cum Σαρδωῶν Macedoniae esse tradit. Zonar. ἢ Ἀρμόλιος μὲν γὰρ Ῥωμαῖοι, Jablonski. Op. 1, 376.

† ΦΑΣΕΚ, s. Φασέχ. Legitur ap. LXX. 2 Chron. 30, 1, 5. 15. pro Hebr. פֶּסַח Pesah: Festum paschale. Zonar. * Φασίς: πρὸς Ἰουδαίους τὸ λεγόμενον * Φασίς [leg. Πήλαγος. Tittmann.] ἕως ἐρῶν τὴν ἐξ Αἰγύπτου ἐξόδον.

† ΦΑΣΙΑΝΟΣ, s. Phasianus, Avis. Affertur et Φασιανός ex Athen. [9, 385.] Sic nomen vocata est haec avis a fluvio Colchidis, cui nomen Phasis. H. Steph. * Apud Quint. Sm. 10, 89. Καὶ Φάσις, 34 Γαργῶν, ἐκ αἰκίας φασιανῶν, metrum videtur nomine proprio, quod et pictoris est in Epigr. Corn. Longini. 2, 2. (Anal. 2, 200.) ubi rectius Φάσις. Nescio itaque, an emendari possit * Φάσις, quod nomen occurrit ap. Dict. Cret. 1, 15. Perperam enim vulgo etiam Fluvii nomen vel in opt. Edd. scriptum legitur Φάσις, erravitque Tschuck. ad Strab. T. 5, p. 84. utramque rationem aequae bonae esse statuens. Codd. meliores in forma producta fere ubique consentiunt. Fr. T. Friedemann. de Med. Syll. Pestum. Gr. 362. * Φάσις edidit et Wyttenh. ad Pseudo-Plut. de Flav. 1152. Vide Memnon. Hist. 44, 52. Edd. * Φάσις, Phrynicus. Ecl. 903. Casaub. Theocr. 97. Reisk. Φασιανός, Phrynicus. Ecl. 204. Thom. M. 885. Bruck. Aristoph. 2, 71, 3, 88.; Kuster. 53. 189. Jacobs. Anth. 11, 86. Aristoph. Fr. 267. Φασιανός, Phrynicus. Ecl. 204. Thom. M. 885. Kuster. Aristoph. 189. Φασιανός, Φασιανός, Herod. 446. et n.: Toup. Opusc. 2, 16. * Schaf. Mss.

† ΦΑΣΚΙΑ. Fascia [qua voce utitur Hesychius in Πέλοα et Τελαρῶν, feste J. Poll. 2, 166. a Romanis dicitur pro ζώνη. Soping. ad Hesych. v. Πέλοα. * Basil. 3, 133. * Φασκίος, Diosc. Parab. 2, 67. Edd. * Φασκία, ad Mor. 361. T. H. ad Aristoph. II. p. 137. * Schaf. Mss.

† ΦΑΣΚΙΑ, quo nomine utitur Hes. v. Βασκεία, videtur esse Lat. Fascis. Soping. ad Hes. v. Βασκεία.

† ΦΑΦΜΙ. Mensis Aegyptiorum secundus. Nomen videtur idem signif. quod Ἐρμῆς. Mensis numerorum, vel quo numeratur, Jablonski. Op. 1, 195. Diversimode vocem scribi observat Tetweter. in nota. * Wessel. de Jud. Arch. 8. * Schaf. Mss.

† ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ, Februarius. Suid. Φεβρουάριος, Etyrn. G. * Φεβρουάριος, Athen. 98. Plut. Dionys. H. 2. * Ad Lucian. 1, 410. * Schaf. Mss.

† ΦΕΙΔΙΚΟΜΙΣΟΣ, ἢ δὴ παρῖτων πίσις. Hes.

pro *φωδίσματι Fideicommissum. Salmas. Suid.:

*φωδίσματα. Rectius: *φωδίσματα. Kust.

† ΦΕΑΜΟΥΝΙ. Legitur ap. LXX. et Theodor. Dan. 8. 12. pro Hebr. פְּחָמוֹן Phalmoni: Quidam. Cod. Alex. φελμωνί, alii φελμωνί aut φελμωνί.

† ΦΕΑΘΝΙΣ. Legitur 2 Tim. 4. 12. Vide infra φεαθνίς. *Hesychie in v. Ἀρσινόου est *φελλέναι. Edd.

† ΦΕΜΙΝΑΑΙΑ [vel ut Suid. et Cyrill. *Φεμιναία] Cranium instrumenta, a Lat. Femina. Vide Hes. v. Περικλίου. Etym. G. Περικλίου φησιν, *βασίς.

† ΦΕΝΝΙΟΝ. ῥησιγί ἰδίω. Παμφόλιος. Hes. Leg. ἡ ἰσχυία ἰδίω. Th. Bruno.

† ΦΕΝΟΑΙΣ. vel Φαισάλας, ἢ, ἡ Femula. Existimatur autem illud ex hoc Lat. esse factum, ut tenuis in aspiratam sit mutata. Quod si scribitur φελέναι, pro quo invenitur etiam scriptum φελέναι et φελέναι, tunc literarum etiam metathesis facta fuisse. Vide ap. Suid. Φελέναι et Φαισάλας, necnon Φαλέναι, diversis in locis et cum diversis expr. J. Poll. [7. 61.] et Rhinhouse h. v. affert. Vide et Athen. [97.]: ap. quem pro vocabulo Rom. non habetur. Apud Artemid. φαισάλας legitur Ὀνειρού. 2. 3. qui τῆ μύστιν et τῆ ἑρπυλίδι ἴπυμν ἀγγίμμι. Exstat et 2 Tim. c. ult. (15.) ubi quidam pro Scrimiolo acceperunt. H. Steph.—† Ζονάρ. *Φαισάλας χεῖρας ἱεραιεύς. Οἱ δὲ παλαιοὶ ἑρπυλίδι. Καὶ *Φαισάλας ἱμάντων, καὶ ἡ ἀρχονταίης χεῖρας. Cf. Schleuser. Lex. N. T. [A]lud est *Φαυλάρι, ἡ ἄγυρ ἀεργιάς. Etym. G. p. 348. et Zonar. *Φαισάλας ἡ ἀεργία, quod forsua a Lat. Pœnulus formatum videri possit, Pœnicæ fidei respectu; nisi affine esset τῆ φελέῳ impostor. * Vide Ἀρσινόου, Wetst. ad 2 Tim. 4. 12. et Casaub. et Schweigh. ad Athen. l. c. Edd.

† ΦΕΡΕΑ. Ἀθήνας γενεαί βεβί. Οἱ δὲ τῆ Ἐσθῆρ. Hes. Leg. *Φεραία. Is. Voss.

† ΦΕΡΟΥΜΕΓΕΡΟΥΜΟΝΟΥ. Mentia sativa, ap. Ægyptios. App. Diose. 454. Spicileg. p. cccxxvii.

† ΦΕΡΟΥΑΑΑ. ἡ φρούσα, ἢ τῶ φέρου. Etym. G. Lat. Ferula a ferendo.

† ΦΕΡΤΥΣ. ἴδιω. Θούριος. Hes.

† ΦΕΡΦΑ. Equisetum, ap. Ægyptios. App. Diose. 465. Jablonski. Op. 1. 380.

† ΦΕΣΚΑΙΟΝ. μάγγυον κλαδίς. Phot. Peregrinitatis notam genere videtur vox, quam alibi nusquam invenit.

† ΦΗΤΑΑΕΙΣ. Fœciles. Suid. Vox Lat. * * Φετῆλαι, ad Dionys. H. 4. 2048. Edd.

† ΦΘΑΣ. Nomen Ægyptiorum, a Gr. Latiniqve vulgo pro Volcano habitum; sed fuisse commune dæmonum nomina docuit Nil. de Saey. Suid. scribit etiam Ἀφθία. Jablonski. Op. 1. 381. * Wessel. ad Dios. S. l. p. 16. Edd.

† ΦΙ. Αἰθιοβηῖτῖ litera vigeesima prima tenuisse nomen dicitur ab Hebr. פֶּי Feli rapulato.

† ΦΙΒΑ, s. Φιβία, ἢ Φιβία: et quo illud factum est per syncope. Hinc φιβοειδής Infibulari, aut etiam Infibulare. Vide Hes. H. Steph. * Gl. Φιβία. * Φιβίλιον Φιβία. Edd. * Φιβία, ad Morr. 367. Tour. Opusc. 1. 369. * Schaf. Mss.

† ΦΙΒΑΑΤΗΡΙΟΝ. περιβόλιον Περαίου. Suid.

† ΦΙΓΑ. Φίσα σφίγγα. Hes. Βορέτι hoc tribuit Grav., Æolibus Hemerth. ad Hes. v. Φυαῖς. Vide Hés.

† ΦΙΑΑΕ. δέν, ῥέοι. Ἰδέοι. Hes. Hex. Infra * Φίναο δέν. Alberti. [Hex Gr. alias φίναος dicitur.]

† ΦΙΜΙΝΑΑΙΑ. Zonar. Vide supra Φεμιναία. * Gl. Φεμιναίης Vastropas. Edd.

† ΦΙΣΚΟΣ. δημόσιον ταμίον. Suid. Lat. Fiscus. * Gl. Φίσκος, ἡ ἀνεργία. Fisciæ. Edd. * Φισκονεργία, A treasury-advocate. Hes. * Wakef. Mss. Et sic in Gl. leg., ubi v. nott.

† ΦΙΑΒΙΑΑΙΟΝ. [Ita pro φλαβέλλων ex auctoritate librorum Mss. edidit Schweigh.] Lat. Flabellum. Vide Casaub. ad Athen. 647.

† ΦΙΑΓΕΑΑΙΑ. Vox, qua utitur Hes. v. Σαυέλλαι. Verum, teste Schow., in Cod. Ms. scriptum est φραγέλλαι, quod vide.

† ΦΙΑΜΙΝΙΟΥΣ Flammies appellat Suid. v. Πο-

εῖρε. * * Φλαμίνας, ἢ, Lat. Flamen, Appian. Schneider. Lex. * * Φλαμίνας. Strabo 348. Edd.

† ΦΑΑΜΟΥΑΑΠΙΟΙ. ἢ τῶ ἰσὶ τῶ ἀκού τῶ ἰσάροιο φησὶν ῥέοι ἰσάροιο. Etym. G. Vexilliferi expr. ap. Du Cang.

† ΦΑΑΜΟΥΑΟΝ. ἀπὸ τῶ ἀγάλματι χρομαῖος ἀεργία. Etym. G. Zonar.: ἰσάροιο φησὶν ῥέοι. Lat. Flammium: Signum, Vexillum, a colore flammecolo dicitur.

† ΦΑΟΙΑΝ. τῆ Κίρρη, τῆ θεοῦ ἰσάροιο καλοῖται Ἰσάροιο. Hes. Ὑπερβολὴ πρὸς Ἐμπεδοκλέη Ρημία τοξαιτ, quæ Προσεπία sacra. Vide rationem ap. Plut. Sympos. V. 8. Tollins. [Possit derivari a φάος, φάω. Abundo, ut a fertilitate nomen habeat.]

† ΦΝΑΙΘΣ Etym. M. Ægyptiacum esse nomen tradit [in v. Φνεῖ] sine expr. Spicileg. p. cccxxvii.

† ΦΘΙΗΡ. Legitur ap. LXX. Num. 23. 28. 31. 16. Dent. 3. 29. Jos. Jos. 22. 17. pro Hebr. מִשְׁפָּחַת: nomen Moabitis et Idoli Moabitici, quod alius Basileus vocatur.

† ΦΘΣΕΡΑΙ. ῥέοι. Zonar. Lat. Fodere.

† ΦΘΙΣΠΑΤΟΙ. Federati. Suid. Φοδίσματα δὲ ἴπυμν. Zonar. Hæc quoque nomen auctoritatibus falsit Du Cang v. φουδίσματα.

† ΦΘΑΑΙΣ. τῶ βαδίσματα. Etym. Gud. E. Lat. Follis. Etiam ille usus, quo de exigui pretii nomen frequentatur ap. auctores sequitur status, ut Du Cang exemplis probat, a Suida notatus est: Φάλλαι, ἀρσενικῶν, φάλλων ἢ φέλλων. Alii tamen scribunt φάλα.

† ΦΟΡΒΥΤΑ. ἴδιω. Ἰδέοι. Hes.

† ΦΟΡΘΟΜΗΜΙ s. * Φορθίμοι. Legitur ap. Theodor. Dan. 1. 3. Ed. Bos. pro Hebr. פַּרְתִּימִי Parthimim: Nobilis. Cod. Alex. Περθερταί scribit. Syntax. habet Περθεῖ.

† ΦΟΡΚΕΣ. χρομαῖος. Hes. Furca Romanorum. Soping.

† ΦΟΡΜΑΡΙΑ. παρα Τρωαίαις ἀπόρτια θανάτια. Suid. Formula, sententia mortis. Du Cang.

† ΦΟΡΟΣ. τῶ παυλάριον. Suid. Vox Lat. Forum. Kuster.

† ΦΟΣΑΙ. ῥέοι. Zonar. Lat. Fodere.

† ΦΟΣΑΤΟΝ. εἰδέναι τῶ ἀεργία. Etym. G. Φασάτορ ἢ σπασία. Zonar. Lat. Fosatum.

† ΦΟΥ. Videtur esse Ponticum nomen planta, quæ Valeriana vocatur. Diose. 1. 10. Schneider. Lex.

† ΦΟΥΑΔΔΕΙ. σωμαστί. Hes. Hemerth. v. Σομβανόδδα, Larconicum declarat φουάδδα. Certando exerceatur. * Valck. Adoniz. p. 289. J. Ep. ad Riv. 77. * Schaf. Mss.

† ΦΟΥΑΕΙΕΡ. ἡ ἐπὶ τῶ χρομαῖος σωμαστία τῶν μελλόντων μακροχρόνιαι. Hes. Turbata veritas ita referenda docet Hemerth.: * Φουάδδῃ ἢ ἐπὶ τῶ Ὀρβίαι, vel Ὀρβισίας, βασιγὴ σωμαστία τῶν μελλόντων μακροχρόνιαι. Lacouicum.

† ΦΟΥΑΔΙΚΑΟΝ. ἴδιω παιδία. Suid. Corruptum e Lat. Folluculus vocem judicat Schweigh. ad Athen. p. 14. l. * * Φουάδου, sine Φουάδου, aut * Φουάδου scriptum oportuit ap. Athen. T. 1. p. 34. * Schweigh. Mss.

† ΦΟΥΚΑΤΖΑ. φάος κοσμήσι, ἢ ἐπὶ * περσίστης. Etym. G. Interpretatio haud nimis obscuro, quam voc. ἴπυμν. Forsan lucis aliquid ad Du Cang, qui exhibet Φουκίττα φάος ἴπυμν, ἰσάρι [ίσάρι] * περσίστης, in Etymologico Suida.

† ΦΟΥΑΙΔΕΡ. παρθέων χρομαῖος. Δωρεῖς. Hes.

† ΦΟΥΤΑΙΓΑ. [Sic pro φουάδῃ v. describit Kuster.] νεκρία, ἢ τῶ νεκρίων ἄγυρ, ap. Persas. Suid.

† ΦΟΥΡΚΑ. παρα Τρωαίαις εἰδέναι ἴπυμν. Suid. Lat. Furca. * Etym. G. v. Ἰσάριον. Edd.

† ΦΟΥΡΝΟΣ. εἰλίβατος. Etym. G. Ufiter Hes. v. Ἰσάρι. Lat. Furnus. Soping. * * Φουρτίνας ἴπυμν, Furnaceus panis. Athen. 113. * Schweigh. Mss.

* Φεῖρα, Tour. Opusc. 1. 477. * Φουρτίνας, * Φουρτίνας, T. H. ad Aristoph. II. p. 452. * Φουρτίνας ἴπυμν, Timari Lex. 149. * Schaf. Mss.

† ΦΟΥΡΤΟΣ. ἴδιω. Etym. G. An a Lat. Fur? Sed cf. φου infra.

† ΦΡΑΓΕΑΑΙΟΝ. τῆ Ἐλαγγέλλω. Jo. 2. [15.] Καὶ περὶ αὐτοῦ φησὶν ἄλλοις ἢ σπασίαι. Invenitur etiam

φραγγέλιον, ut ap. Schol. Aristoph. [A. 720.] qui ἰσάνων expr. λάρου et φραγγέλιον. Sic ap. Etym. scriptum est φραγγέλιον, Flagellio. Apud Eund. Φραγγέλιον, et φραγγέλιον, Italiae gens, unde derivari pōssit. H. Steph.—† Originem vocis sunt qui e Lat. Flagellum repetant. Vide Alberti. ad Hes. v. Σουαλάι et Vales. ad v. Μιάρτζ. Vide supra Φαγγέλιον. ** Φραγγέλιον, h. et * φραγγέλιον. Schneider. Lex. ** Φραγγέλιον, Schol. Aristoph. A. 724. Edd. "Φραγγέλιον, φραγγέλιον, Gött. Ann. 1790. 66. St. p. 670. Matth. Gloss. min. 21. ad Matr. 346. Φραγγέλιον, Brunck. Aristoph. 3, 87.; Kuster. 124. Matr. 346. et n.: Φραγγέλιον, Kuster. Aristoph. 124." Schaf. Mas.

† ΦΑΖΑΡΙΝ. Legitur in Cod. Alex. εὐρ. 5. Jud. 5, 7. pro Hebr. פָּזָרִין Pherasin: Dux. Scriptum olim fuisse φασαζών coniecit Fabricius. Vide Biel. Nov. Thes. Philol. v. Φασαζών.

† ΦΕΑΡ. Comparat Ogerius Hebr. פָּעַר Feér: Patus.

† ΦΗΛ Sol, ap. Ægyptios Jablonski. Op. 1, 384.

† ΦΟΥΝΣΑΦΟΝ, φουόνσα τὸ φράγανον. Etym. G.

† ΦΥΚΟΣ. Fucus. Cf. Hebr. פֶּטֶח Phuc: Stibium, Fignētium oculorum inter Hebr.

† ΦΥΛΑΚΟΥΝ. Clematis, ap. Ægyptios. App. Dioc. 462. Jablonski. Op. 1, 384.

† ΦΥΛΑΟΜΕΝΟΙ, ὀφθαλμοὶ. Δαρμεί. Hes. sed extra ordinem, post φουλέριον. Leg. * φουλλόμενοι. Is. Voss.

† ΦΥΡΚΟΡ. ὄχημα. Hes. post φελλόμενοι. A Furca. Vide supra * φήρες χάρακος. Valles enim castrorum haud abstinuit furcis, Tollius. ** Φυρκορὸν γούχου. Hes. Edd.

† ΦΥΣΑ. Piscis Niloticus. Athen. 7, 312. H. Steph. Thes. 4, 258. scribit Φύσα. Sine nomine Gr. an Ægyptium dubito. Tewater. Auctar. ad Jablonski. Op. 1, 456.

† ΦΥΣΙΚΙΑΑΟΣ ἄρουα, ἢ ἀρίστου Panis quoddam genus, ap. Athen. 4, [139. ubi Lacedæmonis hic usus tribuitur. H. Steph.

† ΦΙΠ. ἢ ἐλάτριν. Suid. Lat. Fār. Sed illud Suid. a v. φωφίρ Pervestigare, deducit, et Lat. a Gr. derivare praestitit.

† ΦΙΣΙΝΙΟΝ. Φίσιον et Φάσιον τὰ λαϊκὰ τὰ ἄριστα, seu, ut quidam volunt, τοὶ Αἰγυπτίοι χερών ἐκ παρχῶν λίθου. J. Pell. 7, 71. Heins. ad Hes. v. Ημυρίωνον. Cf. Jablonski. Op. 1, 384.

† ΦΙΣΤΗ. et demin. Φυσίγγιον? Fistula genus quoddam [ap. Alexandrinis, Λόγιον αἰλά. Athen. 4, 173. 132.] Vide Eust. [1137, 43.] et Hes. H. Steph. "Cf. Φυσίγγιον. Elian. H. A. 6, 31. Cf. θρωπότες τοὶ παρχοὶ τὸν τριπτόν τῶν τε θρωπῶν ἐπ' αἰτίαις ἰσχυροτάτου τῆν μουσικῆν ἔλαρα, φυσίγγιον γάρ, ἰσχυρὰ δὲ ἰσχυροῦ τούτου, ἀφαιτοῦ αἰτίου. Ubi Schneider. "Hes. Φυσίγγιον? αἰτίγγιον? ἢ λίγιον αἰλά, ἢ εἰδὸν αἰλάγγιον. An αἰλίγιον? "Φυσίγγιόντι, ἢ Gl. ap. Salmas. ad H. A. Script." Edd.

X.

† ΧΑΒΡΑΘΑ γῆς. Legitur ap. LXX. Ed. Complut. et Ald. 2 Reg. 5, 19. pro Hebr. חָבְרָתִים Chbrat arez: Spatium aliquod terre, mensura non definita. Cod. Alex. Ed. Bretinger exhibet χεβραθῶν, Ed. Bos. δεβραθῶν.

† ΧΑΒΙΝΕΣ. στίβια ὀστέρινα διὰ ἔλεφου. Hesi Leg. στέρινα? Minuta frusta adipis. Palmer. Probabilis Alberti: Lego σπασαῦ ἀν σπασίῳ? Placentalæ. Est enim vox Hebr. ex Jerem. 7, 18. [ut legitur in Ed. 2 Reg. 5. Aldi. pro Χαβίνες, quod vide infra.]

ΧΑΑΒΑΝΗ. Galbanum: Succus et planta ferulacea. Hanc, vel potius hujus liquum, quidam μεβάτιον vocarunt: et unde μεβάτιον ἴριον, ap. Dioc. [3, 97.] quī te plura de hac planta docebit. Ab illa subst. χαλβάνιον est adj. Χαλβανικός, [εσσα, ες.] Galbanæus. Sed ap. Nicand. Θ. ἠὶ ζα χαλβανίονα exp. ἠὶ ζα χαλβάνιον. H. Steph.—† Hebr. חַבְבָּנָה Habbânâ. Exod. 30, 34. Bochart Canaan 2, 5. "Gl. Χαλβανῶν Chalbâ. Theophr. H. P. 9, 7. Plin. 12, 25. Eubon Galbanum Linnæi, unde * Χαλβανίον ἠὶ ζα, Nicand. Θ.

958." Edd. "Χαλβάνιον, Bernard. Rel. 30." Schaf. Mas.

† ΧΑΜΥΑΙ. Crocodili ap. Ægyptios. Herod. 2, 69. Sermo Ægyptiorum Crocodili dicitur Anas, quod est Herodoti χυμῶν, si tempore ariditatem demeris. Jablonski. Op. 1, 387. "Valck. Herod. 176." Schaf. Mas.

† ΧΑΜΥΙ. βῆσι τῆ Τριπλι καὶ Ἀρμενίῳ ἔσπερ ἢ Ἀσπύρι βῆσι Σαβωρί, ἢ Ὀλίριεσσ Σαβωρί. Suid. Hebr. חַמְוִי Chamoch: Idolum Moabiticum. Num. 21, 29.

† ΧΑΝΑΠΑΙΤΗΣ numerus inter Officia sola Persie Parthorum. Procop. B. Pers. L. 1. Burtou p. 78. Persæ hodie scribunt خانان Chanoeng. v. Hammer.

† ΧΑΡΜΙΟΥΝΙΝ Auctore Tzetza Chil. 6, 44. Syris est Avis, quæ Gr. ελεῖν vocatur. Ibid. ελεῖν ἢ Charmo s. Charmo: Vitis, et ἄρῳ Juno s. Jono: Columba, (non, ut vult Tzetza, ε χερμῖ et εἰνῶ) compositum putat Bochart Canaan 2, 13. Vide Oris.

† ΧΑΡΤΟΥΑΑΠΟΙ. Lat. Chartabaii. Etym. M. v. Κορυθαίσιον.

† ΧΑΡΙΝ. Nomen portitoris inferorum ex Ægyptiorum sermone mutuatum Diod. S. 1, 92. Coptice χερσ, Silere et Silentium signif. Jablonski. Op. 1, 393, qui χερῶν scripsit. "Gl. Χάρος Orcus, Despit. Χαρώνιος θῆρα, Gaulina, ad M. Pseil. de Oper. Dem. 119." Edd. "(Enstallii Ep. Ms. ap.) Lemper. ad Phalar. 268. (Κατὰ βαρβάρους, ἀπὸ χερσῶν χερσῶν.) Jo. Tzetz. Exeg. in Il. 93. (Αἰτίαι ἐν χερῶν Ἀντίχου, * χερῶν ἐπὶ τῶν ἐγγλέσιον κέραια εἰς ἔλεσον ἰσχυροῦν τελεπῶν.) Χάρος, Jacobs. Auth. 9, 488. Valck. Distr. 280. De forma casuum obliquoꝝ, T. H. ad Aristot. Π. p. 85." Schaf. Mas.

* Hermannus in Indice ad Tzetz. reposuit χερώνιον. Sed hoc vetustioris Græciæ est." Edd.

† ΧΑΥΙΝΕΣ. Vox Hebr. חַבְבָּנָה Chavvânin: Librorum genus, legitur ap. LXX. Jerem. 7, 18. 51, 19. (Hebr. 44, 19.) In priorē I. Bos. edidit αὐαῖον, ἢ χαμῶν. H. Steph. Thes. 4, 405. scribit χαυίνες. Sic et Hes.: Χαυίνες ἄρουα ἑλαία ἀναρραβήτες. Et hæc scriptura Hebr. voci proprius est."

† ΧΑΟΥΡΗ. Hebr. חַפְזִיר Chaphurim: Seyphi. Exod. 8, 27. ap. LXX. Ex. 1, 9. legitur Κεραπῆς.

† ΧΕΒΡΟΔΑΑΦΟΥ. Vide infra Χεβροδῶν.

† ΧΕΙΡ. Crocodilli, Hebr. ap. Ægyptios. App. Dioc. 452. Jablonski. Op. 1, 395. "Vide supra p. cxcviii. a. Asteriscus ante hocce v. positus deleri debet." Edd.

† ΧΕΝΙΟΝ. Cf. Jablonski. Op. 1, 397. "Χένιον, Jacobs. Auth. 10, 210." Schaf. Mas.

† ΧΕΝΟΣΙΡΙΣ. Hedera, ap. Ægyptios. Plat. de Is. p. 365. Jablonski. Op. 1, 400. qui ex indole Ægyptiaci sermonis potius χενόσιρις scr. fuisse arbitratur.

† ΧΕΡΔΑΝ. Eryngium, ap. Afros. App. Dioc. 453. Alludit ad carduum, in quo genere est eryngium. Vel potius spectat fabulosam opinionem de eryngio, natam et verbis Aristotelis H. A. 9, 3. male intellectis, ita ut nomen ex Hebr. חַרְדָּן Charâd? Stupere, Conternari, explicandum sit. Bochart Canaan 2, 13.

† ΧΕΡΕΘ legitur ap. LXX. Ed. Bos. Jerem. 44, 16. (Hebr. 37, 16.) pro Hebr. חַרְבֵּת Charrêth, quod esp. solet Cellule, Fornices: alii vero potius Ligna in curva, quibus includi solebant malefici. Ed. Complut. στυλοστυρί. Pro χερῶθ leg. Bilio videtur χερῶθ, quod Hebr. voci proprius est.

† ΧΕΡΝΙΘΗΣ. Lapidis genus. Inter vocc. Ægyptiaca recensetur Spicleg. p. cccxxviii.

† ΧΕΡΟΥΒΕΙΜ, Χερουβείμ, Χερουβίμ, aut —βίμ. Ex Hebr. חַרְבַּי Cherbim: figure fiææ, emblematicæ, quæ sublimiores naturas representant. Genes. 3, 24. Custodes paradisi ita nominantur: Exod. 25, 18 sqq. Cherbim super arca fœderis stabant. Ezech. 10, 1. portant et vehunt thronum Dei. "Χερουβείμ, (θ. ὄν.) Greg. Thaum. in Annon. p. 60. Ed. Voss. 1604." Boissonad. Voss.

† ΧΕΥΙΠΙΜ. Max. Hebr. qui legitur ap. LXX. Ed. Bos. 2 Reg. 25, 7. ubi in Hebr. est חַבְבָּנָה Chabbin:

Domus, Tentoria. Videntur Interpret. aliud quid in textu habuisse. In Ed. Complut. pro *χερὰμ* est *εραλί*.

† *ΧΕΘΟΥΡΟΙ* sunt qui scribant pro *χρησθη*, quod vide.

† *ΧΗΜΙΣ*. Elaphobocum, ap. Ægyptios. App. Diosc. 455. Jablonski. Op. 1, 406.

† *ΧΗΝΩ*. Attractilis, ap. Ægyptios. App. Diosc. 456. Jablonski. Op. 1, 406.

† *ΧΘΙΡΟΔΑΛΑΥΟΙ*, tanquam Eduli Phœnicibus aut Syris usitati meminit Athen. 3, 126. e scriptura Cod., quam novissimus Editor Schweigh. recepit pro vulg. *Χειροδαλίον*, quod frustra tentarunt exp. Bochart Canan 2, 7. et Casaub. ad Athen. l. c.

† *ΧΙ*. Alphabeti litera vigesima secunda. Hebr. *ך* Heth.

† *ΧΙΤΗΝ*. Tunica. Hebr. *כִּתְנֹת* Chethoneth. Ogerius.

† *ΧΑΟΣΣΟΣ*. *χάσος* ἐπὶ *Τέναν*. Hes.

† *ΧΝΟΥΗ*. Taba Ægyptiaca, ab Osiride inventa, videt etiam Tibia. Jablonski. Op. 1, 407.

† *ΧΝΟΥΣ*. Scœlymus, ap. Ægyptios. App. Diosc. p. 452. Jablonski. Op. 1, 411.

† *ΧΘΗΝΘΘ*. Legitur ap. LXX. Cod. Alex. Nehem. 7, 70, 72. pro Hebr. *כֹּתְנֹת* Cothnoth: Tunica. Ed. Bos. habet *Χαθινωθ*.

† *ΧΟΙΑΚ*. Nomen mensis ap. Ægyptios. Jablonski. Op. 1, 411. Idem videtur esse qui *χῶακ*, quod vide.

† *ΧΟΙΝΙΚΕΣ*. *οἰ τὰς περιόδους περὶοῦεν Αἰγύπτου*. Suid. Spicileg. p. ccxxviii.

† *ΧΟΑΗ* s. *Χαοῖ* Smaragdi genus. Spicileg. p. ccxxviii.

† *ΧΟΝΝΟΣ*. *παρὰ Γερμανίαν ποταμίου εἶδος, ἕμιον θηροκίβη, χάλκον, ὃ δίδωσιν τῷ ἀρκυαθέρη ἐπὶ τοῦ ἔλασσου φησὶν Ἑρμόλαος*. Athen. 11, 502. Hes.: * *Χάων* ποταμὸν χάλκων. [Leg. *χάλκων* Schweigh. ad Athen. l. c.] Idemque: * *Χάων* ποταμὸν χάλκων.

† *ΧΟΡΡΙ* s. *Χορρί*. Vox Hebr. *כֹּרִי* Corti: Satellitum regionum genus. 2 Reg. 11, 4, 19. quam LXX. in versione servarunt.

† *ΧΟΡΧΟΡ*. Legitur ap. LXX. Ezech. 27, 16. pro Hebr. *כֹּרֶךְ* Cadced: Lapidis pretiosi genus non amplius certo definiendum. Cod. Alex. dedit *εορχῶν* Interpretes in suo Cod. Hebr. v. per duo *ך* Risch scriptam pro *ך* Daleth habuisse videtur.

† *ΧΟΥΔΟΥΑ*. Junci species, quæ a fructu nigro *melagryaris* dicitur, ap. Afros. App. Diosc. 465. Prior syllaba sumta est ex Hebr. *חור* Achu: Juncus. Posterior *δουα* s. *δου* Neronum lingua Nigrum signif. videtur, ut Hebr. *דו* Dejo, et Chald. *דוהת* Dejutha. Bochart Canan 2, 15.

† *ΧΟΥΛΟΥΝ*. Polygonum, ap. Afros. App. Diosc. 462. Forte Phœnicium *חולין* Chulim idem fuerit, quod Hebr. *חולית* Chulioth: Articali, Interodia. Bochart Canan 2, 15.

† *ΧΟΥΥΖΗΤΑ*. *χρυσίται* [Chrysanthemum] ap. Afros. App. Diosc. 466. Nomen e Gr. detortum. Bochart Canan 2, 15.

† *ΧΟΥΥΡΜΑ*. *εὐγάρον* Rata, ap. Afros. Diosc. App. 454. Leg. * *Χοῦρμα*. Pœni et Arabes ap. Avicennam et Gigeum scribentem *חורמל* Chormel s. Charsal. Bochart Canan 2, 15.

† *ΧΟΥΥΡΜΑ*. *εσπεραειδ* Ruta sylvestris, ap. Afros. App. Diosc. 454. Leg. * *Χοῦρμα* *εσπεραειδ* *חורמל* Chormel hammakadi: Ruta Macedonia; ibi enim nascatur. Bochart Canan 2, 15.

† *ΧΡΥΣΙΩΡ*. Vulcanus, inventor ferri, ap. Phœnicæ. Sanchoniatio. Phœnicibus *חור* Chores ur: * *εσπεραειδ*, vocabatur Vulcanus. Bochart Canan 2, 2.

† *ΧΥΑΚ*. Ægyptius dictum *χρυσάων*, Mensem hybernium, Romanis Januarium, vult Schol. ad Hesiodi *Eg.* [502.] Vide H. Steph. v. *Λγρέα*.

† *ΧΥΤΡΑΣ*, *τὰς μελιταιν ἰσχυάδας* appellat Mariandyni. Pherecrates ap. Athen. 14, 653. Jablonski. de L. Lyc. p. ccxviii.

† *ΧΘΘΑΡ*. Vox Hebr. *כֹּתְרֹת* Cothareth: Capitulum columnæ, quod LXX. 2 Reg. 24, 37. vel 25, 17. in versione posuerunt. Pro plur. *כֹּתְרֹת* Cotharoth

2 Chron. 4, 12. legitur ap. LXX. *Χωθωθ*.
† *ΧΩΚΟΡΠΗ*. Malva bartensis, ap. Ægyptios. App. Diosc. 445. Jablonski. Op. 1, 415.
† *ΧΩΜΑΡΙΜ*. Legitur ap. LXX. 2 Reg. 25, 5. pro Hebr. *כֹּמָרִים* Comarim: Sacerdotis idolorum.
† *ΧΩΝΕΣ*. Jablonski. Op. 1, 415 sq.

Υ.

† *ΥΑΓΔΑΣ*. Jablonski. Op. 1, 418. ex Ægyptio sermone *εὐγγε* vel *εὐαγγε* scribi debuisse censet, quod Unguentum signif. " Vide Schow. ad Hesych. 793." Eid. " Aristoph. Fr. 238." Schaf. Ms.

† *ΥΑΑΘΗΡΙΟΝ*. Sicut pleraque alia musica instrumenta a Syris mutuati sunt Gr., ita hujus et inventum et nomen Syris imputarunt. Ad mirum sum sæpe jam inde a temporibus Nabuchodonosori vetustissimi regis Babilylonii postleridum, nomen in ultimam fere Orientem penetrasse. Nam ap. Daniel. 5, 5, 7, 10, 15. [Chald. *פְּסַלְתָּיִם* (פְּסַלְתָּיִם) Pesantherin, Gr. sunt *ψαλτήρια*. Casaub. ad Athen. 4, 183.] [Qui nomen hoc e Gr. potius in Orientalis lingua translatum putant, hoc potissimum argumento nituntur, quod *ψαλτήριον* facile a *ψάλλω* derivatur et analogice formatur, sicut alia ejusdem verbi derivata: vox Chaldaea vero *פְּסַלְתָּיִם* quæ radicem habet egyptiensem, nec cognata vocabula, neque formam similem in ev., qua origine orientales sunt.]

† *ΥΕΑΔΕΡ*. *τὸν ὄμιον τὸ ἀκρωτήριον*. Hes. Oïva nucleus, Laconice, Casaub. ad Athen. 8, 252.

† *ΥΙΑΘΟΣ*. Teges, Stores. Copt. Psithom: proprie Stores s. Malta in longum extensa, unde *ψιθεα* l. q. *χρησίται*, *χρησίταιστρον*. Rossi p. 358, 368.

† *ΥΙΘΥΡΑ*. Instrumentum musicum, inventum Libyum, vel potius Troglodytarum, forma quadrata. J. Poll. 4, 60.

† *ΥΙΜΥΘΟΣ*. Cerussa. Derivatur ex Ægyptio Psintath: Plumbi minutæ, ramenta. Rossi. Cf. Spicileg. p. ccxxix. ubi etiam notatur h. v. derivata. " *Υιμυθός*, ad Mar. 419. Huschki. Anil. 326. Jacobs. Anth. 9, 413. T. H. ad Aristoph. H. p. 394. *Υιμυθός*, Thom. M. 317. *Υιμυθός*, Mar. 418. et n. ubi et de *Υιμυθός*. Gall. ad Xen. (Econ. 341. Abresch. Lect. Aristot. 38. Add. ad Diod. S. 1, 127. *Υιμυθός*, ad Xen. (Econ. 10, 2. De variis h. v. formis, Beck. Var. Lect. Aristot. p. 19. *Υιμυθός* s. *Υιμυθός*, Thom. M. 317. Huschki. Anil. 161. Jacobs. Anth. 9, 413. Fischer. ad Weller. G. G. 1, 89. T. H. ad Aristoph. H. 393. Porson. Med. p. 101. ad Lucian. 2, 41. Heindorf. ad Plat. Lys. 38. *Υιμυθός*, Mar. 166. et n. Thom. M. 317. et Add. * *Υιμυθός*, ad Mar. 167. Abresch. Lect. Aristot. 38. *Υιμυθός*, Thom. M. 317. * *Υιμυθός*, ibid. * *Υιμυθός*, ibid. T. H. ad Aristoph. H. p. 394. * *Υιμυθός*, ibid. Schaf. Ms.

† *ΥΠΙΤΑΚΗ*. Pittacea, Indica avis humanam vocem imitans, veluti qui hominis more *παροῦλαστρος* sit, ut est ap. Aristot. H. A. 8, 12. Ab aliis dicitur *πετραία*, velut ab Athen. 9, [387.] et Plat. de Solet. Anim. Itemque Psittacus Lat. Vocatur etiam *πετραία*, in Ctesiana vero Epitome legitur et *βιερναι*, Indicumque initio. Cetera vide ap. Ælian. [6, 19, 13, 18, 16, 15.] Oppian. Plin. [6, 19, 36, 42, 74, 11, 37.] H. Steph. —† An ab h. v. nomen tenuit *πετραία* s. *βιερναι* Calcecanem muliebris genus, auctoribus Hes., Suida, et Zonari? * *Πετραία*, Hesychio *εἶδος ἐπιδύματος γυναικείων*. *Πετραία*, *τὴν*, a nonnullis vocantur *Εα*, quæ Syri *περαία*, Pōsidonius *βιερναι*, Nicander *δαιμόν* appellat * *περαία*, teste Eust. [qui sua ex Athen. 649. haavit.] Iudem Damogeron ap. Geopon. 10. *περαία* dicit, quæ Diophanes *περαία*. * H. Steph. " Gl. *Περαία* Psittacus." Eid. " *Περαία*, ad Diod. S. 1, 164. Jacobs. Anth. 8, 402. * *Περαία*, 11, 178. Schneider. ad Xen. K. A. 113." Schaf. Ms.

† *ΥΠΟΜΙΟΝ*. Hesychio *εὐαλίον* Tortum, Tortuosum, Obliquum. Idem *Ψεβίαι* exp. *ψεβός*, sed addens, a Lacombis ita dicit *τὸν τρομαγόν*. Suid. a Cretenibus *τὰ ψεβός* vocari *αἰδία* tradit. H. Steph.

† *ΥΠΟΜΟΦΑΝΘΙΣ* s. * *Ψυθρομύθης*, posuerunt LXX. Interpret. Genes. 41, 45. pro Hebr. *פְּסַלְתָּיִם*

- Ἀριδικία an Ἀριδικία; Egypti nomen. Hes.
 Ἀρωμαῖον Anethum.
 Ἀρωμαῖον θεῖον.
 Ἀρωμαῖον Herba e dracunculii genere.
 Ἀρωμαῖον ἄριστον ἰσχυροφάρμακον.
 Ἀρωμαῖον τὸ ἀριδικίον.
 Ἀρωμαῖον s. Ἀρωμαῖον Mensura quaedam aridorum.
 Ἀρωμαῖον Vide Ἐρωμα.
 Ἀρωμαῖον s. Ἀρωμαῖον Halimus.
 Ἀρωμαῖον Halimus.
 Ἀρωμαῖον si ἔστι ἀρωμαῖον χερσὶν ποικιλοχρῶν βασιλεῖ dicebatur transfuge Egypti in Aethiopia.
 Ἀρωμαῖον Halimus.
 Ἀρωμαῖον pro ἀρωμαῖον Araoglossa.
 Ἀρωμαῖον Marrubium.
 Ἀρωμαῖον Urbs.
 Ἀρωμαῖον Ballote s. Marrubium nigrum.
 Ἀρωμαῖον l. q. Ἀρωμαῖον Venetici nomen.
 Ἀρωμαῖον pro ἡ μελία (an ἡ Μέλιττα ?)
 Ἀρωμαῖον Oases.
 Ἀρωμαῖον βίβανος Baglossa.
 Ἀρωμαῖον Mercumale.
 Ἀρωμαῖον Scordium.
 Ἀρωμαῖον Quidquid in palude virens nascitur.
 Ἀρωμαῖον Sphondylium.
 Ἀρωμαῖον Pastinaca.
 Βαῖον ἄριστον E. Copt. βαῖον Longevus.
 Βαῖον ἄριστον E. Copt. βαῖον Accipiter.
 Βαῖον s. Βαῖον εὐδαίμων ῥοζιτῶνα.
 Βαῖον Oculus; unde Βαῖον ὀφθαλμία, et Βαῖον Orbis oculi.
 Βαῖον Myrrha; quae tamen Optice est eul.
 Βαῖον Navigii fluvialis genus s. spina.
 Βαῖον Planta quaedam.
 Βαῖον εὐδαίμων ἢ εὐδαίμων Nomen Typhonis.
 Βαῖον s. Βαῖον s. Βαῖον (an potius Τελίονι ?) Instrumentum musicum triquetrum.
 Βαῖον Fimus. Ex Aegypt. Berber: Ejicere.
 Βαῖον θεῖον.
 Βαῖον ἄριστον ἢ Ἀρωμαῖον.
 Βαῖον Piscis Nilous.
 Βαῖον Mortuorum conditoria.
 Βαῖον ἄριστον.
 Βαῖον Lupinus.
 Βαῖον εὐδαίμων ἰσχυρῶνα.
 Βαῖον Bysani.
 Βαῖον Chamæleon, herba.
 Βαῖον Tibia parvula. An leg. Νύλαρος;
 Βαῖον s. Βαῖον Hercules Aegyptius.
 Βαῖον Leontopodium.
 Βαῖον Piscis Nilicus.
 Βαῖον Gingidium, Lepidium.
 Βαῖον Potamogeton, herba.
 Βαῖον vel Ἐρωμαῖον Polytrichon, herba.
 Βαῖον Erica.
 Βαῖον Nomen ab Aegyptiis cultum.
 Βαῖον Veratrum nigrum.
 Βαῖον Piscis Nilous.
 Βαῖον Lactuca sativa.
 Βαῖον (an εὐδαίμων? Multum affatum, copiose ?)
 Βαῖον Apis. Rectius scribitur Ἀρωμαῖον aut Ἀρωμαῖον Gigas.
 Βαῖον Medium, herba.
 Βαῖον s. Βαῖον Mensis undecimi nomen.
 Βαῖον Ruta.
 Βαῖον Qui rem planam perfectamque reddit. Nomen regis Thebani.
 Βαῖον s. Βαῖον ῥοζιτῶνα ἢ ῥοζιτῶνα.
 Βαῖον Bunium.
 Βαῖον (an Ἐρωμαῖον ?) Vinum.
 Βαῖον (al. Ἀρωμαῖον) Stella Martis et virtus quae ei tribuitur.
 Βαῖον Irion, Erysimum, herba.
 Βαῖον Ballote, Marrubium nigrum.
 Βαῖον Aegyptiacum Smun: Octavus, quo nomine Esculapius Beryti colabatur.
 Βαῖον Scempervivum parvum.
 Βαῖον s. Βαῖον Lampiana, Napium.
 Βαῖον aut Ἐρωμαῖον Chamæleon albus, herba.
 Βαῖον Blitum.
 Βαῖον Vinum hordeaceum.
 Βαῖον Cor.
 Βαῖον Poculi genus.
 Βαῖον Vestis genus.
 Βαῖον Aegyptiacae Φθίας quem Gr. Vulcanum dicunt.
 Βαῖον Dies, sicut Copt. Eho-n: Dies.
 Βαῖον Mortifera. Aspidis genus. Cognomen Isidis.
 Βαῖον Cyclaminus, herba.
 Βαῖον Polygonum s. Proserpinica, herba.
 Βαῖον Far.
 Βαῖον Mensis nomen, qui Septembris respondere dicitur.
 Βαῖον s. Βαῖον s. Βαῖον Mercurius.
 Βαῖον Pedicularis, herba.
 Βαῖον Ibis, avis.
 Βαῖον an Chemia? Βαῖον Esculapius.
 Βαῖον Hemerocallis, herba.
 Βαῖον Oculus, secundum quosdam; Facere, secundum Jablonskium. Vide Ὀφθαλμία.
 Βαῖον Helleborus niger.
 Βαῖον Isis, dea, ab Aegypto est Abundantia, et Distendere, denominata.
 Βαῖον Oymandias, Memnonis nomen Aegyptium; proprie vero nomen status Memnonis dictum ab Usmundi: Emittens vocem.
 Βαῖον ab Aegypto Joh: Luna.
 Βαῖον (an Νουμαῖον ?) ἰσχυρῶνα. Nomen Hori.
 Βαῖον s. Βαῖον Panis genus.
 Βαῖον Militum genus.
 Βαῖον Calasias, vestis genus, Tunica interior.
 Βαῖον (an Καλασία ?) χρώμα.
 Βαῖον si est ἀνεργητικὸν ἰσχυρῶνα.
 Βαῖον ὀφθαλμία.
 Βαῖον Numinis nomen. Forsan cognominatus ita Pithas, tanquam custos Aegypti.
 Βαῖον Deus.
 Βαῖον Veratrum nigrum.
 Βαῖον Terra Aegypti. Copt.: Heromi.
 Βαῖον Asarum s. Nardum sylvestre.
 Βαῖον ἰσχυρῶνα.
 Βαῖον Conyza.
 Βαῖον Poculi genus.
 Βαῖον Arbor alias ὀφθαλμία vocata. Oleum e fractu arboris εὐδαίμων dicta expressum.
 Βαῖον s. Βαῖον Ἀρωμαῖον. Aegypti ἰσχυρῶνα Bonus genus.
 Βαῖον Fumaria, herba.
 Βαῖον Decorticator.
 Βαῖον (potius Καλασία ?) Panis genus.
 Βαῖον Lapidum genus.
 Βαῖον s. Βαῖον Colocasia, dicta a Copt. εὐδαίμων Convolvete, Picare, et Kasch: Arundo.
 Βαῖον Gummii, ἰσχυρῶνα Aegyptiae.
 Βαῖον s. Βαῖον Radix loti.
 Βαῖον Radix quaedam. Sumus i. q. Κερσῶνα.
 Βαῖον περιζῶνα Αἰγύπτου.
 Βαῖον. Planta palmarum similis. Hinc Κερσῶνα Νύβρον.
 Βαῖον Avis, an Ciconia ?
 Βαῖον Eryngium, herba.
 Βαῖον Panis genus. Vide Καλασία et Καλασία.
 Βαῖον Sesele Aethiopicum.
 Βαῖον Cyphi, sufficientis genus.
 Βαῖον Deorum pompa solennis.
 Βαῖον Sacerdotum Aegyptiorum ordo secundus, Astrologorum.
 Βαῖον Collegium cōnastarum.
 Βαῖον Militum genus. An nomen corruptum e Καλασία;
 Βαῖον Labyrinthus.
 Βαῖον Aromatici species.
 Βαῖον Latus, piscis forsan Aegyptiacus.
 Βαῖον Hellenium, herba.
 Βαῖον Juniperus minor.
 Βαῖον Smilax aspera.
 Βαῖον Lotus, Causis in palustrium genere. Flos coronarius ἐστὶν ὀφθαλμία.

Μαγιά ή ρώρεζα.
 Μενθό Mentha sativa.
 Μάριος s. Μαρύρος φέρει γένος.
 Μένθω Isis, plena virtutis causalis et effectricis.
 Μένω Serpens symbolicus, annum hieroglyphice designans.
 Μελένα Crocodilion, herba. An Dipiacus?
 Μελέαυρος Naucraticæ vocant Florem fabæ Ægyptiæ, quem reliqui Ægyptii λέγουσι.
 Μένδαρ Hircus, Capri. Pan.
 Μενεράθ s. Νεράθ Crocodili.
 Μένωθι Numen, Canohi uxor, Copt. Μένουθι signif. Amantem dei; Menuti vero; Deam maris.
 Μερουότιος Seryillum.
 Μερουό Ambrosia.
 Μερουί s. Μερουί Mensis nomen.
 Μερουότιος Lignum, e quo generatur galbanum.
 Unguentum, quod e galbano paratur.
 Μεχέρι Mensis nomen. Legitur et Βεχέρι.
 Μήδωγ Plante genus.
 Μισοί Anagallis, herba.
 Μίσυρος Hierbacum quoddam.
 Μισύρι Bos religiose cultus Heliopoli.
 Μοθραθρι Portulaca. Scribitur et μοχρανθρι.
 Μοθρί Chelidonia major.
 Μόρχωθ Lapis quidam.
 Μουθ Isis, Ægypt. Mauθ signif. Matrem.
 Μυσρά Deus marinus. Vex monstruosa, comp. ex Ægyptiaco μερ Aqua, et Hebr. מל El: Deus.
 Μωί Aqua, unde Μωσεί. Nomen Moisi.
 Ναρι Papyrus eraticum.
 Νάρ Iris Illyrica.
 Νέρουον Unguentum. Vide Μερουον.
 Νέθου s. Νεθού Uxor Typhonis.
 Νεθώ s. Νεθώ Ἄθουά, qua Saide colebatur.
 Νιγλαρος Tibia genus.
 Νομύχορ et κατά τέλει τῆς χώρας ἄρχοντες.
 Νομύ Possessio plena, Prefectura.
 Νουί Nilus, vel potius ἀνάβασις Νείλου.
 Ὀθούγ Lintheum. Ὀθούγ Lintheolum.
 Ὀθούρα Herba in Troglodytica et Arabia Ægyptiaca nascens, ejusque succus. Item Lapis in Thebæide nascens.
 Οίω Struthium.
 Οίρι, Οίρι, Οίρι, Οίρι μέρων τι τετραχόλιον. Copt. ηρι et ωρι Numerus, Mensura.
 Ὀρι (an Ὀρίρι); Εδουότιος Cognomen Osiridis.
 Ὀνορις Taurus Soli sacre, cultus Hermuthi. Verum ejus nomen Ægypt. Ithrupi: Bonus genius.
 Ὀνοσι Clypeonum.
 Ὀρις Animal caprini generis in Ægypto frequens.
 Ὀρισεβέου Pentaphylon.
 Ὀρις Rex ab Ægyptiis cultus. Sol. Διόνουσι. Vi vocis: Qui multa magnaque agit, ab ορι Facere.
 Ὀριουότιος. Vide Ιεράδου.
 Ὀριου. Vide Ὀριου.
 Οίω ή μικροθρι φουή. Copt. οει μικροθρι.
 Οίθ ἄτα τῶν ἱερῶν τῶ φλογιστῶν.
 Οίγγου, s. Οίου Vinum, planta.
 Οίρι Veratrum album.
 Οίριου ή βασιλικῶν.
 Ὀρι Serpens, e Copt. Ὀρίθ.
 Ὀριου Coriandrum.
 Πααμύρι θεῶν Πραυόθρι vel potius nomen Festi honorem Osiridis.
 Πάουρ σκαριον δια σκεταλῶν σκαριῶν, ὅστ' ἐοικέναι διακροῖν. Quæritur an v. sit ex Ægypto oriunda?
 Παλμῶθι Deum quidam. Forsan cognomen Osiridis.
 Παμύλι Pamyli? sacra quædam deosinata a Pamyli, Osiridis nutrice.
 Παμυράθι δειζου, herba. Forte scr. παμυράθι, a Copt. Panchaueh.
 Πάτιρος Papyrus.
 Πάτι s. Πάτι Mensis, Junio respondent. Copt. πατι.
 Πάγος Mensis, Majo respondent. Copt. παγος.
 Πέλεθ Corseinus fluviatilis.
 Περμερεθ s. Περμεθεθρι Hierobotane, Verbena.

Περό Mentha sativa.
 Πέρι Sol, e lingua Copt. a nonnullis repetitur.
 Περσαί s. Περσαί Persea vel Persea: arbor Ægypto propria.
 Πέρσιος s. Πέρσιος Planta Ægyptiaca.
 Πέρσιος s. Πέρσιος Pucis in mari rubro.
 Πεσαλάρ Hyssopus.
 Πρωρι εκδία ελαγῶθρι. Copt. Πρωρι: Hano.
 Πιρεμι vero: Faciens quod justum est.
 Πρωρι Pastor, a Copt. Pimen, quod idem sdnat.
 Πρωρις Pyramis: e Copt. Πι-ρα-ου-ε: Radius solis, vel Pihram s. Piharam: Locus sanctus.
 Πρωβέρβουα προφίχουθρι vox semi-Ægyptia. Vide Βίουα.
 Ραρι s. Ρεμπίρ Idolam, quod Israelite in Deserto colerunt. Scribitur et Ρέρι vel Ρερί et Ραριά. Copt. Ρεμπε s. Ρομπε: Regem cœli, i. e. Solem signif.
 Ρελάρι Βίβιν.
 Ραριά Tusilago.
 Ραβίλαουα et Ραβίλα: Morbus et dolor inguinum.
 Sabdice Sabbe: Circuncisio, et Sabbatosi: vel Damnum circuncisorum, vel Malum circuncisionis.
 Σάδου s. Σάδου Ugenti genus.
 Σαυόου s. Σαυόου Scamonia.
 Σαίρι Festum letum, Copt. Sairi: Hilaritas.
 Σάι Numen urbis, in qua Νεθι colebatur; unde Gr. isto nomine etiam Minervam insigniverunt.
 Σαλέ (an Λαβί): Que non est sane mentis. Sabdice Λαβί: Insanient.
 Σερφίος Hippomarathrum.
 Σερφίχορ (an Σερφίχορ) Amatacus.
 Σαυόου. Vide Σαυόου.
 Σερουρι Antiquus Ægyptiis Scrapis fuit symbolum Solis inferioris et fecunditatis Nil. Alius vero Scrapis sub Ptolemaicis e Sinope Pontica in Ægyptum delatus fertur.
 Σάρι Juncus.
 Σαίρι an Vinculum contextum et viminibus?
 Σαβί Hyoscyamus.
 Σβί Doctrina.
 Σεβένου s. Σεβένου Corticosum, quod in summitate palmarum crescit.
 Σεβου s. Σεβου Advena, coloni Ægyptii, qui in Æthiopiæ transfugerunt. Copt. Σιμρι: Novi coloni.
 Σελίου Urtica.
 Σεμθ s. Σεμθ Cardamon, Nastartium.
 Σεμθ Lychnis coronaria.
 Σεμθ Gnaphalium.
 Σεμθ αϊκος ιερός, μυστήριου. Copt. τερο.
 Ἐδικη sacerdotum.
 Σεμθ Lychnis sylvestris.
 Σεδου Sideritis, Heraclea, herba. Vel Σεδουθρι.
 Προκλεσθρι Lapis.
 Σου Intybi genus, s. Cichori. Vide Ἄγου.
 Σουλι Caulalis.
 Σουρι Crocodilion, herba.
 Σου τῶ καταδυομεθρι et καταβουζουθρι. Cognomen Typhonis.
 Σουθου.
 Σουθου Lintheum tenue. Copt. Sheuto.
 Σου s. Σου Nil nomen.
 Σουγου s. Σουγου Crocodili terrestria.
 Σουρ Rhodogendron.
 Σουραουθρι Smaragdus.
 Σου Cognomen Typhonis.
 Σουθ Chamæleon niger.
 Σουθ Tragium.
 Σουχου s. Σουχου Stella quedam.
 Σουθ Absinthium.
 Σουθ Helleborus albus.
 Σουθουθρι Thilapi s. Thilapidium.
 Σου s. Σου Vitis.
 Σουχου Stichas s. Stiechus.
 Σουχου (an Σουχου) Crocodili species.
 Σουθ Sampnicium.
 Σουθ Aristolochia.
 Σουθου Numinis nomen.
 Σουθουθρι Polygonum s. Proteropisacum.

Σφραγίς Thymum.
 Σφραγίς s. Σφραγίς Stibium.
 Σφραγισσός (an Σφραγισσός;) Liliū.
 Σφραγισσός Subterranei et flexuosi scessus.
 Σφραγίς Sucus herbae, qua potione Aegyptii uti
 solent ad curandas diarrhaeas.
 Σφραγισσός Ricinus.
 Σφραγίς Sphinx: figura mystica e variis diversorum
 animalium partibus composita.
 Σφραγίς s. Σφραγίς Cnicus s. Cnicula, stella. Copt.
 Σφραγίς cnicus, ἡ το στίον.
 Σφραγίς s. Σφραγίς Medicamentum metallicum.
 Σφραγίς Pastor.
 Σφραγισσός Erythrodanum, Rubia.
 Σφραγίς Liliū.
 Σφραγισσός Stratiotes, herba.
 Σφραγισσός Hecate.
 Σφραγίς s. Οἶα Mentastrum ἑδωσαν.
 Σφραγίς Fumaria, herba quae et Κρυεῖ vocatur.
 Σφραγίς Perilymenum.
 Σφραγίς Ricinus.
 Σφραγίς s. Τροχίλος Avis, quae crocodili dentes
 fauce quae purgare dicitur.
 Σφραγίς Nomen mensis quinti.
 Σφραγισσός Pisis Niloticus.
 Σφραγίς Foran ex Aegypti. Οἶα s. Οἶα Lapis
 pellucidus.
 Σφραγίς βαλεῖς τοῖς μένεις ἢ ἀιχμάλωτοι τοῖς μένεις.
 Copt. Magus pastor vel Pastor armatus.
 Σφραγισσός Hyssopus. Aegyptiacam v. esse conten-
 di Jablonski.
 Σφραγισσός Pisis Nilicus.
 Σφραγίς Membri viridis simulacrum. Copt. Παλω
 s. Φαλω Ραετ.
 Σφραγισσός Mensis nomen.
 Σφραγισσός Memnonis nomen ap. Thebanos. Vide
 Αἰθιοπία.
 Σφραγίς Orphicorum Deus. Copt. Φερεῖ αἰών.
 Σφραγίς E Copt. φερεῖ Rex.
 Σφραγισσός Mensis nomen.
 Σφραγίς Memis nomen secundi.
 Σφραγισσός Mentha sativa.
 Σφραγίς Equisetum.
 Σφραγίς Deus, quem Gr. Vulcanum dicunt. Aegyptiis
 commune deorum nomen.
 Σφραγίς, tanquam Aegyptiacum nomen indicatur,
 non exp.
 Σφραγίς Sol.
 Σφραγισσός Clematis.
 Σφραγίς Pisis Niloticus.
 Σφραγισσός, Φάσσα s. Φασσισσός τὸ λιγυρὸν τὸ ἄριστον,
 ἢ χερῶν ἐκ παχέας λίπης.
 Σφραγίς Crocodilus. Copt. Amsah.
 Σφραγίς s. Χαράς Charon. Copt. Χαράς Silere, Si-
 lentium.
 Σφραγίς Crocodilus, herba.
 Σφραγίς s. Χένισσός Parva coturnix. Pisis condi-
 tanei genus.
 Σφραγισσός Hedera.
 Σφραγισσός Lapidis genus.
 Σφραγίς Elaphoboscum.
 Σφραγίς Attractylis.
 Σφραγίς Tubus, vel Tibia, ab Ostride inventa.
 Σφραγίς Scolymus.
 Σφραγίς Nomen mensis, forsā i. q. Χνάξ.
 Σφραγισσός οἷς τὰς ἐρηθιστὰς μερῶσιν Αἰθιοπίας.
 Σφραγίς Mensis hyberni nomen.
 Σφραγισσός Malva hortensis.
 Σφραγίς Hercules.
 Σφραγίς s. Ψάγδα, vel sine articulo Σάγδα Un-
 guenti genus.
 Σφραγίς Teges, Storea. Copt. Psiathom: Storea.
 Σφραγισσός Cerusa. Copt. Psiathath: Plumbi min-
 tiae, tumentia.
 Σφραγισσός s. Ψυθοφραγισσός Nomen a rege A-
 gypti Josepho inditum, Caput mundi, vel Salvatorem
 mundi signifi., ex Jablonskii sententia.
 Σφραγίς, Προς s. Προς Sol. Filius Ouiridis et Iaidis.
 Apollo.
 Σφραγίς τὴν ἄριστον. Περσφραγίς ἐστὶ Διονύσιος.
 Σφραγίς Attriplex.

ÆOLIS.

Ἀερίωνος ἀπαιεῖται μίση Ἀγραπῶν.
 Ἀερίωνος ἔρση.
 Ἀερίωνος, Ἀερίωνος s. Ἀερίωνος ἢ φάλη.
 Ἀερίωνος Inanes.
 Βαερίωνος βέθρον.
 Βέλλας Balla.
 Κάλλιος ἐκλίαν μίση. Sed vide Σέλλας.
 Κάρριωνος (an Κάρριωνος;) τὸ ἡμιέριον.
 Κανάλιος s. Κανάλιος τὸ ἄθος.
 Μέλιος ἢ ἔλας.
 Μίση προ ἡμέρα.
 Εἰρήνη ἢ ἡσυχία.
 Οἶα τὰ δεινὰ (an οἶα τὰ δεινὰ;) ἢ
 Ἐπίση, Ἐπίση τὸ ἑπικρατῆς.
 Σέλλας ἐκλίαν μίση ἢ ἀπαιεῖται. In istis
 leg. pro Κάλλιος.
 Σφραγίς πλάθου.
 Τάλη ἢ ἀνερασθεῖα τὸν ἡμέρα.
 Τριπῶν κεραλή.
 Φάσσα μίση ἢ ἄθος.
 Φάσσα s. Φάσσα ἀπαιεῖται.

ÆTHIOPES.

Ἀερίωνος Nomen teminis cuiusdam.
 Ἀερίωνος ἐκ τοῦ αἰετῶν ἑδω. Nil nomen ap.
 insulae Metoēs incolae.
 Κόκκος Palmiarum species.
 Κροκόττα Animal quoddam quadrupes.
 Κόκκος Palmiarum genus.
 Μυχίλιωνος τοῖς ἀπαιεῖται Transfugas et Iry-
 pto nominabant Aethiopes.
 Οἰεῖται ἄριστον, καὶ ἐστὶν ὡς ἑξῆς αἰετῶν.
 Πρὸς ἑδω.

ÆTOLL.

Ἀερίωνος ἢ ἡσυχία.

ALEMANNI.

Ἀβέλλας Mulctrum.

ALEXANDRINI.

Nota: Huc illata sunt iusta tantum voca, quae
 diserte Alexandrinis tribuuntur. Plura factum
 hic potius pertinentia supra inter Aegyptiacas
 recensita sunt.

Ἀβέλλας Ancilla honorator.
 Ἀλαβάρχη Alabarches.
 Ἀρορα Mensuræ genus.
 Βαίση Mensuræ genus.
 Βαυελίς Pœculi genus.
 Βήση, Βήση s. Βηθίων ποτήριον.
 Βόων Custodia.
 Ἡμίστρον Coracinus piscis.
 Κολοσσία βίση τὸν ἐκβαρῶν.
 Κόνναρος Connarus, arbor.
 Μανέριον ἄριστον. E quibus nascuntur galli pugaces.
 Φουκισσός ἐπέδωμ Ἀερίωνος ἢ ἔχωναι ἡρῶν.
 Φότιγγες Ἀερίωνος αἰετῶν.

AMATHUSII.

Nota: Incertum Phœnicie an Cyprī incolae sint
 hi, quibus Hec. aliquot vocabula tribuit, an
 etiam Laconica. Possunt etiam alia his, alia
 illis fuisse in usu.

Κεβέλλας ἄριστον.
 Μαλίση τὸν Ἡρακλῆα.
 AMBRACIOTE, Corinthiorum coloni in Epiro.
 Ἀερίωνος Pisce.
 Βαβέση βαιζέσθαι γυναικας.

ARABES.

Nota: Comprehenduntur hoc nomine non inco-
 lae tantum Arabie, verum etiam gentes aliae
 extra eam, quae tamen inde oriunde videban-
 tur.
 Ἀλλῶν ἢ Οἰρατίη.
 Ἀλίση Ἀροδίση.
 Ἀλλῶν. Conferitur ἄλλω Alluwh: Xylaloe.
 Ἀχῶ Cassie quaedam species.
 Δάκκα Cassie species.
 Δονάση Bacchum appellant Nabataei.
 Ἐλίση. Conferitur علم Allu: Sapiens, Magus.

Zagziberus Zingiberis. Arab. زنجبيل Sangabil.
 Zolānon. Confertur زولان Siwānon: Lolium, Zizania.
 Kīrbā p̄hā. Arab. كيربا Kirbah, et حرب Gurb: Peza.
 Alābān bēdīnno. An ab الالبير Albir: Pateus?
 Lādānon lādānon. Ar. لادن Lādan, et اللدآن Alladānon.
 Aēs: ὁ ἐν τῇ χεῖρι τοῦ σκορπίου λαμπερὸ ἀστέρ.
 Ar. لساع Lusaab: Ictus scorpionii.
 Māyir τὸ σκοτάριον.
 Mēgara τὰς καταγενοίας οὐίσους καὶ βλαβήρα. Ar. مغارات Megarāt: Cavernae.
 Orōd: Bacchus.
 P̄hūraik. An Cursores veloces? ex Ar. فراتك
 P̄hūraik: Celeritas equus.
 Sāhī ὁ ἀγαθὸς δαίμων. Leg. Σάφη. Chald. ܣܚܝܫܫ Schimscha: Sol.
 Sāpōr ἑσπέρια. Ar. سمر Surr: Locus occultus, vel
 Hebr. ܥܫܪܘܢ Osar: Horreum.

ARCADES.

Ἄρρωδα, et Ἀρρωμαλα Condimenta.
 Κάθδορ ἰδρία.
 Κέδαρ Saltationis gena honeste ac decore.
 Κυθάρ Genus ἐποδημίων.
 Μυρία ἴσπει καὶ βοῖ.
 Οἶνοι Σέφρα, ἑσπέρια.
 Ὑψάρ ἡ στέλι.

ARGIVI.

Ἀγυμία Justa funebria.
 Ἀρχυλαδύρ Familia.
 Ἀρσίδες (an Ἀρσίδες;) Sacerdotes quaedam.
 Foran eodem quae ab Hes. Ἡρσίδες vocantur.
 Βεῖδος ἀγυλία, ap. Hermitienses.
 Βόσφορ Ver, ap. Trapezios.
 Βῶρ, forsan pro βοῖν τῆν ἄσπιδα, βίφουρ.
 Δροῖ ἰσχυρία.
 Ἰὴ ἡ σελίγη quem usum ex Aegypto repetit Jablonski.

Κυλαβίσταρ τοὺς κυλάτας.
 Καρπεῖλλον τὸ ἰσχυρίον.
 Κέστωρ νεαρία.
 Λέχηρα θυσία ἐπιτελουμένη τῇ Ἥρῃ.
 Πέργειν πρέσβει.
 Περγέλον ὀρθήραρον.
 Σερμαλία ράσκη.

ARMENII.

Κέρτα πῶλι.
 ASIANI, Gr. in Asia minore habitantes.
 Βαῖταρ τὰς δόρας τῶν αἰγῶν.
 Βαῖον Vicina.
 Γάλλορ ὁ ἀπαιτημένον τὴν αἰδοία.
 Κίρσα Numisma.
 Λαῖμα ἐπὶ τῶν ἀναδίων καὶ ἐπιδύμων.

ASSYRII: qui fortasse quandoque cum Syris commiscuntur.

Βαῖγυρ Festum quoddam.
 Γαυγαμλα κυρίως ὄλεο.
 Μάλγυρ s. Μάλτγυρ τῆν Οἰρανίαν ἢ Ἀρροδίτην.
 Πανδύρα s. Πανδύραρι Instrumentum musicum tribus intentum chordis.

ATHAMANES.

Ἄλαδ πῆγει.
 Ἄρλωρ Panis genus.
 Ἀσπαλορ Piscis.
 Βαῖρῶν s. Βαῖθῶν πωλίδα.
 Δωῖμορ Panis genus.
 Κέστωρ ἔλαιον.
 Μάρεν πωλίον.
 Τεσὶν κεραλί.

ATHENIENSES.

Αἰαῖ ἀκόντων.
 Ἀρμίον ἑσπέρια, Ἀθήρη.

Ἄστω Ἀθήραι, καὶ ὁ περιόλου. Vox ex Aegypto oriunda.
 Γοργήρ δευρομήριον ἐπέγειον.
 Γεγῶ Ἀθῆν᾽ ἐγγυρία.
 Ἐνδοσία δαμάρα.
 Κυθία κορυθήρα.
 Κλάδαρ βίβαλλον.
 Κῶγ᾽ ἑσπέρια: ἐπιφάνηρα τετραπέριον. Ex Indorum lingua repetitur.
 Κυθίρα: σκῆλα καὶ γέλασα. A panegyri, dicta Κῆθου, ἐν ᾗ ἀλλήλων ἔσκατον.
 Μαισίωτες οἱ τῶν μαγείων ἐπιφάνη ἐπέγειον.
 Νάτω πῆγει.

Ἄλλε Pocolum ligneum.
 Ὀχθῶδορ, Ὀχθῶδορ s. Ὀχθῶδορ τὸ γυμνασίου λάμα.
 Σαλαβαχῶ πῆγη.
 Σέφρα τὸ ἐκ κρῆτων σπυρρίσμα περιβαλλόν.
 Σαῖθῆ ἑσπέρια, ἄλλοι, σπυρίδα.
 Φορᾶ (an Φορῶν;) Ἀθήρη ἑσπέρια θεῶν εἰ ἐν τῇ Ἐσπέρια.
 Ἐσπέρια Ramus vitis unguis, quem in festo Sciforum juvenes cuncta certantes gestabant. Aegyptiacum esse dicitur Δωχορ ἢ δρωελοί.

BABYLONII. Quo etiam nonnulla referenda sunt, quae Chaldeis tribuantur.

Ἄλα Ἡρα. Σέληρ.
 Ἀλαγᾶνερ Seleucis iudices vel magistratus, vel aliud quid.
 Βελέλαρῶ ὁ τοῦ πῆρος ἀστέρ.
 Βῆθῶν s. Βῆθῶν ἢ Ἡρα, ἢ Ἀρροδίτη. Hebr. ܒܝܬܬܝܫܫ s. ܒܝܬܬܝܫܫ Baalsh s. Baals: Dominus.
 Ζωγᾶνερ Servus, qui in festo quodam domi praestet.
 Μινδολέστωρ ἀρῶνι, καὶ ἡ πῆρ τὰ σίρῶνα εἰσπύζου. Suspecta vox.
 Νάρθα Βαβυλωνίαν ἀρῶντων πενήθερα.
 Σαῖτα Festum.
 Σαχῶρῶν τὸν ἐγγυσημένον.
 Σαλαμβῶ (s. Σαλαμβῶν) Ἀρροδίτη.
 Σάη (an Σαῖη;) ἡ σέπρω.
 Σαρχῶν ἢ κορυθήρα τῆν Ἡρα.
 Σαῖρ ἀρῶνι τῆ.
 Σαῖν Ἡρα. Confertur Pers. ܣܘܪ Urens, Sol.
 Σαῖν Ἐρμῶ ἀστέρ.

BARBARICA voce. huc congesta sunt, quae peregrina declarantur, non indicato populo, a quo accepta sunt. Barbaros Gr. dicentes saepe Persas intelligunt.

Ἀπαῖμα πολλάχι χάρμα.
 Ἀγγατος Arbor vitem portans.
 Αἰζῶρ Placente genus.
 Ἀλαβαστήρ forsan loci nomen unde adrehebatur merces. An ministerium Alabachis?
 Ἀραβίλα s. Ἀρβίλα Calcamentum barbaricis genus.
 Ἀρροκῶρ φέλα.
 Ἀσπῶρῶν Cassia quaedam species.
 Ἀττάγας Attagen. Cf. Spicilg. p. cccxvii.
 Βαβασαῖρη Vox qua deus barbarus assensum suum declarat.

Βοῖβῆτορ Instrumentum musicum.
 Βοῖρῶν s. Βοῖρῶν Instrumentum musicum.
 Βορῶλλῶ Placente genus.
 Βοῖτη Terra.
 Βοῖνδάρη ἰσχυρίον Ficorum genus in Attica.
 Βοῖνῶλλορ βοῖτῆ ἢ βοῖτῆν cecelas. Alii: ὁ κέλειον (an κέλλων;) aut ἰσπύριον.
 Γαββαλάρ κεραλί, ἑσπέρια.
 Γάον ἑδῶ γλίον.
 Γακούδα ἑσπέρια.
 Γαουτῶν ἑσπέρια.
 Γάνα ἄγγειον σέφω παραλήσιον χάρμα, γῆ.
 Γαρῶν, e γαρίκα ortum putatur, aut versa vice.
 Γῶρῶν Locus extra imperatoris tentorium, ubi legationes et nuntii audiri solebant, et fieri alia negotia imperatoria.
 Γυργαῖον κροῖτόν Placente genus.
 Ἐλῶρ Elephas. Ebur. Morbi genus.
 Ἐπιφάνηρα et Ἐπιφάνη. Voces adhuc non intellectae.

Ζωδῆς (an Ζήξης) *Leuco.*
Θυμαί *periphr.* *σαύα* s. *λίαν.*
Καλιόνη *χαλκίος, ἀνοξιστικός.*
Καλιόνη *καρβύδακος βορβόρακος.*
Κλοίστρον (an *κλιότρον* ?) *Placenta* genus.
Κόκκωρ *Aliquid*, quo in paranda placenta, βαρ-
 ρισί dicta, utebatur Delū.
Κόμω *Gummi.*
Κοίρω *Potionis* genus ex hordeo aut tritico, Iberis
 occidentaliibus et Britannijs usitatum.
Κοίρωρ *Σερπίων.*
Μαγάδα s. *Μαγάδα* s. *Μαγάδρ* *Instrumentum*
musicum.
Μαδεσίω et *Μαμαρόθ* *ειώθων γένη*, ut videtur.
Μάμερωρ *Αρω.* E lingua *Osca.*
Μαματίωρ *Placenta* genus.
Μέταρ *Sericum.*
Μίρωρ *οικαδὸς διάδημα.*
Όλιγγο s. *Όλιγγο* s. *Όλιγγορ* *Locustarum* *spe-*
cies.

Οινονοτόδοκωρ *φαγάλλιδος, ευστόμακος.*
Πόλιωρ *Placenta* genus.
Ραγίωρ *ή θειόδημα.*
Σαβάζωρ *τό εὐόζωρ.*
Σάβανωρ *Linteam.*
Σαβόρωρ *Navigium* *vacuum* *saburrae.*
Σαβόρωρ *γυναικίωρ αἰδοίωρ.*
Σαβόρωρ *ζωφίωρ αἰδοίωρ.*
Σάβωτωρ *γυναικίωρ αἰδοίωρ.*
Σαμάρωρ *σπάθης βαρβαρικῆς.*
Σαυκίωρ *ἀνοξιστων βαρβαρικῆς.*
Σαυκίωρ *είδος σπυρίωρ ή φλαμυλλωρ.*
Σέσλι s. *Σέσλιρ* *Herbæ* *genus.*
Σίγκρωρ *σημαίωρ βαρβαρωρ.*
Σίνωρ *Sinapi.*
Σομῶρ *μέτρορ γῆρ.*
Σοποενίωρ *βιά ή θρωρ τῆρ μαρίωρ.*
Σομβάλλωρ *Texta, Undones* *quidam* *Cilicū.*
Ταύρωρ *Phasiatum.*
Τετράκαλιωρ *χέρωρ.*
Τετρίγυλωρ *Cucurbita.*
Τετρίκωρ *χέρωρ.*
Τριμέτωρ *εἰδοίωρ βαρβαρικῆς.* *Al. ὅπωρ βαρβαρικῆς.*
Φεσέωρ *μήγγων σπείωρ.*
Φουζα s. *Φουζόζωρ* *τό φούζωρ.*
Ψαδῶρ (leg. *Ψάδωρ*) s. *Ψαδῶρ* *μύρωρ ποτίωρ.*
Ψεφάρα s. *Ψεφάρωρ* *τῶν Διδωτων ἄρωγες.*

BITHYNI.

Βεθιάτωρ *Mensis* *nomen*, qui Gr. *Ἀρεμείωρ* di-
 citur.
Βέρωρ *Cantilex* *genus* *agricoliarum.*
Γάλλωρ *ή ἀνοξιστωρ αἰδοίωρ.*
Γάωρ *ή θάωρ.*
Αρβιτινάρωρ *Cilicium* *monachicum*, ap. Pru-
 sacenes.
Ασπράτωρ *οἱ κάλωρ*, ap. *Caucones.*
Ασώρ *μήρωρ* *ή ἀρῶρ*, ap. *Caucones.*
Ασώρ *χαλκίωρ* *όνορ* *γυναικίωρ αἰδοίωρ.*
Πάτωρ *Jovis* *cognomen.*
Σάπωρ *σάλωρ αἰδοίωρ.*
Χάρωρ *τῶν μαλιάνωρ* *λεχάδωρ* *appellant* *Mariandyni.*

BEOTI.

Ἄωρ *Cras*, vel *Pendula.*
Ἀγρίωρ *Certamina* *Thebis.*
Ἀσπρωρ *αἰρωρ.* *Leg.* *foran*: *Ἄωρ* *ή τῶν αἰρωρ.*
Ἀχῶρ *Mensura* *frument.*
Βαδῶρ *ἀρωγῶρ.*
Βάωρ *Mulier.*
Βασραχωρ *τῶν τραχέλωρ*, unde *Βασραχελίωρ*
τραχελίωρ.
Βεττωρ *γυναικίωρ.*
Βίωρ *σπίγγωρ.* *Vide* *Φίωρ.*
Βιέρωρ *αἰρωρ.*
Έρωρ *τό δούρωρ.*
Τετρίγυλωρ *ἀρωγῶρ.*
Καβρίωρ *ή Έρωρ.*
Κατωρ *ή καλαμίνθωρ.*
Καρωρ *Zeta.*
Κάρωρ *Zeta.*
Κωτάδωρ *τῶν χελιδώωρ* *Thebani* *appellant.*

Λέτωρ *τό εὐώρ* *δευτερωρ.*
Όγωρ *Ἄθωρ*, *Thebis.*
Πάρωρ *ή μετρωτῶρ.*
Σαρωρ *Medicum* *appellant* *Thebani.*
Σόωρ *βίωρ*, itemque alia planta *τῶ* *μορ* *similis.*
Σάωρ *βίωρ*, *σάωρ.* *Hinc* *Σεωτῶρ* *Opus* *e*
corio *facere*, *aut* *sarcire.*
Φίωρ s. *Φίωρ* *σπίγγωρ.* *Ut* *Bica.*

BYZANTINI.

Πανωκίωρ *τῶν μεθωτῶρ.*
 CAPPADOCES.

Ἄσπρωρ *Mensis* *nomen.*
Ἀρωτῶρ *Mensis* *nomen.*
Ἀρωτῶρ *Mensis* *nomen.*
Ἀρωτῶρ *Mensis* *nomen.*
Ἀρωτῶρ *Mensis* *nomen.*
Ἀρωτῶρ *Nomen* *Jovis*, *et* *Fontis* *Jovi* *sacri.* *Ex*
Hebr. *מַשְׁתֵּי מַי* *Me* *hasselo*: *Aqua* *juramenti.*
Δαυῶρ *Herculis* *cognomen.*
Κόρωρ *Poculi* *genus.*
Λέωρ *Mensis* *nomen.*
Μέρωρ *Mensis* *nomen.*
Νάβωρ *Instrumentum* *musicum.*
Νυξίωρ (an *Ναξίωρ* ?) *Muris* *genus.*
Σαρωτῶρ *Mensis* *nomen.*
Σερωτῶρ *Mensis* *nomen.*
Τερωτῶρ *Mensis* *nomen.*
Τίρωρ *Mensis* *nomen.*
Τερωτῶρ *Mensis* *nomen.*

CARES.

Ἄλωρ *Equus.*
Βάδωρ *Victoria.*
Γάωρ *Regem* *appellant.*
Γίωρ *Lapis.*
Έρωτῶρ *Δαμῶρ*, ap. *Halicarnassenses.*
Έρωτῶρ *Mercurius.*
Καρωρ *ίππωρ*, *πειρωρ.*
Καλαρωτῶρ s. *Καλορωτῶρ* *Saltationis* *genus.*
Κόβωρ *Mensura* *genus.*
Μάρωρ *Bacchus.*
Μέωρ *Lapis.* *Vide* *Γίωρ.*
Όγώρ *Deum* *appellant.*
Όζωρ *πύργωρ* *δευτερωρ ἄρωρ.*
Σοίωρ *Tumulum*, *Sepulcrum.*
Τυρωτῶρ *ή βιάδωρ.*
Ψογῶρ *Jupiter.* *Vide* *Όγώρ.*

CARTHAGINIENSES s. *Puni*, quorum vocē, e
 Phœnicum x. Hebr. lingua exp. Hi quoque non-
 nulla ex iis sibi vindicare possunt, que ad Libyes
 ab auctoribus referantur, de quibus infra.
Ἀβιδάστωρ *Lilium.* *Hebr.* *לבו* *אבוב* *Abòb* *la-*
bàn: *Calamus* *albus.*
Ἄγώρ *Carcer* *valde* *tenebrosus* *Cartagine.*
Ἀνωτῶρ *Baglossum.* *Leg.* *Ανωτῶρ.* *Arabes*
hanc *herbam* *appellant*: *Lingum* *tauri.*
Ἄρωρ *Canina* *brassica.* *Genus* *est* *Mercuriali.*
Nomen *habet* *ab* *Έρωρ.*
Ἀσπρωτῶρ *Anagallis.* *Hebr.* *רשף* *הציר* *Hasir* *rest*:
Herba *veneni.*
Ἀσπρωτῶρ *Δαυῶρ* *δουρωρ.* *Foran* *scr.* *Ἀσπρωτῶρ.*
Hebr. *חַסְרֵי* *Hask* *akko*: *Capree* *vel* *Bica* *amor.*
Ἀσπρωτῶρ *Mercurialis.* *Punicè* *חַסְרֵי* *Hassumes*:
Minister. *Herba* *ministra*, *sc.* *deorum*, *est* *Mercuriali.*
Ἀσπρωτῶρ *Canina* *brassica*, *que* *species* *est*
Mercurialis: *distinguitur* *a* *priori*, *addito* *לב* *Labàn*:
Alba.
Ἀσπρωτῶρ *Eruca.* *Leg.* *Ἀσπρωτῶρ* *nomen* *comp.* *et*
רשף *Hasir*: *Herba*, *et* *Rue*, *pro* *Lat.* *Eruca.*
Ἀσπρωτῶρ *Ἀσθῶρ*, *χαρμίνωρ* *Terrestre* *malum.*
Sic *Hebr.* *רשף* *רשף* *Hasir* *ipsum*: *Herba* *malè.*
Ἀσπρωτῶρ *Ἀσθῶρ*, *Hebr.* *רשף* *רשף* *Hasir*
hilòs: *Herba* *Chili* *pro* *Achillio.*
Ἀσπρωτῶρ *Solanum.* *Leg.* *Ἀσπρωτῶρ.*
רשף *רשף* *Hasir* *hassemini*: *Herba* *octavà* *l. e.*
Esculapii.
Ἀρωτῶρ *Rhusum.* *Hebr.* *רשף* *Atad.*
Ἀρωτῶρ *Plantago.* *Hebr.* *רשף* *רשף* *Hasir* *arkis*:
Herba *herosa.*
Ἀρωτῶρ *κρωτῶρ.* *Pto* *Ἀρω* *leg.* *Ἀρω*

Βάβυς Orbis oculis, quod ab Ægyptio Βαβ' Ocu-
lus, derivant.
Βάλλος Infortunatum.
Βοβήσας Parva locusta.
Βυατίμυρα Diana, Dulcis virgo.
Βυατί γλυκύ.
Γόρτυρας γόρτυρα.
Γελχίους Jupiter.
Δάλαστος ἄστυ.
Δαμάθης ἢ κερκίθης Ἀδωνες.
Δάστος τὸ ἀγαθόν.

CRETENSES.

Δαπί· αἱ κρηθαί.
Δία τὴν ἡμέραν.
Δίβαν ἕβρι.
Δίρατος ἕβρι.
Δοράν δάκτυ.
Δροσίς καλίον.
Δύλα τὰ ὄνα.
Ἐλλωτία ἑσθη Εἰρώσθη.
Ἐσιερφίους Saltationis genus.
Ἐσπρόντων Ζεῦ.
Θρασίς ἀρεταίον.
Ἰαργυρίν· χαρὶν καὶ ἑσθόν.
Ἰθίον τὴν αἶσαν.
Ἰθίον ἰθιέρη, vel ἰθιέρηθ.
Ἰέττας (an Ἰέττας;) τοὺς πατέρας, ἢ τοὺς ἀγγίους
τρύφου.
Ἰρόλιος Mensis nomen.
Ἰόβας κάλαρος.
Κάδμος ἕβρι. Ἰόβας. Ἰαπί.
Καρὶν τὴν ἀγρίαν.
Καρανά τὴν αἶσαν.
Καρροίς ἕβρι.
Κάρρη τὴν βοῦν, καὶ τὴν οἰστέην.
Κερίνας τοὺς λαγωούς.
Κλειδαῖ ἰσοδύματος εἶδος.
Κλήβη ἢ κερύθη, ap. Polyrrhenios.
Κουρμῆ ἕβρι αἱ Κρήσαι φοροῦσι δροῦν ἄστυδισση.
Κουτίον Virgo.
Κυέλλιος ἄστυ καὶ τετράστος πατήρων.
Λάττα μύς, ap. Polyrrhenios.
Λαυξίθ δορῆσι.
Μαρί τὴν σῶν.
Μαρινά τὰς παρθέτους.
Μόριον Virgo.
Μοίαν τὴν κομῆν δουλείαν.
Μυλάττα τὴν μεταξὺ ἐλευθέρων καὶ δουλῶν.
Ρυετόν ἕβρι.
Σόρας γύρανος, ap. Polyrrhenios.
Συόδοι μύς.
Τριώ κεφαλή.
Τρον ἕβριον.
Χάνια Pocali κείνι genus, ap. Gortynios.
Ψόδια τὰ ψεσθῆ.

CYPRII.

Ἄβασθ ὁ ἐδιδάσκαλος.
Ἄβασιτάν τὴν γυναικωπέμπη, τὴν καθαρομένην
καταμαρία.
Ἄβαρταί· αἱ σπηλαί.
Ἄβλαῖ λιμνοί.
Ἄβρεμῆ ὁ ἀδελφεός.
Ἀγαθία Sileo.
Ἄγανη Sagena.
Ἄγρῆ Aquila.
Ἄγασται κρηθαί. Ἀγοστήσας ἐκφιθιάσας.
Ἄδουρ Immundus.
Ἄιδά καλέ.
Ἄλα Vinum.
Ἀσώματα τὰ τῶν προσκομμένων κριθῶν ὄχηρα.
Ἀσάικα ἀκίφωγα.
Ἀσάλοφρον ἀποκλείον.
Ἀσάλογμα Demulatio.
Ἀριζὸν ἕβρι.
Ἀρμύονος σπηλαί.
Ἀργαρεὶ ὁ ἄστυς.
Ἄσρ ὁ Ἄδωνας. Ἄσος Reges.
Βάλλαῖ βαθμοί.
Βουκαλῆ ἄεμος, καὶ ἄρθοι.
Βουόκ· στίβας.

Βοδῆθῆ, ἢ Βοδῆθῆ· Lactuca, it. Βοδῆθια.
Βοενθούρη τὴν φιδάσα.
Βοίγαν τὸ μικρόν.
Βοοχέρος βύραρχος.
Βούβας Custodes sepulcorum.
Γάνος παράδουσα.
Γαίνα ὁ Ἄδωνας.
Γοργίους Assentatorum genus ap. Salaminios. Vide
Προμύλαγγος.
Γοδῆ· εἰαίον.
Δίονος τὸ τοῖχος τὰ πύλας.
Ἐλαθίνας Jovis templum.
Ἐλασιός Jovis cognomen.
Ἐλασος Βατύριον.
Ἐσθίθης ἕβρι.
Ἐστέα ἕβρι.
Ζάβατος ἢ Ζάλαμος τὴν αἰχμηροί, ap. Paphios.
Θίβωνος, ut Θίβη· εἰαίον.
Ἰγγία εἰς, ap. Paphios.
Ἰμύτρανος ἐπέζωστος, ap. Paphios.
Ἰμύτρανος (leg. Ἰμύτρανος) ἐμύβλιον, ap. Paphios.
Ἰσοπάπυρος ἐγκατάβλητος, ap. Paphios.
Κάβιος ἄστυ, ap. Paphios.
Καλίθια ἕβρι.
Κάπια τὰ σκίραδα, ap. Cerynitas.
Καχλαῖ τὰ ἄσθη.
Κίβος ἑσθός (an ἑσθός;) ap. Paphios.
Κιλλὰς ὄνα, καὶ τετράζ πρῶτονος.
Κίρην ὁ Ἄδωνας.
Κίτταρος Diadema. Κίτταρος Qui tale diadema
ferunt.

Κυέλλιος εἰαίον (an ἄστυ;) πατήρων.
Λάσος τὸ κολοβόν.
Μαγίς Edulii genus.
Μιάσις μύδιον αἶον ἢ κριθῆ τ.
Μόρον (an Μωρόν;) τὸ ἄστυ.
Μοχαί ἕβρι, ap. Paphios.
Μόφον κρηλί, ἢ ἐν τοῖς ἱματίαις.
Μύθα· φωνή.
Μυλάσασθαι τὸ σῶμα, ἢ τὴν κεφαλὴν σφίβασθαι.
Όρῆ· βυρμία.
Οἰόρας ἡμεῖς.
Οἰορον ἑλκων.
Οἶνον ἕβριον.
Πειρῆθος ἕβρι.
Προμύλαγγος Assentatorum genus, ap. Salaminios.
Vide Γοργίον.
Σάκθιος θυσία, ap. Paphios.
Σίας στήσι, (an στήσι;) ap. Paphios.
Ἰέσι (an Ἰέσι;) σπυλί, ap. Paphios.

CYRENEI, ad quos forsitan e Libyis nonnulla referenda sunt.

Ἄρμύον ἕβρι.
Βαποσθαί, Βασόσθη, ἢ Βάσοστος Vulpes.
Βουόκ ἕβρι.
Βυατί ὄνα βύραρχος.
Δεῖνον τὴν πικροπέτση.
Δεῖνον. Vide Ἰερα.
Ἐσθίθιος ἢ Ἐσθίθιος ἕβρι.
Καπῆτος αἱ κρηθαί (an προμαρῆς ἢ προμαρῆσι;)
Μίση Succus in metallis concretus.
Τέθθα ὄρατα.
Ἰερα (sic pro Δεῖνον leg. ap. Athen.) ἐσθίθιος ρίσις.

CYRNI, IN CORSICA.

Βάλαρος Exules.
CYZICENI.
Ἄρμύονος Sampsuchus.
DELII.
Βασονίος Placentæ genus.
DELPHIL.
Βεσος Mensis nomen.
DOLOPES.
Μαμαρῆθῆ ἀνεθεκτοῖδες.
DORIENSES.
Ἄικλος Creta.
Ἀκρῆ ὁ κρηθ.
Βούκ· αἱ ἱεραί (an ἡέρας? Sacerdotes femine?)
Ἐλαί ὁ Ἡρακλεις.
Ἐρακία, ἢ Ἐρακία ἐπίθετον Bellaris, que a
cous apponantur.

Εἰδωτα ἕντες, ἄφρονες.
Θαυμάζει dictum a festo Θουλά.
Ἰραλὶς ὁ νότος, καὶ τὰ ἐπιμύρα τῶν ἄλιτων.
Καλαμίνδος πλάγιον.
Καλακτῆρ ὁ ἀριλάγος.
Κάλλος ὁ ὄνος.
Κάιν ἀγγεῖον ἀφαιρήσιον. (Αὐ ἀφαιρήσιον)
Κορτίς ἡ κεφαλή.
Μάκνος, ἢ Μάκος Ornamentum collaris genus.
Μαδίνες, Μόδον. Ospectum.
Σάμα στοιχίαι.
Σάν τὸ σίγμα. Hebr. שׂן Sin, vel שׂם Samec.
Σίγλας (αὐ Σίγλας) Insures.
Τύβαρος Extremum ἐπιφώσιον.
Φουλίδερ κερθῆνον χορία.
Φυλλόμενοι (αὐ Φυλλόμενοι) τὰλλόμενοι.

DRYOPES.

Βοδῆς ὁ Ὀνομίτος.
Πέσος οἱ δαιμονες.
ELEE.
Ἀράσσορες Furunculī.
Ἀμιλλανος ἄρσάνον.
Βαίδεον ἔσπον.
Βέσχυλος τὸν σποδῆτον ἄρπον.
Βροάτανος τῆρον.
Βροάτανος παύζει ἀπὸ νόσου.
Δερίταις (αὐ ποτιὺς Δερίταις) Passeres.
Δοιλανος βδολλαν.
Δουράντονα τὸν οὐ μέγας.
Κολωνία τόπος.
Λάβρα αἱ δίκαι.
Σαντιαλεῖ μασιγγάται.
Σερὸς χθῆ.
Τρίσσο ἀριθῆρον, καὶ βασιλείς.
Φιλὰδ ἄρις, ἔσος.
Φορβῆνα ὄλλα.

EPIROTE.

Δόξα Mare.
Ἐλα et Ἐλάδ Jovis uides Dodona.
Ἐλλάς Ἐλλανος οἱ ἐν δωδῶν, καὶ οἱ ἱερεῖς.
Λορῆς ὁ σάκρος.

ERYTHREI.

Μόκρωνα τὸν ἄδῶν.

FRANCI.

Ἀγγωνες Hastarum genus.

GALATÆ. Vide Celtas.

Κάρρον τὸν ἀλλήγγιν.
Λευόματα, s. Λευόματα εἶδος καταρράδων.
Λεύγα μέτρον τι. Leuca.
Μάρκα Equus.
Τριμυρακσία Institutio, e qua singulos equites bini servi armati in praelium sequebantur, qui si ille esset vulneratus, in ejus locum succedebant.
Υἱ εὐκας, Fructus genus.

GETÆ.

Γεβλιζας, Deus, qui et Ζεβουβ, vel Ζαμῶδς appellatur.

GORTYNII.

Κάρα: αἱ ἡμέρας ποδοφύριον.

MEBRÆI, CHALDÆI, SYRI a Gramm. nonnunquam confunduntur, et lingue stirps communis in diversos tantum ramos diffusa, eos jungit. Conferenda etiam sunt nomina Phœnicia.

Ἀβ Mensis nomen, Chald. ܐܒ Ab: Syr. ܐܒ Ob: complectitur partem Augusti et Septembris.
Ἀβδῶν Hebr. אבדון Abaddon: Pernicies.
Ἀβῆλα Inutile, Hebr. אביל Hebel: Vanitas.
Ἀβῆρα Hebr. אבירא Habibrahā: Excelsum.
Ἀβῆρα Vitis scriptura pro Ἀβῆρα. I Macc. 6, 43.
Ἀβαχβανθ, pro Σαβαχβανθ scriptum, quod vide infra.
Ἀβῆθ ὁ πατήρ. Chald. אבא Aba. Vide Ἀβῆθ.
Ἀβῆθ νεύθος, Hebr. אביל Ebel: Luctus.
Ἀβῆθ ὁ Ἄδων. Chald. אביל Abila: Culus et arista.
Ἀβῆλλοχος Hebr. אבילא Abilim: Xylaloe.
Ἀβῆθ Hebr. אבנא Abanuth: Felves.
Ἀβῆθλος Deus patrius Palmyrenorum, forsan Luna.

Ἄγῆρ s. Ἄγῆρ Hebr. אגור Agur: Hirundo alius, alius Grus.
Ἄδαι Mensis nomen ap. Chaldaeos dicitur.
Ἄδῆρα κερθῆσι γῆ. Hebr. אדמה Adamah: Terra.
Ἄδῆρ Mensis nomen duodecimi ap. Hebræos Syronæ.
Ἄδῆρα Hebr. אדנא Adonai: Dominus.
Ἄδῆρα, s. Ἄδῆρα positur pro Hebr. אדירי Adirebem: Optimates eorum.
Ἀζῆζος Martis stella. Hebr. אצז Aziz: Fortis.
Ἄθῆνῆς Mensis nomen respondentis Septembri vel Octobri. Hebr. אשתון Athanin.
Ἀθαρεῖς Hebr. אחרניא Atharim: Regiones, secundum quosdam Num. 21, 1.
Ἀιδῆ, s. Αἰδῆ Luna ap. Chaldaeos. An ab Hebr. אידה Hodesch: Innovatio Luna?
Αἰδῆ ὁ πρόδρομος. Vide Ἐλαμῶν. Scribitur et Αἰδαρῶν.
Ἀελλῆραῖ Ager sanguinis. Chald. אקא Hakal: Ager, et אקא Dama: Sanguis.
Ἀχῆρα Hebr. אחרא Hahoa: Spina.
Ἀλβῆρα Vas ventrosum vertitur collato Hebr. אבן Béten: Venter.
Ἀλλῆρα Hebr. הללה Hallel jah: Laudate Dominum.
Ἀλῆρα Hebr. אלמון Almon: Quidam.
Ἀλόη Aloe. Hebr. אלה Abalim.
Ἀλφα Hebr. אלה Aleph, prima Alphabeti littera. Quatenus exp.: βοῦς κεφαλή confertur Hebr. אלף Allôph: Bos, Dux.
Ἀμάη σῆγγου, positur pro Hebr. אבב Abel: Confusio.
Ἀματῆρ τόπος. Positur pro Hebr. אמטאר Lammatarā: Ad scorpum.
Ἀμαθῆ Hebr. אמתא Hammiphthān: Limen inferius.
Ἀμῆ Hebr. אמן Amen: Verus. Certo. Ita.
Ἀματῆρ, s. Ἀματῆρ Hebr. אמתא Hammiphthān: Altare.
Ἀμαῖ, s. Ἀμαῖ Chald. אמא Amma: Mater.
Ἀμαῖ Sugo. Hebr. אמא Mazza.
Ἀμαῖ Pater, e Chald. אמא, ut Ἀβῆρα supra.
Ἀφῶ s. Ἀφῶ positur pro Hebr. אפא Aph hu: Etiam ille.
Ἀραφῆ γῆθος, ἐπιχθ. σπερῆμα. Hebr. ארפה Araphel: Caligo.
Ἀραφῆ, s. Ἀραφῆ Hebr. ארפת Hariphoth: Grana confusa.
Ἀριῆ Hebr. אריל Ariel: Leo Dei.
Ἀρῆρα ἕρ. Hebr. ארר Arim: Montes.
Ἀριῆ Lexca. Chald. ארר Arjeva.
Ἀριῆ Hebr. ארר Erabon: Arthabo.
Ἀρχιερεῖον Praefectus publicis lectionibus, quas Rabbini ארר פירעקim appellant.
Ἀσλασῆ, s. Ἀσλασῆ Hebr. אשלח Haschschelisch: Tertius.
Ἀσραμῆ Hebr. אשחמח Haschremoth, s. positus Haschlemoth: Arva.
Ἀσραῖ, s. Ἀσραῖ. Vide Ἐσραῖ.
Ἀσραῖ Fons in Cappadocia. Hebr. אשחמח Me hascha: Aqua juramenti.
Ἀσῆ Hebr. אשח Hasidim: Ardea vel Cicania.
Ἀσῆ Hebr. אשח Hasidim: Votostricti.
Ἀσῆ Chald. אשח Asgad: Nuntius.
Ἀσραῖ Nomen malī genii. Hebr. אשח Achmed: Perdens.
Ἀσραῖ Hasmonai, cognomen Maccabæorum. Hebr. אשח Hasman: Magnus.
Ἀσραῖ Dea Syronum, Tellus. Cf. Phœnic. אשח.
Ἀσραῖ περιῆρα s. περιῆρα. Syr. אשח: Amphexus.
Ἀσραῖ, s. Ἀσραῖ Hebr. אשח Bahophschit: Morbus Libertas.
Ἀσραῖ Hebr. אשח Eph: Nunc. Vide Ἀσραῖ.
Ἀσραῖ, s. Ἀσραῖ. Vide Μεραχῆ.
Ἀσραῖ κερθῆσι. Hebr. אשח Abas: Apprehendit.
Ἀσραῖ Absinthium. Syr. אשח Ab ascenito Pater somni.

Βαδ' Hebr. **בַּעַל** Bael: Dominus. Deorum cognomen.

Βααλίη Dione. Hebr. **בַּעַלְיָה** Baalath: Domina.

Βαβίαι σύγχυσις. Hebr. **בַּבֵּל** Babel: Confusio. Vide 'Αβιά.

Βαδύη Stola byssina. Hebr. **בַּדִּים** Baddim: Lina.

Βαδύη δαίτιον μέτρον. Hebr. **בַּת** Bath.

Βαυθ' i. q. Βάθος. Scribitur etiam Βεθ.

Βαυθαυθ' Hebr. **בֵּית עֵצֶר** Beth aked: Pagus.

Βαυθα' Hebr. **בֵּית דֵּי** Beth-el: Domus Dei. Scribitur et Βαυθαυθ'.

Βαυκαυθ' (an leg. Βαυκαυθ'?) Hebr. **בֵּיקַת** Bikat: Medium, Dimidium.

Βαυκός Βακχus nomen habere putatur ab Hebr. **בַּכַּח** Bacch: Phoravit.

Βαυκόςμα Hebr. **בֵּיקָרִים** Biecurim: Primitivae.

Βαλλίη ap. Phryges dicitur Rex, quod ab Hebr. **בַּעַל** Baal: Dominus, origi potuit.

Βαυρ' Celsum, ut 'Αβραμ' supra.

Βαυρ' μαυρ'. An respicit Hebr. **בַּר** Bar: Puer, Filius? An Chald. **פַּר** Par: Frustum, Mica? An potius ortum est e falsa lectione **בַּר** Bar pro **בַּד** Bad, de qua infra sermo est in v. 'Εσθ' δ' β'.

Βαυραυρ' derivatur a nonnullis a Syr. **בַּר** Bar: Extra.

Βαυραυθ' **βίαις λίθης**. An ex Hebr. **בַּר** Bar: Filius, et **תְּהַח** Thughk: Morsus?

Βαυρε in Palestina: Domus ex omni parte conclusa et in modum turrium ac meniana publicorum edificata. Hebr. **בֵּירָה** Bira.

Βαυρωθ'. Vide Μαιρωθ'.

Βαυρωθ' s. Βαυρωθ'ειρ' Hebr. **בַּרְקַיִם** Barkanim: Tribuli, vel Tribula.

Βαυρώς Περσική φωνή. Demin. Βαυρωτός. Chald. **בַּבְּתָּ** Batah: Pepo.

Βαυρ' Mensurae genus. Vide Βαδός.

Βαυρ' Hebr. **בַּבֵּ** Bacò: Piorando.

Βαυλώη s. Βαυλώη' Hebr. **בַּדֹּלָה** Bdolah: Bdelium.

Βαυδ' Hebr. **בַּדֵּק** Bedek: Fissura.

Βαυδ' **בַּבְּבֵב** Hebr. **בַּעַל וְבַב** Baal sebòb: Dominus muscivorus, Idolum Egeonitarum.

Βαυδ' **בַּבְּבֵב** Hebr. **בַּעַל וְבַב** Baal sebòl: Dominus domus caelestis, Princeps aemulonum.

Βαυδ' **בַּבְּבֵב** Hebr. **בַּעַל שָׁמַיִן** Baal samajin: Dominus caeli, Sol.

Βαυδ' **בַּבְּבֵב** Hebr. **בַּעַל פֶּעַר** Baal peor: Idolum Moabitaram in monte Phogor cultum.

Βαυδ' **בַּבְּבֵב** Hebr. **בַּסַּק** Basak: Fulgur.

Βαυθ' i. q. supra Βαυθ'.

Βαυθαυθ' Domus Dei. Vide Βαυθ'.

Βελιά' Hebr. **בְּלִיעַל** Belijaal: Vilissimus, Nequam. Nomen diaboli.

Βελιά' scriptum legitur pro Βελιά.

Βελωγός. Vide Βελωγός.

Βερεχθίη s. Βερεκαθίη. Corruptum ex Hebr. **בַּרְגָּז** Bargaz: In cista.

Βερα' Penetrans, ubi sacet ignis custoditur. Hebr. **בֵּית** Beth: Domus.

Βερα' **בֵּית** Beth: Domus ignis.

Βερα' **בֵּית** Beth: Domus misericordiae.

Βερα' **בֵּית** Beth: Domus misericordiae.

Βερα' **בֵּית** Beth: Domus misericordiae.

Βερα' **בֵּית** Beth: Domus misericordiae.

Βερα' **בֵּית** Beth: Domus misericordiae.

Βερα' **בֵּית** Beth: Domus misericordiae.

Βερα' **בֵּית** Beth: Domus misericordiae.

Βερα' **בֵּית** Beth: Domus misericordiae.

Βερα' **בֵּית** Beth: Domus misericordiae.

Βερα' **בֵּית** Beth: Domus misericordiae.

Βερα' **בֵּית** Beth: Domus misericordiae.

Βερα' **בֵּית** Beth: Domus misericordiae.

Βερα' **בֵּית** Beth: Domus misericordiae.

Βερα' **בֵּית** Beth: Domus misericordiae.

Βερα' **בֵּית** Beth: Domus misericordiae.

Βερα' **בֵּית** Beth: Domus misericordiae.

Βερα' **בֵּית** Beth: Domus misericordiae.

Βερα' **בֵּית** Beth: Domus misericordiae.

Βερα' **בֵּית** Beth: Domus misericordiae.

Βερα' **בֵּית** Beth: Domus misericordiae.

Βερα' **בֵּית** Beth: Domus misericordiae.

Βερα' **בֵּית** Beth: Domus misericordiae.

Βερα' **בֵּית** Beth: Domus misericordiae.

Βερα' **בֵּית** Beth: Domus misericordiae.

Βερα' **בֵּית** Beth: Domus misericordiae.

Βερα' **בֵּית** Beth: Domus misericordiae.

Βερα' **בֵּית** Beth: Domus misericordiae.

Βερα' **בֵּית** Beth: Domus misericordiae.

Βερα' **בֵּית** Beth: Domus misericordiae.

Βερα' **בֵּית** Beth: Domus misericordiae.

Βερα' **בֵּית** Beth: Domus misericordiae.

Βερα' **בֵּית** Beth: Domus misericordiae.

Βερα' **בֵּית** Beth: Domus misericordiae.

Βερα' **בֵּית** Beth: Domus misericordiae.

Βερα' **בֵּית** Beth: Domus misericordiae.

Βερα' **בֵּית** Beth: Domus misericordiae.

Βερα' **בֵּית** Beth: Domus misericordiae.

Βερα' **בֵּית** Beth: Domus misericordiae.

Βερα' **בֵּית** Beth: Domus misericordiae.

Βερα' **בֵּית** Beth: Domus misericordiae.

Βερα' **בֵּית** Beth: Domus misericordiae.

Βερα' **בֵּית** Beth: Domus misericordiae.

Βερα' **בֵּית** Beth: Domus misericordiae.

Βερα' **בֵּית** Beth: Domus misericordiae.

Βερα' **בֵּית** Beth: Domus misericordiae.

Βερα' **בֵּית** Beth: Domus misericordiae.

Βερα' **בֵּית** Beth: Domus misericordiae.

Βερα' **בֵּית** Beth: Domus misericordiae.

Βερα' **בֵּית** Beth: Domus misericordiae.

Βερα' **בֵּית** Beth: Domus misericordiae.

Βερα' **בֵּית** Beth: Domus misericordiae.

Βερα' **בֵּית** Beth: Domus misericordiae.

Βερα' **בֵּית** Beth: Domus misericordiae.

Βερα' **בֵּית** Beth: Domus misericordiae.

Βερα' **בֵּית** Beth: Domus misericordiae.

Βερα' **בֵּית** Beth: Domus misericordiae.

Βερα' **בֵּית** Beth: Domus misericordiae.

Βερα' **בֵּית** Beth: Domus misericordiae.

Βερα' **בֵּית** Beth: Domus misericordiae.

Βερα' **בֵּית** Beth: Domus misericordiae.

Βερα' **בֵּית** Beth: Domus misericordiae.

Βερα' **בֵּית** Beth: Domus misericordiae.

Βερα' **בֵּית** Beth: Domus misericordiae.

Βερα' **בֵּית** Beth: Domus misericordiae.

Βερα' **בֵּית** Beth: Domus misericordiae.

Βερα' **בֵּית** Beth: Domus misericordiae.

Βερα' **בֵּית** Beth: Domus misericordiae.

Βερα' **בֵּית** Beth: Domus misericordiae.

Βερα' **בֵּית** Beth: Domus misericordiae.

Βερα' **בֵּית** Beth: Domus misericordiae.

Βερα' **בֵּית** Beth: Domus misericordiae.

Βερα' **בֵּית** Beth: Domus misericordiae.

Βερα' **בֵּית** Beth: Domus misericordiae.

Βερα' **בֵּית** Beth: Domus misericordiae.

Βερα' **בֵּית** Beth: Domus misericordiae.

Βερα' **בֵּית** Beth: Domus misericordiae.

Βερα' **בֵּית** Beth: Domus misericordiae.

Βερα' **בֵּית** Beth: Domus misericordiae.

Βερα' **בֵּית** Beth: Domus misericordiae.

Βερα' **בֵּית** Beth: Domus misericordiae.

Βερα' **בֵּית** Beth: Domus misericordiae.

Βερα' **בֵּית** Beth: Domus misericordiae.

Βερα' **בֵּית** Beth: Domus misericordiae.

Βερα' **בֵּית** Beth: Domus misericordiae.

Βερα' **בֵּית** Beth: Domus misericordiae.

Βερα' **בֵּית** Beth: Domus misericordiae.

Βερα' **בֵּית** Beth: Domus misericordiae.

Βερα' **בֵּית** Beth: Domus misericordiae.

Βερα' **בֵּית** Beth: Domus misericordiae.

Βερα' **בֵּית** Beth: Domus misericordiae.

Βερα' **בֵּית** Beth: Domus misericordiae.

Βερα' **בֵּית** Beth: Domus misericordiae.

Βερα' **בֵּית** Beth: Domus misericordiae.

Βερα' **בֵּית** Beth: Domus misericordiae.

Βερα' **בֵּית** Beth: Domus misericordiae.

Βερα' **בֵּית** Beth: Domus misericordiae.

Βερα' **בֵּית** Beth: Domus misericordiae.

Βερα' **בֵּית** Beth: Domus misericordiae.

Βερα' **בֵּית** Beth: Domus misericordiae.

Βερα' **בֵּית** Beth: Domus misericordiae.

Βερα' **בֵּית** Beth: Domus misericordiae.

Βερα' **בֵּית** Beth: Domus misericordiae.

Βερα' **בֵּית** Beth: Domus misericordiae.

Βερα' **בֵּית** Beth: Domus misericordiae.

Βερα' **בֵּית** Beth: Domus misericordiae.

Βερα' **בֵּית** Beth: Domus misericordiae.

Βερα' **בֵּית** Beth: Domus misericordiae.

Βερα' **בֵּית** Beth: Domus misericordiae.

Βερα' **בֵּית** Beth: Domus misericordiae.

Βερα' **בֵּית** Beth: Domus misericordiae.

Βερα' **בֵּית** Beth: Domus misericordiae.

Βερα' **בֵּית** Beth: Domus misericordiae.

Βερα' **בֵּית** Beth: Domus misericordiae.

Βερα' **בֵּית** Beth: Domus misericordiae.

Βερα' **בֵּית** Beth: Domus misericordiae.

Βερα' **בֵּית** Beth: Domus misericordiae.

Βερα' **בֵּית** Beth: Domus misericordiae.

Βερα' **בֵּית** Beth: Domus misericordiae.

Βερα' **בֵּית** Beth: Domus misericordiae.

Βερα' **בֵּית** Beth: Domus misericordiae.

Βερα' **בֵּית** Beth: Domus misericordiae.

Βερα' **בֵּית** Beth: Domus misericordiae.

Βερα' **בֵּית** Beth: Domus misericordiae.

Βερα' **בֵּית** Beth: Domus misericordiae.

Βερα' **בֵּית** Beth: Domus misericordiae.

Βερα' **בֵּית** Beth: Domus misericordiae.

Βερα' **בֵּית** Beth: Domus misericordiae.

Βερα' **בֵּית** Beth: Domus misericordiae.

Βερα' **בֵּית** Beth: Domus misericordiae.

Βερα' **בֵּית** Beth: Domus misericordiae.

Βερα' **בֵּית** Beth: Domus misericordiae.

Βερα' **בֵּית** Beth: Domus misericordiae.

Βερα' **בֵּית** Beth: Domus misericordiae.

Βερα' **בֵּית** Beth: Domus misericordiae.

Βερα' **בֵּית** Beth: Domus misericordiae.

Βερα' **בֵּית** Beth: Domus misericordiae.

Βερα' **בֵּית** Beth: Domus misericordiae.

Βερα' **בֵּית** Beth: Domus misericordiae.

Βερα' **בֵּית** Beth: Domus misericordiae.

Βερα' **בֵּית** Beth: Domus misericordiae.

Βερα' **בֵּית** Beth: Domus misericordiae.

Βερα' **בֵּית** Beth: Domus misericordiae.

Βερα' **בֵּית** Beth: Domus misericordiae.

Βερα' **בֵּית** Beth: Domus misericordiae.

Βερα' **בֵּית** Beth: Domus misericordiae.

Βερα' **בֵּית** Beth: Domus misericordiae.

Βερα' **בֵּית** Beth: Domus misericordiae.

Βερα' **בֵּית** Beth: Domus misericordiae.

Βερα' **בֵּית** Beth: Domus misericordiae.

Βερα' **בֵּית** Beth: Domus misericordiae.

Βερα' **בֵּית** Beth: Domus misericordiae.

Βερα' **בֵּית** Beth: Domus misericordiae.

Βερα' **בֵּית** Beth: Domus misericordiae.

Βερα' **בֵּית** Beth: Domus misericordiae.

Βερα' **בֵּית** Beth: Domus misericordiae.

Βερα' **בֵּית** Beth: Domus misericordiae.

'*Ἐλαίρη* Hebr. אֵילַיִר *Elohim*; Deus.
'*Ἐλεῖ* ὁ θεὸς μου. Syr. ܐܠܘܗܝ *Alohi*.
'*Ἐμεκ* Hebr. עִמֶּק *Emek*; Vallis.
'*Ἐμμανουὴλ* Hebr. ܐܡܡܢܢܘܗܝ *Immanu el*; Nobiscum Deus.
'*Ἐμμωσείμ* Hebr. אֱמֹמֹשׁ *Almoui*; Quidam.
'*Ἐξ* Sex. Hebr. שֵׁשׁ *Schesch*.
'*Ἐπτὰ* Septem. Hebr. שֶׁבַע *Secheba*.
'*Ἐργάβ*, s. 'Αργάβ. Pro Hebr. אֶבֶן *Eben*; Lapis, et *Negeb*; Meridies.
'*Ἐρβος* Tenebrae. Hebr. עֵרֶב *Ereb*; Vespera.
'*Ἐρβועי*, s. 'Ερβει, s. 'Ερβρε. Pro Hebr. וָעָבַר *Hebr.*; Venire fecit.
'*Ἐρβὺν*, Pro Hebr. פְּנִימֹן *Penimáh*; Intus.
'*Ἐρעין*, s. 'Αραεין. Hebr. אֲשׁוּפִיחַ *Asuphium*; Col-
lectiones.
'*Ἐσείν* Hebr. הָשֵׁן *Hosehen*; Pectorule.
'*Ἐσείν* βασιλεία. An e Chald. ܥܫܢ *Hasin*; Potens?
'*Ἐσπερός* (leg. 'Ἐσπερός) μέγας. Ab Hebr. ܥܘܦ *Hasán*; Visio, Oraculum.
'*Ἐρῶδ βάρ* ἑρπυλίων ἑδέρμα. Hebr. בָּר אֶפְרַח *Ephod* bad; Amiculus Intuum. Sed pro בָּר *Bar*, Interpres falso legit בָּר *Bar*, quod Gr. exp. Parvum. Vide *Bar*.
'*Ἐρραβή* διανοήθητι. Chald. פְּתוּחַ *Ephthab*, vel Hebr. פְּתוּחַ *Hippathah*; Aperitor.
'*Ξαυγών* Cellarum. Corruptum videtur ex Hebr. ܓܘܢ *Ganzac*; Gazophylacium.
'*Ξεραρής* ἰσχυρίων ἡ Σίρα. *Ξεραρής* ἰσχυρίων ἡ Σίρα.
'*Ξίμα*, s. *Ξίμαρ* Hebr. שִׁמָּה *Simmah*; Facinus.
'*Ξίμα* Litera Alphabeti. Hebr. צֶדֶק *Zadeh*.
'*Ξίβηρ* ἰσοσθένος ἁκίνας. Forsan e Sy. ܒܢܢܐ *Bnna* Spica.
'*Ξορίχιον*, s. *Ξορίχιον* Corrigia. An ex Hebr. שׁוֹרֵץ *Seroe*; Corrigia?
'*Ξοῦ*, s. *Ξοῦ* Hebr. יָ סִיב; Mensis secundus Hebraicum.
'*Ξοῦρα* δραχμῶν. Syr. et Chald. ܘܫܐ *Susa*; Drachma.
'*Ξοῦρα* Zona. Chald. ܘܫܐ *Zonar*.
'*Ξοφραγίς* οὐρανῶ ἀκρότατος. Hebr. צֶפֶן הַשָּׁמַיִם *Tsofph* haschschamajim; Speculator colorum.
'*Ἰδὸ* ἰσὺ θεῶν. Hebr. ܐֵלֻהַ *Eldó*; Calamitas ejus, quod Interpres legit pro אֵרֶךְ *Oro*; Lux ejus.
'*Ἰδὸ* θεὸς μου. Hebr. אֵלֵי *Eli*; Deus mī.
'*Θαλάη* Hebr. תְּלַחַל *Thallah*; Fossa. *
'*Θαλασπύ* Hebr. תְּלַחַל *Thaasehur*; Arboris genus.
'*Θαλασπύ* Hebr. תְּלַחַל *Theman*; Meridionalis plaga.
'*Θαλασπύ* ἰσθμῶν. Hebr. תְּלַחַל *Thalpoth*; Armenia.
'*Θαμναθὸν* τρυβλίον. An i. q. Hebr. תְּמַחַח *Thamcah*; Herba quaedam amara?
'*Θαμναθὸν* Hebr. תְּמַחַח *Thamnis*; Adonis.
'*Θαυρεψ* Hebr. תְּנִים *Thamim*; Canes ferī.
'*Θαυρεψ*, s. *Θαυρεψ* Hebr. תְּרַשִׁישׁ *Tharschisch*; Lapidis pretiosi genus.
'*Θαῦ* Hebr. תָּה *Tha*; Conclave. Alias redditur *θεῖ*.
'*Θαῦ* Litera Alphabeti. Hebr. תָּה *Thau*.
'*Θαῦ* Hebr. תָּה *Tha*; Thalamus. Plur. *Θεῖψ* Hebr. תָּה *Thaim*.
'*Θεββαλοθὸν*. Pro Hebr. תְּבַלְוִי *Thabbulothón*; Consilia ejus.
'*Θεββῶθ*. Corruptum e *θεῖ* ἀλφά.
'*Θεεψ* Hebr. תְּכִימִים *Tuchimim*; Pavones.
'*Θεεθ*. Mensura genus. Ponitur pro Hebr. לֶחֶךְ *Léthec*. Vide *Aethé*.
'*Θεμῶν* ἀνεμών ὄμβρος, ἀναρῶς. Hebr. תְּמַנִּים *Theman*; Meridies. Vide *Θεμῶν*.
'*Θεραπει*, s. *Θεραψί* Hebr. תְּרַפִּים *Theraphim*; Idola.
'*Θεῖα* ὁ βοῦς ap. Syros, si fides habenda Etymologo.
'*Θεῖα* εὐβοίων. Vide *Θεῖα*.
'*Θεῖα* Litera Alphabeti. Hebr. טֵת *Tet*.
'*Θεῖα* πλεκτηῖον τι εὐβοιῶν, ὡς γλαυκωμοειδές. Hebr. תְּבַחַח *Thebah*; Arca, Navigium. Hinc *Θεῖα* εὐβοίων *εὐβοῖα*.
'*Θεῖων* Thyamus, Piscis. An ab Hebr. תְּמַנִּים *Thamnim*; Cete?
'*Ἰὸ* θεῖα. Hebr. יָה *Jah*.
'*Ἰαμείν*, s. *Ἰαμείν* Hebr. יַמִּינִים *Jemim*; Aquae calidae.

'*Ἰαμίν* Hebr. יַמִּינִים *Jaim*; Palae.
'*Ἰασεῖν* Hebr. יַשְׁפֵּי *Jaschep*; Lapidis pretiosi genus.
'*Ἰαῦ* Hebr. יְהוָה *Jehovah*; Dei nomen.
'*Ἰασσημὸς*, s. *Ἰασσημὸν* Hebr. יַשְׁחִימֹן *Jeschimon*; Solitudo.
'*Ἰδῶα* ἀγαθὸν ῥέμα. An corruptum e Chald. כִּלְכַל *Idowa* Masalal; Signum Zoëfici?
'*Ἰδω* Κρίνας. Hebr. ܐֵלֵי *Eli*; Fortis. Deus.
'*Ἰδω* μέγας. Hebr. ܐֵלֵי *Hia*; Vile *Eiv*.
'*Ἰδὸ* Avis genus. An ex Hebr. יַשְׁפֵּי *Jahaseh*; Aucupari?
'*Ἰωβῶλ* Hebr. יְבֹבֵל *Jobél*; Instrumentum musicum.
'*Ἰωβλαῖος*, s. *Ἰωβλαῖος* Aunus ap. Israelitas celebrari solitus; e Chald. שְׂבַח וְדָבָר *Schenit hajjobel*.
'*Ἰσρα* Litera Alphabeti. Hebr. יֵד *Jod*.
'*Κάβροπος* Cabici, Dii in Samothracia culti. Hebr. כַּבְרִי *Cabir*; Magnus, Potens.
'*Κάβρος* μέγας κείων καὶ οὐρανῶν. Hebr. כַּבֵּי *Kab*.
'*Κάβρος* ἀγίαρῶν. Hebr. קָדֵשׁ *Kadesch*; Sacer.
'*Κάβροψ* Hebr. קַדְשִׁים *Kadeschim*; Cinedi.
'*Κάβρος* Cadus. Hebr. ܗַד *Hydris*.
'*Καμῖ* ὁ ἀγρός. An ab Hebr. כַּמֻּל *Kamul*; Seges?
'*Κάμπος* Hebr. כַּמֻּל *Gamil*; Camelus.
'*Κάσσα* Stora. Hebr. כַּסֵּה *Kasheh*; Calamus.
'*Κάσσα*, s. *Κόσσα* Litera Alphabeti. Hebr. כֶּף *Caph*, vel קֶף *Koph*.
'*Κάρα* τὰ ὑπὸ βάρᾳ. Conferunt Hebr. כַּר *Car*; Agnus, Pascuum.
'*Κάρα* τὰ ὑπὸ ἀλκυονῶν. Hebr. קֶרֶן *Kéren*; Cornu.
'*Κάρα* τὸ φθὴρ, ὑπὸ βάρᾳ. Hebr. כַּר *Car*; Agnus, Pascuum. Chald. כִּימִין *Chimim*; Pediculi, ap. Babyloni.
'*Κασία* Cassia. Hebr. קַשְׁיֹת *Kasith*.
'*Κάρα* ἴσος. An a Chald. ܩܐ *Ligum*?
'*Κάρα* ὑπερμεγέθους. Hebr. קֶסֶת *Keseth* sophér; Vas scribæ, s. Atramentarium.
'*Κασίνας* Σαρακῶν βοδῶν. Conferunt Syr. כַּסְתָּא *Kastana*; Integumentum.
'*Κασίνας* scribunt nonnulli pro *Κασίνας*, quod vide. *Κασίνας* Hebr. כַּסְתָּא *Caspoth*; Spatham.
'*Καρβάλα*. Forsan ex Hebr. כַּרְבֵּלֹת *Carbethi*; Palsumenta.
'*Κεραρῶ* Hebr. כְּפֹרִי *Cephoris*; Crateres.
'*Κεραρῶ* ἴσος. An a Chald. ܩܐ *Kinnamón*.
'*Κεψίρα* εὐβοῖα. Hebr. כִּימִין *Chimur*.
'*Κεψίρα*, s. *Κεψίρα* Hebr. כַּסְתָּא *Caspoth*; Conferunt Hebr. כֹּהֵן *Cohén*; Sacerdos.
'*Κεψίρα* Hebr. כֹּל פִּי יָה *Kol pi jah*; Vox oris Jehovæ, qua factus est homo.
'*Κεψίρα*, s. *Κεψίρα* ἰσὺ ὀρνέων, τὰ τὸ *Κεψίρα*. Hebr. כֹּרְבָן *Korbán*; Oblatio.
'*Κέρα* Mensura aridorum. Hebr. כֶּרֶן *Cor*.
'*Κόσσα* Ficus exiguæ ap. Syros. Hebr. כַּסֵּה *Kasón*; Parsus.
'*Κόσσα* Virgo. An ex Hebr. כַּתָּנַח *Ketanáh*; Parva.
'*Κούμ* Hebr. כֻּמִּי *Kumi*; Surge.
'*Κοχλάσος* Mensura liquidiorum. Conferunt Hebr. כִּלִּי *Chi*; Vas; vel Chald. כִּלְכַל *Chillel*; Complecti.
'*Κρόκος* Crocus. Hebr. כַּרְכֹּךְ *Carcon*.
'*Κύμα* Hebr. כַּמֻּן *Cammon*; Cuninum.
'*Κύμα* e *κύμα* ortum putatur, et hoc ex Hebr. כַּפִּי *Caphaph*; Curvare.
'*Κύμα* Arbor quædam flore odorato, qui Hebr. כַּפִּי *Copher* dicitur.
'*Λαμῶ* ἰσὺ. Hebr. לָמַח *Lammah*; Quare. Scribitur et *Λαμῶ*.
'*Λαμῶ* Litera Alphabeti. Hebr. לָמַח *Lamed*.
'*Λαμῶ* Chald. לָמַח *Lampad*; Fax.
'*Λαμῶ* Panis genus ap. Syros. Chald. לַחְמָא *Lahma*; Panis, Cibus.
'*Λεθῖ* Hebr. לֶחֶךְ *Léthec*; Mensuræ genus.
'*Λεθῖ* Edulium Syris proprium. Conferunt Chald. לַפְלִידָא *Laphida*; Cibus e ficibus confectus.
'*Λεψ* τὸ κορυφὸν νεοφωρίων. Conferunt Hebr. לַשְׁחֹן *Leschón*; Lingua, Sermo; vel Hebr. לַשְׁחֹן *Leschah*; Conclave.
'*Λεψ* ὄμβρος. Hebr. לֵוִיָּתָן *Leviathan*; Bellua magna, Crocodillus.

Πέντακος Simulacra deorum in navibus. An ex Hebr. **חַמֵּשׁ פִּיטָה** Pitah: Insculpere, an e Securis?

Πελαγίτες αἱ βοσκήσαι, ap. Syros. Syr. **פִּלְחָן** Polchán: Ministerium, Cultus.

Πῆ Alphabeta litera. Hebr. **פֶּה** Peh.

Πιστάκια Pistacia. Syr. **ܩܘܨܬܘܟܘܢ** Posteko.

Πρόσ ἐξέλεν ἐν Αἰθιοπία. An Hebr. **בְּרִישׁ בֶּרֶשֶׁח** Beròsch: Abies?

Προσάββατος Prossabbatum. Vide **Σάββατος**.

Ραββί, s. **Ραββί** Hebr. **רַבִּי** Rabbi: Magister meus.

Ραββέδα (leg. **Ραββέδαια** s. **Ραββέδαια**) τὰ δὲ θαλάσσεια, a v. **Ραββί**.

Ραββὸς Magister, e **Ραββί** detortum videtur.

Ραββονί Syro-Chald. **רַבּוּנִי** Rabboni: Magister meus.

Ραθμὲν Hebr. **רְתֵם** Rethem: Juniperus. Alii scribunt **Ραθμὴ** vel **Ραμῶθ**.

Ραυβί, Vide **Ραυβί**.

Ραυκ, s. **Ραυκ**. Ex Hebr. **רַקַּק** Rakak: Conspicere, vel e Chald. **רַקַּק** Reka: Vanus.

Ραυμὴ ἢ ἑλίοντος, Θεοῦ. Hebr. **רָם** Ram: Altus.

Ραυμ, s. **Ραυμ** Hebr. **רָצִים** Razim: Cursores.

Ραυμὸς Hebr. **רַמְמַיִם** Replaim: Manes.

Ραυμὸν, s. **Ραυμὸν** Idolum Israelitarum.

Ρᾶ Litera Alphabeti. Hebr. **רֵי** Resch.

Ρᾶ Hebr. **רֶשֶׁת** Ròsch: Caput, Princeps.

Ραββὴ ἀρχιμαλωσία. Hebr. **שַׁבָּה** Schabàh: Captivum duxit.

Ραββόχ Hebr. **שַׁבָּח** Schabàch: Retienium.

Ραββόχου, s. **Αββόχου** Hebr. **שַׁבְּחָת** Schebach-tani: Derelictum me.

Ραββούθ, s. **Σαββούθ** Hebr. **צַבְּאוֹת** Zebaòth: Exercitus.

Σάββατος Hebr. **שַׁבָּת** Schabbàth: Dies septimus. Sabbatum.

Σαββί, s. **Σαββί** s. **Σαββί** Hebr. **אֶרֶץ עֲצָבִי** Erez hazzebi: Terra splendoris, i. e. amemissima, Palestina.

Σαββί Hebr. **שַׁבָּת** Sabbat: Inter vepres. Alii exp. **ἀρετα** e Chald. **שַׁבְּחָת** Schebkàh: Dimisit.

Σαββίθ Mensura genus. Syriacum nomen dicitur.

Σαδδαι, **Σαδδῆ**, **Σαδδῆ**, **Σαδδῆ** Hebr. **שַׁדְּדַי** Schaddai: Potentissimus, nomen Dei.

Σαδδουνοίσι **δισκου**. Secta Judaeorum. Ab Hebr. **צֶדֶק** Zèdek: Justitia.

Σαδδούθ Hebr. **שַׁדְּמֹת** Schedemòth: Campes-
tria.

Σαδδούθ Hebr. **שֵׁדֵרֹת** Sederòth: Ordines militum.

Σαελλα **δέχεσθαι**. Chald. **שֵׁקֶל** Schekàl: Accipere.

Σαεου Saccus. Hebr. **שַׁק** Sac.

Σαλασία Hebr. **שַׁלְּחִיחַ** Schelchiah: Trima. Scribitur et **Σαλασία** et **Σαλασία**.

Σαμβόου Instrumentum musicum. Chald. **שַׁבְּכָא** s. **שַׁבְּכָא** Sabbeckà.

Σᾶ Litera Alphabeti ap. Dores. Hebr. **שָׁ** Sin.

Σαπφίρος Sapphirus. Hebr. **שַׁפִּיר** Sappir.

Σαράβαρ Tibialia ap. Persas. Chald. **שַׁרְבַּל** Sarballa.

Σαράφιν γνάσσαυ πληθυσμὸς, ἢ σοφίας χεῖρα. Ab Hebr. **שָׂרָף** Sarà: Exuberare, et **בִּינָה** Binah: Intelligentia. Alii exp.: **שַׂרְפָּתַיִם**, **שַׂרְפָּתַיִם**, **שַׂרְפָּתַיִם**, ἢ **שַׂרְפָּתַיִם**, ab Hebr. **שָׂרָף** Saràph: Cremare.

Σαράφου ἢ σαμάρου τὴν Ἡου. Forsan e Chald.

שָׂרָף Sarèc: Princeps, et **שָׂרָף** Cheràc: Involvere.

Σαράφου Sporta. Syr. **שַׁרִּיף** Serig: Rete.

Σατάν, **Σατᾶν**, **Σατᾶν** Hebr. **שַׁטָּן** Satàn: Adversarius, Malus genius.

Σατᾶν σιτυῶν μέτρον. Hebr. **שַׁטָּן** Seàh, Syr. **ܫܬܘܢ** Sato.

Σαφῶθ, s. **Σαφῶθ** Hebr. **שַׁפְּוֹת** Schaphoth: Casei.

Σαχᾶρ Hebr. **שַׁחַל** Schèch: Prudentia.

Σαῶρ Hebr. **שַׁחַז** Schazòh: Tumultus.

Σαῶρ **τριχίαντες**, (leg. **τριχίαντες**) **δαμῖαν** τὴν **χίαν**.

Hebr. **שִׁימ** Zijim: Ferax. Scribitur et **Σαῖον**.

Σαῖρ Hebr. **שִׁימ** Zim: Navis.

Σαμῶν ἀνταποδοσία. Hebr. **שַׁלְּוֹת** Schillùt: Retributio.

Σαμιθαλί Similago. Chald. **שַׁמִּידָא** Semida: Farina.

Σαμῖραυ **περιστέρα** ὄρεος ap. Syros.

Σαραφίμ, **Σαραφίμ**, **Σαραφίμ** Angelorum nomen.

Hebr. **שַׁרְפָּת** Seraphim.

Σαροσῶθ Hebr. **שַׁרְשֵׁרֶת** Sarscheròth: Cateua.

Σαροῦ Hebr. **שַׁרְשֵׁרֶת** Sarchephàl: Plautis.

Σαθ Hebr. **שַׁחַז** Schèth: Tumor.

Σατᾶν Hebr. **שַׁטָּן** Settàn: Spina Egyptia.

Σαλαῖ et Σαλαῖρ Insaures. Chald. **ܫܘܠܝܫ** Segol: Bo-

trus.

Σαλαῖ **σέρραρα** Πελοπόν. Chald. **ܫܘܠܝܫ** Selaus.

Σαλαῖ Alphabeti litera. Hebr. **שָׁ** Sin, vel **שָׁ** Sa-

mece.

Σαλαῖ Temetum. Hebr. **שַׁחַז** Schèchaz.

Σαλαῖ s. Σαλαῖ Hebr. **שַׁחַז** Schèchaz: Partis.

Σαλαῖ Selaus. Hebr. **שַׁחַז** Schèchàl.

Σαλαῖ Hebr. **שַׁחַז** Schèchàl: Nomen piscine Hie-

rosolyms, alias Selaus vocata.

Σαλαῖ **ἀσπυρλαῖον**, ab Hebr. **שַׁחַז** Schalah:

Miut. Nomen ejusdem piscine.

Σαλαῖ (leg. **Σαλαῖ**) Nomen mensis. Chald. **ܫܘܠܝܫ** Sivan.

Σαλαῖ s. Σαλαῖ Hebr. **שַׁרְשֵׁרֶת** Saharonim: Lu-

lular, montis genus.

Σαλαῖος **εἰσὶδὲ** (leg. **Σι** s. **Σι**) **λαῖος**, **εἰσὶδὲ** (leg. **Σι**) **Sis**: Grus vel Alia avis.

Σαλαῖ τὸ **εὐλαῖον**. Ortu suo videtur ex Hebr.

צִיחַ Ziath: Coma capitis anterior.

Σαλαῖ Semen parvum in Syria, apud simile.

Σαλαῖ Hebr. **שַׁחַז** Sahon: Regio arida.

Σαλαῖ **ἀρχὴ** τὴν **κατὰ Μαυροβίαν**. Deducitur vox ex

Hebr. **שַׁחַז** Schakàd: Vigilavit.

Σαλαῖ Primus equus, qui e petra erupit. Syr. **ܫܘܠܝܫ** Skipli: verus.

Σαλαῖ Myrrha. Hebr. **שַׁחַז** Mor.

Σαλαῖ Hebr. **שַׁחַז** Schoham: Gemma genus. Scri-

bitur et **Σαλαῖ**.

Σαλαῖ, s. **Σαλαῖ** Hebr. **שַׁחַז** Succòth: Testoria.

Σαλαῖ Hebr. **שַׁחַז** Schoarin: Pessima, de

fibulus.

Σαλαῖ ἢ **Σαλαῖ**. Hebr. **שַׁחַז** Sus.

Σαλαῖ Lilium. Hebr. **שַׁחַז** Schoschan.

Σαλαῖ Arbor Syriae, ejusque Lacryna.

Σαλαῖ **δισκου**. Hebr. **שַׁחַז** Zaddik: Justus.

Σαλαῖ Morti. Hebr. **שַׁחַז** Schikimim.

Σαλαῖ Sibilo. Hebr. **שַׁחַז** Scharak.

Σαλαῖ **שַׁחַז** Hebr. **שַׁחַז** Sorek: Vitis generosior.

Σαλαῖ Hebr. **שַׁחַז** Schophur: Tuba.

Σαλαῖ, s. **Σαλαῖ**. Syr. **ܫܘܠܝܫ** Telitho: Poella.

Σαλαῖ Puella desponsata, ap. **Σαλαῖ**. Chald.

ܫܘܠܝܫ Taljetha: Puella.

Σαλαῖ Litera Alphabeti. Hebr. **שָׁ** Thau.

Σαλαῖ Taurus. Hebr. **שַׁחַז** Schor. Chald. et Syr.

ܫܘܠܝܫ Thor.

Σαλαῖ, **Σαλαῖ**, s. **Σαλαῖ** Nomen loci in valle Hin-

nom, ubi praecipue Moloch colebatur. Hebr. **שַׁחַז** Thorbeth.

Σαλαῖ, **Σαλαῖ**, s. **Σαλαῖ** Nomen loci in valle Hin-

nom, ubi praecipue Moloch colebatur. Hebr. **שַׁחַז** Thorbeth.

Σαλαῖ **βάουον**. Hebr. **שַׁחַז** Thalhisch, a **שַׁחַז** Lahasch: Incantare.

Σαλαῖ Hebr. **שַׁחַז** Tebeth: Mensis Hebraeorum

decimus.

Σαλαῖ, s. **Σαλαῖ**. Vide **Σαλαῖ**.

Σαλαῖ Hebr. **שָׁ** Hin. Vide **Σαλαῖ**.

Σαλαῖ Hebr. **שַׁחַז** Esòb: Hyssopus.

Σαλαῖ Hebr. **שַׁחַז** Ephah. Vide **Σαλαῖ**.

Σαλαῖ Hebr. **שַׁחַז** Pheah: Angulus, Extremitas.

Σαλαῖ, s. **Σαλαῖ** **ἀσπυρλαῖον**. Forsan e Chald. **שַׁחַז** Phagag in Ithpehal: Oblectari est: vel a **שַׁחַז** Phagan: Paganus, Idiota inconvitus.

Σαλαῖ scribunt alii pro **Σαλαῖ**, quod vide.

Σαλαῖος ἀσπυρλαῖον Pharisaeus, secta Judaeorum, nomen habet a **שַׁחַז** Pharsesh: Separavit.

Σαλαῖ, s. **Σαλαῖ** Hebr. **שַׁחַז** Pesah, i. e. Festum paschale. Vide **Σαλαῖ**.

Σαλαῖ Hebr. **שַׁחַז** Phalmoti: Quidam. Scribitur et **Σαλαῖ**, **Σαλαῖ**, **Σαλαῖ**.

Σαλαῖ Litera Alphabeti. Hebr. **שָׁ** Peh.

Σαλαῖ Hebr. **שַׁחַז** Peor: Nomen idoli Moabitici. Vide **Σαλαῖ**.

Σαλαῖ, **Σαλαῖ**, **Σαλαῖ**, **Σαλαῖ**, s. **Σαλαῖ** Hebr. **שַׁחַז** Parthemim: Nobiles.

Σαλαῖ (an **Σαλαῖ**) Hebr. **שַׁחַז** Phersón: Dux.

Σαλαῖ Hebr. **שַׁחַז** Beèr: puteus.

Σαλαῖ Fucus. Hebr. **שַׁחַז** Phuc: Stibium.

Σαλαῖ **שַׁחַז**, s. **Σαλαῖ**, s. **Σαλαῖ** Hebr. **שַׁחַז** Chibràt èrez: Spatium aliquod terra.

Χαμὸν Hebr. כְּמוֹשׁ Camosch : Idolum Moabitanum.

Χαρμενιὸν εἶδος, Avis ap. Syros, et כַּרְמֵא Carmā s. Carum : Vitis, et כַּרְמֵל Juncus s. Juncus : Columba.

Χαυόεις, Χαυάρις, Χαυάρις, s. Χαυάρις Hebr. כְּמוֹשׁ Cavanium : Liba.

Χαυορῶ, s. Κεραυορῶ Hebr. כְּפֻרִים Chephurim : Scyrii.

Χερῶθ (an leg. Χερῶθ;) Hebr. חַמְוִת Hamjoth : Cellula, Fornices, vel potius Ligna incurva, quibus includi solebant malefici.

Χερουβείμ, Χερουβείμ, Χερουβίμ, Χερουβίμ Hebr. כְּרוּבִים Cherubim: Figura ficta, emblematica. Angeli.

Χερῶν legitur pro Hebr. בֵּיתִים Botim : Domus. Χερουδλάφον s. Χερουδλάφον Edulii genus ap. Syros.

Χι: Litera Alphabeti, Hebr. חֵת Heth.

Χιῶν Hebr. חֵתֶת Chethonath : Tunica.

Χιθωνῶθ Hebr. חֵתוֹת Chethoth : Tunicae. Scribitur et Χιθωνῶθ.

Χορῶ s. Χορῶθ Hebr. חֹרֵי Corri : Satellitum regionum genus.

Χορχῶ legitur pro Hebr. כֹּדֶד Codeod : Lapidis pretiosi genus. Scribitur et Κορχοῖς.

Χούδονα Junci species, Nomen comp. ex Hebr. חֹדָן Chu : Junci, et פִּנְדֹּחַ Pincho : Nigram.

Χοθῶρ Hebr. חֹתְרֵת Chothareth : Capitulum columnae.

Χοθροῶθ Hebr. חֹתְרוֹת Chotharoth : Pluralis praecedentis.

Χορμῶρ Hebr. כּוֹמָרִים Comarim : Sacerdotes idolatrum.

Ψαλῆριον Instrumentum musicum. Chald. פְּסַלְרִיָּו s. פְּסַלְרִיָּו Pesanteria.

Ψοθηματιχῶ, s. Ψοθηματιχῶ Hebr. פְּנֵנֶה פְּנֵנֶה Zaphnath Phaneth : Nomen Josepho a Pharaone inditum. Vide Aegyptiaca.

Ψαχῶ Hebr. שׁוֹחִיָּה־נָּא Hoschia-na : Salve quae.

HERACLEOTE.

Λίδων ἡμίς. Colum.

ILLYRII.

INDI, quos cum Persis nonnunquam confundunt.

Ἀνάγχις (an potius Ἀνάχις vel Ἀνάχις;) Avis quaedam.

Βασιήνη τὸ στρατιώτεον.

Βασιήνη ὁ στρατιώτης.

Βέρβερ ὄστρακον φέρων τὸν θαυμαζόμενον μαργαρίτην λίθον.

Βόσμορ, Βώσμορ, s. Βόσμορ Frumenti genus.

Βραχμάνης Gymnosorhizae.

Γάνδρος ὁ ταμπούρατης.

Γαισαλίτη ἵστρος.

Δεδον ὁ βασιλεύς.

Δοροάνη Hercules.

Εἰδὸν ὁ εἰσὶς.

Κάγκασον ἕλδον δάριον, καὶ θυμιάμα.

Καλλανῆ Philosophi.

Κινδύσις, s. Κινδύσις Instrumentum musicum.

Κονάβαρ, Κονάβαρ, Τηγγάβαρ, s. Τηγγάβαρ Cinnabaris.

Κόγι ἡμισὶς ἐπιφάνημα τελεσεμῆναις.

Μαί μέγας. Persicum esse dicitur.

Μαϊσῶλος Animal quadrupes vitulo similis.

Μάκερ Macer, Cortex.

Μαμῆρας οἱ στρατιώται.

Μυριεῖς οἱ τῶν Ἰνδῶν βασιλεῖς.

Ναῖρον, s. Νῆρον Aromatis genus.

Νάρδος Nardus.

Νάρσαβον, s. Νάρσαβον Aromatis genus.

Ὀσελῶ Gemma pretiosa.

Παρηῶν Ligni genus.

Πέπερ Piper, Arbor.

Σάκασον, s. Σάκασον Saccharum.

Σάμρον ἕρπον μουσῆναις. Vide Persica.

Σάραμ, s. Σάραμ Sesamum, Frumenti genus.

Hinc Σαραμῆναις panis.

Σουδαφός. Planta similis hederæ, ap. Nysam.

Σουδαφός εἰσὶς αἰσῆναις. Dei nomina. Σούρα, s. Σούρα Aves in Oceano Indico, quæ satis propinquitate terra significant.

Ψάσσα, s. Ψάσσα Palitæ, Avis Indica.

IONES.

Ἀραβήσεον ὄρχηστῶν.

Βάρις Navis.

Γέργαθ, s. Γέργαθ οἱ δημίται, οἱ χρωῖσται ap. Milesios.

Γοργῶν δεσποτήριον ἐπιφάνεια.

Ἐγαυτεῖον δάκρυ.

Ἐλασία Ἀρκεμῆ ap. Ephesios.

Ἐργῶν σάτης.

Ἐσθῆ, Regem appellant Ephesii.

Θῆναι Apollo ap. Milesios.

Ἰβὺν πολὺ καὶ μέγα βοῶν. τῆτερον, εὐφραῖν, ἐρῶν.

Κάδον τὸ κεράμιον.

Κάρα τὰ πρόβατα, τὴν κεφαλῆν. Vide Hebraea.

Κοκῆ, s. Κοκῆς ὁ πρόβατος.

Κήθρον (an Κοθῆρον;) τὸ φῶρον τοῦ ἁγίου.

Μεγαλόθεος Sacerdotes euanchi templi Ephesii.

Νωῆναι ταντεῖναι, κατακλιθῶν.

Πάλας βασιλεῖς τῶν θῆων.

Πηλῆς αἶμα. Hinc Κάπηλος ὁ τῶν οἴων πολὺς.

Χλωσῆς ἴχθυς.

Ψῶ Ἀρκεμῆον προσφάνημα.

Ἠ ἔσται ἐπιφάνημα σχελησῆναις.

Ἦρα ἡ εὐλή.

ITALIOTE, s. Magna Graeciae incolæ Graeci Tarentinos vide separatim.

Ἄλλαν (an Ἄλλαν;) Oles.

Ἀρχιδωρ ὁ αἰσῆρος.

Βάνας βασιλεῖς.

Βαστῆ ἐπιφάνημα.

Βαῖρον ἢ Βῆρον τὴν οἰκίαν, Messapii appellant.

Βασβαῖς ἑσῆρῆ Κλαδῆριον ap. Messapii.

Βρασκῆ Brassica.

Βρόντορ Cervum appellant Messapii.

Βρόντορ Caput cervi idem.

Γαῖος Merces. Γαῖος Mercenarius.

Ἰάβη ἢ Ζαῖν.

Κρόχημα εἰσὶς ap. Crotoniatis.

Καλιῶναι τῶν γεωργῶν.

Λάγος Latus, Piscis.

Λαῖνα Λαῖνα.

Μαγγῆν Vas viuarium e lignis confectum.

Ὀσπρήβηλον ὄδον.

Παῖν ἄρου.

Ψεταῖον (an Ψεταῖον;) ποσῆρον πεῖρ.

LACONES.

Ἄλοδ Inopia.

Ἄβαλιν Inutile, Ignavum.

Ἄβαρκερ (leg. Βαβαρκερ, Dor. pro βῆβαρκερ) Maza quaedam.

Ἄβαρ Promtuarium.

Ἄβροτι οἱ αἰσῆρος. Lectio suspecta.

Ἄβρανῆ Vestis crocei coloris.

Ἄβω Mane.

Ἄβωρ Vox, Clamor.

Ἀγλεσῆ Tibia.

Ἀγῆσῆς (an Ἀγῆσῆ;) Duxit.

Ἀγριπταρ τὴν ἀγρίαν ἑλαίαν.

Ἄδατον Siccum.

Ἄδατον τὸ ἀσθῆν ἐπιφάνημα.

Ἄδα ἢ μέση.

Ἄδαρ Magnum.

Ἄδαλον s. Ἄδαλον Cœnae genus. Item pro Ἐδαίλων.

Ἄδαλον αἰσῆρον. An leg. Αἰσῆδον;

Ἀκαλακανῆρ ἀκτινοβόλος vel περικλι, vel Achantis.

Ἀχαλῆβαρ Grabhatus. An Morsius ?

Ἄλλαχῆ ἀσφαλίς.

Ἀμῆρετῆν ἀπαρῆμῆναις.

Ἀμῆρα καθαρῶσιον.

Ἀμῆρα Sedate.

Ἀμῆρα Qui stat in acie.

Ἀμῆρα κῆρον. Scriptura dubia.

Ἀμῆρα ἑσῆναις. Si genuina est lectio.

Ἀμῆρα ἐν ἑσῆρῶν.

Ἀμῆρα ἑσῆναις ἢ ἑσῆρα.

Σέριασ' χείρας, ἢ πλάξ ἀντι στήρις ἐπιπέμενος.
 Σέρβλα (an Σέρβλα;) σέρβλα.
 Σίνα' θυσία.
 Σίνα' ἴα.
 Σία' ἀσφάλεια.
 Σίλεφερ' βόλον ἵσσημα.
 Σίρ, s. Σίρρ' τυρός.
 Σιμβουάδαι (an Σιμβουάδδαι;) ἐστραχί.
 Σιχάριον σχυρισιον ἄγιον τῆς ἐστράχης.
 Τερεσίρι. An idem, qui ἄρροσσεια; ἐπιμελούμενα
 τῆ τῶν γυναικῶν ἐστράχης.
 Τετραίον ὀρθοῦθάνον τι.
 Τουταίρ' φύσκη πλῆρη ἐρίμων, στέατος, αἵματος.
 Φουάιν' τῆν Κόρην, τῆν θεάν.
 Φουάδδαι (an Φουάδδαι;) σωμασκή.
 Φουάζιερ' (an Φουάζιερ;) ἢ ἐπὶ τοῦ τῆς Ὀρθίας βου-
 μοῦ σωμασεία τῶν μελλόντων μεταγυθῆσαι.
 Φουσίλλος ἄριστος, ἐγχεῖδι παραπλήσιος, γαγγυλά-
 τερος δι τῆν ἰδέαν.
 Υαίθερ' Olivæ nucleus.
 Υοθίαν' τὴν στήριον.
 Τίβη' Tribus.

LATINI.

'Αβίνα' ἢ ἄβηνα. Habena.
 'Αβιον, seu potius 'Αβιες' Abies.
 'Αβόλλα' Abolla.
 'Αγγετα' Aggesta. Vide et 'Εγγετα.
 'Αδινίμιος, s. 'Αδινίμιον' 'Αυτογράφῃ τῶν ἀνομά-
 ρων. E Lat. Ad nomen.
 'Ακοιρίβητα' σωματικὴ μιλασκί εἰς ἕβαι ἡμέρας. A
 Lat. Accumbō.
 'Ακουέη' Aquila.
 'Αλιή' χείρδος. Alicia.
 'Αλλόριος' Salarium.
 'Αλοηθίον' Alluvio.
 'Αντίων' Antipona.
 'Αντικέστωρ' Antecessor.
 'Αντικεστῆρας' (non 'Αντικεστῆρας; forsan deprava-
 tum ex 'Αντικεστῆρας') Antiquarius.
 'Αντιρίσιος s. 'Αντιρίσιον' παρὰ Ῥωμαίους τράπεζα
 πρὸ τοῦ δευτερίου εἰρησῆ. Mensa.
 'Αντιπῆαν' Antepannus.
 'Απίνα' Placentarum genera ab Apicio denominata.
 'Απλησίον' μένου. E Lat. Applicō.
 'Απλήτερον' κατάστημα.
 'Αρμαμεστῆρας' Armamentarium.
 'Αρμίον' Armarium, Arcula.
 'Αρρηθῆρας' συγγραφεὶς εἰς τοῦ τῶν κρατούντων μν-
 ησῆριος ἑπισηροῦμενος. A secretis.
 'Ασπῆρας' As minutus.
 'Ατραβασίος' χλαμὶς ἱραμετελίαν. An a Trabea
 dicta est?
 'Ατρον' Atrum.
 Αἰγυσιότιος ἀσφάλαν. Αἰγυσιότιος Augustus.
 Αἰδῆνα' Advena.
 Αἰδῆντος' Adventus.
 Αἰξίλια' Auxilia.
 Βαγέθειν' Vagari.
 Βακάντης' σχολαστήης.
 Βακαντία' Vacantia.
 Βακάντιος, s. Βακάντιμος' Vacantinus.
 Βάικλα, e Bacula.
 Βαίδηρ' Bandum, signum militare.
 Βακάνται' φασιδίαι, ἀγυάλαι. Et Βάικαι' δεσφαί
 φορηγῶν. E Lat. Fascis.
 Βεμβροίνα' Membrana.
 Βερεθίσιος' εὐεργεσία. Beneficium.
 Βεστία' Bestia, it. Vestis; unde Βεστίριος s. Βε-
 στίριος' Vestiarium.
 Βετράσιος, s. Βετράσιος' Veteranus.
 Βηλόε' Velum.
 Βηρίον, Βήριος, Βήριος' ἴσσημα μοναχίον. Bittus.
 Βικάριος' Vicarius.
 Βικτορα' Victorium.
 Βισέξτωρ' Bisextus.
 Βουκκα' Bucca.
 Βουκκίμενος' παρὰ σῆτος. Buccones.
 Βουκκίζω' Gusto, unde Βουκκισμέος.
 Βούστρα' Busta.
 Βρακκία' Bracca.

Βούθιον' ἢ ἐπίσημος καὶ σίντομος γραφή. Breviarium.
 Βουθία' ἢ σιντομία. Brevitas.
 Βουθίον' ἴσημα. Brevio.
 Βουθιόλλαι' Brumalia.
 Βουθιόσιος' Panis genus. Forsan a Boleto.
 Βουθιόσιος' Forum cibarium, a Lat. Gusto.
 Βουθιόσιος' Placentæ genus, forsan Gutta i. e. Va-
 riogata.
 Βουθιόσιος' Crassus.
 Βουθιόσιος' Datum, Temporis notatio.
 Βουθιόσιος' 'Αδιστῆρας, s. Βουθιόσιος' Impedimenta.
 Βουθιόσιος' a Lat. Stratum.
 Βουθιόσιος' Decoeta.
 Βουθιόσιος' Delator.
 Βουθιόσιος' ἢ ἐστραχί τοῦ σιντομίου, καὶ ἢ ἀνομίος
 μετακομίδι. Delegatio.
 Βουθιόσιος' παρὰ Ῥωμαίους ἐπισημὸν ἐπιση-
 μῆσιος ἰσσημα.
 Βουθιόσιος' Deportatus.
 Βουθιόσιος' ἀπέσειμιος.
 Βουθιόσιος' Deserter.
 Βουθιόσιος, s. Βουθιόσιος' Defensor. Βουθιόσιος' De-
 fensio.
 Βουθιόσιος. Vide Δέσεινα.
 Βουθιόσιος' Dictator. Hinc Βουθιόσιος' Dictatura.
 Βουθιόσιος' ἀσσηματίος. Dispensator.
 Βουθιόσιος et Βουθιόσιος, i. q. Βουθιόσιος.
 Βουθιόσιος' Domestici, Equites vel Milites ap-
 Romanos.
 Βουθιόσιος' Dux.
 Βουθιόσιος' Terra aggesta. Vide 'Αγγετα.
 Βουθιόσιος' Edicta.
 Βουθιόσιος, s. Βουθιόσιος' Idus.
 Βουθιόσιος' Expello.
 Βουθιόσιος' Exceptor. Scribitur et Βουθιόσιος.
 Βουθιόσιος' Excubitores.
 Βουθιόσιος' Extraordinarius.
 Βουθιόσιος' ἀνομίος ἰσσηματίος. Lego, Lecto.
 Βουθιόσιος' Per ambitionem.
 Βουθιόσιος' Exautoratio.
 Βουθιόσιος' Exercitus.
 Βουθιόσιος' Execubitus.
 Βουθιόσιος' Excubitor.
 Βουθιόσιος' Excusatus.
 Βουθιόσιος' Excusatio.
 Βουθιόσιος' Exorare.
 Βουθιόσιος' ἐπισημῆσιος πλῆθος. Exprēdit.
 Βουθιόσιος' Explorator.
 Βουθιόσιος, s. Βουθιόσιος' ἐπισημῆσιος ἰσσηματίος ἰσσηματίος.
 Βουθιόσιος' detortum et Stipendium, vel Sesquipedium.
 Βουθιόσιος' Thursio, Pars canis carcharie.
 Βουθιόσιος' Januarius.
 Βουθιόσιος' Illustis.
 Βουθιόσιος' τὸ τοῦ ἀσσημῆσιος ἰσσηματίος. An Ju-
 sculum?
 Βουθιόσιος, et Βουθιόσιος, ab Iudictione.
 Βουθιόσιος' Hinnuleus.
 Βουθιόσιος' Jovis barba.
 Βουθιόσιος' Jagerum.
 Βουθιόσιος, s. Βουθιόσιος' Ilicium.
 Βουθιόσιος' Cancellus. Hinc Βουθιόσιος' Cancellata.
 Βουθιόσιος' Celus.
 Βουθιόσιος' Cesaricus.
 Βουθιόσιος' Cetræ.
 Βουθιόσιος' Calendæ.
 Βουθιόσιος, s. Βουθιόσιος' Calcei, Calceoli.
 Βουθιόσιος' Camella, Va coquinarum.
 Βουθιόσιος' Quod astum propulsat.
 Βουθιόσιος, s. Βουθιόσιος' Cammari s. Gammari.
 Βουθιόσιος' Campidoctores.
 Βουθιόσιος' Candela.
 Βουθιόσιος' Castrensis.
 Βουθιόσιος, s. Βουθιόσιος' scil. φασιόσιος' Canisina.
 Βουθιόσιος' Capita, Pabula equorum.
 Βουθιόσιος' Capitulum.
 Βουθιόσιος' τὰ σῆτος. Capita.
 Βουθιόσιος' φασιόσιος ἰσσηματίος, ἢ τοῦ ἰσσηματίος. An a
 Lat. Capistrum?
 Βουθιόσιος' Navicula, a Lat. Carabus.
 Βουθιόσιος' ei ἰσσηματίος ἰσσηματίος. An Carri?
 Βουθιόσιος' Carbaso. A Carbaso.

- Κάσα Cassa.
 Κάσα, s. Κάσσα Cassis.
 Κάσπελλος Castellum, Dividiculum.
 Κάστρου Castrum.
 Κάστρος ὀνύτιος Catillus ornatus, Placentæ genus.
 Κελλάρου Cellarium.
 Κεντηνάρου λέριος Centenarius.
 Κέντη, Κέντι, s. Κέντιος Centum.
 Κέντουλος An e Lat. Centunculus ?
 Κεντρίου Centurius.
 Κεραί ἢ μελαρία, s. Lat. Cæcus.
 Κεραίτης ἢ τῆν γῆν μετῶν. Censitor, Agrimensor.
 Κέρσος, s. Κίνσος Censur.
 Κέρσος, s. Κίνσος Censur.
 Κερέσος Circensis ludii.
 Κίρσος Circus, Circulus.
 Κλεισσοῦ Clausura.
 Κεράντης, s. Κουαράτης Quadrans.
 Κεράτη νόμισμα, ἀπὸ γράμματα εἰς περί σέλευς
 αἰάλας.
 Κεράτης Quadrans.
 Κερατῶν Questor.
 Κολεκτῶν Qui pecuniam colligit ; a Collecta.
 Κολλάρου Collare.
 Κολωνία Colonia. Κολώνος Colonos.
 Κορβάντος Conventum.
 Κορβίνα Combinatio. Hinc Κορβινέω, Κορβί-
 νεω.
 Κορνεραρήσιος Commentariensis.
 Κόρης Comes.
 Κορίανος, s. Κουαίανος Comestus.
 Κόρμι, Κορμίδιος Gummi.
 Κορμωγῆσιος Commonitorium.
 Κόρδα δόσις ἐπὶ τῷ σισμοῦ παρεχημένη. An a
 Lat. Commodum ?
 Κόρπαρος Compar.
 Κονδίος sc. αἰός Vinum conditum.
 Κονσιτῶν, s. Κονσιτῶν Consistorium.
 Κονσουλῶν Consularis.
 Κονσούλων Consules.
 Κοτυβερνάλιος, Κοτυβερνάριος, s. Κοτυβήριος
 Coubernalis.
 Κόρτις Cohors.
 Κόρβος Corvus.
 Κορβίγιος Corrigia.
 Κορτίνας Cortinae, Aulæ.
 Κορυμβολάριος Cubicularii.
 Κοκοίμων, s. Κοκκοίμων, e Lat. Cucuma.
 Κόμμιος Cumulus.
 Κορράτης Corator.
 Κορσῶρες Cursores.
 Κούστος Custos.
 Κουσῶδια Custodia.
 Κεχλιάρου Cochleare.
 Κροστῶν Crustum, Placentæ genus.
 Κρωστοναρίου βασιάνω ὀρηγῆτι. Questionarius.
 Κωδικέλλος, s. Κωδικέλλος Codicillus.
 Κώδεξ, An e Lat. Codex ?
 Κωσιδιανὸν Consilium.
 Κωσιτῶν, i. q. Κοσιτῶν.
 Λαβήλας Patinas, e Lat. Lebecula. An leg. Λαγ-
 ολας, e Lancula ?
 Λακιναρῶν Lacinia.
 Λαργιτιῶν Largitiones.
 Λάρει λάρβες, (an λάρβας;) τὰς κερίας. (An
 κερίας;) Larvæ.
 Λαύρεα Lautia.
 Λεγατέειν, s. Λεγατέειν ἑπονηρεῖν. Legare.
 Λεγῶν Legio.
 Λίξας Lixæ.
 Λικεντία ἄμνηστία, βασιλική χάρις. Licentia.
 Λεκτικῶν Lectica.
 Λέκτιος Lictum.
 Λεγατῶν Magistratus quidam Romanus.
 Λεγάτος τὸ ἐν διαθήκαις λεγόμενον Legatum.
 Λεγεῶν διορισμοί.
 Λιβέλλος Libellus.
 Λιβερτίνος Libertinus.
 Λιβρόν Διγενρον, ἢ αἰλας, ut Διόνσος Liber, et So-
 lem et Aquam designat.
- Λιμαρῶν τὰ ἐν τοῖς ἐσχάταις ἡμέραις. Λίμαρο
 Ρωμαῖοι καλοῦσι τὸς εὐαγῶνας.
 Λιμαρῶν Limitane, Perse et Sarsucni, qui fides
 imperii sæpe infestabant.
 Λίτων Litus.
 Λούδοι Ludii.
 Λουθερατῆς Ludi procurator.
 Λουκουλλῶν Lucutulus, Placentæ genus.
 Λυπηράς Lupinum, Leguminis genus.
 Λυρῶν Lotus.
 Λύρον, s. Λύρος Lorum.
 Μαγίστρος, Μαγίστρος, Μάγιστρος, s. Μάτρος Ma-
 gister.
 Μαγιστηριανός Magisterianus.
 Μαγιστῶν Emancipatus.
 Μαγίστρος οἱ ἐσχάτοι τοῦ ἁγῶν. Panifices.
 Μαγιστῶν Mancipium.
 Μάγιστρος Manciper.
 Μαῖουσιος Maius : Festivitas Romæ, Maio men-
 se celebrari solita.
 Μαῖστρος δόδοιλοι. Vide Μαγίστρος.
 Μαῖοροι Majores.
 Μαικάλιος Miscellarius.
 Μάκελλος Macellum.
 Μανδῶν Mandator.
 Μανδῶν Mantle, Mantelium.
 Μαντεία, s. Μαντήριον Mantle.
 Μαῖλλα Maxilla.
 Μάρτιος Martius mensis.
 Μάτερια Materiam.
 Μάτερια ἀντιγραφῆ ἢ ἀπογραφαί. An e Lat. Ma-
 trix, Matricula ?
 Μέδμιος An e Lat. Medium ?
 Μελιράνα Membrana.
 Μιλιάρων, s. Μίλιος Miliare. Hinc Μιλιῶν Co-
 iampis miliaribus distinguere.
 Μιλλιαρήσιος Μίλιονος.
 Μιγατόριος, E Lat. Meteorius.
 Μόκρωνα τὸν ἔξω. An e Lat. Mucro ?
 Μονητα Moneta, cognomen Junonis.
 Μονητῶν Monetarii.
 Μονητάκιος Mustaceum, Placentæ genus.
 Μούστον Mustum.
 Μωροσίος Morosus.
 Νάβα τὸ πορθεῖον. Naulum.
 Νέγλα, s. Νίγλα. An Λίγλα, e Lat. Ligula ?
 Νόκται Noxæ.
 Νοτάριος Notarius, Scriba.
 Νοῦμερος Numerus.
 Νοῦμιος Numus.
 Ἐξῆστι, Sextarius.
 Ὀγκία, s. Οἰγκία Uncia. Vide Οἰγγία.
 Ὀγκιῶν Uncinus.
 Ὀκυλοῦν Oculum.
 Ὀκτώβριος October, Mensis.
 Ὀλλάρου Forum olarum.
 Ὀξέγγων Axungia.
 Ὀπιμα Spolia opima.
 Ὀρβικέλα Orbicula ; Malorum genus.
 Ὀρβία, Ὀρμα, s. Ὀρβία Horrea.
 Ὀσπῆτων Hospitium.
 Ὀστία Ostium.
 Ὀστιάριος Ostiarius.
 Ὀγγία, s. Οἰγκία Uncia. Vide Ὀγκία.
 Ὀνδῆσιος Vindicta.
 Ὀφφικῶν Officialis.
 Ὀφφικῶν Officium.
 Ὀφικῶν Obsequium.
 Παγανῶν Paganalia.
 Παγανῶν ἰδιότης, ἄσπον. Paganus.
 Παλλῶντιος (an et Παλάτων;) Palatium.
 Πάλλου Pallium.
 Πανουέλιος s. Πανουῶν Panuchium, s. Panochium.
 Παλαρῶν ἢ Διτρον ὄρος.
 Παπαδιῶν Papilio. Lat. Papilio.
 Παρίος ἢ παρασκευῆ Apparatus.
 Παρατόριος Paraturo, Ultima fimbria in vestibus.
 Παρίλια Parilia.
 Παρόλλια s. Patella.
 Πατριῶν Patricius.

Φόλις Follis, Crumena.
 Φόρεα Furca.
 Φορμάρι ἀπόρρασι θαλάσσι. Formula.
 Φόρος Forum, Locus rerum venalium.
 Φόρεα Fodere.
 Φοσάρι Fossatum.
 Φουλιλλον. E Lat. Folliculus.
 Φούρεα Furca.
 Φούριος Furnus.
 Φούριος ἐλάττι. Fur.
 Φραγγέλια, Φραγγέλιον, s. Φραγγέλιον. E Lat. Flagellum.
 Φύρεα (an Φούρεα pro φύρεα;) ἄχρημα. Furca.
 Φύρ Fur.
 Χαρτουλάριον Chartularii.
 Τριώνιον Orarium, Instita. Lorum, Fascia.
 Τριώνιον Horreum. Vide Ὀψέλια. Hinc Τριώνιον Horrearius.

LEMNII.

Ἰνέια ἰατρῆ.

LESBI.

Ἐλίμειος et Ἐλάτιος Neptunus.
 Ἰμβριος ἔχρημα, ap. Methymneus.
 Ἰσασθαί εὐροσθάται.
 Σκόθος ὁ σκόθος.

LIBYES, ad quos et Ægyptiaca et Cyrenaica et Punia referuntur.

* Ἀμμων Ἰουπίτερ.
 Βεράβαλ (an Βεράλ;) Ἰουλί.
 Βασάρεια Vulpina.
 Βάττα βασάνει, τέρατες.
 Βίριος Animalia quedam.
 Γασία δένυ ἀλοσάθριον.
 Δίερες Fera quedam.
 Ζευγρία μύκη γένη.
 Καρθία Ferrum, quo vincuntur rotæ.
 Λάσσον ἔθωρ.
 Λασία Lotus.
 Σαχθαία Αἰθίοπι ἄχρημα.
 Σαριέος μέτρα αἰνίσι εἰς Περτάπυλι Λιβύη.

LOCRI.

* Ἀχχραί μύατα.

LYCAONES.

Δάβειοι Juniperus.
 Ζάριβα Psaltria.

LYCII.

* Ἐσθέμιος Apollo. Ἐσθέμια Festi nomen.
 Κάδριμα Siccitas frumenti.
 Παύρα Cista.
 Πίραρα τὰ στρογγύλα.
 Τυρίνα Hircum.
 Τυρία ἡ μέγδο, ap. Xanthios.

LYDI.

* Ἀριμα τὰ ἔρα.
 Ἀρφέτιον ὁ δίσκος.
 Βάκουρι Unguenti genus.
 Βασάρα χιτών ται, Διονυσιακὸς, ποδήρη.
 Βαστακαρούλα βάσσον ἔχου.
 Βείρα τὸν ἐλευθέρου.
 Ἰβρι τὰ βοῶν, τὸ καλά.
 Ἰωσι δειρα.
 Καρδαύλα Ἐρμῆ ἢ Ἡρακλέη.
 Κάδανλον Edulium quoddam.
 Καρέα περιεργὸς ἔσμα.
 Κουλλέειν τὸν βασιλέα.
 Κυβήθη (an Κυβήθη;) ἢ Ἀρροδίτη.
 Λάβρον Securis.
 Λάδλα ὁ τέρατες.
 Μάγυδι Instrumentum musicum pulsatile, Lydorum inventum.
 Μηδικεῖο Ζεὺς. Σέβου.
 Μόσσον τὴν ἀζήρη.
 Μόλλυ Vinum.
 Μωέ ἡ γῆ.
 Πάλλου Rex deorum.
 Παρμήνη (an Παρμήνη;) ἡ τῶν θεῶν μείρα.
 Σάνδευος Vestes muliebres e lino, tinctas ucco phanta σάνδευς dictæ.
 Τάργανον ἔζου. (An ἔζου;)
 Τεγούε τὸν ἀστὴρ.

MACEDONES.

* Ἀβαγγα Rosa.
 Ἀβαρεῖος Comam alio.
 Ἀβασὸν Origanum.
 Ἀβασὸς Libo.
 Ἀβρα Ancilla honorator.
 Ἀβροῦτες Supercilia.
 Ἀβδα Temones. (An Vicæ, Plater f).
 Ἀβὸν Cœlum.
 Ἀβήσσον ἐκείον Mixture. (An ἄβισσον Dulce remedium f).
 Ἀβήσσον μέγχο.
 Ἀβρία (an Ἀβρία;) Puella.
 Ἀλιζα (an Ἀλιζα;) Villigo, Scabrities arborum.
 Ἀλιγ Verres.
 Ἀμαλί, a verbo Malis. αἰθάλας.
 Ἀνάλα pro ἀνάλη.
 Ἀξιο εἶα.
 Ἀσπριον ἰατρῆ, ἔργου, δερμάτιον, ἰατρῆον.
 Ἀσπριον, pro vulgari Ἀβροῦτι.
 Ἀπελλία Mensis nomen, Decembri respondentis.
 Ἀργέλλα αἰσθη, ἕναρ θεωραίνοντες λάσσα.
 Ἀρρεμίον Mensis, Maio respondentis.
 Ἀρρέν ἰατρῆ.
 Ἀσπλοῖ χειμαρῆς.
 Ἄτρα ἄστρα.
 Αἰθροῖος Mensis, Januario respondentis.
 Βαβήριον Fax olei.
 Βασάρα (leg. Βαθῆρα) πύλη.
 Βίθη ἄστ.
 Βεράβαλ δασύ.
 Βείρες Φύρες, Βρυγία Φρυγία.
 Βεῖζα Frumenti genus.
 Γάραρ τὴν μέγδο.
 Γίδα ἔσθηρα.
 Γούρα οἷο.
 Γουταῖος Mensis, respondens Septembris.
 Γουάρ ἴα.
 Γούλλια Poculi genus.
 Δαιτώρ (an Δαιτώ;) αἰσθη, ἐκείον.
 Δαίσιος, s. Δεῦρος Mensis, Junio respondens.
 Δέγιον Mors.
 Δέγιον Μακεδονία δαίμων, ἢ ἐπὶ τῶν νοσούντων ἐχόνται.
 Δέρολλον ἡ ἔρα.
 Δέσιος. Vide Δαίσιος.
 Δράμιον Panis genus.
 Δρηεσ στρούθοι.
 Δούτρον Mensis Martio respondentis.
 Δουρά σπλήν.
 Εἰρημ Ἀρε.
 Ζευρήνη ὁ Ἀρροδίτη.
 Θαύλα, s. Θαύμα Ἀρε.
 Δεζ ἡ σπείρος.
 Καρδούλιον Vestiarium.
 Κάραβος ἡ πύλη.
 Κάρεα ἄχρημα Μακεδονική.
 Κουσία Causia, Capitis tegumentum.
 Κιβήριος (an Κικίρη;) ἄχρημα.
 Κλωδανος τὰς βίβλας τοῦ Διονύσου.
 Κούρ ἀρμήρα.
 Κορμήρα, s. Κορμήρα ταρῖδα. Cujus generis sunt et Κορμηροί.
 Κόρνον τὸς σπείρους.
 Λακεδῆρα ἔθωρ ἀμυρῶν, ἀλλο πεπονημένον, ὁ πίνοντες οἱ ἀγροῖται.
 Λεπρώνες ἄχρημα.
 Λύος Mensis Hecatombæon.
 Μόνατος ἡ βίτασσος, ap. Ρωνοες.
 Πάνερος Mensis respondens Julio.
 Παραῖος ἄστει.
 Πέλαρ τὸς λίθου.
 Περτίον Mensis Februarii respondentis.
 Πέχρημα ἄστει.
 Προύμαλα ἡ πρὸ τοῦ δίσκου ἀξιακμήτη μική.
 Ράσσα δένυ μακρῶν, ἐπέθη βαρβαρικῆ.
 Σατάδα Σελήνη.
 Σαβήριον ποταμῶν τι, ὁ παρετίθη τῇ Ἀρροδίτη.
 Σαῖδος ἀρχὴ τῆς τεταγμένη ἐπὶ τῶν ἰατρῶν.
 Ταγόνια (an Ταγὼν ἀγά;) ἀρχὴ τι.

Υεμβερεταίοις Mensis anni extremus.

MEGARENSES.

Νεακτῆρ (an Νεακτῆρ;) λεμητῆρ.

MESSENI.

Βέντες αἰλόε.

MYSI.

Μύσον τῆρ ἔζηνρ. (An ἔζηνρ;) Ἐπαλόβον βόδιον ποικιλιῆρ.

Τῆραζ Urogallus.

PÆONES.

Κόνεζα Potionis genus.

Πορβίον Potionis genus.

Τῆραζ Urogallus.

PAMPHYLI.

Ἄδευ ἔχει, ut Lat. Habes.

Ἄβελινρ ἄλαιε. A v. Βαβέλινρ Sol.

Ἄβυθάρ ὁ Ἄβυθ.

Ἄβηδρ Ἄβηθ.

Ἄσπειρατῆρ ἕδισμονρ, ap. Pergæos.

Ἄσπειρατῆρ ἄριε, ap. Pergæos.

Βαβῆρ Mars.

Ζεαγῆρ ὁ τέντιζ, ap. Sidetas.

Κασσίνε ἔριουε, ap. Pergæos.

Κάρουα ἔριουε, ap. Pergæos.

Λάβρα γογγυλι.

Παρία τῆρ χῆρον τοῦ ἄγροῦ appellant Aspendū.

Σαρατίουε τῆρ μαιτίδαι (an μαιτίδαι;) appellant Pergæi.

Σιλάροε πῆρδζ (an Σιῆ, vel Σιῆ ἄροε, πῆρδζ;) ap. Pergæos.

Ἔγλουε στρατίε, ap. Pergæos.

Φεντίουε μηδιῶ (an ἑμακῶ;) ἴδδαι.

PAPHLAGONES.

Βίε, s. Βίεοε: Panis.

Περεκοντίεσ ὁ ἄνεμοσ Ἀχρηάστει, ap. Sinopenses.

Γάγγαρ Capra.

Ἰόνδην τὰ θεῖα τεμάχι.

PARI.

Κάβαροε Sacerdotes Cereris.

Μάλεην τὸ ἐπίσκιπτεον.

PERSÆ, MEDI, PARTHI. Conferenda sunt et

INDICA.

Ἄβερῆαχ, comp. ex ʾβ̄r Aber: Condimentum e fructibus minutim concisis, et ʾḡḡ Tag: Malum granatum.

Ἀβῆλαρα τὸν μήνηρα.

Ἀβρηάστει ὑπόθεγμα βαρβαρικόν κατασκευαζόμενον ἐκ πρῶτων καὶ ἐκδῶρον καὶ βούεσ κόκκουε, καὶ ἐπίουε τωτίουε, in Media.

Ἄγγαρ Tabellarij regi.

Ἀπαρῶρεσι Qui deferunt ad regem rumores et crimina.

Ἀζῆρα Proximi regis.

Ἀκτιῶεσ Jaculi genus. Hasta. Ensis.

Ἀκταία πολυτελέστατοε ἐκ τῶν Περσικῶν παραλλῆρασι.

Ἀμαζάκοεσ πολεμῖν.

Ἀρατίε. Vide Πρατίε.

Ἀρατίε, Ἀρατῆ, s. Ἀρατία, s. Ἀρατίε Dea nomen.

Ἀρατίουε δαίμον σὺμβῆμοε τῆ Ἀρατίε.

Ἀρατίεσ Bracca genus.

Ἀρατιῆ ὁ Ἀἶφι.

Ἀραφουε Aquila.

Ἀραζῆ Mensure genus.

Ἀρατίε, s. Ἀρατίε οἱ δῖουε, ap. Magos.

Ἀρατίε οἱ ἕριουε.

Ἀρατῆ Nomen numeri.

Ἀρακῆδην Nuntius.

Ἀρατίουε Cursor diurnus.

Ἀλλῆουε (an Ἀλλῆουε;) Inaures.

Ἀχῆουε Mensura quedam.

Βαῶλ ὁ θεῖοε Ἄρα.

Βισαζ Rex.

Γάζε Regia cum Suppellectile et instrumento suo, aut Tributa et Reddita, aut Res pretiosæ.

Γαγγαρηῶ Καρῖουε εἰοε. Nomen vici.

Γῆροε Scutum Persicum.

Ἄνακοε Numisma paulo majoris pretij quam obolus.

Ἄρακοε Nami autei.

Ἄρατίε ὁ ἕριουε, ἔριετῆρ.

Ἄρατίε τοῖσ ἄνακοε (an ἄνακοε;) θεῖοε appellant Magi.

Ἄρα τὸν ἐδῶν πάντα τοῦ οἴκουσ appellant Persæ.

Ἄρατίεσ τῶν στρατιωτῶν τῶν παρὰ Πάρθουε ταγαί.

Ζαρητῆρ Ἄρατα.

Ζαρητῆρ ὁ βασιλεῖο. (An ἰ. q. Ζαρητῆρ;) Ἡζουεσ γένουε στατίουε, ap. Parthos.

Καβάλλουε ἔριετῆρ ἴππουε.

Καυάδοε εἶδημα μαιτίουε τέρουε.

Καλῶσοε Vestis genus.

Καυῶσοε Vestis Persica.

Καυῶσοε χιτῶν Περσικῶε.

Καυῶταλιε καυῶταλῶ Vestiarium.

Κάπυριε Capryis, Tunica manicata.

Καρβῆρ Scabiosi. Qui elephantias laborant.

Muliones.

Κάρθα τὸ ἀνδρῶδε καὶ πολεμῖν.

Κάρθακοε οἱ στρατευόμενοι βαρβαροε.

Καρβαμάλη, s. Καρβαμάλη μάζα ἐκ ἐκδῶρη μαιμαγῆρα.

Κάσαε Tapæ utraque parte villosus.

Καυῶτα, s. Γαυῶταε Lacus genus.

Κίραουε, s. Κίραουε Περσῶν δαδῆρα.

Κλαβατῆροε Cataphracti equites.

Κλαβῆροε Thores.

Κοκῶρεσ κερῶν εἶδοε Περσικῶε.

Κολοκῆθη s. Κολοκῆθη Cucurbita, nomen e Media habere dicitur.

Κόκδην Poculum barbaricum.

Κοπίε Gladii falcati genus.

Κόρη ἄσθηε, ἢν λαμβάνουεσ ταῖδε εἰς ἄνδρα ἀρῶμενοε, ap. Parthos.

Κόρουε, s. Κόρουε τὸν φλουε.

Κυρβατία ἄσθηε ταῖτη δὲ οἱ Περσῶν βασιλεῖο μῶνοε ἔχουετῆρ.

Κύρουε. Vide Κύρουε.

Λάβρα (an Λάβρα vel Λάβρα;) Rapa.

Μάγουε Sapient.

Μαζῆαε ἄρα Περσῶν.

Μαί μάγα.

Μαυκαβαίσοε δεσπότῆρ.

Μαυδοε, s. Μαυδοε εἶδοε ἱματίουε πολεμῖν.

Μάηνρ ἢ ἑμδῆ.

Μαυκατῆρ Cinxidium.

Μεγάβηδοε οἱ στρατηγοί τοῦ Περσῶν βασιλεῖο.

Μίθουε, s. Μίθουε ὁ φλουε ὁ μεσίτηρ. Deus, eujus sacra Μιθρακά.

Μίτρα Ἄφροδίτη.

Μιθράνηρ Magistratus nomen.

Μιρτίδουε πέπερα στρατογῶν.

Ναῖραε πότα τῆσ πολέμουε.

Νάρθαν Μήδοε ὁ Ἑλλῆνεσ καλοῦσι Μιθραῖοε εἰοε.

Νιγλα τῆρατα.

Νιδάροε (an Κιδάροε;) τὸ πρῶτ κεφαλήσ προεῖο.

Ἄρα.

Ξερόνη ἄσθηε.

Ἐσαστίε τὸ ἑφοδῆ.

Ἐρομάτῆρ ἀγαθῆ δαίμον.

Ἐρομάτῆρ εὐματοφάλα, ἢ ὁ τὸν βασιλεῖοσ οἰοῦσ ποτε εὐεργετίουε.

Οἰαρίτῆρ Dignitatis aulicæ nomen.

Παλῆ ἀνάτῆρα, λόγχα.

Παραγωγῶ (leg. Παραγωγῶε) χιτῶν, ap. Parthos.

Παράδουε Hortus, Viridarium.

Παραπῆγχα, s. Παραπῆγγηρ μέτρον ἰδοῦ τῆρακοε στατίουε ἔχουε.

Παραπῆγγῆρ τοῖσ διαγωγῶντοε.

Παρηῆ καλή, ap. Parthos.

Περίρα Sol.

Περάγουε, s. Περαγῶε ὁ λεπρίο.

Πόνουε τὸ γράφοε, ἢ μάγουε. (An Πονατογῆροε μάγουε;) Ἄρα.

Πορβῆζαε Deorum cibus.

Ραυῶταε Olearum.

Σαγγῆροε Succus fructis nascentis in Media.

Σαγγῆρ Securis genus, inter Persarum arma referitur.

Σάριμα (an Σαράμα;) Fistula inaequalibus calamis compacta.
 Σαυράριον ἔκρωμα.

Σαράβαλα, Σαρακατα, Σαράβαλα, s. Σαράβαλλα Tibialia. Vide Hebraea.

Σαράνη, s. Σάρασις Tunica quaedam.
 Σαράνη (an Σαράνη vel Σαρί;) Tunica Persica vel Serica.

Σαράνη, Σάτηρ ἄρχαίος, στρατηλάτης.
 Σαννίον Jaculum.
 Σαῖος ἕλιος.

Σάγλος, Σαλαφόρος τόμισμα Περγαίων.
 Σάκτις Saltatio Persica. Hinc Σανκτισαί Salyti.
 Σάμιος νόος ἄγριον εἶδος, οὗ τοῖς δασύσι χρώματι πρὸς χρώματι, ap. Parthos.

Σάρα (an Σαρά;) μεγάλα, καὶ πλεονὸν ἰμάντημα ἐν τοῖς ναυσί.

Σαυράριος Magistratus nomen, secundae post regem potestatis.

Σάουον Liliū.
 Σαῖον, τὴν εἶνα καλεῖσσι Μῆδος.

Σαῖός Παυς, qui nonnisi cognatis regis apponebatur.

Σαῖος Schœmus.
 Σαῖδα, Σαῖδα ἐπὶ Πάρθων οὖρον καλεῖται ἔργατον ἀριβαίον ἑμπερές, ἢ χρώματι ἐν τοῖς πάλαισι ἀπὲρ σιλπηγος.

Τασὸ Ραυο.
 Τέταρος, ut Τατίρας Phasianus. E Media acceditur.

Ταίρα Capitis gestamen. Vide Κυριασία.
 Τίγρις Sagitta, ap. Medos. Hinc Tigris, Flumen, a celeritate dictus.

Τήρη τὸ αἶψ.
 Τηρά: τέλειον, Cena a rege inaugurationis die praebita.

Τήνος ἡ Περγαίων χρώμα.
 Φυλάττωσις περιβάλλουσι Περγαίων.
 Φουράη γὰ (an Φουράη;) νεκία, ἢ τῶν νεκρῶν ἰορῆ.

Χαυρογέγγη Inter officia aule Persicae Parthorum numeratur.

Ψηφία (non Ἀψηφία) δαίμων Περγαίος, σέβημων τῷ Ἀνατράτι.

PHASELITE.

Ψασαίρα ποιά. (An Ψαῖη; κυρὰ ποιά; Modus quidam comam tendendi.)

PHOCENSES.

Ρηοαχχόνη Rana.

PHENICES. Conferenda Hebraica et Carthaginensia vocabula.

Ἄδδ Salix, ap. Tyrios.
 Ἄδουρι Dominus. Vide infra Γέγγρα.

Ἄδω χίμαιρα.
 Ἄδδμιος, s. Ἄδδος Dominus seculi, Cognomen Iovis.

Ἄδρα Bos. Caput. Aper, qui cecidit Adonidem.

Οσιρίσ, ap. Byblios.
 Ἀργώ Navis longa. Navis Argonautarum.

Ἀσού, s. Ἀσούρι ὁ κρατῆρ.
 Ἀστάρη Dea Sidoniorum.

Βαδὸ Deus Tyriorum.
 Βαδλίς Διώνη.

Βάου (an Βάου;) Nox, Uxor venti Κολπία.
 Βασόλια λιθοβόλησσι.

Βάσχοι ελασθήσι.
 Βεσάμιη κορυβόσησσι ὁ φλοιός.

Βηροῦθ Nomen feminin. Idolum quoddam.
 Βηροῦθ ἡ ληξία.

Βηρώων Saturnus. (An Βηθ Δαγών? Templum Dionis?)

Γάδερα Septa.
 Γάδον τὸ ἐκ μερῶν ψεφοδομηθέν.

Γάλλες, s. Γάλλης χρώμα ἴσπων τὸ ἀνοεῖσι.
 Γαυλός, s. Γαυλός Φουνακίων ἐλπίον, a rotunditate dictum.

Γέγγρα Tibia parvula, ab Adonide dicta, quem Γέγγρα vocant Phoenices.

Γόνατα (an Γόβαλα;) τὸ ὄριον.

Δαγών Idolum Philistaeorum. Inventor arstri.
 Δαμύχων Cognomen Vulcani.

Δαδὸ ἢ κλαπῆρα. Cognomen Elixae.
 Δαῖβας Herculis cognomen.

Ἐλαιγάβαλος, s. Ἐλαιγάβαλος ὁ θεὸς ἢ πλάστη.
 Nomen Solis Emesae culti.

Ἐλαῖμη σύμμαχος Ἴακω, τοῦ Κρόνου.
 Ζαῖάκος θεὸς τῆ ἀρ. Σιδωνία.

Καριάος Arietinus. Jupiter.
 Καννάβας ὁ Ἀσπληγη ventus.

Λίβος, s. Λίβος Lamentatio. Cantilena.
 Μελεικαθὸν Rex urbis Hercules.

Μηροῦρος. Vide Σαμμοῦρος.
 Μιῶν εἶλατος. Nomen viri, qui salis usum invenit.

Μοῦθ θάνατος. Πάουρος.
 Μῶν ἰδίε. ἰδαῖου μύθος σφῆσι.

Νάησις, s. Νάησις Columna. Aceruus.
 Ὀγκα ἢ Ἀθηθῶ.

Πάτακος, Παταίοι, s. Πάτακος Tutela navium.
 Σαμμοῦρος ἢ ἑφοράσιος.

Σαυράριος et Σαῖος Nomina primi equi, qui e Nerptuni semine, e petra erupit.

Σαῖδα et Σαυράβαλα (an Σαυραβαλασι;) φουνακίλατος.

Σαῖος δίακος. Nomen viri, qui salis usum docuit.
 Χρῶσθ Vulcanus.

PHRYGES.

Ἀγδίστις, s. Ἀγδίστις Mater deorum.
 Ἀδαγροῖς Deus Hermaphroditus.

Ἀδάμου Amicus. Ἀδαμῶν Amate.
 Ἀἴσου (an Ἀἴσου;) Barbam.

Ἀργῶσι τῆν λαρίαν.
 Ἀρῶν τὴν πύλαον, ἢ τὴν ἰσσοθήρον, ἢ φέουσι φουγεῖ ἐποχόσιμος ἱεραία.

Ἀρῶσις Diana.
 Ἀρῶσις Hiculus.

Ἀρῶσις φέουσι (An φέουσι?)
 Ἀρῶσις πρῶτος τῆν Μῆρος τῶν Θεῶν.

Βαλλῆ (an Βαλλῆ;) Rex.
 Βαῖβαλος αἰδῶσι.

Βαρρῶσις Archigallus forsan.
 Βεῖθ, s. Βεῖθ Aquas, vel Aer.

Βέκος, Βέκος, s. Βέκος Panis.
 Βερεκῶσις, s. Βερεκῶσις δαίματις.

Βρεκῶσις ἀρχαῖος φημισκῆ.
 Γαῖλασις Terra Phrygia.

Γάλλαρος Nomen Phrygum a Lacedaemonis unipatum; forsan ἢ ἡ Γέλαροι.

Γῶσι ἢ θαισι.
 Γέλαρος Frater uxoris.

Γλοῖρα χρώμα. Γλοῖρα χρώμα.
 Δαῖος ὁ δένος.

Δροῦγγος Natus, Rostrum.
 Ἐρα Erinaceus.

Ἐσί, σαβοῖ τοῖς μύσται.
 Ζάλας δάγανα.

Ζάμελερ βύβαρος ἀνδρῶσιος.
 Ζένα ἢ πύλα.

Ζευμνῆρ πηγή. (An Ζέμαρ τῆν πηγή?)
 Κίκληρ τῆν ἄκραν, τὸ ἄστρον.

Κίμερος τοῖς.
 Κηβῆθ (an Κηβῆθ;) ἢ Ἀρροδίη.

Κόβηρ Ceres.
 Λευρόσις Cantilena genus.

Μά: πρῶτα.
 Μαζέσι Ζεῖσι.

Μαυκῶ: τὰ λαμπρὰ καὶ θαυμαστὰ τῶν ἔργων.
 Μῆρ, s. Μῆρ Deus.

Νηρίανος, s. Νηρίανος Cantilena genus.
 Νηβασιμῶν Saltationis genus.

Ξεῖονος οἱ ἀνδρῶσι.
 Ὄρον τὸ ἄνω.

Οἰανεῖθ Vulpem.
 Οἰρος Jovis cognomen.

Πικῆρ τὸ βότρυος.
 Ρίξου Cista pelle contacta.

Σαβῶσις Bacculus.
 Σαῖθος Mus.

Σοῦσα τὰ ἐρίνα.
 Σάχχα ἑσδομήμα Φρύγιον.

Τάσων πύσσαλα.
 Τύροσ θήριον πύλλον βορβοράειον.
 Τύρον Ἀγία.

PENI. Vide Carthaginenses.

PONTICI.

* Ἀμωσ᾽ Ἀβόντες τὰ κύματα τὰ Σικωιακὰ φερέτες.
 Μάρης μίτρον διο ἰδρύων.
 Ὀλέωνος τὸν χρηματικόν.
 Σατίρην τὸν κεραιόν (ἢ κεραικόν;) ἰχθύν.
 Φοῦ᾽ Valeriana, Planta.

RHODII.

* Ἄθρα᾽ Curtus.
 * Ἐπίστα᾽ πλάγος τὰ πύσσα, εἰς ἃ ἐκρίθηται τὰ δῶ
 γροῦ.

Ἰετίος ὁ τροφεός.
 Καλίνας εἰσός.
 Πλατρία᾽ θυσία, ἄρ. Lindios.
 Σπίθια᾽ ἰσσηῖ.

SALAMINII.

Κάδμος᾽ τυφλός.
 Καθία᾽ ἰδρία.
 * Ὑγγμος᾽ συλλαβή.
 * Ὑργγα᾽ πτόσι.

ΣΑΑΜΗΠΟΙ. Quisam fuerint, non liquet.

Κάγρο᾽ καταφυγός. Salaminius hoc tribuit Meurs.
 SAMII.

* Αναβαλλογάρως φάσμακόν τι, καὶ λίθος.
 * Ἐνελνεσί᾽ Δημήτριον.

SAMOTHRACES.

Πανρακί᾽ τὴν πέμκταν.

SCYTHÆ.

* Ἀβίανσ᾽ ὄνομα ἀρχιτεκτονικόν, ὃ Σέβουι ἄνδρα κα-
 λούσι.

* Ἄβιν᾽ ἰβόλιον.
 * Ἄγλι᾽ (ἢ Ἄγλι) ὀ Cynus.
 * Ἄδγιν᾽ Gryllus.

* Ἄσπ᾽ Vir. Αἰορταναί᾽ Viriδικά, Amazones. Vide
 Olor.

* Ἄσπ᾽ τοῖς.
 * Ἀσκαίσιος, s. Ἀσκάσιος᾽ Cete ingentia, spinis ca-
 rentia.

* Ἄστια᾽ Tellus, Dea.
 * Ἀρμια᾽ τὸ ἔν. Ἀρμιασσοί᾽ Unoculi.
 * Ἀρμιασσοῦ᾽ Cœlestis Aphrodite.

* Ἀσχη᾽ Succus et fructus arboris Pontici defluens.
 Γουάστρον᾽ Apollo.

Ζηροῦ᾽ Vox Scythica, non exp. Sed vide Ζερό᾽ inter
 Thracica.

Θαμμοσάδας᾽ Ποσειδόν.
 Κάναβις᾽ Cannabis.

Καρμίο᾽ οἱ Σελωθίαι αἶμα᾽ ἔτιοι δὲ τὰς κηρήεις
 ἀμύζεις.

Κόλος, s. Κόλος᾽ Colus, Animale cœrino genere.
 Μίσηλον᾽ ἢ σελήνη.

Οἰώρ, ἢ Αἰώρ ὁ ἄνθρωπος.
 Οἰάστρον, ἢ ἡ Γουάστρον᾽ Apollo.

* Ὀρμιάσιος ἢ ἀνδροστάσιος.
 Παγαίης κύμα.

Πανταίων᾽ θύον τὸν ἐπὶ πύσσῃ.
 Πανά᾽ κρείττερον.

Πορτικόν᾽ Arbor, ejus fructus aluntur Scythæ.
 Σκοπία᾽ Σελωθία ἰσσηῖ. Ἄρ. potius Babylonicum?

Σκουθιάσ᾽ ἰδύον Σελωθίων.
 Σίνιακτιν᾽ τὴν αἰνίστην. (Leg. Σανάκτιν᾽ τὴν αἰουστόν,
 vel αἰουδά.)

Συρόδωρον᾽ Vestis genus. Vide Persica.
 Συρό᾽ τὸν ἀφθάλμιον.

Τυβίσι᾽ Vesta.

SICULI.

* Ἀβολίσι᾽ Valla, s. Munimenta et sepes, quibus ali-
 quid circumdatur.

* Ἀκροίσιλα᾽ Myrtus.

* Ἀμμοσ᾽ αἰκία.
 * Ἀμμοβίση᾽ Placenta genus.

* Ἀμμοσχοῦ᾽ Magistratus quidam Syracusis.
 * Ἀρβίση᾽ κρέμα. Ἄρ. hinc Lat. Arvina?

Βαυάτις᾽ Aphrodite, ἄρ. Syracusianus.
 Βαυάτιον᾽ τὰ λευκάδα.

Γαλέα᾽ Galcoza, Iuterpretis portentorum.
 Γέρριος, s. Γέρριος᾽ Pudenda virilia et pubescentia.

* Γέριον᾽ Numus duos æres valentem, quemad-
 modum Τρέριον᾽ Tres æneos, dixerunt.

* Γρεσσοῦ᾽ δίσκος.
 Καυάσιον᾽ βασιλική φροσφά.

Κόμτος᾽ ἰσοκρίσιμος.
 Καυθία᾽ * σκωπεσι δὲ χηρόπνοβος.

Κάρχη᾽ εὐκείσιος, καὶ ἔχλη.
 Κλαυραγέ᾽ ὄνομα κηφίδει.

Κουάσιον᾽ τὴν ἀλώεσσα.
 Κόρτος᾽ κέντρον. μυστίσιος. (Ἄρ. κεντρομυστίσιος?)

Κορίσιος᾽ Sacra Koros vel Korosios.
 Κετέλλα᾽ τὰ τῆς μάχης καὶ τῶν ἄρτων ἐπὶ τῆς τραπέ-
 ζης καταλείμματα.

Κυρῶλαδεις οἱ ἀνολίγγες τὸ ἀνυρῶλον.
 Λόγγος᾽ Dea quædam.

Λαυρακάσιον᾽ χυλοσυγγυόν.
 Λαυραγί᾽ ἀνόσιος. Dubium.

Μόρμος᾽ ἢ καθέλου μὴ δυνάμεται λαλεῖν, ἄρ. Syra-
 cusios.

Νεβίσσιος᾽ πεταλούματα τῶν ἰερῶν.
 Νησσηῖ (leg. Νησσι.)᾽ Σακελαῖ ἑστιά.

Νοῖσιος᾽ Tres oboli.
 Νόσιος᾽ Claudius, ἄρ. Syracusanus.

* Ὀσία᾽ Fœtum edulium Syracusis peculiare.
 Πέθηον (ἢ Πέθη) τὰ ἴζλα.

* Ρογία᾽ (ἢ Ρόγος) Hortus.
 Σαυοῦ᾽ ἰσσηῖ, ἄρ. Syracusios.

Σαυοῦ᾽ Κορνοπιον Cœceris, ἄρ. Syracusios.
 Τάρτη᾽ στυγία, ἄρ. Syracusios. Scriptura suspecta.

SICYONIUM.

Θιακχά᾽ ἄσθη.
 Ἰάχη᾽ στεφάνωμα κωδέες.

Κολασσία᾽ Cognominatum τῆς Ἀθηνῶν.
 Φυλλορόσιον᾽ αὐτοκατάλοκος, ἰσσηῖον. (Ἄρ. ἰσση-
 λος?)

SYRI. Vide Hebræos.

TARENTINI. Conferri possunt que Italiotis
 tribuuntur.

* Ἀβία᾽ ἰερὰ νόσος.
 Ἄβιος᾽ ἔω.

Αἰδίασιος᾽ διατριβών.
 Ἀελλεῖ᾽ ἰδύσιον.

* Ἀλατίσιος᾽ Integre.
 Ἀμασίοσιος᾽ Pans.

* Ἀμώσιος᾽ κρημιάσιος.
 Ἀναλεί᾽ σχολιάζει.

* Ἀσπῶσιος᾽ Nautius.
 Ἀσθίσιος᾽ ἐκείθερος.

* Ἀσπῶσιος᾽ τὰ θρωπύμενα.
 Ἀρβάλῃ᾽ Sartago testacea.

* Ἀρμυρίσιος᾽ Condimenta.
 Ἀρμυρίσιος᾽ κρημιάσιος.

Βακίσιος᾽ Cœnum, Lutum.
 Βοννάσιος, Βόννασιος᾽ αἱ λοζοὶ καὶ μὴ ἰθνητεῖα ἰδύσι.

Βήρος᾽ τὰ αἰδύσιον.
 Βοτάς᾽ ὁ καταρρέμα.

Γαίσιος᾽ Mercus. Γαίσιος᾽ Mercenarius.
 Γελλῶσιος (ἢ Γελλῶσιος)᾽ κέλερος αἰκίσιος. (Ἄρ. αἰ-
 κίσιος?)

Γραμιάσιος, s. Γραμιάσιος᾽ πασιγγοῖς.
 Δάθησιος᾽ ἄσθη, φρεστιά.

Δασυάδα᾽ αἱ δούλα.
 Κυμυρίσιος᾽ (ἢ Κυμυρίσιος)᾽ καταστροφά.
 Λέπας, s. Λέπασσιος᾽ λαυρόδωρον.

TENI.

Μεκίσιος᾽ τὰ γλυκιά κύματα.

THESSALI.

* Ἀλλυξ᾽ Chlamys. Vultus dicitur Γάλλυξ.
 Ἀσπῶσιος᾽ ὄνομα.

* Ἄστια᾽ προσημῶμα νεωτέρων πρὸς πρεσβυτέρους.

Βουσία γογγυλιέ θραυκ βοσκήριον κτλ ἐπί.
 Δάρων Panis genus.
 Έρως τέκνα.
 Θεωσάντα οὐ ζήθηται.
 Ίθιον ἄμαξο.
 Κατίνα τῆς ἀνάγας.
 Κόρια Ζεῦ.
 Ηεσάντα τὸ θραυκ.
 THRACES.
 Ἄγρον οἱ ἔρημοι.
 Βόδο Diana.
 Βούβατος Artemis.
 Βοία Urbs.
 Βοίζο Frumenti genus.
 Βουχόν κούβαο.
 Ζεῖρα Amiculum, Zona.
 Ζεραία ἡ χίτρα.
 Ζόνα (an Ζεῖλα) ἡ οἶνος.
 Κολαβρισμός, s. Κολαβρισμός Saltationis genus.
 Ρομαία ὄφθια ἀνοστήριον, μάχαο, ἕρως, ἢ
 αἰώνιος μαχόν.
 Σάκος ἄνω, ἀπὸ τῶν Σάων, τῶν πρώτων εἰρήνητων.
 Σάκος ἴθω ὄφθια.
 Σανάτα οἱ μέθωοι.
 Σείλιος μάχαο ὄφθια.
 Σείρη ἄργυρια.

Τρολλή (an Τρολλη, vel Σελή) ἐστὶν ἄνθος
 θρησκῶν τῶν ἀλλοί.

THURI.

Ίθιο τῆς κούβας.
 Ράγανος ἕρως.
 Φέρονος ἄλλος.

TROGLODYTE.

Τροάξιος Quætere. Hinc Τροάξιος ἴδιος.
 Ψόθιος Instrumentum musicum, inventum Troglodytarum.

TURCE.

Τούδωνος οἱ τουτῶρον.

TYRRHENI.

Ἄνδα Boreas.
 Ἄνταρ ὁ ἄετός.
 Ἄρακος ὁ ἕρως.
 Ἄρμωνος τῶν πύθωων.
 Ἄρασιος ἀναθετήριος.
 Αἰχίλαος ἕως.
 Βοήριος εὐθάρος.
 Γάτος Vehiculum.
 Γρίσι (an Γρίσι) γράφω.
 Δάμων Equus.
 Δροῦτος ἡ ἀρχή.
 Κάπρος αἶψ.

VOCABULA A DAHLERO PRÆTERMISSA.

“ΑΔΕΙΝ, videtur esse ex ἀδείν præfixo ἄ priv. i ut zonet ἀδείν q. d. Non placere, Ingratum esse et injucundum. Aut certe ἀδείν dici pro ἀδείν, ut ἀδής pro ἀδής. Sed Hes. et Suid. verbi hujus signifi. latius extendunt : exp. enim ille, ὄχλειν, λυκίσθαι, ἀδειεῖν, ἀπαρτίσθαι, ἀπειεῖν : hic autem, ap. quem scriptum est ἀδείν, non ἀδείν, exp. ὄχλειν, ἀδειεῖσθαι, ἀπαρτίσθαι, ἀπειεῖν. Rursum Hes. ἀδής exp. ἐλάττειν. Iidemque ἀδής apte exponeretur act. λυκίεῖν, moeo iudicio, si esset ex ἀδείν, præfixo ἄ priv. : sed si sit pro ἀδείν, poterit idem ut hoc, signif. neutrale admittere. Verumenimvero signifi. ille quas uterque addit, sc. ἀπορτίσθαι, s. ἀπαρτίεῖν, et ἀπειεῖν, faciunt, ut aliud etiam suspicari audeam : nimirum esse ab illo Laconico nomine ἄδα, quo ἔδειαν declarari dictam est.” H. Steph. “Ἀδής, ἄδα, Heyn. Hom. ὁ, 113. Ἀδής, ὁ, ἢ, ab ἄ priv. et ἀδείν, Qui displicet, Molestus. Hes. Ἀδής ἀδής : quod infra, sed corruptum repetit : ἄδες — ἔνος δέ, ἀδής. Glossæ Mss. “Ἄδης : que forma Laconum fuit. Certa emend. restituit Brunck. Theognidi v. 290. ubi vulgo ἄδα. Lexicographi cum ἀδής male confundunt.” Schæf. Mss.

“ΑΔΕΝΗ, Stercus sullum. Hes. Putet forsitan aliquis dici παρὰ τὸ ἀδείν.” H. Steph.

“ΑΑΝΘΑ, Inauris quoddam genus Alcmani, aut Aristophani. Hes.” H. Steph.

“ΑΒΑ, Hesychio τροχός ἢ βόη, Rota aut Clamor.” H. Steph.

“ΑΒΑΓΗΤΩΝ, Hesychio λεπτός, Tenue, Subtile. Pro quo in Lex. quodam vet. habetur Ἄβαγός.” H. Steph.

“ΑΒΑΗΡ, ap. Suid. legitur exponiturque λεπτός. Sed pato scr. Ἄβαγός.” H. Steph.

“ΑΒΑΙ, ai, Urbs Phocica, clara Oraculo Apollinis : dicta a quodam heroe Aba. Ἐθνεῖς est Ἄβαϊος, vel Ἄβει. Steph. B. Idem tradit Ἄβρι etiam Carie urbem esse.” H. Steph. “Ἄβας, ad Paus. 360. Brunck. Soph. 3, 491. ad Diod. 8, 2, 111. Lobbeck. Aj. p. 352.” Schæf. Mss.

“ΑΒΑΚΑΙΝΟΝ, Urbs Siciliæ, de qua Steph. B. et Suid.” H. Steph. “Zonar. 9.” Edd. “Ad Diod. 8, 1, 702. 712. 2, 369.” Schæf. Mss.

“ΑΒΑΛΙΣ, Hesychio μολυβδό ἑλαια, Mala olivæ.” H. Steph.

“ΑΒΑΝΤΑ, Urbs prope Parosium, ubi fanum Apollinis, teste Hes.” H. Steph.

“ΑΒΑΝΤΕΣ, ai, dicuntur Euboenses ἐπαυρήριος ap. Hom. ab Abante Argivo, filio Neptuni et Atræ-

thuse.” H. Steph.

“ΑΒΑΝΤΕΙΟΣ, Possessivum nomen vel a præcedente nomine Ἄβατος, vel ab Ἄβας.” H. Steph.

“ΑΒΑΝΤΙΑΔΗΣ, Patronym, ab Ἄβας, Filius Abantis.” H. Steph.

“ΑΒΑΝΤΙΟΣ quoque ap. Steph. B. legitur : unde dicit esse Ἄβαντιος, ἢ, ut Ἐλισσαῖος ab Ἐλισσαῖος.” H. Steph.

“ΑΒΑΝΤΙΣ, dicitur Eubœa, ab ipsis Abantibus, ut refert East. Apud Steph. B. paroxytonus Ἄβαντις legitur, afferentem ex Hesiod. A. v. 699 in Ἄβαντιδὲ Σίγ, Τῆν ἐπὶ Ἀβαντιὰ εὐχόμενον θεοὶ αὐτὸν ἕρως, Τῆν ποτ' ἐπύοντο Ἐβάρων βῆος ἀνοστήριον Ζεῦ.” H. Steph. “Ἄβαντις, Musgr. Herc. F. 183, Jacobs. Auth. 11, 367.” Schæf. Mss.

“ΑΒΑΡ, αροι, τὸ, Placentæ genus esse dicitur ap. Æschyl.” H. Steph.

“ΑΒΑΡΚΝΑ, Hesychio λυμῶν, Fames.” H. Steph.

“ΑΒΑΡΑΕΙΣΘΑΙ, Turbari : nam ἀβάραιος idem Hes. affert pro ταρασσεσθαι, necnon pro σφοδρῆ.” H. Steph.

“ΑΒΑΡΝΟΜΑΙ, Gemo, Lamentor, Ejulo. Hes. enim ἀβάρων exp. ὄριον, ἄνωγε, βῆν.” H. Steph.

“ΑΒΑΡΝΟΣ, s. Ἄβαριν, dicitur quædam Urbs, et χώρα, et ἄρα τῆν Παρυσίη, ut refert Steph. B. afferens inter alia ex Apollonio, Ἄβαρινδαι ἠμυθίσσαν Ἥδρα. Gentile est Ἄβαριος et Ἄβαρινος, teste Eod., ab Ἄβαρος nimirum. Meminit et Xen. Ἄβαρινδός, E. 2, p. 268. Et τῆν Ἄβαρινδαν τῆν Λαμίαςος ἄρα, Etymon hujus urbis Soph. ap. Steph. B. declarat, dicens τῆν Ἀρσίδην ἄραρον ἐν Λαμίαςος ἄραρον τῆν Πόλιον ἀπαρτίσθαι, οὐ τῆν χώρα Ἄβαρινδαν εὐδαίον. Hes. Ἄβαριν Urbem Phoenissium esse ait, et Ἄβαρινδον Eid. est Φαεινός-φολέ.” H. Steph.

“ΑΒΑΡΤΟΣ, Inexplicabilis, Inextimabilis : ἀβάρτος, Hes. qui tamen ait ἢ quibusdam exp. etiam ἄμαρτος. UNDE Ἄβαρτος, ἢ Inextimabilitas, s. Inastimabilis, ἀβάρτος, Eid.” H. Steph.

“ΑΒΑΡΥ, ex ἄ intens. et βαρῶ, quod Hesychio θηρίαμα εὐδαίον. Origanum Heracleoticum, et quod e Macedonia affertur, laudatur Plinio 20, 17, 25, 4.” Albert.

“ΑΒΑΣΑΙ, Hesychio est ἀροσθῶς et ἀρόθνας : quod ἀροσθῶς quidam accipiunt pro ἀροσθῶς, ut signif. Præclare rem gessisse et extolli. Alioquin ἀροσθῶς est Prædere. In alio quoque Lex. ἀβάσας exp. ἀροσθῶς, sine illo ἀρόθνας.” H. Steph.

“ΑΒΑΕΑΟΝ, Hesychio τρυγόν, Humile : pro

“*Agarica*, *h.*, Regio Sarmatica, ubi Agaricum crescit. Diosc. 3, 1.” Edd. “*Agaricoides*, Jacobs. Anth. 8, 397.” Schaf. Mss.

“*ΑΓΑΡΟΣ*, *Hezychio* *εσσοφόρος, φορηγός, Λιξ*, Calo, cuius ministerio utitur in vasis et oneribus bajulantis: Pro quo scilicet foras *Agaros*.” H. Steph.

“*ΑΓΑΡΑΠΤΕΙ*, *Hes.*, affert pro *εββαρι*, Corrupt et perditum.” H. Steph.

“*ΑΓΑΡΥΤΟΣ*, *Hezychio* *αχάρστος, Ingratus*.” H. Steph.

“*ΑΓΑΡΡΟΙ*, *Hezychio* sunt *αί εκ διαδοχῆ*, sic enim terponendum est pro *διαγορη*, *τι πρίστωτες*, Qui e successione aliquid faciunt. Pro quo terponendum potius *Agaros*, ut supra quoque pro *αγαβήτα* et *αγαβήτα* terponendum dixi *αγγαρεία* et *αγγαρεία*.” H. Steph.

“*ΑΓΑΣΘΗΡΤΑΙ*, *Hezychio* *αί τοῖς γέλοις μινύοντες τὰ ῥέμα*, Varin. *ρεπόντ ἢ τὰ ῥέμα*.” H. Steph.

“*ΑΓΑΣΥΑΔΙΣ*, (*δὴ αἰ*) nominatur Frutex una cum radice, unde Ammoniacum liquoris effluunt, ut tradit Diosc. 3, 98.” H. Steph. “*Heracleum gummiferum Willdenow*.” Edd.

“*ΑΓΕΡΟΠΙΤΟΣ*, *Hezychio* *ἡ στανίας εὐχόμενος*, Qui raro precatur: vel *εὐπερίστος*, Superbus. Apud Suid. habetur *Αγέρτος, ἡ στανίας εὐχόμενος*, Qui raro venit. “*Αγέρστος, Hezychio* *στάσιον, Rarum*.” H. Steph.

“*ΑΓΕΡΡΑΚΑΒΟΣ*, *Hezychio* *σταρῶδ, Uva*.” H. Steph. “*Vide* *Αγριακαβός*.” Edd.

“*ΑΓΕΡΥΠΤΕΙ*, *Hezychio* *εφορῶ, ἀνεστῆσι ἡγέταις*, Inspicit, Amabile esse iudicat. Pro quo fortassis ser. *αγέρστος, Αγγρακεί*, Etym. affert pro *εφορῶ*, Inspicit.” H. Steph.

“*ΑΙΕΤΡΙΑ*, Tarentinorum dialecto *μαῖα*, Obstetrix, *Hes.* “*Ανογστρία*, Tarentinis *μαῖα* est, teste Eod. Sed forsitan pro *ανογστρία* ser. *ανογστρία*, et *μαῖα* pro *μαῖα*: nam *Ανογστρία*, ut aliquanto post Eodem subiungit, Tarentinis dicitur *ἡ ταις ταύροις ἀνογστρία γινῶ*, quam Attici *μαῖα* vocant, i. e. Obstetrix.” H. Steph. “*Vera scriptura fortasse est* “*Ανογστρία*.” Emsl. ad Eur. Med. 136.

“*ΑΙΤΑΔΑΙ*, Patronym. ab *Αἴταις*. Item Locus quidam in Lacedaemonia, *Hes.*” H. Steph. “*Αἴταις*, *Αγρίταις*, Kulin. ad Paus. 240.” Schaf. Mss.

“*ΑΙΚΑΑΠΙΣ*, *Hezychio* *κρηνῆς, Præcipitum*, Locus præruptus. A quibusdam exp. et *βέβαιος*, *Fovea*, *Hes.*” H. Steph.

“*ΑΙΚΟΧΑΣΙ* pro *φύσταν* ap. nullum *τῶν ἀριβῶν* reperiri, sed tantum in Epist. quadam Philippi Macedonis, annotat Varin. et *VV. LL.* ex eo. Verum mendosa est ea vox, et pro ea ser. *αγροχάσι*, quod est prat. med. *Αιτικὸν τῶ ἀγῶ*, ut alibi dictum est, et inter *vv. Anomala*.” H. Steph. “*Zonar.* 34.” Edd.

“*ΑΙΚΥΡΠΙΤΕΙ*, Cretensium dialecto *μεταμέλειται*, Penitet eum, Penitentia ducitur.” H. Steph. “*Valck. Ep.* ad Röv. 76. Koen. ad Greg. 67.” Schaf. Mss.

“*ΑΓΑΛΟΠΙΗΣ*, Laconibus dicitur *Asclepius*, ut tradit *Hes.*” H. Steph.

“*ΑΓΑΕΙΤΕ*, *Hezychio* *οἰεῖται*, *Famula*, *Ancilla*.” H. Steph.

“*ΑΓΑΕΦΑΡΩΝ*, *Hezychio* *ὀλίγιστος, Minimum*.” H. Steph.

“*ΑΓΜΕΙΩΝΕΣ*, *Hezychio* *βουβῶνες*, *Bubones*, *Tumores* in inguilibus.” H. Steph.

“*ΑΓΜΗΡΩΝ*, *Hezychio* *ἄσυχον*, *Quietum*.” H. Steph.

“*ΑΓΝΕΙΝ*, *Hes.* non solum pro *ἀγνῶν* poni Cretensium linguæ sit, sed *ἀγνῶν* exp. etiam *λαμβάνει*, *Accipit*.” H. Steph.

“*ΑΓΘΕΟΣ*, *Hezychio* *εσσοφόρος, φορηγός, Λιξ*, Calo, cuius ministerio in bajulandis sarcinis et oneribus utitur: qualis supra *ἡ ἄρα*, vel potius *Agaros*.” H. Steph.

“*ΑΓΡΑΚΑΒΟΣ*, *Hezychio* *σταρῶδ, Uva*.” H. Steph. “*Vide* *Αγριακαβός*.” Edd.

“*ΑΓΡΑΚΟΜΑ*, dicta *Meretrix* quaedam a *Pamphylis*, *Hes.*” H. Steph.

“*ΑΓΡΙΒΡΟΣ*, *Hezychio* *ῥίγανον*, *Herbæ* nomen.” H. Steph.

“*ΑΓΧΟΥΡΟΣ*, teste *Hes.*, *Cyprîa* dicitur *ῥόβος*

ῥ. ῥόβος, aut *ῥοβήριος* αὐτὸ ἐστὶν αὐτῶν.” H. Steph. “*Gesner. Ind. Orph. Pierson. Venis.* 212.” Schaf. Mss. “*Crinag.* 16.” Wakef. Mss.

“*ΑΔΑΑΑΝ*, *Hes.* exp. *αυαρίης, Μόλιον, Ἄδαις*, *Eidem* *αυαρίης, Μόλιον, Ἄδαις*.” H. Steph.

“*ΑΔΑΑΕΣ*, *Hezychio* *ἰγῆς, Σαῦρον, Σαλαῖρα*. *Ἄδαις* et *Ἀδύλαρον* *Eidem* pro eod. *Forsan* ser. *Ἀδύλαρον*: quo itidem signif. *ἀδύλατος*, *Illatum*, *Incoluæ*.” H. Steph. “*Archestr.* ap. Athen. 116. *vel μὲν αἰε ἀδύλατος γένος ἐπὶ ῥίγανον*, ubi *Ms. ἀδύλα*.” Edd.

“*ΑΔΑΑΤΑ*, *Hes.* affert pro *αἰε ἄδαις*, *Non obscura* et *incognita*.” H. Steph.

“*ΑΔΑΑΤΟΜΟΝ*, *Species herbæ, Hes.*” H. Steph.

“*ΑΔΑΝΕΣ*, *Hezychio* *ἀπερῶστες, Improvium*. *Vide* *Ἀδύταις*.” H. Steph.

“*ΑΔΑΝΗ*, olim dicta fuit *Molossia*, *Hes.*” H. Steph.

“*ΑΔΑΙΑΝΟΝ*, *Hes.* dici scribit *τὸ ἄρα*, *Aquam*.” H. Steph.

“*ΑΔΑΡΕΑ*, *Hezychio* *εὐρήρα, Pax*.” H. Steph.

“*ΑΔΑΡΚΗ*, *Eod.* est *Herba* quaedam. *Ἀδάρκος, ἡ Adarces*: Quaedam quæ concreta sibilago, humidis et palustribus locis siccitate emergens, arundinibusque et herbis agglutinata, colore flori lapidis Asii similis, et omni forma molli alicore, ut tradit Diosc. 5, 137. A quibusdam *καλαμῶχος* nominatur, quoniam in arundinibus concrevit velut lanugo, et veluti spuma eis adheret et adnata est. *Plin.* *lib.* 16, 37. inter ipsas arundines adarcam umere videtur. Sed rectius 32, 10. Inter aquatilia dici debet et *calamochus*, *Lat.* *adarca* appellata: nascitur circa arundines tennes et spuma aquæ dulcis ac marina, ubi se miscet. Et 70, 22. *Adarca*, *corrice calamorum sub ipsa coma nascens*.” H. Steph. “*Legitur* et “*Ἀδάρκος*, *τὸ*, teste *Schneideri*, *Lex.* Edd.

“*ΑΔΑΥΩΣ*, *Suid.* affert pro *εὐρηγίωτος*. Sed pro *εὐρηγίωτος* ambiguum est legendum sit *εὐρηγίωτος*, et *εὐρηγίωτος*: quorum illud signif. *Vigilans*, hoc *Vigilanter*.” H. Steph.

“*ΑΔΑΝΤΗΝ*, *Hes.* dici scribit *εὐρηγίωτος*.” H. Steph.

“*ΑΔΔΕ*, *Hes.* affert pro *εὐρηγίωτος*, *Festiva*, *Propria*: ab *Ἀδύταις*.” H. Steph.

“*ΑΔΔΗΛΟΣ*, *Hezychio* *εὐλῶς, Simus*.” H. Steph.

“*ΑΔΕΙΑΣ*, *Hezychio* *αἰὼς ἐχρήμας*.” H. Steph. “*Vide* *Ἄδαις*.” Edd.

“*ΑΔΕΙΑΟΝ*, *Hes.* affert pro *ἀδύλαρον*.” H. Steph.

“*ΑΔΕΙΤΟΝ*, *Hes.* affert pro *ῥίγαν*, *ἀρῆταις*, *Crudele*, *Obscurum*.” H. Steph.

“*ΑΔΕΑΦΗΡ*, *Laconica* dialecto *ἀδούρος*, *Frater*, *Hes.*” H. Steph.

“*ΑΔΗΜΑΣ*, *ἄδαις*, *Hezychio* *φύσταν, ὄργαν*, *Decretum*, *Scitum*, *Placitum*. Infra pro eod. *Ἀδέρμα*.” H. Steph.

“*ΑΔΗΜΕΙΝ*, *Hezychio* *θαυράτων*, *Mirari*: item *ἀπορεῖν, ἀδερμῶν*.” H. Steph.

“*ΑΔΗΝΕΣ*, *Etymologo ἀνογστῶτον*, *Improvium*: quo sensu supra ex *Hes.* habuimus *ἀδαις*. *Ideam* tamen *ἀδῆταις* exp. etiam *ἀδαις*. *Ἀδῆταις*, *præcedentis* signif. sequitur: exp. enim ab *Hes.* primum *χορῆς βουβῆς*, *Citra* consilium, ut illud signif. *Improvium*: deinde, *ἀδύταις, ἄδαις*. *Sine* *idolo* et *fraude*, *Simpliciter*. *Gul.* quoque exp. *ἀπορῶστερος*, quod æquivalere *τῷ χορῆς βουβῆς*. *Ἀδῆταις*, *Hezychio* *ἀδαις*, *Simplex* et *inutilitas* *expers*.” H. Steph. “*Vide* *ἄδαις*, *Ἀδῆταις*, *Anal.* 1, 126.” Edd. “*Ἀδῆταις, ἀδῆταις*, *Brunch. Lectt.* in *Anal.* 18.; ad *Poet.* *Gnom.* 312.” Schaf. Mss.

“*ΑΔΙΑ*, *Hezychio* *ἐχρήμα, βωρῆς, Focus*, *Ἄρα*. Quo sensu infra ex *Eod.* habebimus *Ἄδαις*. In *VV. LL.* exp. etiam *ἀδερμῶτα, ἄρα, Tristitia*, *Molestia*, *Dolor*: et tunc esset ab *ἀδαις*, *α* pro *ῥίγαν*.” H. Steph. “*Vide* *Ἀδύταις*.” Edd.

“*ΑΔΙΑΒΗΝΗ*, *Regio* inter *Mesopotamiam* sita *veluti* in orientem vergens, *ultra* *Tigridem*: sic nominata *διὰ τὸ εἶναι πλείους ποταμῶν ἐν αὐτῇ, καὶ εὐρηγῶστερας τοῖς τινὲν ὀφθαλμοῖς*. *Suid.* Et *Ἀδύλαρος*, *Qui* inde oriendus est, teste *Steph. B.* et *Suida*.” H. Steph.

“*ΑΔΙΕΙΣ*, Tarentinorum dialecto *est ὀρελῶταις*, *Hes.*” H. Steph.

“*ΑΔΙΣ*, *Hes.* ex *Ἀπριον* exp. *ἐχρήμα, Focus*: quo significatu *Idem* supra *Ἄδαις* attulerat.” H. Steph.

"Vide 'Αδριά." Edd.

"ΑΔΙΕΜΑ et Αδιμα, Hes. affert pro φέρματα, δέγμα, Decretum, Scitum, Placitum. Supra in ead. signif. 'Αδριά." H. Steph.

"ΑΔΝΟΝ, Cretenses dicunt pro άγνόν, Hes." H. Steph.

"ΑΔΟΤΟΥΣΑ, Hesychio άκουσα, Invita." H. Steph.

"ΑΔΟΥΣΙΟΝ, Hesychio ήρασιόν, σύμμετρον, Αναήλε, Cousanum." H. Steph.

"ΑΔΡΑ, Nomen civitatis Illyricæ." H. Steph.

"ΑΔΡΑΙΑ, Macedonica dialecto αβρία, Serenitas, Hes." H. Steph.

"ΑΔΡΑΜΥΤΤΙΟΝ, s. 'Αδραμύτειον, s. 'Αδραμύτειον, tribus enim hinc modis scribi Steph. B. tradit, Urbis Mysiæ, quæ ad Caycum est, dicta ab Adramyto conditore: τὸ θέναιον est 'Αδραμύτειον, ut πόλιον 'Αδραμύτειον, Act. 27." H. Steph. "Αδραμύτειον, ad Diod. S. 1, 529, 532, 2, 485." Schæf. Mss.

"ΑΔΡΑΜΙΝ, ap. Lydos dicitur ἡ Τέρμα, ut Hes. tradit. At Steph. B. 'Αδραμύτην Phrygum dialecto Eudemem vocari ait." H. Steph.

"ΑΔΡΙΑ, lingua Pamphyliorum pro άνδρι dici, annotat Hes." H. Steph.

"ΑΔΡΙΑ, ἡ, Urbis, quæ circumdantem sese sinum 'Αδρίας masc., sub. αδρίας, a se denominavit: ut Herod. 5, Καρφαίον δὲ τέναιον τὸν ἕναυα ἔχει τὴν Ἐρηνίαν ἐν τῇ 'Αδρίῃ; nam Venetorum urbs in ipso Adria sita est, magno miraculo. Ubi etiam nota 'Αδρία Ion. pro 'Αδρία. Et Lucian. Icarom. Ο ἕρηναι τὴν 'Αδρίαν διεκρούσας. Est vero 'Αδρία et Fluvii nomen, ut ex Hecatozo tradit Steph. B. Porto τὸ θέναιον est 'Αδριαία, et 'Αδριάτης, ut Idem testatur, sicuti 'Αδριαίος etiam et 'Αδριάτης dicitur. Hes. quoque 'Αδριαίον dici scribit τὸν περὶ τῆς 'Αδρίας περαιοῖον, annumerans eos Κελραῖ, s. Gallis. Verum quod ad 'Αδριαίον attinet, adj. pierumque usurpatum reperitur. Legitur enim 'Αδριαίον ὄλεον, Diosc. 5, Vinum Adriaticum, i. e. Proveniens ad Adriam. Et 'Αδριαίον σίναυα, Athen. 2, (7.) Necnon 'Αδριαῖή θάλασσα dicitur, ut Horat. Mari Adriano. Ab his vero derivatis 'Αδριαίος et 'Αδριάτης sunt alia derivata, nimirum 'Αδριαίωσι et 'Αδριαίωσι: ut 'Αδριαίωσι ἰατροῖσι, Adriaticæ gallinæ, Aristot. H. A. 6, inquit. quæ ap. Athen. 7, vocatur 'Αδριαίωσι: et rectius fortassis; nam prioris 'Αδριαίωσι Steph. B. non meminit, perinde ut hujus 'Αδριαίωσι, quod frequentius est. Sic 'Αδριαίωσι ἔδαυον, Mare Adriaticum Plinio: quæ et Adriana via dicit, et Adrianus ager. ἢ Rursus 'Αδριαίωσι Nom. propr. est Imperatoris Romani, a quo denominata 'Αδριαίωσι, s. 'Αδριαίωσι πόλις, in Ionia: ejus Civis s. Incolæ etiam ipsi 'Αδριαίωσι nominantur, ut tradunt VV. LL. ex auctore Πρωλεγομένω in Parnathematica Aristide, afferentia ex eo hæc verba, Ἐγένετο δ' ἡ Ἀμεταίδια ἀπὸ 'Αδριαίωσι πόλεως τῆς Ἰωνίας. 'Αδριαίωσι γὰρ οἱ πολλοὶ ἀπὸ τῆς λέγονται. Sed ea suspecta sunt, quod quidem attinet ad v. 'Αδριαίωσι. Id enim non ipsorum Civium, sed Urbis nomen esse, et quidem in Mysia sita, alius Prolegomenon in Eund. auctor testatur, et Suid.: necnon Philostr. in Aristide Vita: in cuius initio cum dixisset, Ἀμεταίδια 'Αδριαίωσι ἰεραία, subjungit mox, Οὐ δὲ 'Αδριαίωσι πόλις αὐτὴ μεγάλη ἐν Μυσηί. Hujus porro urbis Civis, a. Qui ex ea oriundus est, nominatur 'Αδριαίωσι: quod Suid. utitur in Aristide Vita. At 'Αδριαίωσι, Adriacus, ab Adria, nescio unde afferant VV. LL." H. Steph.

"Αδρία, Lucill. 112." 'Αδρία, Jacobs. Anth. Proleg. 55. 'Αδριαίωσι, Jacobs. Anth. 9, 185, 10, 124. "Αδριαίωσι, 11, 384. Cattier. 52. 'Αδριαίωσι, Jacobs. Anth. 9, 39, 42, 185, 10, 352. Toup. Opusc. 2, 124; Emend. 4, 492." Schæf. Mss.

"ΑΔΡΑΝΑ pro 'Αδρανα dicit Hes., annotat, tanquam a nom. sing. 'Αδρα." H. Steph. "Bast. ad Greg. Cor. 935. Pro Pictis nomine, Oppian. A. J., 157." Eian. H. A. 9, 36. Schol. Theocr." Kall. Mss." Edd. "Αδρα, Valck. Adoniaz. p. 189. Jacobs. Anth. 6, 416. (Sic leg. Theocr. 15. fm.)" Schæf. Mss.

"ΑΔΡΑΝΑ, Nom. propr. summi Numinis. Trull. 2, p. 220. 'Ουκίτις σε κατα τὴν άγιον ὀνόματι, ἢ Ἰαθ, ἢ Σαβαῖθ, 'Αδρανα, ἢ 'Ελαί." Edd.

"ΑΔΡΑΝΙΣ, ἰδὸς, ἡ, Adonia: Nom. propr. cujus-

dam ardentissime a Venere adamati, eamque ob rem ap. poet. celebris. Item Nom. fluvii ejusdem ad Libano profuentis, ap. Lucian.: Nomen etiam piscis marini ap. Clearchum et Plin.: necnon βίβλον, Iactus tesserrari, ut annotat Hes.: qui etiam addit, 'Αδρανα a Phœnicibus nominari τὸν δεσπότην. Dominum: vocabulo forsâ ad Hebr. Adonai accedente. Ut vero redeam ad Veneris illum amantissim 'Αδρανα, tradit Athen. (174.) e Democlide, eum ab ἰσθεν Phœnicibus appellari Γύγγρον: et τὸν αἰῶνα, Tibiam, Eudemem dici γύγγρον, ἀπὸ τῆς περι 'Αδρανα θήρας: quia ἰσθίαι γὰρ οἱ ἐθελόγηοντο ejusmodi tibiam, eam ob rem deplorantem Adoniam adhiberi solite. Ab Eodem Proverbialiter 'Αδραναίωσι dicitur οἱ ἐπ' ἄστραίοις τὸν τὴν θήρασμα καὶ θεμελιώματα, ideoque parum fructuosi: unde et de rebus leviculis, parumque frugiferis, et ad brevem voluptatem idoneis, Proverbum id usurpabatur: quia in Adoniam sacris prater simulacra quædam, in pompa ferebantur etiam hortuli quidam in testis, consiti fœniculo presentim et lactuca, quod in lactuca Adoniam mortuum Venus recitasse crederetur, ut Hes. tradit. Porro ab 'Αδρανα derivatur primum 'Αδραναίωσι: ut 'Αδραναίωσι καρπὸς, Fructus Adoniæ, Proverb.: ut et 'Αδραναίωσι, de rebus parvam utilitatem et brevem voluptatem afferentibus. Deinde 'Αδραναίωσι, Adonia, s. Adonia: quom nomine dicta fuit ἡ θηρασία, Lactuca, quoniam in ea herba Adonidem mortuum Venus posuit, ut Athen. (69.) refert, et Hes. qui et τὰς χεραῖας, Hirundinem, ita vocari addit. Tertio 'Αδραναίωσι, Deploratio Adoniam, ἡ ἐπ' ἄστραίοις θήρασμα: affert enim Suid., e Phœrec. 'Αδραναίωσι ἄστρα, καὶ τὴν 'Αδραναίωσι κλάμα. Nisi postquam 'Αδραναίωσι est Ipsum festum, et Ipsa sacra in honorem Adonidis instituta: quibus nimirum simulacra quædam et hortos in testis efferebant, simul mortem ejus deplorantes. Eadem vero sacra nominantur etiam 'Αδραναίωσι, plur. neut., sub. ἰερό. Plut. Alcib. 'Αδραναίωσι γὰρ εἰς τὰς ἡμέρας ἑταίριας εὐθετησάντων. Sic Athen. [292.] 'Αδραναίωσι ἄστρον ἑταίρια, e Comico quodam, [Diphilo ἐν Ζωγράφῳ,] jap. quem alius Comicus [Diphilus ἐν Θρασί p. 451.] dicit 'Αδραναίωσι pro ἐν 'Αδραναίωσι. Sing. autem 'Αδραναίωσι dicitur τὸ εὐδαμονεῖον 'Αδραναίωσι, Adonia s. Adonidis simulacrum, teste Suida. Hes. vero 'Αδραναίωσι nominatum fuisse scribit τὸ περὶ τῆς 'Αδραναίωσι αἰθῆρῆς ἑπιβάτηνον. Ab 'Αδραναίωσι vero vel 'Αδραναίωσι, est 'Αδραναίωσι, signif. τὸν ἐπ' ἄστραίοις θήρασμα, Lactum illum et lactenta, quibus Adoniam in Adoniam sacris prosequēbatur, ut tradit idem Hes. Habet autem hoc 'Αδραναίωσι, [quod extat ap. Aristoph. A. 390.] formam verbalis, utpote a v. 'Αδραναίωσι derivatum, i. q. 'Αδραναίωσι s. 'Αδραναίωσι ἄστρον, Adonia agito: ut Theocr. 15, (23.) Στρακωταῖα ἢ Ἀδραναίωσι, ἔβαν τὴν βασιλῆα εἰς ἀρεταῖα Πρωλεγαίωσι Θεοσέμου τὴν 'Αδραναίωσι, Spectatur Adoniam: quæ regina in tapeete pictum proposita erat, super aureo jacente lecto et circumfusum aliis rebus pretiosis, quæ fusc ibi commemorantur. [Schol. Aristoph. A. 390.] Apud J. Poll. (3, 53.) legitur etiam 'Αδραναίωσι, quod dicit fuisse Rusticorum Mariandynorum cantilenam: VV. autem LL. interp. Cauticum in Adonidem a Mariandynis agricolis cani solitum; sed ea vox suspecta est." H. Steph. "Αδραναίωσι, Bekk. Anecd. Gr. 343-6. Plato 10, 583. Glossæ SS. Hes. 7, Bast. Ep. Crit. 191; ad Greg. Cor. 935. Nonn. ad Greg. Naz. in Jul. 142. Orph. Argou. p. 17. Hermann. "Αδραναίωσι, ἡ, ὄρ. Epict. Diss. 4, 8, 26, v.; Stob. Eccl. Eth. 32.; 'Αδραναίωσι, τὰ, Procl., vide Seber. ad J. Poll. 4, 53." Kall. Mss. Edd. "Αδραναίωσι, Jacobs. Anth. 11, 165. Bergler. ad Alciph. 186. 'Αδραναίωσι τὰς Πρωλεγαίωσι 'Αδραναίωσι, ad Lucian. 1, 435. 'Αδραναίωσι, ad Anton. Lib. 234. Verh. Wyt. ad Plat. S. N. V. 79. 'Αδραναίωσι, Jacobs. Anth. 11, 165. Bast. Lettre 135. Pierson. Veris. 93. Bergler. ad Alciph. 165. 'Αδραναίωσι, Jacobs. Anth. 11, 166. "Αδραναίωσι, 'Αδραναίωσι, Ruhnck. Ep. Cr. 232. ad Lucian. 1, 235. 'Αδραναίωσι, 'Αδραναίωσι, Valck. Adoniaz. p. 189. 'Αδραναίωσι, ad Anton. Lib. 234. Verh." Schæf. Mss.

"Αδραναίωσι, Sol. Procl. H. 1, Wakef. Mss.

"ΑΔΡΑΝΙΣΤΗΣ, Hesychio ἔριον, Hædus." H. Steph.

"ΑΔΡΑΠΗ, Hes. affert pro ἰερό. Sed ambiguum

νομα δὲ, οὐ Θεσπύριον τοῦ περὶ γαργαρέου ἀποδοῦναι, καὶ ἀφ' ἧρας, καὶ ἀναθησίου. * Μισαθόριον, ὃ ἦ, J. Poll. 6, 172. Demosth. c. Aristot. 457." Edd. " Παναθηναίον, Fac. ad Pans. 1, 111. Heyn. ad Apollod. 823. 838. Toup. Opusc. 1, 336. ad Diod. S. 1, 305, 2, 367. Bibl. Crit. 2, 3. p. 51. Brunck. ad Heec. adde. Steinb. Mus. Tur. 1, 192. Musgr. Hezac. 777. Jacobs. Anth. G. 249. Παναθηναϊκόν, ibid." Schaf. Mss.

" ΑΘΜΟΝΑΖΕΙΝ, Hesychio τὸ εἶναι δῆμον ἀφ' ἐκείνου τῆς Ἀργαίας: cui ibidem Ἰλαμονεὶς ἐστὶ δῆμος τῆς Ἀργίας Ἀθμῶν. Apud Harpoc. vero et Sauid. Ἀθμῶν δῆμος ἐστὶ οὗτος τῆς Κερκυραίας, ἀφ' οὗ δὲ δῆμοισι Ἀθμῶνεῖς." H. Steph. " * Ἀθμῶνεις, Dawes. M. C. 254. 255. Jacobs. Anth. 11, 559. Brunck. Aristoph. 3, 145." Schaf. Mss.

" ΑΘΡΗΜΑΤΑ, teste Hes., sunt δῶρα περιμήνεα κατὰ τὰν περὶ τὴν τὰν γαργαρέου παρθένου κατὰ Λαβίας, Munera, qua a cognatis mittuntur virginibus nubentibus ap. Lesbios. Apud Sauid. scriptum Ἀθρήματα, expositumque ibidem δῶρα περιμήνεα γαργαρέουσι, Dona, quae nuptis mittuntur. Sed mendosam esse scripturam esse puto: existimo enim ἀθρήματα nominari Dona, quae offerbantur sponsae, cum sese prius rituegebant et demito velo sponio et cognatis praebant conspiciendam, κατὰ τὸ ἀθρήν. Taliuque erant ἀκαταλόγητα, θείατερα, eandem ob rem etiam nominata: talia etiam τὰ προσηγορεύματα." H. Steph. " Bekk. Anecd. 330." Edd. " Ad Mus. 238." Schaf. Mss.

" ΑΘΥΣ, nomen montis a Xerxe perfossi et velificati, ut prolux tradit Herod. 7, p. 249. Gen. Ἀθυ, more Attico: acccus, autem duplex, Ἀθυς et Ἀθυς. Quorum prior ap. Herod. l. c. alioquoties legitur, ubi inter alia dicit, Οἱ περὶ τῶν Ἀθυῶν κατοικεῖντες: ubi inter idem et gen., dicens, Ἐσὺ τῶν Ἀθυ οἰκίματα. Posteriore utitur Esch. c. Ctes., Ὁ τῶν Περούων βασιλεὺς οὐ τῶν Ἀθυ ἐκράτει. Sic Theoc. 8. H' Ἀθυ, ἢ Ρόδιον, ἢ Κούκων ἐκράτει. Itidemque Virg. Georg. 1. Aut Atho, aut Rhodopem, aut alta Cerania telo Dejicit. Alioquin Lat. vocatur etiam Athon. Cic. de Fin. Athone perfosso. Sic Serv. in exp. Virg. l. c. Athon mons est Graeciae, Rhodope Thraciae. Idem in Ξα. 12. Quantus Athos, aut quantus Eryx, itidem annotat, veram lectionem esse Quantus Athon: nam si Athos legeris, os brevem esse, et versum non stare. Athon autem dici, accusativam indicare: nam hunc Athona fecere, sicut Apollon Apollona. Verum hallucinatur ibi Serv., cum ait Athon idem veram esse lectionem, quae si Athos legeris, os brevis esset, et versus non stare: nec enim animadvertit os in Graeco per u scribi, ideoque longum esse, ut et in hoc versu ejusdem poetae, Androgeus offert nobis sese agmina jungens. Rursus idem mons nominatur Ἀθῶν, ut Κεῖ etiam Κεῖς: et quo Ἀθῶν contractum Ἀθῶν, teste Steph. B. Porro τὸ τοικῶν ἐστὶ Ἀθῶν, sine c: nam Ἀθῶνεις vocant rōis τῶν Ἀθυῶν τοικῶντες: at vero vocab., quo signifi. τὸ ἀζήμιον, propriis minus scribitur, et cum e subscripto, derivatum ἐστὶ τῆς ἄθης, ut idem Steph. B. annotat, subiungens etiam, κατὰ τὸ ἀφ' ἧρας, τὸ θεδικνόν, Ἀθῶν: quamquam τοικῶν πολius id Ἀθῶν esse videtur, pro Oriunda et Atho, c. Habitatur montis Atho. Ἰ] Ἀθυς est etiam Urbs ἑστὶ τῆς Ἀθῆς, in Atho monte sita: cuius Civis nominatur Ἀθῶνεις, ut tradit idem Steph. B. VV. LL. Ἀθῶνεις etiam vocari hujus urbis Incolae volunt. Est, inquam, de Atho monte ἱερότης, in ejus cacumine Urbs ejusdem nominis Ἀθῶν, in qua homines duplo temporis quam alibi vivant: hi Ἀθῶνεις dicuntur ab Herod., quos triginta supra centum annos vivere refert." H. Steph. " E. H. Barker. ad Elym. M. 1087." Edd. " Ἀθυς, Ruhnk. Ep. Cr. 196. Thom. M. 245. 861. Heyn. Hom. 4, 472. 6, 573. 632. Ὁ, ἢ, ad Thuc. 1, 732. Bayer. De accus., ad Herod. 457. 521. 594. Valck. Callim. 139. ad Diod. S. 1, 404. Ἀθῆναι, Valck. Callim. 139." Schaf. Mss.

" ΑΙΓΥΠΤΟΣ, gelirt es zu Asien oder Africa Fischer. Ind. Palstr. De Ægypti miraculis, Bergler. ad Alciph. 233. Nilus, Wolf. ad Hesiod. 99. Wakef. S. C. 1, 3. Αἰγύπτου, Toup. Opusc. 2, 89. Wessel. ad Diod. S. 1, 23. 364. Αἰγυρίαταρῶ, ad Xen. Eph. 261.

Αἰγυρία ἄριδος, Bernard. Rel. 113. Αἴγ. πόλις, Wessel. Herod. 154. Αἴγ. γῆρας, Brunck. Soph. 3, 371 (m. 4, 679). Αἰγύπτου τρύβαλε, Heyn. Hom. 5, 601. Αἰγυρία, ad Mier. 307. ad Diod. S. 1, 91. 364. Αἰγυρία, Valck. Adoniz., p. 556. Αἰγυρία, Weisel. ad Diod. S. 1, 253. Brunck. Aristoph. 1, 124. 212. 3, 182; ; Knster. 223. Jacoba. Anth. 10, 214. Aduro, Valck. Adoniz. l. c. * Αἰγυρία, Wakef. S. C. 1, 3. * Αἰγυριογενής, Brunck. ad Esch. Pers. 35. De lino Ἐγυρτί, Bergler. Alciph. 377. Schaf. Mss. * Αἰγύπτου, Alexandrii Græci, Αἰγυρία προφήτου, E. H. Barker. ad Elym. M. 1020-21." Edd.

" ΑΙΔΑΑΥ, Hesychio δασυτέρη, Dominus: pro qua supra e Sauid. habuimus Ἀδαύ." H. Steph.

" ΑΙΚΑΑΟΝ, Nomen ὁμοίου ejusdem in Italia, ut Steph. B. refert e Dionysio Hal. A. R. 16." H. Steph.

" ΑΙΚΑΟΣ, Hesychio ὁ ἑσπέριος, Vespertinus. Eadem αἰκῶν subst. sicut ὁ ἑσπέριος τὸ βέλους, Aquilæ s. Cuspides jaculi. Neutr. autem et subst. τὸ αἰκῶν est Coena vespertina: quod vocant. Lacedæmonios peculiat fuit, ut testatur Athen. 4. Τὸ δὲ αἰκῶν αὐλοῖμενος, nimirum a Lacedæmonio, ἐπὶ τῶν ἄλλων Δαρίων αὐλεῖται δεικνόν. Et μοχ, Μετὰ δεικνόν τὸ αὐλοῖμενος αἰκῶν. Et τὸν αἰκῶν, τῶν μοιραῶν ἀπολοῦσθαι ὁ δεικνόν, ἐπὶ τῶν αἰκῶν. Paulo ante vero dixerat, Δεικνόν δ' ἐστὶν ἰδίως ἔχειν ἢ κοῖτι, καθ' ἕνα καὶ τὸ αὐλοῖμενος αἰκῶν. Et τὸν αἰκῶν e Epicharmo, ἐπέλεσε γὰρ τοὶ τὸ ἐπ' αἰκῶν ἔδωκ. Sed notandum est, ibi non propriè nomen αἰκῶν scribi, verum παροξύτων αἰκῶν. Et quo conjicere qui possit divisa dipthongo ibi leg. αἰκῶν sicuti αἰκῶν reperiit ap. Eund., ut suo loco docebo. Ἰ] Apud Hes. vero legitur Αἰκῶν, δεικνόν: itidemque ap. Elym., et in Lex. meo vet., Αἰκῶν, δεικνόν δεικνόν, Coena vespertina. Recte utrobique: utriusque enim meminit Eust., nimirum et τῶν αἰκῶν, et τῶν αἰκῶν: sicut αἰκῶν e αἰκῶν factum esse per synæresin, αἰκῶν e αἰκῶν: item, αἰκῶν et αἰκῶν dici pro αἰκῶν e αἰκῶν: hæc autem dicta esse κατὰ τὸ εἶναι ἀπὸ Λαῶν τῶν ἰσχυρίων, quia admodum habetur eo veniunt: innuens composita esse ex ἀ επιτατικῶν e τῶν ἰσχυρίων." H. Steph. " Casaub. ad Athen. 4, c. 6. 8." Edd. " Ἄδαυ, ad Diod. S. 2, 479." Schaf. Mss.

" ΑΙΔΙΑ, Ælia, dicta Urbs Solymorum, ab Æliæ Adriano ejus instauratore. Incolæ ejus, Αἰδαῖοι dicuntur, ut testatur Elym. et Steph. B. necnon Epiphanius. Ἰ] Αἰδία, inter Pisos numeratur ap. Athen. 7. sed perperam pro Αἰδία, ut infra docebo." H. Steph. " Zonar. 80." Edd.

" ΑΙΟΑΕΙΑΙ, cur ap. Beotios mutato nomine vocata fuerit ἰσχυρίων, vide ap. Plat. Hellen. 334. meæ Ed." H. Steph.

" ΑΙΣΟΙ, a Tyrrhenis dicuntur si θεοί, Di, Hes." H. Steph.

" ΑΙΤΗΣ, οὐ, ἢ, si qui amat: amore nimirum Venerio: ut olim ἑρασταὶ habebant suos ἑρῶμενος. Apud Theoc. id. 12, inscribitur Αἴτης, in quo intrudicatur amans alioque amatum, exponensque ei desiderium, quo per triduum eo absente flagrant: nam τῶν ἑρῶμενων Thessali vocant αἴτας, quemadmodum Aleman etiam τὰ ἑρῶμενων αἴτας appellat αἴτας, κατὰ τὸ τῶν ἑρῶμενων αἰκῶν καὶ εἰσένειν τὸν ἑρῶτα τῶ ἑρῶμενων, ut annotat Schol. Theoc. in Argum. illius Id. : ubi etiam subjungit, quosdam αἴτας vocare τὸν ἑρῶμενον, Sodales, quosdam τῶν ἡγεμόνων, Βασίλ, ὑποτε μὲ τῆς, ἢ, e. ἑταροῦς: vel αἴτης δὲ τῶν * σπυρίων καὶ σπυρίων." Sed hæc duæ postremae exp. admodum frivole sunt, prima verior: quam ipse etiam Theoc. confirmare videtur, cum in eo Id. ait, Ἐστ' ὄραλοι πρῶτονες ἐπ' ἡρῶμενων ἑρῶται Νόνι, Utinam pares utrique nostrum ignes inspirent Amores! Ipsum etiam ejus correlativum εἰσένειν idem habet εἰσένειν, dictum κατὰ τὸ εἰσένειν τῶν ἑρῶμενων τῶν ἑρῶται. Ideoque recte Elym. et Lex. meæ vet. Ἰ] Αἴτης, ἢ ἑρῶμενος κατὰ τὸ αἴτα, ἢ τῶν πρῶτων ἢ εἰσένειν τῶν ἑρῶται τῶ ἑρῶται." φασὶ γὰρ γίνεσθαι τῶν ἑρῶται ἢ τῶν εἰσένειν εἰς τὴν μορφήν τῶν ἑρῶμενων ἢ καὶ εἰσένειν αὐλοῦντες εἰ ἑρασταὶ κατὰ τὸν Αἰκῶν. Eust. quoque hujus etym. meminit: tradit enim ab

σιαι τῆς Ἀσπίδος ὄρεως." H. Steph.
 "AKYAALON, Lydis dicitur το αἰδίων, teste Hes., pro quo in uso vet. Lex. et ap. Etym. M. uno λ scriptum ἄλυον." H. Steph.
 "AKXOS, Hesychio ἄριος, Crudus, aut Crude-
 lis." H. Steph.
 "AKPIAI, Hesychio ἄκαθου, Spina, pro quo supra ἀκαθία." H. Steph.
 "AAAKTAI, Hesychio γῆς ἔντερα, Intestina terra, i. e. Vermes. Sed addit quosdam interpr. σφῆρας, Vespas." H. Steph.
 "AAAKZAI, Hes. affert pro ἀθήσαι, συνάγε-
 σθαι, Congregare, Cogere in unum." H. Steph.
 "AAATHAOS, Hesychio ἄεθέρης, Imbecillis, De-
 bilis." H. Steph.
 "AAAIPIHS, dicitur ἔξ Ἀλάκτου, ap. Gal. ap. Hippocr. amotat, addens, Ἄλαττα esse Locum quendam Thracie." H. Steph.
 "AAAYTIAZ, ap. Hes. legitur exp. σχίζαι. Sic enim leg. videtur pro σχίζω; nisi in ipso ἀλα-
 τρία mendum sit." H. Steph.
 "AABA, ἡ, Alba: Civitas Italiae. Unde Ἀλβα-
 νος, Albanus, Alba oriundus; interdum etiam Proven-
 niens in agro Albano: ut Ἀλβανίαι ἄρουα, ap. Diosc. 5, 11. de vinis Italiae, et Athen. 1. Item fem. Ἀλ-
 βανία λίανη, s. Lacus Albanus, ap. Plat." H. Steph. "Ἀλβία, ad Diod. S. 2, 636." Schaf. Ms.
 "AABOAOZ, Diosc. 3, 51. Γλάζου, οἱ δὲ βλάζου, Γάλλοι ἄβρολον vocant, quod Interpres Alvolum legit." Schweigh. Ms.
 "AAGEH, teste Hes. Lacoibus est ἀφῆσσια, Mala valetudo, Morbus; cum enim dolor sequitur." H. Steph.
 "AAETA, Hesychio ἄρηστα, Insecabilia, Indi-
 vidua." H. Steph.
 "AAEINON, Hes. affert pro ἄσθερί, λεπτόν, Infirnum, Tenue." H. Steph.
 "AAEIOS, Hesychio πένης, Pauper." H. Steph.
 "AAEIPPIOS, Cypriis γρησίος, teste Hes. Sed f. l. ἀλεσίον, quod proprie est Vas, e quo unguntur: catachresticos autem Atramentarium etiam signifi. potest, quoniam inde prompto atramento chartae veluti illuminantur et inducuntur: si tamen γρησίον nomine Atramentarium intelligitur." H. Steph.
 "AAEIPHS, Fons quidam Ephesi dicitur κατά το γρησίον ἐκάλειον θῆρας, ut e Methodio tradit Etym." H. Steph.
 "AAEKTA, Hesychio ἄρηστα, Insecabilia, Indi-
 vidua: pro quo supra ex Eod. habuimus ἄδερτα." H. Steph.
 "AAEMOZ, ἡ, Hesychio ἄκμονος, Jactantia, Ose-
 tentatio." H. Steph.
 "AAENBH, Hesychio νεῖ, Nox." H. Steph.
 "AAEPON, Hes. affert pro ἄσπερος, Stereus. Unde Ἀσπερίων pro Immunditia affertur e 2 Esdrae cap. ult., ubi tamen non ἀσπερίων τερπίο, sed ἀλλο-
 τρισίωσι: Ἐσπερίων αἰῶνα ἀπὸ πάσης ἀλλοτρισίωσι. Ἀσπερίων, Hes. affert pro ῥοδία, Contaminare, Colloquinare." H. Steph.
 "AAEIPPI, Hesychio ἱερεὺς, Sacerdos: qui tamen et ἄλγετρον affert pro ἱερέα, a nom. ἄλγετρο-
 ν, nisi potius scr. ἀλγετρον. Ἀλγετρο, Idem Eide-
 dem." H. Steph.
 "AAHTH, (ῥ) Nom. ἀρχήσων σπονδαία ap. Sicyonios, teste Athen." H. Steph. "631." Edd.
 "AAIAIAN, Hes. a Tarentinis dici scribit τῆς ἑσπερίας." H. Steph. "Valck. Plinei p. 609." Schaf. Ms.
 "AAINOI, Hesychio ἐπαρόδοι." H. Steph.
 "AAINTOZ, Hesychio ἄμλλα, Certamen." H. Steph.
 "AAINI, ἡ, Ἀλνίω, Ilino, Inungo. Hes. enim ἄλνιω affert pro ἐπαλόωσι: et Ἄλνιω pro ἀλείπειν: et Ἄλνιω, ἐπαλόωσι τὸ τοίχῳ, Aliquid illinere ma-
 ro." H. Steph. "Ἄλνω, Brumck. Soph. 3, 495." Schaf. Ms.
 "AAIZIA, Hesychio ἰσχυρά, Valida, Robusta." H. Steph.
 "AAIZBH, Hesychio ἀέστη, Fruus." H. Steph.

"AAKH, ἡ, Aloe, Fera Caelica, τὸ ἐν τῇ Κα-
 τασθῆ ὄρει, Paus. 5, 12. ἱεραμύνη 9, 22. ubi ἄλλο
 scribitur, minus commode." Schweigh. Ms.
 "AAMENIKAKOZ, an Alanach, Ezech. 1,
 P. E. 92." Wafel. Ms.
 "AAMYPIZ, Urbis Aegyptiacae, E. H. Barker
 in Classical Journal 29, 168-9." Edd.
 "AANOTTIA, Diosc. 1, 7. Ἡ Κολοκὴ τῆς
 —λεγχυρίας πολυμύτης ἀλνούγγου." Schweigh. Ms.
 "AAOIH, Civitas ap. Argos, et Fens ap. Eleu-
 sinem, qui ἡ Φόλιος vocabatur." H. Steph.
 "AAOYA, Horti, ἄρουα, Hes. Habet autem ap.
 eum ἄλου Ed. Ald., altera, ἄλουα." H. Steph.
 "AAIHS, ἡ, Ἄλπει, οἱ, Ἄλπει, τὸ ἐν Ἄλ-
 πια ὄρει, Caelica vox, bodienum in usum in Helvetia,
 ubi montium altitudines vernaculo sermone Ἀλπεινί
 Alpes vocantur. Eust. ad Dionys. P. 294. Ἡ Ἄλπει,
 μέγιστος ὄρος ἐπὶ καὶ πληθυσσιώτατος ἄλπειος αἰ
 Ἄλπει. Φασὶ δὲ τῆς ἄλπει τῶντων, κατὰ τῆς αἰς τὸ Ἐλλάδος
 μετέλπειν, ταῦτος δένανθαι τῇ ἀλπειόρει." Schweigh.
 Ms. "Vide supra 1899, a." Edd.
 "AAEI, Hesychio ἀκροῖ, Indiget." H. Steph.
 "AAIPIA, Hesychio ἀπὸ τῆς χειρὸς, Tactu
 manus." H. Steph.
 "AATON, Hesychio πᾶλλ, ἄλατρον, Multum,
 Agile et leve." H. Steph.
 "AATOS, et ἄλτρον, Hesychio μεθίς, Merces."
 H. Steph.
 "AAYAINOZ, Suidae ὁ κακὸς ἄνεμος, Mala
 ventus." H. Steph.
 "AAYAIMOZ, Suidae ἡ εὐκαρῖα, Domus eustos.
 Hes. autem ἀδολόγησιν ap. Sophron. esse dicti καρῖος."
 H. Steph.
 "AAYZON, Hes. affert pro ἀλνοῖ." H. Steph.
 "AAYZTON, Hesychio τρηθλίον." H. Steph.
 "AAYTAI, Lictores: quorum Praefectus ἀλα-
 τάρχη nominatur. Etym. ἀλνούρχη dictum fuisse
 scribit τὸν τῆς ἐν τῇ Ὀλυμπιαῇ ἄρουα εὐκαρῖος ἑρ-
 χοντα. Eleos enim ἀλνοῖς nominare quosdam ἄλλοι Gr.
 ῥηθλοφόροις s. μεταρφόροις ἀpellant, et ἀλνούρχη
 Eum qui τούτων ἀρχῆς. Sed Hedyllum ait duplici ἄ
 scribere Ἄλνοῖς." H. Steph. "Ἄλνοῖς, Malala
 Chron." Routh. Ms. "Ἄλνοῖς, Ἀλνοῖς, ad
 Herod. 644. Callim. 1, 588. ad Lucian. 1, 783."
 Schaf. Ms.
 "AMADEA, sunt ἑστία quaedam ap. Athen. 3,
 i. e. Ficus quaedam." H. Steph. "Krels. ad Plist.:
 P. Fabri Agon. 66. Cujas. Obs. 2, 15." Kull.
 Ms.
 "Ἀμάσεια, Sicyonii vocant τὰ κοκκάρια, Pruna,
 teste Hes." H. Steph.
 "AMAZANIAS, Hesychio αἰ ῥηλία, Μαί,
 Arborae." H. Steph.
 "AMAKIZ, Cretensium dialecto est ἄσπῳ, Semel,
 Hes. Pro quo infra Idem habet Ἄματις. Αἱ Ἀμά-
 τιοι Idem dici τὸν ἄσπῳ tradit a Lacoibus, nisi
 potius scr. ἄσπῳ." H. Steph. "Valck. ad Ammon.
 P. 2." Schaf. Ms.
 "AMAMIEAI, Hesychio ἀπονεῖζας, Suffocare,
 Strangulare." H. Steph.
 "AMAPAZAI, dicuntur αἱ εἶς, Sues: secundum
 quosdam etiam Capes, teste Hes." H. Steph.
 "AMATIZEI, Hesychio ἀνομόρη." H. Steph.
 "AMATIZ, teste Eod. dicunt Tarentini pro ἄσπῳ,
 Semel, pro quo supra ἄματι." H. Steph.
 "AMBADION, vide supra CEKKH. b. Vox sp-
 specta. Hes. Ἀμβροσία θεῖα, ἀμωμῖα τῆς ἡμέρας.
 Ubi Albert. :— Apud Suid. pro Ἀμβροσίῳ τὸ μῆνυ,
 leg. Ἀμβροσίον. Idem tamen reperit in v. Μῆνυ,
 quod τὰ πολλοῖς, Vulgo, ἀμβροσίον dici ait. Q. I.
 nesio cur non contulerit Kuat, in summa barbarie
 h. v. inquirendam putans. Lex. Reg. Ms. Ἀμβροσίον
 τὸ μῆνυ. Vide not. praeced. (ubi Glossa Mss. Ἀρ-
 βροσία τῆς ἡμέρας, ποικίλων τῶ ἀθανάτων,
 μῆνυ.) Zonar. Ἀμβροσίον τὸ μῆνυ." Cod. K. Ἀρ-
 βροσίον, Albertii apographum, Ἀμβροσίον. Citat Ne-
 strum et Suidam Du-Cange, Tittmann." Edd.
 "AMENGHN καλοῦσιν οἱ Λιγύριοι τὸν ἰσο-
 χύσιον ἄσπῳ, εἰς ἃν ἄσπῳ τὴν ψυχὴν ἀκέραιον
 μετὰ τῆς ψυχῆς, σημαίνοντος τοῦ ὄνοματος τὸν λαφ-

βύσσου καὶ βύσσου. Plat. de Is. et Os. l. q. Hebr. Adama, Magorum Arcadianum, Græcorum Ἄδμα, h. e. Terra, de qua Claudian. R. Proserp. l. (59.) quicquid ubique Gignit materies, hoc te donante creatur. Debetur tibi," Gataker. Mss.

"AMEOS, supra p. cccxli. a. Tittmanni Glossæ Intr.: "Ἀβέος ἢ λέγεται Ἰαγυρόμινος. Reser. Ἄβιος—Ἰαγυρόμινος. Forma Ἰαγυρόμινος nusquam alibi legitur. In Ms. Suffieldiano est Ἄβιος—Ἰαγυρόμινος." Edd.

"AMEPION, Cretensibus ἢ εἰρημένη, Fatum, Hes." H. Steph.

"AMEPNOΣ, Hesychio ἀπειρος, Imperitus, Inexpertus." H. Steph.

"AMEPEΣ, Hes. affert pro αἰσχρῶν, Turpe, quo sensu et ἄμορον." H. Steph.

"AMHKIA, Tarentinis δειρά, Hes." H. Steph.

"AMHAON, Hes. Cretensibus esse dicit ἀκολόγητος. Forsan igitur idem est, quod ἀμολιχόν s. ἀμολιχόν." H. Steph.

"AMHIOΣ, Hesychio μύλων, Pistrinum, Mola." H. Steph.

"AMITPA, Cretensibus sunt μικρά, Parva, Hes." H. Steph.

"AMMAEI, Hes. exp. αἰσρέσθαι, κρημῶσθαι, Pendere, Suspensum esse: vel ἀπονεύσαι, inquit. In qua posteriore signif. supra ex Eod. habuimus Ἀρμυζῆν, et paulo infra Ἀρμυζῆν." H. Steph.

"AMMAEIA, Hesychio ἀπονεύσαι, Suffocare, Strangulare: pro quo supra ex Eod. habuimus Ἀρμυζῆν et Ἀρμυζῆν." H. Steph.

"AMMIPOΣ, Hesychio περὶ λυμῶντος, Impletus." H. Steph. " Heringa Obs. 203." Schaf. Mss.

"AMMOYΣ, Hesychio ἢ Ζεὺς Ἀρσιστοδαι. Non opinor Aristot. esse locutum fuisse; sed est forte error librarium, non ipsius Hes., qui scripserit Ἀρμύων. Jablonsk. supra. p. cccvii. a. In Cod. Ven. teste

Schowio legitur: Ἀρμύων ἢ Ζεὺς Ἀρσιστοδαι. Utrum Hes. rescripserit ad Aristot., in cuius tamen opp. vocem Ἀρμύων frustra quævisimus, an ad Aristoph., viderit alii. (Quibus compendii scribantur Ἀρσιστοδαι et Ἀρσιστοδαι, exp. Bast. ad Greg. Cor. 793. 798.) In Aristoph. vero vox extat, ut scribitur Ἀρμύων: O. 618. Κοῦδ' εἰς Δελφοῖς, οὐδ' εἰς Ἀρμύων, 716. Ἐσμέν δ' ἔμιν Ἀρμύων, Δελφοῖς, Δωδώνη, Φοῖβος Ἀπὸ ἄλλων." Edd. " Ἀρμύων μάρτυς, Pseudo-Callisth. ap. Fabric. B. G. 14, 149." Boissonad. Mss.

"AMIEZAI, teste Hes. Lacones dicunt pro ἀμυζῆσαι, Inducere: Ion. more ὅ in π verbo, a them. ἀμυζῆναι pro ἀρσιστοδαι." H. Steph.

"AMHIOYTON, teste Hes. Tarentini vocant τὴν πύλωρα." H. Steph.

"AMYPOΣ, Thessalie urbs est: e qua oriendus dicitur Ἀρμύων: unde possessivum nomen Ἀρμυζῆν, et Ἀρμυζῆν, ὅ, ut in cod. Lex. habetur. Apud Apoll. R. Fluvii est nom., dicit ἢ Ἀμυρον, Neptuni filio." H. Steph. " Etym. M. 87, 9." Wakef. Mss.

"AMPHANA, Hesychio μύλωνος." H. Steph.

"AMPAZEMA, (ῥῆ.) Hes. Syracusanis esse ait φαεῖρα ἀπὸ καὶ εὐαίης βεβήρησεν ἐν θυσίαις. Pro quo infra Ἀρμυζῆσα." H. Steph.

"Ἀρμυζῆσα, Hesychio ἢ Κρητικῶν χειρῶν. Infra Ἀρμυζῆσα." H. Steph.

"AMPHBAION, dicitur Neptunus ap. Cyrenæos, ut refert Varin." H. Steph.

"AMPHMAAAA, et Ἀρμυζῆλλον, Cretæ oppidum: quorum illius Civis Ἀρμυζῆλλος dicitur, huius autem, Ἀρμυζῆλλος et Ἀρμυζῆλλος." H. Steph.

"Ἀρμυζῆλλος, ad Ammon. 134." Schaf. Mss.

"AMPHMANTOPA, Hes. exp. ἀμυζῆρον, ἢ κωσθῆναι, Infelici fato mortuum s. sudentem etiam, ἄμυζῆρον τοῦ γένους ἢ ἔχον ἢ ἀποβλάσθητος, Qui utrumque parentem vel habet vel amittit. Idem a Lacedæmonibus ἀμυζῆρον dicit aut ἀμυζῆρον μολοῖς δεικνύμενος, Farina melles imbutas: que aliquando sunt Ἀρμυζῆσα." H. Steph.

"AMPHMAZTA, Hesychio φαεῖρα, Placenta e farina oleo subacta. Eadem et Ἀρμυζῆσα." H. Steph. " Koen. ad Greg. 131." Schaf. Mss.

"AMPHNGITOUΣ, χροῖστος Hes. memozai, dicens ita Cretensibus vocari τὴν φελλῶνα, nisi potius ser. φελλῶνα ἢ φουδῶνα, Pannulus munitum dorum cum genete et ambiente." H. Steph. " Ἀρμυζῆσα, Vestis quædam, Etym. M." Wakef. Mss.

"AMPHHIASTON, Hesychio Farina imbuta oleo: quod et ἀρμυζῆρον. Posset etiam signific. Utriusque conspersum." H. Steph. " Koen. ad Greg. 131." Schaf. Mss.

"ANADIKTIS, ut Varin. refert, est ἔδνα παρῶν, Species laquei s. pedum: nominata τὰρα τὸ δένον, quod est βάλανος." H. Steph. " Vide Ἀνδύρα, Edd.

"ANAIH, Hesychio τῆρας, τῆρας, Nutrix, quæ et μαιεῖς dicitur et ἀμύα." H. Steph. " Etym. M." Wakef. Mss.

"ANAKAEIA, Hesychio ἄδενος, Incensia s. Incensata. Malim sine diptehono ἀναίκαλο, ab αἰκῶν." H. Steph.

"ANAKAION, (ῥῆ.) Career, in quem conieciunt improbos servos, et eois, qui a patronis deficiunt. Vide Harpocr. et Sud. Sed ille dicit vocari etiam Ἀνέγνωμεν a Callisthene, et qualem rectius." H. Steph. " Vide Etym. M." Edd.

"ANAKAPALON, s. Ἀνάκαρος, Arbor Indica, fructu aviculae corculio non dissimili, unde nomen putatur inditum, rubente intus cuore, quo veluti sanguine scatur. Gorr. Sunt tamen qui Fructus tantum huius arboris nominatos ἀνακαρίους dicant a recentioribus ap. Gr. Medicis, quod cordis figuram coloremque assulentur. Atque ita potius accipit P. Ægin. in Confectione δὲ ἀνακαρίων, Memoratur et a Nic. Myrepro aliquot ἀνακαρίους ἀνδύρα." H. Steph.

"ANANES, themis est aor. ἀναήσθαι et ἀναήσθαι ap. Hes.: quorum illud exp. ἀνάσαι, hoc Cretensibus esse ait τὸ καταρῆσαι." H. Steph.

"ANAPHOPEI, Lacones dicunt pro μνημονεύειν, teste Hes., nisi potius ser. ἀναφάσαι: tam ἀνεφάσαι esset potius iterum desiderat." H. Steph.

"ANAPABHAA, Hesychio τὴν καὶ ἔσπερα, Quæ rassa et polita non sunt: ἀνάβαλε enim, inquit, sunt τὰ δέντρα. Quæ ratio si vera est, ser. foret potius ἀνάβαλα, inveniunt id ipsum etiam alphabetica serie." H. Steph.

"ANAPOLANISΘHNAI, Hesychio ἀναβλήθῃν." H. Steph.

"ANAZKENEMA, Hesychio ἢ ἀνεκίτημα." H. Steph.

"ANAYPOΣ, Nom. propr. fluvii Thessalie ap. Callim. H. Steph. " Wakef. ad Mosch. 2, 31; 5, 23. Eichst. Quæst. 7. Brunck. ad Anacr. 114. Wakef. S. C. 1, 139. Valck. ad Mosch. 344. Musgr. Herc. F. 389. Jacobs. Anth. 6, 208. Brunck. Apoll. R. 3." Schaf. Mss. " Lycophro 1425. Torrens. Anacr. 7, 4." Wakef. Mss.

"ANAXAPTEI, Nom. piscis et viri ap. Hes." H. Steph. " Zonar. 169." Edd.

"ANADIKTIS, ov, ὅ, Suidæ, Etym. et Lex. meo vet. ἔδνα παρῶν, τὰρα τὸ δένον, τὸ βάλανος: Hesychio τὸ ἀνεφάσαι τὴν μάστιγα ἔδνα. Habet igitur ἔδνα synecpota non ἀνδύρα, ut et sequens ἀνδύρα pro ἀνδύρα, metri nimium causa, velut in hoc ap. Etym. et Lex. meum vet. hemitichion, ἀνδύρα τὸ μύα ἔδνα μαιεῖς ἀλέσθαι." H. Steph. " Callim. 1, 525." Schaf. Mss.

"ANADIKI, ἔδνα pro ἀνδύρα, Sursum jacio: ut Hes. et Lex. meum vet. ἀνδύρα exp. ἀνδύρα, subjungentes, Νεκρῶν γὰρ τὸ βάλανος: unde etiam derivari ajunt δένον et δένον." H. Steph.

"ANADITON, ῥῆ, pro Articulus, nescio unde afferant V. V. LL." H. Steph.

"ANADIA, dicta ap. Cretenses ad imitationem Lacedæmoniorum fure Convivia quædam publica, qualia postmodum ap. eosdem Lacedæmonios φάστρια, ap. Athenenses συστῆσαι: appellatione ex eo indita, quoniam soli viri eo conveniunt. Aristot. Polit. 2, 8. de Lacedæmonis et Cretensibus loquens, Καὶ συστῆσαι παρ' Ἀθηναίων ἔστι καὶ τὸ γὰρ ἄρχαῖον ἔδνα, ὡς Ἀδύρα, ὡς φάστρια, ἢ καὶ ἔδνα, καθύπερθε ἀκῆρας ἢ καὶ ἔδνα, ἐπὶ ἐκείνῃ ἀκῆρας. Apud Plat. ἀδύρα

- "ΑΙΤΥΑΑΕΤΙ, Hes. affert pro *αίτιώδης*; sed susp." H. Steph.
 "ΑΙΤΥΔΕΩΝ, Hes. exp. *δυσώδες*; quod *Εολίε* forsam pro *αίτιώδης*, s. *αίτιώδης*, positum est." H. Steph.
 "ΑΙΤΥΓΕΙΣΤΙΝ, Hes. affert pro *αίτιώδης*; et *Ασπερίων* pro *αίτιώδης*; que forsam dialecti alieni propria sunt." H. Steph.
 "ΑΠΑΚΟΣ, Jablonski hæc avpa, paucis immutatis, dicitur *ίππος*. Græcica supra p. cxli. a. Verum vidisse virum doct., satis patet e Bastio ad Greg. Cor. 592." Edd. "Aristoph. Fr. 260." Schaf. Mss.
 "ΑΠΑΜΑ, Hesychio *βάρβαρος*, Lutum, Cœnum." H. Steph.
 "ΑΠΑΜΕΝ et *Αράμενα*, Hesychio *πέπευ*, *ψυχάσει*, Manere, Quiescere." H. Steph.
 "ΑΠΑΜΕΝΑ, Hesychio *τὰ ἀσπύρα θύρα*." H. Steph.
 "ΑΠΑΜΟΣ, Hesychio *ίππιδος*, Ardea, Avis." H. Steph.
 "ΑΠΑΝΗ, Hesychio *μεθύσκαλον*." H. Steph.
 "ΑΠΑΝΕΣ, Hesychio *Θαλαρα*, Cervæ." H. Steph.
 "ΑΡΒΑΚΙΣ, Hesychio *αλγάκου*, Baro s. Paucis vicibus." H. Steph.
 "ΑΡΒΕΑΛΙ, Oppidium Sicilia, cuius incolæ simplices et *εὐλαστάρους* fuisse perhibentur, adeo ut Proverbio dictum sit *Τι εὐ γαστήρ ἴσθι ἐς Ἀρβέλας*; quo utebantur in eos, qui alios veluti simplices et decepta faciles fallere conabantur, sed in fallaciis suis deprehendebantur. Arbelas u. ire tunc jubebantur et ibi dolis suis imponere simplicioribus." H. Steph.
 "ΑΡΓΙΟΚΙΟΣ, Macedonibus *ὁ ἀετός*, Aquila, teste Hes. Forsam quia est *ζήτητος τῶν τετραπόδων*, Pernicissimus avium; sonat enim *ἀργύσιον*, Celeripes." H. Steph.
 "ΑΗΤΙΟΣ, supra p. cxlii. a. In Cod. Ven. teste Schowio legitur *Ασπύρα*. "Ασπύρα in Ald. typotheta tribuendum est; Schow. "Ασπύρα tamen postulat verborum ordo." Edd.
 "ΑΡΓΑ, supra p. clii. a. In H. Steph. Tractatu de Mens. scribitur *Αργά*." Edd.
 "ΑΡΙΜΟΙ, Locus belli Gigantei. II. B. (782.) *ὅτε ἔληθι Τρωῶν γαίης ἰμῶσθι Εἰς Ἀρίμοι, ὅθι οὐασι Τρωῶνς ἔκρηται ἐστῆς*. Quod Virg. (Æn. 9, 716.) cum non intellegit, uno verbo Inarime reddidit; "durumque cubile Inarime Jovis imperiis imposta Typhæo." Unde ad Siciliam translatum, quod ea antiquitus Inarime dicta sit, (Politianus videtur), cum poeta Arimos notet, quod illi suo loco ponunt, qui in Syria collocant, in quibus Posidonius, cui Strabo astipularit; *Τῶν Σαρων Ἀρίμοι δέχονται, αὐτὸν οὐκ ἄραται*, "Αράμοις λέγουσιν" καὶ *Αρίμοι τῆ ἀεθλή λεγόμεν βασιλευσῶν ἔθνη καὶ εὐατ*. "Αντιόχεια Ὀπίστη Τρωῶν ἑκατόμβη πορῆ. Vide Eust. II. 6, 262. Gen. 10, 23. Aram in Syria primis regnavit, e quo Arami filii Ammon, 2 Par. 20, 10. Bellum ergo Giganteum, illud ipsum Josue auspiciis contra Amoritis gestum. Sanford. 1, 20. Strabo II. (929=626.) ait versum subjeci a quibusdam, *Χάριτι δρόοντι, ὕψι ἐν κίον ἔμπε*. Basan, Pinguis regio. Ibid. De lecto Gigantis Arimis servato, vide Deut. 3, 11. Hog. Hebr. ustulatum. Idem Τρωῶν. Vide Τρωῶν Hesych. Gataker, Mss. "Grav. Lect. Hes. 624. Heyn. ad Hesiod. 95; ad II. B. 783." Schaf. Mss.
 "ΑΙΟΒΑΡΖΑΝΙΟΣ, Nom. emplastro, quo P. Egina, parotidas jam induratas emollit, 5, 25. Describitur 7, 17. et plenissime a Gal. *τῶν ε. Τέρ. 1.*" H. Steph. "Trall. 7, p. 129." Edd.
 "ΑΙΣ, supra p. cccclix. b. "Gal. Gloss. *Αἰς ἐὸ μῖνον τὸ ἴσχυρον* (sc. τετραπόδων.) Scobina fabri, (vide Sand. v. *Αρίδες*) ὄλλα καὶ βότρυς τῆ αὐτῶ ὀνομάζεται, *αἰς* sc. Albert. ad Hes. Virum doctum sic cum Τρωῶν, scribentem egregie falli, satis patet ex illis, que I. c. disimus. Post verba J. Pollucis ibi citata, *ῥητορικός, αἰς*, addenda sunt hæc, *Καλλὰς οὐκ ἐν Πεδέριον λέγει, τὰ παρὰ αἰσῶν*. Ubi et Kuhn. *αἰς* interpret. Scobinam fabri. Cf. H. Steph. Thes. v. *Κόρυς*." Edd. "Jacobs. Anth. 7, 61, 9, 158." Schaf. Mss.
 "ΑΡΜΟΙ, vox Syracusana, Blomf. ad Esch. Pr. 636. Vide supra p. 2328. b." Edd.
 "ΑΡΟΠΗΕΑΙ, Cretensibus est *ταρταρα*, Calcare, Hes." H. Steph.
 "ΑΡΟΥΗΠΙΣ, Scaliger de Emend. Temp. 3. p. 195. Ed. 1629. est I. q. Anubis." Edd.
 "ΑΡΗΙΔΕΣ, (at.) Hes. teste, Lacœnibus sunt *αρηίδες ἢ βροδύματα*; item et *ἑσπῆς*. Etym. quoque hujus v. meminit, qui etiam a Tryphone *δασυρέτας* ait, addens, *κατὰ περὶ αὐτῶν, s. ὑπερβόλαιον* dici pro *αρηίδες*, *κατὰ τὸ μέτρον*, quoniam τὰ *βροδύματα* sunt *καλὴν ἑσπῆν*, teste Salustio. Exp. autem hæc *αρηίδες* item *βροδύματα*, addens, *ἃ δὲ καὶ ἀρῆιδες καλοῦσιν*, afferensque exempli loco hunc versum Callim. *Τὸ γὰρ μὲν Τρωῶντι ἐνὸν ἀρῆιδες ἴθωσιν*. H. Steph. "Callim. 1, 438." Schaf. Mss.
 "ΑΡΗΙΕ, Eod. teste, est *αἶψα αἰκίσθη* ap. Cyprios." H. Steph.
 "ΑΡΡΑΒΗ, *θήρα, οὐκ γνήσιον*, Hes." H. Steph.
 "ΑΡΣΑΚΕΣ, Hesychio *ὁ βασιλεὺς Περσῶν*. Unde patronym. *Αρσάκιδαι*, ap. Maronem." H. Steph. "Thom. M. 711. Hadrian. 1." Schaf. Mss.
 "ΑΡΣΟΣ, Pratum. Hesychio enim *ἀρῆος* sunt *λεπρόνες*. Nisi forte idem potius sunt, quod *ἀρῆα*, *Memora*, *Luci*." H. Steph.
 "ΑΡΕΘΜΙΑΕΣ, Hesychio *ἑσπῆμα γυναικῶν*." H. Steph.
 "ΑΡΤΑΒΗ, supra p. ccc. a. Corrigendus est vel Zonaræ, vel Zonaræ Editor: *Αχῆνς μέτρον Περσῶν, ὅσπερ καὶ ἡ ἀρῆβη παρ' Αἰγυπτίους*. Imo scr. *ἀρῆβη*, ut Schol. Aristoph. A. 108., ad quem respicit Zonaræ." Edd. "Heyn. Hom. 7, 785." Schaf. Mss.
 "ΑΡΤΑΚΗΣ, Hesychio *οὐβρός*. At *Αρτακῶν*, teste Eod. Fons est: item Urbis, de qua Herod." H. Steph.
 "ΑΡΤΑΞΕΡΞΗΣ, (δ.) Persis sonat *μέγας ἀρῆσις*, Magnus bellator, teste Herod. 6, p. 181. ubi et Num. propr. est." H. Steph. "Schneider. ad Xen. K. A. 1." Schaf. Mss.
 "ΑΡΤΑΣ, Hes. e Thuc. affert pro *μῆνις* καὶ *λαμπρία*." H. Steph.
 "ΑΡΤΗΘΟΣ, Hesychio *ἄργυρον*, Herba nom." H. Steph.
 "ΑΡΥΑ, Hesychio τὰ *Ἡρακλειῶν ὄρεα*, Herculeiæ nubes, s. Nubes avellana, ut alii interpret. H. Steph.
 "ΑΡΥΗΞ, Phœreædes κατὰ *ἑκατόμην τῶν ἃ dixit* pro *Πύρα*, quod est *Ελλῆρες*, Græci, ut tradit Etym." H. Steph.
 "ΑΡΧΙΑΑΑΝ, Cretensibus dicitur *ἡ ἀρχιτοίρα*, Pastorum principem, Hes. tradit." H. Steph.
 "ΑΣΕΚΤΟΣ, Hes. affert e Rhinthon pro *ἀγυθῶ*, Bonus." H. Steph. "Toup. Oros. 3, 399. Jacobs. Anth. 6, 421." Schaf. Mss.
 "ΑΣΙΑΑΑ, Eustathio *συνεῖς τῆ ἰχθυοῦ*." H. Steph. "Simonid. ap. Aristot. Rhet. 1. *Πρῶτον μὲν ἀπὸ ἑρῶντων ἔχον τρεχῆσαν ἄετλας ἰχθῆς ἔρῶντων*. Alciphro 1, 1. *Τὰ ἀετλάια ἑρῶντων ἀετλῶντων καὶ τὰς ἀετλῶντων σπορῶνς ἑρῶντωνων*. Unde "Αετλάωρος, Hes. Vide *Ανοσσορῶν*." Edd. "Αετλά, Jacobs. Anth. 6, 272. Bergler. Alciph. 3. P. II. ad Hesych. 1, 589." Schaf. Mss.
 "ΑΣΙΝΗ, ἢ Asine, Theophr. C. P. 2, 23. Herba nom. est, que sese aliis implicat. Saut qui Clemensidem et Convulsivum vocent: *Genz Volucrum*. [Falsa est lectio pro *λασιν*, Salmas. Hom. H. I. 54.] Est alioqui et Urbis nom. ap. II. B." H. Steph.
 "ΑΣΚΑΑΡΙΝ, Oppidium Syria: e quo *Ασκαάριον κρέμα*, Theophr. H. P. 7.; et *Ασκαάριον οἶνος*, Athen. 3. Inde et *Ασκαάριος*, (δ.) *Ασκαάριον*, i. e. *Ασκαάριον orindum*." H. Steph. "Ασκαάριος οἶνος, Trall. 2, p. 49." Edd.
 "ΑΣΚΑΝΗ, Hesychio *ἀγυθώτατος*, Indignatio." H. Steph.
 "ΑΣΚΗΡΑ, Hes. esse dicit Genus quoddam castaneorum. Sed videtur ap. eum scr. esse *ἀσκαρ*, sequendo alphabetici seriem." H. Steph.
 "ΑΣΙΑΒΑΤΙΟΝ, τὸ ἐν Colchide et Galatia dicitur τὸ *ἀσκαρ*, ut refert Diosc. 1, 2." H. Steph.
 "ΑΣΣΕΟ, pro *ἑνὶ σὺν* dicit tradit Hes." H. Steph.

**ΑΣΥΡΗΘΕΝ, Orph. A. 18, 54." Edd.
 **ΑΣΤΑΥΧΕΙΝ, Hesychio ἀσταύχους, ἀσείων,
 Scaturitis, Flece." H. Steph.
 **ΑΣΤΑΡΟΣ, Mensura Persica. Athen. 3, 54."
 Edd.
 **ΑΣΤΡΑΒΑΚΟΣ, vox Laconica, Nom. viri
 propr. Clem. Alex. Coh. ad Gent. p. 33." Edd.
 **ΑΣΤΡΑΚΑΕΙΝ, Hesychio ἀστροειν, Non posse."
 H. Steph.
 **ΑΣΤΥΞΕΝΟΙ, Tarentinis dicuntur Qui proprias
 in urbe sedes non habent, quasi Hospites urbani s.
 Peregrini in urbe commorantes. Hes." H. Steph.
 "Thom. M. 467." Schaf. Mss.
 **ΑΣΧΕΛΙΟΝ, Cretensibus est τραχύ, Asperum,
 Hes." H. Steph.
 **ΑΣΠΙΟΣ, Asopus, Fluvius Boeotie, dictus παρά
 τὴν ἄσπιν, quod est ἄσπις, καὶ τὸν ἄσπιν, ut Elym. tradit,
 forsam quia limosus aspectu erat. Est et Nom.
 propr. viri." H. Steph. "Orac. ap. Plut. Solone 9.
 T. 1. p. 330. Reisk. hiat verus, Ἰασος, τοῖς εὐδαίς
 Ἀσπίους ἀρροαλιεῖται. Invenendum videtur et Codd.
 Beutl. 1. 2. εὐδαίς γ' Ἰα. Præterea qui primam
 hujus vocis conserpuit, noni neminem nisi Avicum
 Perieg. 953. harum rerum justo omnino negligentem."
 Friedemann, de Med. Syll. Pentam. Gr. 338." Edd.
 "Aewica, Herc. F. 787. Onestes 4. et Jacobs.
 s. Jacobs. Exerc. 2, 181. "Λωσπείος, (ὁ, ἄρ.)
 Valck. Oratt. 234." Schaf. Mss.
 **ΑΤΑ, Tarentini dicunt pro ἄτα, Hes. i. e.
 Aurea. Sed malim ἄτα, ut Doricum sit, quemad-
 modum τρέτα pro τρέτα." H. Steph.
 **ΑΤΑΗΣ, Hesychio Ἀτάραστος, Inexercitatus."
 H. Steph.
 **ΑΤΑΙΘΑ, Hes. affert pro λαμπρά." H. Steph.
 **ΑΤΡΙΖΕΤΑΙ, Hes. affert pro πένευσι, Pauper
 est." H. Steph.
 **ΑΤΤΑΓΑΣ, supra p. cccxciii. a. pro verbis
 Valgo editur, καὶ σέλι ἀτταγάντες, lege V. e. καὶ
 σέλι ἀτταγάντες. Vide Barker, in Classical Journal
 31, 111." Edd. "Phrynich. Ecl. 44. Aristoph. Fr.
 261. Pierson. Praef. ad Moer. 39. Ἀτταγία, accens.
 plur., Aristoph. A. 873." Schaf. Mss.
 **ΑΤΤΑΛΙΖΟΜΑΙ, Siculis i. q. κλαύωμαι, Hes."
 H. Steph. "Koen, ad Greg. 132." Schaf. Mss.
 **ΑΤΥΛΟΝ, Hesychio μωρόν, ἀγενές, Parvum,
 Degener." H. Steph.
 **ΑΤΥΧΟΝ, Hesychio μέτρον, Moderatum, Me-
 diocre." H. Steph.
 **ΑΥΑΡΑ, Hesychio τὰ Ποσειάδαι εἶδος, Ponticæ
 neces s. Avellanæ. Pro quo supra ex Eod. Iabuinus
 Ἄρου." H. Steph.
 **ΑΥΘΙΕΑΣ, Hes. exp. ανήσους." H. Steph.
 **ΑΥΘΡΙΖΕΙΝ, Cyprius est μέγους, Hes. Horreæ
 frigore." H. Steph.
 **ΑΥΚΑΝ, Hes. teste Cretenes dicunt pro ἄλευν
 s. ἄλευν, λ verso in s: ut ἄλευσιν quoque dicere
 eosdem pro ἄλευσιν tradit." H. Steph.
 **ΑΥΜΑ, Cretenes pro ἄμα dicere tradit Hes.,
 ut et αἰών pro ἄειν, ἄνο λ in s." H. Steph.
 **ΑΥΡΟΣΧΗ, Suida ἄ φερλοσ, Vitis. Idemque
 Lex. meo vet. Apud Elym. vero legitur Αἰρούσιν
 pro illo αἰρούσιν, cum eodem tamen exp.: qui etiam
 et Parthenio affert, αἰρούσιν ἄβερν Ἰσσυριῶντι: ad-
 ditque, Eratosthenem in Epithalamio ita vocare τὴν
 κατὰ βέρνιν εἰσμα: ita vero nominari quoniam sicut
 ἐπισημασμένη τὴν ἄσπιν, i. e. ἐπισημασμένη τὴν εἰσμα:
 ὅσων enim dici τὴν εἰσμα. Ἀραγιάδος, Hesychio τὰ
 ποσειάδαι εἶδος." H. Steph. "Aρίεχα, εἰσματα,
 βέρνιν. Vide Orscotia." Edd.
 **ΑΥΣ, Laconica et Cretica dialecto est αἰών,
 Ipse Hes." H. Steph. "Vide Ἄσπιν, et Ὀλέ." Edd.
 **ΑΥΣΟΝΟΚΡΑΤΗΡ, Jo. Diacon. in Bandini
 Anecd. 34." Boissonad, Mss. "Vide supra p. 2413."
 Edd.
 **ΑΥΤΟΚΑΒΑΛΛΟΣ, proprie de farina dicitur,
 teste Suida: nam τὸ ἄι ἐπισημασμένη ἄλευρον,
 vocatur αἰονοκάβαλλος, Farina utcumque subacta, et ut
 vulgo dicitur, rudiore s. crassiore Minerva. Trans-
 fertur et ad alia: nam αἰονοκάβαλλος καὶ s. αἰονοκά-
 βαλλος σάφοσι dicitur τὸ αἰονοχέειον, Ratis tumultu-

arie et e tempore facta. Idemque αἰονοκάβαλλος
 ποιήματα vocantur τὰ αἰονοχέειά καὶ ἐνέειά, teste
 Hes., Poëmata extemporata et tumultuaria facta.
 Athen. vero [621.] αἰονοκάβαλλος a quibusdam no-
 minatos fuisse ait Eos, quo Sicyoni γαλλορόωνες
 appellabant, Itali φλάνια." H. Steph. "Scribitur et
 Ἀδρονικάβαλλος et Ἀδρονικάβαλλος, sed proferat, Ly-
 cophro 745. Lucian. Lexiph. 528. Arist. Rhet. 3,
 7. Περί εὐλογίας ἄσπιν καὶ βαλλοσι λέγει." Edd. Ἀδ-
 ρονικάβαλλος, Wakef. Phil. 35. ad Lucian. 2, 326."
 Schaf. Mss.
 **ΑΥΤΟΘΕΛΙΣ, Hesychio εἰμαζ, Scala." H.
 Steph.
 **ΑΥΧΑΤΤΕΙΝ, Hesychio ἀναχωρεῖν καὶ τὸ ἱε-
 μέναι. Dicitur et ἀναχωρεῖν pro ἀναχωρεῖν." H.
 Steph. "Koen, ad Greg. 67." Schaf. Mss.
 **ΑΦΑΒΡΗΜΑ, Megaris dicta fuit ἡ σκολή, ab
 Abrota, Nisi uxore: eam enim defunctam, ob pru-
 dentiam et castitatem singularem Nisus maritus æterna
 nominis memoria celebrare volens, Ἐκείνη τὴν σκολήν
 φορεῖν, ἐν ταύτῃ σκολῇ ἔβρισκε, καὶ τὴν σκολῇν ἄρ-
 βρωμα δι' ἐκείνην ἠδύωσκεν, ut refert Plut. Quæst.
 Gr. 525. meæ Ed. [7, 182.] Ἀβρωμα, Hesychio σκολῇ
 γυναικίας εἶδος, Species muliebris stolæ, vel
 etiam Amictus muliebris." H. Steph.
 **ΑΦΑΝΝΑΙ, fertur fuisse Locus in Sicilia igno-
 bilis: indeque Peribulbitaliter de Rebus incerta il-
 lictum fuisse ἐν Ἀφάνναι. Inde est Ἀφάνναιος, Ori-
 undus Aphannus." H. Steph. "Gl. Φάναρι Ἀρίμιν.
 Φάναρι Ἀρίμιν. Ubi VV. DD. corrigunt Ἀφάνναι."
 Edd.
 **ΑΦΑΘΙΑΣ, Hesychio μαστοί, θηλάι, Mamme,
 Ubera. Infra Ἀφλακίτης pro eod." H. Steph.
 **ΑΦΕΑΝΗΝ, Hes. affert pro ἀσπείδι, Inpudē-
 tem." H. Steph.
 **ΑΦΕΑΛΙΑΙ, Vitiliginis nigra." H. Steph.
 **ΑΦΕΑΜΑ, Hesychio τὸ εὐλακίτης, Scorpa. Di-
 citur idem et ἀφελμα." H. Steph.
 **ΑΦΕΣΤΗΡ, (ῥ) dictus ap. Cuidios fuit Magi-
 stratus quidam, nimirum ὁ τὰς γυναικῶν ἡρωῶν, quæ
 sententias rogabat, teste Plut. Hellen. Quæst. 520.
 meæ Ed." H. Steph.
 **ΑΦΕΥΣ, Hesychio ἄδειναι." H. Steph.
 **ΑΦΘΑΣ, Suida teste, est ὁ Διόνειος, Bacchus."
 H. Steph.
 **ΑΦΑΛΑΣΑΙ, Hesychio ἀπολέσσαι, Perdere." H.
 Steph.
 **ΑΦΑΕΚΤΗΡΕΣ, Hesychio μαστοί, θηλάι, Mam-
 μαί, Papillæ. Pro quo supra Ἀφάριτες." H. Steph.
 **ΑΦΥΣΣΑΝ, teste Hes. Tarentini vocant τὴν
 κοτύλην, Cotylam, procul dubio παρὰ τὸ ἀφύσσει
 s. ἀφύσσει. Mox et Ἀφουσία affert, exp. idem κατύλη,
 item σάμαν." H. Steph.
 **ΑΧΑΙΜΕΝΗΣ, dictus fuit Rex quidam Persarum
 et Persei prosopria, quoniam sc. ὁ πασιπύρι αἰτού
 fuit ex Achæia, ut Elym. refert et Nicol. Historico.
 Inde Persæ patronymicus dicuntur Ἀχαιμενίδαι, Ne-
 potes et posterii Achæmenis, et ai Περσίδαι, Ἀχαιμε-
 νίδαι." H. Steph. "Ἀχαιμενίδαι, Thom. M. 711.
 "Ἀχαιμενίδαι, Hadrian. i. Paulus Sil. 60." Schaf. Mss.
 **ΑΧΑΙΝΕΙ, Hes. affert pro παῖρας, παῖρας, κα-
 λακείας." H. Steph. "Mitsch. II. in Cer. 276." Schaf.
 Mss.
 **ΑΧΕΑΙΟΝ, Hesychio τὸ λεπτοτόμοι." H. Steph.
 **ΑΧΗΝΕΙΣ, Hesychio κεκοί, Vacui, Inanes." H.
 Steph.
 **ΑΧΗΤΕΙΣ, Hesychio ἀχέτηροι, ἀσύνετοι, ἀπλοί."
 H. Steph.
 **ΑΧΙ, supra p. cexi. n. 9. pro Ἀχέι, Ἀχί s.
 Ἀχί, lege Ἀχέι, Ἀχί s. Ἀχί." Edd.
 **ΑΧΑΙΦΟΝ, Hesychio ἔλαχθον. Forsam pro
 ἔχληρον." H. Steph.
 **ΑΧΑΥΔΙΑΝ, Hesychio ἠρίσθησθαι, pro quo et
 χλιδῆς dicitur." H. Steph.
 **ΑΧΝΗΜΟΣ, Hesychio ἠρίσθαι, Jejunos." H.
 Steph.
 **ΑΧΡΑΔΑΜΥΛΑΟΣ, Tarentinis ὁ καλῆμος, Hes."
 H. Steph.
 **ΑΧΡΑΤΟΙ, Hesychio οἱ καλῆμος, Hontes." H.
 Steph.

"ΑΑΝ, Hesychio ἰχθὺς τοῖς, Piscis quidam." H. Steph.

B.

"ΡΑΑΞ, Mollis, μαλακός, Suid. pro quo infra ΒΑΞ." H. Steph.

"ΒΑΡΑΞ, Radix quaedam ap. Joseph. de Capt. Jud. nomen habens loci, in quo nascitur. Cujus mirabiles naturam ipse Joseph. describit, et ex eo Leonicensis de Var. Hist., suppresso tamen nomine, Colorem flammæ referre traditur, et vesperi fulgorem emittit. Cetera ap. eos vide." H. Steph.

"ΒΑΒΑΚΟΙ, ab Eleis dicitur γένηται, Cicada: α Ponticis, βάρρακος, Ραππ. Hes." H. Steph.

"ΒΑΒΑΙΔΕΣ pro βαβίδες, transpositis literis, Hes. teste dicitur. Sunt autem α θύρας τοῦ ἱερῶς, Fores, e quibus equi in curiculum emittuntur, quos Lat. Carceres appellant." H. Steph.

"ΒΑΒΥΑΣ, Hesychio βάρβαρος, γηλός, Κοκκιν, Λατίν. Pro quo supra ex Etyμ. habuimus Βαβυά." H. Steph.

"ΒΑΒΥΗ, Etd. est χειμῶνος, Torrens: sed addit quosdam dicere esse Civitatem." H. Steph.

"ΒΑΒΥΑΡΝΟΙ, Eod. teste, ap. Atticos dicitur αἱ βάρβαροι. Alioqui Βαβυλώνιοι sunt αἱ τῆς Βαβυλώνης πόλις: quae Urbs Assyriae est, dicta a Belo pro reduplicationem et transmissionem literarum, ut quidem vult Etyμ." H. Steph.

"ΒΑΒΥΛΩΝΙΟΙ, Etd. est οὐρανός, Aliquantum fatuus." H. Steph.

"ΒΑΒΥΛΩΝΙΟΙ, Etd. est οὐρανός, Aliquantum fatuus." H. Steph.

"ΒΑΒΥΛΩΝΙΟΙ, Etd. est οὐρανός, Aliquantum fatuus." H. Steph.

"ΒΑΒΥΛΩΝΙΟΙ, Etd. est οὐρανός, Aliquantum fatuus." H. Steph.

"ΒΑΒΥΛΩΝΙΟΙ, Etd. est οὐρανός, Aliquantum fatuus." H. Steph.

"ΒΑΒΥΛΩΝΙΟΙ, Etd. est οὐρανός, Aliquantum fatuus." H. Steph.

"ΒΑΒΥΛΩΝΙΟΙ, Etd. est οὐρανός, Aliquantum fatuus." H. Steph.

"ΒΑΒΥΛΩΝΙΟΙ, Etd. est οὐρανός, Aliquantum fatuus." H. Steph.

"ΒΑΒΥΛΩΝΙΟΙ, Etd. est οὐρανός, Aliquantum fatuus." H. Steph.

"ΒΑΒΥΛΩΝΙΟΙ, Etd. est οὐρανός, Aliquantum fatuus." H. Steph.

"ΒΑΒΥΛΩΝΙΟΙ, Etd. est οὐρανός, Aliquantum fatuus." H. Steph.

"ΒΑΒΥΛΩΝΙΟΙ, Etd. est οὐρανός, Aliquantum fatuus." H. Steph.

"ΒΑΒΥΛΩΝΙΟΙ, Etd. est οὐρανός, Aliquantum fatuus." H. Steph.

"ΒΑΒΥΛΩΝΙΟΙ, Etd. est οὐρανός, Aliquantum fatuus." H. Steph.

"ΒΑΒΥΛΩΝΙΟΙ, Etd. est οὐρανός, Aliquantum fatuus." H. Steph.

"ΒΑΒΥΛΩΝΙΟΙ, Etd. est οὐρανός, Aliquantum fatuus." H. Steph.

"ΒΑΒΥΛΩΝΙΟΙ, Etd. est οὐρανός, Aliquantum fatuus." H. Steph.

"ΒΑΒΥΛΩΝΙΟΙ, Etd. est οὐρανός, Aliquantum fatuus." H. Steph.

"ΒΑΒΥΛΩΝΙΟΙ, Etd. est οὐρανός, Aliquantum fatuus." H. Steph.

"ΒΑΒΥΛΩΝΙΟΙ, Etd. est οὐρανός, Aliquantum fatuus." H. Steph.

"ΒΑΒΥΛΩΝΙΟΙ, Etd. est οὐρανός, Aliquantum fatuus." H. Steph.

"ΒΑΒΥΛΩΝΙΟΙ, Etd. est οὐρανός, Aliquantum fatuus." H. Steph.

"ΒΑΒΥΛΩΝΙΟΙ, Etd. est οὐρανός, Aliquantum fatuus." H. Steph.

"ΒΑΒΥΛΩΝΙΟΙ, Etd. est οὐρανός, Aliquantum fatuus." H. Steph.

"ΒΑΒΥΛΩΝΙΟΙ, Etd. est οὐρανός, Aliquantum fatuus." H. Steph.

"ΒΑΒΥΛΩΝΙΟΙ, Etd. est οὐρανός, Aliquantum fatuus." H. Steph.

"ΒΑΒΥΛΩΝΙΟΙ, Etd. est οὐρανός, Aliquantum fatuus." H. Steph.

"ΒΑΒΥΛΩΝΙΟΙ, Etd. est οὐρανός, Aliquantum fatuus." H. Steph.

Comm. Herod. 264. Epigr. Alex. Etoll in Anst. 1. 418. * βαβυά." Edd. * Thom. M. 158. Phyzich. Ecl. 118. Jacobs. Auth. 7, 236. Lucian. 2, 360." Schef. Mss.

"ΒΑΚΤΑΙ, Hesychio ἰσχυροί, Fortes, Robusti." H. Steph.

"ΒΑΚΤΡΙΑΣΜΟΣ, ἰ, Genus lascivae salutationis ap. J. Poll. 4.: forsam ex eo sic nominatum, quod Bactris usitatum esset. Bactra autem, Urbs quaedam Asiae, cujus incolae dicitur Βακτρῶν et Βακτριῶν: et Βακτριῶν, Regio quae circa eam urbem est." H. Steph. * Βακτριῶν, T. H. ad Lucian. 1, 211." Schef. Mss.

"ΒΑΑΑΙΚΕΣ, et Βαλασιόες, Hesychio δεκροφρον, Carcer." H. Steph.

"ΒΑΑΑΡΕΣ, Hesychio αἱ βήθει, Blesi." H. Steph.

"ΒΑΑΑΣΑΙ, Hesychio ἀγοράσαι." H. Steph.

"ΒΑΑΑΥΣΤΙΟΝ, Hesychio Mali Punici species, cujus florem medicum esse utrum tradit. Diosc. vero et Plin. non ipsam malum Punicum sic vocari tradunt, sed ejus florem, et quidem sylvestris. Ita enim ille, 1, 155. Βαλαστῆρον ἔστιν ἄθος ἄγριος ποῖος. Et hic 13, 19. de malo Punico s. granato loquens, Flos balaustrum vocatur, et medicinis idoneus et tingendis vestibus, quarum color inde nomen accepit. Et 23, 6. In hoc ipso cythno flosculi sunt, antiquam sc. malum ipsum prodeat, erumpentes, quos baluistrum vocari diximus." H. Steph. * Βαλαστῆρον, Alciphro 1, 2. Vide Βαλαστῆρον. Edd. * Βαλαστῆρον, (sic) Berger. ad Alciph. 14." Schef. Mss.

"ΒΑΑΗΡΑ, ἄγρια, Hes. * Λεγὸ Βαληρῶν ἄγρια. Hes. Βαλλῆρ βασιλεῖς, Φαργασι. Λεγὸ Βαληρῶν, Ἰσχυρ. Pers. 659. Βαλλῆρ ἄγριος βαλλῆρ. Vide Hes. v. Βαλαστῆρον. Toup. Emendat. 4, 101." Edd.

"ΒΑΑΙΚΗΠΗΣ, Cretensis est σπυρίδιος, Equalis, Hes. Pleonasmō igitur τοῦ βῆ δicitur pro ἑλασιώτης." H. Steph.

"ΒΑΑΗΠΤΑΙ, Hesychio πρόγονοι, Progenitores, Majores." H. Steph.

"ΒΑΑΑΑΧΡΑΔΑΣ, sese Argivorum pueri pro jocos in quodam festo vocabant, ut Plat. refert Gr. Quat. p. 340.: forsam quoniam hi, qui primi ab Incho ex agris in plantam deducti sunt, feruntur ἄγριος διασπάρσσει. Ad verbum sane βαλλῆρα dicitur Qui pira sylvatica jactu decidunt." H. Steph.

"ΒΑΑΑΠΗ, ἰ, dicitur τὸ μέλαν πρῶτος, Marubium nigrum, Diosc. 3, 117. Sic Plin. 27, 8. Balistum alio nomine * μελαμπριόν Græci vocant." H. Steph.

"ΒΑΑΣΑΜΟΝ, ῆ, Hes. esse dicit ἄρωματιος ἄρωμα: est tamen potius Liqueor aromaticum quam flos, ut fassus docent Theophr. H. P. 9, 6. Diosc. 1, 18. Plin. 12, 25. Gal. de Antid. 1, Strabo 16. Justin. Hist. 36. et Pans. Boeoticis. Sed et Planta aromatica istum et fragrantissimum liquorum fundens, βάλσαμον nominatur, ut Diosc. docet I, c.: Ἰσχυρῶν ἰσχυρῶν ἰσχυρῶν est extillans ad differentiam intermedium δισκίττε Οὐροβόλαμον, interdum et Βαλαστίδον: quorum illud legitur in cod. Diosc. I, et simul Succus s. Liqueor balsami: hoc vero ap. Simplicem Zethi, et sonat Balsamum oleum, ut Plin. loquitur. Inde Βαλαστίδης appellata est canna quaedam, ab odore simili, teste Plin. 12, 19. Ad Βαλαστίδης dicitur a quibusdam τὸ βάλσαμον, ut Gorr. refert e Diosc." H. Steph. * Pallad. Laus. p. 23. Ἦτι βάλσαμον ἀρωματιος δισκίττε ἀρωματιος γουγγυλιῶν καὶ ἐλαστίδης, τολῆν ἄγρια τῶν." Βαλαστίδης, ἰ, et * Βαλαστίδης, ἰ, ap. Etm. p. 23. Edd. * Βαλαστίδης, Diosc. 2, 394.: ad 1, 160, 213. Βαλαστίδης, Jacobs. ad Melegr. 14. Βαλαστίδης, T. H. ad Aristoph. II, p. 318." Schef. Mss. * Βαλαστίδης, sec. longa, Nicand. 948." Wakef. Mss.

"ΒΑΑΗΚΕΣ, γογγύλιος, Beccoti. Canin. Hellen. ex Hes." Gataker. Mss.

"ΒΑΡΑΚΙΝΗΣΙ, Hes. exp. δεινός, πύλας. Apud Suid. vero in Ms. etiam Cod. legitur, Βαρεκτιν, ἰ ἄγρια. Itaque ap. Hes. quoque scr. βαρακίτιν." H. Steph.

"ΒΑΡΑΚΙΝΗΣΙ, Hes. exp. δεινός, πύλας. Apud Suid. vero in Ms. etiam Cod. legitur, Βαρεκτιν, ἰ ἄγρια. Itaque ap. Hes. quoque scr. βαρακίτιν." H. Steph.

"ΒΑΡΑΚΙΝΗΣΙ, Hes. exp. δεινός, πύλας. Apud Suid. vero in Ms. etiam Cod. legitur, Βαρεκτιν, ἰ ἄγρια. Itaque ap. Hes. quoque scr. βαρακίτιν." H. Steph.

"ΒΑΡΑΚΙΝΗΣΙ, Hes. exp. δεινός, πύλας. Apud Suid. vero in Ms. etiam Cod. legitur, Βαρεκτιν, ἰ ἄγρια. Itaque ap. Hes. quoque scr. βαρακίτιν." H. Steph.

"ΒΑΡΑΚΙΝΗΣΙ, Hes. exp. δεινός, πύλας. Apud Suid. vero in Ms. etiam Cod. legitur, Βαρεκτιν, ἰ ἄγρια. Itaque ap. Hes. quoque scr. βαρακίτιν." H. Steph.

"ΒΑΡΑΚΙΝΗΣΙ, Hes. exp. δεινός, πύλας. Apud Suid. vero in Ms. etiam Cod. legitur, Βαρεκτιν, ἰ ἄγρια. Itaque ap. Hes. quoque scr. βαρακίτιν." H. Steph.

"ΒΑΡΑΚΙΝΗΣΙ, Hes. exp. δεινός, πύλας. Apud Suid. vero in Ms. etiam Cod. legitur, Βαρεκτιν, ἰ ἄγρια. Itaque ap. Hes. quoque scr. βαρακίτιν." H. Steph.

"ΒΑΡΑΚΙΝΗΣΙ, Hes. exp. δεινός, πύλας. Apud Suid. vero in Ms. etiam Cod. legitur, Βαρεκτιν, ἰ ἄγρια. Itaque ap. Hes. quoque scr. βαρακίτιν." H. Steph.

"ΒΑΡΑΚΙΝΗΣΙ, Hes. exp. δεινός, πύλας. Apud Suid. vero in Ms. etiam Cod. legitur, Βαρεκτιν, ἰ ἄγρια. Itaque ap. Hes. quoque scr. βαρακίτιν." H. Steph.

"ΒΑΡΑΚΙΝΗΣΙ, Hes. exp. δεινός, πύλας. Apud Suid. vero in Ms. etiam Cod. legitur, Βαρεκτιν, ἰ ἄγρια. Itaque ap. Hes. quoque scr. βαρακίτιν." H. Steph.

"ΒΑΡΑΚΙΝΗΣΙ, Hes. exp. δεινός, πύλας. Apud Suid. vero in Ms. etiam Cod. legitur, Βαρεκτιν, ἰ ἄγρια. Itaque ap. Hes. quoque scr. βαρακίτιν." H. Steph.

"ΑΑΝ, Hesychio ἰχθὺς τοῖς, Piscis quidam." H. Steph.

B.

"ΡΑΑΞ, Mollis, μαλακός, Suid. pro quo infra ΒΑΞ." H. Steph.

"ΒΑΡΑΞ, Radix quaedam ap. Joseph. de Capt. Jud. nomen habens loci, in quo nascitur. Cujus mirabiles naturam ipse Joseph. describit, et ex eo Leonicensis de Var. Hist., suppresso tamen nomine, Colorem flammæ referre traditur, et vesperi fulgorem emittit. Cetera ap. eos vide." H. Steph.

"ΒΑΒΑΚΟΙ, ab Eleis dicitur γένηται, Cicada: α Ponticis, βάρρακος, Ραππ. Hes." H. Steph.

"ΒΑΒΑΙΔΕΣ pro βαβίδες, transpositis literis, Hes. teste dicitur. Sunt autem α θύρας τοῦ ἱερῶς, Fores, e quibus equi in curiculum emittuntur, quos Lat. Carceres appellant." H. Steph.

"ΒΑΒΥΑΣ, Hesychio βάρβαρος, γηλός, Κοκκιν, Λατίν. Pro quo supra ex Etyμ. habuimus Βαβυά." H. Steph.

"ΒΑΒΥΗ, Etd. est χειμῶνος, Torrens: sed addit quosdam dicere esse Civitatem." H. Steph.

"ΒΑΒΥΑΡΝΟΙ, Eod. teste, ap. Atticos dicitur αἱ βάρβαροι. Alioqui Βαβυλώνιοι sunt αἱ τῆς Βαβυλώνης πόλις: quae Urbs Assyriae est, dicta a Belo pro reduplicationem et transmissionem literarum, ut quidem vult Etyμ." H. Steph.

"ΒΑΒΥΛΩΝΙΟΙ, Etd. est οὐρανός, Aliquantum fatuus." H. Steph.

"ΒΑΒΥΛΩΝΙΟΙ, Etd. est οὐρανός, Aliquantum fatuus." H. Steph.

"ΒΑΒΥΛΩΝΙΟΙ, Etd. est οὐρανός, Aliquantum fatuus." H. Steph.

"ΒΑΒΥΛΩΝΙΟΙ, Etd. est οὐρανός, Aliquantum fatuus." H. Steph.

"ΒΑΒΥΛΩΝΙΟΙ, Etd. est οὐρανός, Aliquantum fatuus." H. Steph.

"ΒΑΒΥΛΩΝΙΟΙ, Etd. est οὐρανός, Aliquantum fatuus." H. Steph.

"ΒΑΒΥΛΩΝΙΟΙ, Etd. est οὐρανός, Aliquantum fatuus." H. Steph.

"ΒΑΒΥΛΩΝΙΟΙ, Etd. est οὐρανός, Aliquantum fatuus." H. Steph.

"ΒΑΒΥΛΩΝΙΟΙ, Etd. est οὐρανός, Aliquantum fatuus." H. Steph.

"ΒΑΒΥΛΩΝΙΟΙ, Etd. est οὐρανός, Aliquantum fatuus." H. Steph.

"ΒΑΒΥΛΩΝΙΟΙ, Etd. est οὐρανός, Aliquantum fatuus." H. Steph.

"ΒΑΒΥΛΩΝΙΟΙ, Etd. est οὐρανός, Aliquantum fatuus." H. Steph.

"ΒΑΒΥΛΩΝΙΟΙ, Etd. est οὐρανός, Aliquantum fatuus." H. Steph.

"ΒΑΒΥΛΩΝΙΟΙ, Etd. est οὐρανός, Aliquantum fatuus." H. Steph.

"ΒΑΒΥΛΩΝΙΟΙ, Etd. est οὐρανός, Aliquantum fatuus." H. Steph.

"ΒΑΒΥΛΩΝΙΟΙ, Etd. est οὐρανός, Aliquantum fatuus." H. Steph.

"ΒΑΒΥΛΩΝΙΟΙ, Etd. est οὐρανός, Aliquantum fatuus." H. Steph.

"ΒΑΒΥΛΩΝΙΟΙ, Etd. est οὐρανός, Aliquantum fatuus." H. Steph.

"ΒΑΒΥΛΩΝΙΟΙ, Etd. est οὐρανός, Aliquantum fatuus." H. Steph.

"ΒΑΒΥΛΩΝΙΟΙ, Etd. est οὐρανός, Aliquantum fatuus." H. Steph.

"ΒΑΒΥΛΩΝΙΟΙ, Etd. est οὐρανός, Aliquantum fatuus." H. Steph.

"ΒΑΒΥΛΩΝΙΟΙ, Etd. est οὐρανός, Aliquantum fatuus." H. Steph.

"ΒΑΒΥΛΩΝΙΟΙ, Etd. est οὐρανός, Aliquantum fatuus." H. Steph.

"ΒΑΒΥΛΩΝΙΟΙ, Etd. est οὐρανός, Aliquantum fatuus." H. Steph.

"ΒΑΒΥΛΩΝΙΟΙ, Etd. est οὐρανός, Aliquantum fatuus." H. Steph.

"ΒΑΒΥΛΩΝΙΟΙ, Etd. est οὐρανός, Aliquantum fatuus." H. Steph.

"ΒΑΒΥΛΩΝΙΟΙ, Etd. est οὐρανός, Aliquantum fatuus." H. Steph.

"ΒΑΒΥΛΩΝΙΟΙ, Etd. est οὐρανός, Aliquantum fatuus." H. Steph.

"ΒΑΒΥΛΩΝΙΟΙ, Etd. est οὐρανός, Aliquantum fatuus." H. Steph.

- "BAFAKIS, Hesychio * γλαύκων ἰμῖτων: procul dubio a Βάρακ, quod exp. βάρραχος: ita enim et βάρραχος dicitur Vestis quaedam παρὰ τὸν βάρραχον. Non vero solum βάρραχος si est ἰχθύς κοῖος, sed βάρραχος dici scribit etiam τὸν ἄνεον καὶ βάρραχον." H. Steph.
- "BAPAXNIA, Idem vocari tradit τὴ βραγχία τῶν ἰχθύων. Piscium branchias et spiracula. Sed puto scr. potius Βαράχια. Etym. enim tradit Hippocratem βάρραχος pro βραγχία dixisse pleonasmō τὸ α: a quo βάρραχος fit postea βάρραχος: et ab his v. Βαράχια, quo Atticus uti pro βραγχίᾳ testatur ap. eund. Herodian. Meminit ejusdem verbi et Lex. meum vet., in quo exp. * βρασάτρη καὶ βραχίει ἐκχρόθα φωνή." H. Steph.
- "BAPBIAOS, proprie vocatur τὸ ἀπὸ ἁρτίου Πρασίου φασίαν δένδρον. Arbor ex osse mali Persici nata, ut tradit Florent. Geop. 10, [13.]. Apud Eust. 1657, legitur neutri, τὸ βάρβιλον: quo nomine a quibusdam dici scribit τὸν τῆς φασίας κορμῆν, Fructum corni arboris, quem ab aliis nominari ait * πύραλον, ab aliis * μέλιον." H. Steph.
- "BAPAINHE, Suidae et Etym. vocatur, dictus quasi * βαρῖδιον, παρὰ τὸ βαρῖαις καὶ ἐπαχθεῖς δίνας ἔχει." H. Steph.
- "BAPZYAH, Orci tunica dicitur ab aliquibus. VV. LL." H. Steph.
- "BAPXOI, Hesychio ἄρες, Agri." H. Steph.
- "BAPON, quiddam Herbam Sabinam vocant, ut docebo in Βαβύθ." H. Steph.
- "BAPPAXEIN, Hesychio ἔχει, σκιρῶν, Sonare, Saltare." H. Steph.
- "BAPPEL, Hes. affert pro ἀπαλεῖ." H. Steph.
- "BAPYTEZAS, Hes. dici scribit βάρος μὲν ἔχοντα, ἴστας δὲ ἄστρα, inuenis dici pro Difficiles Getas. Vide et Βορβάρου." H. Steph.
- "BAPYZANHN, et Βορβάν, Hes. dici scribit τὸν * ναυοῦντον, τὸν ἐν ναυαῖς ἐλάττω, Qui in nauibus venit. Sed susp. videtur, cum non sit sua serie positum, sed post Βαυνοῦντοῦστας." H. Steph. " Vide Βάρου." Edd.
- "BAPYZE, Hesychio δένδρον, Arbores." H. Steph.
- "BAPTKAN, Hes. dici scribit σφάρα, Malleum." H. Steph.
- "BAPYTON dicitur τὸ βραυθὸν, ut infra docebo." H. Steph.
- "BAZATEI, Hes. affert pro ἀλεσχέι, Garrit, Nugatur." H. Steph.
- "BAZAIKOPOS, Hes. teste Hippocrati est ὁ ἄσπρον εννοουμένον." H. Steph.
- "* BAZIAEA, supra p. cxli. b. Jabl. respexit ad Sotion, in Eclogis." Edd.
- "BAZKAPIZEIN, Cretense dicere pro εννοῦσται, tradit Hes. Dicitur et Ἀναρῖζον pro eod." H. Steph.
- "Valek. ad Phoen. p. 480." Schief. Ms.
- "BAZKIAAOS, Hesychio εἶσα, Pica." H. Steph.
- "BAZKON, Hes. affert pro χυρῶν." H. Steph.
- "BAZYON, Irregularis comparativus est a βαθῆ, ut ἄσπρον a ταχῆ, βῆσιον a βραυθῶν vel βραυθῆ: unde ap. Epicharmum βῆσιον χυρῶν pro βυθῶντων ἢ βυθῶν, h. e. εὐχρῶν." H. Steph.
- "BAZTAKAS, Hes. dici scribit τὸν κλειστοῖς καὶ εὐγενεῖς, Divites et nobiles, Opibus et genereclaros. Idemque Etym." H. Steph.
- "BATA KAPAS, Proverbialiter ἐστὶ τῶν παχέων καὶ δονατῶν dici Suid. ait, qui et τὰ αὐτὰ καταλάτρη leg. haec duo vv. addit. Erasmus ἀδυνατός legit, ut qui de pinguis et impotentibus dictum esse scribat. Idemque putat v. esse comp. e βαρῆ, quod Hes. ap. Tarentinos signif. Pronum indicat, et κύρα, Caput: atque ita dici in hominem tardi ingenii: qua capite esse dejecto, hebeticioris ac segnioris animi signum esse solet. Forsan aliquid hoc confert βάτα κύρα ap. Hes." H. Steph. " Koen. ad Greg. 51." Schief. Ms.
- "* BATAPA, supra p. clxiii. a. In Cod. Ven. est * Βαβύρα πωλίῳ." Edd.
- "BATEIA, ap. H. B. in Boetia, Collis quiddam circa Trojam, dictus ἀπὸ τῶν περὶ αὐτὸν βῆτων, quasi Rubetum diceret. Eandem ob rem Campaniae quoddam oppidum dictum fuit Rubi." H. Steph.
- "BAIPA, Hesychio βάσι βασιλίων." H. Steph.
- "BAYKANHETAI, Hesychio βαισται, βαισται, forum a βασιλίων, quod idem significet atque βαισίν, Buccina." H. Steph.
- "* BAFIA, Laconibus sonat ζωρίς, Junculus, Hes." H. Steph.
- "* BAFION, Tarentinis ὀβριζών, Hex Acetabulum, in quod intingitur panis aut caro." H. Steph.
- "* BEBAIA, h. dieta Πηγῆ quoddam, i. e. Scatarigo s. Fons in Boetia, ex eo quod, ut Etym. refert e Teucro, τῶν ἐν τῇ γῆτι παρὰ ἰθάνας ἐλευσάντων, καὶ ποταμῶν, καὶ πηγῶν, μὴν ὀσση ἰσχυροῖς λήματα ποτῶν ἔρος: nimirum παρὰ τὸ βέλαιον καὶ ἀελλεῖται." H. Steph.
- "* BEIPOE, Hesychio ἀγροῖα, χραστῆ, κλάδι. Ad Βελῖα, Eidem est ψακροῖς, τετραμοῖστας: pro quo Βορβῶν, Eidem est τετραμοῖστας, πύρατος." H. Steph.
- "* BEIKAS, Hesychio μαρῶν. Malum βειου, ut ait pro βείος. Ita sane paulo post βειου scriptum." H. Steph.
- "* BEIKAZON, Eid. est καὶ ἄλιον προηλῆς, Vulvula aut pedetentim progressus." H. Steph.
- "* BEIKATI, Eod. teste, Lacones dicunt pro εἰασι, Vigiati." H. Steph.
- "* BEIKHAA, Idem Laconibus esse dicit ἠαχελῆ, ἀχρῶν." H. Steph.
- "* BELAAPMOETAS, Idem Tarentinis esse dicit βελῶντας: pro quo scr. potius * βελῶντες, ut sicut Qui telis et armis publicis curandis praefecti sunt.
- "* BELIAI, ad Timaei Lex. 96." Schief. Ms. " Vide Βόαι." Edd.
- "* BEIPAKES, Hesychio ἱερῆες, Αερίπτες." H. Steph. " Koen. ad Greg. 277. 279." Schief. Ms.
- "* BEIPAKH, Hesychio ἡ ἠρασταῖα, Εραστῆς." H. Steph.
- "* BEIPIE, Hesychio θαρῶς, Cervus." H. Steph.
- "* BEIPON, Hesychio δασέ, Hirtum, Villosum, vel Asperum." H. Steph.
- "* BEKAS, Hesychio μαρῶν, κλεινοῦσθὸν ἢ pro ζῆτι. Affert vero et Βοείου pro μαρῶν." H. Steph.
- "* BEAA, Laconibus βλαῖσι καὶ ἀγγῆ, Hes. pleonasmō se. τὸ ἢ et τρωτῆ Dorica τὸν ἢ eis a, pro ἄγγ." H. Steph. " Ad Timaei Lex. 96." Schief. Ms.
- "* BEAAS, Hesychio εἶρα καὶ * καταλασπῆ, Irrisor." H. Steph.
- "* BEAEBEKH, Hesychio βελῶν, Acum." H. Steph.
- "* BEAEKOZ, Suidae ἄσπρον τοῖς λαθροῖς, Legumen simile cicerculae: pro quo Hes. habet Βαλεκου. Est enim e Βαλεκου, ἄσπρον τῆ ἱερῆος βυθῶν, μέγιστον ἱερῆον ἔχον." H. Steph.
- "* BEAENION, τὸ ἐπιτηροῦσθαι τὸ γινόμενον ἐν τῇ Περσίδι, μεταφορικῶς ἐν τῇ Λιβύῃ ἢ ἐν τῇ Παλαιστίνῃ γίνεσθαι βῆσιον. Aristot. Plant. 1. Ἄκρο τῶν βελῶν, credo, dictum, sicut τοῖστων παρὰ τὰ τῆσ, qua succo ejus tela tingebant barbari. Galenus de Theriaca ad Pisonem Ἐλάειν uti a Gracis dictam Plantam, ejus succo Danaeus dicit Dalmatiae sagittas suas efficiunt letales. Scalig. Linsen Gal. vocat βελῶντες recte, atque Gallos eo sagittas imbuit. Gallicae vox est, nam Belemium sagitta dicta ab Apolline, quem Galli patria lingua Belemum vocabant. Asopius, Tertull. Herodian. vet. Inscr. Scaliger ad Gurland." Gatsker. Ms.
- "* BEAENOS, ὁ, Piscis κωλύτῶν τῶν ἰδεῶν παραλήσιος, Athen. 7. ubi ejus mentionem fieri ap. Sophron. docet allato testimonio. Forsan παρὰ τῶν βῆσιων denominatur, pleonasmō τὸ ε." H. Steph. " Toup. Opusc. 2, 206: Emendd. s. 75." Schief. Ms.
- "* BEAAAZETAI, Hesychio ἡλιθῶσται: geminato forsani metri causa λ pro βελῶσται, a βελῶν." H. Steph.
- "* BEAAEIN, Idem pro μελλεῖν dici testatur." H. Steph.
- "* BEAAEPA, si Etym. credimus, dicuntur τὰ κωλύτῶν: unde Βαλλεροῦσται, mutato priore Hippioni nomine, dictum uti ἄν προσηγορίῃστων πᾶσις τὰ κωλύτῶν. Sed multo verisimilius est quod addit, cum denominatum ita fuisse ab occiso v. esse Bellero quodam Corinthio. Fingitur idem prodigiosam quandam χρισμῶν

occidisse: quem sunt qui fuisse dicant Chimarrum quemdam piratam in Lycia. Vide Plat. de Viri. Mul.
 H. Steph. "Βελλεροφόντης, T. H. ad Lucian. Dial. 105." Schæf. Mss.
 * "ΒΕΛΛΑΑΤΙΩΝ, Gl. Vexillatio. * Βελλυλλοφόρος Vexillifer." Edd.
 * "ΒΕΡΒΕΡΙΝΑ *καλόμυρο*, Anacreo ap. Athen. 12. de paupere quodam. Quidam βερβέρια. Utraque vox necessario derivanda a barbara voce que cochlear a margaritis genus signifi.; sed qui conveniant Iro alicui berbericia integumenta I Dalecamp. Βερβέρια legit, quia Hesych. Βερβέρια γένος τῶν Ἀραβίων: (quod et Erasmus in Proverbio, Versatilis Artemis: de quo homine ibi Anacreo, Dalecamp.) gentis autem egenae vestis nullius pretii fuisse verisimile est. Forsan βερβέριαν *κατάλημα*, vide Hes.; ut cum domo caruerit, gallinis similis fuerit, quæ ad petraa sua nocte se recipiant, et tabulas illas in quibus solent cubare; nisi qui βερβέριαν exprovere velit Pauperum gurgustiola angusta, et cochlear similia. Casaub. 12, 9." Gataker. Mss.
 * "ΒΕΡΒΙΝΙΑ, Hesychio *ξύλα καθαρῶτερα, ἢ ἀντὶ τῶν Ἀραβίων ἰατρικῶν*, Ligula clavis parietis affixa, e quibus lecythos suspendebant." H. Steph.
 * "ΒΕΡΤΑΪΖΙ, Mentior; ab Antipliane * Βερταίσι, h. e. Berga Thracia oriundo, Historico medicissimo, et Steph. B. (159.) Casaub. ad Strab. 1." Gataker. Mss.
 * "ΒΕΡΤΙΩΝ, Schol. Theocr. 1, 95." Kall. Mss.
 * "ΒΕΡΕΔΟΣ, Gl. Verusis." Edd.
 * "ΒΕΡΕΚΥΝΑΑΙ, Hesychio sunt *δαίμονες τῶν καὶ βέρβια*. At Βερεκύναι, teste Eod., sunt Phrygum quoddam genus, a quo Phrygia olim dicta Βερεκύναι, et Βερεκύναι αἰλίαι. Idem tradit Soph. Pastoribus Βερεκύναι βόσκον δὶξισαν τῶν βοσκῶν αἰλίαι. At Βερεκύναι, Eod. teste, est Ventus quidam sic nominatus: forsitan quod spirat a Βερεκύναι, i. e. Phrygia." H. Steph. * "Βερεκί, Valck. Hipp. p. 245. Βερεκύναι, Niceph. Blemm. Phys. 134. Βερεκύναι, Loback. Aj. p. 325. Musgr. Iph. T. 1112. Bruck. Soph. 5, 506." Schæf. Mss.
 * "ΒΕΡΕΝΙΚΕΙΩΝ, Athen. 202. * Βερεκίαι, J. Poll. 9, 85." Edd. * "Βερεκί, Βερεκί, Toup. Opusc. 2, 74. Musgr. Or. 547." Schæf. Mss.
 * "ΒΕΡΚΟΚΚΟΝ, ad Geopon. 10, 75." Edd.
 * "ΒΕΡΚΝΙΣ, Hesychio *ἀγρία, Locustia*." H. Steph.
 * "ΒΕΡΟΝΙΚΙΔΕΣ, Eod. teste, Genus calcemanti muliebris: procul dubio a Βερονice regina: cujus *ἐλεγκων* quoque dicit inter astra relatum esse. Sed et Βερονικων, quod esse dicit Genus herbar, ab eadem denominatum fuisse verisimile est. Dicta autem Βερονικῶν, s. Βερονίαι, Macedonice pro Βερονίαι, s. Βερονίαι, ut Βιλακων pro Βιλακων, teste Plut. init. Quæst. Gr." H. Steph.
 * "ΒΕΡΟΥΤΑ, Gl. *αἶμα ἀσπίων* Canumentum." Edd.
 * "ΒΕΡΡΗΣ, Hesychio *δρακόντις*, Fugitivus: Unde Βερρῆαι, Eod. *δρακόντις*, Fugit s. Aufugit. At Βερρῶν, ei est *δαῖσι*: pro quo supra Βερρῶν. H. Steph.
 * "ΒΕΣΤΟΣ, Montf. Palæogr. 44." Kall. Mss.
 * "ΒΕΤΕΓΟΝ, ap. Eund. exp. *βάθος*: haud scio an mendose pro Βετῆρον: nam scrie sua positum est, et paulo ante τὸ βετῆρον quoque facta ab eo mentio." H. Steph.
 * "ΒΕΤΙΩΝ, Herba, que alio nomine *δισταμον* vocatur, ut tradunt et Diosc. 3, 37." H. Steph.
 * "ΒΕΤΩΝ, (Βετώ,) Eriophora, Har. 50. (422.) *Υπερβόρεια δὲ καὶ τούτο τὴ ἀρβύρα τῶν βιουῶν*, si lectio vera." Routh. Mss.
 * "ΒΗΑΒΡΟΝ, Gl. Velabrum." Edd. * "Βήλα, ad Charit. 699. Heyn. Hom. 4, 139." Schæf. Mss.
 * "ΒΗΝΟΣ, Hesychio *ὠβάρια*, Cista, Arca." H. Steph.
 * "ΒΗΡΙΑΔΕΣ, Hesychio *ἐπιδάματα*: que a sua gentis hominibus *ἐπιβάδια* vocari dicit." H. Steph.
 * "ΒΗΡΥΣΣΕΥΕΙΝ, Hesychio *σπείρειν*, Seminare." H. Steph.
 * "ΒΗΡΟΣ, Vestis Eccles. Can. 12. Concilii Gangrensis, ap. Suicer. Thes." Edd.

* "ΒΙΒΑΙΝΟΣ *αἶμα*, Vinum Bibulinum; nuncius nimirum in Biblina Thracia montibus; a quibus et Βιβλίαι ἀγρία dictæ, Biblina vitis: que nimirum vel ibi provenit, vel ob fecunditatem inde trahata est, ut prolucius tradit Etym. et Athen. [p. 30.] Hesiod. E. 2. *ἀλλὰ τὴν ἔβη*, sub vestas nimirum canalicula, *ἐκ τερπιάς τε καὶ τοῦ βιβλίαι αἶμα*, Achæus ap. Athen. 1. *Ἐβέσπια βιβλίαι μέλις ἐσπάρει*. Suida Βιβλίαι αἶμα est *δισταμον*, ἀπὸ βιβλίαι *καλοῦντο* βιβλίαι ἀγρία, *αὐτῆτις* in exemplum hunc sentiam, *ἴσθω δὲ βίαις, τὴν τε βιβλίαι ἀγρία*. Scribitur et Βιβλίαι cum *μ*, H. Steph. "Zonar. cxxvii. 387. Creuzer. Comment. Herod. P. 1, p. 26;— Quæ Schweigh. ad Athen. L. c. de confusione βιβλίαι et βιβλίαι, adde βιβλίαι, disputat, de ea jam inter veteres discordia fuit. Quam dicere studet Eust. ad Od. 21, 319, p. 765=1913, cumque rem super attingerent Gaisford Poët. Min. ad Hesiod. E. 587. Bloom. ad Æsch. Pr. 836. eique oblocutus [Barker] Classical Journal 12, 413, qui de huius vii historia laudat Mæzob. Tabl. Hercal. 200. De confusione inter βιβλίαι et βιβλίαι menat etiam novissimus Jacobs. Anth. Pal. 490. 618." Vide Βιβλίαι. Edd. * "Βιβλίαι, Bruck. Poët. Gnom. 331; ad Aj. 1677. ad Iherod. 399. Phrynic. Ecl. 134. Ion. 1214. Musgr. ad h. l." Schæf. Mss.
 * "ΒΙΖΙΑΙ, Hesychio *αἶμα, σπυρίδις*." H. Steph.
 * "ΒΙΓΥΝΟΣ, Gl. Giracæus." Edd. * "Βιβύια, Valck. Oratt. 572. * Βιβύια, Toup. Opusc. 2, 14. Jacobs. Anth. 8, 32. Quint. Mox. 5. Bruck. Anth. R. 64. 219. Cxtus Epigr. 6." Schæf. Mss.
 * "ΒΙΜΒΑΙΝΟΣ *αἶμα*, Vinum Bibulinum; et Βιβλίαι ἀγρία, Bibulina vitis: dicuntur ἀπὸ τῶν Βιβλίαι ἀγρία, ut Hes. ex Epicharmo tradit. Etym. ita nominari scribit a Bimbine lino fluvo, ad quem proveniunt: atque ita unum eundemque esse *αἶμα Νάξου* et *αἶμα Βιβλίαι*. Hesychio est etiam *δισταμον αἶμα*." H. Steph. * "Vide Βιβλίαι." Edd.
 * "ΒΙΤΤΑΖΕΙΝ, Hesychio *ἐπιδάματα*." H. Steph.
 * "ΒΙΠΠΙ, Eod. *εὐσπάρει*, Forceps; sed addit, quoddam exp. *ἀπέραις*, Falce. Pro quo max Βιπίη affert. Βιπίη, ἰστικῶν, ἀπέραις. Quibus addit, Messapios *ἐπὶ τῶν Βιπίαι* vocare que sul tempore hominibus *ἀσπυρίδις* diceretur. H. Steph. T. H. ad Thom. M. 535. Leg. *ἀσπυρίδις*. Edd.
 * "ΒΙΠΠΟΣ, Eod. teste, Macedonice est *δαῖσι*: pro quo supra Βιπίαι. At Βιπίαι Suid. esse dicit ἰστικῶν *ἰστικῶν*: de quo supra in Ἀσπυρίδις." H. Steph.
 * "ΒΙΠΡΡΗΘΑΙ, Eod. est *ταπεινώσει*." H. Steph.
 * "ΒΙΣΑΛΟΝ, Carbo. Trall. 7, p. 104." Edd. * "ΒΙΣΚΑΠΙΣ, Herbe species, teste Hes." H. Steph.
 * "ΒΙΣΤΑΚΙΑ, Posidonius vocat que alii *νερσίναι*, ut ex Athen. refert Eust. et Suid." H. Steph.
 * "ΒΙΣΥΝ, Hes. dicit scribit ἰστικῶν, pleonasmus τὸ β; item *εὐδαι αἶμα*, Laconice. H. Steph.
 * "ΒΙΣΩΝ s. Βισσω, Genus boum. Dio Cass. 806." Edd.
 * "ΒΙΤΑΙΩΣ, Gl. Vitalis." Edd.
 * "ΒΙΤΑΝΑΝ dicit τὸν βίαιον s. τὴν ἀρβύρα ὑπὸ τῶν *αἰσολοκιστικῶν*, testatur idem Eust. 1163. Βίταινα autem, Suida sunt *σάβδα*, Sandalia, afferenti hæc ex Epigr. optinor, *καὶ τὴ τούτων θαλάττην ταῖρα βίταινα ἐπὶ τῶν ἰστικῶν περὶ τῶν καπνῶν*." H. Steph.
 * "Βίταινα, Toup. Opusc. 2, 98." Schæf. Mss.
 * "ΒΙΤΤΑΚΟΝ, Avia. Phot. Bibl. p. 68." Edd.
 * "ΒΑΑΕΝ, Boetia s. syncope pro *βιβαίνας* poëta dicunt in sor. 2. pass. indic. modif: interdum et pro *βιβαίνας*, in sor. 2. act." H. Steph.
 * "ΒΑΑΒΥΡΙΑΝ, Hes. affert pro *αἰσολοκιστικῶν*, Vaniloquium." H. Steph.
 * "ΒΑΑΒΥΣΣΕΙΝ, Hesychio *βιβαίνας*." H. Steph.
 * "ΒΑΑΙΚΟΣ, Etymologia *θαλάς, ἐλάδω, ἔλας*, Titio, Ramus, s. H. Steph.
 * "ΒΑΑΚΕΝΟΜΙΩΝ, (τό,) dictum fuit ἰστικῶν quoddam Alexandria, quod *ἀσπυρίδις* ἰστικῶν, *δὴ τὸ τῶν μωροῦ ἐπίτασι* pro *αἶμα*, i. e. Tributum, quod perolebant astrologi, eo quod fati et stulti eos accederent, teste Suidæ. Quoniam ac, in legibus erat, ut τῶν βιβαίνας nomine id pendrent, qui sciscitatum eos adibant." H. Steph.

"BAANOS, Hezychio *πυρλός*, Caputiens vel Lippus." H. Steph.

"BAASAMON, rō, poet. vel dialectice pro βάλσαμον. Nicand. A. 64." Wakef. Mss.

"BAASKEL, Hezychio λέγει, *καυτίσει*." H. Steph.

"BAASTAZEIN, Hes. scribit Siculus dicere pro βλαστίζειν." H. Steph.

"BAASTAPIZOZA, Hezychio *ἐπιποροῦσα*, forsitan a βλαστίζω." H. Steph.

"BAASTON, rō, i. q. βλαστῶν s. βλάστημα. German. Hes. enim βλάστα exp. βλαστήματα; addens, Siculus ita vocare et τὰ πλουσιώματα." H. Steph.

"BAASTIA, Chasie genus, Diosc. 1, 12." Edd.

"BAATTANON, Hezychio *χρόσιον ἢ λέχαιον*." H. Steph.

"BAATTION Βυζάντιον, ap. Actuarium et recentiores Medicos Gr. dicitur Os anterius taurium purpure; ut et ap. Nicol. Alex. in quorundam voce. exprr. legitur, βλάτιον Βυζάντιον, ἄσπρον τῆ βλάτι τῆς κερκίρας. Diversum est ab αὐχέσι; is enim conchylii est tegumentum. Causam appellationis hujus exp. Leon. Fuchs. de Comp. Med. 1." H. Steph.

"BAATTI, Hes. exp. *παυροειδέστα*." H. Steph.

"BAAXAN, Hezychio ὁ βάρραχος, Rama." H. Steph.

"BAEKEMZOZ, Hezychio βλακίον, μωδόν, εἰσακίον, Macosus, Ignavus s. Stolidus, Deceptus facilis." H. Steph.

"BAEOPON, Hezychio βάβη, δεσμοσφάρον, Locus profundus, Carcer." H. Steph.

"BAETYZE, SIVE Βλαζυγε, Hezychio φλαυρία, Nugæ." H. Steph.

"BAETYZE, Eid. αἱ βέλλα, Hirudines." H. Steph.

"BAHΘA, Hezychio ὄρος ἐντεθρομύνας, Panis intritus." H. Steph. "Athen. 114." Edd.

"BAHΘPHN, idem exp. τραχέας; alii ἀπαλόν." H. Steph.

"BAHNOZ, i. q. τίρανον, pro βάλαν, ἦτοι, ὁ, Lex. Anonym. Ms. ap. Stann. ad Esch. 609." Schneider. Lex.

"BAHP, Hezychio δέλεον, Escæ; itidemque Etym. qui Æolicum esse dicit, habereque προῖον τοῦ δ, et syncopen, pro δέλαρ, contractis nimum et e ad i in q. Suid. vero habet βλαρον, exponens et ipse δέλαρ. Rursus Hes. addit, τὸ δὲ αὐτὸ καὶ δέσμα; sed non sine mendis suspitione. Apud Alcæonem vero extare h. v. ait." H. Steph.

"BAHPAI, Hezychio αἱ κρύβας, Urticæ. Sed addit, alios interp. χύτρον, alios τῶν ὄσπριον τῆν καλάρων." H. Steph.

"BAHSSAN, idem Hes. esse dicit βάρρα " ἡμπερινον, Botrum seminatuum." H. Steph.

"BAHSSANON, Eid. est φόνιν σχοίνον ὕμνον, Planta lentisco similis." H. Steph.

"BAHSTAZ, Eid. est ἡ χροσίον εκορπίον, Terrestri scorpio." H. Steph.

"BAIAPON, Hezychio ἀβλάστη." H. Steph.

"Toup. Opusc. 1, 269." Schaf. Mss.

"BAIBPON, Hezychio λαγυρία." H. Steph.

"BAIDZE, Hezychio λέκάνες, Rores." H. Steph.

"BAIAP, Suidæ Foliū ficus; unde et Βλαβίλλων dicit scribit pro βίαιον. Sed suspitione mendis hæc non caret. Hezychio vero βλαία est ἴσιον βόλλαν; pro quo Etym. habet Βλαία." H. Steph.

"BAIMH, Hezychio προπλακισμῶν, ἕβρις. Itidemque Etym." H. Steph.

"BAINON, Hes. esse dicit δαλίον, Titionem; pro quo supra Βαίον." H. Steph.

"BAIE, Hes. esse dicit ενεγκῶν, Continenter, Assidue." H. Steph.

"BAITAXOZ, Hezychio βάρραχος, Rama. Βαριάχου vero ap. Epicharm. Idem ait quibusdam esse τὰ κογγύλια, alios τὰ σολύγια." H. Steph.

"BAYΔION, Suidæ ἕβρις; itidemque Hes. qui exp. etiam ζών; addens esse et ἑνδομά τι." H. Steph.

"BAIPOZ, Hezychio Foliū fic; pro quo supra Βλαία." H. Steph.

"BOADEI, Hezychio ἐρέει, Pigratur." H. Steph.

"Boiōz, Valck. Adonias, p. 290." Schaf. Mss.

"BOIHTOZ, Boiotos. Sunt autem Boioti, Populi quidam Græciæ, a Boeoto progenitorum denominati, quem Neptuni et Arnes filium fuisse pendebat, ex eo sortitum id nomenis quod mater cum κερκίρας βούην ἀπέθγατο κέρρα, teste Euphorione; ut et Eur. [Melanipp. Fr. 28.] Τὸν δ' ἀμφὶ βούην ἠέριστα Βοιωτὸν κλέειν. Alii Boiotos τῶν βοῶν ὀνομασμένους volunt ὡς εἰς ἔντα τὰ δαυοίαι διαγ. εἰσῆγες; et crassis enim fuisse ingenis, constat et Proverbio, Βοιωτὰ ἔν; et testatur Plut. περὶ Σωκράτ. 1. Τὸν γὰρ Βοιωτὸν ἦμας οἱ Ἀρριολοὶ αὐτῶν, καὶ ἀκαιοθῆραν, καὶ φιλοθῆρα, μάλιστα δὴ τὰ ἀδελφῶν, προσηγορίαν; οἷοι δ' αὖ σῦν. Et Horat. Boiottum in crasso juratus arge natum. INDE Βοιωτῶν, [δ.] s. Βοιωτῶν, Imperator et princeps Βοιωτῶν; s. Prætor Βοιωτῶν; Plut. Apophth. Ὅστις Βοιωτῶν αἰρεθεί; de Eraminodora Thebanorum ducis; qui ibid. Τὸς Βοιωτῶν ἐπὶ ἄρχῆδιν ἐλευσίνων. Αἱ βουλήματα ἐν τοῖς ἔθελαι συνέχεται. Et Thuc. 4, p. 151. Τῶν ὄλων Βοιωτῶν, αἱ εἰσὶν ἔθελαι, αἱ ἐνταυτοῖς ἄρχονται, ἐπὶ οἷς ἐν τῇ Βοιωτίᾳ ἐπι εἶσι. Idem Thuc. ibid. utitur VERBO Βοιωτῶν, signific. τῶν Βοιωτῶν ἄρχων, Imperatores s. prætores esse Βοιωτῶν, Imperare Βοιωτί, Principem in Βοιωτί esse; Παγώλας ἢ Αἰολίδης Βοιωτῶν ἐκ Θυβίων μετ' Ἀραυθίδων τοῦ Λασιπράχου. Qui Βοιωτῶν, ἡγεμονίας οἰσται αὐτοῦ, ἔθεθε τοῖς Βοιωτοῖς ἐνταῖς ἐπὶ τοῖς Ἀθηναίοις; nam convenerat αἱ Βοιωτοὶ eo tempore in Tanagram, καὶ αὐτὸς πᾶσι τῶν πόλεων παρῆσαν. Et lib. 2. iust. Ἡρώτων δὲ αὐτῶν Βοιωτῶν οἰσται, ἡθρογγέλοι καὶ Δαίμονες. At SEBET. Βοιωτῶν, quo signific. Principatus Βοιωτῶν, s. Imperatoria et prætoris ap. Boiotos dignitas, legitur ap. Plut. Pol. Præc. Στρατηγίας Ἀθήων καὶ στρατηγείας ἐν Τρόει, καὶ Βοιωτῶν τῶν ἄλλ; quas dignitates numerat inter τὰς μεζούτας ἀρχάς. Ab istis Βοιωτί sunt duo POSS. Βοιωτῶν αἱ Βοιωτοὶ; ut Βοιωτῶν ὀρίων, Βοιωτῶν μυθία, Diosc. 1, 79. quam esse dicit Radicem arboris in Βοιωτί nascentis. [* Βοιωτῶν, East. 10, 29. Schol. Biset. Aristoph. A. 869. 913.] Et ἐγγύλας Βοιωτί Athen. 1. Anguilla Βοιωτί s. Βοιωτικῆ. Et Βοιωτῶν ἰσθαίνια, Βοιωτί radícula, Theophr. H. P. 7, 4. Dicitur et Βοιωτί ἀνάθ, Vir Βοιωτί, qui oriundus et Βοιωτί est. Non tantum vero ob natalium solum, verum ob mores etiam aut studia nominatur aliquis Βοιωτός, ut Athen. 10. Ὅστις οὐδέ; ἐπὶ τοῖς πρώτοις Βοιωτοῖς, ἡ οὐδέ; δεικνῶν αἱ λέγονται ἑπιπέλατος; voces enim fuisse feruntur Βοιωτί. Et 12. de Alcibiade, Ἐν Θήβαις δὲ σωμασῶν καὶ γυμνασῶν, τῶν Θηβαίων αὐτῶν μάλλον Βοιωτοῖς. Quoniam vero crassi et insulsi fuerunt αἱ Βοιωτοὶ, inde Βοιωτῶν μέλος dicitur de Crasso istis et insulso carmine; ut Aristoph. A. [14.] Δεῖσθαι εἰσῆλθῆναι φέρμενος Βοιωτοῖν. Sic Βοιωτί ἔν, Sus Βοιωτί; de rudi et insulsa imperitia; quem Pindarus, Βοιotos et ipse, se effugisse dicit. ITEM Βοιωτῶν dicitur absolute, sed sub. γῆ s. χώρα, ut Lat. quoque Βοιωτί pro Terra s. Regio Βοιωτί; i. e. Territorium, quod Βοιωτί incolunt; Ovidio Βοιωτά tellus, Eschin. Τῶν Βοιωτῶν ἀνατολή, Τῶν Βοιωτῶν, Athen. 1. ἐν Βοιωτί. Porro et Βοιωτοῖς DERRIV. Βοιωτῶν, ET Βοιωτί, ET Βοιωτῶν, Quorum primum, Βοιωτῶν, signific. Pertinentes ad Βοιωτοῖς, s. Βοιωτίουm peculiaris; ut Αλυγῆταις. Et ut Αλυγῆταις dicuntur Libri de Ægypto et rebus in ea memorabilibus scripti, ita et Βοιωτῶν; quorum auctorem Athen. Nicandrum citat, qui et "Κολοβωνοῖς καὶ Αἰγυπῶν ἐδίδι. [Schol. Aristoph. A. 36.] Βοιωτί autem, adj. fem. i. q. Βοιωτί signific. ut Βοιωτί γῆν vel γῆ pro Βοιωτί. At Βοιωτῶν per jocum Aristoph. A. [872.] forma demin. vocat Βοιωτῶν s. Βοιωτίον, alludens ad demin. βόϊον s. βόϊ; ἢ γαίρας, κολλερόντων Βοιωτῶν. Præterea a Βοιωτοῖς, aut Βοιωτί, esse COMP. Βοιωτοπύργος, In Βοιωτί factum, s. Βοιωτικό more factum, aut Βοιωτικό artificij elaboratum. Xen. de Re Equ. [12, 3.] Κρίτων γα

μὴν κρέατος εἶναι νομιζομένον τὸ βοσκιστοπέγυς: ut 'Αρριολογία. [Elian. 3, 24.] Item VERR. βοσκιστῶν, Boescios iunior: et peculiariter in loquendo: ut voc. Boescia lingua loquor: ut 'Αρριολογία. Sicut vero 'Αρριολογία signif. interdum Atticis studeo s. faveo, Atticorum partes sequor, ita et βοσκιστῶν: ut Xen. E. 5, [4, 34.] τῶν Ἀθηναίων οἱ βοσκιστῶνες, i. e. τὰ τῶν βοσκῶν ἠρωσθένες. H. Steph. "βοσκιστῶν, Fischer. Anac. p. 48. Plut. Pelop. 2, 213. Esch. de Falsa Leg. 260. Xen. K. A. 3, 1, 17. "βοσκιστῶν, Plut. de Socr. Gen. 573. "Παρβοσκιστῶν, 4, 4. Plut. Amat. Narrat. 774. Eust. 187, 26. 203, 21." Edd. "βοσκιστῶν, ad Corn. Nep. p. 395. Wessel. ad Diod. S. 1, 26. βοσκιστῶν, ad Diod. S. 2, 43. 31. βοσκιστῶν, Diod. S. 2, 51. βοσκιστῶν, Fischer. ad Weller. G. G. 1, 86. 362. ad Diod. S. 1, 705. 2, 21. 23. 62. ad Lucian. 2, 331. βοσκιστῶν, Fischer. ad Weller. G. G. 1, 63. 99. 120. 169. Brunck. Aristoph. 3, 98. βοσκιστῶν, Jacobs. Anth. 9, 76. Fischer. ad Weller. G. G. 4, 48. 380. Brunck. Soph. 3, 506.; Aristoph. 3, 58. βοσκιστῶν, Wyttenb. Select. 172. Fischer. ad Weller. G. G. 1, 48. βοσκιστῶν, Valck. ad Mosch. p. 360. βοσκιστῶν, Jacobs. Anth. 7, 44. Kuster. Aristoph. 125." Schaf. Mss. "βοσκιστῶν, Boescios sermone imitor, Dio Cass. 2, 190." Wakef. Mss. "BOKEPPION, Anal. 2, 33." Kall. Mss. "BOKXOPIZ, supra p. cccxxv. a. vide Toup. Emendd. 2, 28." Edd. "BOALZH, 4, Ancilla. Vox Cretica. Athen. 267." Edd. "BOAYNOON, Hesychio Stereus s. Finum bulbulum." H. Steph. "BOMBPYZON, Hesychio τὰς βορῶν, βοῶν: qui et βορβονίζειν affert pro βορβονισθαί." H. Steph. "BOMBYAIA, Hesychio ἡ Ἄσπρη ἐν βοσκίῳ." H. Steph. "Βορβονία, Heringa Obs. 210." Schaf. Mss. "BOMBYE, ut eap, est Vermiculus opifer, et ipsa metaxa ipsius opificum, vox barbara, ab Indis fortasse Medice derivata; nam est Medica vestis, teste Suida, Græcis dicta que et Serica. Fuller. Misc. 2, 11. Βορβυζ, s. βορβυλῶν, Vespa: genus a sono, quod βορβυλὲν dicitur: unde et βορβυλῶν, Vasis genus; ut βορβυζ, Vermis a figura: nam βορβυλῶν, Ampulla, βορβυλῶν et βορβυλῶν, Tumor, et inde forsitan etiam βορβυλῶν, Vas. Salmas. ad Tertull. de Pallio 186—s." Gataker. Mss. "Βορβυζ, de ipsa veste, Bergler. ad Alephr. 188. De quant., Markl. Suppl. 398." Schaf. Mss. "BOMBINAZ, Hes. dici tradit βορβυλῶν, Bubones." H. Steph. "Mær. 94. et n.: Toup. Opusc. 2, 183." Schaf. Mss. "BONAZOS, s. Bónasos, Animal sylvaticum et cornigerum esse, teste Aristot. H. A. 2, 1. de quo multa Idem ibid. 9, 45. et ex eo Plin. 8, 15. Sed notandum est, ap. hunc Bonasus scribi, ap. illum Bónasos: alibi vero et Bónasos et Bónasos reperiri xijunt." H. Steph. "Bónasos, Jacobs. Anth. 9, 228." Schaf. Mss. "BOPATOPIEKIA, Hesychio χοίρειν κρέα, Porcinæ carnes: et μικροί χοίροι, Laconibus βορβόαια. Infra ὀφθαλμοχοίρεινα dicitur idem Porcelli." H. Steph. "Cattier. p. 5." Schaf. Mss. "BOPMAE, Ead. μέγιστος, Formica. Infra Βόρμαζ." H. Steph. "BOPMOZ, Eod. teste, i. q. βορμῶς: quod esse dicit τρωπὴν περπατῶν, το πολυλοχὸν μὲν σπυρίμενον, εἰσιόνε δὲ καὶ ἀνορμῶναι φοιτῶν: Avena, aut Triticum etiam." H. Steph. "BOPSON, Hes. Elis esse dicit σταυρόν, Palum." H. Steph. "Valck. Adoniz. p. 287." Schaf. Mss. "BOPXAZOS, Hesychio βότρυχος, Rana. Gal. vero Lex. Hippocr. βοτρυχὸν ex Hippocr. affert pro βοτρυχῶν positum: sed addens, quosdam scribere aperte βοτρυχῶν." H. Steph. "Koen. ad Greg. 215." Schaf. Mss. "BOYKANISTHPION, τὸ Buccina, VV. LL. que et βοσκιστῶν affertur pro Buccinator." H. Steph. "GL. *βοσκιστῶν Buccinum. βοσκιστῶν: Buccinator,

VOL. I.

βοσκιστῶν: Buccina, Buccinum. * βοσκιστῶν, Polyb. 6, 35, 12. 26. 5." Edd. " * BOTKINIZI, Buccinor, Sext. Emp. 361." Edd. " * BOYKINON, τὸ, Diosc. 3, 55." Edd. "BOYABH, et βοσκιστῶν, ap. Alex. Trall. legitur pro Lat. Valva." H. Steph. "BOYMETPIE, ap. Etolus ἐ ἐπὶ βοῶνι τετραγώνος, Hes. qui nimirum boves mactandos velut admittit." H. Steph. "BOYNAZOS etiam in VV. LL. affertur pro Bónasos: sed sine auctoritate ullius testimonio." H. Steph. "BOYNOEIAIE, J. Poll. 4, 198. * βοσκιστῶν, P. Agin. 6, 66. * βοσκιστῶν, Treitz. ad Lyc. 487—8. * βοσκιστῶν, Cocceii Chirurg. Vett. p. 11." Kall. Mss. "BOYHITINON, Trifolium, teste Hes." H. Steph. "BOYPAZOS, s. Bónasos, Fructus, qui clauditor Spathe, s. Elæte, i. e. Palmae non involucre inclusa. Diosc. 1, 151. Ὁ περὶ γυμνασίου ἐ ἐπὶ κείνῃ κερῶν, ὀδὴν καλεῖται, ἐπὶ ἐκείνῃ δὲ βότρυχος. Pro quo Bónasos paulo post scriptum βοσκιστῶν in Ald. Ed., Πουτὶ κρῆτὶ τῶν καὶ ἐ βοσκιστῶν." H. Steph. "BOYPIAIA, Genus alsamenti. Trall. 12, p. 237." Edd. "BOYPPINA, Burhina: Fons in insula Co, fons e petra quadam longe spectantibus arenis bovis præferente. Meminit Theocrit. et Eust. in D. P. ubi simpl. p. scribitur." H. Steph. " * βοσκιστῶν, ad Diod. S. 2, 299." Schaf. Mss. "BOYPTYXOS, Hesychio ἰχθὺς ἐπὶ ὄφθῃ: forma a bulbulo aut magno rostro. Infra Βόρβυς quoque est Cetaceus piscis." H. Steph. "BOYΣH, Hesychio δούλα, Serva, Famula. Boescio, vide ap. Eust. H. Steph. "BOYTHE s. Cydoniatis dicitur ὄφθαλμος, Hes." H. Steph. "BOYΦOS s. Βοφόρ, Avis dicta Bos taurus. Lex. Ms. Bibl. Par. 2408." Bast. Ind. Scop. "BONIA, Cretensibus est ὄφθῃν βοῶν, Hes." H. Steph. "Valck. Adoniz. p. 352." Schaf. Mss. "BONTEIN, Laconibus est ἀσπρὴν, ἢ ἐ ἐπὶ ὄφθῃν λέγει, teste Hes. Simplificiter pro Arare, s. Junctis agitatisque bobus arare, Hesiod. accipit, cum E. [391.] jubet γωνίαν ἀσπείρει, γωνίαν δὲ βοσκῶν. Ubi tamen Proclus βοσκῶν accipit posse ut non solum pro ἀσπρῶν s. βολεῶν, sed etiam pro βότρυ βοσκῶν." H. Steph. "Jacobs. Anth. 9, 48." Schaf. Mss. "BPABYAA, τὴ, Schol. Theocrit. esse scribit τὰ εὐκίρα κακίρηλα, ἴσθον Δαμάρου, Pruna Damascena: ut Suid. quoque τὰ καλοῦσθαι Δαμάρου. Clearchus ap. Athen. [80.] dicit Rhodios et Siculos βράβυλα nominare τὰ εὐκίρηλα. Theocrit. certe ita vocavit 7, [146.] Ὅραται βράβυλοι κατὰβύθους ἔρασε: [12, 5.] Ὅραται ἔνθρ χειρῶν, ἴσθον μύλων βράβυλοιο Ἄλκας. Quos duos Il. Athen. quoque ibi affert, addens et hæc, hoc ἀκρόθιον esse quidem μικρότερον τῆ περιφορῇ τῶν εὐκίρηλων, τῆ δ' ἰσοδὴ τὸ αἶμα, πλὴν ὀμνιότερον. Ibid. e Seleuci Ἰσωνίας refert, βράβυλα, ἴσθον, κακίρηλα, μύλων, eadem esse: ac τὰ μύλων quidem dici veluti μύλων: τὰ βράβυλα autem dicta quod sint εὐκίρηλα et τῆ βοῶν ἐμβάλλουτα: ἴσθον autem, veluti μύλων, teste Demetrio Ixione in Ἐπιμολογία. Eadem propædium ex Athen. referunt Suid., Etym., Eust., ap. quo notandum est scribi βράβυλα per q in pessult.: existimantes procul dubio sic nominata, quod sint τῶν βοῶν ἐμβάλλουτα ἴσθον, i. e. μύλων: sed eam scripturam non usquequaque veram esse, Theocrit. verba docent. At βράβυλος Hesychio est εἶδος βοῶν εὐκίρ. Plin. quoque 27, s. brabylam plantis annuæque videtur, Brabyla spissandi vini habet, cotonei mali modo: nec amplius de ea tradunt auctores." H. Steph. "Aretæus 4, 2. βράβυλα ἄγρια." Edd. "Βράβυλος, Valck. Theocrit. x. Id. p. 122. Casaub. ad Athen. 101. Βράβυλος, Palladius 21." Schaf. Mss. "BPAΓOS, Hesychio ἔλος, Palus." H. Steph. "BPADAMANTOS, Ἔολ. pro Παδάμαντα." H. Steph. "BPAΓY, σIVE Βράβυνη, Herba que Sabina s. Sa-

vina dicitur Lat.: Gr. alio nomine Βάραθρον, Βάραθ, Βάρατρον, ut est ap. Diosc. 1, 105, et ap. Apul. de Nomin. et Virtut. Herb. Quidam et Βάραθρον vocari ajunt. Plin. 24, 11. Herba Sabina, Brathy appellata a Gr., duorum generum est: altera tamarici similis foliis, altera compresso. Quare quidam Creticam compressam dicuntur. H. Steph. "Gl. Βάραθ" Herbi Sabina. Juniperus Sabina Linn. Vide Schneider. Lex." Ed. "Ad Dios. 1, 161." Schaf. Mss.

"BPAKAAON, Hesychio βράκων, Fustis." H. Steph.

"BPAKANA, Ed. άγρα λάχανα, Silvestris olera. Suidae άγρα και * δασαλα λάχανα." H. Steph. "Athen. 316. Lucian. Lexiph. 325." Ed. "Δασυλόκαιον, Cratinius usurpavit pro δασυκαυάρον s. δασυρόρον, δυσχερόν, Hes. et Suid.: quoniam sc., inquit, ubi βράκων sunt άγρα λάχανα [ca]i" * δασυλάρα." H. Steph. "Schneider. Lex." Ed. "Βράκων, ad Lucian. 2, 323." Schaf. Mss.

"BPAKEΣ, Hesychio άραβίδες, Bracæ." H. Steph. "Briani, Epiphani. Har. 59, 11." Routh. Mss. "Non solum βρακα, tanquam a sing. βράξ, sed et βράκων vel βράκων, quod latet in Βρακαίκα ap. Hes., ubi v. nott." Schweig. Mss.

"BPATAXYΣ, Hes. dicit tradit τοις βατραχίαι, per metathesin." H. Steph.

"BPATKAΣ, Hes. esse ait άριδας, Locustas." H. Steph.

"BPAXYAH, Oppidum Cretae: cujus Civis, Βραχυαίος." H. Steph.

"BPETTANOI s. Βερρανοί, Populi quidam ad Oceanum insulares: quorum regio Βερρατία s. Βερρατία dicitur, et Βερρατία ηθωσ, a nonnullis etiam Βερρατι, per v. Latini Britannos dicunt et Britanniam. Ab his et Βερρατιάκη herba quaedam ap. Diosc. 4, 3. Plin. 25, 3, ubi et nominis rationem offert." H. Steph. "Berytios, Herodian. 3, 21. 42. 47. Strabo 178. 306. Βερρατιών, Athen. 275. Βερρατία, Dios. 8, 209. Herodian. 2, 48. 49. 3, 26. 24. 46. Βερρατιών, Dios. 8, 4. 120. 208. 209. 218. Polyb. 3, 57. Strabo 175. 190. 297. 304." Ed.

"BPETTIA, ab Hes. et Etym. exp. μέλαινα et βλάβηρα: adentibus sic denominatum άπό τών Βερρατιών θύραι: ac quantum ex Etym. conjicere est, est epitheton picis. Brutian picem appellat Plin. 16, 11, ubi etiam describit quae re ab alia picis differat: τών Βερρατιών autem mentio facta paulo ante in Βερρατιών: quos Plut. vocat Βερρατιών." H. Steph. "Βέρρατι, Jacobs. Anth. 6, 416. ad Dios. 2, 93. 398. 314." Schaf. Mss.

"BPEXOT, supra p. ccxiv. a. In Saraceni Ed. est Βραξού." Ed.

"BPHEΣAI, Hesychio βήρατι. Βηραταίος, Eidem δ Δάκτυλος, forsitan quoniam τών βήραταί, ήρουν τών βήραταί, amat, ut ei Βαραταίος quod άπό τών Βαραταί, ήτοι Βηραταί, denominari putantur." H. Steph.

"BPIAN, Hes. esse dicit τήν έσ' άγροίς κάμνην. Cf. que e Steph. B. et Strab. annotantur VV. DD. ad Hes. Adelungius Mythrid. 2, 50. huc refert vocab. Brica vel Briga, in quod desinunt plura nomina orbium Celticarum." Schweig. Mss.

"BPIIKOΣ, Brincus, Hesychio ήχθιν κρηάδην, Piscis cetaceus, i. e. E cetorum generis." H. Steph. "Vide Άνωθίρατα, Βοήρηχην, Οίρανωθίρατα. Athen. 403." Ed.

"BPINΔEIN, Hesychio θηρωθόθαι, ήρθίζαν, ήρασί, Irritare." H. Steph. "Βουθώ, ad Lucian. 1, 369." Schaf. Mss.

"BPINNIA, Hesychio τά άρακα όρία, Agninx carnes." H. Steph.

"BPIE, Ed. θυάβητιν: pro quo supra βραβήτις, item είδω άνθρα: alius autem περιεργασίον, teste Eod. || Item βραξ dicitur ή φράξ: unde Βραγίος Eid. sunt οι φράγιος, Steph. B. Macedonice Βραγίος dici τοις φράγιαι σιτί, et Βραγίος τής φραγίας: unde 7. Βραγίος esse Gentem Thracicam. Rursum, Hes. teste, Βραγίος sunt nonnulli φράγιος, nonnulli βλάβηρα, aliis οδοκασταί, Juba autem tradit Βραγία a Lydis dici τών Δαίθερον. Apud Plut. vero p. 1838. meae Ed. Brutus τοις στρα-

τωμαίους είδωτας φράγιος άνθρακας." H. Steph. "Βραγίος, Etyrn. M. 308, 32." Wakef. Mss.

"BPIOΣ, Pes gallinaceus a Democrito dicitur." H. Steph.

"BPIEAI, Nymphae: a quibus δ Δάκτυλος dicitur Βραταίος: putantur autem βραταίος dicitur κατ' ήν έσθλα και κυριακήριος και * κωροβασιουλακίαιος, έτε έτε θήραρον ατίος. Plura vide ap. Etyrn." H. Steph.

"BPIEΣOΣ, Brissus: Echini marini genus ap. Aristot. H. A. 4. cujus mentio ap. Athen. quae 3. Pro eo ap. Hes. scriptum βραίετος." H. Steph.

"BPOAIKOΣ, Hesychio βραραχίαι: pro quo supra βραραχίαιον habuimus." H. Steph.

"BPOEΣOMOΣ, Hesychio βραχιώτα, Brevius. Dicitur et Βρασσών." H. Steph.

"BPOTAKOΣ, Ion. ή βραταχός dicitur, κατ' έτερο βραταχίον et προτιν το α, teste Etyrn. quod Aristoph. et Xenophanem auctores citat. Dicunt et βραταχός ίδεον Ιones, ac inter eos Hipponer." H. Steph. "Βραταχός, Aristoph. Pr. 286." Schaf. Mss.

"BPOTOKEPHIN appellavit τών κοραία Alexarchus Uranopolis conditor, qui διαλέκτατι ήλας είρήρατες, teste Athen. 3. Ad verbum sonat, Mortalium tonior: ή τοις βροστίς κίραρον." H. Steph.

"BPOYKOΣ, Iombus άριδων είδος, Species locustarum, teste Hes. qui etiam addit, Cyprios Viridem locustam vocare βρούκα: Tarentinos autem, άρέταλαβον: alios, άραραίαν μάνηρα. Apud Suid. scriptum βρούκος per χ, expositumque κίρατη, Enica. Scriptum itidem per χ ap. Etyrn. et Lex. mea v. test. Sed ab iis rectius esse dicitur είδος άριδων, ac derivatur παρά τών βρόκων τού έβήτιος, pleonastico τού ο et τροπή τού κ, quasi βρόκος: non absurde: nam et μίαντα νεοβόρος a Nicandro [Θ. 802.] vocatur, παρά τού μανόθα: referente et Clitarcho, Ampraciorum dialecto μίαντακα appellari τών άριδων. Vide et Άγγελας." H. Steph. "Gl. Βρούκος Bruchus Theophr. 474. Heins. ubi βροούκοτος." Ed. "Βρούκος, Heyn. Hom. 5, 595." Schaf. Mss.

"BPOYAOO, Juncus, Schol. Lycophr. 665. Vide βράλλω." Ed. "T. H. ad Aristoph. Il. p. 221." Schaf. Mss. "Schol. Theocr. 5, 125." Wakef. Mss. "Schol. Cod. Schellersch. ad Theocr. 1, 83. Σχολίον, τήν παρά τών κοραία βρούκα. Recte. Hinc emenda Schol. editum, qui habet βράλλω: nisi scripsit * βράλλω: vide Cangi. Glossar. 228." Creuser. Meletem. et Disc. Antiq. 1, 85.

"BPOYNOΣ, Hesychio έπειδή ή μανήρατος, Mutus, Furens. At βρολάς, Eid. est παρσίος, Malus, Improbus: pro quo supra βραία." H. Steph.

"BPOYS, Eid. est τράχηλος, Βράχης, Collum, Guttur." H. Steph.

"BPOYTIAEΣ, Suida teste, Mulieres sunt quaedam sic nominatae, veluti εββάλλαι και προφρίδα: omnes autem τών έθνοθωαίος vocabant εββάλλαι, Numine allatas et futura praedictas." H. Steph.

"BPOYTOS, ap. Hes. legitur, ac dicitur esse πύρα έκ κρηών, Potio ex hordeo: pro quo infra βραία s. βρότος. Apud Rom. autem βροτίος sonat ή φλίθος: ap. quos et Nom. propr. est." H. Steph.

"BPOYKEEΣ, teste Hes. Αελοτες dicunt pro βραχίαιος, συντίμας, παρσίος." H. Steph.

"BPIANLIN, Hesychio μεταρωζόμενα και * κορωών." H. Steph.

"BPIZAKIZEIN, Hesychio έκτείνω, Extendere." H. Steph.

"BPIYAKKEΣ, Hesychio χρώμας * βορβήκατος, Tunicae bombycinae. At Βραγγίλοι, Eid. simpliciter χρώματι, Tunica." H. Steph.

"BPIYAAON, Juncus, σκυρίος. VV. LL. e Schol. Theocr. H. Steph. "Gl. βράλλα: Sirpi, I. Scirpi. Vide βρούλα." Ed. "Schol. B. Pind. 6, 74." Wakef. Mss.

"BPIYHAAAON, Hes. exp. * βραίητα, Scaturiginem. Infra sine p." H. Steph.

"BPIZTAI, Hesychio κρηαίον, et πόλις κρηαίηδον." H. Steph.

"BPIYANA, Idem exp. κορδύλων." H. Steph.

"BPIYEA, Athen. 2. ab Atheniensibus vocati scribit quae sua aetate homines στέρωρα nominarent,

l. e. τὰ ἐκείνητα τῆς σταφύλης: et h. v. factam esse
 παρὰ τοῖς βότρωι: quia sc. sunt βότρωι ἐκείνητα.
 Eadem ex eo refert Eust. p. 4863. Apud Suid. in
 Ma. etiam Cod. habetur Βότρωι, exponiturque itidem
 τὰ τῆς σταφύλης εἰσάματα ἢ τὰς σταφύλης λέγουσι.
 Apud Hes. vero gemino τ. et paroxytonos Βοτρία,
 quæ Βοτρία cum et ipse esse dixisset σταφύλη, addit,
 quosdam velle esse εἶδος σταφύλης, Speciem illi. H.
 Steph. "Schneider. Ind. R. R. Script." Edd. "Phry-
 nich. Ecl. 180." Schaf. Mas. "Geop. 1. 489."
 Wakef. Mas.

"ΒΥΤΙΧΟΙ, Hesychio βάρραχοι μῆροι ἔχοντες
 ὄφρα. Rana parva caudata." H. Steph.

"ΒΥΤΤΟΝ, τὸ, sive Βότρωι, ἢ Genus potionis ex
 hordeo, Vinum hordeaceum, Cervisia. Athen. enim
 10. τὸν ἀριθμὸν εἶνεα τὸ nonnullis vocari βόττων ἢ
 nimumm Eschylo, Sophocle, Archilocho. Idem ibid.
 ex Heliano tradit ἃς μὲν ποικε κατασκευασθέντα
 τὸ βόττων, quippe qui sic scribat, Πίνονται δὲ βόττων
 ἃς τὸν μὲν, καθάπερ οἱ Θύραξ ἐκ κριθῶν. H. Steph.
 Hesychius Pisonas dicit πίνειν βόττων ἢ πῖν
 Theophr. quoque H. P. 4. 10. Ἐν βόττων τῶν ἀνὰ τὸν
 κριθῶν εἶδους, in horto hordeaceo decoquunt. Bar-
 num Athen. ibid. et πίνω vocari dicit hunc κριθῶν
 πίνω. Eust. vero inter hęc vocari ab eo hoc discer-
 minis ait, quod τὸ πίνω fiat ex hordeo duntaxat, ἢ
 βόττωι vero et radicibus etiam. Patro masc. τὸν βόττων
 Sophocles dicit, neut. ipse Athen. τὸ βόττωι, ut τὸ
 πίνω. Apud Hes. habetur Βόττων, πῖμα ἐκ κριθῶν.
 Apud Gazam Gramm. 3. βόττωι etiam, itidem pro
 Potione hordeace. ἢ Βόττωι Hesychio est etiam
 εἶδος ἡμεῶν καρθῶν; a quo fieri βόττωι πίνωται
 dicit, quod a nonnullis "βοττωῖνος" nominari. Affert
 et hunc e Μαδαγασκ. Cratini puto, senarium, Ἀρα-
 γῶν ἐνδον βρομίνην γῆρας τὰ: dicensque Comi-
 cum ibi alluisse præ τὸν τὸ πίνωται τὸ βόττωι, mox
 etiam βρομίνην exp. βῆρα. H. Steph. "Bæ-
 ker. ad Etym. M. 732-6." Edd. "Brosen. Thom.
 M. Add. ad 535. Jacobs. Anth. 6. 177. 12. 590.
 Toup. Opusc. 1. 230. Βόττωι, Brunck. Soph. 3.
 451." Schaf. Mas.

"ΒΥΤΤΟΝΙΑ, Eod. teste, est Radix quedam sic
 vocata." H. Steph.

"ΒΥΤΤΑΙ, Eid. τὰ λεγόμενα, Reliquiæ." H. Steph.

"ΒΥΤΤΙΑ, vide Βόττωι. Apud Diosc. 1. 98.
 est et Βερρία εἶσος, quam alii Βερρία vocant, Lat.
 Brutiana." H. Steph.

"ΒΥΤΤΟΣ, Hesychio ex Aristot. referente, est
 εἶδος ἔχινος θαλασσίος, Species echini marini. Su-
 pra Ἀμύρρωτος, et Βόττωι. Ad Βερρία Idem esse
 dicit πῖν τὸ ἐκ κριθῶν πίνω: nisi potius Βόττων scr.
 et κριθῶν." H. Steph.

"ΒΥΧΑΝΑ, Hes. exp. σάλμαγγι σαρμεδῶν, Tubæ
 incurvæ: qualis est Lat. Litus et Buccina. Ovid.
 cava buccina sumitur illi Tortilis in latum, que tur-
 bine crescit ab imo. Forsan igitur βυχάνα est ἢ
 βυχάνα." H. Steph.

"ΒΥΧΙΣ, Hesychio ὄλεμος, Palmes." H. Steph.

"ΒΥΧΟΣ, Hesychio Fluvius circa Pallenum."
 H. Steph.

"ΒΥΒΑ, Etym. e Sophrone affert pro μούρα, cui
 ἄλμα, καὶ μεγάλα: Conferta, Plena: procul dubio e
 βίβω signif. Confereo. Infusa Βυβία." H. Steph. "Ad
 Athen. 131." Edd.

"ΒΥΒΑΙΝΟΣ εἶνος, Suida ἢ ἐκ Βέβδω ἀλέου:
 pro quo supra Βυβίανον et Βυβίλους: ubi et aliam
 nominis rationem attulit." H. Steph. "Herod. 2. 37.
 7. 23. Joseph. A. J. 2. 9. 4. 19." Edd.

"ΒΥΔΟΙ, οἱ μουσικοί, ἢ κροτάρι τῆ, Hes. e Soph.
 Cretenisibus." H. Steph. "Hes. ἢ Βύδων εἶδος κρο-
 τῶν. Σοφοκλῆς Ἀγαρίσι. Περ ἐπιπέλαϊν βύδων τε
 καὶ ζευγυλίαν. Ἄλλαι, ἢ Βύδων." Edd. "Brunck.
 Soph. 3. 507." Schaf. Mas.

"ΒΥΖΑΝΤΕΣ, ap. Hes. exp. κλέθρονες. Sed
 metuo ne perperam pro βύζοντες, a them. βύζω.
 Alioqui Βεζαντες et Βυζάντιος sunt Libyæ populi, qui
 a recentioribus Βεζαυαροὶ appellantur, teste Steph.
 B., ap. quem vide et alia. Βεζαντες et Βυζάντιος
 dicuntur etiam Qui Thracicum Byzantium incolunt,
 quod postmodum Κωνσταντινούπολις et Νέα Πόλις
 mutato nomine dictum fuit. Unde fem. Βεζαντίας

et Βεζαντίς [Anthol.] dicitur pro Βεζαντιοῦ s. Βε-
 ζαντιῶν s. Βεζαντρία, possessive, ut Suida docet
 idem Steph. H. Steph. "Βεζαντίας, s. τῆς
 Strabo 187." Edd. "Βεζαντίας, Bast. Specim. p.
 32. Βεζαντίας, Christod. Ephr. 410. 413. Athlet.
 Stat. 62. Agathias 41. Leontius 6. Monum. Byz. 26.
 Constant. Manass. p. 88. Menys. 92." Βεζαντιός,
 Constant. Manass. p. 142. Menys. 143." Schaf.
 Mas.

"ΒΥΖΑΝΤΙΑ, Hesychio εἶδος ἱερῶν." H. Steph.

"ΒΥΘΑΑΟΝ, Hesychio βόττωι pro quo supra
 βουθαλλός." H. Steph. "Et ἢ βόττωι." Edd.

"ΒΥΚΑΝΗ, ἢ, Buccina, Suida ἔργον μουσική:
 qui Mosen dicit βύκωνος ἢ ἔργον κροτάρι. Supra
 βυχάνα pro Eod. INDE Βεζαντίας, Buccinam ἢ
 Buccina cano, [Gl. Buccino.] Lat. Buccinæ, Varr.
 Cum buccinatum est. Hinc VERBALE Βεζαντίας,
 ἢ, Buccinator, Dionys. H. Apud Polyb. vero legitur
 ET Βυζαντίος, hanc scio an alius mendo: 2. p. 28.
 sub fin. Ἀναριθμῶν γὰρ ἵε τὸν βυζαντίος καὶ
 σπυργητῶν κροτάρι: quibus dicit, Ἄρα οἷα τὰ κρο-
 τῶν ἢ σπυργητῶν." H. Steph. "Βυζαντίος, Poly-
 b. 12. 4. 6. 15. 12. 2. Βυζαντίος, 2. 29. 6. n.:
 14. 3. 6. n.: 30. 13. 11. n.: Appian. B. A. 7. 43.
 56. Βυζαντίος, 71. B. P. 8. 21. 11. Leguntur et ἢ
 Βυζαντίος, et Βυζαντιοῦ, τῶ, teste Schneider. Lex.:
 qui et in v. Ἰβήτωι et Suida affert. Βυζαντίος, ἢ
 Βυζαντίος, ἢ, Nicomach. Music. p. 33. Ἐργασίας,
 Dionys. H. 2. 9." Edd. "Βυζαντίος, 1. 233." Schaf.
 Mas.

"ΒΥΚΗΗΣ, Hesychio κροτάρι. At Βυζαντίος,
 Eidem eisenat." H. Steph.

"ΒΥΚΟΣ, Hesychio ἑσπεροῦμος, Tributaria." H.
 Steph.

"ΒΥΚΧΙΣ, Edicum nomen a Βύκω, ut βύκτις a
 βύκτις, teste Etym. qui tamen non exp. H. Steph.

"ΒΥΛΑΑΟΝ, Scaberrimum genus, Epiphani.
 1. 295." Edd.

"ΒΥΛΑΙΧΙΑΣ, Hesychio βούβις." H. Steph.

"ΒΥΝΕΥΣ, Hesychio "σπυργητῶν κροτάρι,
 Compositio quedam ex hordeo: que alis DICITUR
 Βόττωι. Aetius enim 10. 29. βόττωι esse dicit κροτάρι
 βυζαντιοῦ, καὶ βυζαντιοῦ, καὶ τετραγώνην μὲν
 τὸν "γλωσσίδιον, Hordeum maderatum, quod ger-
 men emittit: deinde cum ligulis canis tostum est.
 Coctores cervisarii hordeum ita preparatum Mal-
 tiam vocant, e qua ror βόττωι, s. τὸν ζῆλον, aut τὸ
 πίνω coquant, quod Byrum vulgo nominant, voce
 fortassis et βόττωι corrupta. ἢ Alioqui Βόττωι dicitur
 etiam ἢ Λεσβεῖα s. ἢ Λῶν, pro syncopem pro ἢ
 βυζαντίος, s. per τρωῖον pro βόττωι, παρὰ τὸ εἶς βύβιν
 τῆς θαλάσσης εἶναι, teste Etym., afferente βόττωι "καυ-
 λῶν κροτάρι εἰσέρχεται. Sed addit, alios exp. βόττωι
 ἢ ἄλμα et πίνω ap. Lycophr. [107.] quæram exp.
 Hes. quoque meminit." H. Steph. "Gruener. de
 Zythi Confectione 69." Edd. "Ruhnk. Ep. Cr.
 184. Callim. 1. 506." Schaf. Mas.

"ΒΥΝΝΕΙΝ, Hesychio τὸ ἐκ τῆς σπυργῆς κροτάρι
 τῶν." H. Steph. "Gl. ἢ Βόνω Boticio." Edd.

"ΒΥΣ, Eid. βύβω, Faudum maris." H. Steph.

"ΒΥΤΕΙΝ, Hesychio βυζαντίος, Mergere: βυ-
 ζαντίος." H. Steph.

"ΒΥΦΑΚΟΣ, Eid. βάρραχοι, Rana." H. Steph.

"ΒΥΠΚΟΜΕΝΟΣ, Eid. σπυργητῶν, τραχιλιζέ-
 μων, Qui strangulatur, Qui oborto collo trahitur."
 H. Steph.

"ΒΥΡΜΑΚΑΣ, Idem dici tradit μέγιστος, For-
 micas." H. Steph.

"ΒΥΡΜΟΣ, Eid. σταβύλι, Stabulum: aut Pon-
 dus." H. Steph. "Jacobs. Anth. 8. 339." Schaf. Mas.

"ΒΥΡΣΙΝΗ, pro μωσική dicit tradit Hes." H.
 Steph. "Brunck. Aristoph. 3. 7. 21. ad Lucian.
 1. 317. ad Herod. 367." Schaf. Mas.

"ΒΥΤΗ, Hesychio ἄλμα." H. Steph.

"ΒΥΤΤΑΙΑ, Hes. esse dicit γύγνα: sed formam
 scr. βύττωια, ut idem sit quod μωσική. Amphiphanes
 sane ap. Athen. [143.] dicit, βύβις ἐστὶ πέντε εἰς
 τὰ φερίδια. Ἀπόλωνος τὸ ζυμῶν, φέρεται βύττωια,
 pro μωσική, ut videbatur in Μωσάττωι." H. Steph.
 "Wytt. ad Plat. S. N. v. p. 25." Edd.

- "BYTİKΟΙΣ, Hes. exp. *τὰ ἐν θαλάττῃ βυθικός*." H. Steph.
- "BYTANA, s. *βύτωνα*, Hesychio sunt *κύνελοι*." H. Steph.
- "BYTΘON, Idem Hes. esse dicit *τὸν ψῆρον*, Sturnum. *Βυθθὸν* autem, *αἰθῆρος*." H. Steph.
- "BYTINH, Eid. *λέγεται ἐν ἁγίῃ*, Laguna vel Matola: Tarentinorum dialecto. Exp. etiam *στρωμίων*, Doliolum: *βυτίων*." H. Steph.
- "BYBOS, Hesychio *καρδός*, Mutulus, Mancus: qui et *βυβός* affert pro *χρῆστος*, Claudos." H. Steph.
- "BYBYZEIN, Eid. *ἀσπίτεος*, vel potius Buccinure." H. Steph.
- "BYBON, * *Βυβωνίος*, Heyn. Hom. 7, 285." Schaf. Ms.
- "BYKATHYNON, Hesychio *βυκία*, *τροφεῖον χερῶν*." H. Steph.
- "BYKKAΘICE, ἢ *Ἐλίαν*, H. A. 15, 25." Edd.
- "BYAA, Δοίρε Cretense dicitur pro *βουλῆ*, Consilium." H. Steph.
- "BYAPYXA, a Laconibus vocari *τὴν σὺν* testatur Hes. nimirum *παρὰ τὸ βῆσι βλάουσι*, *ἄνοι τὴν γῆν*, *ἀπόσειον*. Solet enim rōsu suo fodicare et vertere glebas ac terram." H. Steph. " *Βυλάουσι*, Thom. M. 245." Schaf. Ms.
- "BYMHNEN, Hes. exp. *ἔμνησεν*, Juravit. Forsan *Ἐolicum* habet *pleonasmum τοῦ β* pro *ἐμνησεν*: a them. *ἐμνήσι*, facto ex *ἐμνήσι*. H. Steph.
- "BYMINAZ, Hes. dicit ait *ἀναβήσας*, Ascensus, Acclivitates." H. Steph.
- "BYMYKAZ, Hes. 2, dictus fuit olim ἰ *Εβρύσας* fluvius, *παρὰ τὸ βῆσι μεμβρόσι* καταλήθειον *ἔχειν*, ut tradit Lex. mesum vel. Murmur itaque ejus, huius magnitud imitatur." H. Steph.
- "BYNYZOI, Suidae *ἄνεμοι*, *βουκόλοι*, Coloni, Babulei." H. Steph.
- "BYPΘIA, Hes. teste pro *ἄβια* dicitur. Recta, Erecta." H. Steph.
- "BYN Suid. Argivus vocare dicit *τὴν ἀσπίδα*, et *βῆρας* pro *βῆσι*." H. Steph. "Wessel. Herod. 122." Schaf. Ms.
- "BYPOI, Hes. et Suidae *ὄφθαλμοί*, Oculi. At *βῆρας* idem est Nom. propr.." H. Steph.
- "BYTEAZEIN, Hesychio *βάλλειν*, Jacere vel Ice." H. Steph.
- "BYTION, Hesychio *στρωμίων*, Doliolum: quod supra *βυτίων*." H. Steph.

Γ.

- "GAAGON, Hesychio *ἄστυς*, Mimus." H. Steph.
- "GABAGON, Hesychio *τροβῆλιος*: qui et *Γάβρα* esse dicit *ἄβρα*, *ἄνοι τροβῆλια*." H. Steph. "Vide Ducang." Edd.
- "GAFATHE λίθος, Gagates lapis: nomen habet loci et *πυλῆς* Gagis Lyciae, teste Plin. 36, 19, ubi fuisus eum describit. De eod. multa Diosc. 5, 146. Orph. de Lap. [12.] Alex. Aphr. Probl. 1, 2. Quest. 64. Unde autem *Γάγας* dictus sit Lyciae iste locus, vide ap. Etym." H. Steph. "Eriphan. adv. Har. 51, p. 422. In Trall. Epist. de Lumbri. est *Γαγάδων λίθος*." Edd.
- "GAIITITE *κάρδοι*, Nardus Gangitis, dicta a Gange fluvio, ap. quem nascitur, Diosc. 2, 6." H. Steph. "Vide *Ἐγγαγγι*. Nicander Θ. 37. *Γαγγυρίδα πέτρας*. Strabo 1083. *Γαγγυίαν λίθον*. Arrian. Periplo p. 36. Δὲ οὗ φέρεται τὸ τε *μαλάβαθρον*, καὶ ὁ *Γαγγυίαν κάρδοι*, καὶ ποικίλοι, καὶ σιδήρινοι αἱ διαφορήσασται, αἱ *Γαγγυίαν λέγόμενοι*. E. H. Barker. Ep. Cr. ad Boiss. 284." Edd.
- "GAIEAN, Hesychio *γαίρειν*, Gaudere, Lactari." H. Steph.
- "GAIEB, Gratificor. Hes. enim *Γαίειν* exp. *χαρίζεσθαι*. At *Γαίει* Eid. est *χαρὰ*, Gaudium, Lactitia." H. Steph.
- "GAIH, Cista, Arca. Hesychio *εὐθραῖος*." H. Steph.
- "GAIIE, Eid. *ὁμολογία*." H. Steph.
- "GAIOMAI, Gaudere, Lactari: vel Gaudii et Ictitis officior, Voluptate afficior, Delector. Idem enim Hes. *Γαίεσθαι* exp. *ἔδωσθαι*, afferens et *Γάδουρα* pro *εὐφραίνουσα*." H. Steph.
- "ΓΑΔΟΣ, Piscis, qui alio nomine *ἄνοι* dicitur. Ita enim Dorio ap. Athen. 7. *ἄνοι*, *ἰσὺν αὐλαῖσιν τοῦ γάδου*. Vide et *Γάδου* paulo infra." H. Steph.
- "GAZITHE *ἀνοι*, a Gaza Urbe Phoenicia. Trall. 12, p. 237." Edd.
- "GAGEYDON, Hesychio *ἡ γῆ ἴσος*." H. Steph.
- "GAGIA, Eid. est *ἄλλαντία*." H. Steph.
- "GAINOMAI, i. q. *ἀνοι*. Hes. enim *Γαίεσθαι* exp. *ἀνοι*." H. Steph.
- "GAINTA, Hesychio *σπυλλίχνα*, Vinctus: pro quo infra *Γέτα*." H. Steph.
- "GAIATOUS s. *Γαίαιστος* nominatos fuisse *δατὸ* μεθὸ στρατεύεσθαι memorat Polyb. 2, 22, 1. ubi vide quae a Schweigh. annotata sunt. Polybii etymologia videtur ex ambiguitate mala, cujus rationem exp. DD. VV. ad Hes. v. *Γαίαιστος*: nisi placet id quod Adelung., (1, 59.) nescio quorum documento nius, monuit, in reliquis Celtici sermonis v. *Gues* vel *Gus* signif. Militem mercenarium. Fuerint potius *Gesati* a *Gasis*, quibus armati erant, nominati. Ac fuisse quidem *γαίαιστος* origine Ibericum tenet Athen. immo, 273, cujus verba H. Steph. apponit v. *Γαίαιστος*: sed et *Celtas* maxime *αἰος* esse hoc tel. genere, satis constat: et *Βασικία* lingua hodiernum *Gesi* signif. Hastam, Jaculum, Verutum, docuit idem Adelung. p. 60." Schweigh. Ms.
- "GAKTOS, Hesychio *ἐλάστρον*, Fragmentum." H. Steph.
- "GAAATIA, Gl. Gallo-Græcia. * *Γαλαταριον*, Diosc. 4, 48." Edd. " *Γαλάτρη*, Gallicus, Dionys. P. 74." Wakef. Ms.
- "GAAATMON, Hes. esse ait *Μάχαιον ἄστυς*, Ovis sylvaticum." H. Steph.
- "GAAINAPIOS, Gl. Gallinarinus." Edd.
- "GAAINGOI, Hesychio *ἀφ' ἑσθῆς*." H. Steph.
- "GAAIOS, Hesychio *παράδεισος*, Hortus." H. Steph.
- "GAAAAPOS, supra p. cxxxvii, h. Verba, *παρὰ ἄστυς* non pertinet ad h. l., sed aliunde interpretant. Forte referenda sunt ad articulum præcedentem, *Γαλάτρη* *ἐκλαστροσύνεσις*, et potenda post *ἀπλάστρον* Kuster." Edd.
- "GAAIA, Hesychio *έντερα*, Intestina." H. Steph.
- "GANANEIN, Hesychio *ἀρείεσθαι*, Placere: pleonasmus igitur *τοῦ γ* pro *ἀνείεσθαι* dicitur." H. Steph.
- "GANION, Hesychio *κυστίον*, Arcula, Cistula." H. Steph.
- "GANDOS, Eid. ὁ *πολλὰ εἶδος καὶ ποικίλος*, Multa sciens, Versutus. Sed addit, quosdam scribere *γάδου*. Infra *Γάσος*." H. Steph.
- "GANOMA, Eid. *τροπὸν*, Triticum." H. Steph.
- "GANEION, τὸ *Γανειν*: unde *Γανίαι*, *Γανειονες*, Hes. Schneider. Ind. ad B. R. Scriptt. 205." Edd.
- "GANH, Siculi dicunt pro *γυνή*, Mulier." H. Steph. "Greg. Cor. 132. Brunck. ad Theoc. 5, 26. In Schneider. Lex. est *γάνη*." Edd.
- "GAIPEAIN, Hesychio *ἀμελεῖν*, Negligere. Vide *Ἀπολείν*." H. Steph.
- "GAPABOS, Hesychio *ἀπολογίαν*." H. Steph.
- "GAPAIPEIN, Eid. *ἀμεινεῖν*, *ἐκείσθαι*, *σταῖρειν*: item *ἁλθῆσαι*, h. e. Splendere, quod et *μαμυρίων* dicitur, Moveri s. Vibrare, Palpitare: item Multiplicare. Signif. tamem neutri. potius *ἁλθῆσαι* s. *ἁλθεῖν*, Plenum et refertum esse, Abundare: ut Cratius [ap. Schol. Aristoph. A. 3.] *Ἀνδρῶν ἁμείων πᾶσι γαγγυίρει πᾶσι*, i. e. *ἁλθεῖν*. Et Sophro [ibid.] *ἄ δε οἰαί τῶν ἀργυρομίτων γαγγυίρει*. Idem vero et *Γαγγυρα* ponitur ἐπὶ *πλήθει*: ut [Aristoph.] in *Ἐπίκου*, *Ἀνδρῶν ἑταερῶν πᾶσι γαγγυίρει ἑπίκου*. Et in *Βοηθῶν* Aristomenia, *ἔδωκε γῆν ἁπὸν γαγγυρα*. Et in *Εἰςudem* *Μέδεια*, *χαρμῆταιν τὴν γαγγυρα*. Idem vero Aristoph. [A. 3.] *φάρμακον γαγγυρα* dixit pro *ἀνάστυς* *πολλὰ καὶ ἀναριθμήτα*, compositis duobus vocabulis, quorum utrumque *ἁλθεῖν* denotat, nimirum *φάρμακον* et *γαγγυρα*. Sunt vero et qui *Ἡσπεριον* illud *εὐκταρε*, cum dicit, *εὐκταρε* *δέ γαία δερσσο*, signif. velint *τὴν πολλὰν εὐκταρε* *τῶν ποδῶν*, *δατὸ τὴν συγγέταιν τοῦ γ* *τροπὸν*: dicentes et *τὸν* *εὐκ-*

είναι τα νομινάρι δια τα κάρνα των ποδάρι. Hec frax Aristoph. Schol. et Suid. in *Υαμμακοσιγάρμας*. Hesychio vero τὰ Γάρμα τὸν κάρνα, πάλαι. H. Steph. * Schneider. Lex. v. *Γάρμα* et *Γαργαίρα*. Edd. * *Γαργαίρα*, Toup. Orusc. 2, 301. Aristoph. Fr. 255. *Γάρμα*, Toup. Orusc. 2, 162. Porson. Or. 856. Brunck. Aristoph. 2, 58. 164.; Kuster. 117. Schaf. Mss. * Macroh. 363. Suid. 3, 700. *Γαργαίρα*, Abundo. *ibid.* Wakef. Mss.

* ΓΑΡΤΑΡΑ, pro Multitudine excellenti positum, vide *Γαργαίρα*. Est alioqui et Urbis Trandis, que *Γάρμαρα* vocatur, & dicitur. At *Γάρμαρα*, cō, Promontorium Ida. Inde *Γαργαίρα* dicitur Civis ejus loci, et *Γαργαίρα*, & teste Steph. B. H. Steph. * *Γάρμαρα*, ad Lucian. 1, 232. Schaf. Mss.

* ΓΑΡΔΟΥΒΙΟΝ, si scriptura vera est, Elym. G. v. Κόλλε. * Dahler. Mss.

* ΓΑΡΤΑΡΤΑΙ, Hesychio λέγει αἰσθησι. H. Steph.

* ΓΑΡΕΑΟΝ, Eid. γάρου καὶ ἄλαιου, Garum oleo mistum. H. Steph. * Gl. rectius: * *Γαρέλαιον* Liqueum (ex) oleo. * Edd.

* ΓΑΡΚΟΣ, Zonar. vox incognita Stephano et Schacidero. * Dahler. Mss.

* ΓΑΡΜΑΘΩΝ, Hesychio λεγούνη, λαρυγγόνη: quo significatu et γάρου dicitur. H. Steph.

* ΓΑΥΟΣ, Hesychio ὁ ἀνατολή, ὁ πάλαι εἶδος αἰ παυροίτης, ex Hesiod. Θ. Supra Γάυος pro eod. H. Steph.

* ΓΑΥΣΑΠΟΣ, ὁ, et * *Γαυσαπί*, Lat. Gausapa, Gausape. Strabo 5. p. 334. * Edd.

* ΓΑΥΣΩΝ, Hes. exp. *καυθών*, *σπερδών*, *Curvum*, Tortuosum: ut Gal. quocumq. ap. Hippocro. *καυθόν*. Patet vero ex ipso Hippocro. qui, cum de Fract. [765.] dixisset, Μαρὶ γάρου ἔστι ἐν τῷ ἔξω μέρει ἢ ἐν τῷ ἐσω, καὶ ἐν τῷ ἐμπροσθεν μάλλον ἢ ἐν τοπίσθω, subjungit μοχ, Ἐν ταῖτα τοῖσιν τὰ μίτρα αἰ διαστρέφεται ἐπὶ μηρ καλῶς ἰσχυρόται: aperte indicans τὸ γαυθὸν idem esse ad ὁ διαστραμμένον, Perversum ac intortum: atque adeo ὁ μίτρα, inquit ibi Gal., οὐκ ἀμυθῶς ἔστιν εἶδος, ἀλλὰ εἰς τὸ ἔξω ἐπρόσθεν, ὄσπερ καὶ κατ' ἐναντία μέρη καλύτερα: ut Hippocro. curvum de Artic. Μαρὶ φύσει γαυθὸν περὶσσεύει. Ex eod. Hippocro. habes compar. γαυθώτεροι supra in Βλαστώ. Ceterum annotat Gal., vocem illam non esse usitatam Græcis, ideoque ambiguum esse debeat *εἶδένεσθαι*, an * *προκρεμίσθαι*: quosdam enim dicere *προκρεμίσθαι* secundum analogiam, ut καυθῶ, μίτρας, γαυθῶ: alios autem, *εἰσενεσθῶ*, quoniam omnia bisyllaba, quo πάθος denotant, oxytonum profertur, ut χαλδῶ, λαρδῶ, σπερδῶ, κυρδῶ, βλαστώ, βαυθῶ: nec vero bisyllaba tantum, sed etiam omnia fere τὰ κατὰ πάθος κέρμα, velut ἀρθρωδῶ, πλερωτικῶ, ἡρωτικῶ, et similia. Quorum opinio nihil sane probabilius videtur: ipse vero non referat uti utro accentu profertur, ac cum *εἰσενεσθῶ* esse * *εἰσενεσθῶ*, cum *προκρεμίσθαι* * *προκρεμίσθαι*.

Est porro hinc VERB. Γαυθῶ, Γαυθῶς reddo, Incurvo, Intorqueo. Hes. γαυθῶσι exp. non solum κέρμα, sed etiam προκρέμαται. H. Steph. * Cœchili Chirurg. Vett. 50. Εἰς τοῖσιν γάρ τούτοις φρεσικῶ γαυθῶσται. * Edd.

* ΓΕΘΠΟΝ, Hesychio ὁ ἐνδρα, Indumentum. H. Steph.

* ΓΕΑΕΙΝ, Hesychio λάρμεν, ἀνδρῶν, forsan a γάλα. H. Steph. * Wessel. Diss. Herod. 165. ad Herod. 404. Schaf. Mss.

* ΓΕΑΛΙΖΕΙΝ, Hesychio γοργαρίζον: at Γαλλίζει, σφαλλίζου. H. Steph. * Thom. M. 180. * Schaf. Mss.

* ΓΕΝΤΑ, Hesychio κρέν, πλάγχα, Carnes, Viscera. Nicander A. [62. 334.] Ἀθάβαινε καὶ γέντα σπῆς. Sic Callim. *Γέντα βῶτα μάλδοντα*. Ubi expr. etiam Artus, μέλαρ. H. Steph. * Lat. Venter e Gr. * *Γέντρον*, Schneider. Lex. * Edd. * Callim. 1, 345. Schaf. Mss.

* ΓΕΝΤΙΑΝΗ, ἢ, ὁ, Gentiana: Herba insignis amaritudinis: denominata a Gentide s. Gentio inventore, teste Diosc. 3, 3. Plin. 25, 7. Rursus Diosc. 2, 12. dicit *γενταίαν μέλαρ*, Gentianæ radicis. H.

Steph. * Gentiana Læta Linnaei. * Edd.

* ΓΕΡΑΔΟΣ, Hesychio ἀγυθῶς, Littas. H. Steph.

* ΓΕΡΑΝΟΣ, a Cerepato vocatur & γέρων, Liber: παρὰ τὸ γῆ ὄνη, i. e. τῆς γῆς, γαίτης, ut Elym. tradit ex Herennio Philone. H. Steph.

* ΓΕΡΤΕΡΟΣ, Hesychio ἀγυθῶς: pro quo et γαργαίρα dicitur. H. Steph.

* ΓΕΡΗΝΙΟΣ, ὁ, Nestoris epith., H. B. γαίρησι ἰσπύρα Νέρων. Esp. a nominali ἰσπύρα, γαίρη: παρὰ τὸ γάρα. Alii vero *Γερίων* dicitur voluti a Gerena s. Gereno oppido, in quo profugus fuit edacatus: unde et Hesiod. Κείρεθ δὲ Νελάϊος ταλαιπώριος οἶκος ἑσθλῶς Ἐρῆσθαι δὲ δούκων δὲ γαίρησι ἰσπύρα Νέρων. *Εἶτα ἰὸν εἰσέγειε παρ' ἐκπαθῶντος Γερίωνος*. Et rursus, Νέρωνος οἶος ἀλλοτῆ ἐν ἀδελφῶντος Γερίων. Plura super hæc re Eust. et Strabo. H. Steph. * Wasserb. ad Hom. p. 59. 68. Heyn. Hom. 4, 260. 7, 177. * Schaf. Mss.

* ΓΕΡΥΝΟΣ, Stephano B. in *Berberia*, ὁ μωρὸς βήρυγρος, Parva rana, Ranunculus. Idem rannuculi γαίρησι etiam dicuntur: ab Ionibus autem *Γερίων*, teste Eust. H. Steph. * *Γερίων*, Nicander A. 361. Θ. 621. * Wakef. Mss.

* ΓΕΡΥΣ, ἐτ Γέρουα, Hesychio γάρου, Senex. H. Steph.

* ΓΕΡΡΑ, Hesychio γαίρησι: vel potius γαίρησι. H. Steph. * * *Γερρά*, Valck. Adoniz. p. 292. ad Röv. 72. * Schaf. Mss.

* ΓΕΡΜΙΝΙΑ, Laconibus et Cretensibus est γαίρησι, teste Hes. Apud Aristoph. quocumq. A. [980.] pro γαίρησι, quod in vulg. Edd. legitur, quidam reputant γαίρησι: Πά τὸν ἀνατολή τῶν ἢ γαίρησι. *Ἦενεσθῶντες ἢ κατὰ μίτρας ἔστιν*. Quo in illud γαίρησι, a. γαίρησι, idem esse videtur quod γαίρησι, Senatus, Seniorum concilium. H. Steph. * Brunck. habet * *Γερμῶσι*. * Edd. * Valck. ad Röv. 72. * Schaf. Mss.

* * *ΓΙΖΙΠ*, alii * *Zyris*, Genus casine, Diosc. 1, 12. * Edd.

* ΓΙΞΥΝ pro ἰσπύρα dicit tradit Hes. Itemque *Γεῖα* pro ἰσπύρα. Pleonasmus legitur in his est τῶ γ, ut et in aliis. H. Steph. * In Cod. Ven. ἰσπύρα et ἰσπύρα legitur. * Edd.

* ΓΑΑΖΕΙ, Hesychio περὶσσεύων, σέπρω, Alus explicatas quatu, Clamat a. Vociferatur. H. Steph. * Pind. ap. Schol. Theoc. 1, 2. μέλαρ. Unde * *Γαυγῶς*, Hes. et Cyprii. Lex. 1, q. *εἶδος ἐτ γλαυγῶς*. * Edd.

* ΓΑΑΜΑΤΑ, Hesychio ἀστράγαλοι, Tali. H. Steph.

* * *ΓΑΑΜΙΑ*, τὸ ἄσπρον. Hes. Cod. Ven. At Musurus, πόλις Κρήτης. * Glossa, ni fallor, ad Cretenses pertinet, atque ita interpretatio: Γ. πόλις, Κρήτης. Schow. * Edd.

* * *ΓΑΑΣΣΙΝ*, Zonare μωρῶν, ἀνοσπύρα. Ignota vox Lexicis, præter Flav., qui Nostrom *σεπίσπινα* ante oculos habuit. Titum. Imo satis nota est: vide H. Steph. v. *Γάσσι*. * Edd.

* * *ΓΑΑΥΝΟΣ*, teste J. Poll. 7. εἶδος γαίρησι. H. Steph.

* ΓΑΕΦΑΡΑ, East. Dorice pro βλάρασι dicit tradit. Hes. vero exp. non solum βλάρασι, sed etiam σφαλλίζου. H. Steph. * Koen. ad Greg. 17. * Schaf. Mss.

* ΓΑΗΝΙΤΑ, Hes. exp. σπῆρα, Mala. H. Steph. * *ΓΑΙΑ*, Suidæ εἶδος, Gluten i. Glutinum: ἰδὲταιque *Etymologo* et East. Hesychio vero *Γαία* est εἶδος. H. Steph.

* ΓΑΙΝΗ, Suidæ et East. γέντα, Sorbes: pro quo et γλαῖτα. Elym. habet γλαῖτα. H. Steph. * Pseudo-Herodian. Paritit. * Edd.

* ΓΑΙΝΟΝ, a quibusdam vocari τῆς πεδῶν ἰσπύρα, tradit Theophr. H. P. 3, 11. Ubi quidam Codd. γλαῖτα habent, ut in Basil. Ed. margine annotatur: quam scripturam Gorr. quosque secutus, Facies, inquit, est Genus acris campores, præcipuo candore ac crispum. Sunt qui Galicam interpret, ut Theod. Gaza. H. Steph.

* ΓΑΙΟΝ, Hesychio εἶσπρον, λαγυρίν: ἰδὲταιque East. H. Steph.

* ΓΑΙΟΡΙ, Lado. Elym. enim γλαῖτα esse dicit

ap. Hes. scriptum Γρηφίσι. H. Steph.
 " * ΓΡΙΝΟΣ, Hesychio ἄρρα, Felle s. Cutis." H.
 Steph. " I. q. μένος, Eust. ad Od. p. 783. Bas.
 Etyim." M. Edd.

" * ΓΡΙΠΗΤΗΣ, ὁ, i. q. γριπός, Eust. ad Od. p. 783.
 Bas. * Γρίπτις, ὁ ἄρρατος, Etyim. M. * Γρίπτις, ὁ ἄρρα-
 τός, γριπτός, ὁ ἄρρατος, Ζουάρ, Edd.

" * ΓΡΙΠΗΜΕΝΑ, Hesychio et Etyim. τὰ συνελόμε-
 να, τὰ σπασμῶδες συμβαίνοντα, s. ἐγγίζοντα.
 Vide et Γριπώδης. H. Steph. " Hippocr. 75. Τα
 ἄρρατα πρὸς ἐπιχρόνδριον γριπώμενα, Gul. * ἐπι-
 νευλωμένα, Baechlin συνεγγίζοντα καὶ συνάκοντα.
 Edd.

" * ΓΡΙΦΑΣΘΑΙ, Hesychio γράφειν, Scribere. Sed
 addit, quosdam dicere a Lacouibus usurpari pro
 ζῆτι καὶ ἀμύσειν, Cerpere et vellere unguibus, s.
 Lanare unguibus. Idem quo γριπώμενα exp. non
 solum γριπώμενα, sed etiam * ἐπινευλωμένα: quod
 paulo ante γριπώμενα. Apud Eund. legitur Γριπώδης
 ὁ τῆς χειρὸς ἀλάς. H. Steph. " Eust. ad Od. p.
 785. Bas." Edd.

" * ΓΡΙΠΘΕΙΝ, Hesychio ἀναρῆσαι, ἢν πρῶτον
 μαθήσασκεν ἀλγῆται καὶ οὐραστῆται, Primum rudem-
 tum libicium, Modulus quem primum docentur, qui
 tibias inflare discunt: ut et J. Poll. 4. τὰ πρῶτα
 τῶν ἀλγῶν μαθήματα dicuntur αἶρα καὶ γριπθῆναι.
 At Γριπθῆναι, Hes. exp. θηρῆσαι: quod et βρε-
 θήναι dicitur. H. Steph. " Gl. * Γριπθῆναι Pagnus.
 T. H. ad Lucian. 3, 374. Mathem. Vett. 46. γριπθῆναι
 ἄλαιοι: 34. * Γριπθῆναι, i. q. χηλῶναι, Lat. Grunela,
 Γριπθῆναι Heroni Geometrae i. q. καλασῆναι. * Edd.
 " Jacobs. ad Tzetzi. 115.; Exerc. 2, 186. Mor. 323.
 et n.: ad Lucian. 1, 491. Γριπθῆναι, ibid." Schaf.
 Mss.

" * ΓΡΙΠΘΟΣ, ὁ, ap. Polyb. et Plat. Teli genus est,
 quod infero. Pilum, Hastæ cuspidis, quam terræ in-
 stantibus. Polyb. Καὶ τῶν μὲν κωπῶν παρὰ γυμνασίου
 μῆκειναι φορεῖν καὶ γριπθῶν. Sunt qui Glandes
 infero γριπθῶν, ut videbim in Εὐκαρπιδῶν. ἸΝΔΕ
 Γριπθῶν, [δ.] Qui γριπθῶν in prælio utitur, qui
 γριπθῶν rugat. Et Γριπθῶν, [δ, ἡ.] Qui γριπθῶν
 s. γριπθῶν gestat. Apud Polyb. Epit. utrumque
 legitur, et exp. Veles, qui pills utitur, Pilanus." H.
 Steph. " Schweigh. Lex. Polyb." Edd. " Γριπθῶν,
 Heyn. Hom. 6, 31." Schaf. Mss.

" * ΓΡΙΠΤΟΣ, Hesychio ἐπιβόλο, Latinis vero
 Grunnae dicitur θάλασσα. H. Steph.

" * ΓΡΙΠΥΝΟΣ, ὁ, Torris, Truncus. Vide Γριπῶν.
 H. Steph. " Etyim. M. s. Lycophr." Wakef. Mss.

" * ΓΡΟΥΣΣΕΤΑΙ, Hesychio μαθήματα s. ἐκτείνεταί.
 H. Steph.

" * ΓΡΥΚΟΚΚΟΣ, Gl. Cicum, Cicentum." Edd.

" * ΓΡΥΣΣΙΝ, ὁ, i. q. χῆρῶν, Eust. ad Od. p.
 785. Bas. ubi * Γρίσσων, Etyim. M. * Γρίσσων." Edd.

" * ΓΡΥΨ, νεός, ὁ, Gryps s. Gryphus. Plin. enim
 et Gryphas dicit et Gryphos. Sunt autem gryphes
 s. gryphi, Aves quadrupedes, lupi magnitudine, eru-
 bibus et unguibus leonibus, pennis in pectore rubris,
 in reliquo corpore nigris. De bello autem cum eis
 Artaxerxes aburi custodiam, multa Herod. 3,
 [102.] et Paus. in Atticis: et Plin. 7, 2. et Iren.
 Ctesias in Persicis. Hesychio γρύψες sunt non solum
 εἶδος ζῴων πτεροπόδων, sed etiam μένος τῶν τῆς νεότη-
 τος, et ἀγριότητος: fortia quoniam aeneas aduoco
 vostro sunt, ut aves ille fabulosa." H. Steph. " Ar-
 rian. Exp. Alex. 5, 4, 4. Gl. Γρύψες Gryphas. Plaut.
 Autid. 4, 8, 1. Nonius h. Eschl. Pr. 395." Edd.

" * Paus. 1, 91. Robnk. Ep. Cr. 94. Wessel. Diss.
 Herod. 70.; ad Herod. 235. Voss. Myth. Br. 1,
 159, 161. ad Lucian. 1, 388." Schaf. Mss.

" * ΓΡΥΨΑΘΑΙ, Hesychio γυλοῖ, σπῆλαια, Sple-
 nica." H. Steph.

" * ΓΡΥΨΘΗΝΑΙ, Eid. σπῆρα γυλοῖ, Emareida vetula.
 Sed addit, a quibusdam exp. καλαῖα ὄνον, Vetulam
 nimiam." H. Steph.

" * ΓΡΙΝΑΣΙΣ, Hesychio θῆλαια σῆες, Porce,
 Scrofe. Vide Γριπώδης. H. Steph.

" * ΓΡΙΝΗΙ, ἡ κόλῃ καὶ τετραμήνη πέτρα, ἡ δευτέρα
 τῆς σχοινία: Hesychio τίθειν ἢ σὴν τῆς πέτρας, δὲ ἡ
 τὰ σχοινία πέτρα τῆς νεῶν σῆσαις ἀφραλίζοντα.

Sed idem Hes. γρύψες esse dixerat etiam καλαῖα
 ἀγριότητος σῆσαις, et τὴν κολῆν τῆς πέτρας, ἢ λέγεται
 σῆσαις. Eust. quoque hujus ἄρρατος γρύψες meminit,
 ἡμῶν τῆς τῆς παρὰ Ἀσσοῦραθι θηλοῦντος γριπῆρ,
 dicens esse Locum in corrum, in quo scæticae ponde-
 rantur, teste E. Dionysio: in enim γρύψες esse tra-
 dit τὸ καλαῖα τῶν ἄρρατος πέτρας, εἰς τὴν πύργοντα
 ἢ ἄρρατος ἀπερῆναι: quod et ἄρρατος vocari a non-
 nullis. Nicander γρύψας adj. usurpavit pro Cavis,
 Profundis et capaciibus: A. 77. Πολλὰν ἐν γρύ-
 ψῆσιν, ἐν χῆρῃ εἶναι ἀρῆσαις: Schol. enim ibi exp.
 καλαῖα, καὶ βυθῆσαις, καὶ δευτεραί. At Γρίσσων, Hes.
 dicit scribit τῶν ἀρῆσαις καὶ τῶν μὴ λαλῶντων, Qui
 audiunt et non loquuntur." H. Steph. " Γρύψες προ-
 δόσις pro φολῆσι. Γρίψων, Lycophro 631, 1280.
 Edd. " Γρύψες, ad Meer. 385. Heringi Obs. 270.
 Tour. Opusc. 1, 555. Jacobs. Auth. 7, 113." Schaf.
 Mss. " Nicander G. 795. Mactra, Leon. Tat. 57.
 Γρίσσων, Lycophro 21." Wakef. Mss.

" * ΓΥΡΑΙ Πέτρα, Rupes quedam sic dicte in
 Icario Mari." H. Steph.

" * ΓΥΡΑΘΟΝ, Hes. esse dicit αἰετὸς πλεερίν, ἐν
 τῷ βάλαντι τῶν ἄρρατος ἀρῆσαις, Canistrum pan-
 panis et vitilli, Cistam panarium et vinis plexam: ut
 Lucian. Ἀρῆσαις αἰετὸς ναυτικῶν ἐν γυρῶντι ἄρρατος.
 Verum et alia ἐν λέγων πλεερίων εἰς τὰ θῆραια ἄρρατος
 παρεβόλλοντο, in qualis et vinis plexi. Ubi ut
 πλεερίων γυρῶντι δὲ γυρῶντι εἰς τὰ θῆραια ἄρρατος
 παρεβόλλοντο, in qualis et vinis plexi. Ubi ut
 πλεερίων γυρῶντι dicuntur, illa et ap. J. Poll. γυρῶντι
 πλεερίων. Suid. νεῶν γυρῶντι esse dicit αἰετῶν, ἐν
 τῶν πλεερίων καὶ διαμυρῶντι σπῆλαιων, et in Pro-
 verbio illo Γυρῶντι φῆσαι, quod ἐστὶ τῶν μῆντων
 πλεερίων usurpari: nihil tamen vetat et hic γυρῶντι
 accipere pro Cista s. Qualo vinum, quoniam et
 ipsum inflare conari non minus vana opera est, quam
 γυρῶντι πῆθον cribro hausta aqua implere." H. Steph.
 " Gl. Γυρῶντι Reticulus, Reticulum." Edd. " Ca-
 saub. ad Athen. 16. Heyn. ad Apollod. 1169. Timo
 Pol. 21. Aristoph. Fr. 239." Schaf. Mss. " Arrian.
 G. 151. * Γυρῶντι, Idem, Hes. * Γυρῶντι, Hes.
 V. Σαργάντι." Wakef. Mss.

" * ΓΥΒ, Hes. exp. ἰσπῆρ, ἰσπῆρ καὶ σῆρ." H. Steph.

" * ΓΥΒΤΑΜΗ, Eid. teste pro γυρῶντι dicitur, Id
 nimirum, ἐν τῷ ἢ ἀρῆσαις ἀρῆσαις τὰ ἰσπῆρα, Verticillum,
 quo pisces toros concias carpiunt." H. Steph.

" * ΓΥΒΥΝΗ, Hesychio φάρυγγ, Guttur, Fauces,"
 H. Steph.

" * ΓΥΒΑΙΟΙ, Eid. σπῆλαια καὶ αὐτὰ πρὸς βίλλαντι
 κοραδίοντα, Splenica et Latibula s. Lustra ad mare.
 Pro quo ap. Nicandrum LEGITUR Γυλοῖ, Θ. 125.
 Ἢ ἐπεὶ περὶ τῶν ἀρῆσαις θηρῶν τῶν ἀρῆσαις φηλοῦ
 λαχῶντι δὲ γυλοῖ δὲ τῶν ἰσπῆρων. Ubi Schol. quoque
 γυλοῖ dicit scribit τὰς ἀρῆσαις τὰς ἐν τῶν σπῆραις
 τῶν γυρῶντι." H. Steph. " * Γυλοῖ, ibid. 531."
 Wakef. Mss.

" * ΓΥΝ, Dur. et Ion. pro γυλοῖ, ut δὲ pro ἰσπῆρ.
 Utitur Herod." H. Steph. " Koen. ad Greg. 185."
 Schaf. Mss.

" * ΓΥΝΟΡ, Lacones pro γυλοῖ dicunt, teste Hes."
 H. Steph.

" * ΓΥΝΟΣ, Eid. γυλοῖ εἶδος: Item καλαῖα τῆς πα-
 λαίστρας, alitis αἰετῶν. Sed hæc suspicione usendi
 non caret." H. Steph. " Ad Herod. 327." Schaf.
 Mss.

" * ΓΥΟΣ, Eid. γυλοῖ." H. Steph.

" * ΓΥΣΠΑΡΑΝΙΟΝ, Genus placente, Athen. 14,
 15." Edd.

Δ.

" * ΔΑΒΕΛΟΣ, pro δαδῶ dicunt Lacones, Hes."
 H. Steph.

" * ΔΑΒΙΤΙΚΟΣ, (ἡ, ὁ), Davidicus, Chrys. in I
 Ep. ad Tim. Sermon. 14. T. 4. p. 308. Καὶ τὰ σπῆραι
 τὰ δαβιτικῶν καλαῖα σπῆραι ἀρῆσαις δαβιτικῶν." Seager.
 Mss.

" * ΔΑΙΚΟΑΟΝ, Hesychio δῆλαιον: quod et
 Ζέλοισι." H. Steph.

" * ΔΑΨΟΝ, Hes. esse dicit νεκρῶν: quod et
 δασι." H. Steph.

“ΔΑΔΑΙΝΕΙΝ, Hesychio ἀρέσειεν, ἀρεσιζέειν, μεμυρῆν, φρονιζέειν. Infra Δαδαινεῖν. H. Steph.

“ΔΑΔΙΞ, J. Poll. 4, [168.] μέτρον ἕξαγώνων, Mensura sex choricum capax. “Αδδξ; vero, Eust. et Etym. testibus, esse μέτρον τετραγώνων exp. Aristoph. H. Steph.

“ΔΑΔΥΣΣΕΘΑΙ, Hesychio Δαδεῖσθαι, σπαρῆσεσθαι, Trahi, Dilacerari: quo ferme signif. et Λυθῆσεσθαι. Infra Δαδῆσεσθαι et Δαδῆσεσθαι. H. Steph. “ Etym. M. 289, 7. Wakef. Mss.

“ΔΑΕΙΡ, Hesychio εἰσάμαρ, οἷα: forsan pro δαῖο s. δαῖο ἔλαο. H. Steph.

“ΔΑΗΑΗΣ, Hesychio Sacerdos Dianae. H. Steph.

“ΔΑΙΘΗΣΟΥΣΙ, Hes. affert pro βουαριζουσι. H. Steph.

“ΔΑΙΔΥΣΣΕΘΑΙ, Hesychio Δαδεῖσθαι: pro quo supra Δαδῆσεσθαι. H. Steph.

“ΔΑΙΕΜΕΝ, ap. Hes. legitur exp. δαίμονων. H. Steph.

“ΔΑΙΜΟΝΗΤΙΑ, Hes. teste Cretenusibus est δαίμονιζέειν. H. Steph.

“ΔΑΙΜΟΣ, Cajus bona in fucum s. ararium regis relata sunt. Hesychio enim τὰσὺν εἰσι τὰ καταδικασθέντες τὰς οὐλίας εἰς βουλόμας. H. Steph.

“ΔΑΑΑΙΧΑΝ, Hes. dicit scribit δάλασσον, Mare. H. Steph.

“ΔΑΑΙΔΑΣ, Hes. esse dicit τὰς μεμυροτόμευσι. H. Steph.

“ΔΑΑΙΟΧΕΝ, Hes. Amphroclia esse dicit τὰ κατὰ ἀνοχίαι: ab aliis vero exponi μαχεῖον: ut Δαλοχίαι quoque Idem exp. μαχέαι: pro quo infra Δαλοχίαι. H. Steph.

“ΔΑΑΜΑΤΙΚΗ, ἡ, Vestis sacerdotalis, fere elavata. Gl. “Δαματωῦ Delmatica. Δαματωῦ, E-piphani. Her. 15, p. 70. Edd.

“ΔΑΜΑΣΚΗΝΟΝ, Gl. Prunus, sc. μέλον, Athen. 49. Geop. 10, 75. Schweigh. Mss. “ Δαμασκηνή et * Δαμασκον, 39, 75. Edd. “ Δαμασκηνή, Schol. Theocrit. 7, 144. Wakef. Mss.

“ΔΑΜΑΤΗΡ, Dorice pro Δαμῆτερ, Ceres: itidemque Δαμῆτερ pro Δαμῆρρος. At Δαμῆρρος, Hes. esse dicit Florem similem narcissi. Idem Δαμῆρρῆζον, Cyprus esse dicit τὸν ἐνὶ ἀγρῶν τὸν Δαμῆρρῆζον καρπὸν, Colligere Cereales fruges. H. Steph.

“Δαμῆρρο, ad Charit. 240. Δαμῆρρο, Bergler. Alciph. 219. Koen. ad Greg. 83. Fischer. ad Weller. G. G. 1, 82. Brunck. Aristoph. 1, 271. T. H. ad Plut. p. 296. Δαμῆρρῆζον, Valck. ad Ammon. 70. Schaf. Mss.

“ΔΑΜΕΛΑ, Festum ap. Tarentinos, Hes. H. Steph.

“ΔΑΜΩΣΙΞ, δαμῶσις, ἡ οἱ ἐτελεῖται, ap. Lacones: si non mentiantur Hes. exemplaria. Nam, nisi fallor, scz. Δαμῶσις. Δαμῶσις enim essent αἱ δαμῶσις s. αἱ δαμῶσις, Publications. H. Steph.

“ΔΑΝΔΑΙΝΕΙΝ, Hesychio ἀρεσιζέειν, φρονιζέειν, μεμυρῆν: pro quo supra Δαδαινεῖν. H. Steph.

“Εκδανδαίνεσθαι, κατακαλῆσθαι. Edd.

“ΔΑΝΔΑΙΔΕΞ, Hesychio εὐκροεῖν, τραβῆν, ἡ εἶναι τετριγυμένους: J. Polluci autem [6, 76, 77.] μάζαι μεμυρομένης τετριγυμένους τραβῆν, Μαζαε exp. hordeo tostato. Infra Δανδαίνεσθαι. H. Steph. “ In Etym. M. v. Ἰσουλus perperam legitur * Δανδαίνεσθαι. Edd.

“ΔΑΝΔΑΛΟΣ, Hes. teste dicitur Eriothaeus avis. H. Steph.

“ΔΑΟΧΟΣ, Hesychio μαχέαι: pro quo supra Δαλοχίαι. H. Steph.

“ΔΑΡΔΑΙΝΕΙ, Hesychio μολῖνει, Inquinat, Contaminat. H. Steph.

“ΔΑΡΔΑΝΕΙΟΣ, Schol. Il. G. 145. Wakef. Ion. 88. Antip. S. 69. Marcellus 39. ad Diod. S. 1, 376. Agathias 62. * Δαρδανῶν, Jacobs. Anth. 8, 27. Heyn. Hom. 4, 549. Schaf. Mss.

“ΔΑΡΔΑΙΑ, Hesychio βῆσαι, σπαράζειν. H. Steph.

“ΔΑΤΕΝ, pro ἐπίγειον positum esse testatur Hes. Boeotice forsan ε̄ verso in δ, ἡ in α, et exento e e diphthongo. H. Steph.

“ΔΑΤΙΣΜΟΣ, ὁ, Datidis imitatio: de dictione plurius verbis idem repetente, et quidem solocous: Proverbio sumto a Datide quodam Persa, qui cum

satrpa esset in Graecia, Graecoque loqui affectum, dicebat ἔδρατα, καὶ τέρματα, καὶ χαιροῖμαι. [Aristoph. Ep. 291.]: plurius super eadem re concervato synonymis, et barbare posito χαιροῖμαι pro χαιρῶ, ingrato simul sono τῶν ἰσομοσταλῆτων. Hinc Δατῆσιν Aristoph. Ep. [289.] Δατῆσι μέλον vocat: Νῆε τούτ’ ἐστὶν ἕκαστὸ Δατῆσι μέλον, “Ὁ δατῆσι τούτ’ ἦτε τῆς μεμυρομένης, Τὰ θροῖμα, καὶ τέρματα, καὶ χαιροῖμαι. Non multum absimile huic Datismo, est Proverbum illud, “Ἄρασι εὐκροεῖν, αἱ δ’ ἀκαρῆσι τὸ εὐκροεῖν: idem enim ibi positur et negatur, sed diversis verbis, synonymis tamen: ut si tu εὐκροεῖς ab aliquo peteres, ille se εὐκροεῖν habere negaret. H. Steph. “ Valck. Adoniz. p. 260. ad Herodiam. Philet. 435. “ Δατῆσι, ibid. Schaf. Mss.

“ΔΑΤΟΣ, Hesychio ὁ τραγῆσι, Videndum: item Urbis nomen ap. Laconas. Δατῶσι autem, Varr. affert pro δάλοισι, πανουργοῖσι. H. Steph. “ Heringa Obs. 212. Tourp. Opusc. 1, 74. Schaf. Mss.

“ΔΑΥΤΟΣ, Hesychio δαυῖς, Hirtus, vel Demus. Vide Δαυλίαι. H. Steph.

“ΔΑΥΕΙΝ, Edd. κοιμᾶσθαι, Dormire: quod et Ιάωεον. H. Steph.

“ΔΑΥΚΑΑΙΞ, Pes gallinaceus. H. Steph.

“ΔΑΥΑΙΞ, Urbis quidam Phocidis, ab alia nominata Δαυλίαι et Δαυλίαι, teste Eust., quoniam se σπέρματα fuit et δαυαίς: licet alii a Nymphis quibus Daulidis denominatam velint. Ac si Δαυλίαι quidem, Ciris ejus urbis dicitur Δαυλίαι: a Δαυλίαι autem, Δαυλίαι s. Δαυλίαι, et Δαυλίαι, ἡ. Et quoniam in hac Daulide τὰ περί Φιλαμῆλας καὶ Πρίστου μεμυροῦσιν γενέσθαι, inde ἡ φιλμῆλα s. ἡ πρίστου vocatur Δαυλίαι ἔρρα, a Soph., si memoria me non fallit: et Δαυλίαι ἔρρα ap. Aristoph. Unde et Ovid. Defect Threodum Daulias ales Iby. H. Steph. “ Δαυλίαι, Thuc. 2, 29, not. Edd.

“ΔΕΑ, a Tyrrhena dicitur ἡ Πέα, teste Hes. qui exp. etiam δαίμαρ, φόβος, Metus, Terrores. Est autem hoc posterius δα positum pro δαμα, ut ἐπίθαι pro ἐπίθαι, a nom. SING. δάμα: a quo est et gen. δαμας, quem idem Hes. e Soph. Acidalio affert pro δαμας. H. Steph.

“ΔΕΑΔΑΑΣ, Hes. exp. δαμας, Fasciculos. H. Steph.

“ΔΕΙΚΕΑΙΣΤΗΣ, Eust. [836, 42.] habet Δεικωλαστή: Plut. δεικωλαστή in Anaglyph. Laconicis, et in Ages. [21.] Ibi enim Agesilaus Callipedia, τῆ τῶν τραγῆσι τῶν ἐπιμαρῶν, insolentius se ingerenti in comitatum ipso, et interroganti an se non novisset, respondet, “Ἄλλ’ οὐτὶ γ’ ἐστὶ Καλλεπιδῶν ὁ δεικωλαστή: Ubi et Plut. subjungit, ita a Lacedaemonio vocari τὸν μέμον. H. Steph.

“ΔΕΙΚΑΙΣΤΗΝ, Qui decem libram est: item, Qui decem obolorum. Nam, ut Aristot. refert in Himerorum Politia, Siciliis τὸν ἀφῆλον vocant ἄλιμαρ: et τὸν Κορίθιον σπαρῆσι appellat δεικωλαστήν, quoniam δαμα ἀφῆλον δαμαρ. Unde Sophro, ὁ μεμυροῦσιν δεικωλαστή, Merces, est decem oboli. J. Poll. L. 4, c. 24. et L. 9. H. Steph. “ Ad Diod. S. 1, 424. Schaf. Mss.

“ΔΕΑΕΔΩΝΗ, Hesychio ὁ μάλας ἰχθύς. H. Steph.

“ΔΕΑΕΤΠΟΝ vocari τὸν γανῖον, antea est Timachidas Rhodius ap. Athen. [699.] Id autem est Laterna, vel Fax. Sic Hesychio quoque δεικωλαστή est γανῖον, ἢ αἱ νεκροεπιπέτοις γανῖοντες: Iliademque Eust., qui esse dicit γανῖον, ἢ αἱ δεικωλαστήσιν γανῖοντες. H. Steph. “ Pro δεικωλαστή, Orpian. A. 2, 491. Athet. 287, ubi perperam “Δεικωλαστή. Edd. “ Valck. Callim. 282. Schaf. Mss.

“ΔΕΑΙΑ, Hesychio δαμαρ, Laurus. H. Steph.

“ΔΕΑΙΧΠΑ, Edd. τὰ * ἄλιχον. H. Steph.

“Varro 2, 4, 16. Cum porci depulsi sunt a mastris, a quibusdam Delici appelluntur. Cato 2, 7, p. 22. Edd.

“ΔΕΑΚΑΝΟΣ, Piscis quidam a Delcone fluvo denominatus: de quo Athen. 3. H. Steph.

“ ΔΕΛΑΙΔΕΣ, Hesychio ἄφραξ, vel ἕων ἕμων μέλας. Suidae autem Δελαιεσὶ sunt ἄφραξ, Vespurgum cellae. Rursus Hes. Δελλαῖος affert pro τοῦδ’ ἄφραξ et ἄφραξ, Fovi. H. Steph. “ Koen, ad Greg. 112. Schaf. Mss.

“ ΔΕΛΑΪ, Voco. Hes. enim δέλαε expr. κολέε. H. Steph.

“ ΔΕΛΦΙΣ, ἴδω, ἕ, i. q. Δελφικῆ, Delphica: h. e. Delphus ortu vel habitans: aut etiam Quae Delphorum est. Δελφῶς autem vocarunt olim Urbem quandam in Parnasso sitam, cujus Cives quoque Δελφοῖσι nominantur, ut Ἀσπυρίους etiam vocarunt et Urbem et ejus Incolas. Aristoph. N. [603.] Βάσκασι Δελφοῖσι ἰσπυρίοισι. Eur. [Andr. 899.] Δελφῶς πέτρα. Et ap. Suid. Δελφῶς γὰρ φῶμα τοῦ ἰσπυρίοισι, Delphicum oraculum. Celebre enim olim Delphi fuit oraculum Apollinis, qui et Delphicus inde nominatus est, quod ibi responsa sciscitantibus daret. H. Steph. “ Gl.

“ Δελφοῖσι τρίτους Ἀπὸλλωνος. Corint. “ Δελφῶς, neta, Procop. B. V. 1, 21. “ Δελφῶ, ἕ, Delphica mensa, Plut. Graccho 2. ubi perperam Δελφῶνας. Sic Elym. M. 255. “ Δελφῶ, ἴδω, ἕ, pro eod. Lucian. Lexiphr. 7. Schneider. Lex. “ Δελφῶ, Thuc. 1, 112. Diod. 5. 16. 322. 323. Athen. 229. 323. Herod. 1, 31. Δελφῶς, Oryb. H. in Apoll. 4. East. in Od. A. 17, 52. “ Δελφῶ, Stuhl. Eum. 1, 62. Callim. 1, 577. Delphicus, ad Callim. 1, 62. Δελφῶς ἀνὴρ ἰσπυρίοισι, ad Herod. 693. Δελφῶς, Wesscl. Herod. 35. Bentl. Op. 136. De domaris, ad Lucian. 1, 409. Δελφῶ, Markl. Suppl. p. 225. Ion. 44. 329. 1343. 1385. Jacobs. Anth. 7, 192. Husch. Anal. 197. Brunck. Aristoph. 1, 207. Chardon Magaz. Encycl. N. 1. T. L. 1796. p. 94. Δελφῶ, ἴδω, ἕ, Delphica, Toup. Add. in Theocr. 406. Valck. Hipp. p. 310. Δελφῶ, vocat., Toup. Orusc. 1, 373. De tripode, Fabric. B. G. 1, 318. Δελφῶς, Wakef. Eum. 2. A. τρίτους, ad Phalar. 317. Thom. M. 203. “ Schaf. Mss.

“ ΔΕΛΦΥΝΗΣ, ἕ, Delphicus: draco ab Apolline Delphico interventus: ut Apoll. R. 2. “ Ἐν ποτὶ κερταρῶν ἐπὶ δευρῶν Παντοκράτωρ Δελφῶν ἐκείνην κελύμενον ἕξτεριζέον. Ubi Schol. annotat, quodam mase, esse dicere hoc Δελφῶν, sub. δρῶντα: alios fem., sub. δρῶντα: testari vero et Leandrum ac Callim. Δελφῶν vocatum fuisse δρῶντα τῶν φάλαιστων τὸ ἐκ Δελφῶς χρηστέον. Vide et Δελφῶς. H. Steph. “ Callim. 1, 557. Jacobs. Exerc. 2, 164. “ Schaf. Mss.

“ ΔΕΛΦΥΝΗΣ, ἕ, Delphicus: draco ab Apolline Delphico interventus: ut Apoll. R. 2. “ Ἐν ποτὶ κερταρῶν ἐπὶ δευρῶν Παντοκράτωρ Δελφῶν ἐκείνην κελύμενον ἕξτεριζέον. Ubi Schol. annotat, quodam mase, esse dicere hoc Δελφῶν, sub. δρῶντα: alios fem., sub. δρῶντα: testari vero et Leandrum ac Callim. Δελφῶν vocatum fuisse δρῶντα τῶν φάλαιστων τὸ ἐκ Δελφῶς χρηστέον. Vide et Δελφῶς. H. Steph. “ Callim. 1, 557. Jacobs. Exerc. 2, 164. “ Schaf. Mss.

“ ΔΕΛΦΥΝΗΣ, ἕ, Delphicus: draco ab Apolline Delphico interventus: ut Apoll. R. 2. “ Ἐν ποτὶ κερταρῶν ἐπὶ δευρῶν Παντοκράτωρ Δελφῶν ἐκείνην κελύμενον ἕξτεριζέον. Ubi Schol. annotat, quodam mase, esse dicere hoc Δελφῶν, sub. δρῶντα: alios fem., sub. δρῶντα: testari vero et Leandrum ac Callim. Δελφῶν vocatum fuisse δρῶντα τῶν φάλαιστων τὸ ἐκ Δελφῶς χρηστέον. Vide et Δελφῶς. H. Steph. “ Callim. 1, 557. Jacobs. Exerc. 2, 164. “ Schaf. Mss.

“ ΔΕΛΦΥΝΗΣ, ἕ, Delphicus: draco ab Apolline Delphico interventus: ut Apoll. R. 2. “ Ἐν ποτὶ κερταρῶν ἐπὶ δευρῶν Παντοκράτωρ Δελφῶν ἐκείνην κελύμενον ἕξτεριζέον. Ubi Schol. annotat, quodam mase, esse dicere hoc Δελφῶν, sub. δρῶντα: alios fem., sub. δρῶντα: testari vero et Leandrum ac Callim. Δελφῶν vocatum fuisse δρῶντα τῶν φάλαιστων τὸ ἐκ Δελφῶς χρηστέον. Vide et Δελφῶς. H. Steph. “ Callim. 1, 557. Jacobs. Exerc. 2, 164. “ Schaf. Mss.

“ ΔΕΛΦΥΝΗΣ, ἕ, Delphicus: draco ab Apolline Delphico interventus: ut Apoll. R. 2. “ Ἐν ποτὶ κερταρῶν ἐπὶ δευρῶν Παντοκράτωρ Δελφῶν ἐκείνην κελύμενον ἕξτεριζέον. Ubi Schol. annotat, quodam mase, esse dicere hoc Δελφῶν, sub. δρῶντα: alios fem., sub. δρῶντα: testari vero et Leandrum ac Callim. Δελφῶν vocatum fuisse δρῶντα τῶν φάλαιστων τὸ ἐκ Δελφῶς χρηστέον. Vide et Δελφῶς. H. Steph. “ Callim. 1, 557. Jacobs. Exerc. 2, 164. “ Schaf. Mss.

“ ΔΕΛΦΥΝΗΣ, ἕ, Delphicus: draco ab Apolline Delphico interventus: ut Apoll. R. 2. “ Ἐν ποτὶ κερταρῶν ἐπὶ δευρῶν Παντοκράτωρ Δελφῶν ἐκείνην κελύμενον ἕξτεριζέον. Ubi Schol. annotat, quodam mase, esse dicere hoc Δελφῶν, sub. δρῶντα: alios fem., sub. δρῶντα: testari vero et Leandrum ac Callim. Δελφῶν vocatum fuisse δρῶντα τῶν φάλαιστων τὸ ἐκ Δελφῶς χρηστέον. Vide et Δελφῶς. H. Steph. “ Callim. 1, 557. Jacobs. Exerc. 2, 164. “ Schaf. Mss.

“ ΔΕΛΦΥΝΗΣ, ἕ, Delphicus: draco ab Apolline Delphico interventus: ut Apoll. R. 2. “ Ἐν ποτὶ κερταρῶν ἐπὶ δευρῶν Παντοκράτωρ Δελφῶν ἐκείνην κελύμενον ἕξτεριζέον. Ubi Schol. annotat, quodam mase, esse dicere hoc Δελφῶν, sub. δρῶντα: alios fem., sub. δρῶντα: testari vero et Leandrum ac Callim. Δελφῶν vocatum fuisse δρῶντα τῶν φάλαιστων τὸ ἐκ Δελφῶς χρηστέον. Vide et Δελφῶς. H. Steph. “ Callim. 1, 557. Jacobs. Exerc. 2, 164. “ Schaf. Mss.

“ ΔΕΛΦΥΝΗΣ, ἕ, Delphicus: draco ab Apolline Delphico interventus: ut Apoll. R. 2. “ Ἐν ποτὶ κερταρῶν ἐπὶ δευρῶν Παντοκράτωρ Δελφῶν ἐκείνην κελύμενον ἕξτεριζέον. Ubi Schol. annotat, quodam mase, esse dicere hoc Δελφῶν, sub. δρῶντα: alios fem., sub. δρῶντα: testari vero et Leandrum ac Callim. Δελφῶν vocatum fuisse δρῶντα τῶν φάλαιστων τὸ ἐκ Δελφῶς χρηστέον. Vide et Δελφῶς. H. Steph. “ Callim. 1, 557. Jacobs. Exerc. 2, 164. “ Schaf. Mss.

“ ΔΕΛΦΥΝΗΣ, ἕ, Delphicus: draco ab Apolline Delphico interventus: ut Apoll. R. 2. “ Ἐν ποτὶ κερταρῶν ἐπὶ δευρῶν Παντοκράτωρ Δελφῶν ἐκείνην κελύμενον ἕξτεριζέον. Ubi Schol. annotat, quodam mase, esse dicere hoc Δελφῶν, sub. δρῶντα: alios fem., sub. δρῶντα: testari vero et Leandrum ac Callim. Δελφῶν vocatum fuisse δρῶντα τῶν φάλαιστων τὸ ἐκ Δελφῶς χρηστέον. Vide et Δελφῶς. H. Steph. “ Callim. 1, 557. Jacobs. Exerc. 2, 164. “ Schaf. Mss.

“ ΔΕΛΦΥΝΗΣ, ἕ, Delphicus: draco ab Apolline Delphico interventus: ut Apoll. R. 2. “ Ἐν ποτὶ κερταρῶν ἐπὶ δευρῶν Παντοκράτωρ Δελφῶν ἐκείνην κελύμενον ἕξτεριζέον. Ubi Schol. annotat, quodam mase, esse dicere hoc Δελφῶν, sub. δρῶντα: alios fem., sub. δρῶντα: testari vero et Leandrum ac Callim. Δελφῶν vocatum fuisse δρῶντα τῶν φάλαιστων τὸ ἐκ Δελφῶς χρηστέον. Vide et Δελφῶς. H. Steph. “ Callim. 1, 557. Jacobs. Exerc. 2, 164. “ Schaf. Mss.

“ ΔΕΛΦΥΝΗΣ, ἕ, Delphicus: draco ab Apolline Delphico interventus: ut Apoll. R. 2. “ Ἐν ποτὶ κερταρῶν ἐπὶ δευρῶν Παντοκράτωρ Δελφῶν ἐκείνην κελύμενον ἕξτεριζέον. Ubi Schol. annotat, quodam mase, esse dicere hoc Δελφῶν, sub. δρῶντα: alios fem., sub. δρῶντα: testari vero et Leandrum ac Callim. Δελφῶν vocatum fuisse δρῶντα τῶν φάλαιστων τὸ ἐκ Δελφῶς χρηστέον. Vide et Δελφῶς. H. Steph. “ Callim. 1, 557. Jacobs. Exerc. 2, 164. “ Schaf. Mss.

“ ΔΕΛΦΥΝΗΣ, ἕ, Delphicus: draco ab Apolline Delphico interventus: ut Apoll. R. 2. “ Ἐν ποτὶ κερταρῶν ἐπὶ δευρῶν Παντοκράτωρ Δελφῶν ἐκείνην κελύμενον ἕξτεριζέον. Ubi Schol. annotat, quodam mase, esse dicere hoc Δελφῶν, sub. δρῶντα: alios fem., sub. δρῶντα: testari vero et Leandrum ac Callim. Δελφῶν vocatum fuisse δρῶντα τῶν φάλαιστων τὸ ἐκ Δελφῶς χρηστέον. Vide et Δελφῶς. H. Steph. “ Callim. 1, 557. Jacobs. Exerc. 2, 164. “ Schaf. Mss.

“ ΔΕΛΦΥΝΗΣ, ἕ, Delphicus: draco ab Apolline Delphico interventus: ut Apoll. R. 2. “ Ἐν ποτὶ κερταρῶν ἐπὶ δευρῶν Παντοκράτωρ Δελφῶν ἐκείνην κελύμενον ἕξτεριζέον. Ubi Schol. annotat, quodam mase, esse dicere hoc Δελφῶν, sub. δρῶντα: alios fem., sub. δρῶντα: testari vero et Leandrum ac Callim. Δελφῶν vocatum fuisse δρῶντα τῶν φάλαιστων τὸ ἐκ Δελφῶς χρηστέον. Vide et Δελφῶς. H. Steph. “ Callim. 1, 557. Jacobs. Exerc. 2, 164. “ Schaf. Mss.

“ ΔΕΛΦΥΝΗΣ, ἕ, Delphicus: draco ab Apolline Delphico interventus: ut Apoll. R. 2. “ Ἐν ποτὶ κερταρῶν ἐπὶ δευρῶν Παντοκράτωρ Δελφῶν ἐκείνην κελύμενον ἕξτεριζέον. Ubi Schol. annotat, quodam mase, esse dicere hoc Δελφῶν, sub. δρῶντα: alios fem., sub. δρῶντα: testari vero et Leandrum ac Callim. Δελφῶν vocatum fuisse δρῶντα τῶν φάλαιστων τὸ ἐκ Δελφῶς χρηστέον. Vide et Δελφῶς. H. Steph. “ Callim. 1, 557. Jacobs. Exerc. 2, 164. “ Schaf. Mss.

“ ΔΕΥΚΕΙ, Hesychio φαστίζε, Curat. H. Steph. “ ΔΕΥΚΕΙ, Hesychio λαμπρῶς, ἕμων: pro quo supra Δεκέι. “ Δεκέι, ἕ, ἕ, Nicander A. 322. παρὲς δεκέι, pro εὐλαγῶ, περιελάει, ubi et ἀδελφῶν pro γλαυέι: 202. ἴδω, ἕ “ νεκέι Ms., ubi et ἰσπυρίοισι. “ Schneider. Lex.

“ ΔΕΥΚΟΣ, τῶ, ἕ, q. γλαυέος, Schol. Apoll. R. 1, 1037. τ. 207. 390. “ Edd. “ T. H. ad Lucian. Dial. 78. ad Lucian. 1, 255. “ Schaf. Mss. “ Schol. Nicand. 9. 626. “ Wakef. Mss.

“ ΔΕΥΑΟΝ, Hesychio πωροῖον, ἄχρηστον, Malum, Inutile. H. Steph. “ ΔΕΥΣ, Hesychio Ζεὺς, Jupiter. H. Steph. “ ΔΗΪΗΡΕΣ, Hesychio ἄστροβῆι: pro quo ap. Suid. ἄστροβῆι. H. Steph.

“ ΔΗΛΑΙΣΤΗ, Hesychio ἄστροβῆι, Miserabilis. H. Steph. “ ΔΗΛΑΙΣΘΑΙ, Eid. ὄλαος, βεβούθη, Velle: UT ET Δελφῶ, Eid. βούλα, Voluntas. H. Steph. “ Greg. Cor. Tab. Heracl. Plut. Apophth. Valck. ad Theocr. p. 258. “ Δηλαῖσθαι, Archybas Gabi p. 696. Vela Δηλαῖσθαι. “ Edd. “ Δηλαῖσθαι, Valck. Adonias p. 259. 302: ad Rom. 66. Brunck. Aristoph. 1, 13. Jacobs. Animad. 219. Δηλαῖ, (sic.) ibid. “ Schaf. Mss.

“ ΔΗΛΑΙΟΙ, Hesychio εἰ ἀδελφῶν γυναικῶν: qui supra δέλαος et αἰδέλαος. Est et Ethnicon nomen in Δέλαος infra. H. Steph.

“ ΔΗΛΑΟΜΑΙ, Volo. Unde ap. Hes. ἔδελαιος, quod expr. ὄλαος: item ἔδελαιος et ὄφῆ, de quibus supra. H. Steph.

“ ΔΗΛΑΟΣ, ἕ, Delus: Insulae nomen, quam Aristot. ita appellatam prouidit, quoniam repente apparuerit enata, teste Plin. 4, 12. ubi et alia ejus nomina refert. Elym. quoque Δέλου nominatam tradit ἔτι ἐξ ἀφῶν βήστων ἰσπυρίοισι, s. quoniam eam quondam ἔμελλεν ἐν τῇ θαλάσῳ ἕ Ζεὺς ἀνέβαινε εἰς Δέλου ἰσπυρίοισι. INDE Δέλου dicitur Qui ex ea oriundus est: et Apollo Δέλου, quoniam ibi eum peperit Latona una cum sorore ipsius Diana. Et Proverb. Δέλου εὐλαγῶν, de Peritissimo natatore: quoniam tunc Delus ferebat. Et Fem. Δελῶς, ὄδω, ἕ, pro Δελῶς, Delia, Oriunda e Delo: ut Δηλαῖος γυναικῶν, vel simpl. Δηλαῖος, Mulieres Deliae, Delum incolentes femine. Athen. 8. Τὰς τῶν βῶν εἰς αἰδέλαος. Idem alii quodvis citat Semi eujusdam Delii Δηλαῖος, sc. βιβλίον, i. e. Librum de Delo et Rebus in ea memorabilibus scriptum. Dicta vero et Navis quaedam Δηλαῖα, qua nimirum Theori in Delum navigabant Delii Apollinis oraculum consulendi gratia: qui Theori INDE Δηλαῖοισι dicti, quod nava Delinde consultum Apollinem interrent, teste Hes. Harpocr. ac Suida. A Delis, i. e. Deli incolis, est ROSSEA. Δηλαῖος, Deliaeus: h. e. Cr. Qui Deliorum est, Ad Delios pertinet: Thuc. [3, 104. East. 738, 51.] NEUTR. Δέλου, Delium, Apollinis Delii templum, teste Steph. B.: qui Δέλου et Δελῶν Locorum etiam nomm. esse tradit: UNDE Δηλαῖος dicitur Qui inde oriundus est. AT Δέλου, τῶ, sub. ἰσπυρίοισι, Sacra quae Delio Apollini peragebantur, J. Pollici 1. “ H. Steph. “ Δέλου, τῶ, sc. ἰσπυρίοισι, Xen. Mem. 4, 8, 2. “ Edd. “ Δέλου, Igen. Hymn. 190. Markl. Iph. p. 587. Abresch. Esch. 2, 2. Jacobs. Anth. 7, 75. Δέλου, Fabric. B. G. 1, 326. Valck. ad Ammon. 53. Huschk. Anal. 224. ad Diod. 8, 2. 574. Δέλου, ad J. 327. Δηλαῖος, Ruhnck. Ep. Cr. 8. Markl. Iph. p. 587. Musgr. Iph. T. 1255. Ion. 168. Herc. F. 689. Jacobs. Anth. 6, 117. Agathias 25. “ Schaf. Mss.

“ ΔΗΝΑΡΙΟΝ, τῶ, Denarius: Genus numismatis Romani, valens tres obolos et semissem, et in Pauct. tradit Bud. Vide et Ἀσπυρίοιον. Nom. secundum syllabam corripit. H. Steph. “ Gl. Δηναρίοιον. Sestertium, Denarius. Δηναρίοιον λευκῶν: Asprum. Δηναρίοιον. Biniones. “ Edd.

“ ΔΗΤΟΣ, Hesychio ἕσπερος, Posterior. H. Steph. “ ΔΙΑΓΑΛΛΙΝΕΪΝ, Hesychio διαλαμναῖσθαι. H. Steph.

“ ΔΙΑΔΕΛΛΕΪΝ, Hesychio διαπέρειν, Divellere, Distrabere. Sed si alphabetico ordine niti velimus, leg. ap. eum διαδῶλλεον. H. Steph.

“ ΔΙΑΔΕΣΜΑ, dicta est a Zoroastre ἢ εὐστρεῖ

μυλάχρ. Malva hortensis, ut est ap. Diosc." H. Steph.

"ΔΙΑΚΑΛΑΜΑΖΑΡΚΕΣ ἑρμῆς, ap. Rhodios in Lege quadam dicuntur οἰτὴν καλλίαν τὴν ἀπερίτμητον ἢ ἐπιθεοσκεπνῆσιν, teste Hes." H. Steph.

"ΔΙΑΚΑΥΝΙΑΣΑΙ, Hesychio est διακλυσσασθῆσι: a ταύνη, quod est ἄλφρον. Eadem tradunt Suid., Etym. et Lex. meum vet.; sed ille habet Διακυνισσασθῆσι, Etym. Διακυνισσῆσιν, Lex. meum vet. Διακυνῶσαι: quod eorum omnium proxime accedit ad eūdem. Primum tamen Διακυνῶσαι ap. Aristoph. legitur Eip. [1031.] "H Διακυνῶσαι πύρερον λαυσσώμεθα μεῖζον: ubi Schol. quoque exp. διακλυσσώμεθα." H. Steph. "Διακυνῶζω, Heringi Obs. 226. Musgr. Hel. 1168. Bruck. Aristoph. 3, 150." Schaeff. Mss.

"ΔΙΑΛΑΣ, Hes. exp. τὰς θύλας καὶ φανεράς: idēque διάλας, φανερός, Manifestum, Perspicuum, Apertum." H. Steph.

"ΔΙΑΛΑΥΟΣ, Hesychio ἰσχυρὸν ἄλλο διακύνει: pro quo paulo post habet Διάλαμος." H. Steph.

"ΔΙΑΣΑΡΚΝΙΣΜΑ, Hes. esse dicit ἀσκαγῆσι τε ἔχθρῳ. Cui subijungit Διασαρκνῆσιν, esse dicens τὸ ἄσκαρῶδες γλῶσσαι: quod ipsum et Σαρκνῆσιν dicit. Sed sunt qui remanendum censent Διασαρκνῆσιν et Σαρκνῆσιν, interq. Sardinium risum ridere. Substantiare. In his tamen τὸ ω suspectus est. Apud Etym. et Lex. meum vet. legitur Διασαρκνῆσιν, exp. διασκαρῶδες, εἰς τὴν διαγύσει, ἀλλ' οὐκ εἰς Σαρκνῆσιν γλῶσσαι." H. Steph.

"ΔΙΑΣΥΚΑΣΑΙ, Hes. Tarentinis esse dicit ἐπασκῆσιν, Dispergere, Dissipere, Dissipare." H. Steph.

"ΔΙΑΧΡΟΝ, Hesychio χροῖον, Tepidum." H. Steph.

"ΔΙΗΡΕΣ, Hesychio στροβῆσι, Passeres: pro quo supra Ἀγρῆες. Apud Suid. in Ms. etiam Cod., Διήρῆσι, οἱ λαμμοῖ, ἢ οἱ στροβῆσι." H. Steph.

"ΔΙΔΗ, ἢ, quod ap. Athen. legitur, diciturque esse Planta malo Punicæ similis, nascent in Orcho-mio lacu: perperam scriptum pro σιδῷ, ut non solum e Theophr. patet, H. P. 13. sed etiam ex Hes." H. Steph.

"ΔΙΕΚΡΙΒΕΝ, Boeotica ἄσχυρος pro διακρίθωσα, a Διακρίνω." H. Steph.

"ΔΙΗΤΑΝΕΣ, Hesychio λίτων, διατεταμένων." H. Steph.

"ΔΙΗΤΙΑ, Hes. ἡμιέδμων, Semimedimus." H. Steph.

"ΔΙΗΧΗΤΑΣ, Panis species, Hes." H. Steph.

"ΔΙΣΘΜΟΝΙΑΙ Suid. [e quo Schol. Biset. Aristoph. Θ. 654.] esse dicit τὸ δὲ τοῦ Τεθρῆος ἑκείνη τῶν ναῶν: idque Corinthios facere solitos in Isthmo." H. Steph. "Sed de h. v. forma dubitat Schneider. Lex." Edd.

"ΔΙΚΕΛΑΙΤΑΙ, dicebantur ap. Lacones Qui comicos lusus obibat, VV. LL. e Cœl. Rhod. Sed see, rotius Δεκελοῖται, s. Δεκελοῖται." H. Steph.

"ΔΙΚΗΛΑ, Suidæ sunt μύθηται, εἰκόματα, Imagines, Simulacra: addenti, proprie esse τὸ ὁμοίωμα καὶ εἰκόλον τῷ Δι, abusive etiam πᾶν ὁμοίωμα. Sed miror cur in hac serie posuerit, cum subijungat, τὸ δὲ ἰσογγόνος: nisi forte ius verbis indicare velit scribī etiam per diphthongum. Apud Hes. sane et ipsum sua serie legitur Δικελῶν, exp. ἰδίαν ἀγαλμα ἀνδράων, ἐκτίθηται, ὁμοίωμα, εἰκόλον, μύθηται, ἀνδρῶν, ἑδῶν, ἴσθηται, ἴσθηται. Quibus addit, Laconicum esse vocab., indeque τὸν μολόγον ap. Lacones dicit Δικελῶν: ut Suid. quoque, postquam attulit, Διακελῶν καὶ μολῶν, subijungit esse Comœdici speciem, teste Sosibio Lacone. Meminit Athen. etiam 14. h. v. Ibi enim cum e Sosibio retulisset, fuisse quendam ap. Lacedæmonios κομῆναι ταυταῖς ῥήσιν του λακῶν, in quo aliquis ἐν εἰκόλει τῷ λίξει ἡμιστὸν ὀλιγοντάς τούς ὄντας, aut alios hujusmodi: subijungit, τοῖς μετέωροις τῶν τεσσάρων ταυτῶν ap. Laconas vocatos fuisse δικελῶτας, ὡς ἂν τῶν εὐκατονομασθῆσιν εἴησι ἢ μύθηται: hominque δικελῶτων esse multas pro variis locis appellationes: a Sicyoniis enim φελλοφόροις nuncupari, ab aliis ἀποτοφῶδων: ab Italis φλόκων, vulgo πορτοῖς: a Thebanis ἑβ-

λαῶται. Dicebantur igitur δικελῶται, s. δικελῶν, Histriones, qui in scena improbos traducebant, et mores eorum pravos et facies larvarum similitudine spectabilioris ostendentes. Supra per se diphthongum hæc scripta habes." H. Steph. "Δικελῶν, Timæi Lex. 85. et n.: ad Charit. 737, 786, 783, 774, 784. Bruck. Apoll. R. 34. 202. Διακελῶν, Valck. ad Röv. 66." Schaeff. Mss. "Δικελῶν, prima correpta, Manetho §, 621." Wakef. Mss.

"ΔΙΚΤΑΜΟΝ, τὸ, Dictamnus: Herba, quam extrahendis sagittis cervi monstraverat, percussu ex toto, pastuque ejus herbae ejecto, ut tradit Theophr. H. P. 9, 16.: et ex eò Plin. 8, 27.: necnon Diosc. 2, 37., qui et ἄγριαν γλῶσσαν eam nominari tradit, utpote ἁμοίαν γλῶσσιν: cui rei Theophr. quoque et Plin. meminerunt. Sed notandum, Theophr. sine v. dicere τὸ δικτάμον, Diosc. cum v. ἄγριον δικτάμον, Alex. Aphrod. τὸ δικτάμον. Apud Lat. quoque diversis modis scriptum emittunturque reperitur. Dictamnus ap. Cic. Dictamnus ap. Plin., ap. quem tamen et Dictamnium scribit nonnulli. Forsitan autem dominatur a Dicta, s. Dictis, Monte Creta, a quo Jupiter Dictætos vocatur, utpote ibi natum. Nam Theophr. ipsum esse dicit ἰδίαν τῆς Κρήτης ὄρει, ut Diosc. quoque πᾶσι Κρηταῖσι: et Plin., non esse alibi quam in Creta. Unde et Virg. Dictamnus genitrix Cretæ carpit ab Ida. Et Stat. Idæa profert quam Creta sub umbra Dictami florentis operta. Dictam autem s. Dictam Creticæ Idæ vicinam esse testatur Annius, Δικτῶν ἐν εἰκόλει ἴσθησιν ἑβῶν: appellans εἰκόλει hunc montem ob herborum in eo nascentium fragrantiam. [Diosc. 185.] Porro a dictamno DICTITER Διακρινῶντες ὄνει, Vinum dictamno conditum, Diosc. 3, 57. Sed et ἰ γλῶσσιν, Pulegium, a quibusdam hinc vocatur Διακρινῶντες, teste Hes.; similes enim herbae sunt Pulegium et Dictamnus, adeo ut et Dictamnus nonnulli ἄγριον γλῶσσαν nominarint." H. Steph. "Eriphan. adv. Har. 422. Glossæ: Διακρίτωνος Dictamnus. Organum Dictamnus Linn." Edd. "Δικταμόν, Valck. Hipp. p. 170. Διακρίτων, Mitsch. h. in Cer. 177." Schaeff. Mss.

"ΔΙΟΙΟΣ, Qui habet duo foramina, duo oia: ut Athen. 4. tradit ap. Alexandrinos esse quosdam ἰδίον αἰδῶν, et quosdam dictos ἐπιερότους." H. Steph.

"ΔΙΟΣΗΘΑΙΤΙΚΟΝ, dicitur Medicamentum quoddam a Gal. et P. Ægino forsam quod Diospili primum inventum sit aut fieri solitum. Fuit autem Διὸς πόλις Ægypti Thebaidis urbs maxima, alio nomine Ἐκατομύχτις dicta: ejus civis Διοσηθαῖος." H. Steph. "Διοσηθαῖος, Trall. 12. p. 217." Edd.

"ΔΙΟΥΤΚΙΟΝ, Gl. Sextana." Edd.

"ΔΙΕΚΑΖΕΤΑΙ, Hesychio ἐπιφωρῆσαι." H. Steph.

"ΔΙΣΚΕΑΛΑ, Hesychio σπῆρι, Lat. Fiscella." H. Steph.

"ΔΙΣΚΩ, Ἰσθίον, βόλλων, δῖον, VV. LL. sine ulla auctoritate, nisi forte e Varro, qui per his Hesychiῶν, Δίσκεν, ἑκατὸν βόλλων, ἑκατόν, Δίσκεν ἢ δῖον, ἐπιφωρῆσαι." H. Steph.

"ΔΟΗΜΑΞΙΝ, Hes. exp. ἀποφασεῖ, γνῶμαι." H. Steph.

"ΔΟΠΠΟΝ, Hes. exp. πύλον, σῆμα, Solium, Alveum." H. Steph.

"ΔΟΚΑΑΙΑ, Hesychio εὐλό, ἀγαθὸν, Palers, Bona." H. Steph.

"ΔΟΚΑΝΗΝ, Hes. exp. ὄφθον, Loculum, Conditorium: mox tamen subijungens, δοκῆσαι esse τὰ σπάλια, αἷς ἰσταντα τὰ λίνα, ἢ καλλῆραι, Vnos, quibus eriguntur et tolluntur retia, vel arundines." H. Steph.

"ΔΟΚΑΝΑ, in agro Lacedæmonio τόποι quidam dicti fuerunt κατὰ τὸ δέζεσθαι τοῖς Τυφουρίαις, teste Suida et Etym. Sed hic affert et aliud etymon, nimirum δοκῆσαι dicta κατὰ τὸ δόκειν, utpote φραγελλῶν ἔχοντα τόπων ἀνεργῆσαι: venuti ea nominis ratio minus est consentanea. Meminit Plut. quoque hoc τὸν δοκῆσαι, π. Φθαδ. [7, 867.] Καὶ κατὰ τὸν Διοσκουδῶν ἀφῆρτοῖσι Σηρατικῶν δόκῆσαι καλοῖσι: ἔστι δὲ δῖον ἕλεα παράλληλα δὲσι καλοῖσι ἐπιφωρῆσαι: καὶ δῖον τῷ φελλοφόρῳ τῶν ἑβῶν εἰκόλον εἶναι τοῦ ἀναθήματος τοῦ σπῆρι καὶ ἰδῆαισιν." H. Steph.

" Ad Herod. 410." Schaf. Mss. " Eust. II. 1170." Wakef. Mss.

" ΔΟΛΩΝ, *ωνος*, δ Sica, Gladiolus s. Pugio occultus: quo nimium dolose aliquem petimus. Phit. Tiberis, " *Παρὰ δολίον οίδαίος ἀγυρεύοντος ἰσοζύγου ἄβας ἑβρίον Ἀργεῖον, δ δόλων καλοῦσθαι*. Sic Virg. *En. 7.* Tela manu sevoque gerunt in bella dolone. Ubi Serv. tradit Dolonem esse flagellum intra cuius virgam lateat pugio: sicut Hesychio quoque δόλων εἶναι τὸν δόλον ἐν δόλων ἀποκαταρτίζοντι. Etd. Hes. δόλωνες sunt οἱ μάρω ἱεροὶ ἐν τοῖς κλάωσι. Parva vela in navibus: ut et J. Poll. 1: auctor est, τὸν μάρω καὶ γυλῶνα ἱεροὺς ὀνομαζῖν ἰαίοντες: τὸν ἰαίοντα, ἑβρίονον τὸν δολίοντα, δόλων, Minus mavis velum. Sic sane Liv. B. M. 4. Erat secundus petentibus Ephesus ventus: capessant fugam sublati raptim dolonibus. Et 6. Dolonibus erectis altum petere intendit." H. Steph. " Liv. 36, 44, 37, 30. Isidor. O. Orig. 19, 3. Diod. S. 20, 61. Procop. B. V. 1, 17. Italice Trinchetto." Edd. " Ad Diod. S. 2, 452." Schaf. Mss.

" ΔΟΜΝΑ, vox Lat. Oppid. K. 1, 4." Edd.
" ΔΟΠΑΚΙΝΑ, Poma Persica. Trall. l. p. 19." Edd.

" ΔΟΠΑΚΑΖΙΝ, Hesychio περιλάτων, Circumspiciens." H. Steph. " Wakef. S. C. 1, 130." Schaf. Mss.

" ΔΟΠΚΑΝΑ, Hes. Cretenibus esse dicit ἀριζῶς, Exacte: forsitan a *δέρω*, ut sit Intentus oculis." H. Steph.

" ΔΟΥΚΙΝΗ, Gallis Ebulus vel Sambucus, ap. Diosc. Sed haec tulla, qualia plura quaedam affert Adelson., non videntur in Lex. Gr. referenda." Schweigh. Mss.

" ΔΟΥΛΟΠΟΛΙΣ, s. Δούλων πόλις, dictum Oppidum quoddam, quoniam, si servus, etiam peregrinus, lapidem eo ferat, manumittitur et liber fit. UNDE Δουλοπολιτης, Dulopolitana, Dulopolit ὀνιδυμὴν libi habitans. Vide Steph. B." H. Steph.

" ΔΡΑΒΗ, Draba, Herba, de qua Diosc. 2, 187. Gorr. tradit ab aliis vocari Orientale nasturtium, ab aliis Nasturtium Babylonium: semen autem ejus, pipere vicem supplere. Plin. [27, 9.] Dryoponon vocat." H. Steph. " Cochlearia Draba Linn." Edd.

" ΔΡΑΣΤΙΣ, Hesychio ἡ βυσσός, Byssus, Byssinum linum: unde Δραστήριοι dicuntur οἱ ἐργαζόμενοι αὐτῇ." H. Steph.

" ΔΡΑΥΚΙΟΝ, Gl. Moniké." Edd.
" ΔΡΑΧΑΡΝΕΥ, Aristoph. pro jocoem dicit pro *δραστή* Ἀχαιοῦ: taxantur enim Acharnenses ut *δρακοὶ* καὶ *εὐλαροὶ*. Suid. Rectius ap. Hes. *δραχαιοῦ*: itidemque ap. Etym." H. Steph.

" ΔΡΕΤΜΟΝΕΣ, Hesychio οἱ *τέβρο*, Himulí." H. Steph.

" ΔΡΕΜΜΑ, Eid. *ἐλέμμη*: nisi potius scripuit *δέρμα*: aliis *ἀδέρμα*, Frustum: Quod sc. ablatum est τῷ *δρέκειν*." H. Steph.

" ΔΡΗΤΗ, Eid. *νέκλος*, *σάση*: qua signif. supra δόσαν: item *εἶδος ἀφίσηται*. Mox *δραῖτη* per diphthongum." H. Steph.

" ΔΡΗΡΟΝ, Eod. teste, Dorientes et Eustochius dicunt pro *δέρω*: ut et Etym. quoniam *δρίων* Syracusanos dicere ait τὸν *δέρω*: ut, *φῆρ δὲ παῖ τὸν δρίων*." H. Steph. " Valck. Adoniz. p. 211. ad Ammon. 195." Schaf. Mss.

" ΔΡΟΙΤΟΣ, *τέρο*, Zonar." Edd.

" ΔΡΟΪΤΗ, Etymologo ἡ *πέλος*, Solium, Scapha s. Alveus balneariorum: ut Nicander A. Ἄλλω δὲ ἐν *δραῖτη* κέραια ἑβρίαντο σέρκα, Αἶψα δὲ τοῦ θαλάσσιου ἐπινοήσαντο λειψοῦσι. Etolus autem, inquit Etym. *γυρσῶ*, esse dicit τὴν *σείρη*, ut ἢ *τεθνεῖται* τῷ *δραῖτη*: Parthenius τὴν *σείρη*, ut et Esch. Ag. [1349.] τὴν *δρακονα* in qua conduntur effeneruntque mortui. Porro secundum Hemipsum per *σ* scribitur, *σπῶρ* εἶναι *νέλιον* et magis scripturam Etym. dicit esse *νέλιον* et magis consuetudinem tum, cum sign. τὴν *πέλον*: cum vero τὴν *σείρη* declarat, ser. potius per *σ* esse enim tum *νέλι* ἢ *δραῖ* οἱ *δρος*, l. ο. θιάζω, *πυρομάζω*, ἢ *δρος* οἱ *εἶδος ἐπὶδραῖ*, et *δρακονα* τὸν *σείρη*." H. Steph.

" ΔΡΥΪΔΑΙ, a Gr. v. *δρύς*, Quercus, vulgo derivant nomen, praesente Plin. 16, 43, 95. Sed est voc. sua origines Celticum. In Wallis, Britannia regione, hodiernum Derw. (an Druw?) Quercum signif. et Derwyddion, Sapientem, Prophetam, notante Adelson. 1, 26." Schweigh. Mss. " Δρυῖδα, ad Diod. S. 1, 354." Schaf. Mss.

" ΔΡΥΝΕΜΕΤΟΝ, ap. Strab. 12, p. 567. Cuius Nomen loci est in Gallo-Graecia, ad quem conveniunt Gallo-Graecorum tetraarche. Videlicet esse Celticum nomen, signif. Templum in querceto, Adelson. 1, 36." Schweigh. Mss.

" ΔΡΥΤΤΑ, ap. Suid. legitur, cum hoc exemplo, *δὲ ἑβρίονος Δρυττα*, cui *τοῦτο ἕρως ἐκείνου*, addita haec exp. *ἔδωκε καὶ τοῦτο ἕρως ἐπιπέσει*. Sed Ms. Cod. ibi habet *ἕρως ἐπὶ ἕρως*, et *δρυττα* pro *δρυῖδα*: et tunc esset i. q. Lat. *Drappis*, i. e. *δρυεῖς* ἔδωκε." H. Steph. " Δρυττα, Thom. Opusc. 2, 104. Thom. M. 251. Jacobs. Anth. 5, 167, 9, 109." Schaf. Mss.

" ΔΡΥΤΗ, Eustathio ἑνὸς *ἐδωκε*, ἢ *ἀπὸ δρύος*, ap. Esch. Ag. [1349. Ch. 999. Eam. 626.] " Scribitur et per *σ* diphthongum teste Eod., et tunc per *σ* *σ*-open dicitur *νέλι* *δραῖτη*, ac proprie est *νέλος* s. *δρακονα* *ἐπὶ τεθνεῖται*." H. Steph.

" ΔΡΚΤΑΖΕΙΝ, Hesychio *ἐπιλάττειν*, περιβάλλειν, Inspicere s. Inspectare, Intueri, Circumspicere, forsitan a *δέρω*." H. Steph.

" ΔΥΡΠΑΧΙΟΝ, Dyrphachion: Urbs olim Epidamnus dicta: ex eo autem *Δυρραχίων* nomen invenit, quoniam ibi *κατὰ τὴν νότον* *πρωτεύον* *ἄραια γυλῶνα*, *τὸ κύριον προσπίπτειν* καὶ *εὐχόμενον*, *βαχίας ποιεῖ* *μεγάλων καὶ δεισμάτων*, ut Suid. et Etym. tradunt. Steph. B. sane eam ab Alexandro in Europa per *σ* vocari *Δυρραχίων* testatur: ejusque Civem *Δυρραχίωνος* dicit, necnon *Δυρραχίωνος*. H. Steph. " Δυρραχίος, Antip. Th. 52." Schaf. Mss.

" ΔΥΣΜΑΙΝΑΙ, Hesychio οἱ ἐν *Σπάρτῃ* *χωρίζεται* *Βάκχοι*." H. Steph.

" ΔΥΜΝΗ, Dodona: Urbs Thesprotia, in qua Jovis templum et oraculum erat et vaticina quercus: unde ipse Jupiter *Δωδωνάιος* dicitur, et fatidica illa quercus *Δωδωναία*: item *χάλκιον* *Δωδωνάιον* dicebantur Ereii quidam letibus scae mutuo contingentes et ex ordine sonantes, si unus ex illis impelleretur: unde Proverbio in loquaces dicitur et qui verborum finem invenire nequeunt: qua de re Suid. Apud Herod. etiam [2, 53.] *Δωδωνίδες ἱερεῖς*, Sacerdotes Dodonaeae." H. Steph. " Δωδωνία, Apoll. R. 1, 306." Edd. " Δωδών, Δωδωναία, Heyn. Hom. 7, 283. Δωδών, ad Od. 3, 327. ad Herod. 622. Bergler. Alciphr. 395. Wakef. Trach. 172. 1168. ad Diod. S. 2, 59. Δωδωνία, Hering. Obs. 82. Valek. Phoen. p. 497. Ὁ ἐν *σ* *Δωδών* *χάλκισ*, Callim. 1, 544. Jacobs. Anth. 12, 358." Schaf. Mss.

" ΔΥΠΑΚΙΝΑ, s. Δοπακίνα, Poma Persica. Trall. 1, p. 19. Glom.: " Δοπακίον." Duracium. Lege Δοπακίον. Vide nott." Edd.

" ΔΥΡΟΣ, ὁ Dorus: Filius Xuthi: a quo *Δυρῶν* dictum Oppidum quoddam Peloponnesi: cuius Incolae, Posteri et Nepotes Dorí, VOCANTUR *Δωριεῖς*, Lat. Dorientes et Diores. Od. T. [177.] *Δωριεῖς* τὴν *τραχυνία* *δίδει* τὸν *Πηλεῖον*: a nom. sing. *Δωριεῖς*. Ab his autem Dorienibus sunt *Ποσειδῶν*, *Δωριεῖς*, et *Δωριεῖς*, Dorius, Doricus: Qui veli *quasi* Dorum s. Dorienium est: ut, cum Athen. 14. scribit *Δωριεῖς* *δωριανῶν* vocantam fuisse τὴν *ἀρχαίαν* *τὴν μέλαιναν*, ἢ *οἱ Δωριεῖς ἐπινοήσαντο*. Sic ap. Suid. *Δωριεῖς* *ἄλλοι*: quam esse mediam dicit inter Phrygiam et Lydiam: *αἱ δὲ ἀρχαῖαι* et *ἀρχαῖαι*: unde et Aristot. Polit. 2. ait τὰ *Δωριεῖς* *μέλα* *πρώτως* *κατακείμεθα* *μυλλῶν* *τοῖς νεωτέροις*. Sic *Δωριεῖς* *τοῖσι* ap. Phit. de Musica: et Proverbialiter ap. Suid. *ἅπασιν* *Δωριεῖς* *ἔτι φέρω*. Sed et *Δωριεῖς*, ac *Δωριανῶν*, dicuntur Dorí posteri et Dorí incolae, ut tradit Steph. B. *Ἄλλοι* *Δωριεῖς* *εἰ* et Nom. propr. ap. Athen. Item *Δωριεῖς* *προνομήσαντες* ap. Athen. 6. Dorica pulcherrima. Et *Δωριεῖς* *ἐπινοήσαντες*, Dorica armatura. Quasi Doros utiturque. Rursum a *Δωριεῖς* *πυλῖται*: *Δωριανῶν*, [3, 69.] Doricus: ut ap. Thuc. in Oraculo, *Ἥξει* *Δωριανῶν* *ἐπὶ* *ἐκείνων* *καὶ* *λαῖον*

ἀρ' ἀσπί, Bellum Doriacum s. Doriacum. **ITEM Δωρίς**, *θεο, ἡ, ἰ. q. ἡ Δωρίς, ἡ Δωριεύς* s. Δωριεύς: ut Δωρίς *ἔσθη* ap. Herod. Dorica vestis. Et Δωρίς *ἄσπι* ap. Theocr. Sic ἡ Δωρίς ἰδιόμοσος ap. Gramm. et Scholl. Dorica lingua, Idiomata illud Gr. lingua, quo Dores uti sunt. Necnon Δωρίς *γυνή*, Dorica femina: Plut. Δωριεύς *ἔξ ἡμέρας*. Et ἡ Δωρίς, sc. γῆ vel χώρα, Ager Doricus, Regio Dorica. Alioqui Δωρίς substantivè dicitur etiam Doricus cultus eviscerandis excoriandisque victimis accommodatus: Eur. El. [819.] Ὁ δ' ἐκείνην Δωρίς ἀποκόμις χροῖον. **ITEM** Doris dicta Herba quedam, Plinio enim teste 22, 20, ἡ ψευδοχόνη a nonnullis Δωρίς appellatur: teste Paulo τὸ ἔχρον s. ἀλαβιον. Est vero et Nympha quedam Δωριδος nomine celebrata ab Hesiodo Θ. Inde et **VERB.** Δωριεύς, Dorias puellas imitor. Ety. enim teste, mulier aliqua ut puella Δωριδέων dicitur pro παραρτίζουσα καὶ παραγομένη ἐπὶ τοῖς σῆμασι, quoniam αἱ Δωριαι σ. αἱ Δωριίδες εἶμα ἰσθμίων μίση ἐπὶ βάρηρα * ἐπιταγομένηαι, ἀβαστοι καὶ ἀγύρην ὄψια, παράρτίζουσα ἐπὶ τοῖς σῆμασι. Quod idem pene verbis East. ex .El. Dionys. refert, et confirmat cum Hes. Suid., qui etiam addit, Sparta nonnunquam solitas res cetera γυναικὶ φαίνεται. Est ab eadem origine et aliud **VERB.** Δωριέω sc., signif. item Dorienens imitor, lingue nimirum idiomate aut harmonie genere aut moribus. Unde **ADV.** Δωριῶσι, Dorum imitatione, Dorum modo, Dorum more, Dorice: ut, cum Gramm. *καρῖαι*, et *καρῖα* tradunt Δωριῶσι dictum pro *καρὶ τὰς*, et *καρὶ τὰδε*. Idem ἡ Δωριῶσι ἄρρωστία ap. Aristot. Polit. 8, quam ab omnibus commendari ait *ὡς πτωχικώτατον καὶ μάλιστα ἴδιον χερῶν ἀνδρῶν*. Unde Plato Lachete, *Ὅτι ἄρα τὰ κατὰ τὸν σὸν λόγον Δωριῶσι ἡρωτάμεθα ἐγὼ τὸ καὶ σὺ τὰ γὰρ ἔργα οὐ σπαράσσῃ ἡμῖν τοῖς λόγοις*. At, cum Aristoph. L. [989.] dicit *Εὐκλεῖον τῆν Δωριῶσι μόνην ἄρρωστίαν ἄρρωτίζεσθαι θανά τῶν λόγων, ἄλλα δ' οὐκ ἴθιλον ἄρρωστίαν*, taxat eum ut Δωριότατος, aliudem vocis similitudine ad τὰ δῶρα, ac Δωριῶσι dicens pro * Δωριότατος. **H. Steph.** * Δωριεύς, Schol. Lycophr. 9. 502. Schol. Buet. Aristoph. G. 1061. 1242. A. 81. 82. 95. 1005. 1082. 1176. Δωριέω, 117.: Schol. vet., N. 248. 338. O. 371. Demetr. Phal. 180. Strabo 514. Plut. de Orac. Def. 421. * Δωριῶται, ὁ, Schol. Aristoph. O. 931.: Biset. 1315. Demetr. Phal. 180. **Edd.** * Δωρίς, Leontopetalum, * Δωριεῖρα, *ibid.* App. ad Diosc. Boissand. **Mss.** * Δωριεύς, ad Charit. 603. Fischer, ad Weller. G. G. 1, 173. Δωριεύς, Valek. ad Herod. 224. Δωρίς, Lesbou, de Schem. 178. Theocr. Epigr. 16. Husekht. Anal. 199. Fischer, ad Weller. G. G. 1, 35. Δωριεύς, *ibid.*, ad Charit. 603. Eur. El. 836. Jacobs. Anth. 8, 111. Archimel. 1. Fischer. Praef. ad Amer. 18. Δωριεύς, Fischer, ad Weller. G. G. 1, 86. 90. 110. Heyn. Hom. 6, 387. Δωριεύς, Wyttenb. Select. 104. Δωρίς, Toup. Opusc. 2, 75. ad Charit. 251. 603. Wakef. S. C. 7, 13. Mitsch. H. in Cer. 151. Troad. 234. Ion. 1612. El. 819. Wakef. Eim. 265. Jacobs. Anth. 8, 99. Fischer, ad Weller. G. G. 1, 35. Rudmk. H. in Cer. 122. Valek. Hipp. p. 167. Δωριέω, ad Herod. 416. 653. Δωριεύς et Δωριέω, Valek. Adoniz. p. 189. Mox. 126. et n. 2. Δωριέω, Valek. ad Lesbou. 181. ad Herod. 416. 653. Fischer, ad Weller. G. G. 1, 43, 49. 2, 336. Δωριῶσι, Koen. ad Greg. 37. Kuster. Aristoph. 114.; Brunck. 3, 49. * Δωριεύς, ad Herod. 653. * Δωριεύς, Toup. Opusc. 2, 283. Schaf. **Mss.** * Δωριέω, Dio Chrys. 1, 61. Wakef. **Mss.** * Εδωριεύς, In Doricisnem facto, Doricisnem facio. Εδωριεύς, Doris facti sunt, Herod. 8, 73. In Doricisnem degenerarunt, s. leg. * Εδωριεύς, ab * Εδωριέω. Schweig. **Mss.** * In Schneider. Lex. est * Εδωριεύς. **Edd.** * Ad Herod. 653. Schaf. **Mss.** * Υδωριεύς, q. d. Subdoricus, i. e. Non omnino Doricus, sed ad Dorium accedens: ut Δωριεύς τόνος in musica. Legitur ap. Aristot. Probl. et Plut. Vide Δωριεύς. Eadem praepos. jungitur et adverbio Δωριῶσι: diciturque Υδωριεύς, eand. signif. habere praepositione: q. d. Subdoricus. **H. Steph.** * Υδωριεύς Athen. 624. **Edd.** * Υδωριέω, Koen. ad Greg. 112. Schaf. **Mss.** * Synes. 279. Wakef. **Mss.**

E.

* **ΕΑΛΩΝ**, Hesychio *Λατρία*: afferenti et *Εολλοῦ* pro *τετρασπονδίου*. Sed Idem *Εαλλοῦ* exp. etiam *Λατρία*. **H. Steph.**
 * **ΕΒΙΚΟΣ**, secundum Medicos ἡ μάλαια, quae et *ἄλλαια*, inquit Suid. Gal. simpl. Medic. 6, *ἄλλαια* s. *ἄλλαια* esse dicit *μάλαια ἄγρια*, Μαίνα, sylvestrem. Diosc. ἴβισαν appellat, per 3, et Plin., quoque [19, 5.] et Virg. Hibiscum, praefata enim aspiratione. **H. Steph.**
 * **ΕΓΓΑΙΤΕ** πέτρῃ, eadem quae Γαγγίτι λέου, s. Γαγγίτι, Gangitis gemma, quae se in Ganze Bayo Lyciae reperitur, viridi colore. Nicander Θ. [37.] *Ἄλλοτε δ' ἀζαλέην ἐπίου ἐγγαίτου πέτρῃν*. De hac vero gemma plura ibi Schol. **H. Steph.** * Vide Γαγγίτι. **Edd.**
 * **ΕΓΓΑΥΡΩΝ**, Hesychio *κατέριον, ἔριον, ἄσπις, πρόσφατος, ἐλελεμῆσιον, ἄσπις*. **H. Steph.**
 * **ΕΓΓΑΥΡΩΝ**, *Eid.* * *ἔσκαμβος*: a γαυρία. **H. Steph.**
 * **ΕΓΓΙΜΑΣΘΑΙ**, Hesychio *ἐνάγιστος τοῖς τετραλευστῆσι*. **H. Steph.**
 * **ΕΓΓΙΜΟΣ**, Hesychio *καρῖος*. **H. Steph.**
 * **ΕΓΓΥΑΝ**, Hes. Laconibus esse dicit *δωριεύς*. **H. Steph.**
 * **ΕΓΗΓΑΡΤΟΣ**, Suidae ὁ ἐπυχοῖς, Latas, Hiliris: Hesychio non solum *ἐπυχοῖς*, sed etiam *ἐπιχάρου*. **H. Steph.**
 * **ΕΓΚΝΙΣΜΑ**, τὸ, Argivi appellant Carneum, quam in factu ab Apollinis sacerdote pro hordeis sibi datam igne ab aliis mutuato torrent, ut fustus docet Plut. Hellen. 329. **H. Steph.** * 7, 189. **Edd.**
 * **ΕΓΚΥΤΩΝ**, ita enim leg. esse alphabetica series declarat, Hes. Laconibus esse dicit *ἔγκυτων, Ἰντεταίνω, Ἰντεραινω*, Quod sc. est *ἐν τῇ σειρῇ τοῦ σῆματος*. **H. Steph.**
 * **ΕΔΑΣ**, Nom. Mercurii ap. Gortynios, *καρὶ τὸ ἴδιον δωριῶσι εἶμα*, pleonasmò τὸ δ, quasi *ἔα*, si Ety. credimus, et Lex. meo. **H. Steph.**
 * **ΕΔΕΑΝΗ**, Hesychio *ἄσπις*, Flos. **H. Steph.**
 * **ΕΔΗΜΟΣ** *παρὰ Κεθῖου*, Clem. Alex. Protr. p. 35. ubi al. * *Μεσσηνίου*. **Edd.**
 * **ΕΙΛΩΣ**, falsa lectio pro *ἔως*, quod ap. Cynopaeos Aetium significabat, Barker. in Epist. Crit. ad Boissand. 245-51.; et Ety. M. 1096-7. **Edd.**
 * **ΕΙΛΕΟΣ** s. *ἔλος*, Schol. Aristoph. A. 581. *Ἐγγίτι ἐκορέθη, ἐπὶ τῆς γαυρίας ἀνεύρου*. Τούτῳ δὲ καὶ Σπαρακῆσι εἶμα λέγουσι. Unde medem expectat graviter affectus Suidae locus in *Εγγίτι*: *Τούτῳ δὲ οἱ Σπαρακῆσι * εἶμα λέγουσι*. Imo *ἔλος*, vel *ἔλων*. Pierson. ad Mox. 197. * Vide *Εἰλῶσι* et *ἔλος* ap. Nourum. **Edd.**
 * **ΕΙΛΩΣ**, *στος, ὁ, sive* *Εἰλῶσι, σος, ὁ, Helos* s. Helota. Ita ap. Lacedaemonios dicebatur Servus, Minister: quoniam totum fere servitium, quo utebantur, erat ex Helotis captis: etenim, cum diu et infestis animis oppugnarent Helos, urbem Peloponnesi ipsae vicinam, quousque inde eaperent, in servitium sibi redigebant, et retento gentis nomine *Εἰλωσι* vocabant, non *ἔλωσι*, in majorem ipsorum contumeliam: aliis tamen Quousque mancipia se ab iis appellata volentibus in contumeliam Helotiarum, quibuscumque semper eis bella erant et dissidia. Sed venor est prior opinio: legitimus enim ap. Plut. init. Lycurg., *Τοῖς ἔλωσις ἐπιφασάντο δουλοῦς οἱ Σπαρακῆσι*, Ἰστέμωσι ap. Athen. 3. Lacedaemonios et Thesalos *καποικιστέμενοι τῆν δουλείαν ἐν τῶν Ἐλλήνων τῶν αἰώνων*, πρότερον τῆν χώραν: illos, ex Achaie: hos, et Perthebis et Magnesis: ac illos, τῶν καταβολῶντος appellasse *Εἰλωσι*, hos autem, *περθεῖας*. Porro οἱ *Εἰλωσι*, inquit Rursus Plut. Lycurgo, *αἰτίαι ἐπιφασάντο τῶν γῆν, ἀποφῶν τῶν ἐπιφῶν τελοῦστας*. Nec vero in agris solum colendis eos occupabant, sed etiam operam eorum in bellis utebantur, ac si strenuus esse praestitissent, manu mittebant, ut dicitur in Thuc. 4. p. 148. Quoniam vero *πάνν ἡρώσταις αἰτίαις ἐκρήντο οἱ ἔλωσις*, ideo *καπε ἐπιφῶντος καὶ ἀρίστου*: quomobrem et fere semper suspecti erant. Qua de re Athen. 14. et Thuc. L. c.: item Plut. Lycurgo, et Paus. Attica, Rursus Plut. init. Demetri. O. *εὐλοῖ*

Σαυραῖοι τοὺς Ἕλληνας ἐν ταῖς ἰστροῖς πάλιν ἀναγινώσκοντες πρὸς ἀπονομίαν, εἰσέρχοντες εἰς τὰ ἀνακτοῖνα, τοῖς νόμοις αὐτῶν ἔσται τὸ μέλλειν, ἐπιθεκόμενοι. Inde POSSESS. Ἐλληνικός, [ἢ, ὄν.] Ἑλλήτικός, Qui vel Qualis Heloticus est: ut Ἐλληνικός πόλεμος, Bellum Heloticum, ap. Plat. de Virt. Mul. Quale ap. Rom. fuit Bellum servile. Apud Eund. Solone, τὸ Ἐλληνικὸν κλέθει, Multitudo Heloticorum, i. e. οἱ Ἕλληνες. Dicitur et τὸ Ἐλληνικόν, pro τὸ Ἐλληνικὸν κλέθει, i. e. οἱ Ἕλληνες: ut τὸ Ἐλληνικὸν ἀρσάζοντες, Helotas ad desiccandum sollicitantes: quemadmodum et τὸ στρατιωτικὸν dicuntur οἱ στρατιῶται. ITEM Ἐλληνία, ἢ, internum pro Ἐλληνίᾳ, internum pro Serva, Anella. Est inde et VERB. Ἐλληνίζω, Sum Ἐλλῶν, Heloticum ministerium præsto, Servio. Isocr. Paneg. [1, 252. Auger.] de Lacedæmonio, Τῷ αἰετῷ πόδα τοῦ ἡμέρου Ἐλληνίζω ἀναγκάζουσα. Unde VERBALE Ἐλληνία, ἢ, Helotici ministerii præstatio, Servitus: ἡδούλα, ἢ, Plat. autem de LL. [6, p. 309.] affertur ἡ ἀπελευθέρωσις Ἐλληνία, pro Servilia turba, Servilia, Mancipia: quemadmodum Steph. B. Ἐλληνία, nisi forte per simplex scriptis Ἐλληνία, vocari ait τὴν τῶν Ἐλλήτων γῆσαν. Ἱ Ἐλληνία, Hesychio μεθόλου ἢ τὴν ἄτα ἰστροῦσιν. Sed f. l. Ἐλληνες, ut inde sint οἱ Ἕλληνες. H. Steph. " Ἐλληνία, Schol. Plat. Alc. 1, 38, p. 78." Boissonad. Mas. " Athen. 6, 18. Livius 34, 27.: Hi sunt jam inde antiquitus castelli, agreste genus." Edd. " Ἐλλῶν, Ἐλλῶτες, ad Diod. S. 1, 452. Heyn. Hom. 4, 331. Mazoch. Tab. H. p. 89. Tourp. Append. in Theoc. 32. Valck. Adonias. p. 268. Zeum. ad Xen. C. II. p. 339. Verh. ad Anton. L. 293. ad Timæi Lex. 212. Act. Traj. J. 120. Ammon. 111.: Valck. 192. ad Lucian. 1, 281. ad Herod. 693. 696. Ἐλλῶτες, Koeh. ad Greg. 85. Ἐλληνία, Jacobs. Anth. 6, 307. Timæi Lex. 212. et n.: Ἐλληνία, ad Timæi Lex. 212. 215." Schæf. Mas. " Καταλευθέρωσις, In servitutem reductus, Mancipatus, καταδουλώμενος, ab Ἐλλῶς, quod ap. Lacedæmonios signif. Servum, Suid. Thema est Καταλευθῶ, cui synonymum καταδουλώω. H. Steph.

" EIMIN, Hesy. affert pro ἄντιον, Scipsum." H. Steph.
 " EIP, Suida teste est λαϊκῶν ἢ λαμπρόν." H. Steph.
 " ΕΚΚΕΛΑΗΡΙΖΩ, Evoco. Hes. enim Ἐκεκελλήραες affert pro ἔκελελλερα. H. Steph.
 " ΕΚΚΑΗΖΙΑΣΤΗΡΙΟΝ, τὸ, Minusculum theatrum, θεατρίδιον. Vitruv. 7. Tralibus cum Aparatus Alabaudius eleganti manu finxisset scenam in minusculo theatro, quod Ἐκκαηζιαστήριον ap. eos vocitatur." H. Steph. " Schol. Ven. II. B. 295." Edd. " Dionys. H. 2, 738." Schæf. Mas.

" ΕΚΚΑΗΤΑΡΙΟΣ, Balsamo ad Can. 63. Carthag. 687. ad Can. 111. Sardicens. p. 858." Edd. " ΕΚΚΡΙΑΔΕΜΕΝ, Ridere, vox Thebana. Athen. 14, 4. p. 622. Vide Κριαλέμεν." Edd.
 " ΕΚΑΥΠΟΝ, Hesychio χλωρόν, Viride: item κωρόν, ἔνεκρον, ὑγρόν, Humidum, Humectum." H. Steph.

" ΕΚΗΛΑΤΙΟΝ, Hes. esse dicit ἔκαλλον, εἰς ἡμέραν." H. Steph. " Cf. Ἐκατέρω, quod Idem interpret. ἀντιμῶς." Edd.
 " ΕΚΤΑΘΕΝ, εἰs Apoll. R. affertur pro Prostrati sunt. Habet autem id Bœoticam synœpsem pro ἐκτάθησαν. Id vero est vel ἑκείνω, pro ἐκτάθησαν, vel ab ἑκείνω pro ἱεράθησαν. Vide Anomala." H. Steph.

" ΕΚΤΗΨ Ζεῦσ ap. Hiesens, Olear. ad Suid. 193." Edd. " Ἐκτόρος κτήν, et Ἐκτόρος κεραλή, possessiva sunt a nom. propr. Ἐκτώρ, ap. Hom.: qui nem et patronym. Ἐκτόριδης, Hectorides, i. e. F. hys Hectoris." H. Steph. " Ἐκτώρ, ad Lucian. 3, 337. Valck. Phœn. p. 550. Clark. ad Il. A. 242. Il. 272. Schellenb. Antim. 83. Carmen de Hectore, Jacobs. Schell. Ant. 11, 196. Ἐκτόρος, Greg. C. 202. Ἐκτόρος, Rhœs. 762. Antiphil. 11. Agathias. 77." Schæf. Mas. " Ἐκτώρ, Lycophro 100." Wakef. Mas.

" ΕΚΦΑΝΕΝ pro ἐξέφανησαν, Iostica augmenti detractione, et synœpe Bœotica: ab Ἐφαίνω." H. Steph.
 " ΕΚΚΟΠΗΕΣ, vox Læconica. Ἐκκοπιῶν, abscissa signif. etiamnum extet ap. Hes. Quotum ibi non respicitur Chætilis. Hesychio glossa impeditissima est: Ἐκκοπιῶτες ἢ Ἐκκοπιῶται. Abscesso. Eadem ap. Phay. Τουρῖ ἀπὸ τῆς ἀπὸ τῆς ἰστροῦσιν non datur. (Glossa a Scribo neglecta est.) Videant viri erudit. an forte scribi possit: Ἐκκοπιῶτες ἢ Ἐκκοπιῶται. Ἐκκοπιῶτες vel Ἐκκοπιῶται dicere potuit Viduus rudium hominum sermo. Quod Grammaticis modestior, etymologicis vocis demonstraturus, ambiguitatem significationis retinens, exprimebat, Ἐκκοπιῶται, Porculo privati." A. F. Naek. ad Charit. Smiti Fragment. p. 37." Edd. " ΕΑΙΑΙΑ, teste Hes. est ἰστροῦσιν ἢ Κρητικῶν μένος." H. Steph.

" ΕΑΙΑΤΟΝ, ut Hes. tradit, Eucrates in Rhodiis vocat ἔκτατον, ἢ κατάκτατον." H. Steph.
 " ΕΑΕΑΤΑΙ, οἱ, Eleate: Incola Læconici oppidi, quod Ἐλας olim vocabatur, et postmodum in servitutem fuit reductum a Spartiatis, Athen. 6. ἐπὶ Ἐλάσῃ, e Thiroponno, Ελαί γῆσ αἰῶν, sc. οἱ Ἐλαῖοι, sc. τὸ τὴν Ἐλάσῃ ἔθνος, ut ibid. loquitur, Κεραὶ θεδουλώμενοι τῶν ἄλλῃ χρισῶν ἐπὶ τῶν Σαυραῖοις." οἱ μὲν αἰετῶν, ἢ Μεσσηνίας ἴστρος, οἱ δὲ Ἐλαῖοι κρητικῶντες πρότερον τὸ ἐκτατότερον Ἐλας ἢ Λακωνίας. Idem tradit Steph. B. Suid. tam innot. Ἐλεάτης dictas fuisse πόλιν, τῶν ἱστροῦσιν ἐν Ἐλαῖ. H. Steph.
 " ἘΛΕΥΘΕΡΙΑ, Heindorf. ad Plat. Phædr. 301." Schæf. Mas.

" ΕΑΕΙΑΝ ἢ Ἐλας, Hes. nominari tradit Junonem in Cypro, et Dianam ap. Messenios: forsitan quod eorum fama esset ἐν Ἐλασῃ extracta, ac si Palustres diceret. Vide Ἐλαῖα, H. Steph.
 " ΕΑΕΡΡΑ ἴστρος, Suida φέρει, χλωρῶν, κακῶν. Vide Ἐλλῶρα, H. Steph.
 " ΕΑΕΥΣΕΑΝ, Hes. esse dicit τὴν ἱστροῦσιν, Bryonianum." H. Steph.

" ΕΑΕΥΣΙΝ, sive Ἐλεῖσις, ἴστρος, Eleusis ἢ Eleusis: Vicus quidam ἢ, δήμος Ἀττικῶν, ὅσῃ τὴν τῆς Δαφνέως Ἐλεῦσιν denominatus, quoniam ἐστὶ ἰστροῦσιν ἐπὶ τῆς κέρης. Elym. INDE Ἐλευσίνος dicitur qui inde ortundus est, Eleusinus, Apud eodem erat ἄλματρος καὶ κέρης Ἐλευστίας ἴστρος, Famum Cereris et Proserpine dicebantur Sacra quædam aræna, quæ ibi magnis caræmonis ab Atheniensibus celebrabatur. Ab inde est POSSESS. Ἐλευστιῶσις, [ἢ, ἴστρος] et FEM. Ἐλευστιῶς, Eleusiniæ, Ad Eleusinos pertinet. Præterea ab Eleusina sunt adiv. LOCALIA Ἐλευστιῶδε, Ἐλευστιῶς, Ἐλευστιῶδες: ap. Steph. B." H. Steph. " Ἐλευσία, ad Diod. S. 1, 385. ad Herod. 704. Musgr. Suppl. 1. ad Charit. 492. Markl. Iph. p. 113. Musgr. Ion. 1076. Ἐλευστιῶν, Bergler. Alciphr. 222. ad Herod. 648. 704. Casaub. Athen. 1, 35. Ἐλευστιῶν, Paus. 1, 522. Ἐλευστιῶν, T. H. ad Aristoph. II. p. 370. ad Diod. S. 2, 485. ἄλματρος Ἐλευστίας ἴστρος, Paus. 1, 421." Schæf. Mas.

" ΕΑΕΩΝ, Hesychio Frutex: item Serpens, quem aliqui περὶ ἄλλῃ appellat: venosus Urbs Bœotia." H. Steph. " Ἐλεῶν, Ἐλ. Heyn. Hom. 6, 36." Schæf. Mas. " Ἐλεῶν, Elym. M. v. Iulian. Wakef. Mas.
 " ΕΑΘΕΤΗΣ, Salaminius dicere pro ἄθῳ, auctor Hes." H. Steph.
 " ΕΑΗΤΟΝ, Hesychio ἰστροῦσιν, Liquidum, Humidum." H. Steph.
 " ΕΑΙΚΗ, ab Arcadibus Salix dicitur: procul dubio παρὰ τὸ ἄλματρος καὶ πλεῖστος: fortilis enim est et plexilis. Theophr. H. P. 3, 15. fca. Καλέσει δὲ οἱ περὶ Ἀρεσίδας οἱς ἰστροῦσιν, ἀλλὰ ἄθῳ, τὸ ἄθῳ: de salice loquens. Ἐλεῖον autem dicitur Sesipentris ἢ Ursa major: ut ἀκροῖστρος, Ursa minor. Anatus, de ura utraque loquens, Οἱ τὴν μὲν, ἀκροῖστρον ἐπίστρον καλέουσι: τὴν δὲ ἰστροῦσιν, ἄθῳ: ἄθῳ τὴν μὲν ἀθῳ Ἀχαιοὶ εἰς ἀλλὰ κεραῖστρον, ἴστρον τὴν ἄθῳ ἰστροῦσιν. Τὴν δὲ ἄθῳ Φαίνοις πικρῶν περιῶν θύλασσαν. Unde Ovid. Fast. 3. Esse duas arctos, quarum Cynosura petatur Sidonis, Helicem Graia carina notet. Et Festus Avian. Narnæ quæ Helice Graios, Tyrios Cynosura per altum Parva regit. At

πῶς ἀνεπαύθη μαγάνη τῇ τῆς ἄλλης ὄστρον, vide ap. Georg. Pachaum, in Προλογισμῶσι εἰς Φιλοσοφίαν. Procul dubio vero et haec ἄλλης dicitur παρὰ τὸ ἄλλοθεν αἰ ἐπιπέσειν παρὰ τὸν πᾶσαν, ἴσως ἄλλα: ut pote quae per aërem mixtum pertransierat ἀποβάλλου, et majore aëre circumvertitur orbe. Est ἄλλης et Achæiae Urbis nomen." H. Steph. "I. η. εἰς. Aristot. Gener. Anim. 4, 5.: Vertigo, de Incessu Anim. c. 4." Edd. "Valek. Phœn. p. 315. Fischer. ad Anacr. 13. Brunck. Apoll. R. 10. Jacobs. Anth. 9, 12. Diod. S. 2, 41. et u. Urbs major, Koppers. Obs. 99." Schaf. Mss.

"ΕΛΙΚΩΝ, ὄσος, Instrumentum musicum ἐνεκάχρονον, ut in Musicis tradit Ptolem. [Harmon. 2, 2.] et Proclus ap. Hesiod.: a quo propterea τὰς μετέπειτα dici Ἐλικωνιάδας existentiam nonnulli, quod hoc instrumentum musico gaudent. Sed his potius assentendum, qui ab Helicone monte denominatas Ἐλικωνιάδας tradunt, ut * Parnassides a * Parnaso, Olympiades ab Olympo, * Libethrides a Libethro, * Pimphreas a * Pimphrae a Pimpha. Inde et Ἐλικωνιάδας dicuntur μουσικά, teste Hes." H. Steph. "Ἐλικωνίης, Aristid. Quotid. Music. 3. p. 117. Ἐλικωνίης, Hesiod. E. 636. Θ. 1. Eur. Herc. F. 789." Edd. "Ἐλικωνίης, Rohuk. Ep. Cr. 120. Jacobs. Anth. 10, 292. 11, 260. 380. Titulus libri, Gell. N. A. 1, 4. Bip. Ἐλικωνιάδας, Musgr. Herc. F. 791. Jacobs. Anth. 11, 373. Ἐλικωνιάδας, * Ἐλικωνιάδας, Toup. Cur. Post. in Theocr. 2. Misc. Obs. Norv. viii. p. 350. Hesiod. Θ. 1. Wolf. ad Hesiod. 65. Igen. Hymn. 585. Ἐλικωνίης, Herc. F. 793. et Musgr., Alex. Etol. 3. Nestor 1. Agathias 91. Epigr. adesp. 151. 387. Ἐλικωνιάδας, Verb. ad Anton. L. 207. * Ἐλικωνίης, Wessel. Herod. 75. Igen. Hymn. 588. Jacobs. Anth. 6, 150." Schaf. Mss.

"ΕΑΙΝΗ, a Laconibus dicitur ἡ μέλις, Hes." H. Steph.

"ΕΑΑΝΙΚΟΣ, [ἄ, ἐν.] Graecicus s. Graecus: pro Ἐλληνικός: ut in Ἐλληνίῳ χθῶν, Soph. Aj. pro Ἐλληνίῳ, Terra Graecica s. Graeca. Alioqui Ἐλλαδικός est et Nom. propr. H. Steph. "Ἐλλαδικός, ad Lucian. 2, 324. Muller. ad Tzet. 1010. Ἐλλαδικῶν, Eur. Hel. 1161. Herc. F. 410." Schaf. Mss.

"ΕΑΛΑΣ, ὄσος, ἡ, adj. interdum ponitur pro Ἐλληνικός s. Ἐλληνικός, Graeciana, Graeca: ut, cum dicitur Ἐαλάδα φωνή: et Ἐαλάς γῆς. Sic Ἐαλάς χῶρος, Herod. 1. Interdum subst. pro Ἐλλάδι γῆς χῶρος, ut Lat. quoque Graecia: veluti cum dicitur τῇ Ἐαλάδι: et Μεγάλη Ἐλλάς, Magna Graecia. Find. vero ap. Atheu. Ἐαλάδος Ἐαλάδα vocat Athenas, ut alius quidam Romanus ἐπέγραψεν τῆς ἀγορῆς. Praeterea Ἐαλάς nomen Urbis est ap. Hom. A priorē est Ἐαλαδικός, [ἄ, ἐν.] Graecianicus, Steph. B. H. Steph. "Gl. Ἐαλάς Graecia: Ἐαλάς, Herod. 8, 44. 47. Eur. Phœn. 1224." Edd. "Fischer. Ind. Palaeoph. Wyttenb. Select. 61. 68. ad Od. A. 344. Wakef. Tract. 1060. Aëreus Mess. 16. Jacobs. Anth. 8, 349. Wakef. S. C. 4, 195. Brunck. Apoll. R. 151. Igen. Hom. 4, 363. 5, 614. 624. 637. Aij. Pierson. Veris. 26. Charito 79. Markl. Iph. p. 82. 208. 268. 405. Troad. 859. Ion. 1387. Philoct. 256. Cartier. 43. Steph. Dial. 36. Brunck. Anistoph. 1, 210.: Soph. 3, 509. ad Lucian. 2, 138. Wernsd. ad Homer. 318. ad Herod. 424. 684. Brunck. Philoct. 273. El. 682. Masc., ad Soph. Aj. p. 601. Erfurd. Ἐαλάδος Ἐαλάς, ad Charit. 272. cf. Aleiph. 232. et Bergler. Jacobs. Anth. 6, 335. Ἐαλάδος, Valek. Hipp. p. 226. Jacobs. Anth. 9, 60. Philippus 75." Schaf. Mss.

"ΕΑΛΕΡΑ, East. [ad H. Z. 181.] tradit κατὰ διέλεκτρον dici τὰ αἶμα, unde Ἐαλερῶσαν nominatum quoniam ἄλλορῶσαν, ἴσως ποσειδάων: Hesychie sunt ἐπὶ τοῦ, πολέρις, ἄλλα. In Lex. meo vet. Ἐαλερῶν ἐπὶ βλάστρα, subjungiturque, ἄλλορῶν τινά ὄστρον, τὰ ἄλλα τὰ καὶ ἴσως ποσειδάων: unde suspicari quis possit pro βλάστρα esse reponendum βλαστρά. H. Steph. "Callim. 1, 573." Edd.

"ΕΑΑΗΝ, gener, ἄ, Hellen s. Filius Descendens. Ab hoc, seu propter auctore, Ἐαλῶν dicitur Graecus. Plin. 4, 7. Eastern Pelasgicus Argus, Hellus: eadem Thessalia, et Dryopis, seu per a regibus cognominata, hii genitus rex nomine Graecus, a quo Graecia: ibi

Hellen, a quo Hellenes, Hos eodem Homerus tribus nominibus appellavit, Myrmidones, et Hellenes, et Achivos. Ex his Pluthio appellatur Doris incole. Plura vide ap. Herod. 1. et Pass. Athanas. 14. dicitur ἐπὶ γενέσει Ἐαλῶν γένος, ἄλλοις, Ἀλλοί, Ἰαυνοί: Plut. vero τὸν Ἐαλῶνα πᾶσαν ἰστέλλαι fuisse olim appellatos Ἀργίους, Ἀργίους, et Θυοί. Schol. 147. Ἐαλῶνος a Thue. dicitur τὸν παρὰ τὸ Φίρσαλα, qui peculiari nomine Ἀχαῖος vocatur: sicut vicissim speciali nomine Ἀργίους, Ἀργίους, Ἀχίους, Πελαγός, scimus dici, a poetis praeteritum, omnes in genere Graecos: synecdochice posita parte pro toto, et veluti specie pro genere. Inde Ἐαλῶνισται, οἱ, Graecorum iudices: s. Graecorum praesides in causis disputandis et componendis: ap. Herod. 1. [3, 22.] Ἄλλῃ Ἐαλῶνibus vocant, et alibi docebo. Item Ἐαλῶνιστάς, Urbis Graecorum, i. e. Urbis a Gr. conflata civibus, conditore Ἀττά. Et enim cum edificasse fertur ἑ τὸν Ἐαλῶνα πᾶσαν αἰείωνος κατασκευάσαν, ut ex Apollod. refert Elym. [* Ἐαλῶνιστήριον, Steph. B. 341.] Νεκρον Ἐαλῶνιστάς, Quaestores Graecia, s. Ἐαριί Graecianici praefecti. Ἐαλῶνιστάς, teste J. Poll. 8. dicit fuerunt οἱ τοὺς φόρους ἐλάττωσαν, καὶ ἐπὶ τὸν νόμον τὰ παρὰ τὴν ἰστέλλαν ἀποστήσαντες, καὶ τὰς παλαιὰς αἰτίας ἐφόρτες: ut Thuc. quoque Schol. Ἐαλῶνιστάς dicitos fuisse τοὺς δεχόμενοι τοὺς φόρους ἀπὸ τῶν Ἐαλῶν καὶ φελάσαντας αἰτίας: et Suid. τὰ ἐκ τῶν νόμων χρίματα φελάσαντας, ἡ πρότερον κοινῇ οἱ Ἐαλῶνες ἐν Διῶν ἀνετίθετο. Plur. vide ap. Eund. et Thuc. 1. p. 31. 32. [Xen. de Prov. 5, 5.] Praeterea ἀπὸ τῶν Ἐαλῶν βεβύλ. Ἐαλῶνι et Ἐαλῶνιστάς, Graecianicus, Graecus, [Gl. Criticus.] Nomen Ἐαλῶνιστάς ἰστέλλω, Graecianicum prolem, i. e. Graecus. Herod. 2. Ἐαλῶνιστάς, Lucus vel Fama Graecianicum. [Adde 5, 49. 9, 7.] Apud Suid. et per diphthongum Ἐαλῶνιστάς Ἰσραήλ, et Ἐαλῶνιστάς γλώσσα, Graecus exercitus, Graeciana lingua. Frequenter usus est posterioris Ἐαλῶνιστάς: ut Ἐαλῶνιστάς δέξαι ap. Lucian., Graecianica s. Graeca littera. Sic Ἐαλῶνιστάς χρίματα, Ἐαλῶνιστάς ὄστρον, Ἐαλῶνιστάς ὄστρον, Ἐαλῶνιστάς ἰστέλλαν, Ἐαλῶνιστάς ἴστρον: et ap. Medicos Ἐαλῶνιστάς ὄστρον, Faba Graeca ad differentiam Ἐgyptiacae. Dicitur etiam τὸ Ἐαλῶνιστά, sub ἴστρον, aut simili, Graeca gens, Graeci: ut τὸ Ἀφραῶνιστά, Ἐτολικά gens, Ἐτολί. Et ἄδων, Ἐαλῶνιστάς, Graecianica, Graeco, More Graecorum: vel etiam Ita ut Graecus decet. Nam Ἐαλῶνιστάς dicitur aliquando Quod Graecus decet, Quod Graeci peculiari est, veluti hominibus cultioribus. Plut. de aud. Poët. Ἐαλῶνιστάς ἴστρον καὶ ἀστέρον, ἡ πρότερον βασιλεύσαντες δέξαι φελάσαν, ἡ φασάντες. Ex Eudem Numa affertur Ἐαλῶνιστάς Νομῆς, pro Prudentior et humanior: nam aliquando Ἐαλῶνιστάς dicitur qui imbuti sunt literis vel moribus Graeci, vel eorum studiosi. Quin Hec. ac Suida teste Ἐαλῶνιστάς dicitur οἱ ὄστρον, ἴστρον ἴστρον. Est porro et aliud ὄστρον ἴστρον ἴστρον Ἐαλῶνιστά, sed fem., Ἐαλῶνιστά sc., i. η. Ἐαλῶνιστά. Nam ut Xen. dicit Ἐαλῶνιστά πόλις, ut Thuc. Ἐαλῶνιστά πόλις, Graecae s. Graecianicae urbes. Ab ἴστρον est VERBUM Ἐαλῶνιστάς, Graecus sequor s. imitor, Graecum refero, Graecus sum, [Gl. Criticus, Pergaricus.] In quā significat adjunctum sibi habet dativum veluti instrumentalem ejus rei, qui Graecum imitatur s. refert, vel qui quis Graecus est. Esch. ο. Ctesiph. Τὰ δὲ ἀπὸ τῆς ἰστέλλαν, ἴστρον, βασιλεύσαντες δέξαι φελάσαν, ἡ φασάντες. Cum Graeci faciunt, Graeci faciunt, Graecus sequuntur s. imitantur. Nota autem a Theologis ejus temporis Ἐαλῶνιστάς vocatos fuisse τοὺς ἴστρον, Ethnicos, quos vocabant etiam τὸν ἴστρον, et τοὺς ἴστρον τῆς ἀστέλλαν: oppositos eis τοὺς ἴστρον, i. e. τοὺς ἴστρον, τοὺς Χριστιανούς, s. τοὺς ὄστρον γλώσσας: quoniam sc. Graeci sui superstitionibus deliti erant, et a Christiana religione alieni. Socrat. H. E. 2. Ἐαλῶν ἐκ τῆς φασάντες. Sic Socroneus dicitur ἴστρον Ἐαλῶνιστάς, Ritus Graecianicus, pro Ethnicus, Necron et Ἐαλῶνιστάς dicitur eodem signif., ut

docebo paulo post. Thuc. passivo quoque dixit 'Ἑλληνίζουσι πρὸς Fieri Græcum: ut Schol. quoque ejus Ἑλληνιστὸν exp. 'Ἑλληνος ἑγένετο, lib. 2. [1, 6.] p. 70. Καὶ Ἑλληνιστῶν τὴν τὴν γλῶσσαν τότε πρῶτον ἀπὸ τῶν Ἀμυρακίων ἀνεκρίθησαν, Tum primum Græci facti sunt, et linguam Græcicam, qua nunc utantur, didicerunt ad Ampraciotis, qui cum istis habitabant. Inde VERBALE 'Ἑλληνισμός, ὁ, Initium Græcorum, [G1. Græcico:] Theologi Gr. et Apostolorum posterī 'Ἑλληνιστῶν vocarunt τὸν 'Ἑλληνιστῶν παιδείαν, i. e. τὴν τῶν ἑλλήνων παιδείαν, s. τοὺς ἑλλήνων λόγους, oppositentes cum τῶν εὐαγγελικῶν παιδείᾳ: quia sc. Græci tum temporis erant ethnici, et a Christiana religione alieni. Alioqui 'Ἑλληνιστῶν dicitur etiam ἡ 'Ἑλληνιστῶν παιδεία, i. e. Literæ Gr., s. Gr. lepos: quia Gr. eruditiores et elegantiores fuerunt ceteris gentibus. Synes. Ep. 154. Ἐργε δὲ αὐτοῖς τὸ ταῖς πνευματικαῖς διαφοραῖς τῶν νεωτέρων ἔλαι, οἱ 'Ἑλληνιστῶν τε καὶ χριστοῦ ἔμαλλε, ταῖτα τὰς ἐκ παλαιῆς, Græciciorum literarum et leporis. Alioqui 'Ἑλληνισμός a Gramm. dicitur Sermo Græcicatus, s. Proprietas linguæ Gr., Proprietas verborum Gr.: ut cum Athen. cum aliis, lib. 1. 9. dicit, Σόμενος ἐν τοῖς πρῶτοις 'Ἑλληνιστός: qualis est Nostri Marcelli compendiosa doctrina de Proprietate Sermonum. Atque adeo 'Ἑλληνιστῶν dicitur qui non tantum Gr. loquuntur, sed etiam qui vere ac proprie loquuntur Græce. Athen. 6. Oī δὲ 'Ἑλληνίζοντες λέγουσι δεῖν ἑαυτοὺς ἄλλοθεν εἶσθαι καὶ χριστοῦ ἐκείνου, sc. pro ἑλληνιστῶν καὶ χριστοῦ ἐκείνου, i. e. Qui Gr. sermonis proprietatem vel elegantiam affectant, Qui proprie et elegantior loqui Græce student. Præterea a v. 'Ἑλληνιστῶν est aliud VERBALE, 'Ἑλληνιστῶν sc., Sæctator s. Initiator Græcorum, Qui e Gr. factione est, Ennius s. studiosus Græcorum. Item ADV. 'Ἑλληνιστῶν, Imitatione s. ad imitationem Græcorum, Ritu et more Græcicam, Græce. Lucian. 'Ἑλληνιστῶν ἐπιχρησίων. Plut. Tus Ρωμαῖοις ἔλασι ἄνομιμα, 'Ἑλληνιστῶν τὰ δυνάμεις τῶν ἰσχυρίων περὶ τὸν αἰσθητικὸν νόμον, H. Steph. * G1. 'Ἑλλην. Græcum. 'Ἑλληνος Danaï, 'Ἑλλῆρ τῶν * θρησκίαν Paganus. Eur. Heracl. 131. σπῆδ' Ἑλλῆρ. Edd. * Ἑλλῆρ, ad Lucian. 1, 177. Amst., Græv. ad Hesiod. 569. Kuster. Hist. Cr. Hom. 114. Wolf. Fischer. Ind. Palæph. 'Ἑλλῆρ, Markl. Suppl. 713. Musgr. Troad. 293. Heyn. Hom. 4, 310. 364. 453. Opp. Ἀβρῶτα, ad Mær. 349. Ἑλλῆρ, Paganus, Toup. in Schol. Theocr. 218. Alberti ad Suid. s. v. Hes. Miles. in Ed. Hes. LB. T. 1. Harles. Introduct. 1, 537. ad Erasm. Phil. 158. I. q. 'Ἑλληνιστῶν, Lesbon. 183. Koen. ad Greg. 45. Steph. Dial. 36. ad Diod. S. 1, 483. Jacobs. Anth. 10, 10, ad Lucian. 2, 139. East Lettre 111. Quid ap. Gramm., ad Mær. 283. Phrynich. 27. 171. Fischer. ad Weller. G. G. 1, 42. Quid ap. patres, Potter. ad Basil. 54. Fem., Iph. A. 63. Markl. Iph. p. 268. 290. Musgr. Iph. T. 341. Heracl. 131. Lobeck. A. p. 272. Conf. cum ἀλλῶν, ad Paus. 305. 384. ad Diod. S. 2, 487. ad Lucian. 2, 204. Fac. ad Paus. 3, 176. (ad Dionys. H. 2, 859.) Orell. Suppl. ad Nic. 68. Plut. 2, 349. Cor.: cum Dæo, T. H. ad Aristoph. P. p. 54.: cum 'Ἑλληνιστῶν, ad Diod. S. 1, fin. 2, 73. ad Dionys. H. 1, 150. * Ἑλληρογυλάται, ad Diod. S. 1, 355. Ἑλλῆρ, Valck. Hipp. p. 284. ad Diod. S. 1, 305. ad Herod. 693. Ion. 810. Christod. Eceph. 54. Ἑλληνιστῶν, Toup. Emend. 1, 10. Oxon. Markl. Iph. p. 229. Quid ap. Gramm., Pierson. ad Mær. 9. Tō 'Ἑλληνιστῶν, ad Lucian. 1, 248. ad Herod. 694. Boissonad. Philostr. 338. 354. 479. 633. Ἑλληρ, Fischer. ad Palæph. 148. et Ind. Eur. Hec. 1246. Markl. Suppl. 189. Ἑλληρῶν, Thom. M. 296. 298. ad Charit. 403. Fischer. ad Weller. G. G. 1, 48. Græce loquor, ad Herod. 683. Ἑλληνιστῶν, Pierson. Præf. ad Mær. xxviii. Schæf. Mss. * Ἑλληρονομίαι, Andoc. 107. Ἑλλῆρ, Nonn. J. 7, 135.: D. 1, 124. Ἑλληρῶν, Philostr. 817. Wakef. Mss. * Ἑλληροθήρην, (ὁ, ἡ,) Ind. Hæsit ad Timariou., Not. d. Mss. 9, 215. Boissonad. Mss. * Ἑλληροκυδῶν, Gratiam capto Græcorum, Polyb. 26, 5. Gr. mores affecto, 20, 10. Ἐτε γὰρ ἑρπεί 'Ἑλληροκυδῶν. Cf. Livianum illud: Quid Ætoli satis ex more Græcorum factum esse censent. Ἑλληρῶν, Herod. 4, 108. Xen. K. A. 1, 8, 1. Schol.

Bisert. Aristoph. G. 1016. * Ἑλληρονομίαι, Schol. Pl. P. 95. Edd. * Ἀρελλῶν, (ὁ, ἡ,) Hellenismum non respiciens, Alenus a Gr. conmutandus, et ἀρελλῶν non est, ap. Aretham, de barbara et incongruente constr. H. Steph. * Sext. Emp. 2, 35. Edd. * Phrynich. 144. Schæf. Mss. * Ἀρελλῶν, Esch. Suppl. 242. Wakef. Mss. * Ἡμελλῶν, ὁ, ἡ, Lucian. de Salt. 316. Edd. * Ἑλληρῶν, E. Latino vel Hebræico Græcorum facio: vel etiam A Græcis derivæ, E Græco deduco. Plut. Numi. Ταῖτα γὰρ, nimirum Anesia Romanorum dicta esse γὰρ τὸ ἀγγέλου σχῆμα, ὁ ἴδιος εἶδος, γληγομένῳ Ἑλληρῶν τούτῳ. Gregor. de Feste Pasche s. Paschalis, Ταῖτα γὰρ σαρκίως εἶδος ἑστὸν ταῖς εἰσὶν τοῖς σαρκί, εἰς Ἑλληρῶν τούτους τὸν τρόπον, κατὰ τὸν τοῦ ἡ πρὸς τὸ 7, καὶ τοῦ ἡ πρὸς τὸ 7 μετατίθησι, Πάρα τὴν ἑστὴν προσσηγορίαν. Ex ejusdem Gregor. Orat. in Basil. affertur, Ταῖδε γρηγορήσαντες ἡ γλῶσσαι Ἑλληρῶν, καὶ ἰσχυροῦ ἀνάγει, καὶ μέγιστον ἑστῆσαι, καὶ τὴν ἑρπεί πεινῶσαι: pro Græca facundia enuntiat formatique. Bud. Ἑλληρῶν ap. Greg. 254. interp. Ad Græcorum ritum formamque instituitur et exigitur limitaque. Ad Græcorum facundiam exacte comparat: respiciens opinor ad l. I. H. Steph. * Phrynich. 166. Aristoph. Pl. p. 7. Hæst. Schæf. Mss. * Plut. 1, 69. Joseph. 17, 36. Eust. Dionys. P. 14. pass. Græcum facio, Theod. 1, 48. Wakef. Mss. * Μελλῶν, Qui altero tantum parente Græci sunt, ut Hibridæ ap. Romanos. H. Steph. * Vide supra p. cxxxi. Plut. Crasso 363. Ed. Par., Polyb. 1, 67. Edd. * Theod. Prodr. in Not. d. Mær. T. S. P. 2, p. 148. Boissonad. Mss. * Diod. S. 2, 509. Schæf. Mss. * Heliod. 447. Wakef. Mss. * Παρελλῶν, Omnes Græci, Universi Græci: πάσαις αἰ 'Ἑλληρ. II. B. [350.] Ἐγγίσι δὲ ἑτέροις παρελλῶν, Supra omnes Græcos. Heliod. E βιβλίῳ δὲ παρελλῶν ῥοιέται. Sic Athen. 10. Αἱ τε παρελλῶν ἄγοροι, θελοῖσι τε ἀνίστασθαι. Apud Eund. 13. Phryne meretrix τῆς τῶν Ἑλευσινίων κωμῶν καὶ τῆς τῶν Πειραιῶν ἐν ἑστῆ τῶν παρελλῶν πάνας ἀποκρίθησθαι θεώρησι ἐπιβῆσαι τῆ θεάσθαι. Poëtæ dicunt κομῶν καὶ eodem. AT Παρελλῶν, ὁ, affertur pro Omnium Græcorum proles. H. Steph. * Παρελλῶν, τὸ, Eust. in Pl. p. 14, 16. 738. 54.: Od. p. 32, 19. Edd. * Παρελλῶν, Markl. Suppl. 526. Jacobs. Anth. 6, 165. Heyn. Hom. 4, 310. 304. 5, 614. Fischer. Ind. Palæph. v. Ἑλλ. Græv. Lect. Hes. 509. Παρελλῶν, ad Diod. S. 1, 305. ad Herod. 693. Schæf. Mss. * ΕΑΛΗΣΙΟΝΤΟΣ, Hellespontus: i. e. Ponti s. Maris ille tractus, in quo Helle cum fratre Phryxō traclusa vehente arietē, submersa est: est autem ἡ πρὸ τῆς Τροίας θάλασσα, ut vult Etym. Vnde ΕΛΛΗΣΠΟΝΤΟΣ, Hellespontus: i. e. Hellespontus æcola vel incolæ: aut qui ad Hellespontum præsunt. [Herod. 7, 95.] ΓΡΕΣ Ἑλληρονομίαι, ου, ὁ, dicitur Venustus aristus, quia ab Hellesponto spirat: cuius meminit Quidam. Probl. s. 26, q. 36. Meminit et Herod. 7, p. 283. ubi τὸν ἀπὸ τῆς τῆς Ποντι ἀελλῶν vocari Ἑλληρονομίαι, Plin. 2, 47. Cæciliā ab aliquibus vocari Hellespontium auctor est H. Steph. * Ἑλληρονομίαι, ὁ, ἐν, Xen. K. A. 1, 1, 9. * Ἑλληρονομίαι, Steph. B. 341. Edd. * Ἑλλῆρ, Fischer. Ind. Palæph. Ἑλληρονομίαι, ibid.: ad Charit. 677. Jacobs. Anth. 8, 332. Diod. S. 2, 362. Heyn. Hom. 7, 48. Cf. Meleagr. 80. Brunck. Aristoph. 2, 212. ἑλλῆρ, Heyn. Hom. 5, 324. Ἑλληρονομίαι, Wyttben. Select. 359. ad Herod. 593. Ἑλληρονομίαι, Brunck. Soph. 3, 439. Heyn. Hom. 6, 439. * Ἑλληρονομίαι, 4, 428. Schneider. ad Xen. K. A. 6. Schæf. Mss. * ΕΑΛΥΣΙΝ, pro ἑλλῶν dicere Cretenses, auctor Hes. H. Steph. * ΕΑΛΠΙΤΙ, Minervæ cognomenum ap. Corinthios: et Ἑλλῶν, τὸ, Sacra et festum in ejus honorem. Vide Etym. et Hes. H. Steph. * Ἑλλῶν, Pind. O. 18, 56. * Ἑλλῶν, corona, Athen. 13, 67. Edd. * Villosion. Anecd. Gr. 1, 146. Etym. M. 332, 43. Wakef. Mss. * ΕΑΜΑΤΑ, Hevychiō ἑμμάματα, ἐνέμματα, σαυδῶματα. H. Steph. * ΕΑΟΣ, Urbis nom. in agro Laconico, sic denominatur παρὰ τὸ ἐν Ἐσθῆ: cuius incolæ dicitur

enim dicitur ab urbe Eubœa Eetria, sita propè Chalcidem. De cujus vi lege Diosc. 5, [171.] *Ἐτριαιδὲς*, Scrommata jacio s. dieteria, Dieteria prosequor, Cavillor. *Hes.* esse sit *αἰσῶν* vel *αἰσῶς*. H. Steph. * *Ἐτριαιδὲς*, Hippocr. 496=164, 45-8. Edd. * * *Ἐτριαιδὲς*, Brunck. Anal. 2, 70. * *Ἐτριαιδὲς*, Phrynich. 40. * Schæf. Mss.

* EPINAKAS, vocari *τοῖς* *ἄνδρα*, testatur Amœrius ap. Athen. 3. Grossus, Ficus immatura. H. Steph.

* EPINYEIN, Arcadibus esse *τὸ* *ἀργιζέσθαι*, tradit Etym. M. * H. Steph. * *Ἐπινύειν*, Paus. 3, 435. ibique Fac. *Ἐπινύειν*, Brunck. ad *Æsch.* S. c. T. 490. * Schæf. Mss.

* EPIQHIMATA, Laconibus *ἔρφοι*, Herd. *Hes.* H. Steph.

* EPMHNOI, Hesychio *Σελῶν*, Sileni. * H. Steph.

* EPPA, Hesychio *ἑτάνα*. Vide *Alpa*. * H. Steph.

* EPYOIBIOΣ, esse dicitur Cognomenum Apollinis ap. Rhodios, *κατὰ* *τὴν* *ἑρμηνείαν*, quam ipsi *Ἐρμῶν* dicunt. * H. Steph. * Strabo 13, p. 912. Eust. 26, 19. Schneider. Ind. ad R. R. Scripti. v. Robigus. * Edd.

* *ἘΣΑΡΑ*, Antidoti nom., Trall. 7, p. 106. * Edd.

* ΕΣΤΑΔΙΘΙΑ, Forum vestiarium, Tarentinis, *Hes.* H. Steph.

* ΕΣΤΗΚΩ, themata factum more Syracusano e præf. *ἔστω*, ut *εὐλόγη* e *εὐλόγη* et similia poetis præsertim usitata. Signif. autem Soto, et quidem Constante sto, Persto. * H. Steph.

* ETANON, *Hes.* assert pro *ἀληθῶς*, *σφάλρα*. * H. Steph. * Ab * *Ἐτάω*, *ἑτάω*, i. q. *ἔρεος*, *ἑτήρηος*. * Schneider. Lex.

* ΕΤΕΑΙΣ, Pauci, qui et *χρῆσσοφοι* dicitur. * H. Steph. * Aristot. H. A. 5, 13. Schneider. Lex. * Edd.

* ΕΤΕΙΝΕΙ, Hesychio *ἀληθέει*, Verum dicit, Vera loquitur. Et *Ἐτέων*, Edd. *ἀληθῶς*, Vera. * H. Steph.

* EYBOIA, Eubœa. * *Ἐββοῖα*, Soph. El. 442. Herod. 3, 89. J. Poll. 7, 100. * *Ἐββοῖα*, Soph. Tr. 241. * *Ἐββοῖα*, Etym. M. 388, 54. Strabo 3, p. 219. Omnino v. Lobeck, ad Phrynich. Ecl. 39, de formis *Ἐββοῖα*, *Ἐββοῖα*, ubi citatur Elmsl. ad Eur. Herac. 84. * *Ἐββοῖα*, Orph. A. 139. * Edd. * *Ἐββοῖα*, Chamæactæ, Diosc. 474. * Boissonnat. Mss.

* *Ἐββοῖα*, ad Herod. 448. *Ἐββοῖα*, Musgr. Herac. 85. Ion. 60. *Ἐββοῖα*, * *Ἐββοῖα*, ad Mær. 276. Valck. Distr. 144. Herod. 243. Soph. Tr. 74, 237. 401. *Ἐββοῖα*, Helen. 773. Antiphil. 32. * *Ἐββοῖα*, Lesb. de Schem. 178. Wessel. Herod. 243. 246. 627. * *Ἐββοῖα*, Brunck. Soph. 3, 414. * Schæf. Mss.

* ΕΥΑΡΠΙΣ, Hesychio * *εὐάρετος*, *βαβαῖα*. * H. Steph.

* EYKONON s. *Τεῖκονον*, ab America et Timachide nominari *τὴν* *καρυάτην* *ἄρην*, tradit Athen. 3. * H. Steph.

* EYPIHIOΣ, [5, et 4, 4.] Pretum reciprocum. Plin. 2, 57. Velut Tauronimitani Euripi sœpius, et in Eubœa sæpius die ac nocte reciprocant. Cic. de Nat. Deor. 3. Quid Chalcidico Euripo in motu identidem reciprocando potius fieri posse constantius? Seneca Herc. F. prius vixibus alternis fugax Euripus unda stabit Eubœica piger. Unde *Æsch.* v. Ctesiph. *Πάσιον* *πρῶτῶν* *τοῖς* *Ἐβρίων* *κατ'* *ἔν* *ἔρε*. Inde et Proverbialiter *Ἐβρίων* *ἀνθρώπων*, et *Ἐβρίων* *ῥόγῃ*, ob instabilitatem et inconstantiam. Quin et *Ἐβρίων* *ῥάσιον* affertur pro Cogitatio, quæ hæc et illæ fertur: ut et Hesychio *Ἐβρίων* est *ἡ* *ἐβριότης* *περὶ* *βαλ* *ἀλπεων*. Alioqui *Ἐβρίων* simpl. dicitur Fretum, Mare angustum: ut Suid, exp. *ωκεῖνος* *σπερδῶν*, et *ῥάσιον* *ἐκ* *ἀνδρῶν* *μεταξὺ* *ἑῶν* *γαῶν*. Et J. Poll. 9, 1, dicit, *Ἴνα* *ἡ* *βόλῃ* *κατὰ* *ἐκ* *ἀνδρῶν* *ὄψεων*, rependum enim ita pro *ἔρε*, *ῥῆν* *γῆν* *δι* *αἰσῶν*, hæc *θαλάσσης* *αἰσῶν*, et *Ἐβρίων*, et *σπερδῶν* nominari. Plin. 4, 12. Eubœa et ipsa vixibus Boœoticæ, tam medico infertente Euripo ad ponte jungatur. Et rursum, Primas angustus Hellespontum vocant. Porrigitur inde teuis Euripus LXXXVI M. pass. spatio. Sic Aristot. de Mundo, *Ἦσι* *καὶ* *ἔστιν* *κατὰ* *τὴν* *Ἐβρίων* *καὶ* *σπερδῶν*. Et formæ quoniam in ejusmodi angustiis et fretis mare

reciprocat, factum inde est ut *Ἐβρίων* dictum sit de Fretò reciprocò, et generalius pro *Re instabili*. Legimus sane ap. Cic. pro Mar., *Quod enim fretum, quæ Euripum, tot meatus, tantas, tam varias habere putatis agitationes fluctuum, quantas perturbationes et quantos æstus habet ratio comitiorum!* Quis et aquæ ductus et alia æquarum receptacula *Ἐβρίων* nominantur, ab illorum Euriperum similitudine, qui in mari sunt terra utrinque septi. *Hes.* certe *Ἐβρίων* interpret. *δραγὶ* *ἰδίων*, et *Eust.* *ῥῆσιον* *κατὰ* *ἑβριότη* *τὴν* *ἰδίων*: ut sunt, quos Lat. appellat Lacus, Lacunas, Stagna, Cisternas. Cic. de Ll. 5. Ductus æquarum, quos isti Nilos Euriposque vocant, qui enim viderit, non irriterit! Sueton. Ciceronibus spatio circi ab utraque parte producta, et in gymnasium addito. *Æl.* Spart. in Hellog. Euripis vino plenis navales circenses exhibuit. Joseph. A. J. *Περὶ* *γαγῆρ* *Ἐβρίων* *μῆγαν* *καὶ* *βαθῶν*. Apud Eust. exp. Cisterna: ap. Dionys. H. Lacuna et Stagnum. *Ἰν* *Ἐβρίων* *ἄρην*, Euripo similis, Reciprocus ætus habens in modum Euripi. At *Ἐβρίων*, Hesychio cognomen est Neptani. *Ἐβριζέω*, et *ἄνευριζέω*, Euripi modo hæc illuc agitari et reciprocare. Aristot. Probl. sect. 25, [22.] *Διὰ* *τὴν* *ῥῆσιν* *ἑβριότη* *τὴν* *αἰσῶν* *ἡ* *ἀπὸ* *δι* *αἰσῶν* *καὶ* *καλὰ* *ταυ* *ταῖς* *εὐβρίων*: *Græz* *verit*, *Aër* *ventilatur* *et* *reciprocatur*. At *Ἐβρίων*, [4, 6, Cic. ad Att. 14, 5.] Qui facile *ἑβριζέω*: alius Instabilis ut Euripus. * H. Steph. * *Ἐβρίων*, Columb. Clays. 8, 9. * Edd. * *Vales*, ad Theodorit. 70. Jacobs. Anth. 9, 60. 456. 10, 356. ad Diod. S. 1, 578. Thom. M. 823. Markl. Iph. p. 113. Musgr. 813; Iph. T. 6. Jacobs. Animadv. 298. Villosi. Proleg. ad Long. p. lxxiv.; Longus p. 3.; Villosi. p. 306. Paus. 1, 392. Jacobs. Præf. ad Exerc. 1. p. xiv. Wessel. ad Diod. S. 1, 59. ad Lucian. 1, 513. *Ἐβριζέω*, *Vales*, ad Theodorit. 70. * Schæf. Mss. * Suid. 2, 181. Eust. Od. 79, 4. Etym. M. 704, 46. *Ἐβρίων*, Fossa, Dionys. H. 1, 583. Plur. Aristot. de Mundo 12. * Wakef. Mss.

* EYPIFAΣ, *es*, *o*, Eurotas: fluvius Laconie. Ita dicitur et Podendum viris, teste Suid, in exemplum afferente ex Epigr. [Anal. 2, 391.] *Ἦν* *ἡ* *ἑβριζοῦσάντων* *εὐάρετος* *καρυάτην* *κατὰ* *ὄξυ* *ὄξυ* *ἑβρίων*, *ἀλλ'* *ὄξον* *ἑβρίων*. * H. Steph. * Musgr. Andr. 802. Veretrum, Jacobs. Anth. 10, 156. 11, 327. Toup. Opusc. 2, 122. * Schæf. Mss.

* EYPOPBION, *vò*, Euphorbion: arbor in Libya ferulis speciem gerens, acerrimum succum fundens, qui eodem cum ipsa arbore appellatur nomine: de quorum utroque multa Diosc. 3, 96: item Gal. et *Æt.* simplic. Medic. Plin. 25, 7. et euphorbion vocat et euphorbia, ab Euphorbo inventore id nominis sortitam esse his verbis docens, Inventi et patrum nostrorum ætate rex Juba quam appellavit Euphorbion, medici sui nomine et fratris Mæm. * H. Steph. * Bernard. Reliq. 28. Jacobs. ad Melegr. 11. * Schæf. Mss.

* EYPMHTIE, Ion. et poet. dicitur *ἡ* *Ἐβριζέω*, Euphrates, Flumen Armenie s. Mesopotamie. * H. Steph.

* ΕΒΕΙΑ, *vò*, sub *ἑβῶν*, Sacra Diæm Ephesie: ap. Thec. 3, p. 117. At *Ἐβῶν* *πρόδρομος*, Ephesinæ literæ, pro Magicæ literæ: quoniam Ephesii plurimi magicarum artium professores fuerunt: ut et Luca patet, qui Act. 19, (19.) tradit multos ex his qui curiosas artes exercuerant, compertatos libris exussisse in omnium conspectu. Vide et *Hes.* Suid. Eust. et Erasm. in Chlid. *Ἐβῶν*, *Hes.* exp. * *Ἐβριζέω*.

* ΕΒΕΙΩΝ, Athen. 373. Edd. * *Ἐβῶν*, *Ἐβῶν*, ad Xen. Eph. 132. *Ἐβῶν*, *ibid.* 161. * Schæf. Mss.

* EXANHI, Hesychio *εὐαῖα* *τὴν* *ἑβριζέω*, Vix quoddam vistorium, quod supra *Ἀγῶν*. * H. Steph.

* ΕΒΑ, Hesychio *ἀναρῶν*: item *ἡ* *ῥῆσιον* *κατὰ* *τὴν* *καρυάτην* *σπερδῶν*, qualis infra *Βα*, et *θεῖα* *ἡ* *Κέρρα*. * H. Steph.

Z.

* ZABA, Suidæ * *τὸ* *λαπῶν*, Lotica: *Ἰν* *ἡ* *Ζαβαῖον* Edd. est *Id*, *ἡ* *ῥῆσιον* *κατὰ* *τὴν* *καρυάτην*. * H.

Steph. "Rectius Zonarus, * Zōstion." Edd.

"ZABOYAIN, si Suidae credimus, dicitur non solum Regio quaedam, sed etiam ἡ πᾶσι βουλόμενος." H. Steph.

"ZABPON, Hes. et Suid. interp. τὸν πολυβόρον: qui et λάβρον." H. Steph.

"ZAKAIH, ἢ Fals: ἑρπύλλων, Hes. Nicander A. 180. τὸ ζάγκλον * ἑρπύλλων ἄνωρον Κεῖρας. Steph. B. a Sicilia τὸ ἑρπύλλον appellari ζάγκλον tradit: et inde Ζάγκλον denominatam Urbem quamdam Siciliae, ubi τὸ ἑρπύλλον τὸ ἑρπύλλον ἀνορύσσεται, ἢ τὸ ἑρπύλλον ἀνορύσσεται. Nicander sane Siciliae suae lib. 10, dicit, Ζάγκλον * ἑρπύλλων ἄνωρον. Ejus urbis incolae Ζαγκλιῶται dicuntur: a quibus possess. Ζαγκλιῶται. Dicitur et Ζάγκλον neut. hoc ipsum ἑρπύλλον, teste Etym. et Lex. meo vet., affertur e Callim., Κεῖρας γὰρ ζάγκλον ἑρπύλλον. Quod Ζάγκλον per synec. dictum volunt quasi ζάγκλον, δὴ τὸ λάβρον." H. Steph. "Thuc. 6, 4." Edd.

"ZALGA, Ζάγκλον, Ruhnk. Ep. Cr. 184. Toup. Opusc. 2, 39. ad Diod. S. 1, 327. Ζάγκλον, Callim. 1, 424. Ζάγκλον, Nom. propr., ad Paus. 336. Ζαγκλιῶται, Lennep. ad Phal. p. 136." Schaf. Mas.

"ZALIOS, Hesychio Pisis species." H. Steph.

"ZAKEATIDES, s. Ζεκεῖτιδες, Rapa vel Cucurbita. Nam Nicander in Γλώσσας, tradit ap. Baxotos γαστρῆσι nominari τὰς κρέμας: τὰς γαγγυλλῶν αὐτῶν, Ζεκεῖτιδες: Amerias vero et Timachidas τὰς κολοκύντας appellari Ζεκεῖτιδες, teste Athen. [369.] Hes. etiam teste Ζεκεῖτιδες sunt κολοκύνται ἢ γαγγυλλῶν, afferente paulo post etiam Ζακυνθῶντες pro κολοκύνται: cuius nominis ea forsitan ratio esse possit, quod magna copia in Zacyntho insula proveniant, aut ibi primum exortae sint." H. Steph.

"ZAAAINO, Etymologo τὸ μαλαίνω, Desipio, Fatue ago. Itidem Hes. Ζάλαινε affert pro μαλαίνω." H. Steph.

"ZAAAKES, Hesychio ἐχίνος, Echini, Erinacei." H. Steph.

"ZAAAYΔA, Idem exp. κοῦφ, Move, Agita." H. Steph.

"ZAAEIA, ἢ Zalea: ita a nonnullis dicitur Lanrus Alexandrius, teste Diosc. 4, 147." H. Steph.

"ZANIDES, Hesychio ἡγεμονίδες, Ductrices, Duces." H. Steph.

"ZATPEION, vox Persica, Salinas, in Solin. 795. et ad H. A. Script. 460. Vide Ζεπρεῖον. Infra p. 37. n. leg. ζῆς et διαρκωνήματα." Edd. " * Ζατρῖκος, Brunck. Aristoph. 2, 54." Schaf. Mas.

"ZAXMA, Hesychio ἴσθια, Habena, Lorum." H. Steph.

"ZAEI, Cypriis βουεῖ καὶ κρεῖ, Hes." H. Steph.

"Nescio an satis hoc quadrat τὸ βουεῖ. Forte simplicius leg. κρεῖ καὶ κρεῖ. Veni utique vehementius flantes omnia movent ac concutiunt." Heringa Obs. 217.

"ZEA, supra p. cccxxiii. b. Schneider. Ind. ad R. R. Script. v. Far. Bekkeri Λεξ. ἡσπ. : * Ζεῶν ἄνωρον Ἀθήρων οὐρα καλοῦμενος. Leg. Zea: vide supra p. cccxi. a. Hesych. Ζεῶν κρηθῖ, ἢ οἶνον γένοιο. In voss. ordine verborum postulante, Zia reponi, et sic in Cod. Ven. legit testatur Schow. Glossa: Ζεῖ Μολα, Far, Ador. * Receptiores Graeci pro αὐτῶν et οἶνον frequenter simplex usurpant. Gl. Ἄια, τὰ λάρναρα. Præda. Ita λεπιδῶρια pro λευκιδῶρια." Suicer. Spec. Lex. Hes. 344. Ζεπρεῖον, supra p. cccxi. b. ubi in nota pro χωματῶν leg., ut in textu, * χωματῶν. Bekkeri Λεξ. ἡσπ. : Ζεπρεῖον τὸ τῶν δοῦλων κολλεπῶρον. Alberto ad Hes., Ζεπρεῖον, τὸ τ. δ. κ., videtur dici quod Ζεπρεῖον vel Ζεπρεῖον. Imo Ζεπρεῖον proprie Locus est, in quo αἱ ζεῖαι ἐκείονται, et, quoniam in frumento comminendo manibus humanis utebantur, ponitur pro Loco, in quo servi quavis orepro labore punitantur. Similiter Pistrium ap. Lat. * Locus est, inquit Forcellin., in quo frumentum et aliae fruges ante molarum trassitium inventionem in pilis conterebantur, item post molam inventas Omnis locus, in quo fruges molis circumpactis, opera jumentorum vel servorum, vel impetu aquæ aut venti comminabantur, a pensando. Terent. Andr. 1, 2, 28. Verberibus cæsum te in pi-

strinum, Dave, dedam usque ad necem. Cic. de Orat. 1, 11. Oratore in judicio, tantquam in aliquod pistrium, detruendi et compingendibam. Trullate pro Quavis orepro loco vel labore accipitur. Cic. l. c. 2, 33. Tibi mecum in eodem est iustria, Crasse, vivendum." Aliud ergo est Ζεπρεῖον, Pistrium, a Zea, aliud Ζεπρεῖον ἴσθια ap. Suid. τὰ βακωνήματα, a * Ζεπρεῖον, Quæstor, quantum Noster, utriusque sub cod. articulo positus, ut si ejusdem esse originis existimasset, res longe diversa confusæ videtur. De vantu Herodii Iambocapiti ejus Blomf. in Mas. Crit. Cant. 6, 311., a Barkero castigatus in Classical Journal 31, 112." Edd.

"ZEIPEIN, Hesychio * ἑρπύλλωνος." H. Steph.

"ZEAAEIN, Hesychio βάλλαρ, Jacere. Sic Etym. ait, Ζεῶν, τὸ βάλλαρ, ἔξ οὗ Ζόλλω, τὸ βάλλαρ." H. Steph. "Porson. Phœn. 45.; Valck. p. 7." Schaf. Mas.

"ZEOITPON, auctore Diosc., vocat in Bithynia Zeæ triticique mixtam speciem. Gorr. scribit et Ζεῖσπον et Ζεῖσπον, esse dicens Frumentum genui medice inter zeam et triticum naturæ." H. Steph. "Gal. de Alim. Fac. 1." Edd.

"ZEPEPON, Macedonice pro βίβραρον dicitur, l. c. βεράρον, teste East. [909.] Itidem Hes. Ζεῖσπον, βεράρον, καὶ λυτὸν ῥότον." H. Steph. "Strabo s. p. 321. Sieb." Edd. "Porson. Phœn. 45.; Valck. p. 20." Schaf. Mas.

" * ZEPNA, Geop. 2, 6, 23. 32." Edd.

"ZEYMANTHON, πηγῶν, φηγῶν. Hes. Affert Editor e Phot. * Ζεῖρα φηγῶν ἢ λίξια, σπυρίων δὲ τῶν πάλιν. Quod omnino huc pertinet: suspicor vero in utraque glossa unam literalam esse corruptam, et ex altera restituendam, aut nempe in Hes. legatur, * Ζεῖραν τῶν πηγῶν. φηγῶν: ap. Phot. vero, σπυρίων δὲ τῶν πηγῶν. In ipsa vero glossa veteritate sit Hes. scriptura, an illa Photi, illa decidendum relinquo, qui Phrygiæ linguæ periti sunt." Heringa Obs. 217.

"ZEYEDIA, Juno ap. Argivos hoc titulo colitur: ferunt enim Apin, cum Argis migrasset in Ægyptum, Argivorum regi misisse boves, et τῶν τοῦ σπύρον ἔργων αὐτῶν εὐνοῖσσε, quem, junctis ad sementem faciendam bobus, Junoni Zexidie templum statuisset: cum vero spicæ egminearet et efflorescere inciperent, eas Junonia flores nominasse. Etym." H. Steph.

"ZIFAAZ, Hes. exp. κάλα, H. Steph.

"ZIFNE, Hesychio ἢ χαλεπὴ παῖρα: pro quo ap. Aristot. est Δυρῖα, H. Steph.

"ZIZOYAA, Genus leguminis. Trall. 7. p. 102." Edd.

"ZIZYFON, τὸ Ζιζυφῶν, Gallicæ Jujubie s. Gigeolæ, Linn. Ehamm. Jujuba. Pallad. p. 142. Geop. 10, 34." Edd. " * Ζιζυφοί, Jacobs. Anth. 10, 252." Schaf. Mas.

" * ZMYTNA, Gl. Myrrha. " Verh. ad Anton. L. p. 299. Herodian. p. 457. Piers. et n.: Lucian. 1, 67. 316." Schaf. Mas.

" * ZOP ἰσθία ἑλῶρον. Hes." Edd.

"ZPIH, Hesychio Species herba: ut Ζωπυρίων, Eid. ἢ οὐδὲ τὸ ὄστροβακῶρον: nisi potius βακωνῶρον scripsit, ut sit Liquor s. Succus, quem balsami arbor fundit." H. Steph.

"ZPMIAH, Hesychio ἄνθημα: forsas, quoniam ea herba est ἐξωρως, et gratiam addit jusculi." H. Steph.

"ZPSTEION, Suidæ Locī nom." H. Steph.

"ZPSTEIPA, Minervæ epith. in Beotia, Hes.: quam alii Ζεπρεῖον vocant." H. Steph. "Paus. 9, 17." Edd.

H.

" * ΗΛΟΣ, τὸ, Actum, ap. Chalcidenses, Schol. Plat. 9. E. H. Barker. ad Etym. M. 1096. et Epist. Crit. ad Boissonad. 243—55." Edd.

" * ΗΑΚΑΤΙΑ, Hes. teste in Lacedæmonia fuerunt ἄνωρον ἐπὶ Ἡλιάδω, Amasio Herculis, et Sosibio." H. Steph.

" * ΗΜΙΜΑΛΩΝΕΥ, Suidæ et Hes. παρῶντες, Βέσχη, vel γέρμα, quas alii μεμαλλῶνας." H. Steph.

" * ΗΠΑΙΑ, dicitur Quædam ἄκρα e regione Chal-

cidis, item Urbs Arcadia, teste Steph. B.: cuius Civitas *Ἡρακία* ap. Xen. Hell. 6.: ut et ap. Thuc. *Ἀρκυαῖος Ἡρακίης*, 5. p. 187. Apud Plut. vero *Ἡρακίη*, et ap. Athen. 14. *Ἡρακίη ἕρμα*. At *Ἡρακία* in Thracia dicitur per *Ἡρακίος τόπος*: cuius Civitas *Ἡρακίσιον*. H. Steph. " *Ἡρακία*, ad Diad. S. 2, 33." Schaf. Mss.
 " *ἩΡΑΙΝΗ*, *Ἡεσυχίο Ἠρακί, Delirat, Nugarat*" H. Steph.
 " *ἩΡΑΙΟΝ*, *Συδα περιφανὲς ἕρμα πεκτατίν, Rheda.*" H. Steph.
 " *ἩΡΟΞΑΝΘΕΙΑ*, *Ἡεσυχίο ἑσφῆ γυναικία λαρπρά, ἄγροται ἐν Πιλοσπονήρῃ κατὰ τὸ ἕρμ, a vernis floribus dicta.*" H. Steph.
 " *ἩΡΥΚΑΑΟΝ*, *Scophro per demin. vocavit τὸν Ἡρακλῆα, Hes.: qui et Ἡρῶλλον tradit ἑσσοροσικήν nominari eund. Herculeum, ut et Suid.*" H. Steph. " *Ἡράλλος (sic), Ἡρακλῆς, Valek. Adonias. p. 701.*" Schaf. Mss.
 " *ἩΡΡΙΤΕΛ*, *Hes. exp. αἰσῆσαι, Irridet et subannat.*" H. Steph.
 " *ἩΤΤΙΝΙΟΝ*, *Ἡεσυχίο ῥέτῃς ἕρμων, et ἴ κέρων.*" H. Steph.
 " *ἩΡΑ*, dicitur *Ἡρακλῆς ἴ κέρων*, ut tradit Hes." H. Steph.

Θ.

" *ΘΑΙΒΕΙ*, *Hes. affert pro ἑλαιός, Impellit, Agitat.*" H. Steph.
 " *ΘΑΙΜΟΣ*, *Ἡεσυχίο αἰκία, στίρος, φακία.*" H. Steph.
 " *ΘΑΛΙΚΤΡΟΝ*, *Thalictrum: Herba, de qua Diosc. 4, 98. Apud Gal. simpl. Med. 6. reperio Ἰαλλικτρον, ut ap. P. Ἐγίν. quoque 7. et Plin. 27, 13. Thalictrum: ap. Orphis, utramque scripturam." H. Steph. " *Bod. ad Theophr. H. P. 799.*" Edd.
 " *ΘΑΜΑΤΡΟΚΕΛ*, *Ἡεσυχίο οἶκ ἰσχυράει, Non quiescit." H. Steph.*
 " *ΘΑΜΙΞ*, *Ἡεσυχίο ἀλάκηξ, Vulpes." H. Steph.*
 " *ΘΑΣΑΛ*, *Ἡεσυχίο μεφῶσαι." H. Steph.*
 " *ΘΑΡΝΕΥΕΛ*, *Hes. exp. ἀρλοῖος, ὄρεσις, ἑσάρις, φονεῖα: affertur etiam ὄρεσις πρὸ μεσοπόρῃς, ὄρεσις, ὄρεσις. Item dicit ὄρεσις esse τὸ αἰσῆσαι: ubi a *Ἡρακλῆος*, et τὸ ἄρλοῖος: quam fecit signifi. habet τὸ θερῶσθαι infra. Nam τὸ θερῶσθαι exp. μίγνῃσθαι et ὄρεσις, ita etiam θέρωνται, πρὸ σπυρσῆς ἕρμει." H. Steph.
 " *ΘΑΡΡΙΑ*, *Ἡεσυχίο τραπία: pro quibus infra γαπίος et τραπία." H. Steph.*
 " *ΘΑΣΙΑ ἄρμα*, *Thasia muria: denominata a Thasio insula, a qua et ἑσάριος βόρμα, et ἑσάριος μίγρῃσαι: de quibus Athen. 2, et 7.: et Hes. ap. quem perperam scriptum ἑσάριος. Apud Suid. ἑσάριος ὄρεσις: ap. quem et Proverb. ἑσάριος ἀγαθόν." H. Steph. " *Θασίαν ἀκακίαν, sub. ἄλμυρ, Aristoph. A. 671. Τὰ ὄρεσις αἰσῆσαι, Athen. 647. Plat. c. Epīcur. 16. * ἑσάριος, Nom. Synops. latr. c. 130." Edd. " *Θάσις, Jacobs. Anth. 6, 169. ὄρεσις, Animadv. 114. Brunck. Aristoph. 3, 85.: Kuster. 123. ad Meer. 44. Toup. Opusc. 1, 371. 3, 298. Casaub. ad Athen. 1, 15. 87." Schaf. Mss.
 " *ΘΑΣΤΡΕΥΣΘΑΙ*, *Ἡεσυχίο ἀναβλάσθαι, Differre." H. Steph.*
 " *ΘΑΤΑΣ*, *Cyprii dicunt pro θάρας, i. e. δούλιος, Hes." H. Steph.*
 " *ΘΑΥΙΑ*, ἴ, *Thapsia: Herba ferulacea, ex eo nominata, quod in Thapso insula primum reperta fuerit, ut testatur Diosc. 4, 157, ubi naturam et vim eius describit: Theophr. H. P. 9, et Plin. 13, 22. Cael. Aurel. Chron. 3, 2. Ferulagineum Lat. vocari tradit: quippe quam et Diosc. ῥῆ ἄμυρ οἶσι dicit ἑσάριος γαπίος. Ibidemque Plin. l. c. dicit, Semet ferule Thapsium quidam vocavere, decepti eo, quoniam ferula sine dulcio est thapsia, sed sui generis." H. Steph. " *Linn. Thapsia villosa et fœtida.*" Edd. " *Apoll. Dysc. 63. Teuch. Toup. in Schol. Theocr. 211." Schaf. Mss.
 " *ΘΑΥΟΞ*, ἴ, *Thapsus: Lignum Scythicum buxi s. aurei coloris, quod nonnulli Guaiacum Indicum esse********

putari: denominatum et ipsam a Thapso, una & Sporadibus insulis, quod ibi primum a Crætesu repertum fuerit, teste Schol. Nicandæ, qui ejus nomen esse dicit *ἑσάριος*: Ideoque eos, qui voluit videri χλωσὸν καὶ ποσῶδες, τούτων ἑσάριος τὸν προειπέναι. Unde Nicand. A. 570. ἄμυρ κλῆος ἕρμα θάσιος: et Theocr. 2, [88.] Καὶ μεν χλωρὸν μὲν ἕρμα ἕρμα ἐσάριος ἄμυρ, Similis thapsus, i. e. χλωρὸν & ἕρμα. Pallidus s. Flatus. Schol.: nam thapsus est Lignum quoddam, quod vocatur * *Συδοῖρος*, i. e. *Συδοῖος ἕρμα*: eo autem τὰ ἑρμα βλάστησι καὶ ποσῶδες μέλῃσιν, necnon τὰ ῥῆα ἑσάριος τούτων: καλὸν τὸ χλωρῶδες nominatur. Asclepiades vero esse dicit ὄρεσις τὸ χλωρὸν, quo tingi τὰ σπυρσῆξ. Ibidem P. Ἐγίν. 3, 2. tradit iunctores thapso uti, quam a Romanis vocari Herbam rubiam: et paulo post itidem subiungit, βεράσις χλωσῆσιος, ἴ, *Τραπία*, * *ἑσάριος ὄρεσις. IN DE ἑσάριος, [u. ep.] Thapsium, Thapso similis, pallore nimirum s. auresco colore. (Athen. 158.)* Plut. Phocione p. 1384. *Τέρε δὲ καὶ ταύριος μὲν, καὶ περὶλίτῃσι τὰ μαστίγια αἰσῆσαι, βεράσιος, βεράσιος ἀπὸ φωνῆς χλωρῆς καὶ σπυρσῆξ ἀπέστῃς.* Cum tingentur, thapsium et, qualis mortuorum esse, colorem extulerit. Sic Aristoph. S. [1413.] *γυναικὶ ἑσάριος θάσιος.* Ubi itidem Schol. exp. ὄρεσις, quoniam, inquiriens, talis est thapsus, ap. nos dicta * *χλωσῶδης.*" H. Steph. " *Θάσιος, ad Diad. S. 2, 418. Jacobs. Anth. 8, 232. Echst. Querst. 61. Heringa Obs. 158." Schaf. Mss. " *Θάσιος, Pallidus, Plat. 4, 343.*" Wakef. Mss.
 " *ΘΕΑΤΟΝ*, *Hes. esse dicit τὸ ἑσάριον, ἴ, καθυλοσῆσι αἰ Σολωπίσιος, Sulphur: quod et ἑσάριος Eustathius.*" H. Steph.
 " *ΘΕΑΠΟΝ*, τὸ, *Conventiculum, s. Locus publicus in Ἐγῖνα insula, ubi convivia agitantur. Alii Fanum Pythii Apollinis esse ferunt, ubi θοῖσι s. * *θεοφάλας* et soliti convivere epularique una consueverunt, ut tradunt e Schol. Pind." H. Steph.
 " * *ΘΕΣΣΑΛΟΣ s. Θεσσαλός, * Θεσσαλία s. Θεσσαλία, Ἐλαια, 4, 15. Parthen. c. 20. Θεσσαλίος, et ap. Athen. 418. Elym. M. 154. * Θεσσαλίος, * Θεσσαλοῦσι, Athen. 364. * Θεσσαλοῦσι, 418. Eust. 799, 51. ἑσάριος Θ. ταυρία ἑσάριος.*" Edd. " *Θεσσαλός, Valek. Hipp. p. 186. Lucian. 1, 67.: ad 1, 395. ad Herod. 260. 873. ad Diad. S. 1, 483. T. H. ad Aristoph. II. p. 133. Θ. ἑσάριος, Valek. Phoen. p. 475. Stav. ad Cornel. N. 207. Ed. min. Casaub. Athen. 1, 59. Albrecht. Esch. 2, 58. Equi Thessali, Jacobs. Anth. 9, 500. Heindorf. ad Plat. Hipp. 130. * *Θεσσαλός, Nom. propr. ad Herod. 393. * Θεσσαλία, Valek. Phoen. p. 115. Theodorid. 14. Plato Gorg. 229. et Heindorf. * Θεσσαλίος, Fischer, ad Weller. G. G. 1, 55. Band. Lettre 200. Θεσσαλοῦσι, ad Dionys. 4, 1, 255. * *Θεσσαλός, Bergler, ad Alcioph. 164. Θεσσαλίος, Fischer, ad Weller. G. G. 1, 375. Callim. 1, 465. Aristoph. Fr. 267. Θεσσαλῶς ἑσῆς, Boissoudant, Philostr. 614." Schaf. Mss.
 " *ΘΕΥΘ*, *Heindorf, ad Plat. Phædr. 240." Schaf. Mss.
 " ΘΗΒΑΓΕΝΗΣ, sive Θηβαγενῆς, ἴ, ἴ, Thebis genitus, Thebis natus s. oriundus. Herod. 6, 550. Ἡρακλῆος Θηβαγενῆς. (Herod. 7, 140.) Affertur et Θηβαγενῆς Διόδοτος. (Eur. Suppl. 136.) Est autem Θήβα Urbs quedam Bœotia: cuius Civitas Ἡθαίσιος dicitur, et sem. Θηβαῖος. Ab his Θηβαῖος, Thebaicus, Ad Thebanos pertinens, vel Thebis proveniens: ut Θηβαῖος βαλάνος ap. Diosc. Thebaicus palmule, que sc. proveniunt Thebis in Ægyptia. Fem. Θηβαία, aliquando signif. etiam Territorium s. Agrum Thebanum, sub. γῆ: interdum Poema de rebus Thebaicis: ut ap. Athen. [225.] ἴ, ῥῆ ἐσάριος Θηβαῖος κκοσῆος. Sunt inde et adv. localia, Θηβαῖος, pro ἴ, Θηβαί, Thebis, Epigramm. Et Θηβαίος, pro ἴ, Θηβαί, Thebis, ap. Athen." H. Steph. " *Gl. Θηβαία, Aonia, Dircaea. * Θηβαῖος, Greg. Cor. 167." Edd. " *Θηβαγενῆς, Schol. Pind. II. 11, 5. Θηβαῖος, N. 10, 12. p. 774. Boissoudant. Mss. " *Θηβαῖος, ἴ, ἴ, Athen. 622." Kall. Mss. " *Θηβαίος, Valek. Phoen. p. 282. 310. Simonid. 69. * Θηβαίος,**********

Wessel. Herod. 24. De ejus portis, Porson. Phoen. 1150. Θυβαίος, Ammon. 70.; Valck. 96. Conf. cum Θυβαίος, Simson. Chron. 566. Θυβαία χθών, Valck. Phoen. p. 242. * Θυβαίος, Wessel. Herod. 123. Θυβαίος, Heringa Obs. 20. ad Paus. 124. Thebais, sc. poësis, Callim. 1, 459. * Θυβαίος, ad Paus. 534. Θυβαίος, Lebon. de Schem. 178. Θυβαίος, Jacobs. Anth. 7, 186. Παράθετα Θ., ibid. 9, 171. Θυβαίος, Brunck. Aristoph. 3, 6. Diod. 8, 2, 359. Θυβαίος, Θυβαίος, Markt. Suppl. 136. Ammon. 70.; Valck. 96. Wolf. ad Hesiod. 111. Koen. ad Greg. 135. ad Herod. 567. Θυβαίος, Pierson. Veris. 125. Toup. Opusc. 1, 199. Musgr. Iph. T. 1350. Jacobs. Anth. 8, 298. Lollius Bass. 11. Θυβαίος, Jacobs. Anth. 9, 337. Porson. Or. 891. Diod. 8, 2, 44. Callim. 1, 578. Brunck. Aristoph. 3, 95. 99. * Θυβαίος, 3, 95. Θυβαίος, Valck. Callim. 219. εν Θυβαίος, Bast Lett. 132. * Schaf. Mss. " Θυβαίος, Dionys. P. 623." Wakef. Mss.

" ΘΥΤΑΑΑ, Hesychio θαυμάσιος, ψεύδεις θύμα." H. Steph.

" ΘΥΒΡΟΝ, Hes. exp. ἀπάλων, γρηγορῶν, κολών, σερμῶν: afferens item θυβρῶν pro φλόισον, * ἀβρῶν, τῶν, ἐπαρῶν: addensque, ap. Nicand. esse τὴν ἑσπέρην αὐτῶν πύργου, s. χαλκῶν, ut nonnulli exp. Apud Eund. A. [553.] ὡς θυβρῶν χελώνη, Schol. inter. ἐφ' ἧσιν ἐκ' ἀσφάτου, Tosta sub carbonibus, ut Hes. ἑσπέρη, Ignia." H. Steph. " Callim. 1, 554. ad Diod. 8, 1, 670. * Θυβρῶν, ibid. 2, 245. 272." Schaf. Mss. " * Θυβρῶν, Caldas, Nicand. Θ. 35." Wakef. Mss.

" ΘΥΔΡΑΣ, et Θυδράτος, pro θυδαί et θυδαίος dicuntur, transposito ρ, teste Hes." H. Steph. " Gl. Θυδράς Lactuca. * Θυδράκος Lactuca." Edd.

" ΘΥΗΜΙ, Eid. κού, Facio: qui offert et θύεται pro τύσσει, addens etiam θύσιον. At Θύω, quod Idem exp. τύσσει, ad ἴθρημ s. θύω referri potest. Idipsum vero Θύω annotat accipi etiam pro θύω, αἰγύω, a βοσῶτι." H. Steph.

" ΘΥΛΑ, Eid. ἑ θρηῶν, Accervus." H. Steph.

" ΘΥΟΣ, Cretensia dicunt pro θεός, Deus, Hes." H. Steph.

" ΘΥΙΑ, Hesychio ζεύγος ἡρώων, Jugum s. Par mulorum. H. Steph. " Cf. Θύος." Edd.

" ΘΥΠΙΟΣ, Hesychio λόγος, μέθος, ἐπίστασι." H. Steph.

" ΘΥΠΤΕ, Schol. Aristoph. barbaricum esse dicit pro θυβρῶν s. θυραλέος, 1. [17.] 'ΑΑ' οὐκ ἐστὶν καὶ το θυβρῶν." H. Steph. " Brunck. Aristoph. 3, 4." Schaf. Mss.

" ΘΥΡΗ, Hesychio ἐπίστασι, Mulus." H. Steph.

" ΘΥΜΜΟΣ, ἑ, Hesychio γυγγοῦρος, Marmuratio." H. Steph.

" ΘΥΝΑ, Schol. Theocr. annotat Thessalos vocare τὰ περιουλήματα ζῶα, Animalia variegata: Cyprius, τὰ ἀνθηρὰ ἱμάτια, Floridas vestes: Ἐτολος, φάρμακα, Medicamenta, Venena, teste Clitarcho." H. Steph.

" ΘΥΑΚΙΖΩ, Hes. Tarentinos usurpare ait pro ἀναστῆναι τὸ ἐπίστασιν μετὰ θύλακος." H. Steph. " Valck. Adoniz. p. 285." Schaf. Mss.

" ΘΥΠΤΗΣ, ἑ, Hesychio τρηῶν, Cascus." H. Steph.

" Χύσσει, Chem. Alex. Str. 5, p. 67. n." Edd.

" ΘΥΣΤΑΣ, a Cretensibus dicitur ἑ ἱερῶν, Sacerdos, Hes. At Θεστυον, Idem exp. τρήσων, alii * μεσοστρηῶν." H. Steph.

I.

" ΙΑΑΙΑ, Cretensibus est φωνή, Vox, Hes." H. Steph.

" ΙΑΑΟΙ, Hesychio θάλαμος, Thalami." H. Steph.

" ΙΑΑΥΣΙΑ, Hesychio τὰ ἐν Ἰαλῶν νοσήματα. Est autem Ἰαλῶνα ἑ. Ἰαλυσσος, Urbs Rhodi, Scythiae, Adria: cujus Civis Ἰαλυσσός, et Ἰαλυσίος, ἑ." H. Steph.

" ΙΑΟΝΕΣ, a nonnullis esse putantur αἱ Ἰωνες, Iones: alii vero Athenienses sic nominatos volunt. Eust. IN DE Ἰωνία, ἑ. [Athen. 683.] dicitur pro ἑ Ἰαονίς. Et Ἰαονίς: a quo ADV. Ἰαωνίσι, Steph. E. pro Ionice." H. Steph. " Aesch. Pers. 176. Schol.

Aristoph. A. 106. Hymn. in Apoll. 147. Ἰαονία ἀποχίτωνε, Plat. Theaeo 25. Solone 10. Strabo 9. p. 339. Sieb.: Aesch. Suppl. 21. " Ἰαονία." Edd. " Ἰαονία, Heyn. Hom. O. 487." Schaf. Mss. " Ταῖς, ἀδὸς, ἑ, Ionica: ut Ἰαῖς ἄγγυγιος, Theoc. Sic Ta 79. πόλις, δόλιος, pro Ἰαονία. Ἰαῖς γυναικίς, Ionicae mulieres, Plat. Pericle. Ἰαῖος, Hesychio ἑρεβίδος, Tortus, Tortuosus. [Omnino v. G. Burges in Classical Journal 44, 280.] Ἰάζω, Iones imitor, vel Ionica lingua ator, Hermog. Heuychios vero Ἰάζω affert pro ἰδρω, quod et ἰζω. Ἰακός, [ἑ, ἑ.] Ἰονίσιος: ut, cum Athen. 9. τὸ λαγὸν λαγὸν dicit esse Ἰακόν, τὸ λαγὸν autem, Ἀττικῶν. Sic Idem 10. dicit, Εἰσαγαγῆν τὴν Ἰακὴν ἀστυίαν. Feruntur enim Iones fuisse delicus et luxu dediti. Ἰατρί, Ionice. ἑ. ἑ. Ἰατρί ἁρμονία dicitur fuit a Graeco, ἑ ἄρμονον ἁρμονία τὴν Ἰατρίν, Ionica harmonia, Athen. 14.: quam ibid. dicit fuisse ἀστυίαν." H. Steph. " Ἰατρί, Eust. in Od. p. 8, 7. Lucian. Herodoto 328. Plato de Rep. 3, 295." Edd. " Jacobs. Anth. 12, 145. Toup. Opusc. 2, 32. Koen. ad Greg. 37. Tas, Duris, Fischer. al. Weller. G. G. 1, 38. Epigr. adesp. 504. ad Timaei Lex. G3. Toup. Opusc. 1, 493." Schaf. Mss. " * Ἰάτριν, Modus musicus, Max. T. 7, 1, p. 101. Terep. Ἰατρί, et * Υπερίστριν, Porphy. ad Ptolem. Harp. 552." Edd.

" ΙΑΠΥΞ, Iapyx: Oppidum Pediculorum, a Dardani filio denominatum, a quo et Iapygia, teste Plin. 5, 11. ubi et Ἰαργυία αἶμα meminit, cuius mentio ap. Theoc. 6, p. 207. Alioqui Ἰάπυξ dicitur Ἀρπυία: et Ἰαργυία, Ἀρπυία: indeque Ἰάπυξ αἶμα nominatur, qui inde spirat. Gell. 2, 22. Ἰαργυία ex ipsius Ἀρπυίας ora proficienscentem quasi fuitur, Ἀρπυί eodem quo ipsi nomine Iapygem dicunt. Eam esse propemodum Caunum existimo: nam et esse occidentalis, et videtur adversus Eurum flare. Itaque Virg. Cleopatram et navali praelio in Aegyptum fugientem, vento Iapyge ferri ait. Equum quoque Ἀρπυιαν eodem quo ventum vocab. Iapygem appellavit. Meminit hujus ventus Aristot. etiam de Mundo, scribens e. Zephyris nominari ἀργυίαν, τὴν αὐτὴν τῶν θυρηῶν δόσεων πρῶτα, quem a nonnullis Ἀστυίαν nunciant, ab aliis Ἰάτριν." H. Steph. " Gl. Ἰάπυξ ἄνεμος, Clores, Circius, Appulus. Apoll. R. 4, 819—21, 765—9." Edd. " Ad Charit. 442. Jacobs. Anth. 8, 116." Schaf. Mss.

" ΙΑΣΜΗ, et Ἰάσμων ἴριον, Unguentum quoddam in Perside confecti solitum, et violens ubi floribus in sesaminum oleum conjectis, ut tradit Diosc. 1, cap. 74.: quod tamen cap. in nonnullis Edd. desideratur. Vide ibi Corollarium Hermol. et Annot. Marcelli, qui factu a violis nomine quasi Violationem appellari posse ait." H. Steph. " Salmas. de Homon. H. 1. p. 23. Diosc. Notha 1, 76. Legitur " Ἰασμέλιον, τὸ." Edd.

" ΙΒΔΗΣ, ὄν, ἑ, Eust. teste ἑστυκώτερος dicitur ἑ περὶ τὸ ἑστυον τοῦ πλάσιου πάσσουλος, Clavus, qui est in fundo navis, quoque e ducto aqua effluit, ne putrescat navis. Hesiod. χειμαρρῶν vocat, alii ἐσθίασιν." H. Steph.

" ΙΒΗΡΟΒΟΣΚΟΣ, Mox. Lycephro 648." Edd. " * Ἰβηροβόρος, Const. Manass. Chron. p. 121." Boissond. Mss.

" ΙΒΙΣΚΟΣ, a nonnullis dicitur ἑ ἄρπυια, quae est Species malva sylvestris, Diosc. 3, 163. Suidas cum Galeno ἰβίσκος vocat, Plin. [19, 5.] cum Diosc. Hibiscum, praefixa aspirationis nota." H. Steph.

" ΙΓΑ, Cypriis est σάουα, Sile, Tace, Hes. Procul dubio factum e εἶγος, dempto σ." H. Steph.

" ΙΔΑ, Hesychio μάχη, Pugna. Alioqui Ἰδα est nomen Montis in Phrygia et Creta: a quo Jupiter cognominatur Ἰδαίος, quod ibi coleretur et templum haberet, atque adeo invocatur Ζεὺς πατὴρ Ἰδαίον μύθεος, Ab Idem verticibus mundi habenas regens. Inde et Ἰδαία πέγαι ap. Theophr. H. P. 3, 10. " Et Ἰδαία μέζα, Idaea radix, ap. Diosc. 4, 45. quam Plin. Ἰδαίαν herbam vocat 27, 11. Necnon Ἰδαία ἄρπη, Idaea laurus, quam nonnulli Alexandrinis vocant, teste Diosc. 4, 147.: et Plin. 15, 6. n. ut, quoniam plurima in Ida provenit. Idem Plin. meminit et fucus

Lex. " * *Ἰάγυα*, Aristoph. A. 898. Ed. Brunck., cuius notam omnino videt." Edd.
 " * *ἸΩΝ*, *ἰων*, ὁ, Ion: Filius Xuthi, Nepos Hellenis, a quo *Ἰωνες* dicti fuerunt Posteri ejus ac subditi. Et *Ἰωνία*, ἡ, Ionia, Regio, quam incolabant; sub *χώρα*, ut *Ἀργεντία* pro *Ἀργεντία χώρα*: e *Μακεδονία*, ut *Ἀργεντία*. Alioquin *Ἰωνία* Athenis dicitur ἡ *χώρα*, ut est ap. Diosc. 3, 175. Ab eisdem Ionibus est *POSSESS.* *Ἰωνικός*, [ἡ, ὄν.] Qui Ionum est, Ionum proprius et peculiaris: ut cum vocab. aliquod esse dicitur *Ἰωνικός*. Sic *Ἰωνικός ῥήτωρ* ap. Athen. Et *Ἰωνικὰ ἄρχαία*, *Ἰωνικὰ ἔργατα*, ap. Eund. et *Ἰωνικὴ ἡμεροῖα* ap. Lucian. Sic *Ἰωνικὰ καλυθῆσαι καὶ τροφὰ* ap. Plut. Alioquin *Ἰωνικός* dicitur etiam Qui ex Ionum gente est, ut *Ἰωνικός* Qui ex Italorum. Memend. ap. Athen. *Ἰωνικός ἐπίτολῶν ὑποστάσις τῶν*. Inde Adv. *Ἰωνικός*, Ionice, Ionum more. Aristoph. pro Molliter et delicate, quoniam *περιβόλος* est ἡ τῶν Ἰωνῶν *μυλαρία καὶ τροφή*. Pro *Ἰωνικός* dicitur ETIAM *Ἰωνία*, *ἰων*, ὁ, ut Epigr. *Ἰωνία φωνή*, Ionica vox. Necnon ἡ *Ἰωνία* pro ἡ *Ἰωνία χώρα*, ut *Ἰωνία* pro *Ἰωνία χώρα*, Ionica regio. Præterea ab Ionibus est *VERB.* *Ἰωνίζω*, Ionem imitor vel æmulor, Ionem sequor, [Phay. 55, 1.] * *Ἰωνίζω*, Athen. 681. * *Ἰωνίζω*, Steph. B. 432. Edd. * *Ἰων*, Valck. Phoen. p. 745. Toup. Opusc. 1, 493. Gen. * *Ἰων*, ad Charit. 354. *Ἰων*, Jacobs. Anth. 10, 323. Heyn. Hom. 6, 487. Valck. ad Herod. 224. *Ἰωνικός*, Lüzac. Exerc. 74. Fischer. ad Weller. G. G. 1, 8. 38. Brunck. Aristoph. 3, 58. Jacobs. Anth. 12, 145. Lesbon. de Schem. 178. Toup. Opusc. 1, 109, 2, 138. Compar., Fischer. ad Weller. G. G. 1, 74. *Μέτρον* T., Dionys. H. 5, 23. *Ἰωνικός*, ad Charit. 560. Jacobs. Anth. 12, 143. *Ἰωνία*, Heyn. ad Apollod. 403. Fischer. ad Rhetor. 243. ad Herod. 520. *Ἰωνία*, Tzet. Exeg. in Il. 147. *Ἰωνικός*, Fischer. ad Weller. G. G. 1, 40. ad Herod. 416. * Schæf. Mss. * *Ἰωνία*, Capparis, Diosc. 448. Boissonad. Mss. * *Ἰωνία*, Barker, ad Elym. M. 1083.; Ep. Cr. ad Boissonad. 282. Edd. * *Ἰωνίωνων*, τῶ, Panionium: Fanum a duodecim Ionum civitatibus constructum et denominatum, ut Herod. tradit 1, p. 38, qui itidem p. 45. dicit, *Κοκκωμένον δὲ Ἰωνίων*, καὶ *παλιγγόμενον οὐδὲν ἴσταν* ἐστὶ τὸ *Ἰωνίωνων*. Affertur et *Ἰωνίωνων συνέδριον* pro *Conventus duodecim oppidorum Ionum*. Commune Ionie concilium: ex Eod. Vide Bud. Annot. in Pand. H. Steph. * * *Ἰωνίωνων*, τῶ, Festum, quod ibi locorum celebratur ab Ionibus, Herod. 1, 148. * Schweigh. Mss. * * *Ἰωνίωνων*, East. in Od. p. 52, 19. * *Ἰωνίωνων*, ὄν, ὄν, Steph. B. 624. *Ἰωνίωνων*, East. in Il. p. 203, 21, 187, 25. Od. p. 52, 19. Herod. 1, 141, 142, 143, 148. ὄ, 7. Dioc. S. 15, p. 482. * *Ἰωνίωνων*, Philostr. V. A. 4, 6, V. S. 2, p. 612. Dioc. S. 1, c. 1. Edd. * *Ἰωνίωνων*, ad Diod. S. 2, 40. Heindorf. ad Plat. Theat. 319. Fischer. ad Anacr. p. lxxviii. *Ἰωνίωνων*, ad Herod. 441, 547.; Wessel. 73. * Schæf. Mss. * *Ἰωνίωνων*, Max. T. 27, 2. * Wakef. Mss. * * *Ἰωνίωνων*, Schneider. Lex. v. *Νόμος*. Edd.
 " * *ἸΩΝΙΣΚΟΣ*, ὁ, ab Ephesus dicitur ἡ *χρισόφορος ἰχθύς*, ut testatur Arcestr. ap. Athen. [323.] H. Steph. * Hes. habet * *Ἰων*. Edd.
 " * *ἸΝΟΚΑΜΠΗΤΗΣ*, ὁ, G. Burges. in Classical Journal 44, 280. Edd. * *Kuster*, Aristoph. 60. * Schæf. Mss.
 " * *ἸΝΟΚΥΣΟΣ*, *καρυγίτης*, οὐκ *Κρυγίτης*, Phot. H. Steph.

K.

" * *ΚΑΒΑΔΙΟΝ*, Vestis genus a Cabade, rege Persarum, dictum, Tzet. Vers. Polit. *Ἐσθῆμα ἐνοβλίον, στρατιωτικὸν τὸ εἶμα, ὄν*, * *Καβὰδίου λέγεται ἀπὸ Καβὰδου Πέρσου*. Constat ergo *καβὰδον*, sicut et Caracalla, Chlamydem militare fuisse. Scaliger ad Euseb. Gataker. Mss.
 " * *ΚΑΒΑΛΑΑΤΙΟΝ*, Cynoglossum, Diosc. 471. Boissonad. Mss.
 " * *ΚΑΒΑΣΙ*, Lacones dicunt pro *καβὰδον*, De. acende, Hes. H. Steph.
 " * *ΚΑΒΙΔΑΡΙΟΣ*, Gl. Calidarius. Edd.

" * *ΚΑΒΑΗΜΑ*, pro *καβὰδον*, quod Hes. a Lacombibus usurpavit sicut pro *καβὰδον*. H. Steph.
 " * *ΚΑΙΓΥΑΑΣ*, *ἔλαια* vocantur τὰ ἐσθῆτα, Gallas, Hes.: quæ infra *Κάγυα*. H. Steph.
 " * *ΚΑΔΜΟΣ*, ὁ, Cadmus: Filius Agenoræ Sidonii, conditor Thebarum Bœotiarum. *ὉΝ* *Καδμείων*, a poetis et poetarum principe Hom. dicitur Thebani, utpote nepotes et posterii Ilium Cadmi. Qui et *Καδμωγεγῆς*, A Cadmo genus ducentes: ut *Καδμωγεγῆς* *Ἡρακλῆς* ap. Soph. [Tr. 118. Esch. S. c. T. 307.] Ab eodem est *POSSES.* *Καδμείος*, Cadmeus, Utuntur enim eo et Lat. poetæ, dicentes Thebe Cadmeæ, Diræ Cadmeæ, Limes Cadmeus. Et *Καδμείος* *ῥίος*, Cadmea victoria: Proverbialiter pro Victoria damnosa, quod tali victoria Cadmus et ejus nepotes aliquoties potiti sunt, ut fusius docet Suid. et Erasmus in Chiliad. Idem et Plut. testatur, *Ὅτι γὰρ τὸ νικῆν μόνον, ἀλλὰ καὶ τὸ ἠγῆσθαι ἐπιτεταθῆαι αὐτῶν, ἐν οἷς τὸ νικῆν βλαβερὸν ἔστι γὰρ τὸ ἀλλοῦς αὐτὸ νικῆν*. In Epigr. quidam hanc *Καδμείος* *ῥίος* vocasse dicitur *Καδμείων ῥίος*. Dicitur etiam *Καδμείος τὸ γένος*, Cadmeus generis, Genus a Cadmo ducens. Et *Καδμείος*, Posteri Cadmi, Qui originem a Cadmo trahunt. Hesiod. A. Ἐ *Θέσταις ἑτέροις ἠερεσσάμενος Καδμείος*. Idem in Θ. *Καδμείωνος Λαέθωρ*, Cadmeis, i. e. Thebanis, Cadmi posteris. Poetæ dicunt ETIAM *Καδμείος* pro *Καδμείος*, ut et Lat. Cadmeius pro Cadmeus: inter quo Staturus, Cadmeius *Ἐμον*. Unde *Καδμείος*, i. q. *Καδμείος*: ut *Καδμείος γαῖα*, Cadmeis terra, Cadmeium solum, i. e. Thebanum: ut et ap. Ovid. Donus Cadmeis. Ac ut *Καδμείος* infernum dicitur et *Θαβείος*, Thebani: ita etiam *Καδμείος*, Thebanæ, sc. mulieres. Seneca, Errant furibentes impie Cadmeides. At *Καδμείος*, ὁ, subst. dicitur ἡ τῶν *Θαβείων ἀπέροιστοι*, Arg. Thebanæ, teste Suida. Quo modo Xen. E. G. *Ἦρ ἄρ' αὐτὴ ἐκαταλφθῆσιν ἐν Θαβεία Καδμεία*. Et paulo ante, *Ἐπεὶ δὲ παρελθόντες τῶν Καδμείων, οὐδ' αὐτοὶ Θηβαίους ἐπερίερε* *αἰσχροῦσι εἶμα*. Item *Καδμείος*, s. *Καδμείος γῆ*, Territorium Thebanum, Annotat Suid. dicit *Καδμείος γῆ* et *Καδμείος ῥίος*, per diphthongum: at *Καδμείων χώρα* per τ: quoniam et hoc sint, qui per diphthongum ser. censent. Præterea *Καδμείος*, s. *Καδμείος*, est Metallum medicamentum, de quo Diosc. 5, 84. Plin. 34, 10, ubi et Iprum lapidem, e quo fit as, Cadmium vocari scribit, fusuris necessarium, medicinæ inutitum: ut et ibid. 1. dixerat, Fit as et e lapide aereo, quem vocat Cadmum. Apud Diosc. per diphthongum scriptum *καδμεία*, sine diphthongo ap. Aët. et P. Egin., cum diphthongo rursum ap. Gal. simplic. Med. 8. ἢ Cretensibus autem *εἰδῶν* est *ῥίος*, *λῆρος*, *ἀσπίς*, Hes. H. Steph. * *Καδμωγεγῆς*, Valck. Phoen. p. 305.; ad Annon. 97. *Καδμείος*, Jacobs. Anth. 9, 321. Brunck. ad Esch. S. c. T. 1017. Eur. Phoen. 1070, 1127. Plut. Mor. 1, 34. ad Charit. 233. Brunck. ad Gz. T. 29. C. 736. 741. Nic. K., ad Dioc. S. 1, 413. Jacobs. Anth. 6, 69. ad Dioc. S. 1, 621, 2, 495. Boeckh. in Plat. min. 111. Wessel. Herod. 79. *Καδμείος*, Wakef. Ale. 1084. Fischer. ad Weller. G. G. 1, 7. *Καδμείος*, Fischer. ad Weller. G. G. 1, 6. *Καδμείος*, Valck. Phoen. p. 93. ad Mær. 301. *Καδμείος*, Valck. Phoen. p. 282. * *Καδμείος*, Jacobs. Anth. 9, 402. * *Καδμείος*, Ruhnk. Ep. Cr. 136. * Schæf. Mss.
 " * *ΚΑΔΥΤΑΣ*, ὄν, ὁ, Syriae herbulæ, arboribus et spinis se circumvolvens, ut Plin. 16, [92.] tradit et Theophr. C. P. 2, 25. H. Steph. * * *Καδύνας* Hesychio, Cuscuta Linnæo. Edd.
 " * *ΚΑΘΟΣ*, Hesychio *καρυγίτης*, Sportula, Calathus. H. Steph.
 " * *ΚΑΙΚΑΣΑΙ*, Hesychio *καρυγίτης*, Deridere. H. Steph.
 " * *ΚΑΙΚΙΑΣ*, ὄν, ὁ, Cæcias: Ventus ex eurorum genere, et quidem ἡ ἀπὸ τοῦ περὶ τῆς θηρίας ἀνατολῆς ῥέουσα πνίγος ἀνεμος, Qui ab ortu estivo spirat. Ibid. dicit Hes. *ὁπασίαν πνίγος τὴν ἐξ ἡβῆς ἀναστὰς ἠρόσπυρον*, quem a nonnullis *κακίας* appellari. Item, ventorum quosdam esse *εἰδῶν*, quos sc. πνίγος πνίγος *καρ* *εἰδῶν*: quosdam vero *ἀνακαρμένους*, ut eum qui

καίσιον dicitur. Est etiam Ventos, inquit Gell. 2, 22. nomine caecis, quem Aristot. ita flare dicit ut nubes non procul propellat, sed ut ad sese vocet: e quo verum istum Proverbialem factum ait, Κάε' ἐφ' αἰθέρα ἄνεμος οἷ ἢ καίσιος ἄνεμος. Et Plin. 2, 47. Narrant et in Poëto caecian in se trahere nubes. Ibid. Caecian aliqui vocant Hellespontiam. Ibid. aliqui Mesen nomine addidere inter Borean et Caecian. Etymon vide in Καίσιος, H. Steph. "Toop. Opusc. 1, 194. Wolf. ad Hesiod. 131. ad Charit. 637. Brunck. Aristoph. 3, 20.: Kuster. 108." Schaf. Mss. "A. Gell. p. 164." Wakef. Mss.

"ΚΑΙΚΙΝΗΣ, οὗ, ἢ, dicitur ἡ καίσιος ἄνεμος, ἢ Caico fluvio, inquit Hes. ut Etym. quoque καίσιος dicitur scribit τὸν ἀπὸ τοῦ Καίσιος ποταμοῦ πρὸς τὰ ἄνεμος." H. Steph.

"ΚΑΙΚΥΑΗΝ, Hes. dicit scribit τὴν κεφαλήν, Caput." H. Steph.

"ΚΑΙΝΙΤΑΣ, Hes. dicit tradit ἀδελφοὶ καὶ ἀδελφαί, Fratres et sorores: affertur item καίσιος pro ἀδελφῶ, Soror." H. Steph.

"ΚΑΙΗΕΤΟΣ, Hesychio ἄσκια, Ascia, Securis." H. Steph.

"ΚΑΙΣΑΡ, ὁ, Eust. 14, 51. Strabo 3. p. 361. 13. p. 888. 927. Appian. B. C. 1. p. 508. 211. Plut. Caesare 4, 162. 163. 172. "Καισαρεὶο, Dio Cass. 66, 8. et alibi. "Καισαροῦ, Appian. B. C. 945." Edd. "Μικραῖος, Plut. Bruto 8." Boissonad. Mss. "Πολυκαίσιος, Cæsarum multitudo, s. Multi Cæsares. Apud Plut. [Antonio 8.] Οὐκ ἄγαθὸν πολυκαίσιος, allusione ad Hom. illud, Οὐκ ἀγαθὸν πολυκαιροῦ, εἰς καιροὺς ἔσται." H. Steph.

"Καισαροῦ, Fabric. B. G. 1, 326. Πολυκαισαροῖα, Plut. T. 6. p. 155. Hutt." Schaf. Mss.

"ΚΑΚΑΙΟΙ, Hesychio βολβοί, Bulbi." H. Steph.

"ΚΑΚΑΑΑ, Eod. teste Æsch. in Niobe vocavit τοῖσιν." H. Steph.

"ΚΑΚΑΑΙΑ, ἡ, Cacia; Herba, quæ et Leontice, teste Diosc. 4, 123. et Plin. 23, 11." H. Steph.

"Tussilago et Cacia Linn. Vide Κάκισανον." Edd.

"ΚΑΚΑΝΕΙΝ, Excitare. Ita enim accipitur ap. Plut. Apophth. Lacon. [8, 877.] Ubi Laeo interrogatus, qualis esset Tyrtnus poeta, respondit, ἀγαθὸς κακάνει ἴσως λόγος, Bonus ad excitandos juvenum animos. Quidam, Ad blandè ducendos juvenum animos: legens nimirum ἀπέλαυν, ut habetur in Cleomene p. 1477. At Κακάνειον, vide in Ἀκάνειον, H. Steph. "Schneider. Lex." Edd. "Κακάνειον, Plut. Mor. 1. 940. et a." Schaf. Mss.

"ΚΑΚΙΩΣΑΙ, Laconibus sunt ἵδρον ἀρχόμενοι, Que sudare incipiunt, Hes. Procul dubio τὰρ τὸ ἐπιείτῃ." H. Steph.

"ΚΑΚΚΟΣ, Hesychio ὁ μικρὸς δάκτυλος, Parvus digitus." H. Steph.

"ΚΑΚΚΝΙΟΝ, Hes. esse dicit σκαρίον." H. Steph.

"ΚΑΚΟΔΙΒΑΘΟΣ, si tamen non Κακοδιόκειος scripsit, Hes. teste Laconibus est "κακιστονόμος, Malus administrator rei familiaris." H. Steph.

"ΚΑΚΤΟΣ, ὁ, Cactus: Spinosus quedam planta Siciliae peculiaris, ap. Athen. 2. tradit et Phrenia. Ibid. affert prolixum Theophr. 1. de hac planta, ex H. P. 5, 4.: quem Plin. 21, 16. sic reddidit, Cactus quoque in Sicilia tantum nascitur, suæ proprietatis et ipsa. Cujus in terra serpunt caules a radice emissi, lato folio et spinoso: caules vocant cactos: nec fastidiant in cibis intervertos quoque. Unum caulem rectum habent, quem vocant pternica, ejusdem suavitatis, sed vetustatis impatienter: semen ei languinis, quem pappo vocant: quo detracto et cortice tenentis similis cerebro palmas est: vocant ascalian. Locum Theophr. cum Athen. Cod. confer: et alterum ex altero emenda: similiter que Diosc. habet 6, 32. 33. corrigæ et P. Ægii. 5. c. pennis. Kai oi νεοποι πόλιος ἄσθη δ' ἔστιν ἀσθένθης τῆς κακάνειρος κάκτου. Rursum Athen. ibid. concludit, κάκτου esse quem Rom. vocant Carduum, Gr. κάρων: non male. Nam que de carduorum satione tradunt Plin. 19, 8. et Pallad. in Martio c. 9. in Octobri c. 11. hæc eadem prope-modum sunt cum iis, que de cinare sobole satione-

que Columella 11, 3. et Constantinus Geoponicos 12, cap. antepen., e Varrone. Porro cæteris esse Plantam spinosam, Theophr. etiam testatur, 10, (4.) de τὸν πόδα κάκτου ἐπιείτῃ. Et Philetas Cuius ap. Athen. 2. Ὁσὶν ἄκτου τέρμα φολιόσται: ubi et γρηχίος κάκτου ex Epicharmo in cætu τὸν ἀσθένθης λαχάνων: asperum enim sunt hi curdii ob folia spinosa. Ibidque obiter nota cum musc. dixisse γρηχίος κάκτου, cum ceteri poetæ et prosaici scriptt. fræn. et tribuant. ["Nempe ἢ κάκτου, docente Athen. 70. Tota planta est: si κάκτου vero Caus edules, æc. Caus a radice emisso et humi repentes, qui decorticati comestuntur, perinde atque involucra fructus." Schweigg. Mss.] Vulgo dicuntur Artichaux, quasi ἄσθενθης κάκτου, et volunt nonnulli, qui et ἀσθενθίς ab Alex. Trall. vocari Edules istos caules tradunt." H. Steph. "Theophr. d. Ammerk." Edd. "Warton. in Barnes. vit. Theocrit. p. 11. Toup. Append. in Theocrit. 18.; Opusc. 2, 276. Casaub. ad Athen. 145. Jacobs. Anth. 6, 392. 12, 344." Schaf. Mss.

"ΚΑΚΚΟΤΕΡΟΝ, Hes. affert pro χείρον, Pejus, quod et κακίστην et κακίον." H. Steph.

"ΚΑΛΑΒΟΙ, Calabria; Gens, que et Messarij: et ab ipsa Regio dicta Καλαβρία, Calabria. Scribitur et Καλαρία." H. Steph. "Καλαροῖα, Stank. ad Eum. 37. ad Paus. 370." Schaf. Mss.

"ΚΑΛΑΔΙΑ, Hesychio ῥοζάριον, Runcina." H. Steph.

"ΚΑΛΑΜΟΤΥΠΠΟΣ, Laconibus ὁ ζεῆρας, Aucrops, Hes." H. Steph.

"ΚΑΛΑΥΡΠΠΙΣ λιθόργουρ dicitur ἢ ζῆ ἀργύριον, Spuma argenti e puro argento, ut est ap. Diosc. 5, 102. forsitan quod in Calauria s. Calabria ferret: cognominat enim et alias ibi species a regionibus, Atticam, Puteolanam, Campanam, Siciliensem." H. Steph.

"ΚΑΛΗΒΟΣ, Hesychio ὁ ἀπεσπυρμένος τὸ οἶδιον, Apella." H. Steph. "Wessel. de Jurf. Arch. 85." Schaf. Mss.

"ΚΑΛΑΙΚΥΡΠΠΟΙ, dieti fuerunt ὁ ἀνὲ τῶν γεωμέτρων ἐν Σαρρακίσις γενόμενος, διδόντες τῶν ἀσθένθης. Quorum cum ingens esset numerus, Proverbio ἐπὶ τῶν ἀσθένθης πολλῶν dicti solebat Καλαικυρπίων κλειών. Hæc inter alia Suid. H. Steph. "Ad Timæi Lex. 213. ad Herod. 576. ad Diod. S. 2, 549. ad Dionys. H. 2, 1181." Schaf. Mss.

"ΚΑΛΑΠΠΑΡΗΟΣ, Bæotice pro καλιπάρειος." H. Steph.

"ΚΑΛΑΙΣΤΑΓΟΡΑΣ, ap. Tenios, Clem. Alex. Protr. p. 35." Edd.

"ΚΑΛΥΔΝΙΟΣ, ὁ "Καλυδιανός, Schol. ad Lyc. 486." Edd. "Bergler. ad Alciphro. 70. Archias 12." Schaf. Mss.

"ΚΑΜΑΣΣΟΣ, Hesychio βάρβαρος. Καρμάσσει, Hes. affert pro καρδάσιος, τὰς σείσει, αἰτίαι τῶν μέγας: necnon Καρμάσι, itemdem pro σείσει: Καρμάσσει pro σπείρσειται." H. Steph. "Schneider. Lex." Καμάρου, Matheo 4, 493." Edd.

"ΚΑΜΙΛΑΟΣ diversam signif. habet: nam Plut. Numa. p. 117. refert ex Julia, Τὸν ἀσθενθίοντα τὸν τῶν δαίς ἀσθενθίοντα ταῦτα λέγουσιν κάμιλλος, sc. a Romanis: subjungens, ὡς καὶ τὸν Ἐρμῆ ὅστις ἔστι τῶν Ἑλλήνων κάμιλλος ἀπὸ τῆς ἑκαστοῦ προσηγορίας. Forsan igitur et M. Furios fulltagominatus Camillus, quod in pueritia Jovi ministrasset." H. Steph. "Ad Dionys. H. 1, 380." Schaf. Mss.

"ΚΑΜΜΕΝΕΙΝ, Lucopes dicunt pro κωμάριος, Hes." H. Steph.

"ΚΑΜΠΙΑΝΟΣ, Gl. Campanus, Stater." Edd.

"ΚΑΜΥΑ, Hesychio ὄχηρ, γλυσκουρομοῖα, Lat. Capsa. Apud Eumel. et Καμύα, κατὰ, καίσιος, κατὰ τὴν σπυρρητίαν ὡς γρηχίος, ἢ ἐπιόχηρα ποῖ." H. Steph. "Verb. ad Anton. 1, 223. ad Charit. 442." Schaf. Mss. "Καμύων, τὸ, Euseb. p. 197." Καμύφειον, Nonn. ad Greg. Naz. in Jul. 150. "Καμύφειον, ὁ, Judith. 10, 5. ἄλιον. Vide Schneider. Lex. ὁ, Κάμψα." Edd.

"ΚΑΜΥΚΙΖΟΥΣΙΑ, Hesychio βαρβαρίζουσι, Barbarizans." H. Steph.

"ΚΑΝΑΦΟΡΟΣ, Hesychio ἀνάσφ. Carbo. At Κάρφαλος, Eid. ἐκλάμαρος, βέλφα. H. Steph.

"ΚΑΝΑΘΟΡΟΥΣ, Hes. dici tradit τοὺς μελαίνωνες, Ατράτος. H. Steph.

"ΚΑΝΔΥΑΟΣ, ὁ Candyas; Edulium ex amylo, caseo, lacte, et melle, teste J. Poll. 6. ubi ipsum τοὺς ἄξυρατος annumerari posse scribit. Vide Κάρια, et Υγείριμα. Apud East. et Athen. reperio Κάνδαυλος. Athen. enim 12. tradit ἐκάνδαλον fuisse Edulium quoddam ap. Lydos, et id quidem tunc generum; usque adeo enim eos ἄξυρατος πρὸς τὰς ἄξυρατας: confieri autem solitum, teste Hegesippo Tarentino, ἢ ἐξ ἄβου κρύου καὶ κρητοῦ ἄρου, καὶ θρυγίον τρυφῶ, ἀνήθου καὶ ζυμῶς πίνουσι. Porro fuisse eum gratum palato, Alexis docet: ap. eum enim coquus, cum dixisset, ἐκάνδαλον τινὰ σοὶ παραθήσομαι, et alter ignoraret quoddam edulli genus hoc esse, subiungit, πολλὸν δ' ἐγὼ τὴν παραθῆσοι, προσέτι δὲ τὸν δεικνύοντα, Σαυρὸν γὰρ χυρίων. At Κανδαύλη, Regis Lydorum nomen est ap. Herod. et Plat. Quæst. Gr. II. Steph. "Κάνδαυλος, Condimenti genus, Plat. 2. 644. Wakef. Mss.

"ΚΑΝΔΩΛΟΣ, Hesychio ἐκκοίτης, λαρτή, Μαλειῶσι, Latro. H. Steph.

"ΚΑΠΗΛΑ, Tarentinis dicitur ἡ ἐρεώαυλος ἄγορος, Forum carnarium, Macellum, Hes. H. Steph.

"CAPNUMARGOS, quod olim ap. Plin. Ep. 16. 17. legebatur, videtur poterat esse Gr. aliquod vocab. Καπνομήγρος (sic). Sed proterus aliud ibi Harduin. e. Mss. consensu restituit, nempe "Ononmurga, quod esse Celticum vocab. docuit Adelung. p. 41. Schweigh. Mss.

"ΚΑΠΗΛΑΘΟΚΕΥΣ, "Καπηλάσις, Schol. Greg. Naz. in Jul. 65. i. et ap. Strab. 14. p. 970. "Καπηλάσιον, v. T. H. ad Thom. M. 144. Add. "Καπηλάσιον, Anthol. Appian. B. M. 345. Edd. "Καπηλάσιον, Thom. M. Add. ad p. 144. "Καπηλάσιον, Zeun. ad Xen. K. Π. 675. Καπηλάσιον, Jacobs. Anth. 8. 176. 9. 424. Καπηλάσιον, Demodoc. 3. Schaf. Mss.

"ΚΑΠΠΑΡΙΞ, esse, ὁ Capparis; Frutex spinosus, cujus fructus quoque eodem nomine appellatur. Vide Diosc. 2. 204. Gal. simplic. Med. 7. et de Alim. Fac. 2. 34. Plin. 13. 35. Meminit ejus et Theophr. C. P. 3. 1. INDE Καππαρίον, per contentum dicitur: ut in hoc fámbo ap. Plat. Symp. 4. Πρὸς καππαρίον ἔπι, ἡ δεικνύουσα πρὸς ἄσπιον: οὐκ ἐστὶν αὐτὸν ἰσχυρὸν τὸ ἄσπιον τὸ ἄσπιον ἄσπιον καὶ κάππαριον. H. Steph. "Capparin colligebant mulieres pauperculæ. Hinc de Phryne, opulenta meretrice, iocans Timocrates ap. Athen. 367. ἠνέκ' ἐν τῇν κάππαριν Σανίλλοις, οὕτω τ' εἶχεν ἑσπερ τὴν ἔχου. Schweigh. Mss.

"ΚΑΠΠΙΟΛΟΣ, Lobeck. Aj. p. 233. Schneider. Ind. R. R. Script. v. Cava, ubi καππίων pro "Καππίων. Gl. Καππίων, τὸ ἕρπαιον τῆς στέγης Furcula. Edd.

"ΚΑΠΠΟΝ, Gl. Capsa. "Κάπρον φέρον Casparium. Edd.

"ΚΑΠΠΟΝ, esse, ὁ G. Gallus castratus. Edd. "KAP, Gentile nomen. Κάπες enim sunt Populi Ionibus et Doribus finitimi: quorum Regio dicitur Κάρια. Ab iisdem Jupiter Κάριος vocatur: quia et ipsi Κάριοι. Ab iisdem et Κάριος; et POSSESS. Κάριας, ut Κάρειον ἔθνος ap. Herod. A regione autem Κάρια, est GENT. NOM. Κάριας, cujus fem. Κάριας. At a Kap est FEM. Κάκαρα, s. Κάκαρα, Carica. Κάκαρα γυνῶ, et Κάκαρα ἑθῆς, Herod. ἢ Rursum Kap accipitur pro Carico mancipio, s. Homine nauci et nihili, quales Carum gens, que aliis sese mancipabat. Quomodo accipiunt ap. Hom. τὴν δὲ μὴ ἐν Κάρια αἰσῶ. Ubi tamen alii scribunt ἔχουρος, interpret. ἔχουρος, φέρον, φέρων. Verutamen et ipse Κάρια αἰσῶ exp. non solum θανάτου μοῖρα, sed etiam μεθόρου μοῖρα, quoniam primi Caræ fuerint μεθόροι. Edd. ἄρ' ἐστὶ etiam μεγάλη ἀρία. H. Steph. "Valck. Diss. de Schol. Hom. Schol. Plat. 93. 94. Liebel. Archil. Barker. ad Etym. M. 910. in VOL. I.

Classical Journal 26, 390. 393. 319—20. Bekkeri Anecd. 2. 820. Edd. "Kap, Thom. M. 454. Wolf. Proleg. 186. Wernsd. ad Hom. p. 318. Conf. cum καί, Fac. Paus. 1. 86. Ἐν Κάρια αἰσῶ, T. H. ad Aristoph. II. p. 6. Heyn. Hom. 5. 663. Valck. ad II. 22. p. 97. ad II. 9. 378. ad Herod. 403. Κάρες, Wess. sel. Herod. 179. 423. ad Lucian. 1. 431. ad Eur. Cycl. 650. Kap, Κάκαρα, Κάκαρα, Κάριας, Κάριας, Valck. Callim. 70. Κάρεα, Jacobs. Anth. 7. 234. Fischer. ad Weller. G. 1. 48. T. H. ad Aristoph. II. p. 336. Wessel. Herod. 81. 403. 433. "Καρίατες, ad Lucian. 2. 326. Κάκαρα, Thom. M. 494. Heyn. Hom. 4. 585. Schaf. Mss.

"ΚΑΡΑΒΑΙΑ, Hesychio δισπρον βίλος, Furca. At Καραβίδες, a Methymniis dicuntur αἱ γυρῆς. Vetur, teste Eod. H. Steph.

"ΚΑΡΑΚΑΛΑΙΟΝ, Gl. Cuculla. Anthol. Vat. 2. 415. "Καράκαλλοι. Edd.

"ΚΑΡΑΠΑΙ et Καραραι, Hesychio ἐσθλαί, Capita. H. Steph.

"ΚΑΡΒΑΤΙΝΗ, Eod. teste dictam vulg. Vile et rusticum calcamentum una supparatum soles. Xen. K. A. 4. [5. 14.] "Ὅσοι δὲ ἐποδεδέμενοι ἐκαστοῦ, εὐσεβήτοιο εἰς τοὺς πόδας αἱ μύραι, καὶ τὰ ἐπελάματα περιπέργουσι καὶ γὰρ ἕνα, ἐπειδὴ ἄλλοι τὰ ἄρχαία ἐπελάματα, καρβατίνας αἰεὶς πεπονημένοι εἰς τοὺς ποδῶν βῶτον. H. Steph. "Catull. 99. Crepidæ carbatiinis, Mathem. Velt. 101. Καρβατίνας δὲ οὐ αἰεὶ καὶ ἐν τῶν καρβατίων βάλαντες. "Καρβατίον, δ. Philo ibid. 92. Βάλλει ἐν τῶν καρβατίων λίθου δὲ μύραισιν, ubi Ms. καρβατίων, καρβατίων, et καρβατίων. Schneider. Lex. Edd. "Καρβατίον, ad Lucian. 2. 246. Wyttenb. Select. 390. Villous. ad Long. 81. Schaf. Mss.

"ΚΑΡΔΑΜΟΝ, τὸ Nasturtium, ad Cic. quoque interpret. Nam quod Xen. dicit, Persis ἀρόμαρον fuisse ἄρω, ipse sic reddidit, Persas ad panem adhibere nasturtium. Multa de hac herbe Diosc. 2. 185. 20. 13. "Sunt qui sic nominatum putent quasi καρδίαμορον, quia calore et acrimonia sua caput testet. Plin. tamen capitis dolores tollere scribit et animam exacuere: quæ Nasturtium alii nomen accepisse a narium tormento: ut et Varro in Vopisco: Nasturtium nomen viles ideo dicit, quod nam torquentur fortitudo quoniam acrimonia sui singulari est proclitum: unde et ἀρόμαρον s. ἀρόμαρον βίλοισιν ap. Comicius pro ἡρώ βίλοισιν, eorum sc. mure, qui cardamum gustantur, vel quorum oculis munitur cardamum fuit adnotum. Et inde, inquit rursum Plin., "vigeris significatio Proverbio id vocab. usurpavit, veluti torpore excitativa. INDE Καρδαμάχοι, ut ἐμμεροσιστη, dicitur ἡ φράδαλις, Parcus, Hes. ut qui ob parsimoniam et nasturtio quoque, herba satis vilis, descalpat aliquid: aut etiam qui ob parsimoniam scalpendo collecto nasturtio vitam tolerat. [Aristoph. Σ. 1357.] ἸΤΥΜ Καρδαμῖν et Καρδαμῖν, Cardamine et Cardamis: Herba a nasturtii similitudine sic nominata. P. Egin. 7. τὸ σπέρμαρον a novellu vocabari καρδαμῖν αἰτ, utpote καρδῶν προσεισῆς. Item Orbi. Collect. Med. 12. scribit Symplyrium esse herbam aquatilem: ab aliquibus appellari καρδαμῖν, quoniam τὸ καρδῶν, i. e. Nasturtio, sit gusto similis. Aët. vob. 3. c. ult. tradit τὸν ἡβῆτα quoque vocari καρδαμῖν: itidemque 12. 2. Quapropter ap. Diosc. etiam 1. c. ult. leg. ἡβῆτα, ἢ καρδαμῖν: rependo nimirum καρδαμῖν pro καρδαμῖν, ut habent vulg. Edd. Ubi itidem subiungit, cum habere τὰ φύλλα παρῶν καρδῶν, radices etiam duas παρῶν καρδῶν, θερμαντικὰ αἱ σαρκαί. At Marcell. Empir. Medic. c. ult. Appones, inquit, herbas, que in aqua jugis decursu nascitur, quam Lat. Berulam, Gr. καρδαμῖν vocant. Ad τὰ καρδαμῖν autem quod attinet, Schol. Nicandri A. eam patat eandem esse cum τῷ καρδῶν, φύλλον ἐυλάθειον πρασιῶν Καρδαμῖδος. Et rursum, εἴχον καρδαμῖν τ. Plat. quoque π. Ἐθελιαία pro Nasturtio accepisse videtur "Ὅ χρεὶ ὡς καὶ ἀρίδια καὶ ἐπὶ ἀνείων ἡρώ διαπύριον, ἡμέρον ἀνείων ἡρώ ἔλαια ἢ καρδαμῖν, στέφανοι: nam nasturtium panis adhiberi solitum fuisse, et paulo ante

nulis ap. Rhinthonem accipi tradit pro μάχρα: ap. Simond, pro πίτερα. Eidem carceres sunt δεσμοί et Καρκηρία, ἔλαυν ἢ φρονήτων φορέων, item et adjective λέγεται. H. Steph. " Lat. Carcer. Diod. S. 2, 316. Ἐκείθεν αὐτὸν εἰς τὴν ἐν Ἀλφειῷ κέρραρον μετὰ τὸν τίκουον." Edd. " Κάραρα, Toup. Opusc. 1, 399." Schœf. Mss.

" KAPKŪ, Hesychio λέγεται. H. Steph.

" KAPNEIOS, Apollinis epith.: forsan a Carno Jovis et Europæ filio, inquit idem Hes. In ejusdem Apollinis honorem agitantur Κάρανα, sub. ἱερὰ, Sacra Carnia, s. Ludi Carni: de quibus Athen. 4, 6 Demetrio Scerpio. Idem 14, ex Hellenico, Τα Καρκεία πρώτοι πάντων Τέρταταροι νεώτεροι quorum Καρκείων ὄνομα scribit γενέσθαι κατὰ τὴν ἑστῆν καὶ εἰσότητην Ὀκρυταῖδα. Et Plut. de Herod. Ὀλίγηται εἰς Κάρανα πικρογυμναστίαν: Fuit et quidam Καρκείος μὲν ap. Lacedæmonios: procul dubio Is, in quo festum illud agitantur. Meminit ejus Thuc. 5, p. 183.

Item Plut. [18.] Nicia p. 989, ubi cum dicit ab Atheniensibus vocari Μεγαλειώτατος. A festo autem s. ludis Carneorum διονυσίου Καρκουσία, Qui videtur s. palmam reportantur his ludis. Athen. 15. Ἐν τούτῳ ἐπιπέτοις Καρκουσία εἰς τὴν καταλογάδην. ITEM Καρκουσία princeps fuit Philosophus quidam ἄνευ Academicis dictus, quoniam Cypriensis natus fuit Κάρανα Κυπριαῖων ἀγόντων, et quidem ea in honorem Apollinis. Plut. Symp. 8, p. 1277. AT Καρκουσία, Hes. teste fuerunt τὸ ἀγρῶνα, καρκουσιῶται δὲ τοὶ τῆς τοῦ Καρκουσία λεγομένης: quinque autem ex unaquaque tribu hanc liturgiam obibant quatuor annorum spatio. H. Steph. " Herod. 7, 206. Schol. Theoc. 5, 83." Edd. " Καρκείας, ad Pauss. 355. Adj. 1, q. κρέα." Ruhnk. Ep. Cr. 46. Ilzen. Hymn. 457. Κάρανα, Jacobs. Anth. 10, 297. Κάρανα, Κάρανα, ad Herod. 601, 693. Καρκουσία, Liebel. Archil. 11." Schœf. Mss.

" KAPOINON, Carenum: Alterum genus masti decocti, in quo tertia pars per decoctionem assumitur. Ita enim Pallad. 11, 18. Defrutum, carenum et sapa uno genere conficiuntur et musto: nam defrutum a defervendo dicitur, ubi ad spissitudinem fortiter desumpaverit, efficitur. Carenum, cum tertia perdita due partes remanserint: sapa, ubi ad tertiam redacta descenderit. Meminit hujus careni Marcell. Empir. 26, inter ea medicamenta, que calculosis et renum vitis conferunt. Et Nicol. Alex. Antidotum Adriani præbere ἰατρικῶν καὶ νεφροτικῶν μετὰ κερύων jubet. Ubi tamen Mss. Cod. habet κερύων, Putatur esse vox Lat., et a recentioribus Medicis Gr. usurpata pro eo, quod veteres κέρων et ἔφαμα appellabant. Gorr. quocum κέρων esse dicit Vinum decoctum, ita ut tertia pars assumta sit, due tantum remanent: speciem esse τὸν κέρων. H. Steph. " Scribitur et * Καρίων, Schneider. Ind. R. R. Schript. v. Carenum. Philagrius Oribasil p. 37. Matth. * Φλαδελαϊνά, καὶ * κερύων, καὶ * ὀφθαλμικὸν κέρων. Sic citat Schneider. Lex. v. * Καρίων." Edd.

" KAPOIMEPHITIS, Wessel. ad Herod. 179. ad Diod. S. 2, 447." Schœf. Mss.

" KAPOYA, Lacones vocant τὰ κάρου, Nuces, Hes. H. Steph.

" KAPOYXAPIOS, Gl. Mulocisarius, Carucharius. " Καροχίων Rheda. Edd.

" KAPITAZ, Dissipio, Disjicio: σκορπίζω, Hes. π. σκορπίζωιν usurpatum affert pro σκορπισθῆναι. H. Steph.

" KAPITAZOS, ὃ, Carpasus: et venenatorum medicamentorum numero. Diosc. enim 6, 13. τὴν τῆς καρπασίου ὄσιν πωλίτῃα scribit κάρου ἐπιπέτοις καὶ πικρῶν ἄνερ. Idemque P. Egin. 5, 43: sed habens καρπασίου pro κερύωνος: Plin. autem Carpathi, 32, 5. Contra dorycnium eclini maxime prosunt, et his, qui succum carpathi biberint. Sed parum mili probantur hæc due posteriores scriptura: cum quem Diosc. vocat κερύωνος ὄσιν, Gal. et alii composita v. σκορπισσων appellent: Gal. inquam, cum alibi, tum de Antid. 1. et τῶν κ. Τύρ. 1, 3. ex Archigene. H. Steph. " Κάρανα, Ruhnk. Ep. Cr. 257. Jacobs. Anth. 9, 37. Dionys. H. 1, 383. * Καρκουσία, Fac.

ad Pauss. 1, 99." Schœf. Mss. " Κάρανα, Strabo, Arrian. T. 165." Wakef. Mss.

" KAPITATINON, Hesychio ἄγρῶνα ὀκρυταῖα * κερύωνος, quales supra κερύωνος. H. Steph.

" KAPHEN, Hesychio κάρηνας, Ictere. At Κάρανα, Edd. καθάρων, Purgare. H. Steph.

" KAPHH, Hesychio τὰ στήματα, Semina: et τὰ τήματα ὀφθαλμικῶν ἔχοντα, Sarcinæ veritas instruetæ. H. Steph.

" KAPHHION, τὸ, Carpesium: Festuca tenuis, aurculus cinnamomi similis, odore τῶ ὄσιν, sed valentior et magis aromatico: duplo pondere pro cinnamomo usurpatur a Gal. Serapio, Avicenna atque Arabes omnes, Cubebus esse dicunt. Theophr. autem, Diosc. et Plin. nihil de eo habent scriptum. Sunt qui crediderint ἀμυγδαλίαν esse: quoniam tamen eorum Herm. Barb. et Nicol. Leoniceus relarguant. Gorr. Plura si requiras, cōsulte Gal. simp. Med. 7. et de Antid. 1. Meminit ejus Idem τῶν κ. Τύρ. 1. AT Κάρανα, vide in Κάρανα. H. Steph. " Cornar. ad Gal. κ. Τύρ. 331." Edd.

" KAPPAZON, Paphi dicitur pro κέρων, Clama. Hes. H. Steph.

" KAPPOEN, Suidæ est ἀπὸ κερύωνος, A meliore, A præstantiore s. potiore. Alioqui esset etiam Ex urbe Carra. H. Steph. " Damascus Souda v. Κάρανα." Edd. " Toup. Opusc. 2, 223." Schœf. Mss. " Antip. S. 82." Wakef. Mss.

" KAPPON, Gl. Rheda. * Κάρανα * καθάρων Covinus." Edd.

" KAPPIN, ἄνευ, ὃ, ἢ, Melior, Præstantior, Potior: ut Hes. quocum κέρων exp. βέλτερον. Sicut vero ἀγαθὸν interdum accipitur pro Streuo, Forti, ea Valido: ita hoc pro Fortius, Validior: velut ap. Plin. Lycurgo, sensum clauso capiente, ἤμενοι τῶν ἡμετέρων κερύων, πικροτέρων choros respiciunt, Ἄμειροι δὲ ὄφθαλμοῦσθα καλλὴ ἀμύωνος. Et paulo post Brasidius mater dicit, Brasidius ἦ μὲν ἀπὸ ἀγαθῶν ἢ δὲ Ἀσπεδαίμων πολλὰς ἐχει τήμων κερύωνος. Que in Apophth. quocum et Instit. Lacon. legitur. Ac nota hunc compar. positivi ἀγαθὸν dorum esse proprium, Etyrn. derivat a κερύων, et βέλτερον a βραδία. H. Steph. " Athen. 363." Edd. " Toup. Opusc. 2, 228." Append. in Theoc. 19. et Ind.: Valek. Adoniaz. p. 303. Jacobs. Anth. 8, 77. H. Steph. de Dial. Att. Dedicat." Schœf. Mss.

" KAPTAZINON, τὸ, vox Indica, Ejian. H. A. 16, 20. Λέγεται δὲ καὶ ζῶον ἐν τοῖσιν ἐλαῖς μιν κέρων, καὶ ἄτ' ἀπὸ ἀσπράζεσθαι κερύωνος, ubi Cod. chart. leg. censet, * Καρύζιον." Edd.

" KAPTAAMION, Gl. Cartalamia, " Demin. κάρταλοι." Schneider. Lex." Edd.

" KAPTAAMOS, Suidæ κέρων ὄσιν τὰ κάρου, Carphinus, Corbis in angustum desinens: ut ἀμυγδαλίαν ὀκρυταῖα. Sic Deuterono. 26. jubetur Judæi λαμβάνειν ἀπὸ τῆς ἀσπράξης τὸν κερύων τῆς γῆς, καὶ ἐπιβάλλουσι εἰς κάρταλον deferre ad sacerdotem: et vicissim jubetur sacerdos λαμβάνειν τὸν κάρταλον ἐκ τῶν χειρῶν αὐτῶν. Et 4 Reg. 10. Ἐβρων τὴν κερύων αὐτῶν εἰς κάρταλον, καὶ ἀπέτελλον αὐτῶν: Legitur et Jeremi. 5. Apud Hes. unico l scriptum reperio κάρταλον: quod itidem esse dicit ἐλαστὸν ἀγγεῶν, in Ὀφθαλμικῶν. H. Steph. " Gl. Κάρταλος Fuscilla." Edd. " Κάρανα, Jacobs. Anth. 7, 67." Schœf. Mss.

" KAPTAS, Hes. dicit vit τὸ ἀμυγδαλίαν καὶ καρπασίου. At Κάρανα est nom. Urbis Peloponnesiacæ: dicitæ et Καρία: cuius Civitas maxime, dicitur Καροῦται, et FEM. Καροῦταδες. Eucates Corydus ap. Athen. 6. cum compositatum venisset in domum ejusdem patridam et ruinosis, dixit, Ἐργαῖθα δεκτικὸν δὲ ὄνομαστῶσθαι τῆ Ἀσπρονίαν χερύ ὄσιν αὶ Καρπυρίδες, Sinistra suffultum manu ut Caryatides. Architecti enim Caryatidum imagines ædificii publicis designabant, open ferando collocatas. Quæ de re fatus Vitruv. 1, 1. Apud Hes. et Καροῦται ὄσιν, in honorem Diane. Apud Lucian. vero de Salt. Lacedæmonii a Castore et Polluce didicerunt Καροῦται, Caryatico more saltare. Dicit enim id esse ἀρχαῖος εἶδος ἐν Καρίῳ τῆς Ἀσπρονίαν ἐδωκαίμενον. H. Steph.

“Καρύνη, Fac. ad Paus. 1, 372. Kuhn. ad h.l. Toup. Opusc. 2, 55.; Euseb. 2, 451. Κορυνή, ut et Plat. Lycuro dicitur, et ex J. Poll. H. Steph. “Κάρυ, Herod. 329. Καρύνηαι οἶκος, Jacobs. Anth. 11, 72. Καρύνηος πόλις, Kuhn. ad Paus. 251. Schaf. Mss. “Καρύνη, Plat. J. 3, 3. “Καρύνη, ὅ, Piciis, Oppian. Ἐλίαν. Wakef. Mss.

“ΚΑΤΑΜΑΦΟΥΑΓΟΝ, vox Græco-barbara, Schol. Eur. Or. 362. Edd.

“ΚΑΤΕΔΑΡΠΕΝ, Boeotica syncope pro καταδάραται, Dornierus, vor. 2. pass. a them. Κατάδαρτα s. Κατάδαρται. H. Steph.

“ΚΑΤΕΙΛΑΙΑ, Erythraei vocant τὰ ἐπιπόρτια σάματα, Interiora conclavia, s. Penetrata domus, Hes. H. Steph.

“ΚΑΤΕΚΤΑΘΕΝ, Boeotica syncope pro καταέκταθται, Oecii sunt, a Καταέκτα, H. Steph.

“ΚΑΤΕΣΤΑΘΕΝ, Boeotica syncope pro καταέσταθται, Constituti sunt contra, s. Obstituerunt. H. Steph.

“ΚΑΤΟΡΧΙΤΗΣ οἶκος, Vinum eatorchites: a novallis dicitur εἶναι οἶκον, quomam fit e ficibus s. caricis; nam caricæ chelidione maceratur, et expresso inde succo perfunduntur vineæ, et quibus deinde hic εἰς οἶκον elicitur. Diosc. 5, 41. H. Steph.

“ΚΑΤΟΧΙΤΗΣ ἄλιος, Coriæ lapis, inpositum manuum veluti gummi retinetur, Plin. 37, 10. H. Steph.

“ΚΑΤΥΟΣ, Hes. teste dicitur εἶδος, Malus, Improbus. Vide Καυρία et Καυρία. H. Steph.

“ΚΑΤΡΕΥΣ, ὁ, vox Indica. Ἐλίαν. H. A. 17, 23. Κατρεῦσιν ἰδίαν γένος τῆ φύσιν ἄντι-λέγη Κασταύρα οἶκος το ἄλλων ὑπερέφανος. Edd.

“ΚΑΤΤΗΣ, οἰ, ὁ, Cattus, ὁ εὐκαίλιος αἰδύρος, Suid. H. Steph. “Κάττα, Gl. Catta, Schneider. Lex. v. Αἰδύρος. Edd. “Κάττα, Κάττα, Veth ad Anton. L. 186, 193. Toup. Opusc. 1, 254. ad Callim. 1, 269. Κάττα, Toup. l. c. Schaf. Mss.

“ΚΑΤΙΒΑΕΙΗΝ, οἶκος, ὁ, Catoblepeus: Bestia tauro simili, trunculenta, terribis aspectu, non directe, sed ad terram versus iacens, uide et nomen: juba equina horrens, et flatu perennis accedens ad se animantia, quem flatum cum acuta et horrenda voce emittit, ut inter alia tradit Elian. H. A. 7, 5. A Plin. Catoblepas dicitur, 8, 21. Juxta Nigrin fera appellatur catoblepas, modica aliquo, ceterisque membris iners, caput tantum prægræve ægre ferens: id dejectum semper in terram, aiais intermicio humani generis, omnibus, qui oculos ejus viderent, festinam expirantibus. H. Steph. “De Uliis Erythrius 119.: Athen. 221. “Κατυδέταρ, sub. θύρας: Archelus ap. Eund. 409. “Κατυδέταρ, Kocn. ad Greg. 52. Schaf. Mss. “Athen. 409. Wakef. Mss.

“ΚΑΤΙΝΑΚΗ, ὁ, et Κατωκίαι, οἰ, ὁ, Vestis genus, cui ab inferiore parte assumunt erant οἶκος, Pellis ovina, s. Fimbria aut Limbus et pelle ovium. Brevis ea erat, nec infra genua descendens, servilis potius quam ingenua. Unde Pistratide civis Atheniensis eam gestare coegerunt nec ἐπὶ ἐστρώσεως ventitarent in urbe, ut Suid. et Hes. tradunt. Patet vero id et ex Aristoph. A. [1150.] ubi Lacon Atheniensis dicit, Οἷε τὰ ἄρ ἔμὰς οἱ Λακωνεὶ σὺν αἰ Κατωκίαι φοροῦντες, ἄλλοθεν δὲ Πολέων μὲν ἄνδρας Ὀρθοὺς ἀνδρώνας, Πέλοποι δὲ τὰ ἑαυτῶν Ἰπτικὸν καὶ Ἰμμάχου, “Ἐπιτοκίαι ἄνδρας, καὶ τὸ ἄρ ἔμὰς, Κλέτοθρονας, κἀκεῖ τῆς καταπόσης. Τὸν δὲ ἄνδρα ἰσὺν χλαίνας ἤμαστου ἑλόν; et indicans Locum sive Atheniensium populum servili ista tonica a tyrannia adjuncta liberatum fuisse, et iterum civica hanc vestitum. Idem vero Beryppus ap. Eund. [Ecol. 721.] dicit, καὶ τίς γε δούλει σὺν δέον καταπόσης τῆς τῶν ἑσπερίων ἠορῶσαν οἶκος, Ἄλλα τὰ τὰ δούλοις ἐπιτοκίαι μόνον, Κατωκίαι τὸν χόρον ἔσπεροθρονέται; tribuens et ipse ancillis hanc καταπόσην. Notandum porro ap. Suid. legi non fem. tantum gen. καταπόση, sed masc. etiam: s. enim ap. eum legimus, Κατωκίαι, δούλους χλαίνας καὶ ἀσπεθρονας. Hes. fem. solum meminit, quod paulo ante habuimus ex Aristoph. Sic vero et Schol. hujus Comici, Κατωκίαι, inquit, ἰσὺν ἔντιν ἐκ τῶν οἰων μῆδων γένου, τοῖσι τῶν ἐσπερίων, ἐπιτοκίαι μόνον: addens et ipse, esse χλαίνας

μέλοι, Castoreum carmen: quod tibi cani solebat in congressu cum hoste, sicut et ἰσπερίων ἰσπείας, ut et Plat. Lycuro dicitur, et ex J. Poll. H. Steph. “Κάρυ, Herod. 329. Καρύνηαι οἶκος, Jacobs. Anth. 11, 72. Καρύνηος πόλις, Kuhn. ad Paus. 251. Schaf. Mss. “Καρύνη, Plat. J. 3, 3. “Καρύνη, ὅ, Piciis, Oppian. Ἐλίαν. Wakef. Mss.

“ΚΑΤΑΜΑΦΟΥΑΓΟΝ, vox Græco-barbara, Schol. Eur. Or. 362. Edd.

“ΚΑΤΕΔΑΡΠΕΝ, Boeotica syncope pro καταδάραται, Dornierus, vor. 2. pass. a them. Κατάδαρτα s. Κατάδαρται. H. Steph.

“ΚΑΤΕΙΛΑΙΑ, Erythraei vocant τὰ ἐπιπόρτια σάματα, Interiora conclavia, s. Penetrata domus, Hes. H. Steph.

“ΚΑΤΕΚΤΑΘΕΝ, Boeotica syncope pro καταέκταθται, Oecii sunt, a Καταέκτα, H. Steph.

“ΚΑΤΕΣΤΑΘΕΝ, Boeotica syncope pro καταέσταθται, Constituti sunt contra, s. Obstituerunt. H. Steph.

“ΚΑΤΟΡΧΙΤΗΣ οἶκος, Vinum eatorchites: a novallis dicitur εἶναι οἶκον, quomam fit e ficibus s. caricis; nam caricæ chelidione maceratur, et expresso inde succo perfunduntur vineæ, et quibus deinde hic εἰς οἶκον elicitur. Diosc. 5, 41. H. Steph.

“ΚΑΤΟΧΙΤΗΣ ἄλιος, Coriæ lapis, inpositum manuum veluti gummi retinetur, Plin. 37, 10. H. Steph.

“ΚΑΤΥΟΣ, Hes. teste dicitur εἶδος, Malus, Improbus. Vide Καυρία et Καυρία. H. Steph.

“ΚΑΤΡΕΥΣ, ὁ, vox Indica. Ἐλίαν. H. A. 17, 23. Κατρεῦσιν ἰδίαν γένος τῆ φύσιν ἄντι-λέγη Κασταύρα οἶκος το ἄλλων ὑπερέφανος. Edd.

“ΚΑΤΤΗΣ, οἰ, ὁ, Cattus, ὁ εὐκαίλιος αἰδύρος, Suid. H. Steph. “Κάττα, Gl. Catta, Schneider. Lex. v. Αἰδύρος. Edd. “Κάττα, Κάττα, Veth ad Anton. L. 186, 193. Toup. Opusc. 1, 254. ad Callim. 1, 269. Κάττα, Toup. l. c. Schaf. Mss.

“ΚΑΤΙΒΑΕΙΗΝ, οἶκος, ὁ, Catoblepeus: Bestia tauro simili, trunculenta, terribis aspectu, non directe, sed ad terram versus iacens, uide et nomen: juba equina horrens, et flatu perennis accedens ad se animantia, quem flatum cum acuta et horrenda voce emittit, ut inter alia tradit Elian. H. A. 7, 5. A Plin. Catoblepas dicitur, 8, 21. Juxta Nigrin fera appellatur catoblepas, modica aliquo, ceterisque membris iners, caput tantum prægræve ægre ferens: id dejectum semper in terram, aiais intermicio humani generis, omnibus, qui oculos ejus viderent, festinam expirantibus. H. Steph. “De Uliis Erythrius 119.: Athen. 221. “Κατυδέταρ, sub. θύρας: Archelus ap. Eund. 409. “Κατυδέταρ, Kocn. ad Greg. 52. Schaf. Mss. “Athen. 409. Wakef. Mss.

“ΚΑΤΙΝΑΚΗ, ὁ, et Κατωκίαι, οἰ, ὁ, Vestis genus, cui ab inferiore parte assumunt erant οἶκος, Pellis ovina, s. Fimbria aut Limbus et pelle ovium. Brevis ea erat, nec infra genua descendens, servilis potius quam ingenua. Unde Pistratide civis Atheniensis eam gestare coegerunt nec ἐπὶ ἐστρώσεως ventitarent in urbe, ut Suid. et Hes. tradunt. Patet vero id et ex Aristoph. A. [1150.] ubi Lacon Atheniensis dicit, Οἷε τὰ ἄρ ἔμὰς οἱ Λακωνεὶ σὺν αἰ Κατωκίαι φοροῦντες, ἄλλοθεν δὲ Πολέων μὲν ἄνδρας Ὀρθοὺς ἀνδρώνας, Πέλοποι δὲ τὰ ἑαυτῶν Ἰπτικὸν καὶ Ἰμμάχου, “Ἐπιτοκίαι ἄνδρας, καὶ τὸ ἄρ ἔμὰς, Κλέτοθρονας, κἀκεῖ τῆς καταπόσης. Τὸν δὲ ἄνδρα ἰσὺν χλαίνας ἤμαστου ἑλόν; et indicans Locum sive Atheniensium populum servili ista tonica a tyrannia adjuncta liberatum fuisse, et iterum civica hanc vestitum. Idem vero Beryppus ap. Eund. [Ecol. 721.] dicit, καὶ τίς γε δούλει σὺν δέον καταπόσης τῆς τῶν ἑσπερίων ἠορῶσαν οἶκος, Ἄλλα τὰ τὰ δούλοις ἐπιτοκίαι μόνον, Κατωκίαι τὸν χόρον ἔσπεροθρονέται; tribuens et ipse ancillis hanc καταπόσην. Notandum porro ap. Suid. legi non fem. tantum gen. καταπόση, sed masc. etiam: s. enim ap. eum legimus, Κατωκίαι, δούλους χλαίνας καὶ ἀσπεθρονας. Hes. fem. solum meminit, quod paulo ante habuimus ex Aristoph. Sic vero et Schol. hujus Comici, Κατωκίαι, inquit, ἰσὺν ἔντιν ἐκ τῶν οἰων μῆδων γένου, τοῖσι τῶν ἐσπερίων, ἐπιτοκίαι μόνον: addens et ipse, esse χλαίνας

“ΚΑΣΑΜΟΝ, τὸ, Casamum: ab Aëtio, Actuario, Nicolo Alexandro, aliisque medicis recentioribus, dicitur ὅ ἐκλεῖσται, ut in interpretationibus eorum annotatur. H. Steph.

“ΚΑΡΚΟΣ, dicitur esse Leguminis genus. H. Steph.

“ΚΑΡΚΟΥΝ, conf. cum Χαλκῶδ, Brunck. Aristoph. 2, 51.; Kuster. 106. 116. “Καρχηδονία, ad Diod. S. 2, 412. Sacrificia Carthag. Boeckh. ad Sim. p. xv. Καρχηδονία, ad Diod. S. 1, 575, 680. Καρχηδονία, Plat. 2, 221. Cor. Schaf. Mss.

“ΚΑΣ, vox Cypria, Barker. Epist. Cr. ad Boissonad. 371. Edd.

“ΚΑΣΑΜΟΝ, τὸ, Casamum: ab Aëtio, Actuario, Nicolo Alexandro, aliisque medicis recentioribus, dicitur ὅ ἐκλεῖσται, ut in interpretationibus eorum annotatur. H. Steph.

“ΚΑΙΣΑΚΑΙΖΕΤΑΙ, Hes. exp. γαγγαλιζεται, Titillatur, vel Ridet. H. Steph.

“ΚΑΙΣΑΝΑ, Eod. teste sunt εὐσπύματα. H. Steph.

“ΚΑΙΣΑΝΑΙΣ, Eid. ὅ γρηθλαί. H. Steph.

“ΚΑΙΣΟΣ, Eid. ὅ μινδὸς ἄσπυρος, Parvus digitus. H. Steph. “Valck. Adonias, p. 237. Schaf. Mss.

“ΚΑΣΤΑΝΑ, Castana: Urbs Thessaliæ et Ponti. Unde Καστανίων οἶκος, Castanea lux, Nax que in ea Thessaliæ s. Ponti urbe provenit, [Diod. S. 2, 50.; 3, 19. “Καστανίφ οἶκος?] que et Κάστανον nominatur. Theophr. H. P. 4, 10. de radice loti, ἄλλοις δὲ πρὸς τὰς ἐπὶ αὐτῆν μέλαι, ἰσπύρη τῆ Καστανίαι ἐπὶ οἶκος, Similis Castaneaæ nucis, s. Castanea: ut et Plin. 13, 18. Radicem lotos habet operum nigro cortice, qualis et castanea tegit. Maesithus ap. Athen. 2. Τῶν Ἐββοίων οἶκος ἡ Καστανίον, ἀμφοτέρω γὰρ εὐλαίται, ἴσπεσοῦντο ἡ καστανία. Diphilus vero τὰ Καστανία vocat etiam Σαρδιαίους βάλανους: Nicander χλαίνα οἶκος, in Georgicis, λέγετον οἶκος τῆ Ἐββοίων βάλανου δὲ μετετέταρτο εὐλαίται. Ibid. legitur et Καστανία. Annotat B. Athen. τὰ Καστανία ab Ageleo vocari ὄμωτα. Nicandri Schol. quatuor species constituit. Tradit p. τῶν καστανίων τὰ μετ, Σαρδιαίους dici, τὸ δὲ, λέγεται, τὸ δὲ, μολαίον, τὸ δὲ, γαργαλιόν. Rursus Nicander A. τὸ Καστανία vocat “δουλέται οἶκος, et Κατωκίαι, metri gratia verso a in η: δουλέται οἶκος τὸ Καστανία ἔσπεροθρονέται. Et rursus, Κατωκίαι οἶκος κατωκίαι οἶκος. Ubi nota etiam Κατωκίαι dixisse pro Κατωκίαι, necnon et Κατωκίαι pro Κατωκίαι. Atque adeo ibi Schol. annotat, Καστανία αἶαν vocari Urbem Thessalicam: et ab hac Castanide terra denominari τὰ Καστανία, Castanea. Ubi rectius sine dipth. pro simpl. scriptum Καστανία, quam cum dipth. ap. Athen. Scribitur tamen per dipth. ap. Suid. quoque. H. Steph. “Gl. Καστανίον, Loxium, Castanum. Herod. 7, 183. “Καστανία, ὁ, Geop. 3, 15, 7. Edd. “Κάστανος, Casaub. Athen. 106. Κάστανος, ibid. 108. 109. Καστανίαι, ad Diod. S. 1, 188. Καστανίων οἶκος, Diod. S. 1, 162. Schaf. Mss.

“ΚΑΣΤΡΟΚΗΜΙΑΙ, Gl. Sura. Edd.

“ΚΑΣΤΡΟΝ, Nom. propr. cum aliorum, tam Spartanis ejusdam, non frater Pollux, φιλοδωλῶς valde nobilitatus. Equestris artis et venatoriae peritissimus fuisse fertur: atque adeo ab eo nominatae sunt καστρώνας οἶκος. Xen. K. H. 570. Τὰ δὲ γένη τῶν οἶκος ἐστὶ δούλοι. οἱ μὲν, καστρώνας, οἱ δὲ, ἀσπεθρονας ἔχουσι. ὅ οἱ μὲν καστρώνας τῶν ἐπιποκίαι τούτων, δεῖ Καστρω ἔσπεροθρονέται τῆ ἄρ, μέλαινα ἄνδρα διεπρόλεκεν. Eaedem Καστρώνας οἶκος dicuntur ETIAM Καστρώνας. In Egypt. σοὶ γὰρ καστρώνας ἑλὰσι οἶκος ἐλὰσι. Ab eodem Castore ap. Spartanis DICTUM Καστρώνας

δοῦλοισι καὶ ἀνελεύθεροισι." H. Steph. "Κατωκοοφόροι. Qui talem vestem gestat. Theopompus ap. Athen. 271. ait, ap. Sicyonios Servorum quoddam genus Κατωκοοφόρους nominari, ubi quidem olim σταννοφόρους legebatur." Schweigh. Ms. "Ruhnk. ad Tim. 214. Musg. 224. et p. 2. Brunck. Aristoph. 2, 41.; Kuster. 215." Schaf. Ms.

"ΚΑΥΑΕ, Hesychio λάρος; que avis est voracis rapacisque naturæ. Eadem dicitur Καύε, et Καύε, Lycophro [223]. Τριστόν δὲ γαρύσσοντι Κερέφρον ῥάσιαι Καύεαι οὐκ ἀπαθεῖν Ἄλδρου πτόδον; Calchantem, Idomeneum, Stenclum, καύεαι appellans. Larus enim καύε dicitur, et καύε; Ætlium dialecto: ut et Hippocan, Κίλων δ' οὐκ παρδύλατοι ἄμμοροι καύε; Ita Schol. Legitur vero et in Epigr. καύε; Etym. τὸν λάρον διεί καύεαι scribit διὰ τὸ ἀδρόγον; nam καύε; dicit τὴν τροφὴν; vel ἀπὸ τοῦ λέγειν καὶ εὐ. Exemplum et ipse affert ex Euphor. οὐδ' αἰθια, οὐδ' κροτοὶ καύεαι." H. Steph. "T. H. ad Plutum p. 312. ad Charit. 252. Anthim. Reliq. 93. Tour. Opusc. 2, 60. Jacobs. Ant. 7, 129. Huschk. Anal. 326." Schaf. Ms.

"ΚΑΥΚΑ, Gl. Patenz." Edd.
"ΚΑΥΑΝΝΙΑ, ut tradunt Etym. et Lex. meum vet., ex ἀλάνια factum est, pleonasmὸ τοῦ κ. Suid. dicit esse χύρον; Steph. B. Urbem Italie, ab He-catazo nominatam Ἀδανίαν, διὰ τὸ μέγεθος αἰλάνιας εἶναι. Civis ejus, Eod. teste, dicitur Καυαννιάτης et Καυάνιος." H. Steph. "Καυανία, ad Diod. 5, 1, 721. 723." Schaf. Ms.

"ΚΑΥΝΑΖΙΟΝ, affertur pro Stramentum, Stratum." H. Steph. "Vide Καυάνια." Edd.

"ΚΑΥΝΟΣ, ἢ Hesychio καὶνός, σκληρός, Malus, Durus; pro quo supra καυαρός. Ab Eod. exp. etiam αἰθρος, Sors; necnon et Urbis Rhodi esse dicitur. Sed in hac posteriore signif. alii scribunt Καυνο, propter similitudinem; ut Suid. Διακινεῖσθαι, αἰθρὸς σαθραὶ καύνο; γὰρ ἢ αἰθρος. Et Etym. Διακινεῖσθαι, διακινεῖσθαι καύνο; καύνο; γὰρ ἢ αἰθρος. Quæ verba ab ap. ipsum etiam Hex. feruntur. Sic vero et Aristoph. Schol. in Ep. (1081.) Ἡ Διακινεῖσθαι, κίτρον ἐλαστικὸν ἄμμορον, cum ea verba sic exprō-sissat, διακινεῖσθαι κίτρον ἐλ ἡμῶν ῥέον δια-ἀφροῦσθαι, subjungit et ipse, καύνο; dicit τὸν αἰθρον; esse ejus exempla affert, πῶτος ἐστὶ τὸ καύνο;. Et e Cratinii Pyltine, ἀπὸ κροτοῦ τὸν καύνον ἀρθεῖσθαι. Et ex his satis clarum sit, Καυόν dici Sortem; et Καυανόσιν s. Καυανίαι, Sortii, κληρονομοῦ; et Διακινεῖσθαι s. Διακινεῖσθαι, Sorte disceptare, διακινεῖσθαι. Sunt tamen qui a Caunius hæc derivata velint, ὡς τὸν Καυανόν μάλιστα χρομίζον; inter quos est Schol. quidam ap. Aristoph., et Etym. Sunt autem Caunii s. Καυόνι, Incolæ s. Civēs τῆς Καύνο;, Urbis Caria; sic denominata a Cauno quodam; a quo et Καυόνος ἵσος Proverbialiter pro Illicito et infelici; quod Cauni et Byblidis sororis amor talis fuisset, ut Suid. Hes. et Steph. B. tradunt." H. Steph. "Καύνο;, Heringa Obs. 226. Brunck. Aristoph. 3, 150. Καυανία, Tour. Opusc. 1, 194. Διακινεῖσθαι, Heringa Obs. L. c. Brunck. l. c. Musg. Herl. 1168." Schaf. Ms.

"ΚΑΥΡΟΣ, Hesychio καὶός, Malus, Improbus; pro quo supra καυαρός, καυαρός, καύρος." H. Steph. "Καυρός, Καύρος, Heringa Obs. 226. ad Charit. 495. Brunck. Soph. 3, 517." Schaf. Ms.

"ΚΑΦΑ, Laconicus dialecto λοφῶ; dicitur, cujque pene æquivalat Lat. Cupa s. Cuppa." H. Steph.

"ΚΑΦΗΡΕΥΣ, ὄνομα, ἢ Euboeæ pronominorium; ἔχει μὲν, inquit Etym., καὶ ἔβροια πρὸς τῆ ἔβρῃ βαλάσπρ, καυαρός; καυαρός; autem dicitur τὸν τὸν βαλάσπρ πρὸς τοῖς αἰγυλαῖσι τραχίει καὶ τρυγῶν, σκοπέλου δια-λημμοῦ καὶ ἄμμοσι καὶ χυράει, καὶ τὰ πρὸς ἀντίστασι ἀποῤοῤοται, ἀπὲ ἡρωπῶν περὶτροχόμενον; καὶ πρὸς τοῖς ἄλλοις καυαῖσι ἐπὶ καὶ διακινεῖσθαι τοῖς ἀγέμοις κατα-σκένομεν, velut pr. Hom. οὐ πρόβλασι σκοπέλου τὸν οὐ ποτε κίτρον λείπει Παντοῦν ἀνέμοι, existens et ipse καυαρός. Et fortassis ita dicitur est ἀπὸ τοῦ κατα-κινεῖσθαι ἀνεῤοῤοται; nam καυός dicitur τὸ ἐνέου; a quo et Hom. Αἰας' εἰς Ἄγρομῶνον ἄγον καυαρός; γίγ; l. e. σπασσῶσθαι, Anhelantem, et bellicis sc. labo-rius, vel e gaudio ob partem victoriam. Hæc Etym.

Victor Itaque καυαρός appellative etiam nominari velle Quemvis locum in maris littoribus scopulis et saxis latentibus asperum, et qui sine intermissione a ventis furentibus perspiratur. Steph. B. esse ἐπίνοον Euboeæ tradit, et dicitum fuisse etiam καυαρός, quoniam Euboeenses ibi τὸν πλάσιον καυαρός. Inde Gentile nom. Καυαρός; et fem. Καυαρός; et possess. Καυαρός;. H. Steph. "Καυαρός;, Καυαρός;, Lenp. ad Phal. 2, 49. Καυαρός;, Eur. Tro. 99. Musg. Hel. 1140. Huschk. Aul. 243. Jacobs. Anth. 8, 347. 378. 9, 22." Schaf. Ms.

"ΚΑΧΑΑ, Cachla, a nonnullis dicitur τὸ δοῦ-φθαλλον, Diosc. 3, 156. Pin. 25, 8." H. Steph.

"ΚΑΥΑ, ἢ, Capsa; πρὸς τὸ κίττω; τὸ ἐπίνο; ἢ χρομίζῶ; οἷα τὸν ἐπιτροχόμενον αἰγρ., inquit Lex. meum vet. A Suida quoque exp. ἐπὶ; et ὄνομα Cista, Theca. Dicitur Καυαρός; etiam pro Capsa s. Cista; ut 3 Reg. 17. Ὀλίγον ἔλασεν ἐπὶ τῆς ἐπὶ; Et mos, Ὁ καυαρός; τὸν ἐπίνο; οὐκ διατροπῶ;, Capsa olei non dimittitur. Inde est DEMIS, Καυαρός;, Capsula, Hesychio γλυκοκόσμον;. H. Steph. "Theophr. C. P. 1, 7. καυαρός;, et Casub. ad Athen. 3, 4." Edd. "Καύα, ad Charit. 442." Schaf. Ms.

"ΚΑΥΙΑΠΗΤΙΟΝ, teste J. Poil. 7, [71.] a medicis Comœdia scripti, dicitum fuit quod postea σοφά-ριον, Sudarium. Hes. esse dicit quibus χρομίζον, ap. quem perperam scriptum Καυαρός;. Ita vero dicitur, quoniam sudorem imbibit et veluti devorat; πρὸς τὸ εἶναι τὸν ἵσπον;. H. Steph. "Καυαί-πρῶτον, Gl. Sudarium." Edd. "Ad Mar. 348." Schaf. Ms.

"ΚΑΥΙΠΗΛΑΑΟΣ, Hes. teste dicitur ἢ μετὰ τῆς τῶ ἄμμο; μὴ δόλοισιν ἄλλοισιν." H. Steph. "Ἐγ-καυαίπιδαι, Lucian. 5, 289. Schneider. Lex." Edd. "Ad Lucian. 2, 336." Schaf. Ms.

"ΚΑΥΟΙ, Hesychio οἱ τοῖχο;, Parietes." H. Steph. "ΚΕΒΑΙ, ἢ Caput; pro syme. factum e κεραλά, Macedonice mutato γ in β, ut testatur Etym. et Schol. Nicandri, affertur e Callim. alibi τε ἐξέβαν; Εγγράφοις ἄλλοιων κέβαν; ἔχει σπέρμον;. Sed et Ni-candri HINC Κεβαργόνος dicitur ἢ ἐπὶ τῆς κεφαλῆ; τὸν γέρον; ἔχει, in capite factum habens; 435. γρομῶσι κεβάργονος ἔδωκε; nam paraverit in capite semen fert. INDE et Κεβάργον;, Avis ap. Aristoph. [O. 303.] forsan ita denominata a rutulo s. ipso capite. Ubi Schol. annotat, esse qui disjunctum scribunt κεβλά; πρὸς; sed his contradicere alios. Notandum porro et paroxytonas et oxytonas scriptum legi ap. duos illos Scholl., Nicandri et Aristoph.; paroxy-tonas tantum in Lex. meo vet. et Etym. Apud Hes. vero reperio et Κεβράλῃ, exp. ibidem κεραλά, necnon et κεβλά; H. Steph. "Κεβλά;, Valek. ad Callim. p. 39. 289. Rubnk. Ep. Ct. 136. Callim. 1, 469. 497. ubi et Κεβάργονος, Κεβάργονος, Κεβράλῃ, Valek. Callim. p. 39." Schaf. Ms. "Κεβλά;, Schol. Nicand. A. 425." Waker. Ms.

"ΚΕΒΑΝΗ, Hesychio ἢ ἄριζον;, Origauum." H. Steph.

"ΚΕΒΑΟΣ, Eid. ἐνοκέφαλος κίτρο;, Cetos, quod a canini capitis similitudine dicitur Cynocephalus. Procul dubio pro κεράλο; dicitur, ut ἐπίνο; pro κε-φαλά; H. Steph.

"ΚΕΔΡΟΪΑ, τὰ Legumina. Annotat Erotian. ap. Hippocr. Atticos γέβροτα vocare τὰ ὄνομα; quodam vero per e scribere ἐβροτα. Id tamen lon-potius videretur. Meminit ejus et Hes." H. Steph.

"ΚΕΙΟΣ, ἢ, Cens; Incolæ τῆς Κῶ; insula;, quæ et Κῶ;. Testis Steph. B. Etym. et Suid." H. Steph. "Kuster. Aristoph. 72. ad Herod. 348. 620. 659. Conf. cum Xios, Boeckh. in Plat. Min. 109. De ho-mine probo, ibid." Schaf. Ms.

"ΚΕΠΙΟΣ, ἢ, Monstrum animal, τὸ μὲν πρῶτον ἐκούσι σατῆρος, τῆλλο δὲ κούσι καὶ ἄρτεον μεταξὺ, inquit Strabo, qui in Æthiopia ipsum nasci tradit. Pin. 8, 19. Cephus vocat; Pompeius ex Æthiopia ostendit quia vocat cephus; quarum pedes poste-riores pedibus humanis et curibus, priores manibus fuerit similes; ut et Jul. Solinus 45. Ibidem ferme temporibus illic exhibitiva monstra sunt, cephus ap-pellant, quorum posteriores pedes crure et vestigio humanos artus mentiuntur, perinde priores hominum

manus referunt. Simile animal εββοί." H. Steph.

" Vide Κόρος." Edd.

" ΚΕΙΒΙΒΗΑΕΥΜΕΝΟΙ, Hesychio εββοί, Πιγρί, Ignavi." H. Steph.

" ΚΕΙΣΟΣ, Hes. teste Herbæ species." H. Steph.

" ΚΕΙΣΣΑ, a Lacuinibus dicitur ή είσση, Pica, Hes." H. Steph.

" ΚΕΚΛΑΟΣ, Hesychio ισχυρότατος." H. Steph.

" ΚΕΑΑΙΝΑΙ, Celæne, Oppidum Phrygiæ, Plin. et Liv.: necnon μέθοδος Atheniensium et Deutorum, Suid." H. Steph. " Ad Diod. S. 2, 290." Schaf. Mss.

" ΚΕΑΑΡΙΑ, ut et εββοίρα et λεκάνα, ab J. Poll. numerantur inter vasa, εν εις τα ήδύσματα ή βούματα." H. Steph. " At λεκάνα, non λεκάνα, recte scribitur ap. J. Poll. 10, 86.: et 6, 85. pro vitioso ελάρια itidem λεκάνα scriptum oportuisse jam pridem videntur VV. DD. Schwegl. Mss.

" ΚΕΑΑΡΙΑΝ, rō, supra p. ccccxvii. Hermannii Regule de Prosodia p. 440. Τα εις τω όρον άναστροφικοί παρ' ταις παλαιαις Έλλησι αναστρέφει η, ι, εκάρον, ε, ελάρων. Η μέγιστη ανόρθια άπο τήν τήν Ρωμαίων δακτύλων πολλά έπιστάντα δια τήν ανω ιεραρχίαν, συνήθων λέγοντων και ελλάρων. Gl. " Κελάριον." Penarius. Κελάριον Penum. * Κελάριον." Penarius.

" ΚΕΑΑΙΚΑΣ, Hes. esse dicit έθρμας, Plebcios." H. Steph.

" ΚΕΑΑΟΝ, Hes. affert pro στραβία, πλάγιον, Tortum, Obliquum. Et Κελλάσιον pro πλαγίασι, Obliquæ. Infra per ο." H. Steph.

" ΚΕΑΜΙΣ, Hesychio παίς ή λυκός: et nomen Unius e Dactylis Idæis." H. Steph. " Jacobs. Auth. 7, 236. Callim. 1, 478." Schaf. Mss.

" ΚΕΑΤΙΚΟΣ, [ή, άρ.] Cæticus, s. Gallicus. Nam Κελτοί dicuntur έθνη έσσης Γαλατίας, a Celto filio Herculis. Ejusdem gentis populi sunt Κελτίβηροι, et Κελτίροι." H. Steph. " Classical Journal 26.

" Κελευρί, Lucian. Alex. 494. * Κελευρίσθαι, Strabo 1, p. 58. Plut. C. Mar. 2, 495." Edd. " Κελροί, ad Diod. S. 1, 356. Κελευρί, Jacobs. Auth. 11, 285. Κελευρί, ad Diod. S. 1, 158. * Κελρία, Philodem. 24. et Jacobs." Schaf. Mss.

" ΚΕΜΜΕΡΟΣ, Hesychio έχλον, άμύχλη, Caligo." H. Steph. " Etym. M. 513, 50." Wakef. Mss.

" ΚΕΜΜΟΡ, Hesychio μέγα εήνος, Magnum cætus." H. Steph.

" ΚΕΡΑΜΒΗΛΟΝ, Κεραμβιον, et Κεραμβίος, Hesychio θηρίδιον τερασθίου όμοιον, ή περι τας σπείας δεσπομενόντων άποδοίσει τή φύση τας σπείας, Bestiola scarabæo similis, que sicut arbori circumligata, voce sua calices abigit." H. Steph. " Anton. Lib. 22. Schneider. Ecl. Phys. p. 52." Edd. " Κεραμβηλον, ad Diod. S. 1, 252. Phrynich. 31. * Κεραμβηλον, ibid. * Κεραμβιον, Κεραμβίος, Κεραμβηλον. * Κεραμβηλον, Verb. ad Anton. Lib. 142, 146." Schaf. Mss.

" ΚΕΡΑΦΟΣ, Hesychio χλωσασθαι, επιολογία, Iratio, Maledictio." H. Steph.

" ΚΕΡΒΕΡΟΙ, Hesychio άσθενεί, Invalidi, Imbecilli. Eod. teste Κερεβήριον appellant τούς Κερεβήριον, Cimmericos populos: et Κερεβήριον, Urbem ejus gentis, quam alia Κερεβήριον, alii Κερεβον appellant: forsã a carne infernalis atrii custode, qui Κερεβήριον vocatur. Nam ut Cimmerici in tenebris habitare feruntur, ita et treceps hie canis: atque adeo fertur ab Hercule inde protractus lucem ita tulisse pæge, ut vomere corpenti. Ab eo certe canis et Τάρταρος dicitur Κερεβήριον άσθον. ap. Hes., quod peneolous et infestus sit eo monstris. Nam Cerberus hæc ingens latratis regna trifauci Personat, adverso recubans immanis in antro:—ille ingens janitor antro Æternum latus exangues territat umbras, exitu prohibens si qua exire audeant, ablandiens eis quæ introeunt. Nicanth. Schol. [A. 576.] εββερον nominari scribit et τόν ήρόταρον βάρταρον s. φήσση, Ratum s. Rubetam mutat." H. Steph. " Κερεβήριον, Anton. Lib. 124. Verb. Brunck. Œd. C. 1574. 1578.; Trach. 1101. Wakef. Herc. F. 1389. Jacobs. Auth. 9, 494. Heyn. Hom. 5, 479. Κερεβήριον, Aristoph. Ran. 187. Brunck. Soph. 3, 517." Schaf. Mss.

" ΚΕΡΔΑΝ, a nomullis dicitur τω στραθίωσι, Herba lanaria, ut est in Append. Diosc. 2, 193." H.

Steph. " Lat. Gerdius." Edd.

" ΚΕΡΑΘΙΑ, Hesychio έσθρα, Legumina: transposito sc. ρ pro κεραθρα. Alioqui χεραθρα dicitur." H. Steph.

" ΚΕΡΗΤΙΖΕΙ, Hes. affert pro βασιζέτω. H. Steph. " Plat. 9, 337. pro κεληζέτω." Edd.

" ΚΕΡΘΙΟΣ, ή, Certhius: Avicula pura, de qua Aristot. H. A. 9, 17, Gaza Certhiam vocat." H. Steph.

" ΚΕΡΚΑ, Hesychio άείρις, Locusta." H. Steph.

" ΚΕΡΚΑΕ, Edd. ήραξ, Accipiter." H. Steph.

" ΚΕΡΚΑΣ, Eod. teste dicitur Avis illa, quæ alio nomine κωξ vocatur." H. Steph.

" ΚΕΡΚΑΦΑ, Edd. έγγρη, Sponsio datis dextris facta. At Κεραφάδι dicitur Rhodi in Epigr. a Cercapho rege. Et Κεραφίδης, Rhodius, ap. East, H. Steph. " Κεραφίδης, Jacobs. Auth. 8, 353, 362." Schaf. Mss.

" ΚΕΡΚΗΘΗ, ab inventoribus dicitur τω μοριον στραβία, Parvum gubernaculum, teste Hes.: forsã a Cercetis, quos Idem esse Gætem Indicam scribit. Ut vero Paus. ap. East. [1221.] tradit, 'Ο Κεραί ή εκλυόμενα ερεστίη, έστι μαχάριον εσθραίο, ε έζωρη τήν τήν νεύ, έναρ ή άναρη, προς τή άσπίδα: quem delphinem alii esse volunt έσθραιον μομάδιος τής ενσραχίαν, assimile delphini marino." H. Steph. " Cf. Schol. Aristoph. 1, 759." Edd.

" ΚΕΡΚΟΥΤΟΣ, Hesychio Ναυγί species et Piscis. Apud Suid. proparoxytonam scriptam Κεραυρος, qui et ipse tradit κεραυρος, μομαρίωνι et λιμβίοι esse Navigiorum generis. Nomen esse dicit Navem Asianam pragrandem: ut et Plaut. Cæcurno quo ego me majorem non vidisse censeo. Et Athen. 5. navi Hieronis έραυρος fuisse dicit έραυρον τρησθία ελάντα δεχόμεθα δούρατος: hunc autem fuisse πάρα έπίνασον. Cyprus invenit hunc cercuron, auctor Plin. 7, 56. Sunt qui dicant Genas fuisse navigit brevioris et candidi. Quibuscum fecit Etym., qui et ipse έραυρος esse dicit είδος πάλαι βροχέου, et σάρος μικράν έχον στράτων. Aristoph. Schol. et Suid. sine diphthongo habent έραυρος, dicentes έραυρον denominatum esse άπό τής Κεραύρις, et πάρανα άπό Πάρου: itidemque Ναυροσπίς et * Κεραυροσπίς naves dici ab insulis, in quibus fiunt." H. Steph. " Orpian. A. 1, 142." Edd. " Jacobs, Auth. 10, 22. Diod. S. 2, 366. * Κεραυρος, ad Charit. 318. Jacobs. Auth. 10, 21." Schaf. Mss. " Κεραυρος, Arrian. 1, 404." Wakef. Mss.

" ΚΕΡΚΥΡ, per metaplasmum pro Κεραυρος dicitur, ut Έλλωρ pro Έλλωρος, teste Lex. neo vet. Affert Etym. ex Alcæana. Κεραυρία μούση, Corycæum flagellum: Proverbialiter pro Magno et egregio: quia in insula Corycæa fiebant μούσικαι τετραίη τή μεγέθη, δαδαι, δεματινία s. δεματινία, ut docet Schol. Aristoph., qui Comicus per jocum Κεραυρία πτερό O. [1463.] dicit pro Κεραυρία μούσικαι." H. Steph. " * Κεραυρία, ή, εν, Thuc. 1, 118." Edd. " * Κεραυρα, ad Diod. S. 1, 497: 540, 2, 126, 133, 379, 482. Κεραυρα, * Κεραυρα, * Κεραυρα, Sylb. ad Paus. 118. Fischer. ad Palaeph. 90. Ernest. ad Callim. 175. Wessel. ad Diod. S. 1, 316, 345, 475, 476. Κεραυρία μούση, Brunck. Aristoph. 2, 193.; Kuster. 195." Schaf. Mss.

" ΚΕΡΜΗΛΟΣ, Hesychio άρ' ού χαλοί ήνετας." H. Steph.

" ΚΕΣΤΙΑΝΗ βέλανος, pro Castanea, ex Actii Secta. s. 73." H. Steph.

" ΚΕΣΤΙΝΟΣ, Aristoph. Schol. scribit in Chæonia esse boves λαμινόν, qui et κεστρίνοι vocentur: pro quo Hes. habet Κεστρινοί. Tradit enim Κεστρινικόν βόαι dicit τούς εν Χασθί, quoniam olim ή Χασθία appellabatur Κεστρινή." H. Steph.

" ΚΕΣΤΡΟΣ, Hesychio ή πρώτη έσθραίο των σπυριματων, et ή εν τή γλώστη τραχίτης, et άσπυριστα. Suid. dicit κεστρον fuisse έτερο έσθραια κατά τούς Προϊκόν πόλεμον: quod Liv. [42, 65.] κεστροστραχίον vocat. Descriptionem ejus habes ap. utrumque." H. Steph.

" ΚΕΣΣ, ω, ή, Coos: Insula, que et Cos: ενjus Incola Κεϊος, et Ion. Κήϊος." H. Steph. " Κεϊος, ad Diod. S. 1, 325. Κήϊος, Timocr. 2. Bacchyl. 19.

Valek. ad Moschum p. 361." Schaf. Mss.

"KHBOΣ, ὁ, Cebus: Animal e simiarum genero, caudam habens, quod et ipsum accipiti natura, partim hominem, partim quadrupedem bestiam imitator. Scribit enim Aristot. H. A. 2, 8. "Ἐστὶ τῶν ζῴων ἐπιμαρτυρεῖται τὴν φύσιν τῆς ἀνθρώπου καὶ τοῖς τετραπόδοις, ὡς τὸ κύναιον, οὐκίον καὶ κροκοφόλον: esse autem οὐκίον, πῶθιμον ἔχοντα οὐρανὸν ἰ. κέρων. Idem igitur οὐκίον esse putatur ac κροκοφόλον, Caudata simia. Supra Κεῖνος." H. Steph. "Simia simia, Simia Mora et Rubra Linn." Edd. "Ad Lucian. 2, 328." Schaf. Mss.

"KHDAZEI, et Κηδαίζει, Hesychio καθήριε, Purgat." H. Steph.

"KHDAALON, Hesychio αἰδοῖον, εἶρας, *σέλαδρον." H. Steph. "Gl. Κηδαλον Penz. Leg. Penz." Edd. "Jacobs. ad Auth. 1, 1, 21." Schaf. Mss.

"KHNOYEI, Hes. poni tradit per ἔσθ, Illic, Cretica dialecto. Infra Κηνοῦ." H. Steph.

"KHNYI, Voco. Hes. enim Κηνίε expr. καλῶ, Vocat." H. Steph.

"KHND, Hes. esse dicit ἔσθ, Illic: pro quo paulo ante Κηνοῦ." H. Steph. "Κηνοῦ, Koen. ad Greg. 161." Schaf. Mss.

"KHPTA, Hesychio τὰ κέρδα, Quæstus, Lucrum." H. Steph.

"KHPPYKAINA, θάλασσα. Ita Suid., subjungens κρηναῖα Alexandriæ vocata fuisse feminas τὰς αἰετὰς τὰς αἰδῶς παρουσίας καὶ τὰς σκουρίας, ἐφ' ἧς συναγέμεν τὰ μύσθρα καὶ ἀνθρώπων εἰς θάλασσαν: quo purgamenta, nominata fuisse αἰ θάλασσα." H. Steph. "Aristoph. E. 713. Brunck. Aristoph. 1, 19, 99; Kuster. 213." Schaf. Mss.

"KIBAAOΣ, Hesychio εἰσέκορος, Minister: Suidæ ἀξαρτίς, Latro, Prædo." H. Steph.

"KIBBA, Eod. teste ab Ἑλλοῖς dicitur κίβρα, Pera. Infra εἰδῶς, pro eodem." H. Steph.

"KIBSYΣ, Hes. auctore Cyprii dicitur κίβρα, Pera. Apud Suid. et in Lex. suo vet. per y in secunda syll. scriptum Κίβρα: rectius vero ap. Etym. ut et ap. Hes. εἰδῶς per u utrobique: cum u. scripturam metrum postulat, in quo tribrachyus efficit lævæ vox. Dicit u. Callim. ἐπιθροῖς πύκτου ἰσθ' εἰδῶς. Et Hesiod. A. [224.] Πῆρ δὲ μετὰ φέρον ἐλεγε κίβρα δεινοῖα τελευτῶν Γοργῶν, ἄφρα δὲ μιν εἰδῶσι θῆε, θάλασσαν Ἰθάκης, Ἀργυροῦ θύρασι δὲ καταμπερῶσι αἰετοῦ. Ubi tamen Schol. quoque et nonnulla Edd. habent εἰδῶσι: cum eam scripturam ferre metrum nullo modo queat, nisi jam dicit. Significat autem vocab. hoc εἰδῶσι s. κίβρα, teste Etym. qui dictum vult κίβρα τὸ εἰδῶσι καὶ τὸ εἰδῶσι βίον ἔχοντα: vel etiam a κίβρα, quasi κίβρα εἰς τὸ εἰδῶσι καὶ τὸ εἰδῶσι βίον ἔχοντα, i. e. τριπέδον: quam etymologiam et synonymo εἰδῶσι accommodat. Schol. Hesiod. pro Saeculo accipit, verba paulo ante citata sic expr. Περσεύχῃ δὲ τὴν σφοδρῶν τῆς Γοργῶν *σκαλοῦν ἀργυροῦν, Continebatur caput Gorgonis saeculo argenteo. Sunt qui per u scribant εἰδῶσι. H. Steph. "Græv. Lectt. Hes. 605. Κίβρα, Callim. 1, 508. Heyn. ad Apollod. 299. Toup. Cur. post. in Theocr. 3 et Ind.: Valek. ad Ammon. 196. Toup. Emend. 2, 120. Fischer. ad Weller. G. G. ubi et de Κίβρα." Schaf. Mss.

"KIBPOΣ, ἔ, affertur pro Latro: qui Suidæ εἰδῶσι." H. Steph.

"KIBITOS, ἔ, Arca, Cista, Capsa. Athen. 3. de citra malo, "Ἐκ τῆς μέγας κειμήλιον ἀνερίθροτο ἐν ταῖς κίβρασι μετὰ τῶν ἱματίων: ut et Plin. 12, 5. Pomum Assyriæ s. Medicæ mali alias non manditur, odore præcellit foliorum quoque, qui transit in vestes una conditus, arcetque animalium noxia. Et Diosc. 3, 26. de absinthio, Δουκὶ δὲ καὶ κερωτατῶμενον εἰς τὰς κίβρασι τὸ ἄσθημα πρὸς τὴν ἀρετὴν: de quo et Plin. 27, 7. Vestibus inseritur tinæ arcet. Sic Ep. ad Hebr. 9, [6.] Τὴν εἰδῶσιν τὴν ἀλάθησι, Arcam fœderis, INDE Κίβραστοῖς, ἔ, Qui arca s. cistas conficit, Arcarum fabricator, Plin. Et DEMIN. Κίβρατον, τὸ, Arcula, Capsula, Scrinium, s. Scrimium. Plin. Alex. Κίβρατον δὲ τινος ἀνέφ' προσεχόμετος, ὡς πολυτελεστικῶν οὐδὲν ἔχοντος τὸν τὸ Διοσκουρίου κίβρασι καὶ τὰς ἀνοσκειὰς παραλαβόμενοι. Ibid. Ἐν εἰδῶσιν φροῦδων τὴν Διῶδα. Utiur et Aristoph. [Il. 711.]

H. Steph. "Gl. Κίβρατι Cista, Arca, Arcula. Κεῖβρατον Arcula, Scrinium. Apollod. 2, 4, 2. *Κίβρα τῶρον, Geop. 18, 21. 7. Edd. "Κεῖβρατοῖς, Hes. y. Θίβρ. *Κεῖβραστον Νῆα, Const. Manass. Chron. p. 132. Boissadon. Mss. *Κίβρατι, Jacobs. Anth. 11, 81. Heyn. ad Apollod. 92, 292. 301. Thum. M. 532. 770. Verh. ad Anton. L. 223. Valek. Adonias. p. 333. Schneider. Dedic. Demetr. Ammon. 82. Greg. C. 196. K. Σαμῶντος, Wyt. ad Plat. S. N. V. 58. Κίβρατον, Thum. M. 532." Schaf. Mss.

"KIDABOS, Numi genus ap. J. Poll. 9. Ibi u. quidam tradit τὴν εἰδῶσιν esse τριπέδα, καὶ δύνασθαι ἐπὶ εἰδῶσιν. At Κηδαλοῦ Hes. esse dicit κίβρατον, Carpum." H. Steph.

"KIANDH, Hordeum totum. Hesychio enim Κίανδρα αἰ γέχοντι περιεργασίαι κίβρα: quales alibi Κέχρον. Sed susp. esse possit illud ἔγχρον." H. Steph.

"KIANON, Hes. Paphis esse αἰ ἐνθάδε, Hoc." H. Steph.

"KIEAAH, Hesychio ἔγγατος, φῶς, αἰγῶ, Lux, Splendor: item ἀάχη, Fruita: necnon ἐμάχια, Caligo." H. Steph.

"KIEAIIPYN, * KIEAIIPINEIOS, Eur. Bacch. 1043. * Κεῖβρατοῖς, Aristoph. Θ. 1004. * Κεῖβρατοῖς, Herod. 9, 38." Edd. "Κεῖβρατοῖς, Valek. ad Ammon. 139. ad Lucian. 1, 438." Schaf. Mss.

"KIKOS, Hesychio ἔ οἷος τέλει, Cicada recens a partu. Infra Κιάλις." H. Steph.

"KIAAIPOΣ, Hesychio φάος, Sol." H. Steph.

"KIAIKYPIOTI, Hes. auctore dicit fuerunt αἰ ἐπεσελεύθουσι γροῖφοι: erant autem ibi servi, et τὰς κίβρασι ἐπιβάλας, Dominos elegerant. Alii dicunt fuisse Exulum Syracusanorum servos, qui cum agros colerent, in tantam multitudine excreverunt, ut dominus suos eiecerit. Suid. habet καλλίκοτος." H. Steph. "Καλλίκοτος, ad Timaei Lex. 214. ad Herod. 576. Καλλίκοτος, ad Diosc. 2, 349. ad Diosc. H. 2, 1181. ad Timaei Lex. 213. ad Herod. l. c." Schaf. Mss.

"KIMBEPINON, Suidæ auctore, Vestimenti genus est denominatum a loco: Aristoph. [A. 52.] Κιμπερῶν ἐκθροῦρα. Hes. habet Κιμπερῶσι: qui esse dicit γροῖφοτος ἐπὶ πολυτελείας, quod appellatur σπαρτίς. Apud J. Poll. vero scriptum κίμπερῶσι, qui esse dicit διαπάρη γροῖφοτος, Tuniculam pellucidam, Apud Aristoph. A. (45.) κίμπερῶσι ἰμπερῶσι, vel κίμπερῶσι." H. Steph. "Brunck. Aristoph. 1, 7." Schaf. Mss.

"KIMBPOΣ, Suidæ ἀ ληροῖς, Latro, Prædo: in exemplum afferent, ὁ δὲ, τὸς πάραυτὸν Κίβρατον ἀφαστεῖν ἐπέλεγε τὴν ἰμῶνα γέφυρα, πολέμου εἶναι δοκῶς. Sed ibi Κίβρατον nomine non intelligendi sunt Latrones Prædoneæ, verum Populi Cimbrī, qui in extremo Germaniæ angulo ad septentrionem Chersonesum habent: hodie Dani vocantur a rege Dano." H. Steph.

"KIMMEPIΣ θῆε, Hes. auctore dicitur Mater deorum, Bona dea: forsitan a Cimmericis. Ii enim interiora Asia olim tenuerunt: postea a regibus Phrygiæ Lydiæque, item a Scythia Nomadibus, Asia exacti ad occidenta magis se receperunt. Idem sane ab iis Κιμπερῶσι nominatur Oppidum quoddam Troadis. Ab iisdem Cimmerici nuntii, Cimmerica portoria, Cimmericum fretum, Cimmerici Bosphorus: de quibus vide Herod. At Cimmerici lacus et Cimmericæ tenetræ, Proverbialiter a Cimmericis frigida et soli impervia loca tenentibus: de quibus vide Festum et Strab." H. Steph. "Κιμπερῶσι, Brunck. Soph. 3, 517. Jacobs. Anth. 11, 134. ad Timaei Lex. 118." Schaf. Mss.

"KIMRALA γῆ, Cimolia terra: Terre genus, quod in Cimolo insula effodiebatur: ea autem erat vel λευκῆ, Candida, vel ἑμπερῶσι, Ad purpureum inclinans. Diosc. 5, 176. Plin. Cimolium cretam appellat 35, 6. qui tamen ibid. 17. Crete, inquit, plura genera: ex iis Cimolius duo, ad medicos pertinentia, candidum et ad purpurisum inclinans." H. Steph. "Gl. Κιμωλίω Creta, Sardinia, Strab." Edd. "Brunck. Aristoph. 1, 182." Schaf. Mss.

"KINAYPAN Hes. a Cyprii vocari scribit ῥὸ

ψέχει τὸ ἄμ φάσις: foras παρὰ τὸ ἑνεστέον ἐκεί-
σθαι τὸν αἶμα." H. Steph.

"ΚΙΝΑΚΕΣΘΑΙ, Hesychio μεταλογεῖται." H.
Steph.

"ΚΙΡΚΑΙΑ, ἡ, Circa: Herba, quae et Δροσία
nominatur, inquit Diosc. 3, 134. ubi descriptionem
eius videt, itidemque ap. Plin. 27, 8. Apud Gal.
simp. Med. 7. et P. Egin. 7. scriptum Κίρκω, per
ε: sed altera scriptura huic praefertur. Foras ab
iaventricis Circe dicitur: fertur enim ea herbarum
fuisse perita: ab eadem certe mandragoram quoque
denominatum esse Circeolum existimari nonnulli." H.
Steph. "Asclepias Nigra Linn. Vide Sprengel. H.
R. R. Apollod. 3, 1, 5, Κίρκω μίτρα." Edd.

"ΚΙΣΣΟΣ, Achæis est κίρως, Varix, Hes." H.
Steph.

"ΚΙΧΗΤΟΣ, Hes. auctore dicitur a Κυπρίσ εις ἡ
βόλαται ἢ λιμνοταί, In quod conjicitur tunc. Sunt
qui interpret. non solum Thuria vix, sed etiam Thuri-
bulum, Accera: quo restrictione labent signifi-
" H. Steph. "Schneider. Lex." Edd.

"ΚΙΧΗΑΛΙ, Syracusanis et ceteris Doribus di-
cuntur αἱ εἰχλαί." H. Steph. "Vide Κίχλη." Edd.

"ΚΑΑΙΤΟΣ, Cretensis γόλα: quod alii γλά-
γος, Hes." H. Steph.

"ΚΑΑΔΕΣ, Ἰωλιensis sunt ζυγά, Jugs, Hes."
H. Steph.

"ΚΑΑΠΑΖΕΙΝ, Hesychio χροαίεον, Tardare,
Diu morari." H. Steph.

"ΚΑΑΡΓΙΑΙ, Hesychio Ελλοτες, Helotes, Man-
cipia, Servi: Suidae μέγιστοι, Ἰταλῖνοι: et quidem
tales, quales Μορμυθῶναι Heraclae, Ελλοται Laedae-
monis, Ηερέται in Thessalia, Καλλικίται Syracusanis.
Itidem Callistratus Aristophanicus, ut refert Athen.
6, scribit quod Spartani fecerant τρι τῶν Ελλοτων,
Thessali τρι τῶν Ηερετων, hoc fecisse Cretenses τρι
τῶν Κλαμοτων: vocare autem eos ita vocis cur' ἄγρων
οἰκίται, Mancipia rustica, διὰ τὸ ἐλαρωθῆναι: ut E-
phorus quoque tradit Κλαμοταί Cretenibus appel-
lati τῶς οἰκίται, Servos, ἀπὸ τοῦ γεννητοῦ κρι αἰένων
ἐλαροι: fertur enim fuisse olim indigene, postea
in bello quodam redacti in servitutem, sortisque post-
quam subacti essent, inter singulos distributi." H.
Steph. "Ruhnck. ap. Tim. 213." Schaf. Mss.

"ΚΑΑΥΜΑΦΙΟΜΕΝΟΝ, Tarentini dicunt pro
εὐάιστο, Fientem: ut est ap. Hes., ap. quem et
Κλαμοταίται, οἰκίται." H. Steph.

"ΚΑΕΡΝΙΑ, ἡ, a quibusdam dicitur τὸ εὐάιστο,
Helenium herba, ut est ap. Diosc. 1. Append. c. 27.
Apud Theophr. in v. H. P. 7, 4, est εὐάιστο ἴσχυρις,
Cleonea radice: quam Plin. Cleonaxum sarpum vo-
cat, 19, 5. Apud Hes. Κλωῦσαι sunt Genua quodam
ἴσχυρις, ἀπὸ τοῦ ἐν Κλωῦσαι εἶναι." H. Steph.

"ΚΑΙΤΟΠΙΟΝ, Nom. civitatis esse dicitur Etym.
M. et Lex. meum vet.: Suid. Civitatem Arcadiæ.
Ety. M. ita nominari ait et Fontem, cujus aquam
qui gustarit, aversetur viam." H. Steph.

"ΚΑΘΑΞΙ, Hesychio εὐάιστο, Fut." H. Steph.

"ΚΑΙΚΥΔΑ, Hes. esse dicit τὸ καθῆσθαι ἐν ἄ-
φορίῳ ποτί." H. Steph.

"ΚΝΑΖΕΙ, Hes. affert pro βουβεί, Opitulatur."
H. Steph.

"ΚΟΑΑΟΙ, Hesychio βάρβαροι, Barbari." H.
Steph.

"ΚΟΑΧΑΙΚΑΣ, Hes. esse scribit ἄρτος, Panes."
H. Steph.

"ΚΟΑΩ, Audio, Intellego. Unde Hes. Κοῶ exp.
ἀκούω, οἰσθῆσαι: necnon Κόωται, αἰσθῆσαι: et Κοῶ,
αἰσθῆναι, afferenti Κοῶ, ἀκούω, Κοῶ, εἰδῆ.
Affertur in hac signif. e Plut. Cimone. Κοῶ, Intellego,
Sentio. Tradunt enim dialecto quadam εἰσῆ dici pro
κοῶ: cui αἰσθῆσθαι, Schol. Aristoph. Suid. Eust.
Unde Κόωται ἢ φῆμαται κοῶν. Utilitur autem verbo
cuius inter alios Callim." H. Steph. "Epicarmus
ap. Athen. 236. Τὰ μὲν ποῖε' αἰ κοῶ, Non sentio,
neque vulgus." Schweigh. Mss. "Schneider. Lex.
Hinc Κοῶται et Κοῶται." Edd. "Κοῶται, Hesychio
πυκνῶσαι, ἀπασθῆσαι, Intellegere, Scire: afferenti et
Κοῶται pro γινώσκουσαι, Cognoscunt. Κοῶται, Hesy-
chio πυκνῶσαι, ἀπασθῆσαι." H. Steph. "Esch.
Suppl. 171." Edd. "Κοῶ, Heyn. Hom. 7, 805.

Bruck. Aristoph. 5, 12.: Kuster. 107. Buhnk. Ep.
Cr. 175. Timæi Lex. 160. Valæ, Adonia, p. 225.
Piercon. Verh. 86." Schaf. Mss. "Schol. Od. 9,
140." Wakef. Mss. "Κοῶται, Hesychio φῆμα,
ἀκούω, Stolidus, Amens: itidemque Suidæ, qui sit
κοῶται τῆ μάτι ἐκαστῶν τῶ φῆμαται καὶ τὸ κοῶ, q. e.
κοῶται: Itaque κοῶται dici τὸν ἀκούον καὶ πῶται
κοῶται, ἢ φῆμαται καὶ πῶται κοῶται, l. e. κοῶται α.
αἰσθῆναι. Idem etymon affert Schol. Aristoph.
I. [198.] ΑΑ' ὄντας μὲρ μὲρ βαρβαροῦ ἀπολοχέται
Γαμῶσαι ἐδραῖον κοῶται αἰρασθῆσαι. In ejus
n. loci exp. annotat, eo vocab. signif. τὸν ἄγροτον
κοῶται, eique inesse τὸ φῆμαται καὶ τὸ κοῶ, q. e. κοῶ:
κοῶται Itaque dici τὸν ἀκούον καὶ πῶται κοῶται.
Paulo ante tamen et aliam attulerat exp.: scribitur
enim ἐδραῖον ibi vocari τὸν ἄλλοτον, Γαίεον λεο-
γum, et in spiras esse draconis more complexus:
κοῶται vero iccirco dici, quod κοῶται αἰ πῶται τὸ
κοῶ. Paulo post Cimonicus κοῶται fingit Numan
esse, dicens, Ἀλλὰ σπασοῦ, καὶ σπένδῃ τὸ ἀκούω:
ubi Schol. exp. τὸ ἀκούω, Dementiam ἢ Amens.
Eust. et aliud etymon affert, multo magis consuetu-
neum: scribit enim τὸν ἐν τῆ Κομῶτι Κοῶται esse
τὸν ἐν τῆ κοῶ, q. e. κοῶται, ἀκούωται: quo signif. dicit
et τὴν ἀκούω, et μακροῦ ap. Comicos itidem τὸ μὴ
κοῶται: e praedicto portio κοῶται, signif. τὸν εἰσθῆ,
κοῶται nominatum fuisse Cimonicus proferens, δὲ εἰ-
θεῖται: ut et Eschines Socraticus in Aspasia, Hippo-
cricum Callie filium κοῶται appellat, teste Athen. 5,
ubi loquitur de philosophis quibusdam, qui κοῶται
τῶ Κομῶτι μάλοται εἶναι." H. Steph. "Athen. 220,
Plut. Cimone 4." Edd. "Bruck. Aristoph. 3, 11, 12."
Kuster. 106. Heyn. Hom. 7, 29. Timæi Lex. 160. et n.
Koppers. Obs. 87." Schaf. Mss. "Euseb. P. E. 631.
Athen. 220." Wakef. Mss. "Κοῶται, Κοῶται: Pater Lato-
nus, sic dicitur τὰ τὸ κοῶ, q. e. κοῶται, rebuli οἰκίται.
Sv: vel quasi κοῶται, εὐά. verso in n. Qui enim allego-
rice Titulum nomen accipiunt, in h. l. Hesiodi θ.
Κοῶται, Κοῶται θ. ἄπειρα ἢ ἰσπερὶ τὸν voluntatibus
esse τὸν κοῶται, Qualitatem: κοῶται, κοῶται, Secretio-
nem: ἰσπερὶ τὸν, κοῶται, Levitatem: ἰσπερὶ τὸν, βού-
τητα, Gravitatem. Hec Etym. INDE ἰσπερὶ τὸν ἄγρο-
ται ap. Apoll. R. 2, utroque δὲ τὸ Κοῶται γινώσκουσαι, Genita
a Κοῶ." H. Steph. "Κοῶται, Callim. 1, 442. Jacobs.
Anth. 12, 345." Κοῶται, Porson. Hes. p. 49. Edd.
2. Κοῶται, Bruck. Apoll. R. 82. Jacobs. l. e. Il-
gen. Hymn. 209. ad Diod. S. 1, 354." Schaf. Mss.
"Vide Ἀρτωῶν, et cf. "Ασπίων." Edd. "Εἰσθῆται,
Hesychio μεγαλοῦσαι, μέγα ἰσχύον. Ad Εἰσθῆται,
Edd. "πολιότεροι, α. πολλά κοῶται ἔχουσαι: φρο-
νιὰ ἢ κόω antiquitus vocabatur τὸ κοῶται, Civitas
a Caverna: notis autem esse epith. innitit." H. Steph.

"Μακροῦ, q. e. ἀναστραίεω, μαινοῦται,
παρρησείω, Desipere, Fatue et stulte se gerere: qui-
dam dicitur voluit quasi μὴ κοῶται, h. e. μὴ κοῶται,
Non percipere animo nec intelligere: alii τὸν μὴ
κοῶται, exp. προσηγορία μὴ ἀκούω, Simulare, α.
Prae se ferre, non audire. Alii dicitur voluit τὰ
τῶν Μακροῦ, que fuerit ἐνείη καὶ βαρβῶται οἰκίται: ut sit
Maecus more surdastrum esse et stolidum: ἐνείη καὶ
ἀκούω εἶναι. Quisdam et pleonasmus τῶ μ pro *Ἀ-
κούω, ab Accone quadam famose stoliditatis, que in
speculo conspicuans suam imaginem, cum e rebuli
cum alia confabulari solita sit. Ac secundum postero-
res duas etyma. duplici, secundum priores, unico
e scr.: quo sane modo scriptum legitur ap. Hes.
Utitur porro hoc vocab. Aristoph. I. [395.] Καὶ τὸ τῶ
δῆμον ἐρίωντον μακροῦ καθῆτον. Εἰ [62.] Ὅ ε, ἀ-
κόω τὸ ἐπὶ μιανόσθου, Τέχνην νεογίται. Ubi
Schol. et aliud etymon affert, derivans non solum
τὰ τῶν Μακροῦ, exponensque τὰ Μακροῦ φροῦσθη,
sed etiam τὰ τὸ μῆται κοῶ, q. e. κοῶται, exp. ἀου-
ταίεσται, παρρησείεσται, Ἀρρωστῆται, Delirantem et ne-
gotium non intelligentem." H. Steph. "Bruck. Ar-
istoph. 3, 7. ad Lucian. 2, 339. Duker. Praef. Thes.
p. 4. Callim. 1, 435. Μακροῦ, Duker. l. e. c." Schaf.
Mss. "Παροῦται, Desipere, Delirare, παροῦται, πα-
ρρησείεσται: nam κοῶται et κοῶται dicitur τὸ κοῶται Suid.
Hes." H. Steph.

"ΚΟΩΕΙ, Hes. affert pro αἰσθῆσαι, volit, Sentit,
Intelligit. Attamen Κόωται, et Κόωται, Idem dici

"ΚΟΩΕΙ, Hes. affert pro αἰσθῆσαι, volit, Sentit,
Intelligit. Attamen Κόωται, et Κόωται, Idem dici

"ΚΟΩΕΙ, Hes. affert pro αἰσθῆσαι, volit, Sentit,
Intelligit. Attamen Κόωται, et Κόωται, Idem dici

"ΚΟΩΕΙ, Hes. affert pro αἰσθῆσαι, volit, Sentit,
Intelligit. Attamen Κόωται, et Κόωται, Idem dici

"ΚΟΩΕΙ, Hes. affert pro αἰσθῆσαι, volit, Sentit,
Intelligit. Attamen Κόωται, et Κόωται, Idem dici

"ΚΟΩΕΙ, Hes. affert pro αἰσθῆσαι, volit, Sentit,
Intelligit. Attamen Κόωται, et Κόωται, Idem dici

ἰεραὺν ἐν γλυκερῷ ἐπιθήσει." H. Steph. " Gl. Κορδύλαρ Taber. Suid. v. Νάβουρ and Φαυλάου, Strabo 12. p. 90. Sial. Bekkeri Anti-Atticista: Κορδύλαρ τὸ ἔσπασμα. Συμμοδίον ἐστὶν αὐτῆς. Q. I. citavit et correxit E. H. Barker, in Classical Journal 26, 384—6." Edd. "Koen. ad Greg. 260." Schaf. Mas. " Ἐγερδύλαου, Hesychio ἐπιθήσει, Involvere. Unde ap. Aristoph. N. (11.) Ἐν πύκτι ἑσπασμα ἔγερδύλαου, Involatus. Schol. exp. ἔγερδύλαου, Intectus: quia sc. Κυρρὶ κορδύλαρ vocitatur τὸ περιελάμναι τῆς κεφαλῆς." H. Steph. " * Ἐγερδύλαου, Synes. p. 16. Ἦν μὴ καὶ πύκτιον ἔγερδύλαου. * Σαγερδύλαου, et * Σαγερδύλαου, Photio et Hesychio i. η. ἀναθροῦσα." Edd. " Ἐγερδύλαου, Timaei Lex. 231. et n.; ad Lucian. 1, 382. 2, 336. Brucke. Aristoph. 2, 68.; Kuster. 51." Schaf. Mas. " Schol. Theocr. 4, 15." Wakef. Mas. " * Κορδύλαλλαι πέδον, Lucian. Trag. 222. (3, 657.) pro * Κορδύλαλλάδαι, Pavitulum solium, Pavimentum, a κορδύλα, Fistula, vox dubia." Schweigl. Lex. " * ΚΟΡΑΨ, Hesychio πανουργία, Vafer, Veterator." H. Steph. " * ΚΟΡΖΙΑ, Paphi dicunt pro καρδία, Hes." H. Steph. " Blomf. ad Esch. Pers. 664." Edd. " * ΚΟΡΙΝΘΙΑΖΕΙΝ, Hes. esse dicit μεταστρατεύειν, στρατεύειν: sumtum a metristicibus Corinthiisibus, ut tradit foveas Erasmus in Chil. Eodem Hes. teste Pausanialiter et Κορίθιος ἴσους dicitur, ἐπὶ τῶν τῆς ἀλλαγῆς μεταστῆσαι. At Κορίθιοι ἄλλοι, δ. Κορίθιο officio factus, Vitruv. Ad istem Corinthios dicit poss. Κορίθιοι: ab Urbe aulem Corintho adv. Κορινθῶν, Corinthi, II. N. Κορινθῶν οἰκία γαίης." H. Steph. " * Κορίθιοι, αἰ, δ. Titulus Fabulae Philotari, Item Polinchi, ap. Athen. 313, 359." Schweigl. Mas. " * Κορίθιαζο, Steph. B. 468. East. 219, 45. Κορίθιας, Athen. 488. Diod. S. 303. Xen. E. 6, p. 369. Strabo 8. p. 517. Κορίθιοι, Athen. 199. 203, 325. Strabo 4. p. 304.; s. p. 386. East. 219, 45, 51. Steph. B. 467 = 375. * Κορίθιος, Joseph. A. J. 8, 3, 2." Edd. " * Κορίθιος, ὁ, Simonid. 69. Herod. 420, 423. Διὸς ὁ Κ., Kuhn. ad Paus. 110. Διὸς Κ., Brucke. Aristoph. 1, 70. K. conf. cum κύρις, Heyn. Hom. 5, 215. Οὐ παρὶς ἀνδρῶν κ. γ. λ., Jacobs. Anth. 11, 134. De genere, ad Dionys. H. 2, 1271. * Κορίθια, ad Lucian. 1, 769. Κορίθιοι, Heyn. Hom. 6, 484. Κορίθιος, Valck. Diatr. 203. Κορίθιον ἔσπασμα, Lesbon. de Schem. 178. Κορίθιας, ad Diod. S. 1, 710. 712: Ἀμύθας * Κορίθιος, Jacobs. Anth. 11, 230. * Κορίθιος, Tour. Opusc. 1, 158. Philodem. 9." Schaf. Mas. " * Κορίθιοι, East. II. 868, 24. Wakef. Mas. " * ΚΟΡΙΝΙΑ, Gl. Quirinalia." Edd. " * ΚΟΡΚΟΥΤΗΣ, Hesychio αἰδίων ἀνδρῶν: pro quo series alphabetica requirit κορκοῦται." H. Steph. " * ΚΟΡΚΥΡΙΑ, Urbs Aegypt. Barker. in Classical Journal 29, 168-9." Edd. " * ΚΟΡΝΑ Gallia, que Gr. Ἀγγαρῶν, Diosc. 2, 163. Sed hae talia mitto." Schweigl. Mas. " * ΚΟΡΝΥΨ, Hesychio, affertur pro Locusta. Hesychio vero Κορνοῦδες sunt κόωνες, Colices. Rursum tamen Κορνοῦδες dicitur esse Hercules cognomentum a fugatis locustis." H. Steph. " Strabo 13. p. 912. East. 26, 17." Edd. " * Κόρυνξ, ad Marc. 316. Κορνοῦς, ibid." Schaf. Mas. " * ΚΟΡΟΥΝ, Hes. esse dicit τὸ ἄκρον τοῦ ἔλκους, vel ἄκρον, Extremam sagittae partem, vel Annulum." H. Steph. " * ΚΟΡΟΙΒΟΣ, Hesychio auctore dicitur ὁ ἄλιθος οὐ μόνον, Stolidus et fatuus: a Corobio quodam, qui talia fuisse fertur, filius Mygdonis Phrygias, secundum nonnullos." H. Steph. " Housch. Anal. 189. Brucke. Aristoph. 3, 215." Schaf. Mas. " * ΚΟΡΟΥΤΗΣ, Eod. teste dicitur ἀλώμαξ, Vulpes." H. Steph. " * ΚΟΡΥΤΕΙΝ, Idem dici tradit pro κρυεῖν." H. Steph. " * ΚΟΡΥΒΑΣ, αὐτοί, ἰ, Corybas: Sacerdos Rheae s. Vestae, Hes.; ad quod et Lucian. de Salt. testatur, Πρῶτος δὲ φασι Πῆαρ θεῖσσαν τῆ ἔρχῃ ἐν Φρυγίᾳ ἦν, τοὺς κορυβάντας, ἐν Κρήτῃ δὲ, τοὺς κορυβῶτας οὐρανῶν ἐκείσων. Auctor Strabo 10, p. 204 = 716.] quosdam τοὺς κορυβάντας καὶ κρυβῶτας, καὶ Ἰβανῶν

δαυδῶν καὶ τολχῶν velle esse τοὺς αἰετοὺς τοὺς κωρυβῶτας, quosdam συγγενεῖς ἄλλων καὶ μόνον τοὺς αἰετῶν τῶν ἄλλων ἐπισημαίνοντες διακρίσθαι: omnes tamen eos in genere esse ἐπισημαίνοντες τοὺς καὶ βακχῶν, καὶ ἐπισημαίνοντες πρὸς θεῶν, καὶ φέρου, καὶ ἐπισημαίνοντες, καὶ παρρησίας, οὐ βλάου, ἢ δ' αἰετοῦ, καὶ βεβῆ, ἐπισημαίνοντες ἐπὶ τῶν ἰσομετρῶν ἐν σχήματι διακρίσας. See Claudian. Non te pinguentium Cybeleius mere canoro Lustravit coyotas. Et Horat. [Od. 1, 16, 8.] acuta Ingegnantem corybantem pera. Translate Synes. Ep. 122. Δείξου τοὺς ἐκτετραπλάγητους θεοὺς μὴ ἐπισημαίνουσι, μὴ δὲ τῶν τῶν Πῆαρ δαυδῶν. Lucian. vno Conser. Hist. [82.] κορυβάντας vocat etiam ἐπισημαίνοντες similes τῶν τοῦ ἐπισημαίνοντες: Κόρωνος γὰρ αὐτῶν τῶν μέγιστον παρρησιασθεῖν, καὶ κατακρυβῆσαι ἐν τῶν τῶν παρρησιασθεῖν ἐπισημαίνοντες. Porro quod ad originem h. v. attinet, sunt qui κορυβάντας dictos velint ἀπὸ τοῦ κορυβάντας βανῶν, ὡς ἄρχεται, ἢ more Homericorum βανῶν: ac cum αὐτοὶ κορυβάντας sicut ἄρχεται καὶ ἐπισημαίνοντες καὶ, inde τοὺς μανῶν ἐπισημαίνοντες denominant κορυβάντας, inquit Strabo 10, p. 107. Alii τὰρ τῶν ἐπισημαίνοντες, quod galeata incedebat caputibus: unde foras est quod Pind. [Ear. Bacch. 121.] dicit, Ζεθεῖαι τε Κρήτες * διοργεῖσθαι, ἰδὲ αἰετοῦ, ἰδὲ τριανταβῆ ἀνδοῖσι βροχῶν τῶν ἐκείων. Diod. S. κρυβῶντα Matris Cybeles filium simul cum Dardanio sacra Trivium in Phrygiam detulisse, coeque, qui haec sacra peragere instituit, de suo nomine Corybantibus appellasse. Ceterum a Corybantibus dictum Κορυβάντας, Templum Corybantum, Strabo 10, p. 206. Apud Virg. vno adf. etiam Corybantia pera: pro Κορυβάντας, ut Plat. dicit ἐπισημαίνοντες παρρησιασθεῖν, in Erotic. In Epigr. autem [Phalac. 3.] κορυβάντας * ἰαχῆματα χάλκεα βανῶν. Item ab istem dicit VERB. Κορυβάντας, Corybantia inquit entheo incensu: μανῶν ἐπισημαίνοντες, ut Strabo exp. vel Insano s. Furō Corybantum more. Lucian. in Herod. Μὴ με κορυβάντας ἐπισημαίνοντες, Corybantico furore percitus esse. Idem in Lexiph. Κορυβάντας μεν μὴ δαῶν, περισημαίνοντες ὅς ἐν κρυβῶντα μεν μὴ δαῶν, περισημαίνοντες ὅς ἐν κρυβῶντα μεν μὴ δαῶν. Sic Aristoph. Σ. [8.] ἸΑΧῆ * κρυβῶντας ἔπει, ἢ κορυβάντας. Plato COME. Συγγενηῶνταῖς usus est, [3, 228.] Ἀναστῆσαι δὲ τὸ νοσησθὶ περι λόγων ἀκοῆν, ἢ ἢ ἐν ἐπισημαίνοντες. Cum quo insam. et e. immodice oblectat confabulando. Bod. Sic Suid. Ὅ δὲ στρατῶν παρρησιασθεῖσθαι καὶ ἐπισημαίνοντες ἀναστῆσαι, καὶ τοὺς θεοὺς ἐπισημαίνοντες, ἐπισημαίνοντες δὲ τῶν ποταμῶν. At Plin. 11, 37. Patentibus oculis dominum lepores, uoluptate hominum: quod Corybantia Graeci dicunt. Est inde et aliud VERB. Κορυβάντας sc., quo utitur Aristoph. Σ. [119.] Καὶ πρῶτα μεν λόγους παρρησιασθεῖσθαι, Ἀνέκθεον αἰῶν μὴ φέρειν τριάντας, Μοῦ ἔξῃσι θύραξ; δ ὅς, ἐπεὶ ἐπισημαίνοντες. Ἐπὶ αὐτοῦ ἀπέλου, αἰετῶν καὶ μῶν. Μετὰ ταῦτ' ἐπισημαίνοντες; δ ὅς, ἀπὸ τριάντων Ἀλῆς, ἰδὲ κενεῖν ἐν τῶν ἐπισημαίνοντες. Br.] ἐπισημαίνοντες: pro τῶν κορυβάντων ἴσους ἀπὸ μνηστῆρα ἐπὶ καθαρῶν τῆς μανῆς, veluti Cybeleius ἢ καὶ canoro Lustrat corybas, ["Corybantum sacris plari curavit," Seager. Mas.] F. VERBALE Κορυβάντας Hes. exp. ἀπαρρησιασθεῖσθαι, Expationem et Istrationem, que a Corybante facta esse canoro. Idem precedens κορυβάντας exp. etiam * ἐπισημαίνοντες. Infra et κρυβῶντα pro κορυβῶντα." H. Steph. " * Κορυβάντας, a pupillis oculorum s. genis, quos Gr. αἰετοὺς vocant, quod eum Jovis custodes essent, non solum exalbare, sed etiam aperitis oculis dominum cogebant: etiam itaque qui a corybēis dictos arbitrantur, etiam Latretus ita ecclesit: Cum pueri circa puerum pernice chlorea Armati in numerum pulsant veribus pera. Barbar. ad Plin. Gataker. Mas. " Κορυβῶντας, Porphyrt. de Abst. 138. Plato 3, 117. Bp., Zonar. 1264. Pseudo-Plat. de Fluv. 11, 1033. Elym. M. 236. 531. Bast. ad Gregor. Cor. 651. Schol. Soph. Aj. 899. Κορυβάντας, Plato de LL. 7, p. 325. Κορυβάντας, ἢ, ὅς, * Κορυβάντας, ἢ, ἢ, Lucian. Jup. Trag. 694. Κορυβάντας, Plato 10, 257. * Κορυβάντας, Euphr. (59.) 67. Pseudo-Longin. 39. Dionys. H. 1, p. 88." Edd. " * Morbus, qui a Corybantibus immiti putatur: de quo Areticus s. χρῆσις

Παύλ. 1. 1. esse morbum *καλαρίων*, eoque laborantes *καλαρίων* aliter *καί σαρματίων*. Hinc Orig. c. Cel. 2. "Ὅτι τῶν καλαρίων λόγον παραπέφραται ἐπι-
*ελάττωται, τούτων * σαρματιολόγηται, καὶ πρῶτον*
χρῆμα τοῦ ἀφαιρέτου, ὡς αὐτὸν σαρματιολόγηται
παραβουλεύεται. Scalg. ad Enseb. Vide Eund. ad
Catull. Morbum describit Aretæus, nomen non habet.
Ideus. Galsker. Mss. " Κορβας, ad Lucian. 2.
*58. ad Timaei Lex. 164. ad Diod. S. 1, 370. Καρ-
 βαντες, ad Lucian. 1, 407. 283. ad Diod. S. 1, 224.*
*582. Κορβατίων, Lobeck. Aj. p. 359. (" Κορβατί-
 ριον, Greg. C. 651.) Κορβατίων, ad Lucian. 1,*
291. 591. 407. ad Corn. Nep. 254. Timaei Lex. 163.
et v. Bernard. Ref. 53. Κορβατίων, ad Lucian. 1,
xxiii. 291." Schaf. Mss. " Συκορβατίων, Simul
insano Corymbantium more, Simul insaniento Cory-
bantus imitor." H. Steph. " Ad Timaei Lex. 163.
Heindorf. ad Plat. Phaedr. 191." Schaf. Mss. " Eu-
seb. P. E. 737. Synes. 275. Euseb. 153. in med."
Wakef. Mss.

" ΚΟΡΥΣΤΙΟΙ, dicuntur ὡς Γερῶνες, vel ἑλπίαι,

Heb. H. Steph.

" ΚΟΡΠΝΕΙΑ, Hesychio non solum Urbs Beo-
 thiae, sed etiam ἀσπερμα, πέλος: quod et *κορπὴ* et
κορπία. H. Steph. " Conf. cum Χαίρωνος, ad
 Diod. S. 1, 482. 2. 44." Schaf. Mss.

" ΚΟΖΑΒΟΣ, Hesychio *οκείος σαρματίων, ἑὸ δὲ*
τοῦ λάρατος ἑβραίου ἰσθίουται: quod et Κόσσοβος s.
Κόρροβος. H. Steph.

" ΚΟΖΑΑΑΝΘΝ, Hesychio τὸ βραχὺ καὶ δίαιον." H. Steph.

" ΚΟΣΣΑΒΟΣ, i. q. *κόρροβος*. Apud Athen. 15.
 [ex Eur. Plinth. Fr. 4. 1.] Πάλαι δὲ *κοσσάβων ἀρ-
 γύρα*. Legitur et ap. Hes. H. Steph. "Toup. Opusc.
 2. 47." Schaf. Mss.

" ΚΟΣΣΟΣ, Suidæ τὸ μέγιστον, Alapa s. Plaga." H. Steph. " * Κοσσοράκεος ἐστὶ " Ἐκουράσσοι, Πα-
 ρισιῶν νομῖνα, Alciopis 3, 7. 69. Bast. Ep. Cr. 144. " Κοσσιεύς, Colophum dō, Pallad. Laus. 120.
 Vide supra p. ccccxxiii." Edd. " Κόσσοι, Toup.
 Opusc. 1, 522. 236. Nou. propr., 208. Κοσσο-
 ράκεος, 322. Phot. Lex. 283." Schaf. Mss. " Κοσ-
 σοράκεος, Heb. v. Παράστος, Cyr. Lex." Wakef.
 Mss.

" ΚΟΣΤΟΣ, ὁ, Costa, Aromatic genus, de quo
 Theophr. H. P. 9. 7. Diosc. 1, 15. Plin. 12, 12. Ra-
 dix costæ gustu feruens, odore eximio, frutice alias
 inutili. Apud Hes. oxytonus scriptum *κοστος*, etiam
 ipsi εἶδος ἀρώματος." H. Steph. " Theophr. de Odor.
 445." Edd. " Arrius. T. 170." Wakef. Mss.

" ΚΟΤΤΑΒΟΣ, ὁ, Cottabus: Att. pro *κόσσοβος*.
 Ita autem vocatur rarisiss. εἶδος ποσώνων, a Sicilia
 primum repertum, mox a Gr. usurpatum, et per omnes
 ab juvenibus amantibus: in eo, cum bibissent, reli-
 quum sic e poculo efflicbant, ut id resonaret. Erat
 et Aliud genus lusus, quod fiebat in *λεσών*: ea im-
 plebatur aqua, cui immabant ἀφύλακα vacua: in qua
 a cæcibus efflicbant τὰ λαράγια: quibus plura
 vascula submersisset ista τὰ λαράγια deflicione, in
 superius evadebat: oportebat autem λαράγια τὸ πύ-
 ρον, ἀφύλακα κορησθέν τῶν βατάλων, ὅταν τὸ
 μέγεθός ἔρχεται, καὶ μὴ πλεόν: deinde poculo quantum
 poterat in altum sublatō, ἀφύλακῶνα σφῆρα τὴν
 χεῖρα, εὐρύθμῳ κέρας. Id quod potissimum ἐν τῷ
κοσσοβῷ κοσσοβῷ fieri solebat, qui sic iudebatur: e la-
 queari supinum pendebat quoddam ex ere vasculum,
 ut λαράγια τὸ ἑπιβῆρα, ὃ τὸν ἄρχον ἐπ' αἰσῶν φέροι.
 Deinde erat calix τῶν καὶ ποσώνων λεσών, quam
 ἄλλοτεον et *κοσῶν* vocabant: hoc ἄλλοτεον ἐπελά-
 ρωτο μὴ ὕδατος, ἀπελάσθη δὲ αἰετὸν σφῆρα καὶ ἐλά-
 στρον, καὶ μέγεθος, καὶ τρεῖς μεθρήται, καὶ τρεῖς ἐπιβῆρα.
 Itaque τὸν ἐπὶ τοῦ ἄρῳου κρημίσαν καὶ " ἐπινοσσο-
 βίσαντα oportebat ἔγρη τῷ χεῖρι τὰν λαράγια φέροντα
 εἰς τὸ ἀφύλακῶνα ἀγγεῖον: καὶ εἰ πῶτος τῶν ἰσχυρῶν,
 et quædam ita ut humor, qui in ipsam defundebatur,
 sonitum redderet, πρὸς ὅσους: quique plura immantium
 vasculorum demersisset, præmiu loco accipiebat
 κρημίσαντα et osculum ab ea, quam præ ceteris ama-
 ret. Hæc inter alia Athen. 15. Mitt. et J. Poll. 6, 19.
 Nou solum veto Ludus iste dicitur *κόσσοβος*, sed *κόρ-*

ρῶβος nominatur etiam Vinum, quod e poculo in pel-
 viti suppositam demittebatur in vascula et immantia:
 alio nomine dictum *κίρα* s. *λαράγια*. Pro Ludus
 accepit Eur. (Eneid. Fr. [3. 3.] Πῶτος δὲ ἑβραίου
βουχίον τρέψαντα Κάρα γέροντα, καὶ γίνω ἀρρηλο-
 τῆ μέγεθος, τὸν βλάστην δὲ ἀπέρων. Ἐγὼ τρέψαντα,
 ἄλλα κοσσοβῶν ῥόδοι. Pro Vitis a. Alia ἱστορία, quæ
 in pelvini subjectam cum sonitu demittebatur: Eu-
 bulus, τὰν *κόσσοβον* Ἀρεῖ ἐπὶ τῶν ἀφύλακῶν. Et
 mox, τὰν ἔγρη μόνον Ἀρεῖ, καὶ τὸν πρῶτον, ἐπὶ
 τῶν μόνων ποσώνων, καὶ ἄρῳοι Ἐσται πῶτος πρὸς
 θεῶν τῷ κοσσοβῷ. Et rursum, ἀφύλακῶνα ἐς σφῆρα
 τῶν χεῖρ, εὐρύθμῳ Πέρον τὸν *κόσσοβον*, ἰδὸτεον
 Eur. Plinth. [Fr. 4. 1.] Πάλαι δὲ *κοσσοβων ἀργύρα*
κορρῶβος Πρῶτος ἀρεῖ μέγεθος ἐ δέσμοις. Callim.
 λαράγια ἀρρηλιῶν, Πάλλαι καὶ φλότοις ἀφύλακῶν ποσῶν
 φράζε Οἰωνοῖσι Σακεῖν ἐν κούρα λαράγια. Ipse
 quoque Athen. *κόσσοβος* sic usurpavit, scribens τὴν
 τῶν *κοσσοβῶν* ἀρεῖον vocatam fuisse εἰς ἀφύλακῶν
 ποσώνων sc. oportebat ἀφύλακῶνα τὴν χεῖρα, οὐκ ἄρῳον
 τῶν *κόσσοβων*. Et rursum in descriptione τοῦ *κορ-*
ρῶβου αἰτ, *Λαράγια ἐπὶ ἑβραῖον, ἔγρη τὸν*
μέγεθος ἀφύλακῶνον, ἐπὶ τὸν καταβλάστρον ἕως πε-
σῶσι ἐλάττωται ἐκτόθεν δὲ ζαντες εἰς λεσώνη
κατακέρων, ἀφύλακῶνα τῷ κοσσοβῷ καὶ τὰ ἢ ἀρῳοῖς
ἐκχεοῖα τῆς βολῆς. Idem vero et J. Poll. dicit,
*" Ἐκεῖ ἔγρη τῷ χεῖρι τὸν *κόσσοβον* ἀρεῖον. Rursum*
*Athen. v. Ulpian. ap. Athen. 1. c. scribit *κόσσοβων**
nominatum fuisse τὸ ἀγγεῖον, εἰς ὃ ἑβραῖος τὰν λαρά-
για, et quidem a Cratino ἐν Νεφέται. Ita accipit
quærit et in h. L. Platoni Comici, qui ibid. citatur,
*Σκοδῆς δὲ ἔπειτα παροχίας, τὸν *κόσσοβον* ποσώνων.*
 Et in hoc Eusdem ibid., *κόσσοβος δὲ φροχῆται θρησκῆ.*
 Et in hoc Hegesandri Athen. 11. " Ὁ εὐλομενος *κόρ-*
ρῶβος παρῆλθεν εἰς τὰ ποσώνων. Critius vero videtur et
 τὴν λεσώνη ἀρρηλιῶνα *κόσσοβος*: Κόρροβος ἐν Σακεῖ
 ἐπὶ χρεῖος ἀρρηλιῶνα ἰσθῶν, Ὅς *καπνὸς ἐν λιπαρῶν*
πέλα καθοσσοβῆται: nam pelvis et τὰ ἐν αἰετὶ ἐπινοσσο-
 βίσαντα erant scopus, quem petebat ii, qui τὰν λαράγια
 ἐς τὸ ποσώνων φέρονται. Alioqui et pelvis DICERAT-
 ΤΗΡ Κερραβίων, ut docet Dicæarchus Milesias ap.
 Athen. [479.] scribens λαράγια esse Nou. Sicilian:
 esse autem τὸ ἰσοκείωτερον ἀπὸ τῶν ἰσθηδῶν πο-
 σώνων ἑβραῖοι, ὃ *σποσσοβῶνον* τῷ χεῖρι, pro quo Eu-
 bul. Comicus dicit *ἀφύλακῶνα, ἀφύλακῶνον* αἰτ
 ποιῶντες εἰς τὸν *κόσσοβον*. Verum ut *κόσσοβος* dicitur
 etiam τὸ ἀγγεῖον, εἰ δὲ ἑβραῖος τὰν λαράγια, ita
κόσσοβος etiam, ut patet ex Eubulo Comici, qui in
 Bellerophonite dicit, Τὰ ἐν λαβῶσι τὸν κεῖλος *κόρ-*
ρῶβος: Ἄνω γὰρ ζαντες *κόσσοβῶνον* ἀρῳον: solebat
 enim τὸν *κόσσοβῶνον*, s. τὸ ποσώνων, ἀπὸ τῶν ἰσθηδῶν
 ἀίρεσθαι ἕως ἰσθῶν σφῆρα, inquit Eubulus. Athen.
 tamen ibi *κόσσοβῶνα* s. *καρῶτος* *κόσσοβῶνον* esse vult
 λαράγια ἀφύλακῶνον, πάλιν τὸ *σποσσοβῶνον*. Ἀθήνα
κόσσοβῶνα, inquit J. Poll., dicebantur non solum τὸ
 ἀγγεῖον, sed etiam τὸ ἄλλο, Præmiu ἰδὸν, quod
 reportabat qui cottabu viciisset. Ita igitur ipse dicit:
 " Ὁ δὲ πλεῖστον *καρῶτος* καὶ ἐπινοσσοβίσαντα, τὰ *κορ-*
ρῶβῶνα ἄλλοις *ἐλάττωσαν*. Pro quo *κόσσοβῶνα* ap. Athen.
 scriptum *κόσσοβῶνα*, προπαροχῶτος et sine diphthongo
 go. Ita enim 13. Ἐπειὶ ἐπὶ τῶν *λεσώνων* φέροντα
 κέρη, ἐπὶ ἢ βλάστηται τὰν λαράγια ἐς κρημίσαντα, ἐπι-
 ρῶντα κατακέρων ἀρρηλιῶνα δὲ τὰ ποσώνων ἐ πλεῖστον
 κούρα. Et paulo post e Callipri Pannychide, Ὁ δὲ
 ἀρρηλιῶνα, τὰν ποσώνων ἀφύλακῶνα Τὰ *κόσσοβῶνα*,
 καὶ τὰν παροχῶν ἢ ἐβρ., φέροι. Et aliquando ante e
 Plat. Comico, ταῖσδε καὶ περὶ φλημῶνον Ἀγγεῖον
 αἰετὶ ἐπὶ, Πῶτος εὐθύμῳ *κόσσοβῶνον* σφῆρα ἔγρη, Τρεῖς
 γὰρ κρημίσαν, ἕως αἰετὸν φέροι. Nec solum ita in h. sic
 ap. cum scriptum reperit, sed etiam lib. 11. Τρεῖς
 γὰρ ἐγένοντο σφῆρα περὶ τὸν ἐπιβῆρα, τὸν *κόσσοβῶνον*
 sc.: ὅτε εἰς τὰ ποσώνων κρημίσαντα ἄλλα, *κόσσοβῶνα*
 κρημίσαντα. Apud Hes. quoque per solum scriptum
 reperio, sed paroixyotus *κόσσοβῶνα*, exp. ἐπιβῆρα, ac
 si esset fem., et secunde simplicium declinationis.
 Ita tamen ut et alphabetica series et expositivum
 ser. cum diphthongo *κόσσοβῶνα*, tanquam verbale a
 v. *κόσσοβῶνα*. His addit, melius esse eo nomine ac-
 cipere *ἐβραῖον τῷ ἄρῳοι κοσσοβίσαντα*, h. v. E. q. q.
 τῶν τὸν καταβλάστρον ἐν τῷ ποσώνων ἐκχέοντων, καὶ

νεωμύθεν φάρμακον ἀποκαλεί, ἐν τινεσσι μάλιστα τῷ νόσῳ: ut et ap. Juvonal. 3, [102.] a amico a parasito laudatur: Si bene reductus, si rectum mixxit: Si trulla in- verso crepuit dedit aera fudo. Rarum sciendum est, ap. Athen. [427.] cum diphalogon etiam προπονητοῦσαν scriptam reperiri κοτταβίον, sed pro Poculo illo e quo ai liquores effundi solent: ut in l. e. ex Eu- buli Belleporeto. Ἄνω γὰρ ὄρεται κοτταβίον αἰσθησι. Idem tamen [431.] et τὸ ἄλλο sic nominari scribit ap. Aristoph. Δαιδαλεῖον, e quo haec affert, ἔγχε' ἐγὼ δὲ χάλυον. Τονεῖται κοτταβίον ἰσάνων καὶ μύθων. Sed hic posterior l. mendo non caret. Venio nunc ad alia ex hoc nomine derivata. Primum locum do ADJECTIVUM Κοτταβίος, [ῖ, ὄν.] quo Hermippus Comicus ἐν Μοῖραι utitur, ῥαβδὸν δ' ἔχει τὴν κοτταβίον. Ex τοῖς ἀχέραισι κοτταβέμεν. Locus est ap. Athen. l. 11, [14.] et 15, [2.] Utitur eo et J. Poll. 6, 19. scribens in cottaborum lusu fuisse μαρὰν τὴν μίθον, quam κοτταβίον nominant. Est aliud incli- dem ADI. Κοτταβία, s. i. q. κοτταβίαι: ac ut est κοτταβία ῥαβδόν, ita κοτταβία κόλιξ, s. κοτταβίαις κόλιξ, Cottabici calices, quibus utebantur in cottabo, s. lusu cottabico. [Athen. 149.] Praeter vero haec nomina derivatum inde et VERB. Κοτταβίζω, Cottabo ludo, Cottabo certo. De utroque haec Athen. 11. Upsiloneades, inquit, Siculi studuerunt cottabo, ut in convivio intulerint etiam praemia quae victoribus darentur: dicta κοτταβία et κοτταβίαις appellavit ἑσώκος quosdam in eum usum fabricatas. Quibus addit, Ἡσὺ δὲ γούνοις αἰεὶ ἀποκαταδύοντο τυλοδρεσί, ἵνα πάποτε εἰς τὸ μίθον τῶν κοτταβίων ραβδῶν, ἐξ ἀποστήματος ἴσων καὶ τόνων ἄριστον ἀγνίζοντο περὶ τῆς νίκης. Nec enim solum ἀποκαταδύοντο βάλλειν ἐπὶ τῶν σπυρίων, sed etiam scilicet et cum elegantia quidam facere id nitabantur: quapropter oportebat τὸν ἀριστερὸν ἀγύων ἔρσινα, καὶ τὴν δεξιὰν ἐκλάσαντα ἔργα, ἀρτίως τὴν λάδα, εἰς τὴν κοτταβίαν τὸν ἐκρίστον ἐπὶ τῆς κίλιξ ἔργον: atque adeo nonnulli μίθον ἔρσινον εἶς τὴν κόλιξ κοτταβίειν τὰς εἰς τὴν ἀκριζίειν μέγα ὀφισσάντων. Legitur porro ἡ κοτταβία ap. Harmodium Leprestem: Καθηματιστὸν δὲ ταῦτα ἐν κεραμῆ κοτταβίει τινὲς ἐσθίοντο μαρῶν. Verbo autem κοτταβίζεσθαι utitur non Athen. solum, sed Antiphanes etiam, dicens, αἰ πάτε νεωμύθεν. Περὶ τοῦ: γελῶν κοτταβίζεσθαι. Aboqui et ἐπιρῶντες ἔχοντο τὴν κοτταβίειν: et ap. Plat. Comicum quidam jubet Heculeum μὴ σπαρῶν ἔχειν τὴν χεῖρα μέλλοντα κοτταβίζειν: oportebat enim ἀνεγκλίοντο σπαρῶν τὴν χεῖρα ἐπιρῶντα πέρων τὴν κίλιξ. Et quoniam ἀνεγκλίον τὴν δεξιὰν χεῖρα ἐν τοῖς ἀποκαταβίαισι, factum inde est, ut ὁ κοτταβίζεις s. ἀποκαταβίζεις dictum fuerit etiam ἀνεγκλίοντοβάλλειν, s. ἀνεγκλίοντο κρούειν τὸν κοτταβίον. Ita igitur et Anacr. dixit, Σιδεῖαν κοτταβίον ἀνεγκλίοντο δαΐζων. Et Ibycus [Bacchylides] in Eroticis, εἰς τὴν ἀν' ἀγέλας ἵκει, τοῖδε τοῖς νεανίαις ἄκριον ἀνεγκλίοντο πῆρον. Inde vero et Aesch. ἀνεγκλίοντο κοτταβίον dicit ἐν Οὐραλοῖσι, Athen. 15, [2.] Apud Eund. Plato Com. dicit πρός κοτταβίον πῶζον pro κοτταβίζεις s. ἀποκαταβίζεις. Soph. autem [ap. Athen. 489.]* Καλοκοτταβίειν pro καλῶ κοτταβίζεσθαι. Scite et elegantiter videtur cottabo: in Salmoeto, Τὸ καλλικοτταβίζεσθαι νεωμύθη Τίθημι, καὶ βάλλειν χάλυον κίλιξ: χάλυον κίλιξ appellat ibi τὸν μίθον, quem veluti scopum sibi praefixum habebat, qui τὰς λάδας jaculisbatur in hoc cottaborum lusu. [Brunck. Soph. 3, 443.] Apud J. Poll. reperio et comp. * Ἐπικοτταβίζεσθαι, 6, [40.] καὶ τῷ μίθῳ ἐπὶ τῷ ἄριστῳ κρημαίνον ἔχον ἐπικοτταβίζεσθαι παρῆσι τὰς νόσας: ai tamen non potius putandus est acerbissime ἀποκαταβίζεσθαι. Reperuntur et VERBALIA Κοτταβίαις, Et Κοτταβίαις, ambo sig- nific. Lusum s. Lusionem cottabi, h. e. Actionem lusuendi cottabo. Priore utitur Athen.: posteriore Plat. Symp. 3, 6, [4.] Ibi enim Socrus Olympio dicit, Ἀθῶνικα ταῦτα, παντάσῃ ἐν τῆς κοτταβίαισι ἔξωρα. Huic cottaborum lusu sine Sicula fertur et βε- ματα ἐτερόθεν καταπονήσασθαι, non tantum εὐλαίαν, ut praeter Diexarchum testatur et Dionysius cognomen Χαλοῖσι, scilicet canens in Elegis, εἰ δὲ παρῶντες δεῖρετε χεῖρας ἀναγει Ἐπὶ σπαρῶν κώλον καὶ πρὸς ἔκρινον, sc. qui ascendit ad laquear καὶ ἀποκαταβίζεις

μέλλει, ἰδεῖν, Ὅμοιαι βουτυρίαισιν εἰς αἶθρα εἰς οὐ- ρακλήν, Εἰς δὸς αἰ λάγαγαι χυρίον ἐκείνου. I Ven- tum κοτταβίζων et ἀποκαταβίζων habent et alium usum: ponuntur enim haec per jocum etiam pro μίθῳ et ἀποκρίσει, ut testatur J. Poll. 6, [111.] quodidem 10, c. 24. scribit, Ὅμοι φιλαν ἀποκρίσειν πύριον, καὶ ἔχειν, ἕπερ αἰ πολλοὶ κοτταβίζων κώλον, εἰ οὖρος esse λέγεται. Ad hunc usum alludit Aristoph. Geoprotade, τὴν μίθον * κατακαταβίζων καὶ δὲ * κρη- μύθη: immensum esse dici κατῆρην, quod alia κρη- μοκοτταβίζων, Pervomere, s. Vomitem emittere in, E- vomere in. Meminit hujus signif. Athen. quoque 13. inquit, ubi scribit, orta inter δημοσπορίτας quosdam περὶ κοτταβίον καὶ τῶν ἀποκαταβίζων, quendam e Medicis, qui ibi aderant, opinatum esse dici hoc de- ἴον, qui ἀπὸ βάλυων καθάρσιος ἔτετα τῶν σπαρῶν κίλιξ ἐπιρῶντες ἀνεγκλίον, ἀποκρίζοντες. E similitudine au- tem τῶν κοτταβίζόντων hoc dicitur, quoniam ut illi e superiore loco visum cum crepitu defundunt in pel- vim, ita et hi: nisi quod illi e poculo s. trulla, hi e ore. Plautus vero [Trin. 4, 3, 4.] cottabas per jo- cum appellavit Verbera, quem cum crepitu ingerunt: dicens Cavesta tibi ne bubuli in te cottabi crebri cre- pent. I Haec κοτταβίζων esse dicit ἄνω παρὰ τὴν ἀποκαταβίειν. Apud Eund. legitur Κοτταβίον, ἀποκρί- μα, ἐν ᾧ αἰ κίλιξ ἐκρίστον: sed suspectum. H. Steph. * Κίλιξ, Koen. ad Greg. 209. ad Charit. 329. Valck. Callim. 213. Athen. 28. ad Met. 253. Toup. Orusc. 2, 43. Jacobs. Animadv. 186.: Asth. 11, 53. Paschik. Anal. 148. Brunck. Soph. 3, 443.: Aristoph. 3, 153. Callim. 1, 467. ad Lucian. 2, 325. Κοτταβίον, Aristoph. Fr. 238. Κοτταβίαις, Toup. Emend. 2, 472. Κοτταβίζω, ad Met. 253. Toup. Orusc. 2, 47. Κοτταβίαις, Valck. Putsch. p. 56.: Callim. 213. Toup. Orusc. 2, 45. ad Charit. 329. * Κοτταβίαις, ad Charit. 361. Κοτταβία, ad Met. 253. Schef. Max. * Horat. Od. 2, 14. Plin. 14, 22. Comment. Societ. Philol. Lips. 1, 100-37. Schneider. Lex. * Ἀποκαταβίζω, ἡ κίλιξ πο- δῶν, et quidem ita ut sonitum reddat. Xen. E. 2. * Ἐρεὶ γε τὸ κώλον ἔπει, τὸ λευκώρον ἀνεγκρίσθαι. Unde Cic. Tusc. 1, [40.] Cum venisset ut sitiens obibisset, reliquum sic e poculo eiecit, ut et resonaret. Metaph. autem Theoplyl. Ep. 9. Ἀπο- καταβίζων δὲ καθάρων τὰ δάκρυα. Aliquando alio- lute et sine causa ponitur pro ἀποκαταβίζων τὸ λευκώρον, s., ut Eur. [Enei Fr. 8, 1.] Παισὶν ἡλέ- λων Βασιῶν τελευτῆς Κάρη γέρωντος: ac. cum ἡ κίλιξ veluti scopus quispiam τοῖς τὰς λάγαγαι τῶν βάλλεται: ut ap. Athen. 11. Ἐκρίματα ἴσων, καὶ τὰ τοῖς ἀποκαταβίζονσι δὲ ἔξωρον τὴν κίλιξ, εἰς δὲ τὰς λάγαγαι ἔχοντες. [665.] UNDE Ἀποκαταβί- αις, dicitur Certamen illud potorum, quo nimiam postquam biberunt, reliquum sic e poculo eiecit, ut id resonet: ut Athen. 15, [1.] καὶ τὸ ἀνεγκλίον τὴν δεξιὰν χεῖρα ἐν τοῖς ἀποκαταβίαισι. Ibid. Ὁ ἀπο- καταβίαις ἀκριάσι. H. Steph. * Ζονα. 283. Etyim. M. 128. Bekk. Anecd. 337. Herodotus Orbius p. 68. Matth. Oi πρός τοῖς λευκώρον ἀποκαταβίαις ἔθω ἐχρήσασθαι: 294. Ἀποκαταβίζεσθαι. Edd. * Schneider. ad Xen. Hell. 103. Wyttieb. Select. 406. Valck. Callim. 214. * Schef. Max. * Ἐκκαταβί- ζω, Hes. v. Ἐκκατῆρτες. * Συκοτταβίζω, Etyim. M. 533. Edd. * ΚΟΥΝΑ, Hesychio σπύβαλα, Stercora. H. Steph. * ΚΟΥΑ, Hesychio ἐνέχρον: afferenti itidem Κούασι pro ἐνεχρόσι: i pro quibus supra Κούα et Κούασι per α. H. Steph. * * ΚΟΥΔΕΑ, 4, Papaveris species. Schol. Theocr. 11, 56. Edd. * ΚΟΥΝΙΚΑΟΣ, ap. Athen. [408.] et Elian. pro Cuniculus. H. Steph. * Vide Κούολα. Edd. * ΚΟΥΝΟΥΝΕΣ, Hesychio αἰώματα, Gulcres. H. Steph. * ΚΟΥΡΗΤΕΣ, ai, Curetes. Ita dictos putant non- nulli τοῖς Πλευρωσίαις, a Curio, oppido vicino τῷ Πλευρωσίαι: a quibus Κορρητῶν γῆ, que et Κορητῆ: ut in Epigr. Κρήνεο Κορρητῶν γῆν διπὲν πόλλα ἐσάνων. Auctor Strabo 10. ubi etiam scribit, esse qui dicunt

τοῦ περι τῆν λιπυλῶν nactus esse κοφῆρας nomen quod * ἰσχυρολογῶν ἢ αἰ εἶρας, Quod puellarum modo feminum utebantur vestitu; quam fere ob rem et Τῆρας ἰσχυρολογῶν vocari a Poeta; alios, quod essent curiosi περι κοφῆρας καὶ ἄλλων τῶν τοιχῶν; quod et ipsam εἶρας et ἀορῶν familiare est. Quamvis vero ita essent ἡμετέροις περι κοφῆρας καὶ ἀορῶν, tamen fortes et bellicosus fuisse, adeo ut Hom. prædicarit κοφῆρας ἄρῆται καὶ ἐπιχόων. [H. T. 193.] quemadmodum et Spartanis toman slouise et tamen bellaces magnanimoque comperimus fuisse. Solebant itaque ἐπιχόων ἡμετέροις ἢ, a se primum inventa: Phylarchus Hist. 11. scribit testari Ἐσχ. Κοφῆρας nactus ἰσὶ νόμισι διὰ τῆν τοιχῶν, his verbis, Χάδων τε κλέσων ἔσπε παρθένων ἄρῆται. "Ὅθεν εὐκλεῖ κοφῆρας λαλῶν ἔσπε. Agatho in Thyeste tradit Pronactis filiz procos venisse cum alijs exornatis omnibus, tum κοφῆρας τῶν ἀσπῆλαι; repulsam vero passos, Κῆρας ἐκοφῆραθη, inquit, ἡμέτεροις τοιχῶν. " Ἡ περ σελήνη χόρην ποιήσασθαι φησὶ. " Ἐκείνην γὰρ εἰς ἡδὴ ἔσχευεν εἰς, Κοφῆρας εἶπαι κοφῆρας αἶσαν τοιχῶν. In Creta autem κοφῆρας dicitur fuerunt ἢ τοῦ Διὸς τριπέταλος, Qui Jovis sacra peragebat μετ' ἀρχαίων; ἢ erant ἰσχυροὶ ἐπέλας εἰσπερ μετ' ἀρχαίων ἀποδοῦντες. Hos olim Rheu, cum Saturnus Jovem infantem devorare vellet, fertur σπυρῶν λαλῆσαι; eos u. ajunt μετὰ τριπέταλος καὶ τοῦτον ἄλλων ἄσων καὶ ἐπιχόων χροῖται καὶ θοῶν περὶ τῶν τῶν θεῶν, ἐκείνην καὶ τῶν Κρήων καὶ ἄλλων, ἐπιχόωντων ἀπὸ τῶν ναύων; eosdem eadem cura educationem Jovem Rheu reddidisse; indeque κοφῆρας dicitur vel διὰ τὸ νέου καὶ εὐφροῦν ἔσπε ἔσπε γῆρας, vel διὰ τὸ * κοφῆραροῦ τῶν Διὸς. Demetrius Scopastus ait verissime esse τοῦ κοφῆρας et τοῦ ἀσπῆβαιος esse eosdem, nimirum τοῦ περι τῶν τῶν γῆρας τῶν θεῶν ἄσπεταλ καὶ ἐπέλας ἔσπεν πορὶ ἡμετέροις; illos, sic denominatos, quod essent ἄσπετοι καὶ εἶρας; hos, sic vocatos ἀπὸ τοῦ ἰσχυροῦ τῶν βαίρων * ἀρχαίων. Nonnulli opinantur τοῦ κοφῆρας et τοῦ κοφῆρας esse ἐπέλας τῶν ἰσχυρῶν κοφῆρας; nam centum illos vatos, qui primi in Creta orti sunt, vocatos fuisse Ideos Dictylos; horum ἀσπῆβαιος fuisse novem κοφῆρας; quorum unumquemque decem procreasse liberos dictos ἰσχυρῶν κοφῆρας. Vide et Diod. S. 3. p. 136. Lucr. 2. Terrificæ caputum quanties nomine cristas Dictæos referunt Curetas, qui Jovis illum Vagitum in Creta quondam occultasse feruntur. Et Virg. Georg. 4. apes canoros Curetum sonitus crepitantiaque rare secuta Dictæo cœli regem pavere sub antro. Hec κοφῆρας secunda syllaba circumflexa vocari dicit Pleuron incolas, διὰ τὸ κοφῆρας ἀσπῆβαιος τῶν εἶρας; κοφῆρας autem proparoxytonus esse πεναίως, ut Suid, quoque κοφῆρας affert pro νέου, et Gentem Cretensium. Ego vero ap. Diod. S. quidem postremum reperi proparoxytonum scriptum; ap. Strab. vero utrumque proparoxytonus, nulla accentus fide mentione. Proverbialiter κοφῆρας στέμα, pro θεσπῆδον στέμα, Divinum a. Faticidius ὄς; quoniam αἰ κοφῆρας pro vatibus et divinis habebantur. Affertur et Κοφῆρας στέμα pro Sallorum sacerdotum festum; poluntur enim κοφῆρας esse Lat. Salli. H. Steph. " Κοφῆρας, Strabo 10. p. 716. Gött. Anzeigen 1786. p. 853. Κοφῆρας, ἢ Theolog. Arithm. 38. * Κοφῆρας et * Κοφῆρας, ἢ Dionys. Hal. A. R. 2, 71. Glossæ Κοφῆρας, αἰ περι τῶν Παίρων; Indigites, Corybantæ. Κοφῆρας et Κοφῆρας conf., Scott. App. ad Thea. Edd. " Κοφῆρας, ad Lucian. 1, 283. 287. 2, 272. ad Diod. S. 1, 224. 230. 382. 2, 634. ad H. T. 193. Ηεγ. Hom. 5, 649. Κοφῆρας, Dionys. H. 1, 389. Κοφῆρας, ibid. 388. Κοφῆρας, Bruck. Apoll. R. 182. Jacobs. Anth. 11, 413. * Schef. Mas. " * ΚΟΥΡΚΟΥΤΗ, Bruck. Aristoph. 1, 263. * Schef. Mas. " * ΚΟΥΡΝΟΙΟΣ, Mennis Acarnanensis nom. Boissonad. Comment. Epigr. in Classical Journal 34, 593. * Edd. " * ΚΟΥΡΝΥΣΣΑ, Etym. 528. init. * Schef. Mas. " * ΚΟΥΡΙΝΟΣ, ἢ Cophinus, Corbis. Epigr. εἰρη μετὰ τοῦ κοφῆρας. Nonn. μετέωρα εἶπαι κοφῆρας, pro eo quod Joannes dixerat, δίδεκα κοφῆρας; habent enim cophini formam orbicularem. Ubi nota r in h.

v. productum esse, corruptum in priore, ut et Aristoph. O. [1510.] Καὶ τοῦ κοφῆρας ἡμετέροις ἡμετέροις περῶν. ἢ Κόριος est etiam ἡμετέροις Βουταῖς ἡμετέροις περῶν, Mensura Bostica et aridorum et liquidorum. Strattis enim ait, Τὸ δ' ἄσπερ ἡμετέροις εἶρας; ἡμετέροις εἶρας ἡμετέροις ἡμετέροις. Et parum, Ὁν εἶρας ἡμετέροις ἡμετέροις ἡμετέροις. Patrum tamen usitatum esse hanc signifi. ostendit ἢ, qui priori loco admittendus subjici, ἢ ἡμετέροις; ἡμετέροις ἡμετέροις; cum proprie εἶρας sit ἡμετέροις ἡμετέροις ε. vimeis. H. Steph. A. 332. * Κοφῆρας, ἢ Schol. Aristoph. A. 332. * Κοφῆρας, Nibol. De masic. ap. Stob. Serm. 145. Glossæ; Κόριος, τριπέταλος ἢ ἡμετέροις ἡμετέροις, διὰ τὸ ἡμετέροις Formis. * Κοφῆρας τοῦ Quantillius. Edd. * Κόριος, Mar. 55, et u. Jacobs. Anth. 9, 453. * Schef. Mas. " * Κοφῆρας, Etym. M. v. θεσπῆδον. * Wakel. Mis. " * ΚΟΧΟΣ, a Schol. Theocr. esse dicitur ἢ δαδῆλα ἡμετέροις, Humor abunde et magna cum copia fuisse. Unde esse vult VERB. Κόχῆσαι. ap. Theocr. 2, [106.] ἢ δὲ μετῶν ἡμετέροις μετῶν ἡμετέροις ἡμετέροις ἡμετέροις, exp. et ibi δαδῆλα ἡμετέροις ε. κοφῆρας. Magna cum copia defuebat; addens etiam, hæc ἀσπῆβαιος ἐπέλας; non ab re; videtur enim εἶρας et κοφῆρας, proprie esse Cum strepitu quodam et murare fuisse, ἢ fere q. καχῆσαι. Pherecr. ap. Athen. [269.] Αἰσπῆβαιος γὰρ διὰ τῶν τριπέτων πορὶ αἰσπῆβαιος ἐπέλας τοῦ Ζωροῦ μετῶν, καὶ Ἀρχαίων πορὶ αἰσπῆβαιος ἐπέλας, ἐπέλας Ἀπὸ τῶν πορὶ τῶν τῶν ἡμετέροις ἡμετέροις ἡμετέροις. Nam et East, ibi κοφῆρας esse dicit τὸ * τοφῆρας, μετὰ ἔσπε μετῶν. Legitur κοφῆρας ap. Hes. quoque, exp. ἡμετέροις, Superfluidus, a Magna cum copia fundere; ab alia tamen deductum origine; nimirum a κοχῆ, quod esse dicit τὸ δὲ εἶρας, Magnam multitudinem, Abundantiam; immediate subjungente εἶρας ἢ ἡμετέροις, exponensque ἡμετέροις, καὶ μετὰ εἶρας, καὶ ἡμετέροις, Impetens, Rapide, Magna cum exuberantia. Cum strepitu et murare; habet vero hæc κοχῆ in posteriore I. scriptum prooxytonus, in priore oxytonus. H. Steph. * Cf. Schweigh. ad Athen. 1, 56. p. 227. * Boissonad. Mis. " * Κοχῆσαι, Κοχῆσαι, Cassaub. ad Athen. 70, Valæ. ad Theocr. 1, Id. p. 60. * Κοχῆσαι, (sic.) ad Chiriz. 330. * Schef. Mas. " * ΚΡΑΒΟΣ, Hesychio ἢ ἡμετέροις, Larus; qui et Καρῆς. H. Steph. " * * ΚΡΑΒΥΖΟΣ, ἢ Conchylii species quoddam, Epicarmo memoratum. Vox forsan Sicula e vet. membr. restituta Athenæo 85. a Schweigh. Edd. " * ΚΡΑΜΒΕΙΟΝ, Siculi appellant τὸ εἶρας, Cicutam, ut tradit Erotian. Apud Hes. vero Κορῆβαιος, τὸ εἶρας. H. Steph. " * ΚΡΑΠΗΒΟΣ, Poët. metathesi dicitur ἢ Κραπῆβαιος, Insula. H. Steph. " * ΚΡΑΠΗΒΑΤΑΑΑΟΙ, Hesychio Pisces quidam; κραπῆβαλλοι tamen, Edd. teste, vulgo est ἢ κρῆβαιος, Fatuus; quomodo et Κραπῆβαλλοι, simpliciter a pr. cum scriptum, cum exposuisset δαδῆβαιος, αἰ ἀσπῆβαιος, καὶ ἀσπῆβαιος λέγων; subjuncti, rectus accipi pro Κορῆβαιος, Delirus. Rarum Κραπῆβαλλοι et est νόμισμα, Numisma. H. Steph. " * Fuit etiam Titulus Fabule Pericratis Κραπῆβαλλοι; que de Fab. vide Schweigh. Ind. Auctorum ab Athen. citatorum p. 163. T. H. ad J. Poll. 9, 83. Edd. " * ΚΡΑΡΑ, Hesychio Id. quo αἰ εἶρας τοῦ βα. λέων ἀσπῆβαιος; qualis Ἀγρῆται et Ἀγρῆται, Τριδύς. H. Steph. " * ΚΡΕΑΝΑΣ, Hes. pro Κρεῖβας, Spes. H. Steph. " * ΚΡΕΒΑΤΙΟΝ, Etym. dictum scribit παρὰ τὸ κρεῖβας τῶν βίτων. Supra Κορῆβαιος, H. Steph. " * ΚΡΕΙΘΙΟΣ, ab Atheniensibus, a Macedonibus κρεῖβας vocari τῶν τοιχῶν εἶρας, Ἀσπῆρας ἐπέλας, refert Athen. [87.] ex Hecæandro. Theophr. vero de θρωπῆται, inquit idem Athen. [54.] τῶν ἡμετέροις τῶν τοῦ vocat κρεῖβας; ut et Soplilus, Ὁ κρεῖβας ἢ κρεῖβας πορὶ μετῶν ἡμετέροις ἡμετέροις. Et Diocles, Καρῆρας ἢ οἰ λευκῶν ἡμετέροις τῶν μετῶν, καὶ οἰ Μακρῶν τῶν λεγόμενων κρεῖβας. Hæc ille. Alii vero hic Κρεῖβας scribunt, vocantes Cicer artemium, ut infra docebo. H. Steph. " * Κρεῖβας, Ciceris species, Canabæ. ad Athen. 110. * Schef. Mas. " * Vide et Schweigh. Edd. " * ΚΡΗΙΟΝ, Placens, quam Argivi a sponsa ad

sponsum ferunt, inassatam carbonibus: apponitur cum melle, et ad eam vocatur amici: ut refert Athen. 14. e Philetæ Ἀνάτορα. Hes. offert non solum κρέας pro δίκαιον, κρεοῦχος λέβητα, sed etiam κρέα pro δίκαια. Apud Euid. reperit et Κρέιον, exp. κρεοῦχος, Carnium repositorium." H. Steph. " Κρέιον, Athen. 645." Wakef. Mss.

" ΚΡΗΞ, grās, ἡ, Cres: et REM. Κρήσσα, Cressa, i. e. Incola s. Civis ejus insular. que INDE Κρήξη dicitur, Lat. etiam Creta. Inde POSS. Κρησίου, [ἡ, ἄν.] ET Κρησίου, [u, or.] Creticus, ut Κρησικὸν αἶμα, Κρησικὸν πλοκοῦνται, Κρησικὸν ὄρησται, Κρησικὸν ἰσοκρήματα, Κρησικὸν κρεῖται, ap. Athen. et Xen. Et Κρήσων πελάγος, Creticum mare, Soph. Tr. [118.] p. 335. Ab iisdem Cretensibus dicitur Κρησικὸν ἱματίδιον, Creticum vestimentum: λεπτὸν καὶ βραχέ: quod tali utrentur Cretenses, teste Hes. Necnon Κρησίων μέλιος, et Κρησικὸν ῥόμβιον, s. Κρησικὸν ποῦς, Creticus rhythmus, Creticus pes: cujus itidem inventio ad Cretenses refertur. Dicitur autem Creticus pes, ἢ ἀρρήματος, ut præter alios docet Quintil. 9. Et ap. scriptt. rei bellicæ Κρησίου ἔξελξιμός, de quo vide lib. de Vocab. Milit. p. 78. Ab insula Κρήξη dicitur ET Κρησάει, unde plur. Κρησάεις, ap. Apoll. R., Cretenses. Steph. B. habet Κρησάειος per di-phthongum ai. Apud Euid. et Κρησάιος, Cretæus: ut Κρησάιον ὄρος, Apoll. R. Sic Humas Cretææ, Urbis Cretææ, Cerve Cretææ, ap. Latinos: ap. Virg. vero et Cressia nemora, Κρήσιον s. Κρήσιον. Rursum ap. Steph. B. a Κρήξη, DERIV. Κρησῖν, ἴος, ἡ, ἴος, Cretensis itidem: unde POSS. Κρησῖνον. Eodem auctore a gentili Κρήσιον, a, or, est POSS. Κρησῖναι, [ἡ, ἄν.] i. q. Κρήσιον s. Κρησῖναι, Creticus. Præterea ab Insula Κρήξη est locale ADV. Κρησῖναι, E Creta. H. G. ἄνεκε Κρησῖναι τῶνα. [Phalar. 69.] Ab incolis vero, qui Κρήξες dicuntur, est VERB. Κρησῖναι, Cretenses imitor, Cretico more ago, [Suid. Phav.] Unde YERBALE Κρησῖναι, ἡ, Creticus mos, s. Cretica falacia: fertur enim Cretenses fuisse fallaces et mendaces, teste eo, cujus est versus ille satis notus, Κρήξες ἀπὸ κείνου, καὶ θηρία, γυμνῆται ἄργα. Plot. Fabio, 'Ο δὲ Κρήξ κρησῖναι χροῖσται. Porro ἡ Κρήξη dicta fuit ab Archibolo Κρήξη, pleonasmus τοῦ ε: quam aliqui per synec. nominatam volunt quasi κρήνη, παρὰ τὴν εἶρη, que ibi raptā fuit a Platone, ut infer alia tradit Steph. B." H. Steph. " Κρησῖναι, Dietsium, App. ad Diosc. 453. " Κρησῖναι, ἡ, ἡ, Cretensis, Steph. B. 236. Κρησῖναι, Dionys. H. 2. p. 30. 54. 55. " Κρησῖναι, Aristoph. E. 1157. Dioc. S. 5. p. 122." Edd. " Κρηξ, Jacobs. Anth. 7, 228. 137. ad Dioc. S. 2, 389. Heyn. ad Apollod. 1156. ad Lucian. 1, 289. Musgr. Bacch. 121. Nom. propr., Jacobs. Anth. 7, 246. Cretes contemf., Lobeck. Aj. p. 408. Κρήσσα, Jacobs. Anth. 11, 144. Thom. M. 354. Herodian. p. 464. Κρήσιον εἶνος, Jacobs. Anth. 8, 320. An Κρήξη, ad Lucian. 1, 313. Κρήξη, ad Lucian. 1, 289. Κρησῖναι, Brunck. Aristoph. 1, 124; Kuster. 221. Toup. Opusc. 1, 240; 2, 105; E. Meand. 2, 560. Valck. Diatr. 203. ad Dioc. S. 1, 500. " Κρησῖναι, Dioc. S. 1, 568. Κρήσιον, Eur. Tro. 944. Wakef. Trach. 118. Dionys. H. 5, 205. Valck. Hipp. p. 245. ad Dioc. S. 1, 393. 399. Κρησῖναι, Leon. Tar. 72. Jacobs. Anth. 7, 137. S, 89. Brunck. Apoll. R. 49. Κρησῖναι, Jacobs. Anth. 7, 137. Probl. Anth. 22. " Κρησῖναι, Jacobs. Anth. S, 168. Toup. Opusc. 2, 105. Κρησῖναι, Plular. 302: Valck. p. xxi. Rubnk. Orat. G. 88. H. in Cer. 125. Dioc. S. 1, 323. Κρησῖναι, Fischer. ad Weller. G. G. 1, 49. Brunck. Aristoph. 1, 212. Jacobs. Anth. 10, 215. Toup. Opusc. 1, 345. 420. Κρησῖναι, Jacobs. Anth. 10, 215. " Κρησῖναι, ad Herod. 413. " Κρησῖναι, ad Dioc. S. 2, 291. " Κρησῖναι, Heyn. Hom. 4, 434." Schaf. Mss. " " Κρησῖναι, Femina Cretensis, Nicander A. 459." Wakef. Mss.

" ΚΡΗΣΙΟΣ, Cretensis, Creticus. Hesychio vero Κρησῖναι sunt καλλίον, H. Steph.

" ΚΡΙΑΔΕΜΕΝ, Bœotii dicunt pro γέλαρ, Ridere. Hes. Pro quo ap. Athen. [622.] ἰσορροῦμεν. Apud nam enis Strattis Com. dicit Thebanos τῶνα vocare τὰ σῖνα, καλλίον δὲ, τὰ γελῶνται Τῶν ἔθων δὲ, ἔθων τὴ γέλαρ δὲ, ἰσορροῦμεν: probus et alii

multis eos κρησῖναι curā rei ῥωαί. Forsitan igitur est, ἰσορροῦμεν, ut sit i. q. ἰσορροῦ. H. Steph. " " Κρήξος, Bœoticus pro κρησῖναι. Cf. Κρησῖναι. Edd. " Κρήξος, Valck. Ep. ad Riv. 76." Schaf. Mss.

" ΚΡΗΠΑΝΟΝ, Hesychio πέλας, ἄσπις, Pelta, Cyprius." H. Steph.

" ΚΡΗΤΑΝΟΣ, Hesychio τέρμινθος, Terentianus." H. Steph.

" ΚΡΟΒΥΖΟΙ, Gens Thracica, Hes. Strab. Hierod." H. Steph.

" ΚΡΟΙΟΣ, Hesychio νεσίδης, ἀσπέρη, Morbosus, Invalidus." H. Steph.

" ΚΡΟΝΤΑ, Hesychio καυσώματα, Putrescit." H. Steph.

" ΚΡΟΝΤΙΔΑΙ et Κρόνται, Hesychio Vatum genus." H. Steph.

" ΚΡΟΠΙΟΝ, Hesychio ἄβηθ διατρος, Secura anceps, Bipinnis. H. Steph. " Vide Κρόνται." Edd.

" ΚΡΟΣΦΟΣ s. Γρόσφος, ἡ, Ferrea cuspis, qui iumum hastile præcipitatur, τὸ ἐν τῷ ἔπαρ ἄμα τοῦ ἰσορροῦ ἔχων σάκος: quod et Σακρωτὶ dicitur, et Οἰσῖναι ab Hom., necnon Σκρωτὶ, Eust. 795." H. Steph. " Vide Γρόσφος." Edd. " Heyn. Hom. 6, 61." Schaf. Mss.

" ΚΡΟΤΙΝ, Urbis nom.: cujus lucola dicitur Κροτινῖται. H. Steph. " Ad Dioc. S. 2, 436." Schaf. Mss.

" ΚΡΩΜΑΞ, Hesychio σαρῆς λίθος, Acervus lapidum: afferunt et Κρωμαξίος pro κρωμαξίος, Præceps, Abruptum, Præruptum. Eadem et per λ effertur: ut et East. testatur. Is enim exp. II. H. [729.] Ἰθέρην κρωμαξίον, scribit ἄλλοις secum dum veteres esse τῶνα ἰθέρηος, s. τραχέως καὶ περὶ τῶνα ἀσπίδων, κατακλίνας τοῦ δὲ σῖνα ῥοῦνται: hæcque v. sua quoque ætate in Paphlagonia durasse: eos enim κρωμαξίον τῶνα appellasse τοῦ περιβάσει καὶ οὐ ῥῶν ἀσπίδων τῶνα. H. Steph. " Κρωμαξίον, ἡ, γυλαθῖνος, Antiphras ap. Athen. 396. Κρωμαξ, Draco Strab. 35. Supra p. cxliiii. κρωμαξίον pro κρωμαξίον. Edd.

" ΚΡΩΠΗΣ, et Γρωπῆς, dicuntur Picalones, et τῶ τῶνα γρωπῶται, diversi ab his, qui vocantur δακρυβόλοι. J. Poll." H. Steph.

" ΚΡΩΠΗΝ, τῶ, Fals, τὸ δρέπανον ἡ ἡ δρέπαν. Usus est Pherecydes Comicus: nam de Cœdo loquitur, qui ἐπὶ ἀργυρονομίῃ exierat rustico habitū, ut ne agnosceretur, dicit enim τῶ τῶνα quendam fuisse et occidisse. J. Poll. Id vero et ex alii sunt historici, qui eum tradunt loquitur ῥῶνα λατῶναι: inter quos Polyæn. 1. Hes. quoque ῥῶνα esse ait δρέπανον: sed addens, quodam ῥῶνα scribere per β; atque adeo idem sua serie ῥῶνα alterat pro δρέπανον. H. Steph. " Vide Κρωπῶν." Edd.

" ΚΤΑΡΑ, Hesychio ἰχθῖνος βραχίστερος πύκτων." H. Steph.

" ΚΤΙΜΕΝΗ, Urbs Thessaliæ." H. Steph.

" ΚΥΒΑΣ, Hesychio σαρῆς, Loculus, Conditorium." H. Steph.

" ΚΥΒΑΣΑΙ, Hesychio καυσωτῆρας, Evertete." H. Steph. " Κυβῶν, ad Meur. 318." Schaf. Mss.

" ΚΥΒΕΘΡΑ, Hesychio τὰ τῶν μιλῶν, Locumenta et cellæ arum: ut Suid. quod εὐθῆρος exp. ἴθην μιλῶν. H. Steph. " T. H. ad Aristoph. II. p. 191." Schaf. Mss.

" ΚΥΒΕΙΡΟΣ, Suidæ ἀναδῆρ, Impudens." H. Steph.

" ΚΥΒΕΑΟΝ, Mons Phrygiæ, in quo Cybeleæ deum matris sanum est: ut Etym. refert ex Alexandro Polyhistor: qui etiam addit, videri τὰ Κυβέλαρ esse nominatam. Idem est in Lex. meo vet. Hesychio κύβελα sunt non solum ἴση φρυγῖα, sed etiam ἄλλα et ἄλλα. Ab Etym. autem κύβελα esse dicitur etiam ἡ σῖν τῶν ἄνδρ, quod infra τῶν: et μέλας σῖματος, Membrum corporis, forsan quod infra εὐθῆρος, Cubitum. Suid. etiam Κυβέλαρ denominatam scribit παρὰ τὰ Κυβέλα ἴση: fuisse enim montanam deam, et propterea hijuges necne cūrum ejus trahere. Ad Κυβέλαρ τῶνα a Comico vocat Cleocritum, quod esse γυναικῖος et εἰναῖος ut Calthores Cybele: qua de re supra in Κρονῶ. Ab eadem Cybele Κρηλῖος dicitur τοῦ τῶ Πῖνα. Hes

ille: quæ et Diodori testimonio probantur. Is enim 3. p. 134. scribit Mœoniam civem et Diandrym feminam sexus prolem suscepisse, eamque educare voluit, expositisse in montem dictum Κυβέλλου. Hi infanti providentia quadam divite jantheras et hujusmodi alia animalia robore præstantia ubera præbuisse: quo viso pastores quosdam mulieres factum miras, puellam sustulisse, et loco Κυβέλλου nominasse. Ibi vide et alia de amoribus ejus et furore. Sic vero et Virg. Æn. 3. Hinc mater cultrix Cybelæ: pro Cultrix Cybelæ montis Phrygiæ, in quo templum ei edificatum erat, et honorabatur. Servius tamen et aliam etym. affert, ut in Κυβέλλη docui. Poeta Lat. interdu metri causa duplicato i Cybellem dicunt, ut idem Serv. testatur. Propert. Vertice turrigero Submisere jobas: adytis gavisæ Cybellæ Exiit, et prout intrudit ad oscula turris. H. Steph. * Κυβέλλου, * Κυβέλλου, Viola nigra, Medium, App. ad Diosc. 463. 471. * Boissodan, Mss. * Κυβέλλου, Steph. B. Edd. * Κυβέλλου, ad Lucian. 1. 308. Jacobs. Anth. 7. 280. * Κυβέλλου, Tourp. Opusc. 2. 239. ad Lucian. 1. 308. Κυβέλλου, Tourp. Opusc. 1. 406. Brunck. ad Virg. p. 436. * Κυβέλλου, ad Charit. 763. Schæf. Mss. * Κυβέλλου, Ios. 4. Noms. D. 14. 10. (sed ibi Κυβέλλου verior est lectio.) Wakef. Mss.

* KYBESSIS, Hesychio i. q. εὐχρίστη, s. ψῆφος. H. Steph.

* KYBIBEIN, proprie τὸ ἐπι τῶν κεφαλῶν ἄνκειν, ut ille ap. Hom. I. E. ἔσκετο δῖος Κυβίβειος ἐν εὐχρίστῃ. Et quoniam ai μαριόδι ut plurimum præcipites cadunt, ideo τῶν ἄλλων τῶν θεῶν ἀπὸ τοῦ ἐπιθώσαντος VOCARUNT Κυβίβειος, utpote quæ suis ἄνκεισι existat αἰτία ἐπιθώσαντος: vel etiam ἐκ τοῦ εὐχρίστη, εὐχρίστη, q. e. κατασφραγίς, Everto. Ita Etym., et idem prope verbis Suidæ, ac Lex. meum vet.: sed hoc, pro εὐχρίστῃ habet εὐχρίστη, ille, εὐχρίστη: unde fit, ut suspectus ipsium habere, nisi ap. Eum. eodem modo scriptum reperissem in εὐχρίστη, et vestigijs ejus aliqua invenissem ap. Hes. Apud Etym. reperio Et Κυβίβειος, ὁ κατακύνει παρά τοῦ κύνει: cuius v. meminist Eust. etiam, sed ita dici tradens Cybele furore correptam, Cybele instinctum afflatu, Enthymus: Ἐκ τοῦ αἰσίου κύνει καὶ Κυβέβει, διὰ τοῦ αἰ, ἢ Κυβέβει, διὰ τοῦ αἰ, ἢ Τῆσ' ἢ φωνῆ ὁ κατακύνειος, ἢ αἰ ἴδωρ δαίμωνι κατασφραγίσσει, Κυβέβειος ἀλέγει. Hesychio vero Κυβίβει non solum μαριόδι et Γάλλου, sed etiam αἰσίου, Cinesius: ut supra εὐχρίστη εἶπαι, Apud Festum et hæc leguntur, Cybele mater, quam dicebant magnam, ita appellabatur, quod ageret homines in furorem, quod Gr. εὐχρίστη dicunt. Cybele vero eadem dicta a Loco, qui est in Phrygiâ. Ubi quidam εὐχρίστη scribunt pro εὐχρίστη: quod forsitan non rejiciendum. Rursum Etym. εὐχρίστη dictam fuisse scribit τῶν κεφαλῶν: unde εὐχρίστη dici τὸ ἐπι κεφαλῆς εὐχρίστη, τὸ ἐπι κεφαλῆς κύνειστος κατακύνει. Ad eodem itaque et τὸ εὐχρίστη derivare opinatus et τὸν εὐχρίβειν, utpote quæ signifi. τὸν εὐχρίστη sequuntur: necnon αἰτῶν τῶν Κυβίβειος, quæ suis cultoribus auctor ait τὸν εὐχρίστη: ut et Servius Cybelem dictam vult ἀπὸ τοῦ εὐχρίστη τῶν κεφαλῶν, l. e. A rotatione capitis: quod proprium est ejus sacerdotum. Et rursum, Mater Deum, inquit, dicta Cybele, ἀπὸ τοῦ εὐχρίστη τῶν κεφαλῶν, quod semper Galli per furorem motu capitis comam rotantes, ululata futura præsentabant. Lucanus, erinaceum rotantes sanguinei populi ululabant trista Galli. H. Steph. * Κυβίβειος, Brunck. ad Virg. 436. ad Herod. 429. Κυβίβειος, Ruhnk. ad Tim. 11. Hasek. Ann. 112. Κυβίβειος, Caput, Heyn. ad Apollod. 1139. Schæf. Mss.

* KYBIAIS, a quibusdam exp. μέγιστος et γρηγορότης: sed rectius ibi, qui eo nomine accipiunt πέλαγοι, ἢ τὰ βῆσι κατακόλλουσι. Unde Comicus quidam inter Instrumenta coqui ap. Athen. [109.] enumerat τῶν εὐχρίστη τῶν ἀγνοηστῶν. [Schol. Lycoph. 176.] Ἰσοκρίτης dicitur πελάγοι, Securi ferre, Securi percutere, teste Hes. et Suid. At veritate Κυβίβειος, idem Hes. accipit pro Improbis, Maleficis, scribens εὐχρίστη καὶ εὐχρίστη dici τῶν

κακοφροῶν. Suida auctore Cratinus ἀπερίστη δὲ Λαμψακὸν dixit τῶν ἀγνοηστῶν καὶ εὐχρίστη. [Vide Ἀγνοηστῶν.] Notandum vero, ap. Suidæ, et alios præparatoxymos scriptum esse εὐχρίστη, ap. Hes. oxymos εὐχρίστη duobus in Ap. J. Poll. vero et εὐχρίστη. H. Steph. * Moser, Hel. 1363. Wakef. Her. F. 350. Lobeck. Al. p. 225. Schæf. Mss.

* KYBHNA, Hesychio εὐχρίστη: afferenti etiam Κυβίβειος pro γαυδί, Noctuis: quæ etiam εὐχρίστη, et εὐχρίστη. H. Steph.

* KYBHSIAN, Hes. affert pro ψῆφος: quæ et εὐχρίστη. H. Steph.

* KYBISIS, Hesychio εὐχρίστη, Loculamentum, quæ supra Κυβίβειος. H. Steph.

* KYANOS, Cilicis Fluvius: a quo Κυβίβειος βῆσις, Cydnia fluens, Suid. H. Steph. * * Κυβίβειος, Epirg. adesp. 401. Schæf. Mss.

* KYAINAIA ὄρεα, ab Achaïæ vocari τὰ χερσονήσου, Ficus bybæna, tradit Pamphilus ap. Athen. [81.] auctorem citans Aristoph. Ἀκατωταῖοι Γλαυκῶν. H. Steph.

* KYZIKOEN, Anthol. * Κυζικῆς, Steph. B. Aristoph. Ep. 1176. Xen. K. A. Edd.

* KYGEPEIA, ab Hom. dicitur ἡ Ἀγοστή, Venus, non quod προέκυρε Κυβέλλου, sed quoniam εὐχρίστην ἔχει ἐν ταῖς τῶν πόσων ἡμετέροις αἰσῶν Ἱεραγόμενος κέρων ἴμερα. Hes. Hesiod. tanen ὁ, sic nominatam ait, quoniam προέκυρε Κυβέλλου. Ea autem Urbs et Mons est in Creta: a quibus ἀνθ. Κεβήθηρος [Athen. 13. 8.] et POSSESS. Κυβέλλου, s. Vide et Etym. H. Steph. * * Κίβητος, Oppian. K. 3. 59. 238. * Κυβέτεια, metaphorice, 3. 146. Edd. * Κεβήτεια, ad Charit. 774. Jacobs. Anth. 8. 70. Antip. S. 83. Brunck. Apoll. B. 214. * Soph. 3. 512. Heyn. Virg. 2. 49. Ruhnk. Ep. Cr. 31. Wolf. ad Hesiod. 83. * Κυβέτεια, Κυβέτεια, ad Diod. S. 1. 393. Θερμῆ Κυβέτεια, Volek. Callim. 30. Κίβητος, Thom. M. 537. ad Diod. S. 1. 323. Mitche. ad H. in Cer. p. 102. ad Diod. S. 1. 393. * Κυβέτεια, ad Lucian. 1. 394. * Κεβήθηρος, Ruhnk. Ep. Cr. 293. * Κεβήθ, Wakef. Eum. 788. Jacobs. Anth. 6. 357. 10. 382. 11. 286. 12. 63. * Proleg. 38. Ablabion Epirg. Julian. Ep. Epirg. 3. * Κεβήθου, ad Diod. S. 1. 678. 679. Κεβήθου γένου, Wessel. Herod. 40. Κεβήθου, Antip. S. 21. Lentul. Gattul. 3. * Κεβήθ, Charito 774. Jacobs. Anth. 8. 32. * Κεβήθ, Manetho 4. 207. ad Charit. 228. Schæf. Mss. * Κεβήθ, Venus, Manetho 7. 232. * Κεβήθ, Anthol. 421. * Κεβήθου, Venus, Manetho 4. 339. Wakef. Mss.

* KYOHPHIAΣ, Cytheris, Venus dicitur a Cythra s. Cytherone monte et urbe Creta: unde et Κυβέτεια, quod vide. H. Steph.

* KYHPPOIAKH, Hesychio ἀρχὴ τῶν ἐξ ἑσπέρου Σισυφῶνα: a Cythero populo s. cura Atyca. H. Steph. * * Κεβήθηρος, (5.) Thuc. 3. p. 78. Bip. Edd.

* KYOMELIAΣ, Eid. 424. v. Perdus, s. Funditis perditus. Tradunt h. v. περὶ ἡμῶν ἀπὸ Κόβου τῶν ἰσθμῶν: hanc enim ab Amphitruone ἀκατωταῖος, ut ait Funditis perditus ut olim insula Cythrona ab Amphitruone eversa et vasata. Suid. habet Κεβήθου τῶν ἰσθμῶν, quod et ipse dicit ait ἐπὶ τῶν περὶ ἡμῶν ἐπὶ ἀκατωταῖος, a Cythroni, qui fuerunt ἐπὶ ἡμῶν ἐπὶ Ἀμφίτρον. Pestime tractat fœnerat ab Amphitruone. Eusebium Κόβου Unam et Cycladibus insulis, et Cythroni ejus Incolas. H. Steph.

* KYAAABOI, Hesychio ὄρεα. Infra Κεβίβειος. H. Steph.

* KYAAAINI, Hesychio θομῆται, transitor: quod infra Σουλαίται, H. Steph. * Vide Κεβίβειος. Edd. * Brunck. Soph. 3. 518. Schæf. Mss.

* KYAAAIOS, Hesychio ἰσοκρίστη, Cinesius: qui et Σουλαί and Κόραροι. H. Steph.

* KYAAPAPBIΣ, Hesychio ἰσοκρίστη, s. γρηγορότης ἢ Ἀργεῖ. Plat. proparoxymos habet Κεβίβειος, dicens et ipse Gymnasium esse Argivorum. Vide in Pyrrho 739. Cicom. 1498. H. Steph. * Ad Lucian. 1. 718. Schæf. Mss.

* KYAAAZ, Elis ἐοῦλη. Ita ap. Hes. Sed mem-

dotum hoc eodem, ambiguum an pro eodem, an pro eodem." H. Steph.

"KYAAATOYΣ, Hesychio τὸν ὀφθαλμῶν, Oculi." H. Steph.

"KYAAHNIS, Orph. de Lap. Corall. 5, 45." Edd.

"KYAAIBHN, Hes. dici inuit eadē, Mutillam." H. Steph.

"KYAATA, Hesychio ἰσώκεια, quae supra Kóλατος." H. Steph.

"KYAABOΣ, Hesychio ἰσῶν, Arida ficus." H. Steph.

"KYNBION, Hesychio τροσπεῖον ζῴδιον, Larva lignea." H. Steph.

"KYNIKAOΣ, Coniculus. E Polyb. [634.] Κύνικος πῆρθηθεν ἰσάμενος δοκί εἶναι λαγύς μῆκος ἔσαν ἔς εἰς τὰ χεῖρᾶσι λάβῃ τῆ, μεγάλων ἔχει διαστήσιν καὶ κατὰ τὴν ἐπιπέδον καὶ κατὰ τὴν ὀπίσθον. Sunt qui cyniculus scribant cum diphthongo, ut supra." H. Steph. "Schneider, ad Elian. H. A. 13, 15." Edd.

"KYNTHISMA, Cypri τὸ ἀπὸ στεφάνου πῶτος, Hes." H. Steph.

"KYIAS, ἄδω, h. exp. Pallium, et Lecti stragulum. Afferitur et Lycophr. [353.] Κρίεος ἐνδὸς τῆς χερσῶν ἐπιπέδου, cum hac exp. Teget cum operculum saxorum imbre, h. e. Saxi obruetur. Sed videndumne scr. sit ἐκαστῶν χερσῶν ἐπιπέδου: idque i. sit η. Homero λαίνας χεῖρῶν." H. Steph.

"Κερίσσιον, Carm. Sibyll. p. 316." Edd.

"KYIASIS Hesychio χυρῶν εἶδος, Species tunicae: et περιζώμα, Cinctus, Supparum. Apud Suid. et J. Poll. preparoxytonus Κεῖσσις, et non solum fello, sed masc. etiam: ac ab illo quidem esse dicitur κυρῶν κυρῶσις, ab hoc vero κυρῶν κυρῶσις ἄνω μέσον μῆκος, et lino confecti solitus: dicente Ichn. Βραχὺν λίαν ἐκαστῶν ἐς μῆρον μέσον Τεταλμῆσι. Apud Suid. ἐπιδόνητος ἐκαστῶν φαινοῦν ποδῶν. Et ex Epigr. Ἐὐνήν τε ἀπὸ καὶ τόνδε ἐκαστῶν Ἀρβῆς περὶστροφὴν θύρεσ ἀερέθῃ θυρῶν. Et ap. Harpocrit. ex Hecatai Περὶ ἀγῶν Ἑλλάδος, de Cissii, Ἐσθῆρα φορεῖται ἐκαστῶν Περσῶν. Ubi etiam nota fem. gen. Ἐσθῆρα. Ubi vero h. v. Lysiam quoque et Aristoph. ἐν Ταγματαῖς, testis idem Harpocrit. Apud Hes. et J. Poll. unico e scriptum: minus recte." H. Steph.

"Κόσσιον, Schrader. Emend. 152. Tourp. Orusc. 1, 246. 2, 136.; Emend. 1, 373. Jacobs. Anth. 7, 59. 160. 9, 289. 11, 352. Aristoph. Fr. 209. "Κωσιῶσιον, Jacobs. Anth. 7, 60. (Hippoxan ap. Schol. Lycophr. 855.)" Schef. Mss. "Κόσσιον, Alcæus ap. Athen. 14, 6. p. 627." Edd.

"KYHATAI, Hesychio εἰκασίη, μαλακί." H. Steph.

"KYIH, Hesychio τρώγλη, Foramen s. Caverna. Eidem eodem sunt εἶδος τῆς τοῦς, Species navis: et αἱ εἰς ἄνω καὶ χεῖρῶν οἰκίστις, Cassæ et materia lignea et feno: quales αἱ ἐκαστῶν." H. Steph. "Ruhn. Ep. Cr. 184." Schef. Mss.

"KYPRADOMEN, Hesychio κρήφωρον, Occultaverimus." H. Steph.

"KYPRAS, avros, ὁ Coryphas: nam Hes. εἰρηζόμενος dicit tradit pro κρήφωρον: afferens et Κυρβάντιον pro ἀπεκαστῶν: proculdubio a Corybantibus ducte verbo, ut qui sunt σιερῶσαι, et soliti ἀσπίδων βαίνοντες: unde et βαίνοντες eis impositum ajunt. Apud Strab. l. 10. p. 206. Pherecydes τοὺς ἐκαστῶν dicit ex Apolline et Rhytia natos in Samothracia sedes habuisse." H. Steph. "Orph. (II. 38.) Etym. M." Wakef. Mss. "Jasurjandum Cretense ap. Chishull. A. A. p. 133." Edd.

"KYPI, ap. Caidios ἡ Δμηρῶν, Ceres: παρὰ τὸ ἐκασί εἶναι τοῦ ἐρῶ, ut Etym. tradit ex Orō." H. Steph. "Zonar. 1272." Edd.

"KYPHH, Brunnck. Aristoph. l. 90. "Κωφῶσις, ὁ, quis l. Callim. l. 571." Schef. Mss. "Κωφωσιῶσιον, Schol. Lycophr. 144." Edd.

"KYPIΘPA, Hesychio προσωπεία ζῴδιον, Larva a Personæ lignæ: quae supra Κίθια." H. Steph.

"KYPIΣ, Hesychio ὁ ἄδων: item πλέγμα τῆς σκευῆς ἡ κρητῆ, Funis junceus, aut Fucella, Quilus." H. Steph.

"KYPTAI, s. "Κύρται, Voces plures Lat.: nempe Quiritēs. Steph. B. Strabo, Dionys. H. Plat. 1, 26." Wakef. Mss.

"KYPTITIAOS, Valck. Ep. ad Rav. p. aliud Mær. 230." Schef. Mss.

"KYPSANIE, Suidae κενσία, ἔφηβη, Adolescens, Ephebe: quoniam Lacōnes ephebos vocant τὰ μερῶσι. Idem Hes. quoque tradit. Sed addit Suid. ita dictos fuisse et τοὺς εἰστέλει ἀνθρώπους, a κρητῆ, ἡ, e. εἰστέλει λάχων, ἰδοῦναι κρητῆς exp. εἰμ εἰστέλειται." H. Steph. "Brunck. Aristoph. l. 65." Schef. Mss.

"KYTHOS, Schol. Aristoph. scribit sua ephebe eadē dictum fuisse, qui a Laconibus olim eadē, εἶδος ποσειδῶν μῆκος, ἰσπερῶσιον." H. Steph.

"KYTHAOS, Hes. esse dicitur quod κηθῶν." H. Steph.

"KYTHON s. Κήθον, Cretenses Caput, τὴν ἐφῶλον, Hes." H. Steph.

"KYTA, Hesychio ἐπέχρησ: afferenti itidem Κωτῆρον pro ἐπέχρησται, sed et pro ἀσπεργαλίτῳ, a καὶ quod exp. ἀσπεργαλίτῳ, et pass. Κωτῆρον pro ἐπέχρησται. Supra hac eadem pro οὐκ αὐ." H. Steph.

"KYBAAOI, Eid. κύριον ποτῶν." H. Steph.

"KYBAE, Eid. ὁ μέγας τέρτις, Magna cicada." H. Steph.

"KYBHAN, Eid. σκουσῖα, item βελήνη, Acu. UNDE Κωβλήνη, Eid. "ὄσφρα, Sutrix s. Sartia." H. Steph.

"KYBHTEI, Eid. ἡ λέκκη ἀγῶν: quae aliis ἐκαστῶν." H. Steph.

"KYBATA, Caput ciborii. East. 599. Sciendum est, inquit, ὅτι ἄλλο τι παρὰ τὴν Ὀμηρικὴν ἐκαστῶν τῆς δια τῆς ἀσπεργαλίτῳ, ἡ παρὰ τὴν Ἀθηναίων δια τῆς ἐπέχρησ. Is enim eadē vocat τὴν τοῦ κηθῶν. Idem 1616. ex Athen., de faba Ἐγυπτίῳ, Ἐπὶ τέρτις ἡ κηθῶν, καὶ τὸ ἀπὸ δεκάτου ἡ μῆκος: ut supra paulo post, "Ὅσα δ' ἐν τέρτις τὸ ἐκαστῶν δια τῆς ἐπέχρησ γράφονται ἐν τοῖς ἀγῶσι, ἄλλοι παρὰ τὴν Ὀμηρικὴν κηθῶν. Apud Athen. tamen vulgata Edd. habent κηθῶν, per ἴδω: ut et Theophr. exemplaria, necnon Diosc., et aliorum. Locus Athen. est lib. 3. in it. desumtus et Theophr. II. P. 4, 10." H. Steph.

"KYBNAIA, Eid. ab Achuis vocabatur τὰ χειμεριῖα, Ficus hyberna. East. 1964. Athenas habet Κηθναῖα. H. Steph. "Quod vide." Edd.

"KYBOLAOS, Hesychio ἐκασί: qui et Κωβήλαι." H. Steph.

"KYBON, avros, ὁ, Cothoni: Ἀσκονίη ἔσθηρα χρησιμώτατος εἰς σπυρῆσι, ut Athen. tradit [483: 2, 10.] et Plut. Icyurgo [9.] uterque et Critia. I. poculum Heniochos in Gorgonibus his depingit ἐπιθητῆς, Πῆσι τὰ ἐχέουσι λαβῶν περιγεῖα, ἐκαστῶν βραχέων, ταχέστερον ἐκαστῶν, παῖδα φέρων. Theopompus in Στρατηγικῶσι vocat σπυρῆσιχρον, Ἐπὶ γὰρ ἐκαστῶν ἐκ σπυρῆσιχρον ποικίλων τὴν πρῆξιν ἀπασκαλαρῆσι. Meminit ejus et Xen. K. II. 1. necnon alii. I. Κόβων dicitur etiam Computatio ipsa, quod maximum in computationibus usus esset horum poculorum. Athen. II. p. 4. ex Hegesandō. Τὸ δὲ ἐκαστῶν ἐκ μῆλα προβεβηρόσι, λαβῶν τε τῶν ἐκαστῶν, ἐκ ἰσῶν καὶ μεθῶν, ἐσπυρῆσι. Sic ap. East. 14. Καὶ ἴσων πῆσι τὰ ποικίλα ἐπιεικτεῖσι ἄλλοις Μασέδοις ἐκαστῶν γὰρ ἰσοῦσι τὰ τῶν ἴδων. Itidem usus est h. v. Plut. Pyrrho et Antonio, dicens et in Tyroleonte περὶ ἐκαστῶν ἐσπυρῆσι pro Potare s. Comptare. Atque adeo HINC Κωβῶσις dicitur pro Potare itidem s. Comptare: et Κωβῶσις, ὁ, [Arist. Probl. 5, 38.] pro Potatio, Computatio: nisi illud male interpretari Cothone ἔσθηρα vel ἰσοῦτε: hoc autem, Dimicatio s. Lusus, qui cothone fit: sicut καταβίβειν et καταβῆσις a καταβῶν, Mnesibeth Atheniensis in Ep. περὶ Κωβῶσις, Τὸ μέτρον ἐκαστῶν ἐκαστῶν διὰ τῶν ἡμερῶν δακί μὴ ποιεῖται τῶν καὶ τῶν σῶματι ἐκαστῶν καὶ τῶν ἡμερῶν ἀνεῖται. Et παρ. Τὸ δὲ ἐκαστῶν ἡ δὴ τῶν ἐκαστῶν, πρῆξι μάλιστα καταβίβειται γὰρ τὸ σῶμα τοῦ οἴνου. Sic Athen. [p. 23.] ex Embulo, Βεβρηγμένον ἦν καὶ ἐκαστῶσις. Εἰ

Aristot. Probl. [3, 14.] Καθηγεμενοι τῶν μεγάλων, Amphit et fecundis calicibus se prolucens. [Phylarchus ap. Athen. 334. § Edit. 4, 63. Toup. Euseb. d. 2, 268. * Καθηγεμενοι, τῶν, Diod. S. 5, 19.] Afferat vero ET Καθηγε αρετων [68, 77.] pro Larga potio. || Hesychio καθος est non tantum eides verum etiam appellavit καθοριαν, inquit idem Athen. ibid. Apud Hes. vero reperio ETIAM καθος, καθοις: ΝΕΚΟΝ ΚΑΘΟ, ποσειδα, Poecula. H. Steph. * καθος, Schneider. Lex. Schweigh. Opusc. 2, 210. Aristoph. I. 601.; Schol. ad Ep. 1094. Macho ap. Athen. 13. p. 383. Εισθληται τῶν καθοιων πρὸς τὸν βασιλέα, Plat. Anton. 4. καθος ἐπιβασις, Athen. p. 8. ἀποβασις, et 199. * καθοιων pro καθοιων. Arrhen. Punic. 123. § Edd. * A καθος demum est * καθοριων, τὸ, quo usus est Amantifrides ap. Athen. 105., ubi quidem tanquam diversa Piscium genera memorantur καθοιων et καθοιων. Schweigh. Mss. * * καθοριων, τὸ, Geop. 20, 10. * καθοριων, ἡ, ἔ, Suid. v. Πρωχῶν. § Edd. * καθοιων, Jacobs. Auth. 6, 152. 305. 7, 338. Porson. Med. p. 10. Kuster. Aristoph. 110. Athen. p. 8. Zeta. Ind. ad Xen. K. II.; Hutchinsson. p. 6. Valck. Ep. ad Rōm. xv.; Diatr. 279.; Callim. 258. Toup. Opusc. 1, 330. Heyn. Virg. 2, 77. ad Diod. S. 1, 213. καθοριων, Jacobs. Auth. 6, 152. Athen. p. 10. 23. Toup. Opusc. 1, 495. 2, 72. 236. Valck. ad Herod. 167.; Callim. 253. 258. ad Diod. S. 1, 345. καθοριων, ibid. καθοριων, ibid. Valck. ad Herod. 167. καθοριων, ad Adoniam. p. 326. § Schaf. Mss. * καθοριων, Eust. H. 845. § Wakef. Mss. * * Επισθληθησῶν, Perpotat. Esp. etiam περιβασις πινειν, ex J. Poll. [6, 31.] H. Steph. * * Συκαυοριων, Athen. p. 19. § Edd. * Casaub. 1, 64. § Schaf. Mss. * * Πελικυριων, ἡ, ἔ, Anthol. 13, 817. Athen. 436. § Edd. * * Eust. H. p. 644. § Wakef. Mss. * * Φλαυοριων, Qui καθοριων nunt, s. τὸ καθοριων, Bilax, Vinolentus, Ebrionus. Nam de eo dicitur: qui est non φλαυοριων simpliciter, sed μέγχι μάχου. Vide Athen. [433.] H. Steph. * Phrynich. 201. ad Hierodiam. 201. Pauw. § Schaf. Mss.

* ΚΙΘΩΝ, Hesychio ἐπέχουσι: quod supra κίον, et infra κίον: necnon ἱμάτιον. H. Steph. * Vide et Κῆν. § Edd.

* ΚΡΑΕΤΙΝΑΙΣ, Hesychio ἀσκαλαβόταις, Stellionibus. H. Steph.

* ΚΡΩΝ, Hesychio ἱμάτιον, ἢ ἐπέχουσι: unde καθοιια supra. H. Steph.

* ΚΡΟΣ, Edd. ἀσπύργουλος, s. Jactus taxilli, valens sex: unde Prov. Κῶς κίος, s. Κῶς κίος κίος, signif. Comparationem imperium: quoniam ἡ κίος ἵναται 12, ὁ δὲ κίος, et. Alioqui Κῶς dicitur Qui est ex insula Co; et inde possessio. Κωαίς, Ad Comu pertinet, vel In insula Co motus. Strabo l. 8. p. 160 [= 564.]. cum dicitur Κωίους nominari τὰ πρῶτα et τῶν ἀπὸ πειραιῶν μέγχιον, subjungit, quosdam ejusmodi καλέμαθον dicere nominari potius καίος: indeque ap. Hom. esse Φωριον ἄσπυργουλος: ut sit Habentibus speluncas et cavernas in montibus. Verum alios aliter id hemistichium interpretari, docui 2, 1461. At Κῶς, τὸν, τὸ, Velus, Stragulum et pelle villosa, vide in Κῶν. H. Steph. * Οἱ κῶς, Caverne, Heyn. Hora. 4, 329. Κῶς, Caverna, ibid. § Schaf. Mss.

* ΚΡΡΑ, Hesychio ἕρπον, Injuria s. Petulantia injuria. H. Steph.

* ΚΡΥΚΟΥΣ, a Macedonibus vocari τῶν τραχίτων αἰώνων, ab Athenensibus dicitur Κρῆταις, tradit Athen. 3. ex Hegesandri Comm. || Κῶριον, Montis nomen: a quo Κωριον ἄσπρον, et Κωριον ἕρπον. Sunt qui Pamphyliam promontorium esse dicant: cuius incolae vocati Κωριοναί. Proverbio autem dicit Κωριοναίον ἄσπρον, pro Explorator s. delator auscultavit: nam, Ephero teste, l. 3. Corycei, qui sub Coryceo promontorio habitabant in oppidulo quodam; si

qui ad ipso appulissent negotiatores, ipso accedebant veluti emtori quippiam aut cum ipso navigatori: deinde eugito, quod rei verberent et qui tenentur iter, Myonnesia vicinis iustantibus: hi vectores stercariabant, et illi in partem praedae veniebant. Vide et Suid. et Steph. B. Comici vero et Deam Κοριον in suis fabulis introducere, ἀσπροναίον ἴδιον καὶ σφῆρα ἐπιλολεῖται. H. Steph. * Κῶριον, Mons, Bergler. ad Aleiph. 20. * Κῶριον, Wakef. Bus. 22. Stal. ibid. Jacobs. Auth. 5, 261.; Annuae. 148. * Κωριοναί, Delator, Gesner. Ind. in Orph. Plat. Bibl. de Phryn. Ekehl. Doctr. Num. Vol. 2. Κοριοναί, Toup. Opusc. 1, 228. Κοριοναί, Bergler. Aleiph. 332. * Κωριον ἄσπρον, Westl. Diad. Herod. 198. Gierig. ad Ovid. 1, 31. ad Herod. 635. Masgr. Bacch. 359. § Schaf. Mss. * * Κοριοναί, Orph. H. 27. § Wakef. Mss.

* ΚΩΣ, Insula quaedam, Lat. ἴδιον Cos: cuius Incolae Κῶς et Κῶοι. Eadem Κῶς vocatur, et Incolae Κῶοι. H. Steph. * Κῶς, ad Diod. S. 1, 325. Thom. M. 861. Heyn. Hom. 6, 550. 654. De ace, ad Xen. Eph. 163. Morus ad Xen. Hell. 25. ad Diod. S. 2, 180. 371. 425. Κῶς, Valck. Callim. 296. Κῶς, Callim. 1, 531. Jacobs. Auth. 11, 192. Epigr. abesp. 540. 542. § Schaf. Mss.

A.

* * ΑΑΒΑΚΕΙΟΣ, Soph. Ed. T. 1249. § Edd.

* * ΑΑΓΚΙΑ, Lauceus. Pro Gallio non; habuit Diod. S. 5, p. 30. [1, 535.] Πρωβάλλεται λέγειν, ἢ ἐκείνῳ λέγειν ἐκείνῳ. Schweigh. Mss.

* * ΑΑΓΥΝΟΝ, fem. gen. Ribanus dicit, ut et Aristot. in Thessalorum Rep. scribit Thessalos fem. gen. dicere τῶν λέγων, Ἀγυροφόροι, ἢ, Lagumatum s. Lagena: gestatio. Plat. ap. Athen. [376.] scribit, Ἀλεξανδρίαν Ἀγυροφόροι, [rectius * Ἀγυροφόροι,] fuisse Festum quotidianum, in quo δειπνοῦν ἐπιλολεῖται καὶ σπῆλαιον, καὶ ἡ ἴδια φαίνεται λέγειν τῶν αἰώνων φάσταις ἵναται. H. Steph.

* * ΑΑΣΑΚΗΝΟΣ ὄνος, Trall. 8, p. 148. § Edd.

* * ΑΑΣΑΣ, Hesychio ἑλαριον ἑβριον, Cervus juvenis. H. Steph.

* * ΑΑΣΟΜΑΙ γῶριον, ap. Hes. ἑβριον. H. Steph.

* * ΑΑΔΙΕΝΗΣ, Hes. teste Venus dicitur, quod ἐστὶ τὸ Ἀάδιον ἐγγεγονῶν, Fluvio Arcadum. H. Steph.

* * Αάδιον, Wolf. ad Hesiod. p. 98. § Schaf. Mss.

* * ΑΑΕΙΟΣ φάσται, dicitur ὁ τῶν Ἀίων, Lili caedes, Suid. H. Steph. * * Αάσιον, Argum. Soph. Ed. T. § Schaf. Mss.

* * ΑΑΕΝΤΑΠΙΟΣ, Hesychio Ἀδαίος, Laricida: sup. H. Steph.

* * ΑΑΖΙΝΗΣ, Hesychio χαυροῦσι, * ελαριον ἰχθίον. H. Steph. * * Cf. Μάζιον et Μάζιον. § Edd.

* * ΑΑΙΒΑ, Hesychio ἄπειν, ἄπειν, quae infra ἄπειν: item τριβῶν. H. Steph.

* * ΑΑΙΔΙΟΣ, Hesychio ἄπειν, τριβῶν: quod et Ἀάδιον. H. Steph. * * Λαδῶν, Hesychio l. q. ἰσδῶν. § Edd. * * Λαδῶν, Λαδῶν, Brunck. Aristoph. 2, 166. § Schaf. Mss.

* * ΑΑΙΘΑΡΙΖΕΙΝ, Hesychio * λαυροῦσαι. H. Steph. * * Ruhnck. Ep. Cr. 87. § Schaf. Mss.

* * ΑΑΙΘΥΡΑΖΙ, Suidae χλαυῶν, Irideo, Derideo. H. Steph.

* * ΑΑΙΜΙΔΙΑ, Suidae δρακονῶν. H. Steph.

* * ΑΑΙΜΙΔΙΑ, Suidae ἰσπῆρι. H. Steph.

* * ΑΑΙΝΑ, et Strab. 5, pro Λαῖνα: quae et χλαυῶν. H. Steph.

* * ΑΑΙΠΙΟΣ, Hesychio εἰσιδα, Λαυροῦσαι, Cinaxus, Salax, Libidinosus: qualis et ὁ Αάσιον, et ὁ Αάσιον. H. Steph. * * Ruhnck. Ep. Cr. 87. Valck. ad Ammon. 41. § Schaf. Mss.

* * ΑΑΙΣΙΤΟΣ, Hesychio εἰσιδα, πόρῳ: affert et Ἀάσιον pro λαυροῦσαι, impudens, Effrenus, Suidae etiam et Etym. Ἀάσιον est ὁ ἄλιον καὶ λαυροῦσαι, Perdite et impudenter libidinosus: τῶν τὸ ἄσιον ἄσιον, pleonasmō τῶν αἰ, ut in μαστροῦσαι pro μαστροῦσαι. H. Steph. * * Αάσιον, Ruhnck. Ep. Cr. 87. Valck. ad Ammon. 131. * * Αάσιον, Ruhnck. l. c. ubi et de Αάσιον. § Schaf. Mss.

* * ΑΑΙΣΘΗ, Suidae αἰσθῶν, Turpidus, Deducus. §

H. Steph. "Ruhnck. Ep. Cr. 87." Schef. Mas.
 "ΑΑΙΘΙΑΙΣ, a Leucadiis dicitur à βασιλεία, teste Hes." H. Steph. "Ruhnck. Ep. Cr. 86. Valck. ad Ammon. 53." Schef. Mas.
 "ΑΑΙΘΙΟΛΙΑΣ, ον, ὄ, Nom. propr.: nonnulli vero esse voluit τῶν ἠρακλειῶν κώδης ἔχοντα. Hes. Aristoph. Schol. scribit hunc Laepodium habuisse κνήμην καυρῶν ad talos usque obligatam. Sane concinnavit fuisse, ipse Aristoph. indicat, O. [1569.] τὴ δὲ ἠρακλειῶν κνήμην ἀμύχνην ἠρακλειῶν εἰ τὴν φωνήν, [ubi Suid. "Αρακλειῶν.] Et Epollis, Tabl τὰ δένδρα Ἀρακλειῶν καὶ ἀμύχνην ἄλκυοντα τὰς κνήμην αὐτοῦ καθέσθαι μόν. Sunt qui et Iconem ἐν τῶν Ἀρακλειῶν ἄλκυοντα ita vocari tradant, utpote ἀμύχνην ἐπὶ τὰ ἀρακλειῶν κνήμη καὶ κνήμη ἐπὶ ἄλκυοντα. Hæc inter alia Schol. Aristoph." H. Steph. "Αρακλειῶν, Ruhnck. Ep. Cr. 87. Αρακλειῶν, Αρακλειῶν, Bruck. Aristoph. 2, 196.; Kuster. 196." Schef. Mas.
 "ΑΑΙΕΤΟΝ, Suidæ τὸ ἄχρηστον, Ονερασίου, Μολεστίου." H. Steph. "Ruhnck. Ep. Cr. 87." Schef. Mas.
 "ΑΑΙΕΤΡΟΝ, Hesychio ἰατρικόν, πρῶτον: quod et Ἰατρον. Apud Suid. οξύτονος Ἀαίετρον, exp. κρημακίον: quod potius ἄλκυοντα dicitur." H. Steph.
 "ΑΑΙΖΑ, Hesychio πάλμα, Felta: que supra Ἀαίρα, et infra Ἀαίρα." H. Steph.
 "ΑΑΙΤΟΣ, Hesychio ἀκόρατος, Incolumis, Lat. Hilarius." H. Steph.
 "ΑΑΙΦΑ, Hesychio ἄσπις: que et Ἀαίρα et Ἀαίρα." H. Steph.
 "ΑΑΦΑΣΣΟΝΤΕΣ, Hesychio ψυλλοφύτοι, qui et ἀράσσοι." H. Steph.
 "ΑΑΨΥΠΟΝ, ap. Suid. τὸ ἀσθενές, Invalidum, Imbecille." H. Steph.
 "ΑΑΨΥΠΟΝ, Suid. a Laconibus dici scribit τὸ ἠμύχνην, Seminarium." H. Steph.
 "ΑΑΚΑΘΗ, Lacatha: apud Theophr. H. P. 3, 4. in censu arborum campestrium: ibid. 7. λευκάρη, in numero τῶν ἐπιπέλαστατον: perperam, ut voluit nonnulli, pro λευκάρη. Hes. Ἀακάρην et Ἀακάρην esse dicit δένδρον τ. H. Steph. "Sprengelio Philologia Latifolia Lin." Edd.
 "ΑΑΚΕΔΑΜΙΝ, ἴ, Steph. B. Strabo 565. Schol. Od. Δ. 1. Paus. Lacon. 251. * Ἀακεδαμονιάδω, Aristoph. Babylon. Fr. Steph. B. 503. * Ἀακεδαμονιάς, ἴ, ὄν, Idem ibid. Schol. Thuc. 3, 44." Edd. " Ἀακεδαμονιά, ad Diod. S. 1, 407. 2, 68. ad Herod. 615. 724. * Ἐν Ἀακεδαμονίᾳ, Valck. Callim. 219. * Ἀακεδαμονίους, Nom. propr., ad Herod. 393. 696. Ἀακεδαμονίους conf. cum Μακεδόνες, ad Charit. 606. Fac. ad Paus. 2, 35. ad Diod. S. 2, 159. Hevra. Nom. 4, 351. Schneider. ad Xen. O. 3, 5. Boeckh. in Plat. Min. 113. ad Plat. 5, 395.; cum Ἀθηναίους, Kuster. Aristoph. 210. Ἀακεδαμονιάς, Schol. ad Aristoph. II. 173." Schef. Mas.
 "ΑΑΚΕΡΟΝ, Hesychio κείοντες: ut Ἀακεραῖον, ενετρακλειῶν." H. Steph. "Lat. Lacer. * Ἀακερολογία, ὄ, Garrulitas, s. y. λακεία." Edd.
 "ΑΑΚΗ, Hesychio a Cretensibus τὸ μέγα dici scribit: afferens et Ἀακείδης pro διαμείδης, quod infra Ἀακεία." H. Steph.
 "ΑΑΚΗΘΜΟΝ, nonnulli quod Attici Γλαυτοκόμων, Hes." H. Steph.
 "ΑΑΚΥΤΟΣ, Hesychio * στεργήλιος εἶνος." H. Steph.
 "ΑΑΚΩΝ, ον, ὄ, Lacon: Incola Lacedæmonis s. agrī Spartani. FRM. Ἀάκων, Lacena, [Greg. Niz. in Jul. 73.] INDE Ἀακωνιάς, [ἴ, ὄν.] Laconicus, Laconibus proprius et peculiaris: ut Ἀακωνία κρημῖτες, Ἀακωνία πάχματα, Ἀακωνία Σῆρα: item Ἀακωνία ἄσπις. At Ἀακωνία ἀπέφθεγμα dicitur de Brevi et acuto: Ἀακωνία χιτών, pro λεπτή ἄσπις: et Ἀακωνία τρίβων, pro Pallio attrito, quali Lacedæmone utebantur. In vituperio Ἀακωνία τρέπον dicitur ἐπὶ δουρίστας: quod τὸ κρημῖτες et τὸ κρημῖτες ἁπλῶς τῶν ἑκείνου Spartæ esset commune. In laude ap. Plat. Ἐακέρων πόνος καὶ Ἀακωνία: et ap. Athen. 11. "Ἦν γὰρ οὐδὲν ἐν τῇ τρέπον Ἀακωνία οὐδὲ ἄλλοις ἔχειν, ἄλλα πολὺ τὸ παρῶν καὶ τὸ θρηναῖα. Absolute etiam dicuntur Ἀακωνία,

Ἀακωνία, Ἀακωνία. Nam Ἀακωνία dicitur pro Ἀακωνία ἄσπις. Xen. E. 2. Ἐακέρων οὐκ ἐστὶν τοῖς Ἀακωνία. Et Ἀακωνία pro Ἀακωνία χιτῶν s. γῆ, Ager Laconicus, [Aristoph. E. 74.] Plat. Ep. Ἀακωνία κρημῖτες, Et Ἀακωνία pro Ἀακωνία κρημῖτες, [Athen. 215.] Laconica crepidia: quas et Ἀμυχναῖας vocabant ab Oppida Laconico. Item τὰ Ἀακωνία pro Ἀακωνία κρημῖτες. [Bach. c. Ctesiph. Ta Ἀακωνία κρημῖτες. Inde ADV. Ἀακωνία, Laconice, Laconico more, More Laconum, Athen. [67.] ἐνετρακλειῶν, Parce et frugaliter. Pro fem. Ἀακωνία dicitur ETIAM Ἀακωνία: unde in Epigr. Ἀακωνία, Laconica, sabb. mulieres: que et Ἀακωνία, ut supra dictum est. Est a Laconibus et VERB. Ἀακωνίζω, Lacones imitor. Plat. Alibi. Τῇ Σαίτη Ἀακωνίζω, Vietus ratione Lacones imitant, Laconicam victus rationem sequens. Sic sermone s. idiomate, brevitate sermonis, moribus, aliquis Ἀακωνίζε. Plat. Symp. Sept. Sap. Ὁ Χάρις Ἀακωνία, Laconico idiomate usus. Idem de Garrul. Eπὶ ἄνδρα βούληται Ἀακωνίζεσθαι, ἀπὸ τῆς μίαν φθέρηται τὴν ἀπύρατον, Laconica sermone brevitate uti. Philostr. Ep. 46. Μὴ Ἀακωνίζε, ὃ γὰρ κατὰ μὴν τῶν Ἀακωνίων ἐνετρακλειῶν ἔργα οὐκ ἔχει. Nonnulli arceudo ne imitere Lacedæmones et Lycurgum. Signif. etiam Lacones sequi, Cum Laconibus facere, Laconibus studere. Xen. E. 4. Καρῶντες ὃ τίμα Ἀακωνία: 7. Πάλιν Ἀακωνία ἡ πείδος: et 6. Ἐοῦσθη τίμασι οἱ μὲν Ἀακωνίζοντες, οἱ δὲ Ἀακωνίζοντες. INDE Ἀακωνία, ὄ, Laconismus, Laconum imitatio: s. Brevilocquentia Laconica. Item Studium erga Lacones, Amicitia cum Laconibus. Et Ἀακωνία, ὄ, ὄ, Qui Lacedæmonia favet, qui partes Lacedæmoniarum sequitur. Xen. E. 1, [3, 25.] Ἐκρίνοντες οἱ Ἀακωνία καὶ ὃ ἄλκυον ἀμύχνην." H. Steph. " Ἀακωνία, Diod. S. 13, 52. Ἀακωνία, Diog. L. 2, 51. * Ἀακωνία, Euseb. V. C. 3, 32." Boissonad. Mas. " Gl. Ἀάκων, ὃ θρονοῦν ἄμυχνην." Ἀακωνία Titub. Polyb. 214. Paus. Lacon. 244. Ἀακωνία, Steph. B. Athen. 181. * Ἀακωνία, Schol. Biset. Aristoph. A. 1304. * Ἀακωνία, Nimis fave Lacedæmonia, Aristoph. O. 1281." Scott. App. ad Thea. " Ἀάκων, Jacobs. Anth. 7, 332. Bruck. Aristoph. 3, 406. Toup. Append. in Theoc. 12. Adf. Opusc. 1, 253. 2, 131. Ἀάκων, Egr. Troad. 11, 10. Phrynich. 150. Herod. 615. Ἀακωνία, Jacobs. Anth. 7, 332. Ἀακωνία, ad Herod. 696. Ἀακωνία, sc. χιτῶν, Phrynich. 150. Ἀακωνία ἐπιτολῆ, Toup. ad Lougic. 358.; Emendd. 2, 599. 4, 455.; Opusc. 2, 130. 244. Ἀακωνία, Bruck. Aristoph. 1, 92. Ἀακωνία, Plat. Mor. 1, 619. Ἐν σπογγήλοις καὶ Ἀακωνία βιωσόμενα. Ἀακωνία, Callim. 1, 484. Paul. Silent. Ambo 118. ad Herod. 427. Ἀακωνία, Jacobs. Anth. 11, 59. Aristoph. Fr. 224. 251. Valck. ad Ammon. 122. Toup. Opusc. 1, 22. 345. Pierson. ad Herodian. 440. Athen. 1, 28. Utor Dialecto L., Valck. Adoniz. 285. Ἀακωνία, Paus. 387. ad Diod. S. 1, 710. Ἀακωνία, Aristoph. Fr. 224. Ἀακωνία, Toup. Ep. de Syrac. 347." Schef. Mas. " * Ἀντὸ Ἀακωνία, Eust. 1642, 43. * Ἐκτεροπλάτων, Strabo 362. * Μεσολάων, Aristoph. 2, 1159. * Φυλάκων, Plat. 221. 1017.; Pericle 1, 347. cf. not. ad 5, 290.: Lycurg. c. 20." Edd. " Mor. 1, 883." Schef. Mas. " Elian. V. H. 361." Wakef. Mas.
 " ΑΑΜΗΝΗ, ut φωνη et ἄσπις, ap. J. Poll. 10, c. 12. in censu τῶν ἑκέρων, Vehiculum, e Soph.: sed metuo ne perperam pro ἄσπις, Rieda, Vealicum mulari. Apud Suid. Ἀαμῆνη." H. Steph. " Ἀαμῆνη, Bruck. Soph. 5, 519. T. H. ad Aristoph. II. p. 309. ad Herod. Phil. p. 444." Schef. Mas. " * Ἀαμῆνη, Theod. 1, 558." Wakef. Mas.
 " ΑΑΜΥΚΑΟΣ, ὄ, Lampasus: urbs, cuius incolæ λαμψακωνοί. Sic dicta est ex eventu, quod conditoris ejus oraculo jussum fuit urbem condere ubi laxisset. Vide Etym." H. Steph. " Jacobs. Anth. 9, 358." Schef. Mas.
 " * ΑΑΜΥΑΝΗ, Gl. Inula. Vide Ἀαμῆνη." Edd.
 " ΑΑΜΩΝ, Grammisus: qui et γλάμων." H. Steph.

"ΑΑΝΘΩΑΣ, Hesychio *λευκέριας οίνου, Vinum secundarium, Lora.*" H. Steph.

"ΑΑΝΖΕΙ, Hesychio *λαγγρίζει, βρέχει.*" H. Steph.

"ΑΑΙΗΗΗ, Suidas *δριμύ, Rheda:* quæ et *Ααιήνη* et *Αιήνη.*" H. Steph.

"ΑΑΙΗΖΕΙ, Hes. exp. *παιρούται.* Alioqui *λαίειν* est *ἀλαζονεύεσθαι, teste Etym., Insolentius et arrogantius se efflere, Jactitare se.* UNDE *Αάστρα, Jactantia, εὐρημία, εὐχρημία.* Cic. ad Att. 9, [13.] 16. Ego hunc ita paratum video pediatu, equitatu, clasibus, auxiliis Gallorum, quos Matius *ἀλάλυνεν*, ut puto: sed *εὐκ.Μ.* dicebat peditum, equitum *εὐκ.*, polliceri sumtu suo annos decem. Sed sit hoc *λάειν*: magnas habet certe copias: et habebit *πάν* ille vestigal, sed civium bona. ET *Ααιερός, Jactator, Hesychio* * *καυχῆτός, λέειτός, εὐλόγος, ἐ ἔγγυς τοῦ προνοεῖος, Gloriatior, Nugator, Mendax, Temerarius:* item *τροφῆρός, μὴ ἔχειν φρονίδα, Delicatus et mollis, Nihil pensi habens.* Idem, itidemque Suidas, affert et *Ααιετρία* pro *ὀλέσσει εὐχρησίσθαι*, item *μεμβρομένη, μετεωροζομένη.* Innuat autem idem Hes. hæc derivata esse *παρὰ τοὺς Ἀαίτιδας*, quæ Gens fuit Thesaliæ ferax: ut saue et *Eust. λαίειθην* dici ait * *αἰχμητῆρας*: addens, *παρὰ τοὺς λαίους εἰς οἶνον ἄγειν καὶ ἐκποτρῶν εἰς πειθὴ τεὰ περιμανθολογούμενας:* sed id *εἶναι videtur coactum.*" H. Steph. " *Ααιῖω, Brunck. Soph. 3, 519. Ααιετής, Jacobs. Anth. 7, 43.*" Schæf. Mss.

"ΑΑΡΒΑΖΟΝ, *ρό, Barker.* ad *Etym. M. 926. Corai.* ad *Heliod. 2, 335.*" Edd.

"ΑΑΡΙΣΣΑΙΟΣ, Wessel. ad *Herod. 73. Jacobs. Anth. 7, 77, ad Diod. 8, 2, 426.*" Schæf. Mss.

"ΑΑΣΑ, Hesychio *πράξεα πληροφορία, Mensa referentissima. Αάσαν* Idem dici scribit *τὴν λήριεσσαν.*" H. Steph.

"ΑΑΣΑΡΟΝ Κυρηναίος, ap. *Arsyrium* in *Hippiastr.* *Lasce Cyrenaicum, quod Hippocr. ἄειν εκλίον* appellat." H. Steph. " *Αασάρων, Gl. Laser.*" Edd.

"ΑΑΣΔΟΙΛΑΤΟ, Dorice pro *Λαϊάριο, h. e. λαμβάνετο, Hes.*" H. Steph. " *Laconice, Bast.* ad *Greg. Cor. 598.*" Edd.

"ΑΑΣΤΟΣ, Hesychio *εὐκείδος, Cinaxus.* Idem et *Αασίτος* attulerat pro *εὐκείδος, πόρος, Cinaxus, Scortum, Prostibulum* ut quod et *Αάστῃ.*" H. Steph. " *Ad Mar. 230.*" Schæf. Mss.

"ΑΑΣΙΧΝΕΥΟΥΣΑ, Siculis *παλαμῆτρον, Hes.*" H. Steph.

"ΑΑΣΤΑΡΗ, Hesychio *μάστιξ, Flagellum, Scutica.*" H. Steph.

"ΑΑΣΤΑΙ, Hesychio *φῆραι, Prostibula, Scorta:* quæ et *Αάστου s. Αασίτου.*" H. Steph. " *Ααστῃ, Ruhnk. Ep. Cr. 86.*" Schæf. Mss.

"ΑΑΣΤΑΓΕΙ, Hesychio *ῥοδί:* quod et *Αασαγεί.*" H. Steph.

"ΑΑΣΤΑΙΑ, affertur pro *Gladiolus, Culter, qui majori gladio adjungitur.* Apud Hes. legitur, sed non sua serie, nimirum ante *Ααστήν:* ita ut videatur ser. *Αασταία gemino r:* exp. *uno παραθήρη καὶ ἑπὶ ἄλλῃν μάχουρα, Gladiolus, Pugio.*" H. Steph.

"ΑΑΣΤΑΞ, *αγυῖ, ὄ, Hesychio ἴσθρος ἑ ἀπὸ κοτάρθων γενόμενος, Sonitus s. Strepitus, qui inter cottabizandum editur potus reliquis et poculo in altum sublato in pelvis subjectam defusus:* quomodo et *VERB. Αασαγεί* exp. *φορεῖ, ῥυττει, Strepit, Percutit.* Suidas *Μάστῃ* est *ἡ μεγάλη σπῆλαια, Magna gutta:* ex *Epigr. in exemplum afferenti Λαράγων πᾶλλουσι τερπόμενος:* parum recte: nam *Μάστῃ, s. Λαράγω, Athen. [479.]* dicitur *τοῦ ἐκείνου ἕτε τῆς εκλίου, quæ τε. αἰσθαβῆς s. κοτάρθιος* dicitur, *ἔργον.* Quo sensu *ibid.* dicit de cottabismo loquens, *Ἐδει γὰρ εἰς τὴν ἀριστερὴν ἄγειν ἄριστον, καὶ τῇ δεξιῇ ἐκκλίουσα, ἔργον ἄρειον τῆς ἄστας.* Sic plianctum post dicit *μάστιξ νοσῆρι* τοῦ ἐπὶ τοῦ κοτάρθου ἔργου, *ἀπὸ τῆς λήταγας ἐν παντὶ ἔργου.* Et *γαστήρ* in exp. loci ejusdem *Αιστήρη.* *Ἐκπῆματα ἔργον* καὶ τοῦ ἀποκοτάρθου *Στῆ ἔλθῃρον τῶδῃρον, εἰς ὃ τῆς λήταγας ἐγγύσσει.* Nec vero ille tantum sic usurpat *H. v.,* et cum eo *J. Pell.,* sed etiam vetustiores his poetæ. Dionysius

cognomeno *Chidrus, de cottabizantibus, Ὁμηροῖ βρασιόσασθε τὸν αἰθέρα τὸν καταρῆθῃ εἰς ἄνω αἰ λήταγας κρητὸν ἐκείνου:* solebant enim αἱ λήταγαι poculo in sublime elevato dejici. Et Critias in *Ἔλεγῳ, Κότταβος ἐστὶν ἄνω χρητὸν ἐκείνου ἔργον, Ὅν σκαπὸν εἰς λήταγας ἐπὶ κοτάρθου ἔργον.* Ubi ut ὁ *εὐσταθῆος* dicitur *Sculum esse inventum, ita Dicæarchus Milesius in libro de Aleco scribit τὴν λήταγην quousque esse Ἐκελλῶν ὄμμα.* Soph. in *Ισάχο* τῆς λήταγαι appellat *ἀφροδισίαν, Veneream, quoniam ἐπὶ ἐρώμενος in primis solebant ἀποκοτάρθῃσθαι:* quæ de re plura vide in *Κότταβος.* [Cf. *Athen. 666.*] Apud Suid. reperio et *Αασαγίαι, ET Αασαγίαι, sed sine exp.:* tantum enim fem. en esse dicit. Si membo caret, videtur hoc i. esse ἢ *λαρεῖ s. λασαγίαι:* illud, i. ἢ *κατάρθου s. ἀποκοτάρθου:* h. e. *Lusus ille, quo reliquæ potus et poculo alte sublato in subjectam pelvis ita dejiciuntur, ut sonum reddant.* Sane *VERB. Αασαγίαι* signif. *Strepitum s. sonitum reddere effusus talis λήταγῶν:* ut ap. *Lucian. Lexiphr. Ὑμῶν δὲ ἴσται ἔσθαι τὴν λασαγίαν τοῦ κοτάρθου.* Sed notandum, in *vet. Ms. Cod. legi, Αασαγίαι, καὶ ἄνω αἰσθαβῆς Αασαγίαι.* ἢ *Ad Αάστῃ* porro ut redeam, est id et *Animalis nome,* et quidem quadrupes, amphibii, acrem, non humoream, recipientis, crucodilli more: *πλῆντερον* est *ἐκείνου, dentemque habet vālidissimos:* siquidem noctu exit, dentibusque excindit *τὰς περὶ τοὺς ποταμῶν κρητῆρας:* habet *πρόχουρον εκκλίον καὶ τοῦ εἶδος μετὰ τοὺς ὄφεις τερπόμενος καὶ τοῦ τῆς ἐκλίου, ut tradit Aristot. H. A. 8, 5. ubi Gaza quoque Latæcan vocat.* At *Latæcan Plin. 26, 4.* in sermone de herbis magicis, dari solitam a *Perarmum* rege legatis, ut quousque venissent, omnium rerum copia abundarent." H. Steph. " *Αάστου, Gl. Struppi.*" Edd. " *Αάστῃ, Athen. p. 28. Babak. Ep. Cr. 103. Tourp. Opusc. 2, 43. 245. Valck. Diatr. 205. Tourp. Emend. 2, 472. ad Charit. 329. Valck. Soph. 213. T. H. ad Aristoph. II. p. 248. Benck. Callim. 3, 415. 443. Callim. 1, 467. Jacobs. Anth. 11, 56. ad Lucian. 2, 325. Αασαγίαι, Valck. Callim. 214. ad Lucian. 2, 325. Αασαγίαι, Meer. 253. et n.: Valck. Callim. 212. Αασαγίαι, Jacobs. Anth. 11, 56.*" Schæf. Mss.

"ΑΑΤΙΝΟΣ, ἢ *Latinus:* Filius Ulyssis et Circes, Progenitor Itolorum, qui ab eo Aetia dicti sunt, Latini. Ab hoc *FEM. Ααστινῆ, ἴου, ἢ, Latina:* ut in *Epigr. Ααστινῆ μεθετα, Latina musa.* Et *ADV. Ααστινῆ, Latine, Latinorum ῆτα, Latinorum sermone:* quod et *Ῥωμαῖοι, a Roma Latini soli capite.*" H. Steph. " *Ααστινῶν, ῥό, Strabo 4, p. 285.:* sed ap. *Appian. B. C. 2, p. 730.* scriptum est " *Αάστου.*" Edd. " *Ααστινῶν, ad Lucian. 1, 680. Ααστινῶν, Christod. Euphr. 303. Ααστινῶν, Boissonad. Philostr. 412.*" Schæf. Mss.

"ΑΑΤΜΕΝΕΙΑ, Hesychio *βουλή:* quæ et *ἀρμενία.*" H. Steph.

"ΑΑΤΡΑΒΑΖΕΙΝ, Hes. *ἀσθῆμι λυλεῖν:* affertur *ET Ααστραβῆος* pro *λαμπαρία:* *ΑΤ Ααστραβῆος* pro *ἀλας ζυνομένου.*" H. Steph.

"ΑΑΤΡΑΖΕΙΝ, Eid. *βαρβαρίζεω, Barbarizare, Barbare loqui.*" H. Steph.

"ΑΑΤΡΑΠΗΑ, Eid. *λαμπαρία μετὰ ἡρωμάσσεια:* pro quo forsan ser. *λαμπαρία, cum λαμπαρία affertur pro λαμπαρία.*" H. Steph.

"ΑΑΤΡΑΥ, Eid. *ἄετος, Nimbus:* qualis fere *λαλαυῖ.*" H. Steph.

"ΑΑΤΡΟΣ, Latous, Fluvius sic dictus ex eo, quod ap. eum Latona partum eiderit. *Etym. M. 7.*" H. Steph.

"ΑΑΤΡΕΙΑ, Vini species. *Athen. 1, 24.*" Edd.

"ΑΑΘΑΝΗ, Hesychio *γλῆσσα, Lingua.*" H. Steph.

"ΑΑΘΘΙΑ, Hesychio ἢ *ἀετις, Scutum s. Clypeus.*" H. Steph.

"ΑΑΘΝΗ, Pergni pro *δάρση, Latous, Hes.*" H. Steph.

"ΑΑΘΟΣ, Hesychio ὁ *ἀριστερὸς χειρὶ χιτῶνας, qui laeva s. sinistra utitur manu, Latous, Sumiter.*" H. Steph.

"ΑΑΦΡΙΑ, *Επιθ. Minervæ, Lycophro 356.*"

Edd. "Toup. Opusc. 1, 586.; Emend. 2, 318."

Schaf. Ms.

"ΑΙΕΠΝΟΙ, Suidae πλοία κελυμιά, τριήρεις ἤβη: eadem quae Αἰβηρος et Αἰβηρίδες, Liburnicae naues." H. Steph.

"ΑΙΒΙΝΓΙΟΙ, Hesychio ἄβριβου, Cicet." H. Steph.

"ΑΙΓΑΙΑ γυναῖκες, ab Archibolito dicte feruntur Mulieres libidinosae et lecti semper appetentes. Τ-ΤΕΜΟΥΕ Αἰγαιῖται, mutatione litterae pro λεγόμενον dictum voluit, q. e. τοῦ λέγοντος ἐπιθροῦν." H. Steph.

"ΑΙΝΑ, Cypri ἴρινα, Lanus, Hes. Infra Αἴρινα." H. Steph.

"ΑΕΑΓΗΤΕΣ, Hesychio κίχλαται κ. κελυμιάται ῥήσαι." H. Steph.

"ΑΕΑΓΗΘΙΟΣ, Jacobs. Anth. 7, 243." Schaf. Ms.

"ΑΕΜΝΑ, τὸ, Plantae genus in Orchomenio lacu nascens, Theophr. H. P. 4, 11. Sunt qui Αἰμνα scribunt, et sic dictum existimant, quod sit veluti λεῖμα." H. Steph. "Lemna Palustris Linn." Edd.

"ΑΕΤΤΗΕ, Levita, ap. Judaeos ἱερεῖς, Sacerdos: quoniam familia Levi ἱερατίας τῶν ἐν Ἰερουσολέμ, Meminit horum et Plat. Symp. 4. fin. sed profanum appellatious causam afferens. Ibi enim cum dixisset Judaeos Bacchum colere, et inquit in honorem θεοπροφῆαν agitare, καὶ καθαρῶτα, inquit, θεοπροφῆται, οὗτοι αἱρεῖ Αεττας προσηγορεύουσι, εἰτε παρὰ τὸν λέγοντα, εἰτε μάλλον παρὰ τὸν ἄλλου τὸ ἐπιλήθοντα γεγραμμένῃ. Dicitur signif. etiam δάσκιος, Minister, Famulus." H. Steph.

"ΑΕΥΠΑΙ, Hesychio εἰρῆσαι: quod et Εἰρὰ κ. Εἰρήνη." H. Steph.

"ΑΗΔΕΙΝ, Hesychio κοτῆρ, κεκρημῖται: afferenti libidem Αἰδῆρος pro κεκρημῖται, κρημῖται, Labore fractus, Defessus." H. Steph.

"ΑΗΔΟΝ, τὸ, Ledum s. Ladum: Cisti genus, si- gilli quo cistus modo nascens, sed foliis longioribus et nigrioribus, quo tempore quoddam pingue attrahunt. Ex eo fit, quod dicitur Αἰδῶρος: capras enim sunt matutinis pastibus ladum rodere, deinde nebula solis discussa, madentibus rore villis pinguem illum succum abitergere, quod viscosus sit et villis facile adhaerescat: huncque postmodum depecti, colari et in offas cogi. Alii tradunt, cum pingue hujus plantae insident, attractis funicularibus herbam eam convolvi, atque ita offas fieri. Dioc. 1, 129. Plin. 12, 17. Sed Plin. herbam vocat et ladam et ledam: succum detersum, et ledamum et ledanum. Sunt, inquit l. e., qui herbam in Cypro e quo ladanium fiat, ledam appellant: etenim illi ledam vocant. Et 26, 8. Lada appellatur herba, et quo ladanium fit in Cypro barbīs caprarum adhaerens. Herod. 3, 128. Αἰδῶρος vocat τὸ λάδανον: Τὸ δὲ δὴ λάδανον, τὸ Ἀρβῆται κολῶσαι λέδανον, ἐν θεοπροφῆται γεγραμμένον, εὐδῶσαν ἰστέναι γὰρ αἰγῶν τῶν τριῶν ἐν ταῖσι πύγμασι εἰσιστέται ἐγγυριζόμεν, οὗον γλοῦμα ἀπὸ τῆς ἄβη." H. Steph.

"Cistus Creticus Linn. Tournefort Reise 1. S. 103, Pococke Reise 2. S. 333." Edd. "Αἰδῶρ, Brunck. Aristoph. 3, 166. Toup. Addend. in Theocr. 401. Αἰδῶρος, ab Herod. 230. 253. Plat. de S. N. V. 29." Schaf. Ms. "Galen. 2, 160." Wakef. Ms.

"ΑΗΔΟΣ, οὗ, τὸ, Vestis e panno raro aut detrito: Philononi eὐρελῆς τριβῆρον κ. χαμῆδον τάλανον. Dores, inquit Didymus, τὸ ἄβηος dicunt λάδον, ut Alcmān, λάδον εἰρήνη κολῶν. INDE Αἰδῶρος, ET Αἰδῶρος, sive Αἰδῶρ, libidem τριβῆρον eὐρελῆς. Suid. Αἰδῶρος esse dicit eὐρελῆς ἱριῆρας θηρίων, θηροτρον, Vestem vilem, qualis destitit ferri solent: tunc enim leves rarsaque ac magis vestate inductae vestes: ut Αἰδῶρος. O. [715.] καὶ χλαῖνας πάλαιον ἴβη, καὶ Ἀρβῆται τριβῆρον. Ad praecedens λέδανον quod attinet, Philoneo et Didymus ipsum παραδόνουσι, Eust. vero παρασάδονον, itemque Hes. et Suid. Sed addit Eust. ser. per η eam i. scripto κ. subscripto, utpote derivata παρὰ τὸ λέον. Apud Hes. sane δουλοκλήμῃσι ΠΕΡΙΕΙΟ Αἰδῶρον, εὐρελῆς ἱριῆρας: ut et ap. Athen. 13. κωνῶν Ἀἰδῶρος. Et Αἰδῶνίδου, τριβῆρονίδου: pro Ἀἰδῶρος et Ἀρβῆτα. H. Steph. "Αετῶν Ἀἰδῶρος, Athen. 256. Olear. ad Philostr. 158. ubi p. 160. Αἰ-

δου ἀνακείων ἐρεῖβα, Vela agitata." Edd. "Αἰδῶρ, item * Αἰδῶρ. Hac forma legitur ap. Theocr. xi. ubi inter piscatoria instrumenta trementur τὰ ἀλάμω, ῥάγιστρα, τὰ ρομῶσά τε λέβα. Scilicet Betta lacera et una detrita: dicitur autem λέβα ρομῶσῃται, ut χλαῖνα λινολῶνα, γὰρ ἐν τροχῶσιν, et η quoque alia ejuamodi. Toup. ad Theocr. Elym. M. Αἰδῶρ δὴ λέμον φρεῖ σημαίνει εὐρελῆς χηρῶτα, ἢ χλαῖνα τάλανον. Αἰδῶρος ἱριῆρας." Brunck. Ms. "Αἰδῶρ, Brunck. Aristoph. 2, 166. Toup. Addend. in Theocr. 401. Αἰδῶρ, Brunck. 1. e. Αἰδῶρ, ibid. Αἰδῶρος, Αἰδῶρος, ibid. T. H. et Aristoph. II. p. 224 ad Moer. 300. Αἰδῶρ, Toup. l. e. Jacobs. Exerc. 2, 123. Wakef. S. C. 3, 121, ad Herod. 416. Αἰδῶρ, Αἰδῶρ, Αἰδῶρ, T. H. l. e. Brunck. 1. e." Schaf. Ms. "Αἰδῶρ, Eust. H. 1199." Wakef. Ms.

"ΑΗΜΝΟΣ, ἢ, Lemnus: Insula Thraciae finitima, sacra Vulcano. Ejus incolae, dicitur Αἰμνος, Lemni. Sed Αἰμνος ad, quocum usurpatur, et ut Lemnius, pro quo Lemniorum est, a. Qualis Lemniotum est: ut Aristoph. [Eup. 1162.] Αἰμνία ἡμεῖς. Femine ejus insule dicitur Αἰμνία, Lemnia, ΝΕΟΝ Αἰμνιάδης, Lemniades. Hisce Venus ob sui neglectum dicitur immisisse foetorem, ita ut mariti ipsas averserentur, et cum Thracicis feminis consueverent: quomobrem zelotypia tactae, et maritos et Thresos occidere. E quo facinore Αἰμνίωσιν αὐτοῦ δicitur ἰμῆγα ἐκῶρ, Magnum et auidam malum, teste Suida: quod et e Plat. Erotic. patet, Νεωκῆς τὸ τὸ ἄμηνον καὶ Αἰμνίωσιν ὡς ἀβήσαι. Sic Αἰμνίωσιν χειρὶ dicitur pro ὄρη καὶ παραπύργῳ, ab eod. Lemniarum facinore. Νεοκῆν Αἰμνία δεικνὺν pro κωστῆρ, auctore Suida, Eod. modo Αἰμνίωσιν βλεπῶν, s. Αἰμνίωσιν κωνῶν βλεπῶν, pro Truculentum et vindictae avidum vultum praefereat, At Αἰμνίωσιν πῶρ Proverbialiter dici tradunt, quoniam in Lemno sit ἀναρῶρ καὶ παρὶς κωστῆρ. Ab ead. insula locale ADV. Αἰμνίωσιν, E. Lemno. Suid. ἢ Apud Hes. legitur et Αἰμνίωσιν exp. νέωσιν, Insularum: ne u Αἰμνίωσιν propriam tantum sit, sed appellativum etiam, de Quavis insula dici solens." H. Steph. "Αἰμνίωσιν, Lucian. de Domo 910." Edd. "Wakef. Phil. 203. Αἰμνίωσιν, ab Moer. 267. Toup. Opusc. 2, 247. Wakef. Phil. 800. Jacobs. Anth. 9, 497. Maximus de malo alipno, ad Herod. 503. Αἰμνία βῆτα, Brunck. Soph. 5, 427. Αἰμνία βῆτα, Boissonand. Philostr. 506. Αἰμνία conf. cum Αἰμνία, Kuster. Aristoph. 117. Αἰμνία, Lucellus 88. Brunck. Soph. 5, 426. * Αἰμνίωσιν, Wakef. Phil. 800." Schaf. Ms.

"ΑΗΝΑΙ, Arcadibus dicte Βάκων, Baccha, Mulieres bacchantes: ut sili vultu, Torcularum myrphae, Epigr." H. Steph.

"ΑΙΒΕΡΝΑ, ET Αἰβηρίδες, Suidae εἶδος πλοῖου, Navis quae. Infra Αἰβηρίδες, Liburnicae naues. Idem Suid. Αἰβηρος dictum fuisse ait Locum illum, in quem hiantem Curtius se precipitavit cum equo. Historiam ap. eum vide, et ap. Liv." H. Steph.

"ΑΙΒΥΡΝΟΝ, Hesychio κελυμῖον πλοῖον, Bellicum navigium, [G. Liburnum:] quod ET Αἰβηρία ET Αἰβηρίταιν πλοῖον dicitur, Liburnica: a Liburnia s. Liburnia gente, rei nauticae et bellicae peritissima. Appian. et Lucian. scribunt Liburnos fuisse Gentem Illyricam, que Ioniam mare et insulas ejus celeberris et levibus navigis praedatetur: unde etiamnum Romanos τὰ κῆρα καὶ ἄβη διασῶρα appellare Αἰβηρίδας. Ista Appiani verba sunt: haec, Luciani in Amoribus; "Εὐ Ἰταλίαν μοι εἶπε διασωσῆρα, γαγγυανῶν σκάφοι εἰρηκῆστον ταῦτα τὰ δειρῶν, οὗ μάλιστα χηρῆσαι Αἰβηρίδι δοκῶσιν. Plura de his navigiis vide ap. Bayf. de Re navali, p. 22, 23, 24." H. Steph.

"ΑΙΓΥΣ, ναῖ, ἢ, ἢ, Ligur: et plur. Αἰγυαί, Ligures: Gens quae regionis Italiae, cum ab ipsis dicitur Αἰγυρία, Liguria. INDE Αἰγυρῶν, [ἢ, ἢ,] Ligusticum: ut Αἰγυρῶν πῶρος, Mare Ligusticum. Et Αἰγυρῶν, Ligusticum: Herba sic appellata, quod in Liguria plurimum reperitur, in Apennino monte, teste Diosc. 3, 58. libidem Plin. 19, 7. Ligusticum sylvestre est in Liguria suae montibus: gentur ubique: suavis sativum, sed sine viribus: Panaceum aliqui vocant. [Laserpitium Siler Linn., Ligusticum Levisticum Linn.] Inde ET Αἰγυρῶν, sive Αἰγυρῶν, ἢ-

cum putant Ligurium lapidem. Joseph. A. J. Λίθος δίδεται μεγάλος και κάλλει διαφέρων, ού σπράσιό ανθρώπων κίονος και τμήρη υπερβολήν άντες, σαρδόνειος, κόρατος, σφαιραχθός, άθρησός, ιακκός, σπέρφειρος, Λιγυριος, άμβαστος, άχάθρη, χρυσόλιθος, άνθός, βαρβαλλός: pro quo Eusebii 28. Λιγύριον, et in vet. versione Ligurium, in nova Lyciturium. Quam scripturam si sequamur, erit Saccinum, s. Electrum, quod alii sudare feruntur ad Padum, qui Ligurum Vagiunorum finibus visendo fonte profuit. Ac probabilis esset hæc opinio, nisi Josephus diceret has gemmas incomparabiles esse magnitudine et pulcritudine. Sed huic responderi objectioni queat, olim in pretio fuisse ob raritatem, nunc ob copiam esse viliozem." H. Steph. " Λιγυριστός s. Λιγυριστίος, Strabo 2. p. 165. 183. 184. 4. p. 310. 311. * Λιγύριος, de Circe. Eur. Troad. 457." Edd. " Λιγύριος, Diod. S. 1. 446. * Λιγυριστής, ibid. et n. * Schæf. Mss.

* ΔΙΑΠΙΟΝ, Hesychio τρηβλίον, Scutella." H. Steph.

* ΑΙΖΕΙ, Hesychio βήρσει, σπόζει, παίζει, Tusit, Stillat, Ludii." H. Steph.

* ΑΙΖΟΝΕΣ, pro αίζονες, h. e. διάσποντες, Minors, Hes." H. Steph.

* ΑΙΣΤΑΡΙΟΝ, Ligo, Utitur h. v. Schol. Theocr. [4, 10.] in expouendo αεστέρη: ut inde coniectum fuisse lingue vulgaris." H. Steph. " Suid. v. Ξαοεία, Salmus. Exere. Plin. 365. Ducang. Glossar. Demin. est a * Αίσιος, ή, quod vocab. Corisus Plutarcho VII. Parall. 6. p. 434. restituit. Cf. Artemid. 2. 234. Schneider. Lex. v. Μίσιος." Edd.

* ΑΙΣΚΟΣ, Hesychio Νεσος." H. Steph.

* ΑΙΞΑΝΙΟΣ, Λαονίσιος Άγιάθης, Bonus, Hes." H. Steph. " Aristoph. A. 1171. ubi * Αισσανίος." Edd. " Brunck. Aristoph. 3, 179." Schæf. Mss.

* ΑΙΤΡΑ, ή, Libra: Mensura et Ponderis nomen duodecim continentia uncias. Passim de Pondere usqueque: quamobrem ubi ambiguitas est, addunt vel μέτρον, vel σταθμόν. Gal. διά τ. Έγγη 1. Σταθμίου λέγει μίση λίτρας εκατέρωθεν, συναριθμούμεν δε, ίσον δίκαιον μέτρον. Et Plaut. Lasepitiū libram pondo dīduunt. Et sic passim ap. Scrib. Largum. Verum id scire oportet, libram et unciam mensuralem, atque alio mensuram omnem, certam atque immobilē semper fuisse: pondera autem rerum omnia fere varia esse, pro eorum, quæ expendantur, varietate. Attenit ut Plin. pro mina verit libram, quæ tamen quatuor drachmis est minor: ita Gr. contra nonnunquam centum drachmibus libram, non minam, exprimunt, ubi quatuor drachmibus redundat. Testatur id Gal. διά τ. Έγγη 6. Ποτή πόν γάρ άντι της λίτρας, ή δραχμήν γράφουσι άντά: ποτή δε, άντι της μνάς. Et similiter ibid. 1. Ποτή ή άντή άνωλύγία σφάζουσι, μόνον μέγα διαφέρουσι είτε ταις άντις δραχμής των μεταλλικέων, είτε ταις ένεσφονταίς ή, από κυρίως τού δίκαιον μέτρον. Ad h. vero l. Scriboni Largi, in libra denarii octoginta quatuor ap. nos, quot drachmæ ap. Gr. incurram: ad h. inquam l. respondetur, Scribonium pleraque medicamenta verissime et Græcia, qui τή libra ubi sunt in suis compositionibus, dividentes eam more Romano in duodecim uncias, unciam vero in septem drachmas, denarios intelligentes: ita ut more illorum Scribonius locutus videatur: alioqui libra drachmarum est sex et nonaginta. Hæc inter alia Gott. II. Αίτρα est etiam Numismatis genus, et id parvi admodum pretii. J. Poll. enim 9. tradit Siciliam τή λίτραν facere έβόλον Αιγυπτίαν: unde έβόλιον et δεκάλιτρον dicit pro τή ημισι τού έβόλου et τού δέκα έβόλου: nec vero Dorea, solum ita usurpare, potestas in primis, sed Atticos etiam Comicos. Dorea, ut Epicharm. " Άλλή δε λίτρας, αί έ άν έβόλιτρον έσφάζουσι. Atticos, ut Diphil. in Siculo, μόνος έ έσφάζει. Et μύ εκατέρωθεν έβόλον λίτρας δυοίσι. Idem tradit J. Poll. 4, 24. afferens et e Sophrone duo exempla, hæcque subjungens Aristot. in Agricentium Republ. cum dixisset, Έγγυμύοντο περιεσφοντα λίτρας, subjicit, Η δε λίτρα δένταται έβόλον Αιγυπτίαν. In Hincoronum vero Republ. scribit Sicilienses τού δέκα γκαλέσι vocare έβόλιον: sex autem, έβόλιον, [Dioct. 342.] Obolus, λίτρας: Coria-

thium staterem, δεκάλιτρον, ut qui δέκα έβόλου δένταται. Per tunc vero λίτρας άπό έβόλου quidam in Epigr. dixisse fertur pro Modico tempore. Nota τής λίτρας compositionis hæc est, X. et hæc, N. COMP. Αιγυπτίαν Hes. dicit scribit τού άβρομαμόβου, άντι τού σταθμού τρηβλίον, quod λίτρα vocatur. Hæc καλλιστήρη." H. Steph. " Gl: * Αίτρας Λίρα, Pondo. Αίτρα και έσσην Sequilibra. * Αιτραίος Λιβαλλός. * Αιτραίος Λιβαλλός. * Αιτραίος, (a v. * Αιραέζω) Libratio. * Δέκατρον Βιβλίον, Dupondius. * Δέκατρον Βιβλίβαλλός. * Τέσσατρον Τριποδίου." Αιτραίος extat ap. Dionys. H. l. 361. Vide Δεκάλιτρον supra." Edd. " Έβόλιον, Qui sex libras est. Aristot. vero in Hincoronum Πολιτία tradit τού δέκα γκαλέσι a Siculis vocari έβόλιον: et τού έβόλου, λίτρας, ut refert J. Poll. 4, c. 24." H. Steph. " Ηβόλιον, Dimidiata λίτρα s. Libra. Apud Siculos Semiobolus s. Sex arvi. Nam λίτραν Obolus vocant, ut J. Poll. ex Aristot. tradit. Epicharm. ap. Euseb. J. Poll. 9. " Άλλή δε λίτρας, αί έ άν έβόλιτρον δεχόμενα." H. Steph. " Gl. Semilibra, Solibra. Bekkeri Anti-Atticista * Ηβόλιτρον Έσφίχρον Χείρως." Edd. " Αίτρα, ad Diod. 8. 1. 421. 730. Jacobs. Auth. 6, 228. 10, 224. T. H. ad Aristoph. II. p. 110. Brunck. Soph. 3, 520. Bentl. Ep. ad T. H. p. 83. ad Mer. 350. Toup. Opusc. 2, 75. Conf. cum λίτρας, Brunck. Aristoph. 1, 282. Αιτραίος, Jacobs. Auth. 10, 221. Αιραεστία, Brunck. Soph. 3, 520." Schæf. Mss.

* ΑΙΤΡΕΙ, Hesychio νεψή * σμυρολόχος, Loculus, Area." H. Steph.

* ΑΙΟΝΑΙΣ, Hesychio βαρβαλόχος, είνω, Scurra." H. Steph.

* ΑΟΥΚΟΥΑΑΕΙΟΝ, Fabric. B. G. 1, 326." Schæf. Mss.

* ΑΟΥΝΟΝ, Hesychio λαμπρόν, Splendidum, Lucidum." H. Steph.

* ΑΥΤΑΗ, Hesychio ή λεύκη, τού δένδρον, Populus alba." H. Steph.

* ΑΥΤΑΟΣ, ή, Lygdus: Lapis genus, teste Suida. Hes. esse dicit λίθος είν τ. Ξόδοι, Λαπίδης, e quo sigilla animalium fiunt: s. τού Πόντου, Perium lapidem. Apud Suid. ex Epigr. είν τ. Λόδοι Αστέρησιν παρθεύειν βρομβόλιον γαριφύριον. Ibid. hinc derivatum adj. MATERIALE, Αυτέριος, (η, αν,) Lygdinus, E lygdio confectus: Κάθ στέφανος έτι κείνα τή λυγδία κείνη μιστών Έστρος μέτρον γαριφύ περιεσφονταί. Et taurum, Γάδος έπώλες λυγδίου τή Έρριαν. Meminit et Plin. 36, 8. Lygdini lapidis: Lygdium in Tauto repositos, amplitudine que lances ætatasque non excedant, antea ex Arabia tantum advehi solitos, candoris eximii. Unde patet lygdium esse marmoris genus: quibusdam tamen interp. etiam Calcium libratem, Glaucem." H. Steph. " Diod. S. 2, 52. II. Παρία λυγδός." Edd. " Αίγυδιος, Jacobs. Auth. 8, 139. Rufin. 58. Toup. Euseb. 1, 444. Wakef. S. C. 2, 10. ad Diod. S. 1, 164. ad Charit. 300. Αίγυδιος, Jacobs. Auth. 8, 32. 227. 10, 178. 12, 62. Toup. Opusc. 2, 249. ad Diod. S. 1, 164. Αιγυδιος, Jacobs. Auth. 10, 178." Schæf. Mss.

* ΑΥΑΟΣ, ή, Lydus. Sunt autem Lydi, Pæpali quidam Asia: quorum regis dicitur Αύδα, Lydus: sc. χύρα s. γέν: e ΜΑΡΣ, Αύδης, [s. αν.] Lydus, puer, τμήρη τού Αύδου: ut Αύδων μάδος, et Αύδων άθρησιος, inventa et usurpata a Lydi. Sic Αύδων λίθος, s. Αύδία λίθος, Lydus lapis: Ceticulus genus in Lydia frequens, sunt probatissime admodum celebratum: alio nomine dictum βασιναος. [Αύδία λίθος μινωίς χρονών, Bæchyl. Theophr. de Lap.] Αύ τμήρη Αύδων άντα τούδ έσφοντο ap. Plaut. Provbius aliter dictum voluit pro Celeriter curans, a Lydi quoque velocitate. Ex hoc Αύδης fit ΑΥΔΑΙΟΣ, [ή, αν.] quemadmodum Φρυγίαιος e Φρύγιος. Athen. 12. citat Xanthi lib. 2. Αύδωσιον, Lydæorum, Regum in Lydia memorabilium. Apud Hes. cum diphthongo Αύδωσιος pro Αύδωσιος, ut Αύδία Ιούδης, Αύδία μέγιστος, Αύδωσιος νόμος: ΝΕΚΡΟΝ Αύδωσιος λυδών, pro Αύδία s. Αύδία λίθος, Lydus lapis. Est a Αύδης et COMP. Αύδωσιός, ή, ή, Obnoxius ή γάβρη, quibus Lydi, h. e. Voloptarius, Molles, Effeminas: tales enim

erant Lydi: nam olim cum seditioni essent, iusserat eos Cyrus de Cressa consilio, armis abstinere, sinuosas ferre tunicas, cutis et tibis ludere, Baccho et Veneri operam dare: unde et Æsch. Pers. [41.] p. 137. ἄφροδιταὺς Ἀδῶν ἔχουσιν. Utitur autem vocab. isto Ἀδωδῶναι pro φησῶναι, Anacr., teste Schol. Æsch.: affertur et Ἀδωδῶνται, dicentisque hoc etiam nomine notari eorum τὴν τριήρη: nam iste vocis dici τὴν μουσικήν, qui Lydium persagrare solebat, et ugentis inde afferre cum alia, tum τὴν βίβλον, quæ ap. eos erat nobilitata. Denique inde est VERB. Ἀδωδῶν, sive Ἀδῶν, Lydium imitor: utrumque ap. Suid. exp. τὰ τῶν Ἀδῶν φωνῶν. Lydos sequor, cum Lydis facio. Inde ADY. Ἀδωδῆ, Lydium imitatione, Lydorum more, Lydice: ut ἡ Ἀδωδῆ ἁρμονία ap. Aristot. Polit. 8. quæ a Luciano vocatur Ἀδῶν ἁρμονία, ac dicitur esse βασιλεύς. H. Steph. "Gl. Ἀδῶν Laticus, Ἀδῶν Μακονία. Ubi Ducang. legit, Lydium, Ἀδωδῶναι, Athen. 690. East. 1195. 42. Ἀδῶν, Aristoph. I. 520. Steph. B.: Ἀδῶν ἢ χῆρα, τὴν ὄψιν, Ἀδῶν ἢ Ἀδῶναι." Edd. "Ἀδῶν, Toup. Opusc. 1, 508, ad Lucian. 1, 356. 396. Wakef. Ale. 686. Jacobs. Animadv. 40. ad Charit. 680. Conf. cum Ἀδῶν, Zenm. ad Xen. K. II. 675. 789.: cum ὀδῶν, ad Herod. 685. Jacobs. Anth. 7, 404.: cum ἀδῶν, ἀδῶν, Wessel. ad Herod. 40. ad Dionys. H. 1, 87. Valck. Callim. 233. Ἀδῶν εἰς πῶδιον, Toup. Emsend. 2, 496. Ἀδῶν εἰσῆ, Kuster. Aristoph. 58. Ἀδῶν, Toup. Opusc. 1, 508. Zenm. ad Xen. K. II. 584. ad Herod. 377. Thom. M. 585. De tibia Lydia, Huscch. Ep. in Propert. 46. Ἀδῶν πέτρος, T. H. ad Lucian. 1, 312. Ἀδῶν λίθος, Jacobs. Anth. 6, 281. Brunck. Soph. 3, 514. Ἀδῶν, Valck. Callim. 233. Ἀδῶν, Boeckh. de Metr. Pind. 225. "Ἀδῶν, (Macedoniae fluvius,) Musgr. Bacch. 572." Schef. Mss. "Ἀδῶν, Philostr. 239." Wakef. Mss. "Μελωδῶνται, Lydia harmonia mixta. Aristot. Polit. 8. p. [453.] Ἡ μελωδῶνται καλομένη ἁρμονία." H. Steph. "Plato de Rep. 3. p. 398 (= 194.) Plut. p. 46. "Μελωδῶν, ὁ ἢ Strabo 12. p. 857." Edd. "Μελωδῶνται, Plut. Mor. 1, 174. Boeckh. de Metr. Pind. 225." Schef. Mss. "Παραμελωδῶνται, redditur Ad mixolydium tonum alludere, ap. Plut. de Musica [10, 694.] Ζημιώθη τε τῶν ἐπιχειρήματα πρῶτον τοῖς πλείοσι τῶν ἐπὶ χυθῶσθαι κατ' αἰτέσι χυθῶν, καὶ παραμελωδῶσθαι ἐπιχειρήσαντα. Alii interpr. Transcendere mixolydium cantum." H. Steph. "Υπερμελωδῶν, ὁ, ἢ, Athm. 625. Bekkeri Phrynichus Σαρ. Προσφρ.: Ἀρμυρῆ μουσικὴ τοισμα, τὴν ἄρμονον ἐπὶ τῶν ἁρμονῶν, ἢ ποσειδῶν αἰ μουσικῆ, ἐκείνη δὲ ἁρμονία εἰς τῆρας ἁρμονίας περιέσι, ἢ ἐπὶ τῶν Δωριέων εἰς ὕψιστά, ἢ ἐπὶ φηρίων εἰς ὑπερμελωδῶν, ἢ ὅσα ἐκ τῶν τῶν εἰς ἔσπον τῶν εἰς τῶν ὄσα ἢ ἁρμονῶν τῆ μεταβολῆ." Edd. "Συνομολωδῶνται, Plato de Rep. 3. p. 286." Edd. "Boeckh. de Metr. Pind. 223." Schef. Mss. "Υπερμελωδῶν, ὁ, ἢ, Schneider. Lex. v. Νόμος." Edd. "Υπερμελωδῶν, ὁ, q. d. Sub-Lydium, ead. forma quæ ὑπερμελωδῶν, quod vide." H. Steph. "Schneider. Lex. v. Νόμος." Edd. "ἈΔΑΙΝ, Ludio, Dionys. Hal. A. R. 2, 71. Appian. Punic. 66. "Ἀδῶν, ἢ." Edd. "ἈΥΚΙΑ, ἢ, Lycia, "Ἀυκίθη, Apoll. R. 2, 676. "Ἀυκίθη, Strabo 14. p. 980. "Ἀυκίθη, Athen. 333. Lucian. Navig. 933." Edd. "Ἀυκία, Heyn. Hom. 5, 35. Conf. cum Ἀδῶν, 5, 10. ad Diod. 5, 2, 287. Ἀυκίθη, Brunck. Apoll. R. 81." Schef. Mss. "ἈΥΚΙΟΝ, τὸ, Lycium: Spinosa arbor, alio nomine τεύχουρα dicta: ex ea Medicamentum fit ejusdem nominis: appellatione ex eo imposita, quod ut plurimum in Lycia proveniat. Alioqui et Iudicum Lycium est e frutice, qui Lonchitis appellatur. Diosc. 1, 153. Plin. 24, 14. Lycium præstantius et spina fieri tradunt, quam et pyxacanthion Chironius vocant. Ibid. de rhazmo sylvestris dixerat, Hujus radice decocta in aqua, fit Medicamentum, quod vocatur Lycium. Vide ibid. et de Indico Lycio. ἢ Ἀδῶν ἁρμονία Thessalici loci nomen est ex eo, quod lupus ibi Pelei boves invadens, in saxum est conversus. Etym." H. Steph. "Berger. Alciph. 153." Schef. Mss.

"ΑΥΚΙΟΥΤΗΣ, ὁ, ἢ, Confectus in Lycia: s. Lycio artificio elaboratus: ut Ἀυκίουτῆ φάλα ap. Athen. [486.] quas tamen nonnulli volunt esse a Lycio s. Lycione quodam confectis, minus recte, et ipse Athen. ibid. docet. Ibid. ex Herod. 7, [16.] p. 259. mem. Ed. ἡραβόλους ἐπὶ Ἀυκίουτῆ, Ion. pro Ἀυκίουτῆ: ubi scriptum Ἀυκίουτῆ, et in Ad. etiam: ego utrobique malim Ἀυκίουτῆ, et sine ibid. memorantur τὰ Ἀυκία. Rursum ap. Athen. paulo ante ista, qua modo attuli verba, ex ejusdem Herod. 7, ἡραβόλους ἐπὶ Ἀυκίουτῆ ἁρμονίῆ: sed perperam, et arbitrò, illo Ἀυκίουτῆ divisio in Ἀυκίουτῆ ἁρμονίῆ: cum sensum etiam verba ex reddant parum commodum. Dicitur autem in verbis signifi. ἀκόνη πρὸς λίαν θέρην ἑστῶσθαι Ἀυκίῃ εἰρησπῆται." H. Steph. "Ἀυκίουτῆ, τὸ, Plin. 172. Ἀυκίουτῆ, Ἀυκίουτῆ, Wessel. Diss. Herod. 59. ad Herod. 343. Ἀυκίουτῆ, Wessel. Diss. Herod. 58." Schef. Mss. "Ἀυκίουτῆ, in Lycia fano, East. II. 868, 24." Wakef. Mss.

"ΑΥΚΟΓΙΝΑΞ et Ἀυκίουτῆ, ap. Plin. repetitur pro ead. herba positum, East. Lacon. 222. Ἐσ δὲ τὴ χυμῶν τῶν λαγομάκων λυκίονα ἡραβόλους καὶ κατεργάζονται τὴν ἐπιπέδη θερματικὴν ἔχειν ἐπὶ τῆς ἐλας δοσῆσθαι. Et in Lycurgo [26.] p. 91. isdem ista verbis, nisi quod ibi scriptum Ἀυκίουτῆ pro illo Ἀυκίονα. Forsitan existimet quæ Ἀυκίουτῆ est, Hes. tradente λέγουσαν a Messenia, vicinis Lacædoniorum, vocati τῶν ἐχύντοδα: qui ἐχύντοδα est Herba aculeata referens figura sua pedes echini marini, et vult Etym." H. Steph. "Plut. Mor. 1, 949 (= 2, 337.)" Schef. Mss.

"ΑΥΚΟΠΕΥΞ, dicitur Apollo παρὰ τὴν Ἀυκίονα, a Lycoæa, Vico Delphico, in quo colebatur: unde Pons. Ἀυκίονα κίθηον, Cithara Apollinis Lycorei, Epigr. Plura Steph. B. et Etym. M." H. Steph. "Ἀυκίονα, Etym. M. 571. Omino v. Barker. in Classical Journal 29, 165. Ἀυκίονα, Callim. H. in Apoll. 19. Apoll. R. 4, 190. Orph. H. in Apoll. 1." Edd. "Ἀυκίουτῆ, Brunck. Apoll. R. 193. ad Paus. 365. Jacobs. Anth. 11, 159. 411." Schef. Mss.

"ΑΥΜΝΟΣ, Hes. dici scribit pro γαρῶν, Nodus." H. Steph.

"ΑΥΜΙΝ, Hesychio πόνος, Labor, ἄρμυρα." H. Steph.

"ΑΥΜΠΙΡΑΧΟΣ, Hesychio τὸ λαχίον, Latentula." H. Steph.

"ΑΥΠΗΘΟΣ, Heyn. Hom. 7, 607. 8, 30. 48. "Ἀυπηθῶν, 7, 600. Ἀυπηθῶν (sic) Boissodant. Philostr. 338. Boeckh. ad Plat. Sim. p. xxxvi." Schef. Mss.

"ΑΥΤΡΗΝ, ὄνα, ὁ, i. q. ἀφῆδον, Secesus ad derouendum omni ventris: foras παρὰ τὸ ἐπὶ λέοντι τὴν κόλια. H. Steph. "Bekkeri Συναγ. Ἀέχ. χυρ.: Ἀυτῆρον ἀπέσπον καὶ ἐστῶντα λέγονται δ' ἀφῆδον καὶ λατῶν βίβραρον." Edd.

"ΑΥΓΑΛΙΟΝ, τὸ, Hesychio τὸ βῆν τὸ ἐπὶ τῶν τριήρων χάλισμα. At Ἀυγάλιον, Eid. ἀστράγαλος s. πέτρα. Ac ut λαγύλιον exp. πέτρα, ita et Ἀυγία affert pro πέτρῃ, Meretric. Scortum." H. Steph. "ΑΥΓΑΝΙΟΝ, τὸ, Paleare, Lucian. Lexiph. 526=2, 324=5, 181." Edd.

"ΑΥΓΑΣΟΣ, Eid. ταυρία μάστιξ, Flagrum e taurina pelle." H. Steph.

"ΑΥΓΕΙ, Dico: unde ὄλωνεν Hesychio ὄλωνεν." H. Steph.

"ΑΥΓΗ, Eid. κάλαμος, Stipula: et συναγωγή σίτου, Frumenti collectio." H. Steph.

"ΑΥΞΕΣΑΝ, Hesychio τὴν ἁρμονίαν, Curtum s. Curtum: quam et λέλεσαν." H. Steph.

"ΑΥΑΞΕΣΑΝ, Hesychio τὴν ἁρμονίαν: quam et λέλεσαν." H. Steph.

"ΑΥΛΑΟΝ, Idem esse dicit Edulium, quod pueri ex acinis et ficibus paratur." H. Steph.

"ΑΥΦΟΝ, Hesychio ἑσπῶν, Amatum." H. Steph. "ΑΥΦΥΜΟΝ, Hes. exp. μάστιγα, καύματα, Profundissime, Infimo." H. Steph.

"ΑΥΠΕΥΝΤΑ πέδια, B. M. 283. Heyn. Hom. 6, 323. 699. Ἀυρῶν, Musgr. Iph. A. 791. Ἀυτίον,

Fischer. Anacr. 20. *Λωτοφόρος*, Eur. Phœn. 1564. cf. Valck. Hipp. p. 171. *Αλωτοφόρος*, Jacobs. Anth. 12, 67. Boissodan. Philostr. 382. Schœf. Mss.

"*ΑΙΤΤΟΝ*, Lacouibus esse *δελυνόν άλμυρον*,UNCTIONEM respertiant, auctor Hes. Videtur Dor. potius dictum pro *Λουτρον*, Lavacrum." H. Steph.

M.

"*ΜΑΓΑΡΙΣ*, Hesychio *μαρά σπάθη*, Parva spatula." H. Steph.

"*ΜΑΓΑΡΙΣΚΟΣ*, Hesychio *ειναισιος*, Parvus discus." H. Steph. "Schneider. Lex." Edd. "T. H. ad Aristoph. II. p. 275." Schœf. Mss.

"*ΜΑΓΑΡΟΝ*, non *μάγρον*, dici, eis δὲ τὰ μυστικὰ ἱερὰ καταριθεῖται, tradit ap. Eust. [1387, 18.] Elius Dionysius, Sacellum, Fanum." H. Steph. "Magyaros", Schneider. Lex." Edd. "T. H. ad Aristoph. II. p. 274. *Μάγρον*, ibid. 275." Schœf. Mss.

"*ΜΑΓΝΗΣ*, *μαγ*, δ, *Magnes*, et proprie et gentile nomen. Dicuntur in *Μάγνητι*, Populi quidam Asiae, quondam a Cimæris funditus deleti a iudice Pron. *Μαγνήτιον* καὶ δὲ. *Εξ* *Μάγνητος*, ap. Callim. [et Orph.] et *Μαγνήτιον* ap. Parthen. t. ap. Soph. *Μαγνήτιον*, teste Steph. B. qui Urbem horum τῶν *Μαγνητίων* et *Μαγνητίων* vocari *Μαγνητίαν* auctor est. Item *Μάγνη* dicitur quondam *εὐθεσίαν* βίβλος, Jactus tesserae ludi s. aleæ. Nicanor Lapis quidam *Μάγνη* ac *Μαγνήτιον* dicitur, vel etiam fene. *Μαγνήτιον*, propterea quod in Magnæsico agro magna ejus sit reperta copia. Nicanor ab inventore appellatum scribit, in Ida reperitur, clavis crepidarum et baculi cuspidis hærentibus, cum armenta pasceret; trahitur enim ab hoc lapide ferrum, domitrix aliarum rerum materia, adeo ut ad eum currat, et ubi propius venit, assistat, teneatur, et complexu hæreat: ob quam rim nominatur, et *Ἡράκλειον Ἄλμα*, necnon *Σιδερίτιον*, propterea quod ferrum ita ad se cogat. Sic itaque Alex. Aphr. Probl. 2. *Ἐλεκεῖν ἐκὸς μάγνητιον σιδήρου*. Et in Præf. Probl. *Ἄλμα δὲ μάγνητιον ἔχει μίαν τὴν σιδήρου*. Et Diosc. 5, 148. *τὸν μάγνητιον λίθον* eum probat, qui τὴν σιδήρου εὐθεσίαν ἔχει et in τῇ χροῇ *εὐανθία*: reperitur enim in Magnesia Asiæ et candidus neque attractivus ferrum, similis pumici, omnium magnoctum deterimus, teste Plin. Achilles Statius *Μαγνητίαν* λίθον appellat: in Eroticiis, *Ἐσθ' γόνυ δὲ Μαγνητίαν Ἄλμα σιδήρου*. Hes. et *Ἡρακλείων* vocat, forsitan quod *Ἡρακλέα* etiam reperta prædicatur." H. Steph. "Eur. ap. Plat. Ion. p. 186. Bip. Theophr. de Lap. 392. Heins. *Ἡ μάγνητις αὐτῆ Ἄλμα δὲ καὶ ὄψει περιτὸν ἔχουσα καὶ ὡς γὰρ δὲ τρεῖς θαυμάσιον τῶν ὁμοίων τῶ ἰσχυρῶν, μηδὲν ὅμως συγγενή.*" *Μαγνητίος*, Æsch. Pers. 492." Edd. "Μάγνη", Jacobs. Anth. 11, 304. Qui est e Magnesia, Thom. M. 534. *Μαγνήτιον* καὶ δὲ, Act. Traj. 1, 98. *Μαγνητίαν*, Jacobs. Anth. l. c. *Μάγνητιον*, Thom. M. l. c. *Μαγνητίαν*, Ruhnck. ad Vell. Patere. p. 13." Schœf. Mss.

"*ΜΑΙΥΔΑΡΙΣ*, Magudaris: Radix silphii, s. laserpitii. Scribit enim Diosc. 3, 94. *τὴν ῥίζαν τοῦ εὐλόγιου* nominari *μαγυδάρην* τὰ δὲ ἄλλα, *μάσπερον*. J. Poll. vero 6, c. 10. annotat τὸ *σπέρμα τοῦ εὐλόγιου* vocari *μαγυδάρην*, ita enim respondent pro *μάσπερον*, Radicem autem, *σπέρμα*: *Φόλιον, μάσπερον τὸ φυτόν, εὐλόγιον*. Sane ap. Theophr. H. P. 6, 3. legitimus silphii radicem *ἐπὶ τὸν μέσον* habere *κεφαλῶν*: e qua nascitur τὸν *εὐλόγιον*: et ex hoc *μαγυδάρην* καὶ τὸν *εὐλόγιον* *φύλλον*. Sed sunt qui mendosum eum l. esse dicant, necque restitunt, *Ἐξ δὲ δὲ τριβήσιν μὲν ὄντων ὡς γὰρ* *μαγυδάρην* δὲ ἔσπερον τὸν *εὐλόγιον, εὐλόγιον δὲ μαγυδάρην* δὲ ἐξ τοῦτοῦ τοῦ *εὐλόγιου* *φύλλον* *χρυσωδέην* τοῦτο δ' εἶναι *σπέρμα*: ita enim leg. e. Plin. 9, 3. Tradunt in laserpitii radice tuber esse super terram: hoc inciso profuere solitum succum cum lactis, superposito caule, quem magydarin vocarunt: folia aurei coloris pro semine. Paulo post, idem Theophr. scribit τὴν *εὐλόγιον* *μαγυδάρην* esse *ἔσπερον* τοῦ *εὐλόγιου, μαγυδάρην* τε καὶ ἴσπον *δραμῶν*, καὶ τὸν ἴσπον ὡς ἔχει: ut et Plin. eod. in l., Alterum genus est, quod magydaris vocatur, tenerius et minus vehemens, sine succo. Hoc quoque Laserpitium quondam vocare, Theophr. et Plin. docent ibid.: quin et verum sil-

phium eo adulterari." H. Steph. "Columna 6, 17, 7. p. 334. Theophr. H. P. 1, 11." Edd.

"*ΜΑΔΔΑΝ*, Suidas Megareus vocare scribit τὴν *ρίζαν* s. *τροφῆν*. H. Steph. "Act. Traj. 1, 259. Valck. Adoniz. p. 297. Brunck. Aristoph. 3, 94." Schœf. Mss.

"*ΜΑΔΡΥΑ*, Seleucus in *Γάδοισι* eadem esse dicit, quæ *βράβηλα* s. *οὐρεῖρα*, quasi *μαδύρα*, Athen. [30.] et Eust." H. Steph. "Theophr. H. P. 9, 13." Edd.

"*ΜΑΔΩΝΑΙΣ*, Madonais, a Boreis dicitur et *συμφαία*, *Nymphica herba*, ut est ap. Theophr. H. P. 9, [13.] H. Steph.

"*ΜΑΕΙΤΑΙ*, Hesychio *μυρολογεῖ*, Fatua et stulta loquitur." H. Steph.

"*ΜΑΘΑΛΛΑΞ*, Pamphilus taxianus ascriptur Genus *εὐκρότου* vel *μύριου*: *Diodorus* exp. *ἀλίαν*, ap. Blesium in Saturn. *Ἐστὶ μαθάλλας ἐπιχρητὴ τῶν γλαυκῶν*, Athen. [487.] Hes. unico A scriptum habet, idem exponens." H. Steph. "Eratosthenes Athen. et Eustathio * *Μαθάλια*, Valck. Adoniz. p. 294." Edd.

"*ΜΑΘΥΙΑΙ*, Hesychio *γνάβυ*, *Male*, *Maxille*." H. Steph.

"*ΜΑΙΟΣ*, Plat. Numa 1, 517. Quæst. Rom. 72. Dionys. H. l. p. 30, 650." Edd.

"*ΜΑΙΡΑ*, Cunicula, Sidus, vel Intermittens aestus. Quidam Lunam ita dici tradunt. Nonnulli Mæram fuisse usam e filiabus *Præti*, sororem *Edræ*. Tarentini vero *Μαίρη* dicunt τὰ *κατὰ γένος*, *Male* habere. Ita Hes." H. Steph. "Μαίρη, Anal. 2, 146. Eratosth. Fr. ap. Heraclit. Alleg. 165. *ὅτι ῥὶ ἰαύρας ἐπ' αὐτῶν Κελυβήτων ἄριστες ἀσπίδες τριπίσται*, ubi al. *μαίρας*, et Schol. Ven. p. 429. * *μαίρας* habet. Schneider. Lex." Edd. "Ruhnck. Ep. Cr. 210. Valck. ad H. 22. p. 63. Jacobs. Anth. 6, 436, 8, 599." Schœf. Mss. "Nonn. D. 5, 221. Lycophro 269. Crinag. 23." Wakef. Mss.

"*ΜΑΚΕΔΟΝΕΣ*, Macedones, Populi Græciæ vicini, quorum Regio dicitur *Μακεδονία*, *Macedonia*, sub *χώρα*. Nec enim *Macedonias* solum, sed et *Μακεδονίαν* dicitur *εἶναι τὴν Μακεδονίαν*, teste Steph. B.: ac potest, ut illud *Μακεδόνες* versus intret, e. in eo producent versus in *γ*. *Μίννερμος* ap. Athen. 13. *Ἄλλα Μακεδονίαι πάσαι εὐκλείστια λείποναι*. Proxime vero scripti, ut dicunt *Μακεδονίαν γ*, ita etiam *Μακεδονίαις γένος*, *Μακεδονίαις δόματα*, *Μακεδονίαις ὄπλα*, *Μακεδονίαις ἴδιαι*, et similia. Apud cod. ADV. *Μακεδονίαις*, *Μακεδονίαις*, *Μακεδονίαις*, ut *Μακεδονίαις εὐκλείστια*, *Μακεδονίαις*, Athen. 13. ITEM *Μακεδονίαν*, *Macedonia* sequor, Cum *Μακεδονίαν* facio: ap. Plat. [Anthon 27. Alex. 50.] *Demosthenes* 4, 431.] et Athen. [122.] *Ἐνδε ἂν ὄν. Μακεδονίαις*, *Macedonum* imitatione, *Μακεδονίαις* modo vel *semine*: Plat. Alex. *Μακεδονίαις εὐλόγιον* *ἰσπερίσται*. Dicitur et *Μακεδονίον* pro *Μακεδονία*, s. *Μακεδονίαις*. Notum *Μακέρην* pro *Μακεδόν*: cuius *γεν. Μακέρην*, quod ET *Μάκερσα*, s. *Αἰτ. Μάκρτα*. Sic *Μακεδρία* dicitur et *Μακεδονία*, teste Hes." H. Steph. "Blomf. ad Callim. p. 598. Gaisford. Min. Gr. Poet. p. 541." Edd.

"*Μακεδονίαις*, (ἡ) Schol. Theocrit. 15, 21." Boissodan. Mss. " * *Μακεδονίαις*, Salmas. in Solin. 895. *Μακέρην*, Anthol. Lucian. Alex. 476. Steph. B. Edd.

"*Μακεδόν*, Theucy. Epigr. Rex *Μακεδονίαις*, *Τούπ*, ad Longin. 369. *Μακεδονίαις*, ad Charit. 620. * *Μακεδονίαις*, Jacobs. Anth. 6, 441, 9, 335, 313. *Μακεδονίαις*, Leon. Tar. 22. Antip. S. 18. Paulus Sil. 85. Epigr. adesp. 681. Ruhnck. Ep. Cr. 294. ad Prib. 31. *Μακεδονίαις*, ad Charit. 466. * *Μακεδονίαις*, Wesel. Herod. 26, 638. * *Μακέρην*, *Τούπ*, Euseb. 4, 478. *Μακέρην*, Bionor 13. Jacobs. Anth. 9, 236. ad Lucian. 2, 214." Schœf. Mss. "Elian. H. A. 15. init. *Μακεδονίαις*, Dio Chrys. 1, 139." Wakef. Mss.

"*ΜΑΚΚΟΣ*, Hesychio *βακχεῖος*, *Rex*." H. Steph.

"*ΜΑΚΟΡ*, Instrumentum rusticum, ut *ἐκάλον*, Hes.: forsitan l. *μάκρον* s. *μάκλα*." H. Steph.

"*ΜΑΚΟΤΝΙΟΝ*, Hesychio *δένον* *αὐλάς*, quod et *νεσθῶν*." H. Steph. "Huscck. Anal. 136." Schœf. Mss.

"ΜΑΑΕΙΑΝ, Eid. κέρμα, φραγόν, σφραγ. Αλιουρί Μαλέα, s. Μαλέα, est et Promontorii nomen Laconici, teste Eod. Idipsum et Μαλέα vocant plur. Gentile nom. inde derivatum est Μαλέα, et Μαλέα: quorum illud est a Μαλέα, quod sine diphthongo scribitur." H. Steph. "Μαλέα, ad Diod. S. 1, 415-592. Jacobs. Anth. 9, 35, 10, 14, 389, 12, 224. Μαλέα, * Μαλέα, Bergler: Alciph. 40, * Μαλέα, ad Diod. S. 2, 69, 265." Schaf. Ms.

"ΜΑΑΚΑΙ, eid. Ηεσυχίο, * χυρδία λέγεται, qui etiam addit, Τρηχάλο et Παγία vocantur μακά. H. Steph.

"ΜΑΑΙΟΝ, Ηεσυχίο μάλλον, Magis. Μαλαίον, Eid. προσδεστέρον." H. Steph.

"ΜΑΑΚΟΝ, dicitur pro μαλακόν, Molle, auctor Hes." H. Steph.

"ΜΑΑΑΟΣ, Ciliicia urbs: cuius incolae Μαλλότροι, et fem. Μαλλότριαι. At Μαλλοί, ap. Plut. Alexandro, gens Indica: pro quo ap. Steph. B. Μαλοί, unico λ. A Μαλλοί, Vellus, est COME. Μαλλότριαι, δ, h. Vellus ferens, s. Laniger. Cerevis id esse cognomen dicitur in Megaride." H. Steph. "Μάλλος, (sic), ad Diod. S. 2, 361, 581." Schaf. Ms.

"ΜΑΝΑΣ, olim vocare solebant τοις αείοντα, s. τοις δούλοισ, Famulos, Servos, ἀρα τὰ μίση, quod fuisse dicitur ἵερα δούλου. Inde Aristoph. O. [523.] ἴμα πάντες πρότερον μεγάλου δούλου τ' ἰερού δούλου. Νε δ, ἀδράκω, δούλου, μανία." H. Steph. "Aristoph. O. 728. Anal. 1, 201. Dorv. Cr. Vann. 277. Hinc Mania, h." Edd.

"ΜΑΝΤΙΧΑΪΣ, αν, δ. Mantichora, Bestia horrenda: de qua videt Aristot. H. A. 2, 1.: Elian. 4, 20. Plin. 8, 21, 30. Apud Cicero. Indicie p. 13. scriptum μαρτυρία: ut et ap. Philostr. V. A. [3, 45.] ap. Paus. vero in Boeoticis μαρτυρία, sine χ." H. Steph.

"* ΜΑΠΠΙΟΝ, Gl. Matt. " Edd.

"ΜΑΡΑΘΟΝ, τὰ, Marathum, s. Foeniculum: Herba satis nota. Ea vocatur et Μάρθο, δ, sine p. ut Athen. 13. Καί τινι μάρθο ἐπιθεῖται, παρὰ δ' οὐ μάλο. [" Sed et reur. τὰ Μάρθο, certe plur. Μάρθο usurpavit idem Epicharm. ap. Athen. 71." Schweigh. Ms. Vide et 36, 70.] Sic Ovid. de Med. fac. Proffit et marathos benevolentibus addere myrthis. [" Etiam in plur. dixit Epicharm. ap. Athen. 70. Μάρθο, μάρθοι, τραχέες τε αείοντα." Schweigh. Ms.] Sed Μάρθο est etiam Nom. Urbis Acanthias, cuius incolae et Civis Μαραθῶν dicitur, s. Μαραθῶνιοι, teste Steph. B. Quin et Μαραθῶν, qui est δῆμος Ἀττικῆς τῆς Αεονίδει φάλης, dicitur videri quae παρὰ τῶν μάρθο. Quod magna ibi marathi, s. feniculi esset copia. Ejus Civis, Μαραθῶνιοι dicitur: a quo est POSS. Μαραθῶνιοι. Ab eod. sunt ADYV. localia, Μαραθῶνιαι, et Μαραθῶνιαι: quorum illud, motum de loco, hoc, in loco signifi.: ut ap. Aristidem, Τῶν Μαραθῶν μάχη μαραθῶνιοι, Pugnam Marathone factam: a qua pugna DICUNTUR Μαραθῶνιοι δῆμοι, ab Aristoph. N. [986.] Viri qui Marathos pugnant, et nobilem illum de Darii exercitu victorium reportant." H. Steph. " Gl. Μάρθο, Foeniculum, Μάρθο: Foeniculum. Anethum foeniculum Linn." Edd. " Μάρθο, G. Le-carpin. in Matth. Lect. Mosq. 52." Boissonad. Ms. " Diosc. 3, 81. * Μαραθῶν, δ, Strabo 3, p. 429. * Μαραθῶνιαι, Geop. 8, 9. * Μαραθῶνιαι, δ, h. Diosc. 3, 156. * Μαραθῶνιοι, Athen. 253." Edd. " Μάρθο, Jacobs. Anth. 7, 114. Μάρθο, Μάρθο, Cassab. ad Athen. 145. * Εμάρθο, Leon. Tar. 56. Heringe Obs. 271. Μαραθῶν, Thum. M. 537. ad Charit. 449. De genere, Bergler, Alciph. 235. ad Herod. 485. Μαραθῶν, ad Herod. 705. Bergler, Alciph. 429. Μαραθῶν, τὰ, Dionys. H. 2, 886. Μαραθῶνιοι, ad Thum. Lex. 157. Valck. Orat. 273. ad Herod. 705. Μαραθῶνιοι, Jacobs. Anth. 10, 406. Brunck. Aristoph. 3, 60.; Kuster. 119." Schaf. Ms. " Μάρθο, Nicand. O. 33-392. et Schol. Μαραθῶνιοι, Bing. L. 1, 56." Wakef. Ms.

"ΜΑΡΤΑΠΟΝ, τὰ, e Paus. Arcad. affertur pro Unio: titulumque ex Egypt. μάρορα pro Margaritae.

[Procop. 1.] Sed frequentius haec gentia dicitur Μαρμαρίται λίθοι, s. Μαρμαρίται λίθοι, mase. vel fem. [" Theophr. ap. Athen. 93. Ο μαρμαρίται καλύτεροι λίθοι. Androsthenes ap. Euzod. ibid. Τῶν μαρμαρίται λίθοι. Et, Πλάτων μαρμαρίται εὐριστεῖται, Isidorus ap. Euzod. ibid." Schweigh. Ms.] Gignitur veluti χάλυξ in ostreo illo, quod βερθῆ dicitur, magnitudine qua oculus picis est, colore sicut auro, alias argenteo, alias albis. Plura vide ap. Athen. 3, ubi inter alia dicit ἀνεβένει τοῖς θηράται τοῖς μαρμαρίται, quoniam ἐς τὴν σολείτ μαιε et unctio digitos praescindere, cum cum accedere sentit. Vide et Elian, 10, 14, 13, 8. Item Plin. 9, 35. Hanc ipsam gentam vocari etiam Ἐβύλιον λίθον sicut, a Luciano λίθον ἐβυλίον. Tacitus et Margarita dicit, plur. neut. Hinc ap. Plin. Margaritae eodem: et ap. Jul. Firm. Margaritarius, qui Gr. μαρμαρίται dicitur, ut etiam: Athenaeus, εἶμας τοῖς μαρμαρίται. H. Steph. " Gl. Μαρμαρίται, Margarita. Μαρμαρίται μάρορα: Margaritae, Elenchi: Μαρμαρίται μάρορα * μαρμαρίται: Unio. Edd. " * Μαρμαρίται, (δ, h.) Const. Manass. Chron. p. 136. * Μαρμαρίται, 314. * Μαρμαρίται, (δ, h.) 120. * Μαρμαρίται, (δ, h.) Tzetiz. Chid. 13, 464. * Μαρμαρίται, (δ, h.) Nicet. Eugen. 4, 373, 6, 377. * Μαρμαρίται, (δ, h.) Const. Manass. Chron. p. 357. " * Μαρμαρίται, (δ, h.) Acta Jui. Bacchi p. 38. Com. hef. Boissonad. Ms. " * Μάρθο, δ, Elian. H. A. 15, 8. Erot. 38. O δὲ Ἴβη μαρμαρίται. Schneider. Lex. East. 829. Corai. ad Heliod. 2, 107. " * Μαρμαρίται: τῶν γυναικῶν, Μαρμαρίται: ἄλλα γὰρ δ μαρμαρίται, καὶ ἡ μαρμαρίται, καὶ τὰ μαρμαρίται ἔργατα δὲ καὶ μάρορα ἀπενεκαί, καὶ * μαρμαρίται, et καὶ πιστεῖται τοῖς λεγόμενοι παρὰ τῶν Φωτίη (Edd. Ey.). Αὐ δὲ παρὰ τῶν Πλάτῆ (Π, 8.) μαρμαρίται, καὶ τοῦ ἑσού μαρμαρίται, εἶδει εἰσι γυναικῶν. Μαρμαρίται, Philostr. 3, 53, 57. * Μαρμαρίται: (sic.) Orig. 3, p. 450." Edd. " * Μαρμαρίται, Steph. Praef. Glon. Lapis dicitur, ad Ammian. 1, 592, 393. * Μαρμαρίται, Lobbeck. Aj. p. 357. Μάρθο, Jacobs. An. marv. 208.; Anth. 9, 410." Schaf. Ms. " Μάρθο, Philostr. 913." Wakef. Ms. " * Αμάρθο, δ, h. Margaritis carena." H. Steph. " * Κατάρθο, (δ, h.) Const. Manass. Chron. p. 3, 45, 97." Boissonad. Ms.

"* ΜΑΡΤΕΛΑΙΑ, τὰ, Cosmas Indicop. 11, 9. ubi perperam * ἀράλλια, i. q. * Μαρμαρίται, Plinio 13, 4. Margrides, Voss. ad Melan 277." Edd.

"* ΜΑΡΠΙΤΙΣ, Vitis species est, Hes. Sic Μαρπίτις ὄνειρος ap. Athen. 2. nomen id adeptus a Mares, Fonte Alexandria." H. Steph.

"* ΜΑΡΙΖΕΥΣ, Lapis quidam, qui aqua instillata ardet, Hes." H. Steph.

"* ΜΑΡΚΑ, Gallorum lingua Equus, Paus. 10, 19." H. Steph.

"* ΜΑΡΚΙΑΤΟΝ μέτρον, Trall. 1, p. 9, 14." Edd.

"* ΜΑΡΝΑ, Virgo, Steph. B. 194. Μάρνα, h. affertur pro Μανῆ: sed sine ullo testimonio." H. Steph. " Schol. Oppian. p. 11." Wakef. Ms.

"* ΜΑΡΝΑΣ, Schneider. Lex." Edd.

"* ΜΑΡΟΝ, Montis et Herbae nom., Hes." H. Steph. " Diosc. 3, 49. Plin. 12, 24. Teucrum Marum Linn." Edd.

"* ΜΑΡΟΥΑΙΟΝ et Μαιουλιον, e Psello affertur pro βουδαίον." H. Steph. " * Μαρούα, τὰ, Trall. Ep. de Lumb. " Edd.

"* ΜΑΡΟΥΖΙΟΝ, Gl. Vulg. " Edd.

"* ΜΑΡΟΝ, Ηεσυχίο ἐργαλίον αερόπυρον, Instrumentum ferreum. Simile quid esse dicitur Martha ap. Columellam." H. Steph.

"* ΜΑΡΣΙΚΟΣ, Gl. Mersicus." Edd.

"* ΜΑΡΤΙΟΣ, Plat. Numa 156, 157. Dionys. H. 1, 124." Edd.

"* ΜΑΡΤΑΝΔΙΝΟΙ, ap. Etyim. et Μεγαθύροι ap. Athen. legitur: perperam pro Μαρμαρίται: et tum ap. eund. Athem., tum ap. Eust. et Steph. B. scriptum est: ap. quae Steph. est Μαρμαρίται, pro Μαρμαρίται, et Μαρμαρίται: ut fem. Μαρμαρίται ac Μαρμαρίται. Fuerunt olim hi Martiandini ab Heraclio in servitium redacti, ut et Εδωρα a Ξερα-

tatis: unde sicut *ΕΔαιες*, ita *Μαριανοί* vocantur *Μαίρηια*, Servi. Euphor. [ap. Athen. 263.] eos *δωροφόροι* appellat, *δωροφόροι* *καλλότατοι*, * *θεοφρίδου* *ἀνακτας*: sicut et Callistratus Aristophlancus scribit, quod τῶν *Μαριανῶν* vocantur *δωροφόροι*, ἀραγόντες τὸ κερὰν τῆς ἀπὸ τῶν οἰκιστῶν προσηγορίας, et Spartiatas ἐπὶ τῶν Ἑλλάνων fecerunt, Thessali ἐπὶ τῶν *Πελοπόννησος*, Cretenses ἐπὶ τῶν *Κλαυονῶν*. Hæc inter alia Athen. 6. ubi plura vide de isdem. H. Steph. * *Æsch. Pers.* 941. Edd. * Ad Timæi Lex. 214. * Schæf. Mss.

* *ΜΑΣΚΗ*, *Hyoscyhio* ἄελλα, Ligo, Bidens. * H. Steph.

* *ΜΑΣΟΥΧΑ*, Herba, Trall. 7. p. 106. Edd.

* *ΜΑΣΗΤΑ*, Eid. τὸ ἑδρῖον τῶν πρώτων πέταλα, Prima silphii folia: recte: scribit enim et Diosc. silphii radicem dictam a quibusdam esse *μαρίδαρον*, folia autem *μάσσητα*. Idemque Plin. 19. 13. de silphio, Hujus folia, maspetum vocabant, apio maxime similia: ex his Theophr. H. P. 6. 3. Τὰ δὲ φύλλα, ὃ καλοῦσι μάσσητα, ἔρπον ἐφ' ὅσπιν. Perizonia ap. J. Poll. *Πλάτωνος* πορ *μάσσητον* scriptum est, et *μάσσητον* pro *μαρίδαρον*. * H. Steph. * Ad Phalar. 321. * Schæf. Mss.

* *ΜΑΣΣΑΓΕΤΑΙ*, Jacobs. Anth. 7. 6.; Proleg. 35. * Schæf. Mss.

* *ΜΑΣΣΑΑΠΗΤΙΚΟΣ*, [δ, ὄν.] Heyn. Hom. 8. 658. Wassenb. ad Hom. 139. * *Μασσαλίτης*, ad Diob. S. 1. 714. * Schæf. Mss. * *Μασσαλιτικός*, Diob. 4. p. 310. Hippocr. 626. * Edd.

* *ΜΑΣΤΡΟΙ*, ap. Rhodios * *βολευκῆρες*: at *Μαστρῖα*, Hes. auctore, αἰ τῶν ἀρχόντων εἰδίηται. * H. Steph.

* *ΜΑΤΙΣ*, *Hyoscyhio* μέγας: addens, quosdam accipere et τὸν βασιλέα. * H. Steph.

* *ΜΕΓΑΛΑΡΤΟΣ*, Ptolæmo ap. Athen. [109.] scribit ἐν Σαλαμῶν ἐφ' ἑσπερίῳ *Μεγαλαρῶν* καὶ *Μεγαλαρῶν* μέγαν ἀγέλασμα ἄριστην, Magnorum panum datoris. *Ἰσθμ. Μεγαλαρῶν*, Festum magnorum panum. Tradit enim e Semo Delio, τῶν ἀγώνων ἐπὶ ἄριστον προσηγορίαν, Thesmorphoria fieri solitas: ac Festum, quo offeruntur, appellari *Μεγαλαρῶν*: eos vero, qui offerunt, caute se offerre *Ἀγαλῶντες* ὁρίσται *ἐπιλαῶν τῶν κατὰ τῆς γῆς*. * H. Steph.

* *ΜΕΓΑΡΑ*, Loci nomen: ita enim dicitur Urbs quedam Isthmi vicina, media inter Peloponnesum, Atticam et Beotiam. Ejus Cives dicuntur *Μεγαρεῖς*, Lat. Megarenes. Est inde POSS. *Μεγαρεῖς*, [δ, ὄν.] Megaricus, [Aristoph. A. 521.] at *Μεγαρεῖς κερῆρας*, *Μεγαρεῖς πῶδισται*, *Μεγαρεῖς θύναοι*, quorum Megaris copis est. At *Μεγαρεῖς* σέγγεγες, Proverb. de meretricibus, teste Hes., qui et aliud Proverb. affert, *Μεγαρεῖον δάραρον*, pro Fictitis lacrymas, quod multa ap. Megarenes nascerentur cæra, que non verus ciant lacrymas. Item ἄ *Μεγαρεῖς* dicitur pro ἄ *Μεγαρεῖς γῆ*, Megarica terra, Megarensium ager: que ut *Μεγαρεῖς* nominatur: non *Μεγαρεῖς* et *Μεγαρεῖς* synonymia sunt. [* *Μεγαρεῖς*, Eust. 112. 31.] Est inde et VERB. *Μεγαρεῖω*, Megarenes imitari s. sequor. (Diog. L. I. p. 249.) Aristoph. A. [822.] *Κλάων Μεγαρεῖς* ὄντ' ἀρίστην τὸν οἶνον; Megarensium modo bebis: quippe qui cum hostis sis, adeas huc commare et porcos vendere. Nisi malis, Pœnas dabis et lacrymaberis, ut qui Megarensium factionem eum hostis secutus sis. Sunt inde et localia ἈΠΥ. *Μεγαράει*, et *Μεγαροῖ*, ET [ap. Athen. 13. 6.] *Μεγαρόθεν*: quorum primum signifi. *eis Μεγάρα*, Megara: secundum, *eis Μεγαροῖς*, Megaris: tertium, *ἐκ σ. ὄντ' Μεγαρόν*, Megaris, E Megarensium agro. * H. Steph. * *Μεγαρεῖς*, Chardon Magaz. Encycl. N. 1. 1796. p. 94. Bergler. Aleiph. 370. *Μεγαρεῖς*, Jacobs. Anth. 7. 261. *Μεγαρεῖς*, Brunck. Aristoph. 1. 73. 2. 116. 202. T. H. ad Plut. p. 274. Argum. Acharn. *Μεγαρεῖς*, Fischer. ad Weller. G. G. 2. 219. * *Μεγαρεῖς*, Huscch. Anal. 294. *Μεγαρεῖω*, Tyrwh. ad Aristot. Poet. 174. *Μεγαράει*, Acharn. 524. *Μεγαροῖ*, 738. Toup. Opuse. 2. 284. Koen. ad Greg. 169. *Μεγαρόθεν*, Brunck. Aristoph. 1. 68. 2. 202. Lucian. 1. 627. Chardon Magaz. Encycl. N. 1. 1796. p. 104. * Schæf. Mss.

VOL. I.

* *ΜΕΓΑΣΥΠΝΟΣ*, Utae species in Cuido, Hes. * H. Steph.

* *ΜΕΖΕΑ*, rō, Padenda, Verenda, Gentiana magbra. Hesiod. E. [510.] de brumali tempore, *ὄμβρα δὲ φρίσσειν, οἶμος δ' ἐπὶ μέζῃ ὄμβρα*, i. e. ἐπὶ τῇ αἰθρία. Apud Hes. oxytonus *Μεζῖο*, exp. *αἰθρία*. * H. Steph. * Cf. *Μέζιο*, Barker. ad Elym. M. 960-1. ubi * *Ἐδμήζοι*. * Edd. * Koen. ad Greg. 253. * Schæf. Mss.

* *ΜΕΑΚΑ*, ἄ, p. Ἐγίν. esse dicitur *ὡς ἐν δαί γλάκωσι*, idemque Galeno, qui case dicit ἐν τῶν ἐν *Ῥώμῃ* εἰδομένων *ἰνερμάτων*, ut et τὸ ἀργύραλο,estate præcipue comedi solitum stomachi refrigerandi causa. Paxanus ap. Geop. 18. fin. melcum bonum fieri scribit, si hoc in vase, quo prius aceto bullierit, infundatur. Vide I. Sed v. h. licet ab istis Lat. esse dicitur, tamen ap. Lat. non invenitur: ut recentem fuisse suspicio sit. Saxones et ceteri inferioris Germaniæ incolæ Lac simili nomine appellant. * H. Steph.

* *ΜΕΑΚΑΡΤΟΣ*, Hercules Phœnicibus dictus, teste Philone Ebyl. Scaliger. ad Esach. * Gataker. Mss.

* *ΜΕΑΚΙΟΝ*, *Hyoscyhio* κήρη, Fœni: et *πύργιον*, Ludicrum. * H. Steph.

* *ΜΕΝΕΔΗΜΟΣ* ap. Cynthios, Clem. Alex. Protr. p. 35. * Edd.

* *ΜΕΝΕΤΑΙ* s. *Μενεταί*, Servorum quoddam genus ap. Theophrast. qui postea *Βενεταί* s. *Πενεταί* dicti sunt. * Schweigh. Mss. * Athen. 364. * Edd.

* *ΜΕΝΙΣΤΗΠΙΟΝ*, Gl. Delico, leg. *Δελφικά*, Vide *Μενιστήριον*. * Edd.

* *ΜΕΝΟΥΦΙΣ*, et *Ἐμαουθῖς*, Barker. in Classical Journal 29. 169. * Edd.

* *ΜΕΡΑ*, *Hyoscyhio* ἴσχυρα, Oculi. * H. Steph.

* *ΜΕΡΚΑΙΝΟΣ* s. *Μερκαῖνος*, Roma ubi dicitur fuit ἄ *ἑρμῆλοισ* *οἶος*, qui Februarius inscribitur, a Numa institutus. Vide Plut. Numa 331. Casare 1349. * H. Steph.

* *ΜΕΣΟΔΟΜΑ*, Læconibus γυνή, Hes. Sed suspecta hæc reddit quæ paulo ante leguntur ap. Eust., *Μεσῶντες γυνῆς*. Quare *ἑρῆστῶς*. * H. Steph.

* *ΜΕΣΣΗΝΙΑΚΟΣ*, ἄ, ὄν., Strabo ad 426. 550. * Edd. * Ad Pans. 363. * *Μεσσηνῶν*, ad Diob. S. 1. 452. 511. 2. 54. 499. ad Phalar. 308. Jacobs. Anth. 8. 107. 178. 2. 44. *ἄντ' ad Pans. 1. 547. * Μεσσηνῶν*, * *Μεσσηνῶν*, * *Μεσσηνῶν*, ad Charit. 234. Casaub. ad Athen. 1. 21. ad Herod. 729. ad Diob. S. 1. 409. 452. 462. *Μεσσηνῶν* conf. cum *Μάλας*, ad Diob. S. 1. 702. * Schæf. Mss.

* *ΜΗΔΕΑ*, *Hyoscyhio* non solum *βουλόγισται*, Consilia: ut, *Ἐν κρη δὲ βουλόει τὸ γενεῖσθαι, μέδω δ' ἀνδρῶν*: sed etiam τὰ αἰθρία, Padenda, Verenda, ut, *Μέδω δ' ἑρῆστῶς ἄντ' ἐπὶ δαίμονος*. * H. Steph. * Manetho 6. 297. Eust. 558. Cf. *Μέδω*, Oppian. K. 4. 441. * Edd. * Porson. Phœn. 865. Anton. Lib. p. 118. Verh. * Schæf. Mss. * Urina, Oppian. K. 4. 441. * Wakef. Mss.

* *ΜΗΔΟΣ*, ἄ, Medus: Filius Medæe, a quo *Μέδω* dicti sunt Populi, qui Caspijs adjacentem portis regionem incolunt, at Persæ a Persæ ejus fratre, regione habitantes viciniam. Illorum regni DICITUR *Μέδω*, Media: pro *Μέδω* χῆρα, Media regio: ex ADJ. *Μέδω*, [α, ὄν.] Medius: e quo *Μέδω*, s. *Μέδω* *ἄνδρες*, dicuntur ἄ *Μέδω*, Medi, qui a Medo originem trahunt: auctore Steph. B. Hes. autem *Μέδω* exp. *μαλακία*, Molli: procul dubio a vitio ejus gentis: fuisse enim eos *μαλακῶν* αἰ *ἄνδρων* tam in cultu corporis, quam in victu, præter quodam Athen. tradit 12. Rursus Hes. et Herban quibusdam hoc nomine esse ait, necnon alios *Μηδῶντες*. De herba vide Diosc. 4. 18. e quo hæc Plin. 27. 12. init. Medion folia habet indis sativæ, caulium tripledem, et in eo florem grandem, purpureum, rotundum, semine minuto, radicem semipedalem: in saxis opacis nascitur. [Campanula Lacinata Linn., Michauxia Campanulata.] Meminit idem et Medæe genitricis, 17. 10.: Medæa nigra est, a Medæa illa fabulosa inventa: habet venæ aurei coloris: sudorem reddit corti, saporem autem vini. Præter hoc *Μέδω* a Medin deriv. ET *Μηδῶς*, [γ, ὄν.] Medicus, Medorum proprius: ut

Μελίος σπυλί, Amictus s. Habitus Medicus. Et Μελίος Πράσιος, Medica herba: sic dicta ἀπὸ τοῦ ἐν Μελίῳ βλάσθησεν. Quod magna eius in Media copia sit: maxima praedita vi nutriendi equis, inquit Strabo 11. et ex eo refert Steph. B. Sic et Plin. 18, 16. Medica externa etiam Graecia, ut a Medica advecta per bella Persarum, quae Darius intulit. Sed vel in primis dicenda: tanta dos reus est: cum uno satu amplius quam tricenis annis duret. Similis est trifolio, quale foliisque geniculata: quicquid in caule assurgit, folia contrahuntur. Vide et Caton. R. R. 42. Varro. 1, 42, 2, 2. Columell. 2, 2. item Aristot. H. A. 8. et Diosc. 2, 177. Rursus Strabo 1. c. Fert, inquit, Media et τὸ σπυλίον: unde succus ejus dicitur Μελίος σπυλί, Medicus succus: Cyrenaeo non multo inferior, nonnullam et praestantior. Idem est ap. Steph. B. Est et Μελίος μολία, Medica malus: et Μολίαι μολία, Medicum malum: de quibus vide in Μολος, et Plin. 12, 5, 11, 35. ubi tamen malum Medicum vocat, nec aliam arborem in Medis laudari ait. Quin et Virg. Georg. 2. Media fert tristes succos tardumque saporem Felicis mali: quod non praesentium ullum, Pocula si quando saevi infecere nocentia, Miscuerunt quae herbas et non innoxia verba, Auxilium venit, ac membris agit atra venena. Ipsa ingens arbor, faciemque simillima lauro, Et, si non alium late jactaret odorem, Laurus erat: folia haud ullis labentia ventis, Flox aprima tenax: animas et olentia Medis Ora fovent illo, et senibus medicantur anhelis. Item Μελίος ἔρως, Medica avis, dicitur à τρωός, Pavo, quod e Media in haec ceteriora loca sit transvectus. Plur. τὰ Μελίωσιν ap. Historicos pro Res contra Medos gesta, Bella Persica. Aristot. Polit. 5. Μερὰ τὰ Μελίωσιν. Ibid. Μερὰν ἔστρωσαν τὰν Μελίωσιν. Et rursus, Ἐν τοῖς Μελίωσιν. Inde Μελίωσιν, Medorum occisores, in bello suo, contra eos, s. contra Persam, gesto. Epigr. Pro Μελίωσιν, s. Μελίωσιν, dicitur etiam Μελίωσιν, cupus Steph. B. meminit: ut Μελίωσιν γὰρ, Μελίωσιν χύμασιν. Denique a Medis est VERB. Μελίωσιν, Medos imitor. Item Medos sequor, h. e. Medorum partes sequor, Cum Medis s. Persis facio. Xen. E. 3. Ὅτι μάλιστα Ἐστρωσαν μολίωσιν ἔρως. [Thuc. 3, 62.] Unde VERBALE Μελίωσιν, ὁ, Cum Media s. Persis facio, Herod. [8, 92.] Ἐστρωσαν Αἰγυπτίους Μελίωσιν ἀνὰ δειψάν. H. Steph. " Cf. 4, 165. Μελίωσιν, Diosc. Notha 442. Glossar: Μελίωσιν χύμασιν Medica. Μολίωσιν Citreum. Μολίωσιν ἴδιος, Trill. 9. p. 165. * Μολίωσιν, Strabo 764. Barker. ad Elym. M. 1083." Edd. " * Μελίωσιν, Act. Traj. 1, 199. Μελίωσιν, Bergler. Alciph. 175. Jacobs. Anth. 10, 11. Μελίωσιν, Thom. M. 711. Persae, Casanb. ad Athen. 110. Μελίωσιν, Schneider. ad Xen. K. A. 112. 117. ad Diod. S. 1, 637, 2, 388. 389. ad Lucian. 2, 41. 61. Μελίωσιν, Diod. S. 1, 210. Τρωὶ Μελίωσιν, Toup. Opusc. 2, 297. Τα Μελίωσιν, Boissonad. Philostr. 343. Comparat., Hutchinson. ad Xen. K. II. 10. * Μελίωσιν, Monum. Byz. 19. Μελίωσιν, 20. 30. Lilius Bass. S. Μελίωσιν, ad Herod. 502. Μελίωσιν, Paus. 1, 242. * Μελίωσιν, Bergler. Alciph. 175. Simonid. 28. * Μελίωσιν, Callim. 1, 489." Schaf. Mss. " Μελίωσιν, Schol. Eschbin. p. 260. * Ημίμολος, Genomus et Apul. ap. Wessel. ad Herod. 1, 91. Euseb. P. E. 213." Edd.

" ΜΙΑΟΣ, ὁ, Melos: Insula una e Cycladibus, in qua Urbs ejusdem nominis. Ejus Civis, Μελίωσιν, Melinus. Ab Aristoph. N. [830.] Socrates vocatur Μελίωσιν, non quod e Melo oriundus esset, sed quod videretur facere cum Diogeni Melio, qui " ἄβιος habebatur: positio τῆς γῆς Μελίωσιν pro ἄβιος καὶ ἀπερίτῳ ὡς Διογένης ὁ Μελίωσιν. Apud Eund. [O. 186.] Proverb. Μελίωσιν ἄβιος, Melia fames, pro Maxima: quia talis olim Melina prestisse dicitur. Ab hac ipsa insula denominata Μελίωσιν γῆ, Terra Melia: coloris cinerici et Eozia, non medicis tantum usitata ad corpus reddendum rursus, sed pitecibus etiam ad diuturnitatem colorum. Vide Diosc. 5, 180. Vocatur eadem et Μελίωσιν. Ita enim ap. Plat. de discern. Amico et Adul. Apelles pictor Megabyso volenti aliquid discernere de lineis et umbra, respondit, Ὅμοιόν τῃ σπαύρασιν ταῦτῃ τὰ τὰ μολία τριβούτα: A Theophr. de Lap. [400.] nominatur et Μελίωσιν et Μελίωσιν: ubi etiam dicit pictores ea uti quod sit color, ἀπὸ τοῦ ἄβιος ἔρως καὶ πνεύμασιν

καὶ λείωσιν. Apud Hippocr. vero de Ule. μολίωσιν ὄμοιόν. Gal. exp. τῆς ἀπὸ Μελίωσιν χυλαίταις ἑστρωσίν: quoniam eod. lib. bis pro eod. dicit, ἑστρωσίν μολίωσιν: attestante et Diosc. τῆς Μελίωσιν γῆς esse ἑστρωσίν τῆς δούρασιν, Aluminosa vi praeditam. Lat. τῆς Μολίωσιν γῆς appellat Melinum: ut Plin. 35, 6, 7. et Paul. Juris. Pand. 31. de Legati 3. Ita Vitruv. 7, 7. Melinum nomen habet ex eo, quod ejus vi metalli insulae cycladi Mabel dicitur esse. Necess. Plant. Mostell. Neque cerussam, neque melinum, neque aliam officinam. § At Μολίωσιν, Ηεσυχίο ἀπέρωσιν, Αἰθίοι Μολίωσιν est Urbis Thessaliae vicina Trachini: cujus incolae dicuntur Μολίωσιν, et tradit Schol. Soph. Trach. p. 338. qui ab isdem et Μολίωσιν ἑστρωσίν denominari scribit in Philoct. p. 410. Ab eadem urbe dicta Μολίωσιν ἀπὸ τῆς Soph. Trach. p. 355.: et Μολίωσιν εὐλασιν a Schol. ibid., qui etiam addit, cum ἄβιος dixisset pro ὄβιος. Mentio horum ap. Steph. B. quoque, qui Μολίωσιν esse dicit vicum Acaepaniae. H. Steph. " Μελίωσιν, ad Herod. 548. Μ. νότος, Theog. 680. Μ. ἄβιος, Brunck. Aristoph. 2, 144. Μελίωσιν, Nymphas, ad Anton. Lib. 208. Verb. Μελίωσιν, Regio, Wessel. Diss. Herod. 126.: ad Herod. 598. 603. Soph. Trach. 656. Pictorum, Plat. Mor. I, 222. Μολίωσιν, Bergler. Alciph. 302. Μολίωσιν, ibid. ad Anton. Lib. 208. Verh. Soph. Phil. 725. Villanis. ad Long. 200. Μολίωσιν, Soph. Phil. 4. Brunck. Aristoph. 1, 73. Conf. cum Μελίωσιν, Kuster. 190. Μολίωσιν, Μαλίωσιν conf., Bast Lettre 114. Μαλίωσιν, Μολίωσιν, Sonten. ad Catulli Eleg. ad Maniliu 52. [Gott. Anz. 1789. 73. St.] ad Herod. 562. 633. ad Diod. S. 1, 405." Schaf. Mss. " Μελίωσιν, sibi. Terra, Ezech. V. H. 71. Color quis, Plat. 2, 58. Μολίωσιν, East. II. 797. 5." Μολίωσιν, i. η. Μολίωσιν, Long. p. 88." Wakef. Mss.

" * ΜΗΝΙΣΤΗΡΙΟΝ, Gl. τῶς Τριβουλίου, Abaci delphica. Vide Μηνιστήριον." Edd.

" ΜΙΔΑΣ, Midas: Rex Phrygiae olim ditissimus: a quo Μίδαι denominatur ἡ παραλίωσιν, Πρυδίνος: item ὁ φάλοσιν, quod ille ausi esset cupere. Est etiam Nom. εὐκαίωσιν βίβωσιν, Hesiod. et Suid. unde esse volat Prov. Μίδαις ἂν ἐν εὐκαίωσιν βίβωσιν. [An leg. εὐκαίωσιν τῇ] Ita vocatur etiam θεοδίασιν τῆ δειψίνος τοῦ εὐκαίωσιν, Bestiula quaedam fabae pendeus, teste Hes. necnon Theophr. C. P. 4, 16. Ὅτι τὸν παρὸν καὶ αἱ εὐκαίωσιν, τὸν εὐκαίωσιν, ac generant: 2 δειψίνος, τὸν ἐπὶ τινος αὐτοῖωσιν μίδαισιν." H. Steph. " Μίδαισιν, ὁ, Theoc. 13, 20. 24, 1." Edd. " Μίδαισιν, Jacobs. Anth. 7, 409. ad Diod. S. 1, 229. Nom. jactus tesserarii, Toup. Opusc. 1, 267.: Emend. 1, 406. De gen., Bast Lettre 37." Schaf. Mss.

" ΜΙΘΑΙΚΟΣ, Soidre ὁ ὀραγίωσιν: alioqui est Nom. propr." H. Steph.

" * ΜΙΘΡΙΑΤΙΚΟΣ, ὁ, ὄν, Athen. 322. Strabo 760. 840. 960. * Μιθριατικὸς, ὁ, Strabo 913. a v. * Μιθριατικὸς, ὁ, ὄν, Trall. 5. p. 77." Edd. " * Μιθριακός, * Μιθριακός, Laurus, App. ad Diosc. 443. * Μιθριακόν, Scordium, 458." Boissonad. Mss.

" ΜΙΑΗΣΙΟΥΠΙΕΣ, (τῶ), Milesio opere factum, s. Milesiaco officio: celebrant enim Milesii artifices: a quibus et Μιλήσια σπυρία. Laudantur etiam Μιλήσια ἔρως, et Μιλήσια κεντροσίν. Est autem Milesus Urbis Asiatica." H. Steph. " Μιλήσιουπιοί, Athen. 486. * Μιλήσιουπιοί, ὁ, ὄν, Lucian. Apot. 558. Plat. Cratyl. 3, 294. * Μιλήσιουπιοί, Strabo 861. 863." Edd. " Μιλήσιουπιοί, ad Herod. 543. ad Diod. S. 1, 492. Μιλήσιωσιν, ad Charit. 248. M. σπυρίασιν, M. ἔρως, Valek. Adoniaz. p. 406. Meurs. ad Apoll. Dysc. 67. Bergler. Alciph. 27. Οἰωσιν τὰ Μιλήσιωσιν, ad Herod. 396. Μιλήσιωσιν, Μιλήσιωσιν, Koen. ad Greg. 280." Schaf. Mss.

" ΜΙΜΑΙΚΥΑΟΝ, τὸ, dicitur ὁ καρπὸς τοῦ κάρυον, Fructus arbuti, Pomum arbuti: simile persulo. Theophr. ap. Athen. 2, [35.] Κάρυον ἂν τὸ μιμαϊκὺν φάροσιν τὸ ἐδεδίωσιν. Amphip. ibid. Ἡ πέποιτος πεποκίωσιν, ὡς ἄβιος, ὄμοιόν: Ὁ γὰρ τὸν ἀπὸ τῶν, ὁ εὐκαίωσιν μιμαϊκὺν. Ibid. Theophrastus, Τρίγωνος ἄβιος καὶ πέποιτος μιμαϊκὺν. Varie peccatur in h. v. scriptura: alieubi enim μιμαϊκὺν pro eo reperitur, alieubi μιμαϊκὺν, alieubi μιμαϊκὺν, alieubi aliter: sed

omnes eæ scripturæ mendosæ sunt: hæc non ap. East. solum et Athen. extat, sed eam confirmat etiam series alphabetica Hesychiani Lex. "H. Steph. "GI. * Μαρίσκιον. Fraga." Edd. "Μαρίσκιον, Jacobs. Auth. 8, 205." Schæf. Mss. "Athen. 50." Wakef. Mss.

"MIMAZTA, Hesychio ἄγρια λάχανα, Sylvestria olea." H. Steph.

"MINYON, Hesychio τὸ βλίτον, Blitum: et ἀρμαίνουσι τῶ: item τὸ κινεῖσθαι, quod Lat. Minium." H. Steph.

"*MINOS, *Μινός, Barker. ad Etym. M. 1083." Edd.

"*MIPHTZAI, Hesychio πλοῦσαι, Luto obducere." H. Steph.

"*MIPEA, Hesychio λάχανα, Olera." H. Steph.

"*MIPKA, Hes. pro εἰσάθῃ, ποικιλῆ ἄνθεσι." H. Steph.

"*MITYALON, Lacedæmonii vocant ἔσχατον ἔσχατον, Hes." H. Steph.

"*MINAPON, Hesychio μαλακὰ, θυμῆραι, ἄσθ. Melle, Animo gratum, Jucundum. [Schneider. Lex.]

Exp. etiam κίρην: quomodo et Μόρφος a Boeotis vocari et εὐκλυστον sit, Scopos." H. Steph.

"*MNAZTHP, dictus fuit Mensis quidam, Hes." H. Steph.

"*MOΓIAD, Laconice pro μέλι, Aristoph. A. 1003. ut * Ἀδικαία, * Ξεναιαία." Edd.

"*MOAA, Hesychio στρέματα, Stramenta s. Stragula." H. Steph.

"*MOIOS, Hesychio σκαθρός, Tetriciosus, Vul-tuosus." H. Steph. "Vide Ἰσῆος." Edd.

"*MOITOI ἔντημα, ap. Hes. ut Cujatius quoque Obs. 11, 37, e Sophr. affert μετὰ ἔντημον: ex hoc proterbo derivari posse dicens Lat. Mutuus: idemque Proverb. Siculum ap. Hes. sic legit, ἢ γὰρ χρεῖα μετὰ τὴν ἴσση χρεῖαν." H. Steph.

"*MOAION, J. Poll. 10: Tarentinorum lingua scribit vocari τὸν βῆσαν ἀσπὸν, Utram e bubulo corio: unde Vulcanum a Theodorici dicit φασσῆσθαι μαλγί-ων χροῖσθαι, Follibus coriaceis." H. Steph.

"*MOAIS, ἢ Venus, Nic. Damasc. p. 20 (=429): Καὶ ἐκώμοσε τὴν τε Βῆσαν καὶ τὴν Μόλιν ὅτιαι γὰρ τὴν Ἀρσῆτην καλοῦσι Βασιλλάνους." Edd.

"*MOAOΣΣOΣ s. Μολοσσός, ap. Metricos Pes quidam dicitur, nimirum ἄ * τριμῆρος, qui tribus longis syllabis constat. Nomen acciperse fertur a Molosso Pyrrhi et Andromachæ filio, qui cantilenas quosdam hoc carminis genere in Dodonæo templo recitari.

Μολοσσοί vero s. Μολοσσοί, Populi sunt Epiri: quo-rum Regio Μολοσσία dicitur: necnon Μολοσσία, ut Piat. Probl. Hell. Πικρὰν περὶ τῆς Μολοσσίας. Inde Μολοσσιδὲς κῆρας ap. J. Poll. que Xen. K. Μολοσσιὰ κῆρας: Athen. 7. Μολοσσιὰ κῆρας. Horat. domus alta Μολοσσις Personum canibus: at Virg. subst. Veloces Spartæ catalos æceremque Μολοσσῶν. At μολοσσὴ ἔρμυλια a pede molosso dicit: ap. Athen. 14. Δάκρυον, ἰαμβικὸν, μολοσσικὴ ἔρμυλια, εὐροῦξ." H. Steph. "Μολοσσός, Aristoph. ὄ. 448." Edd. "Canis Molossus, Bergler. Alciph. 379. Μολοσσός, Thom. M. 725. Μολοσσός, Μολοσσ., ad Herod. 423. * Μολοσσός, Markl. Suppl. 367." Schæf. Mss. "Μολοσσός, Valde longus, Hebraest. 82." Wakef. Mss.

"*MOSSYN, Hesychio τῆρος, ἑσάλξι, Turris, Propugnaculum. Sed peculiariter dici voluit de Turri lignæ, de Propugnaculo lignæ: necnon de Muro lignæ. Unde Μοσσύνους appellentur Qui in lignis turribus sedes suas et domicilia habent. Testis Apoll. R. 2, [379. 1019.] Τῆ δ' ἐπι Μοσσύνους ἡμῆραι ἔλασαν Ἐξείρη φερον ἰσπαρίας τε ἕρματα, Δασυ-ρέους τῆροισιν ἐν αἰκίς τεκταμένους Κάλυμναι καὶ τῆροισιν εἰσπαρίας, οὐκ ἐκάλοναι Μοσσύνους: καὶ δ' αἰκίαι ἐπίνοισιν ἐθεον ἴσσαι. Idem μῦθος vocat Sælem Πνευματ. Tribunal s. Suggestum ligneum, 2, [1027.] Αἰ-κίαν ἐν ἑστέτη βασιλευσὶ μῦθος πασσῶν Ἰθίας πολέσει δίκαι ἁλοῖσι δοῦσσαι. A Mossynærcis, gente Pontica, Didymus Μοσσύνους dicit scribit ἑλκῶνος πύνακος, κοσῆρος μεγάλου, adeo ut in his etiam ἐλκῶνα μῦθος dicitur quoad: s. μῦθόν τινι ἑλκῶνα μεγάλου: proculdubio quod ap. Mossynærcos ejusmodi dicit ferent.

AT Μοσσύνους, Hes. exp. μῦθος βασιλευσὶ, Turde mandare." H. Steph. "Μόσσα, rd, Nicet. Annal. 15, 7. Μόσσιν, Dionys. H. 1, p. 21. Strabo 825: Μόσσιν, Lycophro 435. Dionys. Perieg. 795. Μοσσύνους, Aristot. de Mirab. Ausc. 1, 1155. Strabo 1, c." Edd. "Μόσσιν, ad Diod. S. 1, 666. Brunck. Apoll. R. 90. ad Dionys. H. 1, 70. Μόσσιν, Μόσσιν, Ruhnk. Ep. Cr. 207. Wessel. Herod. 248. 357. 378. 543. Μοσσύνους, Mæven., ad Charit. 326. Brunck. Apoll. R. 91. Wakef. Herod. 51. ad Diod. S. 1, 666. Ruhnk. l. c. Wessel. l. c. Ἔς Μοσσύνους, Merrick. Tryphiod. Angl. p. 23. Μοσσίν, Ruhnk. l. c. Wessell. l. c. * Μοσσύνου, ad Herod. 378. * Μοσσύνου, Act. Traj. 2, 250." Schæf. Mss. "Μόσσιν, Orph. Arg. 740." Wakef. Mss.

"*MOETHNOS, Adj. dubie auctoritatis et si-gnif. ap. Athen. 52, ubi de nectibus (πῆλι καρπία,) apert. ait, ut quidem vulgo legitur, Κακῆτος δὲ τῶν αἰλ μῦθῶν κῆτος: ubi quod pro αἰ μῦθῶν leg. * Πρωτοκῆτος censuit Salmas., ea quidem insensu videretur conjectura: nam particula αἰ recte ibi posita est, nec loco movenda." Schweigh. Mss.

"*MOYTAON, rō, * Μοσῦλῶν, Genus cinnamomi, Diosc. 1, 15." Edd.

"*MOTTOΦAIIA, ὄ, Sacrificium, quod Salamin, Urbe Cypri, peragi solet. si. Suid. unio s. scrip-tum, eodem modo explians." H. Steph.

"*MOYTAI, Nic. Damasc. 116. "Ὁ ἐλαζόμενα περὶ τὴν λίμνην, φησὶ ἄν' αἰτῆς Τηροῦ τὴν ἐκείνη, ὄλεγε γὰρ Νηρηῶν ἀκούσας, ἦε καὶ Μοσῖται Ἀσπί ἀκούσας, καὶ μόνον ἐδύδαθη, κ. τ. λ." Edd.

"*MYAION, Hesychio i. q. ἐλλῶν, h. e. κατῆ-λον, σκαλῶν, σπυρίλων, Curvum, Tortuosum, [Schneider. Lex.] Dicit esse etiam Piscis speciem: et Pro-verbio dici de Eo, qui surditatem simulat, cum ta-men audiat: fuisse vero et Comediarum scriptorem hoc nomine. Eust. inter hæc discrimen facit: παροξύτων quidem enim dici Μόλων Comediarum illum scriptorem, qui miniatum personarum usum repererit: oxytonus vero μῦθος vocari τὸν δευτερο-μῦθον τῶν ἴδων, Eum, qui oculis est distortus, Strabonem. Apud Athen. 14. μῦθῶι sunt etiam Placentaria species. Ibi enim tradit ex Heracleo Syracusio περὶ Θεσπυρίων, Syracusis τὸν πωτελοῦν τῶν Θεσπυρί-ων s. sesamo et melle confici ἰσθήμια γυμνασίου, que per universam Siciliam vocari μῦθῶν, et cir-cumferri deabus, sc. Cæteri et Proterpæ: ut sint Placentæ, que pulsem s. pectinem muliebrem ina-gine representant. Apud Gal. vero de Alim. 3. Eὶ τὸ τῆριχον εἰς τῶν Πιστιῶν ἔκτερας, ἢ ἐκάλουσι μῦθῶν: proculdubio de Piscis genere, quod Μόλων nominatur. Oppianus, ut tradunt nonnulli, hunc μῦθῶν * Platæcum appellat, cum majusculus est: Gnotidius, cum pusillus: a Gr. vulgo * Mylocoripon vocatur, Moigus. Ita illi. Sæpe Athen. 3, e Dorico refert quos pisces nonnulli μῦθῶν vocant, ab aliis appellari ελατισσακῶν, ab aliis γυμνασίου, utpote qui idem sint. | At Μόλων, Hesychio λέω." H. Steph.

"Μόλλος, Aristoph. Fr. 259. Μόλλος, Pudentum muliebri, Jacobs. ad Theocret. p. 51. cf. Heringa Obs. 206." Schæf. Mss. "Curvus, Polemo 252. unde * Μόλλῶν, Hes." Wakef. Mss.

"*MYNADOS, Hesychio ἄρνας, Mutus: qui alibi Μόδος. [Μυθόλογος γενέσθαι, Callim. i. Soph. ap. E-tym. M. Lycophro 1575.] Item Thubas, Divino mu-sine afflatus. Est hoc nomine et Urbs Asiæ: cuius Civis s. Ισκολα Μύνας dicitur. Steph. B. Carie usque esse tradit." H. Steph. "Μύνας, Brunck. Soph. 3, 321. Callim. 1, 332." Schæf. Mss. "Steph. B. 132." Wakef. Mss.

"*MYOIAPIN, νεῖς, ὄ, Myopar, Genus navigii e duobus dissimilibus formatum: nam et midion et paron per se sunt. Ita Festus Pomp. Quod ad pa-ronem attinet, meminit ejus Schol. Aristoph., scri-bens Κόμορον dicit a Κορῶνι ἰσπῆσαι, in qua feri soleret: Πάρονα τὸν ἴδων. At Midii nulla mentio ap. ipsam usque eo l., nec ap. alios: quare mendoso esse dico: nihil tamen habeo quod pro eo repro-pan, cum nihil nec ap. Lat. nec Gr. quod Nepos quæst. hævianum. Baylii conjectura est, esse Ravini

genus compositum e navigio, quod Mynte, et navigio, quod in Paro fieri soleret. Utat sit. Velocis navigii genus fuisse constat, et ideo a piratis usitati. Plut. Lucullo, de ipso Lucullo festinaster in Egyptum proficisci jussu, Ἐξέλειπε τριῖναι Ἐλληνικὰ μυσταριῶν, αὐτὸς ἐκέρχεται ἰσμοὶ Ροδῶναϊν. Appian. in Mithrid. de piratis, Μυσταριῶν πρῶτον αὐτὸς ἐκέρχεται, εἰς τὰς ἐσπέρους αὐτὸς πρῶτον, κατὰ μέρος περιελάμβανεν. Lat. mase. Myoparonem dicunt. Salust. 3. Forte in navigando cohors una grandi faselo vecta a ceteris deceravit, manique placido a duobus pradonum myoparonibus circumventis. Cic. de Rep. 3. Quo seeleris impulsus mare habere infestum uno myoparone. Idem Verr. 7. Hic te praetore Heraclio archipirata cum quatuor myoparonibus parvis ad arbitrium suum navigavit. Et Verr. 5. An quod in porta Syracusan piraticus myoparo navigavit." H. Steph. "Jacobs. Anth. 10, 22." Schaf. Mss.

"MYTAAO, pro Mytilus dicit Athen. 3. Τὴν γὰρ ἑλάνην λεγομένην ἰσμοὶ ἑρῶσι, ἢ Ῥωμαῖοι μύτλαν ἀναμύτλαν." H. Steph.

"MYTTAKES, Siculis ῥίσιον, Fungus: Ionibus ῥάγιον, quae et Μύττακος. Hes. H. Steph. "Mieroz. Valck. Adoniaz. p. 288. Μύτταξ, ibid. Μύτταξ, ibid. ad Antou. Lib. 378. Verr. Wyttentib. ad Plut. S. N. V. 25. Thom. M. 616. 621." Schaf. Mss. "Clem. Alex. 390." Wakef. Mss.

"MΛAYΣ, a Μάλαξ, Inductus, Ineroditus. Ambo ap. Hes., adferentem nimirum μάλα pro ἀμαθῶς, et notantem μάλανα a Zacynthiis dici τὸν ἀμαθῆστον." H. Steph.

N.

"NABATAIOΣ, Strabo 1126." Edd. "Ad Diod. S. 2, 390. 392. 393. 395." Schaf. Mss.

"NABATINOΣ, Joseph. A. J. 1, 12, 4." Edd.

"NAEAEIΣ, Thessalis πρῶτος: qui alius νεαλαί, Hes. H. Steph.

"NAEIOYPIHΣ, δ, ἡ, Naxio opere factus: ut Ναξιοῦργος εὐδοκῶν ap. Aristoph. a Naxo insula, ejus incolae Νάξιοι. Et Naxia λίθος dicebatur ἢ ἀέριον, Cos, quod prestantes Naxos ferret." H. Steph. "Zonar. xcv.: Νάξια λίθου et πέτρα, Pind. I. 6, 107. Cotes Naxia, Plin. 36, 7, et 22." Edd. "Πέτρα Νάξια, Jacobs. Anth. 7, 215. Ναξιοῦργος, ad Diod. S. 1, 375. ad Herod. 543. Strabo. Aristoph. 3, 123." Schaf. Mss.

"NAPHINTIΣ, Strabo 268. 269. 274. 288." Edd.

"NAPNAΣ, Hesychio εὐβοῖος: quae et Λάρναξ." H. Steph.

"NEΔIAY, Hesychio τὰς αἰθῶλας, Mergos." H. Steph.

"NELAOΣ, *Neλῶν, *Neλῶν, Neλῶν, Neλῶν, *Neλῶν, Barker, ad Etym. M. 1087; *Neλῶν, *Neλῶν, Neλῶν, *Neλῶν, in Classical Journal 31, 114. Neλῶν, Olear, ad Suid. 275. Greg. Naz. in Jul. 104. 168.; Chirargi nom., Bernard, ad Theoph. Nonn. c. 46. Rex, Jo. I. ydus de Mens. 82.; de Nilii inundatione, Nilii nomia, 84, 111. 114. Neλῶν, Not. ad Orac. Vett. p. 110. Supra p. cccxviii. a dele punctum post Cosmas; dele quoque asteriscum ante Εὐβοῖος positum. Liban. Epist. 670. Καὶ φάσις εἶναι τὴν παλαιὰν προσηγορίαν τῆς τῶν λόγων, ἀναρῶνται τῶν τῶν ἐδαπέδων, Ἀμερῶνται δὲ τὸ Νέλιον περὶ πέτρας αἰῶν." Nilii inundationem, puto, innuit, ita uti vero fuit orationis Juliani, quod Aristophanti fraudi esse potuisset. Ita Suid. Chrysostomo Neλῶν, habitu utriusque in Theriace ap. Salmus, in Solin. 926. Τῆς δὲ τῶν κωμῶν τῶν [sic] ἑρῶν ἐκείνων ἔσω Τόλιματι, αὐτὸς παλαιὸς κρητοῦμενος περὶ αὐτοῦ Neλῶν κωμῶν. Ut Nilos Neλῶν, sic ὄρος ὄρος, Athen. 315. Hes." Edd. "Neλῶν, Bergler. Alciphr. 238. ad Diod. S. 1, 72. Callim. 1, 462. Neλῶν ποταμός, Jacobs. Anth. 12, 310. Neλῶν, Wessel. ad Diod. S. 1, 44. 62. Neλῶν, Leon. Alex. 17. *Neλῶν, Hering Obs. 190. Leon. Alex. 26. Neλῶν, Epigr. ubi. 318. *Neλῶν, Leon. Alex. 8. *Neλῶν,

Wessel. ad Diod. S. 1, 44. *Neλῶν, Wessel. Ep. ad Venem. 5. Hering Obs. 190. Toyp. O. juac. 2, 36. Jacobs. Anth. 9, 99. *Neλῶν, Wessel. ad Diod. S. 1, 44." Schaf. Mss.

"NEKTAP, quādam dicunt fuisse Viti genus in Lydia Olympo e favis permixtis et floribus odoratis concinnatum, ut tradit Athen. 2. H. Steph.

"NEMEA, Hesychio *Σύνδεσφοῦς, Lexa xerhoribus densa, Lycia sylva: qualis tunc Nemora ap. Lat. Alioquin Nemea dicebantur etiam Ludii quādam solennes in honorem Jovis: quibus qui vicissent, VOCABANTUR Nemeiois, ut tradit Schol. Pind. Dicta porro τὰ νεμέα παρὰ τὴν Νεμέαν, a Nemea, Loco Ἐβιάς a. Argivi agri: ejus incolae appellantur Nemeioi, et Nemeioi, auctore Steph. B.: ap. quem titulum Nemeiois Ζεῦς, et Nemeioi Ζεῦς, coli libi solent. Item Nemeiois λέων, Nemeios leo: ab Hercule interfectus. Inde et Νεμαῖος τίλιος ἄρτος, sic dicitur τὰ τὸ πρὸς τῇ Νεμαίᾳ νεμαῖος, Hes. Item tamen huic νεμαῖος et alias tribuit expr., nimirum, ἴση ἀερίων, λευκῶν, βλαστῶν, ἀκέρων, ἰχθῶν. Ad Νεμαίαν ut rediam, vocatur eadem et Νεμαία ποταμῶν, Ion. inserto s, propter versum. UNDE Nemeiois λέων ap. Hesiod. Θ. 527. Ex Epigr. vero affertur et Nemeios χλαῖνα pro Spolio quod Hercules gestabat Nemeo leoni detractum. Titulum Nemeia pro Nemea dicitur, Pans. Att. Περὶ τῶν Νεμαίων ἀπορῆτων εἰρηρ." H. Steph. "Νεμαῖος λέων, Maxim. Karoax. 103. 346. Νεμαῖος, Pind. N. 3, 4." Edd. "Νεμαῖος, ἡ, ἰν, Schol. Pind. N. 1, 7, et ad titulum Ode." Boissond. Mss. "Callim. 1, 471. Nemea, Nemea, i. e. Ludi, Heyn. ad Apollod. 152. ad Diod. S. 2, 366. Νεμαῖα, Boissond. Philost. 333. Nemeia, ad Diod. S. 1, 707. Νεμαῖος, Eur. Herc. F. 151. Tull. Gem. 4. Νεμαῖος, Jacobs. Anth. 7, 360. *NEMEOS, Heins. ad Prudent. 116. ad Diod. S. 1, 453. *Nemeios, Callim. 1, 475." Schaf. Mss. "Nemeiois, Quint. Sm. 6, 308." Wakef. Mss.

"NEPHTIANOS, Arrian. in Epict. 4, 5, 18. χερσῶν." Edd.

"NIA, Suida τὰ σκονία, Fumes." H. Steph.

"NIΔEΣ, a Siculis dicuntur τὰ αἰθῶλα ἢ τὰ ὄρηθια παῖδων, Pulenda s. Testiculi puerorum, auctore Suida. Hes. habet Νίδες, oper. titulum τῶν αἰθῶν." H. Steph.

"NIKOMHΔIΣ, Nicomedis, Operariae navis genus a loco denominatum, ut tradit Bayf. H. Steph.

"NIPON, Hes. affert pro μέγα, Magnum." H. Steph.

"NITPON, id, Nitrum, Succus concretus sali finitimus: isque vel natus, vel facticius: nativi tamen id, quod effoditur, quam id, quod in splendis colligitur, Ἀσπῆστερον dicitur, quod molle sit ac spongia simile. Quod extra terram reperitur sua sponte est ea efflorescens, *Λιμοῦργον appellant. Factitii vero varia sunt genera, de quibus praeter alios Gorræum consule. INDE Νηρόδες, δ, ἡ, [Gal. Ὅρι ἀσπῆ. Iasp. 134. Cor.] Nitrosus, Nitri naturam imitans: item Nitri saporum referens." H. Steph. "Nηρον, Lobeck. ad Phrynich. Ecl. 134=305. Vide Ἀλίστερον, Ἀρμῆστερον, et Ἀρμῆστερον. Galea. 2, 53. 124. Beckmann. Gesch. der Erfind. 3, 4. *Nepheiois, δ, ἡ, Schol. Aristoph. B. 725. *Nepheiois, Trall. 11, p. 191." Edd. "Nηρον, Phrynich. 134. ad Clari. 680. Brunck. Aristoph. 1, 182. 5, 167. ad Lucian. 2, 320. Casaub. ad Athen. 85, 141. Toyp. Appendix. in Theocr. 27. Valck. Adoniaz. p. 307. ad Mær. 246. 309. Greg. C. 63. Wessel. Herod. 142. ad Diod. S. 1, 218. Locus, ubi n. venit, Toyp. l. c. ad Mær. 332. Νηρότης, Paulus Sil. 74. 115. et Jacobs. Casaub. li. cc." Schaf. Mss. "Υπονηρόδες, δ, ἡ, Athen. 79. *Nηρος, unde *Nηρωῖα, ἡ, Gl. Ῥήτοις τὸ ἀπὸ Νηρος, εἰρημῶν κεφαλῆς Squama. Nηρος Nitrum. Nηρωῖα κεφαλῆς Squama." Edd. "Nηρος, Phrynich. 134." Schaf. Mss. "Ἀσπῆστερον, Hippocr. 879." Edd. "Ἐσπῆτρον, Nitro elio, s. Nitro perfrictum espurgo, Alexis ap. Athen. (230.) Τασῶματ' εἰς τὸ φανερὸν ἐκτετραμῆνα θῆλαι. Item ὁ ἐσπῆσθητες, Nitro perfricti." H. Steph. "Bernard. ad Theoph. Nonn. 1, 46." Schaf. Mss. "Προσ-

τῆσι. Nitro prius perfrico. Diosc. 5, 1. Δεῖ δὲ προ-
καταρῆν τὸν τῶνον: 4, 138. Πρεκαταρῆσι τὴν κεφα-
λήν." H. Steph. "Αἴτριον, Attice pro rictus dicitur,
Nitrum. Unde Αερώδης, [5, 4.] Nitrosus: ut Athen.
2. "Ψατα τραχύτερα καὶ λεπρόδωτρα." H. Steph.
"Herod. 2, 86. Crenzer. Comment. Herod. 41—6."
Edd. "Phrynich. 134. ad Charit. 680. Brunck. Ari-
stoph. 1, 182. 3, 167. ad Moer. 246. 309. Oreg.
Cor. 63. Wessel. Herod. 142. Casaub. Athen. 85.
141. Αερώδης, Casaub. l. c." Schaf. Mas. "Αί-
τριον, Nicand. A. 335. "Αιτριόχης, Phot." Wakef.
Mas.

"* NOEMBPIOΣ, Schol. Æsch. Pr. 457. Anthol."
Edd.

E.

"ΕΑΝΔΑΡΟΣ, Hesychio Animal simile bovi ap.
Atlanticum Mare." H. Steph.
"ΕΕΙΠΙΣ, [Idem, 4.] Hesychio Ἀμαρῆτικόν τι σπόδιον
pro quo ap. Diosc. [4, 22.] Ξυρίσι." H. Steph. "Iris
feticidissima Linn." Edd.
"ΞΕΣΤΗ, Gl. "Τρίστρον" Semicongium." Edd.
"ΕΠΙΣ, Herba quedam ap. Theophr. H. P. 9, 9.
Apud Diosc. Ἐπίσι, 4, 22.: ap. Plin. item Xyris, 21,
20." H. Steph.
"* ΕΥΝΗΜΙΑ, ἡ τῆς Κελυγῆ φωνῆ καλοῦμένη,
Jaculandi ratio quedam, memorata Arriano Tact. 94.
Blanc." Schweigh. Mas.

O.

"* ΟΓΜΩΣ, Lucian. Hercule, 3, 82. Wetst. τὸν Ἰ-
βαλέα οὐ Κελροῖ "Ὀγμω ἀπορῶζουσι φωνῆ τῆ ἔγχωριῆ.
Q. ad l. illustrandum Adelung. (Mithrid. 2, 69.)
commendat hosce auctores: John Toland, Select Pieces,
1, 33. Martin, Religion des Gaulois l. 304—318. et
Frid. Sam. Schmidt, in Archæol. Britt. l. 33."
Schweigh. Mas. "Touss. Opusc. 2, 263." Schaf. Mas.
"ΟΘΜΑΤΑ, Ἔoles dicunt pro ἄμματα, Oculi,
Hes." H. Steph. "Nicand. Θ. 444." Wakef. Mas.
"ΟΘΦΕΙΝ, Hesychio ἄγειν, Agere, Ducere." H.
Steph.

"ΟΘΡΥΣ, Cretensibus est τὸ ἶσος, Mons, Hes.
Unde Ὀθροῖες, Eid. γρηχ, κρημῶδες, Asperum,
Præruptum: item δαρυ, ἄλλοες, Syllusum, Arboribus et
arbutis hirtum. Infra Ὀφροῖος." H. Steph.

"ΟΑΙΝΥΗ, Argivis est ἄλιον, Pauca vel Parva,
Hes." H. Steph. "Οάλιος, Kocn. ad Greg. 159."
Schaf. Mas.

"* ΟΑΙΟΣ, i. q. ἄλιος, Comicus Meleager in
Etyim. M." Wakef. Mas. "Secundum Tarentinos."
Edd.

"* ΟΑΙΣΑΤΡΟΝ, affertur pro Olius atrum, Petro-
solum: sed ἄμωστρον." H. Steph.

"* ΟΜΑΜΑΙΤΑ, Vox Sicula, Hesychio τὰ ἀρά-
ματα. Æschylus 8, 256. Butler." Edd.

"* ΟΜΡΗΜΙ, "Egypti gaudebant nominibus in i
desinitibus. Is. "Αθως, vel potius "Αθρη, habet
Plut. de Is. et Os. 56. "Ira 10. Kips 52, 80.
"Ὀρμα, 46. quod Genus herbar. Jabl. non attulit."
Sturz. Imo vero etiam recte e Glossario non Vocum
Æg. ἄμωσ rejecti Jabl., quippe quod vos sit origine
Persica. Plut. enim l. c. loquitur de Zoroastre et Per-
sis, non de Æg. Heyn. Opusc. Acad. 1, 381. Barker.
ad Etyim. M. 926." Edd.

"* ΟΜΩΧΕΤΑΙ θεοῖ, Hesychio οἱ συμπετόχοντες
τὰς αἰσῶν ἀπορῶν, Erandem libationum participes:
α. ἰσώδωτος καὶ "ὀρῶντος, Qui eodem templo eodem-
que ara honorantur. Legitur ap. Thuc. 4, [97.] p.
153. in oratione Boeticii ἄμωσιν ad Athenienses, "Υἱὲ
τῶν θεῶν καὶ τῶν ἀνθρώπων Βωστωτῶν ἔπεσελευσμένους τοῖς
ἰσώδωτος καὶ μωσιν καὶ τῶν Ἀπῶλλου. Ubi Schol. iii.
dem exp. συμπετόχοντες τὰς αἰσῶν τῶν καὶ τῶν ἀ-
πορῶν: ut sit, Apollinem Delphicum et ceteros
ἀπορῶν, quos eodem templo isdemque sacris honorat
Boetii." H. Steph. "Schneider. Lex. Plat. 7, 173."
Edd.

"* ΟΠΗΛΑΣ, Hes. a Locrensibus dictos fuisse scri-
bit τὸν τῶνον, ἔσθ' ἂν ἀποκαλοῦντοσθε ἀρβώματα τὰ πρό-
βατα καὶ τὰ βοσκήματα: forsitan ab ungularium vesti-
gii." H. Steph.

"* ΟΠΙΝΑΔΕΣ, Hesychio τὰ ἀπόδωρα, Superciora."

H. Steph.

"* ΟΠΥΑ, Hesychio Ἐσόνει, Furia, Erinys. In-
fra "Ὀρα." H. Steph.

"* ΟΡΜΙΚΑΣ, Hesychio ῥήματα, Formicas." H.
Steph.

"* ΟΡΠΙΑ, Hesychio Ἐσόνει: pro quo supra "Ὀ-
ρῶν." H. Steph.

"* ΟΡΠΙΟΝ, Hesychio ὄρῶντων, Οἰζάνιον, Her-
ba." H. Steph.

"* ΟΡΣΙΤΗΣ, ap. Cretenses Saltationis quidam mo-
dus, Athen. [629.] forsitan sic dictus τὰ τὸ ἶσος,"
H. Steph.

"* ΟΡΥΞ, Oryx, Animalia Africa ap. Herod. 4.
Forsan scr. ὄρυξ, ab ὄρυξ, quod vide." H. Steph.

"Vide Forster, ad Strab. 1509." Edd.

"* ΟΡΥΖΙΟΝ, Barker. in Classical Journal 32,
375." Edd.

"* ΟΡΥΜΟΣ α. "Ὀρῶντις, Hesychio ἰσώρῶν. Supra
"Ὀρῶν." H. Steph.

"* ΟΥΤΚΙΑ, vide supra Bekkeri Anti-Atticis:
"Ἡμισῶντες" Ἐπιχρῶν Ἀριστερ. Glossa: "Τριχῶ-
ντες" Quadrans. "Τετραῶντες" Triens." Edd.

"* ΟΥΠΟΤΑΑ, ap. Arabes, Herod. 3, 3. Δούρον
δὲ θεῶν μόνον καὶ τῶν Ὀρειῶν, ἄγεται εἶναι, ἀπο-
ρῶζουσι δὲ τὸν αἰῶνος Οἰσωλά, τῶν δὲ Ὀρειῶν
"Ἀλάδρ. Solis notionem in hoc nomine posse
catal Selden. de Diis Syris 2. p. 175." Moser, ad Nou-
dionys. p. 215.

"* ΟΥΙΚΟΙ, Hes. teste, dicebantur ὄλιον, qui nunc
ἀρῶνοι." H. Steph.

"* ΟΥΝΙΣ, Hesychio ἔνεσι, ἄμωσιν, Vomer, Ar-
trum." H. Steph.

"* ΟΥΛΙΑΝΟΣ Νίβας, Arrian. Periplus Erythr. Orph.
de Lap. Plinio 26, 26. Lapis Obsidianus." Edd. "Ar-
rian. T. 145." Wakef. Mas.

Π.

"* ΠΑΙΤΑΑΔΙΑ, Festum ap. Rhodios celebrari so-
litum, quando vineæ putabantur. Ita VV. LL.: sed
absque auctoris nomine. Fortasse rectius Παιγῶλια."
H. Steph.

"* ΠΑΙΚΕΑΤΟΝ, Vocabulum a Bactro fectum e
πῶς et Κελροῖ, ad formam τῶν Παισῶντος et Παισῶ-
λων. Vide Prior. Annot. in Pand. H. Steph.

"* ΠΑΔΟΣ, Lat. Pactus, qui Gr. Ἡβιδῶς, Erida-
nus. Suid. et alii. Plut. Symp. 5. Καὶ τὰς Ἰθαλλῶν
οἱ περὶ τὸν Πάδον οἰκῶντες." H. Steph. "Luzac.
Exerc. 50." Schaf. Mas.

"* ΠΑΚΟΣ, Theophr. ait in Syria nasci χαλκῶσιν,
Galbanum, ἐκ τῶν πῶν καλοῦσιν. E. paco dicto,
Sic Gaza, Hist. Pl. 9, 7. ubi tamen ἐκ τῶν πῶν legi-
tur. VV. LL." H. Steph.

"* ΠΑΚΤΡΑΟΣ, ἡ, Pactolus, Arifer ille fluvius
Lydiæ." H. Steph. "Wakef. Phil. 393. Touss. Opusc.
1, 352. 2, 87. ad Herod. 478." Schaf. Mas.

"* ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΗ, Palaestina, Syria pars." H.
Steph. "Ad Diosc. l. 1, 209." Schaf. Mas.

"* ΠΑΛΑΤΡΙΑ, Siliago, Simila, περιλάλι, Suid."
H. Steph. "Vide Παλτροῦ." Edd.

"* ΠΑΝΘΕΙΟΝ, Pantheum: Suida auctore, Romæ
fuit πῶς καὶσιν εἰσῶν τῶν θεῶν, Tempulum omnibus
diis commune. Dio 53. Πᾶσθεσιν ἄμωσιν
ex eo videri, quod in simulacris Martis et Veneris
multas deos imagines accipere: vel potius quod
forma comæta fastigiatum, sed simulacrum osten-
deret: ut et Atm. Marcell. Pantheon velut regio-
nem terebent speciosa celitudine fornicatum. Plin.
id Jovi turlet ab Agrippa factum auctor est, Hæmæque
Dio l. c. Bonifacius vero summus Pontifex a Phoca
imperatore acceptum dono in templum Omnium san-
ctorum convertit." H. Steph. "T. H. ad Plut. p.
180. Fabric. B. G. 1, 386." Schaf. Mas.

"* ΠΑΝΣΑΠΙΑ, ab Etyim. et Lex. meo vel exp.
πανσῶλια, derivativa dicitur a πῶς, teste Sclero,
Schol. Aristoph. [A. 373.] ὄμωσιν case dicti τὸ ἔλεος:
et inde πανσῶλια τὴν πανσῶλιον, Omnibus armis
munitum esse." H. Steph. "Soph. Antig. 107."
Edd. "Valck. Phœn. p. 290, 299." Schaf. Mas.
"Πανσῶλια, i. q. Πανσ. Suid." Wakef. Mas.

ΠΑΡΘΟΙ, s; Parthi, Populi Medis vicini, qui et Παρθοί et Παρθαίοι nominantur. Regio eorum dicitur Παρθία et Παρθία; item Παρθία χώρα s. Παρθαία. Subst. vero Παρθία signif. interdum Liber de rebus Parthiis, vel Parthia historia: ut Lucian. de Hist. scrib. Παρθία πρῶτον, sicut Ἀρτίδος. Ibidem Παρθία ἑσάν ἡσάν, Particularium victoriarum libri tot. Ibid. Demetrius quidam suos libros inscripsit Παρθοεικασί, Parthicas victorias, s. Libros de Parthiis victoriis. Παρθία ἑσία, Parthicus succus: e deterioribus lasera generibus: laudatissimus enim ὁ Κυρηναϊκός ἐσός, et post eum ὁ Μελικός. Præterea a Parthis est ἄνθ. Παρθία, s. Parthia more, vel Parthica lingua. H. Steph. "Πάρθιο, Gl. Arsacidae." Edd. "Παρθαίω, ad Diod. S. 1. 662. 2. 339. Παρθία, Lucian. 2. 43. Παρθοεικασί, Lucian. l. c." Schæf. Mss.

ΠΑΡΙΟΣ, ὁ, Parus: Qui e Paro insula est. Πάριος ἄλιος, s. Πάριος ἄλιος, Parus lapis: e marmore genere non ignobilis. Plin. 36. 5. Omnes autem tantum candido marmore usi sunt e Paro insula, quem lapidem cœpere Lychabum appellare, quoniam ad lacernas in cuniculis exferretur. Esther. 2. legitur etiam, ἐπὶ πύλαις Παρίαισι: et, ἐπὶ ἀποθήκῃσι Παρίαισι ἄλιον, pro Παρίω: ap. Paus. Atticis etiam Πάριος ἄλιος, cum diphthongo. Ex Egiptu. vero Πάριος affertur pro Pario marmore structus. [Hes. πάριον exp. πατήρ, αἰσχροί." H. Steph. "Πάριος, Toyp. Opusc. 1. 189. Valck. ad Ammon. 169. Πάριος, Paus. p. 81." Schæf. Mss. "Ἀναπομόζεον, esse dicunt Pactis non stare: Proverbio a Pario sumto, qui, cum bello ab Atheniensibus oppressi promissis se civitatem illis tradituros, si ab armis discederent, non nacti auxilia ab isdem desciverunt." H. Steph. "Ephorus ap. Steph. B. v. Πάριος, Corn. Nep. Miltiade." Edd. "Eust. Dionys. P. 526. Zenob. 2. 21. Steph. B. 532. Diog. L. 405." Wakef. Mss. "ΠΑΡΤΟΜΕΤΑ, Gl. Vernix." Edd.

ΠΑΣΚΟΣ, Hesychio πῆλας, Lütum." H. Steph. ΠΑΣΟΝ, Lacones pro πάσις dicunt, Hes." H. Steph.

ΠΑΥΑΟΣ, Hesychio θαρμυσίος ἢ ἐλεατός σίμβουλος." H. Steph. "Παύλα, l. q. παῖρος, a παῖος, Lat. Paulus." Schneider. l. c. "Παυλιανόν, τὸ, Placentæ genus, Athen. 4. 15." Edd.

ΠΑΦΛΑΓΓΟΝΙΚΟΣ, ὁ, ὄν. Xen. K. A. 5. Lucian. Fugitiv. 1017." Edd. "Παφλαγγίον, Brunck. Aristoph. 3. 10." Schæf. Mss.

ΠΑΠΑΥΝΑ, Hesychio τὸ ἐκείναι καὶ ὀφθαλμοῦ ἐπιθήματα, eujmmodi supra Παπάνα, Lat. Paterca." H. Steph.

ΠΑΕΔΥΠΟΝ, Hes. affert pro ἄστρον, πάλιν, ὄντιον: ibidem Πάεδρα Lacones pro ἄστρον dicere tradens." H. Steph.

ΠΑΕΑΧΝΗ, Hesychio τραυλίον ἐκείναιον: pro quo supra Πάαχον et Πάατρον, Existimatur esse Catius." H. Steph.

ΠΑΕΑΙΟΥΣ, Hes. a Cois et Epirotis τὰς γέροντας καὶ τὰς προσηρότητας appellari tradit. Seneca, Vetus. lib. Anus: affertur aliquando post Πάατρον et Πάαλα pro προσηρότης, γέρον. Hesychio Πάαται sunt ai ἐν ἄστρον θεωρούμενοι μέγιστοι. Vates Dodonææ. Qua de re vide Herod. 2. p. 70. Vide et Soph. Trach. p. 337." H. Steph.

ΠΑΕΔΟΣ, ap. Aeschum in Phrixo videtur esse l. q. πάλαιον, ap. Non.: sed significare potest etiam τὸ πῶλον τὸ ἐν Θεσσαλίᾳ λεγόμενον, inquit Hes.: ut quid πάλιν sint, non exp." H. Steph.

ΠΕΑΙΧΝΗ, Dor. Πελίχρα, ἢ, l. q. πάλαιον et πάλιν, Pelvis, Palina, Catius. Aleman ap. Athen. 111. ubi v. Animadv. Eod. vero nomine Beroi Calicem indigitant, ut dixit Seleucus ap. Athen. 405." Schweigh. Mss. "Supra Πελίχρα." Edd.

ΠΕΑΛΑ, s. Πάλα, Ionice, Athen. teste, 11. est ἄγγλον ἢ σφραδίστι, ἐπιθήματα ἔχον πλατέστερον, εἰς τὸ ἄμυλον τὸ γάλα, Vas, in quod lac emulgebant, simile scypho, fundo latiore. Lat. Vas illud, cui lac immulgetur, vocant Mulctrum s. Mulctram, necnon Mulctrale: ut Virg. Georg. implebant mulctralia vaccæ. Non solum vero immulgebatur ei lac, sed

in ipso etiam reponebatur: ut H. Pl. [641.] ἐν ἑσῇ μύσει Σωθῆρῃ ἐπὶ βρομίσια περιπαλῶντα κύρα πάλαι. Dicitur etiam vas ETIAM ΠΕΑΛΑ, Hippocras [ap. Athen. 495.] ἐκ πελλάδος πίνοντες ὁ γὰρ ἐν αἰσίοις εὐδὲ. Nicander A. [77.] Πελλάων ἐκ γάρον ἐπὶ εἰαρὶ πτόν ἀμύλας. In cavis mulctria. Hes. v. his tribuit alias etiam signif. Nam πάλαι ab eo exp. et ἄλιος, Lapis: Πέλλα vero, s. Πέλλαι, λαιός, Catius. Alioqui Πέλλα est etiam Nom. urbis Macedoniae: e qua qui oriundus est, nominatur Πέλλαιος, Pellicus. A pastoribus vero πάλαι dicitur Πέλλαιος, sive Πέλλαιος, Is, qui εἰς τὴν πάλαιον s. πάλαιον lac mulget. Prior vox ap. Hes. legitur, afferentem nimirum πελλακίον pro ἀμύλας. Posterior, ap. Eund., afferentem sc. πελλακίον pro ἀμύλας: necnon ap. Athen. [495.] Ἴβι enim in sermone de πάλαιον pastoria, e Clitarchi Γάλατος refert πελλακίον e Thessalia et Ἐσθλια gente vocari τὸν ἀμύλας: πάλαιον vero τὸ πούριον. Ubi notandum alius etiam τὸν πάλαιον usus, pro Vase nimirum potioris: ut Phœnias quoque Colophonius τὴν πάλαιον possidisse existimatur ἐπὶ πάλαιον: ἐν τὴν τὴν πάλαιον ἀνθρώπων τὴν ἀμύλας, ὅραβε πάλαιον χρυσίον. Hippocras etiam πάλαιον pro Potorio vase accipit, Ἐκ δὲ τῶν πάλαιον ἔστρον, ἄλλοι αἰσίοι, ἄλλοι ἄρτια προίστερον. Cum vero idem dicit, ἐκ πελλάδος πίνοντες ὁ γὰρ ἐν αἰσίοις εὐδὲ, non pro Poculo accipit, sed pro Vase ibi pastorali, ut satis clare indicant verba illa sequentia, ὁ γὰρ ἐν αἰσίοις εὐδὲ." H. Steph. "Πέλα, ὁ, unde Lat. Pella, J. Poll. 10. 57. Glossæ Πέλας Μελκτραν, Melctra." Πέλλαιος: Pellicus. Vide Πέλας." Edd. "Πέλας, Theoc. 1. 26. Rulink. Ep. Cr. 188. 241. Valck. Ep. ad Bœr. p. xxi. Jacob. Præf. ad B. et M. p. xxxi. Lapis, ad Titum Les. 270. Πέλλαι, Rulink. II. c. Toyp. Opusc. 1. 334. 388. Jacobs. Anth. 7. 113. Πέλλαι, Rulink. Ep. Cr. 188. Toyp. Opusc. 1. 338. Πέλλαιος, Jacobs. Anth. 7. 305. Πέλλαιος, Πέλλαιος, Valck. l. c. * Πέλλαιον, ad Moer. 311." Schæf. Mss.

ΠΕΑΛΑΑΣ et Πέλλαιος, Hesychio προσηρότης: pro quo supra Πάατρον, H. Steph.

ΠΕΑΛΟΝ, Gl. Lex. Hippocr. dicit Zenodotum ἐν ταῖς Ἑθναίσι Λίξεσσιν annotare Sicyonios πάλαιον dicere τὸ κρήνη, Fulvium." H. Steph.

* ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΙΣ, Barkes. Epist. Côt. ad Boissonand. 283.; ad Etym. M. 1083." Edd. "Theoc. 15. 92. Vide Valck. p. 181. 383. 385. Koen. ad Herod. 154. ad Herod. 156." Πελοποννησίου, Jacobs. Anth. 9. 35. ad Thuc. init. Trachuch. ad Strab. 4. 230. Boissonand. Philostr. 318. 541." Πελοποννησίου, Fischer. ad Palæph. 165. Greg. C. 197. ad Herod. 447." Πελοποννησίου, ad Churit. 441." Πελοποννησίου, ad Diod. S. 1. 610. Jacobs. Anth. 10. 310. Πελοποννησίου, Toyp. Opusc. 1. 252." Πέλοψ, Fischer. ad Palæph. 122." Πελοπίωνος, Valck. Diatr. 137. 139." Πελοπίωνος, Christod. Esphr. 120." Πελοπίωνος, Eur. Ion. 1613.; Wakef. 1607." Πελοπίωνος, Eur. Helen. 1258." Schæf. Mss.

ΠΕΛΑΡ Πέλας, ap. Athen. 14. Θέσταισι δὲ πάλαιον, τραπέζῃσι τε λαμπρῶς κοσμηταῖσι προθέταῖσι: sed divetio quam superiora significat: πάλαιον enim Jovem vocant ibi Pelagus, propterea quod per Pelium quandam ipsos monuisset Thessalia Tempore tertæ motu fissa esse, et e stagnatibus aquis curtos pulcherrimos apparuisse. Quamobrem etiam post occupata illa regione Festum in ejus honorem agitur, dicitur Πέλας, ut fassus ibi exp. Athen. 3. qui etiam addit, huc Pelagorum πάλαιον et Romanorum Saturnalium eadem propemodum esse." H. Steph. "Ζῆνα πάλαιον pro ἄστρον, Quint. Sm. 11. 273." Edd.

ΠΕΝΕΣΘΗΣ, Servus famulus, cuius opera cum aliis in laboribus utitur, tum in colenda terra. Eur. Phrixo. Ἄστρον πενέστης ἄμυς ὀφθαλμῶν δόμον. Apud Thessalos πενέστης dicitur feruntur εἰ μὴ γόνυ δούλας, sed ei δὴ πάλαιον ἡλικίαις, Servi bello capti, ut Elyades ap. Lacedæmonios, Κλοπύριον ap. Cretenses. Archemachus Εἰβόιος, 3. scribit Amacæ incolatum eos, qui in Bœotiam migrare volebant, sed ἐπερωλεῖσθαι, Thessalia se in servitutem dedidisse, eo πα-

cto ut ab ipsis nec experienter e regione, nec occidenter, promissiveque se ipsis agros culturos et rursus *συντάξας ἀδελφούς*. Itaque *ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ τὰς ἀδελφίας καταστάσας*, tunc quidem dictos fuisse *Μενεργίους καταστάσας*, tunc quidem dictos fuisse *Μενεργίους*, postea autem *Περίστους*; multos vero eorum ipsis dominis fuisse locupletiores. Eosdem vocatos fuisse *Θερραλικούς*, Thessalorum famulos, a ministerio servitioque, quod Thessalis præstant, auctor est Philostratus Thessalorum l. 2. Athen. 6. Suid. et Harpocraz. Dicit igitur Philoxenus Thessalus ap. Xen. E. 6. Thessalos facile posse naves *ἀνδρῶν πλοῖον*, *ποσειδῶνος καὶ νεοῦτονος ἔχοντας Περίστους*: ap. Eund. ibid. 3. quidam *τοῖς Περίστους ἀελλαν ἐπὶ τοῖς δευτέροις*: [2, 3, 36.] Sic Aristoph. Σ. [1272.] *Μέναι μόνους τοῖς Περίστους ἐπιπῶν τοῖς Θερραλῶν*, *Αἰεὶς Περίστους ἐπὶ δαίτῳσι οὐδέναι*: pro δούλοις, θεοῖ. Aristot. Polit. 2, 3. eos vocat *Περιστοίτας*, Servitia, Familia: ubi dicit *τοῖς γεωργοῖς οἱ ἀποφῶνιν ἐξέουσι*, si sint *τοῦ ἐκπῶνιν κύριος*, esse multo magis *χλεστοῖς καὶ φρονητικῶν ἄξιον*, quam *τοῖς πᾶσι τοῖς ἑλευθέροις τε, καὶ Περιστοίταις, καὶ δουλοῖς*. Et ibid. 7. *Ἡ Θερραλῶν Περιστοίταις ἀπολλύει τὸ ἔθνος τοῦ Θερραλῶν ὄμιλος δὲ τοῦ Αἰετῶνος οἱ οἱ ἑλευθεροὶ ὄντες γὰρ ἐφελκυστικῶς τοῖς ἀνεργαῖσι διατελοῦσι*. Hes. generaliter *Περίστους* exp. *οἰκίαις ἐργαζομένους τῶν γῆν, ἐργαῖσι νέεργας*: ut dicit videtur de Pauperioribus, qui ditioribus mercede serviunt in colendis agris aliunde laboribus obundans: ejusmodi et *οἱ θῆρες*: videtur certe denominati *καρὰ τὸ πένηθαι, οἱ ἐ. ἐργάζεσθαι simul et ἀνεργεῖν*. Sunt tamen qui Thessalicos *Περίστους* dicunt fuisse *ἴθνας τῶν ἐπισημίτων ἔχον ἀπὸ Περίστου*, Qui genus refert ad Thessalum, filium Herculis: quomodo et Plat. de LL. [2, 776.] affertur *τοῖς Περιστοῖσι Θερραλῶν ἴθνας*: at tamen appellative expositum, Servitia ap. Thessalos turba. H. Steph. *Περίστου*, Eur. Heracl. 639. Anal. 1, 223. Ruhnk. ad Tim. 112. *Περιστοίταις*, Athen. 264. Edd. *Περίστου*, ad Dionys. H. 1, 253, 3, 1730. Toup. Appendix in Theocr. 322: Opusc. 1, 326. Verh. ad Anton. Lib. 293. ad Timæi Lex. 212. Act. Traj. 1, 119. Ammon. 111.: Valck. 192.: Diatr. 216. Barnes. Heracl. 639. Musgr. ibid. Jacobs. Anth. 7, 76, 8, 189. Perses 3. et Jacobs. Wakef. S. C. 5, 150. Timo Philias. 21. *Περιστοίταις*, Penestæ, ad Timæi Lex. 215. *Περιστοίταις*, Timæi Lex. 212. et n. Schaf. Mss. *Περιστοίταις*, Athen. 264. *Περιστοίταις*, qui ejusdem familie est, Diog. L. 4, 31. Wakef. Mss.

"*PIENNA*, Hesychio *πέννας*, Calx, Calcaneum." H. Steph.

"*PEPTAMHNAI*, Suida *αἱ μεμβράναι, αἱ δέρματα*, Membrane, Pelles. Fuerunt autem Membrane a Pelles litterarum monumentis excipendis ac diutius conservandis aptæ, inventæ post usum chartarum. In palmarum enim foliis primo scriptitatum, deinde quarundam arborum libris: postea publica monumenta plumbeis voluminibus, mox et privata linteis confici cepta, ut ceris; pagillarium enim usum fuisse etiam ante Trojana tempora, invenimus ap. Hom.: deinde in Ægypto et papyro chartæ preparari ceptæ, diviso ac in pretences, sed quam latissimas, phylaras. Mox translatione circa bibliothecas Ptolemæi et Eumenis, suppressit chartas Ptolemæo, membrane Pergami reperte. Plin. 13, 11. Herodotus antiquiorum etiam membrarum usum fuisse testatur: nam 3. p. 194. dicit Iones olim *ἐν στήθει βιβλῶν* usos fuisse *δερθήρας αἰγιόχοι τε καὶ στήρει*: unde et *τοῖς βιβλῶν* ab ipsis vocatos fuisse *δερθήρας*: quia et sua ætate multos barbarorum *ἐν τοιαύταις δερθήραις γράφοντο βιβλῶν*. H. Steph. "Gl. *Περγαμῆ* Membrans." Edd.

"*PEPTAMON*, Hes. et Suida *δέρμων*." H. Steph.

"*PEPTAMON*, Suida teste, vocant Iones *τῶν πλοῶν*: alii vero *πέπται* τὰ πλοῖα eo nomine accipiunt. Hesychio *Περγαμῶν* est *ἡ ἀποκόλιος τοῦ Πίονος*, Arx Ilii, Arx Troja: pro quo ap. Lat. poetas Pergama: ut Virg. Trojam incensam et prolapsam videntem Pergama. Idem Pergama dicunt pro Ilio, synecdochice. Virg. Pergama dum pateret. Unde ap. eod. Arcei Pergameæ, Ruinae Pergameæ, Gens Pergameæ, pro Trojana. Alioqui *Περγαμῶν* est Civitas Asiæ: Lat.

Pergamus et Pergamum. Unde *Περγαμῶν*, Pergameus. Et supra hinc *Περγαμῶν*, *ἐκ δερμάτων*, *δερθήρας*, Pergameus pelles: in quibus scriptitatum fuit: ac Pergamea fictilis, ap. Plin. H. Steph. *Περγαμῶν*, Esch. Fr. 950. Eur. Phoin. 1199. Edd. Valck. p. 358. Brunck. Ind. Soph. Wakef. Phil. 353. Heyn. Hom. 4, 648. *Περγαμῶν*, 90. Phrynich. 186. Boissonad. Philostr. 369. *Περγαμῶν*, Wolf. Proleg. 376. Schaf. Mss. *Περγαμῶν*, Omnis altum sedificium, Serv. Æs. 1, 93. Eur. Andr. 292. Wakef. Mss.

"*PEPTAZH*, supra p. calvi. iij. textu male editum est *Περγαμῶν*. Edd.

"*PEPIBAPA*, Hesychio *ἐπιδομήτων*, Gens calcaneorum: pro quo ap. Suid. scriptum *περιβάβας*: minus recte, ut opinor. NAM et *Πεπιβάβας* dicuntur fuisse *ἴθνας ἐπιδομήτων γυναικῶν*, Gens calcaneorum mulibre, teste cum Hes., tum Suida, in exemplum adducto e. Theophrasto Comico, *ὅτι ποσὶ λαβῶν τὰς περιβάβας*. Meminit J. Poll. quosdam *τοῦ περιβάβας*, [7, 92.] dicens fuisse Calcaneum ancillarum maxime. Ita enim Cephalodorum Trophonio, *σαββαδὰ τε τῶν λευκοῦχων*, *Ἐπὶ αἱ τὰ χρυσῶν ταῦτ' ἐπίσταν ἄσπερον*. Nōν δ' ἄσπερον ἑσπῶταις ἔχον περιβάβας." H. Steph. "Toup. Emend. 2, 30. Cf. Σαράβου, Aristoph. A. 45. Edd. "Toup. Opusc. 1, 340. Brunck. Aristoph. 1, 7." Schaf. Mss.

"*PEPIKIONOS*, [leg. *Περιστοίταις*], a Thebanis dictus fuit *δ' ἄσπερον*, Bacchus, quoniam Cadmeæ regia fulmine tacta ipsum infantem adhibuit *οὐκ ἐπὶ τοῖς στήθεσι φέρεν δαδύλῃν*, *ὄντας μὲν στήθεσιν διασπαθῶν*. Schol. Eur. Phoen. [654.] e. Muses. H. Steph. "Orph. H. 46." Edd. "*Περιστοίταις*, Valck. Phoen. p. 350. 683." Schaf. Mss.

"*PEPIKONHAI*, Hes. exp. *σπυρίαις* et *σπυρίωνος*, Laconicum esse verbum annotat. H. Steph. "Barker. ad Elym. M. 1104. n. Edd. "Brunck. Aristoph. 2, 224." Schaf. Mss.

"*PEPIPTANOS*, ὁ, ἡ, ap. Arcades l. q. εἰσέτοχος, Ptol. Hephast. 1. p. 307. Gale. Edd.

"*PEPPAMOS*, Hesychio *βασιλεὺς*, Rex Elym. vero Æolicæ dicit scribit pro *Πεπάρου*, ut *αἰσχροῖα* pro *κορῶν*. H. Steph. "Koehn. ad Greg. 311." Schaf. Mss. "*PEPEF*, usurpatum pro *πῶς* et affert Hes." H. Steph.

"*PEPSHIS*, ὁ, Hesychio *οὐδέποτε βόλεν ἔσπερον*, Nom. jactus tesserae. Alioqui est Nom. propr.: item Nom. *θεσπείας*: nam et *Πεπῶν* Gens sub denominata a Persa filio Medæ, teste Steph. B. Ita igitur Xen. E. 7. dicit, *Ὅ Πέρσης ἡ ὄμιλος τὰ γράμματα*. Et Plat. *Μεγάβουζο* *ὁ Πέρσης*. Dicitur etiam *ὁ Πέρσης* pro *ὁ τῶν Περσῶν βασιλεὺς*, Persarum rex: ut in Ep. Philippi ap. Demosth. *Ἡὸν τῶν Περσῶν πρῶτος ἀνεστέλλουρε*. Et rursus, *Ἐκείνους τῶν Περσῶν ἐπὶ τοῖς Ἑλλησιν*. Inde POSS. *Πεπείας*, [ἡ, ἄ.] *Πεπείας*, Qui vel Quis Persarum est, Persis proprius et usitatus: ut *Πεπείας πρῶτος*, *Πεπείας κύριος*: item *Πεπείας σπῆρ*, *Πεπείας ἔσπερον*, *Πεπείων περιβάβας*, *Πεπείων σπῆρ*, *Πεπείων ζῶν*: sic *Πεπείων δέσπας*, *Πεπείων σπῆρ*: et *Πεπείων δαδύτων*, *Πεπείων φέρεν*, *Πεπείων ἄσπερον*. Ab eod. gente denominati sunt *Πεπείων κύριος*, *Πεπείας* naves: que et *βασιλῶν ὄμιλος*, Regiæ naves, Lat. Juglandæ: ap. Dioc. 1, 179. Ibid. 165. memorantur et *Πεπείων ὄμιλος*, *Μαλὴ Περσεία*: de quibus, vide in *Μαλῶν*. At *Πεπείων ἴθνας* Aristophani [O. 485. 707. 835.] Pavo, [scilicet Gallus], dicitur, qui et *Μαλῶν ἴθνας*: ut prole e Persarum Medorumque regione advectus in Græciam et hæc loca ceteriora. Fem. *Πεπείων*, et neut. *Πεπείων*, substantive etiam usurpatum interdum. Dicunt enim *Πεπείων* pro *Πεπείων δαδύων*, *Πεπείων ταπεινῶν*, Athen. 5. *Υἱοὶ δὲ Περσῶν τῶν ἀπὸ μέρους τῶν ποδῶν χόρας ἐκείλων*. Item *Πεπείων* pro *Πεπείων κορπίων*, *Περσικῶν περσικῶν*: ut ap. Aristoph. N. [151.] *πυλὶν* in certam buccinactam immero et religendo *περσικῶν Περσῶν*: quas Socrates *ὄμιλος*, *ἀνεργῆρες τὸ χροῖον*. Steph. B. dicit esse *εἰδὸς ἐπιδομήτων*, *εἰδὸς*, et videtur esse *γυναικῶν*. Necnon sing. *Πεπείων* pro *Πεπείων ὄμιλος*, *Μαλὴ Περσεία*, ap. Schol. Aristoph. [M. Περσῶν ἡ Μορῶν,

Theophr. H. P. 4, 4. C. P. 1, 11.] Sic neutr. Περσικόν dicitur pro Περσικόν ἄλμα, ut Lat. quoque Persicum pro Persicum malum. Plur. Περσικά dicitur interdum Libri de rebus Persicis: ut Athen. Ὅρα τὰ Περσικά συγγράμματα: Item Δίονος ἐν τοῖς Περσικοῖς, et Κρατίδης ἐν τοῖς Περσικοῖς. Interdum Res contra Persas gestas: ut Plut. Merῆ τὰ Περσικά. Et Plato, Πρὸ τῶν Περσικῶν Νέκτα ἔσται. Decem annis ante bellum cum Persis gestum. A Persarum gente et aliud poss., sed fem. tantum. NIMIRUM Περσὶς, ἴδου, l. q. Περσική, Callim. Μηδὲ μέρησι κτήσιν Περσῶν τὴν σφύρα. Ac sicut Περσικὴ absolute interdum ponitur et substanti- ve, ita etiam Περσῶν. Dicitur enim Περσὶς pro Περσὶς κτήσιν, s. Περσικὴ κτήσιν. PAUS. ATT. Ἀναστασία σφῆς ἐν τῇ Περσῶν. Sic Virg. pharetrata vicinia Persidis. Et Plin. Ipsa Persis in luxum dives. Item Περσὶς pro Περσὶς γῆσι. Xen. C. H. 8. [31.] Πᾶσι Περσῶν καὶ Περσῶν. Sic Plut. Ὁδῶν ἢ Περσῶν εἴτες. Et Περσὶς pro Περσικῆ γλῶσσῃ, Persica lingua: ut Aristoph. 2. [1137.] Οἱ μὲν καλοῦσι Περσῶν, οἱ δὲ συνοῦσι: cum paulo ante dixisset, Τῶν δὲ γλῶσσῃν ἀναλαβὴν τῶν γλῶσσῶν. Pro Περσικῆ, sc. γλῶσσῃ, reperitur ETIAM Περσῶν, ap. Theophr. et Athen., sed crebrius Περσῶν, e quo Ion. Περσῶν ap. Nicandr. Præterea a Persis est VERB. Περσίζω, Persis inquit: ut Περσίζων τῇ γῆσι dicitur, qui Persice loquitur. Alioqui Περσίζων si- gnif. etiam Persis favere, Cum Persis facere, Persarum partes sequi: ut Ἐμπίδου, Ἀνωσίτου, Ἀρτίσι- ζων, et similia. Inde Adv. Περσῶν, Persarum imi- tatione, Persarum more s. ritu, Persice. Item Περσῶν pro Persica lingua, Persico sermone. Plut. Artax. Περσῶν τοῦ λαοῦ ἀπὸ τοῦ Ἰσπανίου, Ἐξήσανθε περικροί. Denique inde sunt COMP. Περσοδύωσις, Persecutor et profligator Persarum, Epigr. [Theoc. 3.] Ἐν Περσοδύωσι, Occisor Persarum. Plut. Μηδὲ Μιδράδου τοῦ Μερδοῦνου, μηδὲ τοῦ Περσοκτόνου Θυμαροκτόνου." H. Steph. " Περσῶν, Schol. Greg. Naz. in Jul. 65. He- rod. 6, 29, 41. Polyb. " Περσῶν, Elian. V. H. 12, 1. p. 716. Περσῶν, αἰ, Mala Persica, Alex. Aphrod. Probl. 2, 16. cf. Περσῶν, τὰ, ap. Geopon. 10, 14. Calceamenta genus, Aristoph. A. 229. " Περσοπίπτις, ὁ, ἢ, Esch. Pers. 921. τῆσι, " Περσοπυρρίτις, 584. Περσῶν, Saltationis genus, Athen. 14, 7. " Περσορῆξ, Suid. 2, 15." Edd. " Περσῶν, Thom. M. 711. Ruhn- k. H. in Cer. 24. Persarum reg, Toup. ad Longin. 369. Adj. Alecum Mess. 16. Lobeck. Aj. p. 273. Περσῶν, Brunck. Aristoph. 1, 141.; Kuster. 224. Persa spectans, Diod. S. 2, 586. Plut. 2, 284. Cor. Conf. cum Περσῶν, ad Diod. S. 1, 708. Περσῶν, ad Diod. S. 1, 394. H. Περσῶν, sc. γλῶσσῃ, Jacobs. Anth. 12, 134. Περσῶν, ad Od. 5, 477. Περσῶν, sc. ἰσοδότης, Brunck. Aristoph. 1, 21. Τὰ Περσῶν ὀφειλέτας, Zenon. ad Xen. K. H. 767. Τὰ Περσῶν, ad Herod. 549. Περ- σῶν, Charito 84, ad Diod. S. 1, 460. Apollonid. 16. Blassor 12. Valck. Phoen. p. 580. Læmper. ad Phal. 63. Περσῶν, arbor, Wessel. ad Diod. S. 1, 13. 40. Regio, ad 1, 394. Περσῶν, Nom. propr. Ruhn. H. in Cer. 24. " Περσῶν, ibid. Περσῶν, Koen. ad Greg. 57. Περσῶν, ibid. ad Herod. 556. Περσοπίπτις, Toup. Opusc. 2, 137. " Περσῶν, Brunck. Apoll. R. 160. " Περσῶν, (Hecate,) ibid. Eur. Herc. F. 803. Ruhn. H. in Cer. 24. Περσῶν, Musgr. Hel. 1480. Περσῶν, ibid. " Περσῶν, ad Lucian. 2, 218. Markl. Suppl. 388." Schaf. Mss. " Περσῶν, Nom. Helenii ap. Diosc. 442. " Περσοδύωσις, Basil. Sel. Theol. Vit. 285. " Περσοδύωσις, Idem Persis Maneti sentiens, Jo. Damas. Ep. ad Theophr. de Imm. 134." Boissonad. Mss. " Μεσοπέρσις, Semi-Persica, putantur esse Calceamenta ad Persicorum formam accedentia. Me- minit Hes. H. Steph. " Ἡμισπέρσις, Zenonius et Apul. ap. Wessel. ad Herod. 1, 91. Euseb. P. E. 213. " Μισπέρσις, ἢ, Xen. Ages. 7, 7." Edd. " Hutchin- son. 68." Schaf. Mss.

cere tradit pro ὄντιον: afferens idem veteri pro ὄντιον ἵππος." H. Steph.

" ΠΕΣΣΥΠΕΣ, ἄλ, Pegasi, Alatus Persici equus, ut dicitur ἄλ ἢ Πέσσυπος ἐπὶ τῆσι Γείωνι, ut Hesiod. Θ. tradit. Habuit et Bellerophonentes ejusmodi equum aligerum: unde Lucian. Somm. dicit, Ὅχινα ἀντίρρο- πον ἵππον τῇ περὶ τῶν δακτύλων. Plin. 8, 21. Spingius Æthiopia generat, multaque alia monstris similia: penatos equos et cornibus armatos, quos Pegasus vocant. At 10, 49. Pegasus equus capite volucres, et gryphus auris aduncitate rostro, fabulosus reor: illos, in Scythia, hos, in Æthiopia: quemadmodum Plato quoque ap. Athen. 5, τὰς γῆρας, et τοὺς πρ- γλάσους numerat inter τὰς τῆς φύσεως παραλογίας. IN DE ΠΕΡΣΙΚΩΝ ΠΕΡΣῶΝ, ap. Aristoph. Ep. [76.] pro eo, quod Eur. [Belleroph. Fr. 3.] dicit πῆγαιον περσῶν, h. e. περσῶν πῆγαιον, Alis pegasus pro Alatis Pega- sus. Et Περσῶν σφῆρις in Epigr. quæ ab his dicitur " Ἰσσοσφῆρις, et Persio Fons caballinus: ex eo tracto nomine, quod extitit et terra Pegaside pede pulchra. Idem Lat. poetæ dicunt Pegasidas undas ejus fati- tis: a quo et Pegasidis nymphæ nœ muse: et Pega- seium melos ap. Pers.: flumens et labris fonte caballino profusus: ut vero περσῶν περσῶν dicitur, ita Pega- seus volutus." H. Steph. " Πήγαιος, Jacobs. Anth. 12, 112, ad Lucian. 1; 197. Πήγαιος, Jacobs. Ani- madv. 305. Antip. Th. 1. Ouesites 3. Moschus 3, 75." Schaf. Mss.

" ΠΗΛΑΟΣ, Vox Syracensiana, Phrynich. Ecl. 16." Edd.

" ΠΗΓΑΝΕΟΞΙΝ, Hes. ex America pro γλαυ- κῶν, Glaucom." H. Steph.

" ΠΗΠΙΑ, ἢ, Pieria, Mons Beotia et Macedonie, sacer Musis: unde et Πηπέδες, Pierides, nominantur a poetis, utpote Pieriam incolentes. Esque He- siod. E. imi. ΔΕΥΟΤΑΤ Πηπέδες, E Pieria. Ad eod. monte ap. Herod. est Πηπέα σίσις, Pierica pix: h. e. Quam fundunt Piericæ arbores. Ex Epigr. vero affertur et Πηπέα σάλαργυς." H. Steph. " Πηπί- εις, Eur. Rhes. 349. Iph. A. 798. Heringa Obs. 379. Πη- πέδες, ad Charit. 547. Toup. Opusc. 1, 356. 2, 77. Πηπέδες, Apoll. R. 1, 31. Toup. Opusc. 2, 136. Πηπέα, 1, 558. Antip. S. 79. Jacobs. Anth. 9, 384. Monum. Byz. 13. ad Herod. 367." Schaf. Mss.

" ΠΗΚΟΣ, Dialecto quadam pro περὶσι dicitur, Hes." H. Steph.

" ΠΗΝΑΠΟΣ, " Πηδάπος, Aristoph. O. 939. " Πηδάπος, East. 16, 30." Edd. " Πηδάπος, Jo- cobs. Animadv. 222." Schaf. Mss.

" ΠΗΝΔΟΘΕΝ, Pind. H. 1, 125." Edd. " Ja- cobs. Anth. 11, 358." Schaf. Mss.

" ΠΗΠΙΑ, s. Πηπία, Aviculari nom. ap. Athen. 65." Schweigh. Mss. " Πηπία, Casaub. ad Athen. 135." Schaf. Mss.

" ΠΗΤΑΝΑ, ex Epigr. affertur pro Turra, Co- hors. Apud Hes. legitur Πητανῶν σπῆρας: quo modo dici scribit τῶν τῶν Ἑλλήνων, Graecum ex- exercitum: nimirum vel ἀπὸ πέπλου, vel propter Men- elaum Πητανῶν, cuius scuti expeditio ita suscepta erat. Πητανῶν vero fuisse Tribum quandam. Idem exponendum Πητανῶν λόχοι videtur: quem dicit ἀποσχεδῶδεσθα, οἷς ἔσται τὰς ἀλφειῶν. At Πη- τανῶν ἄνω, exp. γῆρας, ἐν Πητανῶν γῆρας. Ste- phano B. Πητανῶν est Urbs Æolidis: cuius Civis Πη- τανῶν: et Regio Πητανῶν, ut Πητανῶν γῆρας." H. Steph. " Πητανῶν, Musgr. Troad. 1112. Jacobs. Anth. 7, 69. 8, 94. Heringa Obs. 196. Toup. Opusc. 1, 419. Wessel. ad Herod. 224. 717. Πητανῶν, Toup. l. c." Schaf. Mss.

" ΠΗΤΥΑΝΗ, Suidæ ἀρεῖς μάρτις, Utriculari: pro

quo ap. Hes. Περὸν δὲ, At Περὸν εἶπαι, Suid. dici scribit Proverbialiter de iis, qui crebris et prosperitatibus utuntur et infortunata: a Pitana urbe, que a Pelagis in servitute redacta, ab Ectreusianis liberata fertur. Erasmus habet Pitana sum: cum vulgatum Edd. consentit etiam Ms. Cod. H. Steph.

"ΠΑΛΑΤΟΝΙΟΝ, Hes. fuisse dicit μύρον τι ap. Athenienses: cuius J. Poll. quoque meminit, scribens denominatum esse ἀπὸ τοῦ Πάλλωνος: intelligens, ut opinor, Plangonem metreticem Milesiam, quam Athen. 13. διὰ λόγον fuisse tradit." H. Steph. "Clom. Alex. Fed. 2. p. 207." Edd.

"ΠΑΛΑΔΙΕΙΝ, ap. Suid. Ms. Cod. exp. παραρρο-
νεί, κολορεύει: item παλάζων." H. Steph. "Παλάδιον, Laconice, Aristoph. A. 171. 990. Hesychio ματάζω, εὐφροσύνη, τὸ πλάζωμα, Nugas ago. Schneider. Lex. "Παλάδιον, Παλάδιον, *Παλάδιον, Act. Traj. 1, 246. Koen. ad Greg. 104. Παλάδιον, Παλάδιον, Brunck. Aristoph. 1, 17. 65.: Kuster. 237. 239." Schaf. Mss.

"ΠΑΝΤΟΜΟΝ, Ασάμανες dicunt τὸ πάλαιον, Hes.: qui aliquando ante Πάριον quoque attulerat pro πάλαιον. Veteri, Vetusto." H. Steph.

"ΠΑΟΥΜΙΟΝ, *Παουμίον, Gl. Plumacium. *Χριστολοῦρα, τὸ, Calcitris aserum plumis suffultae, Chrys. Hom. 26. T. 8. p. 40." Edd.

"ΠΟΛΥΤΟΣ, ὁ, Puls, Pulmentum, Plat. Symp. 8. Αἱ Πολύτοι γυναικίς εἰς τὰ βαλάντια πάλων χεῖρας ἐπιφέρουσι, μετὰ τὸν πάλων ὄψον, Ibid. 4. Κρίματα ἀπὸ πάλων γίνονται. Apud Diosc. non paroxytona tantum, sed oxytona etiam scriptum legitur: ut 2, 112. Ἐκ τοῦ ἁμύρον ὁ πάλω γίνεται. Et 118. de millo, Ἀποσπασθῆναι ἢ ἄσπερ πάλω ἀποσπασθῆναι. Ego paroxytonam magis probō, cum id Hes. quoque libeat. (Alcman ap. Athen. 648.) Ἰσὺς Πάλων πάλω, Pulment confectio, Pass. πάλωσις τὸν δicitur id, ο quo puls τ. pulmentum conficitur, Diosc. 2, 128. de farina fabae Egyptiae, Kai πάλωσις τὸν δὲ δόματα. Et DEMIN. Πολύτονος, τὸ, Pullicula, Diosc. 2, 114. de athena, Ἐπι δὲ ἄσπερ ἄσπερ πάλωρον ἔργον, πάλωρον ἄσπερ, H. Steph. "Vide Παλταρία. Gl. 1. Παλταρία Puls, Plites, Farres. *Παλταρία Pullicula. *Παλταρία, ὁ, ἢ, Erotian." H. Pollux, Heyn. ad Apollod. 1143. ad Meer. 350." Schaf. Mss.

"ΠΟΥΤΥΣ, Etymologo *ἐὸ λυκαίτηρον, per ἀπὸ τὴν α πάλω, quod est ἀσπερ τὸν πάλωρον. Pluteum signif. videtur." H. Steph. "Ruhak. Ep. Cr. 230." Schaf. Mss.

"ΠΟΥΤΥΣ, Nom. propr. regis Thracici." H. Steph.

"ΠΟΥΛΥΝΤΡΑ, Hesychio ἄλμα, Farinae." H. Steph.

"ΠΟΡ, Lacones pro ποῦ dicunt, Pes, Hes." H. Steph.

"*ΠΟΡΝΟΙΠΙΟΣ et Πορνοίπιον, Strabo 13. p. 912. Vide Κόρυς et Πόρνος." Edd.

"*ΠΟΥΛΙΝΑΡΙΟΝ, Gl. Pulvillus." Edd.

"*ΠΟΥΛΠΗΤΟΝ, Gl. Pulpitum, Pavimentum." Edd.

"*ΠΟΥΡΙΟΝ, τὸ, Placentae genus, Athen. 14, 15." Edd.

"ΠΡΑΔΙΣ, Hesychio ὁ λίαν ἄσπερ τὸν." H. Steph.

"ΠΡΑΜΝΕΙΟΣ, s. Πράμνος οἶνος, Semo auctore dicitur a Pramnia in Icaro insula turpe, vicina monti excelso: ut Didymus vult, a Pramnia vite. Alii quia παραμνίων dictum opinantur, esse dicentes τὸν προσι παραμνίων ἐστὶν οἶνος: alii denominatum παρὰ τὸ πρᾶντες volunt, ὑποτε πρᾶντα τὸ μένον καὶ ἀσπερ τὸν ποσόντα τοῦς κίτρινος. A nonnullis et *Φορμακίων vocati, testatur idem rursus Semo. Unde H. A. [638.] εἰσέση οἶνον παραμνίων: Od. K. [253.] Οἶνον παραμνίων ἔστιν. Eundem esse παρὸν tradit Athen. 1. necnon ἀσπερ τὸν καὶ πάλωρον. Unde Aristoph. dicit τὸν Ἀθηναίων δῆμον ὄντε πορμακίον ἔσθαι πάλωρον καὶ ἀσπερ τὸν, ὄντε παραμνίων πάλωρον οἶνον ἐνάτητος τὸν ὄντιν τε καὶ τὸν κοιλίας, ἀλλ' ἄσπερ τὸν καὶ πάλωρον καὶ πάλωρον. Itidem vero et Gal. ap. Hippocr. esse dicit Vinum nigrum et austerrum. At Diosc. 5, 9. Ὅτι τὸν θεολατρεῖσθαι σταθμῆν γινώσκοντες, γλῆναι, καλοῦμενος Κρίσις, ἢ

πρίστρον, ἢ κρίσιον. Ubi nota sine diphthongo scribi, ut et ap. Aristoph. Ὄνει δὲ τίνα εἰς ἔσθαι Πράμνον, Ὁ Χίον, εἰ ὄνατος: per diphthongum vero ap. Hom. Meminit et Plin. 14, 5.: Et pramnio, quod idem Hom. celebravit, etiam nunc hinc durat; nascitur Smyrnae. At Πράμνον dicitur τὸ τὴν παραμνίων ἀσπερ τὸν αλφῶν, Palmes pramniae vitis, teste J. Poll. [7, 150.] Apud Hes. et Πράμνον, exp. non modo ἄσπερ τὸν, sed etiam Νικόλα, Λίγο, Βίδων, H. Steph.

"Πράμνος s. Πράμνος, Diog. L. 4, 20. Athen. 28. 29. 30. 31. Barker. Epist. Cr. ad Boissonad. 242." Edd. "Aristoph. Fr. 248. 277. Heyn. Hom. 6, 232. Athen. 1, 16. ad H. A. 638. Wakef. S. C. 5, 188." Schaf. Mss.

"ΠΡΑΞΙΑΙ, Laconice locus: cuius Isocla Πραξιαί dicitur." H. Steph.

"ΠΡΙΑΠΙΟΣ, Ion. Πρίπιος, Priapus, Venus et Liberi patris filius, Hortorum et vinearum custos, in quibus simulacrum cuius statueretur robur et erecto veretore, ut ex Epirg. script. liquet. Athen. 1. Bacchum cognomento Πρίπιος a Lampascium coli ait. Ab Arriano vero in Bithyniacis ὁ Πρίπιος εἰς θῶν ἀλλογορεῖται, δὲ τὸ γένος, teste Eust., qui etiam addit, vocari cum ab ipso Πρίπιος, per i. Sed et Membrum virile, et quidem intantum, πρίπιος nominari interdum tam Lat., quam Gr., sciendum est: Unde Πραξιαίος, Πρίπιος, Liguum quoddam in Hippocr. Βόθρ. penis in modum teres et arrectum. Et [*Πραξιαίος, unde] Πραξιαίος περὶ ap. Gal. in Isagoge, Linamentum in veteri arcei figuram formatum. NESCION [*Πραξιαίος, Anst. 1, 303. unde] Πραξιαίος, eodem Gal. auctore, dicitur Stabulis pascendi in longitudo in ac orbem tumefacti tenuis citra rei venetere appetitiam. In quo dolores quibus in testino esse solent, moveri Aetius scribit, quod infantum distentumque putandum convulsionis modo significat. Satyriasis etiam istam trutinigenam appellavit, quod satyrus quoque atrecto semper veretro fuisse perhibeatur." H. Steph. "Πρίπιος, Nonn. ad Greg. Naz. in Jul. 170. Toup. Opusc. 2, 337. Mosch. 3, 27. μελέγχω Πρίπιον. Eust. 23, 27. Diod. S. p. 55. 149. *Πραξιαίος, ὁ, ἢ, Schol. Eust. Hee. 629. Dionys. H. 2. p. 7. *Πραξιαίος, ὁ, ἢ, Schol. Lycophr. 538; Aristoph. A. 981." Edd.

"Πραξιαίων ἄσπερ, Viola nigra, App. ad Diosc. 371. *Πραξιαίος, Satyrium erythronum, 459." Boissonad. Mss. "Πρίπιος, Jacobs. Auth. 8, 12. ad Lucian. 1, 273. Πραξιαίον, Myrtus 2. H. μέρον, Dionys. H. 5, 22. Πρίπιος, Toup. Opusc. 1, 340. Πραξιαίον, Kuster. Aristoph. 214. *Πραξιαίον, ad Dioc. S. 1, 394." Schaf. Mss. "Πρίπιος, East. H. 24. 38." Wakef. Mss.

"*ΠΡΙΠΙΟΝ, Jacobs. Auth. 10, 397." Schaf. Mss.

"ΠΡΟΜΕΝΕΙΟΝ, ap. Nicet. [A. 496.] Ponicus mali genus, a Promeno quodam Cretensi dictum, Meminit et Hes." H. Steph.

"ΠΡΟΣΑΛΕΙΝ, Arcadum dialecto dicitur τὸ ἔσπερ τὸν. Et forsitan inde ipsi Arcades Προσάλειον vocati sunt, quod essent λυκαίτηροι. Ita Lex. memini vet. et ἑσπερ τὸν Προσάλειον Δερμίων: Ety. vet. ex ἑσπερ τὸν Προσάλειον Δερμίων: sed parperam ap. eum scriptum est Προσάλειον, et ipsa exp. depravata a libraribus. Apud Hes. vero barytonus Προσάλειον, προσάλειον. Sed superiore scripturam Suid. confirmat, προσάλειον [ex Aristoph. B. 730.] afferens pro προσάλειον. Προσάλειον ἔσπερ, dicitur ab Ἀρκαδῶν, ab Arcadibus προσάλειον. Hes. H. Steph. "Προσάλειον, Aesch. Fr. 435. Elian. Epist. 3. *Προσάλειον, Dawes. Misc. Cr. 163." Edd. "Προσάλειον, Kuster. Aristoph. 70.: Brunck. 1, 183. 3, 188. Lobeck. Aj. p. 252. Brunck. ad Aesch. Fr. 438. Grot. ad Stob. 331." Schaf. Mss.

"ΠΡΟΥΑΞΙΣ, Hesychio κεφαί ἄσπερ τὸν: pro quo mox Προάξις." H. Steph.

"*ΠΡΟΥΣΑΛΕΥΣ, ad Lucian. 1, 776. Jacobs. Auth. 11, 405." Schaf. Mss.

"*ΠΡΟΥΣΙΑΣ, Poculi genus, Athen. 473. 496." Edd.

"ΠΡΥΑΝΟΣ, Hesychio ἔσπερ τὸν." H. Steph.

“ ΠΥΡΑΕΕΣ, Eod. teste quibusdam sunt πρόμαχοι, Προμαχόντες: quibusdam πάλαι λαοί, Populi multitudine in unum congregata; aliis νεοὶ ὄπλα: ἄβροιο, Pedites conferti. Quae posterior exp. recepit est: unde mox Idem πρόμαχοι exp. νεοὶ ὄπλα, pedites: utpote κατὰ χηραρίους, tracto nomine ἀπὸ τῆς πύρας: quomodo Eust. quae κατὰ τὸ κατὰ dictos tradit quae πρόμαχοι. Sunt qui Gortyniorum dialecto ita nominari τοὺς νεοὺς ὄπλας dicunt. Utiur autem eo vocab. Hom. Il. E. [743.] Κνήρη τετραράλωνα Χηραίην, ἰσχυρὴν πύραϊν προμάχων ἄρματιον: A. [49. M. 12, 77.] Αἰετοὶ δὲ πρόμαχοι σὺν τεύχεσι θαλασσοπόροις Πάριον. Dicitur pro eodem et Πύρα, teste Hes. et Eust. Sed ille πρόμαχοι exp. non ἐπιτήριον solum, verum etiam τεύχεον, Pyrrichiam: quae est Saltatio armata, h. e. quae pedites armati saltant: ut Callim. H. in Jov. [52.] Οὐλὰ δὲ Κοίρατις σε νέμει πρόμαχο ἄρχαίοντι. At Πρακτοίτις, Hes. dicit scribit ἐπὶ τῆς ἐλαμῶς τῶν τελευτησάντων παρὰ τῆ ἰστί. H. Steph. “ Oppian. K. 3, 125. πρόμαχοι τρίζουσι νεοσσοί. Mauretho 2, 215. Πύραϊς, Schol. Pind. H. 2, 127.” Edd. “ Ruhnck. Ep. Cr. 128. Wakef. S. C. 3, 95. ad Callim. 1, 22. 129. Πύραϊς, ad Charit. 577. Jacobs. Anth. 12, 197. Heyn. Hom. 5, 137. 6, 128. 246. 289.” Schaf. Mss. “ Multi, Conferti, Oppian. K. 3, 125.” Wakef. Mss.

“ ΠΡΥΤΟΚΗΡΟΣ, Primitivus. Vide Πριμωφύριος. H. Steph.

P.

“ P, ap. Eretrianse frequenti erat in usu. Eam enim non paucis vocibus contra morem aliorum iniebat.” H. Steph.

“ PA, ap. Medicos βίαριον τῆ, Hes. l. e. Parva quaedam radix. Sed ap. hunc scriptum est πά, ap. Diosc. 3, 2. πά, cum circumflexo. Idem tradit vocari etiam Πάριον, et in his, quae supra Bosphorum sunt, regionibus nasci. Esse autem Radicem nigram, costantio magno similem, sed minorem et magis rufam: fungosam, aliquantulum lævem, sine odore. Lat. Rha Ponticum s. Ponticum appellant. Nomen autem nacta est e Bivis Pontica: regionis, cui nomen Rha: de quo Anm. Marcell. 23, [8.] Tannis, qui inter Caucasia omniaque, per sinusos labitur circumflexus, Asiaeque ab Europa determinans, in stagnis Maoticis delitescit: huic Rha vicinus est amnis, in cujus supercillis vegetabilis quaedam ejusdem nominis gignitur radix, ad multiples medicarum usus proficiens. Plerique radicem hanc Rha eandem cum thabarbaro esse putant: sed alii longe diversam esse censent: quorum e numero est Matthiolus.” H. Steph. “ Rheum Linn.” Edd.

“ ΠΑΔΙΣ, voc. ὄ, [imo ὄ.] Ramus. Nicander Θ. [378.] ἀμυγδαλέου βάρηος κίβηταις ράδινα πολυσπερέως κορίσιον. H. Steph. “ 533. περί ράδινα ἄζει, ubi al. ῥάδινα. Diod. S. 2, 53. ράδινα φοινίκων, cf. Theophr. H. P. 2, 4. ῥάδινα. Varron. de L. L. 4, p. 30.” Edd.

“ Ράδις, Ramus. Nicander A. 57. Ηὐκείων ράδινα πολυσπερέως κορίσιον: quod Schol. per ῥάδινα exp. et 331. ράδινα * καρφαλίον κορίσιον: Diod. S. 1, 165. de Palms arboribus: Τα τῶν φοινίκων στελέχη ἀκάρφισα ὄντα, διαφέρουσι ἐπὶ τῆ ἀπὸ τῆς κίβης διαθέσει: τὰ μὲν γὰρ πικρὰ τῶν ράδινα ἐπὶ χερσὶ περιέρχονται: ubi manifestum est h. v. Ramos signif., non Radices, ut male vertit Nicandri Interpretes.” Brunck. Mss.

“ PAIKENTATON, Genus vini, Trall. 2, p. 182.” Edd.

“ ΠΑΙΚΟΣ est Ἑλλην. Romani autem dicunt Γραικός, praefixo γ, Hes. Apud Eust. autem legitimus e Rhetorico Lex., barbarorum esse Ραϊκόν sine γ proferre, cum Soph. et Lycophro Γραικούς dixerint. Meminit et Etym. At vero Suid. ραϊκός exp. ὄ ὄρμωμενα. Eand. vide in Γραικός. H. Steph. “ Brunck. Soph. 3, 527.” Schaf. Mss.

“ ΠΗΜΟΣ, ὄ, Instrumentum, quo panis in furnum immittitur, i. e. Pala, Catoui. Alii Infurnibulum dixerunt. Athen. 3. Ἐπειδὴ δ’ ἐμπίθη ἴς τὸν * φοῦρον, ἐποκαίονται τῆ ῥόμω χυθροὶ τῶ, καὶ τότε ἐκείνους: τῶ ὄρος. Hec et VV. LL. in quibus additur, videti

leg. * ἰσχυρῶσσεναι: et v. ῥόμω esse Lat. Remum: a cujus similitudine pala ita vocata sit: ne fortasse hoc ipsum a voce aliquando significatum fuerit. Sic enim * ματερία et ῥόμω: ἴδιον, utarumque. H. Steph.

“ ΡΩΜΙΑΝΗ οὐλά, Rhodiaceum glutinum. Diosc. 3, 101. In VV. LL. perperam Ρωδία οὐλά, duplici errore.” H. Steph. “ Ρωδία, Eust. 25, 41. Athen. 285. 359. 360. 472. * Ρωδία, Pocii genus, Athen. 11, 13.” Edd. “ Ρωδία, Lesbion. de Schen. 173. Fischer. ad Weller. G. G. 1, 53. De poculis, ad Phalar. 305.” Schaf. Mss.

“ ΡΟΣΑΤΟΣ ἴδιος, Trall. s. p. 144.” Edd.

“ ΡΥΝΔΑΚΙΣ s. * Ρυδία, Apoll. R. 1, 1165. Orph. A. 630.” Edd.

“ ΡΥΤΙΑΙΟΝ, pro Ἐτολίε monte, e Nicandro affertur, nisi s in i mutandum est. H. Steph.

“ ΡΥΣΙΜΟΝ, τὸ, Ruta, e Nicandro A. [607.] Ηὶ σὺ γ’ ἐν πέτρῳ ῥύσιμον * ἐνομήρια κίβης. Dicitur et Ρύρα. H. Steph. “ Vide Ῥόσμον.” Edd.

Σ.

“ ΣΑΒΑΚΟΣ, Chios sit Hes. vocare τῶν ἐσθίων, Putridum.” H. Steph. “ Vide plura in Σαβίθειον.” Edd.

“ ΣΑΒΕΑΑΖΙΣ, Sabelli partes sequor. Matth. Lectt. Mosq. 2, 55.” Boissaud. Mss.

“ ΣΑΙΤΑΡΙΣ, vel potius Σαγγάριος, Phrygiae Bivius. Σάγγαρις, est etiam Propr. nom. filii Medii, ut annotat VV. LL. ex Etym. Sed ap. eum invento Σαγγαρίδος τοῦ υἱοῦ Μήδου, non Σαγγάριος. H. Steph. “ Σαγγάριος, Jacobs. Anth. 9, 353.” Schaf. Mss.

“ ΣΑΑΑΜΙΝΙΟΣ, Steph. B. * Σαλαμίνιος, Strabo 8, p. 517.” Edd. “ * Σαλαμίς, Aristot. Lepep. 7. Σαλαμίς, ad Herod. 676. * Σαλαμίς, Lobbeck. Δ. p. 271. * Σαλαμίς, ad Herod. 663. Argum. Aristoph. Av. Navis, Bergler. Alciph. 43. ad Corn. Nep. 191.” Schaf. Mss. “ Ἀσπασμίτιος, Hesychius ἄνετος θαλάττης. Inexpertus aut Imperitus maris et rei nauticae: sed addit, quosdam interpret. ὄ ἐκωνομία ἰσθί Σαλαμίον. At prior exp. est magis constantia: notum enim est Salaminios fuisse rei nauticae peritissimos. Aristoph. certe dicit B. [204.] κείνα τῶν δοτήρων Ἀπείρος, ἀβαλλήτρωτος, Ἀσπασμίτιος Πη, εἰς Ἰθάκην: Quomodo potero remos impellere, cum Salaminios non sim nec rei nauticae marisque expertus? H. Steph. “ Porson. Or. 613.” Schaf. Mss.

“ ΣΑΑΠΗ, Salpa. Piscigenus, qui Bos etiam dicitur. Gaza ap. Aristot. v. Græcum retinet. Vide Eust. ¶ Σάλη dictus est et Quaedam poeta, qui Παιγίον scripsit: necnon Mulier quaedam Lesbica, quae itidem Παιγίον librum edidit. Vide Eust. H. Steph. “ Hist. Liter. Pincium p. 94. Athen. 322. O * Σάλησι ἰσθάλιζο.” Edd.

“ ΣΑΜΑΙΝΑ, Genus quoddam navis, habentibus ἰσθ προμήρη, Hes. Quidam tradunt fuisse Navigi genus bireme, rotundum et concavum, atque in ventris similitudinem formatum, ut mare percurrere et celeriter converti posset: a Polycaete, Samiorum tyranno, primo inventore nomen habens, auctore Plut. [Pericle 1, 367.] Vide Bayl. Alii Numisma hoc nomine intelligunt, VV. LL. e Coelo Rhod.” H. Steph. “ Vide Υγρόρωρος.” Edd.

“ ΣΑΜΑΠΕΠΙΤΗΣ, ὄ, Luc. Evang. 10, 33. * Σαμαρείτης, Jo. 4, 9. Joseph. B. J. 3, 3, 4; 7, 32.” Edd.

“ ΣΑΜΒΑΑΑ, Calcemata quaedam, εἰσβάλα, Hes.” H. Steph. “ Eol. pro εἰσβάλα, Anal. 4, 250. * Σαμβάλισον, τὸ, Hippocras ap. Schol. Lycophor. 855. * Ἀσπίβαλος, Nonn. Dionys. 32, 256.” Edd. “ 2, 56. 42, 99. 44, 14. 48, 623.” Kall. Mss. “ Σαμβάλα, Toup. Cur. Post. in Theoc. 4.; Emendell. 3, 259. Musgr. Bacch. 664. Jacobs. Anth. 7, 160. 8, 235. Fac. ad Paus. 1, 577. Ἀσπίβαλος, Musgr. l. c. Jacobs. Anth. 7, 160.” Schaf. Mss.

“ ΣΑΜΙΚΗΟΣ, Strabo 8, p. 534. Athen. 2, 25. * Σαμικίος, Eust. 36, 42. Strabo 8, p. 532. * Σαμικῆ ἄβρος, Athen. 3, 30. * Σάμου αἶμα, Trall. 1, p. 9.” Edd. “ * Σαμοθρακίη, Lauras Alexandrina, App. ad Diosc. 473.” Boissaud. Mss. “ * Σάμου, Valck. ad Herod. 207. Heyn. Hom. 6, 370. Locus celebior, ad Diod. S. 1, 224. 2. Θωπίσις, Toup. Orpac. 1, 409. ubi et de Σαμοθρακίη. * Σάμικος, ad Paus. 579: 387:;

Fac. 2, 23. * Σάμιος, Σαρματός, Toup. Opusc. 2, 248.
 * Σαρβήρις, Heyn. Hom. 6, 370. * Σαρβήριος, Jaco-
 bus. Anth. 7, 278. 9, 422. Bentl. Opusc. 116. ad
 Lucian. 1, 283. De acc., Fischer. ad Weller. G. G.
 1, 285. Eichst. Praef. ad Diod. S. p. xxvii. * Σαρ-
 βήριος, Jacobs. Anth. 6, 260, 8, 162. * Schaf. Mas.
 " ΣΑΜΦΑΡΙΤΙΚΟΣ, Diosc. 1, 6." Edd.

" ΣΑΡΑΠΙΑΣ, supra p. cclxx. b. delendum est
 asteriscus." Edd.

" ΣΑΡΔΑΝΙΟΣ γέλασι, vel Σαρδάνιος γέλασι, Risus
 fictus, aut amarulentus, aut etiam insanus, inquit
 Erasmi in Proverbio Risus Sardonius: ap. quem et
 de ejus origine multa leges et Gr. Gram. petit. Od. Y. [301.] *μείζους δὲ θυμῷ Σαρδάνιον μῦθο τῶν.*
 Sed ap. Hom. posteros Σαρδάνιον potius habemus,
 aut Σαρδάνιον cum α. Plato de Rep. 1. scribit Thra-
 syamachum, quem amarulentum et arrogantem ubique
 facit, Sardonice risisse: inquit Erasmi, subjungens
 haec illius loci verba, *καὶ ὁ ἀκούσιος ἀνευλόγησε μῦθο*
Σαρδάνιον· καὶ ἐπερ, ἀπὸ ἐπειρῆ ἢ ἐπιθῆναι ἐπινοεῖται
Σαρδάνιος. Sic autem et Bud. accipit hic pro Amaru-
 lentum ridere. Legimus et Σαρδάνιον τόντος, ap.
 Dionys. P. Ut porro Σαρδάνιος γέλασι litera α a quibus-
 dam scribitur, sic etiam Σαρδάνια τῶν, quae et
 Σαρδῶν, Sardonica-herba: quae non aliud est, quam
 alteram Ranunculi genus, copiosissimum in Sardinia,
 gustus acerrimi: ejus esse mentem adimi, auctores
 quamplurimi sunt, atque ita contorqueri ora, ut risus
 imaginem referant: qui Sardonius ob id dictus est,
 et abiit in Proverbium. Inter venena recensetur a
 Diosc. 6. Haec Gorr. Σαρδάνιος τῶν in VV. LL. Sardonica
 herba, quae est Ranunculi species: Scelerata
 herba ab Apuleio dicitur. Additorum et Diosc. illud
 ipsum, quod modo commemoratum de herba ista
 fuit: eam in cibo potuque sumant, mentis alienationem,
 et cum laborum contractione eas convulsionem
 facere, ut risus speciem praebet: a quo eventu
 natum esse Proverbium, Sardonius risus. Ut autem
 Σαρδάνιον dicit Hom. cum α in secunda quoque, ita
 et v. Σαρδῶντες invenitur pro Σαρδάνιον γέλασι,
 Sardonium ridere. Invenitur et Σαρδάνιος γέλασι, ut
 dicitur in Σαρδῶν. Apud Schol. Lycophr. extat et
 Σαρδῶν γέλασι." H. Steph. " Σαρδῶν, Suida et Phlo-
 τῶ *μῦθο τῶν Σαρδῶν.* Vide *Διασημασίον.* Schae-
 der. Lex. v. Σαρδάνιος." Edd. " Σαρδάνιος, Epigr.
 adesp. 232. Jacobs. Anth. 6, 68. 9, 321. Anianadv.
 217. Brunck. Soph. 3, 405. Σαρδάνιος, Jacobs. Anth.
 6, 68. Σαρδάνιος, Σαρδάνιος, Σαρδῶν, Heyn. ad Apol-
 lod. 211. Graec. ad Rut. Hiner. 354. ad Diod. S. 1,
 362. ad Herod. 582. Γέλασι Σαρδάνιος, Heyn. Hom.
 7, 26. ad Timaei Lex. 230. ad Od. Y. 301. Heyn. ad
 Apollod. 222. Pierson. ad Mer. 41. Fabric. B. G. 1,
 276. Σαρδάνιος γέλασι, Timaei Lex. 230. et n." Schaf.
 Mas.

" ΣΑΡΑΕΙΣ, gen. Σαρδαῖος, dat. Σαρδαῖος, Lydia
 urbis: Cressi olim regia, teste etiam Flacco. Lydo-
 rum metropolis vocat Plat. Rom. Quaes. Gen. Σαρ-
 δαῖος et dat. Σαρδαῖος cum ap. alios, tum Xen. extant.
 Nominativus autem passim est Σαρδαῖα. Habet tamen
 Steph. B. Σαρδαῖα cum α solo. Vide Etym. et Thes.
 Schol., cui certe neminem assensurum puto. Invenit
 et Σαρδαῖα, et quidem ap. poet. praesertim.
 Steph. B. porro a Σαρδαῖα ait *παλιγγῆ* dici Σαρδαῖον;
 nom. autem *κρηταῖον* esse Σαρδαῖα. Vide Σαρδαῖα.
 H. Steph. " Σαρδαῖος, ad Lucian. 1, 501. Acc. Σαρ-
 δαῖα, Jacobs. Anth. 10, 90. Σαρδαῖος, Σαρδαῖα,
 Ruhnk. ad Xen. Mem. 228. * Σαρδαῖος, Wessel. He-
 rod. 10." Schaf. Mas.

" ΣΑΡΔΙΑΝΙΚΟΝ βάρρα, s. Σαρδανιαῖον, Sardia-
 nica tinctura, vel potius Sardonica, Tinctura rubra
 aut punicea. Vide Schol. Aristoph. et Suid. Vide et
 Σαρδῶν infra." H. Steph. " Brunck. Aristoph. 3, 62.
 153.: Kuster. 118." Schaf. Mas.
 " ΣΑΡΔΙΑΝΟΣ, Qui est et Sardibus. Vide in Σαρ-
 δαῖα, necnon in Regia, Σαρδανιοὶ ἄνθρωποι, Sardinia
 vacantes: a Sardibus, Urbe Lydiae. Vide Erasmi in
 Adagiis." H. Steph.

" ΣΑΡΔΙΝΟΙ, idem sunt, qui et Sardinii, si qui-
 dem vera sunt, quae ab Etym. scribuntur. Apud East.
 autem Σαρδίνες sunt Quidam pisces: quorum et

Athen. [328. ubi *σαρδίνες*] meminisse puto." H.
 Steph. " * Σαρδῶν, Sarda, Plin. Athen. 3, 32." Edd.

" ΣΑΡΔΑΙΟΣ λίθος, qui et Σαρδάνιος, Sardinia lapis,
 Sarda Plinio, Σαρδῶν Luciano. Vulgo Cornaline. Sar-
 didibus primum reperta traditur, et inde nomen accep-
 sisse, VV. LL. Affertur et Σαρδῶν ex Esod. 21.
 Apud Plat. quoque legitur *σάρδα*, Phaedone 59b (=
 294. Forster.) *Ἀδίδα ταῦτα ἄγασσάμενα σάρδα ἢ*
καὶ ἰάσδατα. *Hezychio* autem Σαρδῶν est illa Herba
 Sardonica, de qua dictum fuit in Σαρδάνιος." H. Steph.
 " Gl. Σαρδῶν, τὸ " *σάρδα* Murra. Orph. A. 16, 5." Edd.
 " Aristoph. Fr. 250. Epigr. adesp. 643. et n.:
 Σαρδῶν, ad Diod. S. 1, 221." Schaf. Mas.

" ΣΑΡΔΑΝΙΟΣ, Retis partes quaedam, Hes. Ora
 retis, ut quidam ex J. Poll. interpretantur. Utitur
 Xen., ejus librum intelligit Hes. cum dicit *τὸ Κρη-
 γασσῶν*: verum *σαρδάνιος*, non *σαρδῶν*, habes p.
 574. fin. Porro cum alii *σαρδῶν* scribant, *σαρδῶν*
προποροστυον ap. illum Lesticoe legitur." H. Steph.

" ΣΑΡΔΑΝΙΚΟΝ λίθος, Sardonium limum, di-
 citur Gr. Colchium. VV. LL. ex Herod." H. Steph.

" ΣΑΡΔΑΝΙΕΣ, *σχοι*, s. Sardoyses, Lapis isti di-
 ctus a candore in sarda, h. e. onyche vel amato,
 aut carnisbus ungue hominis imposito; et utroque
 translucido. Ita VV. LL. Plinii autem verba sunt
 37, 6. Sardoyses olim, ut et nomine ipso ap-
 parent, intelligebantur, candore in sarda, h. e., velut
 carnisbus ungue hominis imposito, et utroque trans-
 lucido. Invenitur etiam Σαρδῶνες pro α: ut ap.
 Basil. Σαρδῶνες καὶ ἰάσδατα. Sic et ap. Aethiam.
 Sed non dubium est, quin *σαρδῶν* per α scribi de-
 beat: ut etiam corrupti a poetis syllabam illam vide-
 mus." H. Steph. " * Σαρδῶνιχος, Job. 78, 16." Edd.

" Σαρδῶν, ad Thom. M. 144." Schaf. Mas.

" ΣΑΡΜῶ, quod declinat ut Σαρδῶ, et Σαρδῶν,
 ὄνος, s. Insula maxima, in mari Elygastico: Lat. Sar-
 dinia. Σαρδῶ * *εὐρωτάτη, καὶ ἀριστερὰ εἰς ἄλιν Κίρην,*
 Dionys. P. Ab illius autem insulae nomine facta
 sunt Σαρδάνια, et Σαρδανιαῖος, et Σαρδῶν: quod
 potestimum usurpans Virg. Sardinia herba dicitur. Hinc
 supra Σαρδάνιος γέλασι, vel potius Σαρδάνιος *πέτ* α, in
 media: Homero Σαρδάνιος, Ad Σαρδάνιος quantum
 Σαρδῶν esse dictum sit, affert tamen Erasmi, et Plot. et
 Σαρδανιαῖος γέλασι: Et *τῶν ἰσθμῶν διὰ τῶν Σαρδάνιος γέ-
 λασι.* Verum ego minime dubito, quin Σαρδάνιος pro
 Σαρδάνιος, metasthesi literarum, scriptum a negligente
 librario fuerit. [Plat. c. Epicur. 16.] Erasmi, tamen
 admittere videtur: a quo aliqui hae amotantur, A
 Σαρδῶ s. Σαρδῶν insula, cui quondam nomen fuerat
 Ichnuas, deducitur Sardonius, Sardonios, et Sardonio-
 cus. A Sardos Illyria civitate profincitur Σαρδῶν;
 unde, sicuti reor, mutato η in α, Σαρδῶν. A Sardinia,
 Lydia oppido, Sardinianum et Sardonianum. Haec ille.
 Adjungunt autem possit his et Σαρδαῖα et Suida, de eo,
 qui est *ἀπὸ πάλαιος Σαρδαῖος*. Idem habet etiam ad.
 Σαρδῶν, quod itidem ex *ἀπὸ τῆς Σαρδῶν πάλαιος*.
 Si autem Σαρδανιαῖος γέλασι defendere oporteat, non vi-
 deo quomodo melius quam e Σαρδῶν γέλασι, quod Ly-
 cophr. Schol. habet, defendi possit. Imo vero et
 βάρρα Σαρδανιαῖος, quod ap. Aristoph. legitur A.
 [112.] scripture illi non nimis patrocinatoribus: cum de
 Tinctura hujus insulae, quae Σαρδῶν vocatur, poetam
 loqui satis constet: atque adeo vocetur etiam Σαρδῶ-
 νος βάρρα, ut videre est ap. Suid. Sed ne hoc qui-
 dem omniduum est: quia adeo vocetur etiam Σαρδῶν
 textu legi, cum Schol. habet Σαρδανιαῖος. Alii
 autem Ed. in textu habet *σαρδανιαῖος*." H. Steph.

" Σαρδῶ, Σαρδῶν, Barker. ad Etym. M. 1088." Edd.
 " Σαρδῶ, Σαρδῶν, ad Herod. 431. ad Diod. S. 1, 274.
 329. 342. 692. 2, 491. Σαρδανιαῖος, Bergler. Alciaph.
 27. Ruhnk. ad Xen. Mem. 228." Schaf. Mas.

" ΣΑΡΔΑΝΗ superioribus addendum est, ex Hes.
 Σαρδῶν, inquit, magna Insula iuxta Africam, quae
 etiam Σαρδῶν dicitur." H. Steph.

" ΣΑΡΔΙΦΑΓΟΝ, Diosc. et Σαρδῶν, Trall. Saxi-
 fragum s. Saxifragum. Vox enim illa et Lat. mutuo
 sumta est: quae vero sit, controversum. Alii Empe-
 tron esse volunt, alii Rutam murariam: alii novam
 plantam communicantur. Constat Plinii auctoritate,
 adiantam nigrum, quod calculos frangat, Saxifragum

" ΣΑΡΔΑΝΙΑ, quae est et Sardinia, inquit Erasmi in
 Adagiis." H. Steph.

" ΣΑΡΔΑΝΙΑ, quae est et Sardinia, inquit Erasmi in
 Adagiis." H. Steph.

" ΣΑΡΔΑΝΙΑ, quae est et Sardinia, inquit Erasmi in
 Adagiis." H. Steph.

" ΣΑΡΔΑΝΙΑ, quae est et Sardinia, inquit Erasmi in
 Adagiis." H. Steph.

" ΣΑΡΔΑΝΙΑ, quae est et Sardinia, inquit Erasmi in
 Adagiis." H. Steph.

appellatum esse. VV. LL. H. Steph.

* ΣΑΡΟΣ, Suidæ: Fluvii nomen. H. Steph.
 * ΣΑΡΙΝ, *σάρις*, Libidinosus. Vel, Pudendum muliebre, secundum quosdam. Item Venatorium rete. Est *Σάριν* et Nauticus deus, a quo nomen inditum Saronico mari, ut scribit Aristides Themistocle. Paus. scribit *Σάρωνα* Æthiopiæ maritimæ regionis imperasse. Hinc et ap. Græcos Proverbum illud de hominibus arti nauticæ plurimum deditis, *Σάρωνος συνυπερέστω*. Vide Erasmus in Prov., Saronæ magis nauticus. H. Steph.

* ΣΑΡΡΙΝΔΙΑΙ, de Gallis sacerdotibus, i. e. Druidis, e Diod. S. affertur. H. Steph.

* ΣΑΡΡΙΝΔΕΞ, [σάρι], Arbores cava, vel potius peculiariter Quercus cave, ut exp. Etym. in *Σαρρινόμενα*. Apud Callim. tamen, H. in Jov. [22.] Ἡ πόλις ἐφέστηκε ἐκαστοῖται ἵγυρι τῶν ἑσπερίων, Schol. exp. simpliciter *σάρις*: addens, *καρὰ τὴν περσικὴν καὶ συνεστραμμένην τὴν φλοιὸν ἔχει*. Sed rectius Quercus *hiantes* et fissas interpretabimur, non quidem iudicio. H. Steph. * Parthen. 11. *Κεῖν ἐπιπέλοιο σαρρινόιο*. Plin. 4, 5. Edl. * Jacobs. Anth. 9, 264. Heyn. Hom. 6, 206, ad Diod. S. 1, 354. * Schaf. Mss.

* ΣΑΡΡΙΝΙΣ ὄλιαντα, et *Σαρρινόιο* ὄλιαντα, Saronicam mare. Vide Dionys. P. et East. in illam. Vide et Etym., qui a Saronæ quodam venatore, in illud præcipitatu, ita vocatum tradit, ex Euphorione. H. Steph. * *Σαρρινία*, ad Herod. 589. *Σαρρινόιο*, Valck. Hipp. p. 291. Eur. 3, 291. * Schaf. Mss.

* ΣΑΤΡΑ, Seps, Hes. Sed aut aliter scripsit, aut suo loco positum non est ap. eum h. vocab. Apud Herod. *Σάτρι* est Genus nomen. H. Steph.

* ΣΑΤΟΥΡΝΑΑΙΑ, *σά*, Athen. 639. Schol. Aristoph. N. 397. Edl.

* ΣΕΘΡΟΝ, * *Σεθρός*, * *Σεθρότης*, * *Σεθρότης*, Barker. in Classical Journal 31, 116. Edl.

* ΣΕΛΕΥΚΙΣ, *σέλις*, ὄ, Pocoli genus a Seleuco rege nomen habens. Cognominata sunt et quorundam trigrammata *σελευκία*. Vide Bayf. *Σελευκίς* est etiam Avian locustis vescens: cuius meminit Oppian. Ixeut. Plin. 10, 27. Basil. quoque in Ethicis hujus ita meminit, *αγαρὺν ἀναγκαστὴν τὴν σελευκίαν τὸ ἴσχυον ἐκ ἐπιτοχῆς τῶν ἀνθρώπων ἀνίσταται εἶναι ὁ κίστην τῶν ὀλων ἐπιτοχῆσθεσθ' ἐν δὲ ἐπιτοχῆ τῶν πολλῶν ἀνίσταται πικρῶς τῆς ψυχῆς κατασκευάσει*. Dictum fuit *Σελευκίς* et Quoddam calcamentum muliebre, teste Hes. H. Steph. * Turdus *Σελευκίς* Linn. Schneider. Ecl. Phys. p. 39. Basil. Homil. 2, p. 37. Edl. * Heyn. ad Apollod. 1168. Pocoli genus, Bentl. Opusc. 12. * *Σελευκίω*, Valck. Oratt. 255. * *Σελευκός* et *Λευκός* conf., ad Diod. S. 2, 312. * Schaf. Mss.

* ΣΕΟΙ, Dii, Dorce. Sic *Σεα* affertur pro Geminis, Castore et Polluce. Sed rectius *Σεοί* et *Σεα* scribitur. Vide *Σεβόλλα*. H. Steph. * Vide *Σεα*. Edl.

* ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ, Plut. Poplic. 1, 229. Dionys. H. 1, 364. Edl.

* ΣΕΡΕΦΘΙΝΟΣ ὄλιον, lego * *Σερρετίον*, Vinum Sarcopitium, ita dictum a Serepta, Urbe inter Sidonem et Tyrum sita, Trall. 1, p. 9. Lex. Ms. olim Askeavianum.

* ΣΕΣΙΑΟΣ, 4, Cochlearium quoddam genus. Athen. 65. ex Epicharmo, et Diosc. 2, 9. Schweigh. Mss. * Schneider, Lex. ubi * *Σεσελίω*, Edl.

* ΣΗΡΕΞ, *σι*, Seres, Populus: vel Vermiculi, qui nent sericum. Nam *Πεσς*, Seres populium a nere vermiculo dictum censet: Serv. autem ap. Seres vermiculos esse prodit, qui Seres dicantur. Cui assensit Suid., et complures alii. Ad Plin. cum Amm. Marcellino Seres esse dixit *Populus sylvaram lanificio nobiliss.* Hæc et VV. LL. ubi et li. II. afferuntur: et Virg. Georg. 2. Velleque ut folii les deceptant tensa Seres. E Claudiano, Stamine, quod molli tendent de stipte Seres. Seneca, Que fila ramis ultimis Seres legunt. Hinc *Σηρικός*, [ἡ, ὄλιον], ut *Σηρικός ἑσθῆς*, Serica vestis. Lucian, de Salt. Sic Dio, Τετάρτος ἀπέτει ἑσθῆτι *Σηρικήν* μελέτη ἀνδρῶν χρῆσθαι. Idem *Σηρικός ἑσθῆσι* dicit: *Σηρικός ἑσθῆσι, χιλιθῆ βαρβαρῶν ἑσθῆσι*. Legitur et *Σηρῶνος* ἑσθῆσι ap. Arrian. Periplo Mar. Rubr. Dicitur interitum et *Σηρικός* sine adjectione. Sic *Σηρικός* ap. Strab. 15. *Τεταρτὸν δὲ καὶ τὰ Σηρικός, ἐκ τεσσάρων*

φλοῖον ἰσοπέτης βύσσου. H. Steph. * Vide *Μερόλι*, Schneider. Lex. vv. *Μερόλι* et *Μερόλι*. Toup. E. meand. 2, 30. Edl. * Julian. Ep. 24. mercibus Indicis et is, que nascuntur in Æthiopia terra jungit mercem Persarum, καὶ ἐκ Περσικῆς ἑσθῆς, quod veritatem Persici seris, id quod certe ego non capio: crediderim tamen intelligi debere *Bombyces*, et vestes, qui serica fila neut, unde ap. Hes. ex emend. Salmasii: *Σηρὲς ἑσθῆς ἑσθῆσι μερόλι, ἢ ἑσθῆσι βύσσου, ὅτι ἔχειται καὶ τὸ * Δοκίωσι*. Et iterum: *Σηρὸν ποδῶν, τῶν γεννητῶν τὰ σερικά*. Et videtur tamen bombyces illi in Persia frequentes fuisse, et ex ea regione delati esse in Græciam et in Rom. imperium; neque enim potest Vestes sericæ ipsas designari: quod si tamen placet, ego certe nullus negabo; sed fateres ad obscuritatem vitandam vertere Græca debuisse, Persici bombyces, vel Persicum sericum, quo nomine non modo vestes, verum etiam ipsa serica stamina et subtegmina possunt intelligi, quomodo et bœdic magna vi serici e Persia in occidentem deportatur. G. Cuper. in Epist. ad Fabric. p. 239. (in Bemari de Vita et Scriptis Fabricii Comment.) Glossæ: *Σηρικός* Sericum. * *Σηρικῶν* Sericarius. * *Σηρικῶν* Sericatus. * *Σηρικῶν*, ὄ, ὄ, Pallad. de Brachm. p. 17. Edl. * *Σηρος*, Wessel. Diss. Herod. 159. ad Charit. 546. *Σηρικός*, Wessel. l. c. Toup. Opusc. 1, 340. Bergler. Alciphr. 138. ad Charit. l. c. ad Lucian. 1, 643, 2, 301. * Schaf. Mss.

* ΣΙΒΥΑΑΑ, ἢ, Sibylla, Vates, Vaticinatrix. Exalimatur autem factum hoc nomen, e *σῖβ* signif. *scil.* vel *Dor.*, (quod verius esse credo, cum Lacones jurerent *τὴν τὴν σῖβ*: at *Σῖβ*, quod idem affertur pro *θεῖς*, mendosum puto): l. q. *θεῖς*: et e *βῖβ*, quo signif. Consilium: ut ait *σῖβῖλλα* quasi *σῖβῖβ*, Ab enantiandis dei, deorum consilium. Vide Suid. et Lactantium. Quidam autem volunt primo fuisse hoc Cujusdam mulieris vatis propr. nom.: quod postea cretis, quo idem vates essent, datum fuerit. Hinc *Σιβόλλαιος*, [δ, ἢ], ut *Σιβόλλαιος βῖβῖλα*, Plut. Fabio, Sibyllini libri. Sed interdum et *τὴν Σιβόλλειον* sine adjectione dicit, ut in Publicola, *Ἐκ τῶν Σιβόλλειων διασφαιρέτω τὸ Ἄσθ*. Sic in Rom. Quærit. Πρωταφθέρων ἐκ τῶν Σιβόλλειων. Ab eod. est et [*Σιβόλλειον*, unde] *Σιβόλλαια*, quod Bud. ap. Plut. [Mar. 42.] interpr. Fautidicus: exp. etiam *χρησμολόγιον*. Item verba *Σιβόλλαιον*, [Diod. S. 187.] et *Σιβόλλαιος*, que VV. LL. exp. Vaticinari. Reddere oracula. Item More sciam delirare. Afferturque ex Aristoph. l. [61.] ὅ δὲ γίμωσ ἀσβόλλαι. Et additur, cum morbum in senibus alioquin, in pueris *μωωσ* vocari, teste Aet. Sed *σῖβῖλλῶν* a *σῖβῖλλαιον* separandum potius est: quod *σῖβῖλλῶν* exp. *χρησμολόγιον ἑσθῆς καὶ ἐσθῆσι*, item *μωωσ* ἔχει, et *χρησμολόγιον* *σῖβῖλλαιον*. H. Steph. * *Σῖβῖλλα*, Diod. S. 4, 66. *Σιβόλλαιος*, Appian. Bell. Annib. 345. * *Σιβόλλαιος*, ἢ, ὄ, Diod. S. 2, 602. Edl. * *Σῖβῖλλα*, Voss Virgils vierte Ekloge, S. 44. ad Diod. S. 1, 310. *Τὰ Σιβόλλαια*, Dionys. H. 2, 1078. *Σιβόλλαιος*, ad Diod. S. 1, 310. Fabric. B. G. 1, 19, 257. *Σιβόλλαιος*, ad Diod. S. 1, 310. Brunck. Aristoph. 5, 7. * Schaf. Mss.

* ΣΙΓΙΑΑΠΙΟΝ, *σῖ*, Mare, Anton. 7, 207. Edl. * Ad Diod. S. 2, 607. * Schaf. Mss.

* ΣΙΗΝΟΡΟΟΣ, 4, 4, GI. Manipularis. Edl.

* Σίγνα, Etym. M. v. *Σιγνῆται*. Dahler. Mss.

* ΣΙΚΑΝΙΑ, Casaub. ad Athen. 87. * Schaf. Mss.

* ΣΙΚΕΑΙΖΙ, ἄρχομαι, Salto, *τὴν τάλανον*, (Theophr. ap.) Athen. 22. Sed Hes.: *Σικεαῖος * ἀποκρίσθαι, ἢ δὲ ποικίλῃσθαι*. * *Σικεαῖος*, Siculus proter, Athen. 286. * Schweigh. Mss. * GI. *Σικεαῖος*, Siculus. Diod. S. 5, p. 201. * *Σικεαῖος*, Strabo 5, p. 356. Diod. S. 12, p. 322. ad Polyb. 34, 8, 7. * *Σικεαῖος*, East. 391, 14. * *Σικεαῖος*, Steph. B. East. 741, 14. Diod. S. 5, p. 201; 16, p. 586. Athen. 536. * *Σικεαῖωτος*, ἢ, ὄ, Diosc. 3, 29. *Σικεαῖω*, East. 516, 49. Edl. * *Σικεαῖος*, Toup. Opusc. 2, 46. Valck. Phoen. p. 80. ad Merz. 221. Brunck. ad Theophr. 761. Segar. Ep. ad Valck. 30. Valck. ad Phalar. p. xx. Ammon. 77, 128. ad Xen. Eph.

τοὺς πλείους σαρφῶν, διὰ τὸ πένθος ἅμα τὸν τε τῶν βίου ἄβιον, καὶ τὰς εἰμας περιεπάθησαν πατρὶς θύνας, οἱ δὲ τὴν ἐφ' ἑβρας κοινὰ ἀποσπασίαν προσηγάγεσαν, inquit Athen. [324.] Sunt qui dicant esse Cutim capitis una cum pilis detrahere: quae opinio non videtur contentenda; legitimus enim ap. Herod. 4. p. 152. Scythas captorum hostium capita amputare et excoarare, ac pelle quidem ejus subacta emollitate que mantibus loco uti; cranium autem loco pœculi, obducto ei extrinsecus crudo bovis corio. Suid. certe proprie ἀποσπασίαν esse dicit τὸ ἐκτεμεῖν τὸ ἐκτεράλαιον δέγμα ἐν θρωξί; abusive autem τὸ ἀποσπασίαν: Hes. περιεμεῖν. At ἐκτεσθίζειν aliam habet signifi., ut suo loco docebo." H. Steph. "Eur. Troad. 1006=1026. Barnes, Barker, ad Ety. M. 1082." Edd. "Lennep, ad Phal. 73. ad Herod. 310. Toup. Opusc. 1, 344. Emend. 2, 58. Obscena signifi., Jacobs. Anth. 6, 169." Schaf. Mss. "Tondeo comas, Steph. B. 675. Eust. II. 1409." Wakef. Mss. "Ἐσπασίαν, Hesycho σπασάειν, Lacerare, Dilaniare." H. Steph. "Barker, ad Ety. M. 1084." Edd. "Ἐκτεσθίζω, Scythas imitor, in potando sc., Scythicas potationes imitor. Redditur etiam, Mera-cum bibo, Scythico more: quoniam ἐκτεσθίζω, ἢ σπασίαν πίνω, quidam volunt esse ἀπαρτοεῖν, ζωρίστερον πίνω. Sic etiam Σαυθὲς πίνω de Intemperantia in potando, s. de Potatione meri: quod Scythum et multibibi et merobili essent. Herod. 6, [84.] p. 228. meae Ed. Chroemenen a Scythia ἀπαρτοεῖν didicisse trādidi. Unde factum esse, ut Lacones, qui vellent ζωρίστερον πίνω, dicerent ἐκτεσθίζω. In VV. LL. Ἐκτεσθίζω etiam legitur cum τ, pro Intemperantia bibere: sed perperam." H. Steph. "Athen. 422. Barker, ad Ety. M. 1084." Edd. "Ad Herod. 476." Schaf. Mss. "Athen. 427. Eust. Od. 29." Wakef. Mss. "Ἡερικεῖν ζῶντος, Suid. affert pro ἰδερικεῖν ζῶντος, Excoriantis. Quae scriptura, licet in Ms. etiam Cod. habeatur, suspecta tamen mihi est, potaque ser. potius περιεσθίζοντος: cujus verbi paulo ante meminimus. Περιεσθίζω proprie esse dicens τὸ ἀποτεμεῖν τὸ ἐπὶ τὰν κεφαλὰν δέγμα ἐν τῷ θρωξί, ut ἀποσπασίαν supra, ut sit Scythico more radere, h. e. Cutem cum crinibus amputare. Idem Suid. Περιεσθίζαντες exp. etiam σπασάειντες." H. Steph. "Ἡερικεῖν ζῶντος, Glossæ Sacrae Suidæ 111. Barker, ad Ety. M. 1082." Ἡερικεῖν ζῶντος, cf. Me-leager 5. "Ἡερικεῖν ζῶντος et περιεσθίζω conf., ad Strab. 11. p. 596. S." Edd. "Ἡερικεῖν ζῶντος, Musgr. El. 241. Jacobs. Anth. 1, 21, 12, 371. Toup. Opusc. 1, 344. Lennep. Phal. 73." Schaf. Mss. "ΣΟΔΟΜΙΤΗΣ, ὁ, Joseph. B. J. 4, 8, 2. * Σοδομίταις, ὁ, 4, 5, 4. A. J. 5, 1, 22." Edd. "ΣΟΦΝΙΣ, Abies vetusta. Sed vereor, ne Σοφνίσι pro Σοφνίσι scriptum sit ap. Hes." H. Steph. "ΣΟΥΒΟΙ, Gl. Sævi." Edd. "ΣΟΥΒΟΣ, Animalis cujusdam nom. ap. Elian. et Oppian. K. 2. VV. LL." H. Steph. "Oppian. K. 2, 382. ubi Ms. Σάβος et Σαβδός. Dicitur et * Σούβος. Anonym. Aug. Ms. c. 35. Σούβος, Stella." Edd. "ΣΟΥΒΡΙΚΙΟΝ, Gl. Subriciana." Edd. "ΣΟΥΜΜΟΣ, Jacobs. Anth. 11, 101." Schaf. Mss. "ΣΟΥΝΑΥΤΗΣ, q. d. Servator s. Sospitator nauarum. Nom. est fuvii juxta Herculeum tutissimos habentis et placidissimos portus, unde illi hoc nom. Schol. Apoll. R. 2." H. Steph. "ΣΙΑΝΑΚΟΝ, Oluo, quod vulgo vocamus Epimarts, ab Archetronio Adriopolitano sic vocatur. Asparax est Arabum, et denticulatum olus Plinii: Atriplexque Hispaniensis Hermolai, VV. LL." H. Steph. "ΣΙΠΕΛΑΙΟΝ, τὸ, Armilla, Æol. pro ὀλλω, VV. LL." H. Steph. "ΣΙΠΙΝΑΑΣΙΣ, Avis inter raras et peregrinas, Aristot. Dicitur Inauspicata et incendiaria a Plinio." H. Steph. "ΣΙΤΤΡΟΣ, Syracusani vocant quos alii γυρούς. Unde etiam ap. Hes. στυρούς et γυρούς pro στυρούς et γυρούς reponendum esse existimo." H. Steph.

"Vide Συρίδιον." Edd.

"ΣΥΙΑ et Σύριος, Lapillus, Calceolus. Schol. Apoll. R. 2. [1171.] Σύριος ἀνεφέτος πᾶσι γυροῖς Σύριος, scribitur σύριος a Sycoumis vocari τὸν ἄβιον: unde esse πολύστριος. Sic ap. Hippocr. Σύριος est ἄβιος, ἢ ἄβιος, ut exp. Gal. addens, Σύριος γυροῖς ἢ πᾶσι τὴν θάλασσαν ψυρίδες: unde Συρίδες dici τὸ σάβριον. Apud Hes. perperam Συρία: ubi additur et Συρία: et signifi. etiam στεροχωρία καὶ Ἀσβακίον. Συρία τῆμας ap. Eud. cum ἰ, ἄβιος βάλλας." H. Steph. "Schneider, Lex." Edd. "Σύς, Toup. ap. Wartou. ad Theoc. 2, 247. ad Callim. 1, 14. Brunck. ad Anal. 99. ad Herod. 479. * Συακρία, Toup. 1. c." Schaf. Mss. "Παύστριος, Multos habens calculus, Lapillis abundans, Nicander A. [465.] τὸν κύβω πολυστριος τῆς ἀλφει, ἢ. ε. πολυστριος θάλασσης: nam σείας vocatur ut ἄβιος τὴν θάλασσαν, Calculi litere maris, ut ibi annotat Schol. De fuvio etiam dicitur, Callim. H. in Jov. ἐπὶ Κρήτης τε, καλοῦσθαι τε Μεγαίρας: ἴδιον pro πολυστριος, de Metoro Arcadii fuvio. Scribitur etiam σείας sine diptongo: unde πολύστριος." H. Steph. "Schol. Apoll. R. 3, 805. Nicander Θ. 559." Edd. "Παύστριος, vide Intemper. ad Callim. H. in Jov. 26, 59. Brunck. Anal. 99. Παύστριος, Toup. ap. Wartou. ad Theoc. 2, 247. Wakef. Georg. 135." Schaf. Mss.

"ΣΥΜΦΑΛΟΣ, ὁ, ἢ, Arcadia civitas, et Fons. Verum et pro ipsius Civitatis nomine non solum fem., sed masc. etiam effertur. Hinc autem vocata est Συμφαλίς Ἄλγη, ἢ. e. Palus. Et ab hac diebus sunt aves Συμφαλίδες, de quibus lege potius et historico. H. Steph. "Συμφαλίς, Ion., Wessel. Dis. Herod. 148. ad Herod. 473. Συμφαλίς, Wakef. Phil. 1093. Nicarchus 36. Jacobs. Anth. 10, 333. Brunck. Apoll. R. 92. ad Paus. 400. Συμφαλίς, Voss. Myth. Br. 1, 211." Schaf. Mss.

"ΣΥΒΑΡΙΣ, ια, et ὄδω, ἢ, Sybaris, Urbs Calabria, vel generalius, Italia, sequendo Steph. B.: quae postea dicta fuit Thurion: delicis et luxu mirum in modum dedita: inde factum est, ut in Proverbium Sybariticus luxus abierit. Quinetiam hoc ipsum vocab. Συβαρίς de Summo et exquisitissimo luxu Proverbialiter usurpatur a Philostr. [106.] invenitur: ut Συβαρίδης μετρί ἦσαν: [155. Καὶ τὴν ἀλγὴν Συβαρίδης:] item, Ἀδριανὸν Συβαρίαν ἡγεμονίαν πόρνα. Est Συβαρίδης fuvii etiam nom.: item Filii Themistocli, Plut. Themist. Hinc Συβαρίτης, ὁ, ἢ, Sybarita, qui est Sybari. Ut Συβαρίτης γράσειν, Sybaritarum mensis, s. Sybariticis mensis: de Memia non lautissimis solum, sed luxu etiam refertis. Hinc fit, ut etiam συβαρίται exp. τροφῆται ab Hes. Fem. Συβαρίτης, Quae est s. Sybari. Sed Συβαρίδης dicte etiam fuerunt a quibusdam Breves fabulae et compendiarie, ut testatur Schol. Aristot. Unde Συβαρίδης, [ἢ, ὄν.] Sybariticus: ut Συβαρίδης μύθος, Sybaritica fabula: item Συβαρίδης γράσειν, cad. signifi. quae Συβαρίδης γράσειν paulo ante: interdu de eo dicitur, qui est mollis et delicatus, atque adeo fuvii deditus: τροφῆται, Hesychio. Quinetiam aliquid Συβαρίδης dici possit, in quo summus sit luxus. Suid. habet non solum Συβαρίτικαίς, sed etiam Συβαρίδης, quod exp. τροφῆται: item Λαμαρτία, πολυτέλειαν. A Συβαρίς est FACTUM Συβαρίταις, [Archytas ap. Stob. Serm. 141. Aristoph. Eip. 344.] q. d. Sybarisare: pro Delicis et luxu mirum in modum indulgere, Mollitie luxuque diluere: imitando sc. Sybaritarum molliem etiam luxum." H. Steph. "Toup. Emend. 1, 12. Hoc refer * Συβαρίδης, Συβαρίτικαίς, ὁ, Συβαρίταις, ὁ, ὄν. Hesychio * Ἐγκαταστροφῆς, ἐπιβίβειος. Vide Schneider. Lex. * Συβαρίτικαίς, Suid. 1, 31. * Συβαρίταις, Schol. Aristoph. 1. c." Edd. "Σύβατος, Luxus, Toup. Opusc. 1, 10. Wakef. S. c. 121. Boissonad. Philostr. 276. Συβαρίτης δὲ πᾶσις, ad Charit. 655. Συβαρίτης, Aristoph. Fr. 238. Συβαρίταις, T. H. ad Lucian. Dial. 10. Brunck. Aristoph. 2, 249. Συβαρίτικαίς μύθος, Burgess. Praef. ad Dawes. Minc. Cr. p. xvi. Wessel. Obs. 127. Schaf. Mss. "Συβαρίδης, Stob. 262, 48. * Συβαρίδης, Hes. Phot. Συβαρίταις, Epicharm. in Ety. M." Wakef. Mss.

"ΣΥΗΝΗ, supra p. cclxxxii. a, delenda est ante

ricus ante b. v. positus." Edd.

" * ΣΥΑΑΑΣ, unde * Μισοράλλας, Plat. Sertorio 4. Boissod. Max." Edd.

" * ΣΥΝΑΚΑΙΑ, Convisia, q. d. Concomitaciones. Vide "Αίκων." H. Steph. " * Συνοικία, ή, Alcman ap. Athen. 140." Schneider. Lex. " Sed συνακία penultima brevi require videtur metratio." Schweigh. Mss. " Requirit et G. linguarum." Edd.

" * ΣΥΡΑΙ, vel Συρία, Lacerna quaedam s. Λιννα γαστρα; nam superior Hes. esse ait ταχέως χλαίονα: vel άπό τής εισήρησιν, vel quoniam in Cappadocia sunt; hos autem esse Syros. Vide J. Poll.: e quo affertur et superior λέγεται. In VV. LL. σύρις, exp. Parva villosa que lacerna, ex Aristoph. Schol., qui tamen habet σύριος, non σύρις. Afferturque e Dione Cassio 37. Θισίον προς παράρησιν τού τε superior πρόσρηματι άσρησίν." H. Steph. " * Σύρα, Kuster. Aristoph. 51. Bergler. Alciph. 332." Schaf. Mss.

" * ΣΥΡΙΑ, vide in Σύρα. Est etiam Herba apibus grata, ut annotatur ex Aristot. H. A. 9. 466. Est et Nom. unius e Cyclobidibus, ad VV. LL. tradunt. At Συρίαος λίθος, Siveius lapis, qui etiam Ιουδαίος λίθος, uenietur Τηρόδατος. Συροτέρηξ, Avis quaedam ap. Elian. H. Steph. " * Συρορίνη, ή, Lucian. Deor. Conc. 1096: " * Συρορίνησσα, ή, Συρορίων, ή, ήρ, Syro-Atticus, Athen. 9. 2. " Συρις, Barker, ad Etyim. M. 1083.; Epist. Cr. ad Boissonad. 283." Edd. " * Συρία Κοτα, ad Diod. S. 2. 624. " * Σύριος, Wakef. Georg. 71. ad Diod. S. 2. 335. 392. De unguento, Valck. ad Theocr. 314. Σύριος et "Ασσύριος conf. Heyn. ad Apollod. 824. 828. cf. Zeun. ad Xen. K. II. 83. 151. 517. Toup. Opusc. 2. 164. Valck. ad Herod. 116.; ad Callim. 90. Wessel. Herod. 50. Oudendorp. ad Sueton. 38. ad Diod. S. 1. 115. 124. 127. 164. Σύριος, Σύριος, Wessel. Herod. 4. 35. 130. 182. 193. 542. Zeun. ad Xen. K. II. 578. ad Diod. S. 2. 74. Σύριος, de Mancipio, ad Lucian. 1. 336. " * Συροτίσιον, Tzetz. Exeg. in H. 36. 18. " * Συρία, Syros. Arist. 1. 42. " * Συρίαζω, ad Lucian. 1. 665. " * Συροίρη, Jacobs. Anth. 12. 315. Συριζω, ad Lucian. 1. 665. Συρις, Valck. Adoniz. p. 383. " Schaf. Mss. " * Joseph. 432. 38. " Συρίαος, Syrius, Schol. Theocr. 10. 26. " Συροίρη, Syrius, Euseb. P. E. 216." Wakef. Mss.

" * ΣΥΡΠΑ, Phacum insula s. regio. Sed ή κοινή prius ita vocabatur. Hes. " H. Steph. " Jacobs. Anth. 8. 400. 9. 327." Schaf. Mss.

" * ΣΥΡΑΠΗΣ, forsam Vox Egyptiaca, Barker. in Classical Journal 29, 169." Edd.

T.

" * ΤΑΒΑΙΤΑ, Ligna quaedam pocula. Athen. [500.] H. Steph.

" * ΤΑΒΑΠΙΤΗΣ, dictus est άρτος quidam, Panis: qui erat *Ασσύριος. Inter diversa panis genera commemorantur ab Athen. [109.] e Sospitro." H. Steph. " Ubi "Ταβίριος et Mss. restituit Schweigh." Edd.

" * ΤΑΜΙΟΙΣ, * Ταμιθιο, Urbs Egyptiaca, Barker. in Classical Journal 29, 169." Edd.

" * ΤΑΝΑΙΤΙΣ et " Αναίτης Άσροβίος, omnino v. Creuzer. Comment. Herod. 1. 247-8." Edd.

" * ΤΑΟΣ παρ' Αλεξανδρέων άρτι τοι μόν, Acad. 37. Barker. in Classical Journal 29, 166." Edd.

" * ΤΑΤΤΑΙΟΣ, Genus salis Phrygi, Diosc. 5. 126." Edd.

" * ΤΑΥΑΗ pro Ταυα, VV. LL. ex Epigr. Supra Τάβω. Eadem habent et Ταυαζω, quod remittunt ad Ταυαζω. Ibid. et Ταυαζω, cuius plur. ταυαζωα Schol. Aristoph. [I. 672. Σ. 383.] signif. ait τὰ τών πρόσρηματων ελξίσην ήδη, ή τὰ σύριλια. In iisdem est et Ταυαζωα de quodam Pisce, ex Athen. Sed perperam opinor, pro αλκωσιος." H. Steph. " * Ταυαζω, Schol. Aristoph. S. 348. 383." Edd. " * Τοναζω, Thom. M. 556. Jacobs. Anth. 10. 230." Schaf. Mss.

" * ΤΕΓΕΑΤΗΣ, ή, Xen. E. 6. " Τεγεαός, ή, ήρ, Herod. 8. 124. " Τεγεάτης, Diog. L. 6. 61." Edd. " Ad Justin. M. 44. Valek. ad Herod. 161. Te-

γεάτης, Jacobs. Anth. 6. 455. " Τεγεία, ad Diod. S. 1. 454." Schaf. Mss.

" * ΤΕΑΕΙΟΣ Ζεύς, ap. Tegeatas, Paus. 8. 416. Blomf. ad Aesch. Pers. 111." Edd. " Ad Charit. 25. ad Timaei Lex. 225. Casaub. Athen. 1. 95. Dii τέλειος, ad Timaei l. c. ubi et de Ηοα τέλειος." Schaf. Mss. " Musgr. Eur. Erech. 1. 51." Wakef. Mss.

" * ΤΕΑΜΙΣΣΕΥΣ, Athen. 7. 17." Edd. " * Τεαμισίος, Huschik. Anal. 209. Aristoph. Fr. 270. Rubnk. Ep. Cr. 235. Fischer. ad Palaeoph. 33. 121. Valek. Pheun. p. 388. Wessel. Herod. 39." Schaf. Mss.

" * ΤΕΝΤΥΠΙΣ, Urbs Egyptiaca, Barker. in Classical Journal 29, 169. ubi et " Τερετύπιος." Edd.

" * ΤΕΥΘΙΣ, Arcadia civitas, Steph. B. In VV. LL. scribitur esse et Nom. duois in Aulide, qui Palladem vulnerasse fertur. H. Steph.

" * ΤΗΒΕΝΝΑ, et Τίβεννος, ή, Τόγα, vestis Romana: que ita dicta fuit a quodam Tebenno Arcade: ac *Τιβέννος Τίβεννους appellata fuit, denominando illam ab inventore: deinde corrupta v. Τίβεννος, ut tradit Suid.: qui et Chalydem vocat, ubi de illo Tebenno loquitur. Hes. scribit fuisse ήδωσ τεπιβελαιοσ παρ' Τυβαίνοσ. Fuisse autem usum τεβέννοσ in bello quoque, et Plat. patet, in Coriolano. Apud Polyb. τήβεννα λαμπρά, de Toga candidioria: ήδωσ τεβέννασ αήδη λαμπρά είδωλοσ έπιταμοσ τήδωσ ήδωσ έοσι τοισ άρχαίσ μεταπορομεύοισ. Erat et τήβεννασ περιόρητος, ut videre est ap. Plat. Romulo. Dionys. H. τήβεννος de Traibeis quoque dixit, Τήβεννος τήσ καλομετάσ τρωάδωσ. Fuisse autem τήβεννοσ usum non ap. Romanos solum, sed et ap. alios, ex Athen. etiam discimus, vel potius Polyb. ap. Athen. de Antiocho, Καί τήσ βασιλείασ άποτέροισ έσθησ, τήβεννασ άπυλαβίωσ περιέχει κατά τήσ άγοράσ άρχυμενείωσ. Alibi de eod. Καί χρονοσφύ τήβεννασ φορέσ ρίσι τε βέρβετο. Sic Etymologus τήβεννα est ήμάνωσ s. χλαίρωσ, ήν φορούσι τήβεννοσ. Hinc est Τίβεννοφόρος, [ή, ή.] Toga gestans, Togatus, ut etiam Trabeatus. Adj. etiam, Τίβεννοσ, et Τίβεννοσ: illud habuisti e Suida: hoc extat ap. Strab. [3. p. 446. et 254.] ubi Τίβεννοσ έσθησ ab eo appellatur Togatus cultus: i. e. Quails togatorum est cultus. Sed legitur τήβεννοσ unica v.: itidemque et τήβεννοσ simpliciter scriptum alicubi inventur. Apud J. Poll. autem [7. 61.] est et Τίβεννοσ, sed de alio vestimenti genere, Τήβ ή άνομοσπορίτησ τήβεννασ καλ' * Κλαυβίτιωσ, ή Άρρητι φορέσι φασι." H. Steph. " * Salmas. de Pallio 122. Esmap. 131. Hering. Obs. 29. Theophrast. Inst. Reg. 45. Barker. in Classical Journal 51, 118. Glossar: Τίβεννος: Toga Τίβεννοσ Toga, Traben. Τίβεννοφόρος: Togati, Τίβεννοφόροι Togatus. Plat. Lucullo 39. Εσθησ τε τήβεννοσ, Χερεινν τογαντι. Apud Dionys. H. 1. 187. 301. Τίβεννος. Apud Schneider. Lex. extat " Τίβεννοφόρος." Edd. " Τίβεννοσ, ad Diod. S. 1. 362. 2. 335. Τίβεννος, ad Dionys. H. 1. 568. Zeun. ad Xen. K. II. 32. Wytenb. Select. 332. Εσ τήβεννοσ, Rubnk. ad Vell. Patenc. 188." Schaf. Mss.

" * ΤΙΒΑΦΗΝΙΣ, ή, Apoll. R. 2. 1012." Edd. " * Τίβαρηνός, ad Diod. S. 1. 666." Schaf. Mss.

" * ΤΙΒΕΡΙΣ, ad Dionys. H. 1. 235. 4. 2021.

" * Τίβερύς, ad Paus. 391." Schaf. Mss.

" * ΤΙΒΗΦΙΟΣ, unde " Φοδαβίτιος, Ind. Hasi ad Timarion. Not. d. Mss. 9. 246." Boissonad. Mss." Edd.

" * ΤΙΒΙΑ, Suidae ελα ή Φυργία." H. Steph.

" * ΤΙΒΙΟΣ, Coray Theophr. 214. ad Lucian. 1. 379. 2. 285. T. H. ad Lucian. Dial. 105." Schaf. Mss.

" * ΤΙΠΗΣ, [ή, et rectius Τίγρησ, ή, ap. Herod. ubi v. not. ad 5. 52.] Tigris, Finis Persicus: at Τίγρησ, [ap. Strab. et alios.] ήδωσ, vel ωσ, ή, [Item ή, ap. Strab. 15. p. 705. Athen. 390. ex Alectis.] Τίγρησ. Pera. Τίγρησ est etiam *Ασσυριος ήδωσ, Hes. H. Steph. " Τίγρησ, Olear. ad Suid. 308. Glossar: Τίγρησ: Tigris. Aristot. H. A. 8. 27. 8. Theophr. H. P. 5. 4. 7.: Τίγρησ, ήδωσ, ή, Arrian. Ind. 15. " Τίγρηνοσ, ή, ή, Dio Cass. 1267. 37. Apud Euseb. 873. " Ιερότρησ, vide Schneider. Lex. ubi affertur Anonymus Aug. Mss. 10." Edd. " * Τίγρητάβωλοσ, Const. Manass. Chron. p. 90. 119." Boissonad. Mss. " Τίγρησ,

Flavius, Heyn, ad Apollod. 193. De forma hujus nom., Wessel. Herod. 69. 397. ad Diod. S. 1, 125. Τίγρις, ad 1, 162. 2, 202. 232. ad Lucian. 2, 41. Schneider, ad Xen. K. A. 57. 112. 113. De dat., ad Diod. S. 2, 355. Tigris ap. poet. Lat. de Pelle tigridis, Wessel. Probab. 62." Schaf. Mss. " Eust. in Dionys. P. p. 124. Τίγρις, Elian. H. A. 437." Wakef. Mss.

" ΤΙΤΥΡΟΣ, ὁ, Satyrus, Calamus, vel Avis, Hex. ["E Tarentinorum lingua," Beck. Act. Semin. Reg. et Societ. Philol. Lips. 1, 214.] Τετρίφρος, Fistula pastoralis et stipulis, VV. LL. ex Hes., quem vide." H. Steph. " Rectius * Τετρίφρος ap. Athen. 176. ubi ait τετρίφρος ἐπιπέθει τὸν μόνικον. Et 182. Ὁ δὲ καλῆριος αὐτὸς τετρίφρος ἐπιπέθει κατὰ τοὺς ἐν Τραλίᾳ Δαριεῖς." Schweig. Mss. " Τίτρος, Theophr. Char. 5. Elian. V. H. 3, 40. Eust. 1214. Strabo 10, p. 468. 470. Serv. ad Virg. Ecl. 1. : Lacoonum quicquam Titurus dicitur arvis major, qui græcæ antequam conuenerit. Phot. : * Τετρίφρος αὐτὸς τίτρος τριγὸν εἶδος." Edd. " Τίτρος, Cory Theophr. 192. Jacobs. Anth. 11, 12." Schaf. Mss. " Satyrus, Elian. V. H. 3, 40. Caper, Schol. Theocr. 3, 2. Simia genus, Theophr. C. P. 15." Wakef. Mss. " Τετρίφρος, Saltatorum quidam, quorum saltatio turpes motus et gestulationes habebat : ut quidam annotant ex Appiano Punic. [66.] Καὶ χάρις ἀναστάντες τε καὶ τετρίφρος, ἐκ μὲν μῶστος τῆς * Τετρίφρος κωμικῆς. Bud. autem, qui et ipse ad Appian. remittit, et ceteratq. et * τετρίφρος τε scribit. " Appian. 1, 388." Wakef. Mss.

" ΤΜΑΡΙΟΣ, Callim. H. in Cer. 52." Edd.

" TOTULEGIUM, per errorem puto typographi, in Adelungi Mithrid. 2, 74. offertur, tanquam ex Arriani Tact. p. 67. Ed. Scheffer. At ibi (sicut et in Ed. Blanc. p. 95.) est * Τολούγεον, ubi vide ne τὸ sit articulus, ut Cælia vox tantum * Λούγεον fuerit. Nec vero, ut Adelung. ait, signif. Jaculi genus quoddam, sed rursus Exercitatio quædam militaris et jaculandi ratio quædam ex equo." Schweig. Mss.

" ΤΟΥΠΗΛΙΑΝΑ, Animal ita dictum, Trall. 11. p. 197." Edd.

" ΤΡΙΓΟΑΑΣ, 2, Piscis quidam Sophroni memoratus ap. Athen. 324." Edd.

" ΤΡΙΜΑΡΚΕΙΑ, ap. Paus. 10, 19. extr. interprete Adelung. p. 74. est Eques cum duobus famulis, qui eum sequuntur, et ipsi equis vecti : e tri, Tres, et Marc, Equus. At Paus. l. c. ait, τριμαρκεσία Gallico sermone appellatum esse τὸ εὐνογυρι τῶν μιλων, αἱ ἐσολόγιο ἀδελφαι, quo in syntagmate ap. Gallos cuique Equi in pugna cæso aut sanciatio protinus, durante certamine, alius equos sufficiebatur. Est tamen speciosa, ac fortasse vera, Adelungii interpretatio." Schweig. Mss.

" ΤΡΟΙΑ, Eust. 49, 3. * Τροίαν, Eur. Or. 357. Glossæ : * Τροία, ἢ, κρήνη Subtemen." Edd. " Τροία, Musgr. Rhæ. 250." Schaf. Mss.

" ΤΡΟΥΑΑΑ, Gl. Trulla, * Τρουάλλιον, τὸ, ap. Heron. Spirit. Schneider. Ind. Rei Rust. Scriptt." Edd.

" ΤΡΡΑΣ, Eschin. Ep. p. 125. * Τρραδία, Eust. 237, 14. * Τρραϊας, Athen. 609. Xen. K. II. 6, 1, 27. 6, 2, 8. Strabo 17, p. 1162. H. K. 11. P. 724. Schol. ad I. 384. Herod. 7, 171. Dionys. H. 2, 235. * Τρῆς, Eust. 85. 69. * Τρῆς, II. G. 384. II. 393. V. 291. Eust. 85, 62. * Τρῆσφιδον, Anthol." Edd.

" Τρῆς, Heyn. Hom. 8, 247. Τρῆς, Mær. 371, et n. : Eur. Hec. 485. Brunnck. ad Andr. 861. Τρῆς, Iph. T. 442. Tro. 158. 477. Archias 4. Heyn. Hom. 5, 336. Τρῆς, 8, 740. * Τρῆς, ad Mær. 371. Christod. Ecpfr. 144. Paus. 6, 414. 844. ad Paus. 549. Τρῆς, Leabon. 183. Τρῆς, Mær. 371. et n. : Τρῆς, Τρῆδης, Thom. M. 860. * Τρῆδης, ad Mær. 371. Heyn. Hom. 5, 93, 710. Τρῆδης, Eur. Hec. 1121. Wassenb. ad Hom. 150. Argum. Rhæi, Barnc. ad 738. Musgr. El. 161. Lolluis Bass. 4. Πέδῆμα Τρῆδῶν, Musgr. Andr. 1140. Τῆ Τρῆδῶν, Boissonad. Philostr. 491. * Τρῆς, Herodian. 459. Pierson. Τρῆς, Heyn. Hom. 4, 408. 448. An cum i subscr., ad Paus. 349. * Τρῆς, Dionys. H. 1, 133. ad Mær. 371. Brunnck.

Andr. 861. Τρῆσφιδον, Wakef. S. C. 1, 84. Eust. 14." Schaf. Mss.

" ΤΡΟΪΑΑΙΑ, Hes. Latœonicum esse tradit." H. Steph.

" ΤΥΑΝΙΤΙΣ, 6, Strabo 12. p. 811." Edd.

" ΤΥΝΔΑΡΙΣ, Eur. Hec. 369. * Τυνδαρία, Herod. 4, 146. * Τυνδαρία, Or. 373." Edd. " Τυνδαρία, Eur. Iph. T. 1319. Musgr. Hel. 1313. Porson. Or. 1580. ad Diod. S. 1, 702. Bast Lettre 208. Eur. Hec. 1264. Τυνδαρία, de declina. ad Diod. S. 1, 273. Τυνδαρία, Valck. Phœn. p. 324. ad Herod. 409. Τυνδαρία, Markl. Iph. p. 58. Iph. T. 5, 20, 791. * Τυνδαρία, Christod. Ecpfr. 167." Schaf. Mss.

" ΤΥΡΒΕΙΝ, ἡλίκια τῶν ἄερα, Hes. At in Cod. Τύρβειν, ἡλίκια τῶν ἄερα. " Temere Musurus textum corruptit. Retinendum, ἡλίκια τῶν ἄερα. Post Τύρβειν aliquid forte intercidit." Edd.

" ΤΥΡΡΗΝΗ, Gl. Etrusca, * Τυρρῆς, Tuscis. * Τυρρῆστρογῆς, 6, 4, J. Poll. 7, p. 733. * Τυρρῆς, Diod. S. 5, p. 219. Dionys. H. 1, p. 20. 23. * Τυρρῆς, ibid. et 203. Polyb. H. Gr. H. P. 5, 9. * Τυρρῆστρογῆς, Diod. S. 5, p. 219. Dionys. H. 1, p. 701." Edd. " * Τυρρῆς, Fischer. ad Palæph. 81. * Τυρρῆς, Brunnck. Soph. 3, 433. Τυρρῆς, Diod. S. 2, 14. * Τυρρῆς, Bianor 8. Τυρρῆς, Jacobs. Anth. 7, 410. 8, 386. 9, 507. Brunnck. Soph. 3, 499. ad Dionys. H. 1, 569. Thom. M. Add. ad 535. Eumen. 573. * Τυρρῆς, Brunnck. ad Hecub. 6. Greg. Cor. 67. ad Herod. 343. 446. 448. Τυρρῆς, Voss. Myt. Br. 1, 108. * Τυρρῆς, Toup. Emenad. 2, 68. Brunnck. Aj. 17. De tuba Tyrrenica, Porson. Phœn. 1392. Lebeck. Aj. p. 258. * Τυρρῆστρογῆς, Voss. Myt. Br. 1, 108. * Τυρρῆστρογῆς, Jacobs. Anth. 10, 410." Schaf. Mss.

" ΤΥΡΧΗ, Gl. Furca." Edd.

Υ.
" VERTUGUS, que Canem cursorium venatorum signif., in Celticarum vv. numero refert Adelung. p. 77. et ait, e Xen. de Venat. c. 3, apparere, esse E v. Celticum. Mili vero, ap. Xen. l. c. non licuit quidquam, quod hoc spectat, reperire." Schweig. Mss.

" ΨΥΝΟΝ, ῥῆ, secundum quosdam Hyacinthis v. Vaccinium : sed in VV. LL. reperiendurum quod Hyacinthium s. Vaccinium esse dixerunt, aut etiam Glastum : qui et ὄμοιοβαρῆ, Hysgino tineta, colata violacei esse censuerunt. Hysgini enim, quibus illud fuerit, colorem fuisse rubrum, et rubic. ad cœci, aut ejus hyacinthi, qui rubet. Affertur autem et Nicandro [6. 511.] ὄμοια δ' ὄμοιοι * ἰσπερὶδον, de aristolochia. Et e Vitruv. 7, 14. Fiant tunc purpurei colores infecta creta rubra radice etlæsgio. Et e Plin. 35, 6. de purpuris, Hægæo maxime inficitur, rubianique cogitur sorbere. " Mær. et 9, 41. Item 21, 26. Hyacinthium, rubicium, in Gallia maxime provenit. Hoc ibi pro cocco lugum tingitur : additurque, ne ex hoc quidem leo colligi posse hysginum esse hyacinthium rubrum. Legitur porro et ὄμοιο ap. Suid., dicentem esse quoddam Herbe genus. Et ὄμοιοι χυρὸν Edd. et ὁ δὲ τῆς ὄμοιο βελβηρίτιας. Hes. autem ὄμοιο esse ait βόρρα τι. At vero ap. Suid. βόρρα πο ὄμοιο scriptum est." H. Steph. " Anal. 2, 107. ὄμοιο βελβηρία, Paus. 10, 26. * ὄμοιοι, Nicander 6. 870. Edd. " ὄμοιο, ὄμοιοι, Fac. ad Paus. 3, 288. Toup. Optisc. 1, 539. Cassinb. Athen. 1, 31. Zeun. ad Xen. K. II. 746. ὄμοιοι, Jacobs. Anth. 8, 281. ὄμοιοι, Zeun. l. c." Schaf. Mss.

" ΨΙΠΕΡΙΑ, Festum Cretense, Chisboll. p. 131. Edd. " Valek. Adoniz. p. 272." Schaf. Mss.

" ΨΥΡΙΣ, 6, i. q. ὄμοιο, Hellenicus ap. Plat. 9, 148. H." Edd.

" ΨΣΟΣ, 6, Verutum, ut Lasc. ap. Polyb. vent. alii Pilum reddunt : quæ interp. Badro placet, scribenti scia a Polyb. et Plut. usurari : et afferent ex hoc, in Mario, Ζευαυρῆστων τῶν ὄμοιο, pro Πλά jaculari. Quinetiam in Eiusdem Pompeio, ἐπίβοι ὄμοιο Πιλονων vel Telorum jaculum posse reddi censet. Sic alibi, Μεχρὸς αἱ ὄμοιο βόλλαι ἐστὶ γυμνασίου. Item, Μὰ προέδοι ὄμοιο, ὄμοιο ἐπίβοι αἱ ὄμοιο.

πεπιδότας ἐπὶ τῶν ζυφολαίαι. Apud Eund. Camillo Aleris δὲ Κάρηλοι τὸν ἀργαυλάου ἰδὲ δαίε τοῖς ἔσσοις μαροῖσι δὲ χερσὶν χροῖσας: ubi male redditum a Laro fuit Hastia. Quidam interpret. etiam Gessa, quasi h. Lat. v. inde sumta: presertim cum Appian. ἐν τῷ Νέκταϊ scribat, τὰ δὲ δόματα ἢ οὐκ ἐπιείρα ἀνοῖστας, ἢ Ῥωμαῖοι καλοῦσιν ἔσσοις. Ubi observa etiam ἀνοῖστας de his dici, sicut ἰσχυροῖσιν τοῖς ἔσσοις e Plut. l. c." H. Steph. "Gl. Ὑσσός, τὸ ἀνοῖστος, Plut. Ὑσσός Πίλου." Edd. "Wakel. S. C. 1, 160. Toup. Opusc. 1, 329, ad Diod. S. 1, 386. Epist. Sarrau. p. 88. Bärm." Schief. Mss.

Φ.

"ΦΑΙΚΑΝΟΝ, τὸ, Ruta." H. Steph.
 "ΦΑΚΙΟΑΙΟΝ, Barker in Classical Journal 31, 118. Schol. Aristoph. Pl. 729. Suicer. Thes. vv. Σμακίον et Φακίον." Edd.
 "ΦΑΜΜΟΪΟΥ, Mensis Ægyptiacus, Clem. Alex. Str. 408." Routh. Mss.
 "ΦΑΡΙΣΣ et Ἰσάρως, vv. Ægyptiaca, Barker in Classical Journal 29, 168." Edd.
 "ΦΑΣΚΑΛΟΣ, Fasciculus, vel Sarcina vestium, VV. LL." H. Steph.
 "ΦΑΣΚΙΛΑΙΟΝ, Marsupium. Item, Cista, Arca, Pera. Dicitur et Φασκάλος. Vide Hes. et Suid. Invenitur et Φασκάλος de Cista s. Capsa, in quam reconduntur vestes. Vide J. Poll. et Etym." H. Steph.
 "Ælian. H. A. 6, 10. Athen. 690. Schol. Plat. 73. Siebenk. Latine Pasceulus." Edd. "Φασκίλιον, Herod. Philet. 437. et v.: Aristoph. Fr. 251. Thom. M. 887. Φασκάλος, 886. Ammon. 141. Phrygicus. 179. Aristoph. Fr. 249. 251; Brunck. 3, 166." Schief. Mss. "Φασκίλιον, Ælian. H. A. 317." Wakel. Mss.
 "ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ, Athen. 98. Plut. Rom. 1, 65. Numa 156. Quest. Rom. 268. 272. Dionys. Hal. A. R. 1. p. 25." Edd. "Ad Lucian. 1, 410." Schief. Mss.

"ΦΕΚΑΗ, Fœcula, Fœx, vel potius Fœx vini cocta, ut Gal. x. Tiss. 1. exp., vocem Rom. esse dicens, Τρογὴ εἶναι κοκκωμένη, ἢ Ῥωμαῖοι φέκη καλοῦσι. Apud Eund. male ὀρέζου." H. Steph.
 "ΦΕΙΛΑ, Steph. B. *Φείδωτος, East. 55, 34. *Φείδωτος, Herod. 1, 56. Eur. Andr. 664. 1047. Strabo 9. p. 658. *Φείδωτος, 661." Edd. "Φείος, Ammon. 142. Callim. 1, 520. Φέιος, Heyn. Hom. 6, 489. 491. Φέωζης, Ammon. l. c. ad Diod. S. 1, 403. Φείδωτος, Thom. M. 793. Musgr. Tro. 575. ad Diod. S. 2, 63. 69. Heyn. Hom. 6, 489. *Φείδωτος, Christod. Epher. 202. *Φείος, Eur. Rhes. 237. Tro. 241. El. 836." Schief. Mss.

"ΦΟΥΚΡΑΤΗΣ, supra p. cclxix. b. ccci. b. Vel Jabl. vel Tewelari culpa in textum irreperunt Σερφοκράτης et Φουκράτης pro *Σερφοκράτης et Φουκράτης." Edd.

"ΦΙΚΑΗΘΕΝ, Lucian. Lexiph. 527. Τα μὲν Φ, τὰ δὲ *Κεῖδωθεν. *Φωαίαις, Athen. 6, 16." Edd.
 "Φωαίαις, ad Thom. M. 109. *Φωαίαις, ad Charit. 278. 290. *Φωαίαις, Aristoph. Fr. 227. Lollius Bass. 8. Fischer. ad Weller. G. G. 1, 56. Phocis et Phocæ conf., Wessel. ad Herod. 72. 78.; Valck. 78. Bibl. Cr. 3, 1. p. 161. Mahne de Aristot. p. 211. ad Diod. S. 1, 340. ad Herod. 607. Spalding. ad Quintil. 2, 137. Bentl. ad Lucan. p. 167. *Φωαίαις, ad Diod. S. 1, 714. *Ανοῖστας Φ., Paus. 3, 142. Τὸ Φωαίον, ad Herod. 634. *Φωαίος, Probl. Arithm. 15. Φωαίαις, Thom. M. 224. Callim. 1, 518. Φωαίον, Lucian. 2, 332. *Φωαίαις, de gen., ad Diod. S. 2, 99." Schief. Mss.

"ΦΙΥ, Lux, φάος, Hes. Fuisse autem videtur alicui dialecto proprium, ut alia multa, de quibus non admonet." H. Steph.

Χ.

"ΧΑΙΟΣ, Probos, άγαθός, Hes. Χαία autem pro άγαθός, Suid. ex Aristoph. affert, χαία μὲν ἔστι, Κορυθία δέ. Idem Xaa Lacedæmonios ait vocasse τὰ άγαθία. At vero Χαίος, non. ubi Peloponnesi juxta

Lepreum." H. Steph. *Χαίος, Probos, Valck. Phœn. p. 388.; Diatr. 26. Jacobs. Animadv. 52. Brunck. Aristoph. l. 11." Schief. Mss.

"ΧΑΛΔΑΙΟΣ, Diad. S. p. 17. 51. 78. 81. Lucian. Philor. 820. Strabo 16. p. 1074. 1106. *Χαλδαίος, Joseph. A. J. 10, 1, 4. 10, 11, 1. c. Apion. 1, 20." Edd. "Χαλδαίος, ad Lucian. 1, 463. Ruhnk. ad Vell. 146. ad Diod. S. 1, 142. 2, 249. 361. Conf. cum Χαλδαίος, ad 1, 664. Maistrat. Dial. 226. Sturz. Dial. Alcebr. 39. Wessel. Diar. Herod. 104.; ad Herod. 276. Ruhnk. l. c. Casaub. Athen. 1, 35. Müller. ad Lycophr. p. 307. 509. Fœsiusius de Idololatr. fol. 27. Χαλδαίος, Toup. Opusc. 2, 295." Schief. Mss.

"ΧΑΛΥΨ, Æsch. Pr. 133. 714. S. c. Th. 734. *Χαλυβόσιος, Schol. Æsch. S. c. Th. 733. *Χαλυβόσιος, J. Poll. 764. *Χαλυβόσιος, Lycophro 1109. Eur. Heracel. 161. East. 227. 28. J. Poll. 1576. *Χαλυβόσιος, Maxim. de Elect. 332." Edd. "Χαλυβός, Valck. Callim. 155. 157. ad Alcest. 985. Wakel. Trach. 1260. Χαλυβός, Valck. Callim. 145. 148. 157. *Χαλυβόσιος, Alcest. 1001. Χαλυβόσιος, Χαλυβόσιος, Valck. Callim. 155. Musgr. Heracel. 162. *Χαλυβόσιος, de vino, Bergler. Alcebr. 76. Toup. Opusc. 2, 297.; Emendd. 4, 506. Casaub. Athen. 1, 83." Schief. Mss. "Χαλυβός, E ferro factus, Noup. 36, 182." Wakel. Mss.

"ΧΑΡΥΒΔΙΣ, [δ.] Charybdis: de qua et ap. Lat. poetis satis multa leguntur. Dicta fuit, secundum quosdam, τὰρ τὰ εἶς χύας μόνον ἐκδοῦσιν τὰ σάβη." H. Steph. "Eur. Suppl. 516. *Χαρυβδίς, Demog. Deglutio, Athen. 483. ex Aristoph. Λεωστὰρ Λαυρόμενοι μετὰρ ἑκατόβητες, ubi Ms. *Εκατοβήσιος. Forma *Εκατοβήσιος, teste Schneider. Lex., extat ap. Hes." Edd. "Χαρυβδία, Bergler. Alcebr. 25. Toup. ad Lougin. 386. Lœnper. ad Phal. 50. 55. Simond. 3. Jacobs. Auth. 10, 22. 11, 263. 12, 380. Χαρυβδίς, Toup. ad Lougin. 386." Schief. Mss.
 "ΧΙΟΣ, Chios, Insula et Urbs. Ad Χίος, nom. ἑθνικόν, Qui est e Chio. Sic Χίος αἶμα, Chium vinum, Diosc.: et Χίος ραῖς, Chios resin, Thuc. Sed Χίος est etiam Tesserarium jactus, qui monadem tantum valet: ut VV. LL. afferunt ex Epigr. χύος ὄρωτος Ἀσπράγαλος." H. Steph. "Aristot. H. A. 2, 1. 1: de Caelo 2, 12. Μήριος ἀσπράγαλος χύος βαλεῖς ἀμύχανον. Schneider. Lex." Edd. "Χίος, ad Charit. 690. De acc., Brunck. Apoll. R. 173. Χίος, Toup. Opusc. 2, 173. 298. Casaub. ad Athen. 1, 12. Demosth. de Pace 201. Beck. Jacobs. Auth. 8, 145. Brunck. Aristoph. 1, 195. Conf. cum Κείος, Jacobs. Auth. 6, 239. Jactus tali, 6, 137. 7, 138. 8, 89. Kuster. Aristoph. 72. Vinum Chium, Jacobs. Auth. 8, 233. X. αἰδός, 6, 264. X. ἀποταράξ, Brunck. Aristoph. 3, 123." Schief. Mss.

Ψ.

"ΨΕΝΗΠΟΣ, *Ψενήπιος, *Ψενήπιος, *Ψενήπιος, *Ψενήπιος, eae, δ. vv. Ægyptiaca, Barker in Classical Journal 29, 168." Edd.

"ΨΥΛΛΟΙ, Ψυλλί, Populi Libyæ, qui et ipsi a serpentibus non leduntur, odore suo eos fugant, et alius, qui læsi ab illis bestiis fuerint, venenum suctu extrahunt. Plin. 7, 2. Ψyllorum corporibus ingenitum fuit virus exitiale serpentibus, ut ejuis odore sopirent eas. Ibid. dicit esse Gentem Africa a Ψυλλο sicut dictam. Vide et Coru. Celsum 5, 26. Inde Ψυλλοσίος γάρος, Prestigiator Ψυλλum agens, Hes. Et Hieron. Pammachium appellat Ψυλλοίς, quod Ψυλλi in modum venenis obtrectatorum occurreret." H. Steph.

Ω.

"ΩΒΕΑ, Argivi vocant τὰ ὠά, Ova, Hes.: ap. quem et alia vide una cum comp. ἠβείωσται." H. Steph.

"ΩΒΡΑΤΟ, Hesychio εἰρησσο, Fato destinatum erat." H. Steph.

"ΩΠΗ, Suidæ διάφορα: Hesychio autem ὠπις, et ὠπλιγγός τὸ ἄρχαρον καὶ τὸ ἄρον." H. Steph. "Vide ἠπῶ." Edd.

"ΤΙΦΗΝ, supra p. ccxxxiv. s. Τύβη leg. pro Τύβη. Müller, ad Lycophr. J. p. 285." Etd.
 "ΤΥΤΙΟΣ, Ogygia: pro Antiquo s. Vetusto accipitur, ab Ogygo, antiquissimo Thebanorum rege. Ita Τυγγία Τέποι, Antiqua Tyrus, Dionys. P. ut et Mero dicit Urbs antiqua fuit, Tyrii tenere coloni. Et Τυγγία τίχη, ap. Hes. τὰ ἀρχαία. At Τυγγία, ἡ, Nom. insula Calypsus ap. Hom." H. Steph. "Pind. N. 7. 73. ἄρσεν ὠγγίου Φλοίστου. Heliod. 493. ἀνθρώπων. Phocyl. ap. Schol. Nicandr. A. 448. ἄρσεν ὠγγίης ἐπιλάδοι. Soph. Œd. C. 1854. Brunck. Anal. 1. 205." Edd. "Wakef. Phil. 142.; Georg. 125. Simmias Alis, Jacobs, Anth. 8, 206. Brunck. ad

Æsch. Pers. 37. S. c. Th. 166. Musgr. ad Eur. p. 192. Wolf. ad Hesiod. 127. Græv. Lect. Hes. 622. ad Callim. 1. 9. Τυγγία: κύβη Thebarum, Valick. Phœn. p. 394." Schæf. Mss. "Ty. μῦθος χροῖου. Elian. H. A. 869." Wakef. Mss.
 "ΤΥΤΙΣ, Suidæ λῆρος, Paluss. Lacus." H. Steph.
 "Barker. in Classical Journal 29, 169." Edd.
 "ΤΥΔΑΓΜΗΝ, Hesychio ὠήσαντο, Emitt." H. Steph.
 "ΤΥΔΩΕΑΤΟ, Idem assert pro Τύδαζον, Docuit." H. Steph.
 "ΤΥΔΩΕΝ, Hes. exp. ἀνέβον, Reddidit." H. Steph.

00047910

